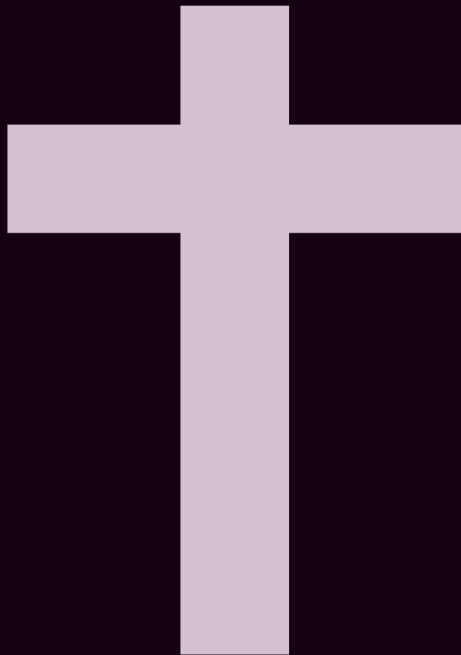

Bible Kralická 1613

The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická
edition of 1613.

Bible Kralická 1613**The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition of 1613.**

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2020-04-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 23 Aug 2023 from source files dated 22 Nov 2019
d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900

Contents

1 Mojžíšova	1
2 Mojžíšova	46
3 Mojžíšova	83
4 Mojžíšova	111
5 Mojžíšova	149
Jozue	182
Soudců	204
Rút	226
1 Samuelova	229
2 Samuelova	258
1 Královská	282
2 Královská	311
1 Letopisu	338
2 Letopisu	363
Ezdráš	395
Nehemjáš	404
Ester	417
Jób	425
Žalmy	448
Přísloví	508
Kazatel	527
Píseň písní	534
Izajáš	538
Jeremjáš	582
Pláč	633
Ezechiel	638
Daniel	683
Ozeáš	697
Jóel	704
Ámos	707
Abdijáš	713
Jonáš	714
Micheáš	716
Nahum	720
Abakuk	722
Sofonjáš	724
Ageus	726
Zacharjáš	728
Malachiáš	736
Matouš	739
Marek	767
Lukáš	784
Jan	814
Skutky apoštolské	836
Římanům	865

1 Korintským	877
2 Korintským	889
Galatským	897
Efezským	901
Filipským	905
Koloským	908
1 Tesalonickým	911
2 Tesalonickým	914
1 Timoteovi	916
2 Timoteovi	920
Titovi	923
Filemonovi	925
Židům	926
Jakubův	935
1 Petrův	939
2 Petrův	943
1 Janův	946
2 Janův	950
3 Janův	951
Judův	952
Zjevení Janovo	953

První Mojžíšova

¹ Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. ² Země pak byla neslišená a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami. ³ I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. ⁴ A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. ⁵ A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. ⁶ Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod! ⁷ I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. ⁸ I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý. ⁹ Řekl také Bůh: Shromažďte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. ¹⁰ I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ¹¹ Potom řekl Bůh: Zplodí země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. ¹² Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ¹³ I byl večer a bylo jitro, den třetí. ¹⁴ Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddílovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. ¹⁵ A aby svítila na obloze nebeské, a osvětlovala zemi. A stalo se tak. ¹⁶ I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. ¹⁷ A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi; ¹⁸ A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddílovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ¹⁹ I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý. ²⁰ Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ²¹ I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. ²² I požehnal jim Bůh, řka: Ploďte se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo a¹ se rozmnožuje na zemi! ²³ I byl večer a bylo jitro, den pátý. ²⁴ Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zemiplazy, i zvířata zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak. ²⁵ I učinil Bůh zvířata zemskou podle pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zemiplaz podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré. ²⁶ Řekl opět Bůh: Uvědomě člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho, a a¹ panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vši země, i nad všelikým zemiplazem hýbajícím se na zemi. ²⁷ I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. ²⁸ A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Ploďte se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živoěchem hýbajícím se na zemi. ²⁹ Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vsí země, a všeliké stromy, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm. ³⁰ Všechním pak živoěchům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v němž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak. ³¹ A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

2

¹ A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich. ² A dokonal Bůh dne sedmého díla své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž

byl dílal. ³ I požehnal Bùh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bùh ode všeho díla svého, kteráž byl stvořil, aby uěiněno bylo. ⁴ Ti¹ jsou rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž uěinil Hospodin Bùh zemi i nebe), ⁵ I každé chrastiny polní, dříve než byla na zemi, i všelike byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedřtil Hospodin Bùh na zemi, aniž byl který ělovík, ješto by dílal zemi. ⁶ A aniž pára vystupovala z země, aby svažovala všecken svrček země. ⁷ I uěinil Hospodin Bùh ělovíka z prachu země, a vdechl v chřípě jeho dchnutí života, i byl ělovík v duši živou. ⁸ Štípil pak byl Hospodin Bùh ráj v Eden na východ, a postavil tam ělovíka, jehož byl uěinil. ⁹ A vyvedl Hospodin Bùh z země všeliký strom na pohledině libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostěd ráje, i strom vidině dobrého a zlého. ¹⁰ (A řeka vycházela z Eden, k svažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní řeky. ¹¹ Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato. ¹² A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin. ¹³ Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus. ¹⁴ A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates). ¹⁵ Pojav tedy Hospodin Bùh ělovíka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dílal a ostěhal ho. ¹⁶ I zapověděl Hospodin Bùh ělovíku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; ¹⁷ Ale z stromu vidině dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrti umřeš. ¹⁸ Řekl byl také Hospodin Bùh: Není dobré ělovíku býti samotnému; uěním jemu pomoc, kteráž by při něm byla. ¹⁹ (Nebo když byl uěinil Hospodin Bùh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohledil na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla. ²⁰ I dal Adam jména všechněm hovědům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.) ²¹ Protož uvedl Hospodin Bùh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyřal jedno z žebber jeho, a to místo vyplnil tlem. ²² A z toho žebra, kteráž vyřal z Adama, vzdělal Hospodin Bùh ženu, a přivedl ji k Adamovi. ²³ I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouží bude mužatka, nebo z muže vzata jest. ²⁴ Z té přičiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidrží se bude manželky své, i budou v jedno tělo. ²⁵ Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

3

¹ Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteráž byl uěinil Hospodin Bùh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bùh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského? ² I řekla žena hadu: Ovoce stromu rajských jíme; ³ Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostěd ráje, řekl Bùh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. ⁴ I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! ⁵ Ale ví Bùh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vidouce dobré i zlé. ⁶ Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl. ⁷ Tedy otevřeny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě viníků. ⁸ A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostěd stromů rajského. ⁹ I povolal Hospodin Bùh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi? ¹⁰ Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se. ¹¹ I řekl Bùh: Kdož¹ oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhož¹ jsem jísti zapověděl? ¹² I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem. ¹³ I řekl Hospodin Bùh ženě: Což jsi

to uěinila? I øekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem. ¹⁴ Tedy øekl Hospodin Bùh hadu: Že jsi to uěinil, zloøeěený budeš nade všeca hovada a nade všechny živoěichy polní; po bøiše svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všechny dny života svého. ¹⁵ Nad to, nepøátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potøe tobì hlavu, a ty potøeš jemu patu. ¹⁶ Ženì pak øekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a poěínání tvá, s bolestí roditi budeš diti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou. ¹⁷ Adamovi také øekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýž¹ jsem zapovìdìl, øka: Nebudeš jísti z niho; zloøeěená zemì pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny dny života svého. ¹⁸ Trní a bodláèi tobì ploditi bude, i budeš jísti byliny polní. ¹⁹ V potu tváøi své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do zemì, ponìvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš. ²⁰ Dal pak byl Adam jméno ženì své Eva, proto že ona byla máti všech živých. ²¹ I zdìlal Hospodin Bùh Adamovi a ženì jeho odìv kožený, a pøiodìl je. ²² Tedy øekl Hospodin Bùh: Aj, èlovìk uěinin jest jako jeden z nás, vìda dobré i zlé; proèež nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na vìky, vyžeòme jej. ²³ I vypustil jej Hospodin Bùh z zahrady Eden, aby dìlal zemì, z níž vzat byl. ²⁴ A tak vyhnal èlovìka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní stranì s meèem plamenným blýskajícím se, aby ostøìhali cesty k stromu života.

4

¹ Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto poèavši, porodila Kaina a øekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu. ² A opìt porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýø ovcí, a Kain byl oráè. ³ Po mnohých pak dnech stalo se, že obìtoval Kain z úrody zemské obìt Hospodinu. ⁴ Ano i Abel také obìtoval z prvorozených vícì stáda svého, a z tuku jejich. I vzhlédl Hospodin na Abele a na obìt jeho. ⁵ Na Kaina pak a na obìt jeho nevzhlédl. Protož rozlítil se Kain náramnì, a opadla tváø jeho. ⁶ I øekl Hospodin Kainovi: Proè jsi se tak rozpálil hnìvem? A proè jest opadla tváø tvá? ⁷ Zdaliž nebudeš pøíjemný, budeš-li dobøe èiniti? Pakli nebudeš dobøe èiniti, høích ve dveøích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním. ⁸ I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej. ⁹ I øekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? Kterýž odpovìdìl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého? ¹⁰ I øekl Bùh: Co jsi uěinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mnì z zemì. ¹¹ Protož nyní zloøeěený budeš i od té zemì, kteráž otevøela ústa svá, aby pøijala krev bratra tvého z ruky tvé. ¹² Když budeš dìlati zemì, nebude více vydávati moci své tobì; tulákem a bihounem budeš na zemì. ¹³ I øekl Kain Hospodinu: Vìtší¹ jest nepravost má, než aby mi odpuština býti mohla. ¹⁴ Aj, vyháníš mne dnes z zemì této, a pøed tváøí tvou skrývati se budu, a budu tulákem a bihounem na zemì. I pøijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne. ¹⁵ I øekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobnì mštìno bude. Proèež vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli nalezl. ¹⁶ Tedy odšed Kain od tváøi Hospodinovy, bydlil v zemì Nód, k východní stranì naproti Eden. ¹⁷ Poznal pak Kain ženu svou, kterážto poèala a porodila Enocha. I stavìl mìsto, a nazval jméno mìsta toho jménem syna svého Enoch. ¹⁸ I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaele, a Matuzael zplodil Lámecha. ¹⁹ Vzal sobì pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla. ²⁰ I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec pøebývajících v staních a stádo pasoucích. ²¹ A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné. ²² A Zilla také porodila

Tubalkaina, kterýž byl øemeslník všelikého díla od mìdi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma. ²³ I øekl Lámech ženám svým, Adì a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchajte øeèi mé, že jsem zabil muže k ránì své a mládence k zsinalosti své. ²⁴ Jestliže¹ sedmnásobní pomstìno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát. ²⁵ Poznal pak ještì Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo øekla: Dal mi Bùh jiné sími místo Abele, kteréhož zabil Kain. ²⁶ Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž zaèalo se vzývání jména Hospodinova.

5

¹ Tato jest kniha rodù Adamových. V ten den, v kterémž stvoøil Bùh èlovìka, ku podobenství Božímu uèinil ho. ² Muže a ženu stvoøil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvoøeni jsou. ³ Byl pak Adam ve stu a tìidcìti letech, když zplodil syna ku podobenství svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set. ⁴ I bylo dnù Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil syny a dcery. ⁵ A tak bylo všech dnù Adamových, v kterýchž byl živ, devìt set a tìidceti let, i umøel. ⁶ Set pak byl ve stu a pìti letech, když zplodil Enosa. ⁷ A po zplození Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery. ⁸ I bylo všech dnù Setových devìt set a dvanácte let, i umøel. ⁹ Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana. ¹⁰ A po zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery. ¹¹ I bylo všech dnù Enosových devìt set a pìt let, i umøel. ¹² Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele. ¹³ A po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a ètyøidceti let, a plodil syny a dcery. ¹⁴ I bylo všech dnù Kainanových devìt set a deset let, i umøel. ¹⁵ Mahalaleel pak byl v šedesáti a pìti letech, když zplodil Járeda. ¹⁶ A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm set a tìidceti let, a plodil syny a dcery. ¹⁷ I bylo všech dnù Mahalaleelových osm set devadesáte a pìt let, i umøel. ¹⁸ Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha. ¹⁹ A po zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery. ²⁰ I bylo všech dnù Járedových devìt set šedesáte a dvì létì, i umøel. ²¹ Enoch pak byl v šedesáti a pìti letech, když zplodil Matuzaléma. ²² A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tìi sta let, a plodil syny a dcery. ²³ I bylo všech dnù Enochových tìi sta šedesáte a pìt let. ²⁴ A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bùh. ²⁵ Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha. ²⁶ A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a dvì létì, a plodil syny a dcery. ²⁷ I bylo všech dnù Matuzalémových devìt set šedesáte a devìt let, i umøel. ²⁸ Lámech pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna, ²⁹ Jehož jméno nazval Noé, øka: Tento nám odpoèinutí zpùsobí od díla našeho, od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jížto zloøeèil Hospodin. ³⁰ A živ byl Lámech potom, když zplodil Noé, pìt set devadesáte a pìt let, a plodil syny a dcery. ³¹ I bylo všech dnù Lámechových sedm set sedmdesáte a sedm let, i umøel. ³² A když byl Noé v pìti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.

6

¹ Stalo se pak, když se poèali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, ² že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobì ženy ze všech, kteréž oblibovali. ³ Proèež øekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s èlovìkem na vìky, proto že také tilo jest, a bude dnù jeho sto a dvadceti let. ⁴ Obrové pak byli na zemi v tìich dnech; ano i potom, když vcházelì synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteøíž zdávna byli, muži na slovo vzatí. ⁵ Ale když vidìl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo

než zlé po všecken èas, ⁶ Litoval Hospodin, že uèinil èlovíka na zemi, a bolest mìl v srdci svém. ⁷ Tedy øekl Hospodin: Vyhladím z zemì èlovíka, kteréhož jsem stvoøil, od èlovíka až do hovada, až do zemìplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je uèinil. ⁸ Ale Noé našel milost pøed Hospodinem. ⁹ Tito jsou pøíbìhové Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého vùku, s Bohem ustaviènì chodil Noé. ¹⁰ (Zplodil pak Noé tøi syny: Sema, Chama a Jáfeta.) ¹¹ Ale zemì byla porušena pøed Bohem, a naplnìna byla zemì nepravostí. ¹² Vidìl tedy Bùh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tilo cestu svou na zemi. ¹³ Protož øekl Bùh k Noé: Konec všelikého tila pøichází pøede mne, nebo naplnìna jest zemì nepravostí od nich; z té pøíèiny, hle, již zkazím je s zemí. ¹⁴ Uèiò sobì koráb z døíví gofer; pøíhrady zdiláš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitø i zevnitø klím. ¹⁵ A na tento zpùsob udíláš jej: Tøí set loktù bude dlouhost toho korábu, padesáti loktù šírokost jeho a tøidceti loktù vysokost jeho. ¹⁶ Okno udíláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavøeš jej; dvéøe také korábu v boku jeho postavíš, a pokoje spodní, druhé i tøetí zdiláš v nìm. ¹⁷ Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké tilo, v nìmž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umøe. ¹⁸ S tebou však uèiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové tvoji, žena tvá i ženy synù tvých s tebou. ¹⁹ A ze všech živoèichù všelikého tila, po dvém z každého uvedeš do korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou. ²⁰ Z ptactva podlé pokolení jeho, a z hovad podlé pokolení jejich, ze všelikého také zemìplazu podlé pokolení jeho, po dvém z každého vejdou k tobì, aby živi zùstali. ²¹ Ty pak nabeø s sebou všeliké potravu, kteráž se jísti mùže, a shromažì sobì, aby byla tobì i jim ku pokrmu. ²² I uèinil Noé podlé všeho, jakž mu rozkázal Bùh, tak uèinil.

7

¹ Potom øekl Hospodin k Noé: Vejdìž ty i všechna èeled tvá do korábu; nebo jsem ti vidìl spravedlivého pøed sebou v národu tomto. ² Ze všech hovad èistých vezmeš sobì sedmero a sedmero, samce a samici jeho, ale z hovad neèistých dvě a dvě, samce a samici jeho. ³ Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé zachováno bylo símì na vší zemi. ⁴ Nebo po dnech ještì sedmi já dštíti budu na zemi za ètyøidceti dnù a ètyøidceti nocí; a vyhladím se svrchku zemì všelikou podstatu, kterouž jsem uèinil. ⁵ Tedy uèinil Noé všechno tak, jakž mu pøikázal Hospodin. ⁶ (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa pøišla na zemi.) ⁷ A protož pøišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synù jeho s ním k korábu, pro vody potopy. ⁸ Z hovad také èistých i z hovad neèistých, i z ptactva a ze všeho, což se hýbe na zemi, ⁹ Po dvém vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal Bùh Noé. ¹⁰ Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy pøišly na zemi. ¹¹ Léta šestistého vùku Noé, druhého mìsíce, sedmnáctého dne téhož mìsíce, v ten den protrženy jsou všechny studnice propasti veliké, a prùduchové nebeští otevøíni jsou. ¹² I byl pøíval na zemi ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí. ¹³ Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tøi ženy synù jeho s ním do korábu. ¹⁴ Oni i všeliký živoèich podlé pokolení svého, i všeliké hovado podlé pokolení svého, a všeliký zemìplaz, kterýž se hýbe na zemi, podlé pokolení svého, i všeliké ptactvo vedlé pokolení svého, všelijací ptáci, všechno, což kòidla má, ¹⁵ Vešli k Noé do korábu, po dvém ze všelikého tila, v nìmž byl duch života. ¹⁶ A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého tila vešli, tak jakž byl pøikázal jemu Bùh, a zavøel Hospodin po nìm. ¹⁷ A když byla potopa za ètyøidceti dnù na zemi, tedy rozmnoženy jsou vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od zemì. ¹⁸ Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb na vodách. ¹⁹ A tak náramnì rozmohly se vody nad zemí, že pøikryty jsou všechny hory nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem. ²⁰ Patnácte loktù zvýší rozmohly

se vody, když pøikryty jsou hory. ²¹ I umøelo všeliké tilo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z hovad a živoèichù, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého èlovìka. ²² Všecko, což mìlo dýchání ducha života v chòipích svých, ze všeho, což bylo na suše, pomøelo. ²³ A tak vyhladil Bùh všelikou podstatu, kteráž byla na tvàøi zemi, od èlovìka až do hovada, až do zemìplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z zemi; a zùstal toliko Noé, a kteøíž s ním byli v korábu. ²⁴ I trvaly vody nad zemí za sto a padesáte dnù.

8

¹ Rozpomenul se pak Bùh na Noé, i všechny živoèichy a všechna hovada, kteráž byla s ním v korábu; proèež uvedl Bùh vítr na zemi, i zastavily se vody. ² A zavøíny jsou studnice propasti i prùduchové nebeští, a zastaven jest pøíval s nebe. ³ I navrátily se vody se svrchku zemi, odcházejíce zase, a opadly vody po stu a padesáti dnech, ⁴ Tak že odpoèinul koráb sedmého mìsíce, v sedmnáctý den toho mìsíce na horách Ararat. ⁵ Když pak vody odcházelý a opadaly až do desátého mìsíce, prvního dne téhož desátého mìsíce ukázali se vrchové hor. ⁶ I stalo se po ètyøidceti dnech, otevøev Noé okno v korábu, kteréž byl udílal, ⁷ Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly vody na zemi. ⁸ Potom vypustil holubici od sebe, aby vidìl, již-li by opadly vody se svrchku zemi. ⁹ Kterážto když nenašla, kde by odpoèinula noha její, navrátila se k nìmu do korábu; nebo vody byly po vši zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobì do korábu. ¹⁰ A poèekal ještì sedm dní jiných, a opìt vypustil holubici z korábu. ¹¹ I pøiletìla k nìmu holubice k veèerou, a aj, list olivový utržený v ústech její. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku zemi. ¹² I èekal ještì sedm dní jiných, a opìt vypustil holubici, kterážto nevrátila se k nìmu více. ¹³ I stalo se šestistého prvního léta, v první den mìsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé pøikrytí korábu a uzøel, ano již oschl svrchek zemi. ¹⁴ Druhého pak mìsíce, v dvacátý sedmý den téhož mìsíce oschla zemi. ¹⁵ I mluvil Bùh k Noé, øka: ¹⁶ Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synù tvých s tebou. ¹⁷ Všecky živoèichy, kteøíž jsou s tebou ze všelikého tila, tak z ptactva jako z hovad a všelikého zemìplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveš s sebou; a¹ se v hojnosti rozplozují na zemi, a rostou a množí se na zemi. ¹⁸ I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synù jeho s ním; ¹⁹ Každý živoèich, každý zemìplaza všechno ptactvo, všechno, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu. ²⁰ Tedy vzdílal Noé oltáø Hospodinu, a vzav ze všech hovad èistých i ze všeho ptactva èistého, obìtoval zápaly na tom oltáøi. ²¹ I zachutnal Hospodin vůni tu pøíjemnou, a øekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zloèeèiti zemi pro èlovìka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem uèinil. ²² Nýbrž dokavadž zemi trvati bude, setí a žeò, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepøestanou.

9

¹ Tedy požehnal Bùh Noé i synùm jeho a øekl jim: Ploítež se a rozmnožujte se, a naplòte zemi. ² Strach váš a hrùza vaše buš na všeliký živoèich zemi, a na všechno ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všechny ryby moøské v ruce vaše dány jsou. ³ Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všechno. ⁴ A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti. ⁵ A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávati budu; z rukou každého hovada vyhledávati jí budu, i z ruky èlovìka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávati duše èlovìka. ⁶ Kdo by koli vylil krev èlovìka, skrze èlovìka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému uèinil Bùh èlovìka. ⁷ Vy pak ploíte a množte se;

v hojnosti se rozploíte na zemi, a rozmnožení buíte na ní. ⁸ I mluvil Bùh k Noé a synùm jeho s ním, øka: ⁹ Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás, ¹⁰ A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hověd a ze všech živoèichù zemských, kteøíž jsou s vámi, ode všech, kteøíž vyšli z korábu, až do všelikého živoèicha zemského. ¹¹ Protož utvrzuji smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení zemi. ¹² I øekl Bùh: Toto¹ bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všechny vky. ¹³ Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí. ¹⁴ A bude¹, když uvedu mraený oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku, ¹⁵ Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody ku potopì, aby zahladily všeliké tělo. ¹⁶ Nebo když bude duha ta na oblaku, popatøím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu vñenou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi. ¹⁷ I øekl Bùh k Noé: To¹ jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi. ¹⁸ Byli pak synové Noé, kteøíž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánùv. ¹⁹ Ti tøi jsou synové Noé, a ti se rozprostøeli po vši zemi. ²⁰ Noé pak obíraje se s zemí, zaèal dìlati vinice. ²¹ A pije víno, opil se, a obnažil se u prostøed stanu svého. ²² Vidìl pak Cham, otec Kanánùv, hanbu otce svého, a povídìl obìma bratøím svým vñi. ²³ Tedy vzali Sem a Jáfet odìv, kterýžto oba položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváøi pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého nevidìli. ²⁴ Procítiv pak Noé po svém vínì, zvidìl, co mu uèinìl syn jeho mladší. ²⁵ I øekl: Zloøeèný Kanán, služebník služebníkù bude bratøím svým. ²⁶ Øekl také: Požehnaný Hospodin, Bùh Semùv, a buì Kanán služebníkem jejich. ²⁷ Rozšiøiž Bùh milostivì Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buì Kanán služebníkem jejich. ²⁸ Živ pak byl Noé po potopì tøi sta a padesáte let. ²⁹ A tak bylo všech dnù Noé devìt set a padesáte let; i umøel jest.

10

¹ Tito jsou pak rodové synù Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tito synové zrodili po potopì. ² Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a Tiras. ³ Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma. ⁴ Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim. ⁵ Od tìch rozdílení jsou ostrovové národù po krajinách jejich, každý podlé jazyku svého, vedlé èeledi své, v národech svých. ⁶ Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán. ⁷ A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan. ⁸ Zplodil také Chus Nimroda; on¹ jest poèal býti mocným na zemi. ⁹ To byl silný lovec pøed Hospodinem; protož se øíká: Jako Nimrod silný lovec pøed Hospodinem. ¹⁰ Poèátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v zemi Sinear. ¹¹ Z zemi té vyšel do Assur, kdežto vystavìl Ninive, a Rohobot mìsto, a Chále, ¹² A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; to¹ jest mìsto veliké. ¹³ Mizraim pak zplodil Ludim a Ananim, a Laabim, a Neftuim, ¹⁴ A Fetruzim, a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští) a Kafturim. ¹⁵ Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het, ¹⁶ A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea, ¹⁷ A Hevea, a Aracea, a Sinea, ¹⁸ A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostøely se èeledi Kananejských. ¹⁹ A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a odtud když jdeš k Sodomì a Gomoøe, a Adama a Seboim až do Lázy. ²⁰ Ti jsou synové Chamovi po èeledech svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých. ²¹ Semovi také, otci všech synù Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni jsou synové. ²² A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a

Arfaxad, a Lud, a Aram. ²³ Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas. ²⁴ Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera. ²⁵ Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan. ²⁶ Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe, ²⁷ A Adoráma, a Uzala, a Dikla, ²⁸ A Obale, a Abimahele, a Sebai, ²⁹ A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi. ³⁰ A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k Sefar hoře na východ slunce. ³¹ Ti¹ jsou synové Semovi po dědečcích svých, vedlé jazyků svých, po krajinách svých, v národech svých. ³² Ty jsou dědi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od těch rozdělili se národové na zemi po potopě.

11

¹ Byla pak všechna země jazyku jednoho a děje jedné. ² I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a bydlili tam. ³ A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I měli cihly místo kamení, a země lepkou místo vápna. ⁴ Nebo řekli: Nuže, vystavíme sobě místo a věž, jejíž by vrch dosahal k nebi; a tak ujdeme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vši zemi. ⁵ Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to místo a věž, kterouž stavili synové lidí. ⁶ A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk jeden všechních těchto, a to¹ jest začátek díla jejich; nyní pak nedadím sobě v tom překaziti, což umínili dělati. ⁷ Protož sestupme a změníme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl. ⁸ A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vši zemi; i přestali staviti města toho. ⁹ Protož nazváno jest jméno jeho Babel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vši země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vši zemi. ¹⁰ Tito¹ jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil Arfaxada ve dvou letech po potopě. ¹¹ A byl živ Sem po zplodění Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery. ¹² Arfaxad pak živ byl pět a třiceti let, a zplodil Sále. ¹³ A po zplodění Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. ¹⁴ Sále také živ byl třiceti let, a zplodil Hebera. ¹⁵ A živ byl Sále po zplodění Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery. ¹⁶ Živ pak byl Heber čtyři a třiceti let, a zplodil Pelega. ¹⁷ A živ byl Heber po zplodění Pelega čtyři sta a třiceti let; a plodil syny a dcery. ¹⁸ Peleg pak živ byl třiceti let, a zplodil Réhu. ¹⁹ A živ byl Peleg po zplodění Réhu dvě stě a devět let; a plodil syny a dcery. ²⁰ Réhu také živ byl třiceti a dvě lété, a zplodil Sáruga. ²¹ A po zplodění Sáruga živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery. ²² Živ pak byl Sárug třiceti let, a zplodil Náchora. ²³ A byl živ Sárug po zplodění Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery. ²⁴ Náchor pak živ byl dvaceti a devět let, a zplodil Táre. ²⁵ A živ byl Náchor po zplodění Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery. ²⁶ Živ pak byl Táre sedmdesát let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana. ²⁷ Tito jsou pak rodové Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana; Hárana pak zplodil Lota. ²⁸ Umřel pak Hárana dříve než Táre otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Chaldejských. ²⁹ I spojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy. ³⁰ Byla pak Sarai neplodná, a neměla dítě. ³¹ I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Chaldejských, aby se brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam. ³² A byli dnové Táre dvě stě a pět let; i umřel Táre v Cháran.

12

¹ Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě. ² A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání. ³ Požehnám také dobrořečícím tobě,

a zloøeèícím tobì zloøeèiti budu; ano požehnány budou v tobì všechny èeledi zemì. ⁴ I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pìti letech, když vyšel z Cháran.) ⁵ A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všechno zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do zemì Kananejské, až i pøišli do ní. ⁶ I prošel Abram tu zemì až k místu Sichem, to jest až k rovinì More. A tehdáž Kananejští byli v zemì. ⁷ I ukázal se Hospodin Abramovi a øekl: Semeni tvému dám zemì tuto. Tedy vzdìlal tu oltáø Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu. ⁸ A odtud podal se k hoøe, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdìlal tam oltáø Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo. ⁹ Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni. ¹⁰ Byl pak hlad v té zemì; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemì. ¹¹ I stalo se, že když pøicházel blízko k Egyptu, øekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváøi. ¹² A stane se, že když ti uzøí Egyptští, øeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají. ¹³ Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobøe bylo pøíèinou tvou, a živa zùstala duše má pro tebe. ¹⁴ I stalo se, když všel Abram do Egypta, vidìli Egyptští ženu, že krásná byla náramnì. ¹⁵ A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji pøed ním; i vzata jest žena do domu Faraonova. ¹⁶ Kterýžto i Abramovi dobøe uèinil pro ni; a mìl ovce a voly a osly, i služebníky a dìvky, též oslice a velbloudy. ¹⁷ Ale Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dùm jeho, pro Sarai manželku Abramovu. ¹⁸ Protož povolal Farao Abrama a øekl: Cos mi to uèinil? Proèežs mi neoznámil, že ona manželka tvá jest? ¹⁹ Proè jsi øekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobì za ženu. Protož nyní, teì máš manželku svou, vezmi a jdi. ²⁰ I poruèil o nìm Farao mužùm, a propustili ho, i manželku jeho i všechno, což mìl.

13

¹ Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všechno, což mìl, a Lot s ním, ku poledni. ² (Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na støíbro i na zlato.) ³ A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai, ⁴ K místu oltáøe, kterýž tam byl prvé vzdìlal, kdežto vzýval Abram jméno Hospodinovo. ⁵ Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, mìl ovce a voly i stany. ⁶ A nemohla jim zemì postaèovati, aby spolu bydlili, proto že zboží jich bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliti. ⁷ Odkudž vznikla nesnáz mezi pastýøi stáda Abramova a mezi pastýøi stáda Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdáž bydlili v zemì té. ⁸ Øekl tedy Abram k Lotovi: Nechž¹, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou, a mezi pastýøi mými a pastýøi tvými, ponìvadž muži bratøí jsme. ⁹ Zdaliž není pøed tebou všechna zemì? Oddìl se, prosím, ode mne. Pùjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli pùjdeš na pravo, na levo se držeti budu. ¹⁰ Pozdvih tedy Lot oèi svých, spatøil všechnu rovinu vùkol Jordánu, kteráž pøed tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svlažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako zemì Egyptská. ¹¹ I zvolil sobì Lot všechnu rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak oddìlili se jeden od druhého. ¹² Abram bydlil v zemì Kananejské, ale Lot pøebýval v místech té roviny, podav stanù až k Sodomì. ¹³ Lidé pak Sodomští byli zlí, a høíšníci pøed Hospodinem velicí. ¹⁴ I øekl Hospodin Abramovi, když se oddìlil od nìho Lot: Pozdvihni nyní oèi svých, a pohleì z místa, na nìmž jsi, na pùlnoci a na poledne, i na východ a na západ. ¹⁵ Nebo všechnu zemì, kterouž vidíš, tobì dám a semeni tvému až na vìky. ¹⁶ A rozmnožím símì tvé jako prach zemì; nebo jestliže kdo bude moci sèísti prach zemì, tedy i símì tvé seèteno bude. ¹⁷ Vstaò, projdi tu zemì na dyl i na šíø její;

nebo tobì ji dám. ¹⁸ Tedy Abram hnuv se s stanem, pøišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou pøi Hebronu, kdežto vzdílal oltář Hospodinu.

14

¹ Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinearský, Arioch král Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádal král Goimský, ² Vyzdvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému, to jest Ségorskému. ³ Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moře solné. ⁴ Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, tōináctého pak léta zprotivili se. ⁵ Protož léta ètrnáctého pøitáhl Chedorlaomer a králové, kteøíž byli s ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Eminské na rovinách Kariataimských, ⁶ A Horejské na hoøe jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad pouští. ⁷ A vracejíce se, pøitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a pohubili všecku krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar. ⁸ Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král Seboimský, a král Bélamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí Siddim, ⁹ Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému, a Amrafelovi králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, ètyøi králové proti pìti. ¹⁰ (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkajíce král Sodomský a Gomorský, padli tam; a kteøí pozůstali, utekli na hory. ¹¹ A pobravše všecko zboží Sodomských a Gomorských, a všechny potrav y jich, odtáhli. ¹² Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on bydlil v Sodomì. ¹³ Pøišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému, kterýž tehdaž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti mili smlouvu s Abramem. ¹⁴ Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k boji a v domì svém zrozených služebníkù tøi sta a osmnácte, a honil je až k Dan. ¹⁵ A oddìliv se, pøipadl na nì v noci, on i služebníci jeho, a porazil je; a stíhal je až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku. ¹⁶ I odjal zase všecko zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase pøivedl, ano i ženy a lid. ¹⁷ Tedy vyšel král Sodomský proti nìmu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králù, kteøíž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské. ¹⁸ Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl knìz Boha silného nejvyššího. ¹⁹ I požehnal mu a øekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí; ²⁰ A požehnaný Bùh silný nejvyšší, kterýž dal nepøátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech vící. ²¹ Král pak Sodomský øekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobì. ²² I øekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí, ²³ Že nevezmu od niti až do øeménka obuvi ze všech vící, kteréž jsou tvé, abys neøekl: Já jsem obohatil Abrama, ²⁴ Kromì toliko toho, což snìdli bojovníci, a dílu mužù, kteøíž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni necha¹ vezmou díl svùj.

15

¹ Když pak ty vící pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidinì, økoucí: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká. ² Jemužto øekl Abram: Panovníèe Hospodine, což mi dáš, ponìvadž já scházím bez dìtí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer? ³ Øekl ještì Abram: Aj, mnì jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dìdicem. ⁴ A aj, slovo Hospodinovo k nìmu, økuci: Nebude¹ ten dìdicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dìdicem tvým bude. ⁵ I vyvedl jej ven a øekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a seèti hvìzdy, budeš-li je

však moci seísti? Øekl mu ješti: Tak bude sími tvé. ⁶ I uvìil Hospodinu, a poèteno mu to za spravedlnost. ⁷ (Nebo byl øekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem ti vyvedl z Ur Kaldejských, a bych dal zemi tuto k diðiènému vládaøství. ⁸ I øekl: Panovníèe Hospodine, po èem poznám, že ji diðièni obdržím? ⁹ I odpovìdìl jemu: Vezmi mnì jalovici tøiletou, a kozu tøiletou, a skopce tøiletého, hrdlièku také a holoubátko. ¹⁰ Kterýžto vzav ty všechny vìci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvì strani, jednu polovici proti druhé; ptákù pak nezroztínal. ¹¹ Ptáci pak sedali na ta mrtvá tìla, a Abram je shánìl. ¹² I stalo se, když slunce zapadalo, že døímota tížká pøipadla na Abrama; a aj, hrùza a tma veliká obklíèila jej). ¹³ Øekl tedy Bùh Abramovi: To zajisté vìz, že pohostinu bude sími tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápitì je budou za ètyøi sta let. ¹⁴ Však národ, jemuž sloužitì budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím. ¹⁵ Ty pak pùjdeš k otcùm svým v pokoji; a pohøben budeš v starosti dobré. ¹⁶ A ètvrté pokolení sem se navrátì; neb¹ ješti není doplnìna nepravost Amorejských. ¹⁷ I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouøící se, a pochodnì ohnivá, kteráž šla mezi díly tìmi. ¹⁸ V ten den uèinìl Hospodin smlouvu s Abramem, øka: Semenì tvému dám zemi tuto, od øeky Egyptské až do øeky té veliké, øeky Eufraten: ¹⁹ Cinejské, Cenezejské, Cethmonské, ²⁰ A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské, ²¹ Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.

16

¹ Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a mìla dìvku Egyptskou, jménem Agar. ² I øekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavøel život můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k dívce mé, zda bych aspoø z ní mohla mítì syny. I povolìl Abram øeèi Sarai. ³ Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou dìvku svou, po desíti letech, jakž bydliti poèal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi muži svému za ženu. ⁴ I všel k Agar, kterážto poèala. Viduci pak ona, že poèala, zlehèila sobì paní svou. ⁵ I øekla Sarai Abramovi: Køivdou mou tys vinen; já jsem dala dìvku svou v lùno tvé, kterážto viduci, že poèala, zlehèila mne sobì. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou. ⁶ I øekl Abram k Sarai: Aj, dívka tvá v moci tvé; uèiø s ní, což¹ se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní. ⁷ Našel ji pak andìl Hospodinùv u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest pøi cestì Sur. ⁸ A øekl: Agar, dìvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béøeš? I øekla: Od tváøi Sarai paní své já utíkám. ⁹ Tedy øekl jí andìl Hospodinùv: Navra¹ se ku paní své, a pokoø se pod ruku její. ¹⁰ Opìt øekl andìl Hospodinùv: Velice rozmnožím sími tvé, aniž bude moci seèteno býti pro množství. ¹¹ Potom také øekl andìl Hospodinùv: Aj, ty jsi tìhotná, a tudíž porodiš syna, a nazùveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé. ¹² Bude¹ pak lýtý èlovìk; ruce jeho proti všechnìm, a ruce všech proti nimu; a pøed tváøí všech bratøí svých bydliti bude. ¹³ I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bùh vidinì; nebo øekla: Zdaliž teè také nevidím po tom, kterýž mne vidìl? ¹⁴ Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad. ¹⁵ Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael. ¹⁶ Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.

17

¹ Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a øekl jemu: Já jsem Bùh silný všemohoucí; chodiž ustavièni pøede mnou a budiž dokonalým. ² A uèiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím ti náramnì velmi. ³ Padl pak Abram na tváø svou; i mluvil Bùh s ním, øka: ⁴ Já¹ jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národù mnohých. ⁵ Aniž více sloutì bude jméno tvé

Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů uèinil jsem ti.
⁶ A uèiním, abys se rozplodil náramni velmi, a rozšířím ti v národy; i králové z tebe vyjdou. ⁷ Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobì, po rodech jejich, za smlouvu viènou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobì. ⁸ Nadto dám tobì i semeni tvému po tobì zemi, v nížto obýváš pohostinu, všechnu zemi Kananejskou k vládæství viènému; a budu jejich Bohem. ⁹ Øekl ještì Bùh Abrahamovi: Ty pak ostøíhati budeš smlouvy mé, ty i sími tvé po tobì, po rodech svých. ¹⁰ Tato¹ jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobì, kteréž ostøíhati budete: Aby obøezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského. ¹¹ Obøezete pak tìlo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi. ¹² Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obøezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za støíbro, z kterých by koli cizozemcù byl, jenž není z semene tvého. ¹³ Koneènì a¹ jest obøezán narozený v domì tvém, i koupený za peníze tvé; a bude¹ smlouva má na tile vašem za smlouvu viènou. ¹⁴ Neobøezaný pak pacholík, kterýž by neobøezal tìla neobøízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil. ¹⁵ Øekl také Bùh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš øíkat Sarai, ale Sára bude jméno její. ¹⁶ Nebo požehnám jí a dám¹ z ní syna; požehnám¹ jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou. ¹⁷ Tedy padl Abraham na tváø svou, a zasmáv se, øekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí? ¹⁸ I øekl Abraham Bohu: Ó by¹ jen Izmael živ byl pøed tebou! ¹⁹ Jemužto øekl Bùh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobì syna, a nazveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu viènou, i s semenem jeho po nìm. ²⁰ Také o Izmaele uslyšel jsem ti; a aj, požehnám jemu, a uèiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramni velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký. ²¹ Ale smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhož¹ porodí Sára po roce, pøi tomto èasu. ²² A když dokonat Bùh øeè svou s ním, vstoupil od Abrahama. ²³ Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všechny zrozené v domì svém, i všechny koupené za støíbro své, každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obøezal tìlo neobøízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bùh mluvil. ²⁴ A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obøezáno bylo tìlo neobøízky jeho. ²⁵ Izmael pak syn jeho byl v tøinácti letech, když obøezáno bylo tìlo neobøízky jeho. ²⁶ Jednoho a téhož dne obøezání jsou, Abraham a Izmael syn jeho. ²⁷ I všickni domácí jeho, doma zrození i za støíbro od cizozemce koupení, obøezání jsou s ním.

18

¹ Ukázal se pak jemu Hospodin v rovinì Mamre; a on sedìl u dveøí stanu, když veliké horko na den bylo. ² A když pozdvihl oèi svých, vidìl, a aj, tøi muži stáli naproti nìmu. Kteréžto jakž uzøel, bižel jim vstøíc ode dveøí stanu, a sklonil se až k zemi. ³ A øekl: Pane mùj, jestliže jsem nyní nalezl milost pøed oèima tvýma, prosím, nepomíjej služebníka svého. ⁴ Pøineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpoèinete pod stromem. ⁵ Zatím pøinesu kus chleba, a posílíte srdce svého; potom pùjdete, ponivadž mimo služebníka svého jdete. I øekli: Tak uèiø, jakž jsi mluvil. ⁶ Tedy pospíšil Abraham do stanu k Sáøe, a øekl: Spíšni tøi míry mouky bìlné zadìlej, a napec podpopelných chlebù. ⁷ Abraham pak bižel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku, kterýžto pospíšil pøipraviti je. ⁸ Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréž pøipravil, položil pøed nì; sám pak stál pøi nich pod stromem, i jedl. ⁹ Øekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpovìdìl: Teì v stanu. ¹⁰ A øekl: Jistotnì se navrátím k tobì vedlé èasu života, a aj, syna mítì

bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním. ¹¹ Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a pøestál byl Sáøe bìh ženský. ¹² I smála se Sára sama v sobì, økuci: Teprv když jsem se sstarala, v rozkoše se vydám? A ještì i pán můj se sstaral. ¹³ Tedy øekl Hospodin Abrahamovi: Proè jest se smála Sára, økuci: Zdaliž opravdu ještì roditi budu, a já se sstarala? ¹⁴ Zdaliž co skrytého bude pøed Hospodinem? K èasu urèitému navrátím se k tobì vedlé èasu života, a Sára bude mítì syna. ¹⁵ Zapøela pak Sára a øekla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I øekl Hospodin: Není¹ tak, ale smála jsi se. ¹⁶ Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomì; Abraham pak šel s nimi, aby je provodil. ¹⁷ A øekl Hospodin: Zdali já zatajím pøed Abrahamem, což dilati budu? ¹⁸ Ponìvadž Abraham jistotnì bude v národ veliký a silný, a požehnání budou v nìm všickni národové zemì. ¹⁹ Nebo znám jej; protož pøikáže synùm svým a domu svému po sobì, aby ostøíhali cesty Hospodinovy, a èinili spravedlnost a soud, a¹by naplnil Hospodin Abrahamovi, což mu zaslíbil. ²⁰ I øekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest køik Sodomských a Gomorských, a høích jejich že obtížen jest náramnì: ²¹ Sstoupím již a pohledím, jestliže podle køiku jejich, kterýž pøišel ke mnì, èinili, dùjde na nì setøení; a pakli toho není, zvím. ²² A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještì stál pøed Hospodinem. ²³ V tom pøistoupi Abraham, øekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s bezbožným? ²⁴ Bude-li padesáte spravedlivých v tom mìstì, zdali pøedce zahubíš, a neodpustíš místu pro padesáte spravedlivých, kteøíž jsou v nìm? ²⁵ Odstup to od tebe, abys takovou víc uèiniti mìl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným; tak¹ by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž soudce všì zemì neuèinì soudu? ²⁶ I øekl Hospodin: Jestliže nalezu v Sodomì, v mìstì tom, padesáte spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro nì. ²⁷ A odpovídaje Abraham, øekl: Aj, nyní chtìl bych mluvitì ku Pánu svému, aèkoli jsem prach a popel. ²⁸ Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pìti, zdali zkazíš pro tìch pìt všecko mìsto? I øekl: Nezahladím, jestliže najdu tam ètyøidceti pìt. ²⁹ Opìt mluvil Abraham a øekl: Snad nalezeno bude tam ètyøidceti? A odpovìdìl: Neuèiním pro tìch ètyøidceti. ³⁰ I øekl Abraham: Prosím, nech¹ se nehnívá Pán můj, že mluvitì budu: Snad se jich nalezne tam tøidceti? Odpovìdìl: Neuèiním, jestliže nalezu tam tøidceti. ³¹ A opìt øekl: Aj, nyní poèal jsem mluvitì ku Pánu svému: Snad se nalezne tam dvadceti? Odpovìdìl: Nezahladím i pro tìch dvadceti. ³² Øekl ještì: Prosím, a¹ se nehnívá Pán můj, jestliže jednou ještì mluvitì budu: Snad se jich najde tam deset? Odpovìdìl: Nezahladím i pro tìch deset. ³³ I odšel Hospodin, když dokonal øeè k Abrahamovi; Abraham pak navrátil se k místu svému.

19

¹ Pøišli pak dva andìlé do Sodomy u veèer, a Lot sedìl v bránì Sodomské. Kteréžto když uzøel, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváøí až k zemi. ² A øekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka svého, a zùstaòte pøes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, pùjdete cestou svou. Oni pak odpovìdìli: Nikoli, ale pøenocujeme na ulici. ³ Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k nìmu, vešli do domu jeho. I udìlal jim hody, a napekl chlebù pøesných, i jedli. ⁴ Prvé pak než lehli, muži mìsta toho, muži Sodomští, osuli se vùkol domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad. ⁵ I volali na Lota, a øekli jemu: Kde jsou ti muži, kteøíž pøišli k tobì v noci? Vyveš je k nám, a¹ je poznáme. ⁶ I vyšel k nim Lot ven, a zavøel po sobì dvøe. ⁷ A øekl: Prosím, bratøi moji, neèiòte zlého. ⁸ Aj, mám teš dvì dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, èiòte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužùm tímto nic neèiòte, ponìvadž vešli pod stín støechy mé. ⁹ I øekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nynì tobì hùø udìláme,

než jim. I obořili se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dveře. ¹⁰ Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobě do domu, a dveře zavěeli. ¹¹ A ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledající dveří. ¹² I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zeti neb syny své, neb dcery své, i všechno, což máš v městě, vyveď z místa tohoto. ¹³ Nebo zkažíme místo toto, proto že se velmi rozmohl každý jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkažili je. ¹⁴ Vyšel tedy Lot, mluvil k zedům svým, kteříž již měli pojímati dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkaží Hospodin místo toto. Ale zdálo se zedům jeho, jako by žertoval. ¹⁵ A když zasvítávalo, nutili andělé Lota, okouce: Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezhynul v pomstě místa. ¹⁶ A když prodléval, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za místem. ¹⁷ A stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohléděj se zpět, ani se zastavuj na vši této roviny; ujdí na horu, abys nezhynul. ¹⁸ I řekl jim Lot: Ne tak, prosím, páni moji. ¹⁹ Aj, nyní nalezl služebník tvůj milost před očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale já¹ nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych. ²⁰ Hle, teď jest toto místo blízko, do něhož bych utekl, a to¹ jest malé; prosím, nech¹ tam ujdou; však pak neveliké jest, a živa bude duše má. ²¹ I řekl k nim: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této věci, abych nepodvrátil místa toho, o němž jsi mluvil. ²² Pospíšiž, ujdí tam; nebo¹ nebudu moci učiniti něehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest jméno místa toho Ségor. ²³ Slunce vzcházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor. ²⁴ A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe. ²⁵ A podvrátil ta místa i všechnu tu rovinu, všechny také obyvatele těch měst, i všechno, což roste z země. ²⁶ I ohlédla se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný. ²⁷ Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem. ²⁸ A pohlediv k Sodomě a Gomorě, i na všechnu zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice. ²⁹ Stalo se tedy, když kazil Bůh místa té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel místa, v nichž bydlil Lot. ³⁰ Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými. ³¹ I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ješto by všel k nám podle obyčejě vsí země. ³² Poj, dejme píti otci našemu vína, a spíme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě. ³³ I daly píti otci svému vína té noci; a všedší prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala. ³⁴ Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem věřejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce našeho. ³⁵ I daly píti ještě té noci otci svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala. ³⁶ A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého. ³⁷ I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; on¹ jest otec Moábských až do dnešního dne. ³⁸ I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; on¹ jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.

20

¹ Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar; ² Kdežto pravil Abraham o Sáše manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru. ³ Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za muže. ⁴ Abimelech pak neprobídl se k ní; protož řekl: Pane, zdaž

také spravedlivý národ zabiješ? ⁵ Zdaliž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V upøímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých uèinil jsem to. ⁶ I øekl jemu Bùh ve snách: Já¹ také vím, že v upøímnosti srdce svého uèinil jsi to, a já také zdržel jsem ti, abys nezhøešil proti mnì; protož nedal¹ jsem se jí dotknouti. ⁷ Nyní tedy, navra¹ ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátiš, vìz, že smrtí umøeš ty i všechno, což tvého jest. ⁸ A vstav Abimelech ráno, svolal všechny služebníky své, a vypravoval všechna slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi. ⁹ Potom povolav Abimelech Abrahama, øekl jemu: Co jsi nám to uèinil? A co jsem zhøešil proti tobì, že jsi uvedl na mne a na království mé høích veliký? Uèinils mi, èehož jsi uèiniti nemìl. ¹⁰ A øekl opìt Abimelech Abrahamovi: Cos myslil, žeš takovou vìc uèinil? ¹¹ Odpovìdìl Abraham: Øekl jsem: Jistì že není báznì Boží na místì tomto, a zabijí mne pro ženu mou. ¹² A také v pravdì jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobì za manželku. ¹³ Když pak vyvedl mne Bùh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy øekl jsem jí: Toto mi dobrodiní uèiníš: Na každém místì, kamž pùjdeme, prav o mnì: Bratr můj jest. ¹⁴ Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a dívky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho. ¹⁵ A øekl Abimelech: Aj, zemì má pøed tebou; kdež¹ se koli pøíhodné býti vidí, tu pøebývej. ¹⁶ Sáøe pak øekl: Aj, dal jsem tisíc støíbrných bratru tvému, hle, on¹ jest tobì zástìrou oèí u všech, kteøíž jsou s tebou. A všemi tímto vìcmi Sára pouèena byla. ¹⁷ I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bùh Abimelecha, a ženu jeho, a dívky jeho; i rodily. ¹⁸ Nebo byl zavøel Hospodin každý život ženský v domì Abimelechovi, pro Sáru manželku Abrahamovu.

21

¹ Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl øekl; a uèinil Hospodin Sáøe, jakož byl mluvil. ² Nebo poèala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten èas, kterýž pøedpovìdìl Bùh. ³ A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák. ⁴ A obøezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl pøikázal Bùh. ⁵ Byl pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho. ⁶ I øekla Sára: Radost mi uèinil Bùh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou. ⁷ A pøidala: Kdo by byl øekl Abrahamovi, že bude Sára dìti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho. ⁸ I rostlo dìti a ostaveno jest. Tedy uèinil Abraham veliké hody v ten den, v nìmž ostaven byl Izák. ⁹ Vidìla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posmìvaè. ¹⁰ I øekla Abrahamovi: Vyvrz dìvku tuto i syna jejího; nebo¹ nebude dìdicem syn dìvky té s synem mým Izákem. ¹¹ Ale Abraham velmi tížce nesl tu øeè, pro syna svého. ¹² I øekl Bùh Abrahamovi: Nestìžuj sobì o dìtìti a o dìvce své; cožkoli øekla tobì Sára, povol øeèi její, nebo v Izákovi nazváno bude tobì símì. ¹³ A však i syna dìvky uèiním v národ; nebo tvé símì jest. ¹⁴ Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvi vodu, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dìtìtem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé. ¹⁵ A když nebylo vody v láhvi, povrhla dìti pod jedním stromem. ¹⁶ A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z luèiští dostøeliti; nebo pravila: Nebudu se dívati na smrt dìtìte. Sedìla tedy naproti, a pozdvìhši hlasu svého, plakala. ¹⁷ I uslyšel Bùh hlas dìtìte; a andìl Boží s nebe zavolaal na Agar, a øekl jí: Co¹ jest, Agar? Neboj se; nebo Bùh uslyšel hlas dìtìte z místa, na kterémž jest. ¹⁸ Vstaò, vezmi dìti, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký uèiním je. ¹⁹ A otevøel Bùh oèi její, aby uzøela studnici vody. I šla a naplnila láhvi vodu, a napojila dìti. ²⁰ A Bùh byl s dìtìtem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z nìho støelec. ²¹ Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z zemì Egyptské. ²² Stalo se pak toho

èasu, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi tímto slovy: Bùh s tebou jest ve všech vícech, kteréž ty èiniš. ²³ Protož nyní, pøisáhni mi teì skrze Boha: Toto a¹ se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já uèinil s tebou, i ty že uèiniš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu. ²⁴ I øekl Abraham: A já pøisáhnu. ²⁵ (A pøitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž mu mocí odjali služebníci Abimelechovi. ²⁶ I øekl Abimelech: Nevím, kdo by uèinil takovou víc; a aniž jsi ty mi oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.) ²⁷ Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v smlouvu. ²⁸ A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvláš¹. ²⁹ I øekl Abimelech Abrahamovi: K èemu jest tìchto sedm jehnic, kteréž jsi postavil obzvláš¹? ³⁰ Odpovìdìl: Že sedm tìch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na svìdectví, že jsem kopal studnici tuto. ³¹ Proèež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva pøisáhli. ³² A tak uèinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, navrátili se do zemì Filistinské. ³³ I nasázel stromoví v Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha silného, vìèného. ³⁴ A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.

22

¹ Když pakty více pominuly, zkusil Bùh Abrahama, a øekl k nìmu: Abrahame! Kterýžto odpovìdìl: Teì jsem. ² I øekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do zemì Moria; a obìtuj ho tam v obìt zápalnou na jedné hoøe, o níž povím tobì. ³ Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav døíví k obìti zápalné, vstal a bral se k místu, o nìmž povidìl mu Bùh. ⁴ Tøetího pak dne pozdvihl Abraham oèi svých, a uzøel to místo zdaleka. ⁵ A øekl Abraham služebníkùm svým: Pozùstaòte vy tuto s oslem, já pak a dítì pùjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám. ⁶ Tedy vzal Abraham døíví k zápalné obìti, a vložil je na Izáka syna svého; sám pak nesl v ruce své oheò a meè. I šli oba spolu. ⁷ Mluví pak Izák Abrahamovi otci svému, øekl: Otèe můj! Kterýž odpovìdìl: Co chceš, synu můj? A øekl: Aj, teì oheò a døíví, a kdež hovádko k zápalné obìti? ⁸ Odpovìdìl Abraham: Bùh opatøí sobì hovádko k obìti zápalné, synu můj. A šli pøedce oba spolu. ⁹ A když pøišli k místu, o nìmž mu byl mluvil Bùh, udìlal tu Abraham oltáø, a srovnal døíví; a svázav syna svého, vložil ho na oltáø na døíví. ¹⁰ I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meè, aby zabil syna svého. ¹¹ Tedy zavolal na nìho andìl Hospodinùv s nebe a øekl: Abrahame, Abrahame! Kterýžto odpovìdìl: Aj, já. ¹² I øekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítì, aniž mu co èiò; nebo¹ jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne. ¹³ A pozdvihl Abraham oèi svých, vidìl, a hle, skopec za ním vìzel v trní za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obìtoval jej v obìt zápalnou místo syna svého. ¹⁴ A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatøí. Odkudž øíká se do dnes: Na hoøe Hospodinovì opatøí se. ¹⁵ Zvolal pak andìl Hospodinùv na Abrahama podruhé s nebe, ¹⁶ A øekl: Skrze sebe samého pøisáhl jsem, praví Hospodin, ponìvadž jsi uèinil tu víc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému: ¹⁷ Požehnám velmi tobì, a velice rozmnožím sími tvé jako hvìzdy nebeské, a jako písek, kterýž jest na bøehu moøském; nadto dìdiènì vládnouti bude sími tvé branami nepøátel svých. ¹⁸ Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové zemì, proto že jsi uposlechl hlasu mého. ¹⁹ Tedy navrátil se Abraham k služebníkùm svým; a vstavše, šli spolu do Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé. ²⁰ A když se tyto více staly, zvištváno jest Abrahamovi v tato slova: Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému: ²¹ Husa prvorozeného svého, a Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova; ²² A Kazedu a Azanu, a Feldasu, a Jidlafu

i Bathuele. ²³ Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi, bratru Abrahamovu. ²⁴ Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a Gahama, Thása a Máchu.

23

¹ Živa pak byla Sára sto a sedm set let; ta jsou léta života Sary. ² A umřela v místě Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I přišel Abraham, aby kvílil nad Sárrou, a plakal jí. ³ Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům Het, řka: ⁴ Hostem a příchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych pochoval mrtvého svého od tváře své. ⁵ A odpovídající synové Het Abrahamovi, řekli jemu: ⁶ Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati v něm mrtvého svého. ⁷ Abraham pak vstav, poklonil se lidu zemi té, totiž synům Het. ⁸ A mluvil s nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváře své, slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar, ⁹ Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed vás, k dřívenému pohřbu. ¹⁰ (Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány místa jeho, řka: ¹¹ Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to dávám tobě, dávám¹ také i jeskyni, kteráž na něm jest; před oěma synů lidu svého dávám ji tobě; pochovej mrtvého svého. ¹² Tedy poklonil se Abraham před lidem zemi té, ¹³ A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu zemi, řka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dám¹ stříbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam. ¹⁴ A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu: ¹⁵ Můj pane, poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej. ¹⁶ I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi kupci. ¹⁷ A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na něm, a všecko stromové, což ho na tom poli i na všech mezích jeho vůkol, ¹⁸ Abrahamovi v držení, před oěma synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány místa toho. ¹⁹ A potom pochoval Abraham Sárrou, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské. ²⁰ Protož odevzdáno jest pole to i jeskyni, kteráž byla na něm, Abrahamovi k dřívenému pohřbu od synů Het.

24

¹ Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech. ² Tedy řekl Abraham služebníku svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé, ³ Abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím. ⁴ Ale půjdeš do země mé a přibuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi. ⁵ I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtila žena ta se mnou jíti do země této, mám-li zase uvést syna tvého do země, z níž jsi vyšel? ⁶ Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam. ⁷ Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přisáhl, řka: Semeně tvému dám zemi tuto, on¹ pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud. ⁸ Jestliže by pak žena ta nechtila jíti s tebou, svoboděn budeš od této přísahy mé; toliko syna mého neuvoď tam zase. ⁹ Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přisáhl jemu na tu oě. ¹⁰ A vzal služebník ten deset velbloudů z

velbloudù pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do místa Náchor. ¹¹ A zastavil se s velbloudy před místem, u studnice vody k veèerou, èasu toho, když vycházejí vážití vody. ¹² A øekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, a¹ se potká se mnou dnes to, èehož hledám; a uèiò milosrdenství se pánem mým Abrahamem. ¹³ Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužù místa tohoto vycházejí, aby vážily vodu. ¹⁴ Diveèka tedy, kteréž bych øekl: Nachyl medle vèderce svého, a¹ se napiji, a ona by øekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi zpùsobil služebníku svému Izákovi; a po tom¹ poznám, že jsi milosrdenství uèinil se pánem mým. ¹⁵ I stalo se prvé, než on pøestál mluvit, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a vèderce její bylo na rameni jejím. ¹⁶ A byla diveèka na pohledinì velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši vèderce své, šla vzhùru. ¹⁷ Tedy bižel služebník ten proti ní, a øekl: Dej mi pít, prosím, malièko vody z vèderce svého. ¹⁸ I øekla: Napí se, pane mùj. A rychle složila vèderce své na ruku svou a dala mu pít. ¹⁹ A davši mu pít, øekla: Také velbloudùm tvým navážím, dokudž se nenapijí. ²⁰ Tedy rychle vylila z vèderce svého do koryta, a bižela ješti k studnici, aby vážila vodu; a vážila všechnìm velbloudùm jeho. ²¹ Muž pak ten s úžasnutím divil se jí mlèe, rozjímaje, aby zvidìl, zdaøil-li Hospodin cestu jeho, èili nic. ²² I stalo se, když pøestáli pít velbloudové, vyòav muž náušnici zlatou, ztíží pùl lotu, a dvì náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotù zlata. ²³ A øekl: Èí jsi dcera? Poviz mi, prosím, jest-li v domì otce tvého nám místo, kdež bychom pøes noc zùstali? ²⁴ Jemužto odpovìdila: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož porodila Náchorovi. ²⁵ Øekla ješti k nìmu: Slámy také a potravu hojnì u nás jest, ano i místo, kdež byste pøes noc zùstali. ²⁶ Tedy skloniv hlavu, poklonu uèinil Hospodinu. ²⁷ A øekl: Požehnaný Hospodin, Bùh pána mého Abrahama, kterýž neodjal milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestì vedl Hospodin k domu bratøí pána mého. ²⁸ I bižela diveèka, a oznámila v domì matky své tak, jakž se stalo. ²⁹ A mila Rebeka bratra, jménem Lában; ten bižel k muži tomu ven k studnici. ³⁰ Nebo uzøev náušnici a náramnice na rukou sestry své, a slyšev slova Rebeky sestry své, ana praví: Tak mluvil ke mnì èlovìk ten, pøišel k muži, a on stál pøi velbloudích u studnice. ³¹ Jemuž øekl: Vejdi, požehnaný Hospodinùv. Proè bys stál vnì, když¹ jsem pøipravil dùm a místo velbloudùm? ³² Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a potravu velbloudùm, i vody k umytí noh jeho a noh mužù tich, kteøí s ním byli. ³³ A položil pøedeò chléb, aby jedl. Ale on øekl: Nebudu jísti, dokudž nevypravím øeèi svých. I øekl Lában: Mluv. ³⁴ Tedy øekl: Služebník Abrahamùv jsem já. ³⁵ A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký uèinìn jest; nebo dal mu ovce a voly, støíbro a zlato, služebníky a dívky, velbloudy a osly. ³⁶ A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna, jemuž dal, cožkoli má. ³⁷ I zavázal mne pøisahou pán mùj, øka: Nevezmeš manželky synu mému ze dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím. ³⁸ Ale k domu otce mého pùjdeš, a k rodinì mé, a odtud vezmeš manželku synu mému. ³⁹ A když jsem øekl pánu svému: Snad nepùjde žena ta se mnou? ⁴⁰ Odpovìdìl mi: Hospodin, pøed jehož oblíèejem ustaviènì jsem chodil, pošle andìla svého s tebou, a š¹astnou zpùsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z rodiny mé, a z domu otce mého. ⁴¹ A budeš svoboden od pøisahy mé, když bys pøišel k rodinì mé; a jestliže by nedali tobì, budeš prost od pøisahy mé. ⁴² Protož dnes pøišed k studnici, øekl jsem: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, jestliže ty nyní š¹astnì spravuješ cestu mou, po níž já jdu, ⁴³ Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechž¹ panna, kteráž vyjde vážití vody, když bych jí

øekl: Dej mi pítí nyní malièko vody z vèderce svého, ⁴⁴ A ona by mi odpovìdila: I ty pítí, i velbloudùm tvým také navážím, ta a¹ jest manželka, kterouž zpùsobil Hospodin synu pána mého. ⁴⁵ Prvé pak než jsem já pøestal mluvíti v srdci svém, aj, Rebeka vycházela mající vèderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I øekl jsem jí: Prosím, dej mi pítí. ⁴⁶ Ona pak rychle složila vèderce své s sebe, a øekla: Pítí, také i velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy. ⁴⁷ I ptal jsem se jí, a øekl jsem: Èí jsi dcera? Ona odpovìdila: Dcera Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tváø její, a náramnice na ruce její. ⁴⁸ A skloniv hlavu, poklonu jsem uèinil Hospodinu, a dobroøeèil jsem Hospodina, Boha pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestì pøímé, abych dceru bratra pána svého vzal synu jeho. ⁴⁹ Protož nyní, èiníte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo. ⁵⁰ Tedy odpovìdili Lában a Bathuel, økouce: Od Hospodina vyšla jest vïc tato; nemùžeme¹ odepøítí v nièemž. ⁵¹ Aj, Rebeka pøed tebou, vezmiž ji a jeí; a nech¹ jest manželkou synu pána tvého, jakož mluvil Hospodin. ⁵² I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamùv slova jejich, poklonil se Hospodinu až k zemi. ⁵³ A vyòav služebník ten nádoby stòíbrné a nádoby zlaté a odív, dal Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její. ⁵⁴ Tedy jedli a pili, on i muži, kteøíž byli s ním, a zùstali tu pøes noc. Ráno pak když vstali, øekl: Propus¹te mne ku pánu mému. ⁵⁵ I odpovìdìl bratr její a matka: Necha¹ pozùstane dèveèka s námi za níkterý den, aspoò za deset; potom pùjdeš. ⁵⁶ On pak øekl jim: Nezdržujte mne, ponívadž Hospodin š¹astnou zpùsobil cestu mou; propus¹tež mne, a¹ jdu ku pánu svému. ⁵⁷ I øekli: Zavolejme dèveèky a zeptejme se, co dí k tomu. ⁵⁸ Tedy zavolali Rebeky, a øekli jí: Chceš-li jítí s mužem tímto? I øekla: Pùjdu. ⁵⁹ A propouštìjíce Rebeku sestru svou a chovaèku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho, ⁶⁰ Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buí v tisíce tisícù, a sími tvé dìdièní obdrž brány nepøátel svých. ⁶¹ Tedy vstala Rebeka a dèveèky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel. ⁶² Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední. ⁶³ A vyšel Izák k pøemyšlování na pole, když se chýlilo k veèerou; a pozdvih oèi svých, uzøel, an velbloudové jdou. ⁶⁴ Pozdvihla také Rebeka oèi svých, a uzøevši Izáka, ssedla s velblouda. ⁶⁵ (Nebo øekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpovìdìl služebník: To jest pán mùj.) I vzala rouchu, a pøistøela se. ⁶⁶ Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což pùsobil. ⁶⁷ I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a mìl ji za manželku, a miloval ji. I potíšil se Izák po smrti matky své.

25

¹ Abraham pak opít pojal ženu jménem Ceturu. ² Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana, Jezbocha a Suecha. ³ Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim, a Latuzim, a Laomim. ⁴ Ale synové Madianovi: Efa, a Èfer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni ti synové byli Cetury. ⁵ I dal Abraham Izákovi všecko, což mìl. ⁶ Synùm pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ješti živ jsa, k východu do zemí východní. ⁷ Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto sedmdesáte a pít let. ⁸ I skonal a umøel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnù; a pøipojen jest k lidu svému. ⁹ Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre, ¹⁰ Na tom poli, kteréž byl koupil Abraham od synù Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho. ¹¹ Po smrti pak Abrahamovi požehnal Bùh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice Živého

vidoucího mne. ¹² Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, dívka Sáøina, Abrahamovi. ¹³ A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan, ¹⁴ A Masma, a Dumah a Massa, ¹⁵ Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma. ¹⁶ Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po všech jejich, a po místech jejich, dvanáctero knížat po èeledech jejich. ¹⁷ (Bylo pak života Izmaelova sto tøidceti a sedm let, i skonál; a umøev, pøipojen jest k lidu svému.) ¹⁸ A bydlili od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; pøed tváøí všech bratøí svých položil se. ¹⁹ Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka. ²⁰ Byl pak Izák ve ètyøidceti letech, když sobì vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lábanu Syrského. ²¹ I modlil se Izák pokornì Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak poèala Rebeka manželka jeho. ²² A když se dìti potiskali v životì jejím, øekla: Má-li¹ tak býti, proè jsem já poèala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina. ²³ I øekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životì tvém, a dvùj lid z života tvého se rozdílí; lid pak jeden nad druhý bude silnìjší, a vìtší sloužitì bude menšímu. ²⁴ A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životì jejím. ²⁵ I vyšel první ryšavý všecken, a jako odív chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau. ²⁶ Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; proèež nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila. ²⁷ A když dorostli ti dìti, byl Ezau lovec umilý, chodì po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil. ²⁸ I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale Rebeka laskava byla na Jákoba. ²⁹ Uvaøil pak Jákob krmièku. Tedy Ezau pøišel z pole zemdlený, ³⁰ A øekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmì té èervené, nebo jsem umdlel. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.) ³¹ Odpovìdìl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své. ³² I øekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k èemuž mi tedy to prvorozenství? ³³ Dí Jákob: Pøisáhni mi dnes hned. I pøisáhl mu, a prodal prvorozenství své Jákobovi. ³⁴ Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmì z šocovice. Kterýžto jedl a pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

26

¹ Byl pak opìt hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnù Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar. ² Nebo ukázal se jemu Hospodin a øekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydlì v zemi, kterouž oznámím tobì. ³ Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobì; nebo tobì a semeni tvému dám všecky zemi tyto, a utvrdím pøísahu, kterouž jsem pøisáhl Abrahamovi, otci tvému. ⁴ Rozmnožím také símì tvé jako hvìzdy nebeské, a dám semeni tvému všecky zemi tyto, a požehnání budou v semeni tvém všickni národové zemì; ⁵ Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostøíhal naøízení mých, pøíkázání mých, ustanovení mých a zákonù mých. ⁶ Bydlil tedy Izák v Gerar. ⁷ Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpovìdìl: Sestra má jest; nebo nesmìl øíci: Manželka má jest, mysle sobì: Aby mne nezabili muži místa toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledinì. ⁸ I pøihodilo se, když již èas nijaký tam bydlil, že vyhlédal Abimelech král Filistinský z økna a uzøel Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou. ⁹ Protož povolav Abimelech Izáka, øekl: Aj, v pravdì manželka tvá to jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpovìdìl jemu Izák: Nebo jsem øekl sám u sebe: Abych snad neumøel pro ni. ¹⁰ I øekl Abimelech: Což jsi to uèinil nám? O málo, že by byl spal nikdo z lidu s manželkou tvou, a ty bys uvedl na nás vinu. ¹¹ I pøíkázal Abimelech všemu lidu, øka: Kdo by se dotkl èlovìka toho, aneb manželky jeho, smrtì umøe. ¹² Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto mìr;

nebo požehnal mu Hospodin. ¹³ I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi. ¹⁴ Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi mnoho; protože záviděli mu Filistiňtí. ¹⁵ A všechny studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů Abrahama otce jeho, začíteli Filistiňtí, zasypavše je prstí. ¹⁶ I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnější jsi než my. ¹⁷ Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu. ¹⁸ A kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnů Abrahama otce jeho, a kteréž začíteli Filistiňtí po smrti Abrahamovi; a nazval je těmi jmény, kterýmiž je jmenoval otec jeho. ¹⁹ I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a našli tam studnici vody živé. ²⁰ Vadili se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest voda. Pročež nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním. ²¹ Vykopali také jinou studnici, a nesnáž byla i o tu; protože dal jí jméno Sitnah. ²² I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož nazval jméno její Rehobot. Nebo řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi. ²³ Vstoupil pak odtud do Bersabé. ²⁴ A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě tvé pro Abrahama služebníka svého. ²⁵ I vzdílal tu oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan svůj; a služebníci Izákovi vykopali tam studnici. ²⁶ Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho, a Fíkol, kníže vojska jeho. ²⁷ I řekl jim Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe. ²⁸ Kteřížto odpovědili: Patrně jsme to shledali, že jest Hospodin s tebou, i řekli jsme: Uvědomě nyní přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme smlouvu s tebou: ²⁹ Že neučiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž jsme my toliko dobře činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol tomu, požehnaný Hospodinův. ³⁰ Tedy učinil jim hody, i jedli a pili. ³¹ A postavše velmi ráno, přisáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji. ³² Toho dne přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu. ³³ I nazval ji Seba. Protož jméno místa toho jest Bersabé až do dnešního dne. ³⁴ Ezau pak jsa v letech čtyřiceti, pojal ženu Judit, dceru Běry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského. ³⁵ A kormoutily Izáka a Rebeku.

27

¹ Když se pak sstaral Izák, a pošly byly děti jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ² I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své. ³ Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svůj a lidé své, a vyjda do pole, ulov mi zvířinu. ⁴ A přistroj mi krmí chutnou, jakž já rád jídám, a přines mi, a budu jísti, a¹by požehnala duše má, první než umru. ⁵ (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvířinu a přinesl. ⁶ Tedy řekla Rebeka Jakobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil: ⁷ Přines mi něco z lovu, a přistroj mi krmí chutné, abych jedl, a požehnám¹ před Hospodinem, první než umru. ⁸ Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já přikazuji tobě. ⁹ Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych přistrojila z nich krmí chutné otci tvému, jakž on rád jírá. ¹⁰ A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobě, první než umře. ¹¹ I řekl Jakob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk chlupatý, a já jsem člověk hladký. ¹² Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zločinnost, a ne požehnání. ¹³ Jemužto odpověděla matka: Nech¹ jest na mne zločinnost tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi. ¹⁴ Tedy odšel, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho krmí chutné, jakž otec jeho rád jírá. ¹⁵ A

vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž měla u sebe v domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího. ¹⁶ A kůžkami kozelými obvinula ruce jeho, a dala hladký hrdla jeho. ¹⁷ I dala chléb a krmila chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna svého. ¹⁸ A on přišel k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj? ¹⁹ I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jež z lovu mého, aby mi požehnala duše tvá. ²⁰ Tedy řekl Izák synu svému: Což to? Brzy to našel, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo. ²¹ I řekl Izák Jákobovi: Přistup, a¹ omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či nejsi. ²² Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau. ²³ A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu. ²⁴ A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já. ²⁵ I řekl: Podejž mi, a¹ jím z lovu syna svého, aby tobě požehnala duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil. ²⁶ I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne, synu můj. ²⁷ I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohleď, vůni syna mého jest jako vůni pole, jemuž požehnal Hospodin. ²⁸ Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tuhosti zemské, i hojnost obilí a vína. ²⁹ Necháť¹ slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratrů svých, a a¹ se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, nech¹ jsou zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnání. ³⁰ A když přestal Izák požehnání dávati Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu svého. ³¹ A připraviv i on krmila chutné, přinesl otci svému a řekl mu: Nechť¹ vstane otec můj, a jí z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá. ³² I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau. ³³ Tedy zhrozil se Izák hrůzou velikou náramní, a řekl: Kdo pak a kde jest ten, ještě uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, dříve než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu, a bude¹ požehnaným. ³⁴ Uslyšev Ezau slova otce svého, zkořkl hlasem velkým, a hořkostí naplněn jest náramní, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče! ³⁵ Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnání tvé. ³⁶ Tedy řekl: Právěť nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď nyní uchvátil požehnání mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i mně požehnání? ³⁷ Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všechny bratry jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a vínem opatvil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti mohu, synu můj? ³⁸ I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal. ³⁹ Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v tuhostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry; ⁴⁰ A v měi svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jeho s šíje své. ⁴¹ Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblíží¹ se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého. ⁴² I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj tiší se tím, že tě zabije. ⁴³ Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran. ⁴⁴ A pobuď s ním za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého, ⁴⁵ A přestalo rozhánění bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já pošlu a vezmu tě odtud. Proč mám zbavena býti obou synů jednoho dne? ⁴⁶ I řekla Rebeka Izákovi: Stýší mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi život?

28

¹ Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal mu, řka: Nepojímej ženy ze dcer Kananejských. ² Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábanu uje svého. ³ A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejž¹ zříst, a rozmnožíž tě, abys byl v zástup mnohého lidu. ⁴ A dejž tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semeni tvému s tebou, abys ditiem obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi. ⁵ I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jakobovy a Ezau. ⁶ Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jakobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských; ⁷ A že by uposlechl Jakob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské; ⁸ Vida také Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho: ⁹ Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo první ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu. ¹⁰ Vyšel pak Jakob z Bersabé, šel do Cháran. ¹¹ I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na též místě. ¹² I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm. ¹³ A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semeni tvému. ¹⁴ A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v tobě všechny čeledi země, a v semeni tvém. ¹⁵ A aj, já jsem s tebou, a ostěhati ti budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu ti zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě. ¹⁶ Procítiv pak Jakob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem neviděl. ¹⁷ (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.) ¹⁸ Vstav pak Jakob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamítné, a polil jej svrchu olejem. ¹⁹ Protož nazval jméno místa toho Bethel, ještě prvé to místo sloulo Lúza. ²⁰ Zavázal se také Jakob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a ostěhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu, ²¹ A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha: ²² Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

29

¹ Tedy Jakob vstav, odšel do země východní. ² A pohlediv, ušel studnici v poli a tři stáda ovčí, ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice. ³ Shánívána pak tam bývala všechna stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho. ⁴ Tedy řekl jim Jakob: Bratři moji, odkud jste? Kteřížto odpovědili: Jsme z Cháran. ⁵ I řekl jim: Znáte-li Lábanu, syna Náchorova? A oni řekli: Známe. ⁶ I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpovědili: Dobře, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobyt看. ⁷ Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě eas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte, paste. ⁸ A oni odpovědili: Nemůžeme, než až se všechna stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce. ⁹ Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásala stádo. ¹⁰ Tedy Jakob ušel Ráchel, dceru Lábanu uje svého, a stádo jeho, přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábanu uje svého. ¹¹ A políbil Jakob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal. ¹² Oznámil jí pak byl

Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona přibíhši, oznámila to otci svému. ¹³ I stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jákobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho, políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech těch věcech. ¹⁴ Jemužto odpověděl Lában: Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc. ¹⁵ Tedy řekl Lában Jákobovi: Zdáli proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužiti budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá? ¹⁶ (Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Líá, a jméno mladší Ráchel. ¹⁷ Než Líá měla oči mdlé, ale Ráchel byla příně postavy a krásné tváře. ¹⁸ I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy: Budu¹ sloužiti sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší. ¹⁹ Odpověděl Lában: Lépe¹ jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji dal muži jinému; zůstaneš se mnou. ²⁰ Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očíma jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni. ²¹ Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnění jsou dnové moji, abych všel k ní. ²² Tedy sezval Lában všechny muže místa toho, a učinil hody. ²³ U večer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl ji k němu; a on všel k ní. ²⁴ Dal také Lában Zelfu dívku svou Líe, dceři své, za služebnici. ²⁵ A když bylo ráno, poznal, že jest Líá. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročžs mne tedy oklamal? ²⁶ Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená. ²⁷ Vyplněl týden této; dáme¹ potom i tuto za službu, kterouž sloužiti budeš u mne ještě sedm let jiných. ²⁸ I udělal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku. ²⁹ Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, dívku svou za služebnici. ³⁰ Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Líu; i sloužil u něho ještě sedm let jiných. ³¹ Vida pak Hospodin, že Líá nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné. ³² Tedy počala Líá a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé; již¹ nyní milovati mne bude muž můj. ³³ I počala opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon. ³⁴ A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Lévi. ³⁵ I počala ještě a porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročž nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

30

¹ Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, závidila sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru. ² Pročž rozníval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha, kterýž¹ nedal plodu života? ³ Řekla ona: Hle, dívka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a budu mítí já také syny z ní. ⁴ I dala mu Bálu dívku svou za ženu; a všel k ní Jákob. ⁵ Tedy počavši Bála, porodila Jákobovi syna. ⁶ I řekla Ráchel: Soudil Bůh pro mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan. ⁷ Opět počavši Bála, dívka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi. ⁸ I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a však¹ jsem přemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím. ⁹ Viduci pak Líá, že by přestala roditi, vzala Zelfu dívku svou, a dala ji Jákobovi za ženu. ¹⁰ A porodila Zelfa, dívka Líe, Jákobovi syna. ¹¹ Protož řekla Líá: Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád. ¹² Porodila také Zelfa dívka Líe syna druhého Jákobovi. ¹³ A řekla Líá: To na mě štěstí; nebo šťastnou mne nazývají budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser. ¹⁴ Vyšel pak Ruben v čas žniť pšenice, a našel příně jablko na poli, a přinesl je Líe matce své. I řekla Ráchel Líe: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého. ¹⁵ Jížto ona odpověděla: Málo¹ se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívatí jableček syna mého? I řekla Ráchel: Necháž¹ tedy spí s tebou této noci za jablko syna tvého. ¹⁶ Když pak navracoval se Jákob s pole večer, vyšla Líá proti němu, a řekla:

Ke mnì vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem ti za jableèka syna svého. I spal s ní té noci. ¹⁷ A uslyšel Bùh Líu; kterážto poèala a porodila Jákobovi syna pátého. ¹⁸ I øekla Líá: Dal mi Bùh mzdu mou, i potom, když jsem dala dívku svou muži svému. Proèež nazvala jméno jeho Izachar. ¹⁹ A poèala opìt Líá, a porodila šestého syna Jákobovi. ²⁰ I øekla Líá: Obdaøil mne Bùh darem dobrým; již nyní bydliti bude se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synù. A nazvala jméno jeho Zabulon. ²¹ Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína. ²² A rozpomenuv se Bùh na Ráchel, uslyšel jí, a otevøel život její. ²³ Tedy poèala a porodila syna, a øekla: Odjal Bùh pohaninì mé. ²⁴ A nazvala jméno jeho Jozef, økuci: Pøidejž mi Hospodin syna jiného. ²⁵ Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, øekl Jákob Lábanovi: Propus¹ mne, a¹ odejdu na místo své a do zemì své. ²⁶ Dej mi ženy mé a dítky mé, za kteréž jsem sloužil tobì, a¹ odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobì. ²⁷ I øekl mu Lában: Jestliže nyní nalezl jsem milost pøed oèima tvýma, zùstaø se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe. ²⁸ Øekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dám¹ ji. ²⁹ Jemužto odpovìdìl: Ty víš, jak jsem sloužil tobì, a jaký byl dobytek tvùj pøi mnì. ³⁰ Nebo to málo, kteréž jsi mìl pøede mnou, zrostlo velmi, a požehnal¹ Hospodin, jakž jsem k tobì nohou vkroèil. A nyní, kdy pak já své hospodáøství opatrovati budu? ³¹ A øekl: Co¹ mám dáti? Odpovìdìl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi uèiniš toto, zase pásti budu a ostøíhati dobytka tvého: ³² Projdu skrze všecka stáda tvá dnes, vymìšuje z nich každé dobytèe peøesté a strakaté, a každé dobytèe naèernalé mezi ovce, a strakaté a peøesté mezi kozami; a takové budou mzda má. ³³ A osvidèena potom bude spravedlnost má pøed tebou, když pøijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peøestého, neb strakatého mezi kozami, a naèernalého mezi ovce, za krádež bude mi to poèteno. ³⁴ I øekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil. ³⁵ A odlouèil toho dne kozly pøepásané na nohách a strakaté, a všecky kozy peøesté a strakaté, všecko, na èemž byla místa bílá, všecko také naèernalé mezi dobyttem, a dal v ruce synù svých. ³⁶ Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tøí dní cesty; a Jákob pásal ostatek dobytka Lábanova. ³⁷ Nabral pak sobì Jákob prutù topolových zelených, a lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech kùru až do bílosti, kteráž byla na prutech. ³⁸ A nakladl tìch prutù tak obloupených do žlábkù a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž pøicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby poèínaly, když by pøicházely píti. ³⁹ I poèínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehòata pøepásaná na nohách, a peøestá i strakatá. ⁴⁰ Potom ta jehòata odlouèil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tváøí k tìm pøepásaným na nohách, a ke všemu naèernalému; a své stádo postavil obzvláš¹, a neobrátil ho k stádu Lábanovu. ⁴¹ A bylo, že kdyžkoli silnìjší pøipouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty pøed oèi ovce, aby poèínaly, hledíce na pruty. ⁴² Když pak pozdní dobytek pøipouštín býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanùv a ranný Jákobùv. ⁴³ Vzrostl tedy muž ten náramnì velmi, a mìl dobytka mnoho, dìvek i služebníkù, velbloudù i oslù.

31

¹ Když pak uslyšel Jákob slova synù Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všecko, co mìl otec náš, a z tìch vící, kteréž byly otce našeho, zpùsobil sobì tu všecku slávu; ² A vidìl tváø Lábanovu, a aj, nebyla k nìmu tak jako prvé: ³ I øekl mu Hospodin: Navra¹ se do zemì otcù svých, a k pøíbuznosti své, a budu s tebou. ⁴ Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Líe na pole k stádu svému. ⁵ A øekl jim: Vidím tváø otce vašeho, že není ke mnì tak jako prvé, ješto Bùh otce mého byl se mnou. ⁶ A vy samy víte, že vši svou silou sloužil jsem otci vašemu. ⁷ Ale otec váš oklamal mne, a na desetkrátè zmìnil mzdu mou; však nedopustil mi Bùh, aby mi zle uèinil. ⁸ Když takto

øekl: Co bude peøestého, to nech¹ jest mzda tvá, tedy všechny ovce rodily peøestý plod. Když pak takto øekl: Co pøepásaného na nohách, to bude mzda tvá, tedy všechny ovce rodily pøepásané na nohách. ⁹ A tak odjal Bùh stádo otce vašeho a dal mnì. ¹⁰ Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek bižel, já jsem pozdvihl oèi svých, a vidìl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovceci byli pøepásaní na nohách, peøestí a skropení. ¹¹ Tedy øekl mi andìl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpovìdìl: Teì jsem. ¹² I øekl: Pozdvihni nyní oèi svých a pohleì, že všickni berani scházející se s ovceci jsou pøepásaní na nohách, peøestí a skropení; nebo jsem vidìl všechno, co tobì Lában dìlá. ¹³ Já jsem ten silný Bùh, kterýž jsem se ukázal tobì v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z zemì této, a navra¹ se do zemì pøíbuznosti své. ¹⁴ Tedy odpovìdìly mu Ráchel a Lía, økouce: Zdaž ještì máme díl jaký a dìdictví v domì otce našeho? ¹⁵ Zdaliž nejsme poèteny pøed ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do èista utratil. ¹⁶ Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bùh otci našemu, naše jest a synù našich; protož nyní uèiò vše, což mluvil tobì Bùh. ¹⁷ Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy. ¹⁸ A pobral všechnen dobytek svùj, a všechno jmìní své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož nabyl v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému do zemì Kananejské. ¹⁹ (Lában pak byl odšel, aby stòihl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž mìl otec její. ²⁰ I ušel Jákob tajnì od Lábanu Syrského, neoznámiv mu, že jde pryè.) ²¹ Takž ušel se všìm, což mìl; a vstav, pøepravil se pøes øeku, a bral se pøímo k hoøe Galádské. ²² I povìdíno jest Lábanovi dne tøetího, že utekl Jákob. ²³ Tedy on vzav bratøi své s sebou, honil ho za dnù sedm; a postihl ho na hoøe Galádské. ²⁴ (Pøišed pak Bùh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, øekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jinàe než pøátelsky.) ²⁵ Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svùj na té hoøe; Lában také položil se s bratøími svými na též hoøe Galádské. ²⁶ I øekl Lában k Jákobovi: Cos to uèinil? Nebo jsi ušel tajnì, a odvedls dcery mé jako zjímané meèem. ²⁷ Proè jsi tajnì utekl, a vykradl se ode mne, a nepovìdìls mi, ještò bych ti byl vesele sprovodil s zpìvy, s bubnem a s harfou? ²⁸ A nedopustìls mi, abych políbil synù svých a dcer svých? Nemoudøes jistì udìlal, èinì tak. ²⁹ Mìl¹ bych dostì s to moci, abych vám zle uèinil, ale Bùh otce vašeho mluvil mi noci pominulé, øka: Hleì, abys nemluvil s Jákobem nic jinàe, než pøátelsky. ³⁰ Ale již to tam, ponìvadž jsi pøedce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proè jsi ukradl bohy mé? ³¹ Tedy Jákob odpovìdaje Lábanovi, øekl: Ušel jsem tajnì; nebo jsem se bál a øekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své. ³² Nalezneš-li pak u koho bohy své, necha¹ ten umøe; pøed bratøími našimi ohledej sobì, jest-li co u mne tvého, a vezmi sobì. Ale nevidìl Jákob, že Ráchel je ukradla. ³³ Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Lìe, a do stanu obou dìvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Lìe, všel do stanu Ráchel. ³⁴ Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na nì. I pøemetal Lában všechnen stan, ale nic nenalezl. ³⁵ A ona øekla otci svému: Nech¹ to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati proti tobì; nebo vedlé bìhu ženského nyní mi se pøihodilo. A všechno pøehledav, nenalezl modl. ³⁶ Protož rozhnìvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábanu. I odpovìdìl Jákob, a øekl Lábanovi: Jaké jest pøestoupení mé? Jaký høích můj, že rozpáliv se, honíš mne? ³⁷ Nu již jsi pøemetal všechny mé vìci, a cos nalezl ze všech vìcí domu svého? Polož teì pøed bratøími mými a bratøími svými, nech¹ rozeznají mezi námi dvìma. ³⁸ Byl jsem již dvadceìtì let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy nezmetaly; a skopcù stáda tvého nejedl jsem. ³⁹ Co od zviøi roztrháno, toho jsem neodvodil tobì; sám jsem tu škodu nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v noci. ⁴⁰ Bývalo tak,

že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že odcházel i sen můj od očí mých. ⁴¹ Již dvadecet let, jakž jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě třináct let za dvě dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a zmíníš mzdu mou na desetkrát. ⁴² A kdyby Bůh otce mého, Bůh Abrahamův, a strach Izákův nebyl se mnou, jistě bys ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé, a práci rukou svých viděl Bůh, protože ti pomínulé noci trestal. ⁴³ Odpovídá pak Lában, dít Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové ti to jsou synové moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což mám již uiniti dcerám tímto svým aneb synům jich, kteréž zrodily? ⁴⁴ Protož poň, vejďme v smlouvu já a ty, aby byla na svědectví mezi mnou a tebou. ⁴⁵ Tedy Jákob vzal kámen, a postavil jej vzhůru na znamení. ⁴⁶ A řekl bratřím svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udlali hromadu, a jedli tu na té hromadě. ⁴⁷ I nazval ji Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed. ⁴⁸ Nebo řekl Lában: Tato hromada nechť¹ jest svědkem od dneška mezi mnou a tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed, ⁴⁹ A Mispah; nebo řekl Lában: Nechť¹ Hospodin hledí na mne a na tebe, když se rozejdeme od sebe. ⁵⁰ Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé, žádného člověka není s námi; hleď, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou. ⁵¹ A řekl ještě Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž jsem postavil mezi sebou a tebou, ⁵² Svědkem a¹ jest hromada tato, svědkem také sloup tento, já že nepůjdu dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup tento, k činnosti zlého. ⁵³ Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich nechť¹ soudí mezi námi. Půsáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka. ⁵⁴ Nabil také Jákob hově na té hoře, a pozval bratři svých, aby hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře. ⁵⁵ I vstal Lában velmi ráno, a políbiv synů svých a dcer svých, požehnal jich; i odšel a navrátil se k místu svému.

32

¹ Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé Boží. ² I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno místa toho Mahanaim. ³ Poslal pak Jákob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir, do kraje Idumejského. ⁴ A přikázal jim, řka: Takto povizte pánu mému Ezau: Toto¹ vzkazuje služebník tvůj Jákob: U Lábara jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času. ⁵ A mám voly a osly, ovce, a služebníky i dívky; a poslal jsem, abych se ohlásil pánu svému, a našel milost před očima tvými. ⁶ I navrátili se poslové k Jákobovi, řkouce: Půšli jsme k bratru tvému Ezau, kterýž také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním. ⁷ Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdílil lid, kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy. ⁸ Nebo řekl: Jestliže by půšel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej, bude aspoň zadní houf zachován. ⁹ I řekl Jákob: Bože otce mého Abrahama, a Bože otce mého Izáka, Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať se do země své, a k přibuznosti své, a doboře učiním tobě, ¹⁰ Menší jsem všech milosrdenství a vši pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám. ¹¹ Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; neb¹ se ho bojím, aby půjda, nepohubil mne i matky s dětmi. ¹² Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek mořský, kterýžto pro množství seten býti nemůže. ¹³ I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, počtu bratru svému Ezau: ¹⁴ Totiž dvě stě koz, a kozlů dvadecet, ovec dvě stě, a beranů dvadecet, ¹⁵ Velbloudů s mladými jich třicet, krav čtyřicet, volů deset, oslů dvadecet, a oslátek deset. ¹⁶ A poručil je služebníkům svým, každé stádo obzvláštně, a řekl služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od stáda a¹ jde opodál. ¹⁷ I poručil přednímu, řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka Ři jsi? a

kam jdeš? a ei jest to stádo pøed tebou? ¹⁸ Øekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a tei i sám jde za námi. ¹⁹ Poruèil také druhému i tètímu, a všechním jdoucím za tími stády, øka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naò trefili. ²⁰ A díte také: Aj, služebník tvůj Jákob za námi; nebo øekl: Ukrotím tváo jeho darem, kterýž jde pøede mnou, a potom uzøím tváo jeho; snad pøijme tváo mou. ²¹ A tak pøedšel dar pøed ním; on pak zùstal tu noc pøi houfu. ²² A vstav ješti v noci, vzal obì ženy své, a dvì dívky své, a jedenácte synù svých, a pøešel pøes brod Jabok. ²³ Vzav tedy je, pøepravil je pøes tu øeku; pøepravil také i vše, což mìl. ²⁴ A zùstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svitání. ²⁵ A vida, že ho nepøemůže, obrazil jej v pøíhbi vrchní stehna jeho; i vyvinulo se pøíhbi stehna Jákobova, když zápasil s ním. ²⁶ A øekl: Pus¹ mne, neb¹ zasvitává. I øekl: Nepustím ti, leè mi požehnáš. ²⁷ I øekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpovìdìl: Jákob. ²⁸ I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi stateènì zacházel s Bohem i lidmi, a pøemohls. ²⁹ I otázal se Jákob, øka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpovìdìl: Proè se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání. ³⁰ Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý vidìl Boha tváoí v tváo, a zachována jest duše má. ³¹ I vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou. ³² Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním pøíhbi stehna, proto že obrazil pøíhbi stehna Jákobova na žile krátké.

33

¹ Pozdvih pak oèi svých Jákob, uzøel, an Ezau jde, a ètyøi sta mužù s ním; i rozdìlil syny Líe zvláš¹ a Ráchele zvláš¹, a obou dìvek zvláš¹. ² Postavil, pravím, dívky s syny jejich napøed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáze. ³ A sám šel pøed nimi, a poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právi pøišel k bratru svému. ⁴ I bižel Ezau proti nìmu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali. ⁵ Pozdvih pak oèi svých, a spatøiv ženy s dìtmi, øekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpovìdìl: Jsou dítky, kteréž Bùh dal z milosti služebníku tvému. ⁶ Mezi tím pøiblížily se dívky s syny svými, i poklonili se. ⁷ Pøiblížila se také Líu s syny svými, a poklonili se; a potom pøiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili. ⁸ I øekl Ezau: K èemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpovìdìl: Abych našel milost pøed oèima pána mého. ⁹ Tedy øekl Ezau: Mám hojnì, bratøe mùj; nech sobì, což tvého jest. ¹⁰ I øekl Jákob: Nezbraòuj se, prosím; jestliže jsem nyní našel milost pøed oèima tvýma, pøijmi dar mùj z ruky mé, ponìvadž jsem vidìl tváo tvou, jako bych vidìl tváo Boží, a laskavì jsi mne pøijal. ¹¹ Pøijmi, prosím, dar mùj obìtovaný tobì, ponìvadž štìdøe obdaøil mne Bùh, a mám všeho dosti. Takž ho pøinutil, a on vzal. ¹² I dí: Poi, a jdìme; já pùjdu s tebou. ¹³ I øekl k nìmu Jákob: Ví pán mùj, že dìti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy bøezí; kteréžto budou-li hnány pøes moc jeden den, pomøe mi všecken dobytek. ¹⁴ Nechž¹ medle jde pán mùj pøed služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž pøed sebou mám, a jakž postaèiti budou moci dìti, až tak dojdou ku pánu svému do Seir. ¹⁵ I øekl Ezau: Nech¹ ale pozustavím nìco lidu, kterýž mám s sebou. I odpovìdìl: K èemu to? Nech¹ toliko nalezu milost pøed oèima pána svého. ¹⁶ Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir. ¹⁷ Jákob pak bral se do Sohot, a ustavil sobì dùm, a dobytku svému zdìlal stáje; protož nazval jméno místa toho Sohot. ¹⁸ A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, pøišel ve zdraví k místu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se pøed místem. ¹⁹ I koupil díl pole toho, na nìmž byl rozbil stan svůj, od synù Emora, otce Sichemova, za sto ovec. ²⁰ A postavil tu oltáo, kterémužto dal jméno Bùh silný, Bùh Izraelský.

34

¹ Vyšla pak Dína, dcera Lée, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té země. ² Kteroužto uzøev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí. ³ I pøipojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobovi; a zamilovav dìveèku, mluvil k srdci jejímu. ⁴ Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, tímto slovy: Vezmi mi dìveèku tuto za manželku. ⁵ Uslyšev pak Jákob, že poškvrnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s stádem na poli), mlèel, až oni pøišli. ⁶ Tedy vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to. ⁷ A v tom synové Jákobovi pøišli s pole; a uslyšavše o tom, bolestí naplněni jsou muži ti, a rozhnívali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v Izraeli, ležav se dcerou Jákobovou, èehož èiniti nenáleželo. ⁸ I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj, hoøí milostí k vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku. ⁹ A spóizníte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte sobě. ¹⁰ A bydlete s námi, nebo všechna země bude pøed vámi; osaíte se a obchod veíte v ní, a vládněte jí. ¹¹ Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratøím jejím: Nech¹ naleznu milost pøed oèima vašima, dám, co mi koli díte. ¹² Jmenujte mi vno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli øeknete; jen mi tu dìveèku dejte za manželku. ¹³ Odpovídajíce pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho, lstivě mluvili, proto že poškvrnil Díny sestry jich. ¹⁴ A øekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za muže neobøezaného; nebo to ohavnost jest u nás. ¹⁵ Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi, aby obøezán byl každý z vás pohlaví mužského: ¹⁶ Tedy budeme dávati dcery své vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme bydliti s vámi, a budeme lid jeden. ¹⁷ Pakli neuposlechnete nás, abyste se obøezali, vezmeme zase dceru svou a odejdeme. ¹⁸ Tedy líbila se øeè jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu. ¹⁹ A nemeškal mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova. A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého. ²⁰ I pøišel Emor a Sichem, syn jeho, k brání místa svého; a mluvili mužům místa svého, økouce: ²¹ Muži tito pokojně se mají k nám, nech¹ tedy bydlí v zemi této, a obchod vedou v ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná pøed nimi;) dcery jejich budeme sobě bráti za manželky, a dcery své budeme dávati jim. ²² Než na tento způsob pøivolí nám ti muži k tomu, aby bydlili s námi, a abychom byli jeden lid: Jestliže obøezán bude každý pohlaví mužského mezi námi, tak jako oni jsou obøezáni. ²³ Dobytek jejich a statek jejich, i všechna hovědla jejich, zdaliž nebudou naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi. ²⁴ I uposlechli Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou místa jeho; a obøezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány místa jeho. ²⁵ A to¹ dne třetího, když oni největší bolest měli, dva synové Jákobovi, Simeon a Léví, bratøí Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do místa směle, a pomordovali všechny pohlaví mužského. ²⁶ Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z domu Sichemova, odešli. ²⁷ Potom synové Jákobovi pøišedše na zbité, vzebrali místo, proto že poškvrnili sestry jejich. ²⁸ Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v místě i po poli, pobrali. ²⁹ K tomu i všechno jmění jejich, a všechny malé dítky jejich, a ženy jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo. ³⁰ Øekl pak Jákob Simeonovi a Léví: Zkormoutili jste mne, a zošklivili jste mne u obyvatelů krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým poètem lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj. ³¹ A oni odpovídili: A což měli jako nevěstky zle užívati sestry naší?

35

¹ Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydlí tam; a udělej tam oltář Bohu silnému, kterýž se ukázal tobě, kdyžs utíkal pøed Ezau bratrem svým.

² Tedy řekl Jákob èeládce své, a všechnim, kteříž s ním byli: Odvrzte bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a oèis¹te se, a zmìòte roucha svá. ³ A vstanouce, vstupme do Bethel, a udílám tam oltáø silnému Bohu, kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestì, kterouž jsem šel. ⁴ Tedy dali Jákobovi všechny bohy cizí, kteréž mìli, i náušnice, kteréž byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem. ⁵ I brali se odtud. (A byl strach Boží na místech, kteráž byla vůkol nich, a nehonili synù Jákobových.) ⁶ Tedy pøišel Jákob do Lùz, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním. ⁷ I vzdílal tu oltáø, a nazval to místo Bùh silný Bethel; nebo tu se mu byl zjevil Bùh, když utíkal pøed bratrem svým. ⁸ Tehdy umøela Debora, chovaèka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth. ⁹ Ukázal se pak opìt Bùh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu. ¹⁰ I řekl jemu Bùh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael. ¹¹ Řekl ještì Bùh jemu: Já jsem Bùh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národù bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou. ¹² A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobì ji dám; semeni také tvému po tobì dám tu zemi. ¹³ I vstoupil od niho Bùh z místa, na kterémž mluvil s ním. ¹⁴ Jákob pak vyzdvihl znamení pamìtné na místì tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem. ¹⁵ A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bùh, Bethel. ¹⁶ I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a tížkosti trpìla rodiçi. ¹⁷ A když s tížkostí rodila, øekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna míti budeš. ¹⁸ I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo umøela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beniaminem. ¹⁹ I umøela Ráchel, a pochována jest na cestì k Efratì, jenž jest Betlém. ²⁰ A postavil Jákob znamení pamìtné nad hrobem jejím; to¹ jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne. ²¹ I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za vùží Eder. ²² Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajinì, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o èemž uslyšel Izrael. Bylo pak synù Jákobových dvanácte. ²³ Synové pak Lìe: Prvorozený Jákobùv Ruben, potom Simeon, a Lévì, a Juda, a Izachar, a Zabulon. ²⁴ Synové Ráchel: Jozef a Beniamin. ²⁵ A synové Bály, dívky Ráchel: Dan a Neftalím. ²⁶ A synové Zelfy, dívky Lìe: Gád a Asser. Ti¹ jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské. ²⁷ Tedy pøišel Jákob k Izákovi otci svému do Mamre, do místa Arbe, jenž jest Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák. ²⁸ A bylo dnù Izákových sto osmdesáte let. ²⁹ I dokonal Izák, a umøel, a pøipojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnù; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.

36

¹ Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž mìl pøijmí Edom. ² Ezau pojal sobì ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského, ³ A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu. ⁴ I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele. ⁵ Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v zemi Kananejské. ⁶ I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku èeleì svou, i dobytek svůj, a všecka hovada svá, i všecko jmìní své, kteréhož nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do zemì Seir, pøed pøíchodem Jákoba bratra svého. ⁷ Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta zemì, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snèsti, pro dobytky jejich. ⁸ Protož bydlil Ezau na hoøe Seir; Ezau pak ten jest Edom. ⁹ A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoøe Seir. ¹⁰ Tato byla jména synù Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau. ¹¹ Synové pak

Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz. ¹² Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau. ¹³ Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau. ¹⁴ A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré. ¹⁵ Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz, ¹⁶ Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata poslá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady. ¹⁷ Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta knížata posla z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau. ¹⁸ A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau. ¹⁹ Ti¹ jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; on¹ jest Edom. ²⁰ Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejští, obyvatelé země té: Lotan, Sobal, Sebeon a Ana, ²¹ A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské. ²² Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna. ²³ Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam. ²⁴ A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž nalezl mezky na poušti, když pásł osly Sebeona otce svého. ²⁵ Tito pak diti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova. ²⁶ A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan. ²⁷ Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan. ²⁸ Tito synové Dízanovi: Hus a Aran. ²⁹ Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana, ³⁰ Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir. ³¹ Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval král nad syny Izraelskými. ³² Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův, a jméno místa jeho Denaba. ³³ I umøel Béla, a kraloval místo něho Jobab, syn Záre z Bozra. ³⁴ I umøel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z země Temanské. ³⁵ Umøel i Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno místa jeho Avith. ³⁶ Když pak umøel Adad, kraloval místo něho Semla z Masreka. ³⁷ A po smrti Semlovi kraloval na místě jeho Saul z Rohobot od øeky. ³⁸ Umøel i Saul, a kraloval místo něho Bálanan, syn Achoborův. ³⁹ A když i Bálanan umøel, syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno místa jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. ⁴⁰ Ta jsou jména knížat poslých z Ezau, po èeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet, ⁴¹ Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon. ⁴² Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar. ⁴³ Kníže Magdiel, kníže Híram. Ta¹ jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří bydlili v zemi dídíctví svého. To¹ jest ten Ezau, otec Idumejských.

37

¹ Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské. ² Tito jsou pøíbìhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásł s bratøími svými dobytek, (a byl mládeneèek), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef zlou povìst o nich otcí svému. ³ Izrael pak miloval Jozefa nad všechny syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udílal mu sukni promìnných barev. ⁴ A když spatøili bratøi jeho, že ho miluje otec jejich nad všechny bratøi jeho, nenávidìli ho, aniž mohli pokojnì k němu promluvit. ⁵ Mìl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratøím svým; proèež v vìtší nenávisti ho mìli. ⁶ Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem mìl. ⁷ Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vùkol také stáli snopové vaši, a klanìli se snopu mému. ⁸ Jemužto odpovìdìli bratøi jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té pøìeiny ještì více

nenávidili ho pro sny jeho, a pro slova jeho. ⁹ Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím svým, ōka: Hle, opít jsem měl sen, a aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanilo mi se. ¹⁰ I vypravoval otcí svému a bratřím svým. A domlouval mu otec jeho, a ōekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž pŕijdeme, já a matka tvá i bratří tvoji, abychom se klanili pŕed tebou až k zemi? ¹¹ Tedy závidili mu bratří jeho; ale otec jeho měl pozor na tu věc. ¹² Odešli pak bratří jeho, aby pásli dobytek otce svého v Sichem. ¹³ A ōekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratří tvoji v Sichem: Poj, a pošli ti k nim. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. ¹⁴ I ōekl jemu: Jdi nyní, zviž, jak se mají bratří tvoji, a co se dŕje s dobytkem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on pŕišel do Sichem. ¹⁵ Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, ōka: Ěeho hledáš? ¹⁶ Odpověděl: Bratří svých hledám; pověz mi, prosím, kde oni pasou? ¹⁷ I ōekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Pojme do Dothain. Tedy šel Jozef za bratřemi svými, a našel je v Dothain. ¹⁸ Kteŕžto, jakž ho uzŕeli zdaleka, prvé než k nim došel, ukládali o nŕm, aby jej zahubili. ¹⁹ Nebo ōekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde. ²⁰ Nyní tedy pojte, a zabijme jej, a uvržeme ho do některé ěisterny, a dŕme: Zviŕ lita sežrala jej. I uzŕíme, naě jemu vyjdou snové jeho. ²¹ A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky jejich, (nebo ōekl: Neodjĕme mu hrdla,) ²² ōekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této ěisterny, kteráž jest na poušti, a nevztahujte ruky na nŕj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otcí svému. ²³ A když pŕišel Jozef k bratřím svým, strhli s niho sukni jeho, sukni promĕnných barev, kterouž měl na sobi. ²⁴ A pochopivše, uvrhli jej do ěisterny. Ěisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody. ²⁵ I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uzŕeli, a aj, množství Izmaelitských pŕicházejících z Galád, kteŕžto na velbloudích svých nesli vonné vŕci a kadidlo a mirru do Egypta. ²⁶ I ōekl Juda bratřím svým: Jaký zisk mítí budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajĕme-li krve jeho? ²⁷ Pojte, prodĕjme ho Izmaelitským, a nevztahujme na nŕj rukou svých, nebo bratr náš, tĕlo naše jest. I uposlechli ho bratří jeho. ²⁸ Když pak mimo nŕ jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té ěisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvacetí stŕbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta. ²⁹ A navrátil se Ruben k ěisterni, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá. ³⁰ A navrátiv se k bratřím svým, ōekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti? ³¹ Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smoĕili sukni tu ve krvi. ³² A poslali sukni tu promĕnných barev, a dali ji donĕsti k otcí svému, aby ōekli: Tuto jsme našli; pohleď nyní, jest-li sukni syna tvého, ěi není? ³³ A on poznav ji, ōekl: Sukni syna mého jest; zviŕ lita sežrala jej, koneĕn roztrhán jest Jozef. ³⁴ I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žĕni na bedra svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní. ³⁵ Sešli se pak všickni synové jeho, a všechny dcery jeho, aby ho tŕšili. Ale on nedal se potŕšiti, a ōekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho otec jeho. ³⁶ Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvoĕeninu Faraonovu, hejtmanu ŕoldnéŕu.

38

¹ Stalo se pak v ten ěas, že sstupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra. ² I uzŕel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž slouh Sua; a pojav ji, všel k ní. ³ Kterážto poĕala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her. ⁴ A poĕavši opít, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan. ⁵ Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Sĕla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila. ⁶ I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Támar. ⁷ A byl Her, prvorozený Judův, zlý pŕed oĕima Hospodina; i zabil jej Hospodin.

⁸ Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podle přibuznosti pojmi ji, abys vzbudil s ní bratra svému. ⁹ Viděl pak Onan, že to s ní nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl s ní na zem, aby nezlodil synů bratra svému. ¹⁰ I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil. ¹¹ Tedy řekl Juda k Tamar nevěstě své: Pobuď v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Sela, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel, jako i bratři jeho.) I odešla Tamar, a bydlila v domě otce svého. ¹² A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stáhlí ovce jeho, a s ním Hira Odolamitský, přítel jeho. ¹³ I oznámeno jest Tamar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do Tamnas, aby stáhl ovce své. ¹⁴ Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v roucho, a odíla se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo viděla, že Sela dorostl, a že není dána jemu za manželku. ¹⁵ Kteroužto uzřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou. ¹⁶ Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopusť medle, a vejdu k tobě. (Nebo neviděl, aby nevěsta jeho byla.) I řekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně? ¹⁷ Odpověděl: Pošli kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil, dokavadž nepošleš. ¹⁸ I řekl: Což mám dáti v zástavě? Odpověděla ona: Přetní prsten svůj, a halzi svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a počala z něho. ¹⁹ Tedy vstavši, odešla, a sňavši roucho svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské. ²⁰ I poslal Juda kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí. ²¹ I ptal se mužů toho místa, řka: Kde jest ta nevěstka, kteráž seděla na rozcestí této cesty? Řekli oni: Nebyla zde nevěstky. ²² Tedy navrátiv se k Judovi, řekl: Nenašel jsem ji; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevěstky. ²³ I řekl Juda: Nechť sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost. Já jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl. ²⁴ I stalo se okolo téhož měsíce, že oznámili Judovi, řkouce: Dopustila se smilství Tamar nevěsta tvá, a jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyveďte ji, aby byla upálena. ²⁵ Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla: Pohleď, prosím, eť jsou tyto věci, přetní prsten, halze a hůl tato? ²⁶ Tedy pohlediv na to Juda, řekl: Spravedlivější jest než já, poněvadž jsem nedal jí Selo synu svému. A více jí nepoznával. ²⁷ Stalo se pak, že když přišel čas porodu jejího, aj, bliženci v životě jejím. ²⁸ A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde první. ²⁹ Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvé jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres. ³⁰ A potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.

39

¹ Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad drabanty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli. ² Byl pak Hospodin s Jozefem, a všechno se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského. ³ A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všechno, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v ruku jeho. ⁴ Tedy nalezl Jozef milost před oěma jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému, a všechno, což měl, dal v ruku jeho. ⁵ A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodinovo na všech věcech, kteréž měl doma i na poli. ⁶ Věch tedy víc, kteréž měl, zanechal v ruku Jozefových; aniž o něm, tak jako on, viděl, jedině o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření. ⁷ I stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho oěma svými na Jozefa, a řekla: Spi se mnou. ⁸ Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak jako já, co jest v domě, a všechno, což má, dal v ruce mé. ⁹ Není

žádného pøednìjšího nade mne v domì tomto, aniž co vyòal z správy mé, kromì tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy uèinil takovou nešlechetnost, a høešil i proti Bohu? ¹⁰ A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní. ¹¹ Tedy dne jednoho, když pøišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domì, ¹² Chytila jej ona za roucho jeho, økuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven. ¹³ A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vybíhl ven, ¹⁴ Svolala domácí své, a øekla k nim takto: Pohleíte, pøivedl nám muže Hebrejského, kterýž by mìl posmìch z nás; nebo pøišel ke mnì, aby ležel se mnou; i kòieela jsem hlasem velikým. ¹⁵ A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a kòieela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven. ¹⁶ Tedy schovala roucho jeho u sebe, až pøišel pán jeho do domu svého. ¹⁷ K nìmuž mluvila v tato slova, økuci: Pøišel ke mnì služebník ten Hebrejský, kteréhožs pøivedl nám, aby mi lehkost uèinil. ¹⁸ A když jsem hlasu svého pozdvihla a kòieela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven. ¹⁹ I stalo se, že, když uslyšel pán jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravìci: Tak mi uèinil služebník tvùj, rozhnìval se velmi. ²⁰ Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do vìže žaláöné, v to místo, kdež vìzòové královští sedìli; i byl tam v žaláøi. ²¹ Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k nìmu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vladaøe nad žaláøem. ²² I dal vladaø žaláøe v moc Jozefovi všechny vìznì, kteøíž byli v vìži žaláöné; a cožkoli tam èiniti mìli, on to spravoval. ²³ Aniž vladaø žaláøe k èemu dohlídal, což jemu svìøil; proto že Hospodin byl s ním, a což on èinil, Hospodin tomu prospìch dával.

40

¹ Stalo se potom, že šeòkýø krále Egyptského a pekaø provinili proti pánu svému, králi Egyptskému. ² I rozhnìval se Faraø na oba úøedníky své, na vladaøe nad šeòkýøi, a na vladaøe nad pekaøi. ³ A dal je do vìzení v domì nejvyššího nad drabanty, do vìže žaláöné, v místo, v nìmž Jozef vìznìm byl. ⁴ I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službì; a byli drahni dní u vìzení. ⁵ I mìli sen oba dva, každý z nich sen svùj noci jedné, každý podlé vyložení sna svého, šeòkýø i pekaø krále Egyptského, kteøíž sedìli v vìži. ⁶ Tedy pøišel k nim Jozef ráno, a hledil na nì; a aj, byli smutní. ⁷ I optal se tìch úøedníkù Faraonových, kteøíž s ním byli v vìzení v domì pána jeho, øka: Proè jsou dnes tváøi vaše smutnìjší? ⁸ Kteøížto odpovídili jemu: Mìli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I øekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle. ⁹ Tedy správce nad šeòkýøi vypravoval sen svùj Jozefovi, a øekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem vidìl pøed sebou vinný kmen, ¹⁰ A na tom kmenu tøi ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouští, a vycházel kvìt jeho, až k sezránì pøišli hroznové jeho. ¹¹ A já maje koflík Faraonùv v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlaèoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do rukou. ¹² I øekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tøi révové jsou tøi dnové. ¹³ Po tøech dnech povýší Faraø hlavy tvé, a k úøadu tvému ti navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podlé obyèeje prvního, když jsi byl šeòkýøem jeho. ¹⁴ Ale mìjž mne v své pamìti, když¹ se dobøe povede; a uèiò, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku uèinil o mnì pøed Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto. ¹⁵ Nebo kradmo jsem vzat z zemì Židovské; a zde jsem nièeho neuèinil, proèež by mne do tohoto vìzení dali. ¹⁶ Vida pak správce nad pekaøi, že dobøe vyložil, øekl Jozefovi: Mnì také zdálo se ve snách, ano tøi košové pletení na hlavì mé. ¹⁷ A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekaøským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou. ¹⁸ I odpovìdil Jozef a øekl: Toto jest vyložení jeho: Tøi košové jsou tøi dnové. ¹⁹ Po tøech dnech odejme tobì Faraø hlavu tvou, a

obìsí tí na døevì; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe. ²⁰ Tedy stalo se v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody všem služebníkům svým; i poětal hlavu vládce nad šeočky, i hlavu vládce nad pekaři, mezi služebníky svými. ²¹ A navrátìl nejvyššího nad šeočky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky. ²² Vládce pak nad pekaři obìsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef. ²³ A nezpomenul správce nad šeočky na Jozefa, ale zapomenul na něj.

41

¹ Stalo se pak po dvou letech, mìl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem. ² A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pìkných na pohledinì a tlustých, kteréžto pásly se na mokøinách. ³ A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledinì a hubených, kteréžto stály podlé oních krav pøi bøehu potoka. ⁴ A ty krávy na pohledinì šeredné a hubené sežraly oních sedm krav na pohledinì pìkných a tlustých. I procítìl Farao. ⁵ A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasù vyrostlo z stébìla jednoho, plných a pìkných. ⁶ A aj, sedm klasù tenkých a východním vètrem usvadlých vzcházelo za nimi. ⁷ A ti klasové tencí pohltili sedm oních klasù zdaøilých a plných. I procítìl Farao, a aj, byl sen. ⁸ Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všechny hadaèe Egyptské, a všechny mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi. ⁹ Tedy mluvil nejvyšší šeòk Faraonovi takto: Na provinìnì své rozpomínám se dnes. ¹⁰ Farao rozhnivav se na služebníky své, dal mne byl do vìzení v domì nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaři. ¹¹ Mìli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podlé vyložení snu svého. ¹² A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podlé snu jeho vykládal. ¹³ A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úøadu svému, a on obìšen. ¹⁴ Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláøe. Kterýžto oholiv se, a zmìniv roucho své, pøišel k Faraonovi. ¹⁵ I øekl Farao Jozefovi: Mìl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobì pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložiti. ¹⁶ Odpovìdìl Jozef Faraonovi, øka: Není to má vìc; Bùh oznámí š'astné vìci Faraonovi. ¹⁷ Tedy øekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na bøehu potoka. ¹⁸ A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pìkných, kteréžto pásly se na mokøinách. ¹⁹ A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; nevidìl jsem tak šeredných ve všì zemi Egyptské. ²⁰ A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvních tlustých. ²¹ A aè dostaly se do bøicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v støeva jejich; nebo na pohledinì byly mrzké, jako i pøed tím. I procítìl jsem. ²² Vidìl jsem také ve snách, ano sedm klasù vyrostlo z stébìla jednoho plných a pìkných. ²³ A aj, sedm klasù drobných, tenkých a východním vètrem usvadlých vycházelo za nimi. ²⁴ I pohltili klasové ti drobní sedm klasù pìkných. Což když jsem vypravoval hadaèùm, nebyl, kdo by mi vyložil. ²⁵ Odpovìdìl Jozef Faraonovi: Sen Faraonùv jednostejný jest. Což Bùh èiniti bude, to ukázal Faraonovi. ²⁶ Sedm krav pìkných jest sedm let, a sedm klasù pìkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednostejný. ²⁷ Sedm pak hubených krav a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let jest; a sedm klasù drobných a vètrem východním usvadlých bude sedm let hladu. ²⁸ To¹ jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bùh èiniti bude, ukazuje Faraonovi. ²⁹ Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve všì zemi Egyptské. ³⁰ A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí pøijde všechna ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi. ³¹ Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž pøijde potom; nebo velmi veliký bude. ³² Že pak opìtován jest sen Faraonovi podvkrát, znamená, že jistá

víc jest od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to. ³³ Protož nyní a¹ vyhledá Faraο muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou. ³⁴ To a¹ uèiní Faraο, a postaví úøedníky nad zemí, a bèoèe pátý díl z úrod zemì Egyptské, po sedm let hojných. ³⁵ A¹ shromáždí všeliké potrav y tich úrodných let nastávajících, a sklídí obilí k ruce Faraonovi; a potrav y v místech a¹ se chovají pilnì. ³⁶ A budou pokrmové ti za poklad zemì této k sedmi letùm hladu, kteráž budou v zemì Egyptské, aby nebyla zkažena zemì tato hladem. ³⁷ I líbila se øeè ta Faraonovi i všemním služebníkùm jeho. ³⁸ Tedy øekl Faraο služebníkùm svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží? ³⁹ Jozefovi pak øekl: Ponìvadž Bůh dal znáti tobì všecko toto, není¹ žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi. ⁴⁰ Ty budeš nad domem mým, a líbatì bude tváoè tvou všecken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu. ⁴¹ Øekl také Faraο Jozefovi: Aj, ustanovil jsem ti nade všì zemì Egyptskou. ⁴² A sòav Faraο prsten svùj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý øetíz na hrdlo jeho. ⁴³ A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali pøed ním: Klanijte se! I ustanovil ho nade všì zemì Egyptskou. ⁴⁴ A øekl Faraο Jozefovi: Já jsem Faraο, a bez dopuštìní tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve všì zemì Egyptské. ⁴⁵ A dal Faraο jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Putifera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemì Egyptskou. ⁴⁶ (Jozef pak byl ve tøidcìti letech, když stál pøed Faraonem králem Egyptským.) A vyšed od tváoèi Faraonovy, projel všecku zemì Egyptskou. ⁴⁷ A vydala zemì po sedm let úrodných obilí hojnost. ⁴⁸ I nahromáždil všelijakých potrav y tich sedmi letech hojných v zemì Egyptské, a složil potravu tu v místech; úrody polní jednoho každého místa, kteréž byly okolo niho, složil v nìm. ⁴⁹ A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku moøského, tak že pøestali poèítati; nebo mu nebylo poètu. ⁵⁰ Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než pøišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat, dcera Putifera, knížete On. ⁵¹ A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, øka: Nebo zpùsobil to Bůh, abych zapomenul na všechny práce své, a na všecken dùm otce svého. ⁵² Jméno pak druhého nazval Efraim, øka: Nebo dal mi Bůh zrùst v zemì trápení mého. ⁵³ Tedy pominulo sedm let hojných v zemì Egyptské; ⁵⁴ A poèalo sedm let hladu pøicházeti, jakž byl pøedpovìdìl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po všì zemì Egyptské byl chléb. ⁵⁵ Potom také nedostatek trpìla všechna zemì Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I øekl Faraο všemním Egyptským: Jdìte k Jozefovi, což vám rozkáže, uèiníte. ⁵⁶ A byl hlad na tváoèi všì zemì. Tedy otevøel Jozef všechny obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemì Egyptské. ⁵⁷ A všickni obyvatelé zemì pøicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po všì zemì.

42

¹ Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptì, øekl synùm svým: Co hledíte jeden na druhého? ² I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptì; jdìte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemøeli. ³ Tedy šlo deset bratrù Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptì. ⁴ Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratøími jeho, nebo øekl: Aby se mu tam nìco zlého nepøìhodilo. ⁵ I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemì Kananejské. ⁶ Jozef pak byl nejvyšší správce v zemì té; on prodával obilí všemu lidu zemì. Tedy pøišli bratøí Jozefovi, a sklánìli se pøed ním tváoèi až k zemì. ⁷ A uzøev Jozef bratøí své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdì mluvil k nim, øka jim: Odkud jste pøišli? I odpovìdìli: Z zemì Kananejské, abychom nakoupili potrav. ⁸ Poznal, pravím, Jozef bratøí své, ale oni nepoznali ho. ⁹ Tedy zpomenul Jozef na sny, kteréž mìl o nich, a øekl jim: Špehøei jste, a pøišli jste, abyste shlédli nepevná místa zemì. ¹⁰ Kteøížto

odpovědili jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji pøišli, aby nakoupili pokrmù. ¹¹ Všickni my synové jednoho muže jsme, upøímí jsme; nikdy¹ jsou nebyli služebníci tvoji špehéøi. ¹² Jimž zase øekl: Není tak, ale pøišli jste, abyste shlédli nepevná místa zemì. ¹³ Odpovědili oni: Dvanácte nás bratøí služebníkù tvých bylo, synù muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není. ¹⁴ I øekl jim Jozef: To¹ jest, což jsem mluvil vám, když jsem øekl: Špehéøi jste. ¹⁵ Touto vící zkušeni budete: Živ¹ jest Farao, že nevyjdete odsud, až pøijde sem bratr váš mladší. ¹⁶ Vyšlete z sebe jednoho, a¹ vezma, pøivede bratra vašeho; vy pak u vèzení zùstaòte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živ¹ jest Farao, že jste špehéøi. ¹⁷ Tedy dal je všechny spolu do vèzení za tøi dni. ¹⁸ Tøetího pak dne øekl jim Jozef: Toto uèiòte, abyste živi byli; nebo¹ já se bojím Boha. ¹⁹ Jste-li šlechtní muži, jeden bratr váš a¹ jest ukován v žaláøi, v nimž jste byli; vy pak jdìte, a odneste obilí k zapuzení hladu domù vašich. ²⁰ Bratra pak svého mladšího pøivedete ke mnì; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemøete. Tedy uèinili tak. ²¹ I mluvil jeden k druhému: Jisti provinili jsme proti bratru svému. Nebo vidili jsme ssoužení duše jeho, když nás pokornì prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož pøišlo na nás ssoužení toto. ²² Odpovědìl pak jim Ruben, øka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil tìmito slovy: Nehøešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; proèež také krve jeho, hle, vyhledává se. ²³ A nevidili oni, že by rozumìl Jozef; nebo skrze tlumaèe mluvil jim. ²⁴ A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho pøed oèima jejich. ²⁵ Pøikázal pak Jozef, aby naplnìni byli pytlové jejich obilím, a navráceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak. ²⁶ A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud. ²⁷ A rozvázav jeden z nich pytel svùj, aby dal obrok oslu svému v hospodì, uzøel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho. ²⁸ I øekl bratøím svým: Navráceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a pøedišení jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to uèinil Bùh? ²⁹ Navrátivše se pak k Jákobovi otci svému do zemì Kananejské, vypravovali jemu všechno, co se jim pøihodilo, pravíce: ³⁰ Muž ten, pán zemì, mluvil k nám tvrdì, a dal nás do vèzení, jako špehéøe zemì. ³¹ A øekli jsme jemu: Upøímí jsme, nikdy jsme nebyli špehéøi. ³² Dvanácte bylo nás bratøí, synù otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské. ³³ I øekl nám muž ten, pán zemì té: Po tomto poznám, že upøímí jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domù vašich vezmouce, odejdìte. ³⁴ A pøiveìte bratra svého mladšího ke mnì, abych poznal, že nejste špehéøi, ale upøímí; tehdy bratra vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti. ³⁵ I stalo se, že, když vyprazdòovali pytle své, a aj, jeden každý mìl uzlík penìz svých v pytli svém. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky penìz svých, báli se. ³⁶ I øekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synù: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina vezmete. Na mne¹ jsou se tyto všechny vící svalily. ³⁷ Tedy øekl Ruben otci svému tìmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepøivedu zase k tobì; poruè ho v ruce mé, a já zase pøivedu ho k tobì. ³⁸ I øekl: Nesstoupí¹ syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umøel, a on sám pozùstal; a pøihodilo-li by se mu co zlého na té cestì, kterouž pùjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.

43

¹ Byl pak hlad veliký v krajinì té. ² I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž pøinesli z Egypta, že øekl k nim otec jejich: Jdìte zase, a nakupte nám něco potravy. ³ I mluvil k nim Juda tìmito slovy: Velice se zaøekl muž ten, øka: Neuzøíte tváøi mé, nebude-li bratr váš s vámi. ⁴ Jestliže pošleš bratra našeho s námi, pùjdeme a nakoupíme tobì

potravy; ⁵ Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo povídl nám muž ten: Neuzoíte tváoi mé, nebude-li bratr váš s vámi. ⁶ I øekl Izrael: Proè jste mi tak zle uèinili, oznámivše muži tomu, že máte ještě bratra? ⁷ Odpovídili: Pilni vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluvi: Jest-li živ ještě otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak viditi mohli, že dí: Pøiveíte bratra svého? ⁸ I øekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme, abychom živi byli, a nezemøeli, i my, i ty, i maliècí naši. ⁹ Já slibuji za ni; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepøivedu ho k tobì, a nepostavím ho pøed tebou, vinen budu høíchem tobì po všechny dny. ¹⁰ A kdybychom byli neprodlévali, jisti již bychom se byli dvakrát vrátili. ¹¹ I øekl jim Izrael otec jejich: Jestliže¹ tak býti musí, uèiòtež toto: Nabeøte nejvzácnjších užitkù zemì do nádob svých, a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných vící a mirry, daktylù a mandlù. ¹² Peníze také dvoje vezmìte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlù vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to pøišlo. ¹³ Bratra svého také vezmìte, a vstanouce, jdìte zase k muži tomu. ¹⁴ A Bùh silný všemohoucí dejž vám najiti milost pøed mužem tím, a¹ propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Já¹ pak zbaven jsa synù, jako osiøelý budu. ¹⁵ Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se pøed Jozefem. ¹⁶ Vida pak Jozef Beniamina s nimi, øekl tomu, kterýž spravoval dùm jeho: Uveì tyto muže do domu, a zabí hovado a pøiprav; nebo se mnou jìsti budou muži ti o poledni. ¹⁷ I uèinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova. ¹⁸ Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do domu Jozefova, a øekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vloženy byly do pytlù našich, sem uvedeni jsme, aby obvinì, oboøil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše. ¹⁹ A pøistoupi v k muži tomu, kterýž spravoval v domì Jozefovì, mluvili k nìmu ve dveøích domu, ²⁰ A øekli: Slyš mne, pane mùj. Pøišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav. ²¹ I pøihodilo se, když jsme do hospody pøišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytli jeho, peníze naše podlé váhy své; a pøinesli jsme je zase v rukou svých. ²² Jiné také peníze pøinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potravy; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlù našich. ²³ A on odpovídl: Mìjte o to pokoj, nebojte se. Bùh váš, a Bùh otce vašeho dal vám poklad do pytlù vašich; peníze¹ jsem vaše já pøijal. I vyvedl k nim Simeona. ²⁴ Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslùm jejich. ²⁵ Mezi tím pøipravili dar ten, dokudž nepøišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu mìli jìsti chléb. ²⁶ Tedy pøišel Jozef domù. I pøinesli mu dar, kterýž mìli v rukou svých, a klanìli se jemu až k zemì. ²⁷ I ptal se jich, jak se mají, a øekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o nìmž jste pravili? Živ-li jest ještě? ²⁸ Kteòížto odpovídili: Zdráv jest služebník tvùj otec náš, a ještě živ jest. A sklánìjíce hlavy, poklonu mu èinili. ²⁹ Pozdvih pak oèi svých, vidìl Beniamina bratra svého, syna matky své, a øekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o nìmž jste mi pravili? I øekl: Uèiniž Bùh milost s tebou, synu mùj! ³⁰ Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se støeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam. ³¹ Potom umyv tváo svou, vyšel zase, a zdržoval se, a øekl: Klaìte chléb. ³² I kladli jemu zvláštì, a jim obzvláštì, Egyptským také, kteòíž s ním jídali, obzvláštì; nebo nemohou Egyptští jìsti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským. ³³ Tedy sedìli proti nìmu, prvorozený podlé prvorozenství svého, a mladší podlé mladšího vku svého. I divìli se muži ti vespolek. ³⁴ A bera jídlo pøed sebou, podával jim; Beniaminovi pak dostalo se pìtkrát více než jiným. I hodovali a hojnì se s ním napìli.

44

¹ Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, øka: Naplò pytle mužù tìch potravou, co by jen unèsti mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch. ² A koflík mùj, koflík støíbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penìzi jeho za obilí. I uèinil podlé øeèi Jozefovy, kterouž mluvil. ³ Ráno pak propuštìni jsou ti muži, oni i oslové jejich. ⁴ A když vyšli z mìsta, a nedaleko ještì byli, øekl Jozef správci domu svého: Vstaò, hoò muže ty, a dohonì se jich, mluv k nim: Proèež jste se odplatili zlým za dobré? ⁵ Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož pìjí pán mùj? A z toho¹ on jistým zkušením pozná, jací jste vy. Zle jste uèinili, co jste uèinili. ⁶ Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta. ⁷ Kteòížto odpovìdìli jemu: Proè mluví pán mùj taková slova? Odstup od služebníkù tvých, aby co takového uèinili. ⁸ A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytích svých, pøinesli jsme tobì zase z zemì Kananejské; jakž bychom tedy krásti mìli z domu pána tvého støíbro neb zlato? ⁹ U koho z služebníkù tvých nalezeno bude, nechž¹ umøe ten; a my také budeme pána tvého služebníci. ¹⁰ I øekl: Nu dobøe, nech¹ jest podlé øeèi vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny. ¹¹ Protož rychle každý složil pytel svùj na zem, a rozvázal každý pytel svùj. ¹² I pøehledával, od staršího poèal, a na mladším pøestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu. ¹³ Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý bøímì na osla svého, a vrátili se do mìsta. ¹⁴ I pøišel Juda s bratøími svými do domu Jozefova, (on pak ještì tam byl,) a padli pøed ním na zemi. ¹⁵ I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste uèinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí poznati? ¹⁶ Tedy øekl Juda: Což díme pánu svému? co mluvíti budeme? a èím se ospravedlníme? Bùh¹ jest našel nepravost služebníkù tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u nihož nalezen jest koflík. ¹⁷ Odpovìdil Jozef: Odstup ode mne, abych to uèinil. Muž, u nihož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jdìte u pokoji k otci svému. ¹⁸ I pøistoupil k nìmu Juda a øekl: Slyš mne, pane mùj. Prosím, nechaž¹ promluví služebník tvùj slovo v uši pána svého, a nehnìvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao. ¹⁹ Pán mùj ptal se služebníkù svých, øka: Máte-li otce, neb bratra? ²⁰ A odpovìdìli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umøel, a on sám pozùstal po mateøi své, a otec jeho miluje jej. ²¹ I øekl jsi služebníkùm svým: Pøiveìte ho ke mnì, a pohledím na nìj. ²² A øekli jsme pánu mému: Nemùže¹ pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umøe. ²³ Ty pak øekl jsi služebníkùm svým: Nepøijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více vidìti tváøi mé. ²⁴ I stalo se, když jsme se vrátili k služebníkù tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého, ²⁵ Že øekl otec náš: Jdìte zase, nakupte nám nìco potravy. ²⁶ Odpovìdìli jsme: Nemùžeme jìti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy pùjdeme; nebo bychom nemohli vidìti tváøi toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi. ²⁷ I øekl nám služebník tvùj, otec mùj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má. ²⁸ A vyšel jeden ode mne, o nìmž jsem pravil: Jistì roztrhán jest, a nevidìl jsem ho dosavad. ²⁹ Vezmete-li i tohoto ode mne, a pøišlo by na nìj nìco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu. ³⁰ Tak tedy, když pøijdu k služebníkù tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ješto duše jeho spojena jest s duší tohoto): ³¹ Pøijde na to, když uzòí, že pacholete není, umøe; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu. ³² Nebo služebník tvùj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, øka: Jestliže ho nepøivedu zase k tobì, tedy vinen budu hòíchem otci mému po všecy dny. ³³ Protož nyní nech¹ zùstane, prosím, služebník tvùj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole a¹ vstoupí s bratry svými. ³⁴ Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leè bych chtìl vidìti

trápení, kteréž by pøišlo na otce mého.

45

¹ Jozef pak nemoha se déle zdržeti, pøede všemi pøístojeícími zvolal: Každé všechním ven! I nezùstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratøími svými. ² Potom pozdvihl hlasu svého s pláèem; a slyšeli to Egyptští, slyšel také dùm Faraonùv. ³ I øekl Jozef bratøím svým: Já jsem Jozef. Ješti-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpovídiť bratøí jeho; nebo se ho velmi ulekli. ⁴ Tedy øekl Jozef bratøím svým: Pøistuptež medle ke mnì. I pøistoupili. A øekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta. ⁵ Protož nyní nermu¹te se, a neztížujte sobì toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bùh pøed vámi. ⁶ Nebo dvì létì již hlad jest v zemi, a ješti pìt let pøijde, v nichž nebudou orati, ani žiti. ⁷ Poslal mne, pravím, Bùh pøed vámi, pro zachování vás ostatkù na zemi, a pro zachování životù vašich vysvobozením velikým. ⁸ Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bùh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vši zemi Egyptské. ⁹ Pospìšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn tvùj Jozef: Uèinil mne Bùh pánem všeho Egypta; pøijdiž ke mnì, neprodlévej. ¹⁰ A bydliti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš. ¹¹ A budu ti chovati tam, (nebo ješti pìt let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dùm tvùj, a cožkoli máš. ¹² A aj, oèi vaše vidí, i oèi bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám. ¹³ Povíte také otci mému o vši slávi mé v Egypti, a což jste koli vidili; pospìštež tedy, a pøiveíte otce mého sem. ¹⁴ Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho. ¹⁵ A políbiv všech bratøí svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratøí jeho s ním. ¹⁶ Slyšána pak jest v domì Faraonovi povìst tato: Pøišli bratøí Jozefovi. I bylo to velmi vdìené Faraonovi i všechním služebníkùm jeho. ¹⁷ A øekl Farao Jozefovi: Rci bratøím svým: Toto uèìòte: Naložíce na hovada svá, jdìte, a navra¹te se do zemi Kananejské. ¹⁸ A vezmouce otce svého a èeládky své, pøiìte ke mnì, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk zemi této. ¹⁹ Ty pak rozkaž jim: Toto uèìòte: Vezmìte sobì z zemi Egyptské vozy pro dìti a ženy své, a vezmìte otce svého, a pøiìte. ²⁰ Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vši zemi Egyptské vaše bude. ²¹ I uèinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podlé rozkázání Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu. ²² Všechním jim dal, každému dvoje šaty; ale Beniaminovi dal tøi sta støíbrných, a patery šaty jiné a jiné. ²³ Otcì pak svému poslal tyto vícì: Deset oslù, kteøíž nesli z nejlepších vícì Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otci jeho na cestu. ²⁴ A propouštíje bratøí své, aby odešli, øekl jim: Nevaìtež se na cestì. ²⁵ Tedy brali se z Egypta, a pøišli do zemi Kananejské k Jákobovi otci svému. ²⁶ A zvìstovali jemu, økouce: Jozef ješti živ jest, ano i panuje ve vši zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevìòil jim. ²⁷ Tedy vypravovali jemu všechna slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro òho, okøál duch Jákoba otce jejich. ²⁸ I øekl Izrael: Dosti¹ jest, když ješti syn můj živ jest; pùjdu a uzøím ho, prvé než umru.

46

¹ Tedy bral se Izrael se vším, což mìl; a pøišed do Bersabé, obìtoval obìti Bohu otce svého Izáka. ² I mluvil Bùh Izraelovi u vidinì noèním, øka: Jákobe, Jákobe! Kterýžto odpovídl: Aj, teì jsem. ³ I øekl: Já jsem ten Bùh silný, Bùh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe uèiním. ⁴ Já sstoupím s tebou do Egypta, a já ti také i zase pøivedu; a Jozef položí ruku svou na oèi tvé.

⁵ Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jákoba otce svého, a děti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro něho Faraο. ⁶ Poberali také dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a pøišli do Egypta, Jákob i všecko símì jeho s ním. ⁷ Syny i vnuky, dcery i vnuèky své, a všecku rodinu svou uvedl s sebou do Egypta. ⁸ A tato jsou jména synù Izraelových, kteøíž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobùv Ruben. ⁹ A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmì. ¹⁰ Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské. ¹¹ Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari. ¹² Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umøel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak mìl syny: Ezrona a Hamule. ¹³ Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron. ¹⁴ A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jafelel. ¹⁵ Ti¹ jsou synové Lìe, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. Všechn duší synù i dcer jeho bylo tøidceti a tøi. ¹⁶ Synové Gád: Sefon, Aggi, Sunì, Esebon, Herì, Arodi a Areli. ¹⁷ Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel. ¹⁸ To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Lìe dceøi své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší. ¹⁹ Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Benjamin. ²⁰ A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Putifera knížete On, Manasses a Efraim. ²¹ Ale synové Benjaminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chupim a Ared. ²² Ti¹ jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší ètrnáct. ²³ A syn Danùv: Chusim. ²⁴ Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem. ²⁵ Ti jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceøi své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm. ²⁶ Všechn duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich poslo z bedr jeho, kromì žen synù Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest. ²⁷ K tomu synové Jozefovi, kteøíž se jemu narodili v Egyptì, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte. ²⁸ Poslal pak Judu napøed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než pøišel do Gesen. A tak pøišli do zemi Gesen. ²⁹ Jozef pak zapøáh do svého vozu, vyjel vstøíc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzøel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho. ³⁰ I øekl Izrael Jozefovi: Nech¹ již umru, když jsem vidìl tváø tvou; nebo ty ještì jsi živ. ³¹ Jozef pak øekl bratøím svým a domu otce svého: Pojedu a zvistuji Faraonovi, a dím jemu: Bratøi moji a dùm otce mého, kteøíž bydlili v zemi Kananejské, pøišli ke mnì. ³² Ale jsou pastýøi stáda, nebo s dobytkem se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají, pøihnali. ³³ A když by povolal vás Faraο, a øekl: Jaký jest obchod váš? ³⁴ Odpovíte: Dobytkem se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všechny pastýøe stáda.

47

¹ A protož pøišed Jozef, oznámil Faraonovi, a øekl: Otec můj a bratøi moji, s drobným i vìtším dobytkem svým i se vším, což mají, pøišli z zemi Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen. ² A vzav z poètu bratøí svých pìt mužù, postavil je pøed Faraonem. ³ I øekl Faraο bratøím jeho: Jaký jest obchod váš? Kteøížto odpovìdili Faraonovi: Pastýøi ovci jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši. ⁴ Øekli ještì Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, pøišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, necha¹ bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen. ⁵ I mluvil Faraο Jozefovi, øka: Otec tvùj a bratøi tvoji pøišli k tobì. ⁶ Zemi Egyptská pøed tebou jest; v nejlepším kraji zemi této osaì otce svého a bratøí své, nech¹ bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úøedníky nad dobytkem, kterýž mám. ⁷ Uvedl také Jozef Jákoba otce svého, a postavil ho pøed Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona. ⁸ Tedy øekl Faraο k Jákobovi: Kolik jest let života tvého? ⁹ Odpovìdìl Jákob Faraonovi: Dnù

let putování mého sto a třiceti let jest; nemnozí a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli. ¹⁰ A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho. ¹¹ I osadil Jozef otce svého a bratři své, a dal jim vládaøství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Farao. ¹² A opatroval Jozef otce svého, a bratři své, a všecken dům jeho chlebem, až do nejmenších. ¹³ A chleba nebylo ve vši zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu. ¹⁴ Shromáždil pak Jozef všechny peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potravy, kteréž kupovali; a vnesl Jozef peníze do domu Faraonova. ¹⁵ A když utratili peníze z zemi Egyptské a z zemi Kananejské, pøicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, økouce: Dej nám chleba; nebo proè mœiti máme pøed tebou pro nedostatek peníz? ¹⁶ I øekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, ponívadř se vám peníz nedostává. ¹⁷ Tedy pøivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koni a za stáda ovcí, a za stáda volů i za osly; a pøechoval je chlebem, za všechny dobytky jejich, toho roku. ¹⁸ A po roce tom pøišli k němu léta druhého, a øekli mu: Nebudeme tajiti pøed pánem svým, že jsme všechny peníze utratili, i stáda dobytku jsou u pána našeho; nezůstávají nám pøed pánem naším kromi tìla naše a dídiny naše. ¹⁹ I proè máme mœiti pøed oèima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službi Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemœeli, a rolí aby nespustla. ²⁰ Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se zemi Faraonovi. ²¹ Lid pak pøevedl do míst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého. ²² Rolí toliko knížských nekoupil. Nebo kníží uloženou potravu mìli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých. ²³ I øekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; tei máte semeno, osívejtež tedy ji. ²⁴ A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a ètyøi díly zůstavíte sobi k semenu a ku pokrmu svému a tím, kteøíž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým. ²⁵ Tedy øekli: Zachoval jsi životy naše. Necha¹ nalezneme milost v oèích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi. ²⁶ I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vši zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí knížské nebyly Faraonovy. ²⁷ A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajinì Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnožení jsou velmi. ²⁸ Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto ètyøiceti sedm let. ²⁹ I pøiblížili se dnové Izraelovi, aby umøel. A povolav syna svého Jozefa, øekl jemu: Jestliže jsem našel milost v oèích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a uèiò se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egypti. ³⁰ Když spáti budu s otcí svými, vynesesh mne z Egypta, a pochováš mne v hrobì jejich. Tedy øekl jemu: Já uèiním podlé slova tvého. ³¹ I øekl Jákob: Pøisáhni mi. Tedy pøisáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lùže.

48

¹ Stalo se pak potom, že povídáno jest Jozefovi: Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima. ² Tedy oznámeno jest Jákobovi a povídáno: Aj, syn tvůj Jozef pøišel k tobì. ³ A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a øekl Jozefovi: Bùh silný všemohoucí ukázav mi se v Lùza v zemi Kananejské, požehnal mi. ⁴ A øekl ke mnì: Aj, já rozplodím ti a rozmnožím tebe, a uèiním ti v zástupy lidí; dám také zemi tuto semeni tvému po tobì za dídectví vièné. ⁵ Protož nyní, dva synové tvoji, kteøíž¹ jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem pøišel k tobì do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon. ⁶ Ale dìti, kteréž

po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratří svých jmenování budou v dítectvích svých. ⁷ Nebo když jsem se vracel z Pádan, uměla mi Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jenž jest Betlém. ⁸ Uzav potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou oni? ⁹ Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přiveď je medle ke mně, a požehnám jim ¹⁰ (Oěi pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je. ¹¹ I řekl Izrael Jozefovi: Nemyslil jsem já, abych měl kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i sími tvé. ¹² Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi. ¹³ A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manasses na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je před ním. ¹⁴ Tedy vztáhn Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli Manasses byl prvorozený. ¹⁵ I požehnal Jozefovi, řka: Bůh, před jehož oblíbením ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všecken život můj až do dne tohoto; ¹⁶ Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovy synové moji a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží u prostřed země. ¹⁷ Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu. ¹⁸ A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený, vložij pravici svou na hlavu jeho. ¹⁹ Ale nepovolil otec jeho, a řekl: Víím, synu můj, víím; také i on bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a sími jeho bude u veliké množství národů. ²⁰ I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude dávatí Izrael takto: Učiníž tobě Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi. ²¹ Řekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a bude Bůh s vámi, a zase vás přivede do země otců vašich. ²² Já pak dal jsem tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým a lůžím svým dosáhl z ruky Amorejského.

49

¹ Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se, a oznámím vám, co se s vámi dítí bude potomních dnů. ² Shromažďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého. ³ Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé, vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost síly. ⁴ Prudce sbíhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi vstoupil na lůžko otce svého; a jakž jsi poškránil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé. ⁵ Simeon a Lévi bratří, nástrojové nepravosti jsou v obyčejích jejich. ⁶ Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipojuj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbili muže, a svévolně vyvrátili zed. ⁷ Zložená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdílím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli. ⁸ Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou tobě synové otce tvého. ⁹ Lviče Juda, z loupeže, synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvice; kdo zbudí ho? ¹⁰ Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde Sílo; a k němu se shromáždí národové. ¹¹ Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátko oslice své. Práti bude u vinní roucho své, a v červeném víně odív svůj. ¹² Červenějších očí bude nad víno, a zubů bílejších nad mléko. ¹³ Zabulon bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu. ¹⁴ Izachar osel silný, ležící mezi dvěma břemeny. ¹⁵ A vida odpočinutí, že jest dobré, a země, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávatí bude daně. ¹⁶ Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení Izraelských. ¹⁷ Bude Dan jako had podlé cesty, jako

had rohatý podlé stezky, štípaje kopyta konì, aby spadl jezdec jeho zpìt. ¹⁸ Spasení tvého oèekávám, ó Hospodine! ¹⁹ Gád, vojsko pøemùže jej, však on svítizí potom. ²⁰ Asser, tuèný bude pokrm jeho, a on¹ vydávati bude rozkoše královské. ²¹ Neftalím jako laò vypuštíná, vydávaje výmluvnosti krásné. ²² Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed. ²³ Aèkoli hoøkostí naplnili jej, a støileli na nìj, a v tajné nenávisti mìli ho støelci: ²⁴ Však zùstalo v síle luèišti jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýø a kámen Izraelùv; ²⁵ Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvùj, kterýž spomáhá tobì, a od všemohoucího, kterýž požechná tobì požechnáními nebeskými s hùry, požechnáními propasti ležící hluboko, požechnáním prsù a života. ²⁶ Požechnání otce tvého silnìjší budou nad požechnání pøedkù mých, až k konèinám pahrbkù vièných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratøími jeho. ²⁷ Beniamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a veèer rozdílí koøisti. ²⁸ Všech tìchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požechnal jim také, jednomu každému vedlé požechnání jeho požechnal. ²⁹ A porouèeje jim, øekl: Já pøipojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otci mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského, ³⁰ V jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dìdiènému pohøbu. ³¹ Tam pochovali Abrahama a Sàru ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeku ženu jeho; tam také pochovali Líu. ³² Koupeno pak bylo pole a jeskynì, kteráž na nim, od synù Het. ³³ A když pøestal Jákob pøikazovati synùm svým, složil nohy své na ložci a umøel; a pøipojen jest k lidu svému.

50

¹ Tedy padl Jozef na tváø otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho. ² A poruèil služebníkùm svým lékaøùm, aby vonnými vìcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaøi vonnými vìcmi Izraele. ³ A vyplnilo se pøi nìm ètyøidceti dní; (nebo tak vyplòují se dnové tìch, kteøíž mazání bývají vonnými vìcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní. ⁴ Když pak dnové plàee toho pominuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, øka: Jestliže jsem nyní nalezl milost pøed oèima vašima, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a rcete: ⁵ Otec mùj pøisahou mne zavázal, øka: Aj, já umírám; v hrobì mém, kterýž jsem sobì vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, nech¹ vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase. ⁶ I øekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž ti pøisahou zavázal. ⁷ Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší zemì Egyptské, ⁸ Všecken také dùm Jozefùv, a všickni bratøí jeho i dùm otce jeho; toliko dìtí svých, ovec a volù nechali v zemi Gesen. ⁹ Vstoupili s ním také i vozové a jezdci, a bylo vojsko to veliké velmi. ¹⁰ I pøišli až k místu Atád, kteréž jest pøi brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otci svém za dnù sedm. ¹¹ Vidouce pak obyvatelé zemì té, totiž Kananejští, zámutek na místì tom Atád, øekli: Tìžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest pøi brodu Jordánském. ¹² Uèinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poruèil. ¹³ A donesše ho do zemì Kananejské, pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem k dìdiènému pohøbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre. ¹⁴ A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratøími svými a se všemi, kteøíž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho. ¹⁵ Vidouce pak bratøí Jozefovi, že umøel otec jejich, øekli: Snad v nenávisti nás míti bude Jozef, a vrchovatì nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme jemu èinili. ¹⁶ Protož vzkázali Jozefovi, økouce: Otec tvùj ještì pøed smrtí svou pøikázal, øka: ¹⁷ Takto dìte Jozefovi: Prosím, odpus¹ již

bratøím svým pøestoupení a høích jejich; nebo zle uèinili tobì. Protož již odpus¹, prosím, pøestoupení služebníkùm Boha, jehož ctil otec tvùj. I rozplakal se Jozef, když k nìmu mluvili. ¹⁸ Pøistoupili potom také bratøí jeho, a padše pøed ním, øekli: Aj, my jsme služebníci tvoji. ¹⁹ Jimž odpovìdìl Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha? ²⁰ Vy zajisté skládali jste proti mnì zlé; ale Bùh obrátil to v dobré, aby uèinil to, což vidíte nyní, a pøi životu zachoval lid mnohý. ²¹ Protož nebojte se již; já chovati vás budu i dìti vaše. A tak tišil je, a mluvil k srdci jejich. ²² Bydlil pak Jozef v Egyptì, on i dùm otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let. ²³ A vidìl Jozef syny Efraimovy až do tøetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa. ²⁴ Mluvil potom Jozef bratøím svým: Já tudíž umru; Bùh pak jistotnì navštíví vás, a vyvede vás z zemì této do zemì, kterouž pøisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ²⁵ Protož pøisahou zavázal Jozef syny Izraelovy, øka: Když navštíví vás Bùh, vynestež kosti mé odsud. ²⁶ I umøel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými vïcmi, vložen jest do truhly v Egyptì.

Druhá Mojžíšova

¹ Tato jsou pak jména synů Izraelských, kteříž vešli do Egypta s Jákobem; každý s eledí svou přišel: ² Ruben, Simeon, Lévi a Juda; ³ Izachar, Zabulon a Beniamin; ⁴ Dan a Neftalím, Gád a Asser. ⁵ A bylo všech osob poslých z bedr Jákobových sedmdesáte duší; Jozef pak byl v Egyptě. ⁶ I umřel Jozef a všickni bratři jeho, a všecken ten rod. ⁷ Synové pak Izraelští rozmnožili se a rodili se v hojnosti; a rozhodovali se, i zsilili se náramně velmi, a naplněna jest jimi země. ⁸ V tom povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Jozefa. ⁹ Ten řekl lidu svému: Aj, lid synů Izraelských jest mnohý a silnější nad nás. ¹⁰ Nuže, opatrně sobě poeňejme před ním, aby se nerozmohl; a když by přišla válka, aby se nepřipojil i on k nepřátelům našim, a nebojoval proti nám, a nevyšel z země. ¹¹ Protož ustanovili nad ním úředníky, kteříž by plat vybírali, aby je trápili bemeny svými. I vystavil lid Izraelský Faraonovi místa skladů, Fiton a Ramesses. ¹² Ale čím více trápili jej, tím více rostl a tím se více rozmáhal. I vzali sobě syny Izraelské v ošklivost. ¹³ A tak podrobovali Egyptští syny Izraelské v službu těžkou. ¹⁴ A k hořkosti přivodili život jejich robotami těžkými, v hlině a cihlách a ve všelijakém díle na poli, mimo všelikou potřebu svou, k níž práce jejich užívali nenáležitě a bez lítosti. ¹⁵ I poručil král Egyptský babám Hebrejským, z nichž jedna sloula Sefora a druhá Fua, ¹⁶ A řekl: Když budete pomáhati ženám Hebrejským při porodu, a uvidíte, že již rodí, byl-li by syn, zabíjte ho, pakli dcera, tedy ať jest živa. ¹⁷ Bály se pak ty baby Boha, a nečinily tak, jakž jim poručil král Egyptský, ale živých nechávaly pacholíků. ¹⁸ Povolav tedy bab král Egyptský, mluvil jim: Proč jste to učinily, že jste živé zachovaly pacholíky? ¹⁹ I odpověděly baby Faraonovi: Nejsou ženy Hebrejské jako ženy Egyptské; nebo ony jsou silnějšího přirození. Dříve než přijde k nim baba, ony porodí. ²⁰ I učinil dobře Bůh těm babám. A rozmnožen jest lid, a zsilili se velmi. ²¹ Stalo se pak proto, že se bály baby ty Boha, vzdílal jim domy. ²² I přikázal Farao všemu lidu svému, řka: Každého syna, kterýž se narodí, do řeky uvrzte; každé pak dcery nechte živé.

2

¹ Odšed pak muž jeden z domu Lévi, vzal dceru z pokolení Lévi. ² I počala žena ta, a porodila syna; a viduci, že jest krásný, kryla ho za tři měsíce. ³ A když ho nemohla déle tajiti, vzala mu ošitku z sítí, a omazala ji klím a smolou; a vložila do ní to dítě, a vyložila do rákosí u břehu řeky. ⁴ A postavila sestru jeho zdaleka, aby zviděla, co se s ním dítě bude. ⁵ A v tom šla dcera Faraonova, aby se myla v řece; a divěčky její procházely se po břehu řeky. A uviděvši ošitku mezi rákosím, poslala divěčku svou, a vzala ji. ⁶ A když otevřela, uviděla dítě; a aj, plakalo pacholátko. A slitovavši se nad ním, řekla: Z dětí Hebrejských jest toto. ⁷ I řekla sestra jeho k dceři Faraonovi: Mám-li jíti a zavolati tobě chůvy z žen Hebrejských, kteráž by odchovala tobě dítě? ⁸ Odpověděla dcera Faraonova: Jdi. Tedy šla divěčka a zavolala matky toho dítěte. ⁹ I řekla jí dcera Faraonova: Vezmi toto dítě, a odchovej mi je; a já ti dám mzdu tvou. I vzala žena dítě, a chovala je. ¹⁰ A když odrostlo pachole, dovedla je k dceři Faraonovi, kteráž jej měla za syna; a nazvala jméno jeho Mojžíš, řkuci: Nebo jsem ho z vody vytáhla. ¹¹ I stalo se ve dnech těch, když vyrostl Mojžíš, že vyšel k bratrům svým, a hledil na trápení jejich. Uviděl také muže Egyptského, an tepe muže Hebrejského, jednoho z bratrů jeho. A sem i tam se ohlédne, vida, že žádného tu není, zabil Egyptského, a zahrabal jej v písku. ¹² Vyšed potom druhého

dne, a aj, dva muži Hebrejští vadili se. I øekl tomu, kterýž køivdu èinil: Proè tepeš bližního svého? ¹³ Kterýžto odpovídl: Kdo ti ustanovil knížetem a soudcí nad námi? Zdali zabiti mne myslíš, jako jsi zabil Egyptského? Protož ulekl se Mojžíš a øekl: Jisti známá jest ta víc. ¹⁴ A uslyšav Farao tu víc, hledal zabiti Mojžíše. Ale Mojžíš utekl od tváøi Faraonovy, a bydlil v zemi Madianské; i usadil se podlé studnice. ¹⁵ Kníže pak Madianské mìlo sedm dcer. Kteréžto pøišedše, vážily vodu, a nalívaly do koryt, aby napájely dobytek otce svého. ¹⁶ I pøišli pastýøi, a odehnali je. Tedy Mojžíš vstav, pomohl jim a napojil dobytek jejich. ¹⁷ A když se navrátily k Raguelovi, otci svému, øekl on: Jakž jste to dnes tak brzo pøišly? ¹⁸ Odpovídl: Muž Egyptský vysvobodil nás z ruky pastýøù; ano také ochotni navážil nám vody, a napojil dobytek. ¹⁹ I øekl dcerám svým: Kdež pak jest? Proèež jste pustily muže toho? Povolejte ho, a¹ pojí chleba. ²⁰ A svolil Mojžíš k tomu, aby bydlil s mužem tím. Kterýžto dal Zeforu, dceru svou, Mojžíšovi. ²¹ I porodila syna, a nazval jméno jeho Gerson; nebo øekl: Pøíchozí jsem byl v zemi cizí. ²² Stalo se pak po mnohých èasích, že umøel král Egyptský; a synové Izraelští úpili pro roboty, a køièeli. I vstoupil k Bohu køik jejich pro roboty. ²³ A uslyšel Bùh naøíkání jejich, a rozpomenul se Bùh na smlouvu svou s Abrahamem, Izákem a Jákobem. ²⁴ I vzhlédl Bùh na syny Izraelské, a poznal Bùh.

3

¹ Mojžíš pak pásł dobytek Jetry tchána svého, kníže Madianského, a hnav stádo po poušti, pøišel až k hoøe Boží Oréb. ² Tedy ukázal se mu andìl Hospodinùv v plameni ohni z prostøedku køe. I vidìl, a aj, keø hoøel ohnìm, a však neshoøel. ³ Protož øekl Mojžíš: Pùjdu nyní, a spatøím vidìní toto veliké, proè neshoøí keø. ⁴ Vida pak Hospodin, že jde, aby pohledìl, zavolal naø Bùh z prostøedku køe, a øekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpovídl: Aj, teì jsem. ⁵ I øekl: Nepøistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, zemì svatá jest. ⁶ A øekl: Já jsem Bùh otce tvého, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv, a Bùh Jákobùv. I zakryl Mojžíš tváø svou, (nebo se bál), aby nepatøil na Boha. ⁷ Jemužto øekl Hospodin: Zøetelnì vidìl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptì; a køik jejich pro pøísnost úøedníkù jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti jeho. ⁸ Protož jsem sstoupil, abych vysvobodil jej z ruky Egyptských, a vyvedl jej z zemì té do zemì dobré a prostranné, do zemì oplývající mlékem a strdí, na místa Kananejského a Hetejského, a Amorejského a Ferezejského, a Hevejského a Jebuzejského. ⁹ Nebo nyní, aj, køik synù Izraelských pøišel ke mnì; vidìl jsem také i ssoužení, jímž je ssužují Egyptští. ¹⁰ Protož, nyní poì a pošli ti k Faraonovi; a vyvedeš lid mùj, syny Izraelské z Egypta. ¹¹ I øekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z Egypta? ¹² I odpovídl: Však budu s tebou; a toto budeš mítì znamení, že jsem já ti poslal: Když vyvedeš lid ten z Egypta, sloužitì budete Bohu na hoøe této. ¹³ I øekl Mojžíš Bohu: Aj, já pùjdu k synùm Izraelským a díím jim: Bùh otcù vašich poslal mne k vám. Øeknou-li mi: Které jest jméno jeho? co jim odpovím? ¹⁴ I øekl Bùh Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Øekl dále: Takto díš synùm Izraelským: JSEM poslal mne k vám. ¹⁵ Øekl ješti Bùh Mojžíšovi: Takto díš synùm Izraelským: Hospodin, Bùh otcù vašich, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv, a Bùh Jákobùv poslal mne k vám; to¹ jest jméno mé na vìènost, a ta¹ jest památka má po všecy vìky. ¹⁶ Jdi, a shromáždì starší Izraelské, mluv jim: Hospodin Bùh otcù vašich ukázal mi se, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv, a Bùh Jákobùv, øka: Rozpomínaje, rozpomenul jsem se na vás, a na to, co se vám dalo v Egyptì. ¹⁷ Protož jsem øekl: Vyvedu vás z trápení Egyptského do zemì Kananejského, a Hetejského, a Amorejského, a Ferezejského, a Hevejského, a Jebuzejského, do zemì oplývající mlékem a strdí. ¹⁸ I poslechnou hlasu tvého. Pùjdeš

pak ty a starší Izraelští k králi Egyptskému, a díte jemu: Hospodin Bùh Hebrejský potkal se s námi; protož nyní, nech¹ medle jdeme cestou tóí dnù na pouš¹, abychom obítovali Hospodinu Bohu našemu. ¹⁹ Ale já vím, že¹ vám nedopustí král Egyptský jíti; leè v ruce silné. ²⁰ Protož vztáhnu ruku svou, a bítí budu Egypt divnými vícemi svými, kteréž èiniti budu u prostøed nìho; a potom propustí vás. ²¹ A dám milost lidu tomuto pøed oèima Egyptských. I stane se, že když pùjdete, neodejdete prázdní. ²² Ale vypùjèí žena od sousedy své, a od hospodynì domu svého klínotu støíbrných, a klínotu zlatých a roucha; i vložíte to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.

4

¹ Odpovìdìl pak Mojžíš, a øekl: Aj, neuviøí mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo øeknou: Neukázal¹ se tobì Hospodin. ² Tedy øekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpovìdìl: Hùl. ³ I øekl: Vrz ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš pøed ním. ⁴ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chy¹ ho za ocas. Kterýžto vztáh ruku svou, chytil jej, a obrácen jest v hùl v rukou jeho. ⁵ Aby viøili, že se ukázal tobì Hospodin, Bùh otcù jejich, Bùh Abrahamùv, Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv. ⁶ Potom zase øekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za òadra svá. I vložil ruku svou za òadra svá; a vyòal ji, a aj, ruka jeho byla malomocná, bílá jako sníh. ⁷ Øekl opìt: Vlož ruku svou zase v òadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v òadra svá; a vyòal ji z òader svých, a aj, uèinìna jest zase jako jiné tìlo jeho. ⁸ I bude¹, jestliže neuviøí tobì, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uviøí hlasu a znamení druhému. ⁹ A pakli neuviøí ani tím dvìma znameními, a neuposlechnou hlasu tvého, tedy nabereš vody z øeky, a vyliješ ji na zem; a promìní se vody, kteréž vezmeš z øeky, a obrátí se v krev na zemi. ¹⁰ I øekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdlých úst a neohbitého jazyku jsem. ¹¹ Jemuž odpovìdìl Hospodin: Kdo dal ústa èlovìku? Aneb kdo mùže uèiniti nìmého, neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já Hospodin? ¹² Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a nauèím ti, co bys mluvitì mìl. ¹³ I øekl: Slyš mne, Pane, pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš. ¹⁴ A rozhnivav se velmi Hospodin na Mojžíše, øekl: Zdaliž nemáš Arona bratra svého z pokolení Lévi? Víím, že on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu tobì, a vida tebe, radovati se bude v srdci svém. ¹⁵ Ty mluvitì budeš k nìmu, a vložíš slova v ústa jeho; a já budu v ústech tvých a v ústech jeho, a nauèím vás, co byste mìli èiniti. ¹⁶ A on mluvitì bude za tebe k lidu; a bude tobì on za ústa, a ty budeš jemu za Boha. ¹⁷ Hùl pak tuto vezmeš v ruku svou, kterouž èiniti budeš ta znamení. ¹⁸ Tedy odšed Mojžíš, navrátil se k Jetrovi tchánu svému, a øekl jemu: Nech¹ jdu nyní, a navrátím se k bratøím svým, kteøíž jsou v Egyptì, a pohledím, jsou-li ještì živi. I øekl Jetro Mojžíšovi: Jdi v pokoji. ¹⁹ Nebo øekl byl Hospodin Mojžíšovi v zemi Madianské: Jdi, navra¹ se do Egypta; nebo zemøeli jsou všickni muži, kteøíž hledali bezživotí tvého. ²⁰ A vzav Mojžíš ženu svou, a syny své, vsadil je na osla, aby se navrátil do zemi Egyptské; vzal také Mojžíš hùl Boží v ruku svou. ²¹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Když pùjdeš a navrátíš se do Egypta, hleì, abys všecy zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, èinil pøed Faraonem. Já¹ pak zatvrdím srdce jeho, aby nepropustil lidu. ²² Protož díš Faraonovi: Toto praví Hospodin: Syn mùj, prvorozený mùj jest Izrael. ²³ I øekl jsem tobì: Propus¹ syna mého, a¹ slouží mi; a nechtil jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého. ²⁴ I stalo se, když byl Mojžíš na cestì v hospodì, že se oboøil na nìj Hospodin, a hledal ho usmrtiti. ²⁵ Tedy vzala Zefora nùž ostrý, a obøezala neobøízku syna svého, kteroužto vrhla k nohám jeho, økuci: Zajisté ženich krví jsi mi. ²⁶ I nechal ho. Ona pak nazvala ho tehðáž ženichem

krví pro obězání. ²⁷ Øekl také Hospodin Aronovi: Jdi vstøíc Mojžíšovi na pouš¹. I šel a potkal se s ním na hoøe Boží, a políbil ho. ²⁸ A vypravoval Mojžíš Aronovi všechna slova Hospodinova, kterýž ho poslal, i o všech znameních, kteréž pøikázal jemu. ²⁹ Tedy šel Mojžíš s Aronem, a shromáždili všechny starší synù Izraelských. ³⁰ I mluvil Aron všechna slova, kteréž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a èinil znamení pøed oèima lidu. ³¹ A uvìil lid, když uslyšeli, že navštívil Hospodin syny Izraelské, a že vidil ssoužení jejich. A sklonivše se, poklonu uèinili.

5

¹ Potom pak pøišli Mojžíš s Aronem, a øekli Faraonovi: Takto praví Hospodin, Bùh Izraelský: Propus¹ lid mùj, a¹ mi slaví svátky na poušti. ² Odpovìdìl Farao: Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropustím. ³ I øekli: Bùh Hebrejský potkal se s námi. Nech¹ medle jdeme cestou tøí dní na pouš¹, a obìtujeme Hospodinu Bohu našemu, aby nedopustil na nás moru neb meèe. ⁴ I øekl jim král Egyptský: Proè ty Mojžíši a Arone, odtrhujete lid od prací jejich? Jdìte k robotám svým. ⁵ Øekl také Farao: Hle, již nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a vy odvozujete je od robot jejich. ⁶ I pøikázal Farao v ten den úøedníkùm nad lidem a šafáøùm jeho, øka: ⁷ Nedávejte již více slámy lidu k dìláni cihel jako prvé; necha¹ jdou sami a sbírají sobì slámu. ⁸ Však touž summu cihel, kterouž udìlávali prvé, uložte na nì, nic neujímejte z ní; nebo¹ zahálejí, a protož volají, økouce: Poìme, obìtujeme Bohu našemu. ⁹ Nech¹ se pøitíží robot mužùm tím; a nech¹ pracují v nich, aby se neohlédali na slova lživá. ¹⁰ Vyšedše tedy úøedníci nad lidem a šafáøi jeho, mluvili k lidu, økouce: Takto praví Farao: Já nebudu vám dávati slámy. ¹¹ Sami jdìte, beòte sobì slámu, kdekoli naleznete; ale nic nebude ujato díla vašeho. ¹² I rozbìhl se lid po vši zemi Egyptské, aby trhal strništi místo slámy. ¹³ A úøedníci nutili je, økouce: Vyplòte díla svá, úkol denní v den jeho, jako když sláma byla. ¹⁴ I biti jsou šafáøi synù Izraelských, kteréž ustanovili nad nimi úøedníci Faraonovi, a mluveno k nim: Proè jste nevyplnili úkolu svého v díle cihel, jako prvé, ani vèera ani dnes? ¹⁵ I pøišli šafáøi synù Izraelských, a volali k Faraonovi, økouce: Proè tak dìláš služebníkùm svým? ¹⁶ Slámy se nedává služebníkùm tvým, a øíkají nám: Dìlejte cihly; a hle, služebníci tvoji biti bývají, a høeší lid tvùj. ¹⁷ I øekl: Zahálíte, zahálíte, a protož mluvíte: Poìme, obìtujeme Hospodinu. ¹⁸ Protož nyní jdìte, dìlejte; slámy se vám dávati nebude, ale vy summu cihel vyplòujte. ¹⁹ Vidouce šafáøi synù Izraelských, že zle s nimi, ponìvadž øeèeno: Neujmete poètu cihel vašich z úkolu denního v den jeho, ²⁰ Potkali se s Mojžíšem a Aronem, kteøíž stáli, aby jim vstøíc vyšli, když by se vraceli od Faraona. ²¹ A mluvili jim: Pohlediž Hospodin na vás, a suí; nebo zošklivili jste nás pøed Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meè v ruku jejich, aby nás zamordovali. ²² I navrátil se Mojžíš k Hospodinu a øekl: Pane, proè jsi tyto zlé vìci uvedl na lid tento? Proè jsi mne sem poslal? ²³ Nebo od té chvíle, jakž jsem všel k Faraonovi, abych mluvil jménem tvým, hùøe nakládá s lidem tímto, a ty jsi vždy nevysvobodil lidu svého.

6

¹ Odpovìdìl Hospodin Mojžíšovi: Nyní uzøíš, co uèiním Faraonovi; nebo v ruce silné propustí je, a v ruce mocné vyžene je z zemi své. ² Mluvil ještì Bùh k Mojžíšovi a øekl jemu: Já jsem Hospodin. ³ Ukázal¹ jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bùh silný všemohoucí; ale v jménu mém, Hospodin, nejsem poznán od nich. ⁴ K tomu utvrdil jsem smlouvu svou s nimi, že jim dám zemi Kananejskou, zemi putování jejich, v níž pohostinu byli. ⁵ Nad to, já slyšel jsem køik synù Izraelských, kteréž Egyptští v službu podrobují, a rozpomenul jsem se na smlouvu svou. ⁶ Protož

poviz synùm Izraelským: Já jsem Hospodin, a vyvedu vás z robot Egyptských, a vytrhnu vás z služby jejich, a vysvobodím vás v ruce vztažené a skrze soudy veliké. ⁷ A vezmu vás sobì za lid, a budu vám za Boha; a zvíte, že jsem Hospodin Bùh váš, vysvobozující vás z robot Egyptských. ⁸ Uvedu vás také do zemì, o níž jsem, zdvihna ruku svou, pøisáhl, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a dám ji vám v dìdictví; Já Hospodin. ⁹ I mluvil tak Mojžíš synùm Izraelským; ale neslyšeli Mojžíše pro úzkost ducha a službu pøetížkou. ¹⁰ Protož mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka: ¹¹ Vejdi, mluv Faraonovi králi Egyptskému, a¹ propustí syny Izraelské z zemì své. ¹² I mluvil Mojžíš pøed Hospodinem, øka: Hle, synové Izraelští neposlechli mne, kterakž tedy poslechne mne Farao, a já jsem zpozdilý v øeèi? ¹³ I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, a pøikázání dal jim k synùm Izraelským a k Faraonovi králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z zemì Egyptské. ¹⁴ Tito jsou pøední v èeledech otcù svých. Synové Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. Ty jsou èeledi Rubenovy. ¹⁵ Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn Kananejské. Ty jsou èeledi Simeonovy. ¹⁶ A tato jsou jména synù Léví v rodech jejich: Gerson, Kahat a Merari. Let pak života Léví bylo sto tøidceti a sedm let. ¹⁷ Synové Gerson: Lebni a Semei po èeledech svých. ¹⁸ A synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. Let pak života Kahat bylo sto tøidceti a tøi léta. ¹⁹ A synové Merari: Moholi a Musi. Ty jsou èeledi Léví v rodech svých. ²⁰ Pojal pak Amram ženu Jochebed, tetu svou, sobì za manželku, kterážto porodila mu Arona a Mojžíše. A let života Amramova bylo sto tøidceti a sedm let. ²¹ Synové také Izarovi: Chore, Nefega Zechri. ²² A synové Uzielovi: Mizael, Elzafan a Sethri. ²³ Pojal pak Aron Alžbitu, dceru Aminadabovu, sestru Názonovu, sobì za manželku; kterážto porodila jemu Nádaba, Abiu, Eleazara a Itamara. ²⁴ Synové pak Chore: Asser, Elkana a Abiazaf. Ty jsou èeledi Choritských. ²⁵ Eleazar pak syn Aronùv vzal jednu ze dcer Putielových sobì za manželku; kteráž mu porodila Fínsa. Ti jsou pøední z otcù Levítských po èeledech svých. ²⁶ To jest ten Aron a Mojžíš, jimž øekl Hospodin: Vyveíte syny Izraelské z zemì Egyptské po houfích jejich. ²⁷ Tito jsou, kteøíž mluvili Faraonovi, králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z Egypta; to¹ jest ten Mojžíš a Aron. ²⁸ Stalo se pak, když mluvil Hospodin k Mojžíšovi v zemi Egyptské, ²⁹ Že mu øekl takto: Já Hospodin; mluv k Faraonovi, králi Egyptskému, všechno, což já mluvím tobì. ³⁰ A øekl Mojžíš pøed Hospodinem: Aj, já jsem zpozdilý v øeèi, kterakž tedy poslouchati mne bude Farao?

7

¹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem ti za Boha Faraonovi; Aron pak bratr tvůj bude prorokem tvým. ² Ty mluvitì budeš všechno, což tobì pøikáží; Aron pak bratr tvůj mluvitì bude k Faraonovi, aby propustil syny Izraelské z zemì své. ³ Ale já¹ zatvrdím srdce Faraonovo, a množiti budu znamení svá a zázraky své v zemi Egyptské. ⁴ Aniž poslechne vás Farao. I vzložím ruku svou na Egypt, a vyvedu vojska svá, lid svůj, syny Izraelské, z zemì Egyptské skrze soudy veliké. ⁵ I zvidí¹ Egyptští, že já jsem Hospodin, když vztáhnu ruku svou na Egypt; a vyvedu syny Izraelské z prostøedku jich. ⁶ Tedy uèinil Mojžíš a Aron tak; jakž pøikázal jim Hospodin, tak uèinili. ⁷ A byl Mojžíš v osmdesáti, Aron pak v osmdesáti a tøech letech, když mluvili s Faraonem. ⁸ I øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi takto: ⁹ Když mluvitì k vám bude Farao, øka: Ukažte od sebe zázrak, tedy díš Aronovi: Vezmi hùl svou, a povrz pøed Faraonem, i obrátí se v hada. ¹⁰ Tedy všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a uèinili tak, jakž pøikázal Hospodin; a povrhl Aron hùl svou pøed Faraonem i pøed služebníky jeho, a obrácena jest v hada. ¹¹ Povolal pak také Farao mudrcù a èarodìjníkù; a uèinili i ti èarodìjnící Egyptští skrze èáry své tolikéz. ¹² Nebo povrhl každý z nich hùl svou,

a obráceny jsou v hady; ale požøela hùl Aronova hole jejich. ¹³ I posílilo se srdce Faraonovo, a neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin. ¹⁴ Protož øekl Hospodin Mojžíšovi: Obtížilo se srdce Faraonovo; nechce propustiti lidu toho. ¹⁵ Jdi k Faraonovi ráno, aj, pùjde ven k vodi, a stùj naproti nìmu pøi bøehu øeky; a hùl, kteráž obrácena byla v hada, vezmeš do ruky své. ¹⁶ A diš mu: Hospodin Bùh Hebrejský poslal mne k tobì, a¹ bych øekl: Propus¹ lid mùj, aby sloužili mì na poušti; a aj, neuposlechlš až dosavad. ¹⁷ Protož takto praví Hospodin: Po tomto poznáš, že já jsem Hospodin: Aj, já udeøím holí, kteráž jest v ruce mé, na vody, kteréž jsou v øece, a obráceny budou v krev. ¹⁸ A ryby, kteréž jsou v øece, pomrou; i nasmradí se øeka, a ustávati budou Egyptští, hledající vody, kterouž by pili z øeky. ¹⁹ Protož øekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vezmi hùl svou, a vztáhni ruku svou na vody Egyptské, na øeky jejich, na potoky jejich, i na jezera jejich, a na všechna shromáždíní vod jejich, aby se obrátily v krev; i bude krev po vši zemi Egyptské, tak v nádobách døevìných, jako kamenných. ²⁰ Tedy uèinili tak Mojžíš a Aron, jakž byl pøikázal Hospodin; a zdvihna hùl, udeøil v vodu, kteráž byla v øece, pøed oèima Faraonovými a pøed oèima služebníkù jeho; i obráceny jsou všechny vody, kteréž byly v øece, v krev. ²¹ Ryby pak, kteréž byly v øece, pomøely, a nasmrádila se øeka, tak že nemohli Egyptští pítí vody z øeky; a byla krev po vši zemi Egyptské. ²² To též uèinili i èarodìjnící Egyptští skrze èáry své. I zsililo se srdce Faraonovo, aby neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin. ²³ A odvrátiv se Farao, pøišel do domu svého; a ani k tomu nepøiložil srdce svého. ²⁴ Kopali pak všickni Egyptští vùkol øeky, hledající vody ku pítí; nebo nemohli pítí vody z øeky. ²⁵ A vyplnilo se dní sedm, jakž ranil Hospodin øeku.

8

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi a rci jemu: Takto praví Hospodin: Propus¹ lid mùj, a¹ mi slouží. ² Pakli nebudeš chtít propustiti, aj, já raním všechny krajiny tvé žabami. ³ A vydá øeka množství žab, kteréž vystoupí a polezou do domu tvého a do pokoje, v nìmž líháš, a na ložce tvé, a do domù služebníkù tvých i lidu tvého, a do pecí tvých a do tìsta tvého. ⁴ I na tebe a na lid tvùj, i na všechny služebníky tvé polezou žáby. ⁵ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vztáhni ruku svou s holí svou na øeky, na potoky a na jezera, a vyveš žáby na zemi Egyptskou. ⁶ I vztáhl Aron ruku svou na vody Egyptské; a vystoupily žáby a pøikryly zemi Egyptskou. ⁷ A uèinili tolikéž èarodìjnící skrze své èáry; a udílali, že vyšly žáby na zemi Egyptskou. ⁸ Tedy Farao povolav Mojžíše a Arona, øekl: Modlte se Hospodinu, a¹ odejme žáby ode mne a od lidu mého; a propustím ten lid, aby obìtovali Hospodinu. ⁹ I øekl Mojžíš Faraonovi: Pøetím ti tím, a poviz, kdy bych se mìl modliti za ti a za služebníky tvé, a za lid tvùj, aby vypléniny byly žáby od tebe, i z domù tvých; toliko v øece zùstanou. ¹⁰ Kterýžto odpovìdìl: Zítرا. A Mojžíš øekl: Podlé slova tvého nech¹ jest, abys vidìl, že žádného takového není, jako Hospodin Bùh náš. ¹¹ I odejdou žáby od tebe a od domù tvých, i od služebníkù tvých a od lidu tvého; toliko v øece zùstanou. ¹² Tedy vyšel Mojžíš s Aronem od Faraona. I volal Mojžíš k Hospodinu, aby odjaty byly žáby, kteréž byl dopustil na Faraona. ¹³ I uèinil Hospodin podlé slova Mojžíšova; a vymøely žáby z domù, ze vsí i z polí. ¹⁴ I shrnuli je na hromady; a nasmrádila se zemì. ¹⁵ Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí, více zatvrdil se v srdci svém, a neuposlechl jich, jakož byl mluvil Hospodin. ¹⁶ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Rci k Aronovi: Vztáhni hùl svou, a udeø v prach zemì, aby obrátil se v stìnice na vši zemi Egyptské. ¹⁷ Kteøíž uèinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s holí svou, a udeøil prach zemì. I byly stìnice na lidech i hovadech; všechnen prach zemì obrátil se v stìnice ve vši zemi Egyptské. ¹⁸ Dìlali také tak èarodìjnící

skrze èáry své, aby vyvedli stìnice, ale nemohli. A byly stìnice na lidech i hovadech. ¹⁹ Tedy øekli èarodìjnící Faraonovi: Prst Boží toto jest. A posililo se srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož mluvil Hospodin. ²⁰ Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaò ráno a stùj pøed Faraonem. Hle vyjde k vodi, a díš k nìmu: Takto praví Hospodin: Propus¹ lid mùj, a¹ mi slouží. ²¹ Pakli nepropustíš lidu mého, hle, já pošli na ti a na služebníky tvé, a na lid tvùj, a na domy tvé smìsici všelikých škodlivých žížal; a naplnìni budou domové Egyptští timi žížalami, nad to i zemì ta, na níž oni jsou. ²² A oddílím v ten den zemì Gesen, v níž lid mùj zùstává, aby tam nebylo smìsice té; abys vidìl, že jsem já Hospodin u prostøed zemì. ²³ A vysvobozením rozdíl uèiním mezi lidem svým a lidem tvým. Zítro bude znamení toto. ²⁴ I uèinil Hospodin tak. Nebo pøišla tížká smìsice škodlivých žížal na dùm Faraonùv, a do domù služebníkù jeho i na všecku zemì Egyptskou; a nakazila se zemì od té smìsice. ²⁵ Povolal pak Farao Mojžíše a Arona, a øekl: Jdìte, obitujte Bohu svému tu v zemì. ²⁶ I øekl Mojžíš: Nenáleží nám tak èiniti; nebo ohavnost Egyptských obitovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obitovali to, což jest ohavnost pøed oèima Egyptských, zdaž by nás neukamenovali? ²⁷ Cestou tòi dnù pùjdeme na pouš¹, a obitovati budeme Hospodinu Bohu našemu, jakž nám rozkázal. ²⁸ I øekl Farao: Já propustím vás, abyste obitovali Hospodinu Bohu svému na poušti, však dále abyste nikoli neodcházeli. Modltež se za mne. ²⁹ Odpovìdìl Mojžíš: Aj, já vycházím od tebe, a modliti se budu Hospodinu, aby odešla ta smìsice od tebe, od služebníkù tvých i od lidu tvého zítro; avšak a¹ Farao více nezklamává, nepropouštíje lidu, aby obitovali Hospodinu. ³⁰ A vyšed Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu. ³¹ I uèinil Hospodin podlé slova Mojžíšova, a odjal tu smìsici od Faraona, od služebníkù jeho i od lidu jeho, tak že ani jedné žížaly nezùstalo. ³² Ale Farao ztížil srdce své také i tehdáž, a nepropustil lidu.

9

¹ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, a mluv k nìmu: Takto praví Hospodin, Bùh Hebrejský: Propus¹ lid mùj, a¹ mi slouží. ² Pakli nebudeš chtítì propustiti, než pøedce držeti je budeš: ³ Aj, ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž jest na poli, na koních, na oslích, na velbloudích, na volích a na ovcech, mor tížký velmi. ⁴ A uèiní Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi dobytky Egyptských, aby nic neumøelo ze všeho, což jest synù Izraelských. ⁵ A uložil Hospodin èas jistý, øka: Zítro uèiní Hospodin víc takovou na zemì. ⁶ I uèinil Hospodin tu víc na zejtoì, a pomøel všecken dobytek Egyptským; z dobytku pak synù Izraelských ani jedno neumøelo. ⁷ I poslal Farao, a aj, neumøelo z dobytku Izraelských ani jedno. Ale obtíženo jest srdce Faraonovo, a nepropustil lidu. ⁸ I øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Vezmìte sobì plné hrsti své popela z peci, a a¹ jej sype Mojžíš k nebi pøed oèima Faraonovými. ⁹ I obrátì se v prach po všì zemì Egyptské, a budou z nìho na lidech i na hovadech vøedové prýstící se neštovicemi po všì zemì Egyptské. ¹⁰ Nabravše tedy popela z peci, stáli pøed Faraonem, a sypal jej Mojžíš k nebi. I byli vøedové plní neštovic, prýstící se na lidech i na hovadech. ¹¹ Aniž mohli èarodìjnící státi pøed Mojžíšem pro vøedy; nebo byli vøedové na èarodìjnících i na všech Egyptských. ¹² I zsilil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi. ¹³ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vstana ráno, postav se pøed Faraonem, a rci k nìmu: Takto praví Hospodin, Bùh Hebrejský: Propus¹ lid mùj, a¹ mi slouží. ¹⁴ Nebo já teì již pošli všechny rány své na srdce tvé, i na služebníky tvé a na lid tvùj, abys vidìl, že¹ není podobného mnì na všì zemì. ¹⁵ Nebo nyní, když jsem vztáhl ruku svou, byl bych tebe také ranil i lid tvùj morem tím; a tak bys byl vyhlazen z zemì. ¹⁶ Ale však proto jsem ti zachoval, abych ukázal

na tobì moc svou, a aby vypravovali jméno mé na vší zemi. ¹⁷ Ješti ty pozdvihuješ se proti lidu mému, nechtiže ho propustiti? ¹⁸ Aj, já dštíti budu zítra v tentýž čas krupobitím těžkým náramní, jakéhož nebylo v Egypti od toho dne, jakž založen jest, až do tohoto času. ¹⁹ Protož nyní pošli, shromažď dobytek svůj a cokoli máš na poli. Na všechny lidi i hovada, kteráž by nalezena byla na poli, a nebyla by shromážděna do domu, spadne krupobití, a pomrou. ²⁰ Kdo tedy z služebníků Faraonových ulekl se slova Hospodinova, svolal hbitě služebníky své i dobytek svůj do domu. ²¹ Ale kdož nepøiložil srdce svého k slovu Hospodinovu, nechal služebníků svých a dobytka svého na poli. ²² I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, a¹ jest krupobití po vší zemi Egyptské, na lidi i na hovada i na všelikou bylinu polní v zemi Egyptské. ²³ Tedy vztáhl Mojžíš hùl svou k nebi, a Hospodin vydal hõímání a krupobití. I sstoupil oheð na zem, a dštil Hospodin krupobitím na zemi Egyptskou. ²⁴ I bylo krupobití a oheð smíšený s krupobitím těžký velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vší zemi Egyptské, jakž v ní bydliti lidé začali. ²⁵ I ztloukly kroupy po vší zemi Egyptské, cožkoli bylo na poli od èlovíka až do hovada; všechnu také bylinu polní potloukly kroupy, i všechno stromoví na poli zpøerážely. ²⁶ Toliko v zemi Gesen, v níž byli synové Izraelští, nebylo krupobití. ²⁷ Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a øekl jim: Zhøešil jsem i nyní. Hospodin¹ jest spravedlivý, ale já a lid můj bezbožní jsme. ²⁸ Modlte se Hospodinu, (nebo dosti jest), a¹ není hõímání Božího a krupobití. Tedy propustím vás, aniž déle zùstávati budete. ²⁹ I øekl jemu Mojžíš: Když vyjdu ven z místa, rozprostru ruce své k Hospodinu, a hõímání pøestane, i krupobití více nebude, abys poznal, že Hospodinova jest země. ³⁰ Ale vím, že ani ty, ani služebníci tvoji ješti se nebudete báti tváøi Hospodina Boha. ³¹ I potluèen jest len a jeèmen; nebo jeèmen se byl vymetal, len také byl v hlávkách. ³² Ale pšenice a špalda nebyla ztlouèena, nebo pozdní byla. ³³ Tedy Mojžíš vyšel od Faraona z místa, rozprostøel ruce své k Hospodinu. I pøestalo hõímání a krupobití, a ani dëš¹ nelil se na zemi. ³⁴ Uzøev pak Farao, že pøestal dëš¹ a krupobití a hõímání, opìt høešil; a více obtížil srdce své, on i služebníci jeho. ³⁵ I zsililo se srdce Faraonovo, a nepropustil synù Izraelských, tak jakž byl mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

10

¹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, aèkoli jsem já obtížil srdce jeho, a srdce služebníků jeho, abych uèinil divy tyto své u prostøed nich; ² A abys ty vypravoval v uši synù svých i vnukù svých, co jsem uèinil v Egypti, a znamení má, kteráž jsem prokázal na nich; abyste vidìli, že já jsem Hospodin. ³ I všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a øekli jemu: Takto praví Hospodin Bùh Hebrejský: Dokavadž nechceš se ponížiti pøede mnou? Propus¹ lid můj, a¹ mi slouží. ⁴ Pakli nechceš propustiti lidu mého, aj, já uvedu zítra kobylinky na krajinu tvou. ⁵ A pøikryjí svrcek zemì, aby jí nebylo vidìti, a snidí ostatky pozùstalé, kteøíž vám zanechání jsou po krupobití; zhryzou vám také každý strom puèící se na poli. ⁶ A naplní domy tvé, i domy všech služebníků tvých, a domy všech Egyptských; èehož nevidìli otcové tvoji a otcové otcù tvých, od poèátku bytu svého na zemi až do dne tohoto. A odvrátiv se, vyšel od Faraona. ⁷ Øekli pak služebníci Faraonovi k nìmu: Dokavadž tento bude nám osídlem? Propus¹ ty muže, a¹ slouží Hospodinu Bohu svému. Zdaž ješti nevíš, že zkažen jest Egypt? ⁸ I zavolán jest Mojžíš s Aronem pøed Faraona. Jimž øekl: Jdìte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteøíž jíti mají? ⁹ A odpovìdìl Mojžíš: S dítkami i s starými našimi pùjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovci a s vùšším dobyt看 našim odejdeme; nebo slavnost Hospodinovu držeti máme. ¹⁰ Tedy øekl jim: Necha¹ jest tak Hospodin s vámi, jako já propustím vás i

dítky vaše. Hleďte, nebo zlé jest pøed tváøi vaší. ¹¹ Nebude¹ tak. Jdìte vy sami muži, a služte Hospodinu, nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnáni jsou od tváøi Faraonovy. ¹² Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na zemi Egyptskou pro kobylky, a¹ vystoupí na zemi Egyptskou, a sežerou všelikou bylinu zemi té, cožkoli zůstalo po krupobití. ¹³ I vztáhl Mojžíš hùl svou na zemi Egyptskou; a Hospodin uvedl vítr východní na zemi, aby vál celého toho dne a celou noc. A když bylo ráno, vítr východní pøinesl kobylky. ¹⁴ A vystoupily kobylky na všecku zemi Egyptskou, a pøípadly na všechny koněiny Egyptské nesěislni. Pøed nimi nebylo takových kobilek, aniž po tìch takové budou. ¹⁵ I pøikryly veškeren svrchek zemi, tak že pro ni nebylo lze znáti zemi; a sežraly všelikou bylinu zemi, a všeliké ovoce na stromích, kteréž zůstalo po krupobití; a nepozůstalo nic zeleného na stromích a bylinách polních ve vši zemi Egyptské. ¹⁶ Tedy Farao spíšni povolav Mojžíše s Aronem, øekl: Zhøešil jsem proti Hospodinu Bohu vašemu, i proti vám. ¹⁷ Ale nyní, odpus¹, prosím, høích můj aspoò tento, a modlte se Hospodinu Bohu vašemu, a¹ jen tuto smrt odejme ode mne. ¹⁸ Protož vyšel Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu. ¹⁹ I obrátil Hospodin vítr západní tuhý velmi, kterýžto zachvátiv kobylky, uvrhl je do moøe Rudého, tak že nezůstalo žádné kobylky ve vši krajinì Egyptské. ²⁰ Ale obtížil Hospodin srdce Faraonovo, a nepropustil synù Izraelských. ²¹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, a bude tma na zemi Egyptské, a makati ji budou. ²² I vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma pøehustá po vši zemi Egyptské za tøi dni. ²³ Aniž vidìl jeden druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tøi dni; ale synové Izraelští všickni mili svìtlo v pøíbytcích svých. ²⁴ Potom povolav Farao Mojžíše, øekl: Jdìte, služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a vìtší dobytek váš necha¹ zůstane, také dítky vaše pùjdou s vámi. ²⁵ Odpovìdìl Mojžíš: Dáš také v ruce naše obìti a zápaly, kteréž bychom obìtovali Hospodinu Bohu našemu. ²⁶ A protož také dobytek náš pùjde s námi, a nezůstane ani kopyta; nebo z nich vezmeme ku poctì Hospodinu Bohu našemu. My pak nevíme, èím sloužitì máme Hospodinu, dokudž nepøijdeme tam. ²⁷ Zatvrdil pak Hospodin srdce Faraonovo, tak že nechtìl propustiti jich. ²⁸ I øekl mu Farao: Odejdi ode mne, a varuj se, abys více nevidìl tváøi mé; nebo v který den uzøíš tváø mou, umøeš. ²⁹ Odpovìdìl Mojžíš: Dobøe jsi øekl; neuzøím¹ více tváøi tvé.

11

¹ Øekl pak byl Hospodin Mojžíšovi: Ještì ránu jednu uvedu na Faraona a na Egypt, potom propustí vás odsud; propustí docela, anobrž vypudí vás odsud. ² Mluv nyní v uši lidu, a¹ vypùjëi jeden každý od bližního svého, a každá od bližní své klínotu støíbrných a klínotu zlatých. ³ A dal Hospodin milost lidu pøed oèima Egyptských. (Sám také Mojžíš veliký byl velmi v zemi Egyptské, pøed oèima služebníkù Faraonových i pøed oèima lidu.) ⁴ I øekl Mojžíš: Takto praví Hospodin: O pùlnoci já pùjdu prostøedkem Egypta. ⁵ A pomøe všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jenž sedìti mìl na stoliici jeho, až do prvorozeného divky, kteráž jest pøi žernovu, i všecko prvorozené hovad. ⁶ I bude kòik veliký po vši zemi Egyptské, jakéhož nebylo prvé, a jakéhož nikdy nebude více. ⁷ U synù pak Izraelských nikdež nehne pes jazykem svým, ovšem pak ani èlovìk ani hovado, abyste vidìli, že rozdíl uèinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými. ⁸ I sstoupí všickni tito služebníci tvoji ke mnì, a sklánìti mi se budou, økouce: Vyjdi, ty i všecken lid, kterýž jest pod správou tvou; a potom vyjdu. A vyšel od Faraona s velickým hnìvem. ⁹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Neposlechne¹ vás Farao, abych rozmnožil zázraky své v zemi Egyptské. ¹⁰ Ale Mojžíš a Aron èinili všechny ty zázraky pøed Faraonem; Hospodin pak zatvrdil srdce Faraonovo, tak že nepropustil synù Izraelských z zemi své.

12

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi v zemi Egyptské, øka: ² Tento mìsíc poèátek mìsícù vám bude; první vám bude mezi mìsíci roèeními. ³ Mluvte ke všemu shromáždìní Izraelskému, økouce: Desátého dne mìsíce tohoto vezmete sobì jeden každý beránka po èeledech, beránka na každý dùm. ⁴ Byl-li by pak dùm tak malý, že by s beránka býti nemohl, pøivezme souseda svého, kterýž jest blízký domu jeho, podlé poètu duší; jeden každý poète tolik osob, kolikž by jich snísti mohlo beránka. ⁵ Beránka bez vady, samce roèního mítí budete, kteréhož z ovcí aneb z koz vezmete. ⁶ A chovati ho budete až do ètrnáctého dne mìsíce tohoto; a zabije ho všechno množství shromáždìní Izraelského k veèerou. ⁷ A vezmouce krve, pomaží obou veøejí a nade dveømi u domu, v nichž jej jísti budou. ⁸ I budou jísti noci té maso peèené ohnìm, s chleby pøesnými; s bylinami hoøkými jísti jej budou. ⁹ Nebudete jísti z nìho nic surového ani v vodi vaøeného, ale peèené ohnìm, s hlavou jeho i s nohami a droby. ¹⁰ Nezanecháte z nìho nièehož do jitra; pakli by co pozùstalo z nìho až do jitra, ohnìm spálíte. ¹¹ Takto jej pak jísti budete: Bedra svá pøepásaná mítí budete, obuv svou na nohách svých a hùl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo. ¹² V tu noc zajisté pùjdu po zemi Egyptské, a budu bítí všechno prvorozené v zemi Egyptské, od èlovíka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými uèiním soud: Já Hospodin. ¹³ Krev pak ta na domích, v nichž budete, bude¹ vám na znamení; a když uzòím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bítí budu prvorozené v zemi Egyptské. ¹⁴ A bude¹ vám den ten na památku, a slaviti jej budete slavný Hospodinu po rodech svých; právem vìným slaviti jej budete. ¹⁵ Za sedm dní pøesné chleby jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domu vašich; nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele. ¹⁶ A v den první bude¹ shromáždìní svaté; dne také sedmého shromáždìní svaté mítí budete. Žádného díla nebude díláno v nich; toliko èehož se užívá k jídlu od každého, to samo pøipraveno bude od vás. ¹⁷ A ostøíhati budete pøesnic, nebo v ten den vyvedl jsem vojska vaše z zemi Egyptské; protož zachovávati budete den ten po rodech svých právem vìným. ¹⁸ Prvního mìsíce, ètrnáctého dne téhož mìsíce, u veèer jísti budete chleby pøesné, až do dne jedenmèitného téhož mìsíce k veèerou. ¹⁹ Za sedm dní nebude nalezeno kvasu v domích vašich; nebo kdo by koli jedl nìco kvašeného, vyhlazena bude duše ta z shromáždìní Izraelského, tak pøíchozí jako zrozený v zemi. ²⁰ Nic kvašeného jísti nebudete, ale ve všech pøíbytcích vašich jísti budete chleby pøesné. ²¹ Tedy svolal Mojžíš všechny starší Izraelské, a øekl jim: Vybeøte a vezmíte sobì beránka po èeledech svých, a zabíte Fáze. ²² Vezmete také svazèek yzopu, a omoèíte v krvi, kteráž bude v medenici, a pomažete nade dveømi a na obou veøejích tou krví, kteráž bude v nádobi; z vás pak žádný nevycházej ze dveí domu svého až do jitra. ²³ Nebo¹ pùjde Hospodin, aby bil Egypt, a kde uzòí krev nade dveømi a na obou veøejích, pøeskoèí Hospodin ty dvøe, aniž dopustí zhoubci vjíti do domu vašich k hubení. ²⁴ Protož ostøíhati budete vícì této za ustanovení tobì i synùm tvým až na vìky. ²⁵ A když vejdete do zemi, kterouž dá Hospodin vám, jakž zaslíbil, zachovávati budete službu tuto. ²⁶ Když by pak øekli vám synové vaši: Jaká jest to služba vaše? ²⁷ Tedy díte: Obìt Fáze toto jest Hospodinu, kterýž pominul domu synù Izraelských v Egyptì, když bil Egypt, domy pak naše vysvobodil. A lid sklonivše hlavy, poklonu uèinili. ²⁸ A rozšedše se synové Izraelští, uèinili, jakž byl Hospodin pøíkázal Mojžíšovi a Aronovi; tak a nejinak uèinili. ²⁹ Stalo se pak o pùlnoci, pobil Hospodin všechno prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, kterýž sedìti mìl na stolièi jeho, až do prvorozeného vìzni, kterýž byl v žalòí, i všechno prvorozené hovad. ³⁰ Tedy vstal Farao noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel kòik veliký v

Egypti; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něeho mrtvého. ³¹ A povolav Mojžíše a Arona v noci, øekl: Vstaòte, vyjdìte z prostøedku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili. ³² Ovce také vaše i voly vaše vezmìte, jakž jste žádali, a jdìte; a dejte mi také požehnání. ³³ I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji vyšli z zemì; nebo pravili: Všickni již teì zemøeme. ³⁴ Protož vzal lid tìsto své, prvé než zkysalo, obaliv je v šaty své, na ramena svá. ³⁵ Uèinili pak synové Izraelští podlé rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli od Egyptských klínòtù støíbrných a zlatých, i šatù. ³⁶ A Hospodin dal milost lidu pøed oèima Egyptských, tak že pùjèovali jim. I obloupili Egyptské. ³⁷ Tedy táhli synové Izraelští z Ramesses k Sochot, okolo šestkrát sto tisíc pìších, mužù toliko kromì dìtí. ³⁸ Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovec také a volù, dobytka velmi mnoho. ³⁹ I napekli z tìsta, kteréž vynesli z Egypta, koláèù nekvašených; nebo ještì bylo nez kynulo, proto že vypuzení byli z Egypta, a nemohli prodlévati, a ani pokrmù na cestu nepøipravili sobì. ⁴⁰ Èas pak bydlení synù Izraelských, kteøíž byli v Egypti, byl ètyøi sta a tøidceti let. ⁴¹ A když se vyplnilo ètyøi sta a tøidceti let, právi toho dne vyšla všecka vojska Hospodinova z zemì Egyptské. ⁴² Noc tato pilní ostøíhána býti má Hospodinu, v níž vyvedl je z zemì Egyptské; ta¹ tedy noc Hospodinova ostøíhána bude ode všech synù Izraelských po národech jejich. ⁴³ I øekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Tento¹ bude øád pøi slavnosti Fáze: Žádný cizozemec nebude jísti z něho. ⁴⁴ Každý pak služebník váš za støibro koupený, když by obøezán byl, teprv jísti bude z něho. ⁴⁵ Pøíchozí a nájemník nebude jísti z něho. ⁴⁶ V témž domì jísti jej budeš, nevynesesh z domu ven masa jeho; a kostí v něm nezlámete. ⁴⁷ Všecko shromáždìní Izraelské tak s ním uèiní. ⁴⁸ Jestliže by pak cizozemec bydlil s tebou pohostinu, a slaviti by chtìl Fáze Hospodinu, prvé obøezán bude každý pohlaví mužského; a tehdy pøistoupí k slavení jeho, a bude jako tu v zemi zrozený; žádný pak neobøezaný nebude jísti z něho. ⁴⁹ Jednostejné právo bude tu zrodilému a pøíchozímu, kterýž jest pohostinu u prostøed vás. ⁵⁰ Tedy uèinili všickni synové Izraelští, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi a Aronovi; tak uèinili. ⁵¹ A tak stalo se právi toho dne, že vyvedl Hospodin syny Izraelské z zemì Egyptské s vojsky jejich.

13

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Posvì¹ mi všeho prvorozeného, cožkoli otvírá každý život mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hově, nebo mé jest. ³ Protož øekl Mojžíš lidu: Pamatujte na den tento, v kterémž jste vyšli z Egypta, z domu služby; nebo v silné ruce vyvedl vás odsud Hospodin, aniž kdo jez co kvašeného. ⁴ Dnes vycházíte vy, mìsíce Abib. ⁵ Když tedy uvede ti Hospodin do zemì Kananejských, Hetejských, Amorejských, Hevejských a Jebuzejských, tak jakž pøisáhl otcùm tvým, a dá tobì zemi oplývající mlékem a strdí: tedy vykonávati budeš službu tuto v tento mìsíc. ⁶ Za sedm dní jísti budeš chleby pøesné, dne pak sedmého slavnost bude Hospodinova. ⁷ Pøesní chlebové jedeni budou za dnù sedm, aniž spatøíno bude u tebe co kvašeného, aniž se uhlédá u tebe kvas ve všech konèinách tvých. ⁸ A vypravovati budeš synu svému v ten den, øka: Proto, což mi uèinil Hospodin, když jsem vycházel z Egypta. ⁹ A bude¹ tobì to jako nìjaké znamení na ruce tvé, a jako památka pøed oèima tvýma, aby zákon Hospodinùv byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl ti Hospodin z Egypta. ¹⁰ Protož zachovávatì budeš ustanovení toto v èas jistý, rok po roce. ¹¹ A když by ti uvedl Hospodin do zemì Kananejských, tak jakž pøisáhl tobì a otcùm tvým, a dal by ji tobì: ¹² Tedy všecko, což otvírá život, oddìlíš Hospodinu, i každý plod hověda tvého otvírající život, což by koli bylo samcù, Hospodinovo jest. ¹³ Každé pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem;

pakli bys nevyplatil, zlom jemu šíji; každého také prvorozeného èlovíka mezi syny svými vyplatíš. ¹⁴ A když by se tebe vzeptal syn tvůj potom, a øekl: Co jest to? tedy povíš jemu: V ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta, z domu služebnosti. ¹⁵ Nebo když se byl zatvrdil Farao, a nechtěl nás propustiti, pobil Hospodin všechno prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného z lidí, až do prvorozeného z hověd; i tou pøíèinou já obítuji Hospodinu všechny samce otvírající život, ale všechno prvorozené z synů svých vyplacuji. ¹⁶ Mijž to tedy jako znamení na ruce své, a jako náèelník mezi oèima svýma, že v ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta. ¹⁷ Stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl jich Bůh cestou zemí Filistinské, aèkoli bližší byla; nebo øekl Bůh: Aby nepýkal lid, když by uzøel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta. ¹⁸ Ale obvedl Bůh lid cestou pøes pouš¹, kteráž jest pøi moøi Rudém. A vojensky zpoøádaní vyšli synové Izraelští z země Egyptské. ¹⁹ Vzal také Mojžíš kosti Jozefovy s sebou; nebo byl pøisahou zavázal syny Izraelské, øka: Jistotni navštíví vás Bůh, protože vyneste odsud kosti mé s sebou. ²⁰ Vytáhše tedy z Sohot, položili se v Etam pøi kraji poušti. ²¹ Hospodin pak pøedcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jítí mohli. ²² Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváøi toho lidu.

14

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv k synům Izraelským, a¹ navrátíce se, rozbijí stany pøed Fiarot, mezi Magdalem a moøem, proti Belsefon; naproti nìmu rozbijete stany pøi moøi. ³ A dí Farao o synech Izraelských: Ssøužení jsou na zemi, sevøela je pouš¹. ⁴ I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu v Faraonovi a ve všem vojsku jeho; a zvidí Egyptští, že já jsem Hospodin. I uèinili tak. ⁵ Povidíno pak bylo králi Egyptskému, že by lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníkù jeho proti lidu, a øekli: Co jsme to uèinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužil nám? ⁶ Protož zapøáhl do svého vozu, a lid svůj vzal s sebou. ⁷ A vzal šest set vozù vybraných, i všechny vozy Egyptské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané. ⁸ I zatvrdil Hospodin srdce Faraona krále Egyptského, tak že honil syny Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce vyvýšené. ⁹ I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili pøi moøi, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i vojsko jeho podlé Fiarot, pøed Belsefon. ¹⁰ A když se pøiblížil Farao, pozdvihli synové Izraelští oèi svých, a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu. ¹¹ A øekli Mojžíšovi: Zdali proto, že nebylo hrobù v Egypti, vyvedl jsi nás, abychom zemøeli na poušti? Co jsi nám to uèinil, že jsi vyvedl nás z Egypta? ¹² Zdali jsme toho nemluvili tobì ještì v Egypti, økouce: Nech nás, a¹ sloužíme Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským, než zemøíti na poušti. ¹³ I øekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stùjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste vidili dnes, neuzøíte nikdy více až na víky. ¹⁴ Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlèeti budete. ¹⁵ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mnì? Mluv synům Izraelským, a¹ jdou pøedce. ¹⁶ Ty pak zdvihni hùl svou, a vztáhni ruku svou na moøe, a rozdíl je; a necha¹ jdou synové Izraelští prostøedkem moøe po suše. ¹⁷ Já¹ pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských, a vejdou za nimi; i budu oslaven v Faraonovi, a ve všem vojsku jeho, v vozích jeho i v jezdcích jeho. ¹⁸ A zvidí Egyptští, že já jsem Hospodin, když oslaven budu v Faraonovi, v vozích jeho a v jezdcích jeho. ¹⁹ I bral se andìl Boží, kterýž byl prvé pøedcházel vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl pøed nimi, a stál z zadu za nimi. ²⁰ A pøišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvicoval noc, tak aby nepøiblížili se jedni k druhým pøes celou noc. ²¹ I vztáhl Mojžíš ruku svou na moøe, a Hospodin rozdílil moøe

vìtrem východním prudce vjícím pøes celou noc; a uèinil moøe v suchost, když se rozstoupily vody. ²² Tedy šli synové Izraelští prostøedkem moøe po suše, a vody jim byly jako zed po pravé i po levé stranì. ²³ A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostøed moøe, všechna jízda Faraonova, vozové i jízdní jeho. ²⁴ Stalo se pak v bdíní jitòním, že pohledìl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohnì a oblaku, a zmátìl vojsko Egyptské. ²⁵ A odjal kola vozù jejich, aby je tížce táhli. I øekli Egyptští: Utecme pøed Izraelem, nebo Hospodin bojuje za nì proti Egyptským. ²⁶ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na moøe, a¹ se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na jezdce jejich. ²⁷ I vztáhl Mojžíš ruku svou na moøe, a navrátilo se moøe ráno k moci své, a Egyptští utíkali proti nìmu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostøed moøe. ²⁸ A navrátilvše se vody, zatopily vozy i jezdce se vším vojskem Faraonovým, což jich koli vešlo za nimi do moøe, tak že nezùstal z nich ani jeden. ²⁹ Ale synové Izraelští šli po suchu prostøedkem moøe, a vody jim byly místo zdi po pravé i po levé stranì. ³⁰ A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských; a vidìl Izrael Egyptské mrtvé na bøehu moøském. ³¹ Vidìl také Izrael moc velikou, kterouž prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid Hospodina, a vòili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníkù jeho.

15

¹ Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseò tuto Hospodinu, a øekli takto: Zpívati budu Hospodinu, nebo¹ jest slavnì zveleben; konì i s jezdce uvrhl do moøe. ² Síla má a píseò jest Hospodin, nebo vysvobodil mne. On¹ jest Bùh mùj silný, protož stánek vzdílám jemu; on¹ jest Bùh otce mého, protož vyvyšovati ho budu. ³ Hospodin jest udatný bojovník, Hospodin jméno jeho. ⁴ Vozy Faraonovy i vojsko jeho uvrhl do moøe; a nejpøedníjší hejtmané jeho ztopeni jsou v moøi Rudém. ⁵ Propasti pøikryly je; vpadli do hlubiny jako kámen. ⁶ Pravice tvá, Hospodine, zvelebena jest v síle, pravice tvá, ó Hospodine, potøela nepøítele. ⁷ A ve mnohé vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti tobì; pustils hnìv svùj, kterýžto sežral je jako strništi. ⁸ A duchem chòipí tvých shromáždìny jsou vody, stály tekuté vody jako hromada, ssedly se propasti u prostøed moøe. ⁹ Øekl nepøitel: Honiti budu, dohoním se, budu diliti loupeže, nasytí se jimi duše má, vytrhnu meè svùj, zahladí je ruka má. ¹⁰ Povanul jsi vìtrem svým, i pøikrylo je moøe; pohlceí jsou jako olovo v prudkých vodách. ¹¹ Kdo podobný tobì mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako ty, velebný v svatosti, hrozný v chvalách, èinící divy? ¹² Vztáhl pravici svou, i požøela je zemì. ¹³ Zprovedíš v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavì povedeš jej v síle své k pøíbytku svatosti své. ¹⁴ Uslyší lidé, bouøiti se budou; bolest zachvátí obyvatele Filistinské. ¹⁵ Tedy zkormoucena budou knížata Idumejská, silné Moábské podejme strach, rozplynou se všickni obyvatelé Kananejští. ¹⁶ Pøipadne na nì strach a lekání, pro velikost ramene tvého; mlèeti budou jako kámen, dokudž nepøejde lid tvùj, ó Hospodine, dokudž nepøejde lid ten, kteréhožs sobì dobyl. ¹⁷ Uvedeš je, a štípíš je na hoøe dìdictví svého, na místì, kteréž jsi k pøíbytku svému pøipravil, Hospodine, v svatynì, kterouž utvrdí ruce tvé, Pane. ¹⁸ Hospodin kralovati bude na vìky vèkù. ¹⁹ Nebo vešli konì Faraonovi s vozy jeho i s jezdci jeho do moøe, a obrátìl na nì Hospodin vody moøské, synové pak Izraelští šli po suše u prostøed moøe. ²⁰ I vzala Maria prorokynì, sestra Aronova, buben v ruku svou, a vyšly za ní všechny ženy s bubny a s pís¹alami. ²¹ I odpovídala jim Maria: Zpívejte Hospodinu, ponivadž slavnì zveleben jest; konì i s jezdce uvrhl do moøe. ²² Hnul pak Mojžíš lidem Izraelským od moøe Rudého, a táhli na pouš¹ Sur. I šli tòi dni po poušti, a nenalezli vod. ²³ A pøišedše do Marah, nemohli pítì vod z Marah, nebo byly hoøké;

protož nazváno jest jméno jeho Marah. ²⁴ Z té pøíèiny reptal lid na Mojžíše, øka: Co budeme pítí? ²⁵ I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin døevo, kterèž jakž uvrhl do vod, uèininy jsou sladké vody. Tu vydal jemu práva a soudy, a tu ho zkusil. ²⁶ A øekl: Jestliže skuteènì poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a èiniti budeš, což spravedlivého jest pøed oèima jeho, a nakloníš uší k pøikázáním jeho, a ostøíhati budeš všech ustavení jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž ti uzdravuji. ²⁷ I pøišli do Elim, kdež bylo dvanácte studnic vod a sedmdesáte palm; i rozbili tu stany pøi vodách.

16

¹ Když se pak hnuli z Elim, pøišlo všechno množství synù Izraelských na pouš¹ Sin, kteráž jest mezi Elim a Sinai, v patnáctý den druhého mìsíce po vyjití z zemì Egyptské. ² I reptalo všechno shromáždíní synù Izraelských proti Mojžíšovi a proti Aronovi na poušti. ³ A mluvili jim synové Izraelští: Ó bychom byli zemøeli od ruky Hospodinovy v zemì Egyptské, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najídali chleba do sytosti! A teí vyvedli jste nás na tuto pouš¹, abyste zmoøili všechno shromáždíní toto hladem. ⁴ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako dèš¹, a vycházeti bude lid a sbíratí, což by postaèilo na každý den, abych ho zkusil, bude-li choditi v zákonì mém, èi nebude. ⁵ V den pak šestý pøistrojí sobì to, co pøinesou; a bude toho dvakrát více, než toho, což sbíratí mají na každý den. ⁶ Tedy mluvil Mojžíš a Aron všechním synùm Izraelským: U veèer poznáte, že Hospodin vyvedl vás z zemì Egyptské. ⁷ A ráno uzøíte slávu Hospodinovu; nebo¹ jest slyšel reptání vaše proti Hospodinu. My zajisté co jsme, že repcete proti nám? ⁸ Mluvil dále Mojžíš: Z toho, pravím, poznáte, když vám dá Hospodin u veèer masa, abyste se najedli, a chleba ráno do sytosti, ponìvadž slyšel Hospodin reptání vaše, jimiž jste na něj reptali. Nebo my co jsme? Ne proti nám¹ jsou reptání vaše, ale proti Hospodinu. ⁹ I øekl Mojžíš Aronovi: Mluv ke všemu shromáždíní synù Izraelských: Pøistuptež pøed oblíèej Hospodinùv; nebo¹ jest slyšel reptání vaše. ¹⁰ Stalo se pak, když mluvil Aron ke všemu shromáždíní synù Izraelských, že se obrátili tváøí k poušti, a aj, sláva Hospodinova ukázala se v oblaku. ¹¹ (A již byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹² Slyšel¹ jsem reptání synù Izraelských. Mluviž jim a poviz: K veèerou jísti budete maso, a ráno chlebem nasyceni budete, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bùh váš.) ¹³ Tedy stalo se u veèer, že pøiletily køepelky a pøikryly tábor; ráno pak spadla rosa okolo tábora. ¹⁴ A když pøestalo padání rosy, aj, ukázalo se po vrchu poušti drobného cosi a okrouhlého, drobného jako jíní na zemi. ¹⁵ Což vidouce synové Izraelští, øekli jeden druhému: Man jest toto. Nebo nevidili, co by bylo. Tedy øekl jim Mojžíš: To jest ten chléb, kterýž vám dal Hospodin ku pokrmu. ¹⁶ To jest, o èemž pøikázal Hospodin: Nasbírejte sobì toho každý k svému pokrmu; gomer na jednoho èlovíka vedlé poètu osob vašich, každý na ty, kteøíž jsou v stanu jeho, vezmete. ¹⁷ I uèinili tak synové Izraelští, a nasbírali jiní více, jiní ménì. ¹⁸ Potom mìøili na gomer. A nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a ten, kdo nasbíral málo, nemìl nedostatku; ale každý, což mohl snísti, nasbíral. ¹⁹ I øekl jim Mojžíš: Žádný a¹ nic z toho nepozùstavuje k jitru. ²⁰ Ale neuposlechli Mojžíše. Nebo nikteøí zanechali díl z toho až do jitra; i zèervivìlo a zsmradilo se. Proèež rozhníval se na nì Mojžíš. ²¹ Tak tedy sbírali to každého jitra, každý což snísti mohl. A když horké bylo slunce, tedy se ta manna rozpouštìla. ²² Když pak bylo v den šestý, nasbírali toho chleba dvojnásobnì, po dvou gomer na každého; protož pøišla všechna knížata toho shromáždíní, a pøovídili Mojžíšovi. ²³ Kterýžto øekl jim: To¹ jest, což mluvil Hospodin: Odpoèinutí soboty svaté Hospodinu bude zítra. Což byste mìli péci, pecte, a což byste vaøiti mìli, vaøte

dnes; což pak koli zbude, nechte sobì a schovejte to k jitru. ²⁴ Protož schovali to do rána, jakž pøikázal Mojžíš; a nezsmradilo se, ani v nìm èervù nebylo. ²⁵ I øekl Mojžíš: Jeztež to dnes, ponìvadž sobota jest dnes Hospodinu; dnes toho nenaleznete na poli. ²⁶ Po šest dní budete to sbírávati, den pak sedmý sobota jest; nebude bývati manny v ní. ²⁷ Stalo se pak dne sedmého, že vyšli nikteøí z lidu sbírat, a nenašli. ²⁸ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: I dokudž zpìèovati se budete pøikázání mých ostøíhati a zákonù mých? ²⁹ Viztež, že¹ Hospodin vám dal sobotu, a proto on vám dává v den šestý chleba na dva dni. Zùstaòte každý v svém, aniž kdo vycházej z místa svého v den sedmý. ³⁰ I odpoèinul lid v den sedmý. ³¹ Nazval pak lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako sími koliandrové, a bílý, a chut jeho jako koláèe s medem. ³² Øekl také Mojžíš: To¹ jest, což pøikázal Hospodin: Naplò gomer tou mannou, aby chována byla na budoucí viky vaše, aby vidìli pokrm, kterýž jsem vám dával jísti na poušti, když jsem vás vyvedl z zemì Egyptské. ³³ I øekl Mojžíš Aronovi: Vezmi jedno vìderce, a vsyp do niho plné gomer manny; a nech jí pøed tváøí Hospodinovou, aby chována byla na budoucí viky vaše. ³⁴ A protož jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, nechal jí Aron pøed svìdectvím, aby tu chována byla. ³⁵ Jedli pak synové Izraelští mannu za ètyøidceti let, dokudž nevešli do zemì, v níž bydliti mìli; mannu jedli, dokudž nepøišli k konèinám zemì Kananejské. ³⁶ Gomer pak jest desátý díl efi.

17

¹ Tedy když se odebralo všechno shromáždìní synù Izraelských z poušti Sin, po stanovištích svých vedlé rozkazu Hospodinova, položili se v Rafidim, kdež nebylo vod, kteréž by lid pít mohl. ² Protož domlouval se lid na Mojžíše, pravì: Dejte nám vody, abychom pili. Jimž odpovìdìl Mojžíš: Proè se na mne domlouváte? Proè pokoušíte Hospodina? ³ I žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil: Proè jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne s syny i dobytky mými žízni zmoøil? ⁴ Tedy volal Mojžíš k Hospodinu, øka: Což mám èiniti s tím lidem? Však již tudíž ukamenují mne. ⁵ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Jdiž pøed lidem, pojma s sebou nikteré z starších Izraelských; hùl také svou kterouž jsi udeøil v vodu, vezmi do ruky své a jdi. ⁶ Aj, já státi budu pøed tebou tam na skále, na Orèbí; i udeøíš v skálu, a vyjdou z ní vody, kteréž bude pít lid. I uèinil tak Mojžíš pøed oèima starších Izraelských. ⁷ A dal jméno místu tomu Massah a Meribah, pro reptání synù Izraelských, a že pokoušeli Hospodina, økouce: Jest-li Hospodin u prostøed nás, èi není? ⁸ Pøitáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim. ⁹ I øekl Mojžíš k Jozue: Vybeø nám nikteré muže, a vytáhna, bojuj s Amalechem; já zítra státi budu na vrchu hory, a hùl Boží v ruce své míti budu. ¹⁰ Tedy Jozue udìlal tak, jakž mu poruèil Mojžíš, a bojoval s Amalechem; Mojžíš pak, Aron a Hur vstoupili na vrch hory. ¹¹ A dokudž Mojžíš vzhùru držel ruce své, vítìzil Izrael; ale jakž opouští ruku svou, pøemáhal Amalech. ¹² Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy, protož vzavše kámen, podložili pod niho, a on sedl na nìm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné, druhý z druhé strany. I byly obì ruce jeho vztažené až do západu slunce. ¹³ A tak porazil Jozue Amalecha i lid jeho meèem. ¹⁴ Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do knih na památku, a pilnì to vkládej v uši Jozue, že do konce vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem. ¹⁵ Tedy vzdìlal Mojžíš oltáø a nazval jméno jeho: Hospodin korouhev má. ¹⁶ Nebo øekl: Tak má jmenován býti, proto že ruka nad trùnem Hospodinovým osvidèuje boj Hospodinùv proti Amalechovi od národu až do národu.

18

¹ Uslyšel pak Jetro, kníže Madianské, test Mojžíšùv, o všech vícech, kteréž uèinil Bùh Mojžíšovi a Izraelovi, lidu svému, že vyvedl Hospodin Izraele z Egypta. ² A vzal

Jetro, test Mojžíšův, Zeforu manželku Mojžíšovu, kterouž byl odeslal, ³ A dva syny její, z nichž jméno jednoho Gerson; nebo øekl: Pøíchozí jsem byl v zemi cizí; ⁴ Jméno pak druhého Eliezer; nebo øekl: Bùh otce mého spomocník můj byl, a vytrhl mne od meèe Faraonova. ⁵ I pøišel Jetro, test Mojžíšův, s syny jeho i s ženou jeho k Mojžíšovi na pouš¹, kdež se byl položil pøi hoøe Boží. ⁶ A vzkázal Mojžíšovi: Já, test tvůj Jetro, jdu k tobì, i žena tvá a oba synové její s ní. ⁷ I vyšel Mojžíš proti testi svému, a pokloniv se, políbil ho. I ptal se jeden druhého, jak se má; potom vešli do stanu. ⁸ A vypravoval Mojžíš testi svému všecko, což uèinil Hospodin Faraonovi a Egyptským pro Izraele, a o všech nevolech, kteréž pøicházely na nì na cestì, a jak je vysvobodil Hospodin. ⁹ I radoval se Jetro ze všeho dobrého, což uèinil Hospodin Izraelovi, a že vytrhl jej z ruky Egyptských. ¹⁰ A øekl Jetro: Požehnaný Hospodin, kterýž vytrhl vás z ruky Egyptských a z ruky Faraonovy, kterýž vytrhl ten lid z poroby Egyptské. ¹¹ Nyní jsem poznal, že vitší jest Hospodin nade všechny bohy; nebo touž vící, kterouž se vyvyšovali, on je pøevýšil. ¹² A vzal Jetro, test Mojžíšův, zápal a obìti, kteréž obìtoval Bohu. Potom pøišel Aron a všickni starší Izraelští, aby jedli chléb s tchánem Mojžíšovým pøed Bohem. ¹³ Nazejtøí pak posadil se Mojžíš, aby soudil lid; a stál lid pøed Mojžíšem od jitra až do veèera. ¹⁴ Vida pak test Mojžíšův všecku práci jeho pøi lidu, øekl: Co jest to, což díláš s lidem? Proè ty sám sedíš, a všecken lid stojí pøed tebou od jitra až do veèera? ¹⁵ Odpovìdìl Mojžíš tchánu svému: Pøichází ke mnì lid raditi se s Bohem. ¹⁶ Když mají o nìjakou víc èiniti, pøicházejí ke mnì, a soud èiním mezi stranami, a oznamuji rady Boží a ustanovení jeho. ¹⁷ I øekl jemu test Mojžíšův: Nedobøe díláš. ¹⁸ Tudíž tak ustaneš i ty i lid, kterýž s tebou jest. Nad možnost tvou tížká jest tato víc, nebudeš jí moci sám dosti uèiniti. ¹⁹ Protož nyní uposlechni øeèi mé; poradím tobì, a bude Bùh s tebou. Stùj ty za lid pøed Bohem, a donášej vící nesnadné k Bohu. ²⁰ A vysvìtluj jim øády a zákony, a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by dilati mìli. ²¹ Vyhledej také ze všeho lidu muže stateènè, bohobojné, muže pravdomluvné, kteøíž v nenávisti mají lakomství, a ustanov z nich knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky. ²² Oni a¹ soudí lid každého èasu. Což bude vitšího, vynesou na tebe, a menší pøe sami nech¹ soudí; a tak lehèejí bude tobì, když jiní ponesou bøímì s tebou. ²³ Jestliže to uèináš a rozkáže¹ Bùh, budeš moci trvati; také i všecken lid tento navracovati se bude k místùm svým pokojnì. ²⁴ Tedy uposlechl Mojžíš øeèi tchána svého, a uèinil všecko, což on øekl. ²⁵ A vybral Mojžíš muže stateènè ze všeho Izraele, a ustanovil je hejtmany nad lidem, knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky, ²⁶ Kteøíž soudili lid každého èasu. Nesnadnìjší vící vznášeli na Mojžíše, všechny pak menší pøe sami soudili. ²⁷ Potom propustil Mojžíš tchána svého; i odšel do zemì své.

19

¹ Mìsíce tøetího po vyjití synù Izraelských z zemì Egyptské, v ten den pøišli na pouš¹ Sinai. ² Nebo hnuvše se z Rafidim, pøišli až na pouš¹ Sinai a položili se na té poušti; a tu rozbili Izraelští stany naproti hoøe. ³ Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k nìmu Hospodin s té hory, øka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synùm Izraelským: ⁴ Sami jste vidìli, co jsem uèinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na kòidlách orlièích, a pøivedl jsem vás k sobì. ⁵ Protož nyní, jestliže skuteènì poslouchati budete hlasu mého, a ostøíhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, aèkoli má jest všecka zemì. ⁶ A vy budete mi království knížské a národ svatý. Ta¹ jsou slova, kteráž mluvití budeš synùm Izraelským. ⁷ Protož pøišel Mojžíš a svolav starší lidu, pøedložil jim všecka slova ta, kteráž mu pøikázal Hospodin. ⁸ Odpovìdìl pak všecken lid spoleènì, a øekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme èiniti.

A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu. ⁹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já pùjdu k tobì v hustém oblaku, aby slyšel lid, když mluvitì budu s tebou, ano také, aby tobì vòil na vìky. Nebo byl oznámil Mojžíš Hospodinu slova lidu. ¹⁰ Øekl dále Hospodin Mojžíšovi: Jdi k lidu, a posvi¹ jich dnes a zítra; a nech¹ svá roucha zeperou. ¹¹ A a¹ jsou hotovi ke dni tøetímu, nebo v den tøetí sstoupí Hospodin pøed oèima všeho lidu na horu Sinai. ¹² Uložíš pak lidu meze všudy vùkol a poviš: Varujte se, abyste nevstupovali na horu, ani nedotýkali se krajù jejích. Kdož by se koli dotkl hory, smrtí umøe. ¹³ Nedotkne¹ se ho ruka, ale ukamenován neb zastøelen bude; buì že by havado bylo, buì èlovìk, nebude¹ živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu. ¹⁴ Sstoupiv tedy Mojžíš s hùry k lidu, posvìtil ho; a oni zeprali roucha svá. ¹⁵ I mluvil k lidu: Buítež hotovi ke dni tøetímu; nepøistupujte k manželkám svým. ¹⁶ I stalo se dne tøetího, když bylo ráno, že bylo høímání s blýskáním a oblak hustý na té hoøe, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž byl v ležení. ¹⁷ Tedy Mojžíš vyvedl lid z ležení vstøíc Bohu; a lid stál dole pod horou. ¹⁸ Hora pak Sinai všechna se kouøila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a tøásla se všechna hora velmi hrubì. ¹⁹ Zvuk také trouby více se rozmáhal, a silil se náramnì. Mojžíš mluvil, a Bùh mu odpovídal hlasem. ²⁰ Sstoupil pak Hospodin na horu Sinai, na vrch hory; a když povolal Hospodin Mojžíše na vrch hory, vstoupil Mojžíš. ²¹ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Sstup, osvidè lidu, a¹ se nevytrhují k Hospodinu, chtìjíce ho vidìti, aby nepadlo jich množství; ²² Nýbrž ani sami knìží, kteøíž, majíce pøistupovati k Hospodinu, posvìcují se, aby se neoboøil na ni Hospodin. ²³ Mojžíš pak øekl Hospodinu: Nebude¹ moci lid vstoupiti na horu Sinai, ponìvadž jsi ty osvidèil nám, øka: Obmez horu a posvi¹ ji. ²⁴ I øekl jemu Hospodin: Jdi, sstup, a potom vstup ty a Aron s tebou. Knìží pak a lid a¹ se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na ni neoboøil. ²⁵ I sešel Mojžíš k lidu, a to jim oznámil.

20

¹ I mluvil Bùh všechna slova tato, øka: ² Já jsem Hospodin Bùh tvùj, kterýž jsem ti vyvedl z zemì Egyptské, z domu služby. ³ Nebudeš mítì bohù jiných pøede mnou. ⁴ Neuèiníš sobì rytiny, ani jakého podobenství tìch vìcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani tìch, kteréž na zemi dole, ani tìch, kteréž u vodách pod zemí. ⁵ Nebudeš se jim klanìti, ani jich ctìti. Nebo já jsem Hospodin Bùh tvùj, Bùh silný, horlivý, navštìvující nepravost otcù na synech do tøetího i ètvrtého pokolení tìch, kteøíž nenávidí mne, ⁶ A èinící milosrdenství nad tisíci tìmi, kteøíž mne milují, a ostøíhají pøíkázání mých. ⁷ Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; nebo¹ nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo. ⁸ Pomni na den sobotní, abys jej svìtil. ⁹ Šest dní pracovati budeš, a dìlati všeliké dílo své; ¹⁰ Ale dne sedmého odpoèinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dìlati žádného díla, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj i dìvka tvá, havado tvé i pøíchozí, kterýž jest v branách tvých. ¹¹ Nebo v šesti dnech uèinil Hospodin nebe a zemi, moøe a všechno, což v nich jest, a odpoèinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvìtil ho. ¹² Cti otce svého i matku svou, a¹ se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì. ¹³ Nezabiješ. ¹⁴ Nesesmilníš. ¹⁵ Nepokradeš. ¹⁶ Nepromluvíš proti bližnímu svému kòivého svìdectví. ¹⁷ Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani dìvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého. ¹⁸ Veškeren pak lid vidìl høímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouøící se. To když vidìl lid, pohnuli se a stáli zdaleka. ¹⁹ A øekli Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a nech¹ nemluví s námi Bùh, abychom nezemøeli. ²⁰ Odpovìdìl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušení vás sám

Bùh pøišel, aby bázeò jeho byla mezi vámi, abyste nehøeshli. ²¹ Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak pøistoupil k mrákotì, kdež byl Bùh. ²² I øekl Hospodin Mojžíšovi: Tak poviš synùm Izraelským: Vy jste sami vidili, že s nebe mluvil jsem s vámi. ²³ Protož nevyzdvihujte nièehož ku pocti se mnou; bohù støíbrných a bohù zlatých neuèinite sobì. ²⁴ Oltáø z zemì udíláš mi a obìtovati budeš na nìm zápaly své, a pokojné obìti své, ovce své a voly své. Na kterémkoli místì rozkáži slaviti památku jména svého, pøijdu k tobì a požehnám tobì. ²⁵ Jestliže mi pak vzdiláš oltáø kamenný, nedìlej ho z kamene tesaného; nebo jestliže pozdvihneš železa na nìj, poškrvniš ho. ²⁶ Aniž po stupních vstupovati budeš k oltáøi mému, aby hanba tvá u niho odkryta nebyla.

21

¹ Tito jsou pak soudové, kteréž jim pøedložíš: ² Jestliže koupíš k službì Žida, šest let sloužití bude, a sedmého odejde svobodný darmo. ³ Pøišel-li by sám toliko, sám také odejde; pakli mìl ženu, vyjde s ním i žena jeho. ⁴ Jestliže pán jeho dá mu ženu, a ona zrodí jemu syny neb dcery: žena ta i dìti její budou pána jeho, on pak sám toliko odejde. ⁵ Pakli by øekl služebník: Miluji pána svého, manželku svou a syny své, nevyjdu svobodný: ⁶ Tedy postaví ho pán jeho pøed soudci, a pøivede ho ke dveřím neb k veøej, a probodne pán jeho ucho jemu špicí; i zůstane¹ služebníkem jeho na vìky. ⁷ Když by pak prodal nikdo dceru svou, aby byla òivkou, nevyjde¹ tak, jako vycházejí služebníci. ⁸ Nelíbila-li by se pánu svému, kterýž jí sobì ještì nezasnoubil, dopustí ji vyplatiti. Lidu cizímu nebude mítì práva prodati ji, ponìvadž zhøeshl proti ní. ⁹ Pakli by synu svému ji zasnoubil, uèiní¹ jí tak, jakž obyèej jest èiniti dcerám. ¹⁰ A dal-li by mu jinou, z stravy její, odivu jejího, a pøívìtivosti manželské nic této neujme. ¹¹ Neudìlal-li by nic z toho trojího, vyjde darmo bez støíbra. ¹² Kdo by ubil èlovìka, až by od toho umøel, smrtí umøe. ¹³ Když by pak neukládal o bezživotí jeho, než Bùh dal by jej v ruce jeho: tedy uložím tobì místo, do nihož by takový mohl uteci. ¹⁴ Pakli by kdo tak pyšni sobì poèínal proti bližnímu svému, že by ho lstivì zabil, i od oltáøe mého odtrhneš jej, aby umøel. ¹⁵ Kdo by otce svého neb matku svou bil, smrtí a¹ umøe. ¹⁶ Kdo by pak, ukradna nikoho, prodal jej, a nalezen by byl v ruce jeho, smrtí a¹ umøe. ¹⁷ I ten, kdož by zloøeèil otcì svému neb mateøi své, smrtí a¹ umøe. ¹⁸ Když by se svadili muži, a urazil by který bližního svého kamenem neb pìstí, a ten by neumøel, než složil se na lùži; ¹⁹ A potom by povstal a chodil vnì o holi své: již nebude vinen ten, kdož urazil; toliko co zatím obmeškal, to jemu nahradí, a na vyhojení jeho naloží. ²⁰ Když by pak ubil kdo služebníka svého neb òivku svou kyjem, tak že by umøel mu v ruce jeho: pomstou pomštìno bude nad takovým. ²¹ A však jestliže by den neb dva pøeèkal, neponese pomsty, nebo jej zaplatil. ²² Když by se svadili muži, a urazili ženu tìhotnou, tak že by vyšel z ní plod její, však by se zhoubu nestala: pokutován bude, jakž by uložil naò muž té ženy, a dá vedlé uznání soudcù. ²³ Pakli¹ by smrt pøišla, tedy dáš život za život, ²⁴ Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, ²⁵ Spáleninu za spáleninu, ránu za ránu, modøinu za modøinu. ²⁶ Jestliže by kdo urazil služebníka svého v oko, aneb òivku svou v oko, tak že by jej o nì pøipravil: svobodného jej propustí za oko jeho. ²⁷ Pakli by zub služebníku svému neb zub òivce své vyrazil, svobodného jej propustí za zub jeho. ²⁸ Jestliže by vùl utrkl muže neb ženu, tak že by umøel èlovìk: ukamenován bude ten vùl, aniž jedno bude maso jeho, však pán vola toho bez viny bude. ²⁹ Než byl-li¹ by vùl trkavý prvé, a bylo by to osvidèeno pánu jeho, on pak nezavøel by ho, a v tom zabil by muže neb ženu: vùl ten ukamenován bude, a pán jeho také umøe. ³⁰ Pakli¹ mu bude uloženo, aby se vyplatil: tedy dá výplatu za život svůj, jakážkoli na nìj uložena bude. ³¹ Buì že by syna utrkl, buì dceru, podlé soudu toho stane se jemu. ³² Jestliže by služebníka

vùl ztrkal neb òivku, tòidceti lotù stòibra dá pánu jeho, a vùl ten bude ukamenován. ³³ Kdyby kdo odhradil studnici, a neb vykopal nikdo studnici, a zase jí nepòikryl, a vpadl by tam vùl neb osel: ³⁴ Pán té studnice nahradí to, a peníze položí pánu jeho, a což se zabilo, to sobì míti bude. ³⁵ A ustrèil-li by vùl nièí vola sousedova, že byl umøel: tedy prodadí vola toho živého, a podílí se penìzi jeho; i s zabítým volem také se rozdílí. ³⁶ Pakli vidíno bylo, že vùl byl trkavý prvé, a nezavøel ho pán jeho: bez výmluvy a¹ dá vola za vola, a zabítý a¹ mu zùstane.

22

¹ Jestliže by kdo ukradl vola aneb dobytèe, a zabil by je neb prodal: pìt volù navrátí za toho vola, a ètvero dobytèat za to dobytèe. ² (Jestliže by zlodìj zastìžen byl pøi podkopávání a ubit jsa, umøel by: ten, kdo ho ranil, nebude vinen smrtí. ³ Pakli by to ve dne uèinil, smrtí vinen bude.) Bez prodlévání a¹ navrátí; pakli nemá co, prodán bude pro zlodìjství své. ⁴ Jestliže nalezena bude v rukou jeho krádež, buì vùl, neb osel, buì dobytèe ještì živé, dvénásobnì navrátí. ⁵ Jestliže by kdo spásl pole neb vinici, a vpustil hovado své, aby se páslo na cizím poli: což nejlepšího má na poli svém neb vinici své, tím tu škodu nahradí. ⁶ Vyšel-li by oheò, a chytilo by se trní, a shoøel by stoh neb stojaté obilí neb pole: nahradí ten, kdož zapálil, to, což shoøelo. ⁷ Kdyby nikdo dal schovati bližnímu svému peníze neb nádoby, a bylo by ukradeno z domu muže toho, jestliže nalezen bude zlodìj, dvojnásobnì navrátí. ⁸ Pakli nebude zlodìj nalezen, tedy postaven bude pán domu toho pøed soudce, a pøisáhne, že nevztáhl ruky své na víc bližního svého. ⁹ O všelijakou víc, o niž by byla nesnáz, buì o vola neb osla, dobytèe neb roucho, pro všelikou víc ztracenou, když by kdo pravil, že to jest: pøed soudce pøijde pøe obou dvou; ten, kohož oni vinného usoudí, dvojnásobnì navrátí bližnímu svému. ¹⁰ Jestliže by kdo dal bližnímu svému k chování osla neb vola, neb dobytèe a jakékoli hovado, a umøelo by neb ochromìlo, neb zajato bylo, že žádný nevidìl: ¹¹ Pøísaha Hospodinova vkroèí mezi oba, že nevztáhl ruky své k víc bližního svého; a pøijme jej v tom pán vící té, a onen nebude povinen navraceti. ¹² Pakli by krádež vzato bylo od niho, navrátiti zase má pánu jeho. ¹³ Pakli by udáveno bylo, postaví svìdka a nebude povinen upláceti toho, což udáveno jest. ¹⁴ Kdyby pak nikdo vypùjèil nièeho od bližního svého, a ochromìlo by aneb umøelo v nepòítomnosti pána jeho, bez výmluvy navrátí zase. ¹⁵ Pakli by pán jeho byl s ním, není povinen platiti, ponìvadž bylo za peníze najaté, a pøišlo za mzdu svou. ¹⁶ Jestliže by kdo namluvil pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s ní: dá¹ jí vòno, a vezme ji sobì za manželku. ¹⁷ Pakli by otec její nikoli nechtl jí dáti jemu, odváží stòibra podlé obyèeje vòna panenského. ¹⁸ Èarodìjníci nedáš živu býti. ¹⁹ Kdo by koli scházel se s hovadem, smrtí a¹ umøe. ²⁰ Kdo by obìtoval bohùm, kromì samému Hospodinu, jako prokletý vyhlazen bude. ²¹ Pøíchozímu neuèiniš kòivdy, aniž utiskneš ho; nebo pøíchozí byli jste v zemi Egyptské. ²² Žádné vdovy neb sirotka trápití nebudete. ²³ Pakli bez lítosti trápití je budete, a oni by volali ke mnì, vizte, že vyslyším kòik jejich. ²⁴ A rozhnívá se prchlivost má, i zbiji vás meèem; a budou ženy vaše vdovy a dìti vaši sirotci. ²⁵ Pùjèíš-li penìz lidu mému chudému, kterýž jest s tebou: nebudeš jemu jako lichevník, aniž ho lichvou obtížíš. ²⁶ Pakli v základu vezmeš roucho bližního svého, do západu slunce jemu je navrátíš. ²⁷ Nebo ten jediný má odìv, to jest roucho, jímž pòikrývá tìlo své, a na nìmž spí. Když bude volati ke mnì, tedy uslyším, nebo jsem milosrdný. ²⁸ Soudcùm nebudeš utrhati, a knížeti lidu svého zloèèeti nebudeš. ²⁹ Z hojnosti obilí, a tekutých vící svých neobmeškáš prvotín obìtovati. Prvorozeného z synù svých mnì dáš. ³⁰ Tak uèiniš s volem svým a

s dobyt看m svým: Sedm dní bude s matkou svou, dne pak osmého mnì je dáš. ³¹ Lid svatý budete mi, a nebudete jísti masa z udáveného na poli; psu je vržete.

23

¹ Nebudeš vynášeti povìsti lživé. Neklaì s bezbožným ruky své, abys mìl býti s ním svìdek nepravý. ² Nepostoupíš po množství ke zlému, a nebudeš se pøimlouvati k rozepøi, tak abys se uchýlil po vùšším poètu k pøevrácení soudu. ³ Ani chudého šanovati nebudeš v pøi jeho. ⁴ Trefil-li bys na vola nepøítele svého neb osla jeho, an bloudí, obrátíš a dovedeš ho k nìmu. ⁵ Uzøel-li bys an osel toho, jenž ti má v nenávisti, leží pod bøemenem svým, zdaž se zdržíš, abys mu nemìl pomoci? Nýbrž opravdovì pomùžeš jemu, spolu s tím, kdož ti v nenávisti má. ⁶ Nepøevrátíš soudu chudého svého v jeho pøi. ⁷ Od slova lživého vzdálíš se. Nevinného a spravedlivého nezabiješ, nebo já neospravedlním bezbožného. ⁸ Aniž bráti budeš darù, nebo dar oslepuje i prozøetelné, a pøevrací slova spravedlivých. ⁹ Pøíchozího nebudeš ssužovati; nebo sami znáte, jaký jest život pøíchozích, ponìvadž pohostinu jste byli v zemi Egyptské. ¹⁰ Po šest let osívati budeš zemi svou, a shromažďovati úrodu její; ¹¹ Sedmého pak léta ponecháš jí, a¹ odpoèine, aby jedli chudí lidu tvého. Co pak zùstane po nich, pojí zvìø polní. Tak udìláš s vinicí svou i s olivovím svým. ¹² Šest dní budeš dìlati díla svá, dne pak sedmého pøestaneš, aby odpoèinul vůl tvùj i osel tvùj, a oddechl syn dìvky tvé i pøíchozí. ¹³ Ve všech tich vícech, kteréž mluvil jsem vám, ostøíhati se budete. Jména bohù cizích ani pøipomínati nebudete, aniž bude slyšáno z úst tvých. ¹⁴ Tøikrát slaviti mi budeš svátek na každý rok. ¹⁵ Slavnosti pøesnic ostøíhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby pøesné, jakž jsem pøikázal tobì, v èas vymìøený mìsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi z Egypta. Aniž se ukážete pøede mnou prázdní. ¹⁶ A držeti budeš slavnost žni, když mi obítovati budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost také sklizení držeti budeš pøi vyjití roku, když sklidiš práce své z pole. ¹⁷ Tøikrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví mužského pøed tváøí Panovníka Hospodina. ¹⁸ Nebudeš obítovati krve z obìti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zùstane tuk slavnosti mé do jitra. ¹⁹ Prvotiny prvních úrod zemi své pøinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vaøiti kozelce v mléku mateøe jeho. ²⁰ Aj, já pošli andìla pøed tebou, aby ostøíhal tebe na cestì, a pøivedl ti na místo, kteréž jsem pøipravil. ²¹ Šetrni se mìj pøed ním, a poslouvej hlasu jeho. Nepopouzej ho, nebo¹ nepromine pøestoupení vašeho, ponìvadž jméno mé jest u prostøed nìho. ²² Nebo budeš-li vùrni poslouchati hlasu jeho, a èiniti, což¹ bych koli øekl: tedy nepøítelem budu nepøátel tvých, a trápitì budu ty, jenž tebe trápí. ²³ Nebo pùjde andìl můj pøed tebou, a uvede ti do zemi Amorejského a Hetejského, Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž vyhladím. ²⁴ Nebudeš se klanìti bohùm jejich, ani jim sloužiti, aniž dìlati budeš tak, jako oni dìlají; ale z gruntu vyvrátíš je, a obrazy jejich na kusy stroskoceš. ²⁵ Sloužiti pak budete Hospodinu Bohu svému, a požehná¹ chlebu tvému i vodám tvým; a odejmu nemoc z prostøedku tvého. ²⁶ Nebude¹, která by potratila, ani neplodná v zemi tvé; poèet dnù tvých doplním. ²⁷ Strach svůj pustím pøed tebou, a pøedisím všeliký lid, proti kterémuž vyjdeš, a zpùsobím to, aby všickni nepøátele tvoji utíkali pøed tebou. ²⁸ Pošli i sršni pøed tebou, aby vyhnali Hevea, a Kananea a Hetea pøed tváøí tvou. ²⁹ Nevyženu ho od tváøi tvé v jednom roce, aby se zemi neobrátìla v pouš¹, a nerozmnožily se proti tobì šelmy divoké. ³⁰ Pomalu vyhánìti jej budu od tváøi tvé, až bys ty se rozplodil, a dìdièni mohl ujíti zemi. ³¹ Položím pak meze tvé od moøe Rudého až k moøi Filistinskému, a od poušti až k øece; nebo v ruce vaše dám obyvatele zemi, a vyženeš je od tváøi své. ³² Neuèiníš s nimi a bohy jejich smlouvy. ³³ Nebudou bydliti v zemi tvé, aby

nepøipravili ti k hoíchu proti mnì, když bys ctil bohy jejich; nebo by to bylo tobì osídlem.

24

¹ Mojžíšovi pak øekl: Vstup k Hospodinu ty a Aron, Nádab a Abiu, a sedmdesáte z starších Izraelských, a klaniti se budete zdaleka. ² Sám pak toliko Mojžíš vstoupí k Hospodinu, ale oni se nepøiblíží; aniž lid vstoupí s ním. ³ Tedy pøišel Mojžíš, a vypravoval lidu všechna slova Hospodinova a všechny soudy. I odpovìdl všechnen lid jedním hlasem, a øekli: Všecka slova, kteráž mluvil Hospodin, uèiníme. ⁴ Napsal pak Mojžíš všechna slova Hospodinova, a vstav ráno, vzdílal oltář pod horou, a dvanácte sloupù podlé poètu dvanáctera pokolení Izraelského. ⁵ A poslal mládence z synù Izraelských, kteøíž obìtovali zápaly; a obìtovali obìti pokojné Hospodinu, totiž voly. ⁶ I vzav Mojžíš polovici krve, vlil do medenic, a polovici druhou vylil na oltář. ⁷ Vzav také knihu smlouvy, èetl v uších lidu. Kteøíž øekli: Cožkoli mluvil Hospodin, èiniti a poslouchati budeme. ⁸ Vzal také Mojžíš krev a pokropil lidu a øekl: Aj, krev smlouvy, kterouž uèinil s vámi Hospodin pøi všech těchto vícech. ⁹ Potom vstoupili Mojžíš a Aron, Nádab a Abiu a sedmdesáte z starších Izraelských, ¹⁰ A vidili Boha Izraelského. A pod nohami jeho bylo jako dílo z kamene zafirového, a jako nebe, když jest jasné. ¹¹ Na knížata pak synù Izraelských nevztáhl ruky své, aèkoli vidili Boha, a potom jedli i pili. ¹² I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vstup ke mnì na horu a buì tam; a dám tobì tabule kamenné, zákon i pøikázání, kteráž jsem napsal, abys je uèil. ¹³ Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník jeho; i vstoupil Mojžíš na horu Boží. ¹⁴ Starším pak øekl: Zůstaòte tuto, dokudž se nenavrátime k vám. A teì Aron a Hur jsou s vámi, kdož by mìl rozepøi, k nim a¹ jde. ¹⁵ Tedy vstoupil Mojžíš na horu, a pøikryl oblak horu. ¹⁶ I pøebývala sláva Hospodinova na hoøe Sinai, a pøikryl ji oblak za šest dní; a dne sedmého zavolal na Mojžíše z prostøed oblaku. ¹⁷ A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheò na vrchu hory, pøed oèima synù Izraelských. ¹⁸ I všel Mojžíš do prostøed oblaku a vstoupil na horu. A byl Mojžíš na hoøe ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí.

25

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv k synùm Izraelským, a¹ mi vybírají obìt vzhùru pozdvižení. Od každého èlovíka, kterýž by ji z srdce dobrovolnì dal, pøijmite takovou obìt mou. ³ Tato¹ pak jest obìt pozdvižení, kterouž budete bráti od nich: Zlato, a støíbro, a mìì, ⁴ Postavec modrý, šarlat, a èervec dvakrát barvený, bílé hedbáví a srsti kozí; ⁵ Též kùže skopcové na èerveno barvené, a kùže jezevěí, a døíví setim, ⁶ Olej k svícení, vonné víci na olej ku pomazování, a pro kadidí vonné víci; ⁷ Kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramníku a náprsníku. ⁸ I udílají¹ mi svatyni, abych bydlil uprostøed nich. ⁹ Vedlé všeho, jakž já ukazuji tobì podobenství stánku a podobenství všech nádob jeho, tak udíláte. ¹⁰ Udílají také truhlu z døíví setim. Pùl tøetího lokte bude dlouhost její, pùl druhého lokte širokost její, pùl druhého také lokte vysokost její. ¹¹ A obložíš ji zlatem èistým, vnitø i zevnitø obložíš ji; a udíláš nad ní vùkol korunu zlatou. ¹² Sliješ k ní také ètyøi kruhy zlaté, kteréž pøidíláš ke ètyøem úhlùm jejím, dva totiž kruhy po jedné stranì její, a dva kruhy po druhé stranì její. ¹³ Udíláš k tomu i sochory z døíví setim, a obložíš je zlatem. ¹⁴ I uvleèeš sochory do kruhù po stranách té truhly, aby na nich nošena byla truhla. ¹⁵ V kruzích té truhly budou bývati sochorové; nebudou vytahováni z nich. ¹⁶ A dáš do truhly svìdectví, kteréž dám tobì. ¹⁷ Udíláš i slitovnici z zlata èistého. Pùl tøetího lokte bude dlouhost její, pùl druhého pak lokte širokost její. ¹⁸ Udíláš také dva cherubíny zlaté, z taženého zlata udíláš je na dvou koncích

slitovnice. ¹⁹ Udíláš pak cherubína jednoho na jednom konci, a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici udíláte cherubíny na obou koncích jejích. ²⁰ A budou míti cherubínové křídla vztažená svrchu, zastírajíce křídly svými slitovnici, a tváři jejich obráceny budou jednoho k druhému; k slitovnici budou tváři cherubínů. ²¹ Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svědectví, kteréž dám tobě. ²² A tam budu přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteříž jsou nad truhlou svědectví, mluvíti o všem, což¹ bych poroučeti chtěl k synům Izraelským. ²³ Udíláš také stůl z dřeví setim. Dvou loket bude dlouhost jeho, a na loket šířka jeho, půl druhého pak lokte výška jeho. ²⁴ A obložíš jej zlatem čistým, a udíláš mu okolek zlatý vůkol. ²⁵ Udíláš také okolo něho lištu čtyř prstů zšířím; a okolek zlatý udíláš okolo té lišty. ²⁶ Udíláš u něho i čtyři kruhy zlaté, kteréž vpustíš do čtyř úhlů, kteříž jsou ve čtyřech nohách jeho. ²⁷ Pod tou lištou budou kruhové, skrze něž provlaňování budou sochorové k nošení stolu. ²⁸ Ty pak sochory udíláš z dřeví setim, a obložíš je zlatem; i bude stůl nošen na nich. ²⁹ Udíláš také misy jeho, a lžice jeho, a přikryvadla jeho, a koflíky jeho, k přikrývání; z čistého zlata naděláš toho. ³⁰ A klásti budeš na ten stůl chleby předložené před tvář mou ustavičně. ³¹ Udíláš také svícen z zlata čistého, z taženého zlata a¹ jest ten svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho a koule jeho, i květové jeho z něho budou. ³² A šest prutů vycházeti bude z boků jeho, tři prutové svícnu s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé strany jeho. ³³ Tři misky udílané na způsob pecky mandlové a¹ jsou na prutu jednom, a koule a květ, a tři misky udílané na způsob pecky mandlové na prutu druhém, a koule a květ; takž i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících. ³⁴ Na svícnu také budou čtyři misky udílané na způsob mandlové pecky, a koule jeho, i květové jeho. ³⁵ A bude koule pode dvěma pruty z něho, koule též pod druhými dvěma pruty z něho, koule opět pod jinými dvěma pruty z něho; a tak pod šesti pruty vycházejícími z svícna. ³⁶ Koule jejich i prutové jejich z něho budou; všechno to z celá kované z zlata čistého. ³⁷ Udíláš i sedm lamp na něj; a bude je rozsvícovati kněz, aby svítily po stranách jeho. ³⁸ I utíradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z zlata čistého. ³⁹ Z centného zlata čistého udíláno bude to se vším tím nádobím. ⁴⁰ Hleď pak, abys udílal podle podobenství toho, kteréž tobě ukázáno jest na hoře.

26

¹ Příbytek pak udíláš z desíti ěalounů, kteříž budou z bílého hedbáví soukaného, a z postavce modrého, a z šarlatu, a z ěervce dvakrát barveného; a cherubíny dílem ōemeslným udíláš. ² Dlouhost ěalounu jednoho osm a dvacet loket, a šířka ěalounu jednoho čtyři lokty; míra jedna bude všech ěalounů. ³ Pět ěalounů spolu spojeno bude jeden s druhým, a pět druhých ěalounů též spolu spojeno bude jeden s druhým. ⁴ A naděláš i ok z hedbáví modrého po kraji ěalounu jednoho na konci, kde se má spojovati s druhým; a tolikéž udíláš na kraji ěalounu druhého na konci v spojení druhém. ⁵ Padesáte ok udíláš na ěalounu jednom, a padesáte ok udíláš po kraji ěalounu, kterýmž má připojen býti k druhému; oko jedno proti druhému aby bylo. ⁶ Udíláš také padesáte haklíků zlatých a spojíš ěalouny jeden s druhým haklíky těmi; a tak bude příbytek jeden. ⁷ Nadto udíláš houni z srstí kozích na stánek k přistírání příbytku po vrchu; jedenácte takových houní udíláš. ⁸ Dlouhost houni jedné třiceti loktů, a šířka houni jedné čtyř loktů; jednorozměrná míra těch jedenácti houní bude. ⁹ A spojíš pět houní obzvláštní, a šest houní opět obzvláštní, a přehneš na dvě houni šestou napřed v ěele stánku. ¹⁰ Udíláš pak padesáte ok po kraji houni jedné na konci, kdež se spojovati má, a padesáte ok po kraji houni k spojení druhému. ¹¹ Udíláš také haklíků mědňých padesát, kteréž vepneš do ok,

a spojíš stánek, aby byl jedno. ¹² Co pak zbývá houní po překrytí stánku, totiž půl houní přesahující, převisne při zadní straně příbytku. ¹³ A loket s jedné a loket s druhé strany, zbývající na dyl z houní stánku, převisne po stranách příbytku sem i tam, aby jej pokrýval. ¹⁴ Uděláš také překrytí na stánek z kůže skopových na červeně barvených, překrytí také z kůže jezevčích svrchu. ¹⁵ Naděláš k příbytku i desk stojatých z dříví setím. ¹⁶ Desíti loktů dlouhost dsky, a půl druhého lokte šířkost dsky jedné. ¹⁷ Dva řepy dsky jedna míti bude, podobně jako stupně u schodu zpořádané, jeden proti druhému; tak uděláš u všech desk příbytku. ¹⁸ Zděláš pak desky k příbytku, dvacet desk k straně polední, k vřturu polednímu. ¹⁹ (A čtyřiceti podstavků stříbrných uděláš pod dvacet desk; dva podstavky pod jednu dsku ke dvěma řepům jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva řepy její.) ²⁰ Na druhé pak straně příbytku k straně půlnoční dvacet desk, ²¹ A čtyřiceti podstavků jejich stříbrných; dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou. ²² Na straně také příbytku k západu šest uděláš desk. ²³ A dvě dsky uděláš v obou dvou úhlech příbytku; ²⁴ Kteréž budou spojené pozpodu, a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak bude při dvou tich, ve dvou úhlech budou. ²⁵ A tak bude osm desk, a podstavkové jejich stříbrné, šestnácte podstavků; dva podstavkové pod dskou jednou a dva podstavkové pod dskou druhou. ²⁶ Naděláš také svlaků z dříví setím. Pět jich bude dskám k straně příbytku jedné, ²⁷ A pět svlaků dskám při straně příbytku druhé, a pět svlaků dskám k straně západní příbytku dosahující k oběma úhlům. ²⁸ Ale prostřední svlak u prostřed desk provleče se od jednoho konce k druhému. ²⁹ Ty pak dsky obložíš zlatem, a kruhy k nim uděláš zlaté, do nichž by svlakové byli uvlačováni; a obložíš i svlaky zlatem. ³⁰ A tak vyzdvihneš příbytek podle způsobu toho, kterýž tobě ukázán na hoře. ³¹ Uděláš i oponu z postavce modrého, a z šarlatu, a z červeně dvakrát barveného, a z bílého hedbáví soukaného; dílem řemeslným uděláš ji s cherubíny. ³² A zavěšíš ji na čtyřech sloupích z dříví setím, obložených zlatem, (hákové jejich zlatí), na čtyřech podstavcích stříbrných. ³³ A dáš oponu na háky, a vneseš vnitř za oponu truhlu svědectví; a oddilovati vám bude ta opona svatyni od svatyni svatých. ³⁴ Položíš také slitovnici na truhlu svědectví v svatyni svatých. ³⁵ A postavíš stůl vni před oponou, svícen pak naproti stolu v straně příbytku polední, a stůl dáš na stranu půlnoční. ³⁶ A uděláš zastavení dveří stánku z postavce modrého a z šarlatu, a z červeně dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného, dílem vyšívaným. ³⁷ K zastavení pak tomu uděláš pět sloupů z dříví setím, kteréž obložíš zlatem, a hákové jejich zlatí; a sleješ k nim pět podstavků měděných.

27

¹ Uděláš také oltář z dříví setím pět loket zdělí a pět loket zšíří; čtyřhranatý bude oltář, a tět loket zvýší bude. ² A zděláš mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho budou rohové jeho; a obložíš jej mědí. ³ Naděláš také k němu hrnců, do kterýchž by popel bral, a lopat a kotlíku, a vidliček a nádob k uhlí. Všecka nádoby jeho z mědi uděláš. ⁴ Uděláš mu i rošt mřížovaný mědný, a u té mříže čtyři kruhy mědné na čtyřech rozích jejích. ⁵ A dáš ji pod okolek oltáře do vnitřku; a bude ta mříže až do polu oltáře. ⁶ Uděláš k tomu oltáři i sochory z dříví setím, a mědí je okuješ. ⁷ A ti sochorové provlečení budou skrze ty kruhy; a budou sochorové ti na obou stranách oltáře, když nošen bude. ⁸ Uděláš jej z desk, aby byl vnitř prázdný; jakž ukázáno tobě na hoře, tak udělají. ⁹ Uděláš také síť příbytku k straně polední; koltry síně té oěkovaté budou z bílého hedbáví soukaného; sto loket zdělí a¹ má kraj jeden. ¹⁰ Sloupů pak bude k nim dvacet, a podstavků k nim měděných dvacet; háky na sloupích a přepásání jich stříbrné. ¹¹ A tak i strana půlnoční na dyl a¹ má koltry oěkovaté sto loket zdělí,

a sloupů svých dvadeceti, a podstavků k nim mĕdĕných dvadeceti; háky na sloupích a pøepásaní jich støíbrné. ¹² Na šíø pak té sínì k stranì západní budou koltry oèkovaté padesáti loktů zdýlí, a sloupů k nim deset, a podstavků jejich deset. ¹³ A šírokost sínì v stranì pøední na východ bude padesáti loktů. ¹⁴ Patnácti loktů budou koltry oèkovaté k stranì jedné, sloupové k nim tøi, a podstavkové jejich tøi. ¹⁵ A k stranì druhé patnácti loktů zdýlí budou koltry oèkovaté, sloupové jejich tøi, a podstavkové jejich tøi. ¹⁶ K bránì pak té sínì udíláno bude zastøení dvadcíti loktů z postavce modrého a šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví soukaného, dílem krumpéøským, sloupové k němu ètyøi, a podstavkové jejich ètyøi. ¹⁷ Všickni sloupové sínì vùkol pøepásaní budou støíbrem; hákové pak jejich budou støíbrní, a podstavkové jejich mĕdiní. ¹⁸ Dlouhost sínì bude sto loket, a šírokost padesáte, všudy jednostejná, vysokost pak pĕti loktů, z bílého hedbáví soukaného, a podstavkové budou mĕdiní. ¹⁹ Všecka nádobí pøíbytku, ke všì službì jeho, a všickni kolíkové jeho, i všickni kolíkové sínì z mĕdi budou. ²⁰ Ty také pøikaž synům Izraelským, a¹ nanesou oleje olivového èistého, vytlaèeného k svícení, aby lampy vždycky rozsvícovány byly. ²¹ V stánku úmluvy pøed oponou, kteráž zastíratì bude svĕdectví, spravovati je budou Aron a synové jeho od veèera až do jitra pøed Hospodinem. To¹ bude øád vĕný, kterýž zachovávati budou potomci jejich mezi syny Izraelskými.

28

¹ Ty pak pøijmi k sobì Arona bratra svého s syny jeho z prostøedku synů Izraelských, aby úøad knĕžský konali pøede mnou: Aron, Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar, synové Aronovi. ² A udíláš roucha svatá Aronovi bratru svému k slávì a k ozdobi. ³ Ty také mluvitì budeš se všechnìmi umĕlými øemeslníky, kteréž jsem naplnil duchem moudrosti, aby dílali roucha Aronovi ku posvícení jeho, v nichž by úøad knĕžský konal pøede mnou. ⁴ Tato pak jsou roucha, kteráž udílají, náprsník, náramenník, pláš¹ a sukni s oky, èepici a pás. Takové šaty svaté udílají Aronovi bratru tvému a synům jeho, aby úøad knĕžský konali pøede mnou. ⁵ A vezmou øemeslníci zlato a modrý postavec, a šarlat a èervec dvakrát barvený a kment. ⁶ Udílají pak náramenník z zlata, z postavce modrého a šarlatu, z èervce dvakrát barveného a hedbáví bílého, pøesukovaného dílem øemeslným. ⁷ Dva vrchní kraje spojená míti bude na dvou koncích svých, a tak se spolu držeti bude. ⁸ Pøepásaní pak pøes ten náramenník, kteréž na něm bude, podobné bude dílu jeho; z týchž vicí bude, totiž z zlata, z postavce modrého a z šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a z hedbáví bílého pøesukovaného. ⁹ Vezmeš také dva kameny onychinové, a vyryješ na nich jména synů Izraelských. ¹⁰ Šest jmen jejich na kameni jednom, a jmen šest ostatních na kameni druhém, podle poøádku narození jejich. ¹¹ Dílem øemeslníka, kterýž øeže na kameni, a kterýž vyrývá peèeti, vyryješ na těch dvou kameních jména synů Izraelských; do zlata je vsadíš. ¹² A položíš dva kameny ty na vrchních krajích náramenníku, kameny pro pamĕt na syny Izraelské; a nositi bude Aron jména jejich pøed Hospodinem na obou ramenách svých na památku. ¹³ Udíláš i haklíky zlaté. ¹⁴ A dva øetízky z zlata èistého jednostejnì udíláš dílem toèeným, a zavisíš øetízky ty stoèené na ty haklíky. ¹⁵ Udíláš také náprsník soudu dílem øemeslným, takovým dílem, jako náramenník udíláš jej z zlata, z postavce modrého, z šarlatu, z èervce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví pøesukovaného. ¹⁶ Ètverhraný bude a dvojnásobní; pídi dlouhost, a pídi šírokost jeho bude. ¹⁷ A vysadíš jej všudy kamením drahým. Ètyømi øady a¹ jest kamení, poøádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus v prvním øadu; ¹⁸ V druhém pak zpoøádaní karbunkulus, zafir a jaspis; ¹⁹ A v øadu tøetím linkurius, achates a ametyst; ²⁰ V ètvrtém øadu

chryzolit, onychin a beryl. Vsazení budou do zlata v svém pořádku. ²¹ Těch pak kamenů s jmény synů Izraelských bude dvanácte, podle jmen jejich, dílem ůezících pečetí; jeden každý podle jména svého, pro dvanáctero pokolení budou. ²² Uděláš i k náprsníku ůetízky jednotejné dílem toženým z zlata čistého. ²³ Uděláš také k náprsníku dva kroužky zlaté, a dáš je na dva kraje náprsníka. ²⁴ A prostržeš dva ůetízky zlaté skrze dva kroužky po krajích náprsníka. ²⁵ A druhé konce těch dvou ůetízků připeješ k haklíkům, a dáš na vrchní kraje náramenníka po předu. ²⁶ Uděláš i dva kroužky zlaté, kteréž dáš na dva kraje náprsníka, na tu obrubu jeho, kteráž jest po té straně k náramenníku do vnitřku. ²⁷ Uděláš ještě dva jiné kroužky zlaté, kteréž dáš na dvě strany náramenníka zespod po předu naproti spojení jeho, svrchu nad přepásaním náramenníka. ²⁸ Tak svíží náprsník ten, kroužky jeho s kroužky náramenníka, tkanicí z postavce modrého, aby byl nad přepásaním náramenníka, a neodevstával náprsník od náramenníka. ²⁹ I bude nositi Aron jména synů Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeti bude do svatyně, na památku před Hospodinem ustavení. ³⁰ Položíš pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na srdci Aronovi, když vcházeti bude před Hospodina; a nositi bude Aron soud synů Izraelských na srdci svém před Hospodinem vždycky. ³¹ Uděláš také plášť pod náramenník, všecken z postavce modrého. ³² A bude na vrchu v prostřed něho díra; okolek její všudy vůkol dílem tkaným, jako obojek u pancíře bude, aby se neroztrhl. ³³ Uděláš i na podolku jeho jablka zrnatá z hedbáví modrého, z šarlatu a z červce dvakrát barveného, na podolku jeho vůkol, a zvonečky zlaté mezi nimi vůkol. ³⁴ Zvoneček zlatý a jablko zrnaté, opět za tím zvonečkem zlatý a jablko zrnaté na podolku pláště vůkol. ³⁵ A bude to míti na sobě Aron při službách, aby slyšán byl zvuk jeho, když vcházeti bude do svatyně před Hospodina, i když vycházeti bude, aby neumřel. ³⁶ Uděláš také plech z zlata čistého, a vyryješ na něm dílem vyrývajících pečetí: Svatost Hospodinu. ³⁷ Kterýž dáš na tkanici z modrého postavce, a bude na ěpici; napřed na ěpici bude. ³⁸ I bude nad ěelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvěcených věcí, kterýchž by posvětili synové Izraelští při všech daších posvěcených věcí svých; a bude nad ěelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem. ³⁹ Uděláš také sukni z hedbáví bílého vázanou s oky; uděláš i ěpici z hedbáví bílého; pás také uděláš dílem krumpěským. ⁴⁰ Synům také Aronovým zděláš sukni; pasy také jim uděláš a klobouky k slávi a k ozdobě. ⁴¹ A oblečeš v ně Arona bratra svého a syny jeho s ním, a pomazeš jich, a naplníš ruce jejich, a posvětiš je, aby úřad kněžský konali přede mnou. ⁴² Nadělej jim i košilek lněných k zakrytí nahoty těla; od bedr až do stehů budou. ⁴³ A ať je na sobě mají Aron i synové, když vcházeti budou do stánku úmluvy, aneb když přistupovati budou k oltáři, aby sloužili v svatyni; a neponesou nepravosti, aniž zemrou. Úřad tento bude věčný jemu i potomkům jeho po něm.

29

¹ Toto také učiníš jim ku posvěcení jich, aby úřad kněžský konali přede mnou: Vezmi volka jednoho ještě mladého a skopce dva bez vady. ² Chleby též přesné a koláče přesné s olejem smíšené, a oplatky přesné polité olejem; z bílé pšenice naděláš toho. ³ A vklada to do koše jednoho, obitovati to budeš v koši, spolu s tím volkem a dvěma skopci. ⁴ Potom Aronovi a synům jeho přistoupiti kážeš ke dvěma stánku úmluvy, a umyješ je vodou. ⁵ A vezma roucha, oblečeš Arona v sukni, a v plášť náležící pod náramenník, a v náramenník, a v náprsník, a přepášeš ho pasem náramenníka. ⁶ Vstavíš i ěpici na hlavu jeho, a korunu svatosti vstavíš na ěpici. ⁷ Naposledy vezmeš olej pomazání, a vyleje na hlavu jeho, pomazeš ho. ⁸ Potom

synům jeho posvětit kážeš, a zobláčíš je v sukni. ⁹ A zopasuješ je pasy, Arona i syny jeho, a vstavíš jim špičky na hlavu. I budou¹ mít kněžství řádem věným; a posvětiš ruky Aronovy a ruky synů jeho. ¹⁰ Přivedeš také volka před stánek úmluvy, i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka. ¹¹ A zabiješ volka před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. ¹² A nabera krve z volka, pomážeš na rozích oltáře prstem svým, a všecku krev vyleješ k spodku oltáře. ¹³ Vezmeš pak všecken tuk pokrývací droby a branič s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a zapálíš to na oltáři. ¹⁴ Maso pak z toho volka, a kuži s lejný jeho spálíš ohněm vni za stany; nebo obít za hříchů jest. ¹⁵ Skopce také jednoho vezmeš, a vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu toho skopce. ¹⁶ A zabiješ toho skopce, a nabera krve jeho, pokropíš oltáře na vrchu vůkol. ¹⁷ Skopce pak rozsekáš na kusy, a vymyje droby jeho i nohy, vkladeš je na ty kusy z něho a na hlavu jeho. ¹⁸ A potom všeho skopce zapálíš na oltáři; nebo zápal ten jest Hospodinu vůni příjemná, obít ohnivá jest Hospodinu. ¹⁹ Vezmeš také skopce druhého; i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu téhož skopce. ²⁰ A zabiješ skopce toho, a vezma krev jeho, pomážeš jí konce ucha Aronova, a konce pravého ucha synů jeho, i palce na pravé ruce jejich, a palce na pravé noze jejich; a vykropíš tu krev na oltář vůkol. ²¹ A vezma krve, kteráž bude na oltáři, a oleje pomazání, pokropíš Arona a roucha jeho i synů jeho a roucha jejich s ním; a bude¹ posvěcen on i roucho jeho, i synové jeho, a roucho synů jeho s ním. ²² Potom vezmeš z skopce tuk a ocas, a tuk pokrývací droby, a branič s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a plece pravé, (nebo skopce naplniný jest), ²³ A jeden pecník chleba, a jeden koláč chleba s olejem, a oplatek jeden z koše chlebu přesných, kterýž jest před Hospodinem. ²⁴ A dáš to vše v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, a obraceti to budeš sem i tam, aby byla obít obracení před Hospodinem. ²⁵ Potom vezma to z rukou jejich, zapálíš na oltáři v zápal, k vůni příjemné před Hospodinem. To¹ jest obít ohnivá Hospodinu. ²⁶ Vezmeš také hrudí z skopce posvěcení, kterýž bude Aronův, a obraceti je budeš sem i tam, aby byla obít obracení před Hospodinem; a bude¹ na tvůj díl. ²⁷ Posvětiš tedy hrudí obracení, a plece pozdvižení, kteréž obraceno a kteréž pozdvihováno bylo z skopce posvěcení, z toho, kterýž bude Aronův, a z toho, kterýž bude synů jeho. ²⁸ A bude to Aronovi a synům jeho právem věným od synů Izraelských, když obít pozdvižení bude. Nebo pozdvižení bude od synů Izraelských, z obětí jejich pokojných; pozdvižení jejich náleží Hospodinu. ²⁹ Roucha pak svatá, kteráž jsou Aronova, zůstanou synům jeho po něm, aby pomazováni byli v nich, a aby posvěcovány byly v nich ruce jejich. ³⁰ Sedm dní bude v nich choditi kněz, kterýž bude na jeho místě z synů jeho, kterýž vcházeť bude do stánku úmluvy, aby sloužil v svatyni. ³¹ Skopce pak posvěcení vezma, uvaříš maso jeho na místě svatém. ³² A bude¹ jísti Aron s syny svými maso toho skopce a chléb, kterýž jest v koši u dveří stánku úmluvy. ³³ Jísti budou to ti, za niž očištiní se stalo ku posvěcení rukou jejich, aby posvěceni byli. Cizí pak nebude jísti, nebo svatá věc jest. ³⁴ Zůstalo-li by co masa posvěcení a chleba až do jitra, spálíš ostatky ohněm; nebude jedeno, nebo svatá věc jest. ³⁵ Tak tedy uděláš s Aronem a syny jeho vedlé všeho, což jsem přikázal tobě; za sedm dní posvěcovati budeš rukou jejich. ³⁶ A volka za hřích obítovati budeš na každý den na očištiní, a krví za hřích pokropíš oltář, čím očištiní na něm, a pomážeš ho ku posvěcení jeho. ³⁷ Za sedm dní očišťování konati budeš na oltáři, a posvětiš ho, a ten oltář bude nejsvětější. Cokoli dotkne se oltáře, posvěceno bude. ³⁸ A toto jest, což obítovati budeš na oltáři, beránky roční dva, na každý den ustavičně. ³⁹ Jednoho beránka obítovati budeš ráno, a beránka druhého obítovati budeš k večeru. ⁴⁰ A desátý díl efi bily smíšené s olejem vytlačeným, jehož by bylo s čtvrtý díl hín, a k oběti mokré čtvrtý díl hín vína na jednoho beránka. ⁴¹ Tolikéž beránka druhého

obítovati budeš k veèerou. Jako pøi obìti suché ranní, a jako pøi mokré obìti její, tak pøi této uèiniš, aby byla vůni pøijemná, obìt ohnivá Hospodinu. ⁴² Zápalná obìt tato ustavièná a¹ jest po vøecky vky vaše u dveøí stánku úmluvy pøed Hospodinem, kdež pøicházeti budu k vám, abych tam s tebou mluvil. ⁴³ A tam pøicházeti budu k synùm Izraelským, a posvìceno bude místo slávou mou. ⁴⁴ Nebo posvìtím stánku úmluvy i oltáøe; Arona také a synù jeho posvìtím, aby mi úøad knížský konali. ⁴⁵ A bydleti budu u prostøed synù Izraelských, a budu jim za Boha. ⁴⁶ A zvidí¹, že já jsem Hospodin Bùh jejich, kterýž jsem je vyvedl z zemi Egyptské, abych pøebýval u prostøed nich, já Hospodin Bùh jejich.

30

¹ Udlíš i oltáø, na nímž by se kadilo; z døíví setim udlíš jej. ² Lokte zdělí, a lokte zšíøí, ètverhraný bude, a dvou loket zvýší; z niho budou rohy jeho. ³ Obložíš pak jej zlatem èistým, svrcek jeho i po stranách vůkol i rohy jeho; a udlíš mu korunu zlatou vůkol. ⁴ Po dvou také kruzích zlatých udlíš u niho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po obou stranách jeho; a skrze ni provleèeš sochory, aby nošen byl na nich. ⁵ Ty pak sochory udlíš z døíví setim, a obložíš je zlatem. ⁶ A postavíš jej pøed oponou, za kterouž jest truhla svìdectví, pøed slitovnicí, kteráž jest nad svìdectvím, kdež pøicházeti budu k tobì. ⁷ I kaditi bude na ním Aron kadidlem z vonných vïcí; každého jitra, když spraví svìtla, kaditi bude. ⁸ Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k veèerou, kaditi bude kadním vonných vïcí ustaviènì pøed Hospodinem po rodech vašich. ⁹ Nevložíte na něj kadidla cizího, ani zápalu, ani obìti suché, ani obìti mokré obítovati budete na ním. ¹⁰ Toliko oèištíní vykoná nad rohy jeho Aron jednou v roce, krví obìti za høích v den oèišt'ování; jednou v roce oèištíní vykoná na ním po rodech vašich; svatosvaté jest Hospodinu. ¹¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹² Když vyzdvihneš hlavní summu synù Izraelských náležejících ku poètu, dá jeden každý výplatu duøe své Hospodinu, když je poèítati budeš, aby nebyla na nich rána, když seètení budou. ¹³ Toto pak dají: Každý z tich, kteøí jdou v poèet, pùl lotu dá, podle lotu svatynì. (Dvadcetì peníz platí ten lot.) Pùl lotu obìt pozdvižení bude Hospodinu. ¹⁴ Kdožkoli jde v poèet od dvadcìti let a výøe, tu obìt pozdvižení a¹ dá Hospodinu. ¹⁵ Bohatý nedá více, a chudý nedá ménì, než pùl lotu, když dávati budou obìt pozdvižení Hospodinu k oèištíní duší vašich. ¹⁶ A vezma støíbro oèištíní od synù Izraelských, dáš je na potøeby k službì stánku úmluvy; a bude to synùm Izraelským na památku pøed Hospodinem k oèištíní duší vašich. ¹⁷ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹⁸ Udlíš i umyvadlo mìdìné k umývání a podstavek jeho mìdiný, a postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltáøem, a naleješ do niho vody. ¹⁹ Umývati budou z niho Aron i synové jeho ruce své i nohy své. ²⁰ Když vcházeti budou do stánku úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemøeli, aneb když by mìli pøistupovati k oltáøi, aby sloužili, a zapalovali obìt ohnivou Hospodinu. ²¹ I budou umývati ruce i nohy své, aby nezemøeli. A bude jim ustanovení toto vèenè, Aronovi i semeni jeho po rodech jejich. ²² Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²³ Ty pak vezmi sobì vonných vïcí pøedních: Mirry nejèistší pìt set lotù, a skoøice vonné polovici toho, totiž dvì stì a padesát, a prustvorce vonného dvì stì a padesát; ²⁴ Kasie pak pìt set lotù na váhu svatynì, oleje olivového míru hin. ²⁵ A udlíš z toho olej pomazání svatého, mast nejvýbornìjší dílem apatykáøským. Olej pomazání svatého bude. ²⁶ Pomažeš jím stánku úmluvy i truhly svìdectví, ²⁷ A stolu i všech nádob k nìmu, svícnu i všech nádob jeho, i oltáøe, na nímž se kadí; ²⁸ Oltáøe také, na nímž se pálí obìti, a všech nádob jeho, i umyvadla s podstavkem jeho. ²⁹ Tak posvìtíš jich, aby byly nejsvìtìjší. Cožkoli dotkne se jich, posvìceno bude. ³⁰ Arona

také a synů jeho pomazeš, a posvětiš jich, aby úřad kněžský konali přede mnou. ³¹ K synům pak Izraelským mluvíti budeš, řka: Tento olej pomazání svatého bude mi v národech vašich. ³² Tělo ělovíka nebude mazáno jím, a podle složení jeho neudíláte podobného. Svatý¹ jest, svatý vám bude. ³³ Kdo by koli udílal mast podobnou, a ne mazal by jí cizího, vyhlazen bude z lidu svého. ³⁴ I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi sobě vonných vůcí, balsamu, onychi, galbanu vonného, a kadidla ěistého; jednostejná váha toho bude. ³⁵ A udílaš z toho kadidlo, složení dílem apatykářským smíšené, ěisté a svaté. ³⁶ A ztluka to drobně, klásti budeš z něho před svědectvím v stánku úmluvy, kdež přicházeti budu k tobě. Nejsvětější to vám bude. ³⁷ Neudíláte sobě kadidla podle složení tohoto, kteréž připravíš; za svatou vůč tobě bude pro Hospodina. ³⁸ Kdo by koli dílal co podobného k vůni sobě, vyhlazen bude z lidu svého.

31

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ² Hle, povolal jsem ze jména Bezelele, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova. ³ A naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a rozumností, i umím všelijakého řemesla, ⁴ Aby vtipně smysliti uměl, což by koli řemeslně udíláno býti mohlo z zlata a z stříbra i z mědi. ⁵ I v řezání kamení drahého k vsazování, i v uměném vsazování na dřevě aby dílal všelijaké dílo. ⁶ A aj, já přidal jsem jemu Aholiaba, syna Achisamechova, z pokolení Dan. A v srdci každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem přikázal tobě: ⁷ Stánek úmluvy a truhlu svědectví, a slitovnici, kteráž má býti na ní, i všelijaké nádoby stánku; ⁸ Stůl také a nádoby k němu, i svícen ěistý se všemi nádobami jeho, a oltář pro kadění; ⁹ Též oltář k zápalům se všemi nádobami jeho, a umyvadlo s podstavkem jeho; ¹⁰ I roucha k službě, i roucha svatá Aronovi knizi, i roucha synů jeho, aby mi úřad kněžský konali; ¹¹ I olej pomazání a kadidlo vonné do svatyně. Všecko tak, jakž jsem přikázal tobě, udělají. ¹² Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹³ Ty pak mluv k synům Izraelským a řci: A však sobot mých ostříhati budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem Hospodin, kterýž vás posvěcuji. ¹⁴ Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož by ji poškrtnil, smrti umře; a kdo by koli dílal v ní dílo, vyhlazena bude ta duše z prostředku lidu svého. ¹⁵ Šest dní díláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočívání jest, svatost Hospodinu. Každý, kdož by dílal dílo v den sobotní, smrti umře. ¹⁶ Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby svítili sobotu po rodech svých smlouvou věnou. ¹⁷ Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věnost; nebo šest dní ěinil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočívul. ¹⁸ I dal Pán Mojžíšovi po dokonání těchto řecí s ním na hoře Sinai dvě dsky svědectví, dsky kamenné, psané prstem Božím.

32

¹ Vida pak lid, že by prodléval Mojžíš sstoupiti s hůry, sebrali se proti Aronovi a řekli jemu: Vstaď, udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. ² I řekl jim Aron: Odejmite náušnice zlaté, kteréž jsou na uších žen vašich, synů vašich i dcer vašich, a přinesite ke mně. ³ Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na uších jejich, a přinesli k Aronovi. ⁴ Kterážto vzav z rukou jejich, dal je do formy, a udílal z nich tele slité. I řekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. ⁵ Což vida Aron, vzdílal oltář před ním. I volal Aron, a řekl: Slavnost Hospodinova zítra bude. ⁶ A nazejtří vstavše velmi ráno, obitovali zápaly, a přivedli oběti pokojné. I sedl lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli. ⁷ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské. ⁸ Sešli brzo s

cesty, kterouž jsem pøikázal jim. Udílalí sobì tele slité, a klaníli se mu, a obitovali jemu, økouce: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteøíž ti vyvedli z zemì Egyptské. ⁹ Øekl také Hospodin Mojžíšovi: Vidíl jsem lid tento, a aj, lid jest tvrdé šíje. ¹⁰ Protož nyní nech mne, abych v hnìvi prchlivosti své vyhladíl je, tebe pak uèiním v národ veliký. ¹¹ I modlí se Mojžíš Hospodinu Bohu svému, a øekl: Proèež, ó Hospodine, roznìcuje se prchlivost tvá na lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z zemì Egyptské v síle veliké a v ruce mocné? ¹² A proè mají mluviti Egyptští, økouce: Lstiví je vyvedl, aby zmordoval je na horách, a aby vyhladíl je se svrchku zemì? Odvra¹ se od hnìvu prchlivosti své, a lituj zlého, kteréžs uložil uvéstí na lid svůj. ¹³ Rozpomeò se na Abrahama, Izáka a Izraele, služebníky své, jimž jsi zapøisáhl skrze sebe samého a mluvil jsi jim: Rozmnožím sìmí vaše jako hvìzdy nebeské, a všecku zemi tuto, o kteréž jsem mluvil, dám semeni vašemu, a dìdièní obdržíte ji na vìky. ¹⁴ I lítoval Hospodin zlého, kteréž øekl, že uèiní lidu svému. ¹⁵ A obrátiv se Mojžíš, sstoupil s hùry, dvì dsky svìdectví máje v rukou svých, dsky po obou stranách psané; s jedné i s druhé strany byly popsané. ¹⁶ A dsky ty dílo Boží byly; písmo také písmo Boží bylo vyryté na deskách. ¹⁷ Uslyšev pak Jozue hlas lidu køièícího, øekl Mojžíšovi: Hømot boje v táboru jest. ¹⁸ Kterýžto odpovìdíl: Není to køik vítìzících, ani køik poražených, hlas zpívajících já slyším. ¹⁹ I stalo se, když se pøiblížil k stanùm, že uzøel tele a tance. A rozhnívav se Mojžíš velmi, povrhl z rukou svých dsky, a rozrazil je pod Horou. ²⁰ Vzal také tele, kteréž byli udílali, a spálil je v ohni, a setøel je až na prach, a vsypav na vodu, dal pítí synùm Izraelským. ²¹ A øekl Mojžíš Aronovi: Co¹ uèinil lid tento, že jsi uvedl na něj høích veliký? ²² Odpovìdíl Aron: Nehnívej se, pane můj. Ty víš, že lid tento k zlému naklonìn jest. ²³ Nebo øekli mi: Udilej nám bohy, kteøíž by šli pøed námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z zemì Egyptské, nevíme, co se stalo. ²⁴ Jimž jsem odpovìdíl: Kdo má zlato, strhnite je s sebe. I dali mi, a uvrhl jsem je do ohni, a udílalo se to tele. ²⁵ A vida Mojžíš lid obnažený, že obnažil jej Aron ku potupì pøed nepøátely, kteøíž povstati mìli proti nim, ²⁶ Stoje v bráni tábora, øekl: Kdo jest Hospodinùv, pøistup ke mnì. I shromáždili se k nìmu všickni synové Léví. ²⁷ Jimž øekl: Tak praví Hospodin Bùh Izraelský: Pøipaš jeden každý meè svůj k boku svému; pøejdìte sem i tam od brány tábora k bráni, a zabí jeden každý bratra svého, a každý pøítele svého i bližního svého. ²⁸ I uèinili synové Léví podlé øeèi Mojžíšovy, a padlo jich v ten den z lidu na tøi tisíce mužù. ²⁹ Nebo øekl byl Mojžíš: Posvì¹tež dnes rukou svých Hospodinu, jeden každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání. ³⁰ A když bylo nazejtøí, øekl Mojžíš lidu: Vy jste zhøešili høíchem velikým. Protož nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych ho ukrotil pro høích váš. ³¹ Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, øekl: Prosím, zhøešil¹ jest lid ten høíchem velikým; nebo udílali sobì bohy zlaté. ³² Nyní pak neb odpus¹ høích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kteroužs psal. ³³ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhøešil proti mnì, toho vymaži z knihy své. ³⁴ Protož nyní jdi, veš lid tento, kamž jsem rozkázal tobì. Aj, andíl můj pùjde pøed tebou; v den pak navštívení mého navštívím i na nich høích jejich. ³⁵ I bil Hospodin lid, proto že uèinili tele, kteréž byl udílal Aron.

33

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, vstup odsud, ty i lid, kterýž jsi vyvedl z zemì Egyptské do zemì, kterouž jsem pøisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, øka: Semeni tvému dám ji, ² (A pošli pøed tebou andíla, a vyženu Kananea, Amorea, Hetea, Ferezea, Hevea a Jebuzea,) ³ Do zemì oplývající mlékem a strdí. Nebo¹ sám nevstoupím s tebou, proto že lid tvrdé šíje jsi, abych nezahlubil tebe na cestì. ⁴ A uslyšav lid øeè tuto pøezlou, zámutek nesli, aniž vzal kdo okrasy své na sebe. ⁵ Nebo

byl řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv synům Izraelským: Vy jste lid tvrdé šíje; jakž jen jedinou vstoupím mezi vás, zahladím vás. Protož již, slož okrasu svou s sebe, a zvlím, co uěiniti mám s tebou. ⁶ I svlékli s sebe synové Izraelští okrasu své u hory Oréb. ⁷ Mojžíš pak vzav stánek, rozbil jej sobě vni za stany, vzdáliv se od tábora, a nazval jej stánkem úmluvy. Tedy kdokoli hledal Hospodina, ven choditi musil k stánku úmluvy, kterýž byl vni za stany. ⁸ K tomu také, když vycházel Mojžíš k stánku, povstával všecken lid a stál každý u dveří stanu svého, a hledili za Mojžíšem, dokudž nevšel do stánku. ⁹ Bývalo pak toto, že když vcházel Mojžíš do stánku, sstupoval sloup oblakový, a stával u dveří stánku, a mluvil s Mojžíšem. ¹⁰ A všecken lid vida sloup oblakový, an stojí u dveří stánku, povstávali všickni, a klanili se každý u dveří stanu svého. ¹¹ A mluvíval Hospodin k Mojžíšovi tváří v tvář, tak jako mluví èlovík s pøítelem svým. Potom navracel se do tábora, ale služebník jeho Jozue, syn Nun, mládenec, neodcházel z stánku. ¹² I řekl Mojžíš Hospodinu: Pohleď, ty velíš mi, abych vedl lid tento, a neoznámils mi, koho pošleš se mnou, ještos pravil: Znáš ti ze jména, k tomu také nalezl jsi milost pøede mnou. ¹³ Již tedy, jestliže jsem jen nalezl milost pøed tebou, oznam mi, prosím, cestu svou, abych ti poznal, a abych nalezl milost pøed tebou; a pohleď, že národ tento jest lid tvůj. ¹⁴ I odpověděl: Tvář má pøedcházeti vás bude, a dám¹ odpočinutí. ¹⁵ I řekl: Nemá-li¹ pøedcházeti nás tvář tvá, nevyvozuj nás odsud. ¹⁶ Nebo po èem poznáno bude zde, že jsem nalezl milost pøed tebou, já i lid tvůj? Zdali ne po tom, když půjdeš s námi, a když oddílení budeme, já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváři zemi? ¹⁷ I řekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také víc, kterouž jsi pravil, uěiním; nebo jsi nalezl milost pøede mnou, a znám ti ze jména. ¹⁸ Řekl opět: Okaž mi, prosím, slávu svou. ¹⁹ Kterýž odpověděl: Já způsobím to, aby šlo mimo tebe pøed tváří tvou všechno dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin pøed tváří tvou. Smiluji se, nad kýmž se smiluji, a slituji se, nad kýmž se slituji. ²⁰ Řekl také: Nebudeš moci viditi tváři mé; nebo¹ neuzoí mne èlovík, aby živ zůstal. ²¹ I to řekl Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále. ²² A když tudy půjde sláva má, postavím ti v rozsedlině skály, a pøikryji ti rukou svou, dokudž nepøejdu. ²³ Potom odejmu ruku svou, i uzoíš høbet můj, ale tvář má nebude spatována.

34

¹ I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Vyteš sobě dvě dsky kamenné podobné prvním, a napiš na dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil. ² Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš v jitøe na horu Sinai, a staneš pøede mnou na vrchu hory té. ³ Žádný a¹ nevstupuje s tebou, aniž také kdo vidín bude na vši hoøe; ani ovce neb volové pásti se budou naproti hoøe této. ⁴ Tedy Mojžíš vytesal dvě dsky kamenné podobné prvním, a vstav ráno, vstoupil na horu Sinai, jakž mu pøikázal Hospodin, a vzal v ruku svou dvě dsky kamenné. ⁵ I sstoupil Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN. ⁶ Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhoèekající a hojný v milosrdenství a pravdì, ⁷ Milosrdenství èinì tisícùm, odpouštíje nepravost a pøestoupení i høích, a kterýž nikoli neospravedlòuje vinného, navštívuje nepravost otcu na synech, a na synech synù do tøetího i ètvrtého pokolení. ⁸ Mojžíš pak rychle sklonil hlavu k zemi, a poklonu uěinil. ⁹ A řekl: Prosím, našel-li jsem milost v oèích tvých, Pane, nech¹ jde, prosím, Pán u prostøed nás, nebo lid jest tvrdé šíje, a milostiv buì nepravosti naší a høichu našemu, a mñj nás za dìdictví. ¹⁰ Kterýžto řekl: Aj, já uěiním smlouvu pøede vším lidem tvým. Uěiním divné věci, kteréž nejsou uěininy na vši zemi a ve všech národech, a viditi bude všecken lid, (mezi nimiž jsi,) skutky

Hospodinovy; nebo hrozné bude to, což já uèiním s tebou. ¹¹ Zachovej to, což já dnes tobì pøikazuji. Aj, já vyženu pøed tváøí tvou Amorea a Kananea, Hetea a Ferezea, Hevea a Jebuzea. ¹² Varuj se pak, abys neèinil smlouvy s obyvateli zemì té, do kteréž vejdeš, a^t by nebyli osídlem u prostøed tebe. ¹³ Ale zboøíte oltáøe jejich, a modly jejich polámete, a jejich háje posekáte. ¹⁴ Nebo nebudeš se klaniti Bohu jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bùh silný, horlivý jest. ¹⁵ Nevcházej v smlouvu s obyvateli zemì té, aby když by smilnili, jdouce po bozích svých, a obìtovali bohùm svým, nepovolali ti, a jedl bys z obìti jejich. ¹⁶ A abys nebral ze dcer jeho synùm svým, i smilnily by dcery jejich, jdouce po bozích svých, a nauèily by smilniti syny tvé, jdouce po bozích svých. ¹⁷ Bohù slitých neudíláš sobì. ¹⁸ Slavnost pøesnic zachovávatì budeš. Za sedm dní jístì budeš chleby nekvašené, jakž jsem pøikázal tobì, v èas vymìøený mìsíce Abib; nebo mìsíce toho vyšel jsi z Egypta. ¹⁹ Všecko což otvírá život, mé jest, i všeliký samec v dobytku tvém, prvorozený z volù a ovcí. ²⁰ Ale prvorozené osle vyplatíš dobytèetem; pakli bys nevyplatil, šíji zlomíš jemu. Každého prvorozeného z synù svých vyplatíš, aniž ukáží se pøede mnou prázdní. ²¹ Šest dní pracovati budeš, dne pak sedmého pøestaneš; v èas orání i žni pøestaneš. ²² A uèiníš sobì slavnost téhodnù, svátek prvotín žni pšenièné a slavnost klizení po vyjití každého roku. ²³ Tøikrát v roce ukáže se každý z vás pohlaví mužského pøed oblíèejem Panovníka Hospodina, Boha Izraelského. ²⁴ Nebo vyvrhu národy od tváøi tvé a rozšíøím meze tvé, aniž kdo sáhne na zemi tvou, když vstoupíš, abys se ukázal pøed Hospodinem Bohem svým tøikrát v roce. ²⁵ Nebudeš obìtovati krve obìti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zùstane do jitra obìt slavnosti Fáze. ²⁶ Prvotiny prvních úrod zemì své pøinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vaøiti kozelce v mléce matky jeho. ²⁷ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Napiš sobì slova tato; nebo podlé slov tìch uèinil jsem smlouvu s tebou a s Izraelem. ²⁸ Byl pak tam s Hospodinem ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí, chleba nejedl a vody nepil; a napsal na dskách slova té smlouvy, totiž deset slov. ²⁹ I stalo se, když sstupoval Mojžíš s hory Sinai, (a mìl dvi dsky svìdectví v rukou svých, když sstupoval s hory), nevidìl, že by se stkvìla kùže tváøi jeho, když mluvil s ním. ³⁰ A vidìl Aron i všickni synové Izraelští Mojžíše, a aj, stkvìla se kùže tváøi jeho, a nesmìli pøistoupiti k nìmu. ³¹ Ale Mojžíš zavolal jich, a navrátili se k nìmu Aron i všechna knížata shromáždíní toho, a mluvil Mojžíš s nimi. ³² Potom pøišli také k nìmu všickni synové Izraelští, jimžto pøikázal všecko, což s ním mluvil Hospodin na hoøe Sinai. ³³ Dokudž pak mluvil Mojžíš s nimi, mìl zástìru na tváøi své. ³⁴ Ale když vcházel Mojžíš pøed tváø Hospodina, aby mluvil s ním, odjímal zástìru, dokudž nevyšel. Vyšed pak, mluvil synùm Izraelským, což mu bylo rozkázáno. ³⁵ Tedy vidìli synové Izraelští tváø Mojžíšovu, že se stkvìla kùže tváøi jeho. A kladl zase Mojžíš zástìru na tváø svou, dokudž nevcházel, aby mluvil s ním.

35

¹ Tedy svolal Mojžíš všecko shromáždíní synù Izraelských, a øekl jim: Tato jsou slova, kteráž pøikázal vám Hospodin, abyste je èinili. ² Šest dní díláno bude dílo, ale v sedmý den mìjte svátek, sobotu odpoèinutí Hospodinova. Kdo by dílal v nìm dílo, umøe. ³ Nezanítíte ohni nikdež v pøíbytcích svých v den sobotní. ⁴ Mluvil také Mojžíš ke všemu shromáždíní synù Izraelských takto: Toto jest slovo, kteréž pøikázal Hospodin, øka: ⁵ Sebeøte z sebe obìt pozdvižení Hospodinu. Každý, kdož jest ochotný v srdci svém, pøinese tu obìt Hospodinu: Zlato, støíbro a mìø, ⁶ A postavec modrý, a šarlat, a èervec dvakrát barvený, a bílé hedbáví, a kozí srsti; ⁷ Též kùže skopcù na èerveno barvené, a kùže jezevěì, a døíví setím, ⁸ A olej k svícení a vonné vici na olej

ku pomazání a pro kadíní vonné, ⁹ A kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku. ¹⁰ A všickni, kdož jsou vtipní mezi vámi, přijdou a dlati budou, cožkoli přikázal Hospodin: ¹¹ Přibytěk, stánek jeho i přikrytí jeho a háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, sloupy jeho i podstavky jeho; ¹² Truhlu s sochory jejími, slitovnici a oponu zastavení; ¹³ Stůl i sochory k němu se všemi nádobami jeho, i chléb předložený; ¹⁴ A svícen k svícení s nádobami jeho i lampy jeho, a olej k svícení; ¹⁵ Též oltář pro kadíní a sochory jeho, i olej pomazání a kadidlo z vonných věcí, i zastavení dveří v přibytku; ¹⁶ Oltář k zápalu a rošt jeho mědný a sochory jeho, i všechna nádoby jeho, i umyvadlo s podstavkem jeho; ¹⁷ Koltry oèkovatè k síni, sloupy její a podstavky její, i zastavení brány do síni; ¹⁸ Kolíky k přibytku, a kolíky síni s provázky jejich; ¹⁹ Roucha k službì, k pøisluhování v svatyni, i roucho svatè Arona knìze, i roucho synù jeho k konání úøadu knìžského. ²⁰ Vyšlo tedy všechno shromáždìní synù Izraelských od tváøi Mojžíšovy, ²¹ A pøišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v němž duch jeho byl dobrovolný, a pøinesli obìt pozdvìžení Hospodinu, k dílu stánku úmluvy a ke všì službì jeho, i k rouchu svatému. ²² Pøicházeli muži i ženy, každý, kdož byl ochotný v srdci, a pøinášeli spinadla, a náušnice, a prsteny, a záponky z pravých rukou, všelijaké nádoby zlaté, a cožkoli obìtoval obìt zlata Hospodinu. ²³ Každý, kdož měl postavec modrý a šarlat, a èervec dvakrát barvený, a bílé hedbáví a kozí srsti, a kùže skopcù na èervenò barvené, a kùže jezevèí, pøinesl to. ²⁴ Kdokoli obìtoval obìt støíbra a mìdi, pøinášeli to za obìt pozdvìžení Hospodinu; každý také, kdo měl døíví setím, ke všelikému dílu služebnosti, pøinášeli je. ²⁵ Ano i všechny ženy vtipné rukama svýma pøedly, a pøinesly, co napøedly, postavec modrý a šarlat, a èervec dvakrát barvený a bílé hedbáví. ²⁶ Všecky pak ženy, kterýchž ponuklo srdce jejich, aby pøedly umìle, pøedly srsti kozí. ²⁷ Knìžata pak pøinášeli kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku, ²⁸ Též vonné vèi a olej k svícení, a k oleji pomazání, a k vonnému kadidlu. ²⁹ Každý muž i žena, v nichž ochotné srdce jejich bylo k tomu, aby pøinášeli potøeby ke všelikému dílu, kterèž byl pøikázal dlati Hospodin skrze Mojžíše, pøinášeli synové Izraelští obìt dobrovolnou Hospodinu. ³⁰ Tedy øekl Mojžíš synùm Izraelským: Pohleìte, povolal ze jména Hospodin Bezeleel, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova. ³¹ A naplnil ho duchem Božím, moudrostí, rozumností i umìním všelijakého øemesla, ³² Aby vtipní smyslitì umìl, jak by se co dlati mìlo na zlatu a støíbru a mìdi, ³³ I v øemeslném strojení kamenù k vsazování, i v díle od døeva, aby dílal všelijakým øemeslem vtipným. ³⁴ Dal nadto v srdce jeho i to, aby uèiti mohl on i Aholiab, syn Achisamechùv z pokolení Dan. ³⁵ Naplnil je moudrostí srdce, aby dílali všelijaké dílo tesaøské a øemeslné, i krumpèøské a vytkávané z postavce modrého a šarlátu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví, a aby dílali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné vèi.

36

¹ Tedy dílal Bezeleel a Aholiab i všeliký muž vtipný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost, aby umìli dlati všeliké dílo k službì svatyni, všechno, což pøikázal Hospodin. ² Povolal pak Mojžíš Bezeleel a Aholiaba i každého muže vtipného, v jehož srdce dal Hospodin moudrost, každého také, kohož ponoukalo srdce jeho, aby pøistoupl ku práci díla toho. ³ A vzali od Mojžíše všechny dary, kterèž pøinesli synové Izraelští k dílu služebnému svatyni, aby dílali je. Ale oni vždy pøedce pøinášeli k němu každého jitra dary dobrovolné. ⁴ Tedy pøišli všickni vtipní dílníci díla svatyni, každý od díla svého, kterèž dílali, ⁵ A mluvili k Mojžíšovi tímì slovy: Mnohem více pøináší lid, nežli potøebì jest k dílání díla, kterèž pøikázal Hospodin dlati. ⁶ I

rozkázal Mojžíš, aby svoláno bylo v vojšti takto: Muž ani žena, žádný nepøinášej více obiti k svatyni. I zbráníno jest lidu, aby nenosili. ⁷ Nebo měli potøeb hojnì dosti k dílení všelikého díla, tak že zbývalo. ⁸ I dílal každý vtipný z dílníků těch dílo to, pøíbytek z desíti èalounù, kteøíž byli z bílého hedbáví pøesukovaného, a z postavce modrého a šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, cherubíny dílem øemeslným udílal na nich. ⁹ Dlouhost èalounu jednoho osm a dvadcti loktù, a ètyø loktù širokost èalounu jednoho; všickni èalounové byli jednostejnè míry. ¹⁰ Potom spojil pít èalounù jeden s druhým, a pít jiných èalounù spojil jeden s druhým. ¹¹ Nadílal i ok z hedbáví modrého po kraji èalounu jednoho na konci, kde se spojovati má s druhým, a tolikéž udílal na kraji èalounu druhého na konci v spojení druhém. ¹² Padesáte ok udílal na èalounu jednom, a padesáte ok udílal po kraji èalounu, kterýmž pøipojen byl k druhému; oko jedno proti druhému bylo. ¹³ Udílal i padesáte haklíků zlatých a spojil èalouny jeden s druhým haklíky timi; a tak udílán jest pøíbytek jeden. ¹⁴ Nadto nadílal houní z srstí kozích na stánek, k pøistírání pøíbytku po vrchu; jedenácte houní udílal. ¹⁵ Dlouhost houní jedné tøidcti loktù, a širokost houní jedné ètyø loktù; jednostejná míra byla těch jedenácti houní. ¹⁶ A spojil pít houní obzvláštnì, a šest houní obzvláštnì. ¹⁷ Udílal také padesáte ok po kraji houní na konci, kdež se spojovati má, a padesáte ok udílal po kraji houní v spojení druhém. ¹⁸ Udílal k tomu haklíků mìdìných padesáte k spojení stánku, aby byl jedno. ¹⁹ Nadto udílal pøikrytí stánku z koží skopcových na èerveno barvených, a pøikrytí z koží jezevèích svrchu. ²⁰ Nadílal k pøíbytku i desk z døíví setim stojatých. ²¹ Desíti loktù dlouhost dsky, a pùl druhého širokost dsky každé. ²² Dva èepy míla dska jedna, podobnì jako stupnì u schodu spoøádané, jeden proti druhému; tak udílal u všech desk pøíbytku. ²³ Zdílal i dsky k pøíbytku, dvadcti desk k stranì polední, k vètru polednímu. ²⁴ A ètyøidcti podstavků støíbrných udílal pode dvadcti desk, dva podstavky pod jednu dsku ke dvìma èepùm jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva èepy její. ²⁵ Na druhé pak stranì pøíbytku k stranì pùlnoení udílal dvadcti desk, ²⁶ A ètyøidcti podstavků jejich støíbrných, dva podstavky pod jednu dsku a dva podstavky pod dsku druhou. ²⁷ Na stranì pak pøíbytku k západu udílal šest desk. ²⁸ Dvì dsky udílal v úhlech po obou stranách pøíbytku. ²⁹ A byly spojené po spodu a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak udílal po obou stranách ve dvou úhlech. ³⁰ A tak bylo osm desk a podstavků jejich støíbrných šestnácte, dva podstavkové pod každou dskou. ³¹ Nadílal i svlakù z døíví setim, pít ke dskám stranì pøíbytku jedné, ³² A pít svlakù ke dskám druhé strany pøíbytku, a pít svlakù ke dskám strany pøíbytku západní, dosahujících k obìma úhlùm. ³³ A svlak prostøední udílal, aby šel po prostøedku desk od jednoho kraje k druhému. ³⁴ Dsky pak obložil zlatem a kruhy jejich udílal z zlata, aby v nich svlaky byly; a obložil svlaky zlatem. ³⁵ Udílal také oponu z postavce modrého a šarlatu, a z èervce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví pøesukovaného; dílem øemeslným udílal ji s figurami cherubínù. ³⁶ A udílal pro ni ètyøi sloupy z døíví setim, a obložil je zlatem; hákové pak jejich byli zlatí, a slil k nim ètyøi podstavky støíbrné. ³⁷ Udílal také zastøení ke dveøùm stánku z postavce modrého, z šarlatu a z èervce dvakrát barveného a z bílého hedbáví pøesukovaného, dílem krumpèøským, ³⁸ A sloupù k tomu zastøení pít s háky jejich, (obložil pak makovice a pøepásání jich zlatem), a podstavků pít mìdìných.

37

¹ Udílal také Bezeleel truhlu z døíví setim, jejíž dlouhost byla pùl tøetího lokte, a pùl druhého lokte širokost, vysokost také pùl druhého lokte. ² A obložil ji zlatem èistým vnitø i zevnitø, a udílal jí korunu zlatou vùkol. ³ Slil jí také ètyøi kruhy zlaté ke ètyøem úhlùm jejím, dva totiž kruhy po jedné stranì její, a dva kruhy po druhé

stranì její. ⁴ Zdilal i sochory z dŕví setim a obložil je zlatem. ⁵ A uvlékl sochory do kruhù po stranách truhly; aby na nich nošena byla truhla. ⁶ Udílal také slitovnici z zlata èistého. Pùl tŕetího lokte byla dlouhost její, a pùl druhého lokte širokost její. ⁷ Udílal i dva cherubíny z zlata, z taženého zlata udílal je na dvou koncích slitovnice, ⁸ Cherubína jednoho na jednom konci a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici udílal cherubíny, na obou koncích jejích. ⁹ Ti pak cherubínové mìli kŕídla vztažená svrchu nad ní, zastírajíce kŕídly svými slitovnici; a tváŕi jejich byly obráceny jedna k druhé, k slitovnici byly obráceny tváŕi cherubínù. ¹⁰ Udílal i stùl z dŕví setim. Dvou loket byla dlouhost jeho a na loket širokost jeho, pùl druhého pak lokte vysokost. ¹¹ A obložil jej zlatem èistým, i korunu zlatou udílal mu vùkol. ¹² Udílal mu i lištu dlani zšíŕí vùkol, a udílal korunu zlatou okolo té lišty. ¹³ Slil také k nìmu ètyŕi kruhy zlaté a vpustil je do ètyŕù úhlù, kteŕíž byli na ètyŕech nohách jeho. ¹⁴ Proti té lišti byli kruhové, skrze niž by provlaèováni byli sochorové k nošení stolu. ¹⁵ Udílal i sochory z dŕví setim, kteréžto obložil zlatem k nošení stolu. ¹⁶ A zdílal nádoby, kteréž byly na stole, misy jeho a lžice jeho, a koflíky jeho, a pŕikryvadla k pŕikrývání z èistého zlata. ¹⁷ Udílal také svícen z zlata èistého, z taženého zlata udílal svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho, koule jeho i kvìtové jeho z nìho byli. ¹⁸ Šest pak prutù bylo po stranách jeho, tŕi prutové s jedné strany jeho, a tŕi prutové s druhé strany jeho. ¹⁹ Tŕi misky na zpùsob pecky mandlové udílány byly na prutu jednom, a koule a kvìt, a tŕi misky na zpùsob pecky mandlové udílány na prutu druhém, a koule a kvìt; tak i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících. ²⁰ Na svícnu také byly ètyŕi misky, udílané na zpùsob mandlové pecky, a koule jeho i kvìtové jeho. ²¹ A byla koule pode dvìma pruty z nìho, a koule druhá pode dvìma pruty z nìho, a koule tŕetí pode dvìma pruty z nìho, a tak pod šesti pruty vycházejícími z nìho. ²² Koule jejich i prutové jejich z nìho byli, všecko hned jedním tažením z zlata èistého. ²³ Udílal i lamp jeho sedm, i utìradla jeho, i nádoby k oharkùm jeho z zlata èistého. ²⁴ Z centnéŕe zlata èistého udílal jej se vším tím nádobím. ²⁵ Udílal také oltáŕ pro kadìnì z dŕví setim, lokte zdélí a lokte zšíŕí, ètverhraný, dvou pak loket zvýší; z nìho byli rohové jeho. ²⁶ A obložil jej zlatem èistým, svrček jeho i po stranách vùkol, i rohy jeho; a udílal mu korunu zlatou vùkol. ²⁷ Po dvou podobnì kruzích zlatých udílal u nìho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po dvou stranách jeho, skrze niž by provlaèováni byli sochorové, aby nošen byl na nich. ²⁸ A zdílal ty sochory z dŕví setim, a obložil je zlatem. ²⁹ Nadílal také oleje pomazání svatého, a kadidla z vonných vùcí, èistého, dílem apatykáŕským.

38

¹ Udílal také oltáŕ k zápalu z dŕví setim, pìti loket zdélí a pìti loket zšíŕí, ètverhraný, a tŕi loket zvýší. ² A zdílal mu rohy na ètyŕech úhlech jeho; z nìho byli rohové jeho, a obložil jej mìdí. ³ Nadílal také všelijakých nádob k oltáŕi, hrncù a lopat, a kotlíkù a vidlièek, a nádob jeho k uhlí; všecka nádoby jeho udílal mìdiná. ⁴ Udílal k oltáŕi i rošt mŕežovaný, mìdiný, pod okolkem oltáŕe dole, až do prostŕed nìho. ⁵ A slil ètyŕi kruhy na ètyŕech krajích k roštu mìdinému, v nichž by sochorové bývali. ⁶ Sochory pak udílal z dŕví setim a obložil je mìdí. ⁷ A uvlékl ty sochory do tìch kruhù po obou stranách oltáŕe k nošení jeho na nich; prázdný z prken udílal jej. ⁸ Udílal též umyvadlo mìdiné, a podstavek jeho mìdiný z zrcadel houfnì pŕicházejících žen, kteréž pŕicházely ke dveŕím stánku úmluvy. ⁹ Udílal také síò k stranì polední; koltry oèkovaté sínì té z bílého hedbáví pŕesukovaného na sto loket, ¹⁰ Sloupù jejich dvadce, a k nim podstavkù dvadce z mìdi, háky na sloupích, a pŕepásání jejich z stŕibra. ¹¹ Tolikéž k stranì pùlnoèní koltry na sto loket, sloupù k

nim dvadeceti a podstavků jejich dvadeceti z mǐdi, háky na sloupích a pøepásaní jejich z støíbra. ¹² K stranì pak západní koltry oèkovatè na padesáte loket, sloupù k nim deset a podstavků jejich deset, háky na sloupích a pøepásaní jejich z støíbra. ¹³ A v stranì pøední na východ padesáti loktù, ¹⁴ Koltry oèkovatè patnácti loktù byly pøi stranì jedné, sloupové k nim tøi, a podstavkové jejich tøi. ¹⁵ A k stranì druhé, u brány sínì té, jakž tam, tak tuto, koltry oèkovatè patnácti loktù, sloupové k nim tøi a podstavkové jejich tøi. ¹⁶ Všecky koltry sínì vùkol oèkovatè z bílého hedbáví pøesukovaného. ¹⁷ Podstavkové pak sloupù z mǐdi, hákové na sloupích a pøepásaní jich z støíbra, a obložení makovic jejich z støíbra; všickni také sloupové sínì pøepásaní byli støíbrem. ¹⁸ Zastøení pak brány síøce dílem krumpèeským z postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného a hedbáví bílého pøesukovaného; dlouhost jeho dvadeceti loktù, výsost pak šířky pìti loktù, jako i jiných koltr sínì oèkovatých. ¹⁹ A sloupové k ní ètyøi a podstavkové jejich ètyøi z mǐdi, hákové jejich støíbrní, a obložení makovic jejich a pøepásaní jejich z støíbra. ²⁰ Všickni pak kolíkové pøíbytku a sínì vùkol byli z mǐdi. ²¹ Tyto jsou vùci vyètené k pøíbytku, pøíbytku svìdectví, kteréž jsou vyèteny podlé rozkázání Mojžíšova, skrze Itamara, syna Arona knìze, k službì Levitù. ²² A Bezeleel, syn Uri, syna Hur, z pokolení Juda, udìlal všecky tyto vùci, kteréž pøikázal Hospodin Mojžíšovi; ²³ A s ním Aholiab, syn Achisamechùv z pokolení Dan, tesaø a vùtipný øemeslník, a krumpèø na modrém postavci a šarlatu, a èervci dvakrát barveném a kmentu. ²⁴ Všeho zlata vynaloženého na samo dílo, na všecko dílo svatynì, (bylo pak zlato obìtované), devìt a dvadeceti centnéøù, a sedm set tøidceti lotù podlé váhy svatynì. ²⁵ Støíbra pak od tìch, jenž náležejí ku poètu shromáždìnì, sto centnéøù, a tisíc sedm set sedmdesáte pìt lotù podlé váhy svatynì. ²⁶ Pùl lotu z každé hlavy podlé váhy svatynì, ode všech jdoucích v poèet od dvadcìti let a výše, jichž bylo šestkrát sto tisíc, tøi tisíce pìt set a padesáte. ²⁷ A bylo sto centnéøù støíbra k slévání podstavků svatynì a podstavků opony; sto podstavků ze sta centnéøù, centnéø do podstavku. ²⁸ A z tisíce sedmi set sedmdesáti pìti lotù udìlal háky na sloupy, a obložil makovice jejich a pøepásal je. ²⁹ Mǐdi pak obìtované bylo sedmdesáte centnéøù a dva tisíce a ètyøi sta lotù. ³⁰ A udìlal z ní podstavky ke dveøùm stánku svìdectví a oltáø mǐdìný, a rošt mǐdìný k nìmu, a všecky nádoby oltáøe, ³¹ A podstavky sínì vùkol a podstavky brány sínì, všecky také kolíky pøíbytku a všecky kolíky síøce vùkol.

39

¹ Z modrého pak postavce a šarlatu a èervce dvakrát barveného udìlali roucha k službì, k pøisluhování v svatynì. Udìlali i roucho svaté, kteréž by bylo Aronovi, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ² A udìlal náramenník z zlata, postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného. ³ I nadìlali plíškù zlatých, a nastøíhali z nich nití, aby jimi províjeli skrze modrý postavce a šarlat, a èervce dvakrát barvený a bílé hedbáví, dílem øemeslným. ⁴ Náramky u niho udìlali tak, aby se jeden s druhým spojití mohl; na dvou krajích svých spojoval se. ⁵ Pøepásaní také náramenníka, kteréž bylo na nìm, z týchž vùcí bylo a týmž dílem, z zlata, postavce modrého a šarlatu a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁶ Pøisadili i kamení onychinové, vložené a vsazené do zlata, øezané tak, jako ryty bývají peèeti, s jmény synù Izraelských. ⁷ A vložil je na vrchní kraje náramenníku, aby byli kamenové pro pamìt na syny Izraelské, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁸ Udìlal i náprsník dílem øemeslným, takovým dílem jako náramenník, z zlata, postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného. ⁹ Ètverhranatý byl; dvojnásobní udìlali náprsník, na píd zdělí, a na píd zšíøí,

dvojnásobní. ¹⁰ A vysadili jej ètyømi øady kamení drahého poøádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus v øadu prvním; ¹¹ V øadu pak druhém karbunkulus, zafir a jaspis; ¹² A v øadu tøetím linkurius, achates a ametyst; ¹³ A v ètvrtém øadu chrysolit, onychin a beryl, vložení a vsazení do zlata v svém poøádku. ¹⁴ Tìch pak kamenù s jmény synù Izraelských bylo dvanácte vedlé jmen jejich, vyrytých, jako peèet ryta bývá, každý vedlé jména svého pro dvanáctero pokolení. ¹⁵ Udílali i k náprsníku øetízky jednestejnè, dílem toèeným z zlata èistého. ¹⁶ Udílali také dva haklíky zlaté, a dva kroužky zlaté, a pøipjali ty dva kroužky na dvou krajích náprsníku. ¹⁷ A prostrèili dva øetízky zlaté skrze dva kroužky na krajích náprsníku. ¹⁸ Druhé pak dva konce dvou øetízkù vpjali do dvou tìch haklíkù, a dali je na vrchní kraje náramenníku po pøedu. ¹⁹ Udílali též dva kroužky zlaté, kteréž dali na dva kraje náprsníku, na té obrubì jeho, kteráž byla po stranì náramenníka po spodu. ²⁰ Udílali ještì dva jiné kroužky zlaté, kteréž dali na dvì strany náramenníka zespod po pøedu, proti spojení jeho, kteréž jest nad pøepásáním náramenníka. ²¹ I pøivázali náprsník od kroužkù jeho k kroužkùm toho náramenníka tkanicí hedbáví modrého, aby byl nad pøepásáním náramenníka, a aby neodevstával náprsník od náramenníka, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ²² Udílal také pláš¹ náležející k náramenníku, dílem vytkávaným, všecken z postavce modrého, ²³ A díru u prostøed pláští, jako díra v pancíøi; okolek byl po kraji jejím vùkol, aby se neroztrhl. ²⁴ Udílali také na podolku pláští jablka zrnatá z postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, a bílého hedbáví pøesukovaného. ²⁵ Nadílali i zvoneèkù z zlata èistého, a zzavišovali zvoneèky ty mezi jablky zrnatými u podolku pláští vùkol, u prostøed mezi jablky zrnatými; ²⁶ Zvoneèk a jablko zrnaté, opìt za tím zvoneèk a jablko zrnaté u podolku pláští vùkol, k užívání toho pøi službì, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁷ Potom udílali sukni z bílého hedbáví dílem vytkávaným, Aronovi a synùm jeho. ²⁸ I èepici z bílého hedbáví, a klobouky ozdobné z bílého hedbáví, a košilky tenké z bílého hedbáví pøesukovaného, ²⁹ Pás také z bílého hedbáví pøesukovaného, a postavce modrého a šarlatu, a èervce dvakrát barveného, dílem krumpèøským, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, ³⁰ Udílali i plech koruny svaté z zlata èistého, a napsali na nìm písmo dílem vyrývajících peèeti: Svatost Hospodinu. ³¹ A dali do nìho tkanici z hedbáví modrého, aby pøivázán byl k èepici na hoøe, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ³² A tak dokonáno jest všecko dílo pøíbytku stánku úmluvy; a uèinili synové Izraelští všecko, jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinili, ³³ A pøinesli pøíbytek ten k Mojžíšovi, stánek i všecka nádobí jeho, háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, i sloupy jeho a podstavky jeho, ³⁴ Pøikrytí také z koží skopových na èerveno barvených, a pøikrytí z koží jezevěích i oponu zastøení, ³⁵ Truhlu svìdectví s sochory jejími i slitovnicí, ³⁶ Stùl, všecka nádobí jeho i chléb pøedložení, ³⁷ Svícen èistý, lampy jeho, lampy zpoøádané, i všecka nádobí jeho, i olej k svícení, ³⁸ Též oltáø zlatý a olej pomazání a kadidlo z vonných vící a zastøení ke dveøùm stánku, ³⁹ Oltáø midiný a rošt jeho midiný, sochory jeho a všecka nádobí jeho, i umyvadlo a podstavek jeho, ⁴⁰ Oèkovatè koltry sínì a sloupy k nim s podstavky jejich, i zastøení k bránì té sínì, provazy také její a kolíky i všecka nádobí k službì pøíbytku, k stánku úmluvy, ⁴¹ Roucha k službì, k pøisluhování v svatyni, roucho svaté Arona knìze i roucho synù jeho k konání úøadu knìžského. ⁴² Vedlé všeho, což pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak udílali synové Izraelští všecko to dílo. ⁴³ A vidìl Mojžíš všecko to dílo, a aj, udílali je, jakž byl pøikázal Hospodin, tak udílali. I požehnal jim Mojžíš.

40

¹ Potom mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² V den mìsíce prvního, prvního dne

téhož měsíce vyzdvihneš přístěvek, stánek úmluvy. ³ A postavíš tam truhlu svědectví a zastřeš ji oponou. ⁴ Vneseš i stůl a zřídíš oád jeho, vneseš také svícen a rozsvítíš lampy jeho. ⁵ Postavíš též oltář zlatý pro kadidlo naproti truhle svědectví, a zavěsis zastavení ve dveřích přístěvku. ⁶ Potom postavíš oltář k zápalům přede dveřmi přístěvku stánku úmluvy. ⁷ Postavíš také umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož naleješ vody. ⁸ Naposledy vyzdvihneš síd vůkol a zavěsis zastavení brány síně. ⁹ Tedy vezmeš olej pomazání a pomážeš přístěvku a všech věcí, kteréž v něm jsou, a posvětiš ho i všech nádob jeho, a bude svatý. ¹⁰ Pomážeš i oltář zápalu a všech nádob jeho a posvětiš oltář, a bude¹ oltář svatý. ¹¹ Pomážeš také umyvadla a podstavku jeho, a posvětiš ho. ¹² A přistoupiti kážeš Aronovi i synům jeho ke dveřím stánku svědectví, a umyješ je vodou. ¹³ A oblečeš Arona v roucha svatá a pomážeš ho a posvětiš ho, aby úřad kněžský konal přede mnou. ¹⁴ Synům také jeho přistoupiti kážeš, a zobláčeš je v sukni. ¹⁵ A pomážeš jich, tak jako jsi pomazal otce jejich, aby úřad kněžský konali přede mnou, aby jim bylo pomazání jejich toto k kněžství věčnému po rodech jejich. ¹⁶ I učinil Mojžíš tak. Všecko, jakž mu rozkázal Hospodin, tak učinil. ¹⁷ I stalo se měsíce prvního léta druhého, prvního dne měsíce, že vyzdvižen jest přístěvek. ¹⁸ Mojžíš tedy vyzdvihl přístěvek a podložil podstavky jeho a postavil dsky jeho, a provlékl svlaky jeho, a vyzdvihl sloupy jeho. ¹⁹ Potom postavil stánek v přístěvku a dal přikrytí stánku svrchu na něj, jakož mu byl přikázal Hospodin. ²⁰ A vzav svědectví, vložil je do truhly, uvlékl také sochory k truhle a dal slitovnici svrchu na truhlu. ²¹ I vnesl truhlu do přístěvku a zavěsil oponu zastavení, a zastěl truhlu svědectví, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²² Postavil i stůl v stánku úmluvy k straně přístěvku pùlnoení, vni před oponou. ²³ A zřídil na něm zpořádaní chlebu před Hospodinem, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁴ A postavil svícen v stánku úmluvy naproti stolu, v straně přístěvku ku poledni. ²⁵ A rozsvítil lampy před Hospodinem, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁶ Postavil také oltář zlatý v stánku úmluvy před oponou, ²⁷ A kadil na něm kadidlem vonným, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi. ²⁸ Zavěsil také zastavení dveří přístěvku. ²⁹ A oltář zápalu postavil ke dveřím přístěvku stánku úmluvy, a obitoval na něm obiti zápalné a suché, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ³⁰ A postavil umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož nalil vody k umývání. ³¹ A umýval z něho Mojžíš, Aron a synové jeho ruce své i nohy své. ³² Když vcházel do stánku úmluvy, a když přistupovali k oltáři, umývali se, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ³³ Naposledy vyzdvihl síd vůkol přístěvku a oltáře, a zavěsil zastavení brány síně. A tak dokonil Mojžíš dílo to. ³⁴ Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodinova naplnila přístěvek. ³⁵ A nemohl Mojžíš vjíti do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a sláva Hospodinova naplnila přístěvek. ³⁶ Když pak odnášel se oblak s přístěvkem, brali se synové Izraelští po všech taženích svých. ³⁷ Pakli se neodnášel oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl. ³⁸ A byl oblak Hospodinův nad přístěvkem ve dne, a oheò býval v noci na něm, před oěima všeho domu Izraelského ve všech taženích jejich.

Třetí Mojžíšova

¹ Povolal pak Hospodin Mojžíše, a mluvil k němu z stánku úmluvy, øka: ² Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když by kdo z vás obitoval obit Hospodinu, z hověd, totiž z volù aneb z drobného dobytka obitovati budete obit svou. ³ Jestliže zápalná obit jeho byla by z skotù, samce bez vady obitovati bude. U dveří stánku úmluvy obitovati jej bude dobrovolní, pøed oblièejem Hospodinovým. ⁴ A vloží ruku svou na hlavu obiti zápalné, i bude pøijemná jemu k oèištìní jeho. ⁵ Tedy zabije volka toho pøed tváří Hospodinovou, a obitovati budou kníží, synové Aronovi, krev, a pokropí tou krví oltáøe svrchu vùkol, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. ⁶ I stáhne kùži s obiti zápalné, a rozseká ji na díly své. ⁷ A dají synové Arona kníze oheò na oltáø, a narovnají døíví na tom ohni. ⁸ Potom zpoøádají kníží, synové Aronovi, díly ty, hlavu i tuk, na døíví vložené na oheò, kterýž jest na oltáøi. ⁹ A droby jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I páliť bude kníz všecko to na oltáøi; zápal jest v obit ohnivou, vùnì spokojující Hospodina. ¹⁰ Jestliže pak z drobného dobytka bude obit jeho, z ovcí aneb z koz k obiti zápalné, samce bez poškrvny obitovati bude. ¹¹ A zabije ho pøi stranì oltáøe pùlnoení pøed tváří Hospodinovou, a pokropí kníží, synové Aronovi, krví oltáøe vùkol. ¹² I rozseká ho na díly jeho s hlavou jeho i tukem jeho, a zpoøádá je kníz na døíví vložené na oheò, kterýž jest na oltáøi. ¹³ A støeva jeho i nohy jeho vymyje vodou. Tedy obitovati bude kníz všecko to, a páliť bude to na oltáøi; zápal jest v obit ohnivou, vùnì spokojující Hospodina. ¹⁴ Jestliže pak z ptactva obit zápalnou obitovati bude Hospodinu, tedy a¹ obituje z hrdlièek aneb z holoubat obit svou. ¹⁵ I vloží je kníz na oltáø a nehem natrhne hlavy jeho, a zapálí na oltáøi, vytlaèe krev jeho na stranu oltáøe. ¹⁶ Odejme také vole jeho s neèistotami jeho, a povrže je blízko oltáøe k stranì východní na místo, kdež jest popel. ¹⁷ A natrhne ho za kòidla jeho, kterýchž však neodtrhne. I páliť bude je kníz na oltáøi na døíví, kteréž jest na ohni; zápal¹ jest v obit ohnivou, vùnì spokojující Hospodina.

2

¹ Když by pak který èlovìk obitoval dar obiti suché Hospodinu, mouka bìlná bude obit jeho. I poleje ji olejem a vloží na ni kadidlo. ² Pøinese ji pak k synùm Aronovým knížím, a vezme odtud plnou hrst svou té mouky bìlné a toho oleje se vším kadidlem jejím; i páliť to bude kníz na památku její na oltáøi v obit ohnivou, vùnì spokojující Hospodina. ³ Ostatek pak té obiti suché bude Aronovi i synùm jeho, svaté svatých, z ohnivých obití Hospodinových. ⁴ Když bys pak obitoval dar obiti suché, peèené v peci, a¹ jsou z mouky bìlné koláèové nekvašení, zadìlaní olejem, aneb oplátkové pøesní olejem pomazání. ⁵ Jestliže pak obit suchou na pánvici smaženou obitovati budeš, bude z mouky bìlné olejem zadìlané a nenakvašené. ⁶ Rozlámeš ji na kusy a naleješ na ni oleje, obit suchá jest. ⁷ Pakli obit suchou v kotlíku pøipravenou obitovati budeš, z mouky bìlné s olejem bude. ⁸ I pøineseš obit suchou, kteráž z tich vící bude Hospodinu, a dáš ji knízi, kterýžto donese ji k oltáøi. ⁹ A vezma kníz z obiti té pamìtné její, páliť je bude na oltáøi, v obit ohnivou, vùnì spokojující Hospodina. ¹⁰ Což pak zùstane z obiti té suché, bude Aronovi i synùm jeho, svaté svatých, z ohnivých obití Hospodinových. ¹¹ Žádná obit suchá, kterouž obitovati budete Hospodinu, nebude kvašena; nebo nižádného kvasu, ani medu nebudete obitovati v obit ohnivou Hospodinu. ¹² V obiti prvotin toliko obitovati budete je Hospodinu, ale na tento oltáø neobitujte jich u vùnì spokojující. ¹³ Také všeliký dar suché obiti své solí osoliš,

a neodejmeš soli smlouvy Boha svého od suché oběti své. Při každé oběti své sůl obětovati budeš. ¹⁴ Jestliže bys pak obětoval oběť suchou z prvotin Hospodinu, klasy nové ohněm upražíš, a což vymneš z těch klasů nových, to obětovati budeš, suchou oběť prvotin svých. ¹⁵ A poleješ ji svrchu olejem, kadidlo také vložíš na ni; oběť suchá jest. ¹⁶ I páliťi bude kněz pamětné její z obilí zetěženého, a z oleje toho, se vším tím kadidlem jejím; v oběť ohnivou bude Hospodinu.

3

¹ Jestliže pak oběť pokojná bude oběť jeho, když by z skotu obětoval, buď vola neb krávu, bez vady bude obětovati je před tváří Hospodinovou. ² Tedy položí ruku svou na hlavu oběti své, i zabije ji u dveří stánku úmluvy; a kropiti budou kněží synové Aronovi krví na oltář vůkol. ³ Potom obětovati bude z oběti pokojné ohnivou oběť Hospodinu, tuk stěva kryjící, i všeliký tuk, kterýž jest na nich, ⁴ Též oběť ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. ⁵ I páliťi to budou synové Aronovi na oltáři spolu s obětí zápalnou, kteráž bude na dříví vloženém na oheň; oběť zajisté ohnivá jest, vůněm spokojující Hospodina. ⁶ Jestliže pak z drobného dobytka bude oběť jeho v oběť pokojnou Hospodinu, samce aneb samici, bez poškrvny obětovati bude ji. ⁷ Jestliže by obětoval beránek, oběť svou, tedy obětovati jej bude před tváří Hospodinovou. ⁸ A vloží ruku svou na hlavu oběti své, a zabije ji před stánkem úmluvy, a kropiti budou synové Aronovi krví její na oltář vůkol. ⁹ Potom obětovati bude z oběti pokojné oběť ohnivou Hospodinu, tuk její i ocas celý, kterýž od hřbetu odejme, též i tuk stěva kryjící se vším tím tukem, kterýž jest na nich, ¹⁰ Též oběť dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. ¹¹ I páliťi to bude kněz na oltáři; pokrm jest oběti ohnivě Hospodinovy. ¹² Jestliže pak koza byla by oběť jeho, tedy bude ji obětovati před obličejem Hospodinovým. ¹³ A vloží ruku svou na hlavu její, a zabije ji před stánkem úmluvy; i kropiti budou synové Aronovi krví její na oltáři vůkol. ¹⁴ Potom obětovati bude z ní oběť svou v oběť ohnivou Hospodinu, tuk stěva kryjící, i všecken tuk, kterýž jest na nich, ¹⁵ Též oběť dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na jatrách; s ledvinkami odejme ji. ¹⁶ I páliťi to bude kněz na oltáři, pokrm oběti ohnivě u vůněm příjemnou. Všecken tuk Hospodinu bude. ¹⁷ Právem věným po rodech vašich, ve všech příbytcích vašich žádného tuku a žádné krve nebudete jísti.

4

¹ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ² Mluv synům Izraelským a rci: Když by kdo zhřešil z poblouzení proti některému ze všech přikázání Hospodinových, ěiní, ěehož býti nemá, a přestoupil by jedno z nich; ³ Jestliže by kněz pomazaný zhřešil hříchem jiných lidí: tedy obětovati bude za hřích svůj, kterýmž zhřešil, volka mladého bez poškrvny Hospodinu v oběť za hřích. ⁴ I přivede volka toho ke dveřím stánku úmluvy před obličej Hospodinův, a položí ruku svou na hlavu volka toho, a zabije ho před obličejem Hospodinovým. ⁵ Tedy vezme kněz pomazaný krve z toho volka, a vnese ji do stánku úmluvy. ⁶ Potom omoěí kněz prst svůj v té krvi, a kropiti jí bude sedmkrátě před Hospodinem, před oponou svatyni. ⁷ Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, na němž se kadí vonnými věcmi před Hospodinem, kterýž jest v stánku úmluvy, a ostatek krve volka toho vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. ⁸ Všecken pak tuk volka toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk pokrývající stěva a všecken tuk, kterýž jest na nich, ⁹ Též oběť dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme ji, ¹⁰ Tak jako se odjímá od volka oběti pokojné, a páliťi to bude

kněz na oltáři zápalu. ¹¹ Kůži pak volka toho, i všechno maso jeho s hlavou i s nohama jeho, stěva jeho i s lejny jeho, ¹² A tak celého volka vynese ven za stany na místo čisté, tam kdež se popel vysypá, a spálí jej na dříví ohněm; na místě, kdež se popel vysypá, spálen bude. ¹³ Jestliže by pak všechno množství Izraelské pobloudilo, a byla by ta věc skrytá před očima shromáždění toho, a učinili by proti některému ze všech přikázání Hospodinových, čehož by býti nemilo, tak že by vinni byli, ¹⁴ A byl by poznán hřích, kterýmž zhřešili: tedy obětovati bude shromáždění volka mladého v obět za hřích, a přivedou ho před stánek úmluvy. ¹⁵ I položí starší shromáždění toho ruce své na hlavu volka před Hospodinem, a zabije volka před Hospodinem. ¹⁶ I vnese kněz pomazaný z krve volka toho do stánku úmluvy, ¹⁷ A omoče kněz prst svůj v té krvi, kropiti jí bude sedmkrát před Hospodinem, před oponou. ¹⁸ Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, kterýž jest před Hospodinem v stánku úmluvy; potom všechnu krev pozůstávající vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u dveří stánku úmluvy. ¹⁹ Všecken také tuk jeho vyjme z něho, a páliť bude na oltáři. ²⁰ S tím pak volkem tak učiní, jako učinil s volkem za hřích obětovaným, rovně tak učiní s ním. A tak očistí je kněz, i bude jim odpuštěno. ²¹ Volka pak vynese ven z tábora a spálí jej, jako spálil volka prvního; nebo obět za hřích shromáždění jest. ²² Jestliže pak kněz zhřeší, a učiní proti některému ze všech přikázání Hospodina Boha svého, čehož býti nemilo, a to z poblouzení, tak že vinen bude, ²³ A byl by znám hřích jeho, jímž zhřešil: tedy přivede obět svou z koz, samce bez poškrvny. ²⁴ I položí ruku svou na hlavu toho kozla a zabije ho na místě, kdež se bijí oběti zápalné před Hospodinem; obět za hřích jest. ²⁵ A vezma kněz z krve oběti za hřích na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, ostatek pak krve jeho vyleje k spodku oltáře zápalu. ²⁶ Všecken také tuk jeho páliť bude na oltáři, jako i tuk obětí pokojných. A tak očistí jej kněz od hříchů jeho, a odpuštěn bude jemu. ²⁷ Jestliže pak zhřeší člověk z lidu obecného z poblouzení, učiní proti některému přikázání Hospodinovu, čehož by nemilo býti, tak že vinen bude, ²⁸ A byl by znám hřích jeho, kterýmž zhřešil: tedy přivede obět svou z koz, samici bez poškrvny, za hřích svůj, jímž zhřešil. ²⁹ I položí ruku svou na hlavu oběti té za hřích a zabije tu obět za hřích na místě obětí zápalných. ³⁰ A vezma kněz z krve její na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, a ostatek krve její vyleje u spodku oltáře. ³¹ Všecken také tuk její odejme, jako se odjímá tuk od obětí pokojných, a páliť jej bude kněz na oltáři u vůni příjemnou Hospodinu. A tak očistí jej kněz, a bude mu odpuštěno. ³² Pakli by z ovcí přinesl obět svou za hřích, samici bez poškrvny přinese. ³³ A vloží ruku svou na hlavu té oběti za hřích a zabije ji v obět za hřích na místě, kdež se bijí oběti zápalné. ³⁴ Potom vezma kněz krve z oběti té za hřích na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, ostatek pak krve její vyleje k spodku oltáře. ³⁵ Všecken také tuk její odejme, jakž se odjímá tuk beránka z obětí pokojných, a páliť jej bude kněz na oltáři v obět ohnivou Hospodinu. A tak očistí jej kněz od hříchů jeho, kterýmž zhřešil, a odpuštěn bude jemu.

5

¹ Zhřešil-li by člověk, tak že slyše hlas zakletí a jsa svědkem toho, což viděl neb slyšel, a neoznámil by, ponese¹ pokutu za nepravost svou. ² Aneb jestliže by se dotkl člověk některé věci nečisté, buďto těla zvířeti nečisté, buďto těla hovada nečistého, aneb těla zvěřiny nečisté, a bylo by to skryto před ním, tedy nečistý bude a vinen jest. ³ Aneb jestliže by se dotkl nečistoty člověka, jaká by koli byla nečistota jeho, kterouž se poškrvňuje, a bylo by to skryto před ním, a potom poznal by to, vinen jest. ⁴ Aneb jestliže by se kdo započítal, vynášeje to rty svými, že učiní něco zlého aneb dobrého, a to o jakékoli věci, o níž člověk s přísahou obyčej má mluvit, a bylo by to skryto před ním, a potom by poznal, že vinen jest jednou věcí z těch, ⁵ Když tedy vinen bude

jednou vící z těch: vyzná hřích svůj, ⁶ A přivede obět za vinu svou Hospodinu, za hřích svůj, kterýmž zhřešil, samici z dobytku drobného, ovci aneb kozu za hřích, a oěistí¹ jej kněz od hříchů jeho. ⁷ A pakli by s to býti nemohl, aby dobytěe obitoval, tedy přinese obět za vinu svou, kterouž zhřešil, dvě hrdličky aneb dvě holoubátek Hospodinu, jedno v obět za hřích a druhé v obět zápalnou. ⁸ I přinese je k knězi, a on obětovati bude nejprvé to, kteréž má býti v obět za hřích, a nehtem natrhne hlavy jeho naproti tylu jeho, však nerozdílí jí. ⁹ I pokropí krví z oběti za hřích strany oltáře, a což zůstane krve, vytlačí ji k spodku oltáře; nebo obět za hřích jest. ¹⁰ Z druhého pak učiní obět zápalnou vedlé obyčeje. A tak oěistí jej kněz od hříchů jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn. ¹¹ A pakli nemůže s to býti, aby přinesl dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, tedy přinese obět svou ten, kterýž zhřešil, desátý díl míry efi mouky bílé v obět za hřích. Nenaleje¹ na ni oleje, aniž položí na ni kadidla, nebo obět za hřích jest. ¹² Kterouž když přinese k knězi, tedy kněz vezma z ní plnou hrst svou, pamětné její, páli to bude na oltáři mimo obět ohnivou Hospodinu, obět za hřích jest. ¹³ I oěistí jej kněz od hříchů jeho, kterýmž zhřešil v kterékoli vící z těch, a bude¹ mu odpuštěn; ostatek pak bude knězi jako při oběti suché. ¹⁴ Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ¹⁵ Kdyby ělovík přestoupil přestoupením, a zhřešil by z poblouzení, ujímaje vící posvěcených Hospodinu: tedy přinese obět za vinu svou Hospodinu, skopce bez poškrvny z drobného dobytka, podlé ceny tvé, nejniž za dva loty stříbra, vedlé lotu svatyni, za vinu. ¹⁶ A tak, což zhřešil, ujímaje posvěcených vící, nahradí, a pátý díl nad to přidá, dada to knězi; kněz pak oěistí jej skrze skopce oběti za vinu, a bude jemu odpuštěn. ¹⁷ Jestliže by pak ělovík zhřešil, a učinil by proti některému ze všech přikázání Hospodinových, ěehož by nemilo býti, neznaje toho, a byl by vinen, rovně též ponese nepravost svou. ¹⁸ A přivede skopce bez poškrvny z drobného dobytka vedlé ceny tvé v obět za vinu k knězi. I oěistí jej kněz od poblouzení jeho, kterýmž pobloudil a o němž nevěděl, a bude mu odpuštěn. ¹⁹ Obět za provinění jest, nebo zavinil Hospodinu.

6

¹ Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ² Kdyby ělovík zhřešil a přestoupil proti Hospodinu, buď že by oklamal bližního svého v vící sobě svěřené, aneb v spolku nějakém, aneb mocí by vzal něco, aneb lstivě podvedl bližního svého, ³ Buď že nalezna ztracenou víc, za pělby mu ji, buď že by přisáhl falešně, kteroukoli vící z těch, kterouž přihází se ělovíku učiniti a zhřešiti jí, ⁴ Když by tedy zhřešil a vinen byl: navrátí zase tu víc, kterouž mocí sobě vzal, aneb tu, kteréž lstivě s útliskem dosáhl, aneb tu, kteráž mu svěřena byla, aneb ztracenou víc, kterouž našel, ⁵ Aneb o kterékoli vící falešně přisáhl: tedy navrátí to z cela, a nad to pátý díl toho přidá tomu, ěíž bylo; to navrátí v den oběti za hřích svůj. ⁶ Obět pak za hřích svůj přivede Hospodinu z drobného dobytka, skopce bez poškrvny, vedlé ceny tvé, v obět za vinu knězi. ⁷ I oěistí jej kněz před Hospodinem, a odpuštěn mu bude, jedna každá z těch vící, kterouž by učinil a jí vinen byl. ⁸ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ⁹ Pøikaž Aronovi i synům jeho a rci: Tento bude řád při oběti zápalné: (slove pak obět zápalná od pálení na oltáři celou noc až do jitra, nebo oheď na oltáři vždycky hořeti bude), ¹⁰ Obleče se kněz v roucho své lněné, a košilku lněnou vezme na tilo své, a vyhrabe popel, když oheď spálí obět zápalnou na oltáři, a vysype jej u oltáře. ¹¹ Potom svleče šaty své a obleče se v roucho jiné, a vynese popel ven z stanu na místo ěisté. ¹² Oheď pak, kterýž jest na oltáři, bude hořeti na něm, nebude uhašován. A bude zapalovati jím kněz dříví každého jitra, a zpořádá na něm obět zápalnou, a páli to bude na něm tuk pokojných obětí. ¹³ Oheď ustavičně hořeti bude na oltáři, a nebude¹ uhašen. ¹⁴ Tento pak bude řád při oběti suché, kterouž obětovati budou synové Aronovi Hospodinu u

oltáře: ¹⁵ Vezme hrst bílé mouky z oběti té a z oleje jejího, se vším tím kadidlem, kteráž bude na oběti suché, a páliť to bude na oltáři u vůni libeznou, pamětné její Hospodinu. ¹⁶ Což pak zůstane z ní, to jísti budou Aron i synové jeho; přesné jísti se bude na místě svatém, v síni stánku úmluvy jísti to budou. ¹⁷ Nebude vařeno s kvasem, nebo jsem jim to dal za díl z obětí mých ohnivých; svaté svatých to jest, jako i oběť za hřích a jako oběť za vinu. ¹⁸ Každý mužského pohlaví z synů Aronových jísti bude to právem věným po rodech vašich, z ohnivých obětí Hospodinových. Což by se koli dotklo toho, svaté bude. ¹⁹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²⁰ Tato jest oběť Aronova a synů jeho, kterouž obětovati budou Hospodinu v den pomazání jeho: Desátý díl míry efi mouky bílé za oběť suchou ustaviěnou, polovici toho ráno a polovici u veěer. ²¹ Na pánvici s olejem strojena bude; smaženou přineseš ji, a přeeené kusy oběti suché obětovati budeš u vůni spokojující Hospodina. ²² A kněz, kterýž z synů jeho po něm pomazán bude, a¹ ji obětuje právem věným. Hospodinu všecko to páleno bude. ²³ A všeliká suchá oběť kněžská celá spálena bude; nebude¹ jedena. ²⁴ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²⁵ Mluv Aronovi a synům jeho a řci: Tento bude ōád oběti za hřích: Na místě, kdež se zabijí oběť zápalná, zabita bude oběť za hřích před Hospodinem; svatá svatých jest. ²⁶ Kněz oběťující tu oběť za hřích bude¹ jísti ji; na místě svatém jedena bude v síni stánku úmluvy. ²⁷ Což by se koli dotklo masa jejího, svaté bude; a jestliže by krví její šaty skropeny byly, to, což skropeno jest, obmyješ na místě svatém. ²⁸ A nádoba hliněná, v níž by vařeno bylo, rozražena bude; pakli by v nádobě mēdině vařeno bylo, vytřena a vymyta bude vodou. ²⁹ Všelický pohlaví mužského mezi kněžími jísti to bude; svaté svatých jest. ³⁰ Ale žádná oběť za hřích, (z jejížto krve nico vneseno bylo by do stánku úmluvy k oěišťině v svatyni), nebude jedena; ohněm spálena bude.

7

¹ Tento pak bude ōád oběti za provinění; svatá svatých jest. ² Na kterémž místě zabijí se oběť zápalná, na témž zabijí i oběť za vinu, a pokropí krví její oltáře svrchu vřkol. ³ Všecken pak tuk její obětovati bude z ní, ocas i tuk stěva přikrývající. ⁴ Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách; a branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme. ⁵ I bude páliť to kněz na oltáři v oběť ohnivou Hospodinu; oběť za provinění jest. ⁶ Všelický pohlaví mužského mezi kněžími jísti bude ji, na místě svatém jedena bude; svatá svatých jest. ⁷ Jakož oběť za hřích, tak oběť za vinu, jednostejné právo míti budou; knězi, kterýž by ho oěiš¹oval, přináležeti bude. ⁸ Knězi pak, kterýž by něi oběť zápalnou oběťoval, kůže té oběti zápalné, kterouž oběťoval, přináležeti bude. ⁹ Nadto všeliká oběť suchá, kteráž v peci přeeena bude, a všecko, což na pánvici aneb v kotlíku strojeno bude, knězi, kterýž to obětuje, přináležeti bude. ¹⁰ Tolikěž všeliká oběť suchá olejem zadílaná aneb upražená, všechním synům Aronovým přináležeti bude, a to jednomu jako druhému. ¹¹ Tento pak bude ōád oběti pokojné, kterouž by oběťoval Hospodinu: ¹² Jestliže by ji oběťoval v oběti chvály, tedy obětovati bude v oběť chvály koláě nekvašené, olejem zadílané a oplatky nekvašené, olejem pomazané a mouku bílou smaženou, s těmi koláěi olejem zadílanými. ¹³ Mimo ty koláě také chléb kvašený obětovati bude oběť svou, v oběť chvály pokojných obětí svých. ¹⁴ A bude¹ obětovati z něho jeden pecník, ze vši té oběti Hospodinu oběť ku pozdvižení, a ten přináležeti bude tomu knězi, kterýž kropil krví té oběti pokojné. ¹⁵ Maso pak oběť, z té oběti chvály, jenž jest oběť pokojná, v den obětování jejího jedeno bude, aniž co zůstane z něho do jitra. ¹⁶ Jestliže by pak z slibu aneb z dobré vůle oběťoval oběť svou, tolikěž v den obětování jejího jedena bude; a jestliže by co zůstalo z toho, tedy na druhý den jísti se bude. ¹⁷ Jestliže by pak co

masa z té oběti zůstalo do třetího dne, ohněm spáleno bude. ¹⁸ Pakli by kdo pojedl maso oběti pokojné dne třetího, nebude¹ přijemný ten, kterýž ji obětoval, aniž přijata bude, ale ohavnost bude, a kdož by koli jedl je, ponese nepravost svou. ¹⁹ Též maso, kteréž by se dotklo něeho nečistého, nebude jedeno, ale ohněm spáleno bude; maso pak jiné, kdož by koli čistý byl, bude moci jísti. ²⁰ Nebo ělovík, kterýž by jedl maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu obětována, a byl by poškrvňný: tedy vyhlazen bude ělovík ten z lidu svého. ²¹ A kdož by se dotkl něeho nečistého, buďto nečistoty ělovíka, buď hovada nečistého aneb všeliké ohavnosti nečisté, a jedl by maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu posvěcena: tedy vyhlazen bude ělovík ten z lidu svého. ²² Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²³ Mluv k synům Izraelským a rci jim: Žádného tuku z vola, aneb z ovce, aneb z kozy nebudete jísti. ²⁴ Aěkoli tuk mrtvého a tuk udáveného hovada může užíván býti k všeliké potřebě, ale jísti ho nikoli nebudete. ²⁵ Nebo kdož by koli jedl tuk z hovada, kterýž obětovati bude ělovík v obět ohnivou Hospodinu, vyhlazen bude ělovík ten, kterýž jedl, z lidu svého. ²⁶ Tolikěž krve žádné jísti nebudete ve všech příbytcích svých, buď z ptactva, buď z hovada. ²⁷ Všeliký ělovík, kterýž by jedl jakou krev, vyhlazen bude z lidu svého. ²⁸ Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²⁹ Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož by obětoval obět svou pokojnou Hospodinu, on sám přinese obět svou Hospodinu z obětí pokojných svých. ³⁰ Ruce jeho obětovati budou obět ohnivou Hospodinu. Tuk s hrudím přinese, a hrudí aby bylo v obět sem i tam obracení před Hospodinem. ³¹ Páliti pak bude kniz tuk na oltáři, ale hrudí to zůstane Aronovi i synům jeho. ³² A plece pravé dáte knizi ku pozdvižení z obětí pokojných vašich. ³³ Kdožkoli z synů Aronových obětovati bude krev obětí pokojných a tuk, tomu se dostane plece pravé na díl jeho. ³⁴ Nebo hrudí sem i tam obracení a plece vzhůru pozdvižení vzal jsem od synů Izraelských z obětí pokojných jejich, a dal jsem je Aronovi knizi i synům jeho právem věným od synů Izraelských. ³⁵ To¹ jest díl pomazání Aronova, a pomazání synů jeho z ohnivých obětí Hospodinových, ode dne toho, v kterémž jim přistoupiti rozkázal k vykonávání kněžství Hospodinu, ³⁶ Kterýž přikázal Hospodin, aby jim ode dne, v kterémž jich pomazal, dáván byl od synů Izraelských právem věným po rodech jejich. ³⁷ Ten¹ jest ōád oběti zápalné, oběti suché, oběti za hřích, oběti za vinu, a posvěcování i obětí pokojných, ³⁸ Kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai toho dne, když přikázal synům Izraelským, aby obětovali oběti své Hospodinu na poušti Sinai.

8

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ² Vezmi Arona a syny jeho s ním, i roucha jejich a olej pomazání, též volka k oběti za hřích, a dva skopce, a koš s přesnými chleby, ³ A shromažď všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. ⁴ I učinil Mojžíš, jakž přikázal jemu Hospodin, a shromáždilo se všecko množství ke dveřím stánku úmluvy. ⁵ Tedy ōekl Mojžíš tomu množství: Toto¹ jest to slovo, kteréž přikázal vykonati Hospodin. ⁶ A rozkázav přistoupiti Mojžíš Aronovi a synům jeho, umyl je vodou. ⁷ A oblékl jej v sukni a přepásal ho pasem, a oděv ho pláštěm, dal náramenník svrchu na něj, a připásal jej pasem náramenníka a otáhl ho jím. ⁸ A vložil na něj náprsník, do nihožto dal urim a thumim. ⁹ Potom vstavil ěpici na hlavu jeho; a dal na ěpici jeho po předu plech zlatý, korunu svatou, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹⁰ Vzal také Mojžíš olej pomazání a pomazal příbytku i všech věcí, kteréž byly v něm, a posvětil jich. ¹¹ A pokropil jím oltář sedmkrát, a pomazal oltář i všeho nádobí jeho, též umyvadla i s podstavkem jeho, aby to všecko posvěceno bylo. ¹² Vlil také oleje pomazání na hlavu Aronovu, a pomazal ho ku posvěcení jeho. ¹³ Rozkázal

také Mojžíš pøistoupiti synùm Aronovým, a zobláèel je v sukni, a opásal je pasem, a vstavil na ni klobouky, jakož byl pøikázal Hospodin jemu. ¹⁴ A pøivedl volka k obìti za høích, i položil Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka obìti za høích. ¹⁵ I zabil jej a vzal krev jeho, a pomazal rohù oltáøe vùkol prstem svým, a tak oèistil oltáø. Ostatek pak krve vylil k spodku oltáøe a posvìtil ho k oèiš'ování na nìm. ¹⁶ Vzal také všecken tuk, kterýž byl na støevách, a branici s jater a obì ledvinky i tuk jejich, a pálil to Mojžíš na oltáøi. ¹⁷ Volka pak toho i kùži jeho, i maso jeho, i lejna jeho spálil ohnìm vni za stany, jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹⁸ Potom pøivedl skopce obìti zápalné, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu toho skopce. ¹⁹ I zabil jej, a pokropil Mojžíš krví oltáøe po vrchu vùkol. ²⁰ Skopce také rozsekal na kusy jeho, a pálil Mojžíš hlavu, kusy i tuk. ²¹ Støeva pak a nohy vymyl vodou, a tak spálil Mojžíš všeho skopce na oltáøi. I byl zápal u vùni líbeznou, obìt ohnivá Hospodinù, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ²² Rozkázal také pøivèsti skopce druhého, skopce posvìcení, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu skopce. ²³ I zabil jej, a vzav Mojžíš krve jeho, pomazal jí konce pravého ucha Aronova a palce ruky jeho pravé, i palce nohy jeho pravé. ²⁴ Tolikéž synùm Aronovým rozkázav pøistoupiti, pomazal kraje ucha jejich pravého a palce ruky jejich pravé, též palce nohy jejich pravé, a vykropil krev na oltáø svrchu vùkol. ²⁵ Potom vzal tuk a ocas i všecken tuk pøikrývající droby a branici s jater, též obì dvì ledvinky i tuk jejich i plece pravé. ²⁶ Také z koše pøesných chlebù, kteøíž byli pøed Hospodinem, vzal jeden koláè pøesný a jeden pecník chleba s olejem a jeden oplatek, a položil to s tukem a s plecem pravým. ²⁷ A dal to všecko v ruce Aronovy a v ruce synù jeho, rozkázav obraceti sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem. ²⁸ Potom vzav z rukou jejich, pálil to na oltáøi v zápal. Posvìcení toto jest u vùni rozkošnou, obìt ohnivá Hospodinù. ²⁹ Vzal také Mojžíš hrudí a obracel je sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem; a z skopce posvìcení dostal se Mojžíšovi díl, jakož mu byl pøikázal Hospodin. ³⁰ Vzal také Mojžíš oleje pomazání a krve, kteráž byla na oltáøi, a pokropil Arona i roucha jeho, též synù Aronových a roucha jejich s ním. A tak posvìtil Arona i roucha jeho, též synù jeho i roucha jejich s ním. ³¹ I øekl Mojžíš Aronovi a synùm jeho: Vaøte to maso u dveøí stánku úmluvy, a jezte je tu, i chléb, kterýž jest v koši posvìcení, jakož jsem pøikázal, øka: Aron a synové jeho jísti budou je. ³² Což by pak zùstalo masa i chleba toho, ohnìm to spálíte. ³³ A ze dveøí stánku úmluvy za sedm dní nevycházejte až do dne, v kterémž by se vyplnili dnové svìcení vašeho; nebo za sedm dní posvìcovány budou ruce vaše. ³⁴ Jakož se stalo dnešní den, tak pøikázal Hospodin èiniti k oèiš'ování vašemu. ³⁵ Protož u dveøí stánku úmluvy zùstanete ve dne i v noci za sedm dní, a ostøíhati budete naøízení Hospodinova, abyste nezemøeli; nebo tak mi jest pøikázáno. ³⁶ Uèinil tedy Aron i synové jeho všechny vìci, kteréž pøikázal Hospodin skrze Mojžíše.

9

¹ Stalo se pak dne osmého, povolal Mojžíš Arona a synù jeho i starších Izraelských. ² I øekl Aronovi: Vezmi sobì tele k obìti za høích, a skopce k obìti zápalné, obé bez poškvrny, a obìtuj pøed Hospodinem. ³ K synùm pak Izraelským mluvití budeš, øka: Vezmìte kozla k obìti za høích, a tele a beránka, roèní, bez vady, k obìti zápalné, ⁴ Vola také a skopce k obìti pokojné, abyste obìtovali pøed Hospodinem, a obìt suchou zadílanou olejem; nebo dnes se vám ukáže Hospodin. ⁵ Tedy vzali ty vìci, kteréž pøikázal Mojžíš pøed stánkem úmluvy, a pøistoupivši všecko shromáždìní, stáli pøed Hospodinem. ⁶ I øekl Mojžíš: Toto jest ta vìc, kterouž pøikázal Hospodin. Vykonejtež ji, a ukáže se vám sláva Hospodinova. ⁷ Aronovi pak øekl Mojžíš: Pøistup k oltáøi a obìtuj obìt za høích svùj, a obìt zápalnou svou k vykonání oèiš'ování za sebe i za

lid tento; obítuj také obít lidu všeho, a uèìò oèìštìnì za nì, jakož pøikázal Hospodin. ⁸ Pøistoupiv tedy Aron k oltáøi, zabil tele své k obìti za høích. ⁹ I dali mu synové Aronovi krev. Kterýžto omoèiv prst svůj ve krvi, pomazal rohù oltáøe, ostatek pak krve vylil k spodku oltáøe. ¹⁰ Ale tuk a ledvinky, i branici s jater té obìti za høích pálil na oltáøi, jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹¹ Maso pak s kùží spálil vnì za stany. ¹² Zabil také obìt zápalnou. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil po vrchu oltáøe vùkol. ¹³ Podali jemu také i obìti zápalné s kusy jejími i hlavy její, a pálil ji na oltáøi. ¹⁴ A vymyv støeva i nohy její, pálil je s obìtí zápalnou na oltáøi. ¹⁵ Obìtoval také obìt všeho lidu. A vzav kozla obìti za høích, kterýž byl všeho lidu, zabil jej a obìtoval ho za høích jako i prvního. ¹⁶ Obìtoval též obìt zápalnou a uèìnil ji vedlé obyèeje. ¹⁷ Tolikéž i obìt suchou obìtoval, a vzav plnou hrst z ní, pálil to na oltáøi, mimo obìt zápalnou jitønì. ¹⁸ Zabil ještì i vola a skopce k obìti pokojné, kteráž byla za lid. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil oltáøe po vrchu vùkol. ¹⁹ Dali jemu také tuk z vola a z skopce ocas, a tuk pøikrývající støeva i ledvinky a branici s jater. ²⁰ A položili vèecken tuk na hrudí; i pálil ten tuk na oltáøi. ²¹ Hrudí pak a plece pravé obracel sem i tam Aron v obìt obracení pøed Hospodinem, jakož byl pøikázal Mojžíšovi. ²² Potom Aron pozdvihna rukou svých k lidu, dal jim požehnání, a sstoupil od obìtování obìti za høích a obìti zápalné i obìti pokojné. ²³ Tedy všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z nìho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu. ²⁴ Nebo sstoupil oheò od tváøi Hospodina, a spálil na oltáøi obìt zápalnou i vèecken tuk. Což když uzøel veškeren lid, zkøikl a padli na tváøi své.

10

¹ Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidlnici svou, dali do nich oheò a položili na nìj kadidlo, a obìtovali pøed Hospodinem oheò cizí, èehož jim byl nepøikázal. ² Protož sstoupiv oheò od Hospodina, spálil je; a zemøeli tu pøed Hospodinem. ³ I øekl Mojžíš Aronovi: To[†] jest, což mluvil Hospodin, øka: V tìch, kteøíž pøistupují ke mnì, posvìcen budu, a pøed oblièejem všeho lidu oslaven budu. I mlèel Aron. ⁴ Tedy povolal Mojžíš Mizaele a Elizafana, synù Uziele, strýce Aronova, a øekl jim: Poìte a vynesete bratøí své od svatynì ven za stany. ⁵ I poišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl rozkázal Mojžíš. ⁶ Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synùm jeho: Hlav svých neodkrývejte a roucha svého neroztrhujte, abyste nezemøeli, a aby se Bùh na všechno množství nerozhnival; ale bratøí vaši, všechna rodina Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl Hospodin. ⁷ Vy pak ze dveøí stánku úmluvy nevycházejte, abyste nezemøeli; nebo olej pomazání Hospodinova jest na vás. I uèìnili vedlé rozkázání Mojžíšova. ⁸ Mluvil také Hospodin Aronovi, øka: ⁹ Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete mítì vcházejìti do stánku úmluvy, abyste nezemøeli, (ustanovení vìèné to bude po rodech vašich); ¹⁰ Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvìceným, a mezi èistým a neèistým; ¹¹ Též abyste uèìli syny Izraelské všechnìm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše. ¹² Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synùm jeho, kteøíž živi zùstali: Vezmìte obìt suchou, kteráž zùstala z ohnivých obìtí Hospodinových, a jezte ji s pøesnicemi u oltáøe; nebo svatá svatých jest. ¹³ Protož jístì budete ji na místì svatém, nebo to jest právo tvé a právo synù tvých z ohnivých obìtí Hospodinových; tak zajisté jest mì pøikázáno. ¹⁴ Hrudí pak sem i tam obracení, a plece vznášení jístì budete na místì èistém, ty i synové tvoji, i dcery tvé s tebou; nebo to právem tobì a synùm tvým dáno jest z pokojných obìtí synù Izraelských. ¹⁵ Plece vzhùru vznášení a hrudí sem i

tam obracení s oběťmi ohnivými tuků, kteréž přinesou, aby sem i tam obráceno bylo, tak jako oběť obracení před Hospodinem, bude tobě i synům tvým s tebou právem věným, jakož přikázal Hospodin. ¹⁶ Mojžíš pak hledal pilně kozla k oběti za hřích, a hle, již spálen byl. Tedy rozhníval se na Eleazara a Itamara, syny Aronovy pozůstalé, a řekl: ¹⁷ Proč jste nejedli oběti za hřích na místě svatém? Nebo svatá svatých byla, poněvadž ji dal vám, abyste nesli nepravost všeho množství k očištění jejich před Hospodinem. ¹⁸ A hle, ani krev její není vnesena do vnitřku svatyně. Jísti jste měli ji v svatyni, jakož jsem byl přikázal. ¹⁹ Tedy odpověděl Aron Mojžíšovi: Aj, dnes obětovali oběť svou za hřích a oběť svou zápalnou před Hospodinem, ale přihodila se mně taková věc, že, kdybych byl jedl oběť za hřích dnes, zdali by se to líbilo Hospodinu? ²⁰ Což když uslyšel Mojžíš, přestal na tom.

11

¹ I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka jim: ² Mluvte k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou živočišové, kteréž jísti budete ze všech hověd, kteráž jsou na zemi: ³ Všecké hovědo, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a přežívá, jísti budete. ⁴ A však z těch, kteráž přežívají, a z těch, kteráž kopyta rozdělená mají, nebudete jísti, jako velblouda; nebo ať přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude. ⁵ Ani králíka, kterýž ať přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude. ⁶ Ani zajíce; nebo ať přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude. ⁷ Tolikéž ani svině; nebo ať má rozdělené kopyto, tak že se rozdvojuje, ale nepřežívá, nečistá bude vám. ⁸ Masa jejich nebudete jísti, ani těla jejich mrtvého se dotýkati, nečistá budou vám. ⁹ Ze všech pak živočichů, kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, což má plejtvý a šupiny u vodách mořských i v řekách, jísti budete. ¹⁰ Všecko pak, což nemá plejtví a šupin v moři i v řekách, buď jakýkoli hmyz vodný, aneb jakákoli duše živá u vodách, ohavností bude vám. ¹¹ A tak v ohavnosti vám budou, abyste masa jejich nejedli a těla jejich v ohyzdnosti měli. ¹² Což tedy nemá plejtví a šupin u vodách, to v ohavnosti míti budete. ¹³ Z ptactva pak tyto v ohavnosti míti budete, jichžto nebudete jísti, nebo ohavnost jsou, jako jest orel, noh a orlice mořská, ¹⁴ Též sup, káně a luňák vedlé pokolení svého, ¹⁵ A všeliký krkavec vedlé pokolení svého, ¹⁶ Také pštros, sova, vodní káně, a jestřáb vedlé pokolení svého, ¹⁷ A buka, křehav a kalous, ¹⁸ A porfírián, pelikán a labut, ¹⁹ Též éap a kalandra vedlé pokolení svého, dedek a netopýř. ²⁰ Všelický zemiplaz křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete. ²¹ A však ze všelikého zemiplazu křídla majícího, kterýž na čtyřech nohách chodí, jísti budete ty, kteříž mají stehénka na nohách svých, aby skákali na nich po zemi. ²² Tito pak jsou, kteréž jísti budete: Arbes vedlé pokolení svého, sálem vedlé pokolení svého, chargol vedlé pokolení svého, a chagab vedlé pokolení svého. ²³ Jiný pak zemiplaz všeliký křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete. ²⁴ Nebo těmi byste se poškvřovali. Protož kdož by se koli dotkl těla jich, nečistý bude až do večera. ²⁵ A kdož by koli nesl tělo jich, zpěně roucho své a nečistý bude až do večera. ²⁶ Všecké hovědo, kteréž má rozdělené kopyto, ale není rozdvojené, a nepřežívá, nečisté vám bude. Kdož by koli jeho se dotekl, nečistý bude. ²⁷ A cožkoli chodí na tlapách svých ze všech hověd četvernohých, nečisté bude vám. Kdož by koli dotkl se těl jejich, nečistý bude až do večera. ²⁸ A kdož by koli nesl tělo jejich, zpěně roucha svá a nečistý bude až do večera; nebo nečistá jsou vám. ²⁹ Také i toto vám nečisté bude mezi zemiplazy, kteříž lezou po zemi: Koléava a myš a žába, každé vedlé pokolení svého; ³⁰ Též ježek a ještěrka, hlemejží, štír a krtilce. ³¹ Tyto věci nečisté vám budou ze všelijakého zemiplazu. Kdož by se koli dotkl jich mrtvých, nečistý

bude až do veèera. ³² A všeliká vïc, na kterouž by padlo nïco z tïch již mrtvých tïl, neèistá bude, buï nádoba døevïná, neb roucho, neb kùže, aneb pytel. A všeliká nádoba, kteréž se k dílu nijakému užívá, do vody vložena bude a neèistá zùstane až do veèera, potom èistá bude. ³³ Všeliká pak nádoba hlinïná, do níž by nïco toho upadlo, i což by koli v ní bylo, neèisté bude, ona pak rozražena bude. ³⁴ Všeliký také pokrm, jehož se užívá, jestliže by na něj voda vylita byla, neèistý bude; a všeliký nápoj ku pití pøíhodný v každé nádobì neèisté bude neèistý. ³⁵ A všecko, na èež by nïco z tïla jejich upadlo, neèisté bude. Pec a kotlišti zboøeno bude, nebo neèisté jest; protož za neèisté je mítí budete. ³⁶ Ale studnice a èisterna, i všeliké shromáždíní vod, èistá budou; však což by se dotklo umrliny jejich, neèisté bude. ³⁷ Jestliže by pak nïco z mrchy jejich upadlo na nïkteré semeno, kteréž síti obyèej jest, èisté bude. ³⁸ Ale když by polito bylo vodou semeno, a potom padlo by nïco z umrliny jejich na nï, neèisté bude vám. ³⁹ Jestliže by umøelo hovado z tïch, kteráž vám jsou ku pokrmu, kdož by se koli mrchy jeho dotkl, neèistý bude až do veèera. ⁴⁰ Kdo by jedl z tïla toho, zpèøe¹ roucha svá a neèistý bude až do veèera. Také i ten, kterýž by vynesl tu mrchu, zpèøe roucha svá, a neèistý bude až do veèera. ⁴¹ Tolikéž všeliký zemìplaz, kterýž se plazí po zemi, v ohavnosti bude vám; nebudete ho jísti. ⁴² Nièeho, což se plazí na prsech, aneb cožkoli ètvermo leze, aneb více má noh, ze všeho zemìplazu, kterýž se plazí po zemi, nebudete jísti nebo jsou ohavnost. ⁴³ Nezohavujtež duší svých žádným zemìplazem, kterýž se plazí, a nepoškrvòujte se jimi, abyste neèistí nebyli uèinìni skrze nï. ⁴⁴ Nebo já jsem Hospodin Bùh váš; protož posvi¹tež se, a svatí buïte, nebo já svatý jsem, a nepošvròujte duší svých žádným zemìplazem, kterýž se plazí po zemi. ⁴⁵ Nebo já jsem Hospodin, kterýž jsem vás vyvedl z zemì Egyptské, abych vám byl za Boha; protož svatí buïte, nebo já jsem svatý. ⁴⁶ To¹ jest právo strany hovada, ptactva a všeliké duše živé, kteráž se hýbe u vodách, a každé duše živé, kteráž se plazí na zemi, ⁴⁷ Aby rozdíl èinìn byl mezi neèistým a èistým, a mezi živoèichy, kteøíž se mají jísti, a mezi živoèichy, kteøíž se nemají jísti.

12

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv synùm Izraelským a rci: Žena poènuc, porodí-li pacholíka, neèistá bude za sedm dní; podlé poètu dnù, v nichž oddìluje se pro nemoc svou, neèistá bude. ³ Potom dne osmého obøezáno bude tìlo neobøízky jeho. ⁴ Ona pak ještì za tøidceti a tøi dni zùstávati bude v oèiř¹ování se od krve. Nižádné vïcì svaté se nedotkne a k svatyni nepùjde, dokudž se nevyplní dnové oèiřtíní jejího. ⁵ Pakli diveèku porodí, neèistá bude za dvì nedìle vedlé neèistoty oddìlení svého, a šedesáte šest dní zùstávati bude v oèiřtíní od krve. ⁶ Když pak vyplní se dnové oèiřtíní jejího po synu aneb po dceøi, pøinese beránka roèního na obìt zápalnou, a holoubátko aneb hrdlièku na obìt za høích, ke dveøím stánku úmluvy, knìzi. ⁷ Kterýž obìtovati ji bude pøed Hospodinem, a oèistí ji, a tak oèiřtina bude od toku krve své. Ten jest zákon té, kteráž porodila pacholíka aneb diveèku. ⁸ Pakli nebude moci býti s beránka, tedy vezme dvì hrdlièátek, aneb dvì holoubátek, jedno v obìt zápalnou a druhé v obìt za høích. I oèistí ji knìz, a tak èistá bude.

13

¹ Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka: ² Èlovìk ješto by na kùži tìla jeho byla nijaká oteklna aneb prašivina, aneb poškrvna pobìlavá, a bylo by na kùži tìla jeho nïco podobného k ránì malomocenství: tedy pøiveden bude k Aronovi knìzi, aneb k nïkterému z synù jeho knìží. ³ I pohledí knìz na ránu, kteráž jest na kùži tìla jeho. Jestliže chlupové na té ránì zbìlejí, a ta rána bude-li na pohledínì hlubší nežli

jiná kůže těla jeho, rána malomocenství jest. Když tedy spatří ji kněz, za nečistého vyhlásí jej. ⁴ Pakli by poškrvna pobílavá byla na kůži těla jeho, a rána ta nebyla by hlubší nežli jiná kůže, a chlupové její nezbíleli by: tedy rozkáže zavěti kněz majícího takovou ránu za sedm dní. ⁵ Potom pohledí na něj kněz v den sedmý, a jestli rána ta zůstává tak před oěima jeho a nerozmáhá se po kůži: tedy rozkáže ho zavěti kněz po druhé za sedm dní. ⁶ I pohledí na ni kněz v den sedmý po druhé, a jestliže ta rána pozěernalá bude, a nerozmohla by se po kůži: tedy za čistého vyhlásí ho kněz, nebo prašivina jest. I zpěoe roucha svá a čistý bude. ⁷ Pakli¹ by se dále rozmohla ta prašivina po kůži jeho, již po ukázání se knězi k očistění svému, tedy ukáže se znovu knězi. ⁸ I pohledí na něj kněz, a jestliže se rozmohla ta prašivina po kůži jeho, za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo malomocenství jest. ⁹ Rána malomocenství když bude na ělovíku, přiveden bude k knězi. ¹⁰ I pohledí na něj kněz, a bude-li otekliná bílá na kůži, až by uěinila chlupy bílé, by¹ pak i zdravé maso bylo na té oteklině: ¹¹ Malomocenství zastaralé jest na kůži těla jeho. Protož za nečistého vyhlásí jej kněz, a nedá ho zavěti, nebo zjevně nečistý jest. ¹² Jestliže by se pak vylilo malomocenství po kůži, a přikrylo by malomocenství všecku kůži nemocného, od hlavy jeho až do noh jeho, všudy kdež by kněz oěima viditi mohl: ¹³ I pohledí na něj kněz, a přikrylo-li by malomocenství všecko tělo jeho, tedy za čistého vyhlásí nemocného. Nebo všecka ta rána v bílost se změnila, protož čistý jest. ¹⁴ Ale kdykoli ukáže se na ní živé maso, nečistý bude. ¹⁵ I pohledí kněz na to živé maso a vyhlásí jej za nečistého, nebo to maso živé nečisté jest, malomocenství jest. ¹⁶ Když by pak odešlo zase maso živé a změnilo by se v bílost, tedy přijde k knězi. ¹⁷ A vida kněz, že obrátila se rána ta v bílost, za čistou vyhlásí ji; čistá jest. ¹⁸ Když by pak byl na kůži těla vřed, a byl by zhojen, ¹⁹ Byla-li by na místě vředu toho otekliná bílá, aneb poškrvna pobílavá a náryšavá, tedy ukázána bude knězi. ²⁰ A vida kněz, že na pohledině to místo jest nižší nežli jiná kůže, a chlupové na něm by zbíleli, za nečistého vyhlásí jej kněz. Rána malomocenství jest, kteráž na vředu vyrostla. ²¹ Pakli, když pohledí na ni kněz, uzří, že chlupové nezbíleli na něm, a není nižší nežli jiná kůže, ale že jest pozěernalé místo, tedy zavěe ho kněz za sedm dní. ²² Pakli¹ by šíoe se rozmáhala po kůži, za nečistého vyhlásí jej kněz; rána malomocenství jest. ²³ Pakli by ta poškrvna pobílavá zůstávala na místě svém, a nerozmáhala by se, znamení toho vředu jest; protož za čistého vyhlásí jej kněz. ²⁴ Tělo, na jehož kůži byla by spálenina od ohně, a po zhojení té spáleniny zůstala by poškrvna pobílavá a náryšavá, anebo bílá toliko: ²⁵ Pohledí na ni kněz, a jestliže chlupové na ní zbíleli, a lsknou se, způsob také její jest hlubší nežli jiné kůže vůkol: malomocenství jest, kteréž zrostlo na spálenině; protož za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo rána malomocenství jest. ²⁶ Pakli uzří kněz, an na poškrvně pobílavé není žádného chlupu bílého, a že nižší není nežli jiná kůže, ale že jest pozěernalá, poručí ho zavěti kněz za sedm dní. ²⁷ I pohledí na ni kněz dne sedmého. Jestliže se více rozmohla po kůži, tedy za nečistého vyhlásí jej; nebo rána malomocenství jest. ²⁸ Pakli bílost lsknutá na svém místě zůstáváti bude, a nerozmůže se po kůži, ale bude pozěernalá: zprýštění od spáleniny jest; za čistého vyhlásí jej kněz, nebo šrám spáleniny jest. ²⁹ Byla-li by pak rána na hlavě aneb na bradě muže neb ženy, ³⁰ Tedy pohledí kněz na tu ránu, a jestliže způsob její bude hlubší nežli jiná kůže, a bude na ní vlas prožlutlý a tenký: tedy za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo poškrvna ěrná jest; malomocenství na hlavě aneb na bradě jest. ³¹ Když pak pohledí kněz na ránu poškrvny ěrné a uzří, že způsob její není hlubší nežli jiná kůže, a že není vlasu ěrného na ní: zavěti dá kněz majícího ránu poškrvny ěrné za sedm dní. ³² I pohledí kněz na tu ránu dne sedmého, a aj, nerozmohla se ta poškrvna ěrná, a není vlasu žlutého na ní, a způsob té poškrvny ěrné není hlubší nežli kůže:

³³ Tedy oholen bude èlovìk ten, ale poškrvny té èerné nedá holiti. I dá zavøíti knìz majícího tu poškrvnu za sedm dní po druhé. ³⁴ I pohledí knìz na poškrvnu èernou dne sedmého, a jestliže se nerozmohla poškrvna èerná dále po kùži, a místo její není-li hlubší nežli jiná kùže: za èistého vyhlásí ho knìz, i zpéøe roucha svá a èistý bude. ³⁵ Pakli by se dále rozmohla poškrvna ta èerná po kùži, již po oèišťení jeho, ³⁶ Tedy pohledí na ni knìz, a uzøí-li, že se dále rozmohla ta poškrvna èerná po kùži, nebude více šetøiti vlasu žlutého; neèistý jest. ³⁷ Pakli poškrvna èerná tak zůstává pøed oèima jeho, a èerný vlas vzrostl by na ní, tedy zhojena jest ta poškrvna èerná; èistý jest, a za èistého vyhlásí jej knìz. ³⁸ Když by na kùži tìla muže aneb ženy byly poškrvny, totiž poškrvny pobílavé, ³⁹ I pohledí knìz, a jestliže budou na kùži tìla jejich poškrvny bílé, pozèernalé, tedy poškrvna bílá jest, kteráž na kùži zrostla; èistý jest. ⁴⁰ Muž, z jehož by hlavy vlasové slezli, lysý jest a èistý jest. ⁴¹ Jestliže pak po jedné stranì obleze hlava jeho, nálysý jest a èistý jest. ⁴² Pakli na té lysinì, aneb na tom oblysení byla by rána bílá a ryšavá, tedy malomocenství zrostlo na lysinì jeho, aneb na oblysení jeho. ⁴³ I pohledí na něj knìz, a uzøí-li oteklinu rány bílou a ryšavou na lysinì jeho, aneb na oblysení jeho, jako zpùsob malomocenství na kùži tìla: ⁴⁴ Èlovìk malomocný jest a neèistý jest. Bez meškání za neèistého vyhlásí jej knìz, nebo na hlavì jeho jest malomocenství jeho. ⁴⁵ Malomocný pak, na nìmž by ta rána byla, bude mítí roucho roztržené a hlavu odkrytou a ústa zastøená, a Neèistý, neèistý jsem! volati bude. ⁴⁶ Po všecy dny, v nichž ta rána bude na nìm, za neèistého jmín bude; nebo neèistý jest. Sám bydliti bude, vnì za stany bude pøebývání jeho. ⁴⁷ Když by pak na rouchu byla rána malomocenství, buì na rouchu soukenném aneb na rouchu lnìném, ⁴⁸ Buì na osnovì aneb na outku ze lnu aneb z vlny, buì na kùži aneb na každé vici kožené, ⁴⁹ A byla by ta rána zelená neb náryšavá na rouchu aneb na kùži, aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené: rána malomocenství jest, ukázána bude knìzi. ⁵⁰ I pohledí knìz na tu ránu, a dá zavøíti tu víc mající ránu za sedm dní. ⁵¹ A pohledí na tu ránu dne sedmého, uzøí-li, že se dále rozmohla ta rána na rouchu, neb po osnovì anebo po outku, aneb na kùži, k èemuž by jí koli užíváno bylo: rána ta malomocenství rozjídavá jest, víc neèistá jest. ⁵² I spálí to roucho aneb osnovu, aneb outek z vlny neb ze lnu, aneb jakoukoli nádobu koženou, na níž by byla rána ta; nebo malomocenství škodlivé jest, protož ohnì spáleno bude. ⁵³ Pakli pohledí knìz, uzøel by, že se nerozmohla rána ta na rouchu, aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené: ⁵⁴ Rozkáže knìz, aby zeprali tu víc, na níž byla by rána, i káže ji zavøíti za sedm dní po druhé. ⁵⁵ I pohledí knìz po zeprání té vici na ránu. Jestliže nezminila rána barvy své, by¹ se pak nerozmohla dále, pøedce neèistá jest. Ohnìm spálíš ji; nebo rozjídavá víc jest na vrchní neb spodní stranì její. ⁵⁶ Pakli pohledí knìz, uzøel by, an pozèernala rána po zeprání svém, odtrhne ji od roucha aneb od kùže, aneb od osnovy, aneb od outku. ⁵⁷ Jestliže se pak ukáže ještì na rouchu aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené, malomocenství rozjídající se jest. Ohnìm spálíš víc tu, na kteréž by ta rána byla. ⁵⁸ Roucho pak aneb osnovu, aneb outek, aneb kteroukoli nádobu koženou, když bys zepral, a odešla by od ní ta rána, ještì po druhé zpéøeš, a èisté bude. ⁵⁹ Ten¹ jest zákon o ránì malomocenství na rouchu soukenném aneb lnìném, aneb na osnovì, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobì kožené, kterak má za èistou aneb za neèistou uznána býti.

14

¹ I mluvil Hospodin k Mojžišovi, øka: ² Tento bude øád pøi malomocném v den oèišťování jeho: K knìzi pøiveden bude. ³ I vyjde knìz ven z stanù a pohledí na něj, a uzøí-li, že uzdravena jest rána malomocenství malomocného: ⁴ Rozkáže knìz tomu,

kterýž se oěiš'uje, vzíti dva vrabce živé a èisté, a døevo cedrové, a èervec dvakrát barvený, a yzop. ⁵ I rozkáže knìz zabiti vrabce jednoho, a vycediti krev z nìho do nádoby hlinìné nad vodou živou. ⁶ A vezme vrabce živého a døevo cedrové, též èervec dvakrát barvený, a yzop, a omoěi to všecko i s vrabcem živým ve krvi vrabce zabitého nad vodou živou. ⁷ Tedy pokropí toho, kterýž se oěiš'uje od malomocenství, sedmkrát, a za èistého jej vyhlásí, i pustí vrabce živého na pole. ⁸ Ten pak, kterýž se oěiš'uje, zpéøe roucho své a oholí všechny vlasy své, umyje se vodou, a èistý bude. Potom vejde do tábora, a bydliti bude vnì, nevcházeje do stanu svého za sedm dní. ⁹ Dne pak sedmého sholí všechny vlasy své, hlavu i bradu svou, i oboěi své, a tak všechny vlasy své sholí; zpéøe také roucha svá a tìlo své umyje vodou, a tak oèistí se. ¹⁰ Dne pak osmého vezme dva beránky bez poškvrny, a ovci jednu roèní bez poškvrny, a tøi desetiny efi mouky bìlné k obìti suché, olejem zadìlané, a oleje jednu mírku. ¹¹ Knìz pak, kterýž oěiš'uje, postaví toho èlovìka oěiš'ujícího se s tìmi vícmi pøed Hospodinem u dveøí stánku úmluvy. ¹² I vezme knìz beránka jednoho, kteréhožto obìtovati bude v obìt za høích, a mírku oleje, a obraceti bude tím sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem. ¹³ A zabije beránka toho na místì, kdež se zabijí obìt za høích a obìt zápalná, totiž na místì svatém; nebo jakož obìt za høích, tak obìt za vinu knìzi pøináleží, svatá svatých jest. ¹⁴ I vezme knìz krve z obìti za høích, a pomaže jí kraje ucha pravého èlovìka toho, kterýž se oěiš'uje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé. ¹⁵ Vezme také knìz z té mírky oleje, a naleje na ruku svou levou. ¹⁶ A omoèe prst svůj pravý v tom oleji, kterýž má na ruce své levé, pokropí z nìho prstem svým sedmkrát pøed Hospodinem. ¹⁷ Z ostatku pak oleje toho, kterýž má na ruce své, pomaže knìz kraje ucha pravého èlovìka toho, kterýž se oěiš'uje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na krev obìti za vinu. ¹⁸ Což pak zùstane oleje, kterýž jest v ruce knìze, pomaže tím hlavy toho, kterýž se oěiš'uje; a tak oèistí jej knìz pøed Hospodinem. ¹⁹ Uèiní také knìz obìt za høích, a oèistí oěiš'ujícího se od neèistoty jeho. A potom zabije obìt zápalnou. ²⁰ I bude obìtovati knìz tu obìt zápalnou, i obìt suchou na oltáøi; a tak oèistí jej, i bude èistý. ²¹ Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl, tedy vezme jednoho beránka v obìt za provinìní, k obracení jí sem i tam pro oèištìní své, a desátý díl mouky bìlné olejem zadìlané k obìti suché, a mírku oleje, ²² Též dvì hrdlièky aneb dvé holoubátek, kteréž by mohl mítì, a bude jedno v obìt za høích, a druhé v obìt zápalnou. ²³ I pøinese je v osmý den oěiš'ování svého knìzi, ke dveøùm stánku úmluvy pøed Hospodina. ²⁴ Tedy knìz vezma beránka obìti za vinu a mírku oleje, obraceti je bude sem i tam v obìt obracení pøed Hospodinem. ²⁵ I zabije beránka obìti za provinìní, a vezma krve z obìti za provinìní, pomaže jí kraje ucha pravého èlovìka toho, kterýž se oěiš'uje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé. ²⁶ Oleje také naleje knìz na ruku svou levou. ²⁷ A omoèe prst svůj pravý v oleji, kterýž bude na ruce jeho levé, pokropí jím sedmkrát pøed Hospodinem. ²⁸ Pomaže také knìz olejem, kterýž má na ruce své, kraje ucha pravého toho, kdož se èistí, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na místì krve z obìti za vinu. ²⁹ Což pak zùstává oleje, kterýž jest v ruce knìze, pomaže jím hlavy toho, kterýž se oěiš'uje; a tak oèistí jej pøed Hospodinem. ³⁰ Tolikéž uèiní i s hrdlièkou jednou aneb s holoubátkem z tìch, kteréž zjednati mohl. ³¹ Z tìch, kterýchž dostati mohl, obìtovati bude jedno za høích a druhé v obìt zápalnou s obìtí suchou; a tak oèistí knìz oěiš'ujícího se pøed Hospodinem. ³² Ten jest zákon toho, na komž by se ukázala rána malomocenství, a kterýž by nemohl býti s ty vícì k oèištìní svému pøináležítè. ³³ I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka: ³⁴ Když vejdete do zemì Kananejské, kterouž já vám za dìdictví dávám, a dopustil bych ránu malomocenství na nìkterý dùm zemì, kterouž

vládnouti budete, ³⁵ Tedy pøijde hospodáš domu a oznámí knìzi øka: Zdá mi se, jako by byla rána malomocenství na domì. ³⁶ I rozkáže knìz vyprázdniti dùm, dříve než by všel do niho hlediti na tu ránu, aby nebylo poškrvnino ničò z těch vící, kteréž v domì jsou. Potom pak vejde, aby pohledil na ten dùm. ³⁷ Tedy vida ránu tu, uzøí-li, že rána jest na stínách domu, totiž dùlkové názelení aneb náèervení, a na pohledinì jsou nižší než stìna jinde: ³⁸ Vyjde knìz z domu toho ke dveøím jeho, a dá zavøíti dùm ten za sedm dní. ³⁹ A v den sedmý navrátí se knìz, a uzøí-li, ano se rozmohla rána na stínách domu toho: ⁴⁰ Rozkáže vyníti kamení, na nimž by rána taková byla, a vyvrce je ven za místo na místo neèisté. ⁴¹ Dùm pak rozkáže vystrouhati vnitø všudy vùkol; a vysypou prach ten, kterýž sstrouhali, vnì za místem na místo neèisté. ⁴² A vezmouce jiné kamení, vyplní jím místo onoho kamení; tolikéž hlíny jiné vezmouce, vymaže dùm. ⁴³ Pakli¹ by se navrátila rána, a vzrostla by v tom domì po vyvržení kamení a vystrouhání domu, i po vymazání jeho, ⁴⁴ Tedy vejda knìz, uzøí-li, an se rozmohla rána v domì, malomocenství rozjídající se jest v tom domì, neèistý jest. ⁴⁵ I rozbojí ten dùm a kamení jeho, i døíví jeho, a všecko mazání domu toho, a vynosí ven za místo na místo neèisté. ⁴⁶ Jestliže by pak kdo všel do domu toho v ten èas, když zavøín byl, neèistý bude až do veèera. ⁴⁷ A jestliže by kdo spal v tom domì, zpéøe roucha svá; tolikéž jestliže by kdo jedl v tom domì, zpéøe roucha svá. ⁴⁸ Jestliže by pak knìz vejda tam, uzøel, že se nerozmohla rána v domì po obnovení jeho, tedy za èistý vyhlásí dùm ten; nebo uzdravena jest rána jeho. ⁴⁹ A vezma k oèistinì domu toho dva vrabce a døevo cedrové, a èervec dvakrát barvený a yzop, ⁵⁰ I zabije vrabce jednoho, a vycedí krev do nádoby hlinìné nad vodou živou. ⁵¹ A vezme døevo cedrové a yzop, a èervec dvakrát barvený, a vrabce živého, omojí to všecko ve krvi vrabce zabitého a u vodì živé, a pokropí domu toho sedmkrát. ⁵² A tak když oèistí dùm ten krví vrabce a vodou živou a ptákem živým, døevem cedrovým, yzopem a èervcem dvakrát barveným: ⁵³ Vypustí ven vrabce živého z místa na pole, a oèistí dùm ten, i bude¹ èistý. ⁵⁴ Ten jest zákon o všeliké ránì malomocenství a poškrvny èerné, ⁵⁵ A malomocenství roucha i domu, ⁵⁶ I otekliny, prašiviny a poškrvny pobílavé, ⁵⁷ K ukázání, kdy jest kdo èistý, aneb kdy jest kdo neèistý. Ten¹ jest zákon malomocenství.

15

¹ Mluvil pak Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, øka: ² Mluvte synùm Izraelským a rcete jim: Když by který muž trpil tok semene z tìla svého, neèistý bude. ³ Tato pak bude neèistota jeho v toku jeho: Jestliže vypìòuje tìlo jeho tok svùj, aneb že by se zastavil tok v tìle jeho, neèistota jeho jest. ⁴ Každé lùže, na nimž by ležel, kdož má tok semene, neèisté bude; a všecko, na èemž by sedìl, neèisté bude. ⁵ A kdož by se dotekl lùže jeho, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, a bude neèistý až do veèera. ⁶ A kdo by sedl na to, na èemž sedìl ten, kdož má tok semene, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera. ⁷ Jestliže by se kdo dotekl tìla trpícího tok semene, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera. ⁸ A jestliže by ten, kdož trpí tok semene, plinul na èistého, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera. ⁹ Každé sedlo, na nimž by sedìl ten, kdož má tok semene, neèisté bude. ¹⁰ A kdož by koli dotekl se nièeho, což bylo pod ním, neèistý bude až do veèera; a kdož by co z toho nesl, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, a bude neèistý až do veèera. ¹¹ Kohož by se pak dotekl ten, kdož má tok semene, a neumyl rukou svých vodou, zpéøe roucha svá, a umyje se vodou, i bude neèistý až do veèera. ¹² Nádobu hlinìná, kteréž by se dotekl ten, kdo má tok semene, bude rozbita, a každá nádoba døeviná vodou vymyta bude. ¹³ Když by pak oèistìn byl ten, kdož tok semene trpìl, od toku svého, seète sedm dní po svém oèistinì, a zpéøe roucha svá, a vodou živou zmyje tìlo své, i bude èist. ¹⁴ Potom dne osmého

vezme sobě dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, a přijde před Hospodina ke dvěma stánku úmluvy, dá je knízi. ¹⁵ Kterýž obětovati je bude, jedno za hřích a druhé v obět zápalnou; a oěistí jej kněz před Hospodinem od toku jeho. ¹⁶ Muž, z něhož by vyšlo símě scházení, zmyje vodou všecko tělo své, a bude nečistý až do večera. ¹⁷ Každé roucho i každá kůže, na níž by bylo símě scházení, zeprána bude vodou, a nečistá bude až do večera. ¹⁸ Žena také, s kterouž by obýval muž scházením semene, oba zmyjí se vodou, a nečistí budou až do večera. ¹⁹ Žena pak, když by trpěla nemoc svou, a tok krve byl by z těla jejího, za sedm dní oddělena bude; každý, kdož by se jí dotekl, nečistý bude až do večera. ²⁰ Na čemž by koli ležela v čas oddělení svého, nečistá¹ bude; tolikéž, na čem by koli sedla, nečistá bude. ²¹ Také kdož by se dotekl lůžka jejího, zpěče roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ²² Kdož by se koli dotekl toho, na čemž sedla, zpěče roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ²³ Což by koli bylo na lůžku tom, neb na jaké by koli více sedla, a dotekl by se toho nikdo, nečistý bude až do večera. ²⁴ Jestliže by kdo spal s ní, a byla by nečistota její na něm, nečistý bude za sedm dní; i každé lůžko, na němž by spal, nečistá bude. ²⁵ Žena pak trpěla-li by krvotok po mnohé dny, kromě času nemoci své, totiž krvotok by trpěla přes čas přirozené nemoci: po všechny dny toku nečistoty své, jako i v čas nemoci své přirozené, nečistá bude. ²⁶ Každé lůžko, na němž by spala po všechny dny toku svého, bude jí jako lůžko v přirozené nemoci její; a každá věc, na kteréž by sedla, nečistá bude, podle nečistoty přirozené nemoci její. ²⁷ Kdož by koli dotekl se těch věcí, nečistý bude. Protož zpěče roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera. ²⁸ Když pak očištění bude od toku svého, sečte sobě sedm dní, a potom očistí¹ se bude. ²⁹ A v den osmý vezme sobě dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, a přinese je knízi ke dvěma stánku úmluvy. ³⁰ Z nichž jedno obětovati bude kněz v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou, a oěistí ji kněz před Hospodinem od toku nečistoty její. ³¹ I budete oddělovati syny Izraelské od nečistot jejich, aby nezemřeli pro nečistoty své, když by poškrvnili přibytku mého, kterýž jest u prostřed nich. ³² To¹ jest právo trpícího tok semene, i toho, z něhož vychází símě scházení, jímž poškrvněn bývá, ³³ Též nemocné ženy v oddělení jejím, i všelikého trpícího tok svůj, buď mužského pohlaví neb ženského, a muže, kterýž by spal s nečistou.

16

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou synů Aronových, kteřížto, když předstoupili před Hospodina, zemřeli, ² A řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv Aronovi bratru svému, a¹ nevchází každého času do svatyně za oponu před slitovnicí, kteráž jest na truhle, aby neumřel; nebo já v oblaci ukáži se nad slitovnicí. ³ S tímto vcházeťi bude Aron do svatyně: S volkem mladým, kterýž bude v obět za hřích, a s beranem k oběti zápalné. ⁴ V sukni lněnou svatou obleče se, a košilku lněnou bude mít na těle hanby své, pasem také lněným opáše se, a čepici lněnou vstaví na hlavu, roucha zajisté svatá jsou tato; i umyje vodou tělo své a obleče se v ně. ⁵ Od shromáždění pak synů Izraelských vezme dva kozly k oběti za hřích, a jednoho berana k zápalné oběti. ⁶ I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a oěistí sebe i dům svůj. ⁷ Potom vezme ty dva kozly a postaví je před Hospodinem u dveří stánku úmluvy. ⁸ I dá Aron na ty dva kozly losy, los jeden Hospodinu, a los druhý Azazel. ⁹ A obětovati bude Aron kozla toho, na něhož by los padl Hospodinu, obětovati jej bude za hřích. ¹⁰ Kozla pak toho, na něhož přešel los Azazel, postaví živého před Hospodinem, aby skrze něho učinil očistění, a pustí ho na poušť¹ k Azazel. ¹¹ I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a oěistí sebe i dům svůj, a zabije volka svého v obět za hřích. ¹² Vezme

také plnou kadidlnici uhlí øeøavého s oltáøe, kterýž jest pøed tváøí Hospodinovou, a plné obì hrsti své vonných vící stluèených, a vnese za oponu. ¹³ A vloží kadidlo to na oheò pøed Hospodinem, a dým kadiní toho pøikryje slitovnici, kteráž jest nad svìdectvím, a neumøe. ¹⁴ Potom vezma krve volka toho, pokropí prstem svým na slitovnici k východu; tolikéž pøed slitovnicí kropiti bude sedmkrát krví tou prstem svým. ¹⁵ Zabije také v obìt za høích kozla toho, kterýž jest lidu, a vnese krev jeho do vnitøku za oponu, a uèiní se krví jeho, jakož uèinil se krví volka, totiž pokropí jí na slitovnici a pøed slitovnicí. ¹⁶ A oèistí svatyni od neèistot synù Izraelských a od pøestoupení jejich i všech høíchù jejich. Totéž uèiní i stánku úmluvy, kterýž jest mezi nimi u prostøed neèistot jejich. ¹⁷ (Žádný pak èlovìk a¹ není v stánku úmluvy, když on vchází k oèiš¹ování do svatyni, dokudž by on zase nevyšel a oèiš¹iní za sebe, za dùm svùj i za všechno množství Izraelské nevykonal.) ¹⁸ Vyjde pak k oltáøi, kterýž jest pøed Hospodinem, a oèistí jej. A vezma krve volka toho, a ze krve kozla, dá na rohy oltáøe vùkol. ¹⁹ A pokropí ho svrchu krví tou prstem svým sedmkrát, a oèistí jej i posvítí ho od neèistot synù Izraelských. ²⁰ A když by dokonal oèiš¹iní svatyni a stánku úmluvy a oltáøe, obìtovati bude kozla živého. ²¹ A vlože Aron obì ruce své na hlavu kozla živého, vyznávati bude nad ním všechny nepravosti synù Izraelských, a všechna pøestoupení jejich se všemi høíchy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyžene ho èlovìk k tomu zøízený na pouš¹. ²² (Kozel ten zajisté ponese na sobì všechny nepravosti jejich do zemì pusté.) A pustí kozla toho na poušti. ²³ Potom pak pøijda Aron do stánku úmluvy, svleèe s sebe roucha lnìná, v níž se byl oblékl, když vjíti mìl do svatyni, a nechá jich tu. ²⁴ A umyje tělo své vodou na místì svatém, a obleèe se zase v roucha svá, a vyjda, obìtovati bude obìt zápalnou svou a obìt zápalnou lidu, a oèistí sebe i lid. ²⁵ A tuk obìti za høích pálení bude na oltáøi. ²⁶ Ten pak, kterýž vyvedl kozla na Azazel, zpøe roucha svá, a zmyje tělo své vodou, a potom vejde do stanù. ²⁷ Vola pak za høích a kozla za høích, jejichž krev vnesena byla k vykonání oèiš¹iní v svatyni, vynesou ven z tábora, a spálí ohnìm kùže jejich, i maso jejich, i lejna jejich. ²⁸ Kdož by pak spálil je, zpøe roucha svá, a umyje tělo své vodou, a potom vejde do tábora. ²⁹ Bude vám i toto za vìnèné ustanovení: Sedmého mìsíce, desátého dne téhož mìsíce ponižovati budete duší svých, a žádného díla nebudete dílati, ani doma zrozený, ani pøíchozí, kterýž jest pohostinu mezi vámi. ³⁰ Nebo v ten den oèistí vás, abyste oèiš¹iní byli; ode všech høíchù svých pøed Hospodinem oèiš¹iní budete. ³¹ Sobota odpoèinutí bude vám, a ponižovati budete duší svých ustanovením vìnèným. ³² Oèiš¹ovati pak bude knìz, kterýž jest pomazaný, a jehož ruce posvíceny jsou k vykonávání úøadu knìžského místo otce svého, a obleèe se v roucha lnìná, roucha svatá. ³³ A oèistí svatyni svatou a stánek úmluvy, oèistí také i oltáø, i knìží, i všechnen lid shromáždìný oèistí. ³⁴ A bude vám to ustanovením vìnèným k oèiš¹ování synù Izraelských ode všech høíchù jejich, každého roku jednou. I uèinil Mojžíš tak, jakž jemu byl pøikázal Hospodin.

17

¹ I mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka: ² Mluv k Aronovi a synùm jeho i ke všechnìm synùm Izraelským, a rci jim: Tato jest víc, kterouž pøikázal Hospodin, øka: ³ Kdož by koli z domu Izraelského zabil vola aneb beránka, neb kozu, buì mezi stany, aneb kdož by zabil vnì za stany, ⁴ A ke dveøím stánku úmluvy nepøivedl by ho, aby obìtoval obìt Hospodinu pøed pøíbytkem Hospodinovým: vinen bude krví, nebo krev vylil; protož vyhlazen bude muž ten z prostøedku lidu svého. ⁵ Pøivedou tedy synové Izraelští obìti své, kteréž by na poli zabíjeti chtìli, pøivedou je, pravím, k Hospodinu ke dveøím stánku úmluvy, k knìzi, a obìtovati budou obìti pokojné Hospodinu. ⁶ A

pokropí kníž krví na oltáři Hospodinovu u dveří stánku úmluvy, a pálení bude tuk u vůni libeznou Hospodinu. ⁷ A nikoli více nebudou obítovati obětí svých iáblům, po nichžto odcházejíce, oni smilní. Zákon tento bude jim věný i všemním potomkům jejich. ⁸ Protož povíš jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z pŕíchozích, kteŕíž by pohostinu byli mezi vámi, obítoval zápal aneb jinou obět, ⁹ A ke dveřím stánku úmluvy nepŕivedl by jí, aby ji obítoval Hospodinu; tedy vyhlazen bude ělovík ten z lidu svého. ¹⁰ A kdož by koli z domu Izraelského aneb z pŕíchozích, kteŕíž jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou krev: postavím tváŕ svou proti ělovíku tomu, a vyhladím jej z prostŕedku lidu jeho. ¹¹ Nebo duše všelikého tĕla ve krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáři, k oěš'ování duší vašich. Nebo sama krev na duši oěš'uje. ¹² Protož ŕekl jsem synům Izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve; ani pŕíchozí, kteŕýž pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti. ¹³ A kdož by koli z synů Izraelských aneb z pŕíchozích, kteŕíž jsou pohostinu mezi vámi, honì, ulovil zvíœe aneb ptáka, což se jísti mŕže, tedy vycedí krev jeho a zasype ji prstí. ¹⁴ Nebo duše všelikého tĕla jest krev jeho, kteŕáž jest v duši jeho. Protož jsem povídil synům Izraelským: Krve žádného tĕla jísti nebudete, nebo duše všelikého tĕla jest krev jeho; kdož by koli jedl ji, vyhlazen bude. ¹⁵ Kdož by pak koli jedl tĕlo mrtvé aneb udávené, buì on doma zrozený aneb pŕíchozí: zpœe roucha svá, a umyje se vodou, a neèistý bude až do veœera, potom pak èistý bude. ¹⁶ A pakli nezpœe roucha svého, a tĕla svého neumyje, tedy ponese nepravost svou.

18

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ŕka: ² Mluv synům Izraelským a rci jim: Já jsem Hospodin Bŕh váš. ³ Vedlé skutků zemì Egyptské, v níž jste bydlili, neèiœte, ani podlé skutků zemì Kananejské, do kteŕéž já vás uvozují, èiniti budete, a v ustanoveních jejich nechoíte. ⁴ Soudy mé èiœte a ustanovení mých ostŕíhejte, abyste chodili v nich: Já jsem Hospodin Bŕh váš. ⁵ Ostŕíhejte ustanovení mých a soudŕ mých. Ělovík ten, kteŕýž by je èinil, živ bude v nich: Já jsem Hospodin. ⁶ Nižádný ělovík k žádné pŕítelkyni krevní nepŕistupuj k obnažení hanby její: Já jsem Hospodin. ⁷ Hanby otce svého a matky své neodkryješ; matka tvá jest, neodkryješ hanby její. ⁸ Hanby ženy otce svého neodkryješ; nebo hanba otce tvého jest. ⁹ Hanby sestry své, dcery otce svého aneb dcery matky své, kteŕáž doma zplozena aneb vnì zplozena jest, neodkryješ hanby jejich. ¹⁰ Hanby vnuœky své, buì po synu neb dœœi své, neodkryješ; nebo hanba tvá jsou. ¹¹ Hanby dcery manželky otce svého, kteŕáž jest zplozena od otce tvého, tvá sestra jest, neodkryješ hanby její. ¹² Hanby sestry otce svého neodkryješ; nebo krevní pŕítelkynì otce tvého jest. ¹³ Hanby sestry matky své neodkryješ; nebo krevní pŕítelkynì matky tvé jest. ¹⁴ Hanby bratra otce svého neodkryješ; k manželce jeho nevejdeš, stryňa tvá jest. ¹⁵ Hanby nevěsty své neodkryješ; manželka jest syna tvého, neodkryješ hanby její. ¹⁶ Hanby manželky bratra svého neodkryješ; nebo hanba bratra tvého jest. ¹⁷ Hanby ženy a dcery její neodkryješ. Vnuœky její po synu neb po dœœi její nepojmeš, abys odkryl hanbu její; nebo krevní jsou, a nešlechtnost jest. ¹⁸ Nevezmeš sobì ženy k ženì první, abys ssoužil ji, odkŕýváje hanbu její za života jejího. ¹⁹ Také k ženì, když jest v své nemoci neèisté, nepŕistoupiš, odkŕýváje hanbu její. ²⁰ S manželkou bližního svého nebudeš obcovati, poškvŕouje se s ní. ²¹ Nedopustíš, aby kdo z semene tvého proveden byl skrze oheð modly Moloch, abys nepoškvŕnil jména Boha svého: Já jsem Hospodin. ²² Nebudeš obcovati s mužským pohlavím, scházeje se s ním jako s ženou; nebo ohavnost jest. ²³ A s žádným hovadem nebudeš obcovati, poškvŕouje se s ním; ani žena nepoddá se hovadu, aby s ním obývala; nebo mrzkost jest. ²⁴ A protož nepoškvŕoujtež se žádnou touto vící; nebo

tímto všemi všemi poškrvnili se pohané, kteréž já vyvrhu od tváři vaší. ²⁵ Nebo poškrvnila se země, a navštívím nepravost její na ní, a vyvrátí země obyvatele své. ²⁶ Ale vy ostěište ustanovení mých a soudů mých, a neešte nižádných ohavností těchto, tak domácí jako přichozí, kterýž jest pohostinu u prostřed vás. ²⁷ (Nebo všechny ty ohavnosti činili lidé země té, kteříž byli před vámi, čímž poškrvnila jest země.) ²⁸ Aby nevyvrátila vás země, proto že byste jí poškrvnili, jako vyvrátila národ, kterýž byl před vámi. ²⁹ Nebo kdož by koli dopustil se některé ze všech ohavností těch: duše zajisté, kteréž by činily to, vyhlazeny budou z prostředku lidu svého. ³⁰ Protož ostěište přikázání mých, abyste nečinili ničeho z obyčejů ohavných, kteříž činili jsou před vámi, aniž sebe jimi poškrvňujete: Já jsem Hospodin Bůh váš.

19

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ² Mluv ke všemu množství synů Izraelských a řci jim: Svatí buďte, nebo svatý jsem, já Hospodin Bůh váš. ³ Jeden každý matky své a otce svého bati se budete. A sobot mých ostěište, nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ⁴ Neobracejte se k modlám, a bohů litých nedilejte sobi: Já jsem Hospodin Bůh váš. ⁵ A když obitovati budete obiti pokojné Hospodinu, z dobré vůle své obitovati budete je. ⁶ Kterého dne obitovati budete, jísti budete je, i nazejtří; což by pak zůstalo až do třetího dne, ohněm spáleno bude. ⁷ Pakli předce jísti budete dne třetího, víc ohavná bude, a nebude oblíbena. ⁸ Kdož by to jedl, pokutu nepravosti své ponese; nebo svatosti Hospodinovy poškrvnil, protož vyhlazena bude duše ta z lidu svého. ⁹ Když budete žítí obilé země vaší, nesežneš naskrze všeho pole svého, a nebudeš sbíratí pozůstalých klasů žni své. ¹⁰ Tolikéž ostatků vinice své nebudeš brátí, a zrní vinice své nebudeš sbíratí; chudému a přichozímu zanecháš toho: Já jsem Hospodin Bůh váš. ¹¹ Nekraíte a nelžete, a nižádný neoklamávej bližního svého. ¹² Nepřisahejte křivě ve jméno mé, aniž kdo poškrvňuj jména Boha svého: Já jsem Hospodin. ¹³ Neutiskneš mocí bližního svého, aniž obloupiš ho. Nezůstane mzda dělníka u tebe až do jitra. ¹⁴ Hluchému nebudeš zlořečeti, a před slepým nepoložíš úrazu, ale bati se budeš Boha svého, nebo já jsem Hospodin. ¹⁵ Neučiníš nepráví v soudu. Nepřijmeš osoby chudého, aniž šanovati budeš osoby bohatého; spravedlivě souditi budeš bližního svého. ¹⁶ Nebudeš choditi jako utrhač v lidu svém, aniž státi budeš na hrdlo bližnímu svému: Já jsem Hospodin. ¹⁷ Nebudeš nenáviditi bratra svého v srdci svém; svobodně potreseš bližního svého, a nesneseš na něm hříchů. ¹⁸ Nebudeš se mstíti, aniž držeti budeš hněvu proti synům lidu svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého: Já jsem Hospodin. ¹⁹ Ustanovení mých ostěište. Hovadu svému nedáš se scházeti s hovadem jiného pokolení. Pole svého neposeješ rozdílným semenem, a rouchem z rozdílných věcí, jako z vlny a ze lnu, setkaným nebudeš se odívati. ²⁰ Jestliže by muž spal s ženou, a obcoval s ní, kteráž dívkou jsuc, byla by zasnoubená jinému muži, a nebyla by žádnou mzdou vykoupěna, ani propuštěna: oba dva zmrskáni budou, a neumrou; nebo nebyla svobodná učenina. ²¹ On pak přivede oběť za vinu svou Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, skopce za vinu. ²² I očistí jej kněz skopcem, kterýž se obituje za vinu před Hospodinem, od hříchů jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn hřích jeho. ²³ Když pak vejdete do země, a nasázíte všelikého stromoví ovoce nesoucího, tedy oběžete neobězaní jeho, totiž ovoce jeho. Po třech letech budete mítí je za neobězané, protož nebude jedeno. ²⁴ Čtvrtého pak léta bude všeliké ovoce jeho posvěcené k chválení Hospodina, ²⁵ (Pátého teprv léta jísti budete ovoce jeho), aby rozmnožil vám úrody jeho; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ²⁶ Nic nebudete jísti se krví. Nebudete

hádati, aniž na èasích zakládati budete. ²⁷ Nebudeš støihati vlasù hlavy své okrouhle, aniž zohaví kdo brady své. ²⁸ Nad mrtvým pak nebudete øezati tìla svého, a žádného znamení vyrytého na sobì neuèiníte: Já jsem Hospodin. ²⁹ Nepoškrvòuj dcery své, dopouštìje smilniti jí, aby zemì nesmilnila a nebyla naplnìna nešlechetností. ³⁰ Sobot mých ostøihati budete, a svatynì mé báti se budete: Já jsem Hospodin. ³¹ Neobracejte se k hadaèùm a viš¹cùm, ani od nich rady beøte, poškrvòující se s nimi: Já jsem Hospodin Bùh váš. ³² Pøed èlovìkem šedivým povstaò, a cti osobu starého, a boj se Boha svého, nebo já jsem Hospodin. ³³ Jestliže bude pohostinu u tebe pøíchozí v zemì vaší, neèìòte jemu kòivdy. ³⁴ Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám pøíchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; nebo i vy pohostinu jste byli v zemì Egyptské: Já jsem Hospodin Bùh váš. ³⁵ Neèìòte neprávì v soudu, v rozmìøování, v váze a v míøe. ³⁶ Závaží spravedlivé, kámen spravedlivý, korec spravedlivý, pintu spravedlivou mítì budete: Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vás vyvedl z zemì Egyptské. ³⁷ Protož ostøíhejte všech ustanovení mých a všech soudù mých, a èìòte je, nebo já jsem Hospodin.

20

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Synùm také Izraelským díš: Kdo by koli z synù Izraelských a z pøíchozích, kteøíž by byli pohostinu v Izraeli, dal z semene svého modle Moloch, smrtì umøe. Lid zemì té kamením jej uhází. ³ Nebo já postavím tváø svou proti takovému, a vyhladím ho z prostøedku lidu jeho, proto že z semene svého dal modle Moloch, a tak zprznil svatyni mou, a poškrvnil jména svatosti mé. ⁴ Jestliže by pak lid zemì té všelijak pøehlídal to na èlovìku tom, kterýž by dal z semene svého modle Moloch, a nezapomìl by ho: ⁵ Tedy já postavím tváø svou proti muži tomu a proti èeledi jeho, a vyhladím ho i všechny, kteøíž smilníce, odcházeli po nìm, aby smilnili, následující Molocha, z prostøedku lidu jeho. ⁶ Duše, kteráž by se obrátìla k hadaèùm a viš¹cùm, aby smilnila, postupujíc po nich: postavím tváø svou proti duši té, a vyhladím ji z prostøedku lidu jejího. ⁷ A protož posvi¹te se a buíte svatí, nebo já jsem Hospodin Bùh váš. ⁸ A ostøíhejte ustanovení mých, a èìòte je: Já jsem Hospodin posvìtitel váš. ⁹ Kdož by koli zloøeìl otcì svému neb matce své, smrtì umøe. Otcì svému a matce své zloøeìl, krev jeho bude na nìm. ¹⁰ Muž, pak, kterýž by se cizoložství dopustil s ženou nièí, že zcizoložil s ženou bližního svého, smrtì umøe cizoložník ten i cizoložnice. ¹¹ A kdož by koli obcoval s ženou otce svého, hanbu otce svého odkryl. Smrtì umrou oba dva, krev jejich bude na nì. ¹² Kdož by pak obcoval s nevìstou svou, smrtì umrou oba dva. Mrzkosti se dopustili, krev jejich bude na nì. ¹³ A kdož by se scházal s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost uèinili oba dva. Smrtì umrou, krev jejich bude na nì. ¹⁴ A kdož by vzal ženu a matku její nešlechetnost jest. Ohnìm spálí i jej i je, aby nebylo nešlechetností u prostøed vás. ¹⁵ Kdož by pak obcoval s hovadem, smrtì umøe, a hovado zabijete. ¹⁶ Tolikéž žena, kteráž by pøistoupila k nikterému hovadu, aby obcovala s nìm, zabiješ ji i to hovado. Smrtì umrou, krev jejich bude na nì. ¹⁷ Kdož by koli vezma sestru svou, dceru otce svého, aneb dceru matky své, vidìl by hanbu její, a ona také vidìla by hanbu jeho, mrzkost jest. Protož vyhlazení budou pøed oèima synù lidu svého; nebo hanbu sestry své odkryl, nepravost svou ponese. ¹⁸ A kdož by koli spal s ženou v její nemoci a obnažil by hanbu její, a tok její by odkryl, i ona ukázala by krvotok svůj: vyhlazení budou oba z prostøedku lidu svého. ¹⁹ Hanby sestry matky své a sestry otce svého neodkryješ. Nebo kdož by to uèinil, krevní pøítelkyni svou by obnažil; protož nepravost svou ponesou. ²⁰ Kdož by pak spal s ženou strýce svého, hanbu strýce svého odkryl. Ponesou høích svůj, bez dìtì zemrou. ²¹ Tolikéž kdož by vzal

manželku bratra svého, mrzkost jest. Hanbu bratra svého obnažil, protože bez dětí budou. ²² Ostøihejtež tedy všech ustanovení mých a všech soudů mých, a èiøte je, aby nevyvrátila vás zemi, do níž já uvozuji vás, abyste v ní bydlili. ²³ Aniž choíte v ustanoveních národu toho, kterýž já vyvrhu od tváøi vaší; nebo všechny ty vícì èinili, a mìl jsem je v øøklivosti. ²⁴ Vám jsem pak øekl: Vládnouti budete zemí jejich, a já dám ji vám, abyste ji dìdièni obdrželi, zemi tekoucí mlékem a strdí. Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vás oddìlil od jiných národù. ²⁵ Protož vy mìjte rozdíl mezi hovadem èistým a neèistým, a mezi ptákem èistým a neèistým, a nepøøkvròujte duší svých hovy a ptactvem, a tím vším, což se plazí po zemi, kteréž jsem já vám oddìlil, abyste je mìli za neèisté. ²⁶ Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddìlil jsem vás od jiných národù, abyste byli moji. ²⁷ Muž pak neb žena, kteøíž by mìli ducha èarodijného a vištího, smrtí umrou. Kamením uházejí je, krev jejich bude na ni.

21

¹ Øekl také Hospodin Mojžíšovi: Mluv knížím synùm Aronovým a rci jim: Pøi mrtvém nepøøkvrní se žádný z vás v lidu svém. ² Toliko pøi krevním pøiteli svém, mateøi neb otci svém, synu neb dceøi své a bratru svém, ³ Též pøi sestøe své, pannì sobì nejbližší, kteráž nemìla muže, pøi té pøøkvrní se. ⁴ Nepøøkvrní se pøi knížeti lidu svého, tak aby neèistý byl. ⁵ Nebudou ðilati sobì lysiny na hlavì své, vytrhávající sobì vlasy. A brady své nebudou holiti, ani tìla svého øezati. ⁶ Budou svatí Bohu svému, aniž pøøkvrní jména Boha svého; nebo obìti ohnivè Hospodinovy, chléb Boha svého obìtují, protože svatí budou. ⁷ Ženy neviøtky aneb pøøkvrnìnè nevezmou sobì, a ženy zahnané od muže jejího nepojmou; nebo svatý jest jeden každý z nich Bohu svému. ⁸ Ty také, lide, za svatého budeš jej mítì, nebo chléb Boha tvého obìtuje. Protož svatý bude tobì, nebo já svatý jsem Hospodin, kterýž posvìcuji vás. ⁹ Dcera pak nikterého knìze, když by se smìlství dopustila, otce svého pøøkvrnila. Ohnìm spálena buì. ¹⁰ Knìz pak nejvyšší mezi bratøími svými, na jehožto hlavu vylit jest olej pomazání, a posvìtil rukou svých, aby obláèel se v roucho svatè, hlavy své neodkryje a roucha svého neroztrhne. ¹¹ Aniž k kterému tìlu mrtvému pøistoupí, a aniž pøi otci aneb mateøi své pøøkvrní se. ¹² Nevyjde z svatynì a nepøøkvrní svatynì Boha svého; nebo koruna oleje pomazání Boha jeho jest na nìm: Já jsem Hospodin. ¹³ On také ženu v panenství jejím za manželku sobì pojme. ¹⁴ Vdovy, aneb zahnané, aneb pøøkvrnìnè, neviøtky, žádné z tìch nebude sobì bráti, ale pannu z lidu svého vezme sobì za manželku. ¹⁵ A nepøøkvrní semene svého v rodu svém, nebo já jsem Hospodin posvìtitel jeho. ¹⁶ Mluvil opìt Hospodin Mojžíšovi, øka: ¹⁷ Mluv k Aronovi a rci: Kdožkoli z semene tvého po všech rodech svých bude mítì na sobì vadu, nech¹ nepøistupuje, aby obìtoval chléb Boha svého. ¹⁸ Nebo žádný muž, kterýž by mìl na sobì vadu, nemá pøistupovati: Muž slepý, aneb kulhavý, aneb mající oud nikterý pøíliš malý, aneb pøíliš veliký, ¹⁹ Aneb muž, kterýž by mìl zlámanou nohu, aneb zlámanou ruku, ²⁰ Aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má bìlmo na oku svém, aneb prašivost ustaviènou, neb lišeje, aneb stlaèené lùno. ²¹ Nižádný muž, kterýž by mìl na sobì nijakou vadu, z semene Arona knìze, nepøistoupí, aby obìtoval obìti ohnivè Hospodinu; nebo vada na nìm jest. Nepøistoupí¹, aby obìtoval chléb Boha svého. ²² Chléb však Boha svého z vícì svatosvatých a z vícì svatých jísti bude. ²³ Ale za oponu nebude vcházeti a k oltáøi nebude pøistupovati, nebo vada jest na nìm, aby nepøøkvrnil svatynì mé; nebo já jsem Hospodin posvìtitel jejich. ²⁴ Ta slova mluvil Mojžíš k Aronovi a k synùm jeho, i ke všechním synùm Izraelským.

22

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv Aronovi a synùm jeho, a¹ se zdržují od

vící těch, kteréž jsou posvěceny od synů Izraelských, a a¹ nepoškvřoují jména svatého mého v tom, což mi oni posvěcují: Já jsem Hospodin. ³ Rci jim: Kdo by koli ze všeho semene vašeho v pronároděch vašich pøistoupil ku posvěceným vícem, kterýchž by posvětili synové Izraelští Hospodinu, když neèistota jeho na nì jest, vyhlazena bude duše ta od tváøi mé: Já jsem Hospodin. ⁴ Kdo by koli z semene Aronova byl malomocný, aneb tok semene trpící, nebude jísti z vící posvěcených, dokavadž by se neoèistil. A kdož by se koli dotekl neèistoty těla mrtvého, aneb toho, z něhož by vyšlo sími scházení, ⁵ Aneb kdo by se dotkl kterého zemìplazu, jímž by se poškvřnil, aneb èlovìka, pro něhož by byl neèistý vedlé všelijaké neèistoty jeho: ⁶ Èlovìk, kterýž by se èehokoli toho dotekl, neèistý bude až do veèera, a nebude jísti z vící posvěcených, leè by umyl tělo své vodou. ⁷ A po západu slunce èistý bude, a potom bude moci jísti z vící posvěcených, nebo pokrm jeho jest. ⁸ Mrchy a udáveného jísti nebude, aby se tím nepoškvřnil: Já jsem, Hospodin. ⁹ Protož ostøíhati budou pøisluhování mých, aby høíchù na se neuvedli, a nezemøeli v nìm, proto že je zprznili: Já¹ jsem Hospodin posvìtitel jejich. ¹⁰ Žádný cizí nebude jísti z vící posvěcených, ani podruh knížský, ani nájemník nebude jísti vící posvěcených. ¹¹ Koupil-li by knìz èlovìka za své peníze, ten jísti bude z vící těch, též v domì jeho zplozený; ti budou jísti z pokrmu jeho. ¹² Ale dcera knìzova, kteráž by se vdala za muže z jiného pokolení, ta z obětí vzhùru pozdvížených, totiž vící svatých, nebude jísti. ¹³ Kdyby pak dcera knìzova ovdovila, aneb zahnána byla od muže, nemající plodu, a navrátila by se do domu otce svého: tak jako v ditinství svém chléb otce svého jísti bude, cizí pak žádný nebude jísti z něho. ¹⁴ Jedl-li by pak kdo z nedopatøení vící posvěcené, pátý díl nad to pøidá knìzi, a nahradí jemu tu víc posvěcenou, ¹⁵ Aby nepoškvřovali vící svatých, kteréž by synové Izraelští obìtovali Hospodinu, ¹⁶ A neuvozovali na nì pokuty za provinìní, že jedli vící posvěcené jejich; nebo já jsem Hospodin, kterýž jich posvěcuji. ¹⁷ Dále mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka: ¹⁸ Mluv k Aronovi a k synùm jeho i ke všem synùm Izraelským, a rci jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z pohostinných, kteøíž jsou v Izraeli, obìtovali obìt svou vedlé všech slibù svých, vedlé všech darù dobrovolných svých, kteréž by obìtovali Hospodinu v obìt zápalnou: ¹⁹ Z dobré vůle své obìtovati budete samce bez poškvřny, z skotù, z ovcí a z koz. ²⁰ Což by koli mìlo na sobì vadu, nebudete toho obìtovati; nebo nebude pøijemné od vás. ²¹ Pakli by kdo obìtoval obìt pokojnou Hospodinu, vykonáváje slib svůj, aneb dobrovolný dar, buì z skotù, aneb z bravù; a¹ jest bez vady, aby bylo pøijemné; nebude¹ žádné poškvřny na nìm. ²² Slepého aneb polámaného, osekaného aneb uhøivého, prašivého aneb s lišejí, takového neobìtujte Hospodinu a nedávejte jich k ohnivè obìti na oltáø Hospodinùv. ²³ Vola neb dobytè s nedorostlými neb pøerostlými oudy, v dobrovolný zajisté dar obìtovati je budeš, ale za slib nebude pøijemný. ²⁴ Ztlaèeného aneb ztluèeného, odtrženého, vykleštìného nebudete obìtovati Hospodinu; neuèiníte toho v zemi vaší. ²⁵ A z ruky cizozemce nebudete obìtovati chleba Bohu svému ze všech těch vící, nebo porušení jejich jest na nich; vadu mají, nebudou pøijemné od vás. ²⁶ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²⁷ Vùl neb beran, aneb koza, když se urodí, za sedm dní pøi matce své zanecháno bude, osmého pak dne i potom bude pøijemné k obìti ohnivè Hospodinu. ²⁸ Krávy pak a dobytèete s mladým jeho nezabijete jednoho dne. ²⁹ A když byste obìtovali obìt chvály Hospodinu, dobrovolnì ji obìtovati budete. ³⁰ V tentýž den snìdena bude a nepozùstavíte z ní nièeho až do jitra: Já jsem Hospodin. ³¹ Protož ostøíhejte pøíkázání mých a èìòte je: Já jsem Hospodin. ³² A nepoškvřoujte jména svatého mého, i budu¹ posvěcen u prostøed synù Izraelských: Já jsem Hospodin posvìtitel váš, ³³ Kterýž jsem vás vyvedl z zemi Egyptské, abych vám byl za Boha: Já jsem Hospodin.

23

¹ Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, ōka: ² Mluv k synům Izraelským a řci jim: Slavnosti Hospodinovy, kteréž nazývati budete shromáždění svatá, tyto jsou slavnosti mé: ³ Šest dní dĕlati budete, dne pak sedmého sobota odpočinutí jest, shromáždění svaté bude. Žádného dĕla nedĕlejte, nebo jest sobota Hospodinova, ve všech pŕobytcích vašich. ⁴ Protož tyto jsou slavnosti Hospodinovy, shromáždění svatá, kteréž slaviti budete v ěasy jich urĕité: ⁵ Mísice prvního, ětrnáctého dne téhož měsíce u veĕer bude Fáze Hospodinova. ⁶ A patnáctého dne téhož měsíce svátek pŕesnic bude Hospodinu; za sedm dní pŕesné chleby jísti budete. ⁷ Dne prvního sbor svatý míti budete; žádného dĕla robotného nebudete dĕlati. ⁸ Ale obitovati budete obit ohnivou Hospodinu za sedm dní. Dne také sedmého sbor svatý bude; žádného dĕla robotného nebudete dĕlati. ⁹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ¹⁰ Mluv k synům Izraelským a řci jim: Když vejdete do země, kterouž já dávám vám, a žítí budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žni vaší k knĕzi. ¹¹ Kterýž obraceti bude sem i tam snopek ten pŕed Hospodinem, aby byl pŕijemnou obětí za vás; nazejtŕí po sobotĕ obraceti jej bude knĕz. ¹² Kterého dne obraceti budete snopek ten, téhož zabijete beránka roenního bez poškrvny v obit zápalnou Hospodinu. ¹³ Též i obit suchou jeho, dvĕ desetiny mouky bĕlné olejem zadĕlané, v obit ohnivou Hospodinu u vĕni pŕijemnou, a mokrou obit jeho, vína ětvrtý díl míry hin. ¹⁴ Chleba pak, ani pražmy, ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právi do toho dne, když obitovati budete obit Bohu svému. Ustanovení to vĕné bude v pronárodech vašich, ve všech pŕobytcích vašich. ¹⁵ Poĕtete sobĕ také od prvního dne po sobotĕ, ode dne, v němž jste obitovali snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnĕ a¹ jest), ¹⁶ Až do prvního dne po sedmém téhodni, seĕtete padesáte dní, a tehdy obitovati budete novou obit suchou Hospodinu. ¹⁷ Z pŕobytků svých přinesete chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou desetin mouky bĕlné budou; kvašené je upeĕete, prvotiny jsou Hospodinu. ¹⁸ A s tím chlebem obitovati budete sedm beránků roenních bez vady, a volka mladého jednoho, a skopce dva; obit zápalná budou Hospodinu, s obĕtmi svými suchými i mokřými, obit ohnivá vĕni spokojující Hospodina. ¹⁹ Zabijete také kozla jednoho za hŕích, a dva beránky roenní k obĕti pokojné. ²⁰ I bude je knĕz sem i tam obraceti s chleby prvotin v obit sem i tam obracení pŕed Hospodinem, i s těmi dvĕma beránky; a budou svaté vĕci Hospodinu, a dostanou se knĕzi. ²¹ I vyhlásíte v ten den slavnost, shromáždění svaté míti budete, žádného dĕla robotného nebudete dĕlati. Ustanovení to bude vĕné ve všech pŕobytcích vašich, v pronárodech vašich. ²² A když budete žítí obilĕ krajiny vaší, nesežneš všeho až do konce pole svého, a pozůstalých klasů po žni své nebudeš sbírat; chudému a pŕíchozímu zanecháš jich: Já jsem Hospodin Bůh váš. ²³ Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²⁴ Mluv synům Izraelským takto: Mísice sedmého, v první den téhož měsíce, budete míti odpočinutí, památku troubení, shromáždění svaté držíce. ²⁵ Žádného dĕla robotného nebudete dĕlati, a budete obitovati obit ohnivou Hospodinu. ²⁶ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²⁷ Desátý pak den každého měsíce sedmého den oĕiš¹ování jest. Shromáždění svaté míti budete, a ponižovati budete životů svých, a obitovati obit ohnivou Hospodinu. ²⁸ Žádného dĕla nebudete dĕlati v ten den; nebo den oĕiš¹ování jest, k oĕiš¹ování vás pŕed Hospodinem Bohem vaším. ²⁹ A všeliká duše, kteráž by neponižovala se toho dne, vyhlazena bude z lidu svého. ³⁰ Kdož by koli dílo nĕjaké dĕlal toho dne, zatratím ělovĕka toho z lidu jeho. ³¹ Žádného dĕla nedĕlejte. Ustanovení to bude vĕné v pronárodech vašich, ve všech pŕobytcích vašich. ³² Sobotu odpočinutí míti budete, když ponižovati budete duší svých, devátého dne téhož měsíce u veĕer; od veĕera až

do druhého večera držeti budete sobotu svou. ³³ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ³⁴ Mluv synům Izraelským a rci: Každého patnáctého dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm dní bude Hospodinu. ³⁵ Dne prvního shromáždění svaté bude; žádného díla robotného nebudete dĕlati. ³⁶ Za sedm dní obĕtovati budete obĕt ohnivou Hospodinu. Dne osmého shromáždění svaté mítí budete, a obĕtovati budete obĕt ohnivou Hospodinu; svátek jest, žádného díla robotného nebudete dĕlati. ³⁷ To jsou slavnosti Hospodinovy, kteréž slaviti budete, mívající shromáždění svatá, abyste v nich obĕtovali obĕt ohnivou Hospodinu, zápal, obĕt suchou, obĕt pokojnou, a obĕti mokré, jedno každé ve dni svém, ³⁸ Kromĕ sobot Hospodinových, a kromĕ darů vašich, i všech slibů vašich a kromĕ všech dobrovolných obĕtí vašich, kteréž dávati budete Hospodinu. ³⁹ A však dne patnáctého toho měsíce sedmého, když byste shromáždili úrody země, svĕtiti budete svátek Hospodinův za sedm dní. Dne prvního odpočinutí bude, tolikéž dne osmého bude odpočinutí. ⁴⁰ A naberouce sobĕ dne prvního ovoce z stromů krásných, a ratolestí palmových, a vĕtvoví z stromů hustých, a vrbí od potoku, veseliti se budete pĕd Hospodinem Bohem svým za sedm dní. ⁴¹ A tak držeti budete ten svátek Hospodinův za sedm dní každého roku. Ustanovení to bude vĕné v pronárodch vašich; každého měsíce sedmého slaviti jej budete. ⁴² V stáních zůstanete za sedm dní. Kdožkoli doma zrozený jest v Izraeli, v stáních zůstávati budete, ⁴³ Aby vidĕli potomci vaši, že jsem choval v stáních syny Izraelské, když jsem je vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš. ⁴⁴ I oznámil Mojžíš slavnosti Hospodinovy synům Izraelským.

24

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ² Pŕikaž synům Izraelským, a¹ pĕinesou tobĕ oleje olivového, ěistého, vytlaĕeného, k svĕcení, aby lampy ustaviĕně rozsvĕcovány byly. ³ Pĕed oponou svĕdectví v stánku úmluvy zpošádá je Aron, aby hoĕely od večera až do jitra pĕed Hospodinem vĕždycky. To¹ bude ustanovení vĕné v národch vašich. ⁴ Na svĕcen ěistý rozstavovati bude lampy pĕed Hospodinem vĕždycky. ⁵ A vezma mouky bilné, upeĕeš z ní dvanácte koláĕů; jeden každý koláĕ bude ze dvou desetin efi. ⁶ A rozkladeš je dvĕma ōady, šest v ōadu jednom, na stole ěistém pĕed Hospodinem. ⁷ Dáš také na každý ōad kadidla ěistého, aby bylo za každý chĕb ten kouĕení pamĕtné v obĕt ohnivou Hospodinu. ⁸ Každého dne sobotního klásti budete je ōadem pĕed Hospodinem vĕždycky, berouce je od synů Izraelských smlouvou vĕnou. ⁹ I budou Aronovi a synům jeho, kteŕížto jĕsti budou je na místĕ svatém; nebo nejsvĕtĕjší vĕc jest jim z obĕtí ohnivých Hospodinových právem vĕným. ¹⁰ Vyšel pak syn ženy Izraelské, kteréhož mĕla s mužem Egyptským, mezi syny Izraelskými, a vadili se v stáních syn ženy té Izraelské s mužem Izraelským. ¹¹ I zloĕeĕil syn ženy té Izraelské a rouhal se jmĕnu Božímu. Tedy pĕivedli ho k Mojžíšovi. (Jméno pak matky jeho bylo Salumit, dcera Dabri, z pokolení Dan.) ¹² A dali jej do vĕzení, až by jim bylo oznámeno, co s ním Bůh káže uĕiniti. ¹³ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ¹⁴ Vyveĕ toho ruhaĕe ven z stanů, a necha¹ všickni ti, kteŕíž slyšeli, vloží ruce na hlavu jeho, a všecken lid a¹ ho ukamenuje. ¹⁵ Mluvi pak k synům Izraelským, díš jim: Kdož by koli zloĕeĕil Bohu svĕmu, ponese¹ hŕích svůj. ¹⁶ Kdož by zloĕeĕil jmĕnu Hospodinovu, smrtí umĕ, a všecko shromáždění bez milosti ukamenuje jej. Tak cizí, jako doma zchovaný, když by zloĕeĕil jmĕnu Hospodinovu, smrtí umĕ. ¹⁷ Zabil-li by kdo kterého ělovĕka, smrtí umĕ. ¹⁸ Jestliže by pak zabil hovado, navrátí jiné, hovado za hovado. ¹⁹ Kdož by pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on uĕinil, tak se staĕ jemu: ²⁰ Zlámaní za zlámaní, oko za oko, zub za zub. Jakouž by ohavu uĕinil na tĕle ělovĕka, taková zase uĕinĕna bude jemu. ²¹ Kdož by zabil hovado, navrátí jiné, ale kdož by zabil ělovĕka, umĕ. ²² Jednostejně

právo míti budete. Jakož pøíchozímu, tak domácímu stane se; nebo já jsem Hospodin Bùh váš. ²³ Tedy mluvil Mojžíš k synùm Izraelským ty vici. I vyvedli toho ruhaèe ven za stany, a kamením ho zametali. Uèinili, pravím, synové Izraelští vedlé toho, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi.

25

¹ Mluvil ještì Hospodin k Mojžíšovi na hoøe Sinai, øka: ² Mluv synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì, kterouž já dávám vám, odpoèívati bude zemì, nebo sobota jest Hospodinova. ³ Šest let osívati budeš rolí svou, a šest let obøezovati budeš vinici svou a sbíratì úrody její. ⁴ Sedmého pak léta sobotu odpoèinutí bude míti zemì, sobotu Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své øezati. ⁵ Což se samo od sebe zrodí obilí tvého, nebudeš toho žítì, a hroznù vinice zanechané od tebe nebudeš sbíratì. Rok odpoèinutí bude míti zemì. ⁶ Ale ovoce zemì toho odpoèinutí budete míti ku pokrmu, ty i služebník tvùj, i dívka tvá, i nájemník tvùj, i pøíchozí tvùj, kterýž bydlí u tebe, ⁷ I hovado tvé, i všeliký živoèich, kterýž jest v zemi tvé, všechny úrody její budou míti ku pokrmu. ⁸ Seèteš také sobì sedm téhodnù let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby èas sedmi téhodnù let uèinil tobì ètyøidceti devìt let. ⁹ Tedy dáš troubiti trubou veselé všudy sedmého mìsíce v desátý den; v den øeš'ování dáš troubiti trubou po všì zemi vaší. ¹⁰ I posvítíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všemním obyvatelùm jejím. Léto milostivé toto míti budete, abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k èeledi své zase pøijde. ¹¹ Ten rok milostivý padesátého léta míti budete; nebudete síti, ani žítì toho, což by samo od sebe vzrostlo, ani sbíratì vína opuštìných vinic léta toho. ¹² Nebo milostivé léto jest, protož za svaté je míti budete; ze všelikého pole jístì budete úrody jeho. ¹³ Toho léta milostivého navrátì se jeden každý k statku svému. ¹⁴ Když nijakou víc prodáš bližnímu svému, aneb koupíš něco od bližního svého, nikoli neutiskujte jeden druhého. ¹⁵ Vedlé poètu let po létu milostivém koupíš od bližního svého, a vedlé poètu let, v kterýchž úrody brátì máš, prodá tobì. ¹⁶ Èím více bude let, tím vìtší placení bude, a èím ménì let, tím, menší placení bude; nebo poèet úrod prodá tobì. ¹⁷ Protož nikoli neoklamávejte jeden druhého, ale boj se každý Boha svého; nebo já jsem Hospodin Bùh váš. ¹⁸ Ostøíhejte ustanovení mých, a soudy mé zachovávejte a èiòte je, a bydliti budete v zemi té bezpeèì. ¹⁹ A pøinese vám zemì úrody své; i budete jístì až do sytosti, bydlíce bezpeèì v ní. ²⁰ Pakli díte: Co budeme jístì léta sedmého, jestliže nebudeme síti, ani shromažiovati užitkù svých? ²¹ Dám požehnání své vám léta šestého, tak že pøinese úrody na tøi léta. ²² I budete síti léta osmého, a jístì úrody staré až do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho, jístì budete staré. ²³ Zemì pak nebude prodávána v manství; nebo má jest zemì, a vy jste pøíchozí a podruží u mne. ²⁴ A po všì zemi vladaøství svého dopustíte dávati výplatu zemì. ²⁵ Jestliže by ochudl bratr tvùj, tak že by prodal něco z statku svého, tedy pøijde pøíbuzný jeho, nejbližší jeho, a vyplatí prodanou víc od bratra svého. ²⁶ Pakli kdo nemaje výplatce, mohl by tomu sám dosti uèiniti, tak že shledal by, což potøebì k vyplacení: ²⁷ Tedy poète léta prodaje svého, a navrátì, což zùstane, tomu, jemuž prodal; tak zase pøijde k statku svému. ²⁸ Pakli by nemohl shledati toho, což by navrátiti mìl, tedy zùstane víc prodaná v rukou toho, kterýž ji koupil, až do léta milostivého. I postoupí mu ji v èas léta milostivého, a on navrátì se zase k didictví svému. ²⁹ Když by kdo prodal dùm k bydlení v mìstì hrazeném, bude míti právo k vyplacení jeho, dokudž nevyplní se rok prodaje jeho. Za celý rok bude míti právo k vyplacení jeho. ³⁰ Pakli ho nevyplatí døíve, než vyjde ten celý rok, tedy zùstane dùm ten v mìstì hrazeném tomu, kterýž jej koupil, dìdièì v pronárodech

jeho, aniž ho postoupí v létě milostivém. ³¹ Domové pak ve všech, kteréž nejsou zdí ohrazené, tak jako pole země počítati se budou. Budou moci býti vyplacováni, a léta milostivého navracení budou. ³² Ale místa Levítská, a domové v místech didictví jejich, ti vždycky vyplacení mohou býti od Levitů. ³³ Ten pak, kdož vyplacuje, a¹ jest z Levitů. Aneb a¹ vyjde kupec z koupeného domu a místa didictví jeho v čas léta milostivého; nebo domové míst Levítských jsou didictví jejich mezi syny Izraelskými. ³⁴ Pole pak na předmístí míst jejich nebude prodáváno, nebo didictví jejich věné jest. ³⁵ Jestliže by schudl bratr tvůj, a ustaly by ruce jeho u tebe, posilníš ho; též přichozí aneb podruh živiti se bude při tobě. ³⁶ Nevezmeš od něho lichvy aneb úroku, ale báti se budeš Boha svého, aby se mohl bratr tvůj živiti u tebe. ³⁷ Peněz svých nedáš jemu na lichvu, aniž pro zisk půjčovati budeš obilí svého. ³⁸ Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám dal zemi Kananejskou, a byl vám za Boha. ³⁹ Jestliže by pak schudl bratr tvůj u tebe, tak že by se prodal tobě, nebudeš ho podrobovati v dílo otrocké. ⁴⁰ Jakožto nájemník a jako podruh bude při tobě; až do léta milostivého sloužiti bude u tebe. ⁴¹ Potom vyjde od tebe s dětmi svými, a navrátí se k eledi své, a v didictví otce svých navrátí se. ⁴² Nebo jsou služebníci moji, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské; nebudou prodáváni tak jako jiní služebníci. ⁴³ Nebudeš panovati nad ním tvrdě, ale báti se budeš Boha svého. ⁴⁴ Služebník pak tvůj aneb dívka tvá, kteréž máti budeš, budou z národů těch, kteříž jsou vůkol vás; z nich kupovati budete služebníky a dívky. ⁴⁵ I od synů bydlitelů, kteříž jsou u vás pohostinu, od těch kupovati budete, a z eledí těch, kteříž jsou s vámi, kteréž zplodili v zemi vaší, a budou vám v didictví. ⁴⁶ A vládnouti budete jimi právem didieným, i synové vaší po vás, abyste je didieně obdrželi. Na věnost služby jejich užívati budete, ale nad bratry svými, syny Izraelskými, žádný nad bratrem svým nebude tvrdě panovati. ⁴⁷ Jestliže by pak zbohatl přichozí aneb host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvůj přišel by na chudobu při něm, tak že by se prodal přichozímu aneb hosti tvému, aneb obyvateli, kterýž jest z eledí cizí, ⁴⁸ Když by se tedy prodal, může zase vyplacen býti. Nikdo z bratrů jeho vyplatí ho. ⁴⁹ Buďte strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej, aneb nikdo z přátel krevních jeho, z rodiny jeho, vyplatí ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti, vyplatí se. ⁵⁰ I počete se s tím, kterýž ho koupil, od léta, v kterémž se jemu prodal, až do léta milostivého, aby peníze, za niž jest prodán, byly vedle počtu let; a jakožto s nájemníkem, tak se s ním stane. ⁵¹ Jestliže ještě mnoho let zůstává k létu milostivému, vedle nich navrátí výplatu svou z peněz, za niž koupen jest. ⁵² Pakli málo zůstává let do léta milostivého, tedy počete se s ním, a vedle počtu let jeho navrátí výplatu svou. ⁵³ Tak jako s eledínem roením nakládáno bude s ním; nebude nad ním tvrdě panovati před oěma tvýma. ⁵⁴ Pakli by se nevyplatil v těch letech, tedy vyjde léta milostivého on, i synové jeho s ním. ⁵⁵ Nebo synové Izraelští jsou moji služebníci, služebníci moji jsou, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš.

26

¹ Nedílejte sobě modl, ani obrazu rytého, aneb sloupu nevyzdvihnete sobě, ani kamene malovaného v zemi vaší nestavíte, abyste se jemu klanili; nebo já jsem Hospodin Bůh váš. ² Sobot mých ostěhejte, a svatyni mé se bojte: Já jsem Hospodin. ³ Jestliže v ustanoveních mých choditi budete, a přikázání mých ostěhajíce, budete je činiti: ⁴ Tedy dám vám dešti vaše časy svými, a země vydá úrody své, a stromové polní vydá ovoce své, ⁵ Tak že mlácení postihne vinobraní, a vinobraní postihne setí. I budete jísti chléb svůj do sytosti, a přebývati budete bezpečně v zemi své. ⁶ Nebo dám pokoj v zemi, i budete spáti, a nebude, kdo by vás předisil; vyplněním i zviš zlou z země, a země nebude procházeti země vaší. ⁷ Nýbrž honiti budete nepřátely své, a

padnou pøed vámi od meèe. ⁸ Pìt vašich honiti jich bude sto, a sto vašich honiti bude deset tisícù, i padnou nepøátele váši pøed vámi od meèe. ⁹ Nebo obrátím tváø svou k vám, a dám vám zrust, a rozmnožím vás, a utvrdím smlouvu svou s vámi. ¹⁰ A jísti budete úrody nikolikaleté, a když nové pøijdou, staré vyprázdните. ¹¹ Vzdílám pøíbytek svùj u prostøed vás, a duše má nebude vás nenávidìti. ¹² A procházeti se budu mezi vámi, a budu Bohem vaším, a vy budete lidem mým. ¹³ Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vyvedl vás z zemì Egyptských, abyste jim nesloužili, a polámal jsem závory jha vašeho, abyste chodili prosti. ¹⁴ Pakli nebudete mne poslouchati, a nebudete èiniti všech pøikázání tichto, ¹⁵ A jestli ustanovení má zavržete, a soudy mé zoškliví-li sobì duše vaše, tak abyste neèinili všech pøikázání mých, a zrušili byste smlouvu mou: ¹⁶ Já také toto uèiním vám: Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici pálèivou, což zkazí oèi vaše, a bolestí naplní duši. Semeno své nadarmo síti budete, nebo nepøátele váši snìdí je. ¹⁷ Postavím zùøivou tváø svou proti vám, tak že poražení budete od nepøatel svých, a panovati budou nad vámi ti, kteøíž vás nenávidí. Utíkati budete, ano vás žádný nehoní. ¹⁸ Jestliže ani tak poslouchati mne nebudete, tedy ještì sedmkrát více trestati vás budu pro høíchy vaše. ¹⁹ A potru vyvýšenost síly vaší, a uèiním nebe nad vámi jako železo, a zemì vaši jako mìi. ²⁰ Nadarmo bude vynaložena síla vaše, nebo zemì vaše nevydá vám úrody své, a stromoví zemì nevydá ovoce svého. ²¹ Jestliže pak se mnou maní zacházeti budete, a nebudete mne chtít poslouchati, tedy pøidám na vás sedmkrát více ran vedlé høíchù vašich. ²² A pustím na vás zvìø polní, kteráž uvede na vás sirobu, a vyhubí hovada vaše a umenší vás; i zpustnou cesty vaše. ²³ Pakli ani potom nenapravíte se, ale vždy se mnou maní zacházeti budete, ²⁴ I já s vámi maní zacházeti budu, a bítí vás budu sedmkrát více pro høíchy vaše. ²⁵ A uvedu na vás meè, kterýž vrchovati pomstí zrušení smlouvy. I shrnete se do mìst svých; tam pošli mor mezi vás, a dáni budete v ruce nepøátelùm. ²⁶ A když polámi vám hùl chleba, tedy deset žen péci bude chléb váš v peci jedné, a zase chléb váš odvažovati vám budou. Budete pak jísti, a nenasytíte se. ²⁷ Pakli i s tím nebudete mne poslouchati, ale pøedce maní se mnou zacházeti budete: ²⁸ I já také v hnìvì maní s vámi zacházeti budu, a trestati vás budu i já sedmkrát více pro høíchy vaše. ²⁹ A budete jísti tìla synù svých, a tìla dcer svých. ³⁰ A zkazím výsosti vaše, a vypléním sluneènèe obrazy vaše, a skladu tìla vaše na špalky ukydaných bohù vašich, a duše má bude vás nenávidìti. ³¹ Mìsta vaše dám v zpuštinì, a uèiním, aby zpustly svatynì vaše, aniž více zachutnám obìti vùnì pøíjemné vaší. ³² Já zpustím zemì, tak že ztrnou nad ní nepøátele váši, kteøíž bydliti budou v ní. ³³ Vás pak rozptýlím mezi národy, a uèiním, aby s dobytým meèem vás honili. I bude zemì vaše vyhubena, a mìsta vaše zpustnou. ³⁴ A tehdy zemì užive sobot svých po všecy dny, v nichž pustá bude, vy pak budete v zemì nepøatel svých. Tehdáž, pravím, odpoèine zemì, a užive sobot svých. ³⁵ Po všecy dny, v nichž pustá bude, odpoèívati bude; nebo neodpoèívala v soboty vaše, když jste vy bydlili v ní. ³⁶ Kteøíž pak ještì pozùstanou z vás, uvedu strach na srdce jejich v krajinách nepøatel jejich, tak že zažene je chøest listu vètrem chøestíciho. I budou utíkati, rovnì jako pøed meèem, a padnou, an jich žádný honiti nebude. ³⁷ A budou padati jeden pøes druhého jakožto od meèe, aè jich žádný honiti nebude; aniž kdo z vás bude moci ostáti pøed nepøátely svými. ³⁸ I zahynete mezi národy, a zžíøe vás zemì nepøátel vašich. ³⁹ Kteøíž pak pozùstanou z vás, svadnouti budou pro nepravost svou v zemì nepøatel vašich, ano i pro nepravosti otcù vašich s nimi usvadnou. ⁴⁰ Ale jestliže budou vyznávati nepravost svou, a nepravost otcù svých vedlé pøestoupení svého, kterýmž pøestoupili proti mnì, a maní se mnou zacházeli, ⁴¹ I já také že jsem maní s nimi zacházel, a uvedl je do zemì nepøatel jejich; jestliže,

pravím, tehďáž poníží se srdce jejich neobøezané, a schválí pokutu nepravosti své: ⁴² Tedy rozpomenu se na smlouvu svou s Jákobem, a na smlouvu svou s Izákem, i na smlouvu svou s Abrahamem rozpomenu se; také i na tu zemi pamitliv budu. ⁴³ Mezi tím zemì jsuc jich zbavena, užive sobot svých, kdyžto zpušřina bude pro ni. Tehďáž oni schválí pokutu nepravosti své proto, že všelijak soudy mými pohrdali, a ustanovení má zošklivila sobì duše jejich. ⁴⁴ A však i tak, když by v zemì nepøátel svých byli, nezavřhl bych jich, a nezošklivil jich sobì, abych je mìl do konce zkaziti, a zrušiti smlouvu svou s nimi; nebo já jsem Hospodin Bùh jejich. ⁴⁵ Ale rozpomenu se na ni pro smlouvu uèininou s pøedky jejich, kteréž jsem vyvedl z zemì Egyptské pøed oèima pohanù, abych jim byl za Boha: Já Hospodin. ⁴⁶ Ta jsou ustanovení a soudové, i zákonové, kteréž vydal Hospodin na hoøe Sinai skrze Mojžíše, aby byli mezi ním a mezi syny Izraelskými.

27

¹ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv synùm Izraelským a rci jim: Když by kdo slibem oddal duše Hospodinu, vedlé ceny tvé dá výplatu. ³ Tato pak bude cena tvá: Osobì mužského pohlaví, poèna od toho, kterýž jest ve dvadçiti letech, až do šedesátiletého, uložíš výplatu padesáte lotù støibra vedlé lotu svatynì. ⁴ Pakli ženského pohlaví bude, uložíš výplatu tøidceti lotù. ⁵ A od pìtiletých až do dvadçitiletých uložíš výplatu, za osobu mužského pohlaví dvadçeti lotù, ženského pak deset lotù. ⁶ A od dítìte jednoho mìsíce zstáøí až do pìtiletých, uložíš za pachole pìt lotù støibra, a za divèe tøi loty støibra. ⁷ Od šedesáti pak let a výše, bude-li muž, uložíš výplatu patnácte lotù, a ženì deset lotù. ⁸ Pakli bude tak chudý, že by nemohl uložené výplaty dáti, tedy postaven bude pøed knìzem, aby mu knìz uložil výplatu. Podlé toho, seè bude moci býti ten, kdož slib uèinil, uloží mu výplatu. ⁹ Jestliže by pak kdo hovado z tìch, kteréž se obìtují Hospodinu, slíbil, každé, kteréž dá z nich Hospodinu, svaté bude. ¹⁰ Nesmìnì ho, aniž dá jiného za ni, lepšího za horší, aneb horšího za lepší. Jestliže by pak jakýmkoli způsobem je smìnìl, hovado za hovado, tedy ono i toto, kteréž za ni dáno, svaté bude. ¹¹ Pakli by které neèisté hovado slíbil, z jehož pokolení neobìtují obìti Hospodinu, tedy postaví to hovado pøed knìzem. ¹² A bude je šacovati knìz, buì ono dobré aneb zlé. Jakž je knìz cení, tak buì. ¹³ Pakli bude chtítì vyplatiti je, pøídá pátý díl nad cenu tvou. ¹⁴ Když by pak nikdo posvětil domu svého, aby byl svatý Hospodinu, bude jej knìz ceniti, buìto že by dobrý byl aneb zlý. Jakž jej procení knìz, tak zůstane. ¹⁵ Pakli ten, kterýž posvětil domu svého, chtìl by jej vyplatiti, pøídá pátý díl penìz nad cenu tvou, i bude jeho. ¹⁶ Jestliže by kdo díl pole dìdictví svého posvětil Hospodinu, tedy budeš je ceniti vedlé toho, jakž se osívá. Chomer jeèmene kde se vseje, za padesáte lotù støibra cenìno bude. ¹⁷ Jestliže by hned od léta milostivého posvětil pole svého, tedy vedlé ceny tvé zůstane. ¹⁸ Pakli by po létì milostivém posvětil pole svého, tedy seète mu knìz penìze vedlé poètu let zůstávajících ještì do léta milostivého, i odejme to z ceny tvé. ¹⁹ Chtìl-li by pak vyplatiti pole ten, kterýž ho posvětil, pøídá pátý díl penìz nad cenu tvou, a zůstane jemu. ²⁰ Nevyplatil-li by pak pole toho, a prodáno by bylo nikomu jinému, nemůže víc vyplaceno býti. ²¹ I bude pole to, když svobodné vyjde léta milostivého, svaté Hospodinovo, jakožto pole posvěcené; knìzi bude v dìdictví jeho. ²² Jestliže pak pole koupené, kteréž by nebylo z pole dìdictví jeho, posvětil Hospodinu, ²³ Tedy seète mu knìz summu ceny jeho až do léta milostivého, i dá cenu jeho v ten den, jako posvěcenou Hospodinu. ²⁴ V létì milostivém navrátì se pole k tomu, od kohož bylo koupeno, jehož dìdictví jest pole to. ²⁵ Všeliká pak cena tvá bude vedlé lotu svatynì. Lot pak váží dvadçeti haléøù. ²⁶ Ale prvorozeného, což právem prvorozenství dává se

Hospodinu z hověd, nižádný neposvětil, buďto z skotu aneb z bravů; Hospodinovo jest prvé. ²⁷ A jestliže by z hověd nečistých bylo, vyplatí je vedlé ceny tvé, a pøídá pátý díl nad ní. Pakli¹ nebude vyplaceno, tedy nech¹ jest prodáno vedlé ceny tvé. ²⁸ Všelíká pak víc posvěcená, kterouž by nikdo slibem posvětil Hospodinu ze všech věcí, kteréž má, buď z lidí aneb z hověd, aneb z pole dídictví svého, nebude prodávána, ani vyplacována; nebo všechno, což takovým slibem posvěceno jest, víc nejsvětější bude Hospodinu. ²⁹ Všelíké hovědo tak oddané, kteréž slibem tím se oddává od člověka, nebude vyplacováno, ale smrtí umře. ³⁰ Všichni také desátkové země, buď z semene země, aneb z ovoce stromů, Hospodinovi budou; nebo posvěceni jsou Hospodinu. ³¹ Bude-li kdo chtíti vyplatiti desátky své, pátý díl jejich pøídá nad ni. ³² A všeliký desátek z volů aneb drobného dobytka, jakž pøichází pod hůl pastýře, každý ten desátek svatý bude Hospodinu. ³³ Nebude vyhledávati, dobré-li by bylo čili zlé, aniž ho smíní. Pakli je pøedce smíní, bude to i ono odměnité svaté, a nebude vyplaceno. ³⁴ Ta jsou pøikázání, kteráž pøikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai, aby je oznámil synům Izraelským.

Čtvrtá Mojžíšova

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, v stánku úmluvy, prvního dne měsíce druhého, léta druhého po vyjití jejich z země Egyptské, ōka: ² Sešete summu všeho množství synů Izraelských po ěledech jejich, a po domích otců jejich, vedle počtu jmen každého pohlaví mužského po hlavách jejich, ³ Od dvacítiletých a výše všechny, kteříž by mohli jít k boji v Izraeli, sešete je po houfích jejich, ty a Aron. ⁴ A bude s vámi z každého pokolení jeden muž, kterýž by přední byl v domě otců svých. ⁵ Tato pak jsou jména mužů, kteříž stanou s vámi: Z pokolení Rubenova Elisur, syn Sedeurův; ⁶ Z Simeonova Salamiel, syn Surisaddai; ⁷ Z Judova Názon, syn Aminadabův; ⁸ Z Izacharova Natanael, syn Suar; ⁹ Z Zabulonova Eliab, syn Helonův; ¹⁰ Z synů Jozefových, z pokolení Efraimova Elisama, syn Amiudův; z Manassesova Gamaliel, syn Fadasurův; ¹¹ Z Beniaminova Abidan, syn Gedeonův; ¹² Z pokolení Dan Ahiezer, syn Amisaddai; ¹³ Z Asser Fegiel, syn Ochranův; ¹⁴ Z pokolení Gád Eliazaf, syn Duelův; ¹⁵ Z Neftalíмова Ahira, syn Enanův. ¹⁶ Ti jsou slovní z lidu, knížata pokolení otců svých, ti jako hlavy tisíců Izraelských budou. ¹⁷ Vzal tedy Mojžíš a Aron muže ty, kteříž jmenováni byli, ¹⁸ A shromáždili všechno množství prvního dne měsíce druhého, kteříž poznávali se k rodům svým po ěledech svých, po domích otců svých, a vedle počtu jmen, od dvacítiletých a výše po osobách svých. ¹⁹ Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak sešlo je na poušti Sinai. ²⁰ I bylo synů Rubena prvorozeného Izraelova, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, a podle počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jít k boji, ²¹ A naěteno jich z pokolení Rubenova čtyřiceti šest tisíců a pět set. ²² Z synů Simeonových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, sešetených jeho vedle počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jít k boji, ²³ Naěteno jich z pokolení Simeonova padesáti devět tisíců a tři sta. ²⁴ Z synů Gádových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, podle počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli bojovati, ²⁵ Naěteno jich z pokolení Gádova čtyřiceti pět tisíců, šest set a padesát. ²⁶ Z synů Judových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, vedle počtu jmen, od dvacíti let a výše, všech, kteříž mohli jít k boji, ²⁷ Naěteno jich z pokolení Judova sedmdesáti čtyři tisíce a šest set. ²⁸ Z synů Izacharových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, podle počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jít k boji, ²⁹ Naěteno jich z pokolení Izacharova padesáti čtyři tisíce a čtyři sta. ³⁰ Z synů Zabulonových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, podle počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jít k boji, ³¹ Naěteno jich z pokolení Zabulonova padesáti sedm tisíců a čtyři sta. ³² Z synů Jozefových, a nejprv, synů Efraimových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, podle počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jít k boji, ³³ Naěteno jich z pokolení Efraimova čtyřiceti tisíc a pět set. ³⁴ Potom z synů Manassesových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, vedle počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž vycházeli k boji, ³⁵ Naěteno jich z pokolení Manassesova třiceti dva tisíce a dvě stě. ³⁶ Z synů Beniaminových, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, vedle počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jít do boje, ³⁷ Naěteno jich z pokolení Beniaminova třiceti pět tisíců a čtyři sta. ³⁸ Z synů Dan, rodiny jejich, po ěledech jejich, po domích otců jejich, vedle počtu jmen, od

dvadčítiletých a výše, všech, kteří vycházeli k boji, ³⁹ Načteno jich z pokolení Dan šedesáta dva tisíce a sedm set. ⁴⁰ Z synů Asser, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvadčítiletých a výše, všech, kteří mohli jít na vojnu, ⁴¹ Načteno jich z pokolení Asser čtyřiceti jeden tisíců a pět set. ⁴² Z synů Neftalímových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvadčítiletých a výše, všech, kteří mohli jít k boji, ⁴³ Načteno jich z pokolení Neftalímova padesáta tři tisíce a čtyři sta. ⁴⁴ Ten jest počet těch, kteréž sešli Mojžíš a Aron a knížata Izraelská, dvanácte mužů, kteří byli vybráni po jednom z domů otců svých. ⁴⁵ I bylo všech sečtených synů Izraelských po domích otců jejich, od dvadčítiletých a výše, všech, kteří mohli vycházeti k boji v Izraeli, ⁴⁶ Vsech sečtených bylo šestkrát sto tisíc, a tři tisíce, pět set a padesáta. ⁴⁷ Levítové pak vedlé pokolení otců svých nejsou počítáni mezi ně. ⁴⁸ Nebo byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁴⁹ Pokolení Levítského nebudeš počítati, a nepřičteš jich k synům Izraelským, ⁵⁰ Ale ustanovíš Levity nad přibýtkem svědectví, a nade vším nádobím jeho, a nade všemi věcmi, kteréž přináleží k němu. Oni nositi budou přibýtek i všechna nádoby jeho, oni přisluhovati budou jemu, a vůkol přibýtku klásti se budou. ⁵¹ Když se pak s místa bude míti hýbati přibýtek, složí jej Levítové; a když se bude klásti přibýtek, vyzdvihnou jej Levítové. Kdož by koli cizí přistoupil, umře. ⁵² I budou¹ se klásti synové Izraelští, jeden každý v ležení svém, a jeden každý pod praporcem svým, a po houfích svých. ⁵³ Levítové pak klásti se budou vůkol přibýtku svědectví, aby nepřišlo rozhrnování mé na shromáždění synů Izraelských; i budou Levítové držeti stráž u přibýtku svědectví. ⁵⁴ Učinili tedy to synové Izraelští; všechno, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili.

2

¹ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka: ² Synové Izraelští klásti se budou jeden každý pod korouhví svou, při praporci domu otců svých; vůkol stánku úmluvy opodál klásti se budou. ³ Tito pak rozbijí stany k východní straně: Korouhev vojska Judova po houfích svých, a kníže synů Juda Názon, syn Aminadabův, ⁴ A u vojšti jeho lidu sečteného sedmdesáta čtyři tisíce a šest set. ⁵ Podlé něho pak položí se pokolení Izachar, a kníže synů Izachar Natanael, syn Suar, ⁶ A u vojšti jeho lidu sečteného padesáta čtyři tisíce a čtyři sta. ⁷ Pokolení Zabulon podlé nich, a kníže synů Zabulon Eliab, syn Helonův, ⁸ A u vojšti jeho lidu sečteného padesáta sedm tisíců a čtyři sta. ⁹ Summa všech sečtených u vojšti Judovi sto osmdesáta šest tisíců a čtyři sta, po houfích jejich. Ti napřed potáhnou. ¹⁰ Korouhev vojska Rubenova klásti se bude ku poledni po houfích svých, a kníže synů Ruben Elisur, syn Sedeurův, ¹¹ A u vojšti jeho lidu sečteného čtyřiceti šest tisíců a pět set. ¹² Podlé něho pak položí se pokolení Simeonovo, a kníže synů Simeon Salamiel, syn Surisaddai, ¹³ A u vojšti jeho lidu sečteného padesáta devět tisíců a tři sta. ¹⁴ Potom pokolení Gád, a kníže synů Gád Eliazaf, syn Ruelův, ¹⁵ A u vojšti jeho lidu sečteného čtyřiceti pět tisíců, šest set a padesáta. ¹⁶ Summa všech sečtených u vojšti Rubenovi sto padesáta a jeden tisíců, čtyři sta a padesáta, po houfích svých. A ti za prvními potáhnou. ¹⁷ Potom půjde stánek úmluvy s vojskem Levitů u prostřed všeho vojska. Jakýmž pořádkem klásti se budou, takovým potáhnou, každý v svém šiku pod korouhví svou. ¹⁸ Korouhev vojska Efraimova po houfích svých bude k západu, a kníže synů Efraimových Elisama, syn Amiudův, ¹⁹ A u vojšti jeho lidu sečteného čtyřiceti tisíc a pět set. ²⁰ Podlé něho pak položí se pokolení Manassesovo, a kníže synů Manassesových Gamaliel, syn Fadasurův, ²¹ A u vojšti jeho lidu sečteného třiceti dva tisíce a dvě stě. ²² Potom položí se pokolení Benjaminovo, a kníže synů Benjamin Abidan, syn Gedeonův, ²³ A

u vojšti jeho lidu seèteného tøidceti pìt tisícù a ètyøi sta. ²⁴ Summa všech seètených u vojšti Efraimovì sto osm tisícù a sto osob, po houfích jejich. A tito za druhými potáhnou. ²⁵ Korouhev vojska Dan bude k stranì pùlnoèní, po houfích svých, a kníže synù Dan Ahiezer, syn Amisaddai, ²⁶ A u vojšti jeho lidu seèteného šedesáte dva tisíce a sedm set. ²⁷ Podlé nìho položí se pokolení Asser, a kníže Asser Fegiel, syn Ochranùv, ²⁸ A u vojšti jeho lidu seèteného ètyøidceti jeden tisíc a pìt set. ²⁹ Za nimi pokolení Neftalímovo, a kníže synù Neftalímových Ahira, syn Enanùv, ³⁰ A u vojšti jeho lidu seèteného padesáte tøi tisíce a ètyøi sta. ³¹ Summa všech seètených u vojšti Dan sto padesáte sedm tisícù a šest set. Oni nazad potáhnou pøi praporcích svých. ³² Ta jest summa synù Izraelských po domích otcù jejich, všech seètených v celém vojšti po houfích jejich, šestkrát sto tisícù, tøi tisíce, pìt set a padesáte. ³³ Levítové pak nejsou poèítáni mezi syny Izraelské, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ³⁴ I uèinili synové Izraelští všecko; jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak rozbijeli stany pøi korouhvech svých, a tak táhli jeden každý po èeledech svých a po domích otcù svých.

3

¹ Tito jsou pøíbihovì Aronovi a Mojžíšovi od toho dne, když mluvil Hospodin s Mojžíšem na hoøe Sinai. ² A tato jsou jména synù Aronových: Prvorozený Nádad, potom Abiu, Eleazar a Itamar. ³ Ta jsou jména synù Aronových, kníží pomazaných, jejichžto ruce naplnìny, aby úøad knížství konali. ⁴ Umøel pak Nádad a Abiu pøed Hospodinem, když obìtovali cizí oheò pøed Hospodinem na poušti Sinai, a nemìli synù. Protož konal úøad knížský Eleazar a Itamar pøed tváøí Arona otce svého. ⁵ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka: ⁶ Rozkaž pøistoupiti pokolení Léví, a postav je pøed Aronem knížem, aby mu pøisluhovali, ⁷ A drželi stráž jeho, i stráž všeho množství pøed stánkem úmluvy k vykonávání služby pøíbytku, ⁸ Též aby ostøíhali všeho nádobí stánku úmluvy, a drželi stráž synù Izraelských a konali služby pøíbytku. ⁹ Dáš tedy Levíty Aronovi i synùm jeho; vlastnì dáni jsou mu oni z synù Izraelských. ¹⁰ Arona pak a syny jeho pøedstavíš, aby ostøíhali knížství svého; nebo pøistoupil-li by kdo cizí, umøe. ¹¹ I mluvil Hospodin Mojžíšovi, øka: ¹² Aj, já vzal jsem Levíty z prostøedku synù Izraelských na místo všelikého prvorozeného, kterèž otvírá život mezi syny Izraelskými. Protož moji budou Levítové. ¹³ Nebo mnì pøináleží všecko prvorozené. Od toho dne, když jsem pobil všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem sobì všeho prvorozeného v Izraeli od èlovìka až do hovada. Mnì bude: Já Hospodin. ¹⁴ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, øka: ¹⁵ Seèti syny Léví vedlé domù otcù jejich, po èeledech jejich, každého pohlaví mužského; zstáøí jednoho mìsíce a výše poèítati budeš je. ¹⁶ I sèetl je Mojžíš podlé øeèi Hospodinovy, jakž rozkázáno mu bylo. ¹⁷ I byli synové Léví ze jména tito: Gerson, Kahat a Merari. ¹⁸ Tato pak jsou jména synù Gersonových po èeledech jejich: Lebni a Semei. ¹⁹ A synové Kahat po èeledech svých: Amram a Izar, Hebron a Uziel. ²⁰ Synové pak Merari po èeledech svých: Moholí a Musi. Ty jsou èeledi Léví vedlé domù otcù svých. ²¹ Od Gersona èeled Lebnijská a èeled Semejská. Ty jsou èeledi Gersonovy. ²² A naèteno jich v poètu všech pohlaví mužského zstáøí jednoho mìsíce a výše sedm tisícù a pìt set. ²³ Èeledi Gersonovy za pøíbytkem klásti se budou k stranì západní. ²⁴ Kníže pak domu otce Gersonitských bude Eliazaf, syn Laelùv. ²⁵ A k opatrování synùm Gersonovým pøi stánku úmluvy náležeti bude pøíbytek i stánek, pøikrytí jeho i zastøení dveøí stánku úmluvy, ²⁶ A oèkovatè koltry k síni, i zavìšení dveøí síni, kteráž jest pøed pøíbytkem a pøi oltáøi vùkol, i provazové jeho ke všeliké potøebì jeho. ²⁷ Od Kahat pak pošla èeled Amramitská a èeled Izaritská,

a èeled Hebronitská, a èeled Uzielitská. Ty jsou èeledi Kahat. ²⁸ V poètu všech pohlaví mužského zstáí jednoho mìsíce a výše bylo osm tisícù a šest set, držících stráž pøi svatyni. ²⁹ Èeledi synù Kahat klásti se budou k stranì pøíbytku polední, ³⁰ A kníže domu otcovského v èeledech Kahat Elizafan, syn Uzielùv. ³¹ V jejich pak opatrování bude truhla, stùl, svícen, oltáøové a nádoby svatynì, jímž pøisluhovati budou, a opona i všecko, což pøináleží k ní. ³² Kníže pak nad knížaty Levítskými Eleazar, syn Arona kníže, ustavený nad tìmi, kteøíž drží stráž pøi svatyni. ³³ Od Merari pak èeled Moholitská a èeled Musitská. Ty jsou èeledi Merari. ³⁴ A naèteno jich v poètu všech mužského pohlaví zstáí jednoho mìsíce a výše šest tisícù a dvì stì. ³⁵ A kníže domu otcovského v èeledech Merari Suriel, syn Abichailùv. A ti klásti se budou k stranì pøíbytku pùlnoèní. ³⁶ Toto pak poruèeno k opatrování synùm Merari: Dsky pøíbytku a svlakové jeho, sloupové a podstavkové a všecka nádoby jeho i všecka práce pøi nich, ³⁷ Tolikéž sloupové sínì vùkol i podstavkové jejich, kolíkové i provazové jejich. ³⁸ Položí se pak pøed pøíbytkem po pøední stranì pøed stánkem úmluvy od východu slunce Mojžíš a Aron i synové jeho, držíce stráž pøi svatyni, stráž za syny Izraelské. Jiný pøistoupl-li by kdo, umøe. ³⁹ Všechny seètených Levítù, kteréž seètl Mojžíš s Aronem vedlé poruèení Hospodinova, po èeledech jejich, všech pohlaví mužského jednoho mìsíce zstáí a výše dvamecítma tisícù. ⁴⁰ I øekl Hospodin k Mojžíšovi: Seèti všechny prvorozené mužského pohlaví mezi syny Izraelskými jednoho mìsíce zstáí a výše, a seèti summu jmen jejich. ⁴¹ A vezmeš mi Levíty, (já¹ jsem Hospodin), místo všech prvorozených mezi syny Izraelskými, i hovada Levítù místo všeho prvorozeného mezi hovady synù Izraelských. ⁴² Když pak seètl Mojžíš, jakož mu pøikázal Hospodin, všechny prvorozené mezi syny Izraelskými, ⁴³ Bylo všech prvorozených pohlaví mužského vedlé poètu jmen, jednoho mìsíce zstáí a výše seètených jich, dvamecítma tisícù, dvì stì, sedmdesáte a tøi. ⁴⁴ A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ⁴⁵ Vezmi Levíty místo všech prvorozených z synù Izraelských, i hovada Levítù za hovada jejich; i budou moji Levítové: Já jsem Hospodin. ⁴⁶ K vyplacení pak tìch dvou set, sedmdesáti a tøi, kteøíž zbývají nad poèet Levítù z prvorozených synù Izraelských, ⁴⁷ Vezmeš pìt lotù z každé hlavy, (vedlé lotu svatyni bráti budeš, lot pak dvadeti haléøù váží), ⁴⁸ A dáš ty peníze Aronovi a synùm jeho, výplatu tìch, kteøíž zbývají nad poèet jejich. ⁴⁹ Vzal tedy Mojžíš peníze výplaty od tìch, kteøíž zbývali, kromì tìch, kteréž vykoupili sebou Levítové, ⁵⁰ Od prvorozených synù Izraelských vzal penìz tisíc, tøi sta, šedesáte pìt lotù, vedlé lotu svatynì. ⁵¹ I dal ty peníze výplaty Aronovi a synùm jeho, podlé øeèi Hospodinovy, jakož byl pøikázal jemu Hospodin.

4

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, øka: ² Seèti summu synù Kahat z prostøedku synù Léví po èeledech jejich a po domích otcù jejich, ³ Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli práci vésti pøi stánku úmluvy. ⁴ Tato pak bude práce synù Kahat pøi stánku úmluvy svatynì svatých: ⁵ Když by se mìla vojska hnouti s místa, pøijde Aron s syny svými a sejmou oponu zastøení, a pøikryjí ní truhlu svìdectví. ⁶ A na to dají pøikrytí z koží jezevèích, a pøistrou svrchu rouchem z samého postavce modrého, a provlekou sochory její. ⁷ Na stùl pak chlebù pøedložení prostrou roucho z postavce modrého, a dají na nìj misy a kadidlnice a koflíky a pøikryvadla k pøikrývání; a chléb ustavièní na nìm bude. ⁸ A prostrou na to roucho z èervce dvakrát barveného, a pøikryjí to pøistøením z koží jezevèích, a provlekou sochory jeho. ⁹ Vezmou také roucho z postavce modrého, a pøikryjí svícen svìtla a lampy jeho, i utìradla jeho, i nádoby k oharkùm jeho, a

všecky nádoby k oleji jeho, jichž pøi nìm užívají. ¹⁰ A obvinou jej se všechnìmi nádobami jeho pøikrytím z koží jezevěích, a vloží na sochory. ¹¹ Na oltáø pak zlatý prostrou roucho z postavce modrého, a pøikryjí jej pøikrytím z koží jezevěích, a provlekou sochory. ¹² Vezmou i všecky nádoby k službì, jimiž pøisluhovali v svatyni, a zavinouce do roucha z postavce modrého, pøikryjí je pøikrytím z koží jezevěích, a vloží na sochory. ¹³ Vyprázdní i popel z oltáøe, a prostrou na nìj roucho šarlatové. ¹⁴ A vloží svrchu všecko nádobí jeho, jímž pøisluhují na nìm, nádoby k uhlí, vidlièky, pometla, kotlíky a všecko nádobí oltáøe, a pøistrouce jej pøikrytím z koží jezevěích, uvlekou sochory jeho. ¹⁵ A když to vykoná Aron s syny svými, a pøikryje svatyni i všecka nádobí její, a již by se mìla hýbati vojska, tedy pøijdou synové Kahat, aby nesli; ale nedotknou se svatynì, aby nezemøeli. Ta jest práce synù Kahat pøi stánku úmluvy. ¹⁶ Eleazar pak, syn Arona knìze, peèovati bude o olej k svícení a kadidél vonnými vìcmi a obìt ustaviènou i o olej pomazání, svìøený sobì máje všecken pøíbytek a všecky vìci, kteréž v nìm jsou, svatyni a nádoby její. ¹⁷ A mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, øka: ¹⁸ Hleítež, abyste nevyhladili pokolení èeledi Kahat z prostøedku Levítù. ¹⁹ Ale toto uèiníte jim, aby zachováni byli a nezemøeli, když by pøistupovali k svatyni svatých: Aron a synové jeho pøijdouce, zøídí je, jednoho každého ku práci a bøemenu jeho. ²⁰ A onino nepøicházejte hlediti na vìci svaté, když zavinovány bývají, aby nezemøeli. ²¹ Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²² Seèti také syny Gersonovy po domích otcù jich a po èeledech jejich. ²³ Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých seèteš je, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy. ²⁴ Tato pak bude práce èeledí Gersonových v službì a nošení: ²⁵ Nositi budou kortýny pøíbytku a stánek úmluvy s pøikrytím jeho, a pøikrytí z koží jezevěích, kteréž svrchu na nìm jest, a zastøení dveøí stánku úmluvy, ²⁶ A oèkovaté koltry sínì, a zastøení brány sínì, kteráž jest pøi stanu a pøi oltáøi vùkol, a provazy její, a všecky nádoby pøisluhování jejich, a èehožkoli užívají pøi službì své. ²⁷ Vedlé rozkazu Aronova a synù jeho konati budou všecky služby své synové Gersonovi pøi všech pracech svých, a pøi všech službách svých, a svìøíte jim k ostøíhání všecka bøemena jejich. ²⁸ Ta jest práce èeledí synù Gersonových v stánku úmluvy, a Itamar, syn Arona knìze, stráž nad nimi držeti bude. ²⁹ Syny také Merari po èeledech jejich a domích otcù jejich seèteš. ³⁰ Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých seèteš všecky, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy. ³¹ Tato pak bude povinnost práce jejich, nad všecku službu jejich pøi stánku úmluvy: Dsky pøíbytku a svlaky jeho, i sloupy s podstavky jeho nositi, ³² Sloupy také vùkol sínì s podstavky jejich, kolíky a provazy jejich, se všechnìmi potøebami, i se vším pøisluhováním jejich. A ze jména vyèetete nádoby svìøené jim k ostøíhání. ³³ Ta bude práce èeledí synù Merari pøi všech službách jejich pøi stánku úmluvy, pod správou Itamara, syna Arona knìze. ³⁴ I seètl Mojžíš s Aronem a s knížaty lidu syny Kahat po èeledech jejich, a po domích otcù jejich, ³⁵ Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy. ³⁶ A bylo jich seètených po èeledech jejich dva tisíce, sedm set, padesáte. ³⁷ Ti jsou seèteni z èeledi Kahat, všickni služebníci pøi stánku úmluvy, kteréž seètl Mojžíš s Aronem podlé rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše. ³⁸ Seètených také synù Gersonových po èeledech jejich, a po domích otcù jejich, ³⁹ Od tøidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteøíž by zpùsobní jsouce k boji, mohli konati službu pøi stánku úmluvy, ⁴⁰ Seètených jich po èeledech jejich, po domích otcù jejich, dva tisíce, šest set, tøidceti. ⁴¹ Ti jsou seèteni z èeledí synù Gersonových, všickni pøisluhující v stánku úmluvy, kteréž seètl Mojžíš s Aronem k rozkazu Hospodinovu. ⁴² Seètených pak z èeledí synù Merari po èeledech jejich,

po domích otců jejich, ⁴³ Od třicetiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy, ⁴⁴ Naěteno jich po èeledech jejich tři tisíce a dvě stě. ⁴⁵ Ti jsou seětení z èeledí synů Merari, kteréž seětl Mojžíš s Aronem podle rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše. ⁴⁶ Všech seětených, kteréž seětl Mojžíš s Aronem a s knížaty Izraelskými z Levitů po èeledech jejich a po domích otců jejich, ⁴⁷ Od těch, kteříž byli ve třiceti letech a výše, až do padesátiletých, kteřížkoli pøináležejí k vykonávání služby pøisluhování a práce bøemena při stánku úmluvy, ⁴⁸ Seětených těch bylo osm tisíců, pět set a osmdesáté. ⁴⁹ Vedle rozkazu Hospodinova seětl je Mojžíš, jednoho každého vedle pøisluhování jeho, a vedle bøemene jeho. Seětení pak jsou ti, kteréž rozkázal èísti Hospodin Mojžíšovi.

5

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Pøikaž synům Izraelským, a¹ vyženou z stanů každého malomocného a každého trpícího tok semene, i každého nad mrtvým poškrvněného. ³ I muže i ženu vyženete, ven za stany vyženete je, aby nepoškrvovali vojska těch, mezi nimiž já pøebývám. ⁴ I uěinili tak synové Izraelští, a vyhnali je ven za stany. Jakož byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, tak uěinili synové Izraelští. ⁵ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ⁶ Mluv k synům Izraelským: Muž aneb žena, když uěiní nějaký høích lidský, dopouštíje se výstupku proti Hospodinu, a byla by vinna duše ta: ⁷ Tedy vyzná høích svůj, kterýž uěinil, navrátí pak to, čímž vinen byl, v cele, a pátý díl pøidá nad to, a dá tomu, proti komuž zavinil. ⁸ A nemil-li by muž ten pøitele, jemuž by nahradil tu škodu, pokuta dána buď Hospodinu a knízi, mimo skopce oěistini, jímž oěistin býti má. ⁹ Též všeliká obit všech vící posvěcených od synů Izraelských, kterouž pøinesou knízi, jemu se dostane. ¹⁰ Tak i vící posvěcené od kohokoli jemu se dostanou; a dal-li kdo co knízi, také jeho bude. ¹¹ Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹² Mluv k synům Izraelským a rci jim: Kdyby od nikterého muže uchýlila se žena, a dopustila by se výstupku proti němu, ¹³ Tak že by obýval nikdo jiný s ní, a bylo by to skryto pøed oěima muže jejího, a tajila by se, jsuci poškrvnina, a svídka by nebylo proti ní, a ona nebyla by postižena; ¹⁴ Pohnul-li by se duch muže horlivostí velikou, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškrvnina byla; aneb pohnul-li by se duch muže velikou horlivostí, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškrvnina nebyla: ¹⁵ Tedy pøivede muž ženu svou k knízi, a pøinese obit její při ní, desátý díl efi mouky jeěné. Nenaleje¹ na ni oleje, aniž dá na ni kadidla; nebo obit veliké horlivosti jest, obit suchá pamětná, uvozující v paměť nepravost. ¹⁶ I bude ji kněz obětovati, a postaví ji pøed Hospodinem. ¹⁷ A nabere vody svaté do nádoby hliněné, a vezma prachu, kterýž jest na zemi v pøíbytku, dá jej do té vody. ¹⁸ Potom postaví kněz ženu tu pøed Hospodinem, a odkryje hlavu její, a dá jí do rukou obit suchou pamětnou, kteráž jest obit veliké horlivosti; v ruce pak kněze bude voda hoøká zloëeená. ¹⁹ I zaklínati bude ji kněz a øekne k ní: Jestliže neobcoval s tebou žádný, a jestliže jsi neuchýlila se k neèistotě od muže svého, budiž èistá od vody této hoøké zloëeené. ²⁰ Paklis se uchýlila od muže svého a neèistá jsi, a obcoval-li nikdo jiný s tebou kromě manžela tvého, ²¹ (Zaklínati pak bude kněz tu ženu, èině klatbu zloëeenství, a øekne jí:) Dejž tebe Hospodin v zloëeení a v prokletí u prostøed lidu tvého, dopuští, aby luno tvé hnilo a bøicho tvé oteklo. ²² Vejdíž voda zloëeená tato do života tvého, aby oteklo bøicho tvé, a luno tvé shnilo. I odpoví žena ta: Amen, amen. ²³ Napíše pak všechno zloëeenství toto do knihy, a smyje je tou vodou hoøkou. ²⁴ I dá ženě, aby pila vodu hoøkou a zloëeenou; a vejde¹ do ní voda zloëeená, a obrátí se v hoøkost. ²⁵ Potom vezme kněz z ruky ženy obit veliké horlivosti, a obracetí ji bude sem i tam pøed Hospodinem, a bude

ji obítovati na oltáři. ²⁶ A vezma plnou hrst pamětného jejíhož oběti suché, páliť to bude na oltáři; a potom dá vypítí ženi tu vodu. ²⁷ A když jí dá pítí tu vodu, stane se, jestliže nečistá byla, a dopustila se výstupu proti muži svému, že vejde do ní voda zlořečená, a obrátí se v hořkost, i odme se bŕicho její, a vyhnije lůno její; i bude žena ta v zlořečení u prostřed lidu svého. ²⁸ Pakli není poškrvnina žena ta, ale čistá jest, tedy bez viny bude, a roditi bude děti. ²⁹ Ten jest zákon veliké horlivosti, když by se uchýlila žena od muže svého, a byla by poškrvnina, ³⁰ Aneb když by se pohnul duch veliké horlivosti v manželu, tak že by horlil velmi proti ženi své, aby postavil ji před Hospodinem, a aby vykonal při ní kněz všechno vedlé zákona tohoto. ³¹ I bude ten muž očištn od hořchu, žena pak ponese nepravost svou.

6

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ² Mluv k synům Izraelským a řci jim: Muž neb žena, když se oddílí, čínice slib nazareťv, aby se oddali Hospodinu, ³ Od vína i nápoje opojného zdrží se, octa vinného a octa z nápoje opojného nebude pítí, ani co vytlačeného z hroznů, zelených hroznů ani suchých nebude jísti. ⁴ Po všechny dny nazarejství svého nebude jísti žádné věci pocházející z vinného kmene, od zrnka až do šupiny. ⁵ Po všechny dny slibu nazarejství svého bŕitva nevejde na hlavu jeho, dokavadž by se nevyplnili dnové, v nichž se oddílil Hospodinu. Svátý bude, a nechá růsti vlasů hlavy své. ⁶ Po všechny dny, v nichž se oddílí Hospodinu, k tlu mrtvému nevejde. ⁷ Nad otcem svým aneb nad matkou svou, nad bratrem svým aneb nad sestrou svou, kdyby zemřeli, nebude se poškrvňovati; nebo posvěcení Boha jeho jest na hlavě jeho. ⁸ Po všechny dny nazarejství svého svátý bude Hospodinu. ⁹ Umŕel-li by pak kdo blízko niho náhlou smrtí, a poškrvnil-li by hlavy v nazarejství jeho, oholí hlavu svou v den očistování svého; dne sedmého oholí ji. ¹⁰ A dne osmého přinese dvě hrdličky, aneb dvě holoubátek knězi, ke dvěóm stánku úmluvy. ¹¹ I bude kněz obítovati jedno za hořch, a druhé v zápalnou oběť, a očistí jej od toho, čímž zhŕšil nad mrtvým, a posvěť hlavy jeho v ten den. ¹² A oddílí Hospodinu dny nazarejství svého, a přinese beránka roeního za provinění, a dnové první přijdou v nic; nebo poškrvnino jest nazarejství jeho. ¹³ Tento pak jest zákon nazareťv: V ten den, když se vyplní čas nazarejství jeho, přijde ke dvěóm stánku úmluvy. ¹⁴ A bude obítovati oběť svou Hospodinu, beránka roeního bez poškrvny, jednoho v oběť zápalnou, a ovci jednu roení bez poškrvny v oběť za hořch, a skopce jednoho bez poškrvny v oběť pokojnou, ¹⁵ A koš chlebě přesných, koláče z mouky bílné olejem zadílané, a pokruty nekvašené, olejem pomazané, s oběťmi jejími suchými i mokkými. ¹⁶ Kteréžto věci obítovati bude kněz před Hospodinem, a učiní oběť za hořch jeho, i zápalnou oběť jeho. ¹⁷ Skopce také obítovati bude v oběť pokojnou Hospodinu, spolu s košem chlebě přesných; tolikéž obítovati bude kněz i oběť suchou i mokrou jeho. ¹⁸ Tedy oholí nazareus u dvěóm stánku úmluvy hlavu nazarejství svého, a vezma vlasy z hlavy nazarejství svého, vloží je na oheň, kterýž jest pod obětí pokojnou. ¹⁹ Potom vezme kněz plece vašené z skopce toho, a jeden koláč přesný z koše, a pokrutu nekvašenou jednu, a dá v ruce nazarejského, když by oholeno bylo nazarejství jeho. ²⁰ I bude obracet kněz ty věci sem i tam v oběť obracení před Hospodinem; a ta víc svatá přináležeti bude knězi mimo hrudí obracení, i plece pozdvižení. A již potom nazareus bude moci víno pítí. ²¹ Ten jest zákon nazarea, kterýž slib učinil, a jeho oběť Hospodinu za oddělení jeho, kromě toho, což by více učiniti mohl. Vedlé slibu svého, kterýž učinil, tak učiní podlé zákona oddělení svého. ²² I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ²³ Mluv k Aronovi a synům jeho a řci: Takto budete požehnání dávat synům Izraelským, mluvíce k nim: ²⁴ Požehnejž tobě Hospodin, a ostŕíhejž tebe. ²⁵ Osvi¹ Hospodin tváŕ svou nad tebou, a buď milostiv tobě. ²⁶ Obratíž Hospodin

tváø svou k tobì, a dejž tobì pokoj. ²⁷ I budou vzývati jméno mé nad syny Izraelskými, a já jim žehnati budu.

7

¹ I stalo se toho dne, když dokonat Mojžíš a vyzdvihl pøíbytek, a pomazal i posvětil ho se všechními nádobami jeho, také oltáře a všeho nádobí jeho pomazal a posvětil, ² Že pøistupující knížata Izraelská, pøední v domích otcù svých, (ti byli knížata pokolení, postavení nad seètenými), ³ Obìtovali dar svůj pøed Hospodinem, šest vozù pøikrytých a dvanácte volù. Dvě knížata dalo jeden vůz, a jeden každý jednoho vola, i obìtovali to pøed pøíbytkem. ⁴ I øekl Hospodin Mojžíšovi, øka: ⁵ Vezmi ty vici od nich, a¹ jsou ku potøebì pøi službì stánku úmluvy, a dej je Levítùm, každé èeledi podle pøisluhování jejího. ⁶ Vzav tedy Mojžíš ty vozy i voly, dal je Levítùm. ⁷ Dva vozy a ètyøi voly dal synùm Gersonovým vedlé pøisluhování jejich. ⁸ Ètyøi pak vozy a osm volù dal synùm Merari vedlé pøisluhování jejich, kteøíž byli pod správou Itamara, syna Aronova, kníze. ⁹ Synùm pak Kahat nic nedal; nebo pøisluhování svatynì k nim pøináleželo, a na ramenou nositi mìli. ¹⁰ Obìtovali tedy knížata ku posvěcování oltáře v ten den, když pomazán byl; obìtovali, pravím, dar svůj pøed oltářem. ¹¹ Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Jedno kníže v jeden den, druhé kníže v druhý den, poøád obìtovati budou dar svůj ku posvěcení oltáře. ¹² Protož obìtoval prvního dne dar svůj Názon, syn Aminadabův, z pokolení Judova. ¹³ Dar pak jeho byl misa støíbrná jedna, sto tøidceti lotù ztíží; též báni jedna støíbrná, sedmdesáti lotù ztíží, jakž jest lot svatynì; obì dvě nádoby plné mouky bìlné, olejem zadílané k obìti suché; ¹⁴ Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla; ¹⁵ Volek jeden mladý, skopec jeden, a beránek roení jeden k obìti zápalné; ¹⁶ Kozel jeden za høích; ¹⁷ A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roeních pìt. Ta byla obìt Názona, syna Aminadabova. ¹⁸ Druhého dne obìtoval Natanael, syn Suar, kníže z pokolení Izachar. ¹⁹ Obìtoval dar svůj misu støíbrnou jednu, sto tøidceti lotù ztíží; báni støíbrnou jednu, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvě nádoby plné mouky bìlné, olejem zadílané k obìti suché; ²⁰ Kadidlnici jednu z desíti lotù zlata, plnou kadidla; ²¹ Volka mladého jednoho, skopce jednoho, a beránka roeního jednoho k obìti zápalné; ²² Kozla jednoho za høích; ²³ A k obìti pokojné voly dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roeních pìt. Ten byl dar Natanaele, syna Suar. ²⁴ Dne tøetího kníže synù Zabulonových Eliab, syn Helonův. ²⁵ Dar pak jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; báni støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvě nádoby plné mouky bìlné, olejem zadílané k obìti suché; ²⁶ Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla; ²⁷ Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roení jeden k obìti zápalné; ²⁸ Kozel jeden za høích; ²⁹ A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, a beránkù roeních pìt. Ta byla obìt Eliaba, syna Helonova. ³⁰ Ètvrtého dne kníže synù Rubenových Elisur, syn Sedeurův. ³¹ Dar jeho byl misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; báni støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvě nádoby plné mouky bìlné, olejem zadílané v obìt suchou; ³² Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla; ³³ Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roení jeden k obìti zápalné; ³⁴ Kozel jeden za høích; ³⁵ A k obìti pokojné volové dva, skopcù pìt, kozlù pìt, beránkù roeních pìt. Ten byl dar Elisura, syna Sedeurova. ³⁶ Dne pátého kníže synù Simeonových, Salamiel, syn Surisaddai; ³⁷ Obìt jeho byla misa støíbrná jedna, kteráž sto tøidceti lotù vážila; báni støíbrná jedna, sedmdesáti lotù ztíží vedlé lotu svatynì; obì dvě nádoby plné mouky bìlné, olejem zadílané k obìti suché; ³⁸ Kadidlnice jedna z desíti lotù zlata, plná kadidla; ³⁹ Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roení jeden k obìti zápalné; ⁴⁰ Kozel

jeden za hŕích; ⁴¹ A na obět pokojnou volové dva, skopců pít, kozlů pít, beránků roených pít. Ta byla obět Salamiele, syna Surisaddai. ⁴² Dne šestého kníže synů Gád, Eliazaf, syn Duelův. ⁴³ Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto tisíceti lotů vážila; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě dvě nádoby plné mouky bílé, olejem zadílané k oběti suché; ⁴⁴ Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁴⁵ Volek jeden mladý, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁴⁶ Kozel jeden za hŕích; ⁴⁷ A k oběti pokojné volové dva, skopců pít, kozlů pít, a beránků roených pít. Ten byl dar Eliazafa, syna Duelova. ⁴⁸ Dne sedmého kníže synů Efraimových, Elisama, syn Amiudův. ⁴⁹ Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto tisíceti lotů vážila; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě dvě nádoby plné mouky bílé, olejem zadílané na obět suchou; ⁵⁰ Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁵¹ Volek jeden mladý, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁵² Kozel jeden za hŕích; ⁵³ A na obět pokojnou volové dva, skopců pít, kozlů pít, beránků roených pít. Ten byl dar Elisamův, syna Amiudova. ⁵⁴ Dne osmého kníže synů Manasse, Gamaliel, syn Fadasurův. ⁵⁵ Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto tisíceti lotů vážila; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě dvě nádoby plné mouky bílé, olejem zadílané k oběti suché; ⁵⁶ Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁵⁷ Volek jeden mladý, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁵⁸ Kozel jeden za hŕích; ⁵⁹ A k oběti pokojné volové dva, skopců pít, kozlů pít, beránků roených pít. Ta byla obět Gamaliel, syna Fadasurova. ⁶⁰ Dne devátého kníže synů Beniaminových, Abidan, syn Gedeonův. ⁶¹ Obět jeho misa stříbrná jedna, kteráž sto tisíceti lotů vážila; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě dvě nádoby plné mouky bílé, olejem zadílané k oběti suché; ⁶² Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁶³ Volek mladý jeden, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁶⁴ Kozel jeden za hŕích; ⁶⁵ A k oběti pokojné volové dva, skopců pít, kozlů pít, beránků roených pít. Ten byl dar Abidanův, syna Gedeonova. ⁶⁶ Desátého dne kníže synů Dan, Ahiezer, syn Amisaddai. ⁶⁷ Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto tisíceti lotů; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě plné mouky bílé, olejem zadílané k oběti suché; ⁶⁸ Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁶⁹ Volek jeden mladý, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁷⁰ Kozel jeden za hŕích; ⁷¹ A k oběti pokojné volové dva, skopců pít, kozlů pít, a beránků roených pít. Ten byl dar Ahiezera, syna Amisaddai. ⁷² Jedenáctého dne kníže synů Asser, Fegiel, syn Ochranův. ⁷³ Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto tisíceti lotů; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě dvě nádoby plné mouky bílé, olejem zadílané k oběti suché; ⁷⁴ Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁷⁵ Volek jeden mladý, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁷⁶ Kozel jeden za hŕích; ⁷⁷ A k oběti pokojné volové dva, skopců pít, kozlů pít, beránků roených pít. Ten byl dar Fegiele, syna Ochranova. ⁷⁸ Dvanáctého dne kníže synů Neftalím, Ahira, syn Enanův. ⁷⁹ Obět jeho byla misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto tisíceti lotů; bání stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyni; obě dvě nádoby plné mouky bílé, olejem zadílané k oběti suché; ⁸⁰ Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla; ⁸¹ Volek mladý jeden, skopek jeden, beránek roení jeden k oběti zápalné; ⁸² Kozel jeden za hŕích; ⁸³ A k oběti pokojné volové dva, skopců pít, kozlů pít, beránků roených pít. Ta byla obět Ahiry, syna Enanova. ⁸⁴ To¹ jest posvěcení oltáře (toho dne, když pomazán jest), od knížat Izraelských: Mis stříbrných dvanácte, bání stříbrných dvanácte, kadidlnic zlatých dvanácte. ⁸⁵ Sto tisíceti lotů vážila jedna misa stříbrná, a sedmdesácte bání jedna; všecko nádobí stříbrné vážilo dva tisíce a čtyři sta lotů na lot svatyni. ⁸⁶ Kadidlnic zlatých

dvanácte, plných kadidla; deset lotù vážila každá kadidlnice na váhu svatynì. Všecky kadidlnice zlaté sto a dvadcti lotù vážily. ⁸⁷ Všeho dobytka k obìti zápalné dvanácte volků, skopců dvanácte, beránků roèních dvanácte s obìtí jejich suchou, a kozlů dvanácte za hřích. ⁸⁸ Všeho pak dobytka k obìti pokojné ètyømecítma volů, skopců šedesácte, kozlů šedesácte, beránků roèních šedesácte. To bylo posvícení oltáře, když pomazán byl. ⁸⁹ Potom když vcházel Mojžíš do stánku úmluvy, aby mluvil s Bohem, tedy slýchal hlas mluvícího k sobì z slitovnice, kteráž byla nad truhlou svìdectví mezi dvìma cherubíny, a mluvíval k nìmu.

8

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv k Aronovi a rci jemu: Když rozsvìcovati budeš lampy, ven z svícnu sedm lamp svítiti má. ³ I uèinil Aron tak; ven z svícnu svìtlo od sebe dávající rozsvítil lampy jeho, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁴ Bylo pak dílo svícnu takové: Z taženého zlata byl všecken, až i sloupec jeho i kvìtové jeho z taženého zlata byli; podlé podobenství toho, kteréž ukázal Hospodin Mojžíšovi, tak udìlal svícen. ⁵ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ⁶ Vezmi Levíty z prostøedku synů Izraelských, a oèis¹ je. ⁷ Tímto pak zpùsobem oèis¹ovati je budeš: Pokropíš jich vodou oèištìní; oholí všecko tělo své, a zperou roucha svá, a oèištìní budou. ⁸ Potom vezmou volka mladého a obìt suchou z mouky bìlné, olejem skropené; a druhého volka mladého vezmeš k obìti za hřích. ⁹ Tedy pøistoupiti rozkážeš Levítům pøed stánek úmluvy, a shromáždíš všecko množství synů Izraelských. ¹⁰ Postavíš Levíty pøed Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své na Levíty. ¹¹ A obìtovati bude Aron Levíty v obìt pøed Hospodinem od synů Izraelských, aby vykonávali službu Hospodinu. ¹² Levítové pak vloží ruce své na hlavy těch volků; a obìtovati budeš jednoho za hřích, a druhého v obìt zápalnou Hospodinu k oèištìní Levítů. ¹³ A postavíš Levíty pøed Aronem a pøed syny jeho, a obìtovati je budeš v obìt Hospodinu. ¹⁴ I oddílíš Levíty z prostøedku synů Izraelských, aby moji byli Levítové. ¹⁵ Potom pak pøijdou Levítové, aby pøisluhovali pøi stánku úmluvy, když bys oèistil je a obìtoval v obìt. ¹⁶ Nebo vlastní dáni jsou mi z prostøedku synů Izraelských za všecky otvírající život, za prvorozené ze všech synů Izraelských vzal jsem je sobì. ¹⁷ Nebo mé jest všecko prvorozené mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hověd; od toho dne, jakž jsem pobìl všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvìtil jsem jich sobì. ¹⁸ Vzal jsem pak Levíty za všecky prvorozené synů Izraelských. ¹⁹ A dal jsem Levíty darem Aronovi i synům jeho z prostøedku synů Izraelských, aby konali službu místo synů Izraelských pøi stánku úmluvy, a oèis¹ovali od hříchů syny Izraelské; a tak nepøijde na syny Izraelské rána, kteráž by pøišla, kdyby pøistupovali synové Izraelští k svatyni. ²⁰ I uèinili Mojžíš a Aron i všecko množství synů Izraelských pøi Levítích všecko to, což pøikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích; tak s nimi uèinili synové Izraelští. ²¹ A oèistili se Levítové a zeprali roucha svá; a obìtoval je Aron v obìt pøed Hospodinem, a oèistil je Aron, aby byli èisti. ²² Potom teprv pøistoupili Levítové k vykonávání služby své pøi stánku úmluvy, pøed Aronem i pøed syny jeho; jakž pøikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích, tak s nimi uèinili. ²³ I mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²⁴ I toto k Levítům pøináležì: V pìtmecítma letech zstáòí a výše jeden každý z nich pøistoupí, a postaví se k ochotnému práce konání v službì pøi stánku úmluvy. ²⁵ V padesáti pak letech pøestane od práce služby té, a více pøisluhovati nebude. ²⁶ Ale pøisluhovati bude bratøím svým pøi stánku úmluvy stráž držícím, sám pak služeb konati nebude. Tak uèiníš s Levíty pøi pracech jejich.

9

¹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, léta druhého po vyjití z země Egyptské, měsíce prvního, řka: ² Slaviti budou synové Izraelští velikunoc v čas svůj vyměřený. ³ Ètrnáctého dne měsíce toho u vešer budete ji slaviti jistým časem svým, vedlé všech ustanovení jejích, a podlé všech řádů jejích slaviti ji budete. ⁴ I mluvil Mojžíš k synům Izraelským, aby slavili Fáze. ⁵ Tedy slavili Fáze v měsíci prvním, ètrnáctého dne u vešer na poušti Sinai; vedlé všeho toho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští. ⁶ I byli niktež muži, ješto se poškrvnili při mrtvém, kteříž nemohli slaviti Fáze toho dne. I přistoupili před Mojžíše a Arona v ten den, ⁷ A promluvili muži ti k němu: My jsme se poškrvnili nad mrtvým. Nebude-liž nám zbráněno obitovati obiti Hospodinu v jistý čas spolu s syny Izraelskými? ⁸ I řekl jim Mojžíš: Poěkejte, až uslyším, co vám učiní rozkáže Hospodin. ⁹ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka: ¹⁰ Mluv k synům Izraelským a řci: Kdož by koli byl poškrvněn nad mrtvým, aneb byl by na cestě daleké, buť z vás aneb z potomků vašich, bude¹ slaviti Fáze Hospodinu. ¹¹ Měsíce druhého, ètrnáctého dne u vešer slaviti budou je, s chleby nekvašenými, a s ošichami jísti je budou. ¹² Nezanechají¹ ho nic až do jitra, a kosti v něm nezlámí; vedlé všelikého ustanovení Fáze budou je slaviti. ¹³ Ale èlověk ten, kterýž by byl èistý, a nebyl na cestě, a však by zanedbal slaviti Fáze, vyhlazena bude duše ta z lidu svého; nebo obiti Hospodinu neobitoval v jistý čas její; hřích svůj ponese èlověk ten. ¹⁴ Jestliže by s vámi bydlil příchozí, a slavil by Fáze Hospodinu, vedlé ustanovení Fáze, a vedlé řádu jeho bude je slaviti. Ustanovení jednotejné bude vám, tak příchozímu, jako obyvateli v zemi. ¹⁵ Toho pak dne, v kterémž vyzdvižen jest přibytěk, přikryl oblak přibytěk, a stál nad stánkem svíectví; u vešer pak bývalo nad přibýtkem na pohledině jako oheň až do jitra. ¹⁶ Tak bývalo ustaviěně, oblak přikrýval jej ve dne, zář pak ohnivá v noci. ¹⁷ A když se zdvihl oblak od stánku, hned také hýbali se synové Izraelští; a na kterém místě pozůstal oblak, tu také kladli se synové Izraelští. ¹⁸ K rozkazu Hospodinovu hýbali se synové Izraelští, a k rozkazu Hospodinovu kladli se; po všechny dny, dokudž zůstával oblak nad přibýtkem, i oni leželi. ¹⁹ Když pak trval oblak nad přibýtkem po mnohé dny, tedy drželi synové Izraelští stráž Hospodinovu, a netáhli odtud. ²⁰ A když oblak byl nad přibýtkem po nemnohé dny, k rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se. ²¹ Kdyžkoli byl oblak od vešera až do jitra, a v jitě se vznesl, hned i oni šli; buť že trval přes den a noc, (jakž kdy vznášel se oblak, tak oni táhli,) ²² Buť že za dva dni, aneb za měsíc, aneb za rok prodléval oblak nad přibýtkem, zůstáváje nad ním, synové Izraelští také leželi, a nehnuli se; když pak on vznášel se, též i oni táhli. ²³ K rozkazu Hospodinovu kladli se, a k rozkazu Hospodinovu hýbali se, stráž Hospodinovu držíce podlé rozkazu jeho skrze Mojžíše.

10

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ² Udělej sobě dvě trouby stříbrné. Dílem taženým uděláš je, kterýchž užívati budeš k svolání všeho množství, a když by se mělo hnouti vojsko. ³ Protož kdyžkoli zatroubí na ně, shromáždí se k tobě všechno množství ke dvěóm stánku úmluvy. ⁴ Jestliže v jednu toliko zatroubí, tedy shromáždí se k tobě knížata, přední lidu Izraelského. ⁵ Pakli by s nějakým přetrubováním troubili, hnou se s místa, kteříž leželi k východní straně. ⁶ Když by pak troubili s přetrubováním po druhé, tedy hnou se ti, kteříž leželi ku polední. S přetrubováním troubiti budou k tažení svému. ⁷ Ale když byste měli svolati všechno množství, prostě bez přetrubování troubiti budete. ⁸ Synové Aronovi kníží trubami těmi budou troubiti, a bude vám to ustanovení věčné v pronárodech vašich. ⁹ Když vyjdete na vojnu v zemi vaší proti

nepříteli ssuzujícímú vás, s pøetrubováním troubiti budete v trouby ty, a budete v paměti pøed Hospodinem Bohem svým, a zachováni budete od nepřátel svých. ¹⁰ V den také veselí vašeho, a pøi slavnostech svých, a pøi zaèátcích mìsícù vašich troubiti budete v trouby ty k obìtem svým zápalným a pokojným, i budou vám na památku pøed Bohem vašim: Já Hospodin Bùh váš. ¹¹ I stalo se léta druhého, dvadcatý den mìsíce druhého, že se vyzdvihl oblak z pøíbytku svìdectví. ¹² I táhli synové Izraelští po svých taženích z poušti Sinai; a zastavil se oblak na poušti Fáran. ¹³ Takto nejprvé brali se z rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše: ¹⁴ Šla napøed korouhev vojska synù Juda po houfích svých, a nad nimi byl Názon, syn Aminadabùv. ¹⁵ Nad vojskem pak pokolení synù Izachar byl Natanael, syn Suar. ¹⁶ A nad vojskem pokolení synù Zabulon Eliab, syn Helonùv. ¹⁷ Složen jest také i pøíbytek, a šli synové Gersonovi a synové Merari nesouce pøíbytek. ¹⁸ Potom šla korouhev vojska Rubenova po houfích svých, a nad nimi byl Elisur, syn Sedeurùv. ¹⁹ Nad vojskem pak pokolení synù Simeon Salamiel, syn Surisaddai. ²⁰ A nad vojskem pokolení synù Gád Eliazaf, syn Duelùv. ²¹ Šli také i Kahatští, nesouce svatyni; onino pak vyzdvíhovali pøíbytek, až i tito pøišli. ²² Potom šla korouhev vojska synù Efraim po houfích svých, a nad nimi byl Elisama, syn Amiudùv. ²³ Nad vojskem pak pokolení synù Manasse Gamaliel, syn Fadasurùv. ²⁴ A nad vojskem pokolení synù Benjamin Abidan, syn Gedeonùv. ²⁵ Šla potom i korouhev vojska synù Dan, obsahující ostatek vojska po houfích svých, a nad vojskem jeho Ahiezer, syn Amisaddai. ²⁶ Nad vojskem pak pokolení synù Asser Fegiel, syn Ochranùv. ²⁷ A nad vojskem pokolení synù Neftalím Ahira, syn Enanùv. ²⁸ Ta jsou tažení synù Izraelských po houfích jejich, a tím poøádkem táhli. ²⁹ Øekl pak Mojžíš Chobabovi, synu Raguelovu Madianskému, tchánu svému: My se bèøeme k místu, o kterémž øekl Hospodin: Dám je vám. Protož poi s námi, a dobøe uèiníme tobì; nebo Hospodin mnoho dobrého zaslíbil Izraelovi. ³⁰ Kterýž odpovìdìl jemu: Nepùjdu, ale k zemi své a k pøíbuznosti své se navrátím. ³¹ I øekl Mojžíš: Neopouštij medle nás; nebo ty jsi svìdom na poušti, kde bychom se mìli klásti, a budeš nám za vùdce. ³² Když pak pùjdeš s námi, a pøijde to dobré, jímž dobøe uèiní nám Hospodin, tedy i tobì dobøe uèiníme. ³³ A tak brali se od hory Hospodinovy cestou tøí dnù, (a truhla smlouvy Hospodinovy pøedcházela je,) cestou tøí dnù, pro vyhlédání sobì místa k odpoèinutí. ³⁴ A oblak Hospodinùv byl nad nimi ve dne, když se hýbali z ležení. ³⁵ Když pak poèínali jíti s truhlou, øíkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a rozptýlení buíte nepřátelé tvoji, a a¹ utíkají pøed tváøí tvou, kteøíž ti v nenávisti mají. ³⁶ Když pak stavína byla, øíkával: Navratíž se, Hospodine, k desíti tisícùm tisícù Izraelských.

11

¹ I stalo se, že lid ztížoval a stýskal sobì, cožse nelíbilo Hospodinu. Protož, slyše to Hospodin, rozhníval se náramnì, a roznítil se proti nim oheò Hospodinùv, a spálil zadní díl vojska. ² Tedy volal lid k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš Hospodinu, a uhasl oheò. ³ I nazval jméno místa toho Tabbera; nebo rozpálil se proti nim oheò Hospodinùv. ⁴ Lid pak k nim pøimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše se, plakali i synové Izraelští a øekli: Kdo nám to dá, abychom se masa najedli? ⁵ Rozpomínáme se na ryby, jichž jsme dosti v Egyptì darmo jídali, na okurky a melouny, též na por, cibuli a èesnek. ⁶ A nyní duše naše vyprahlá, nic jiného nemá, kromì tu mannu pøed oèima svýma. ⁷ (Manna pak byla jako semeno koliandrové, a barva její jako barva bdelium. ⁸ I vycházival lid, a sbírali a mleli žernovy, neb tloukli v moždíøích, a smažili na pánvici, aneb koláèe podpopelné dílali z ní; chut pak její byla jako chut nového oleje. ⁹ Když pak sstupovala rosa na vojsko v noci, tedy sstupovala také i manna). ¹⁰ Tedy uslyšel Mojžíš, an lid pláèe po èeledech svých, každý u dveøí

stanu svého. Proèež roznítla se prchlivost Hospodinova náramní; Mojžíšovi to také těžké bylo. ¹¹ I øekl Mojžíš Hospodinu: Proè jsi tak zle uèinil služebníkú svému? Proè jsem nenalezl milosti pøed oèima tvýma, že jsi vložil bøímì všeho lidu tohoto na mne? ¹² Zdaliž jsem já poèal všecken lid tento? Zdali jsem já zplodil jej, že mi díš: Nes jej na rukou svých, jako nosí chùva dì'átka, do zemì té, kterouž jsi s pøísahou zaslíbil otcùm jejich? ¹³ Kde mám nabrati masa, abych dal všemu lidu tomuto? Nebo plaèí na mne, økouce: Dej nám masa, a¹ jíme. ¹⁴ Nemohu¹ já sám nésti všeho lidu tohoto, nebo jest to nad možnost mou. ¹⁵ Pakli mi tak dìlati chceš, prosím, zabí mne raději, jestliže jsem našel milost pøed oèima tvýma, abych více nehledil na trápení své. ¹⁶ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Shromažì mi sedmdesáte mužù z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; i pøivedeš je ke dveøím stánku úmluvy, a státi budou tam s tebou. ¹⁷ A já sstoupím a mluvití budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobì, a dám jim. I ponesou s tebou bøímì lidu, a tak ty ho sám neponeseš. ¹⁸ Lidu pak díš: Posvi¹tež se k zítøku, a budete jísti maso; nebo jste plakali v uších Hospodinových, økouce: Kdo nám dá najísti se masa? Jistì že lépe nám bylo v Egyptì. I dá vám Hospodin masa, a budete jísti. ¹⁹ Nebudete toliko jeden den jísti, ani dva, ani pìt, ani deset, ani dvadcet, ²⁰ Ale za celý mìsíc, až vám chøípìmi poleze, a zoškliví se, proto že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u prostøed vás, a plakali jste pøed ním, øíkajíce: Proè jsme vyšli z Egypta? ²¹ I øekl Mojžíš: Šestkrát sto tisícù piších jest tohoto lidu, mezi nimiž já jsem, a ty pravíš: Dám jim masa, aby jedli za celý mìsíc. ²² Zdali ovcí a volù nabije se jim, aby jim postaèilo? Aneb zdali všechny ryby moøské shromáždí se jim, aby jim dosti bylo? ²³ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Zdali ruka Hospodinova ukrácena jest? Již nyní uzøíš, pøijde-li na to, což jsem mluvil, èili nic. ²⁴ Vyšed tedy Mojžíš, mluvil lidu slova Hospodinova, a shromáždìv sedmdesáte mužù z starších lidu, postavil je vùkol stánku. ²⁵ I sstoupil Hospodin v oblaku a mluvil k nimu, a vzav z ducha, kterýž byl na ním, dal sedmdesáti mužùm starším. I stalo se, když odpoèinul na nich ten duch, že prorokovali, ale potom nikdy více. ²⁶ Byli pak zùstali v staních dva muži, jméno jednoho Eldad, a druhého Medad, na nichž také odpoèinul duch ten, nebo i oni napsani byli, aèkoli nevyšli k stánku. I ti také prorokovali v staních. ²⁷ Tedy pøibìh služebník, oznámil to Mojžíšovi, øka: Eldad a Medad prorokují v staních. ²⁸ Jozue pak, syn Nun, služebník Mojžíšùv, jeden z mládencù jeho, dí k tomu: Pane mùj, Mojžíši, zabraò jim. ²⁹ Jemuž odpovìdìl Mojžíš: Proè ty horlíš pro mne? Nýbrž ó kdyby všecken lid Hospodinùv proroci byli, a aby dal Hospodin ducha svého na ni! ³⁰ I navrátil se Mojžíš do stanù s staršími Izraelskými. ³¹ Tedy strhl se vítr od Hospodina, a zachvátiv køepelky od moøe, spustil je na stany tak široce a dlouze, co by mohl za jeden den cesty ujítì všudy vùkol tábora, takmìø na dva lokty zvýší nad zemí. ³² Protož vstav lid, celý ten den a celou noc, i celý druhý den shromažìovali sobì ty køepelky; a kdož nejménì nashromáždìl, mìl jich s deset mìr. I rozvíšeli je sobì poøád okolo stanù. ³³ Ještì maso vèzelo v zubích jejich, a nebylo práví sžvýkáno, když hnìv Hospodinùv vzbudil se na lid. I ranil Hospodin lid ranou velikou náramní. ³⁴ Protož nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo tu pochovali lid, kterýž žádal masa. ³⁵ I bral se lid z Kibrot Hattáve na pouš¹ Hazerot, a pozùstali v Hazerot.

12

¹ A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi pøíèinou manželky Madianky, kterouž sobì vzal; nebo byl pojal manželku Madianku. ² A øekli: Zdaliž jen toliko skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás? I slyšel to Hospodin. ³ (Byl pak Mojžíš èlovìk nejtišší ze všech lidí, kteøíž byli na tváøi zemì). ⁴ A ihned øekl Hospodin

Mojžíšovi a Aronovi i Marii: Vyjděte vy tři k stánku úmluvy. I vyšli takliko oni tři.
⁵ Tedy sstoupil Hospodin v sloupu oblakovém, a stál u dveří stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva. ⁶ Jímž řekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi, já Hospodin u vidiní ukáži se jemu, ve snách mluviti budu s ním. ⁷ Ale není takový služebník můj Mojžíš, kterýž ve všem domě mém věrný jest. ⁸ Ústy k ústům mluvím s ním, ne u vidiní, ani v zavnutí, a podobnost Hospodinovu spatřuje. Pročež jste tedy neostýchali se mluviti proti služebníkovi mému Mojžíšovi? ⁹ I roznícena jest prchlivost Hospodinova na ni, a odšel. ¹⁰ Oblak také zdvihl se s stánku. A aj, Maria byla malomocná, bílá jako sníh. A pohledil Aron na Marii, ona malomocná. ¹¹ Tedy řekl Aron Mojžíšovi: Poslyš mne, pane můj, prosím, nevzkládej na nás té pokuty za hřích ten, jehož jsme se bláznivě dopustili, a jímž jsme zhřešili. ¹² Prosím, a¹ není tato jako mrtvý plod, kterýž když vychází z života matky své, polovici těla jeho zkaženého bývá. ¹³ I volal Mojžíš k Hospodinu, řekl: Ó Bože silný, prosím, uzdravíš ji. ¹⁴ Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Kdyby otec její plnul jí na tvář, zdaž by se nemusila stydět za sedm dní? Protož a¹ jest vyobcována ven z stanů za sedm dní, a potom zase uvedena bude. ¹⁵ Tedy vyloučena jest Maria ven z stanů za sedm dní; a lid nehnul se odtud, až zase uvedena jest Maria.

13

¹ Potom pak bral se lid z Hazerot, a položil se na poušti Fáran. ² I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řekl: ³ Pošli sobě muže, kteříž by spatřili zemi Kananejskou, kterouž já dám synům Izraelským; jednoho muže z každého pokolení otců jejich vyšlete, ty, kteříž by byli přednější mezi nimi. ⁴ Poslal je tedy Mojžíš z poušti Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a všickni ti muži byli knížata mezi syny Izraelskými. ⁵ Tato jsou pak jména jejich: Z pokolení Ruben Sammua, syn Zakurův; ⁶ Z pokolení Simeon Safat, syn Huri; ⁷ Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův; ⁸ Z pokolení Izachar Igal, syn Jozefův; ⁹ Z pokolení Efraim Ozeáš, syn Nun; ¹⁰ Z pokolení Benjamin Falti, syn Rafův; ¹¹ Z pokolení Zabulon Gaddehel, syn Sodi; ¹² Z pokolení Jozef a z pokolení Manasses Gaddi, syn Susi; ¹³ Z pokolení Dan Amiel, syn Gemalův; ¹⁴ Z pokolení Asser Setur, syn Michaelův; ¹⁵ Z pokolení Neftalím Nahabi, syn Vafsi; ¹⁶ Z pokolení Gád Guhel, syn Máchův; ¹⁷ Ta jsou jména mužů, kteréž poslal Mojžíš, aby shlédli zemi. I přezdíval Mojžíš Ozeovi, synu Nun, Jozue. ¹⁸ Tedy poslal je Mojžíš, aby prohlédli zemi Kananejskou, a řekl jim: Jděte tudyto po straně polední a vejďte na hory. ¹⁹ A shlédněte, jaká jest země ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest či mdlý? málo-li jich, či mnoho? ²⁰ A jaká jest též země ta, v níž on bydlí, dobrá-li jest, či zlá? a jaká jsou místa, v nichž přebývají, v staních-li, či v hrazených místech? ²¹ Tolikéž jaká jest země, úrodná-li, či neúrodná, jest-li na ní stromové, či není? A buďte udatné myslí, a přineste nám z ovoce té země. A byl tehdyž čas, v němžto hroznové zamíkali. ²² Odšedše tedy, prohlédli tu zemi od pouště Tsin až do Rohob, kudy se jde do Emat. ²³ I šli stranou polední, a přišli až do Hebronu, kdežto byli Achiman a Sesai a Tolmai, synové Enakovi. Hebron pak o sedm let dříve ustaveno jest, nežli Soan, místo Egyptské. ²⁴ Potom přišli až do údolí Eškol, a tu uťžali ratolest s hroznem jedním jahodek plným, a nesli jej na sochoe dva; též i jablka zrnatá i fíky té země. ²⁵ I nazváno jest to místo Nehel Eškol, od hroznů, kterýž tu uťžali synové Izraelští. ²⁶ Navrátili se pak zase, prošedše zemi, po čtyřiceti dnech. ²⁷ A jdouce, přišli k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství synů Izraelských, na poušti Fáran v Kádes, a oznámili jim i všemu množství to, co spravili, a ukázali jim ovoce země té. ²⁸ A vypravujíce jim, řekli: Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v pravdě oplývá mlékem a strdí, a toto jest ovoce její. ²⁹ Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, místa také pevná jsou a veliká

velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme viděli. ³⁰ Amalech bydlí v kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský a Amorejský bydlejí na horách, Kananejský pak bydlí při moři a při břehu Jordánském. ³¹ I krotl Kálef lid bouřící se proti Mojžíšovi, a mluvil: Jdíme předce, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí. ³² Ale muži ti, kteříž chodili s ním, pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my. ³³ I zhanili a zošklivili zemi shlédnutou synům Izraelským, mluvíce: Země, již jsme prošli a spatřili, jest země taková, ještě hubí obyvatele své; a všecken lid, kterýž jsme viděli u prostřed ní, jsou muži postavy vysoké velmi. ³⁴ Také jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší než jiní obrové, ještě se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobyly, a takoví jsme se i jim zdáli.

14

¹ Tehdy pozdvihše se všechno množství, křičeli, a plakal lid v tu noc. ² A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a šlo k nim všechno množství: Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli! ³ A proě Hospodin vede nás do země té, abychom padli od země, ženy naše i dětičky naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta? ⁴ I šli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdci, a navraťme se do Egypta. ⁵ Tedy padli Mojžíš a Aron na tvář své před vším množstvím shromáždění synů Izraelských. ⁶ Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, z těch, kteříž byli shlédli zemi, roztrhli roucha svá, ⁷ A mluvili ke všemu množství synů Izraelských, škové: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi velice dobrá. ⁸ Bude-li Hospodin laskav na nás, uvede nás do země té, a dá ji nám, a to země takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. ⁹ Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlati od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich. ¹⁰ Tedy mluvilo všechno množství, aby je kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským. ¹¹ I šel Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti mne bude lid ten? A dokud nebudou mi vůdci pro tak mnohá znamení, kteráž jsem činil u prostřed nich? ¹² Raním je morem a rozženu je, tebe pak učiním v národ veliký a silnější, nežli jest tento. ¹³ I šel Mojžíš Hospodinu: Ale uslyší to Egyptští, z jejichž prostředku vyvedl jsi lid tento v síle své, ¹⁴ A šeknou s obyvateli země té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u prostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován byl, ó Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a v sloupi oblakovém předcházel jsi je ve dne, a v sloupi ohnivém v noci), ¹⁵ Když tedy zmůžeš lid ten, všechny až do jednoho, mluviti budou národové, kteříž slyšeli pověst o tobě, škové: ¹⁶ Proto že nemohl Hospodin uvést lidu toho do země, kterouž jim s přísahou zaslíbil, zmrdoval je na poušti. ¹⁷ Nyní tedy, prosím, nechať jest zvelebena moc Páně, jakož jsi mluvil, ška: ¹⁸ Hospodin dlouhočekající a hojný v milosrdenství, odpouštící nepravost a přestoupení, kterýž však z vinného nečiní nevinného, ale navštívuje nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení. ¹⁹ Odpusť, prosím, nepravost lidu tohoto podle velikého milosrdenství svého, tak jako jsi odpouštěl lidu tomuto, jakž vyšel z Egypta až dosavad. ²⁰ I šel Hospodin: Odpustil jsem vedlé slova tvého. ²¹ A však živ jsem já, a sláva má naplňuje všechnu zemi, ²² Že všickni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého, ²³ Neuzoří země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhlédá. ²⁴ Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu je do země, do kteréž chodil, a s nimi jeho dědičci obdrží ji. ²⁵ Ale poněvadž Amalechitský a Kananejský bydlí v tom údolí, obraťte se zase zítra,

a beøte se na pouš¹ cestou k moøi Rudému. ²⁶ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, øka: ²⁷ Až dokud snášeti budu množství toto zlé, kteréž repce proti mnì? Až dokud reptání synù Izraelských, kteøíž repcí proti mnì, slyšeti budu? ²⁸ Rci jim: Živ jsem já, praví Hospodin, že¹ vám uèiním tak, jakž jste mluvili v uši mé: ²⁹ Na poušti této padnou mrtvá tìla vaše, a všickni, kteøíž jste seèteni, podlé všeho poètu vašeho od majících let dvadceti a výše, kteøíž jste reptali proti mnì, ³⁰ Nevejdete, pravím, vy do zemì, o kteréž, zdvihna ruku svou, pøisáhl jsem, že vás osadím v ní, jediné Kálef, syn Jefonùv, a Jozue, syn Nun. ³¹ Ale dítky vaše malé, o nichž jste øekli, že v loupež budou, ty uvedu, aby užívali zemì té, kterouž jste vy pohrdli. ³² Tìla pak vaše mrtvá padnou na poušti této. ³³ A synové vaši budou tuláci na poušti této ètyøidceti let, a ponesou pokutu smilství vašeho, až do konce vyhynou tìla vaše na poušti. ³⁴ Podlé poètu dnù, v nichž jste procházeli zemi tu, totiž ètyøidceti dnù, jeden každý den za rok poèítaje, ponesete nepravosti své ètyøidceti let, a poznáte pomstu svého odtržení se ode mne. ³⁵ Já Hospodin mluvím, že to uèiním všemu tomuto množství zlému, kteréž se zrotilo proti mnì; na poušti této do konce zhynou, a tu zemrou. ³⁶ Muži pak ti, kteréž poslal byl Mojžíš k shlédnutí zemì té, a kteøíž, navrátivše se, uvedli v reptání proti nìmu všechno množství to, hanìním øsklivíce zemi, ³⁷ Ti, øku, muži, kteøíž hanili zemi, ranou tížkou zemøeli pøed Hospodinem. ³⁸ Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonùv, živi zùstali z mužù tìch, kteøíž chodili k vyšetøení zemì. ³⁹ Tedy mluvil Mojžíš slova ta ke všechnìm synùm Izraelským; i plakal lid velmi. ⁴⁰ A vstavše ráno, vstoupili na vrch hory, a øekli: Aj, my hotovi jsme, abychom šli k místu, o nìmž mluvil Hospodin; nebo jsme zhøešili. ⁴¹ Jimž øekl Mojžíš: Proè jest to, že vy pøestupujete pøíkázání Hospodinovo? ješto vám to na dobré nevyjde. ⁴² Nevstupujte, nebo Hospodin není u prostøed vás, abyste nebyli poraženi od nepøátel vašich. ⁴³ Amalechitský zajisté a Kananejský jest tu pøed vámi, a padnete od meèe, proto že jste se odvrátili od následování Hospodina, aniž také Hospodin bude s vámi. ⁴⁴ Oni pak pøedce usilovali vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy Hospodinovy a Mojžíš nevycházeli z stanù. ⁴⁵ Tedy sstoupili Amalechitský a Kananejský, kteøíž bydlili na tìch horách, a porazili je, a potírali je až do Horma.

15

¹ Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì pøebývání vašich, kterouž já dám vám, ³ A budete chtítì obìtovati obìt ohnivou Hospodinu v zápal, aneb obìt buì slíbenou, buì dobrovolnou, aneb pøi slavnostech vašich, abyste uèinili vůni spokojující Hospodina, buìto z skotù, aneb z drobného dobytku: ⁴ Tedy kdož by kolì obìtoval dar svůj Hospodinu, obìtuj obìt suchou, desátý díl efi mouky bìlné, zadìlané olejem, jehož bude ètvrtý díl míry hin. ⁵ A vína v obìt mokrou ètvrtinku hin obìtovati budeš pøi zápalu, aneb pøi obìti vítìzné k jednomu každému beráнку. ⁶ Pøi beranu pak obìtovati budeš obìt suchou, mouky bìlné dvì desetiny, zadìlané olejem, tøetinkou míry hin. ⁷ Vína také k obìti mokré tøetí díl míry hin obìtovati budeš u vůni spokojující Hospodina. ⁸ Jestliže pak obìtovati budeš volka v obìt zápalnou, aneb v obìt k splnìní slibu, aneb v obìt pokojnou Hospodinu: ⁹ Tedy budeš obìtovati spolu s volkem obìt suchou, tøi desetiny mouky bìlné, zadìlané olejem, jehož by byla pùlka hin. ¹⁰ A vína k obìti mokré obìtovati budeš pùlku hin. Ta jest obìt ohnivá vůni spokojující Hospodina. ¹¹ Tak udíláte s každým volem i s každým skopcem, i s dobytèetem buì ono z ovec neb z koz. ¹² Podlé toho, jakž mnoho jich obìtovati budete, tak se zachováte pøi jednom každém z nich. ¹³ Všeliký obyvatel tak bude to vykonávati, aby obìtoval obìt ohnivou vůni spokojující Hospodina. ¹⁴ Takž bude-li u vás i pøíchozí, aneb kdokoli

mezi vámi v pronárodech vašich, a bude obítovati obít ohnivou vůni spokojující Hospodina, jakž vy se při tom chováte, tak i on chová se bude. ¹⁵ V shromáždění tomto ustanovení jednostejné bui vám i příchozímu, kterýž by u vás byl, ustanovení věné v pronárodech vašich; jakož vy, tak přichozí bude před Hospodinem. ¹⁶ Zákon jednostejný a pořádek jednostejný bude vám i příchozímu kterýž by u vás byl. ¹⁷ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ¹⁸ Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přijdete do země, do kteréž já uvedu vás, ¹⁹ Tedy, když pœnete jísti chléb země, obítovati budete obít vzhůru pozdvižení Hospodinu. ²⁰ Z prvotin tista vašeho koláe obítovati budete v obít vzhůru pozdvižení; tak jako obít z humna, obítovati budete ji. ²¹ Z prvotin tista vašeho dávati budete Hospodinu obít vzhůru pozdvižení, vy i potomci vaši. ²² A když byste pozbloudili, a neučinili všech přikázání těch, kteráž mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ²³ Totiž všech věcí, kteréž přikázal Hospodin vám skrze Mojžíše, od toho dne, v kterémž přikázání vydal Hospodin, i potom v pronárodech vašich: ²⁴ Tedy jestliže z nedopatœení všeho shromáždění to stalo se, obítovati bude všechno množství volka mladého jednoho v obít zápalnou, k vůni spokojující Hospodina, též obít suchou, a obít mokrou při něm podle pořádku, a kozla jednoho v obít za hœích. ²⁵ I oœistí kniž všechno množství synů Izraelských, a odpustino jim bude; nebo poblouzení jest. A oni také obítovati budou obít svou, obít ohnivou Hospodinu, a obít za hœích svůj před Hospodinem za poblouzení své. ²⁶ I bude odpustino všemu shromáždění synů Izraelských i příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed nich; nebo všeho lidu poblouzení jest. ²⁷ Jestliže by pak èlovík jeden zhœšil z poblouzení, bude obítovati kozu roení v obít za hœích. ²⁸ I oœistí kniž duši pobloudilou, kteráž zhœšila poblouzením před Hospodinem; oœistí ji, a bude¹ jí odpustino. ²⁹ Domácímu mezi syny Izraelskými i příchozímu, kterýž pohostinu mezi nimi jest, zákon tento jednostejný bude vám, když by kdo zhœšil z poblouzení. ³⁰ Èlovík pak, kterýž by z pychu svévolni zhœšil, tak doma zrozený jako přichozí, takový potupil velice Hospodina; protož vyhlazen bude z prostředku lidu svého. ³¹ Nebo slovem Hospodinovým pohrdl, a přikázání jeho za nic sobi položil; protož koneœni vyhlazen bude èlovík ten, a nepravost jeho zůstane na něm. ³² Stalo se pak, když synové Izraelští byli na poušti, že našli jednoho, an sbírá dříví v den sobotní. ³³ A ti, kteříž ho našli sbírajícího dříví, přivedli jej k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství. ³⁴ I dali jej do vizení; nebo ještě nebylo jim oznámeno, co by s ním mlo èinno býti. ³⁵ I ōekl Hospodin Mojžíšovi: Smrti a¹ umœ èlovík ten; necha¹ ho bez milosti ukamenuje všechno množství vni za stany. ³⁶ A protož vyvedli jej všechno množství ven za stany, a uházeli ho kamením, až umœel, jakož rozkázal Hospodin. ³⁷ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ³⁸ Mluv k synům Izraelským a rci jim, a¹ sobi dilají tœpení široké na podolcích odívů svých všickni rodové jejich, a a¹ dávají nad tœpením šourku modrou. ³⁹ A to budete mítí za premování, na nižto hledíce, rozpomínati se budete na všechna přikázání Hospodinova, abyste je èinili, a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po oœích svých, jichžto následující, smilnili byste, ⁴⁰ Ale abyste pamatovali a èinili všechna přikázání má, a byli svatí Bohu svému. ⁴¹ Já jsem Hospodin Bùh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bùh váš.

16

¹ Chœre pak syn Izarùv, syna Kahat z pokolení Léví, vytrhl se z jiných, tolikéž Dátan a Abiron, synové Eliabovi, také Hon, syn Feletùv, z synů Rubenových, ² A povstali proti Mojžíšovi, i jiných mužů z synů Izraelských dvì stì a padesáte, knížata shromáždění, kteříž svolávání byli do rady, muži slovoutní. ³ A sebravše se proti

Mojžíšovi a proti Aronovi, øekli jim: Pøílišti to již na vás; všechno zajisté množství toto, všickni tito svatí jsou, a u prostøed nich jest Hospodin. Proèež se tedy vyzdvihujete nad shromážděním Hospodinovým? ⁴ To když uslyšel Mojžíš, padl na tváø svou, ⁵ A mluvil k Chóre a ke vši rotì jeho, øka: Ráno ukáže Hospodin, kdo jsou jeho, a kdo jest svatý, i kdo pøed něj pøedstupovati má; nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže pøistoupiti k sobì. ⁶ Toto uèìòte: Vezmìte sobì kadidlnice, ty Chóre i všechno shromáždění tvé, ⁷ A naklaìte do nich uhlí, a vložte na nì kadidla pøed Hospodinem zítra; i stane se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Pøílišti to již na vás, synové Léví. ⁸ I øekl Mojžíš k Chóre: Slyšte, prosím, synové Léví. ⁹ Zdaliž málo vám to jest, že vás oddílil Bùh Izraelský ode všeho množství Izraelského, a rozkázal vám pøistupovati k sobì, abyste vykonávali službu pøíbytku Hospodinova, a abyste stáli pøed shromážděním, a sloužili jim, ¹⁰ A vzal ti sobì, a všechny bratøí tvé syny Léví s tebou, a že ješti pøes to i knìžství hledáte? ¹¹ Protož víz, že ty a všickni tvoji jste ti, kteøíž se rotíte proti Hospodinu; nebo Aron co jest, že jste reptali proti nìmu? ¹² Tedy poslal Mojžíš, aby zavolali Dátana a Abirona, synù Eliabových. Kteøíž odpovídili: Nepùjdem. ¹³ Což¹ se ješti málo zdá, že jsi vyvedl nás z zemì oplývající mlékem a strdí, abys nás zmoøil na poušti, že také chceš i panovati nad námi, a rozkazovati nám? ¹⁴ A ješti jsi nás neuvedl do zemì oplývající mlékem a strdí, aniž jsi nám dal v dìdictví rolí a vinic. Zdali oèi mužùm tímto vyloupiti chceš? Nepùjdeme. ¹⁵ I rozhnìval se Mojžíš velmi, a øekl k Hospodinu: Nepatøíž na obìti jejich. Ani jednoho osla od nich jsem nevzal, aniž jsem komu z nich co zlého uèinil. ¹⁶ Potom øekl Mojžíš k Chóre: Ty a všickni tvoji, postavte se zítra pøed Hospodinem, ty i oni, též i Aron. ¹⁷ A vezmouce jeden každý kadidlnici svou, dáte do nich kadidla, a postavíte se pøed Hospodinem, jeden každý s kadidlnicí svou; dvì stì a padesáte kadidlnic bude, ty také i Aron, každý s kadidlnicí svou. ¹⁸ Tedy vzal jeden každý kadidlnici svou, a nabravše do nich uhlí, vložili na nì i kadidla, a stáli u dveøí stánku úmluvy, i Mojžíši Aron. ¹⁹ Chóre pak již byl sebral proti nim všechno množství ke dveøím stánku úmluvy; i ukázala se sláva Hospodinova všemu množství. ²⁰ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, øka: ²¹ Oddìlíte se z prostøedku množství tohoto, a¹ je v okamžení zahladím. ²² Kteøížto padše na tváøi své, øekli: Bože silný, Bože duchù i všelikého tìla, jediný tento èlovìk zhøešil, a což na všechno shromáždění hnìvati se budeš? ²³ Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²⁴ Mluv k množství a rci: Odstupte od pøíbytku Chóre, Dátana a Abirona. ²⁵ A vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovi; i šli za ním starší Izraelští. ²⁶ A mluvil k množství, øka: Odstupte, prosím, od stanù bezbožných mužù tìchto, aniž se èeho dotýkejte, což jejich jest, abyste nebyli zachvácení ve všech høíších jejich. ²⁷ I odstoupili se všech stran od pøíbytku Chóre, Dátana a Abirona; ale Dátan a Abiron vyšedše, stáli u dveøí stanù svých, i ženy jejich a synové jejich, i maliècí jejich. ²⁸ Tedy øekl Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne, abych èinil všechny skutky tyto, a že nic o své ujmi neèiním: ²⁹ Jestliže tak jako jiní lidé mrrou, zemrou i tito, a navštívením obecným všechním lidem jestliže navštívení budou, neposlal mne Hospodin. ³⁰ Pakli¹ nìco nového uèiní Hospodin, a zemì, otevra ústa svá, požøe je se vším, což mají, a sstoupí-li za živa do pekla, tedy poznáte, že jsou popouzeli muži ti Hospodina. ³¹ I stalo se, když pøestal mluvit slov tìch, že rozstoupila se zemì pod nimi. ³² A otevøevši zemì ústa svá, požøela je i domy jejich i všechny lidi, kteøíž byli s Chóre, i všechnen statek jejich. ³³ A tak sstoupili oni se vším, což mìli, za živa do pekla, a pøikryla je zemì; i zahynuli z prostøedku shromáždění. ³⁴ Všickni pak Izraelští, kteøíž byli vùkol nich, utíkali, slyšíce kòik jejich; nebo øekli: Utecme, aby i nás nesehltla zemì. ³⁵ Vyšel také oheò od Hospodina, a spálil tìch dvì stì a padesáte mužù, kteøíž kadili. ³⁶ Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka:

³⁷ Rci Eleazarovi, synu Arona kníze, a¹ sbéøe kadidlnice z toho spáleníštì, a uhlí z nich pryè rozmece, nebo posvíceny jsou, ³⁸ Kadidlnice totiž tìch, kteøíž proti svým dušem høešili, a a¹ je rozkuje na plechy k obložení oltáøe; nebo kadili jimi pøed Hospodinem, protož posvíceny jsou, a budou na znamení synùm Izraelským. ³⁹ I sebral Eleazar kníz kadidlnice mìdné, jimiž kadili ti, kteøíž spálení jsou, a rozkovali je k obložení oltáøe, ⁴⁰ Pro budoucí pamìt synùm Izraelským, aby nepøistupoval žádný jiný, kdož by nebyl z rodu Aronova, k kadiní pøed Hospodinem, aby se mu nestalo jako Chóre a jako rotì jeho, jakož byl mluvil jemu Hospodin skrze Mojžíše. ⁴¹ Nazejtøí pak reptalo všechno množství synù Izraelských na Mojžíše a na Arona, økouce: Vy jste pøèinou smrti lidu Hospodinova. ⁴² I stalo se, když se opìt sbíral lid proti Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku úmluvy, a aj, pøikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova. ⁴³ Pøišel také Mojžíš s Aronem pøed stánek úmluvy. ⁴⁴ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ⁴⁵ Vyjdìte z prostøedku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváøi své. ⁴⁶ Tedy øekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáøe, a vlož kadidla, a biž rychle k množství a oèis¹ je; nebo vyšla prchlivost od tváøi Hospodinovy, a již rána se zaèala. ⁴⁷ I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal Mojžíš, bižel do prostøed shromáždiní, (a aj, rána již se byla zaèala v lidu,) a zakadiv, oèistil lid. ⁴⁸ A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána. ⁴⁹ Bylo pak tìch, kteøíž od té rány zemøeli, ètrnácte tisícù a sedm set, kromì tìch, jenž zemøeli pøèinou Chóre. ⁵⁰ I navrátil se Aron k Mojžíšovi, ke dveøím stánku úmluvy, když ta rána pøetržena byla.

17

¹ Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Mluv k synùm Izraelským, a vezmi od nich po jednom prutu z každého domu otcù, totiž ode všech knížat jejich, vedlé domu otcù jich dvanácte prutù, a jednoho každého jméno napišeš na prutu jeho. ³ Jméno pak Aronovo napišeš na prutu Léví; nebo jeden každý prut bude místo jednoho pøedního z domu otcù jejich. ⁴ I necháš jich v stánku úmluvy pøed svidectvím, kdež pøicházím k vám. ⁵ I stane se, že kohož vyvolím, toho prut zkvetne; a tak spokojím a svedu s sebe reptání synù Izraelských, kterýmž repcí na vás. ⁶ Ty vìci když mluvil Mojžíš k synùm Izraelským, dali jemu všechna jejich knížata pruty své, jedno každé kníze prut z domu otce svého, totiž prutù dvanácte, prut pak Aronùv byl též mezi pruty jejich. ⁷ I zanechal Mojžíš prutù pøed Hospodinem v stánku svidectví. ⁸ Nazejtøí pak pøišel Mojžíš do stánku svidectví, a aj, vyrostl prut Aronùv z domu Léví, a vypustiv z sebe pupence, zkvetl a vydal mandly zralé. ⁹ I vynesl Mojžíš všechny ty pruty od tváøi Hospodinovy ke všechnìm synùm Izraelským; a uzøevše je, vzali jeden každý prut svùj. ¹⁰ Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Dones zase prut Aronùv pøed svidectvím, aby chován byl na znamení proti buøièùm zporným, a tak pøítrž uèiníš reptání jejich na mne, aby nezemøeli. ¹¹ I uèinil tak Mojžíš; jakž byl pøikázal jemu Hospodin, tak uèinil. ¹² Tedy mluvili synové Izraelští k Mojžíšovi, økouce: Hle, již møeme, mizíme a všickni my hyneme. ¹³ Kdožkoli blízko pøistoupá k pøíbytku Hospodinovu, umírá. Všickni-liž smrtí zhyneme?

18

¹ A protož øekl Hospodin Aronovi: Ty a synové tvoji i dùm otce tvého s tebou ponesete nepravost svatynì; ty také i synové tvoji s tebou ponesete nepravost knížství svého. ² Bratøí také své, pokolení Léví, èeled otce svého pøipoj k sobì, a¹ jsou pøi tobì a posluhují tobì; ty pak a synové tvoji s tebou pøed stánkem svidectví sloužiti budete. ³ A pilnì ostøíhati budou rozkázání tvého, bedliví jsouce pøi všem stánku; a však a¹ k nádobám svatynì a k oltáøi nepøistupují, aby nezemøeli i oni i vy. ⁴ A

pøidržeti se budou tebe, pilnì ostøíhajíce stánku úmluvy pøi všech službách jeho; a cizí žádný nepøistupuj k vám. ⁵ Protož pilnì ostøíhejte svatynì i služby oltáře, a¹ nepøichází více zùøivá prchlivost na syny Izraelské, ⁶ Ponìvadž jsem já vybral bratøí vaše Levíty z synù Izraelských vám, za dar dané Hospodinu, aby konali službu pøi stánku úmluvy. ⁷ Ty pak a synové tvoji s tebou ostøíhati budete knìžství svého pøi všech vícech pøináležejících k oltáøi, a kteréž jsou za oponou, a sloužiti budete. Úøad knìžství vašeho darem jsem vám dal, protož, pøistoupil-li by kdo cizí, umøe. ⁸ Mluvil také Hospodin k Aronovi: Aj, já dal jsem tobì k ostøíhání obìti své, kteréž se vzhùru pozdvihují; všecko také, což se posvìcuje od synù Izraelských, tobì jsem dal pro pomazání i synùm tvým ustanovením vìným. ⁹ Toto bude tvé z vícì posvìcených, kteréž nepøicházejí na oheò: Všelíká obìt jejich, buì suchá obìt jejich, neb obìt za høích jejich, aneb obìt za provinìní jejich, kteréž mi dávati budou, svatosvaté tobì bude to i synùm tvým. ¹⁰ V svatyni budeš je jísti, každý pohlaví mužského bude je jísti; svaté bude tobì. ¹¹ Tvá tedy bude obìt darù jejich, kteráž vzhùru pozdvìžena bývá; každou také obìt synù Izraelských, kteráž sem i tam obracína bývá, tobì jsem dal a synùm tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením vìným. Každý, kdož jest èistý v domì tvém, bude je jísti. ¹² Všecko, což pøedního jest z oleje, a což nejlepšího jest vína a obilé, prvotiny tìch vícì, kteréž dají Hospodinu, dal jsem tobì. ¹³ Prvotiny všech vícì, kteréž rostly v zemi jejich, ty pøinesou Hospodinu, a tvé budou. Každý, kdož jest èistý v domì tvém, jísti je bude. ¹⁴ Všecko oddané Bohu v Izraeli tvé bude. ¹⁵ Cožkoli otvírá život všelikého tìla, kteréž obitováno bývá Hospodinu, tak z lidí jako z hovad, tvé bude; prvorozené však z lidí, vyplaceno bude, prvorozené také z neèistých hovad vyplatiti kážeš. ¹⁶ Výplata pak jeho, když mu již jeden mìsíc bude, vedlé ceny tvé bude pìti loty støíbra podlé lotu svatynì; dvadecti penìz váží lot. ¹⁷ Ale prvorozeného z volù, neb z ovcí, neb z koz, nedáš vyplatiti; nebo posvìceny jsou. Krev jejich vykropíš na oltáø, a tuk jejich zapálíš, aby byl obìtí ohnivou vùnì spokojující Hospodina. ¹⁸ Maso pak jejich tvé bude; jako hrudí z obìti sem i tam obracení, a jako plece pravé tvé bude. ¹⁹ Každou obìt vzhùru pozdvìžení z vícì posvìcených, kteréž pøinášejí synové Izraelští Hospodinu, dal jsem tobì, a synùm tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením vìným, smlouvou trvánlivou a vìnou pøed Hospodinem, tobì i semeni tvému s tebou. ²⁰ Mluvil také Hospodin k Aronovi: V zemi jejich, dìdictví ani dílu svého mezi nimi nebudeš mít; já jsem díl tvùj, a dìdictví tvé u prostøed synù Izraelských. ²¹ Synùm pak Léví, aj, dal jsem všecky desátky v Izraeli za dìdictví, za službu jejich, kterouž vykonávají, sloužíce pøi stánku úmluvy. ²² A synové Izraelští necha¹ nepøistupují k stánku úmluvy, aby nenesli høíchu a nezemøeli. ²³ Ale sami Levítové konati budou službu pøi stánku úmluvy, a sami ponesou nepravost svou. Ustanovení vìné v pronárodech vašich to bude, aby dìdictví nemívali mezi syny Izraelskými. ²⁴ Nebo desátky synù Izraelských, kteréž pøinášeti budou Hospodinu v obìt vzhùru pozdvìžení, dal jsem Levítùm za dìdictví; protož jsem o nich øekl: U prostøed synù Izraelských nebudou mítì dìdictví. ²⁵ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²⁶ Mluv k Levítùm a rci jim: Když vezmete desátky od synù Izraelských, kteréž jsem vám dal od nich za dìdictví vaše, tedy pøinesete z nich obìt vzhùru pozdvìžení Hospodinu, desátky z desátkù. ²⁷ A poètena vám bude ta obìt vaše jako obílì z humna, a jako víno od presu. ²⁸ Tak vy také pøinesete obìt vzhùru pozdvìžení Hospodinu ze všech desátkù svých, kteréž vezmete od synù Izraelských, a dáte z nich obìt Hospodinovu Aronovi knìzi. ²⁹ Ze všech darù svých pøinesete každou obìt vzhùru pozdvìžení Hospodinu, díl posvìcený všeho, což nejlepšího jest. ³⁰ Díš jim také: Když obitovati budete z toho, což nejlepšího jest, poèteno bude Levítùm jako úrody z humna, a jako úrody od presu. ³¹ Jísti pak budete ty desátky na všelikém místì vy i

èeled vaše; nebo mzda vaše jest za službu vaši pøi stánku úmluvy. ³² A neponesete pro to høíchu, když obìtovati budete to, což nejlepšìho jest; a tak nepoškrvníte vícì posvìcených od synù Izraelských, a nezemøete.

19

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, øka: ² Toto jest ustanovení zákona, kterèž pøikázal Hospodin, øka: Mluv k synùm Izraelským, a¹ vezmouce, pøivedou k tobì jalovici èervenou bez vady, na níž by nebylo poškrvny, a na kterouž by ještì jho nebylo kladeno. ³ A dáte ji Eleazarovi knìzi, kterýž vyvede ji ven z stanù, a rozkáže ji zabiti pøed sebou. ⁴ A vezma Eleazar knìz krve její na prst svùj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát. ⁵ Potom káže tu jalovici spáliti pøed oèima svýma; kuži její, i maso její, i krev její s lejny jejími dá spáliti. ⁶ A vezma knìz døeva cedrového, yzopu a èervce dvakrát barveného, uvrže to vše do ohnì, v kterémž ta jalovice hoí. ⁷ I zpèøe knìz roucha svá, a tilo své umyje vodou; potom vejde do stanù, a bude neèistý až do veèera. ⁸ Takž také i ten, kterýž ji pálil, zpèøe roucha svá u vodi, a tilo své obmyje vodou, a neèistý bude až do veèera. ⁹ Popel pak té jalovice spálené smete muž èistý, a vysype jej vnì za stany na místì èistém, aby byl všechním synùm Izraelským chován k vodi oèištìní, kteráž bude k oèištìní za høích. ¹⁰ A ten, kdož by smetl popel té jalovice, zpèøe roucha svá a neèistý bude až do veèera. A budou to mítì synové Izraelští i pøìchozí, kterýž jest pohostinu u prostøed nich, za ustanovení vìèné. ¹¹ Kdo by se dotkl tila kteréhokoli mrtvého èlovìka, neèistý bude za sedm dní. ¹² Takový oèišt'ovati se bude tou vodou dne tøetího a dne sedmého, i bude èistý; neoèistì-li se pak dne tøetího a dne sedmého, nebude¹ èistý. ¹³ Kdo by koli, dotkna se tila mrtvého èlovìka, kterýž umøel, neoèistil se, pøìbytku Hospodinova poškrvnil. Protož vyhlazena bude duše ta z Izraele, nebo vodou oèišt'ování není pokropen; neèistý¹ bude, a neèistota jeho zùstává na nìm. ¹⁴ Tento jest také zákon, kdyby èlovìk umøel v stanu: Kdo by koli všel do toho stanu, a kdo by koli byl v stanu, neèistý bude za sedm dní. ¹⁵ Tolikèž všeliká nádoba odkrytá, kteráž by nemìla svrchu pøikryvadla na sobì, neèistá bude. ¹⁶ Tak kdož by se koli dotkl na poli buì meèm zabitého, aneb mrtvého, buìto kosti èlovìka, aneb hrobu, neèistý bude za sedm dní. ¹⁷ A vezmou pro neèistého popela z spálené za høích, a nalejí na nìj vody živé do nádoby. ¹⁸ Potom vezme èlovìk èistý yzopu, a omoèí jej v té vodi, a pokropí stanu, i všeho nádobí i lidí, kteøíž by tu byli, tolikèž toho, kterýž dotkl se kosti, aneb zabitého, aneb mrtvého, aneb hrobu. ¹⁹ Pokropí tedy èistý neèistého v den tøetí a v den sedmý; a když jej oèistì dne sedmého, zpèøe šaty své, a umyje se vodou, a èistý bude u veèer. ²⁰ Jestliže by pak kdo neèistý jsa, neoèistil se, vyhlazena bude duše ta z prostøedku shromáždìní; nebo svatynì Hospodinovy poškrvnil, vodou oèišt'ování nejza pokropen; neèistý jest. ²¹ I bude jim to za ustanovení vìèné. Kdož by pak tou vodou oèišt'ování kropil, zpèøe roucha svá, a kdož by se dotkl vody oèišt'ování, neèistý bude až do veèera. ²² Èehokoli dotkl by se neèistý, neèisté bude; èlovìk také, kterýž by se dotkl toho, neèistý bude až do veèera.

20

¹ I pøitáhlo všechno množství synù Izraelských na pouš¹ Tsin, mìsíce prvního; i pozùstal lid v Kádes, kdež umøela Maria, a tu jest pochována. ² A když množství to nemìlo vody, sešli se proti Mojžíšovi, a proti Aronovi. ³ I domlouval se lid na Mojžíše, a mluvili, økouce: Ó kdybychom i my byli zemøeli, když zemøeli bratøí naši pøed Hospodinem! ⁴ Proè jste jen uvedli shromáždìní Hospodinovo na pouš¹ tuto, abychom zde pomøeli i my i dobytek náš? ⁵ A proè jste nás vyvedli z Egypta,

abyste uvedli nás na toto zlé místo, na němž se nerodí ani obilí, ani fíků, ani hroznů, ani jablek zrnatých, na kterémž ani vody ku pití není? ⁶ Tedy odšel Mojžíš s Aronem od tváři shromáždění ke dveřím stánku úmluvy, a padli na tváři své; i ukázala se sláva Hospodinova nad nimi. ⁷ A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, ōka: ⁸ Vezmi hůl, a shromáždíce všecko množství, ty i Aron bratr tvůj, mluďte k skále této pøed oěima jejich, a vydá vodu svou. I vyvedeš jim vodu z skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku jejich. ⁹ Tedy vzal Mojžíš hůl pøed tváří Hospodinovou, jakž rozkázal jemu. ¹⁰ I svolali Mojžíš s Aronem všecko množství pøed skálu, a ōekl jim: Slyštež nyní, ó reptáci: Zdali z skály této vyvedeme vám vodu? ¹¹ I pozdvihl Mojžíš ruky své, a udeřil v skálu holí svou po dvakrát; i vyšly vody hojné, a pilo všecko množství i dobytek jejich. ¹² Potom ōekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Že jste mi nevěřili, abyste posvětili mne pøed oěima synů Izraelských, proto neuvedete shromáždění tohoto do zemi, kterouž jsem jim dal. ¹³ To¹ jsou ty vody sváru, o kteréž svařili se synové Izraelští s Hospodinem, a posvěcen jest v nich. ¹⁴ I poslal Mojžíš posly z Kádes k králi Edom, aby ōekli: Toto¹ vzkazuje bratr tvůj Izrael: Ty víš o všech těžkostech, kteréž pøišly na nás, ¹⁵ Že sstoupili otcové naši do Egypta, a bydlili jsme tam za mnoho let. Egyptští pak ssužovali nás i otce naše. ¹⁶ A volali jsme k Hospodinu, kterýž uslyšel hlas náš, a poslav andila, vyvedl nás z Egypta, a aj, již jsme v Kádes mìsti, pøi pomezí tvém. ¹⁷ Nech¹, prosím, projdeme skrze zemi tvou. Nepùjdeme pøes rolí, ani pøes vinice, aniž piti budeme vody z ěi studnice; cestou královskou pùjdeme a neuchýlíme se na pravo ani na levo, dokavadž nepøejdeme mezi tvých. ¹⁸ Jemužto odpovídl Edom: Nechoř skrze mou zemi, abych s meēm nevyšel v cestu tobì. ¹⁹ I ōekli mu synové Izraelští: Obecnou silnicí pùjdeme, a jestliže vody tvé napili bychom se, buř my neb dobytek náš, zaplatíme ji; nic jiného nežádáme, toliko píš aby chom prošli. ²⁰ Odpovídl: Neprojdeš. A vytáhl proti nim Edom s množstvím lidu a s silou velikou. ²¹ Když tedy nedopustil Edom Izraelovi, aby pøešel meze jeho, uchýlil se Izrael od nìho. ²² A hnuvše se synové Izraelští i všecko množství jejich z Kádes, pøišli na horu ōeēenou Hor. ²³ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi na hoře Hor, pøi pomezí zemi Edom, ōka: ²⁴ Pøipojen bude Aron k lidu svému; nebo nevejde do zemi, kterouž jsem dal synům Izraelským, proto že jste odporní byli ōeēi mé pøi vodách sváru. ²⁵ Pojmi Arona a Eleazara syna jeho, a uveď je na horu Hor. ²⁶ A svlečeš Arona z roucha jeho, a oblečeš v nì Eleazara syna jeho; nebo Aron pøipojen bude k lidu svému, a tam umøe. ²⁷ I uēinil Mojžíš, jakž rozkázal Hospodin, a vstoupili na horu Hor pøed oěima všeho množství. ²⁸ A svlékl Mojžíš Arona z roucha jeho, a oblékl v nì Eleazara syna jeho. I umøel tam Aron na pahrbku hory, Mojžíš pak a Eleazar sstoupili s hory. ²⁹ Vidouce pak všecko množství, že umøel Aron, plakali ho za tēidceti dní všecken dům Izraelský.

21

¹ To když uslyšel Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne, že by táhl Izrael tou cestou, kterouž byli špehēři šli, bojoval s ním, a zajal jich množství. ² Tedy Izrael uēinil slib Hospodinu, ōka: Jestliže dáš lid tento v ruce mé, do gruntu zkazím mìsta jejich. ³ I uslyšel Hospodin hlas Izraele a dal mu Kananejské, kterýžto do gruntu zkazil je i mìsta jejich, a nazval jméno toho místa Horma. ⁴ Potom hnuli se s hory Hor cestou k moři Rudému, aby obešli zemi Idumejskou; i ustával lid velice na cestì. ⁵ A mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proē jste vyvedli nás z Egypta, abychom zemøeli na poušti? Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb tento niēmný sobì již zošklivila. ⁶ Protož dopustil Hospodin na lid hady ohnivé, kteřijž jej štípali, tak že množství lidu zemøelo z Izraele. ⁷ Tedy pøišel lid k Mojžíšovi a ōekli: Zhøešili

jsme nebo jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobì; modl se Hospodinu, a¹ odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid. ⁸ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Udìlej sobì hada podobného tím ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý uš¹knutý, když pohledí na něj, živ bude. ⁹ I udìlal Mojžíš hada mìdiného, a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uš¹kl had nikoho, a on vzhlédl na hada mìdiného, že zùstal živ. ¹⁰ Tedy hnuli se odtud synové Izraelští, a položili se v Obot. ¹¹ Potom pak hnuvše se z Obot, položili se pøi pahrbcích hor Abarim na poušti, kteráž jest naproti zemi Moábské k východu slunce. ¹² Odtud brali se, a položili se v údolí Záred. ¹³ Opìt hnuvše se odtud, položili se u brodu potoka Arnon, kterýž jest na poušti, a vychází z konèin Amorejských. Nebo Arnon jest pomezí Moábské mezi Moábskými a Amorejskými. ¹⁴ Protož praví se v knize bojù Hospodinových, že proti Vahebovi u vichøici bojoval, a proti potokùm Arnon. ¹⁵ Nebo tok těch potokù, kterýž se nachyluje ku položení Ar, ten jde vedlé pomezí Moábského. ¹⁶ A odtud táhli do Beer; a to jest to Beer, o nìmž byl øekl Hospodin k Mojžíšovi: Shromažì lid, a dám jim vodu. ¹⁷ Tedy zpíval lid Izraelský písnièku tuto: Vystupiž studnice, prozpívujte o ní; ¹⁸ Studnice, kterouž kopala knížata, kterouž vykopali pøední z lidu s vydavatelem zákona holemi svými. Z poušti pak brali se do Matana, ¹⁹ A z Matana do Nahaliel, z Nahaliel do Bamot, ²⁰ A z Bamot do údolí, kteréž jest na poli Moábském, až k vrchu hory, kteráž leží na proti poušti. ²¹ Tedy poslal lid Izraelský posly k Seonovi králi Amorejskému, øka: ²² Nech¹ jdeme skrze zemi tvou. Neuchýlíme se ani do pole, ani do vinic, ani z studnic vody pítí nebudeme, ale cestou královskou pùjdeme, dokavadž nepøejdeme pomezí tvého. ²³ I nedopustil Seon jíti lidu Izraelskému skrze krajinu svou, nýbrž sebrav Seon všecken lid svůj, vytáhl proti lidu Izraelskému na pouš¹, a pøitáh do Jasa, bojoval proti Izraelovi. ²⁴ I porazil jej lid Izraelský meèem, a vzal v dìdictví zemi jeho, od Arnon až do Jabok, a až do zemì synù Ammon; nebo pevné bylo pomezí Ammonitských. ²⁵ Tedy vzal Izrael všecka ta místa, a pøebýval ve všech místech Amorejských, v Ezebon a ve všech místeèkách jeho. ²⁶ Nebo Ezebon bylo místo Seona krále Amorejského, kterýž když bojoval proti králi Moábskému prvnímu, vzal mu všecku zemi jeho z rukou jeho až do Arnon. ²⁷ Protož øíkávali v pøísloví: Poíte do Ezebon, aby vystaveno bylo a vzdìláno místo Seonovo. ²⁸ Nebo oheð vyšel z Ezebon, a plamen z místa Seon, i spálil Ar Moábských a obyvatele výsosti Arnon. ²⁹ Bìda tobì Moáb, zahynuls lide Chámos; dal syny své v utíkání, a dcery své v zajetí králi Amorejskému Seonovi. ³⁰ A království jejich zahynulo od Ezebon až do Dibon, a vyhladili jsme je až do Nofe, kteréž jest až k Medaba. ³¹ A tak bydlil Izrael v zemi Amorejské. ³² Potom poslal Mojžíš, aby shlédl Jazer, kteréž vzali i s místeèky jeho; a tak vyhnal Amorejské, kteøíž tam bydlili. ³³ Obrátivše se pak, táhli cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nim, on i všecken lid jeho, aby bojoval v Edrei. ³⁴ Tedy øekl Hospodin Mojžíšovi: Neboj se ho; nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho, i zemi jeho, a uèiniš jemu tak, jakož jsi uèinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon. ³⁵ I porazili jej i syny jeho, i všecken lid jeho, tak že žádný živý po nìm nezùstal, a uvázali se dìdièi v zemi jeho.

22

¹ I táhli synové Izraelští a položili se na polích Moábských, nedocházeje k Jordánu, naproti Jerichu. ² A vidìl Balák, syn Seforùv, všecko, co uèinil Izrael Amorejskému. ³ I bál se Moáb toho lidu velmi, proto že ho bylo mnoho, a svíral se pro pøítomnost synù Izraelských. ⁴ Protož øekl Moáb k starším Madianským: Tudíž toto množství požere všecko, což jest vùkol nás, jako šírá vùl trávu polní. Byl pak Balák, syn Seforùv, toho èasu králem Moábským. ⁵ I poslal posly k Balámovi, synu Beorovu, do

mìsta Petor, kteréž jest pøi øece v zemi vlasti jeho, aby povolal ho, øka: Aj, lid vyšel z Egypta, aj, pøikryl svrcek zemì, a usazuje se proti mnì. ⁶ Protož nyní poì medle, zloøeè mnì k vůli lidu tomuto, nebo silnìjší mne jest; snad svítizím nad ním, a porazím jej, aneb vyženu z zemì této. Vím zajisté, že komuž ty žehnáš, požehnaný bude, a komuž ty zloøeíš, bude zloøeèný. ⁷ Tedy šli starší Moábští a starší Madianští, nesouce v rukou svých peníze za zloøeèení; i pøišli k Balámovi, a vypravovali mu slova Balákova. ⁸ On pak øekl jim: Pobuìte zde pøes tuto noc, a dám vám odpovìd, jakž mi mluvitì bude Hospodin. I zùstala knížata Moábská s Balámem. ⁹ Pøišel pak Bùh k Balámovi a øekl: Kdo jsou ti muži u tebe? ¹⁰ Odpovìdìl Balám Bohu: Balák, syn Seforùv, král Moábský, poslal ke mnì, øka: ¹¹ Aj, lid ten, kterýž vyšel z Egypta, pøikryl svrcek zemì; protož nyní poì, proklò mi jej, snad svítizím, bojuje s ním, a vyženu jej. ¹² I øekl Bùh k Balámovi: Nechoì s nimi, aniž zloøeè lidu tomu, nebo požehnaný jest. ¹³ Tedy Balám vstav ráno, øekl knížatùm Balákovým: Navra^tte se do zemì své, nebo nechce mi dopustiti Hospodin, abych šel s vámi. ¹⁴ A vstavše knížata Moábská, pøišli k Balákovi a øekli: Nechtìl Balám jíti s námi. ¹⁵ Tedy opìt poslal Balák více knížat a znamenitìjších, nežli první. ¹⁶ Kteòíž pøišedše k Balámovi, øekli jemu: Toto praví Balák, syn Seforùv: Nezpìeuj se, prosím, pøijítì ke mnì. ¹⁷ Nebo velikou ctì tì ctìti chci, a což mi koli rozkážeš, uèiním; protož pøiì, prosím, proklò mi lid tento. ¹⁸ Odpovídaje pak Balám, øekl služebníkùm Balákovým: By^l mi pak dal Balák plný dùm svùj stòibra a zlata, nemohl bych pøestoupiti slova Hospodìna Boha svého, a uèiniti proti nìmu malé neb velké vìci. ¹⁹ Nyní však zùstaòte, prosím, zde i vy také této noci, abych zvidìl, co dále mluvitì bude Hospodin se mnou. ²⁰ Pøišed pak Bùh k Balámovi v noci, øekl jemu: Ponìvadž proto, aby povolali tì, pøišli muži tito, vstana, jdi s nimi, a však což pøikáží tobì, to èiò. ²¹ Tedy Balám vstav ráno, osedlal oslici svou, a bral se s knížaty Moábskými. ²² Ale rozpálìl se hnìv Boží, proto že jel s nimi, a postavìl se andìl Hospodinùv na cestì, aby mu pøekazil; on pak sedìl na oslici své, maje s sebou dva služebníky své. ²³ A když uzòela oslice andìla Hospodinova, an stojí na cestì, a meè jeho vytržený v ruce jeho, uhnula se s cesty, a šla polem. I bil ji Balám, aby ji navedl zase na cestu. ²⁴ A andìl Hospodinùv stál na stezce u vinice mezi dvìma zìdkami. ²⁵ Viduci pak oslice andìla Hospodinova, pøitiskla se ke zdi, pøitòela také nohu Balámovi ke zdi; proèež opìt bil ji. ²⁶ Potom andìl Hospodinùv šel dále, a stál v úzkém místì, kdež nebylo žádné cesty k uchýlení se na pravo neb na levo. ²⁷ A viduci oslice andìla Hospodinova, padla pod Balámem; proèež rozhnìval se velmi Balám, a bil oslici kyjem. ²⁸ I otevøel Hospodin ústa oslice, a øekla Balámovi: Což^l jsem uèinila, že již po tøetì mne biješ? ²⁹ Øekl Balám k oslici: To, že jsi mne v posmìch uvedla. Ó bych mìl meè v rukou, jistì bych tì již zabil. ³⁰ Odpovìdìla oslice Balámovi: Zdaliž nejsem oslice tvá? Jezdíval jsi na mnì, jak jsi mne dostal, až do dnes; zdaliž jsem kdy obyèej mìla tak èiniti tobì? Kterýž odpovìdìl: Nikdy. ³¹ V tom otevøel Hospodin oèi Balámovy, i uzòel andìla Hospodinova, an stojí na cestì, maje meè dobytý v ruce své; a nakloniv hlavy, poklonu uèinìl na tváò svou. ³² I mluvil k nìmu andìl Hospodinùv: Proè jsi bil oslici svou po tøikrát? Aj, já vyšel jsem, abych se protivil tobì; nebo uchýlìl jsi se s cesty pøede mnou. ³³ Když vidìla mne oslice, vyhnula mi již po tøikrát; a by^l mi se byla nevyhnula, již bych byl také tebe zabil, a jí živé nechal. ³⁴ Odpovìdìl Balám andìlu Hospodinovu: Zhøešìl^l jsem, nebo jsem nevidìl, že ty stojíš proti mnì na cestì; protož nyní, jestliže se nelíbì tobì, radìji navrátìm se domù. ³⁵ Øekl andìl Hospodinùv k Balámovi: Jdi s muži tìmi, avšak slovo, kteréž mluvitì budu tobì, to mluvitì budeš. Tedy šel Balám s knížaty Balákovými. ³⁶ Uslyšev pak Balák o pøíchodu Balámovu, vyšel proti nìmu do mìsta Moábského, kteréž bylo pøi øece Arnon, jenž jest pøi konci pomezí. ³⁷ I øekl Balák

Balámovi: Zdaliž jsem víc než jednou neposílal pro tě? Proč jsi tedy nepřišel ke mně? Proto-li, že bych tě náležitě uctiti nemohl? ³⁸ Odpověděl Balám Balákovi: Aj, již jsem přišel k tobě; nyní pak zdaliž všelijak budu co moci mluvit? Slovo, kteréž vložil Bůh v ústa má, to mluvit budu. ³⁹ I bral se Balám s Balákem, a přijeli do místa Husot. ⁴⁰ Kdežto nabiv Balák volů a ovec, poslal k Balámovi a k knížatům, kteříž s ním byli. ⁴¹ Nazejtří pak ráno, pojav Balák Baláma, uvedl ho na výsosti modly Bál, odkudž shlédli i nejdelší díl lidu Izraelského.

23

¹ A řekl Balám Balákovi: Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi také sedm volků a sedm skopců. ² I udělal Balák, jakž mluvil Balám. Tedy obitoval Balák a Balám volka a na každém oltáři. ³ Řekl pak Balám Balákovi: Postůj při oběti své zápalné, a půjdu, zdali by se potkal se mnou Hospodin, a což by koli mně ukázal, povím tobě. I odšel sám. ⁴ I potkal se Bůh s Balámem, a řekl jemu Balám: Sedm oltářů zpořádal jsem, a obitoval jsem volka a skopce na každém oltáři. ⁵ Vložil pak Hospodin slovo v ústa Baláma a řekl: Navrať se k Balákovi a tak mluv. ⁶ I navrátil se k němu, a našel jej, an stojí při oběti své zápalné, i všechna knížata Moábská. ⁷ Tedy vzav před sebe přísloví své, řekl: Z Aram přivedl mne Balák král Moábský, z hor východních, ůka: Poj, zločine mi k vůli Jákoba, a poj, vydej klatbu na Izraele. ⁸ Proč bych zločineil, komuž Bůh silný nezločineil? A proč bych klel, kohož Hospodin neproklíná? ⁹ Když s vrchu skal hledím na něj, a s pahrbků spatuji jej, aj, lid ten sám bydlí, a k jiným národům se nepřimíšuje. ¹⁰ Kdo seete prach Jákobův? a kdo počete? Kdo seete čtvrtý díl Izraelského lidu? Ó bych já uměl smrti spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho! ¹¹ I řekl Balák Balámovi: Což mi to dleáš? Abys zločineil nepřítelům mým, povolal jsem tě, a ty pak ustavičně dobročineíš jim. ¹² Kterýž odpovídaje, řekl: Zdali toho, což Hospodin vložil v ústa má, nemám šetřit, abych tak mluvil? ¹³ I řekl jemu Balák: Poj, prosím, se mnou na jiné místo, odkudž bys viděl jej, (toliko zadní díl jeho viděti budeš, a všeho nebudeš viděti), a prokle mi jej odtud. ¹⁴ I pojav jej, vyvedl ho na rovinu Zofim, na vrch jednoho pahrbku, a udělav sedm oltářů, obitoval volka a skopce na každém oltáři. ¹⁵ Řekl pak Balákovi: Postůj tuto při zápalné oběti své, a já půjdu tamto vstříc Hospodinu. ¹⁶ I potkal se Hospodin s Balámem, a vloživ slovo v ústa jeho, řekl: Navrať se k Balákovi a mluv tak. ¹⁷ Přišel tedy k němu, a hle, on stál při zápalné oběti své, a knížata Moábská s ním. Jemužto řekl Balák: Co mluvil Hospodin? ¹⁸ A on vzav přísloví své, řekl: Povstať Baláku a slyš, pozoruj mne, synu Seforův. ¹⁹ Bůh silný není jako člověk, aby klamal, a jako syn člověka, aby se mnil. Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali neuvěří toho? ²⁰ Hle, abych dobročineil, přijal jsem to na sebe; nebo dobročineil jest, a já toho neodvolám. ²¹ Nepatří na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jesti s ním, a zvuk krále vítězícího v něm. ²² Bůh silný vyvedl je z Egypta, jako silou jednorozcovou byv jim. ²³ Nebo není kouzlů proti Jákobovi, ani zaklínání proti Izraelovi; již od toho času vypravováno bude o Jákobovi a Izraelovi, co učinil s ním Bůh silný. ²⁴ Aj, lid jakožto silný lev povstane, a jakožto lvíče vzchopí se; nepoloží se, dokudž by nejedl loupeže, a dokudž by nevypil krve zbitých. ²⁵ I řekl Balák Balámovi: Aniž mu již zločine více, ani dobročine. ²⁶ Jemuž odpověděl Balám, ůka: Zdaliž jsem nepravil, že, což by mi koli mluvil Hospodin, to učiním? ²⁷ I řekl Balák Balámovi: Poj, prosím, povedu tě na jiné místo, odkudž snad líbiti se bude Bohu, abys mi je proklel. ²⁸ A pojav Balák Baláma, uvedl jej na vrch hory Fegor, kteráž leží naproti poušti. ²⁹ Tedy řekl Balám Balákovi: Udělej mi tuto sedm oltářů,

a pøiprav mi také sedm volků a sedm skopců. ³⁰ I uèinil Balák, jakž øekl Balám, a obìtoval volka a skopce na každém oltáři.

24

¹ Vida pak Balám, že by se líbilo Hospodinu, aby dobroøeèil Izraelovi, již více nešel jako prvé, jednou i po druhé, k èárům svým, ale obrátil tváø svou proti poušti. ² A pozdvih oèi svých, vidìl Izraele bydlícího v staních po svých pokoleních, a byl nad ním duch Boží. ³ I vzav podobenství své, dí: Øekl Balám, syn Beorùv, øekl muž mající otevøené oèi, ⁴ Øekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidíní všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevøené má oèi: ⁵ Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jákobe, pøíbytkové tvoji, Izraeli! ⁶ Tak jako se potokové rozšiøují, jako zahrady vedlé øeky, jako stromoví aloes, kteréž štípil Hospodin, jako cedrové podlé vod. ⁷ Poteèe voda z okovu jeho, a símì jeho u vodách mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než Agag, a vyzdvihne se království jeho. ⁸ Bùh silný vyvedl jej z Egypta, jako udatnost jednorožcova jest jemu; šzere¹ národy protivné sobì, a kosti jich potøe a støelami svými prostøílí. ⁹ Složil se a ležel jako lvíèe, a jako lev zùøivý; kdo jej zbudí? Kdo by požehnání dával tobì, požehnaný bude, a kdož¹ by zloøeèil, bude zloøeèený. ¹⁰ Tedy zapáliv se hnivem Balák proti Balámovi, tleskl rukama svýma a øekl Balámovi: Abys zloøeèil nepøátelům mým, povolal jsem tebe, a aj, ustavièní dobroøeèil jsi jim již po tøikrát. ¹¹ Protož nyní navra¹ se radìji k místu svému. Byl¹ jsem øekl: Velikou ctí ti ctíti chci, a hle, Hospodin zbavil ti cti. ¹² Jemuž odpovìdìl Balám: Však hned poslům tvým, kteréž jsi poslal ke mnì, mluvil jsem, øka: ¹³ By¹ mi dal Balák plný dùm svùj støíbra a zlata, nebudu moci pøestoupiti øeèi Hospodinovy, abych èinil dobré neb zlé sám od sebe; což mi Hospodin oznámí, to mluvitì budu, ¹⁴ (Ale však ještì já, již odcházèje k lidu svému, poèkej, poradím tobì,) co uèiní lid ten lidu tvému v posledních dnech. ¹⁵ Tedy vzav podobenství své, dí: Øekl Balám, syn Beorùv, øekl muž mající oèi otevøené, ¹⁶ Øekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž zná nauèení nejvyššího, a vidíní všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevøené má oèi: ¹⁷ Uzøím¹ jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. Vyjde¹ hvìzda z Jákoba, a povstane berla z Izraele, kteráž poláme knížata Moábská, a zkaží vsecky syny Set. ¹⁸ I bude Edom podmanìn, a Seir v vladaøství pøijde nepøátelům svým; nebo Izrael zmužile sobì poèínati bude. ¹⁹ Panovati bude pošlý z Jákoba, a zahladí ostatky z každého místa. ²⁰ A když uzøel Amalecha, vzav podobenství své, øekl: Jakož poèátek národu Amalech, tak konec jeho do gruntu zahyne. ²¹ Uzøev pak Cinea, vzav podobenství své, øekl: Pevný jest pøíbytek tvùj, a na skále založils hnízdo své; ²² Ale však vyhnán bude Cineus, Assur zajatého jej povede. ²³ Opìt vzav podobenství své, øekl: Ach, kdo bude živ, když toto uèiní Bùh silný? ²⁴ A bárky z zemì Citim pøiplýnou a ssouží Assyrské, ssouží také Židy, ale i ten lid do konce zahyne. ²⁵ Potom vstav Balám, odšel a navrátil se na místo své; Balák také odšel cestou svou.

25

¹ V tom, když pobyl Izrael v Setim, poèal lid smilniti s dcerami Moábskými. ² Kteréž pozvaly lidu k obìtem bohù svých; i jedl lid, a klanìli se bohùm jejich. ³ I pøipojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi. ⁴ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všechna knížata lidu, a zvišej ty nešlechetníky Hospodinu pøed sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodinova od Izraele. ⁵ I øekl Mojžíš soudcùm Izraelským: Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se pøipojil k modle Belfegor. ⁶ A aj, jeden z synù Izraelských pøišel, a pøivedl k bratøím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství synù Izraelských; oni pak plakali u dveøí stánku úmluvy. ⁷ To když uzøel Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kníze,

vyvstal z prostøedku množství toho, a vzal kopí do ruky své. ⁸ A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze bõicho její; i odvrácena jest rána od synù Izraelských. ⁹ Zhynulo jich pak od té rány dvadcti ètyøi tisíce. ¹⁰ Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹¹ Fínes, syn Eleazara kníze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od synù Izraelských, kdyžto horlil horlivostí mou u prostøed nich, tak abych neshladil synù Izraelských v horlivosti své. ¹² Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje. ¹³ I bude mítí on i símì jeho po nìm smlouvu knížství viðného, proto že horlil pro Boha svého, a oèistil syny Izraelské. ¹⁴ A bylo jméno muže Izraelského zabitého, kterýž byl zabit s Madiankou, Zamri, syn Sálùv, kníže domu otce svého z pokolení Simeonova. ¹⁵ Jméno pak ženy Madianky zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl pøední v národu svém, v domì otce svého mezi Madianskými. ¹⁶ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹⁷ Nepøátelsky zacházejte s timi Madianskými, a zbíte je. ¹⁸ Nebo i oni nepøátelsky a lstivì chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor, a skrze Kozbu, dceru knížete Madianského, sestru svou, kteráž zabita jest v den pomsty pøíslé z pøíèiny Fegor.

26

¹ I stalo se po té ránì, že mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Eleazarovi, synu Arona kníze, øka: ² Seètíte všecko množství synù Izraelských, od dvadctiletých a výše po domích otcù jejich, všechny, kteøíž by mohli jíti k boji v Izraeli. ³ Tedy mluvil Mojžíš a Eleazar kníz k nìm na polích Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu, øka: ⁴ Seètíte lid od dvadcti let majících a výše, jakž rozkázal Hospodin Mojžíšovi a synùm Izraelským, kteøíž byli vyšli z zemì Egyptské. ⁵ Ruben prvorozený byl Izraelùv. Synové Rubenovi: Enoch, z nihož pošla èeled Enochitská; Fallu, z nihož èeled Fallutská; ⁶ Ezron, z nihož èeled Ezronitská; Charmi, z nihož èeled Charmitská. ⁷ Ty jsou èeledi Rubenovy. A bylo jich seètených ètyøidcti tìi tisíce, sedm set a tøidcti. ⁸ A syn Fallùv Eliab. ⁹ Synové pak Eliabovi: Nemuel, a Dátan, a Abiron. To jsou ti, Dátan a Abiron, pøední z shromáždíní, kteøíž se vadili s Mojžíšem a s Aronem v spiknutí Chóre, když odporni byli Hospodinu. ¹⁰ Proèež otevøela zemì ústa svá, a požøela je i Chóre, tehðáž když zemøela ta rota, a oheð spálil tich dvì stì a padesáte mužù, kteøíž byli za pøíklad jiným. ¹¹ Synové pak Chóre nezemøeli. ¹² Synové Simeonovi po èeledech svých: Namuel, z nihož èeled Namuelitská; Jamin, z nihož èeled Jaminská; Jachin, z nihož èeled Jachinská; ¹³ Sohar, z nihož èeled Soharská; Saul, z nihož èeled Saulitská. ¹⁴ Ty jsou èeledi Simeonovy, jichž bylo dvamecítma tisícù a dvì stì. ¹⁵ Synové Gád po èeledech svých: Sefon, z nihož èeled Sefonitská; Aggi, z nihož èeled Aggitská; Suni, z nihož èeled Sunitská; ¹⁶ Ozni, z nihož èeled Oznitská; Heri, z nihož èeled Heritská; ¹⁷ Arodi, z nihož èeled Aroditská; Areli, z nihož èeled Arelitská. ¹⁸ Ty jsou èeledi synù Gád, podlé toho, jakž seètení jsou, ètyøidcti tisícù a pìt set. ¹⁹ Synové Judovi: Her a Onan; ale zemøeli Her i Onan v zemi Kanánské. ²⁰ Byli pak synové Judovi po èeledech svých: Séla, z nihož èeled Sélanitská; Fáres, z nihož èeled Fáresská; Zára, z nihož èeled Záretska. ²¹ Byli pak synové Fáresovi: Ezron, z nihož èeled Ezronitská; Hamul, z nihož èeled Hamulská. ²² Ty jsou èeledi Judovy, podlé toho, jakž seètení jsou, sedmdesáte šest tisícù a pìt set. ²³ Synové Izacharovi po èeledech svých: Tola, z nihož èeled Tolatská; Fua, z nihož èeled Fuatská; ²⁴ Jasub, z nihož èeled Jasubská; Simron, z nihož èeled Simronská. ²⁵ Ty jsou èeledi Izacharovy, podlé toho, jakž seètení jsou, šedesáte ètyøi tisíce a tìi sta. ²⁶ Synové Zabulonovi po èeledech svých: Sared, z nihož èeled Saredská; Elon, z nihož èeled Elonská; Jafelel, z nihož èeled Jafelelská. ²⁷ Ty jsou èeledi Zabulonovy, podlé toho jakž seètení jsou, šedesáte tisíc a pìt set. ²⁸ Synové

Jozefovi po èeledech svých: Manasses a Efraim. ²⁹ Synové Manassesovi: Machir, z nihož èeled Machirská. A Machir zplodil Galáda, z nihož èeled Galádská. ³⁰ Ti jsou synové Galád: Jezer, z nihož èeled Jezerská; Helek, z nihož èeled Helekitská; ³¹ Asriel, z nihož èeled Asrielská; Sechem, z nihož èeled Sechemská; ³² Semida, z nihož èeled Semidatská; Hefer, z nihož èeled Heferská. ³³ A Salfad, syn Heferùv, nemìl synù, než toliko dcery, jichž jsou tato jména: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa. ³⁴ Ty jsou èeledi Manassesovy, a naèteno jich padesáte dva tisíce a sedm set. ³⁵ Ale synové Efraimovi po èeledech svých: Sutala, z nihož èeled Sotalitská; Becher, z nihož èeled Becherská; Tehen, z nihož èeled Tehenská. ³⁶ A ti jsou synové Sotalovi: Heran, z nihož èeled Heranská. ³⁷ Ty jsou èeledi synù Efraimových, podlé toho, jakž seètení jsou, tøidceti dva tisíce a pìt set. Ti jsou synové Jozefovi po èeledech svých. ³⁸ Synové pak Beniaminovi po èeledech svých: Béla, z nihož èeled Bélitská; Asbel, z nihož èeled Asbelská; Ahiram, z nihož èeled Ahiramská; ³⁹ Sufam, z nihož èeled Sufamská; Hufam, z nihož èeled Hufamská. ⁴⁰ Byli pak synové Béla: Ared a Náman; z Ared èeled Aredská, z Náman èeled Námanská. ⁴¹ Ti jsou synové Beniaminovi po èeledech svých, podlé toho, jakž seètení jsou, ètyøidceti pìt tisícù a šest set. ⁴² Tito pak synové Danovi po èeledech svých: Suham, z nihož èeled Suhamská. Ta jest rodina Danova po èeledech svých. ⁴³ Všechn èeledí Suhamských, jakž seètení jsou, šedesáte ètyøi tisíce a ètyøi sta. ⁴⁴ Synové Asser po èeledech svých: Jemna, z nihož èeled Jemnitská; Jesui, z nihož èeled Jesuitská; ⁴⁵ Beria, z nihož èeled Berietská. Synové Beriovi: Heber, z nihož èeled Heberská; Melchiel, z nihož èeled Melchielská. ⁴⁶ Jméno pak dcery Asser bylo Serach. ⁴⁷ Ty jsou èeledi synù Asser, tak jakž seètení jsou, padesáte tøi tisíce a ètyøi sta. ⁴⁸ Synové Neftalímovi po èeledech svých: Jasiel, z nihož èeled Jasielská; Guni, z nihož èeled Gunitská; ⁴⁹ Jezer, z nihož èeled Jezerská; Sallem, z nihož èeled Sallemská. ⁵⁰ Ta jest rodina Neftalíмова po èeledech svých, tak jakž seètení jsou, ètyøidceti pìt tisícù a ètyøi sta. ⁵¹ Ten jest poèet synù Izraelských, šestkrát sto tisícù a jeden tisíc, sedm set a tøidceti. ⁵² Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, øka: ⁵³ Tímto rozdílena bude zemì k dìdictví podlé poètu jmen. ⁵⁴ Většímu poètu větší dìdictví dáš, a menšímu menší; jednomu každému vedlé poètu seètených jeho dáno bude dìdictví jeho. ⁵⁵ A však losem a¹ jest rozdílena zemì; vedlé jmen pokolení otcù svých dìdictví vezmou. ⁵⁶ Losem díleno bude dìdictví její, buì jich mnoho neb málo. ⁵⁷ Tito pak jsou seètení z Levítù po èeledech svých: Gerson, z nihož èeled Gersonitská; Kahat, z nihož èeled Kahatská; Merari, z nihož èeled Meraritská. ⁵⁸ Ty jsou èeledi Lévi: Èeled Lebnietská, èeled Hebronitská, èeled Moholitská, èeled Musitská, èeled Choritská. Kahat pak zplodil Amrama. ⁵⁹ A jméno manželky Amramovy Jochebed, dcera Lévi, kteráž se mu narodila v Egypti; ona pak porodila Amramovi Arona a Mojžíše, a Marii sestru jejich. ⁶⁰ Aronovi pak zrození jsou: Nádab a Abiu, Eleazar a Itamar. ⁶¹ Ale Nádab a Abiu zemøeli, když obitovali oheò cizí pøed Hospodinem. ⁶² I bylo jich naèteno tøimecítma tisícù, všech pohlaví mužského zstáòí mísíce jednoho a výše; nebo nebyli poètení mezi syny Izraelskými, proto že jim nebylo dáno dìdictví mezi syny Izraelskými. ⁶³ Tito seètení jsou od Mojžíše a Eleazara knize; oni seètli syny Izraelské na polích Moábských pøi Jordánu, naproti Jerichu. ⁶⁴ Mezi tímto pak nebyl žádný z oních seètených od Mojžíše a Arona knize, když poèítali syny Izraelské na poušti Sinai; ⁶⁵ (Nebo øekl byl Hospodin o nich: Smrtí zemrou na poušti;) a žádný z nich nepozùstal, jediný Kálef, syn Jefonùv, a Jozue, syn Nun.

27

¹ Tehdy pøistoupily dcery Salfada, syna Heferova, syna Galád, syna Machir, syna Manasse, z pokolení Manasse, syna Jozefova. Tato pak jsou jména dcer jeho: Mahla,

Noa, Hegla, Melcha a Tersa. ² A postavily se pøed Mojžíšem a pøed Eleazarem knížem, i pøed knížaty a vším množstvím, u dveøí stánku úmluvy, a øekly: ³ Otec náš umøel na poušti, kterýž však nebyl z spolku tìch, kteøíž se zrotili proti Hospodinu v roti Chóre; nebo pro høích svùj umøel, synù žádných nemaje. ⁴ Což vyhlazeno býti má jméno otce našeho z èeledi jeho, proto že nemìl syna? Dej nám dìdictví mezi bratøími otce našeho. ⁵ I vznesl tu vìc Mojžíš na Hospodina. ⁶ Kterýž odpovìdìl Mojžíšovi, øka: ⁷ Dobøe mluví dcery Salfad. Dejž jim bez odporu právo dìdictví mezi bratøími otce jejich, a pøenes dìdictví otce jejich na ni. ⁸ K synùm pak Izraelským toto mluvití budeš: Když by kdo umøel, nemaje syna, tedy pøenesete dìdictví jeho na dceru jeho. ⁹ Pakli by ani dcery nemìl, tedy dáte dìdictví jeho bratøím jeho. ¹⁰ Pakli by ani bratøí nemìl, tedy dáte dìdictví jeho bratøím otce jeho. ¹¹ Pakli by ani strýcù nemìl, tedy dáte dìdictví jeho pøíteli jeho, kterýž jest nejbližší jemu v rodu jeho, aby dìdièní obdržel je. A bude to synùm Izraelským za ustanovení soudné, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹² Øekl také Hospodin Mojžíšovi: Vstup na horu tuto Abarim, a spatø zemi, kterouž jsem dal synùm Izraelským. ¹³ A když spatøíš ji, pøipojen budeš k lidu svému i ty, jako pøipojen jest Aron bratr tvùj, ¹⁴ Ponìvadž jste odporovali øeèi mé na poušti Tsin, pøi odporování všeho množství, kdež jste mne mìli posvìtiti pøi vodách pøed oèima jejich. To jsou ty vody sváru v Kádes, na poušti Tsin. ¹⁵ I øekl Mojžíš Hospodinu, øka: ¹⁶ Opatøíš Hospodin Bùh duchù, Bùh všelikého tìla, shromáždìní toto mužem hodným, ¹⁷ Kterýž by vycházel pøed nimi, a kterýž by vcházel pøed nimi, kterýž by vyvodil a zase uvodil je, aby nebylo shromáždìní Hospodinovo jako ovce, kteréž nemají pastýøe. ¹⁸ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobì Jozue, syna Nun, muže, v kterémž jest duch můj, a vlož ruku svou na něj. ¹⁹ A postavì jej pøed Eleazarem knížem a pøede vším shromáždìním, dáš jemu nauèení pøed oèima jejich, ²⁰ A udìlíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo všecko množství synù Izraelských. ²¹ Kterýž pøed Eleazarem knížem postavì se, ptáti se ho bude na soud urim pøed Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou, a k rozkazu jeho vejdou, on i všickni synové Izraelští s ním, a všecko shromáždìní. ²² I uèinil Mojžíš tak, jakž mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue, postavil jej pøed Eleazarem knížem a pøede vším shromáždìním. ²³ A vloživ ruce své na něj, dal jemu nauèení, jakž mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

28

¹ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Pøikaž synùm Izraelským a rci jim: Obìtí mých, chleba mého, v obìtech mých ohnivých u vùni spokojující mne, nezanedbávejte mi pøináseti v èas k tomu vymìøený. ³ Diš tedy jim: Tato jest obìt ohnivá, kterouž obìtovati budete Hospodinu: Beránky roèní bez poškvrny dva, každého dne v obìt zápalnou ustavièní. ⁴ Beránka jednoho obìtovati budeš ráno, a beránka druhého obìtovati budeš k veèerou. ⁵ Desátý také díl míry efi mouky bìlné, v obìt suchou, zadìlané olejem nejèistším, ètvrtou èástkou míry hin. ⁶ Ta jest obìt zápalná ustavièná, kteráž obìtována jest na hoøe Sinai u vùni pøíjemnou, v obìt ohnivou Hospodinu. ⁷ A obìt mokrá její, ètvrtý díl míry hin na každého beránka; v svatyni obìtuj obìt mokrou silného nápoje Hospodinu. ⁸ Beránka pak druhého obìtovati budeš k veèerou, tak jako obìt suchou jitøní, a jako obìt mokrou její obìtovati budeš v obìt ohnivou, u vùni spokojující Hospodina. ⁹ Dne také sobotního dva beránky roèní bez poškvrny, a dvì desetiny mouky bìlné, olejem zadìlané v obìt suchou s obìtí její mokrou. ¹⁰ Ta bude obìt zápalná sobotní každého dne sobotního, mimo zápalnou obìt ustaviènou a mokrou obìt její. ¹¹ Také na nov mìsícù vašich obìtovati budete obìt zápalnou Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, beránkù roèních bez poškvrny sedm; ¹² A tøi desetiny mouky bìlné, olejem zadìlané

v obět suchou při každém volku, a dvě desetiny mouky bílné, olejem zadílané v obět suchou při každém skopci; ¹³ A jednu desetinu mouky bílné olejem zadílané v obět suchou při každém beránku, k oběti zápalné u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. ¹⁴ Tyto pak oběti mokré jejich z vína: Půl míry hin bude při každém volku, a třetí částka hin při skopci, a čtvrtá částka hin při každém beránku. Ta jest obět zápalná k nov měsíci, každého měsíce přes celý rok. ¹⁵ Kozla také jednoho v obět za hřích, mimo obět ustaviěnou, obětovati budete Hospodinu s mokrou obětí jeho. ¹⁶ Měsíce pak prvního, třináctý den téhož měsíce velikanoc bude Hospodinu, ¹⁷ A v patnáctý den téhož měsíce slavnost; za sedm dní chleby nekvašené jísti budete. ¹⁸ Prvního dne shromáždění svaté bude, žádného díla robotného nebudete dílati v něm. ¹⁹ Obětovati pak budete obět ohnivou v zápal Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, a sedm beránek ročních; bez poškrvny budou. ²⁰ A suchou obět při nich, totiž mouku bílnou, olejem zadílanou, tři desetiny při každém volku, a dvě desetiny při každém skopci obětovati budete. ²¹ A jednu desetinu obětovati budeš při každém beránku z těch sedmi beránek, ²² A kozla v obět za hřích jednoho k očištění vás. ²³ Mimo obět zápalnou jitění, kteráž jest obět ustaviěná, obětovati budete to. ²⁴ Tak obětovati budete každého dne z těch sedm dní pokrm oběti ohnivé, u vůni spokojující Hospodina, mimo zápalnou obět ustaviěnou, a obět mokrou její. ²⁵ Sedmého pak dne shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dílati. ²⁶ V den také prvotin, když obětovati budete novou obět suchou Hospodinu, vyplníc téhodny vaše, shromáždění svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dílati. ²⁷ A obětovati budete obět zápalnou, u vůni spokojující Hospodina, volky mladé dva, skopce jednoho, beránek ročních sedm, ²⁸ A obět suchou jejich, mouky bílné olejem zadílané tři desetiny při každém volku, dvě desetiny při každém skopci, ²⁹ Jednu desetinu při každém beránku z těch sedmi beránek, ³⁰ Kozla jednoho k očištění vašemu. ³¹ To mimo obět zápalnou ustaviěnou, a obět suchou její obětovati budete; bez poškrvny a¹ jsou s oběti svými mokrémi.

29

¹ Měsíce pak sedmého v první den jeho shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dílati; to jest den troubení vašeho. ² A obětovati budete zápal u vůni příjemnou Hospodinu, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránek ročních bez poškrvny sedm; ³ A obět suchou při nich z mouky bílné olejem zadílané, tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce; ⁴ A desetina jedna na každého beránka z sedmi beránek; ⁵ A kozla jednoho v obět za hřích k očištění vás. ⁶ Mimo zápalnou obět novoměsíěnou s obětí její suchou, a mimo obět zápalnou ustaviěnou s obětí její suchou, a s oběti jejich mokrémi vedlé pořádku jejich, u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu. ⁷ V desátý pak den téhož měsíce sedmého shromáždění svaté míti budete, a ponižovati budete životů svých; žádného díla nebudete dílati. ⁸ A obětovati budete obět zápalnou Hospodinu u vůni příjemnou, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránek ročních sedm, a ti a¹ jsou bez poškrvny; ⁹ A obět suchou jejich z mouky bílné olejem zadílané, tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce; ¹⁰ A desetina jedna na každého beránka z těch sedmi beránek; ¹¹ Kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět za hřích k očištění, a mimo zápal ustaviěný s obětí suchou jeho, a s oběti mokrémi jejich. ¹² V patnáctý také den měsíce sedmého shromáždění svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dílati, ale slaviti budete svátek Hospodinu za sedm dní. ¹³ A obětovati budete zápal v obět ohnivou u vůni spokojující Hospodina, volků mladých třinácte, skopce dva, beránek ročních třinácte, a ti a¹ jsou bez poškrvny; ¹⁴ Též obět suchou jejich z mouky bílné olejem zadílané, tři desetiny na každého volka

z tŕináci volkù, dvì desetiny na každého skopce z tìch dvou skopcù, ¹⁵ A jednu desetinu na každého beránka z tìch ètrnácti beránkù; ¹⁶ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo zápal ustavièný s obìtí jeho suchou i mokrou. ¹⁷ Potom dne druhého volkù mladých dvanácte, skopce dva, beránkù roèních bez poškrvny ètrnácte, ¹⁸ S obìtí suchou pŕi nich, a s obìtmi mokrými jejich pŕi každém volku, skopci i beránku vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ¹⁹ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo zápal ustavièný s obìtí suchou jeho a s obìtmi mokrými jeho. ²⁰ Dne pak tŕetího volkù jedenácte, skopce dva, a beránkù roèních bez poškrvny ètrnácte, ²¹ S obìtí suchou a s obìtmi mokrými jejich pŕi každém volku, skopci i beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ²² A kozla v obìt za hŕích jednoho, mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou i mokrou. ²³ Dne pak ètvrtého volkù deset, skopce dva, beránkù roèních bez poškrvny ètrnácte, ²⁴ S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich pŕi každém volku, skopci a beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ²⁵ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou i mokrou. ²⁶ Dne také pátého volkù devìt, skopce dva, beránkù roèních bez poškrvny ètrnácte, ²⁷ S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich pŕi každém volku, skopci i beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ²⁸ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou i mokrou. ²⁹ A dne šestého volkù osm, skopce dva, beránkù roèních bez poškrvny ètrnácte, ³⁰ S obìtí suchou a s obìtmi mokrými jejich pŕi každém volku, skopci i beránku, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ³¹ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou i s obìtmi mokrými. ³² Tolikéž dne sedmého volkù sedm, skopce dva, beránkù roèních bez poškrvny ètrnácte, ³³ S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich na volky, skopce i beránky, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ³⁴ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou i mokrou. ³⁵ Dne pak osmého slavnost míti budete; žádného díla robotného nebudete dílati. ³⁶ A obìtovati budete obìt zápalnou, v obìt ohnivou vůni spokojující Hospodina, volka jednoho, skopce jednoho, a beránkù roèních sedm bez poškrvny, ³⁷ S obìtí suchou i s obìtmi mokrými jejich pŕi volku, skopci i beránkách, vedlé poètu jejich, jakž jest obyèej; ³⁸ A kozla jednoho v obìt za hŕích, mimo obìt zápalnou ustaviènou s obìtí její suchou i mokrou. ³⁹ Ty vícì vykonávati budete Hospodinu pŕi slavnostech vašich, kromì toho, což byste z slibu aneb z dobré vůle své obìtovali, buì zápalné, aneb suché, aneb mokré, aneb pokojné obìti vaše.

30

¹ I oznámil Mojžíš synùm Izraelským všecky ty vícì, kteréž pŕikázal jemu Hospodin. ² Mluvil také Mojžíš knížatùm pokolení synù Izraelských, øka: Toto¹ jest, což pŕikázal Hospodin: ³ Jestliže by muž slib aneb pŕisahu uèinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podlé všeho, což vyšlo z úst jeho, uèiní. ⁴ Když by pak osoba ženského pohlaví uèinila slib Hospodinu, a závazkem zavázala se v domì otce svého v mladosti své, ⁵ A slyše otec její slib a závazek její, jímž zavázala duši svou, mlèel by k tomu: tedy stálí budou všickni slibové její, i každý závazek, jímž zavázala se, stálý bude. ⁶ Jestliže by pak to zrušil otec její toho dne, když slyšel všecky ty sliby a závazky její, jimiž zavázala duši svou, nebudou¹ stálí; a Hospodin odpustí jí, nebo otec její to zrušil. ⁷ Pakli by vdaná byla za muže, a mìla by slib na sobì, aneb pronesla by ústy svými nìco, èímž by se zavázala, ⁸ A slyše muž její, nic by jí neøekl toho dne, kteréhož slyšel: stálí budou slibové její, i závazkové, jimiž zavázala duši svou, stálí budou. ⁹ Jestliže by pak muž její toho dne, jakž uslyšel, odepŕel tomu, a zrušil slib, kterýž na sobì mìla, aneb nìco rty svými pronesla, èímž by se zavázala, také odpustí jí Hospodin. ¹⁰ Všeliký pak slib vdovy aneb ženy zahnané, jímž by se zavázala, stálý

bude. ¹¹ Ale jestliže v domì muže svého slíbila, a závazkem zavázala se s pøísahou, ¹² A slyše to muž její, mlèel k tomu a neodepøel: tedy stálí budou všickni slibové její, a všickni závazkové, jimiž se zavázala, stálí budou. ¹³ Pakli docela odepøel muž její toho dne, jakž uslyšel, všeliký slib, kterýž vyšel z úst jejích, a závazek, jímž zavázala se, nebude stálý; muž její zrušil to, a Hospodin jí odpustí. ¹⁴ Všelikeho slibu a každého závazku s pøísahou uèinìného o trápení života jejího, muž její potvrdí jeho, a muž její zruší jej. ¹⁵ Pakli by muž její den po dni mlèel, tedy potvrdí všech slibù jejích, a všech závazkù jejích, kteréž na sobì má; potvrdil¹ jest jich, nebo neodepøel jí v den ten, když to uslyšel. ¹⁶ Jestliže by pak slyše, potom teprv zrušiti to chtìl, tedy on ponese nepravost její. ¹⁷ Ta jsou ustanovení, kteréž pøikázal Hospodin Mojžíšovi, mezi mužem a ženou jeho, mezi otcem a dcerou jeho v mladosti její, dokudž jest v domì otce svého.

31

¹ Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Pomsti prvé synù Izraelských nad Madianskými, a potom pøipojen budeš k lidu svému. ³ Mluvil tedy Mojžíš k lidu, øka: Vypravte nìkteré z sebe k boji, aby šli proti Madianským a vykonali pomstu Hospodinovu nad nimi. ⁴ Po tisíci z pokolení, ze všech pokolení Izraelských vyšlete k boji. ⁵ I vydáno jest z mnohých tisícù Izraelských po tisíci z každého pokolení, totiž dvanácte tisícù zpùsobných k boji. ⁶ I poslal je Mojžíš po tisíci z každého pokolení k boji, a Fínesa syna Eleazara knìze s nimi; a nádoby svaté i trouby k troubení byly v ruce jeho. ⁷ Tedy bojovali proti Madianským, jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, a zbili všechny pohlaví mužského. ⁸ Pobili také krále Madianské mezi jinými, kteréž porazili, totiž Evi, Rekem, Sur, Hur a Rebe, pìt králù Madianských; Baláma také, syna Beorova, zabili meèem. ⁹ A zajali synové Izraelští ženy Madianské i dìti jejich; všechna hovada jejich, i všechny dobytky jejich, a všechna zboží jejich pobrali. ¹⁰ Všecka také mìsta jejich, v kterýchž svá obydlí mìli, i všechny hrady jejich vypálili ohnìm. ¹¹ A všecku loupež i všechny koøisti pobravše, lidi i hovada, ¹² Vedli je k Mojžíšovi a k Eleazarovi knìzi, a ke všemu množství synù Izraelských, i zajaté i koøisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské, kteréž jsou pøi Jordánu naproti Jerichu. ¹³ I vyšli Mojžíš a Eleazar knìz a všechna knížata shromáždìní proti nim ven za stany. ¹⁴ Tedy rozhnìval se Mojžíš na vůdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteøíž se navraceli z boje, ¹⁵ A øekl jim Mojžíš: A což jste zachovali všechny ženy? ¹⁶ Ej, ony¹ jsou hle synùm Izraelským, podlé rady Balámovy, daly pøíèinu k pøestoupení proti Hospodinu, pøi modláøství Fegor, proèež ona rána pøišla byla na lid Hospodinùv. ¹⁷ Protož nyní zmordujte všechny dìti pohlaví mužského, a všechny ženy, kteréž poznaly muže. ¹⁸ Všecky pak panny, kteréž nepoznaly muže, zachovejte sobì živé. ¹⁹ Vy pak zùstaòte vnì za stany za sedm dní; všickni, kteøížkoli jste nìkoho zabili, aneb kteøíž jste se zabitého dotkli, oèištovati se budete dne tøetího a dne sedmého, sebe i zajaté své. ²⁰ Všelike také roucho a všechny vìci kožené, i všelijaké dílo z í kozích, i všelikou nádobu døevinou oèistíte. ²¹ I øekl Eleazar knìz vojákùm, kteøíž byli šli k boji: Toto jest ustanovení zákona, kteréž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ²² Zlato však, støíbro, mìì, železo, cín a olovo, ²³ A cožkoli trpí oheò, ohnìm pøepálíte, a pøeèištino bude, však tak, když vodou oèišt'ování obmyto bude; což pak nemùže ohnì strpiti, to skrze vodu protáhnete. ²⁴ Zpèòete také roucha svá v den sedmý, a èistí budete; a potom vejdete do stanù. ²⁵ Mluvil i to Hospodin k Mojžíšovi, øka: ²⁶ Seèti summu koøistí zajatých, tak z lidí jako z hovad, ty a Eleazar knìz, a pøední z èeledi otcù v lidu; ²⁷ A rozdílíš ty koøisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteøíž byli vytáhli na vojnu, a druhý mezi všecko shromáždìní. ²⁸ A vezmeš díl na Hospodina od mužù bojovných, kteøíž byli vyšli na vojnu, jednu duši z pìti set, buìto z lidí neb z hovad, neb

z oslù, neb z ovcí. ²⁹ Z jejich polovice to vezmete, a dáte Eleazarovi knízi obit vzhùru pozdvižení Hospodinu. ³⁰ Z polovice pak té, kteráž jest synù Izraelských, vezmeš jedno z padesáti, buito z lidí neb z volù, neb z oslù, neb z ovcí, a tak ze všelijakých hověd, a dáš to Levítùm, držícím stráž pøíbytku Hospodinova. ³¹ I uèinil Mojžíš a Eleazar kníz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi. ³² A bylo té koøisti z pozùstalé ještì loupeže, kteréž nabral lid váleèný, ovec šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pít tisícù; ³³ A volù sedmdesáte a dva tisíce; ³⁴ Oslù šedesáte a jeden tisícù; ³⁵ A panen, kteréž mužù nepoznaly, všech dva a tøidceti tisícù. ³⁶ Dostala se pak polovice jedna na díl tím, kteøíž byli vytáhli na vojnu, dobytka drobného v poètu tøikrát sto tisíc, tøidceti a sedm tisícù a pít set, ³⁷ A na díl vzatý Hospodinu dobytka drobného šest set, sedmdesáte pít. ³⁸ A z volù šest a tøidceti tisícù, z nichž pøišlo na díl Hospodinu sedmdesáte a dva. ³⁹ Oslù také tøidceti tisíc a pít set, z nichž pøišlo na díl Hospodinu šedesáte a jeden. ⁴⁰ A lidí šestnácte tisícù, z nichž pøišlo na díl Hospodinu tøidceti a dvì duše. ⁴¹ Dal tedy Mojžíš díl oddílený Hospodinu Eleazarovi knízi, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁴² Z druhé pak polovice synù Izraelských, kterouž vzal Mojžíš od tich mužù, jenž bojovali, ⁴³ (A bylo té polovice k shromáždìní pøináležející z ovec tøikrát sto tisíc, tøidceti a sedm tisícù a pít set; ⁴⁴ Volù tøidceti šest tisícù; ⁴⁵ Oslù tøidceti tisícù a pít set; ⁴⁶ A lidí šestnácte tisícù;) ⁴⁷ Z té tedy polovice synù Izraelských vzal Mojžíš po jednom zajatém z padesáti, tak z lidí jako z hověd, a dal to Levítùm, držícím stráž pøíbytku Hospodinova, jakž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁴⁸ Tedy pøistoupili k Mojžíšovi vývodové vojska, hejtmané nad tisíci a setníci, ⁴⁹ A øekli jemu: My služebníci tvoji sešli jsme poèet bojovníkù, kteréž jsme mìli pod správou naší, a nebyl ani jeden z nás. ⁵⁰ A protož obìtujeme obit Hospodinu, každý z toho, èehož jest dostal, nádobí zlaté, zápony, náramky, prsteny, náušnice a øetízky, aby oèištìny byly duše naše pøed Hospodinem. ⁵¹ Vzal tedy Mojžíš a Eleazar kníz od nich to zlato všelikého díla øemeslného. ⁵² Bylo pak všeho zlata oddíleného, kteréž obìtováno Hospodinu, šestnácte tisícù, sedm set a padesáte lotù, od hejtmanù nad tisíci a od setníkù. ⁵³ (Muži zajisté bojovní, což loupeží vzali, to sobì mìli.) ⁵⁴ A vzavše Mojžíš a Eleazar kníz od hejtmanù nad tisíci a setníkù to zlato, vnesli je do stánku úmluvy, na památku synù Izraelských pøed Hospodinem.

32

¹ Mìli pak synové Ruben a synové Gád dobytka velmi mnoho, a uzøeli zemi Jazer a zemi Galád, ano místo to místo pøíhodné pro dobytek. ² Protož pøistoupivše synové Gád a synové Ruben, mluvili k Mojžíšovi a k Eleazarovi knízi a knížatùm shromáždìní, økouce: ³ Atarot a Dibon, a Jazer a Nemra, Ezebon a Eleale, a Saban a Nébo a Beon, ⁴ Zemì, kterouž zbil Hospodin pøed shromáždìním Izraelským, jest zemì pøíhodná ku pastvì dobytku, a my služebníci tvoji máme drahnì dobytka. ⁵ (Protož øekli:) Jestliže jsme našli milost pøed oèima tvýma, nech¹ jest dána krajina ta služebníkùm tvým k vladaøství, a¹ nechodíme za Jordán. ⁶ I odpovìdìl Mojžíš synùm Gád a synùm Ruben: Což bratøí vaši pùjdou sami k boji, a vy zde zùstanete? ⁷ I proè roztrhujete mysli synù Izraelských, aby nesmìli jíti do zemì, kterouž jim dal Hospodin? ⁸ Tak¹ jsou uèinili otcové vaši, když jsem je poslal z Kádesbarne, aby prohlédli zemi tu. ⁹ Kteøížto, když pøišli až k údolí Eškol a shlédli zemi, potom vrátivše se, odvrátili mysl synù Izraelských, aby nešli do zemì, kterouž dal jim Hospodin. ¹⁰ Èímž popuzen jsa k hnìvu Hospodin v den ten, pøisáhl, øka: ¹¹ Zajisté že lidé ti, kteøíž vyšli z Egypta, od dvadçitiletých a výše, neuzøí zemì té, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, nebo ne cele následovali mne, ¹² Kromì Kálefa, syna Jefonova Cenezejského, a Jozue, syna Nun, nebo cele

následovali Hospodina. ¹³ I popudila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a uèinil, aby byli tuláci na poušti za ètyøidceti let, dokudž nezahynul všecken ten vùk, kterýž èinil zlé pøed oèima Hospodinovýmá. ¹⁴ A hle, vy nastoupili jste na místo otcù svých, plémì lidí høišných, abyste vždy pøidávali k hnìvu prchlivosti Hospodinovy na Izraele. ¹⁵ Jestliže se odvrátíte od následování jeho, i on¹ také opustí jej na poušti této, a tak budete pøèina zahynutí všeho lidu tohoto. ¹⁶ Pøistoupivše pak znovu, øekli jemu: Stáje dobytùm a stádùm svým zde vzdíláme, a místa dítkám svým, ¹⁷ Sami pak v odinì pohotovì budeme, stateènì sobì poèínající pøed syny Izraelskými, dokavadž jich neuvedeme na místo jejich; mezi tím zùstanou dítky naše v místech hrazených, pro bezpečnost pøed obyvateli zemì. ¹⁸ Nenavrátíme se do domù svých, až prvé vládnouti budou synové Izraelští jeden každý dìdictvím svým; ¹⁹ Aniž vezmeme jakého dìdictví s nimi za Jordánem neb dále, když dosáhneme dìdictví svého z této strany Jordánu, k východu slunce. ²⁰ I odpovìdìl jim Mojžíš: Jestliže uèiníte tak, jakž jste mluvili, a jestliže pùjdete v odinì pøed Hospodinem k boji, ²¹ A šli byste za Jordán vy všickni v odinì pøed Hospodinem, dokavadž by nevyhnal nepøátel svých od tváøi své, ²² A nebyla podmanìna všechna zemì pøed Hospodinem: potom navrátíte se, a budete bez viny pøed Hospodinem i pøed Izraelem; tak pøijde zemì tato vám v dìdictví pøed Hospodinem. ²³ Pakli neuèiníte toho, hle, zhøesíte proti Hospodinu, a vízte, že pomsta vaše pøijde na vás. ²⁴ Stavìjte sobì tedy místa pro dítky, a stáje pro dobytky své, a což vyšlo z úst vašich, uèìòte. ²⁵ I odpovìdìlo pokolení synù Gád a synù Ruben Mojžíšovi, øka: Služebníci tvoji uèinì, jakž pán náš rozkazuje. ²⁶ Dítky naše a ženy naše, dobytek náš a všechna hovada naše, tu zùstanou v místech Galád, ²⁷ Služebníci pak tvoji pøejdou jeden každý v odinì zpùsobný pøed Hospodinem k boji, jakož mluví pán můj. ²⁸ I poruèil o nich Mojžíš Eleazarovi knìzi a Jozue, synu Nun, a pøedním v èeledech pokolení synù Izraelských, ²⁹ A øekl jim: Jestliže pøejdou synové Gád a synové Ruben s vámi za Jordán všickni hotovì k boji pøed Hospodinem, a byla by již podmanìna zemì pøed vámi, dáte jim zemi Galád k vládáøství. ³⁰ Pakli by nešli v odinì s vámi, tedy dìdictví míti budou u prostøed vás v zemi Kanán. ³¹ I odpovìdìli synové Gád a synové Ruben, økouce: Jakž mluvil Hospodin služebníkùm tvým, tak uèiníme: ³² My pùjdeme v odinì pøed Hospodinem do zemì Kanán, a zùstane nám v dìdictví vládáøství naše z této strany Jordánu. ³³ Tedy dal jim Mojžíš, synùm totiž Gád a synùm Ruben a polovici pokolení Manasses, syna Jozefova, království Seona, krále Amorejského, a království Oga, krále Bázenského, zemi s místy jejími pøi pomezích, i místa zemì té všudy vùkol. ³⁴ A vzdílali synové Gád, Dibon, Atarot a Aroer, ³⁵ A Atrot, Sofan, Jazer a Jegbaa, ³⁶ A Betnemra a Betaran, místa hrazená, a stáje pro dobytky. ³⁷ Synové pak Ruben vystavìli Ezebon, Eleale a Kariataim, ³⁸ A Nébo a Balmeon, zmìnivše jim jména; také Sabma, a dali jiná jména místùm, kteráž vzdílali. ³⁹ Táhlì pak synové Machir, syna Manassesova, do Galád, a vzavše tu krajinku, vyhnali Amorejského, kterýž tam bydlil. ⁴⁰ I dal Mojžíš zemi Galád Machirovi, synu Manassesovu, a bydlil v ní. ⁴¹ Jair také syn Manassesùv táhl a vzal vsi jejich, a nazval je vsi Jairovy. ⁴² Nobe také táhl, a vzal Kanat a místeèka jeho, a nazval je Nobe od jména svého.

33

¹ Tato jsou tažení synù Izraelských, kteøíž vyšli z zemì Egyptské po houfích svých, pod správou Mojžíše a Arona. ² Sepsal pak Mojžíš vycházení jejich podlé toho, jakž táhlì k rozkazu Hospodinovu. Tato jsou tedy vycházení jejich podlé toho, jakž táhlì. ³ Nejprv z Ramesses jdouce prvního mìsíce, v patnáctý den téhož prvního mìsíce, nazejtøí po slavnosti Fáze vyšli synové Izraelští v ruce silné pøed oèima všech Egyptských, ⁴ Kdyžto Egyptští pochovávali všechny prvorozené, kteréž zbil Hospodin

mezi nimi, a při bozích jejich vykonal Hospodin soudy své. ⁵ Hnuvše se tedy synové Izraelští z Ramesses, položili se v Sohot. ⁶ Potom hnuvše se z Sohot, položili se v Etam, jenž jest při kraji poušti. ⁷ A hnuvše se z Etam, navrátili se zase k Fiarot, jenž jest před Belsefon, a položili se před Magdalem. ⁸ A hnuvše se z Fiarot, šli prostředkem moře na poušť, a ušedše též dnů cesty po poušti Etam, položili se v Marah. ⁹ Jdouce pak z Marah, přešli do Elim, kdežto bylo dvanácte studnic vod, a sedmdesáte palm. I položili se tu. ¹⁰ A hnuvše se z Elim, položili se u moře Rudého. ¹¹ Potom hnuvše se od moře Rudého, položili se na poušti Sin. ¹² A když se hnuli z poušti Sin, položili se v Dafka. ¹³ A hnuvše se z Dafka, položili se v Halus. ¹⁴ Hnuvše se pak z Halus, rozbili stany v Rafidim, kdežto lid neměl vody ku pití. ¹⁵ A hnuvše se z Rafidim, položili se na poušti Sinai. ¹⁶ Hnuvše se pak z poušti Sinai, položili se v Kibrot Hattáve. ¹⁷ A když se hnuli z Kibrot Hattáve, položili se v Hazerot. ¹⁸ Hnuvše se pak z Hazerot, položili se v Retma. ¹⁹ A z Retma hnuvše se, položili se v Remmon Fáres. ²⁰ Potom hnuvše se z Remmon Fáres, položili se v Lebna. ²¹ A hnuvše se z Lebna, položili se v Ressa. ²² A hnuvše se z Ressa, položili se v Cehelot. ²³ Z Cehelot pak hnuvše se, položili se na hoře Sefer. ²⁴ A když se hnuli s hory Sefer, položili se v Arad. ²⁵ A hnuvše se z Arad, položili se v Machelot. ²⁶ Potom hnuvše se z Machelot, položili se v Tahat. ²⁷ A hnuvše se z Tahat, položili se v Tár. ²⁸ A když se hnuli z Tár, položili se v Metka. ²⁹ A hnuvše se z Metka, položili se v Esmona. ³⁰ Z Esmona pak hnuvše se, položili se v Moserot. ³¹ A když se hnuli z Moserot, položili se v Benejakan. ³² A hnuvše se z Benejakan, položili se v Chor Gidgad. ³³ A hnuvše se z Chor Gidgad, položili se v Jotbata. ³⁴ Když se pak hnuli z Jotbata, položili se v Habrona. ³⁵ A z Habrona hnuvše se, položili se v Aziongaber. ³⁶ A odtud hnuvše se, položili se na poušti Tsin, jenž jest Kádes. ³⁷ A hnuvše se z Kádes, položili se na hoře Še'ené Hor, při končinách země Edomské. ³⁸ Tu vstoupil Aron kněz na horu, jenž slove Hor, k rozkazu Hospodinovu, a umřel tam, léta čtyřicátého po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, v první den měsíce pátého. ³⁹ A byl Aron ve stu ve dvacíti a třech letech, když umřel na hoře Hor. ⁴⁰ Uslyšel také Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne v zemi Kananejské, že by táhli synové Izraelští. ⁴¹ Tedy hnuvše se s hory Hor, položili se v Salmona. ⁴² A hnuvše se z Salmona, položili se v Funon. ⁴³ Z Funon pak hnuvše se, položili se v Obot. ⁴⁴ A když se hnuli z Obot, rozbili stany při pahrbcích hor Abarim, na pomezí Moábském. ⁴⁵ Potom hnuvše se od těch pahrbků, položili se v Dibongad. ⁴⁶ Z Dibongad hnuvše se, položili se v Helmondeblataim. ⁴⁷ A když se hnuli z Helmondeblataim, položili se na horách Abarim proti Nébo. ⁴⁸ Odšedše pak z hor Abarim, položili se na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu. ⁴⁹ A rozbili stany při Jordánu, od Betsimot až do Abelsetim, na rovinách Moábských. ⁵⁰ Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, při Jordánu naproti Jerichu, ōka: ⁵¹ Mluv k synům Izraelským a řci jim: Když přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské, ⁵² Vyžene všechny obyvatele země té od tváři vaší, a zkažete všechny rytiny jejich; i všechny obrazy slité jejich zkažete, všechny také výsosti jejich zbožte. ⁵³ A když vyženete obyvatele země, bydleti budete v ní; nebo vám jsem dal tu zemi, abyste jí dříve vládli. ⁵⁴ Kteroužto rozdělíte sobě k dídictví losem, vedle dědů svých. Kterých jest více, tím větší dídictví dáte, kterých pak jest méně, tím menší dídictví dáte. Na kterém místě komu los padne, to jemu bude; podle pokolení otců svých dídictví dosáhnete. ⁵⁵ Pakli nevyženete obyvatelů země od tváři své, tedy ti, kterýchž zanecháte, budou vám jako trní v očích vašich, a jako ostnův po bocích vašich, a budou vás ssuzovati na zemi, na kteréž vy bydleti budete. ⁵⁶ A na to přijde, abych to, což jsem jim umínil učiniti, vám učinil.

34

¹ Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, øka: ² Pøikaž synùm Izraelským a rci jim: Když vejdete do zemì Kanán, (ta¹ jest zemì, kteráž se dostane vám v dìdictví, zemì Kananejská s pomezími svými), ³ Strana polední vaše bude pouš¹ Tsin vedlé pomezí Edomských; a bude vaše pomezí polední od bøehu moøe slaného k východu. ⁴ A zatoèí se to pomezí polední k Maleakrabim, a pùjde až k Tsin, a potáhne se od poledne pøes Kádesbarne; a odtud vyjde ke vsi Addar, a vztáhne se až k Asmon. ⁵ Od Asmon zatoèí se pomezí to vùkol až ku potoku Egyptskému, a tu se skonávati bude k západu. ⁶ Pomezí pak západní budete míti moøe veliké; to bude vaše pomezí západní. ⁷ A pomezí pùlnoèní toto míti budete: Od moøe velikého vymìøíte sobì k hoøe øeèené Hor. ⁸ Od hory Hor vymìøíte sobì, až kde se vchází do Emat, a skonávati se bude pomezí to u Sedad. ⁹ A odtud pùjde pomezí to k Zefronu, a konec jeho u vsi Enan; to bude pomezí vaše k stranì pùlnoèní. ¹⁰ Vymìøíte sobì také pomezí k východu od vsi Enan až do Sefama. ¹¹ A od Sefama schýlí se to pomezí až k Reblata, od východu maje Ain; a schýlí se pomezí to, a pøijde k stranì moøe Ceneret k východu. ¹² A vztáhne se to pomezí k Jordánu, a bude konec jeho u slaného moøe. Ta zemì vaše bude po svých pomezích vùkol. ¹³ Tedy oznámil to Mojžíš synùm Izraelským, øka: Ta jest zemì, kterouž dìdièní obdržíte losem, jakož pøikázal Hospodin, abych ji dal devateru pokolení a polovici pokolení Manassesova. ¹⁴ Nebo vzalo pokolení synù Ruben po domích otcù svých, a pokolení synù Gád po domích otcù svých, a polovice pokolení Manassesova vzali dìdictví své. ¹⁵ Pùl tøetího pokolení vzali dìdictví své pøed Jordánem proti Jerichu, k stranì na východ slunce. ¹⁶ Mluvil opìt Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹⁷ Tato jsou jména mužù, kteøíž v dìdictví rozdíli vám zemi: Eleazar knìz, a Jozue, syn Nun. ¹⁸ Kníže také jedno z každého pokolení vezmete k rozdílování dìdictví zemì. ¹⁹ A tato jsou jména mužù: Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonùv; ²⁰ Z pokolení synù Simeon Samuel, syn Amiudùv; ²¹ Z pokolení Beniaminova Helidad, syn Chaselonùv; ²² Z pokolení synù Dan kníže Bukci, syn Jogli; ²³ Z synù Jozefových z pokolení synù Manasses kníže Haniel, syn Efodùv; ²⁴ Z pokolení synù Efraim kníže Kamuel, syn Seftanùv; ²⁵ A z pokolení synù Zabulon kníže Elizafan, syn Farnachùv; ²⁶ Z pokolení synù Izachar kníže Faltiel, syn Ozanùv; ²⁷ A z pokolení synù Asser kníže Ahiud, syn Salonùv; ²⁸ A z pokolení synù Neftalím kníže Fedael, syn Amiudùv. ²⁹ Ti jsou, jimž pøikázal Hospodin, aby rozdílili zemì k dìdictví synùm Izraelským v zemì Kananejské.

35

¹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu, øka: ² Pøikaž synùm Izraelským, a¹ dadí Levítùm z dìdictví, kterýmž vládnouti budou, místa k bydlení, i podmístí míst vùkol nich, ³ Aby mìli místa k bydlení, podmístí pak jejich pro dobytky jejich, i pro statky jejich, a pro všecka hovada jejich. ⁴ Podmístí pak míst, kteráž dáte Levítùm, vzdálí budou ode zdi místské na tisíc loktù zevnitø vùkol. ⁵ Protož vymìøíte vnì za každým místem na východ slunce dva tisíce loktù, na poledne též dva tisíce loktù, také na západ dva tisíce loktù, i na pùlnoci dva tisíce loktù, tak aby bylo místo v prostøedku. Ta bude míra podmístí míst jejich. ⁶ Z tìch pak míst, kteráž dáte Levítùm, oddílíte šest míst k útoèišti, aby tam utekl, kdož by nikoho zabil; a k tìm pøídáte jim ještì ètyøidceti dvì místa. ⁷ I bude všech míst, kteráž dáte Levítùm, ètyøidceti osm míst i s podmístími jejich. ⁸ Tìch pak míst, kteráž dáte z vladaøství synù Izraelských, od tìch, kteøíž více mají, více vezmete, a od tìch, kteøíž ménì mají, ménì vezmete; jedno každé pokolení vedlé velikosti dìdictví, jímž vládnouti budou, dá z míst svých Levítùm. ⁹ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, øka: ¹⁰ Mluv k synùm Izraelským a rci jim: Když pøejdete Jordán, a

vejdete do země Kananejské, ¹¹ Vyběřete sobě místa, a ta místa budete mít k utíkání, aby tam utekl ten, kterýž by někoho zabil z nedopatření. ¹² A budou vám ta místa k útočišti před pøitelem, aby neumøel ten, kdož zabil, dokudž by se nepostavil před shromážděním k soudu. ¹³ Z těch tedy míst, kteráž dáte, šest míst k útočišti mítí budete. ¹⁴ Ti místa dáte před Jordánem, též ti místa dáte v zemi Kananejské; i budou místa útočišti. ¹⁵ Synům Izraelským i pøíchozímu, i podruhu mezi nimi bude těch šest míst k útočišti, aby tam utekl, kdož by koli ranil někoho z nedopatření. ¹⁶ Jestliže by pak železem ranil někoho, tak až by umøel, vražedník jest; smrtí umøe vražedník takový. ¹⁷ Pakli by hodil kamenem, jímž by mohl zabít, udeřil někoho, tak že by umøel, vražedník jest; smrtí umøe vražedník takový. ¹⁸ Pakli by hodil døevem, kterýmž by mohl zabít, udeřil někoho, tak že by umøel, vražedník jest; smrtí umøe vražedník takový. ¹⁹ Pøitel zabitého zabije vražedníka toho; kdyžkoli ho dostane, on sám zabije ho. ²⁰ Aneb jestliže by z nenávisti strěl někým, aneb shodil by něco na něho z úkladu, tak že by od toho umøel; ²¹ Aneb jestliže by z nepøátelství rukou udeřil někoho, tak že by umøel: smrtí umøe bitec ten, vražedník jest; pøitel zabitého zabije vražedníka toho, jakž ho nejprv dostane. ²² Jestliže by pak náhodou a ne z nepøátelství strěl někým, aneb shodil by na něho nějakou věc bez úkladu; ²³ Aneb jakýkoli kámen, od něhož by umøiti mohl, shodil by na něj z nedopatření, tak že by umøel, nebyv s ním v nepøátelství, ani nehledaje zlého jeho: ²⁴ Tedy souditi bude shromáždění mezi bitcem a mezi pøitelem zabitého vedlé soudů těchto. ²⁵ A vysvobodí shromáždění vražedníka toho z rukou pøitele zabitého, a káže se jemu navrátiti shromáždění k místu útočišti jeho, do něhož utekl; i bude bydliti v něm, dokudž neumøe kněz nejvyšší, kterýž pomazán jest olejem svatým. ²⁶ Jestliže by pak ten, kterýž zabil èlovíka, vyšel z mezí místa útočišti svého, do něhož utekl, ²⁷ A pøitel zabitého našel by jej vní, an pøešel meze místa útočišti svého, a zabil by pøitel zabitého vražedníka toho, nebude vinen krví. ²⁸ Nebo v místi útočišti svého bydliti má, dokudž by neumøel kněz nejvyšší. Když by pak umøel kněz nejvyšší, navrátí se vražedník do země vládaøství svého. ²⁹ A bude vám toto za ustanovení soudné v pronárodech vašich, ve všech pøíbytcích vašich. ³⁰ Kdož by koli míl na smrt vydati někoho, podle vyznání svědků sáhne na vražedníka; ale jeden svědek nebude moci svědèiti proti nikomu na smrt. ³¹ Nevezmete pak výplaty za èlovíka vražedníka, kterýž, jsa nešlechtný, jest smrti hoden, než smrtí a¹ umøe. ³² Aniž také vezmete výplaty od toho, kterýž utekl do místa útočišti svého, aby se navrátil k bydlení do země své, prvé než by umøel kněz, ³³ Abyste nepoškvrnili zemi, v níž jste. Nebo krev taková poškvrnila by zemi, aniž také zemi oèiština býti může od krve, kteráž jest vylita na ní, jediné krví toho, kterýž vylil ji. ³⁴ Protož nepoškvròujte zemi, v kteréž bydlíte, kdežto já pøebývám; nebo já Hospodin pøebývám u prostøed synů Izraelských.

36

¹ Pøistoupili pak starší z èeledi synů Galád, syna Machir, syna Manassesova, z èeledi synů Jozefových, a mluvili před Mojžišem a před knížaty pøedními z synů Izraelských, ² A øekli: Tobí pánu mému pøikázal Hospodin, abys losem dal zemi v òdictví synům Izraelským; pøikázáno jest také pánu mému od Hospodina, aby dal òdictví Salfada, bratra našeho, dcerám jeho. ³ Kteréž jestliže nikomu z pokolení synů Izraelských, kromě z pokolení svého, dány budou za manželky, odejde òdictví jejich od òdictví otců našich, a pøidáno bude k òdictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak z losu òdictví našeho ubude. ⁴ A když budou mít synové Izraelští léto milostivé, pøipojeno bude òdictví jejich k òdictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak od òdictví pokolení otců našich odtrženo bude òdictví jejich. ⁵ Tedy

pøikázal Mojžíš synùm Izraelským podlé øeèi Hospodinovy, øka: Dobøe pokolení synù Jozefových mluví. ⁶ To jest, což pøikázal Hospodin o dcerách Salfadových, øka: Za kohož se jim líbiti bude, nech¹ se vdadí, však v èeledi domu otce svého a¹ se vdávají, ⁷ Aby nebylo pøenášíno dìdictví synù Izraelských z pokolení na pokolení; nebo synové Izraelští jeden každý pøidržeti se bude dìdictví pokolení otcù svých. ⁸ A každá dcera z pokolení synù Izraelských, kteráž by mla dìdictví, za nikoho z èeledi pokolení otce svého vdá se, aby vládli synové Izraelští jeden každý dìdictvím otcù svých, ⁹ Aby nebylo pøenášíno vladaøství z jednoho pokolení na druhé pokolení, ale jeden každý z pokolení synù Izraelských dìdictví svého pøidržeti se bude. ¹⁰ Jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinily dcery Salfadovy. ¹¹ Nebo Mahla, Tera a Hegla, Melcha a Noa, dcery Salfad, vdaly se za syny strýců svých. ¹² Do èeledi synù Manasse, syna Jozefova, vdaly se, a zůstalo dìdictví jejich pøi pokolení èeledi otce jejich. ¹³ Tato jsou pøikázání a soudové, kteréž pøikázal Hospodin skrze Mojžíše synùm Izraelským, na rovinách Moábských, pøi Jordánu proti Jerichu.

Pátá Mojžíšova

¹ Tato jsou slova, kteráž mluvil Mojžíš ke všemu lidu Izraelskému pøed Jordánem na poušti, na rovinách proti moøi Rudému, mezi Fáran a Tofel a Lában a Hazerot a Dizahab. ² Jedenácte dní cesty jest od Oréb pøes hory Seir až do Kádesbarne. ³ Stalo se pak ètyøidcátého léta, jedenáctého mìsíce, v první den téhož mìsíce, že mluvil Mojžíš synùm Izraelským všecky vici, kteréž jemu byl pøikázal Hospodin oznámiti jim, ⁴ Kdyžto již byl zabil Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, a Oga, krále Bázan, kterýž bydlil v Astarot, zabil v Edrei. ⁵ Pøed Jordánem, v zemi Moábské, poèal Mojžíš vysvìtlovati zákona tohoto, øka: ⁶ Hospodin Bùh náš mluvil k nám na Orébi, øka: Dosti jste již na hoøe této bydlili. ⁷ Obra'te se, táhnìte a jdìte k hoøe Amorejských, na všecko vùkolí její, buì na roviny, na hory, na údolí, na poledne, i na bøehy moøské, k zemi Kananejské a k Libánu, až k øece veliké, k øece Eufrates. ⁸ Ej, ukázal jsem vám tu zemi; vejdi'tež do ní, a dìdiènì vládnìte jí, kterouž s pøísahou zaslìbil dáti Hospodin otcùm vaším, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, i semeni jejich po nich. ⁹ A mluvil jsem k vám toho èasu, øka: Nemohu¹ sám nésti vás. ¹⁰ Hospodin Bùh váš rozmnožil vás, a hle, rozmnožení jste dnes jako hvìzdy nebeské. ¹¹ (Hospodin Bùh otcù vaších rozmnožiž vás nad to, jakž jste nyní, tisíckrát více, a požehej vám, jakož jest mluvil vám.) ¹² Kterak bych nesl sám práci vaši, bøímì vaše a nesnáze vaše? ¹³ Vydejte z sebe muže moudré a opatrné, a zkušené z pokolení svých, abych je vám pøedstavil. ¹⁴ I odpovídili jste mi a øekli jste: Dobrá¹ jest ta víc, kterouž jsi uèiniti rozkázal. ¹⁵ Vzav tedy pøední z pokolení vaších, muže moudré a zkušené, ustanovil jsem je knížaty nad vámi, hejtmany nad tisíci, setníky, padesátníky, desátníky a správce v pokoleních vaších. ¹⁶ Pøikázal jsem také soudcùm vaším toho èasu, øka: Vyslýchejte pøe mezi bratøími svými, a suìte spravedlivì mezi mužem a bratrem jeho, i mezi pøíchozím jeho. ¹⁷ Nebudete pøijímáti osoby v soudu; jakž malého tak i velikého slyšeti budete, nebudete se báti žádného, nebo Boží soud jest. Jestliže byste pak mìli jakou víc nesnadnou, vznesete na mne, a vyslyším ji. ¹⁸ Pøikázal jsem vám, pravím, toho èasu všecko, co byste èiniti mìli. ¹⁹ Potom pak hnuvše se z Oréb, pøešli jsme všecku pouš¹ tuto velikou a hroznou, kterouž jste vidìli, jdouce cestou k hoøe Amorejských, jakož nám byl pøikázal Hospodin Bùh náš, a pøišli jsme až do Kádesbarne. ²⁰ I øekl jsem vám: Pøišli jste až k hoøe Amorejské, kterouž Hospodin Bùh náš dává nám. ²¹ Ej, dal Hospodin Bùh tvùj tu zemi tobì; vstupiž a vládni jí, jakož øekl Hospodin Bùh otcù tvých tobì; neboj se, aniž se strachuj. ²² Vy pak všickni pøistoupili jste ke mnì a øekli jste: Pošleme muže pøed sebou, kteøíž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám nìco o cestì, kterouž bychom vstoupiti mìli, i mìsta, do nichž bychom pøijíti mìli. ²³ Kterážto øeè líbila se mnì, a vzal jsem z vás dvanácte mužù, jednoho muže z každého pokolení. ²⁴ A oni obrátivše se a vstoupivše na horu, pøišli až k údolí Èškol a shlédli zemi. ²⁵ Nabrali také s sebou ovoce zemì té, a pøinesli nám, a oznámili nám o tich vícech, økouce: Dobrá¹ jest zemì, kterouž Hospodin Bùh náš dává nám. ²⁶ A však jste nechtìli jíti, ale odpírali jste øeèi Hospodina Boha svého. ²⁷ A reptali jste v staních svých, økouce: Proto že nás v nenávisti mìl Hospodin, vyvedl nás z zemì Egyptské, aby nás vydal v ruce Amorejského, a zahladil nás. ²⁸ Kam bychom šli? Bratøi naši zstrašili srdce naše, pravíce: Lid ten jest vùtší a vyšší nežli my, mìsta veliká a hrazená až k nebi, ano i syny Enakovy tam jsme vidìli. ²⁹ I øekl jsem vám: Nebojte se, ani se strachujte jich. ³⁰ Hospodin Bùh váš, kterýž jde pøed vámi, on¹ bojovati bude za vás rovnì tak, jakž

uèinil s vámi v Egyptì, pøed oèima vašima. ³¹ Ano i na poušti vidìl jsi, kterak nesl tebe Hospodin Bùh tvùj, jako nosí èlovìk syna svého, a to po všì cestì, kterouž jste šli, až jste pøišli na toto místo. ³² A ani tak uviòili jste Hospodinu Bohu svému, ³³ Kterýž k vyhledání vám místa, na kterémž byste se klásti mìli, v noci pøedcházal vás cestou v ohni, aby vám ukázal cestu, kterouž byste mìli jíti, a v oblaci ve dne. ³⁴ Uslyšel pak Hospodin hlas øeèi vašich, a rozhnìval se, a pøisáhl, øka: ³⁵ Jistì že nižádný z lidí tìchto pokolení zlého neuzòí zemi té dobré, kterouž jsem s pøísahou zaslìbil dátì otcùm vašim, ³⁶ Kromì Kálefa, syna Jefonova; ten¹ ji uzòí, a jemu dám zemi, po níž chodil, i synùm jeho, proto že cele následoval Hospodina. ³⁷ Ano i na mne rozhnìval se Hospodin pøeìnou vaší, øka: Také ani ty nevejdeš tam. ³⁸ Jozue, syn Nun, kterýž stojí pøed tebou, on¹ vejde tam, jeho posilò, nebo on rozdìlí ji losem Izraelovi. ³⁹ A dítky vaše, o kterýchž jste pravili, že v loupež budou, a synové vaší, kteòíž ješti neznají dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim dám ji; oni didièni ji obdrží. ⁴⁰ Vy pak obrátíte se, jdìte na pouš¹ cestou k moøi Rudému. ⁴¹ A odpovìdivše, øekli jste ke mnì: Zhøešili¹ jsme Hospodinu. My vstoupíme a budeme bojovati podlé toho všeho, jakž rozkázal nám Hospodin Bùh náš. A vzavše všickni odìní svá váleèná na sebe, hotovi jste byli vstoupiti na horu. ⁴² Hospodin pak øekl mi: Rci jim: Nevstupujte a nebojujte, nebo¹ nejsem u prostøed vás, abyste nebyli poraženi pøed nepøátely svými. ⁴³ A když jsem vám to mluvil, neuposlechli jste, nýbrž odporni jste byli øeèi Hospodinovi, a všeteèni vstoupili jste na horu. ⁴⁴ Tedy vytáhl Amorejský, kterýž bydlil na té hoøe, proti vám, a honili vás, jako èinívají vèely, a potøeli vás na hoøe Seir až do Horma. ⁴⁵ A navrátivše se, plakali jste pøed Hospodinem, ale neuslyšel Hospodin hlasu vašeho, a uší svých nenaklonil k vám. ⁴⁶ I zùstali jste v Kádes za mnohé dny, podlé poètu dnù, v nichž jste tam byli.

2

¹ Potom obrátivše se, táhli jsme na tu pouš¹ cestou k moøi Rudému, jakož mluvil Hospodin ke mnì, a obcházeli jsme horu Seir za dlouhý èas, ² Až mi øekl Hospodin takto: ³ Dosti jste již obcházeli horu tuto, obra¹tež se k stranì pùlnoèní. ⁴ A lidu pøikaž, øka: Pùjdete pøes pomezí bratøí svých synù Ezau, kteòíž bydlí v Seir. Aèkoli budou se vás báti, hleìte však pilnì, ⁵ Abyste jich nedráždili; nebo nedám vám z zemi jejich ani šlepije nožné, proto že v didictví Ezau dal jsem horu Seir. ⁶ Pokrmù koupíte od nich za peníze, a jísti budete, i vody také ku pití za peníze od nich jednati budete. ⁷ Nebo Hospodin Bùh tvùj požehnal tobì pøi všeliké práci rukou tvých, a zná, že jdeš pøes pouš¹ velikou tuto; již ètyòidceti let Hospodin Bùh tvùj byl s tebou, aniž jsi mìl v èem nedostatku. ⁸ A šli jsme od bratøí našich, synù Ezau, kteòíž bydlí v Seir, s cesty polní od Elat a od Aziongaber, a uchýlili jsme se, abychom šli cestou po poušti Moábské. ⁹ I øekl mi Hospodin: Neškoì Moábským, ani jich popouzej k boji, nebo nedám tobì v zemi jejich didictví, ponìvadž synùm Lot dal jsem Ar v didictví. ¹⁰ (Emim prvé bydlili v ní, lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. ¹¹ Oni také za obry držáni byli jako Enakim, ale Moábští øíkali jim Emim. ¹² V Seir pak bydlili prvé Horejští, kteréž synové Ezau vyhnali, a zahladili je pøed tváòí svou, a bydlili tu místo nich, jako uèinil Izrael v zemi vládaøství svého, kterouž jim dal Hospodin.) ¹³ Nyní vstanouce, pøejdìte potok Záred. I pøešli jsme potok Záred. ¹⁴ Èasu pak, v nìmž jsme šli z Kádesbarne, až jsme pøešli potok Záred, bylo let tòidceti osm, dokavadž nebyl vyhlazen všecken vik mužù bojovných z prostøed stanù, jakož jim pøisáhl Hospodin. ¹⁵ Nebo ruka Hospodinova byla proti nim k setøení jich z prostøedku stanù, dokudž nevyhladil jich. ¹⁶ I stalo se, když všickni muži ti bojovní vyhnuli z prostøedku lidu, ¹⁷ Že mluvil Hospodin ke mnì, øka: ¹⁸ Ty pøejdeš dnes pomezí Moábské k místu

Ar, ¹⁹ A pøiblížíš se k synùm Ammon. Nessužujž jich a nepopouzej jich k boji, nebo nedám tobì v zemi synù Ammon didictví, ponìvadž synùm Lotovým dal jsem ji k vladaøství. ²⁰ (I ona také držána byla za zemi obrù; nebo obrové pøed tím bydlili v ní, kterýmž Ammoninští øíkali Zamzomim, ²¹ Lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. Ale zahladil je Hospodin pøed tváøí jejich, a vešli v didictví jejich, a bydlili na místì jejich, ²² Jakož uèinil synùm Ezau bydlícím v Seir, pro niž vyhladil Horejské pøed tváøí jejich, i vešli v didictví jejich, a bydlili na místì jejich až do dnešního dne. ²³ Hevejské také, kteøíž bydlili v Azerim až do Gáza, Kaftorejští, kteøíž vyšli z Kaftor, zahladili je, a bydlili na místì jejich.) ²⁴ Vstanouce, beøte se a pøejdìte potok Arnon. Hle, dal jsem v ruce tvé Seona, krále Ezebon Amorejského, a zemi jeho; zaèniž jí vládnouti, a bojuj váleènì proti nìmu. ²⁵ Dnes poènu pouštìti strach a lekání se tebe na lidi, kteøíž jsou pode vším nebem, tak že kteøížkoli uslyší povìst o tobì, tøásti a lekati se budou tváøí tvé. ²⁶ I poslal jsem posly z poušti Kedemot k Seonovi, králi Ezebon, s slovy pokojnými, øka: ²⁷ Nech¹ projdu skrze zemi tvou, pøímo cestou pùjdu, neuchýlím se ani na pravo ani na levo. ²⁸ Pokrmù za peníze prodáš mi, abych jedl, vody také za peníze dáš mi, a pítì budu; toliko pišky projdu, ²⁹ Jakož mi uèinili synové Ezau, kteøíž bydlí v Seir, a Moábští, kteøíž bydlí v Ar, dokudž nepøejdu Jordánu, jda k zemi, kterouž Hospodin Bùh náš dává nám. ³⁰ Ale nechtil dopustiti Seon, král Ezebon, abychom prošli zemi jeho; nebo byl zatvrdil Hospodin Bùh tvùj ducha jeho, a ztužil srdce jeho, aby dal jej v ruce tvé, jakož se vidí podnes. ³¹ (Nebo øekl mi byl Hospodin: Aj, již jsem poèal v moc dávati tobì Seona i zemi jeho; zaèniž jí vládnouti, abys didiènì obdržel zemi jeho.) ³² A vytáhl byl Seon proti nám, on i všecken lid jeho k boji do Jasa. ³³ I dal jej nám Hospodin Bùh náš, a porazili jsme ho s syny jeho i se vším lidem jeho. ³⁴ Vzali jsme také toho èasu všechna mìsta jeho, a dali jsme v prokletí lid tìch všech mìst, i ženy i dìti, žádného nepozùstavivše. ³⁵ Toliko hovada rozebrali jsme sobì, a koøisti z mìst, kterýchž jsme dobyli. ³⁶ Od Aroer jenž jest na bøehu potoka Arnon, a od mìsta, kteréž jest v údolí, až do Galád nebylo mìsta, kteréž by ostáti mohlo pøed námi; všechna nám dal Hospodin Bùh náš. ³⁷ Toliko k zemi synù Ammon nepøiblížils se, ani k žádné krajinì ležící pøi potoku Jabok, ani k místùm na horách, a k žádnému místu, kteréž zapovìdìl Hospodin Bùh náš.

3

¹ Potom obrátivše se, táhli jsme cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid jeho k bitvì do Edrei. ² I øekl mi Hospodin: Neboj se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho, a uèiníš jemu tak, jako jsi uèinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon. ³ Dal tedy Hospodin Bùh náš v ruce naše i Oga, krále Bázan, a všecken lid jeho, i porazili jsme jej, tak že jsme nepozùstavili po nìm žádného živého. ⁴ Dobyli jsme také téhož èasu všech mìst jeho; nebylo mìsta, kteréhož bychom jim neodjali, šedesáte mìst, všechnu krajinu Argob, království Oga v Bázan. ⁵ Všecka ta mìsta byla ohražená zdmi vysokými, branami a závorami, kromì mìst otevøených, jichž bylo velmi mnoho. ⁶ A vyplénili jsme je, jako jsme uèinili Seonovi, králi Ezebon, vyhladivše všechna mìsta, muže, ženy i dítky. ⁷ Všecka pak hovada a koøisti mìst rozebrali jsme sobì. ⁸ Vzali jsme také téhož èasu zemi z ruky dvou králù Amorejských, kteráž byla pøed Jordánem, od potoku Arnon až k hoøe Hermon, ⁹ (Sidonští øíkají Hermonu Sarion, a Amorejští øíkají jemu Sanir), ¹⁰ Všecka mìsta v kraji, a všecken Galád, a všecken Bázan až do Sálecha a Edrei, kteráž byla mìsta království Og v Bázan. ¹¹ Sám toliko Og, král v Bázan, z jiných obrù byl pozùstal. Aj, lùže jeho, lùže železné, ještì zùstává v Rabbat synù Ammon, devíti loktù zdýlí, a ètyø loket zšíøí, jakž jest loket muže. ¹² Když tedy zemi tu obdrželi jsme

dìdièni toho èasu, krajinu od Aroer, jenž jest pøi potoku Arnon, a polovici hory Galád i mìsta její, dal jsem pokolení Ruben a Gád. ¹³ Ostatek pak Galád a všecku zemi Bázan, království Oga, dal jsem polovici pokolení Manassesova, totiž všecku krajinu Argob, všecku Bázan, kteráž sloula zemi obrù. ¹⁴ Jair, syn Manasse, vzal všecku krajinu Argob, až ku pomezí Gessuri a Machati; proèež nazval zemi Bázan od jména svého Havot Jair až do dnešního dne. ¹⁵ Machirovi pak dal jsem Galád. ¹⁶ A Rubenovu a Gádovu pokolení dal jsem krajinu od Galád až ku potoku Arnon, polovici potoka s pomezím až ku potoku Jabok, kdež jsou hranice synù Ammonitských, ¹⁷ A roviny tyto i Jordán s pomezím od Ceneret až k moøi pustému, jenž jest moøe slané, ležící pod horou Fazga k východu. ¹⁸ A pøikázal jsem vám toho èasu, øka: Hospodin Bùh váš dal vám zemi tuto, abyste ji dìdièni obdrželi; vezmouce odiní na sebe, pùjdete pøed bratøími vašimi, syny Izraelskými, kteøížkoli silní jste. ¹⁹ Toliko ženy vaše a dítky vaše, a dobytek váš, (nebo vím, že mnoho dobytka máte,) zùstanou v místech vašich, kteráž jsem dal vám, ²⁰ Dokudž by nedal odpoèinutí Hospodin bratøím vašim jako i vám, aby i oni dìdièni obdrželi zemi, kterouž Hospodin Bùh váš dává jim za Jordánem; tedy navrátíte se jeden každý k dìdictví svému, kteréž jsem dal vám. ²¹ Také i Jozue pøikázal jsem toho èasu, øka: Oèi tvé vidí všecko, co uèinil Hospodin Bùh váš tím dvìma králùm; tak¹ uèiní Hospodin všechním královstvím, do kterýchž ty pùjdeš. ²² Nebojtež se jich, nebo Hospodin Bùh váš, on¹ jest, kterýž bojuje za vás. ²³ A tehdaž prosil jsem Hospodina, øka: ²⁴ Panovníèe Hospodine, ty jsi poèal ukazovati služebníkù svému velikost svou a ruku svou pøesilnou; nebo kdo jest Bùh silný na nebi aneb na zemi, ješto by èiniti mohl skutky podobné tvým, a moci podobné tobì? ²⁵ Prosím, nech¹ vejdu a uzøím zemi tu výbornou, kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán. ²⁶ Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale øekl mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou. ²⁷ Vstup na vrch hory Fazga, a pozdvihna oèi svých k západu a k pùlnoci, ku poledni i k východu, hleí oèima svýma; nebo nepøejdeš Jordánu tohoto. ²⁸ Ale pøikaž Jozue, a posilò ho, i potvři ho; nebo pùjde pøed lidem tímto, a on uvede jim v dìdictví zemi, kterouž uzøíš. ²⁹ I zùstali jsme v údolí naproti Betfegor.

4

¹ Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž já uèím vás èiniti, abyste živi byli, a vejdouce, dìdièni vládli zemí, kterouž Hospodin Bùh otcù vašich vám dává. ² Nepøidáte nic k slovu, kteréž já pøikazuji vám, aniž co ujmete od nìho, abyste tak pøikázání Hospodina Boha svého, kteréž já pøikazuji vám, zachovali. ³ Oèi vaše vidily, co uèinil Hospodin pro Belfegor, jak všechny lidi, kteøíž odešli po Belfegor, vyhladil Hospodin Bùh tvùj z prostøedku tvého. ⁴ Vy pak, pøidržejíci se Hospodina Boha vašeho, živi jste do dnešního dne všickni. ⁵ Viztež, uèil¹ jsem vás ustanovením a soudùm, jakž mi pøikázal Hospodin Bùh můj, abyste tak èinili v zemi, do kteréž vejdete k dìdiènému držení jí. ⁶ Ostøihejtež tedy a èiòte je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše pøed oèima národù, kteøíž, slyšíce všechna ustanovení tato, øeknou: Jistì lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest. ⁷ Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by mìl bohy sobì tak blízké, jako jest Hospodin Bùh váš ve všem volání našem k nìmu? ⁸ A který jest národ tak veliký, kterýž by mìl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všecken zákon tento, kterýž já vám dnes pøedkládám? ⁹ A však hleí se a bedlivì ostøihej duše své, abys nezapomenul na ty vici, kteréž vidily oèi tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všechny dny života tvého; a v známost je uvedeš synùm i vnukùm svým. ¹⁰ A nezapomínej, že jsi onoho dne stál pøed Hospodinem Bohem svým na Orébì, když mi byl øekl Hospodin: Shromažì mi lid,

a¹ jim pøedložím slova má, z nichž by se uèili mne báti po všechny dny, dokudž živi budou na zemi, a témuž aby syny své uèili. ¹¹ Tedy pøistoupili jste, a stáli jste pod horou; (hora pak ta hoøela ohnìm až do samého nebe, a byly na ní tmy, oblak a mrákota.) ¹² I mluvil k vám Hospodin z prostøedku ohnì. Hlas slov slyšeli jste, ale obrazu žádného jste nevidìli kromì hlasu, ¹³ Jímž vyhlásil vám smlouvu svou, kteréžto pøikázal vám ostøíhati, totiž desíti slov, a napsal je na dvou deskách kamenných. ¹⁴ Mnì také pøikázal Hospodin toho èasu, abych uèil vás ustanovením a soudùm, abyste èinili je v zemi, do kteréž jdete k dìdiènému držení jí. ¹⁵ Protož pilni peèujte o duše své, (nebo nevidìli jste žádného obrazu toho dne, když k vám mluvil Hospodin na Orébi z prostøedku ohnì), ¹⁶ Abyste neporušili cesty své, a neuèinili sobì rytiny aneb podobenství nijakého obrazu, tvárnosti muže neb ženy, ¹⁷ Podobenství nijakého hovada, kteréž jest na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ptáka kòidla majícího, kterýž létá v povìtí, ¹⁸ Podobenství jakéhokoli zemìplazu na zemi, aneb podobenství jakékoli ryby, kteráž jest u vodì pod zemí. ¹⁹ Ani pozdvihuj oèi svých k nebi, abys, vida slunce a mìsíc, i hvìzdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klanìl bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty víc oddal Hospodin Bùh tvùj všechnìm lidem pode vším nebem, ²⁰ Vás pak vzal Hospodin, a vyvedl vás jako z peci železné z Egypta, abyste byli jeho lid dìdièný, jako jste dne tohoto. ²¹ Ale na mne rozhníval se Hospodin pøíèinou vaší, a pøisáhl, že nepøejdu Jordánu, ani nevejdu do zemì té výborné, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví. ²² Nebo já umru v zemi této, a nepøejdu Jordánu, vy pak pøejdete, a dìdièni obdržíte zemi tu výbornou. ²³ Hleítež, abyste se nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž uèinil s vámi, a neèinili sobì rytiny, aneb obrazu jakékoli věci, jakož pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj. ²⁴ Nebo Hospodin Bùh tvùj jest oheò sžírající, Bùh silný, horlivý. ²⁵ Když zplodíš syny a vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu svou, a udíláte rytinu ku podobenství jakékoli věci, aneb uèiníte něco zlého pøed oèima Hospodina Boha svého, popouzejíce ho: ²⁶ Osvidèuji proti vám dnes pøed nebem i zemí, že hrozí a rychle vyhlazení budete z zemì, do kteréž pùjete pøes Jordán, abyste vládli jí. Nedlouho bydliti budete v ní, ale do konce vyhlazení budete. ²⁷ A rozptýlí vás Hospodin mezi národy, a malièký poèet vás zùstane mezi pohany, do kterýchž zavede vás Hospodin, ²⁸ A sloužiti tam budete bohùm, dílu rukou lidských, døevu a kameni, ješto nevidí ani slyší, ani jedí, ani èijí. ²⁹ Jestliže pak i tam hledati budeš Hospodina Boha svého, tedy nalezneš, budeš-li ho hledati z celého srdce svého a z celé duše své. ³⁰ Když¹ úzko bude, a pøijdou na ti všechny ty věci, naposledy však, jestliže bys se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal bys hlasu jeho, ³¹ (Ponìvadž Hospodin Bùh tvùj jest Bùh silný, milosrdný,) neopustí tebe, ani ti nezkazí, ani zapomene se na smlouvu otcù tvých, kterouž s pøísahou utvrdil jim. ³² Nebo ptej se nyní na dni staré, kteøíž byli pøed tebou, od toho dne, v kterémž stvoøil Bùh èlovìka na zemi, a od jednoho kraje nebe až do druhého, stala-li se kdy víc podobná této tak veliké, aneb slýcháno-li kdy co takového? ³³ Zdali kdy slyšel který lid hlas Boha mluvícího z prostøedku ohnì, jako jsi ty slyšel a živ zùstal? ³⁴ Aneb zdali se kdy který Bùh pokusil, aby pøijda, vzal sobì národ nikterý z jiného národu s zkušováním, znamením a s zázraky, skrze boje a ruku silnou, v rameni vztaženém a v hrùzi veliké, jako uèinil všechno toto pro vás Hospodin Bùh váš v Egyptì pøed oèima vašima? ³⁵ Tobì¹ jest to ukázáno, abys vidìl, že Hospodin jest Bùh, a že není jiného kromì nìho. ³⁶ Dal¹ s nebe slyšeti hlas svùj, aby vyuèil tebe, a na zemi ukázal tobì oheò svùj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostøedku ohnì. ³⁷ Proto že miloval otce tvé, vyvolil símì jejich po nich, a vyvedl ti pøed sebou mocí svou velikou z Egypta, ³⁸ Aby vyžena národy veliké a silnější, než jsi ty, pøed tváøí

tvou, uvedl tebe a dal tobì zemi jejich v dìdictví, jakož dnes vidíš. ³⁹ Viziž tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Hospodin jest Bùh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného. ⁴⁰ Protož ostòíhej po všechny dny ustanovení a pòikázání jeho, kteráž já dnes pòikazuji tobì, aby dobøe bylo tobì i synùm tvým po tobì, a abys prodlil dnù v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì. ⁴¹ Tehdy oddìlil Mojžíš tøi místa pøed Jordánem k východu slunce. ⁴² Aby utekl do nich vražedník, kterýž by zabil bližního svého nechti, a nemìl by ho pøed tím v nenávisti; když by utekl do jednoho z těch míst, aby živ zùstal: ⁴³ Bozor na poušti, na rovinách v kraji Rubenitských, a Rámot v Galád, v pokolení Gád, a Golan v Bázan, v pokolení Manasse. ⁴⁴ Ten jest zákon, kterýž pøedložil Mojžíš synùm Izraelským, ⁴⁵ A tato jsou svìdectví a ustanovení i soudové, kteréž pøedložil Mojžíš synùm Izraelským, když vyšli z Egypta, ⁴⁶ Pøed Jordánem v údolí naproti Betfegor, v zemi Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, jež porazil Mojžíš a synové Izraelští, když vyšli z Egypta, ⁴⁷ A uvázali se dìdièní v zemi jeho, a v zemi Oga, krále Bázan, dvou králù Amorejských, v zemi, kteráž jest pøed Jordánem k východu slunce, ⁴⁸ Od Aroer, (jenž leží pøi bøehu potoka Arnon), až k hoøe Sion, kteráž jest Hermon. ⁴⁹ I ve všechnu rovinu pøed Jordánem k východu až k moøi pustému, ležící pod horou Fazga.

5

¹ I svolal Mojžíš všecken lid Izraelský, a øekl jim: Slyš, Izraeli, ustanovení a soudy, kteréž já dnes mluvím v uši vaøe; nauøete se jim, a v skutku jich ostòíhejte. ² Hospodin Bùh náš uèinil s námi smlouvu na Orébì. ³ Ne s otci našimi uèinil Hospodin tu smlouvu, ale s námi, kteòíž zde jsme nyní my všickni živí. ⁴ Tváøí v tváø mluvil Hospodin s vámi na té hoøe z prostøedku ohnì, ⁵ (Já jsem pak stál mezi Hospodinem a mezi vámi toho èasu, abych oznámil vám øeè Hospodinovu; nebo jste se báli ohnì, a nevstoupili jste na horu), øka: ⁶ Já jsem Hospodin Bùh tvùj, kterýž jsem ti vyvedl z zemi Egyptské z domu služby. ⁷ Nebudeš mítì bohù jiných pøede mnou. ⁸ Neuèináš sobì rytiny, ani jakého podobenství těch vící, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž jsou u vodách pod zemí. ⁹ Nebudeš se jim klanìti, ani jich ctìti. Nebo já jsem Hospodin Bùh tvùj, Bùh silný, horlivý, navštìvující nepravost otcù na synech do tøetího i ètvrtého pokolení těch, kteòíž nenávidí mne, ¹⁰ A èinící milosrdenství nad tisíci těch, kteòíž mne milují, a ostòíhají pòikázání mých. ¹¹ Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo, nebo¹ nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo. ¹² Ostòíhej dne sobotního, abys jej svìtil, jakož pòikázal tobì Hospodin Bùh tvùj. ¹³ Šest dní pracovati budeš, a dìlati všeliké dílo své; ¹⁴ Ale dne sedmého odpoèinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dìlati žádného díla, ty i syn tvùj i dcera tvá, i služebník tvùj i dìvka tvá, vùl i osel tvùj i všeliké hovado tvé, i pøíchozí tvùj, kterýž jest v branách tvých, aby odpoèinul služebník tvùj a dìvka tvá jako i ty. ¹⁵ A pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské, a vyvedl ti Hospodin Bùh tvùj odtud v ruce silné, a v rameni vztaženém. Protož pòikázal tobì Hospodin Bùh tvùj, abys svìtil den sváteèní. ¹⁶ Cti otce svého i matku svou, jakož pòikázal tobì Hospodin Bùh tvùj, aby se prodleli dnové tvoji, a aby tobì dobøe bylo na zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì. ¹⁷ Nezabiješ. ¹⁸ Nesesmilníš. ¹⁹ Nepokradeš. ²⁰ Nepromluvíš proti bližnímu svému kòivého svìdectví. ²¹ Nepožádáš manželky bližního svého, aniž požádáš domu bližního svého, pole jeho, neb služebníka jeho, aneb dìvky jeho, vola jeho neb osla jeho, aneb èehokoli z těch vící, kteréž jsou bližního tvého. ²² Ta slova mluvil Hospodin ke všemu shromáždìní vašemu na hoøe z prostøedku ohnì, oblaku a mrákoty, hlasem velikým, a nepòidal nic více, a napsal je na dvou deskách

kamenných, kteréž mně dal. ²³ Vy pak když jste uslyšeli hlas z prostředku tmy, (nebo hora ohněm hořela), přistoupili jste ke mně všichni vůdcové pokolení vašich a starší vaši, ²⁴ A řekli jste: Ej, ukázal nám Hospodin Bůh náš slávu svou a velikost svou, a slyšeli jsme hlas jeho z prostředku ohně; dnešního dne viděli jsme, že Bůh mluvil s člověkem, a on živ zůstal. ²⁵ Protož nyní proě máme zeměiti? Nebo sežral by nás ohně veliký tento; jestli více slyšeti budeme hlas Hospodina Boha našeho, zeměeme. ²⁶ Nebo co jest všeliké tělo, aby slyše hlas Boha živého mluvícího z prostředku ohně, jako my, milo živo býti? ²⁷ Přistup ty a slyš všechny věci, kteréž mluvíti bude Hospodin Bůh náš; potom ty mluvíti budeš nám, což by koli řekl tobě Hospodin Bůh náš, a my slyšeti i činiti budeme. ²⁸ Uslyšev pak Hospodin hlas řečí vašich, když jste mluvili ke mně, řekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas řeči lidu tohoto, kterouž mluvili tobě. Cožkoli mluvili, dobře¹ jsou mluvili. ²⁹ Ó kdyby bylo jejich srdce takové, aby se báli mne a ostýchali přikázání mých po všeliký čas, aby jim dobře bylo i synům jejich na věky! ³⁰ Jdi, řci jim: Navraťte se k stanům vašim. ³¹ Ty pak stůj tuto při mně, a oznámím tobě všechna přikázání, ustanovení i soudy, kterýmž je učiti budeš, aby je činili v zemi, kterouž já dávám jim, aby jí dříve vládli. ³² Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo. ³³ Po vši té cestě, kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, choditi budete, abyste živi byli, a dobře bylo vám, a abyste prodlili dnů na zemi, kterouž dříve obdržíte.

6

¹ Toto pak jest přikázání, ustanovení a soudové, kteréž přikázal Hospodin Bůh váš, abych učil vás, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dřívemu držení jí, ² Abys se bál Hospodina Boha svého, ostýchaje všech ustanovení jeho a přikázání jeho, kteráž já přikazuji tobě, ty i syn tvůj i vnuk tvůj, po všechny dny života svého, aby se prodlili dnové tvoji. ³ Slyšiš tedy, Izraeli, a hleď tak skutečně činiti, aby tobě dobře bylo, a abyste se velmi rozmnožili, (jakož mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě,) v zemi oplývající mlékem a strdí. ⁴ Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest. ⁵ Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši síly své. ⁶ A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. ⁷ A budeš je často opřítovati synům svým, a mluvíti o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje. ⁸ Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi oěma svými. ⁹ Napíšeš je také na veřejích domu svého a na branách svých. ¹⁰ A když tě uvede Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi, že ji tobě dá, i místa veliká a výborná, kterýchžs nestavil, ¹¹ A domy plné všech dobrých věcí, kterýchž jsi nenaplnil, a studnice vykopané, kterýchž jsi nekopal, a vinice i olivovní, jichž jsi neštípl, a jedl bys a nasýtil se: ¹² Varuj se, abys nezapomenul na Hospodina, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z poroby těžké. ¹³ Hospodina Boha svého báti se budeš, a jemu sloužiti, a ve jméno jeho přisahati. ¹⁴ Neodejdeš po bozích cizích, z bohů jiných národů, kteříž vůkol vás jsou, ¹⁵ (Nebo Bůh silný, horlivý, Hospodin tvůj u prostřed tebe jest,) aby se neroznítila prchlivost Hospodina Boha tvého na tebe, a shladil by tě se svrchku země. ¹⁶ Nebudete pokoušeti Hospodina Boha svého, jako jste pokoušeli v Massah. ¹⁷ Pilně ostýhejte přikázání Hospodina Boha svého, a svědectví jeho, i ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě, ¹⁸ A číť to, což pravého a dobrého jest před oěma Hospodinovými, aby tobě dobře bylo, a vejda, abys dříve obdržel zemi výbornou, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům tvým, ¹⁹ Aby vypudil všechny nepřátely tvé od tvé země, jakož mluvil Hospodin. ²⁰ Když by se potom syn tvůj otázel tebe, řka: Co jsou to za svědectví a ustanovení i soudy, kteréž přikázal Hospodin Bůh

náš vám? ²¹ Tedy díš synu svému: Služebníci jsme byli Faraonovi v Egyptě, i vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné. ²² A èinil Hospodin znamení a zázraky veliké a škodlivé v Egyptě proti Faraonovi, a proti všemu domu jeho pøed oèima našima, ²³ Nás pak vyvedl odtud, aby uvedl nás, a dal nám zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm našim. ²⁴ Protož pøikázal nám Hospodin, abychom ostøíhali všech ustanovení tìchto, bojíce se Hospodina Boha svého, aby nám dobøe bylo po všechny dny, a aby zachoval nás pøi životu, jakž to èiní i v dnešní den. ²⁵ A spravedlnost mítí budeme, když ostøíhati budeme a èiniti všechna pøikázání tato pøed Hospodinem Bohem svým, jakož pøikázal nám.

7

¹ Když pak tebe uvede Hospodin Bùh tvůj do zemi, do kteréž ty již vcházíš, abys vládl jí, a vyplní národy mnohé od tváøi tvé, Hetea, Gergezea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, sedm národù vitších a silnějších, nežli jsi ty, ² A dá je Hospodin Bùh tvůj tobì, abys je pobil: jako proklaté vypleníš je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi. ³ Nikoli nespøízníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému. ⁴ Nebo¹ by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili by bohùm cizím, proèež popudila by se prchlivost Hospodinova na vás, a zahladila by ti rychle. ⁵ Ale radìji toto jim uèiòte: Oltáøe jejich zboøte, modly jejich stroskotejte, háje také posekejte, a rytiny jejich ohnìm spalte. ⁶ Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bùh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteøíž jsou na zemi. ⁷ Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, pøipojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás poèet byl nežli jiných národù,) ⁸ Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splniti chtìl pøísahu, kterouž pøisáhl otcùm vašim, vyvedl vás v ruce silné, a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona, krále Egyptského. ⁹ I zviš, že Hospodin Bùh tvůj jest Bùh, Bùh silný a pravdomluvný, ostøíhající smlouvy a milosrdenství tím, kteøíž ho milují a ostøíhají pøikázání jeho, až do tisícího kolena, ¹⁰ Odplacující tomu, kterýž ho nenávidí, v tváø jeho, tak aby zahladil jej. Nebude¹ prodlévati; kdož ho nenávidí, v tváø jeho odplatí jemu. ¹¹ Protož ostøíhej pøikázání a ustanovení i soudù, kteréž já tobì dnes pøikazuji, abys je èinil. ¹² I bude¹ to, že když poslouchati budete soudù tìchto a ostøíhati i èiniti je, také Hospodin Bùh tvůj ostøíhati bude tobì smlouvy a milosrdenství, kteréž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým. ¹³ A bude ti milovati, i požehná tobì a rozmnoží tebe. Nebo požehná plodu života tvého a úrodám zemi tvé, obilí tvému, vínu tvému a oleji tvému, plodu skotù tvých i stádùm bravù tvých v zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, že ji tobì dá. ¹⁴ Požehnaný budeš nad všechny národy; nebude u tebe neplodný aneb neplodná, ani mezi hovady tvými. ¹⁵ Vzdálí také od tebe Hospodin všeliký neduh, a všechny zlé nemoci Egyptské, kteréž znáš; nevzloží jich na tebe, ale vzloží je na všechny, kteøíž ti nenávidí. ¹⁶ A shladíš všechny národy, kteréž Hospodin Bùh tvůj dá tobì. Neslituje se nad nimi oko tvé, aniž sloužití budeš bohùm jejich, nebo to bylo by tobì osídlem. ¹⁷ Øekl-li bys v srdci svém: Vitší jsou národové tito nežli já, kterak budu moci vyhnati je? ¹⁸ Neboj se jich, ale pilnì pamatuj na to, co uèinil Hospodin Bùh tvůj Faraonovi a všechnìm Egyptským, ¹⁹ Na pokušení veliká, kteráž vidìly oèi tvé, i znamení a zázraky, a ruku silnou a rámì vztažené, v kterémž vyvedl ti Hospodin Bùh tvůj. Tak¹ uèiní Hospodin Bùh tvůj všechnìm národùm, kterýchž bys se obával. ²⁰ Nadto sršni pošle Hospodin Bùh tvůj na ni, dokudž by nezahynuli, kteøíž by pozůstali, a kteøíž by se skryli pøed tebou. ²¹ Nelekejž se strachu jejich, nebo Hospodin Bùh tvůj jest u prostøed tebe, Bùh silný, veliký a hrozný. ²² I vyplní Hospodin Bùh tvůj národy ty od tváøi tvé pomalu; nebudeš moci pojednou jich shladiti, aby se

nerozmnožila proti tobì zvìø polní. ²³ A však dá je Hospodin Bùh tvùj tobì, a setøe je setøením velikým, dokudž nebudou vyhlazeni. ²⁴ Vydá i krále jejich v ruce tvé, a vyhladíš jméno jejich pod nebem; neostojí¹ žádný pøed tebou, až je i vyhladíš. ²⁵ Ryté bohy jejich ohnìm popálíš; nepožádáš støíbra a zlata, kteréž jest na nich, aniž ho sobì vezmeš, aby nebylo tobì osídlem, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. ²⁶ Aniž vneseš ohavnosti do domu svého, abys nebyl proklatý, jako i ona; všelijak v ohyzdnosti a v ohavnosti budeš mítì ji, nebo proklatá jest.

8

¹ Všelikeho pøikázání, kteréž já pøikazuji tobì dnes, skuteènì ostøíhejte, abyste živi byli a rozmnožili se, a vešli k dìdiènému obdržení zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm vašim. ² A rozpomínati se budeš na všechnu cestu, kterouž ti vedl Hospodin Bùh tvùj již teì ètyøidceti let po poušti, aby ponížil tebe a zkusil ti, aby známé bylo, co jest v srdci tvém, budeš-li ostøíhati pøikázání jeho, èli nic. ³ I ponížil ti a dopustil na tebe hlad, potom ti krmil mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé uèinil tobì, že ne samým chlebem živ bude èlovìk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových, živ bude èlovìk. ⁴ Roucho tvé nevetšelo na tobì, a noha tvá se neodhnetla, již od ètyøidceti let. ⁵ Znejž tedy v srdci svém, že jakož cvièí èlovìk syna svého, tak Hospodin Bùh tvùj cvièí tebe. ⁶ A ostøíhej pøikázání Hospodina Boha svého, chodì po cestách jeho, a boje se jeho. ⁷ Nebo Hospodin Bùh tvùj uvozuje ti do zemì výborné, zemì, v níž jsou potokové vod, studnice a propasti prýstící se po údolích i po horách, ⁸ Do zemì hojnè na pšenici a jeèmen, na vinice a fíky a jablka zrnatá, do zemì, v níž jest hojnost olivoví olej pøinášejícího a medu. ⁹ Zemì, v níž bez nedostatku chléb jísti budeš, a v nièemž nouze trpìti nebudeš, zemì, jejíž kamení jest železo, a z hor jejích mìi sekati budeš. ¹⁰ Kdyžkoli jísti budeš a nasytíš se, dobroøeèiti budeš Hospodina Boha svého za zemi výbornou, kterouž dal tobì. ¹¹ Aniž se kdy toho dopouštìj, abys se mìl zapomenouti na Hospodina Boha svého, a neostøíhati pøikázání a soudù jeho i ustanovení jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, ¹² Aby, když bys jedl a nasycen byl, a domù krásných nastavìje, v nich bys bydlil, ¹³ A volové i ovce tvé rozmnoženy byly by, støíbra také a zlata mìl bys mnoho, a hojnost ve všech vícech svých, ¹⁴ Nepozdvihlo se srdce tvé, a zapomenul bys na Hospodina Boha svého, kterýž ti vyvedl z zemì Egyptské, z domu služby, ¹⁵ A vedl ti pøes pouš¹ velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a štírové, pouš¹ žíznivou, na níž nebylo žádné vody, a vyvedl tobì vodu z pøetvrdé skály, ¹⁶ Kterýž ti krmil na poušti mannou, o kteréž nevidìli otcové tvoji, aby ti potrápil a zkusil tebe, naposledy však aby dobøe uèinil tobì. ¹⁷ Aniž øíkej v srdci svém: Moc má a síla ruky mé zpùsobila mì tato zboží, ¹⁸ Ale pamatuj na Hospodina Boha svého, nebo on dává tobì moc k dobývání zboží, aby utvrdil smlouvu svou, kterouž s pøísahou uèinil s otcì tvými, jakož to ukazuje dnešní den. ¹⁹ Pakli zapomena se na Hospodina Boha svého, postoupil bys po bozích cizích, a sloužil bys jim a klanìl bys se jim: osvidèuji proti vám dnes, že koneènì zahynete. ²⁰ Jako pohané, kteréž Hospodin zahladil pøed tváøí vaší, tak zahynete, proto že jste neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého.

9

¹ Slyš, Izraeli, ty pøejdeš dnes pøes Jordán, abys vejda, dìdiènì vládl národy vùtšími a silnìjšími, než jsi ty, mìsty velikými a ohrazenými až k nebi, ² Lidem velikým a vysokým, syny Enakovými, o kterýchž víš, a o kterýchž jsi slyšel praviti: Kdo se postaví proti synùm Enakovým? ³ Protož viziž dnes, že Hospodin Bùh tvùj, kterýž jde pøed tebou, jest jako oheò spalující. On vyhladí je, a on sníží je pøed tebou; i vyženeš je a vyhladíš je rychle, jakož mluvil tobì Hospodin. ⁴ Neøíkejž v srdci svém,

když by je zapudil Hospodin Bùh tvùj od tváøi tvé, øka: Pro spravedlnost mou uvedl mne Hospodin, abych ðidièní obdržel zemi tuto, tak jako pro bezbožnost národù tìch Hospodin vyhnal je od tváøi tvé. ⁵ Ne pro spravedlnost svou a pravost srdce svého ty jdeš, abys ðidièní obdržel zemi jejich, ale pro bezbožnost národù tìch Hospodin Bùh tvùj vyhání je od tváøi tvé, a aby splnil slovo, kteréž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ⁶ Protož víziž, že ne pro spravedlnost tvou Hospodin Bùh tvùj dává tobì zemi tu výbornou, abys ðidièní držel ji, ponìvadž jsi lid tvrdé šíje. ⁷ Pamatujž a nezapomínej, že jsi k hnìvu popouzel Hospodina Boha svého na poušti; hned od toho dne, když jsi vyšel z zemi Egyptské, až jste pøišli na místo toto, odporní jste byli Hospodinu. ⁸ Také i na Orébì popudili jste k hnìvu Hospodina, a rozhníval se na vás Hospodin, aby vás shladil. ⁹ Když jsem vstoupil na horu, abych vzal dsky kamenné, dsky smlouvy, kterouž uèinil s vámi Hospodin, tehðáž jsem trval na hoøe ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí, chleba nejeda a vody nepije. ¹⁰ I dal mi Hospodin dvì dsky kamenné, psané prstem Božím, na nichž byla všechna ta slova, kteráž mluvil vám Hospodin na hoøe z prostøedku ohnì v den shromáždìní. ¹¹ Po skonání pak ètyøidceti dnù a ètyøidceti nocí dal mi Hospodin dvì dsky kamenné, dsky smlouvy. ¹² I øekl mi Hospodin: Vstana, sstup rychle odsud, nebo poškrvrnil se lid tvùj, kterýž jsi vyvedl z Egypta; sešli brzy s cesty, kterouž jsem jim pøikázal, a uèinili sobì slitinu. ¹³ Mluvil také Hospodin ke mnì, øka: Vidìl jsem lid ten, a jistì lid tvrdošijný jest. ¹⁴ Pus¹ mne, a¹ je setru, a zahladím jméno jejich pod nebem, tebe pak uèiním v národ vitší a silnìjší, nežli jest tento. ¹⁵ Tedy obrátiv se, sstoupil jsem s hory, (hora pak hoøela ohnìm), dvì dsky smlouvy maje v obou rukou svých. ¹⁶ Když jsem pak pohledìl a uzøel jsem, že jste zhøešili Hospodinu Bohu vašemu, uðilavše sobì tele lité, (brzy jste byli sešli s cesty, kterouž pøikázal vám Hospodin): ¹⁷ Pochytiv ty dvì dsky, povrhl jsem je z obou rukou svých, a polámal jsem je pøed oèima vašima. ¹⁸ A padna, ležel jsem pøed Hospodinem jako i prvé, ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí, chleba nejeda a vody nepije, pro všechny høíchy vaše, kterýmiž jste byli zhøešili, èiníce to, což zlého jest pøed oèima Hospodinovýmá, a popouzejíce jeho. ¹⁹ Nebo bál jsem se prchlivosti a hnìvu, kterýmž se byl popudil Hospodin proti vám, aby zahladil vás, a uslyšel mne Hospodin i tehðáž. ²⁰ Na Arona též rozhníval se byl Hospodin náramnì, tak že ho zahladiti chtìl; tedy modlìl jsem se také za Arona téhož èasu. ²¹ Høích pak váš, kterýž jste byli uèinili, totiž tele, vzav, spálil jsem je ohnìm a zdrobil jsem je, tluka je dobøe, dokudž nebylo setøíno na prach. Potom vsypal jsem prach jeho do potoka, kterýž tekì s té hory. ²² Ano i v Tabbera a v Massah a v Kibrot Hattáve popouzelì jste Hospodina k hnìvu. ²³ A když vás poslal Hospodin z Kádesbarne, øka: Vstupte a opanujte zemi tu, kterouž jsem vám dal, odporní jste byli øeèi Hospodina Boha svého, a nevíøili jste jemu, aniž jste uposlechli hlasu jeho. ²⁴ Odporní jste byli Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal. ²⁵ A padna, ležel jsem pøed Hospodinem ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí, v nichž jsem rozprostíral se; nebo øekl Hospodin, že vás chce zahladiti. ²⁶ I modlìl jsem se Hospodinu, øka: Panovníèe Hospodine, nezatracujž lidu svého, a to ðidictví svého, kteréž jsi vykoupil velikomocností svou, kteréž jsi vyvedl z Egypta v ruce silné. ²⁷ Rozpomenìž se na služebníky své, Abrahama, Izáka a Jákoba; nepatøiž na tvrdost lidu tohoto, na bezbožnost jeho a na høíchy jeho, ²⁸ Aby neøekli obyvatelé zemi té, z níž jsi nás vyvedl: Proto že nemohl Hospodin uvéstì jich do zemi, kterouž zaslíbil jim, aneb že je mìl v nenávisti, vyvedl je, aby je pobìl na poušti. ²⁹ Však oni jsou lid tvùj a ðidictví tvé, kteréž jsi vyvedl v síle své veliké a v rameni svém vztaženém.

10

¹ Toho èasu øekl mi Hospodin: Vyhlai sobì dvì dsky kamenné, podobné prvním, a

vstup ke mně na horu, a udělej sobě truhlu dřevinou. ² I napíšeš na deskách těch slova, kteráž byla na deskách prvních, kteréž jsi rozrazil, a vložíš je do té truhly. ³ Tedy udělal jsem truhlu z dřeví setím, a vyhladiv dvě dsky kamenné, podobné prvním, vstoupil jsem na horu, nesa ty dvě dsky v ruku svých. ⁴ I napsal na těch deskách, tak jakž prvé byl napsal, deset slov, kteráž mluvil k vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den shromáždění onoho, a dal je Hospodin mně. ⁵ A obrátiv se, sstoupil jsem s hory té, a vložil jsem ty dsky do truhly, kterouž jsem byl udělal, a byly tam, jakož mi přikázal Hospodin. ⁶ Synové pak Izraelští hnuli se z Beerot synů Jakan do Moserah. Tam umřel Aron, a tu jest pochován; i konal úřad kněžský na místě jeho Eleazar, syn jeho. ⁷ Odtud táhli do Gadgad, a z Gadgad do Jotbata, do země vod tekutých. ⁸ Toho času oddělil Hospodin pokolení Lévi, aby nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a aby stáli před Hospodinem k službě jemu, a k dobrořečení ve jménu jeho až do dnešního dne. ⁹ Pročež nemilo pokolení Lévi dílu a dídictví s bratry svými, nebo Hospodin jest dídictví jeho, jakož mluvil k němu Hospodin Bůh tvůj. ¹⁰ Já pak zůstal jsem na té hoře jako dnů prvních, čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, a uslyšel mne Hospodin i tehdy, a nechtěl shladiti tebe. ¹¹ Potom řekl mi Hospodin: Vsta, jdi, předcházej lid, aby vešli a vládli zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že jim ji dám. ¹² Nyní tedy, Izraeli, jeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém srdci svém, a ve vši duši své, ¹³ Ostříhaje přikázání Hospodinových a ustanovení jeho, kteráž já přikazuji tobě dnes k tvému dobrému. ¹⁴ Aj, Hospodina Boha tvého jest nebe i nebesa nebes, země a všechny věci, kteréž jsou na ní. ¹⁵ Však toliko v očích tvých zalíbilo se Hospodinu, aby je zamiloval, a vyvolil símě jejich po nich, vás totiž ze všech národů, jakož dnes vidíš. ¹⁶ Protož oběztež neobřízku srdce svého, a šíje své nezatvrzujte více. ¹⁷ Nebo Hospodin Bůh váš, on jest Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž nepřijímá osoby, ani bře darů, ¹⁸ ěnì soud sirotku a vdovì, miluje také pøíchozího, dává mu chléb a odív. ¹⁹ Protož milujte hosti, nebo jste byli hosté v zemi Egyptské. ²⁰ Hospodina Boha svého báti se budeš, jemu sloužiti, a jeho se pøidržeti, a ve jménu jeho pøisahati budeš. ²¹ On¹ jest chvála tvá, a on¹ jest Bůh tvůj, kterýž učinil s tebou tyto veliké a hrozné věci, kteréž viděly oči tvé. ²² V sedmdesáti duších sstoupili otcové tvoji do Egypta, nyní pak rozmnožil ti Hospodin Bůh tvůj, abys byl v množství jako hvězdy nebeské.

11

¹ Milujž tedy Hospodina Boha svého a ostříhej nařízení jeho, ustanovení a soudů jeho, i přikázání jeho po všechny dny. ² A znejtež dnes (nebo ne k samým synům vašim mluvím, kteříž neznali toho, ani neviděli), trestání Hospodina Boha svého, důstojnost jeho, ruku jeho silnou a rami jeho vztažené, ³ A znamení i skutky jeho, kteréž ěnil u prostřed Egypta Faraonovi, králi Egyptskému, i vši zemi jeho, ⁴ A co učinil vojsku Egyptskému, koňům i vozům jeho, kterýž uvedl vody moře Rudého na ně, když vás honili, a shladil je Hospodin až do dnešního dne; ⁵ Také co učinil vám na poušti, dokudž jste nepřišli až k místu tomuto, ⁶ A co učinil Dátanovi a Abironovi, synům Eliaba, syna Rubenova, když země otevřela ústa svá, a požřela je i ěledi jejich, stany jejich se vším statkem jejich, kterýž přì sobì mli, u prostřed všeho Izraele. ⁷ Ale oči vaše viděly všechny skutky Hospodinovy veliké, kteréž ěnil. ⁸ Protož ostříhejte všech přikázání, kteráž já dnes přikazuji vám, abyste zmocnění byli, a vejdouce, díděni obdrželi zemi, do kteréž vy jdete k díděnému jí obdržení, ⁹ A aby se prodlili dnové vaši na zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům vašim i semeni jejich, zemi mlékem a strdí oplývající. ¹⁰ Nebo země, do kteréž ty již vcházíš,

abys ji dīdièni obdržel, není jako zemì Egyptská, z níž jsi vyšel, v kteréž jsi rozsíval sími své, a svažoval ji do ustání noh svých jako zahradu bylinnou: ¹¹ Ale zemì, do kteréž vy jdete, abyste jí dīdièni vládli, jest zemì hornatá, mající i údolí, kteráž z dešti nebeského svažována bývá vodou, ¹² Zemì, o kterouž Hospodin Bùh tvůj pèèuje, a vždycky oèi Hospodina Boha tvého obráceny jsou na ni, od počátku roku až do konce jeho. ¹³ Protož jestliže opravdovì poslouchati budete pøikázání mých, kteráž já vám dnes pøikazuji, milující Hospodina Boha svého a sloužíce jemu z celého srdce svého a ze vši duše své, ¹⁴ Dám deš¹ zemì vaší èasem svým, ranní i pozdní, a sklízeti budeš obilé své, víno své i olej svůj. ¹⁵ Dám i pastvu na poli tvém pro hovada tvá, a budeš jísti až do sytosti. ¹⁶ Vystøíhejtež se tedy, aby nebylo svedeno srdce vaše, abyste odstupující, nesloužili bohùm cizím, a neklanili se jim. ¹⁷ Proèež Hospodin velice by se na vás rozhnival, a zavøel by nebe, aby dešti nedávalo, a zemì aby nedávala úrody své; i zahynuli byste rychle z zemì výborné, kterouž Hospodin vám dává. ¹⁸ Ale složte tato slova má v srdci svém a v mysli své, a uvažte je sobì za znamení na rukou svých, a budou jako náèelník mezi oèima vašima. ¹⁹ A vyuèujte jim syny své, rozmlouvající o nich, když sedneš v domì svém, aneb když pùjdeš cestou, když lehneš i když vstaneš. ²⁰ Napíšeš je také na veřejích domu svého i na branách svých, ²¹ Aby byli rozmnoženi dnové vaši a dnové synù vašich na zemì, kterouž s pøisahou zaslíbil Hospodin otcùm vašim, že ji dá jim, dokudž nebe trvá nad zemí. ²² Nebo jestliže bedlivì ostøíhati budete všech pøikázání tìchto, kteráž já pøikazuji vám, abyste je èinili, milující Hospodina Boha svého, a chodíce po všech cestách jeho, a pøidržejíce se jeho: ²³ Tedy vyžene Hospodin všechny ty národy od tváøi vaší, a vládnouti budete dīdièni národy vitšími i silnějšími, nežli jste vy. ²⁴ Všeliké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše, vaše bude; od poušti a od Libánu, a od øeky Eufraten až k moøi nejdalšímu bude pomezí vaše. ²⁵ Nepostaví se žádný proti vám; strach a bázeò vás pustí Hospodin Bùh váš na tváø vši zemì, po kteréž choditi budete, jakož jest mluvil vám. ²⁶ Hle, já pøedkládám vám dnes požehnání i zloèèení, ²⁷ Požehnání, budete-li poslouchati pøikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes pøikazuji vám, ²⁸ Zloèèení pak, jestliže byste neposlouchali pøikázání Hospodina Boha svého, ale sešli byste s cesty, o kteréž já dnes pøikazuji vám, následující bohù cizích, kterýchž neznáte. ²⁹ A když by ti uvedl Hospodin Bùh tvůj do zemì, do kteréž ty jdeš, abys dīdièni vládl jí, tedy dáš požehnání toto na hoøe Garizim, a zloèèení na hoøe Hébal, ³⁰ Kteréž jsou za Jordánem, za cestou chýlící se k západu slunce, v zemì Kananejského, jenž bydlí na rovinách naproti Galgala, blízko rovin More. ³¹ Nebo vy pùjdete pøes Jordán, abyste vešli a dīdièni vládli zemì, kterouž Hospodin Bùh váš dá vám; i obdržíte ji dīdièni, a budete v ní bydleti. ³² Hleítež tedy, abyste èinili všechna ustanovení a soudy, kteréž já dnes vám pøedkládám.

12

¹ Tato jsou ustanovení a soudové, kterýchž ostøíhati budete, èiníce je v zemì, kterouž Hospodin Bùh otcù tvých dá tobì, abys dīdièni vládl jí po všechny dny, v nichž živi budete na zemì. ² Zkázíte do gruntu všechna místa, na nichž sloužili národové, (kteréž vy dīdièni opanujete), bohùm svým, na vrších vysokých a na pahrbcích, a pod každým stromem ratolestným. ³ Oltáøe jejich zboøte, a obrazy jejich ztlucte, háje také jejich ohnìm spalte a rytiny bohù jejich stroskotejte, a vyhlaíte jméno jejich z místa toho. ⁴ Neuèiníte tak Hospodinu Bohu svému, ⁵ Ale kteréž by místo vyvolil Hospodin Bùh váš ze všech pokolení vašich, aby položil jméno své tu, a bydlil na nìm, hledati ho, a tam choditi budete. ⁶ Tam také pøináseti budete zápaly své a obìti i desátky své, obìti rukou svých i sliby své, dobrovolné obìti své, i prvorozené z skotù a bravù svých, ⁷ A jísti budete tam pøed Hospodinem Bohem svým, a veseliti se

budete v každé vici, k níž pøièiníte ruky své, vy i domové vaši, v nichž požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj. ⁸ Nebudete dìlati tak, jakž my nyní zde èiníme, jeden každý což se mu dobrého vidí. ⁹ Nebo až dosavad nepøišli jste k odpoèinutí a dìdictví, kteréž Hospodin Bùh tvùj dává tobì. ¹⁰ Ale když pøejdouce Jordán, bydliti budete v zemi, kterouž Hospodin Bùh váš dá vám, abys jí vládl právem dìdièným, a odpoèinutí dá vám ode všech vùkol nepøátel vašich, a bydliti budete bezpeèní: ¹¹ Tedy k místu tomu, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh váš, aby tam pøebývalo jméno jeho, pøináseti budete všechny vici, kteréž já pøikazuji vám, zápaly své, obìti své a desátky své, a obìti rukou svých a všechno, což pøedního jest v slibích vašich, kteréž byste èinili Hospodinu. ¹² A veseliti se budete pøed Hospodinem Bohem svým, vy i synové vaši i dcery vaše, služebníci vaši i dìvky vaše, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, nebo nemají dílu a dìdictví s vámi. ¹³ Vystøíhej se, abys neobitoval zápalných obětí svých na žádném místì, kteréž bys sobì obhlédl. ¹⁴ Ale na tom místì, kteréž by vyvolil Hospodin v jednom z pokolení tvých, tam obítovati budeš zápaly své, a tam uèiníš všechno, což já pøikazuji tobì. ¹⁵ A však jestliže by se kdy zalíbilo duši tvé, zabiješ sobì, a jísti budeš maso vedlé požehnání Hospodina Boha svého, kteréž by dal tobì ve všech místech tvých; neèistý i èistý jísti je bude, jako srnu i jelena. ¹⁶ Krve toliko jísti nebudete, na zemi vycedíte ji jako vodu. ¹⁷ Nebudeš moci jísti v místì svém desátkù obilí svého, vína a oleje svého, i prvorozených skotù a bravù svých, i všeho, k èemuž se slibem zavážeš, dobrovolných obětí svých a obětí rukou svých. ¹⁸ Ale pøed Hospodinem Bohem svým jísti je budeš na místì, kteréž vyvolil Hospodin Bùh tvùj, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj a dìvka tvá, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, a veseliti se budeš pøed Hospodinem Bohem svým ve všech vícech, k nimž bys pøièinil ruky své. ¹⁹ Vystøíhejž se, abys neopouštíł Levítù v zemi své po všechny dny své. ²⁰ Když rozšíří Hospodin Bùh tvùj pomezí tvé, jakož mluvil tobì, a øekl bys sám v sobì: Budu jísti maso, proto že žádá duše tvá jísti maso, vedlé všì líbosti své jísti budeš maso. ²¹ Jestliže by daleko bylo od tebe místo, kteréž vyvolí Hospodin Bùh tvùj, aby pøebývalo tam jméno jeho, zabiješ hovado z skotù neb bravù svých, kteréž by dal Hospodin tobì, jakž¹ jsem pøikázal tobì, a jísti budeš v místì svém, vedlé všì líbosti duše své. ²² Jakž se jídá srna a jelen, tak je jísti budeš; neèistý i èistý bude je jísti. ²³ Toliko buì stálý, abys krve nejedl; nebo krev jest duše, protož nebudeš jísti duše s masem jejím. ²⁴ Nejeziž jí, ale na zem ji vyceì jako vodu. ²⁵ Nebudeš jísti jí, aby tobì dobøe bylo i synùm tvým po tobì, když bys èinil, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýmá. ²⁶ Ale posvícené vici své, kteréž bys mìl, a což bys slíbil, vezmeš, a doneseš na místo, kteréž vyvolí Hospodin, ²⁷ A obítovati budeš obìti své zápalné, maso a krev, na oltáø Hospodina Boha svého; ale krev jiných obětí tvých vylita bude na oltáø Hospodina Boha tvého, maso pak jísti budeš. ²⁸ Ostøíhej a poslouvej všech slov tìchto, kteráž já pøikazuji tobì, aby tobì dobøe bylo i synùm tvým po tobì až na vèky, když bys èinil, což dobrého a pravého jest, pøed oèima Hospodina Boha svého. ²⁹ Když by pak vyplénil Hospodin Bùh tvùj od tváøi tvé národy ty, k nimž ty tudíž vejdeš, abys dìdièní vládl jimi, a dìdièní je opanoval, a bydlil v zemi jejich, ³⁰ Vystøíhej se, abys neuvázl v osídle, jda za nimi, když by již vyhlazeni byli od tváøi tvé. Nevyptávej se na bohy jejich, øíkaje: Jak jsou sloužili národové ti bohùm svým, tak i já uèiním. ³¹ Neuèiníš tak Hospodinu Bohu svému, nebo všechno, což v ohavnosti má Hospodin, a èehož nenávidí, èinili bohùm svým; také i syny své a dcery své ohnìm pálili ke cti bohùm svým. ³² Cožkoli já pøikazuji vám, ostøíhati budete, èiníce to; nepøidáte k tomu, aniž co z toho ujmete.

13

¹ Povstal-li by u prostøed tebe prorok, aneb nikdo, ješto by míval sny, a ukázal by tobì znamení aneb zázrak, ² By¹ se pak i stalo to znamení aneb zázrak, a mluvil by tobì, øka: Poíme, následujme bohù cizích, (kterýchž neznáš,) a služme jim: ³ Neuposlechněš slov proroka toho, ani snáøe, nebo zkušuje vás Hospodin Bùh váš, aby známé bylo, milujete-li Hospodina Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své. ⁴ Hospodina Boha svého následujte, a jeho se bojte, pøikázání jeho ostøíhejte, hlasu jeho poslouchajte, jemu služte a jeho se pøidržte. ⁵ Prorok pak ten aneb snáø zamordován bude, nebo mluvil to, èímž by odvrátil vás od Hospodina Boha vašeho, (kterýž vyvedl vás z zemì Egyptské, a vykoupil ti z domu služby,) aby ti srazil s cesty, kterouž pøikázal tobì Hospodin Bùh tvùj, abys chodil po ní; a tak odejmeš zlé z prostøedku svého. ⁶ Jestliže by ti tajnì nabádal bratr tvùj, syn matky tvé, aneb syn tvùj, aneb dcera tvá, aneb manželka, kteráž jest v lùni tvém, aneb pøitel tvùj, kterýž¹ by milý byl jako duše tvá, øka: Poíme a služme bohùm cizím, (kterýchž jsi neznal ty ani otcové tvoji), ⁷ Z bohù pohanských, kteøíž vùkol vás jsou, buì blízko aneb daleko od tebe, od jednoho konce zemì až do druhého konce jejího, ⁸ Nepovoluj jemu, aniž ho poslouchej; neodpustí¹ mu oko tvé, aniž se slituješ, aniž zatajíš ho, ⁹ Ale bez milosti zabiješ jej; ruka tvá nejprv na něj bude vztažena, abys ho zabil, a potom ruce všeho lidu. ¹⁰ A ukamenuješ jej až do smrti, nebo chtìl odvésti tebe od Hospodina Boha tvého, kterýž ti vyvedl z zemì Egyptské, z domu služby, ¹¹ Aby všecken lid Izraelský, uslyšíce to, báli se, a neèinili více nìco podobného vícì této nejhorší u prostøed tebe. ¹² Uslyšel-li bys o nikterém mìstì svém, kteréž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, abys tam bydlil, ani praví: ¹³ Vyšli muži, lidé nešlechtní z prostøedku tvého, kteøíž svedli spoluobyvatele své, økouce: Poíme, služme bohùm cizím, kterýchž neznáte: ¹⁴ Tedy vyhledej a vyzviz a dobøe se na to vyptej, a jestliže jest pravda a jistá víc, že ohavnost se stala u prostøed tebe, ¹⁵ Zbiješ obyvatele mìsta toho meèem, a jako víc proklatou zkazíš je i všechno, což by v nìm bylo, hovada také jeho meèem pobiješ. ¹⁶ A všechny koøisti jeho shromáždíš u prostøed ulice jeho, a spálíš ohnìm to mìsto i všechny koøisti jeho docela Hospodinu Bohu svému, aby byla hromada rumu vìená; a nebude více staveno. ¹⁷ A nevezmeš nièehož z vícì proklatých, aby Hospodin odvrátil se od hnìvu prchlivosti své, a uèinil tobì milosrdenství svá, a smíloval se nad tebou, i rozmnožil ti, jakož s pøísahou zaslíbil otcùm tvým. ¹⁸ Protož poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostøíhaje všech pøikázání jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, abys èinil, což pravého jest, pøed oèima Hospodina Boha svého.

14

¹ Synové jste Hospodina Boha vašeho, protož nebudete se øezati, aniž sobì udíláte lysiny mezi oèima vašima nad mrtvým. ² Nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému, a tebe vyvolil Hospodin, abys jemu byl za lid zvláštní ze všech národù, kteøíž jsou na tváøi zemì. ³ Nebudeš jísti žádné vícì ohavné. ⁴ Tato jsou hovada, kteráž jísti budete: Voly, ovce a kozy, ⁵ Jelena, dannele, srnu, kamsíka, jezevce, bùyvola a losa. ⁶ Každé hovado, kteréž má kopyta rozdílená, tak aby rozdvojená byla, a pøežívá mezi hovady, jísti je budete. ⁷ A však ne všech pøežívajících, aneb tìch, kteráž kopyta rozdílená mají, budete jísti, jako velblouda, zajíce a králíka; nebo aè pøežívají, však kopyta rozdíleného nemají, neèistá jsou vám. ⁸ Též svinì, nebo rozdílené majíc kopyto, nepøežívá, neèistá vám bude; masa jejího jísti nebudete, a mrchy její se nedotknete. ⁹ Ze všech pak živoèichù, kteøíž u vodách jsou, tyto jísti budete: Cožkoli má plejtvy a šupiny, jísti budete. ¹⁰ Což pak nemá plejtví a šupin, toho jísti nebudete; neèisté vám bude. ¹¹ Všecko ptactvo èisté jísti budete. ¹² Tìchto pak jísti nebudete: Orla, noha, orlice moøské, ¹³ A sokola, supa a luòáka vedlé pokolení jeho, ¹⁴ A žádného

krkavce vedlé pokolení jeho, ¹⁵ Pstrosa, sovy, vodní kánì a krahulce vedlé pokolení jeho, ¹⁶ Raroha, kalousa a labuti, ¹⁷ Pelikána, porfiriána a køehaøe, ¹⁸ Èápa, volavky vedlé pokolení jejího, dedka a netopýøe. ¹⁹ A všeliký zemíplaz létající neèistý bude vám, nebudete ho jísti. ²⁰ Každého ptáka èistého jísti budete. ²¹ Žádné umrliny jísti nebudete; pøíchozímu, kterýž jest v branách tvých, dáš ji, a jísti ji bude, aneb prodáš cizozemci, nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému. Nebudeš vaøiti kozelce v mléce matky jeho. ²² Ochotní dávati budeš desátky ze všech užitků semene svého, kteøíž¹ by pøišli s pole každého roku. ²³ A jísti budeš pøed Hospodinem Bohem svým, (na místì, kteréž by vyvolil, aby tam pøebývalo jméno jeho,) desátky z obilí, vína i oleje svého, a prvorozené z volù svých a drobného dobytka svého, abys se uèil báti Hospodina Boha svého po všechny dny. ²⁴ Jestliže by pak daleká byla cesta, a nemohl bys donésti toho, proto že daleko jest od tebe to místo, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj k pøebývání tam jména svého, když požehná tobì Hospodin Bùh tvùj: ²⁵ Tedy zpenížíš je, a svázané peníze vezma v ruku svou, pùjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj, ²⁶ A vynaložíš ty peníze na všechno, èehož žádá duše tvá, na voly, na ovce, na víno, aneb jiný nápoj silný, a na všechno, èehož by sobì žádala duše tvá, a jísti budeš tam pøed Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budeš ty i dùm tvùj. ²⁷ Levíty pak, kterýž by v branách tvých bydlil, neopustíš, nebo nemá dílu a dìdictví s tebou. ²⁸ Každého léta tøetího oddílíš všechny desátky z užitků svých toho léta, a složíš je v branách svých. ²⁹ I pøijde Levíta, (nebo nemá dílu a dìdictví s tebou), a host a sirotek i vdova, kteøíž jsou v branách tvých, i budou jísti a nasytí se, aby požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj pøi všelikém díle rukou tvých, kteréž bys dílal.

15

¹ Každého léta sedmého odpouštiti budeš. ² Tento pak bude způsob odpouštíni, aby odpustil každý vìitel, kterýž rukou svou pùjèil to, èehož pùjèil bližnímu svému; nebude upomínati bližního svého aneb bratra svého, nebo vyhlášeno jest odpouštíni Hospodinovo. ³ Cizozemce upomínati budeš, ale to, což bys mìl u bratra svého, propustí ruka tvá. ⁴ Toliko aby nuzným nikdo nebyl pøíèinou tvou, ponìvadž hojnì požehná tobì Hospodin v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì v dìdictví, abys jí dìdièní vládl: ⁵ Jestliže však pilnì poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, tak abys hledil èiniti každé pøíkázání toto, kteréž já tobì dnes pøíkazuji. ⁶ Hospodin zajisté Bùh tvùj požehná tobì, jakož mluvil tobì, tak že budeš moci pùjèovati národùm mnohým, tobì pak nebude potøeba vypùjèovati; i budeš panovati nad národy mnohými, ale oni nad tebou nebudou panovati. ⁷ Byl-li by u tebe nuzný nikdo z bratøí tvých, v níkterém mìstì tvém, v zemi tvé, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, nezatvrdíš srdce svého, a nezavøeš ruky své pøed nuzným bratrem svým: ⁸ Ale štidøe otevøeš jemu ruku svou, a ochotnì pùjèíš jemu, jakž by mnoho potøeboval toho, v èemž by nouzi mìl. ⁹ Vystøíhej se, aby nebylo nìco nepravého v srdci tvém, a øekl bys: Blíží se rok sedmý, jenž jest rok odpouštíni, a bylo by nešlechtné oko tvé k bratru tvému nuznému, tak že bys neudílil jemu, proèež by volal proti tobì k Hospodinu, a byl by na tobì høích: ¹⁰ Ale ochotnì dáš jemu, a nebude srdce tvé neupøímé, když bys dával jemu; nebo tou pøíèinou požehná tobì Hospodin Bùh tvùj ve všech skutcích tvých a ve všem díle, k kterémuž bys vztáhl ruku svou. ¹¹ Nebo nebudete bez chudých v zemi vaší; protož pøíkazuji tobì, øka: Abys ochotnì otvíral ruku svou bratru svému, chudému svému a nuznému svému v zemi své. ¹² Jestliže by prodán byl tobì bratr tvùj Žid aneb Židovka, a sloužil by tobì za šest let, sedmého léta propustíš jej od sebe svobodného. ¹³ A když jej propustíš svobodného od sebe, nepustíš ho prázdného. ¹⁴ Štidøe darovati jej budeš dary z dobytka svého, z stodoly a

z vinice své; v èemž požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj, z toho dáš jemu. ¹⁵ A pamatuj, že jsi služebníkem byl v zemi Egyptské, a že ti vykoupil Hospodin Bùh tvùj, protože já to dnes tobì pøikazuji. ¹⁶ Pakli¹ by øekl: Nepùjdu od tebe, proto že by ti mìloval i dùm tvùj, a že mu dobøe u tebe, ¹⁷ Tedy vezma špici, probodneš ucho jeho na dveøích, a bude u tebe služebníkem na vùky. Takž podobnì i divce své uèiniš. ¹⁸ Nech¹ není za tížké pøed oèima tvýma, když bys ho svobodného propustil od sebe, nebo dvojnásob více, než ze mzdy nájemník, sloužil tobì šest let; i požehná tobì Hospodin ve všech vícech, kteréž èiniti budeš. ¹⁹ Vøeho prvorozeného, což se narodí z skotù tvých neb z bravù tvých, samce posvětiš Hospodinu Bohu svému. Nebudeš dilati prvorozeným volkem svým, a nebudeš holiti prvorozených ovec svých. ²⁰ Pøed Hospodinem Bohem svým budeš je jísti na každý rok na místì, kteréž by vyvolil Hospodin, ty i èeled tvá. ²¹ Pakli¹ by na nìm byla vada, že by kulhavé aneb slepé bylo, aneb mìlo by jakoukoli škodlivou vadu, nebudeš ho obìtovati Hospodinu Bohu svému. ²² V branách svých budeš je jísti, buìto èistý neb neèistý, rovnì jako srnu aneb jelena; ²³ Toliko krve jeho nebudeš jísti, ale na zem vycedíš ji jako vodu.

16

¹ Ostøihej mìsíce Abib, abys slavil Fáze Hospodinu Bohu svému, nebo toho mìsíce Abib vyvedl ti Hospodin Bùh tvùj z Egypta v noci. ² A obìtovati budeš Fáze Hospodinu Bohu svému z bravù i skotù na místì, kteréž by vyvolil Hospodin, aby tam pøebývalo jméno jeho. ³ Nebudeš v nìm jísti nic kvaøeného. Za sedm dní jísti budeš pøesnice, chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z zemì Egyptské), abys pamatoval na den, v kterémž jsi vyšel z zemì Egyptské, po všechny dny života svého. ⁴ Aniž spatøín bude u tebe kvas ve všech konèinách tvých za sedm dní, a nezùstane nic pøes noc masa toho, kteréž bys obìtoval u veèer toho dne prvního, až do jitra. ⁵ Nebudeš moci obìtovati Fáze v každém místì svém, kteréž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, ⁶ Ale na místì, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj, aby pøebývalo tam jméno jeho, tu obìtovati budeš Fáze, a to u veèer, pøi západu slunce v jistý èas vyjití tvého z Egypta. ⁷ Péci pak budeš a jísti na místì, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj, a ráno navracuje se, pùjdeš do stanù svých. ⁸ Šest dní jísti budeš pøesnice, dne pak sedmého bude slavnost Hospodinu Bohu tvému; nièehož v ní dilati nebudeš. ⁹ Sedm téhodnù seèteš sobì; od zaèátku žni zaèneš poèítati sedm téhodnù. ¹⁰ Tehdy slaviti budeš slavnost téhodnù Hospodinu Bohu svému; seè budeš moci býti, to dáš dobrovolnì vedlé toho, jakž¹ by požehnal Hospodin Bùh tvùj. ¹¹ I veseliti se budeš pøed Hospodinem Bohem svým, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj a dívka tvá, i Levíta, kterýž by byl v branách tvých, a pøíchozí, sirotek i vdova, kteøíž by byli u prostøed tebe, na místì, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj k pøebývání tam jména svého. ¹² A tak rozpomínati se budeš, že jsi byl služebníkem v Egyptì, když ostøíhati a vykonávati budeš ustanovení tato. ¹³ Slavnost stanù svítiti budeš za sedm dní, když shromáždíš s pole svého a z vinice své. ¹⁴ I budeš se veseliti v slavnosti své, ty i syn tvùj i dcera tvá, služebník tvùj a služebnice tvá, Levíta i pøíchozí, sirotek i vdova, kteøíž by byli v branách tvých. ¹⁵ Sedm dní svátek svítiti budeš Hospodinu Bohu svému na místì, kteréž by vyvolil Hospodin, když požehná tobì Hospodin Bùh tvùj ve všech úrodách tvých, a ve všeliké práci rukou tvých, a tak budeš vesel. ¹⁶ Tøikrát v roce postaví se každý pohlaví mužského pøed Hospodinem Bohem tvým na místì, kteréž by vyvolil, na slavnost pøesnic, na slavnost téhodnù a na slavnost stanù, a neukáže¹ se pøed Hospodinem prázdný; ¹⁷ Každý podlé daru sobì daného, vedlé požehnání Hospodina Boha tvého, jehož on udílil tobì. ¹⁸ Soudce a správce ustanovíš sobì ve všech místech svých, kteráž Hospodin Bùh tvùj dá tobì v každém pokolení tvém, kteøíž souditi budou

lid soudem spravedlivým. ¹⁹ Neuchýlíš soudu, a nebudeš šetøiti osoby, aniž pøijmeš daru; nebo dar oslepuje oèi moudrých, a pøevrací slova spravedlivých. ²⁰ Spravedliví spravedlnosti následovati budeš, abys živ byl, a dìdièní vládl zemí, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì. ²¹ Nevysadíš sobì háje jakýmkoli døívím u oltáře Hospodina Boha svého, kterýž udláš sobì, ²² Ani vyzdvihneš sobì modly, což v ohavnosti má Hospodin Bùh tvùj.

17

¹ Nebudeš obìtovati Hospodinu Bohu svému vola aneb dobytèete, na nimž by vada byla, aneb jakákoli víc zlá, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. ² Bude-li nalezen u prostøed tebe v nìkterém mìstì tvém, kteráž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, muž aneb žena, ješto by se dopouštil zlého pøed oèima Hospodina Boha tvého, pøestupuje smlouvu jeho, ³ A odejda, sloužil by bohùm cizím, a klanìl by se jim, buì slunci neb mìsíci, aneb kterému rytíøstvu nebeskému, èehož jsem nepøikázal, ⁴ A bylo by povìdíno tobì, a slyšel bys o tom, tedy vyptáš se pilnì na to, a jestliže bude pravda a víc jistá, že by se stala taková ohavnost v Izraeli: ⁵ Bez lítosti vyvedeš muže toho aneb ženu tu, kteøíž to zlé páchali, k branám svým, muže toho aneb ženu, a kamením je uházíš, a¹ zemrou. ⁶ V ústech dvou aneb tøí svìdkù zabit bude ten, kdož umòíti má, nebude¹ pak zabit podlé vyznání svìdka jednoho. ⁷ Ruka svìdkù nejprv bude proti nimu k zabítí jeho, a potom ruce všeho lidu, a tak odejmeš zlé z prostøedku svého. ⁸ Bylo-li by pøi soudu nìco nesnadného, mezi krví a krví, mezi pøí a pøí, mezi ranou a ranou, v jakékoli rozepøi v branách tvých, tedy vstana, pùjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bùh tvùj, ⁹ A pøijdeš k knížím Levítského pokolení aneb k soudci, kterýž by tehdáž byl, i budeš se jich ptáti, a oznámí¹ výpovìd soudu. ¹⁰ Uèiníš tedy vedlé nauèení, kteréž by vynesli z místa toho, kteréž by vyvolil Hospodin, a hleì, abys všechno, èemuž by ti uèili, tak vykonal. ¹¹ Podlé vyrèení zákona, kterémuž by ti nauèili, a podlé rozsudku, kterýž¹ by vypovìdili, uèiníš; neuchýlíš se od slova sobì oznámeného ani na pravo ani na levo. ¹² Jestliže by pak kdo v zpouu se vydal, tak že by neposlechl kníze postaveného tam k službì pøed Hospodinem Bohem tvým, aneb soudce, tedy a¹ umøe èlovìk ten, a odejmeš zlé z Izraele, ¹³ Aby všechnen lid uslyšíce, báli se, a více v zpouu se nevydávali. ¹⁴ Když vejdeš do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì, abys ji dìdièní obdržel, a budeš v ní bydliti, a øekneš: Ustanovím nad sebou krále, jako i jiní národové mají, kteøíž jsou vůkol mne: ¹⁵ Toho toliko ustanovíš nad sebou krále, kteréhož by vyvolil Hospodin Bùh tvùj. Z prostøedku bratøí svých ustanovíš nad sebou krále; nebudeš moci ustanoviti nad sebou èlovìka cizozemce, kterýž by nebyl bratr tvùj. ¹⁶ A však a¹ nemívá mnoho koòù, a a¹ neobrací zase lidu do Egypta, z pøíèiny rozmnožení koòù, zvláštì ponìvadž Hospodin vám øekl: Nevracujte se zase cestou touto více. ¹⁷ Nebude¹ také mítì mnoho žen, aby se neodvrátilo srdce jeho; stòibra také aneb zlata a¹ sobì pøíliš nerozmnožuje. ¹⁸ Když pak dosedne na stolicì království svého, vypíše sobì pøipomenutý zákon tento do knihy z té, kteráž bude pøed oblíèejem kníží Levítských. ¹⁹ A bude jej mítì pøi sobì, a èísti jej bude po všechny dny života svého, aby se nauèil báti Hospodina Boha svého, a aby ostòíhal všech slov zákona tohoto i ustanovení tìch, a èinil je, ²⁰ Aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratøí jeho, a neuchýlilo se od pøikázání na pravo aneb na levo, aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho u prostøed Izraele.

18

¹ Nebudou mítì kníží Levíští a všechno pokolení Levítské dílu a dìdictví s jiným lidem Izraelským, obìti ohnivèe Hospodinovy a dìdictví jeho jísti budou. ² Dìdictví nebudou mítì u prostøed bratøí svých, Hospodin jest dìdictví jejich, jakož jim mluvil.

³ Toto pak náležeti bude knížím od lidu, od obitujících obit, bui vola neb dobytèe: Dáno bude knízi plece, a líce a žaludek. ⁴ Prvotiny obilé svého, vína a oleje svého, i prvotiny vlny z ovec svých dáš jemu. ⁵ Nebo jej vyvolil Hospodin Bùh tvùj ze všech pokolení tvých, aby stál k službì ve jménu Hospodina, on i synové jeho po všechny dny. ⁶ Když by pak pøišel který Levíta z níkterého místa tvého, ze všeho Izraele, kdež bydlil, a pøišel by s velikou žádostí duše své na místo, kteréž by vyvolil Hospodin: ⁷ Sloužiti bude ve jménu Hospodina Boha svého, jako i jiní bratøi jeho Levítové, kteøíž tu stojí pøed Hospodinem. ⁸ Díl rovný jísti budou, (bez škody toho, což by každý z nich prodal,) vedlé èeledi otcù. ⁹ Když vejdeš do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, neuè se èiniti podlé ohavností národù tìch. ¹⁰ Nebude nalezen v tobì, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrz oheò, ani vištìc, ani planétník, ani èarodìjník, ani kouzedlník. ¹¹ Ani losník, ani zaklinaè, ani hadaè, ani èernoknížník. ¹² Nebo ohavnost jest Hospodinu, kdožkoli èinì to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bùh tvùj vymítá je od tváøi tvé. ¹³ Dokonalý budeš pøed Hospodinem Bohem svým. ¹⁴ Nebo národové ti, kterýmiž vládnouti budeš, planetáøù a viš'cù poslouchají, tobì pak toho nedopouští Hospodin Bùh tvùj. ¹⁵ Proroka z prostøedku tvého, z bratøi tvých, jako já jsem, vzbudí tobì Hospodin Bùh tvùj; jeho poslouchati budete, ¹⁶ Podlé všeho toho, jakž jsi žádal od Hospodina Boha svého, na Orébì, v den shromáždinì, øka: A¹ více neslyším hlasu Hospodina Boha svého, ani více vidím ohni toho velikého, abych neumøel. ¹⁷ Proèež mi øekl Hospodin: Dobøe mluvili, což jsou mluvili. ¹⁸ Proroka vzbudím jim z prostøedku bratøi jejich, jako jsi ty, a položí slova má v ústa jeho, a bude jim mluvitì všecko, což mu pøikáží. ¹⁹ I bude¹, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluvitì bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na nìm. ²⁰ Prorok pak, kterýž by pyšni se vystavoval, mluví slovo ve jménu mém, kteréhož jsem mluvitì jemu nepøikázal, a kterýž by mluvil ve jménu bohù cizích, takový prorok a¹ umøe. ²¹ Jestliže pak diš v srdci svém: Kterak poznáme slovo to, jehož by nemluvil Hospodin? ²² Když by mluvil nìco prorok ve jménu Hospodinovu, a však by se toho nestalo, aniž by pøišlo, to¹ jest to slovo, jehož nemluvil Hospodin; z pychu¹ jest to mluvil prorok ten, nebož se ho.

19

¹ Když by vyhladil Hospodin Bùh tvùj národy, jejichžto zemi Hospodin Bùh tvùj dává tobì, a opanoval bys je dìdiènì, a bydlil bys v místech jejich i v domích jejich: ² Oddìlíš sobì tìi místa u prostøed zemì své, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, abys ji dìdiènì obdržel. ³ Spravíš sobì cesty, a rozdìlíš na tìi díly všecku krajinu zemì své, kterouž v dìdictví dá tobì Hospodin Bùh tvùj, i bude utíkati tam každý vražedník: ⁴ (Toto¹ pak bude právo vražedníka, kterýž by tam utekl, aby živ byl: Kdož by zabil bližního svého nechti, aniž by ho nenávidìl prvé. ⁵ Jako vejda níkdo s bližním svým do lesa sekati døívì, rozvedl by rukou svou sekeru, aby u¹al døevo, a ona by spadla s topoøištì, a trefila by bližního jeho, tak že by umøel, ten uteèe do níkterého z míst tìchto, a živ bude.) ⁶ Aby pøitel zabitého, stihaje vražedníka toho, když by se rozpálilo srdce jeho, nedohonil ho na daleké cestì, a ranil smrtedlnì, ješto by nebyl hoden smrti, ponìvadž ho prvé nemil v nenávisti. ⁷ Protož já pøikazuji tobì, øka: Tìi místa oddìlíš sobì. ⁸ Pakli by rozšíøil Hospodin Bùh tvùj konèiny tvé, jakož s pøisahou zaslìbil otcùm tvým, a dal by tobì všecku tu zemi, kterouž øekl dátì otcùm tvým: ⁹ (Když bys ostøíhal všech pøikázání tìchto, èinì je, kteráž já dnes pøikazuji tobì, abys miloval Hospodina Boha svého, a chodil po cestách jeho po všechny dny), tedy pøidáš sobì ještì tìi místa mimo tìi onano, ¹⁰ Aby nebyla vylita krev nevinná u prostøed zemì tvé, kterouž Hospodin Bùh tvùj dá tobì v dìdictví, a aby nebyla na tobì krev. ¹¹ Ale byl-li by kdo, maje v nenávisti bližního svého, a èinil by úklady

jemu, a povstane proti němu, ranil by ho smrtedlně, tak že by umřel, a utekl by do některého z těch míst: ¹² Tedy pošle starší místa toho, a vezmou jej odtud, a dají v ruce přítele toho zabitého, aby umřel. ¹³ Neodpustí jemu oko tvé, ale svedeš krev nevinnou z Izraele, i bude dobře tobě. ¹⁴ Nepøeneseš meze bližního svého, kterouž vymezili předkové v dídictví tvém, kteréž obdržíš v zemi, jižto Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji díděně obdržel. ¹⁵ Nepovstane svědek jeden proti nikomu z přelieiny jakékoli nepravosti, a jakéhokoli hříchu ze všech hříchů, kterýmiž by kdo hřešil; v ústech dvou svědků aneb v ústech tří svědků stane slovo. ¹⁶ Povstal-li by svědek falešný proti nikomu, aby svěděl proti němu, že odstoupil od Boha, ¹⁷ Tedy postaví se ti dva muži, kteříž tu rozepři mají před Hospodinem, před knížími aneb před soudci, kteříž by za dnů těch byli. ¹⁸ A když se pilně vyptají soudcové, poznají-li, že svědek ten jest svědek lživý, mluví falešné svědectví proti bližnímu svému, ¹⁹ Tak jemu uěiote, jakž on myslil uěiniti bratru svému. I odejmeš zlé z prostředku svého. ²⁰ A kteříž zůstanou, slyšíce to, báti se budou, a nikoli více nedopustí se takových zlých věcí u prostřed tebe. ²¹ A neslituje se oko tvé; život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noha za nohu bude.

20

¹ Když bys vytáhl na vojnu proti nepřátelům svým, a užel bys koně a vozy, a lid větší, nežli ty máš, neboj se jich, nebo Hospodin Bůh tvůj s tebou jest, kterýž tě vyvedl z země Egyptské. ² A když byste se již potýkali mili, přistoupí kněz, a mluvití bude k lidu, ³ A dí jim: Slyš, Izraeli, vy jdete dnes k boji proti nepřátelům svým, nebudiž strašlivé srdce vaše, nebojte se a nestrachujte, ani se jich lekejte. ⁴ Nebo Hospodin Bůh váš, kterýž jde s vámi, bojovati bude za vás proti nepřátelům vašim, aby zachoval vás. ⁵ Potom mluvití budou hejtmané k lidu, okouce: Jest-li kdo z vás, ješto vystavil dům nový, a ješti nepoěl bydleti v něm, odejdi a navrať se do domu svého, aby nezahynul v bitvě, a nikdo jiný aby nezaěl bydleti v něm. ⁶ A kdo jest, ješto štípl vinici, a ješti nepřišla k obecnému užívání, odejdi a navrať se k domu svému, aby snad nezahynul v bitvě, aby nikdo jiný k obecnému užívání nepřivedl jí. ⁷ A kdo jest, ješto by měl zasnoubenou manželku, a ješti by jí nepoal, odejdi a navrať se do domu svého, aby neumřel v boji, a nikdo jiný nevzal jí. ⁸ Přidají i toto hejtmané, mluvíce k lidu, a oknou: Kdo jest bázlivý a lekavého srdce, odejdi a navrať se do domu svého, aby nezemdlil srdce bratři svých, jako jest srdce jeho. ⁹ A když přestanou hejtmané mluvití k lidu, tedy představi lidu vůdce houfů. ¹⁰ Když přitáhneš k některému místu, abys ho dobýval, podáš jemu pokoj. ¹¹ Jestliže pokoj sobě podaný přijmou a otevrou tobě, všecken lid, kterýž by nalezen byl v něm, pod plat uvedeni jsouce, tobě sloužiti budou. ¹² Pakli by v pokoj s tebou nevešli, ale bojovali proti tobě, oblehneš je; ¹³ A když by je Hospodin Bůh tvůj dal v ruku tvou, tedy zbiješ v něm ostrostí meče všechny pohlaví mužského. ¹⁴ Ženy pak, dívky a hováda, i cožkoli bylo by v městě, všechny kořisti jeho rozbituješ sobě, a užívati budeš kořisti nepřátel svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj. ¹⁵ Tak uěiníš všechním městům daleko vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z měst národů těchto. ¹⁶ Z měst pak lidu toho, kterýž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dídictví, žádné duše živiti nebudeš, ¹⁷ Ale dokonce vyhladíš je: Hetea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, ¹⁸ Aby vás neuěli ěiniti vedlé všech ohavností svých, kteréž ěiní bohům svým, i hřešili byste proti Hospodinu Bohu svému. ¹⁹ Když oblehneš místo některé, za dlouhý čas dobýváje ho, abys je vzal, nezkazíš stromů jeho, sekerou je vytínaje, nebo z nich ovoce jísti budeš; protož jich nevysekáš, (nebo potrava ělovíka jest strom polní), chtěje užívati jich k obraně své. ²⁰ A však stromoví, kteréž znáš, že nenese

ovoce ku pokrmu, pohubíš a posekáš, a vzdiláš ohrady proti místu tomu, kteráž s tebou bojuje, dokudž ho sobì nepodmaníš.

21

¹ Když by nalezen byl zabítý (v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì, abys dìdièni vládl jí), ležící na poli, a nebylo by vidíno, kdo by ho zabil, ² Tedy vyjdou starší tvoji a soudcové tvoji, a mìiti budou k místùm, kteráž jsou vùkol toho zabitého. ³ A když nalezeno bude místo nejbližší toho zabitého, tedy vezmou starší místa toho jalovici z stáda, kteréž ještě nebylo užíváno, a kteráž netáhla ve jhu. ⁴ I uvedou starší toho místa jalovici tu do údolí pustého, kteréž nikdy nebylo díláno aneb oseto, a setnou šíji jalovice v tom údolí. ⁵ Potom pøistoupí kníží synové Lévi; (nebo je Hospodin Bùh tvùj vyvolil, aby pøisluhovali jemu, a požehnání dávali ve jménu Hospodinovu, vedlé jejichž výpovìdi stane všeliká rozepøe a každá rána.) ⁶ Všickni také starší toho místa, kteøíž jsou nejbližší toho zabitého, umyjí ruce své nad jalovici s'atou v tom údolí, ⁷ A osvidèovati budou, økouce: Nevylily¹ jsou ruce naše krve té, aniž oèi naše vidily vražedníka. ⁸ Oèis¹ lid svùj Izraelský, kterýž jsi vykoupil, Hospodine, a nepøieítej krve nevinné lidu svého Izraelskému. I bude sòata s nich vina té krve. ⁹ Ty pak odejmeš krev nevinnou z prostøedku svého, když uèiniš, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýmá. ¹⁰ Když bys vytáhl na vojnu proti nepøatelùm svým, a dal by je Hospodin Bùh tvùj v ruce tvé, a zjal bys z nich mnohé; ¹¹ Uzøíš-li mezi zajatými ženu krásného oblíèeje, a zamiluješ ji, tak abys ji sobì vzal za manželku: ¹² Uvedeš ji do domu svého, i oholí sobì hlavu, a obøeže nehty své; ¹³ A složíc roucho své s sebe, v kterémž jest jata, zůstane v domì tvém, a plakati bude otce svého i matky své za celý mìsíc; a potom vejdeš k ní, a budeš její manžel, a ona bude manželka tvá. ¹⁴ Pakli¹ by se nelíbila, tedy propustíš ji svobodnou; ale nikoli neprodávej jí za peníze, ani nekupè jí, ponìvadž jsi jí ponížil. ¹⁵ Mìl-li by kdo dvì ženy, jednu v milosti a druhou v nenávisti, a zplodily by mu syny, milá i nemilá, a byl-li by syn prvorozený nemilé: ¹⁶ Tedy když dìdice ustavovati bude nad tím, což by mìl, nebude moci dáti práva prvorozenství synu milé pøed synem prvorozeným nemilé, ¹⁷ Ale prvorozeného syna nemilé pøi prvorozenství zůstaví, a dá jemu dva díly ze všeho, což by mìl; nebo on jest poèátek síly jeho, jeho jest právo prvorozenství. ¹⁸ Mìl-li by kdo syna zpuhného a protivného, ješto by neposlouchal hlasu otce svého a hlasu matky své, a jsa trestán, neuposlechl by jich: ¹⁹ Tedy vezmouce ho otec i matka jeho, vyvedou jej k starším místa svého, k brání místa pøebývání svého, ²⁰ A øeknou starším místa svého: Syn náš tento, jsa zpuhý a protivný, neposlouchá hlasu našeho, žráè a opilec jest. ²¹ Tehdy všickni lidé místa toho uházejí jej kamením a umøe¹; a tak odejmeš zlé z prostøedku svého, a všecken Izrael uslyšíce, báti se budou. ²² Když by kdo zhøešil, že by hoden byl smrti, a byl by odsouzen k ní a povísil bys ho na døevì: ²³ Nezůstane pøes noc tilo jeho na døevì, ale hned v ten den pochováš jej, nebo zloøeèný jest pøed Bohem povíšený; protož nepoškvøuj zemi své, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví.

22

¹ Jestliže bys uzøel vola aneb dobytèe bratra svého, an bloudí, nepomíneš jich, ale pøivedeš je až k bratru svému. ² By¹ pak nebyl blízký bratr tvùj a neznal bys ho, uvedeš je však do domu svého, a bude u tebe, dokudž by se po nìm neptal bratr tvùj, a navrátíš mu je. ³ Tolikéž uèiniš s oslem jeho, s odìvem jeho, také i se všelikou vící ztracenou bratra svého, kteráž by mu zhynula; když bys ji nalezl, nepomíneš jí. ⁴ Vida osla bratra svého aneb vola jeho pod bøemenem ležící na cestì, nepomíneš jich, ale i hned ho s nìm pozdvihneš. ⁵ Žena nebude nositi odìvu mužského, aniž se

obláèeti bude muž v roucho ženské, nebo ohavnost pøed Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli èiní to. ⁶ Když bys našel hnízdo ptaèí pøed sebou na cestì, na jakémkoli stromu aneb na zemi, s mladými neb vejci, a matka sedí na mladých aneb na vejcích: nevezmeš matky s mladými, ⁷ Ale hned pustíš matku a mladé vezmeš sobì, aby tobì dobøe bylo, a abys prodlil dnù svých. ⁸ Když bys stavìl dùm nový, udìlej zabradla vùkol støechy své, abys neuvedl viny krve na dùm svůj, když by kdo upadl s niho. ⁹ Neposeješ vinice své smìsicí rozlièného semene, aby nebyl poškrvìnìn užitek semene, kteréž jsi vsel, i ovoce vinice. ¹⁰ Nebudeš orati volem a oslem spolu. ¹¹ Neobleèeš roucha z rozdílných vùcí, z vlny a lnu setkaného. ¹² Prýmy zdíláš sobì na ètyøech rozích odìvu svého, jímž se odíváš. ¹³ Když by pojal nikdo ženu, a všel by k ní, a potom mìl by ji v nenávisti, ¹⁴ A dal by pøììinu k øeèem o ní, v zlou povìst ji obláèeje a mluví: Ženu tuto vzal jsem, a všed k ní, nenalezl jsem jí pannou: ¹⁵ Tedy otec dìveèky a matka její vezmouce pøinesou znamení panenství dìveèky k starším mìsta svého k brání. ¹⁶ A dí otec dìveèky k starším: Dceru svou dal jsem muži tomuto za manželku, kterýž ji v nenávisti má. ¹⁷ A hle, sám pøììinu dal øeèem o ní, mluví: Nenalezl jsem pøi dceøi tvé panenství, a teè hle, znamení panenství dcery mé. I roztáhnou roucho to pøed staršími mìsta. ¹⁸ Tedy starší mìsta toho jmou muže a trestati ho budou, ¹⁹ A uloží jemu pokutu sto lotù støíbra, kteréž dají otci dìveèky, proto že vynesl zlou povìst proti pannì Izraelské. I bude ji mít za manželku, kterýž nebude moci propustiti po všechny dny své. ²⁰ Jináè byla-li by pravá žaloba ta, a nebylo by nalezeno panenství pøi dìveèce: ²¹ Tedy vyvedou dìveèku ke dveøím otce jejího, a uházejí ji lidé mìsta toho kamením, a umøe; nebo dopustila se nešlechtnosti v Izraeli, smìnivši v domì otce svého. Tak odejmeš zlé z prostøedku sebe. ²² Kdyby kdo postižen byl, že obýval s ženou manželkou cizí, tedy umrou oni oba dva, muž, kterýž obýval s tou ženou, i žena také; i odejmeš zlé z Izraele. ²³ Byla-li by dìveèka panna zasnoubená muži, a nalezna ji nikdo v mìstì, obýval by s ní: ²⁴ Vyvedete oba dva k brání mìsta toho, a uházíte je kamením, a umrou, dìveèka, proto že nekøìela, jsuci v mìstì, a muž proto, že ponížil ženy bližního svého; a odejmeš zlé z prostøedku svého. ²⁵ Pakli na poli nalezl by muž dìveèku zasnoubenou, a násilí jí uèinì, obýval by s ní: smrtí umøe muž ten sám, ²⁶ Dìveèce pak nic neuèiníš. Nedopustila se høíchu hodného smrti; nebo jakož povstává nikdo proti bližnímu svému a morduje život jeho, tak i pøi této vùci. ²⁷ Na poli zajisté nalezl ji; køìela dìveèka zasnoubená, a žádný tu nebyl, kdo by ji vysvobodil. ²⁸ Jestliže by nalezl nikdo dìveèku pannu, kteráž by zasnoubena nebyla, a vezma ji, obýval by s ní, a byli by postiženi: ²⁹ Tedy dá muž ten, kterýž by obýval s ní, otci dìveèky padesáte støíbrných, a bude jeho manželka, protože ponížil jí; nebude moci jí propustiti po všechny dny své. ³⁰ Nevezme žádný manželky otce svého, a neodkryje podolka otce svého.

23

¹ Nevejde do shromáždìní Hospodinova, kdož by mìl stluèené aneb odòaté lùno. ² Aniž vejde do shromáždìní Hospodinova syn postranní; také i desáté koleno jeho nevejde do shromáždìní Hospodinova. ³ Ammonitský tolikéž ani Moábský nevejde do shromáždìní Hospodinova, ani desáté koleno jejich nevejde do shromáždìní Hospodinova až na vùky. ⁴ Proto že proti vám nevyšli s chlebem a s vodou na cestì, když jste šli z Egypta, a že ze mzdy najal proti tobì Baláma, syna Beor, z Petor Mezopotamie Syrské, aby zloøeèil tobì: ⁵ (Aèkoli nechtìl Hospodin Bùh tvůj slyšeti Baláma, ale obrátìl Hospodin Bùh tvůj tobì zloøeèení v požehnání, nebo miloval tebe Hospodin Bùh tvůj.) ⁶ Nebudeš hledati pokoje jejich ani dobrého jejich po všechny dny své na vùky. ⁷ Nebudeš mít v ohavnosti Idumejského, nebo bratr tvůj jest, aniž

Egyptského v ohavnosti míti budeš, nebo jsi byl pohostinu v zemi jeho. ⁸ Synové, kteříž se jim zrodí v třetím kolenu, vejdou do shromáždění Hospodinova. ⁹ Když bys vytáhl vojensky proti nepřátelům svým, vystoihej se od všeliké zlé věci. ¹⁰ Bude-li mezi vámi kdo, ještě by poškrvnil byl příhodou nošení, vyjde ven z stanů, a nevejde do nich; ¹¹ Ale když bude k vešerou, umyje se vodou, a po západu slunce vejde do stanů. ¹² Také místo budeš míti vně za stany, abys tam chodíval ven; ¹³ A budeš míti kolík mezi jinými nástroji svými, a když bys chtěl sednouti vně, vykopáš jím důlek, a obrátí se, zahrabeš nečistotu svou. ¹⁴ Nebo Hospodin Bůh tvůj chodí u prostřed stanů tvých, aby tě vysvobodil, a dal tobě nepřátely tvé; protože a¹ jest přibýtek tvůj svatý, tak aby nespátl přitobě mrzkosti nějaké, protože by se odvrátil od tebe. ¹⁵ Nevydáš služebníka pánu jeho, kterýž k tobě utekl od pána svého. ¹⁶ S tebou bydliti bude u prostřed tebe na místě, kterýž by vyvolil v některém místě tvém, kdežkoli jemu se líbiti bude; nebudeš ho mocí utiskati. ¹⁷ Nebude nevěstka žádná z dcer Izraelských, ani nečistý smilník z synů Izraelských. ¹⁸ Nepřineseš mzdy nevěstky, a mzdy psa do domu Hospodina Boha svého z jakéhokoli slibu, nebo to obě ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému. ¹⁹ Nedáš na lichvu bratru svému ani peněz, ani pokrmu, ani jakékoli věci, kteráž se dává na lichvu. ²⁰ Cizímu půjješ na lichvu, ale bratru svému nedáš na lichvu, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všech věcech, k kterýmž bys vztáhl ruku svou v zemi, do níž vejdeš, abys dříve obdržel ji. ²¹ Když bys učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlévej splnění ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích. ²² Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobě hřích. ²³ Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš, a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými. ²⁴ Všel-li bys do vinice bližního svého, jísti budeš hrozny podle žádosti své do sytosti své, ale do nádoby své nevložíš. ²⁵ Všel-li bys do obilí bližního svého, natrháš sobě klasů rukou svou, ale srpem nebudeš žíti obilí bližního svého.

24

¹ Pojal-li by muž ženu a byl by manželem jejím, přihodilo by se pak, že by nenašla milosti před oěima jeho pro nějakou mrzkost, kterouž by našel na ní, i napsal by jí lístek zapuzení a dal v ruku její, a vyhnal by ji z domu svého; ² A vyjduci z domu jeho, odešla by a vdala se za druhého muže; ³ A ten také muž poslední v nenávisti máje ji, napsal by lístek zapuzení a dal v ruce její, a vyhnal by ji z domu svého; aneb uměl by muž její poslední, kterýž vzal ji sobě za manželku: ⁴ Nebude moci manžel její první, kterýž ji vyhnal, zase ji vzíti sobě za manželku, když již příčinou jeho poškrvina jest; nebo ohavnost jest před Hospodinem. Protož nedopouštij hřešiti lidu zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dídictví. ⁵ Když by někdo v nově pojal ženu, nevyjde k boji, aniž na něj vzkládána bude jaká obecní práce; svoboden bude v domě svém za jeden rok, a veseliti se bude s manželkou svou, kterouž pojal. ⁶ Žádný nevezme v zástavě svrchního i spodního žernovu, nebo takový bral by duši v základu. ⁷ Byl-li by postižen někdo, že ukradl ělovíka z bratřích svých synů Izraelských, a k zisku by sobě jej přivedl aneb prodal jej: uměe zlodij ten, a odejmeš zlé z prostředku svého. ⁸ Šetě se při ráně malomocenství, abys ostěhal pilně a činil všecko, jakž učiti budou vás kněží Levitové; jakož přikázal jsem jim, ostěhati toho budete a tak činiti. ⁹ Pomni na ty věci, které učinil Hospodin Bůh tvůj Marii na cestě, když jste vyšli z Egypta. ¹⁰ Půjčil-li bys bližnímu svému něěho, nevejdeš do domu jeho, abys vzal něco v zástavě od něho. ¹¹ Ale vně staneš, a ělovík, jemuž jsi půjčil, vynese tobě základ svůj ven. ¹² Jestliže by pak byl ělovík chudý, nebudeš spáti s základem jeho. ¹³ Bez prodlévání navrátíš jemu zastavenou věc jeho při západu slunce, aby leže v šatech svých, dobroěil

tobì, a bude to za spravedlnost tobì pøed Hospodinem Bohem tvým. ¹⁴ Neutiskneš nájemníka chudého a nuzného, tak z bratøí svých jako z pøíchozích, kteøíž jsou v zemi tvé v branách tvých. ¹⁵ Na každý den dáš jemu mzdu jeho, prvé nežli by slunce zapadlo; nebo chudý jest, a tím se živí, aby neúpil proti tobì k Hospodinu, a byl by na tobì høích. ¹⁶ Nebudou na hrdle trestání otcové za syny, ani synové trestání budou na hrdle za otce, jeden každý za svùj høích umøe. ¹⁷ Nepøevrátíš soudu pøíchozímu neb sirotku, ani vezmeš v základu roucha vdovy, ¹⁸ Ale pamatuj, že jsi byl služebníkem v Egyptì, a že ti vykoupil Hospodin Bùh tvùj odtud; protož pøikazují¹, abys èinil toto. ¹⁹ Když bys žal obilí své na poli svém, a zapomenul bys tam nìkterého snopu, nenavrátíš se, abys jej vzal; pøíchozímu, sirotku a vdovì to bude, aby požehnal tobì Hospodin Bùh tvùj pøi všelikém díle rukou tvých. ²⁰ Když bys tøásl olivy své, nebudeš shledávati po každé ratolesti za sebou; pøíchozímu, sirotku a vdovì to zùstane. ²¹ Když bys sbíral víno na vinici své, nebudeš pabìrovati jahodek za sebou; pøíchozímu, sirotku a vdovì to bude. ²² Pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské; protož pøikazují¹, abys to èinil.

25

¹ Vznikla-li by jaká nesnáz mezi nìkterými, a pøistoupili by k soudu, aby je rozsoudili, tedy spravedlivého ospravedlní, a nepravého odsoudí. ² Bude-li pak hoden mrskání nepravý, tedy káže ho položití soudce a mrskati pøed sebou, vedlé nepravosti jeho v jistý poèet ran. ³ Ètyøidcetkrát káže ho mrštiti, aniž pøídá více, aby, jestliže by jej nadto mrskal ranami mnohými, nebyl pøíliš zlehèen bratr tvùj pøed oèima tvýma. ⁴ Nezavížeš úst vola mlátícího. ⁵ Když by bratøí spolu bydlili, a umøel by jeden z nich, nemaje syna, nevdá se ven žena toho mrtvého za jiného muže; bratr jeho vejde k ní, a vezme ji sobì za manželku, a právem švagrovství pøížení se k ní. ⁶ Prvorozený pak, kteréhož by porodila, nazván bude jménem bratra jeho mrtvého, aby nebylo vyhlazeno jméno jeho z Izraele. ⁷ Nechtìl-li by pak muž ten pojíti pøíbuzné své, tedy pøijde pøíbuzná jeho k brání pøed starší a øekne: Nechce pøíbuzný mùj vzbuditi bratru svému jména v Izraeli, a nechce podlé práva švagrovství pojíti mne. ⁸ Tedy povolají ho starší mìsta toho, a mluvíti budou s ním; a stoje, øekl-li by: Nechci jí pojíti, ⁹ Pøistoupí pøíbuzná jeho k nìmu pøed staršími, a szuje støevíc jeho s nohy jeho, a pline mu na tváø a odpoví, økuci: Tak se má státi muži tomu, kterýž by nechtìl vzdìlati domu bratra svého. ¹⁰ I bude nazváno jméno jeho v Izraeli: Dùm bosého. ¹¹ Když by se svadili nìkteøí spolu jeden s druhým, a pøistoupila by žena jednoho, aby vysvobodila muže svého z ruky bijícího jej, i vztáhla by ruku svou a uchopila by ho za lùno: ¹² Tedy utneš ruku její, neslituje se nad ní oko tvé. ¹³ Nebudeš mítí v pytlíku svém nejednostejného kamene, vìtšího a menšího. ¹⁴ Aniž budeš mítí v domì svém nejednostejného korce, vìtšího a menšího. ¹⁵ Váhu celou a spravedlivou mítí budeš, též míru celou a spravedlivou budeš mítí, aby se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì. ¹⁶ Nebo v ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli èiní ty vìci, všeliký èinící nepravost. ¹⁷ Pamatuj na to, co¹ uèinil Amalech na cestì, když jste šli z Egypta: ¹⁸ Kterak vyšed tobì v cestu, zadní houf tvùj všech mdlých, kteøíž šli za tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlený a ustalý, a nebál se Boha. ¹⁹ Protož když byl Hospodin Bùh tvùj dal tobì odpoèinutí ode všech nepøátel tvých vùkol v zemi, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví, abys dìdièni obdržel ji, vyhladíš památku Amalecha pod nebem; nezapomínej na to.

26

¹ Když pak vejdeš do zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì v dìdictví, a

opanuje ji, bydliti v ní budeš: ² Vezmeš prvotín všeho ovoce země té, kteréž obítovati budeš z země své, již Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a vlože do koše, půjdeš k místu, kteréž by Hospodin Bůh tvůj k pobyvání tam jménu svému vyvolil. ³ A přijde k knězi, kterýž těch dnů bude, díš jemu: Vyznávám dnes Hospodinu Bohu svému, že jsem všel do země, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otci našim, že ji nám dá. ⁴ I vezma kněz z ruky tvé koš, postaví jej před oltářem Hospodina Boha tvého. ⁵ A mluvití budeš před Hospodinem Bohem svým, ōka: Syrský chudý otec můj sstoupil do Egypta s nemnohými osobami, a byv tam pohostinu, vzrostl v národ veliký, silný a mnohý. ⁶ A když zle nakládali s námi Egyptští, trápíce nás, a vzkládající na nás službu těžkou, ⁷ Volali jsme k Hospodinu Bohu otci našich, a vyslyšev Hospodin hlas náš, popatěl na trápení naše, práci naši a ssoužení naše. ⁸ I vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné a v rameni vztaženém, v strachu velikém, a znameních i zázracích. ⁹ A uvedl nás na toto místo, a dal nám zemi tuto oplývající mlékem a strdí. ¹⁰ Protož nyní, hle, přinesl jsem prvotiny úrod země, kterouž jsi mi dal, ó Hospodine. I necháš toho před Hospodinem Bohem svým, a pokloníš se před ním. ¹¹ I veseliti se budeš ve všech dobrých věcech, kteréž by tobě dal Hospodin Bůh tvůj, i domu tvému, ty i Levíta i příchozí, kterýž jest u prostěd tebe. ¹² Když bys pak vyplnil všechny desátky ze všech úrod svých léta třetího, jenž rok desátků jest, a dal bys Levítovi, příchozímu, sirotku i vdovi, a jedli by v branách tvých a nasyceni byli: ¹³ Tedy díš před Hospodinem Bohem svým: Vynesl jsem, což posvěceného bylo, z domu svého, a dal jsem také Levítovi, příchozímu, sirotku a vdovi vedlé všelikého přikázání tvého, kteréž jsi mi přikázal; nepřestoupil jsem žádného z přikázání tvých, aniž jsem zapomenul na ně. ¹⁴ Nejedl jsem v zámutku mém z toho, a neujal jsem z toho k věci obecné, aniž jsem dal něco odtud ku pohřbu; poslechl jsem hlasu Hospodina Boha svého, učinil jsem podle všeho, což jsi mi přikázal. ¹⁵ Popatěiž z přibytku svatého svého s nebe, a požehnej lidu svému Izraelskému a zemi, kterouž jsi dal nám, jakož jsi s přísahou zaslíbil otci našim, zemi oplývající mlékem a strdí. ¹⁶ Dnes Hospodin Bůh tvůj přikazuje tobě, abys ostál ustanovení těchto a soudů; ostálíhejž tedy a eš je z celého srdce svého a ze vši duše své. ¹⁷ Dnes i ty připovídl se k Hospodinu, že jej budeš mít za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a ostálíhati ustanovení jeho, a přikázání i soudů jeho, a poslouchati hlasu jeho. ¹⁸ Hospodin také připovídl se k tobě dnes, že ti bude mít za lid zvláštní, jakož mluvil tobě, abys ostálíhal všech přikázání jeho, ¹⁹ A že ti vyvýší nade všechny národy, kteréž učinil, abys byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně, a tak lid svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.

27

¹ I přikázal Mojžíš a starší Izraelští lidu, ōkouce: Ostálíhejž každého přikázání, kteréž já přikazuji vám dnes. ² A když půjdeš přes Jordán do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, vyzdvihneš sobě kameny velké, a obvržeš je vápnem. ³ A napíšeš na nich všechna slova zákona tohoto, když půjdeš, abys všel do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, do země oplývající mlékem a strdí, jakož jest mluvil Hospodin Bůh otci tvých tobě. ⁴ Když tedy půjdeš Jordán a vyzdvihneš ty kameny, kteréž já přikazuji vám dnes, na hoře Hébal, a obvržeš je vápnem, ⁵ A vzdíláš tam oltář Hospodinu Bohu svému: oltář z kamenů, jichž nebudeš tesati železem, ⁶ Z kamení celého vzdíláš oltář Hospodinu Bohu svému, abys na něm obítoval oběti zápalné Hospodinu Bohu svému. ⁷ Obítovati budeš i oběti pokojné, a jísti tu a veseliti se před Hospodinem Bohem svým. ⁸ Napíšeš pak na těch kameních všechna slova zákona toho dobře a zřetelně. ⁹ I mluvil Mojžíš a kněží Levíští ke všemu Izraelovi, ōkouce: Pozoruj a slyš, Izraeli, dnes učiněn jsi lidem Hospodina Boha svého. ¹⁰ Protož poslouvej hlasu Hospodina Boha svého, a zachovávej přikázání

jeho i ustanovení jeho, kteráž já tobì dnes pøikazuji. ¹¹ I pøikázal Mojžíš v ten den lidu, øka: ¹² Tito stanou, aby dobroøeèili lidu na hoøe Garizim, když byste pøešli Jordán: Simeon, Léví, Juda, Izachar, Jozef a Beniamin. ¹³ Tito pak stanou, aby zloøeèili na hoøe Hébal: Ruben, Gád, Asser, Zabulon, Dan a Neftalím. ¹⁴ I budou osvidèovatì Levítové, a øeknou ke všem mužùm Izraelským vysokým hlasem: ¹⁵ Zloøeèený èlovìk, kterýž by udìlal rytinu aneb víc slitou, ohavnost Hospodinu, dílo rukou øemeslníka, by ji pak i do skrýše odložil. I odpoví všecken lid a øekne: Amen. ¹⁶ Zloøeèený, kdož sobì zlehèuje otce svého a matku svou; i øekne všecken lid: Amen. ¹⁷ Zloøeèený, kdož pøenášì mezník bližního svého; i øekne všecken lid: Amen. ¹⁸ Zloøeèený, kdož zavodí slepého, aby bloudil po cestì; i øekne všecken lid: Amen. ¹⁹ Zloøeèený, kdož pøevrací spravedlnost pøìchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken lid: Amen. ²⁰ Zloøeèený, kdož by obýval s manželkou otce svého, nebo odkryl podolek otce svého; i øekne všecken lid: Amen. ²¹ Zloøeèený, kdož by obýval s kterýmkoli hovadem; i dí všecken lid: Amen. ²² Zloøeèený, kdož by obýval s sestrou svou, dcerou otce svého, aneb dcerou matky své; i øekne všecken lid: Amen. ²³ Zloøeèený, kdož by obýval s svegruší svou; i odpoví všecken lid: Amen. ²⁴ Zloøeèený, kdož by zbil bližního svého tajnì; i øekne všecken lid: Amen. ²⁵ Zloøeèený, kdož by vzal dary, aby zabil èlovìka nevinného; i dí všecken lid: Amen. ²⁶ Zloøeèený, kdož by nezùstal v øeèech zákona tohoto a neèinil jich; a øekne všecken lid: Amen.

28

¹ Jestliže pak opravdovì poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostøíhaje a èinì všecka pøikázání jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, vyvýší ti Hospodin Bùh tvùj nade všechny národy zemì. ² A pøijdou na ti všecka požehnání tato, a vyplní se pøi tobì, když jen poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého. ³ Požehnaný budeš v mìstì, požehnaný i na poli. ⁴ Požehnaný plod života tvého, úrody zemì tvé, i plod dobytka tvého, prvorozené skotù tvých i stáda bravù tvých. ⁵ Požehnaný koš tvùj i díže tvá. ⁶ Požehnaný budeš vcházeje, požehnaný i vycházeje. ⁷ A uèinì Hospodin, že nepøátelé tvoji, kteøíž by povstali proti tobì, poraženi budou pøed tebou; jednou cestou vytáhnou proti tobì, a sedmi cestami pøed tebou utíkati budou. ⁸ Pøikáže Hospodin požehnání svému, aby s tebou bylo v špižírnách tvých a pøi všem, k èemu bys koli pøìèinil ruku svou, a požehná tobì v zemì, kterouž Hospodin Bùh tvùj dává tobì. ⁹ Vystaví ti sobì Hospodin za lid svatý, jakož zapøisáhl tobì, když ostøíhati budeš pøikázání Hospodina Boha svého, a choditi po cestách jeho. ¹⁰ I uzøí všickni národové zemì, že jméno Hospodinovo vzýváno jest nad tebou, a budou se báti tebe. ¹¹ Uèinì také Hospodin, že hojnost míti budeš všeho dobrého, plodu života svého, i plodu dobytku svých, i úrod zemských v zemì, kterouž s pøísahou zaslíbil otcùm tvým, že ji tobì dá. ¹² Otevøe Hospodin tobì poklad svůj výborný, nebe, aby vydalo děš¹ zemì tvé èasem svým, a požehná všelikému dílu ruky tvé, tak že mnohým národùm pùjèovati budeš, sám pak nic nevypùjèíš. ¹³ I ustanoví ti Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš vždycky vyšší, a nikdy nižší, když poslouchati budeš pøikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobì pøikazuji, abys ostøíhal a èinil je. ¹⁴ A neuchýlíš se od žádného slova, kteráž já dnes pøikazuji tobì, ani na pravo ani na levo, odcházeje po bozích cizích, abys jim sloužil. ¹⁵ Jestliže pak hlasu Hospodina Boha svého poslouchati, a všech pøikázání a ustanovení jeho, kteráž já dnes pøikazuji tobì, ostøíhati a èiniti nebudeš, pøijdou na ti všecka zloøeèenství tato a postihnou ti. ¹⁶ Zloøeèený budeš v mìstì, zloøeèený i na poli. ¹⁷ Zloøeèený koš tvùj, a zloøeèená díže tvá. ¹⁸ Zloøeèený plod života tvého i úrody zemì tvé, prvorozené skotù tvých i stáda bravù tvých. ¹⁹ Zloøeèený budeš vcházeje, zloøeèený i vycházeje. ²⁰ Pošle

Hospodin na ti zločeení, zkormoucení a bídu pøi všem, k èemuž bys koli pøièinil ruky své a což bys koli dìlal, dokudž nebudeš vyhlazen, a nezahyneš v náhle pro zlé skutky tvé, skrze niž jsi opustil mne. ²¹ Dopustí Hospodin, aby se pøidržely tebe morní bolesti, až ti i vyplnění z zemì, do níž se béøeš, abys ji dìdièní opanoval. ²² Bíti ti bude Hospodin souchotinami, zimnicí, pálivostí, horkem, meèem, suchem a rudou, a budou ti stíhati, až ti i zkazí. ²³ I to nebe, kteréž jest nad hlavou tvou, bude mìdìné, a zemì, kteráž jest pod tebou, železná. ²⁴ Dá Hospodin zemì tvé místo dešti prach a popel, a to¹ s nebe sstoupí na ti, dokudž bys nebyl vyhlazen. ²⁵ Uèiní i to Hospodin, že poražen budeš od nepøatel svých; jednou cestou vytáhneš proti nim, a sedmi cestami utíkati budeš od tváøi jejich, a musíš se smýkati po všech královstvích zemì. ²⁶ I budou tìla vaše mrtvá za pokrm všemu ptactvu nebeskému, a šelmám zemským, a nebude, kdo by je odehnal. ²⁷ Raní ti Hospodin vøedem Egyptským, neduhy na zadku, prašiviny a svrabem nezhojitelným. ²⁸ Raní ti Hospodin pominutím smyslu, slepotou a tupostí srdce, ²⁹ Tak že o poledni makati budeš, jako maká slepý ve tmì, a nebudeš mítì prospìchu na cestách svých; k tomu také utiskán budeš, a loupen po všecy dny, a nebude, kdo by ti vysvobodil. ³⁰ Manželku sobì zasnoubíš, a jiný s ní obývati bude; dùm vystavíš, a nebudeš bydliti v nìm; vinici štípíš, a sbíрати na ní nebudeš. ³¹ Vùl tvùj pøed tvýma oèima zabit bude, a ty jeho jísti nebudeš; osel tvùj uchvácen bude pøed tváøí tvou, aniž¹ se zase navrátí; dobytek tvùj vydán bude nepøatelùm tvým, a žádný ho nevysvobodí. ³² Synové tvoji a dcery tvé cizímu národu vydáni budou, a oèi tvé na to hledíce, umdlívati budou pro ni celého dne, a nebude síly v ruce tvé. ³³ Úrody zemì tvé i všechno úsilí tvé sžíøe národ, kteréhož ty neznáš, a nebudeš než potlaèený a potøený po všecy dny. ³⁴ A omámený budeš nad tìmi vícmi, kteréž viditi budou oèi tvé. ³⁵ Raní ti Hospodin vøedem nejhøším na kolenou i na lýtkách, tak že se nebudeš moci zhojiti, od spodku nohy tvé až do vrchu hlavy. ³⁶ Zavede ti Hospodin i krále tvého, kteréhož ustanovíš nad sebou, do národu, kteréhož jsi ty neznal, ani pøedkové tvoji, a sloužiti tam budeš bohùm cizím, døevu a kameni. ³⁷ A budeš k užasnutí a pøísloví i v rozprávku všechním národùm, mezi kteréž zavede ti Hospodin. ³⁸ Mnoho semene vyneseš na pole k rozsívání, a málo shromáždíš, nebo sžerou to kobyly. ³⁹ Vinice štípíš a dìlati je budeš, ale vína pítì ani sbíрати nebudeš, nebo èerv sžíøe je. ⁴⁰ Olivoví hojnost mítì budeš ve všech konèinách svých, a však olej se pomazovati nebudeš, nebo sprchne ovoce s olivy tvé. ⁴¹ Synù a dcer naplodíš, a nebudeš jich mítì, nebo zajati budou. ⁴² Všecko stromoví tvé i úrody zemì tvé kobyly zkazí. ⁴³ Cizozemec, kterýž s tebou pøebývá, vzroste nad tebe, ty pak velice ponižovati se musíš. ⁴⁴ On pùjèovati bude tobì, a ty nebudeš mítì, co bys pùjèil jemu; on bude pøednìjší, a ty poslednìjší. ⁴⁵ A pøijdou na tebe všechna zločeenství tato a stíhati ti budou, a obklíèí ti, až i zahyneš, jestliže bys neuposlechl hlasu Hospodina Boha svého, a neostøíhal pøikázání a ustanovení jeho, kteráž pøikázal tobì. ⁴⁶ A budou rány tyto znamením a zázrakem na tobì i semenì tvém až na vky, ⁴⁷ Proto že jsi nesloužil Hospodinu Bohu svému s potíšením a veselím srdce, maje hojnost všech vící. ⁴⁸ A protož nepøíteli svému, kteréhož poslal na tebe Hospodin, sloužiti musíš v hladu, žízni, v nahotì a v nedostatku všech vící; a vloží na šíji tvou jho železné, dokudž ti nesetøe. ⁴⁹ Pøivede Hospodin na tebe národ z daleka, od nejdalších konèin zemì, jako letí orlice, národ, jehož jazyku nerozumíš, ⁵⁰ Národ nestydatý, kterýž ani starce nebude šanovati, a nad dítìtem se neslituje. ⁵¹ A sžíøe plod dobytku tvých i úrody zemì tvé, dokudž nebudeš vyhlazen; a nezanechá tobì obilí, vína mladého a oleje, prvorozeného z skotù tvých, ani stáda bravù tvých, až ti i vyhladí. ⁵² A oblehne ti ve všech místech tvých, dokudž by nepadly zdi tvé vysoké a pevné, v nichž ty doufáš po všì zemì své; obležen, pravím, budeš ve všech

místech svých, po vší zemi své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dal tobě, ⁵³ Tak že v obležení a ssoužení, jímž ssouží ti nepřítel tvůj, jísti budeš plod života svého, maso synů svých a dcer svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj. ⁵⁴ Ělovík mezi vámi rozmazaný a v rozkoši schovaný záviditi bude bratru svému, i vlastní ženě své, i ostatním synům svým, kterýchž ještě zanechal, ⁵⁵ Tak že neudílí žádnému z nich masa synů svých, kteréž jísti bude, proto že nezůstalo jemu nic jiného v obležení a v ssoužení, jímž ssouží ti nepřítel tvůj ve všech místech tvých. ⁵⁶ Rozmazaná mezi vámi a v rozkoši schovaná žena, kteráž rozmazaností a rozkoší velikou ledva nohou zemí se dotkla, vlastnímu muži svému a synu svému i dceři své, ⁵⁷ Také i lůžka svého, kteréž z ní vychází při porodu, ano i synů svých, kteréž zplodí, záviditi bude; nebo jísti je bude tajně pro nedostatek všech věcí v obležení a ssoužení, jímž ssouží ti nepřítel tvůj v místech tvých. ⁵⁸ Nebudeš-li ostýchati a èiniti všech slov zákona tohoto, kteráž psána jsou v knize této, abys se bál toho veleslavného a hrozného jména Hospodina Boha svého: ⁵⁹ Rozmnoží ku podivení Hospodin rány tvé, a rány semene tvého, rány veliké a trvánlivé, i nemoci těžké a dlouhé. ⁶⁰ A obrátí na tebe všechny neduhy Egyptské, jichžs se strašil, a přichytí se tebe. ⁶¹ Všelijaký také neduh a všelikou ránu, kteráž není psána v knize zákona tohoto, uvede Hospodin na tebe, dokudž nebudeš vyhlazen. ⁶² A zůstane vás maličko, ještě vás prvé bylo mnoho, jako hvězd nebeských, proto že jsi neposlouchal hlasu Hospodina Boha svého. ⁶³ I stane se, že jakož se veselil Hospodin nad vámi, doboe vám èiní a rozmnožuje vás, tak veseliti se bude Hospodin nad vámi, když vás zkazí a vyhladí, a vyplnění budete z země, do kteréž jdete, abyste dièièní vládli jí. ⁶⁴ A rozptýlí ti Hospodin mezi všechny národy, od jednoho konce země až do druhého, a budeš tam sloužiti bohům cizím, kterýchž ty neznáš, ani otcové tvoji, dèevu a kameni. ⁶⁵ A mezi národy těmi neoddechneš, aniž bude mítí odpoèinutí spodek nohy tvé; tam také dá Hospodin tobě srdce lekavé, a oèi blíkavé, a truchlost myslí. ⁶⁶ I bude život tvůj nejistý pøed tebou, a strašiti se budeš v noci i ve dne, a nikdež nebudeš jist svým životem. ⁶⁷ Ráno díš: Ó by již byl veèer! a veèer díš: Ó by již bylo jitro! pro strach srdce svého, jímž se lekáš, a pro ty věci, na niž oèima svýma hlediti musíš. ⁶⁸ A zavede ti Hospodin do Egypta na lodech, cestou, o níž jsem øekl tobě: Nebudeš jí viditi více; a tam prodávati se budete nepřátelům svým za služebníky a dívky, a nebude, kdo by koupil.

29

¹ Tato jsou slova smlouvy, kteráž pøikázal Hospodin Mojžíšovi uèiniti s syny Izraelskými v zemi Moábské, mimo onu smlouvu, kterouž uèinil s nimi na Orèbi. ² I svolav Mojžíš všechny lid Izraelský, øekl jim: Vy sami vidili jste všechny věci, kteréž uèinil Hospodin pøed oèima vašimi v zemi Egyptské, Faraonovi, i všechním služebníkům jeho, i vší zemi jeho, ³ Zkušování veliká, kteráž vidily oèi tvé, znamení i zázraky ty veliké. ⁴ A však nedal vám Hospodin srdce k srozumění, a oèi k vidění, a uši k slyšení až do tohoto dne. ⁵ A vedl jsem vás ètyøidceti let po poušti, nezvetšela roucha vaše na vás, a obuv vaše neztrhala se na nohách vašich. ⁶ Chleba jste nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš. ⁷ A když jste pøišli na toto místo, vytáhl Seon, král Ezebon, a Og, král Bázan, proti nám k boji, a porazili jsme je, ⁸ A vzali jsme zemi jejich, i dali jsme ji v dièictví pokolení Rubenovu a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova. ⁹ Ostøihejtež tedy slov smlouvy této a èiòte je, aby se vám š'astní vedlo všechno, což byste èinili. ¹⁰ Vy všickni dnes stojíte pøed Hospodinem Bohem svým, knížata vaše v pokoleních vašich, starší vaši a úøedníci vaši, všickni muži Izraelští, ¹¹ Dítka vaše i ženy vaše, i pøíchozí vaši, kteøíž bydlejí u prostøed stanů vašich, i ten, kterýž døíví seká, i

ten, kterýž váží vodu, ¹² Abyste vešli v smlouvu Hospodina Boha svého, a v přísahu jeho, v kteroužto smlouvu Hospodin Bůh tvůj dnes vchází s tebou, ¹³ Aby ti sobě dnes postavil za lid, a on byl tobě za Boha, jakož mluvil tobě, a jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. ¹⁴ A ne s vámi samými eíním smlouvu tuto a přísahu tuto, ¹⁵ Ale i s každým tím, jenž tuto dnes s námi stojí před Hospodinem Bohem naším, i s tím, jehož není tuto dnes s námi. ¹⁶ Nebo vy víte, kterak jsme bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostředkem těch národů, až jsme naskrze prošli. ¹⁷ A viděli jste ohavnosti jejich i modly jejich, dřevo i kámen, stěbro i zlato, kteréž jest při nich. ¹⁸ Hleďtež, a¹ nebývá mezi vámi muže, aneb ženy, aneb eeledi, aneb pokolení, jehož by srdce odvrátilo se dnes od Hospodina Boha našeho, a šel by sloužit bohům těch národů; a¹ nebývá mezi vámi koene plodícího jed a hořkost. ¹⁹ I stalo by se, že uslyše takový slova zloeeení tohoto, dobroeeil by sobě v srdci svém, oka: Pokoj míti budu, bych¹ pak i chodil podle žádosti srdce svého; i pēidal by opilou žízň. ²⁰ Nechce¹ Hospodin odpustiti takovému, nebo tehdaž rozpálí se prchlivost Hospodinova a zůivost jeho proti takovému eloviku, tak že pēipadne na něj všeliké zloeeení, o kterémž psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno jeho pod nebem. ²¹ A odloučí jej Hospodin s jeho zlým ode všech pokolení Izraelských, vedlé všech zloeeení smlouvy zapsané v této knize zákona, ²² Tak že ōekne vik potomní, synové vaši, kteříž povstanou po vás, i cizozemec, kterýž pēijde z země daleké, (když užjí rány země této, i neduhy její, kteréž uvedl na ni Hospodin, ²³ Sirou a solí vypálenou všecku tu zemi, a že se nemůž síti, ani co vzcházeti, ani jaké byliny růsti na ní, rovně jako na místi, kdež jest podvrácena Sodoma a Gomora, Adama a Seboim, kteréž podvrátil Hospodin v hněvi svém a v prchlivosti své), ²⁴ Őeknou všickni národové: Proē jest tak uēinil Hospodin zemi této? Kteraký jest to hněv prchlivosti jeho náramné? ²⁵ A bude odpovídáno: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha otců svých, kterouž uēinil s nimi, když je vyvedl z země Egyptské. ²⁶ Nebo odcházejíce, sloužili bohům cizím a klanili se jim, bohům, kterýchž neznali, kteříž se s nimi také něímž dobrým nezdílili. ²⁷ I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na tu zemi, tak že uvedl na ni všechno zloeeení zapsané v knize této. ²⁸ Protož vyplēnil je Hospodin z země jejich v hněvi, v rozpálení a v prchlivosti veliké, a vyvrhl je do země jiné, jakž to ukazuje dnešní den. ²⁹ Vici skryté jsou Hospodina Boha našeho, vici pak zjevené ty jsou naše a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto.

30

¹ Když pak pēijdou na ti všechna slova tato, požehnání i zloeeenství, kteráž¹ jsem pēedložil, a rozpomenē se v srdci svém, kdež bys koli byl mezi národy, do kterýchž by ti rozehnal Hospodin Bůh tvůj, ² A obrátí se k Hospodinu Bohu svému, poslouchal bys hlasu jeho ve všem, jakž já pēikazuji tobě dnes, ty i synové tvoji, z celého srdce svého a ze vši duše své: ³ Tehdy pēivede zase Hospodin Bůh tvůj zajaté tvé a smiluje se nad tebou, a obrátí se, shromáždí ti ze všech národů, mezi nž rozptýlil ti Hospodin Bůh tvůj. ⁴ By¹ pak nikdo z tvých i na konec světa zahrán byl, odtud zase shromáždí ti Hospodin Bůh tvůj, a odtud pūjme ti, ⁵ A uvede ti zase Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž dīdiēnē vládli otcové tvoji, a opanuješ ji, a dobē¹ uēiní a rozmnoží ti více nežli otce tvé. ⁶ A obēeže Hospodin Bůh tvůj srdce tvé a srdce semene tvého, abys miloval Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, abys živ byl. ⁷ Všecka pak zloeeenství tato obrátí Hospodin Bůh tvůj na nepōátely tvé a na ty, jenž v nenávisti mīli tebe, a protivili se tobě. ⁸ Ty tedy obrátí se, když poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a ēiniti všechna pēikázání jeho, kteráž já tobě dnes pēikazuji: ⁹ Dá¹ Hospodin Bůh tvůj prospích při všem díle rukou tvých, v plodu

života tvého i v plodu dobytka tvého, a v úrodách zemi tvé, tobì k dobrému. Nebo zase veseliti se bude Hospodin z tebe, dobøe èinì tobì, jakož veselil se z otcù tvých, ¹⁰ Jestliže bys však poslouchal hlasu Hospodina Boha svého, a ostøíhal pøikázání jeho a ustanovení jeho, napsaných v knize zákona tohoto, když bys se obrátil k Hospodinu Bohu svému celým srdcem svým a celou duší svou. ¹¹ Nebo pøikázání toto, kteréž pøikazují tobì dnes, není skryté pøed tebou, ani vzdálené od tebe. ¹² Není na nebi, abys øekl: Kdo nám vstoupí do nebe, aby vezma, pøinesl a oznámil je nám, abychom je plnili? ¹³ Ani za moøem jest, abys øekl: Kdo se nám pøeplaví za moøe, aby je pøinesl a oznámil nám, abychom plnili je? ¹⁴ Ale velmi blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci tvém, abys èinil to: ¹⁵ (Hle, pøedložil jsem tobì dnes život a dobré, smrt i zlé), ¹⁶ Což já pøikazují tobì dnes, abys miloval Hospodina Boha svého, chodì po cestách jeho a ostøíhaje pøikázání jeho, ustanovení a soudù jeho, abys živ jsa, rozmnožen byl, a požehnal tobì Hospodin Bùh tvůj v zemi, do kteréž jdeš, abys ji dìdièní obdržel. ¹⁷ Pakli se odvrátí srdce tvé, a nebudeš poslouchati, ale pøiveden jsa k tomu, klanìti se budeš bohùm cizím a jim sloužiti: ¹⁸ Ohlašuji vám dnes, že jistotnì zahynete, aniž prodlíte dnù svých v zemi, do kteréž se pøes Jordán bèoesh, abys ji dìdièní obdržel. ¹⁹ Osvidèuji proti tobì dnes nebem a zemí, že¹ jsem život i smrt pøedložil, požehnání i zloeeenství; vyvolìž sobì tedy život, abys živ byl ty i símì tvé, ²⁰ A miloval Hospodina Boha svého, poslouchaje hlasu jeho a pøidrže se jeho, (nebo on jest život tvůj, a dlouhost dnù tvých), abys bydlil v zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm tvým Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.

31

¹ Pøišed tedy Mojžíš, mluvil slova ta ke všemu Izraelovi, ² A øekl jim: Ve stu a ve dvacíti letech jsem dnes, nemohu¹ již více vycházeti a vcházeti; a také øekl Hospodin ke mnì: Nepøejdeš Jordánu tohoto. ³ Hospodin Bùh tvůj pøedcházející tebe vyhladí ty národy od tváøi tvé, a ty dìdièní je opanuješ, a Jozue tento pùjde pøed tebou, jakož øekl Hospodin. ⁴ I uèinì Hospodin jim, jakož uèinil Seonovi a Ogovi králùm Amorejským a zemi jejich, kteréž vyhladil. ⁵ Protož když je dá Hospodin vám, tedy uèinite jim vedlé každého pøikázání, kteréž jsem pøikázal vám. ⁶ Buíte silní a zmužile se mìjte, nebojte se, ani se lekejte tváøi jejich, nebo Hospodin Bùh tvůj, on jde s tebou, neopustí¹ a nezanechá tebe. ⁷ Tedy povolal Mojžíš Jozue a øekl jemu pøed oèima všeho Izraele: Budiž silný a zmužile se mìj, nebo ty vejdeš s lidem tímto do zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil Hospodin otcùm jejich, že ji dá jim, a ty ji rozdìlíš jim v dìdictví. ⁸ Hospodin pak pøedcházející ti, on¹ bude s tebou, neopustí ti, aniž ti zanechá; neboj se, ani se strachuj. ⁹ I napsal Mojžíš zákon tento a dal jej knížím, synùm Léví, kteøíž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a všechnìm starším Izraelským, ¹⁰ A pøikázal jim Mojžíš, øka: Každého léta sedmého, v jistý èas léta odpuštìní, v svátek stanù, ¹¹ Když pøijde všecken Izrael a postaví se pøed Hospodinem Bohem tvým na místì, kteréž by vyvolil, èisti budeš zákon tento pøede vším Izraelem v uších jejich, ¹² Shromáždì lid, muže i ženy, i dìti, i pøíchozí své, kteøíž jsou v branách tvých, aby slyšice, uèili se a báli se Hospodina Boha vašeho, a hledìli èiniti všecka slova zákona tohoto. ¹³ Synové také jejich, kteøíž ještì toho nepoznali, a¹ slyší a uèí se báti Hospodina Boha vašeho po všechny dny, v nichž živi budete na zemi, do níž, pøejdouce Jordán, vejdete, abyste ji dìdièní obdrželi. ¹⁴ I øekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, již se pøiblížili dnové tvoji, abys umøel. Povolaj Jozue, a postavte se oba v stánku úmluvy, a pøikáží jemu. Šel tedy Mojžíš a Jozue, a postavili se v stánku úmluvy. ¹⁵ I ukázal se Hospodin v stánku v sloupì oblakovém, a postavil se sloup oblakový nade dveømi stánku. ¹⁶ Øekl pak Hospodin Mojžíšovi: Aj, ty již usneš s otcì

svými, potom lid tento vstane, smilniti bude, následuje bohù cizozemců zemì této, do níž vcháží, aby bydlil u prostøed ní; tu mne opustí a zruší smlouvu mou, kterouž jsem uèinil s ním. ¹⁷ Protož rozhnívá se na něj prchlivost má v ten den, a opustím je, i skryji tváø svou od nich, a bude sežrán, i pøijdou na něj mnohé vici zlé a úzkosti. I øekne v ten den: Zdaliž ne proto pøišly na mne tyto zlé vici, že Bùh mùj není u prostøed mne? ¹⁸ Já pak daleko skryji tváø svou v ten den pro všechno to zlé, kteréž páchal, jakž se obrátil k bohùm cizím. ¹⁹ Protož nyní napište sobì píseò tuto, a uè jí syny Izraelské; vlož ji v ústa jejich, aby ta píseò byla mi za svídka proti synùm Izraelským. ²⁰ Nebo uvedu jej do zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm jeho, oplývající mlékem a strdí, kdežto bude jísti a nasytí se a ztuèní. Tehdy obrátí se k bohùm cizím a sloužití bude jim, i popudí mne a zruší smlouvu mou. ²¹ A když pøijdou na něj mnohé zlé vici a úzkosti, tehdy bude jemu tato píseò na svìdectví, (nebo nepøijde v zapomenutí, aniž odejde od úst semene jeho). Známl¹ zajisté myølení jeho, a co on jeøtì dnes èiniti bude, prvé nežli jej uvedu do zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil. ²² Tedy napsal Mojžíš tu píseò v ten den a uèil jí syny Izraelské. ²³ Potom dal pøikázání Jozue, synu Nun, øka: Budiž silný, a mñj se zmužile, nebo ty uvedeš syny Izraelské do zemì, kterouž jsem jim s pøísahou zaslíbil, a já budu s tebou. ²⁴ Stalo se pak, když napsal Mojžíš slova zákona tohoto v knize, a dokonal je, ²⁵ Že pøikázal Levítùm, kteøíž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, øka: ²⁶ Vezmìte tu knihu zákona a vložte ji v stranì truhly smlouvy Hospodina Boha vašeho, a¹ jest tam proti vám na svìdectví. ²⁷ Nebo já znám zpoudu tvou a zatvrdilost šíje tvé. Aj, ponìvadž, když jsem já jeøtì živ nyní s vámi, zpuøní jste bývali Hospodinu, èím tedy více, když já umru? ²⁸ Shromažìte ke mnì všechny starší pokolení svých a správce vaše, abych mluvil v uøi jejich slova tato, a osvìdèil proti nim nebem i zemí. ²⁹ Nebo vím, že po mé smrti velmi poruøíte se a vystoupíte z cesty, kterouž jsem pøikázal vám; proèež pøijde na vás toto zlé v posledních dnech, když byste èinili to, což se nelíbí Hospodinu, popouzejíce ho dílem rukou svých. ³⁰ Mluvil tedy Mojžíš v uøi všeho shromáždinì Izraelského slova písnì této, až je i dokonal.

32

¹ Pozorujte nebesa a mluvitì budu, poslyš i zemì výmluvností úst mých. ² Sstupiž jako dèš¹ nauèení mé, spadniž jako rosa výmluvnost má, jako tichý dèš¹ na mladistvou trávu, a jako pøíval na odrostlou bylinu, ³ Nebo jméno Hospodinovo slaviti budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu, ⁴ Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všechny cesty jeho jsou spravedlivé. Bùh silný, pravdomluvný, a není nepravosti v nìm, spravedlivý a pøímý jest. ⁵ Ale pokolení pøevrácené a zavilé zpronevìøilo se jemu mrzkostí vlastní svou, jakáž vzdálena jest od synù jeho. ⁶ Tím-liž jste se odplacovati mlii Hospodinu, lide bláznivý a nemoudrý? Zdaliž on není otec tvùj, kterýž ti sobì dobyl? On uèinil tebe a utvrdil ti. ⁷ Rozpomeò se na dny staré, považte let každého viku; vzepetej se otce svého, a oznámí tobì, starcù svých, a povídí tobì. ⁸ Když dìdictví rozdìloval Nejvyšší národùm, když rozsadil syny Adamovy, rozmìøil meze národùm vedlé poètu synù Izraelských. ⁹ Nebo díl Hospodinùv jest lid jeho, Jákob provazec dìdictví jeho. ¹⁰ Nalezl jej v zemì pusté, a na pouøti veliké a hrozné; vùkol vedl jej, vyuèil jej, a ostøíhal ho, jako zøitedlnice oka svého. ¹¹ Jako orlice ponouká orlièátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje kòidla svá, béøe je, a nosí je na kòídlách svých: ¹² Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s ním boha cizozemců. ¹³ Zprovodil jej na vysoká místa zemì, aby jedl úrody polní, a uèinil, aby ssál med z skály, a olej z kamene pøetvrdého, ¹⁴ Máslo od krav a mléko od ovcí, s nejtuenìjšími beránky a skopci z Bázan a kozly s jádrem zrn pøenièných, a èervené víno výborné aby pil. ¹⁵ Takž Izrael ztuèniv, zpíèil se; vytyl jsi a ztlustl,

tukem jsi obrostl; i opustil Boha stvořitele svého, a zlehčil sobě Boha spasení svého. ¹⁶ K horlení popudili ho cizími bohy, ohavnostmi zdráždili jej. ¹⁷ Obitovali iáblům, ne Bohu, bohům, jichž neznali, novým, kteříž z blízka pøišli, jichžto se nic nestrašili otcové vaši. ¹⁸ Na skálu, kteráž zplodila tě, zapomenul jsi; zapomněl jsi na Boha silného, stvořitele svého. ¹⁹ To když viděl Hospodin, popudil se hněvem proti synům a dcerám svým, ²⁰ A řekl: Skryji před nimi tvář svou, podívám se posledním vícem jejich; nebo národ převrácený jest, synové, v nichž není žádné víry. ²¹ Oni¹ jsou mne popudili k horlení skrze to, což není Bůh silný, rozhnívali mne svými marnostmi. I já¹ popudím jich k závisti skrze ty, kteříž nejsou lid, skrze národ bláznivý k hněvu jich popudím. ²² Nebo oheň zápalen jest v prchlivosti mé, a hořeti bude až do nejhlubšího pekla, a šíř se zemi i úrody její, a zapálí základy hor. ²³ Shromáždím na ni zlé věci, stěly své vystělím na ni. ²⁴ Hladem usvahnou, a neduhy páleivými a nakažením morním přehořkým žráni budou; také zuby šelm pošli na ni s jedem hadů zemských. ²⁵ Meť uvede sirobu vni, a v pokojích bude strach, tak na mládenci jako panně, dítěti prsí požívajícím i muži šedivém. ²⁶ Ano, řekl bych: Rozptýlím je po koutech, rozkáži přestat mezi lidmi paměti jejich, ²⁷ Bych se pýchy nepřítelů neobával, aby spatřice to nepřítelů jejich, neřekli: Ruka naše nepřemožená byla, neučinil¹ jest Hospodin ničeho z těch věcí. ²⁸ Nebo národ ten nesmyslný jest a nemající rozumnosti. ²⁹ Ó by moudří byli, rozuměli¹ by tomu, prohlédali by na poslední věci své. ³⁰ Jak by jich jeden honiti mohl tisíc, a dva přece zahnati deset tisíců? Jediné že Bůh skála jejich prodal je, a Hospodin vydal je. ³¹ Nebo Bůh skála naše není jako skála jejich, což nepřítelů naši sami souditi mohou. ³² Nebo z kmene Sodomského kmen jejich, a z révů Gomorských hroznové jejich, hroznové jedovatí, zrní hořkosti plné. ³³ Jed draků víno jejich, a jed lýtý nejedovatějšího hada. ³⁴ Zdaliž to není schováno u mne? zapečetěno v pokladnicích mých? ³⁵ Má¹ jest pomsta a odplata, časem¹ svým klesne noha jejich; nebo blízko jest den zahynutí jejich, a budoucí věci zlé rychle přispadnou na ni. ³⁶ Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a nad služebníky svými lítost míti bude, když uzří, že odešla síla, a že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemůže. ³⁷ I dí: Kde jsou bohové jejich? skála, v níž naději měli? ³⁸ Z jejichžto obětí tuk jídali, a víno z obětí jejich mokrých pili? Nechá¹ vstanou a spomohou vám, nech¹ vám skrejší jest skála ta. ³⁹ Pohleďtež již aspoň, že já jsem, já jsem sám, a že není Boha kromě mne. Já mohu usmrtiti i obživiti, já raniti i uzdraviti, a není žádného, kdo by vytrhl z ruky mé. ⁴⁰ Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím: Živ jsem já na věky. ⁴¹ Jakž nabrousím ostří meče svého, a uchopí soud ruka má, učiním pomstu nad nepřáteli svými, a tím, jenž v nenávisti mne měli, odplatím. ⁴² Opojím stěly své krví, a meť můj šžere maso, a to krví raněných a zajatých, jakž jen zaěnu pomsty uvoditi na nepřátely. ⁴³ Veselte se pohané s lidem jeho, nebo¹ pomstí krve služebníků svých, a uvede pomstu na nepřátely své, a oěistí zemi svou a lid svůj. ⁴⁴ I přišel Mojžíš, a mluvil všechna slova písně této v uši lidu, on a Jozue, syn Nun. ⁴⁵ A když dokonat Mojžíš mluvení všech slov těch ke všemu množství Izraelskému, ⁴⁶ Řekl jim: Přiložtež srdce svá ke všechněm slovům, kteráž já dnes osvědčuji vám, a přikažte to synům svým, aby ostěhali všech slov zákona tohoto, a činili je. ⁴⁷ Nebo není daremné slovo, abyste jím pohrdnouti měli, ale jest život váš; a v slovu tom prodlíte dnů svých na zemi, kterouž abyste dříve obdrželi, půjdete přes Jordán. ⁴⁸ Téhož dne mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁴⁹ Vstup na horu tuto Abarim, na vrch Nébo, kteráž jest v zemi Moábské naproti Jerichu, a spatř zemi Kananejskou, kterouž já dávám synům Izraelským právem dřívením. ⁵⁰ A umřeš na vrchu, na kterýž vejdeš, a připojen budeš k lidu svému, jako umřel Aron, bratr tvůj, na hoře oěené Hor, a připojen jest k lidu svému. ⁵¹ Nebo jste zhřešili proti mně u prostřed synů Izraelských, př

vodách odpírání v Kádes, na poušti Tsin, proto že jste neposvětili mne u prostøed synù Izraelských. ⁵² Pøed sebou zajisté uzøíš zemi tu, ale tam nevejdeš do zemi té, kterouž dávám synùm Izraelským.

33

¹ Toto pak jest požehnání, kterýmž požehnal Mojžíš, muž Boží, synù Izraelských pøed svou smrtí, ² A øekl: Hospodin z Sinai pøišel, a vzešel jim z Seir, zastkvìl se s hory Fáran, a pøišel s desíti tisíci svatých, z jehožto pravice oheð zákona svítil jim. ³ Jak velice miluješ lidi! Všickni svatí jeho jsou v ruce tvé, oni také pøivinuli se k nohám tvým, vezmou¹ prospìch z výmluvností tvých. ⁴ Zákon vydal nám Mojžíš, dìdièný shromáždíní Jákobovu, ⁵ (Nebo byl v Izraeli jako král), když pøední z lidu shromáždili se, i všechna pokolení Izraelská. ⁶ Buì živ Ruben a neumírej, a muži jeho a¹ jsou bez poètu. ⁷ Tolikéž požehnal i Judovi a øekl: Vyslyš, Hospodine, hlas Judùv, a k lidu svému jej sprovoduj; ruce jeho budou bojovati za něj, a ty jemu spomáhati budeš proti nepøátelùm jeho. ⁸ O Lévi také øekl: Thumim tvé a urim tvé bylo, Pane, pøi muži svatém tvém, kteréhož jsi zkusil v pokušení, a kterýž podlé tebe mìl nesnáz pøi vodách Meribah, ⁹ Kterýž øekl otci svému a matce své: Neohlédám se na vás; a bratøi svých neznal, a o synech svých nevidìl; nebo ostøíhají výmluvností tvých, a smlouvu tvou zachovávají. ¹⁰ Vyuèovati budou soudùm tvým Jáкова, a zákonu tvému Izraele, a klásti budou kadidlo pøed tváøí tvou, a obìt zápalnou na oltáøi tvém. ¹¹ Požehnejž, Hospodine, rytìøování jeho, a v práci rukou jeho zalib se tobì. Zlomuj ledví nepøátel jeho a tìch, kteøíž ho nenávidí, aby nepovstali. ¹² A o Benjaminovi øekl: Milý jest Hospodinu, bezpeènì s ním bydliti bude; ochraðovati jej bude každého dne, a mezi rameny jeho pøebývati. ¹³ O Jozefovi pak øekl: Požehnaná zemi jeho od Hospodina pro nejlepší vici nebeské, pro rosu a vrchovišti zespod se prýstící, ¹⁴ A pro nejlepší úrody sluncem vyzralé, a pro nejlepší vici èasem mìsícù došlé, ¹⁵ I pro rozkoše hor nejstarších, a pro rozkoše pahrbkù vìených, ¹⁶ Pro nejlepší vici zemi i plnost její, vyplývající z milosti ve køi pøebývajícího. Pøijdiž to požehnání na hlavu Jozefovu, a na vrch hlavy oddìleného z jiných bratøi jeho. ¹⁷ Prvorozeného, vola toho krása veliká bude, a rohové jednorožce rohové jeho, jimiž on trkati bude národy napoòád až do konèin zemi. A to¹ jsou mnozí tisícové Efraimovi a tisícové Manassesovi. ¹⁸ O Zabulonovi také øekl: Vesel se Zabulon u vycházení svém, a Izachar v staních svých. ¹⁹ Lidi na horu Boží svolají, a budou obìtovati obìti spravedlnosti; nebo hojnost moøskou ssáti budou, a skryté poklady v písku. ²⁰ Gádovi pak øekl: Požehnaný, kterýž rozšiøuje Gáda. On¹ jakožto lev bydliti bude, a uchvátí rameno i s hlavou. ²¹ Kterýž opatøil ho prvotinami; nebo tam podílem skrze vydavatele zákona ubezpeèen jest. Protož pobéøe¹ se s knížaty lidu, a spravedlnost Hospodinovu i soudy jeho s Izraelem vykonávati bude. ²² O Danovi pak øekl: Dan jako lvíèe lvové vyskakovati bude z Bázan. ²³ A Neftalímovi øekl: Ó Neftalíme, sytý pøízní Páni, plný požehnání Hospodinova, západní a polední stranu pøijmi za dìdictví. ²⁴ O Asserovi také øekl: Asser požehnaný nad jiné syny, bude¹ milý bratøím svým, omoèi v oleji nohu svou. ²⁵ Železo a mìi pod šlepìjemi tvými; pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš. ²⁶ Není¹ žádného, jako Bùh silný, ó Izraeli, kterýž se vznáší na nebesích ku pomoci tobì, a u velebnosti své na oblacích nejvyšších. ²⁷ Ochrana tvá buì Bùh vìený, a zespod ramena vìenosti, kterýž vyžene nepøátely pøed tebou, aneb øekne: Vyhlai je, ²⁸ Aby sám bezpeènì bydlil Izrael, rodina Jákobova, a to v zemi obilím a vínem oplývající, jehož nebesa také i rosu vydávati budou. ²⁹ Blahoslavený jsi, Izraeli. Kdo jest podobný tobì, lide vysvobozený skrze Hospodina, jenž jest pavéza spomožení tvého a meè dùstojnosti

tvé? Tvoji zajisté nepřátelé poníženi budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejich šlapati budeš.

34

¹ Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu Nébo, na vrch hory, kteráž jest proti Jerichu, a ukázal jemu Hospodin všecku zemi Galád až do Dan, ² I všecku Neftalím, a zemi Efraim a Manasse, a všecku zemi Juda až k moři nejdalšímu, ³ Polední také stranu a roviny údolí Jericha, místa palmovím osazeného, až do Segor. ⁴ A řekl jemu Hospodin: Tato jest země, kterouž s přísahou zaslíbil jsem Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, ťka: Semeni tvému dám ji. Způsobil jsem to, abys ji viděl oěima svýma, však do ní nevejdeš. ⁵ I umøel tam Mojžíš, služebník Hospodinův, v zemi Moábské, vedlé ťeěi Hospodinovy. ⁶ A pochoval jej v Gai, v zemi Moábské naproti Betfegor, a žádný nezvidl o jeho hrobu až do tohoto dne. ⁷ Byl pak Mojžíš ve stu a dvadcíti letech, když umøel, a nepošly oěi jeho, aniž síla odešla od něho. ⁸ I plakali synové Izraelští Mojžíše na rovinách Moábských třidceti dní, a vyplnili jsou dnové pláče a kvílení nad Mojžíšem. ⁹ Jozue pak, syn Nun, naplněn jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na něj. I poslouchali ho synové Izraelští, a ěinili, jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše. ¹⁰ Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, (kteréhož by tak znal Hospodin tváří v tvář), ¹¹ Ve všech znameních a zázracích, pro něž poslal jej Hospodin, aby ěinil je v zemi Egyptské, před Faraonem a před všecními služebníky jeho, a vši země jeho, ¹² Také i ve všech skutcích ruky silné, a ve všeliké hrůzi veliké, kteréžto více ěinil Mojžíš před oěima všeho Izraele.

Jozue

¹ Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova, že mluvil Hospodin k Jozue, synu Nun, služebníku Mojžíšovu, øka: ² Mojžíš, služebník můj, umøel; protož nyní vstaò, pøejdi Jordán tento, ty i všecken lid tento, a jdi do zemì, kterouž já dávám synùm Izraelským. ³ Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi. ⁴ Od poušti a Libánu toho až k øece veliké, øece Eufrates, všecka zemì Hetejská až do moøe velikého na západ slunce bude pomezí vaše. ⁵ Neostojí žádný pøed tebou po všechny dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe samého, aniž ti opustím. ⁶ Posilniž se a zmužile se mïj, nebo ty uvedeš v ðidictví lidu tomuto zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm jejich, že ji dám jim. ⁷ Toliko posilò se a udatni sobì poèínej, abys ostøíhal a èinil všecko podlé zákona, kterýž pøikázal tobì Mojžíš, služebník můj; neuchyluj se od niho na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve všem, k èemuž se obrátíš. ⁸ Neodejde¹ kniha zákona tohoto od úst tvých, ale pøemyšlovati budeš o nìm dnem i nocí, abys ostøíhal a èinil všecko podlé toho, což psáno jest v nìm; nebo tehðáž š¹astný budeš na cestách svých, a tehðáž opatrný budeš. ⁹ Zdaliž jsem nepøikázal tobì, øka: Posilni se a zmužile se mïj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bùh tvùj, kamž se koli obrátíš. ¹⁰ Tedy pøikázal Jozue správciùm lidu, øka: ¹¹ Projdìte skrze tábor a pøikažte lidu, økouce: Nachystejte sobì potravu, nebo po tøech dnech pùjdete pøes Jordán tento, abyste vejdouce, opanovali zemì, kterouž Hospodin Bùh váš dává vám k ðidiènému vládaøství. ¹² Rubenovu pak pokolení a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova mluvil Jozue, øka: ¹³ Pomníte na to, co vám pøikázal Mojžíš služebník Hospodinùv, když øekl: Hospodin Bùh váš zpùsobil vám odpoèinutí, že vám dal zemì tuto. ¹⁴ Ženy vaše, dítky vaše i dobytek váš nech¹ zùstanou v zemì, kterouž dal vám Mojžíš s této strany Jordánu, vy pak jdìte vojensky zpoøádaní pøed bratøími svými, kteøíkoli jste muži silní, a pomáhejte jim, ¹⁵ Dokudž nedá odpoèinutí Hospodin bratøím vašim jako i vám, a neobdrží ðidièni také i oni zemì, kterouž Hospodin Bùh váš dává jim. Potom navrátíte se do zemì ðidictví svého, kterouž dal vám Mojžíš, služebník Hospodinùv, s této strany Jordánu, k východu slunce, a ðidièni vlásti jí budete. ¹⁶ I odpovìdili k Jozue, økouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, uèiníme, a kamžkoli pošleš nás, pùjdeme. ¹⁷ Rovni jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe; jedinè nech¹ jest Hospodin Bùh tvùj s tebou, jako byl s Mojžíšem. ¹⁸ Kdo by koli odporný byl rozkázání tvému, a neposlouchal by øeèi tvých ve všech vícech, kteréž bys pøikázal jemu, umøe¹; toliko posilò se a zmužile se mïj.

2

¹ Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setim dva muže špehéøe tajni, øka: Jdìte, shlédnìte zemì, zvláš¹ Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevístky, jejíž jméno bylo Raab, a odpoèinuli tu. ² Ale jakž oznámeno bylo králi Jericha a povídino: Aj, muži pøišli sem této noci z synù Izraelských, aby shlédli zemì, ³ Tedy poslal král Jericha k Raab, øka: Vyveì muže, kteøíž pøišli k tobì, a vešli do domu tvého, nebo k vyšpehování všì zemì pøišli. ⁴ (Pojavši pak žena ty dva muže, skryla je.) Kteráž odpovìdila: Pravda jest, pøišli¹ jsou ke mnì muži, ale nevidìla jsem, odkud jsou. ⁵ A když bránu zavírali mìli v soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli; hoøte je rychle, nebo dostihnete jich. ⁶ Ale ona rozkázala jim vstoupiti na støechu, a skryla je

v pazdeŕi lnìném, kteráž byla skladla na støeše. ⁷ Muži pak vyslaní honili je cestou Jordánskou až k brodùm; a zavøína jest brána, jakž vyšli ti, kteøíž je honili. ⁸ Prvé pak, než usnuli špehéŕi, vstoupila k nim ona na støechu, ⁹ A øekla mužùm tím: Vím, že Hospodin dal vám zemi tuto, nebo pøipadl na nás strach váš, tak že oslábli všickni obyvatelé zemi pøed tváøí vaší. ¹⁰ Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moøe Rudého pøed tváøí vaší, když jste vyšli z Egypta, a co jste uèinili dvìma králùm Amorejským, kteøíž byli za Jordánem, Seonovi a Ogovi, kteráž jste zahladili jako proklaté. ¹¹ Což když jsme uslyšeli, osláblo srdce naše, aniž zůstává více v kom duše pøed tváøí vaší, nebo Hospodin Bùh váš jest Bùh na nebi svrchu, i na zemi dole. ¹² Nyní tedy, prosím, pøisáhnìte mi skrze Hospodina, ponìvadž jsem uèinila vám milosrdenství, že i vy uèiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté, ¹³ Že budete živiti otce mého i matku mou, bratøi mé i sestry mé a všecko, cožkoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti. ¹⁴ I øekli jí muži ti: Duše naše za vás nech¹ jsou na smrt; jestliže však nepronesete øeèi naší této, tak¹ se jistì stane, že když nám dá Hospodin zemi tuto, tehdy uèiníme s tebou milosrdenství a pravdu. ¹⁵ Protož spustila je oknem po provazu; nebo dùm její byl pøi zdi mìstské, a na zdi ona bydlila. ¹⁶ I øekla jim: Jdìte k této hoøe, aby se nepotkali s vámi, kteøíž vás honí, a kreyte se tam za tøi dni, až se oni zase navrátí, a potom pùjdete cestou svou. ¹⁷ Tedy øekli muži k ní: Prosti budeme od této pøísahy tvé, kterouž jsi zavázala nás, ¹⁸ Jestliže, když vejdemo do zemi, neuvážeš provázku tohoto z nití hedbáví èerveného dvakrát barveného v tomto oknì, jímž jsi nás spustila, také otce svého a matky své, i bratøi svých, a všeho domu otce svého neshromáždíš-li k sobì do domu. ¹⁹ Také kdo by vyšel ven ze dveøí domu tvého, krev jeho bude na hlavu jeho, ale my budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s tebou v domì, jestliže by se kdo rukou dotekl, krev jeho na hlavy naše pøipadni. ²⁰ Jestliže pak proneseš tuto øeè naši, budeme prosti od pøísahy tvé, kterouž jsi nás zavázala. ²¹ Odpovídila ona: Nech¹ jest tak, jakž jste øekli. I propustila je a odešli; i uvázala provázek z hedbáví èerveného dvakrát barveného v tom oknì. ²² Odšedše pak, pøišli na horu, a pobyli tam za tøi dni, dokudž se nenavrátili, kteøíž je honili; nebo jich hledali ti, kteøíž je honili po všech cestách, ale nic nenalezli. ²³ Ti pak dva muži šsedše s hory, navrátili se a pøeplavili se pøes Jordán; i pøišli k Jozue, synu Nun, a vypravovali jemu všecko, co se s nimi dalo. ²⁴ A øekli k Jozue: Dal¹ jest Hospodin v ruce naše všecku zemi, nebo se zdìsili všickni obyvatelé zemi tváøi naší.

3

¹ Vstal pak Jozue velmi ráno, a hnuvše se z Setim, pøišli až k Jordánu, on i všickni synové Izraelští, a pøenocovali tu, prvé nežli šli pøes něj. ² I stalo se, že tøetího dne správcové šli prostøedkem stanù, ³ A pøikazovali lidu, økouce: Když uzøíte truhlu smlouvy Hospodina Boha svého a kníží Levítské, ani ji nesou, vy také hnete se s místa svého a pùjdete za ní, ⁴ (A však místo mezi vámi a mezi ní bude okolo dvou tisíc loket míry obecné, nepøibližujte se k ní), abyste vidili cestu, kterouž byste jíti mìli; nebo nešli jste tou cestou prvé. ⁵ Øekl pak byl Jozue lidu: Posvi¹tež se, zítra zajisté uèiní Hospodin divné vìci mezi vámi. ⁶ Potom øekl Jozue knížím tímí slovy: Vezmìte truhlu smlouvy, a jdìte pøed lidem. I vzali truhlu smlouvy a brali se pøed lidem. ⁷ Nebo øekl byl Hospodin k Jozue: V tento den zaènu tebe zvelebovati pøed oèima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou. ⁸ Protož ty pøikaž knížím, kteøíž nosí truhlu smlouvy, a rci: Když vejdete na kraj vody Jordánské, zastavte se v Jordánì. ⁹ Øekl také Jozue synùm Izraelským: Pøistupte sem, a slyšte slova Hospodina Boha vašeho. ¹⁰ I øekl Jozue: Po tomto poznáte, že Bùh silný živý

jest u prostøed vás, a že koneènì vyžene od tváøi vaší Kananejského, Hetejského, Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a Jebuzejského: ¹¹ Aj, truhla smlouvy Panovníka vší zemì pùjde pøed vámi pøes Jordán. ¹² Protož nyní vezmíte sobì dvanácte mužù z pokolení Izraelských, po jednom muži z každého pokolení. ¹³ I bude, že hned jakž se zastaví kníží, nesoucí truhlu Hospodina Panovníka vší zemì, u vodi Jordánské, vody Jordánu rozdílí se, a vody tekoucí s vrchu zùstanou v jedné hromadi. ¹⁴ Stalo se tedy, když se bral lid z stanù svých, aby šli pøes Jordán, a kníží, kteøíž nesli truhlu smlouvy, pøed nimi, ¹⁵ A když ti, kteøíž nesli truhlu, pøišli až k Jordánu, a kníží, nesoucí truhlu, omoèili nohy v kraji vod: (Jordán pak rozvodòuje se a vystupuje ze všech bøehù svých v každý èas žnì), ¹⁶ Že se zastavily vody, kteréž s hùry pøicházely, a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od Adam mìsta, kteréž leží k stranì Sartan, kteréž pak odcházely k moøi dolù, k moøi slanému sešly a sbìhly, a lid pøešel naproti Jerichu. ¹⁷ Stáli pak kníží, kteøíž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy na suše u prostøed Jordánu, nehýbajíce se, (a všecken Izrael šel po suše), až se lid všecken pøepravil pøes Jordán.

4

¹ I stalo se, když již všecken národ pøešel Jordán, (nebo byl øekl Hospodin k Jozue, øka: ² Vezmíte sobì z lidu dvanácte mužù, po jednom muži z každého pokolení, ³ A pøikažte jim, økouce: Vezmíte sobì odsud z prostøed Jordánu, s mìsta, na němž stály nohy knížské nepohnutì, dvanácte kamenù, a vyneste je s sebou, a sklaíte v ležení, v kterémž pøes tuto noc pozùstanete), ⁴ Že povolav Jozue dvanácti mužù, kteréž k tomu zòidil z synù Izraelských, po jednom muži z každého pokolení, ⁵ I øekl jim Jozue: Jdìte pøed truhlou Hospodina Boha svého do prostøed Jordánu a vezmíte sobì každý kámen jeden na rameno své, vedlé poètu pokolení synù Izraelských, ⁶ Aby to bylo na znamení mezi vámi. Když by potom tázali se synové otcù svých, økouce: K èemu jsou vám ti kamenové? ⁷ Odpovíte jim, že se rozdílily vody Jordánské pøed truhlou smlouvy Hospodinovy, (když, pravím, šla pøes Jordán, rozdílily se vody Jordánské), i zùstávají kamenové tito na památku synùm Izraelským až na vìky. ⁸ I uèinili synové Izraelští tak, jakž pøikázal Jozue, a vzali dvanácte kamenù z prostøedku Jordánu, jakož mluvil Hospodin k Jozue, vedlé poètu pokolení synù Izraelských, a pøinesli je s sebou na první stanovišti, a tu je složili. ⁹ Jozue také vyzdvihl dvanácte kamenù u prostøed Jordánu na místì, kdež stály nohy kníží nesoucích truhlu smlouvy, a byli tam až do tohoto dne. ¹⁰ Kníží pak, jenž nesli truhlu, stáli u prostøed Jordánu, dokudž se nevyplnilo všeliké slovo, kteréž pøikázal Hospodin Jozue, aby oznámil lidu podlé všeho, jakž byl pøikázal Mojžíš Jozue. I pospíšil lid a pøešli. ¹¹ Když pak již pøešel všecken lid, pøešla také truhla Hospodinova i kníží, an lid na to hledí. ¹² Pøešli i synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova, vojensky zpoøádaní pøed syny Izraelskými, jakož byl mluvil k nim Mojžíš. ¹³ Okolo ètyøidcíti tisícù odìných bojovníkù šlo pøed Hospodinem k boji na roviny Jericha. ¹⁴ V ten den zvelebil Hospodin Jozue pøed oèima všeho Izraele. I báli se ho, jako se báli Mojžíše po všechny dny života jeho. ¹⁵ Mluvil pak Hospodin k Jozue, øka: ¹⁶ Pøikaž knížím, kteøíž nesou truhlu svìdectví, a¹ vystoupí z Jordánu. ¹⁷ I pøikázal Jozue knížím, øka: Vystupte z Jordánu. ¹⁸ Když pak vystupovali kníží, jenž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy, z prostøed Jordánu, jakž jen vytrhli kníží nohy na sucho, navrátily se vody Jordánské k místu svému, a tekly pøedce jako i prvé ve všech bøezích svých. ¹⁹ Vyšed pak lid z Jordánu desátého dne mìsíce prvního, položili se v Galgala k stranì východní Jericha; ²⁰ A dvanácte kamenù tich, kteréž vynesli z Jordánu, postavil Jozue v Galgala. ²¹ A mluvil k synùm Izraelským takto: Když by se otázali potom synové vaší

otců svých, ōkouce: Co ti kamenové znamenají? ²² Oznámíte synům svým a díte: Po suše pøešel Izrael Jordán tento. ²³ Nebo vysušil Hospodin Bùh váš vody Jordánské pøed tváŕí vaší, až jste pøešli, jakož uèinil Hospodin Bùh váš moŕi Rudému, kteréž vysušil pøed tváŕí naší, až jsme pøešli, ²⁴ Aby poznali všickni národové zemi ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se báli Hospodina Boha vašeho po všechny dny.

5

¹ Stalo se pak, když uslyšeli všickni králové Amorejští, kteŕíž bydlili za Jordánem k západu, a všickni králové Kananejští, kteŕíž bydlili pøi moŕi, že vysušil Hospodin vody Jordánské pøed syny Izraelskými, dokudž ho nepøešli: zemdlelo srdce jejich, aniž zùstalo více v nich duše pøed tváŕí synù Izraelských. ² Toho èasu øekl Hospodin k Jozue: Udìlej sobì nože ostré, a obøež opit syny Izraelské po druhé. ³ I udìlal sobì Jozue nože ostré, a obøezal syny Izraelské na pahrbku Aralot. ⁴ Tato pak jest pøíèina, pro kterouž je obøezal Jozue, že všecken lid, kterýž byl vyšel z Egypta, pohlaví mužského, všickni muži bojovní zemøeli byli na poušti na cestì po vyjití z Egypta. ⁵ Nebo obøezán byl všecken lid, kterýž byl vyšel, ale žádného z toho lidu, kterýž se zrodil na poušti, na cestì po vyjití z Egypta, neobøezali. ⁶ (Nebo ètyŕidceti let chodili synové Izraelští po poušti, dokudž nezahynul všecken národ mužù bojovních, kteŕíž byli vyšli z Egypta, ješto neposlouchali hlasu Hospodinova, jimžto zapøisáhl Hospodin, že neukáže jim zemi, kterouž s pøísahou zaslíbil dáti otcům jejich, že ji nám dá, zemi oplývající mlékem a strdí.) ⁷ Ale syny jejich, kteréž postavil na místo jejich, ty obøezal Jozue, že byli neobøezaní; nebo žádný jich neobøezoval na cestì. ⁸ Když pak byl všecken lid obøezán, zùstali na místì svém v ležení, dokudž se nezhojili. ⁹ I øekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohaninì Egyptské od vás. A nazval jméno místa toho Galgal až do tohoto dne. ¹⁰ Když pak ležení mìli synové Izraelští v Galgala, slavili velikunoc ètrnáctého dne toho mìsíce u veèer, na rovinách Jericha. ¹¹ I jedli z úrod té zemi na zejtøí po velikonoci chleby nekvašené, a pražmu téhož dne. ¹² I pøestala manna na zejtøí, když jedli z obilé té zemi, a již více nemìli synové Izraelští manny, ale jedli z úrod zemi Kananejské toho roku. ¹³ Stalo se pak, když byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl oèi svých a vidìl, an muž stojí naproti nìmu, maje v ruce meè dobytý. I šel Jozue k nìmu, a øekl jemu: Jsi-li náš, èli nepøátel našich? ¹⁴ I odpovìdìl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem pøišel. I padl Jozue tváŕí svou na zem, a pokloniv se, øekl jemu: Co pán můj chce mluvitì služebníkù svému? ¹⁵ Tedy odpovìdìl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na nìmž stojíš, svaté jest. I uèinil tak Jozue.

6

¹ Jericho pak velmi pilnì zavŕíno bylo pro strach synù Izraelských, a žádný nevycházel ven, ani tam nevcházel. ² I øekl Hospodin k Jozue: Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho, a krále jeho s silnými muži jeho. ³ Protož obcházeti budete místo všickni muži bojovní, okolo místa chodíce, jednou za den; tak uèiniš po šest dní. ⁴ Kníží pak sedm a¹ nesou sedm trub z rohù beraních pøed truhlou; dne pak sedmého obejdete místo sedmkrát, a kníží troubiti budou v trouby. ⁵ A když zdlouha troubiti budou na roh beraní, jakž nejprvé uslyšíte hlas trouby, zkøikne všecken lid køíkem velikým, i oboŕí se zed místská na místì svém, a vejde lid do místa, jeden každý proti místu, kdež stál. ⁶ Tedy povolav Jozue, syn Nun, kníží, øekl jim: Vezmìte truhlu smlouvy, a sedm kníží a¹ vezmou sedm trub beraních pøed truhlou Hospodinovou. ⁷ Øekl také lidu: Jdìte a obejdìte místo, a zbrojnì a¹ jdou pøed truhlou Hospodinovou. ⁸ A když to oznámil Jozue lidu, sedm kníží, nesouce sedm trub beraních, šli pøed

truhlou Hospodinovou, a troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy brala se za nimi. ⁹ Zbrojní pak šli pøed knížími, kteøíž troubili na trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a v trouby troubíce. ¹⁰ (Lidu pak byl pøikázal Jozue, øka: Nebudete kòieteti, ani slyšán bude hlas váš, ani vyjde slovo z úst vašich až do dne toho, v nìmž øeknu vám: Kòietete, i budete kòieteti.) ¹¹ Tedy obešla truhla Hospodinova mìsto vùkol jednou, a navrátili se do stanù a zùstali v nich. ¹² Opìt povstal Jozue ráno a kníží nesli truhlu Hospodinovu. ¹³ Sedm pak kníží, nesouce sedm trub beraních, pøedcházeli truhlu Hospodinovu, jdouce, a troubili v trouby; a zbrojní šli pøed nimi, a ostatní šli za truhlou Hospodinovou, když kníží šli, v trouby troubíce. ¹⁴ I obešli mìsto druhého dne opìt, a navrátili se do stanù. Tak èinili po šest dní. ¹⁵ V den pak sedmý vstali, jakž zasvítávalo, a obešli mìsto týmž způsobem sedmkrát; toliko toho dne obešli mìsto sedmkrát. ¹⁶ Stalo se pak, když po sedmé obcházeli, a kníží v trouby troubili, øekl Jozue lidu: Kòietez již, dal¹ jest Hospodin vám mìsto. ¹⁷ A budiž to mìsto proklaté, ono i všechny vici, kteréž v nìm jsou, Hospodinu; toliko Raab nevìstka a¹ jest živa, ona i všickni, kteøíž by s ní byli v domì, nebo skryla posly, kteréž jsme byli poslali. ¹⁸ Avšak vystòihejte se od proklátého, abyste i vy nebyli uèinìni proklatí, berouce z proklatých vicí, a uvedli byste stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je. ¹⁹ Všecko pak stòibro a zlato, a nádoby mìdiné a železné, svaté bude Hospodinu; na poklad Hospodinu složeno bude. ²⁰ Tedy kòieel lid, když zatroubili v trouby. Nebo když slyšel lid hlas trub, kòieeli i oni kòikem velikým, i oboøila se zed na místì svém. Tedy všel lid do mìsta, jeden každý proti místu, kdež stál. I vzali je. ²¹ A pohubili ostrostí meèe jako proklaté všecko, což bylo v místì, od muže až do ženy, od dítěte až do starce, a až do vola, dobytèete i osla. ²² Dvìma pak mužùm, kteøíž shlédli zemi, øekl Jozue: Vejdìte do domu ženy nevìstky, a vyveìte ji odtud, i všechny vici, kteréž má, jakož jste jí pøisáhli. ²³ I všedše mládenci špehéøi, vyvedli Raab a otce jejího, i matku její a bratøi její i všecko, což mla, a všecku rodinu její vyvedli, a nechali jich vnì za stany Izraelskými. ²⁴ Mìsto pak spálili ohnìm, i všecko, což v nìm bylo, stòibro však a zlato a nádoby mìdiné a železné složili na poklad v domì Hospodinovì. ²⁵ Raab také nevìstku, a dùm otce jejího i všecko, což mla, živé zùstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne, nebo skryla posly, kteréž poslal Jozue k shlédnutí Jericha. ²⁶ Toho èasu vydal klatbu Jozue, øka: Zloøeèený buì pøed Hospodinem muž ten, kterýž by povstal, aby stavil mìsto Jericho. V prvorozeném svém založí je, a v nejmenším postaví brány jeho. ²⁷ Byl pak Hospodin s Jozue, a rozhlásila se povìst o nìm po všì zemi.

7

¹ Zhøešili pak synové Izraelští pøestoupením pøi vícech proklatých; nebo Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre, z pokolení Juda, vzal nico z vicí proklatých. Proèež rozpálila se prchlivost Hospodinova na syny Izraelské. ² Nebo když poslal Jozue muže nikteré od Jericha do Hai, kteréž bylo blízko Betaven, k východní stranì Bethel, a mluvil k nìm, øka: Vstupte a shlédnìte zemi, vstoupili tedy muži ti, a shlédli Hai. ³ Kteøížto navrátivše se k Jozue, øekli jemu: Nech¹ nevstupuje všecken lid tento, okolo dvou tisíc mužù neb okolo tòí tisícù mužù nech¹ vstoupí, a dobudou¹ Hai; neobtìžuj všeho lidu, vysílaje jej tam, nebo málo jest onìchno. ⁴ Tedy vytáhlo jich z lidu tam okolo tòí tisíc mužù, a utekli pøed muži mìsta Hai. ⁵ I zabili z nich obyvatelé Hai okolo tòidcìti a šesti mužù, a honili je od brány až k Sabarim, a porazili je, když s vrchu utíkali. I rozpustilo se srdce lidu, a bylo jako voda. ⁶ Tedy Jozue roztrhl roucho své, a padl tváøí svou na zem pøed truhlou Hospodinovou, a ležel až do veèera, ano i starší Izraelští, a sypali prach na hlavy své. ⁷ I øekl Jozue: Ach, Panovníèe Hospodine, proè jsi kdy pøevedl lid tento pøes Jordán, abys nás

vydal v ruku Amorejského, tak aby nás zahubil? Ó kdybychom byli raději zůstali za Jordánem. ⁸ Ó Pane, což mám říci, když již lid Izraelský utíká před nepříteley svými? ⁹ Nebo uslyšíte Kananejští a všickni obyvatelé země, obklíčí nás vůkol, a vyhladí jméno naše z země. I což to učiníš jménu svému velikému? ¹⁰ I řekl Hospodin k Jozue: Vstaď. Proč jsi padl na tvář svou? ¹¹ Zhvěšil Izrael, tak že smlouvu mou přestoupili, kterouž jsem jim přikázal; nebo jsou i vzali z více prokletých, k tomu i ukradli, také i sklamali, nad to i odložili mezi nádoby své. ¹² Protož nebudou moci synové Izraelští ostáti před nepříteley svými, utíkati budou před nepříteley svými, nebo poškvrnili se více proklatou. Nebudu¹ více s vámi, leč vyhladíte prokletí to z prostředku svého. ¹³ Vstaď, posvi¹ lidu a rci: Posvi¹te se k zítoku; nebo takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Více proklatá jest u prostřed tebe, Izraeli, nebudeš moci ostáti před nepříteley svými, dokudž neodejmeš prokletí toho z prostředku svého. ¹⁴ Protož přistupovati budete ráno po pokoleních svých, a pokolení, kteréž ukáže Hospodin, přistupovati bude po rodech, takž rod, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po domích, a dům, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po osobách. ¹⁵ Kdož pak postižen bude vinný více proklatou, ohněm spálen bude, on i všecko, což jeho jest, proto že přestoupil smlouvu Hospodinovu, a že učinil nešlechtnost v Izraeli. ¹⁶ Vstav tedy Jozue ráno, kázal přistupovati Izraelovi po pokoleních jejich. I postiženo jest pokolení Judovo. ¹⁷ Tedy když kázal přistupovati ezeledem Juda, postižena jest ezeled Záre. Potom kázal přistupovati ezeledi Záre po osobách, a postižen jest Zabdi. ¹⁸ I kázal přistupovati domu jeho po osobách, i postižen jest Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záre z pokolení Judova. ¹⁹ I řekl Jozue Achanovi: Synu můj, dej, prosím, chválu Hospodinu Bohu Izraelskému, a vyznej se jemu, a oznam mi aspoň již, co jsi učinil, netaj již toho přede mnou. ²⁰ Tedy odpovídaje Achan k Jozue, řekl: Pravda¹ jest, já jsem zhvěšil proti Hospodinu Bohu Izraelskému, tak že to a toto jsem učinil. ²¹ Vidil jsem mezi loupeží pláš¹ jeden Babylonský pikný, a dvě stě lotů stříbra, a prut zlatý jeden, padesáte lotů ztiží, jehož požádav, vzal jsem to, a aj, jsou ty více skryté v zemi prostřed stanu mého, a stříbro pod tím. ²² Tedy poslal Jozue posly, kteříž běželi do stanu, a aj, bylo to skryto v stanu jeho, a stříbro pod tím. ²³ A vzavše to z stanu, přinesli k Jozue a ke všechním synům Izraelským, a položili ty více před Hospodinem. ²⁴ Vzav tedy Jozue a všechnen Izrael s ním Achana, syna Záre, a stříbro i pláš¹, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery jeho, voly a osly, dobytek i stan jeho i všecko, což měl, vyvedli je do údolí Achor. ²⁵ Kdež řekl Jozue: Proč jsi zkormoutil nás? Zkormutiť tebe Hospodin v tento den. I uházel jej všechnen lid kamením, a spálili je ohněm, ukamenovavše je kamením. ²⁶ Potom nametali naň hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do tohoto dne; a tak odvrácen jest Hospodin od hněvu prchlivosti své. Protož nazváno jest jméno místa toho údolí Achor, až do dnešního dne.

8

¹ I řekl Hospodin k Jozue: Neboj se, ani se strachuj; pojmi s sebou všechnen lid bojovný, a vstana, táhni k Hai. Aj, dal jsem v ruku tvou krále Hai a lid jeho, místo i zemi jeho. ² A učiníš Hai a králi jeho, jako jsi učinil Jerichu a králi jeho, loupež však a dobytky jeho rozbitujete mezi sebe. Zdělejte sobě zálohy k místu po zadu. ³ Tedy vstal Jozue a všechnen lid bojovný, aby táhli k Hai. I vybral Jozue třicet tisíců mužů velmi silných, a předeslal je v noci. ⁴ A přikázal jim, řka: Šetetež vy, kteříž udíláte zálohy místu po zadní straně místa, abyste nebyli příliš daleko od něho, ale buďte všickni pohotovi. ⁵ Já pak i všechnen lid, kterýž se mnou jest, přitáhneme k místu. A když oni nám vyjdou vstříc, jako prvé, utíkati budeme před nimi. ⁶ Tedy honiti budou nás, až bychom poodvedli jich od místa, (nebo řeknou: Utíkají před námi,

jako prvé), utíkající před nimi. ⁷ Vy mezi tím vyskočíte z záloh, a vyženete ostatní obyvatele města, nebo dá je Hospodin Bůh váš v ruku vaši. ⁸ A když vezmete město, zapálíte je ohněm, podle slova Hospodinova učiníte; šetřetež toho, což jsem přikázal vám. ⁹ I poslal Jozue, a oni šli k zálohám, a zůstali mezi Bethel a Hai, od západní strany Hai; Jozue pak zůstal té noci u prostřed lidu. ¹⁰ Potom vstav Jozue velmi ráno, sešel lid, i bral se napřed, on a starší Izraelští před lidem k Hai. ¹¹ Všecken také lid bojovný, kterýž byl s ním, táhnouce, přiblížili se, až přešli naproti městu, a položili se po straně půlnoční Hai; údolí pak bylo mezi nimi a mezi Hai. ¹² Vzal pak byl okolo pět tisíc mužů, kteréž postavil v zálohách mezi Bethel a Hai, od západní strany města. ¹³ I přiblížil se lid, totiž všecko vojsko, kteréž bylo od půlnoční strany města, a kteříž byli v zálohách jeho od západní strany města; a tak vtáhl Jozue noci té do prostřed údolí. ¹⁴ I stalo se, že když je uzřel král Hai, pospíšili, a ráno vstavše, vyšli lidé města vstoupit Izraelovi k boji, on i všecken lid jeho toho času před rovinu; neviděl pak, že zálohy udílány byly jemu po zadu města. ¹⁵ I postoupil Jozue a všecken Izrael před nimi, a utíkali cestou pouště. ¹⁶ I svolán jest všecken lid v město, aby je honili. I honili Jozue, a vzdálili se od města svého, ¹⁷ Tak že nezůstal žádný z obyvatelů Hai a Bethel, kdo by nevyšel, aby honil Izraele; a nechali města otevřeného, a honili Izraele. ¹⁸ Řekl pak Hospodin k Jozue: Zdvihni korouhev, kterouž máš v ruku svých, proti Hai, nebo v ruce tvé dám je. I zdvihl Jozue korouhev, kterouž měl v ruce své, proti městu. ¹⁹ Tedy, kteříž byli v zálohách, rychle vyskočili z místa svého, a běželi, když pozdvihl ruky své, a všedše do města, vzali je, a spíšně zapálili město ohněm. ²⁰ Muži pak města Hai ohlédše se nazpět, uzřeli, a aj, vstupoval dým města k nebi, a neměli města k utíkání sem ani tam; nebo lid, kterýž utíkati počal k poušti, obrátil se na ty, kteříž je honili. ²¹ Jozue zajisté a všecken Izrael, když viděli, že z záloh vzali město, a že se vznáší dým města, obrátili se, a bili muže Hai. ²² Onino také vyšli z města proti nim, a obklíčil Izrael nepřátely své, jedni odsud, druhí od onud; a zmordovali je, tak že žádný živ nezůstal ani nešel. ²³ Ale krále Hai jali živého, a přivedli ho k Jozue. ²⁴ Když pak pomordoval Izrael všechny obyvatele Hai v poli, totiž na poušti, kamž je honili, a padli ti všickni od ostrosti meče, až i zahlázeni jsou: navrátil se všecken Izrael do Hai, a zmordovali ostatky jeho mečem. ²⁵ A bylo všech, kteříž padli v ten den, od muže až do ženy, dvanácte tisíců; všickni ti byli z Hai. ²⁶ Ale Jozue nespustil ruky své, kterouž vyzdvihl korouhev, dokudž nebyli zmordováni všickni obyvatelé Hai. ²⁷ Toliko hovada a loupež města toho rozbitovali mezi sebou synové Izraelští podle slova Hospodinova, kteréž on přikázal Jozue. ²⁸ Tedy vypálil Jozue Hai, a položil je v hromadu věnou a pustinu, až do tohoto dne. ²⁹ Krále pak Hai oběsil na dřevě, a nechal ho tam až do večera. A když zapadlo slunce, rozkázal Jozue, aby složili tělo jeho s dřeva, a povrhli je u brány města, a nametali na ni hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do dnešního dne. ³⁰ Tedy vzdílal Jozue oltář Hospodinu Bohu Izraelskému na hoře Hébal, ³¹ (Jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, synům Izraelským, jakož psáno jest v knize zákona Mojžíšova,) oltář z kamení celého, nad nímž nebylo zdviženo železo, a obitovali na něm obiti zápalné Hospodinu, obitovali i obiti pokojné. ³² Napsal také tam na kameních výpis zákona Mojžíšova, kterýž psal před syny Izraelskými. ³³ Všecken pak Izrael a starší jeho, i správcové i soudcové jeho stáli po obou stranách truhly před knížími Levítskými, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, tak cizí jako doma zrozený, polovice jich proti hoře Garizim, a polovice proti hoře Hébal, jakož byl prvé přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, aby dobrořečil lidu Izraelskému nejprvé. ³⁴ A potom četl všechna slova zákona, požehnání i zlořečení, tak jakž psáno jest v knize zákona. ³⁵ Nebylo ani slova ze všeho, což přikázal Mojžíš, jehož by nečetl Jozue přede vším

shromáždíním Izraelským, i ženami i dětmi i pŕíchozími, kteŕíž šli u prostŕed nich.

9

¹ To když uslyšeli všickni králové, kteŕíž bydlili za Jordánem, na horách i na rovinách, a na všem bŕehu moŕe velikého naproti Libánu: Hetejský, Amorejský, Kananejský, Ferezejský, Hevejský a Jebuzejský, ² Sebrali se spolu, aby bojovali proti Jozue a proti Izraeli jednomyslně. ³ Ale obyvatelé Gabaon uslyšavše, co uèinil Jozue Jerichu a Hai, ⁴ Uèinili i oni chytŕe. Nebo odšedše, ukázali se, jako by zdaleka poslové byli, a vzali pytle staré na osly své, a kožené láhvice vinné vetché, zedrané a zzašíváné, ⁵ Obuv také starou a splácenou na nohy své, též šaty otŕelé na sebe; a všecken chléb, kterýž sobì na cestu vzali, vyschlý byl a zdobený. ⁶ I šli k Jozue do ležení v Galgala, a ŕekli jemu i mužùm Izraelským: Z zemì daleké jsme pŕišli, protož nyní uèiòte s námi smlouvu. ⁷ Tedy odpovídili muži Izraelští k Hevejským: Snad u prostŕed nás vy bydlíte, i kterakž bychom s vámi uèinili smlouvu? ⁸ Ale oni odpovídili Jozue: Služebníci tvoji jsme. Jimž ŕekl Jozue: Kdo pak jste, a odkud jste pŕišli? ⁹ Odpovídili jemu: Z zemì velmi daleké pŕišli služebníci tvoji ve jménu Hospodina Boha tvého; nebo jsme slyšeli povìst jeho a všechny vìci, kteréž èinil v Egyptì. ¹⁰ A všecko, což uèinil dvìma králùm Amorejským, kteŕíž bydlili za Jordánem, Seonovi, králi Ezebon, a Ogovi, králi Bázan, kterýž byl v Astarot. ¹¹ I ŕekli nám starší naši a všickni obyvatelé zemì naší tímto slovy: Nabeŕte sobì potravu na cestu, a jdìte jim vstŕíc, a rcete jim: Služebníci vaši jsme, protož nyní uèiòte s námi smlouvu. ¹² Toto¹ jest chléb náš; horký jsme na cestu vzali z domù svých v ten den, když jsme vyšli, abychom k vám šli, a hle, nyní již vyschl a zdobil se. ¹³ A tyto kožené láhvice vinné nové byly, když jsme je naplnili, a již hle, potrhané jsou; tolikéž tento odìv náš a obuv naše zvetšela, pro pŕílišnou cesty dalekost. ¹⁴ I pŕijali to muži ti z pokrmù jejich, a úst Hospodinových neotázali se. ¹⁵ A uèinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v smlouvu, aby jich pŕi životu zanechal; také i knížata shromáždíní pŕísahu jim uèinili. ¹⁶ Po tŕech pak dnech, po té smlouvì s nimi uèinìné, uslyšeli, že by velmi blízko jich byli, a že by u prostŕed nich bydlili. ¹⁷ Jdouce tedy synové Izraelští, pŕitáhli k místùm jejich tŕetího dne; místa pak jejich byla Gabaon a Kafira a Berot a Kariatjeharim. ¹⁸ Ale nezbili jich synové Izraelští, proto že pŕísahu jim uèinili knížata shromáždíní skrze Hospodina Boha Izraelského. A reptalo všecko shromáždíní proti knížatùm. ¹⁹ Tedy ŕekla všecka knížata všemu shromáždíní: My jsme jim pŕísahu uèinili skrze Hospodina Boha Izraelského, protož nyní nemůžeme se jich dotknouti. ²⁰ Toto jim uèiníme: Zanecháme jich pŕi životu, aby nebylo na nás rozhnìvání pro pŕísahu, kterouž jsme jim uèinili. ²¹ ŕekli jim knížata i to: Nech¹ jsou živi a drva sekají, a vodu nosí všemu shromáždíní. I pŕestali na tom, jakož jim mluvila knížata. ²² Povolal jich pak Jozue a mluvil k nim, ŕka: Proè jste nás podvedli, ŕkouce: Velmi jsme dalecí od vás? A vy u prostŕed nás bydlíte. ²³ Protož nyní zloèèení jste, a nepŕestanou z vás služebníci, a kteŕíž by dŕívì sekali a vodu nosili do domu Boha mého. ²⁴ Kteŕíž odpovídájíce Jozue, ŕekli: Za víc jistou oznámeno bylo služebníkùm tvým, kterak pŕikázal Hospodin Bùh tvùj Mojžíšovi služebníkù svému, dáti vám zemi tuto, a vyhladiti všechny obyvatele zemì této pŕed tváŕí vaší; protož strachovali jsme se vás, bojíce se za životy své pŕed vámi, a uèinili jsme to. ²⁵ A hle, nyní v ruce tvé jsme; což¹ se dobrého a spravedlivého vidí uèiniti s námi, to uèiò. ²⁶ I uèinil jim tak, a vysvobodil je z rukou synù Izraelských, aby jich nepobili. ²⁷ A ustanovil je Jozue v ten den, aby dŕívì sekali a vodu nosili všemu shromáždíní, i k oltáŕi Hospodinovu, až do tohoto dne, na místì, kteréž by vyvolil.

10

¹ Uslyšev pak Adonisedech, král Jeruzalémský, že Jozue vzal místo Hai, a jako proklaté zkazil je, (nebo jakž učinil Jerichu a králi jeho, tak učinil Hai a králi jeho,) a že pokoj učinili obyvatelé Gabaon s Izraelem, a bydlí u prostřed něho, ² I bál se velmi, proto že místo veliké bylo Gabaon, jako jedno z míst královských, a že bylo větší než Hai, a všickni muži jeho udatní. ³ Protož poslal Adonisedech, král Jeruzalémský, k Ohamovi, králi Hebron, a k Faramovi, králi Jarmut, a k Jafiovi, králi Lachis, a k Dabirovi, králi Eglon, øka: ⁴ Sjeďte se ke mnì, a pomozte mi, abychom dobyli Gabaon, proto že pokoj učinili s Jozue a s syny Izraelskými. ⁵ I shromáždilo se a vytáhlo pít králů Amorejských, král Jeruzalémský, král Hebron, král Jarmut, král Lachis, král Eglon, oni i všechna vojska jejich, a položivše se u Gabaon, dobývali ho. ⁶ Tedy poslali muži Gabaon k Jozue do ležení v Galgala, økouce: Neodjímež ruky své od služebníkù svých; pøitáhni rychle k nám, zachovej nás a spomoz nám; nebo sebrali se proti nám všickni králové Amorejští bydlící na horách. ⁷ I táhl Jozue z Galgala, on i všechnen lid bojovný s ním, všickni muži udatní. ⁸ (Nebo byl øekl Hospodin k Jozue: Neboj se jich, v ruce tvé zajisté dal jsem je, neostojí¹ žádný z nich pøed oblíbením tvým.) ⁹ I pøipadl na nì Jozue v náhle, nebo celou noc táhl z Galgala. ¹⁰ A potøel je Hospodin pøed Izraelem, kterýžto pobil je ranou velikou u Gabaon, a honil je cestou, kudy se jde k Betoron, a bil je až do Azeka a až do Maceda. ¹¹ I stalo se, když utíkali pøed tváří Izraele, sstupující do Betoron, že Hospodin metal na nì kamení veliké s nebe, až k Azeku, a møeli. Více jich zemøelo od krupobití kamenného, než jich pobili synové Izraelští mečem. ¹² Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v kterýž dal Hospodin Amorejského v moc synùm Izraelským, a øekl pøed syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a mšíc v údolí Aialon. ¹³ I zastavilo se slunce, a stál mšíc, dokudž nepomstil se lid nad nepøátely svými. Zdali není toho napsáno v knize Upøímého? Tedy stálo slunce u prostøed nebe, a nepospíchalo k západu, jako za jeden celý den. ¹⁴ Nebylo dne takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Hospodin hlas èlovíka; nebo Hospodin bojoval za Izraele. ¹⁵ I navracel se Jozue i všechnen Izrael s ním do tábora v Galgala. ¹⁶ Uteklo pak bylo tìch králů pít, a skryli se v jeskyni pøi Maceda. ¹⁷ I oznámeno bylo Jozue tìmi slovy: Nalezeno jest pít králů, kteøíž se skryli v jeskyni pøi Maceda. ¹⁸ I øekl Jozue: Pøivalte kamení veliké k díøe té jeskyni, a osaíte ji muži, aby ostøíhali jich. ¹⁹ Vy pak nezastavujte se, hoøte nepøátely své, a bíte je po zadu, a nedejte jim vjíti do míst jejich, nebo dal je Hospodin Bùh váš v ruku vaši. ²⁰ Když pak pøestali Jozue a synové Izraelští bítí jich porážkou velikou velmi, až i zahlazení byli; a kteøíž živi pozůstali z nich, utekli do míst hrazených: ²¹ Navrátil se všechnen lid do ležení k Jozue do Maceda ve zdraví; nepohnul proti synùm Izraelským žádný jazykem svým. ²² Potom øekl Jozue: Odhraíte díru u jeskyni, a vyveíte ke mnì pít králů tìch z jeskyni. ²³ I učinili tak, a vyvedli k nìmu pít králů tìch z jeskyni, krále Jeruzalémského, krále Hebron, krále Jarmut, krále Lachis, krále Eglon. ²⁴ A když vyvedli ty krále k Jozue, svolav všechny muže Izraelské, øekl vývodám mužù bojovných, kteøíž s ním v tažení tom byli: Pøistupte sem, a šlapajte nohama svýma na hrdla tìch králů. Kteøížto pøistoupujìše, šlapali nohama svýma na hrdla jejich. ²⁵ I øekl jim Jozue: Nebojte se ani strachujte, posiløte se a buíte zmužilí, nebo tak učiní Hospodin všechnim nepøátelùm vašim, proti nimž bojujete. ²⁶ Potom bil je Jozue a zmordoval, a povìsil je na pìti døevích; a viseli na døevích až do veøera. ²⁷ Když pak zapadlo slunce, k rozkazu Jozue složili je s døev, a uvrhli je do jeskyni, v kteréž se byli skryli, a pøivalili kamení veliké k díøe jeskyni, kteréž jest tu až do tohoto dne. ²⁸ Téhož dne také dobyl Jozue Maceda, a pohubil je mečem, i krále jejich pobil spolu s nimi, a všechny lidi, kteøíž byli v nìm. Neživil žádného, ale učinil králi Maceda, jako učinil králi Jericha. ²⁹ Táhl potom Jozue a všechnen Izrael s ním z Maceda k

Lebnu, a dobýval Lebna. ³⁰ I vydal je také Hospodin v ruku Izraelovi i krále jeho, a pobil je mečem, a všechny duše, kteréž byly v něm; nenechal tam žádného živého, a uèinil králi jeho, jako uèinil králi Jericha. ³¹ Táhl také Jozue a všecken Izrael s ním z Lebna do Lachis, a položivše se u něho, dobývali ho. ³² I dal Hospodin Lachis v ruku Izraele, a dobyl ho druhého dne, a pohubil je mečem i všechny lidi, kteříž byli v něm, rovně tak, jakž uèinil Lebnu. ³³ Tehdy pøitáhl Horam, král Gázer, aby pomoc dal Lachis. I porazil jej Jozue i lid jeho, tak že nepozůstavil žádného živého. ³⁴ Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Lachis do Eglon, a položivše se naproti, bojovali proti němu. ³⁵ A vzali je toho dne, a pobili je mečem, a všechny duše, kteréž byly v něm, dne toho pomordovali, rovně tak, jakž uèinili Lachis. ³⁶ Vstoupil pak Jozue a všecken Izrael s ním z Eglon do Hebron, a dobývali ho. ³⁷ I vzali je a zhubili mečem i krále jeho, i všechna místa jeho, i každého èlovíka, kterýž byl v něm; nepozůstavil žádného živého, podobně tak, jakož uèinil Eglon. I zahladil je i všelikou duši, kteráž byla v něm. ³⁸ Potom navracuje se Jozue a všecken Izrael s ním, pøišli do Dabir, a dobýval ho. ³⁹ I vzal je a krále jeho i všechna místa jeho, a pohubili je mečem, a všelikou duši, kteráž byla v něm, jako proklaté vyhladili. Nepozůstavili žádného živého; jakož uèinil Hebron, tak uèinil Dabir i králi jeho, a jakož uèinil Lebnu a králi jeho. ⁴⁰ A tak pohubil Jozue všechnu zemi po horách, i polední stranu, i roviny a údolí, i všechny krále jejich. Nepozůstavil žádného živého, ale všelikou duši vyhladil, jakož pøikázal Hospodin Bùh Izraelský. ⁴¹ Pohubil tedy Jozue všechno od Kádesbarne až do Gázy, a všechnu zemi Gosen až do Gabaon. ⁴² A všechny krále ty a zemi jejich vzal Jozue pojednou, nebo Hospodin Bùh Izraelský bojoval za Izraele. ⁴³ Potom navrátil se Jozue a všecken Izrael s ním do ležení, kteréž bylo v Galgala.

11

¹ To když uslyšel Jabín, král Azor, poslal k Jobábovi, králi Mádon, a k králi Simron, a k králi Achzaf, ² I k králům, kteříž bydlili k straně pùlnoení na horách i na rovinách ku polední Ceneret, i na rovinách a v krajinách Dor na západ, ³ K Kananejskému na východ i na západ, a k Amorejskému, Hetejskému, Ferezejskému a Jebuzejskému na horách, a k Hevejskému pod horou Hermon v zemi Masfa. ⁴ I vytáhli všickni ti a všechna vojska jejich s nimi, lid mnohý jako písek, kterýž jest na bøehu moøském nesèislný, i koòu i vozù velmi mnoho. ⁵ A smluvivše se všickni králové ti, pøitáhli a položili se spolu pøi vodách Merom, aby bojovali proti Izraelovi. ⁶ Øekl pak Hospodin k Jozue: Neboj se jich, nebo zítra o této chvíli vydám všechny tyto k zabítí Izraelovi; koòùm jejich žily podøežeš, a vozy jejich ohnìm spálíš. ⁷ Tedy vytáhl Jozue a s ním všecken lid váleèný proti nim k vodám Merom rychle, a udeøili na ni. ⁸ I dal je Hospodin v ruku Izraelovi, a porazili je. I honili je až k Sidonu velikému, a až k vodám Maserefot, a k údolí Masfe na východ, a pobili je, tak že nepozůstavili žádného živého. ⁹ A uèinil jim Jozue, jakož byl rozkázal jemu Hospodin, koòùm jejich žily zpodøezoval, a vozy jejich ohnìm popálil. ¹⁰ Potom navrátil se Jozue téhož èasu, dobyl Azor, a krále jeho zabil mečem. Azor pak bylo prvé nejznamenitější mezi všemi královstvími. ¹¹ Pobili také všechno, cožkoli v něm živo bylo, mordující je mečem, tak že nezůstalo žádného živého; Azor pak spálil ohnìm. ¹² Takž podobně uèinil všechnìm místùm králù tìch, a všechny krále jejich zjímá Jozue, a zbiv je mečem, vyhladil je, jakož pøikázal Mojžíš, služebník Hospodinùv. ¹³ A však žádného místa z tìch, kteráž ještě zůstala v ohradi své, nespálil Izrael, kromì samého Azor, kterýž spálil Jozue. ¹⁴ A všechny loupeže míst tìch i hovada rozdílili mezi sebou synové Izraelští; toliko všechny lidi zbili mečem, dokudž nevyhladili jich, nenechavše žádného živého. ¹⁵ Jakož byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi, služebníkù svému, tak pøikázal Mojžíš

Jozue, a Jozue tak èinil; nepominul nièeho toho, což byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ¹⁶ A tak vzal Jozue všecku tu zemi, hory i všecku stranu polední, i všecku zemi Gosen, i roviny, i pole, totiž hory Izraelské i roviny jejich, ¹⁷ Od hory Halak, kteráž se táhne do Seir, až k Balgad na rovinì Libánské, pod horou Hermon; všechny také krále jejich zjímal, a zbil je i zmordoval. ¹⁸ Po mnohé dny Jozue vedl válku se všichni tìmi králi. ¹⁹ A nebylo mìsta, ješto by v pokoj vešlo s syny Izraelskými, kromì Hevejských obyvatelù v Gabaon; jiná všecka válkou vzali. ²⁰ Nebo od Hospodina to bylo, že jsou zatvrdili byli srdce své, tak aby vyšli váleèní proti Izraelovi, a aby je v prokletí vydal, a neuèinil jim milosti, ale aby je zahubil, jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ²¹ Toho pak èasu pøitáhl Jozue a vyplénil Enaky z tìch hor, totiž z Hebronu, z Dabir a z Anab, i ze všeliké hory Judské, a ze všeliké hory Izraelské; spolu s mìsty jejich vyhladil je Jozue. ²² Nezùstal žádný z Enakù v zemi synù Izraelských; toliko v Gáze, v Gát a v Azotu zùstali. ²³ Tak tedy vzal Jozue všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi, a dal ji Jozue v dìdictví Izraelovi vedlé dílù jejich, po pokoleních jejich. I odpoèinula zemì od válek.

12

¹ Tito pak jsou králové té zemì, kteréž pobili synové Izraelští, a opanovali zemi jejich, za Jordánem k východu slunce, od potoku Arnon až k hoøe Hermon i všechny roviny k východu: ² Seon, král Amorejský, kterýž bydlil v Ezebon, a panoval od Aroer, kteréž leží pøi bøehu potoka Arnon, a u prostøed potoka toho, a polovici Galád, až do potoka Jabok, kterýž jest na pomezí synù Ammon, ³ A od rovin až k moøi Ceneret k východu, a až k moøi poušti, jenž jest moøe slané k východu, kudyž se jde k Betsimot, a od polední strany ležící pod horou Fazga. ⁴ Pomezí také Oga, krále Bázan, z ostatkù Refaimských, kterýž bydlil v Astarot a v Edrei, ⁵ A kterýž panoval na hoøe Hermon a v Sálecha, i ve všì krajinì Bázan až ku pomezí Gessuri a Machati, a nad polovicí Galád, ku pomezí Seona, krále Ezebon. ⁶ Mojžíš, služebník Hospodinùv, a synové Izraelští pobili je; a dal ji Mojžíš služebník Hospodinùv k vladaøství pokolení Rubenovu, Gádovu a polovici pokolení Manassesova. ⁷ Tito pak jsou králové zemì té, kteréž pobil Jozue a synové Izraelští za Jordánem k západu, od Balgad, kteréž jest na poli Libánském, až k hoøe lysé, kteráž se táhne až do Seir, a dal ji Jozue pokolením Izraelským k vladaøství po dílích jejich, ⁸ Na horách i na rovinách, i po polích, i v údolích, i na poušti a na poledne, zemi Hetejského, Amorejského, Kananejského, Ferezejského, Hevejského a Jebuzejského: ⁹ Král Jericha jeden, král Hai, kteréž bylo na stranì Bethel, jeden; ¹⁰ Král Jeruzalémský jeden, král Hebron jeden; ¹¹ Král Jarmut jeden, král Lachis jeden; ¹² Král Eglon jeden, král Gázer jeden; ¹³ Král Dabir jeden, král Gader jeden; ¹⁴ Král Horma jeden, král Arad jeden; ¹⁵ Král Lebna jeden, král Adulam jeden; ¹⁶ Král Maceda jeden, král Bethel jeden; ¹⁷ Král Tafua jeden, král Chefer jeden; ¹⁸ Král Afek jeden, král Sáron jeden; ¹⁹ Král Mádon jeden, král Azor jeden; ²⁰ Král Simron Meron jeden, král Achzaf jeden; ²¹ Král Tanach jeden, král Mageddo jeden; ²² Král Kedes jeden, král Jekonam z Karmelu jeden; ²³ Král Dor z krajiny Dor jeden, král z Goim v Galgal jeden; ²⁴ Král Tersa jeden. Všeckrálù tòidceti a jeden.

13

¹ Jozue pak již byl starý a sešlý vikem. I øekl jemu Hospodin: Tys se již sstaral, a jsi sešlého viku, zemì pak zùstává velmi mnoho k opanování. ² Tato jest zemì, kteráž zùstává: Všecky konèiny Filistinské a všecka Gessuri, ³ Od Níle, kterýž jest naproti Egyptu, až ku pomezí Akaron na pùlnoci, kterážto krajina Kananejským se pøieítá, v níž jest patero knížetství Filistinských: Gazejské, Azotské, Aškalonitské, Getejské a Akaronitské, a to bylo Hevejské; ⁴ Na poledne pak všecka zemì Kananejská a Mára,

kterěž jest Sidonských až do Afeka, a až ku pomezí Amorejského; ⁵ Též zemì Giblická, a všecken Libán k východu slunce, od Balgad pod horou Hermon, až kde se vchází do Emat. ⁶ Všecky obyvatelé té hory, od Libánu až k vodám Maserefot, všecky Sidonské já vyženu od tváři synů Izraelských; toliko ty rozdíl ji losem lidu Izraelskému v dídictví, jakož¹ jsem přikázal. ⁷ Protož nyní rozdíl zemi tu v dídictví devateru pokolení, a polovici pokolení Manassesova, ⁸ Poněvadž druhá polovice a pokolení Rubenovo a Gádovo vzali díl svůj, kterýž jim dal Mojžíš před Jordánem k východu, jakož dal jim Mojžíš služebník Hospodinův, ⁹ Od Aroer, kteréž jest při běhu potoka Arnon, i místa u prostřed potoka, i všecky roviny Medaba až do Dibon, ¹⁰ I všechna místa Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, až ku pomezí synů Ammon, ¹¹ A Galád, i pomezí Gessuri a Machati, všecku horu Hermon, i všecken Bázan až do Sálecha, ¹² Všecko království Oga v Bázan, kterýž kraloval v Astarot a v Edrei, kterýž byl pozůstal z ostatků Refaim, když je pobil Mojžíš, a zahladil je. ¹³ Nevyhnali pak synové Izraelští Gessuri a Machati, protož bydlil Gessura a Machata u prostřed Izraele až do dnešního dne. ¹⁴ Toliko pokolení Lévi nedal dídictví; obiti ohnivě Hospodina Boha Izraelského jsou dídictví jeho, jakož mluvil jemu. ¹⁵ Dal pak Mojžíš pokolení synů Ruben po děledech jejich dídictví. ¹⁶ A bylo jejich pomezí od Aroer, kteréž jest při běhu potoka Arnon, i místo, kteréž jest u prostřed potoka, i všecky roviny, kteréž jsou při Medaba, ¹⁷ Ezebon i všechna místa jeho, kteráž byla na rovinách, Dibon a Bamotbal a Bethalmeon, ¹⁸ Jasa a Kedemot a Mefat, ¹⁹ A Kariataim a Sabma, a Saratazar na hoře údolí, ²⁰ A Betfegor i Assedot, Fazga a Betsimot. ²¹ Všecka také místa v kraji, i všecko království Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, jehožto zabil Mojžíš i s knížaty Madianskými, Evi i Rekem, Sur, Hur a Rebe, vývodami Seonovými, obyvateli té země. ²² Ano i Baláma, syna Beorova, viš¹ce, zabili synové Izraelští mečem, s jinými, kteříž zbiti od nich. ²³ I bylo pomezí synů Rubenových Jordán s mezemi svými. To jest dídictví synů Rubenových po děledech jejich, místa i vsi jejich. ²⁴ Dal také Mojžíš pokolení Gád, synům Gádovým, po děledech jejich dídictví. ²⁵ A bylo jejich pomezí Jazer i všechna místa Galád, a polovice země synů Ammon až do Aroer, kteréž jest naproti Rabba, ²⁶ A od Ezebon až do Rámot, Masfe a Betonim, a od Mahanaim až ku pomezí Dabir; ²⁷ V údolí také Betaram a Betnemra, a Sochet, a Sefon, ostatek království Seona, krále Ezebon, i Jordán s pomezím svým až k kraji moře Ceneret za Jordánem na východ. ²⁸ To jest dídictví synů Gád po děledech jejich, místa i vsi jejich. ²⁹ Dal také Mojžíš polovici pokolení Manassesova dídictví, i bylo polovice pokolení synů Manassesových, po děledech jejich. ³⁰ Pomezí jejich od Mahanaim, všecken Bázan, všecko království Oga, krále Bázan, i všecky vesnice Jair, kteréž jsou v Bázan, šedesáte míst, ³¹ A polovice Galád, a Astarot, a Edrei, místa království Oga v Bázan. To dal synům Machirovým, syna Manassesova, polovici synů Machirových, po děledech jejich. ³² Ta jsou dídictví, kteráž rozdílil Mojžíš na rovinách Moábských před Jordánem proti Jerichu k východu. ³³ Pokolení pak Lévi nedal Mojžíš dídictví; Hospodin Bůh Izraelský jest dídictví jejich, jakož mluvil jim.

14

¹ Toto pak jest, což dídienì obdrželi synové Izraelští v zemi Kanán, což uvedli jim právem dídieným k vládě Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun, a přední z otců, v pokolení synů Izraelských, ² Losem dílice dídictví jejich, jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby dal devateru pokolení a polovici pokolení. ³ Nebo byl dal Mojžíš dídictví pultetému pokolení před Jordánem, Levítům pak nedal dídictví u prostřed nich. ⁴ Nebo synů Jozefových bylo dvoje pokolení, Manassesovo a Efraimovo; a nedali dílu Levítům v zemi, kromě míst k bydlení, a podmístí jejich pro dobytek a stáda

jejich. ⁵ Jakož pøikázal Hospodin Mojžíšovi, tak uèinili synové Izraelští, a rozdílili zemi. ⁶ Pøistoupili pak synové Juda k Jozue v Galgala, i promluvil k nìmu Kálef, syn Jefonùv, Cenezejský: Ty víš, co jest mluvil Hospodin k Mojžíšovi, muži Božímu, z pøíèiny mé a tvé v Kádesbarne. ⁷ Ve ètyøidceti letech byl jsem, když mne poslal Mojžíš, služebník Hospodinùv, z Kádesbarne k spatøení zemi, a oznámil jsem jemu tu vìc, jakž bylo v srdci mém. ⁸ Ale bratøí moji, kteøíž šli se mnou, zkormoutili srdce lidu, já pak cele kráèel jsem za Hospodinem Bohem svým. ⁹ I pøisáhl Mojžíš toho dne, øka: Jisti že zemi, po kteréž jsi chodil nohama svýma, bude v ðidictví tobì i synùm tvým až na vìky, proto že jsi cele následoval Hospodina Boha mého. ¹⁰ A nyní, aj, propùjeil mi Hospodin života, jakož zaslíbil. Již ètyøidceti a pìt let jest od toho èasu, jakž toto mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a jakž chodil Izrael po poušti, a aj, již dnes jsem v osmdesáti pìti letech, ¹¹ A ješti nyní jsem pøi síle jako tehdáž, když poslal mne Mojžíš. Jaká byla síla má tehdáž, taková i nyní síla má jest k boji, a k vycházení i k vcházení. ¹² Protož nyní dej mi horu tuto, o níž mluvil Hospodin onoho dne, nebo ty slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a mìsta veliká a pevnì hrazená. Bude-li Hospodin se mnou, vyhladím je, jakož mluvil Hospodin. ¹³ I požehnal mu Jozue, a dal Hebron Kálefovi, synu Jefone, v ðidictví. ¹⁴ Protož dostal se Hebron Kálefovi, synu Jefona Cenezejského, v ðidictví až do tohoto dne, proto že cele kráèel za Hospodinem Bohem Izraelským. ¹⁵ Sloulo pak Hebron prvé mìsto Arbe, kterýžto Arbe byl èlovìk veliký mezi Enakim. I odpoèinula zemi od bojù.

15

¹ Tento pak byl los pokolení synù Juda po èeledech jejich, pøi pomezí Edomském a poušti Tsin ku poledni, k stranì polední. ² I byla jejich meze polední kraj moøe slaného od zátoky, kteráž se chýlí ku poledni. ³ Odkudž jde na poledne k vrchu Akrabim, pøechází Tsin, a táhne se od poledne k Kádesbarne, i pøichází až do Ezron, a odtud toèí se k Addar, a obchází Karkaha. ⁴ Odtud jde do Asmona, a vychází ku potoku Egyptskému, a pøichází meze ta až k západu. To budete mít pomezí na poledne. ⁵ Meze pak na východ jest moøe slané, až k kraji Jordánu, a meze strany pùlnoèní jest od zátoky moøe a od kraje Jordánu. ⁶ Odkudž jde meze ta do Betogla, a táhne se od pùlnoci do Betaraba; a odtud pøichází k kameni Bohana syna Rubenova. ⁷ A vstupuje ta meze do Dabir od údolí Achor, a na pùlnoci chýlí se k Galgala, kteréž jest naproti vcházení do Adomim, jenž jest údolí tomu ku poledni, a pøechází k vodám Enses, a skonává se u studnice Rogel. ⁸ Odtud jde ta meze pøes údolí synù Hinnom k stranì Jebus od poledne, jenž jest Jeruzalém, odkudž vstupuje táž meze k vrchu hory, kteráž jest naproti údolí Hinnom na západ, a kteráž jest na konci údolí Refaim na pùlnoci. ⁹ Obchází pak ta meze od vrchu té hory k studnici vody Neftoa, a vychází k mìstùm hory Efron; a odtud jde ta meze do Bála, jenž jest Kariatjeharim. ¹⁰ Potom toèí se ta meze od Bála na západ k hoøe Seir, a odtud jde k stranì hory Jeharimských od pùlnoci, jenž jest Cheslon, a sstupuje do Betsemes, a pøichází do Tamna. ¹¹ A vychází ta meze v stranu Akaron na pùlnoci, a toèí se vùkol k Sechronu, a pøechází až k hoøe Bála, a odtud táhne se do Jebnael, i dochází ta meze k moøi. ¹² Potom západní pomezí jest pøi moøi velikém a mezech jeho. To jest pomezí synù Juda vùkol, po èeledech jejich. ¹³ Kálefovi pak, synu Jefone, dal díl u prostøed synù Juda, podlé øeèi Hospodinovy k Jozue, mìsto Arbe, otce Enakova, jenž jest Hebron. ¹⁴ I vyhnal odtud Kálef tøi syny Enakovy: Sesai a Achimana a Tolmai, rodinu Enakovu. ¹⁵ A odtud vstoupil k obyvatelùm Dabir, kteréž prvé sloulo Kariatsefer. ¹⁶ I øekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁷ Dobył ho pak Otoniel syn Cenezùv, pøibuzný Kálefùv, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁸ I stalo se, že když pøišla k nìmu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; protož ssedla

s osla. I øekl jí Kálef: Což ti? ¹⁹ A ona odpovìdila: Dej mi dar, ponìvadž jsi mi dal zemi suchou, dejž mi také studnice vod. I dal jí studnice horní a studnice dolní. ²⁰ To jest dìdictví pokolení synù Juda po èeledech jejich. ²¹ Tato pak jsou místa v konèinách pokolení synù Juda, podlé pomezí Edom na poledne: Kabsael, Eder a Jagur; ²² A Cina, a Dimona, a Adada; ²³ A Kedes, a Azor, a Jetnan; ²⁴ Zif a Telem, a Balot; ²⁵ Též Azor, Chadat a Kariot, Ezron, jenž jest Azor; ²⁶ Amam a Sama, a Molada; ²⁷ A Azar Gadda, a Esmon, a Betfelet; ²⁸ Též Azarsual, a Bersabé, a Baziothia; ²⁹ Bála a Im, a Esem; ³⁰ A Eltolad, a Chesil, a Horma; ³¹ A Sicelech, a Medemena, a Sensenna; ³² A Lebaot, a Selim, též Ain a Remmon; všech míst dvadcti a devìt i vsi jejich. ³³ Na rovinách pak: Estaol a Zaraha, a Asna; ³⁴ A Zanoë, a Engannim, Tafua a Enaim; ³⁵ Jarmut, Adulam, Socho a Azeka; ³⁶ A Saraim, Aditaim, a Geder, a Gederotaim, míst ètrnácte i vsi jejich; ³⁷ Senan a Adassa, a Magdalgad; ³⁸ Delean a Masfa, a Jektehel; ³⁹ Lachis, Baskat a Eglon; ⁴⁰ Chebon, Lemam a Cetlis; ⁴¹ Gederot, Betdagon, a Naama, i Maceda, míst šestnáct a vsi jejich; ⁴² Lebna, Eter a Asan; ⁴³ Jefta, Asna a Nesib; ⁴⁴ Ceila, Achzib a Maresa, míst devìt i vsi jejich; ⁴⁵ Akaron a mìsteèka, i vsi jeho; ⁴⁶ Od Akaron až k moři všecka místa, kteráž se chýlí k Azotu, i vsi jejich; ⁴⁷ Azot, mìsteèka jeho i vsi jeho; Gáza, mìsteèka jeho i vsi jeho až ku potoku Egyptskému, i moøe veliké s pomezím svým. ⁴⁸ A na horách: Samir, Jeter a Socho; ⁴⁹ Danna a místo Sanna, jenž jest Dabir; ⁵⁰ Anab, Estemo a Anim; ⁵¹ Gosen, Holon a Gilo, míst jedenácte i vsi jejich; ⁵² Arab, Duma a Esan; ⁵³ Janum, Bettafua a Afeka; ⁵⁴ Též Atmata a Kariatarbe, jenž jest Hebron, a Sior, míst devìt a vsi jejich. ⁵⁵ Maon, Karmel a Zif, a Juta; ⁵⁶ Jezreel a Jukadam, a Zanoë; ⁵⁷ Kain, Gabaa a Tamna, míst deset i vsi jejich; ⁵⁸ Alul, Betsur a Gedor; ⁵⁹ Maret, Betanot a Eltekon, míst šest i vsi jejich; ⁶⁰ Kariatbaal, kteréž jest Kariatjeharim, a Rebba, místa dvì i vsi jejich; ⁶¹ Na poušti: Betaraba, Middin a Sechacha; ⁶² A Nibsam, a místo solné, a Engadi, míst šest i vsi jejich. ⁶³ Jebuzejských pak obyvatelù Jeruzaléma nemohli synové Juda vypléniti, protož bydlil Jebuzejský s syny Judskými v Jeruzalémì až do tohoto dne.

16

¹ Potom padl los synùm Jozefovým, od Jordánu proti Jerichu pøi vodách Jeriškých k východu, pouš^t, kteráž se zaèíná od Jericha pøes hory Bethel. ² A od Bethel vychází do Lùza, a pøichází ku pomezí Archi do Atarot. ³ Potom jde k moři ku pomezí Jefleti, až ku pomezí Betoron dolního, a až k Gázer, a skonává se pøi moři. ⁴ I vzali dìdictví své synové Jozefovi, Manasses a Efraim. ⁵ Byla pak meze synù Efraimových po èeledech jejich, ta byla meze dìdictví jejich na východ, od Atarot Addar až do Betoron vrchního. ⁶ A vychází meze ta k moři pøi Michmetat od pùlnoèní strany, a obchází meze k východu Tanatsilo, a pøechází ji od východu k Janoe. ⁷ A sstupuje z Janoe do Atarot a Nárat, a pøichází do Jericha, a vychází k Jordánu. ⁸ Od Tafue meze jde k moři ku potoku Kána, a skonává se pøi moři. To jest dìdictví pokolení synù Efraim po èeledech jejich. ⁹ Mìsta pak oddìlená synùm Efraimovým byla u prostøed dìdictví synù Manassesových, všecka místa s vesnicemi svými. ¹⁰ A nevyplénili Kananea bydlícího v Gázer. I bydlil Kananejský u prostøed Efraima až do dnes, dávaje plat.

17

¹ A tento byl los Manassesùv (nebo on jest prvorozený Jozefùv): Machirovi prvorozenému Manassesovu, otcì Gálad, proto že byl muž bojovný, dostal se Gálad a Bázan. ² Dostalo se také jiným synùm Manassesovým po èeledech jejich, synùm Abiezer, a synùm Helek, a synùm Asriel, i synùm Sechem, a synùm Hefer, a synùm Semida. (Nebo ti jsou synové Manassesovi, syna Jozefova, muži po rodech svých. ³ Ale Salfad, syn Hefer, syna Gálad, syna Machir, syna Manasse, nemìl synù, než

dcery toliko, jejichž jsou tato jména: Mahla a Noa, Hegla, Melcha a Tersa. ⁴ Kteréžto pøistoupivše pøed Eleazara knìze, a pøed Jozue, syna Nun, i pøed knìžata, øekly: Hospodin pøikázal Mojžíšovi, aby nám dal dìdictví u prostøed bratøí našich. I dal jim Jozue podlé rozkázání Hospodinova dìdictví u prostøed bratøí otce jejich.) ⁵ Dostalo se provazcù Manassesovi deset, krom zemi Galád a Bázan, kteráž byla pøed Jordánem. ⁶ Nebo dcery Manassesovy obdržely dìdictví mezi syny jeho, zemi pak Galád pøišla jiným synùm Manassesovým. ⁷ A byla meze Manassesova od Asser, Michmetat, jenž jest pøed Sichem, a táhne se na pravou stranu k obyvatelùm Entafue. ⁸ (Manassesova zajisté byla zemi Tafue, ale Tafue podlé pomezí Manassesova jest synù Efraimových.) ⁹ Odkudž sstupuje pomezí ku potoku Kána, na poledne tomu potoku, a tu jsou mìsta Efraimova u prostøed míst Manassesových; pomezí pak Manassesovo jest na pùlnoci toho potoka, a skonává se pøi moøi. ¹⁰ Na poledne jest díl Efraimùv, a na pùlnoci Manassesùv, moøe pak jest pomezí jejich; a v pokolení Asser sbíhají se na pùlnoci, v pokolení pak Izachar na východ. ¹¹ Nebo dìdictví Manassesovo jest mezi Izacharovým a Asserovým, Betsan i mìsteèka jeho, a Jibleam a mìsteèka jeho; též obyvatelé Dor a mìsteèka jeho, a obyvatelé Endor a mìsteèka jeho; také obyvatelé Tanach a mìsteèka jeho, i obyvatelé Mageddo a mìsteèka jeho; tøi ty krajiny. ¹² Ale synové Manassesovi nemohli vypléniti obyvatelù tìch míst; protož smileji poèal Kananejský bydliti v zemi té. ¹³ Když se pak zsilili synové Izraelští, uvedli sobì Kananejské pod plat, a nevyhladili jich do konce. ¹⁴ Tedy mluvili synové Jozefovi k Jozue, økouce: Proè jsi nám dal dìdictví toliko los jeden a provazec jeden, ponìvadž jsme lid mnohý; nebo až dosavad žehnal nám Hospodin. ¹⁵ I øekl jim Jozue: Ponìvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa, a vyplaø sobì tam v zemi Ferezejské a Refaimské, jestliže¹ jest malá hora Efraim. ¹⁶ Jemuž odpovídili synové Jozefovi: I tak nám nepostaèí ta hora; pøes to vozy železné mají všickni Kananejští, kteøíž bydlejí v luzích tìch, i ti, kteøíž jsou v Betsan a v mìsteèkách jeho, i ti, kteøíž jsou v údolí Jezreel. ¹⁷ I øekl Jozue domu Jozefovu, Efraimovu a Manassesovu, øka: Lid mnohý a silný jsi, nebudeš mítí toliko dílu jednoho, ¹⁸ Ale horu budeš mítí. Jestliže¹ pøekáží les, tedy vysekáš jej, a obdržíš konèiny její; nebo vyhladíš Kananejského, aèkoli má vozy železné a jest silný.

18

¹ Shromáždilo se pak všechno množství synù Izraelských do Sílo, a tu postavili stánek úmluvy, když již zemi od nich podmanìna byla. ² Pozůstalo pak z synù Izraelských, jimž ještì nebylo rozdíleno dìdictví jejich, sedmero pokolení. ³ I øekl Jozue synùm Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti, abyste se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bùh otcù vašich? ⁴ Vydejte z sebe z každého pokolení tøi muže, a¹ je pošli, aby vstanouce, zchodili zemi, a popsali ji vedlé dìdictví svých; potom navrátí se ke mnì. ⁵ I rozdílí ji na sedm dílù. Juda zůstane v konèinách svých od poledne, a èeledi Jozefovy zůstanou v konèinách svých od pùlnoci. ⁶ Vy pak, když popíšete zemi na sedm dílù, pøinesete sem ke mnì; tedy uvrhu vám losy zde pøed Hospodinem Bohem naším. ⁷ Nebo nemají dílu Levítové u prostøed vás, proto že knìžství Hospodinovo jest dìdictví jejich; Gád pak a Ruben, a polovice pokolení Manassesova, vzali dìdictví své pøed Jordánem na východ, kteréž dal jim Mojžíš, služebník Hospodinùv. ⁸ Protož vstavše muži ti, odešli. A pøikázal Jozue tìm, kteøíž šli, aby popsali zemi, øka: Jdìte a projdìte zemi, a popište ji; potom navra'te se ke mnì, a uvrhu zde losy pøed Hospodinem v Sílo. ⁹ Tedy odešli muži, a prošedše zemi, popsali ji po místech na sedm dílù na knìze, a navrátili se k Jozue do stanù v Sílo. ¹⁰ I uvrhl jim losy Jozue v Sílo pøed Hospodinem, a rozdílil tu Jozue zemi synùm Izraelským vedlé dílù jejich. ¹¹ Padl pak los pokolení synù Beniaminových

po èeledech jejich, a pøišla meze dílu jejich mezi syny Juda a syny Jozefovy. ¹² A byla meze jejich k stranì pùlnoèní od Jordánu, a šla pøi stranì pùlnoèní Jericha, a táhla se na hory k moøi, a skonávala se pøi poušti Betaven. ¹³ A odtud pøechází ta meze do Lùz, pøi stranì Lùz polední, (jenž jest Bethel,) a chýlí se ta meze do Atarot Addar vedlé hory, kteráž jest od poledne Betoron dolního. ¹⁴ Odkudž obchází vùkol k stranì moøe na poledne od hory, kteráž jest proti Betoron ku polední, a konec její jest Kariatbaal, (jenž jest Kariatjeharim), mìsto synù Juda. Ta jest strana západní. ¹⁵ Strana pak ku poledni od konce Kariatjeharim, a vychází ta meze k moøi, a pøichází až k studnici vod Neftoa. ¹⁶ A táhne se táž meze k konci hory, kteráž jest naproti údolí synù Hinnom, a jest v údolí Refaim na pùlnoci, a bìží skrze údolí Hinnom po stranì Jebuzea na poledne, a pøichází k studnici Rogel. ¹⁷ Potom toèí se od pùlnoci, a dochází k Enses, a vychází do Gelilot, kteréž jest naproti místu, kudy se jde do Adomim, a sstupuje k kameni Bohana, syna Rubenova. ¹⁸ Odtud pøechází k stranì, kteráž jest naproti rovinám strany pùlnoèní, a táhne se do Araba. ¹⁹ Odtud jde k stranì Betogla na pùlnoci, a skonává se meze ta pøi zátoce moøe slaného od pùlnoèní strany, tu kdež vpadá Jordán do moøe na polední stranì. To jest pomezí ku poledni. ²⁰ Jordán také je oddíljuje k stranì východní. To jest dìdictví synù Beniaminových s mezemi svými vùkol a vùkol po èeledech jejich. ²¹ A byla mìsta tato pokolení synù Beniaminových po èeledech jejich: Jericho, Betogla a údolí Kasis; ²² A Betaraba, Semaraim a Bethel; ²³ A Avim, též Afara a Ofra; ²⁴ A Cefer, Hamona, Ofni a Gaba, mìst dvanácta vsi jejich; ²⁵ Gabaon, Ráma a Berot; ²⁶ Masfa, Kafira a Mosa; ²⁷ Rekem, Jarefel a Tarela; ²⁸ A Sela, Elef a Jebus, (jenž jest Jeruzalém,) Gibat, Kariat, mìst ètrnácte i vsi jejich. To jest dìdictví synù Beniaminových po èeledech jejich.

19

¹ Potom padl los druhý Simeonovi, pokolení synù Simeonových, po èeledech jejich, a bylo dìdictví jejich u prostøed dìdictví synù Juda. ² A pøišlo jim v dìdictví jejich Bersabé, Seba a Molada; ³ Azarsual a Bala, též Esem; ⁴ Eltolad a Betul, a Horma; ⁵ Sicelech a Betmarchabot, a Azarsusa; ⁶ Betlebaot a Sarohem, mìst tøinácte i vsi jejich; ⁷ Ain, Remmon, též Eter a Asan, mìsta ètyøi i vsi jejich; ⁸ I všechny vsi, kteréž byly vùkolí mìst tìch, až do Balatber a Rámat poledního. To jest dìdictví pokolení synù Simeonových po èeledech jejich. ⁹ Z podílu synù Judových bylo dìdictví synù Simeonových; nebo díl synù Judových byl jim pøíliš veliký, protož u prostøed dìdictví jejich vzali dìdictví synové Simeonovi. ¹⁰ Potom pøišel tøetí los synù Zabulon po èeledech jejich, a jest meze dìdictví jejich až do Sarid. ¹¹ Odkudž vstupuje meze jejich podlé moøe k Merala, a pøichází až do Debaset, a bìží až ku potoku, kterýž jest proti Jekonam. ¹² Obrací se pak od Sarid nazpátek k východu slunce, ku pomezí Chazelet Tábor, a odtud táhne se k Daberet, a vstupuje do Jafie. ¹³ Odtud pøechází zase k východu, do Gethefer a do Itakasin, odkudž vychází do Remmon, a toèí se k Nea. ¹⁴ Toèí se také táž meze od pùlnoci do Anaton, a dochází až k údolí Jeftael; ¹⁵ A Katet, Naalol, Simron, Idala a Betlém, mìst dvanácte i vsi jejich. ¹⁶ To jest dìdictví synù Zabulonových po èeledech jejich, ta mìsta i vsi jejich. ¹⁷ Izacharovi také padl los ètvrtý, totiž synù Izacharovým po èeledech jejich. ¹⁸ A meze jejich: Jezreel, Kasalat a Sunem; ¹⁹ Hafaraim, Sion, též Anaharat; ²⁰ Rabbot, Kesion a Abez, ²¹ Ramet, Engannim a Enhada, i Betfesese. ²² Odkudž pøibíhá meze k Táboru a k Sehesima a k Betsemes, a dochází až k Jordánu, mìst šestnácte i vsi jejich. ²³ To jest dìdictví pokolení synù Izacharových po èeledech jejich, ta mìsta i vsi jejich. ²⁴ Padl také los pátý pokolení synù Asser po èeledech jejich. ²⁵ A byla meze jejich: Helkat a Chali, a Beten, a Achzaf; ²⁶ Elmelech, též Amaad a Mesal, a pøibíhá až na Karmel k moøi, a do Sichor Libnat; ²⁷ A obrací se k východu slunce do Betdagon,

a dosahá k losu Zabulonovu, a do údolí Jeftael k půlnoci, a do Betemek a Nehiel, a táhne se do Kábul na levou stranu, ²⁸ A do Ebron a Rohob, a Hamon a Kána až do Sidonu velikého. ²⁹ Odtud se navrací ta meze do Ráma až k místu hrazenému Zor; tu se obrací do Chosa, a skonává se při moři podlé vyměření v Achziba. ³⁰ K tomu přísluší Afek a Rohob, místo dvamecítma i vsi jejich. ³¹ To jest didictví pokolení synů Asser po èeledech jejich, ta místa i vsi jejich. ³² Synům Neftalímovým padl los šestý, po èeledech jejich. ³³ A byla meze jejich od Helef a od Elon do Sananim, a Adami, Nekeb a Jebnael, až do Lekum, a skonává se u Jordánu. ³⁴ Potom navracuje se meze na západ k Azanot Tábor, a odtud jde do Hukuka, a vpadá k Zabulonovu od poledne, a k Asserovu přibíhá od západu, a k Judovu při Jordánu na východ slunce. ³⁵ Místa pak hrazená jsou: Assedim, Ser a Emat, Rechat a Ceneret; ³⁶ Adama, Ráma a Azor; ³⁷ Kedes, Edrei a Enazor; ³⁸ Jeron, Magdalel, Horem, Betanat a Betsemes, místo devatenácte i vsi jejich. ³⁹ To jest didictví pokolení synů Neftalím po èeledech jejich, ta místa s vesnicemi svými. ⁴⁰ Na pokolení synů Dan po èeledech jejich padl los sedmý. ⁴¹ A byla meze didictví jejich: Zaraha a Estaol, a Hirsemes; ⁴² Salbin, Aialon a Jetela; ⁴³ Elon, Tamna a Ekron; ⁴⁴ Elteke, Gebbeton a Baalat; ⁴⁵ Jehud, Beneberak a Getremmon; ⁴⁶ Mehaiarkon a Rakon s pomezím, kteréž jest naproti Joppe. ⁴⁷ Přišlo pak pomezí synům Dan příliš malé. Protož vstoupili synové Dan, a bojovali proti Lesen, a dobyvše ho, pobili obyvatele ostrostí meče, a vzavše je v didictví, bydlili tam, a přezdili Lesenu Dan, vedlé jména Dan otce svého. ⁴⁸ To jest didictví pokolení synů Dan po èeledech jejich, ta místa i vsi jejich. ⁴⁹ Když pak přestali díliti se zemí po mezích jejich, dali synové Izraelští didictví Jozue, synu Nun, mezi sebou. ⁵⁰ Podlé rozkázání Hospodinova dali jemu místo, kteréhož žádal, Tamnatsára, na hoře Efraim. I vystavil místo, a přebýval v něm. ⁵¹ Ta jsou didictví, kteráž dali k vládaství Eleazar kněz a Jozue syn Nun, i přední z otců pokolení synů Izraelských, losem v Sílo před Hospodinem, u dveří stánku úmluvy, a tak dokonali rozdělování země.

20

¹ I mluvil Hospodin k Jozue, øka: ² Mluv k synům Izraelským, a řci jim: Oddejte z těch míst vašich místa útoišťná, o nichž jsem mluvil vám skrze Mojžíše, ³ Aby tam utekl vražedník, kterýž by zabil èlovíka nechtě a z nevědomí. I budou vám útoišťi před přítelem zabitého. ⁴ A když by utekl do jednoho z těch míst, stane u vrat v bráni místa, a oznámí starším místa toho při svou; i přijmou ho do místa k sobě, a dají mu místo, i bydlení bude u nich. ⁵ Když by jej pak honil přítel toho zabitého, nevydají vražedníka v ruce jeho; nebo nechtě udeřil bližního svého, nemív ho prvé v nenávisti. ⁶ A bydlení bude v místě tom, dokudž nestane před shromážděním k soudu, až do smrti kníze velikého, kterýž by byl toho èasu; nebo tehdaž navrátí se vražedník, a přijde do místa svého a do domu svého, do místa, odkudž utekl. ⁷ I oddělili Kádes v Galilei na hoře Neftalím, a Sichem na hoře Efraim, a místo Arbe, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda. ⁸ Před Jordánem pak proti Jerichu k východu oddělili Bozor, kteréž leží na poušti v rovině pokolení Rubenova, a Rámot v Galád z pokolení Gádova, a Golan v Bázan z pokolení Manassesova. ⁹ Ta místa byla útoišťná všem synům Izraelským, i příchozímu, kterýž pohostinu jest mezi nimi, aby utekl tam, kdo by koli zabil nikoho nechtě, a nesešel od ruky přítele toho zabitého prvé, než by stál před shromážděním.

21

¹ Přistoupili pak přední z otců Levítského pokolení k Eleazarovi knězi, a k Jozue, synu Nun, a k předním z otců pokolení synů Izraelských, ² A mluvili k nim v Sílo, v

zemi Kananejské, økouce: Hospodin pøikázal skrze Mojžíše, abyste nám dali místa k pøebývání, i podmístí jejich pro dobytky naše. ³ Dali tedy synové Izraelští Levítùm z dìdictví svého, vedlé rozkázání Hospodinova, místa tato i podmístí jejich. ⁴ Padl pak los èeledem Kahat, i dáno losem synùm Arona knìze, Levítùm, z pokolení Juda, a z pokolení Simeon, i z pokolení Beniaminova míst tøinácte. ⁵ A jiným synùm Kahat, z èeledí pokolení Efraimova, a z pokolení Danova, a z polovice pokolení Manassesova losem dáno míst deset. ⁶ Synùm pak Gerson, z èeledí pokolení Izacharova, a z pokolení Asserova, též z pokolení Neftalímova, a z polovice pokolení Manassesova v Bázan losem dáno míst tøinácte. ⁷ Synùm Merari po èeledech jejich, z pokolení Rubenova a z pokolení Gádova, též z pokolení Zabulonova míst dvanácte. ⁸ Dali tedy synové Izraelští Levítùm ta místa i pøedmístí jejich, (jakož pøikázal Hospodin skrze Mojžíše,) losem. ⁹ A tak z pokolení synù Judových, a z pokolení synù Simeonových dána jsou místa, kterýchž tuto jména jsou položena. ¹⁰ A dostal se první díl synùm Aronovým, z èeledí Kahat, z synù Léví; nebo jim padl los první. ¹¹ Dáno jest tedy jim místo Arbe, otce Enakova, (jenž jest Hebron,) na hoøe Juda, a pøedmístí jeho vùkol niho. ¹² Ale pole místa toho i vsi jeho dali Kálefovi synu Jefone k vládaøství jeho. ¹³ Synùm tedy Arona knìze dali místo útoèiš¹né vražedníkù, Hebron i pøedmístí jeho, a Lebno i pøedmístí jeho; ¹⁴ A Jeter s pøedmístím jeho, též Estemo a pøedmístí jeho; ¹⁵ Holon i pøedmístí jeho, a Dabir s podmístím jeho; ¹⁶ Také Ain s pøedmístím jeho, a Juta s podmístím jeho, i Betsemes a pøedmístí jeho, míst devít z toho dvojího pokolení. ¹⁷ Z pokolení pak Beniaminova dali Gabaon a pøedmístí jeho, a Gaba s pøedmístím jeho; ¹⁸ Též Anatot a podmístí jeho, i Almon s pøedmístím jeho, místa ètyøi. ¹⁹ Vøech míst synù Aronových knìží tøinácte míst s pøedmístími jejich. ²⁰ Èeledem pak synù Kahat, Levítùm, kteøíž pozůstali z synù Kahat, (byla pak místa losu jejich z pokolení Efraim,) ²¹ Dali jim místo útoèiš¹né vražedníkù, Sichem i pøedmístí jeho, na hoøe Efraim, a Gázer s pøedmístím jeho. ²² Též Kibsaim a pøedmístí jeho, a Betoron s pøedmístím jeho, místa ètyøi. ²³ Z pokolení pak Dan: Elteke a pøedmístí jeho, a Gebbeton s pøedmístím jeho; ²⁴ Též Aialon a pøedmístí jeho, a Getremmon s podmístím jeho, místa ètyøi. ²⁵ Z polovice pak pokolení Manassesova: Tanach a podmístí jeho, a Getremmon s pøedmístím jeho, místa dvì. ²⁶ Vøech míst deset s pøedmístími jejich èeledem synùm Kahat ostatním. ²⁷ Synùm také Gersonovým, z èeledí Levítských, z polovice pokolení Manassesova dali místo útoèiš¹né vražedníkù, Golan v Bázan a pøedmístí jeho, a Bozran s pøedmístím jeho, místa dvì. ²⁸ Z pokolení Izacharova: Kesion a podmístí jeho, a Daberet s pøedmístím jeho; ²⁹ Jarmut a pøedmístí jeho, a Engannim s pøedmístím jeho, místa ètyøi. ³⁰ Z pokolení pak Asserova: Mesal a pøedmístí jeho, též Abdon a podmístí jeho; ³¹ Helkat s pøedmístím jeho, a Rohob s podmístím jeho, místa ètyøi. ³² Z pokolení také Neftalímova: Místo útoèiš¹né vražedníkù, Kedes v Galilei a pøedmístí jeho, a Hamotdor s pøedmístím jeho, a Kartam s pøedmístím jeho, místa tøi. ³³ Vøech míst Gersonitských po èeledech jejich, tøinácte míst s pøedmístími jejich. ³⁴ Èeledem pak synù Merari, Levítùm ostatním, dali z pokolení Zabulonova Jekonam a pøedmístí jeho, Karta a pøedmístí jeho; ³⁵ Damna a pøedmístí jeho, Naalol a pøedmístí jeho, místa ètyøi. ³⁶ Z pokolení pak Rubenova: Bozor a pøedmístí jeho, a Jasa a pøedmístí jeho; ³⁷ Kedemot a pøedmístí jeho, a Mefat s podmístím jeho, místa ètyøi. ³⁸ A z pokolení Gádova: Místo útoèiš¹né vražedníkù, Rámot v Galád a pøedmístí jeho, a Mahanaim s pøedmístím jeho; ³⁹ Ezebon a podmístí jeho, Jazer s podmístím jeho, místa ètyøi. ⁴⁰ Vøech míst synù Merari po èeledech jejich, kteøíž ostatní byli z èeledí Levítských, bylo podlé losu jejich míst dvanácte. ⁴¹ A tak vøech míst Levítských u prostøed vládaøství synù Izraelských míst ètyøidceti osm s pøedmístími svými.

⁴² Mìlo pak to mìsto jedno každé obzvláštnì svá pøedmìstí vùkol sebe, a taková byla všeka ta mìsta. ⁴³ Dal tedy Hospodin Izraelovi všeku tu zemi, kterouž s pøisahou zaslíbil dátì otcùm jejich; i opanovali ji dìdiènì, a bydlili v ní. ⁴⁴ Dal také Hospodin jim odpoèinutí se všech stran podlé všeho, jakž byl s pøisahou zaslíbil otcùm jejich, aniž kdo byl, ješto by ostál proti nim ze všech nepøátel jejich; všechny nepøátely jejich dal Hospodin v ruku jejich. ⁴⁵ Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého slova dobrého, kteréž mluvil Hospodin k domu Izraelskému, ale všechno se tak stalo.

22

¹ Toho èasu povolav Jozue Rubenitských, Gáditských a polovice pokolení Manassesova, ² Øekl jim: Vy jste ostøíhali všeho, což pøikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinùv, a poslouchali jste hlasu mého ve všem, což jsem pøikázal vám. ³ Neopustili jste bratøí svých již za dlouhý èas až do dne tohoto, ale bedlivì jste ostøíhali pøikázání Hospodina Boha vašeho. ⁴ Nyní pak již odpoèinutí dal Hospodin Bùh váš bratøím vašim, jakož mluvil jim; již tedy navra^tte se a beòte se do stanù svých, do zemi vládaøství svého, kteréž vám dal Mojžíš, služebník Hospodinùv, pøed Jordánem. ⁵ Toliko hleíte pilnì zachovávatì a plniti pøikázání a zákon, kterýž pøikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinùv, a mìlovati Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách jeho, a zachovávajíce pøikázání jeho, pøidržeti se ho, a sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou. ⁶ A požehnav jim Jozue, propustil je; i odešli do stanù svých. ⁷ (Polovici pak pokolení Manassesova dal byl Mojžíš dìdictví v Bázan, a druhé polovici jeho dal Jozue s bratøími jejich za Jordánem k západu.) A když je propouští Jozue do stanù jejich, požehnal jim, ⁸ A mluvil k nim, øka: S bohatstvím velikým navracujete se do stanù svých a s dobytky velmi mnohými, s støíbrem a zlatem, s mìdí a železem a rouchem velmi mnohým; rozdìltež se loupeží nepøátel svých s bratøími svými. ⁹ Tedy navracujíce se, odešli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova od synù Izraelských z Sílo, jenž jest v zemi Kananejské, aby šli do zemi Galád, do zemi vládaøství svého, v kteréž dìdictví obdrželi, vedlé øeèi Hospodinovy skrze Mojžíše. ¹⁰ A pøišedše ku pomezí pøi Jordánu, kteréž jest v zemi Kananejské, i vzdìlali tu synové Rubenovi, a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltáø nad Jordánem, oltáø veliký ku podivení. ¹¹ Uslyšeli pak synové Izraelští, že praveno bylo: Aj, vystavili synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltáø naproti zemi Kananejské, pøi pomezí u Jordánu, kdež pøešli synové Izraelští. ¹² Uslyševše, pravím, synové Izraelští, sešlo se všechno množství jejich do Sílo, aby táhli proti nim k boji. ¹³ I poslali synové Izraelští k synùm Rubenovým a k synùm Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do zemi Galád Fínesa, syna Eleazara knìze, ¹⁴ A deset knížat s ním, po jednom knížeti z každého domu otcovského, ze všech pokolení Izraelských. (Každý pak z nich byl pøední v domì otcù svých v tisících Izraele.) ¹⁵ Ti pøišli k synùm Rubenovým a k synùm Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do zemi Galád, a mluvili s nimi, økouce: ¹⁶ Toto praví všechno shromáždìní Hospodinovo: Jaké jest to pøestoupení, jímž jste pøestoupili proti Bohu Izraelskému, odvrátivše se dnes, abyste nešli za Hospodinem, vzdìlavše sobì oltáø, abyste se protivili dnes Hospodinu? ¹⁷ Ješti-liž se nám malá zdá nepravost modly Fegor, od níž nejsme øešitìni až do dnes, proèež byla rána v shromáždìní Hospodinovu, ¹⁸ Že vy pøes to odvracujete se dnes, abyste nešli za Hospodinem? I stane se, ponìvadž vy dnes odporujete Hospodinu, že on zítra na všechno shromáždìní Izraelské rozhívá se. ¹⁹ Jestliže¹ jest neèistá zemi vládaøství vašeho, pøejdìte do zemi vládaøství Hospodinova, v níž pøebývá stánek Hospodinùv, a dìdictví vezmìte mezi námi; toliko proti Hospodinu se nepostavujte, a nebuíte odporní nám, stavìjíce sobì oltáø mimo oltáø Hospodina Boha našeho.

²⁰ Zdali Achan syn Záře nedopustil se pøestoupení pøi vici proklaté? A pøišlo rozhnivání na všechno shromáždění Izraelské, a on sám jeden zhøešiv, nezahynul pro svou nepravost sám. ²¹ I odpovídili synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova, a mluvili s knížaty tisícù Izraelských: ²² Silný Bùh Hospodin, silný Bùh Hospodin, on¹ ví, ano sám Izrael pozná, že¹ jsme ne z zpourey a všetečnosti proti Hospodinu to uèinili, jináè nezachovávejž nás ani dne tohoto. ²³ Jisti že¹ jsme nestavili sobì oltáøe k tomu, abychom se odvrátiti mìli a nejíti za Hospodinem, ani k obìtování na nìm zápalù a obìtí suchých, a k obìtování na nìm obìtí pokojných, sic jináè Hospodin sám a¹ to vyhledává. ²⁴ Anobrž raději obávající se té vici, uèinili jsme to, myslíce: Potom mluviti budou synové vaši synùm našim, økouce: Co vám do Hospodina Boha Izraelského? ²⁵ Ponìvadž meze položil Hospodin mezi námi a vámi, ó synové Rubenovi a synové Gádovi, Jordán tento, nemáte vy dílu v Hospodinu. I odvrátí synové vaši syny naše od báznì Hospodinovy. ²⁶ Protož jsme øekli: Pøièiòme se a vzdìlejme oltáø, ne pro zápalý a obìtí, ²⁷ Ale aby byl svìdkem mezi námi a vámi, a mezi potomky našimi po nás, k vykonávání služby Hospodinu pøed nìm zápalý našimi, a obìtmi našimi a pokojnými obìtmi našimi, a aby neøekli potom synové vaši synùm našim: Nemáte dílu v Hospodinu. ²⁸ Protož jsme øekli: Jestliže by potom mluvili nám neb potomkùm našim, tedy odpovíme: Vizte podobenství oltáøe Hospodinova, kterýž uèinili otcové naši, ne pro zápalý ani obìtí, ale aby byl na svìdectví mezi námi a vámi. ²⁹ Odstup to od nás, abychom odporovati mìli Hospodinu, a odvraceti se dnes a nejíti za Hospodinem, stavìjící oltáø k zápalùm, k obìtem suchým a jiným obìtem, mimo oltáø Hospodina Boha našeho, kterýž jest pøed stánkem jeho. ³⁰ Uslyšev pak Fínes knìz a knížata shromáždění a pøední z tisícù Izraelských, kteøíž s ním byli, slova, kteráž mluvili synové Rubenovi a synové Gádovi a synové Manassesovi, líbilo se jim. ³¹ I øekl Fínes, syn Eleazara knìze, synùm Rubenovým a synùm Gádovým, i synùm Manassesovým: Nyní jsme poznali, že u prostøed nás jest Hospodin, a že jste se nedopustili proti Hospodinu pøestoupení toho, a tak vysvobodili jste syny Izraelské z ruky Hospodinovy. ³² Tedy navrátìl se Fínes, syn Eleazara knìze, i ta knížata od synù Rubenových a od synù Gádových z zemì Galád do zemì Kananejské k synùm Izraelským a oznámili jim tu víc. ³³ I líbilo se to synùm Izraelským, a dobroøeèili Boha synové Izraelští, a již více nemluvili o to, aby táhli proti nim k boji a zkazili zemì, v kteréž synové Rubenovi a synové Gádovi bydlili. ³⁴ Nazvali pak synové Rubenovi a synové Gádovi oltáø ten Ed, økouce: Nebo svìdkem bude mezi námi, že Hospodin jest Bùh.

23

¹ I stalo se po mnohých dnech, když dal Hospodin odpoèinutí Izraelovi ode všech nepøátel jejich vùkol, a Jozue se sstaral a sešel vùkem, ² Že povolav Jozue všeho Izraele, starších jeho i pøedních jeho soudcù i správccù jeho, øekl jim: Já jsem se sstaral a sešel vùkem. ³ A vy jste vidili všechno to, co jest uèinil Hospodin Bùh váš všechnìm národùm tím pøed oblíèejem vašim; nebo Hospodin Bùh váš on¹ bojoval za vás. ⁴ Pohleìte, losem rozdìlil jsem vám ty národy pozùstalé v didictví po pokoleních vašich od Jordánu, i všechny národy, kteréž jsem vyplènil až k moøi velikému na západ slunce. ⁵ Hospodin pak Bùh váš on¹ je vyžene od tváøi vaší, a vypudí je pøed oblíèejem vašim, a vy didièni obdržíte zemì jejich, jakož mluvil vám Hospodin Bùh váš. ⁶ Protož zmužíte se mìjte, abyste ostòíhali a èinili všechno, což psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a neodstupovali od niho na pravo ani na levo. ⁷ Nesmìšujte se s těmi národy, kteøíž pozùstávají s vámi, a jména bohù jejich nepøipomínejte, ani skrze nì pøisahejte, aniž jim služete, ani se jim klanìjte. ⁸ Ale

pøidržte se Hospodina Boha svého, jakož jste èinili až do tohoto dne. ⁹ I bude¹, že jakož jest vyhnal Hospodin od tváøi vaší národy veliké a silné, aniž ostál kdo pøed oblíèejem vaším až do tohoto dne: ¹⁰ Tak jeden z vás honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bùh váš on¹ bojuje za vás, jakož mluvil vám. ¹¹ Toho tedy nejpilnější buíte, abyste milovali Hospodina Boha svého. ¹² Nebo jestliže pøedce se odvrátíte, a pøipojíte se k tím pozùstalým národùm, k tím, kteøíž zùstávají mezi vámi, a vejdete s nimi v pøíbuzenství a smísíte se s nimi a oni s vámi: ¹³ Tedy jistotnì vizte, že Hospodin Bùh váš nebude více vyhániti všech národù tìch od tváøi vaší, ale budou vám osídlem a úrazem i bièem na bocích vašich, a trním v oèích vašich, dokudž nezahynete z zemì této výborné, kterouž vám dal Hospodin Bùh váš. ¹⁴ A hle, já nyní odcházím podlé zpùsobu všech lidí, poznejtež tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, kteráž mluvil Hospodin Bùh váš o vás; všecko se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo. ¹⁵ Jakož tedy naplnilo se vám dnes každé slovo dobré, kteréž mluvil k vám Hospodin Bùh váš, tak¹ uvede na vás každé slovo zlé, dokudž nevyhladí vás z zemì této výborné, kterouž dal vám Hospodin Bùh váš, ¹⁶ Jestliže pøestoupíte smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž pøikázal vám, a jdouce, sloužiti budete bohùm cizím, a klanìti se jim. I rozhívá se prchlivost Hospodinova na vás, a zahynete rychle z zemì této výborné, kterouž vám dal.

24

¹ Shromáždil pak Jozue všechna pokolení Izraelská v Sichem a svolal starší Izraelské a pøední z nich, i soudce a správce jejich, i postavili se pøed oblíèejem Božím. ² I øekl Jozue všemu lidu: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Za øekou bydlili otcové vaší za starodávna, jmenovitì Táre, otec Abrahamùv a otec Náchorùv, a sloužili bohùm cizím. ³ I vzal jsem otce vašeho Abrahama z místa, kteréž jest za øekou, a provedl jsem jej skrze všechnu zemi Kananejskou, a rozmnožil jsem símì jeho, dav jemu Izáka. ⁴ A Izákovi dal jsem Jákoba a Ezau. I dal jsem Ezau horu Seir, aby vládl jí; Jakob pak a synové jeho sstoupili do Egypta. ⁵ I poslal jsem Mojžíše a Arona, a zbil jsem Egypt, a když jsem to uèinil u prostøed niho, potom vyvedl jsem vás. ⁶ A vyvedl jsem otce vaše z Egypta, i pøišli jste k moøi, a honili Egyptští otce vaše s vozy a jezdci až k moøi Rudému. ⁷ Tedy volali k Hospodinu, kterýž postavil mrákotu mezi vámi a Egyptskými, a uvedl na nì moøe, i zatopilo je; anobrž vidìly oèi vaše i to, co jsem uèinil pøi Egyptu, a bydlili jste na poušti za dlouhý èas. ⁸ Potom uvedl jsem vás do zemì Amorejského, kterýž bydlil za Jordánem, a bojovali s vámi; i dal jsem je v ruku vaší, a opanovali jste zemi jejich, a zahladil jsem je pøed tváøí vaší. ⁹ Povstal pak Balák syn Seforùv, král Moábský, a bojoval s Izraelem; i poslav, povolal Baláma syna Beorova, aby zloèeìil vám. ¹⁰ Ale nechtil jsem slyšeti Baláma, proèež stále dobroøeìil vám, a tak vysvobodil jsem vás z ruky jeho. ¹¹ A když jste pøešli Jordán, pøišli jste k Jerichu; i bojovali proti vám muži Jericha, Amorejští, a Ferezejští, a Kananejští, a Hetejští, a Gergezejští, a Hevejští, a Jebuzejští, a dal jsem je v ruku vaší. ¹² Poslal jsem pøed vámi i sršnì, kteøížto vyhnali je od tváøi vaší, dva krále Amorejské; ne meèem ani lueìštím svým tys je vyhnal. ¹³ A dal jsem vám zemi, v níž jste nepracovali, a místa, kterýchž jste nestavili, v nichž bydlíte; vinic a olivoví, kteréhož jste neštípili, užíváte. ¹⁴ Protož nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdì, a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaší za øekou a v Egyptì, a služte Hospodinu. ¹⁵ Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobì dnes, komu byste sloužili, buì bohy, jimž sloužili otcové vaší, kteøíž byli za øekou, buì bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; já¹ pak a dùm můj sloužiti budeme Hospodinu. ¹⁶ Jemuž odpovìdìl lid, øka: Odstup to od nás, abychom opustiti mìli Hospodina a sloužiti bohùm cizím. ¹⁷ Nebo Hospodin

Bùh náš on¹ jest, kterýž vyvedl nás i otce naše z zemì Egyptské, z domu služebnosti, a kterýž èinil pøed oèima našima znamení ta veliká, a choval nás na vší cestì, po níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze niž jsme prošli. ¹⁸ A vypudil Hospodin všechny národy, zvláštì Amorejského, obyvatele zemì této, pøed tváøí naší; my také sloužiti budeme Hospodinu, nebo on jest Bùh náš. ¹⁹ I øekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužiti Hospodinu, nebo Bùh svatý jest, Bùh silný horlivý jest, nesnese nepravostì vašich a hòíchù vašich. ²⁰ Jestliže byste opustìce Hospodina, sloužili bohùm cizozemcù, obrátì se a zle uèinì vám, a zkazì vás, ponìvadž prvé dobøe uèinil vám. ²¹ Jemuž odpovìdìl lid: Nikoli, ale Hospodinu sloužiti budeme. ²² I øekl Jozue lidu: Svìdkové budete sami proti sobì, že jste sobì vyvolili Hospodina, abyste jemu sloužili. Tedy odpovìdìli: Svìdkové jsme. ²³ Jimž on øekl: Odvrztež tedy nyní bohy cizozemcù, kteøíž jsou u prostøed vás, a nakloòte srdcí svých k Hospodinu Bohu Izraelskému. ²⁴ Odpovìdìl lid Jozue: Hospodinu Bohu našemu sloužiti a hlasu jeho poslouchati budeme. ²⁵ A tak uèinil Jozue toho dne smlouvu s lidem, a pøedložil jim ustanovení a soudy v Sichem. ²⁶ A zapsal Jozue slova ta do knihy zákona Božího; vzav také kámen veliký, postavil jej tu pod dubem, kterýž byl u svatynì Hospodinovy. ²⁷ I øekl Jozue všemu lidu: Aj, kámen tento bude mezi námi na svìdectví, nebo on slyšel všechna slova Hospodinova, kteráž mluvil s námi, a bude na svìdectví proti vám, abyste snad neklamali proti Bohu svému. ²⁸ A rozpustil Jozue lid, jednoho každého do dìdictví jeho. ²⁹ I stalo se po vykonání tìch vícì, že umøel Jozue syn Nun, služebník Hospodinùv, jsa ve stu a desíti letech. ³⁰ A pochovali ho v krajinì dìdictví jeho, v Tamnatsáre, kteréž jest na hoøe Efraim k stranì pùlnoèní hory Gás. ³¹ I sloužil Izrael Hospodinu po všechny dny Jozue, i po všechny dny starších, kteøíž dlouho živi byli po Jozue, a kteøíž povìdomi byli všech skutků Hospodinových, kteréž uèinil Izraelovi. ³² Kostì pak Jozefovy, kteréž byli vynesli synové Izraelští z Egypta, pochovali v Sichem, v dílu pole, kteréž koupil Jákob od synù Emora otce Sichemova za sto penìz; i byly u synù Jozefových v dìdictví jejich. ³³ Eleazar také, syn Aronùv, umøel, a pochovali jej na pahrbku Fínesa syna jeho, kterýž dán byl jemu na hoøe Efraim.

Soudců

¹ Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové Izraelští Hospodina, økouce: Kdo z nás potáhne proti Kananejskému napøed, aby bojoval s ním? ² Jimž øekl Hospodin: Juda nech¹ táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku jeho. ³ (Øekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl s ním Simeon. ⁴ Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich v Bezeku deset tisíc mužù. ⁵ Nebo nalezše Adonibezeka v Bezeku, bojovali proti nìmu, a porazili Kananejského i Ferezejského. ⁶ Když pak utíkal Adonibezek, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh. ⁷ Tedy øekl Adonibezek: Sedmdesáte králù s u¹atými palci u rukou i noh svých sbírali drobtý pod stolem mým; jakž jsem èinil, tak odplatil mi Bùh. I pøivedli jej do Jeruzaléma, a tam umøel. ⁸ Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej, zbili obyvatele jeho ostrostí meèe a mìsto vypálili. ⁹ Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému, bydlícímu na horách pøi stranì polední i na rovinách. ¹⁰ Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a Achimana, a Tolmaie. ¹¹ A odtud byl táhl na obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer). ¹² Kdežto øekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. ¹³ Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezùv, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁴ Stalo se pak, že když pøišla k nìmu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i ssedla s osla. A øekl jí Kálef: Což¹ jest? ¹⁵ A ona odpovídila: Dej mi dar; ponìvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních konèinách. ¹⁶ Synové také Cinejského, tchána Mojžíšova, odebrali se z mìsta palmového s syny Juda na pouš¹ Judovu, jenž jest k stranì polední mìstu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím. ¹⁷ Potom táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili Kananejské pøebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno jest jméno mìsta toho Horma. ¹⁸ Dobył také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho, též Akaronu a pomezí jeho. ¹⁹ Nebo byl Hospodin s Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelù údolí, proto že vozy železné mìli. ²⁰ I dali Kálefovi Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tøi syny Enakovy. ²¹ Jebuzejského pak, bydlícího v Jeruzalémì, nevyhnali synové Benjamin; protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémì s syny Benjamin až do tohoto dne. ²² Vytáhla také i èeled Jozefova do Bethel, a Hospodin byl s nimi. ²³ Nebo shlédla èeled Jozefova Bethel, kteréhožto mìsta jméno prvé bylo Lùza. ²⁴ Uzøevše pak ti špehéøi muže vycházejícího z mìsta, øekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do mìsta, a uèiníme¹ milost. ²⁵ Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do mìsta; i vyhubili to mìsto meèem, muže pak toho se vši èeledí jeho propustili. ²⁶ I šel muž ten do zemì Hetejských, kdež vystavil mìsto, a nazval jméno jeho Lùza; to jest jméno jeho až do tohoto dne. ²⁷ Manasses také nevyhnal obyvatelù Betsan a místeèek jeho, ani Tanach a místeèek jeho, ani obyvatelù Dor a Jibleam, a Mageddo a místeèek jejich; i poèal Kananejský svobodni bydliti v zemi té. ²⁸ Když se pak zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati, nevyhnal. ²⁹ Efraim také nevyhnal Kananejského bydlícího v Gázer, protož bydlil Kananejský u prostøed nìho v Gázer. ³⁰ Zabulon též nevyhnal obyvatelù Cetron, a obyvatelù Naalol, protož bydlil Kananejský u prostøed nìho, a dával jemu plat. ³¹ Asser také nevyhnal obyvatelù Acho a obyvatelù Sidonu, ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob. ³² I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli zemì té, nebo nevyhnal jich.

³³ Též Neftalím nevyhnal obyvatelů Betsemes, ani obyvatelů Betanat, protože bydlil mezi Kananajeskými pøebývajícími v zemi té; a však obyvatelé Betsemes a Betanat dávali jim plat. ³⁴ Ssužovali pak Amorejští syny Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí. ³⁵ Nebo poèal Amorejský svobodní bydleti na hoøe Heres, v Aialon a v Salbim, ale když se zsilila ruka èeledi Jozefovy, uvedeni jsou pod plat. ³⁶ Pomezí pak Amorejského bylo od začátku hor Akrabim, od skály jejich i výše.

2

¹ Vstoupil pak andíl Hospodinův z Galgala do Bochim a øekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterouž jsem s pøisahou zaslíbil otcům vašim, a øekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na vky. ² Vy také neèiøte smlouvy s obyvateli země této, oltáøe jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to uèinili? ³ Proèež také jsem øekl: Nevyhladím jich pøed tváøí vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem. ⁴ I stalo se, když mluvil andíl Hospodinův slova tato všechním synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal. ⁵ I nazvali jméno místa toho Bochim, a obítovali tu Hospodinu. ⁶ Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozešli se synové Izraelští, jeden každý do dièictví svého, aby vládli zemí. ⁷ I sloužil lid Hospodinu po všechny dny Jozue, a po všechny dny starších, kteøíž dlouho živi byli po Jozue, jenž vidili všechny skutky veliké Hospodinovy, kteréž uèinil Izraelovi. ⁸ Ale když umøel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech, ⁹ A pochovali ho v krajinì dièictví jeho, v Tamnatheres, na hoøe Efraim, k stranì pùlnoèní hory Gás; ¹⁰ Také když všecken vk ten pøipojen jest k otcům svým, a povstal jiný vk po nich, kteøíž neznali Hospodina, ani skutků, kteréž uèinil Izraelovi: ¹¹ Tedy èinili synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, a sloužili modlám, ¹² Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy tìch národů, kteøíž byli vůkol nich, a klanili se jim; proèež popudili Hospodina. ¹³ Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotům. ¹⁴ I rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku loupežníkù, kteøíž je zloupili; vydal je, pravím, v ruku nepøátel jejich vůkol, tak že nemohli více ostáti pøed nepøátely svými. ¹⁵ Kamžkoli vycházeli, ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil Hospodin, a jakož byl zapøisáhl jim Hospodin; i ssoužení byli náramní. ¹⁶ Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteøíž vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich. ¹⁷ Ale ani soudců svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy cizími, a klanili se jim. Odcházel rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce pøikázání Hospodinových, neèinili toho. ¹⁸ A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval je z ruky nepøátel jejich po všechny dny soudce; (nebo želel Hospodin naøíkáni jejich, k nimuž je pøivodili ti, kteøíž je ssužovali a utiskali). ¹⁹ Po smrti pak soudce navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanjíce se jim; nic neulevili z skutků jejich zlých a cesty jejich pøevrácené. ²⁰ Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi, a øekl: Proto že pøestoupil národ tento smlouvu mou, kterouž jsem uèinil s otcí jejich, a neposlouchali hlasu mého: ²¹ Já také více nevyhladím žádného od tváøi jejich z národů, kterýchž zanechal Jozue, když umøel, ²² Abych skrze ni zkušoval Izraele, budou-li ostøíhati cesty pøikázání Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostøíhali otcové jejich, èili nic. ²³ I zanechal Hospodin národů tìch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.

3

¹ Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby skrze ni zkušoval

Izraele, totiž všech, kteříž nevidili o žádných válkách Kananejských, ² Aby aspoň zvidili věkové synů Izraelských, a poznali, co jest to válka, čehož první nevidili: ³ Patěro knížat Filistinských, a všickni Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoře Libánské od hory Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat. ⁴ Ti pozůstali, aby zkušován byl skrze ni Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati přikázání Hospodinových, kteráž přikázal otcům jejich skrze Mojžíše. ⁵ Bydlili tedy synové Izraelští u prostřed Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských, ⁶ A brali sobě dcery jejich za manželky, a dcery své dávali synům jejich, a sloužili bohům jejich. ⁷ ěinili tedy synové Izraelští to, což jest zlého před oěima Hospodinovýmá, a zapomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Bálům a Asserotům. ⁸ Protož rozpálila se prchlivost Hospodina na Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let. ⁹ Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladšího, ¹⁰ Na němž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem Risataimským. ¹¹ A tak v pokoji byla země za čtyřiceti let; i umřel Otoniel, syn Cenezův. ¹² Takž opět ěinili synové Izraelští to, což jest zlého před oěima Hospodinovýmá. I zsilil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi, proto že ěinili zlé věci před oěima Hospodinovýmá. ¹³ Nebo shromáždil k sobě syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáhl, porazil Izraele, a opanovali místo palmové. ¹⁴ I sloužili synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let. ¹⁵ Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského, muže rukou pravou nevládnoucím. I poslali synové Izraelští po něm dar Eglonovi králi Moábskému. ¹⁶ (Připravil pak sobě Ahod meč na obě strany ostrý, lokte zdělí, a připásal jej sobě pod šaty svými po pravé straně.) ¹⁷ I přinesl dar Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl ělovík velmi tlustý. ¹⁸ A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl přinesl dar. ¹⁹ Sám pak vrátiv se od lomů blízko Galgala, řekl: Tajnou věc mám k tobě, ó králi. I řekl král: Mlě. A vyšli od něho všickni, kteříž stáli při něm. ²⁰ Tehdy Ahod přistoupil k němu, (on pak seděl na paláci letním sám). I řekl mu Ahod: Oeě Boží mám k tobě. I vstal z stolice své. ²¹ Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meč u pravého boku svého a vrazil jej do břicha jeho, ²² Tak že i jilce za ostěm vešly tam, a zavřel se tukem meč, (nebo nevytáhl meč z břicha jeho;) i vyšla lejna. ²³ Potom vyšel Ahod přes síd, a zavřel dvěře paláce po sobě, a zamkl. ²⁴ Když pak on odšel, služebníci jeho přišedše, uřeli, a hle, dvěře paláce zaměiny. Tedy řekli: Jest na potřebi v pokoji letním. ²⁵ A když oěekávali dlouho, až se stydili, a aj, neotvíral dveří paláce, tedy vzali klíč a otevřeli, a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý. ²⁶ Ahod pak mezi tím, když oni prodlěvali, ušel, a přešel lomy, přišel do Seirat. ²⁷ A přišel k svým, troubil v troubu na hoře Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a on napřed šel. ²⁸ Nebo řekl jim: Poěte za mnou, dal¹ jest zajisté Hospodin Moábské, nepřátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše Moábským brody Jordánské, nedali žádnému přejíti. ²⁹ I pobili tehďáž Moábských okolo desíti tisíc mužů, každého bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel. ³⁰ I snižen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj mla země za osmdesáte let. ³¹ Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.

4

¹ Po smrti pak Ahoda ěinili opět synové Izraelští to, což jest zlého před oěima

Hospodinovýmá. ² I vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Azor; (a kníže vojska jeho byl Zizaru), sám pak bydlil v Haroset pohanském. ³ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo devít set vozů železných míl, a on násilně ssužoval Izraele za dvadcti let. ⁴ Debora pak žena prorokyně, manželka Lapidotova, soudila lid Izraelský toho času. ⁵ (A bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoře Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu. ⁶ Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a řekla jemu: Zdaliž¹ nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždí lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužů z synů Neftalím a z synů Zabulon. ⁷ Nebo přitáhnu k tobě ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou. ⁸ I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu; pakli nepůjdeš se mnou, nepůjdu. ⁹ Kteráž odpověděla: Já¹ zajisté půjdu s tebou, ale nebude¹ s slávou tvou cesta, kterouž půjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes. ¹⁰ Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužů; a šla s ním i Debora. ¹¹ Heber pak Cinejský oddělil se od Kaina, od synů Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes. ¹² Oznámeno pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemův na horu Tábor. ¹³ Protož shromáždil Zizaru všechny vozy své, devít set vozů železných, a všechny lid, kterýž míl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku Císon. ¹⁴ I řekla Debora Barákovi: Vstaò, nebo tento jest den, v němž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou. Zdali Hospodin nevyšel před tebou? I sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužů za ním. ¹⁵ A porazil Hospodin Zizaru a všechny ty vozy, i všechna ta vojska ostrostí meče před Barákem; a sskočiv Zizaru s vozu, utíkal pěšky. ¹⁶ Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset pohanského; i padlo všechno vojsko Zizarovo od ostrosti meče, tak že nezůstalo ani jednoho. ¹⁷ Zizaru pak utíkal pěšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cinejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi ebedí Hebera Cinejského. ¹⁸ I vyšeďsi Jáhel v cestu Zizarovi, řekla jemu: Uchyl se, pane můj, uchyl se ke mně, neboj se. I uchýlil se k ní do stanu, a přistála jej huní. ¹⁹ Kterýž řekl jí: Dej mi, prosím, pítí maličko vody, nebo žízním. A otevřevši nádobu mléčnou, dala mu pítí a přikryla ho. ²⁰ Řekl také jí: Stůj u dveří stanu, a přišel-li by kdo, a ptal se tebe, řka: Jest-li zde kdo? odpovíš: Není. ²¹ Potom vzala Jáhel manželka Heberova hřeb od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a všeďsi k němu tiše, vrazila hřeb do židovin jeho, až uvázl v zemi; (nebo ustav, tvrdí byl usnul), a tak umřel. ²² A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstát jemu, a řekla mu: Poj, a ukáži¹ muže, kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizaru ležel mrtvý na zemi, a hřeb v židovinách jeho. ²³ A tak ponížil Bůh toho dne Jabína krále Kananejského před syny Izraelskými. ²⁴ I dotírala ruka synů Izraelských vždy více, a silila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož Jabína krále Kananejského.

5

¹ Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v ten den, řkouc: ² Pro pomstu učiněnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolně míl, dobrořeete Hospodinu. ³ Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izraelskému. ⁴ Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole Edomského, těšla se země, nebesa dštila, a oblakové deš¹ vydali. ⁵ Hory se rozplynuly od tváři Hospodinovy, i ta hora Sinai těšla se před tváří Hospodina Boha Izraelského. ⁶ Za dnů Samgara syna Anatova, a za dnů Jáhel spustly silnice, kteříž pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými. ⁷ Spustly vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora, povstala jsem matka v Izraeli. ⁸ Kterýžto kdyžkoli sobě zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavězy

pak ani kopí nebylo vidíno mezi ètyøidcítí tisíci v Izraeli. ⁹ Srdce mé naklonìno jest k správcùm Izraelským a k tím, kteøíž tak ochotní byli mezi jinými. Dobroøeètež Hospodinu. ¹⁰ Kteøíž jezdíte na bílých oslicích, kteøíž bydlíte pøi Middin, a kteøíž chodíte po cestách, vypravujtež, ¹¹ Že vzdálen hluk støelcù na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou spravedlnost k obyvatelùm vsí jeho v Izraeli; tehdáž¹ vstupovati bude k branám lid Hospodinùv. ¹² Povstaò, povstaò, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj píseò, povstaò, Baráku, a zajmi jaté své, synu Abinoemùv. ¹³ Tehdážtì potlaèenému dopomoženo k opanování silných rekù z lidu; Hospodintì mi ku panování dopomohl nad silnými. ¹⁴ Z Efraima koøen jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Benjamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona písaøi. ¹⁵ Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všechno pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest pišky, ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁶ Jak jsi mohl mlèe sedít mezi dvìma ohradami, poslouchaje øvání stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁷ Zdali i Galád pøed Jordánem nebydlil? Ale Dan proè zùstal pøi lodech? Asser sedil na bøehu moøském, a v lomích svých bydlil. ¹⁸ Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech pole. ¹⁹ Králové pøitáhše, bojovali, tehdáž bojovali králové Kananejští v Tanach pøi vodách Mageddo, a však koøisti støíbra nevzali. ²⁰ S nebe bojováno, hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi. ²¹ Potok Císon smetl je, potok Kedumim, potok Císon; všechno to pošlapala jsi, duše má, udatní. ²² Tehdáž otloukla se kopyta koòù od dupání velikého pod jezdcí silnými. ²³ Zloøeète Merozu, praví andìl Hospodinùv, zloøeète velice obyvatelùm jeho, nebo nepøišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným. ²⁴ Požehnaná buì nad jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buì požehnaná. ²⁵ On vody žádal, ona mléka dala, v koflíku knížecím podala máslo. ²⁶ Levou ruku svou k høebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dílníkù, i udeøila Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny jeho. ²⁷ U noh jejích skrèil se, padl, ležel, u noh jejích skrèil se, padl; kdež se skrèil, tu padl zabítý. ²⁸ Vyhlídala z okna skrze møíži, a naøíkala matka Zizarova, økuci: Proè se tak dlouho vùz jeho nevrací? Proè prodlévají vraceti se domù vozové jeho? ²⁹ Moudøejší pak z pøedních služebnic jejích odpovídaly, i ona sama také sobì odpovídala: ³⁰ Zdali ale dosáhli nìèeho, a díli koøisti? Dìveèku jednu neb dvì na každého muže, loupeže rozdílých barev samému Zizarovi, koøisti rozdílých barev krumpovaným dílem, roucho rozdílých barev krumpovaným dílem na hrdlo loupežníkù. ³¹ Tak a¹ zahynou všickni nepøátelé tvoji, ó Hospodine, tebe pak milující a¹ jsou jako slunce vzházející v síle své. I byla v pokoji zemì za ètyøidceti let.

6

¹ Èinili pak synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruku Madianským za sedm let. ² A zmocnila se velmi ruka Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští pøed Madianskými zdílali sobì jámy, kteréž jsou na horách, a jeskyni a pevnosti. ³ A bývalo, že jakž co oseli Izraelští, pøitáhl Madian a Amalech a národ východní, povstáváje proti nim. ⁴ Kteøížto rozbijeli stany proti nim, a kazili úrody zemì, až kudy se vchází do Gázy, a nenechávali potravy v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani osla. ⁵ Nebo i sami i s stády svými i s stany pøitáhli, a jako kobylinky ve množství pøicházivali, aniž jich neb velbloudù jejich byl poèt; tak pøicházejíce do zemì, hubili ji. ⁶ Tedy znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové Izraelští k Hospodinu. ⁷ Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu pøièinou Madianských, ⁸ Poslal Hospodin muže proroka k synùm Izraelským, a øekl jim: Takto

praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu služby, ⁹ A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských a z rukou všech, jenž vás ssužovali, kteréž jsem vyhnal pøed tváøí vaší, a dal jsem vám zemi jejich. ¹⁰ I øekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bùh váš, nebojte se bohù Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého. ¹¹ Tedy pøišel andìl Hospodinùv a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humnì, aby vezma, utekl s tím pøed Madianskými. ¹² I ukázal se jemu andìl Hospodinùv, a øekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný. ¹³ Odpovìdìl jemu Gedeon: Ó Pane mùj, jestliže Hospodin s námi jest, proèež pak na nás pøišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, økouce: Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských. ¹⁴ A pohledìv na něj Hospodin, øekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem ti neposlal? ¹⁵ Kterýž odpovìdìl jemu: Poslyš mne, Pane mùj, èím já vysvobodím Izraele? Hle, rod mùj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domì otce svého. ¹⁶ Tedy øekl jemu Hospodin: Ponìvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské jako muže jednoho. ¹⁷ Jemuž on øekl: Prosím, jestliže jsem nalezl mìlost pøed oèima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se mnou. ¹⁸ Prosím, neodcházej odsud, až zase pøijdu k tobì, a vynesu obìt svou a položím pøed tebou. Odpovìdìl on: Já¹ poseèkám, až se navrátíš. ¹⁹ Tedy Gedeon všed do domu, pøipravil kozelce, a po mìøici mouky pøesných chlebù. I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k nìmu pod dub a obitoval. ²⁰ I øekl jemu andìl Boží: Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej. I uèinil tak. ²¹ Potom zdvihl andìl Hospodinùv konec holi, kterouž mìl v rukou svých, a dotekl se masa a chlebù pøesných; i vystoupil oheò z skály té, a spálil to maso i chleby pøesné. A v tom andìl Hospodinùv odšel od oèí jeho. ²² A vida Gedeon, že by andìl Hospodinùv byl, øekl: Ach, Panovníèe Hospodine, proto-liž jsem vidìl andìla Hospodinova tváøí v tváø, abych umøel? ²³ I øekl jemu Hospodin: Mìj pokoj, neboj se, neumøeš. ²⁴ Protož vzdìlal tu Gedeon oltáø Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ješti jest v Ofra Abiezeritského. ²⁵ Stalo se pak té noci, že øekl jemu Hospodin: Vezmi volka vyspìlého, kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a zboøíš oltáø Bálùv, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž jest vedlé niho, posekáš. ²⁶ A vzdìláš oltáø Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovinì její, a vezma volka toho druhého, obìtovati budeš obìt zápalnou s døívím háje, kterýž posekáš. ²⁷ Tedy vzal Gedeon deset mužù z služebníků svých, a uèinil, jakž mluvil jemu Hospodin; a boje se èeledi otce svého a mužù mìsta, neuèinil toho ve dne, ale v noci. ²⁸ Když pak vstali muži mìsta ráno, uzøeli zboøený oltáø Bálùv, a háj, kterýž byl vedlé niho, že byl posekaný, a volka toho druhého obìtovaného v obìt zápalnou na oltáøi v novì vzdìlaném. ²⁹ I mluvili jeden k druhému: Kdo to udìlal? A vyhledávájíce, vyptávali se a pravili: Gedeon syn Joasùv to uèinil. ³⁰ Tedy øekli muži mìsta k Joasovi: Vyveš syna svého, a¹ umøe, proto že zboøil oltáø Bálùv, a že posekal háj, kterýž byl vedlé niho. ³¹ Odpovìdìl Joas všechnìm stojícím pøed sebou: A což se vy nesnadniti chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval o něj, a¹ jest zabit hned jitra tohoto. Jestliže¹ jest bohem, necha¹ se sám zasazuje o to, že jest rozboøen oltáø jeho. ³² I nazval jej toho dne Jerobálem, øka: Nech¹ se zasadí Bál proti nìmu, že zboøil oltáø jeho. ³³ Tedy všickni Madianští a Amalechitští a národové východní shromáždili se spolu, a pøešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel. ³⁴ Duch pak Hospodinùv posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu, svolal Abiezeritské k sobì. ³⁵ A poslal posly ke všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k nìmu; poslal též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i

pøitáhli jim na pomoc. ³⁶ Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil, ³⁷ Aj, já položím rouno toto na humni. Jestliže rosa bude toliko na rouni, a na vši zemi vůkol sucho, tedy viditi budu, že vysvobodíš skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil. ³⁸ I stalo se tak. Nebo vstav nazejtøí, stlaèil rouno, a vyžial rosu z nìho, i byl plný koflík vody. ³⁹ Øekl také Gedeon Bohu: Nerozpaluj se prchlivost tvá proti mnì, že promluvíím ještì jednou. Prosím, nechaž¹ zkusím ještì jednou na rouni. Nech¹ jest, prosím, samo rouno suché, a na vši zemi rosa. ⁴⁰ I uèinil Bùh té noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vši zemi byla rosa.

7

¹ Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všecken lid, kterýž byl s ním, položili se pøi studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na půlnoci pøed vrchem More v údolí. ² I øekl Hospodin Gedeonovi: Pølíš mnoho jest lidu s tebou, protože nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mnì, øka: Ruka má spomohla mi. ³ A protože provolej hned, a¹ slyší lid, a øekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navra¹ se zase, a odejdi ráno pryè k hoøe Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma tisícù, a deset tisíc zůstalo. ⁴ Øekl opìt Hospodin Gedeonovi: Ještì jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobi zkusím. I bude, že o komžkoli øeknu: Tento pùjde s tebou, ten a¹ s tebou jde, a o komžkoli øeknu tobi: Tento nepùjde s tebou, ten a¹ nechodí. ⁵ I kázal sstoupiti lidu k vodám, a øekl Hospodin k Gedeonovi: Každého, kdož chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlemce pes, postavíš obzvláštni, tolikéž každého, kdož se pøisehne na kolena svá ku pití. ⁶ I byl poèet tìch, kteøíž chlemtali, rukama svýma k ústùm svým vodu nosíce, tøi sta mužù, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody. ⁷ I øekl Hospodin Gedeonovi: Ve tøech stech mužù, kteøíž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu nech¹ se vrátí, jeden každý k místu svému. ⁸ A protože nabral ten lid v ruce své potravu a trouby své; jiné pak muže Izraelské všecky propustil, jednoho každého do stanù jejich, toliko tøi sta tìch mužù zanechal pøi sobì. Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí. ⁹ I stalo se, že noci té øekl jemu Hospodin: Vstana, sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou. ¹⁰ Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Pùrou služebníkem svým do vojska, ¹¹ A uslyšíš, co mluvíti budou; i posilní se z toho ruce tvé, tak že smìle pùjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Pùra služebník jeho k kraji odìncù, kteøíž byli v vojšti. ¹² Madian pak a Amalech i všecken lid východní leželi v údolí, jako kobylinky u velikém množství, ani velbloudù jejich poètu nebylo, jako písek, kterýž jest na bøehu moøském v nesèislném množství. ¹³ A když pøišel Gedeon, aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a øekl: Hle, zdálo mi se, že pecen chleba jeèmenného valil se do vojska Madianského, a pøivaliv se na každý stan, udeøil na nìj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a tak ležel každý stan. ¹⁴ Jemužto odpovídaje bližní jeho, øekl: Není to nic jiného, jediné meè Gedeona syna Joasova, muže Izraelského; dal¹ jest Bùh v ruku jeho Madianské i všecka tato vojska. ¹⁵ Stalo se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho, poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, øekl: Vstaòte, nebo dal Hospodin v ruku vaši vojska Madianská. ¹⁶ Rozdìlil tedy tøi sta mužù na tøi houfy, a dal trouby v ruku každému z nich a bání prázdné, a v prostøedku tìch bání byly pochodni. ¹⁷ I øekl jim: Jakž na mnì uzøíte, tak uèíníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já tehdáž budu dìlati, tak udìláte. ¹⁸ Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy také troubiti budete v trouby vůkol všeho vojska, a øeknete: Meè Hospodinùv a Gedeonùv. ¹⁹ Všel tedy Gedeon a sto mužù, kteøíž s ním byli, na kraj vojska pøi zaèátku bdìní prostøedního, jen že byli promìnili stráž; i troubili v trouby, a roztøískali bání, kteréž mìli v rukou svých. ²⁰ Tedy ti tøi houfové troubili

v trouby, rozstřískavše bání, a drželi v ruce své levé pochodní, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i křičeli: Meě Hospodinův a Gedeonův. ²¹ A postavili se každý na místě svém vůkol ležení; i zdišena jsou všechna vojska, a křičíce, utíkali. ²² Když pak troubilo v trouby těch tři sta mužů, obrátil Hospodin meě jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat. ²³ Shromáždivše se pak muži Izraelští z Neftalím a z Asser a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské. ²⁴ I rozeslal Gedeon posly na všechny hory Efraimské, ōka: Vyjdite v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaě a Jordánu. Tedy shromáždivše se všickni muži Efraim, zastoupili vody až k Betabaě a Jordánu. ²⁵ A chytili dvě knížata Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb, a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu přinesli k Gedeonovi za Jordán.

8

¹ Muži pak Efraim ōekli jemu: Co jsi nám to uěinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A tuze se na něj domlouvali. ² Jimž odpověděl: Zdaž jsem co takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší pabírování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo? ³ V ruce vaše dal Bůh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového uěiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k němu, když mluvil ta slova. ⁴ Když pak přišel Gedeon k Jordánu, přešel jej, a tři sta mužů, kteříž byli s ním, ustálí, honíce nepřátely. ⁵ Protož ōekl mužům Sohot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustali, a já honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské. ⁶ I ōekl jemu jeden z knížat Sohot: Což již moc Zebahova a Salmunova jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba? ⁷ Jimž ōekl Gedeon: Z té příčiny, když dá Hospodin Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám tíla vaše trním a bodláčím z pouště té. ⁸ I táhl odtud do Fanuel, a podobně mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpovědili jemu tolikéž, jako muži Sohot. ⁹ I ōekl obyvatelům Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zbožím vízi tuto. ¹⁰ Zebah pak a Salmun byli v Karkara spolu s vojsky svými, takmiž patnácte tisíců, všickni, což jich bylo pozůstalo ze všeho vojska národů východních, zbitých pak bylo sto a dvacet tisíc mužů bojovníků. ¹¹ I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeřil na to vojsko, kteréžto vojsko sobě počínalo bezpečně. ¹² Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna, a všechno vojsko jejich předisil. ¹³ I navracel se Gedeon syn Joasův z bitvy před východem slunce. ¹⁴ I jav mládence z obyvatelů Sohotských, vyptával se ho; kterýž sepsal mu knížata Sohot a starší jeho, sedmdesáte sedm mužů. ¹⁵ Přišed pak k obyvatelům Sohot, ōekl: Aj, Zebah a Salmun, pro niž jste mi utrhalí, ōkouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali ustalým mužům tvým chleba? ¹⁶ Protož vzav starší místa a trní s bodláčím z pouště té, dal na nich příklad jiným mužům Sohot. ¹⁷ I vízi Fanuel rozbořil, a pobil muže místa. ¹⁸ Potom ōekl Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na hoře Tábor? Odpovědili oni: Takoví jako ty, jeden každý na pohledině byl jako syn královský. ¹⁹ I dí: Bratři moji, synové matky mé byli. Živ¹ jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás. ²⁰ Tedy ōekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaò, pobí je. Ale mládeněk nevytáhl meě svého, proto že se bál, nebo byl ještě mládeněk. ²¹ I ōekl Zebah a Salmun: Vstaò ty a oboě se na nás, nebo jaký jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. ²² Potom ōekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvůj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky Madianských. ²³ I odpověděl jim Gedeon: Nebudu¹ já panovati nad vámi,

aniž panovati bude nad vámi syn můj, Hospodin panovati bude nad vámi. ²⁴ Øekl jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté mili, proto že Izmaelitští byli.) ²⁵ I odpovědili: Rádi dáme. A prostøevše roucho, metali na ni každý náušnici z loupeží svých. ²⁶ Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc a sedm set lotù zlata, kromì halží a zlatých jableèek, i roucha šarlatového, kteréž na sobì mili králové Madianští, a kromì halží, kteréž byly na hrdlech velbloudù jejich. ²⁷ I udílal z toho Gedeon efod, a složil jej v místì svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodì za ním, a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem. ²⁸ Madianští pak snížení jsou pøed syny Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji zemì za ètyøidceti let ve dnech Gedeonových. ²⁹ A odšed Jerobál syn Joasùv, pøebýval v domì svém. ³⁰ Mìl pak Gedeon sedmdesáte synù, kteøíž posli z bedr jeho; nebo mìl žen mnoho. ³¹ Ženina také jeho, kterouž mìl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech. ³² A když umøel Gedeon syn Joasùv v starosti dobré, pochován jest v hrobì Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského. ³³ Stalo se pak po smrti Gedeonovi, že se odvrátili synové Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobì Bále Berit za boha. ³⁴ A nerozpomenuli se synové Izraelští na Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepøátel jejich vùkol. ³⁵ A neuèinili milosrdenství s domem Jerobále Gedeona, jako on všechno dobré èinil Izraelovi.

9

¹ Nebo odšed Abimelech syn Jerobálùv do Sichem k bratøím matky své, mluvil k nim i ke všì èeledi domu otce matky své, øka: ² Mluvte, prosím, ke všechnìmu mužùm Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi sedmdesáte mužù, totiž všickni synové Jerobálovi, èili aby panoval nad vámi muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já kost vaše a tìlo vaše. ³ Tedy mluvili bratøí matky jeho o nìm ke všechnìmu mužùm Sichemským všechna slova tato, a naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo øekli: Bratr náš jest. ⁴ I dali jemu sedmdesáte lotù støíbra z domu Bále Berit, na niž sobì najal Abimelech služebníky, povaleèe a tuláky, aby chodili za ním. ⁵ A pøišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval bratøí své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužù, na jednom kameni; toliko zùstal Jotam syn Jerobálùv nejmladší, nebo se byl skryl. ⁶ Tedy shromáždili se všickni muži Sichemští i všecken dùm Mello, i šli, a ustanovili sobì Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u Sichem. ⁷ To když povídali Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim, a pozdvihna hlasu svého, volal, a øekl jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bùh. ⁸ Sešlo se nikterého èasu døívì, aby pomazalo nad sebou krále. I øekli olivì: Kraluj nad námi. ⁹ Jimžto odpovědìla oliva: Zdali já, opustì svou tuènost, kterouž ctìn bývá Bùh i lidé, pùjdu, abych byla postavena nad stromy? ¹⁰ I øeklo døívì fíku: Poì ty a kraluj nad námi. ¹¹ Jimž odpovědìl fik: Zdali já, opustì sladkost svou a ovoce své výborné, pùjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹² Øeklo opìt døívì vinnému koøenu: Poì ty a kraluj nad námi. ¹³ Jimž odpovědìl vinný koøen: Zdali já, opustì své víno, kteréž obveseluje Boha i lidi, pùjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹⁴ Naposledy øeklo všechno døívì bodláku: Poì ale ty a kraluj nad námi. ¹⁵ I odpovědìl bodlák døívì: Jestliže v pravdì béøete vy mne sobì za krále, poìte, odpoèívejte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheò z bodláku a spal cedry Libánské. ¹⁶ Tak i nyní, jestliže jste právi a upøímì uèinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže jste dobøe uèinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu; ¹⁷ (Nebo otec můj bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil z ruky Madianských, ¹⁸ Vy pak teì povstali jste proti domu otce mého, a zmordovali jste syny jeho, sedmdesáte mužù na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna døívky jeho, nad

muži Sichemskými, proto že bratr váš jest); ¹⁹ Jestliže, øku, právi a upøímì udílali jste Jerobálovi i domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nech¹ se veselí z vás; ²⁰ Pakli nic, nech¹ vyjde oheò z Abimelecha a sžíøe muže Sichemské i dùm Mello, nech¹ vyjde také oheò od mužù Sichemských a z domu Mello a sžíøe Abimelecha. ²¹ Tedy utekl Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zùstal tam, boje se Abimelecha bratra svého. ²² I panoval Abimelech nad Izraelem tøi léta. ²³ Poslal pak Bùh ducha zlého mezi Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevìøili se muži Sichemští Abimelechovi, ²⁴ Aby pomštìna byla køivda sedmdesáti synù Jerobálových, a aby krev jejich pøišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž zmordoval je, a na muže Sichemské, kteøíž posilnili rukou jeho, aby zmordoval bratøí své. ²⁵ Nebo uèinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili všechny chodící mimo nì tou cestou; kterážto víc povídá jest Abimelechovi. ²⁶ Syn pak Ebedùv Gál, jda s bratøími svými, pøišel do Sichem, i tišili se z nìho muži Sichemští. ²⁷ A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlaèili i veselili se; a všedše do chrámu bohù svých, jedli a pili, a zloøeèili Abimelechovi. ²⁸ Øekl pak Gál syn Ebedùv: Kdo jest Abimelech? A jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu? Zdaliž není syn Jerobálùv, a Zebul úøedník jeho? Služte radìji mužùm Emora, otce Sichemova; nebo proè my máme sloužiti tomuto? ²⁹ Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych shladil Abimelecha! I øekl Abimelechovi: Sbeø sobì vojsko, a vyjdi. ³⁰ Uslyšav pak Zebul, úøedník místa toho, slova Gále syna Ebedova, rozhníval se náramnì. ³¹ I poslal posly k Abimelechovi tajnì, øka: Hle, Gál syn Ebedùv i bratøí jeho pøišli do Sichem, a hle, bojovati budou s místem proti tobì. ³² Protož nyní vstana noènì, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdìlej zálohy v poli. ³³ A ráno, když bude slunce vycházeti, vstana, udeøíš na místo, a když on i lid, kterýž jest s ním, vyjde proti tobì, uèiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé. ³⁴ A protož vstal Abimelech i všecken lid, kterýž s ním byl v noci, a uèinili zálohy u Sichem na ètyøech místech. ³⁵ I vyšel Gál syn Ebedùv, a postavil se v bránì místa; vyvstal pak Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh. ³⁶ A uzøev Gál ten lid, øekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž odpovìdìl Zebul: Stín hor vidíš, jako nìjaké lidi. ³⁷ Tedy opìt promluvil Gál, øka: Hle, lid sstupuje s vrchu, nebo houf jeden táhne cestou rovin Monenim. ³⁸ Øekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest Abimelech, abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž nyní, a bojuj proti nìmu. ³⁹ I vytáhl Gál pøed lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi. ⁴⁰ Ale Abimelech honil ho utíkajícího pøed tváøí svou, a padlo ranìných mnoho až k bránì. ⁴¹ Zùstal pak Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratøí jeho, aby nezùstávali v Sichem. ⁴² Nazejtøí pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi. ⁴³ Tedy on pojal lid svùj, a rozdìlil jej na tøi houfy, zdìlav zálohy v polích, a vida, an lid vychází z místa, vyskoèil na nì a zbil je. ⁴⁴ Nebo Abimelech a houf, kterýž byl s ním, udeøili na nì a postavili se u brány místa, druzí pak dva houfové oboøili se na všechny ty, kteøíž byli v poli, a zbili je. ⁴⁵ Abimelech pak dobýval místa celý ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v nìm byl, pobil, a zboøiv místo, posál je solí. ⁴⁶ Uslyševše pak všickni muži víže Sichemské, vešli do hradu svého, chrámu boha Berit. ⁴⁷ A oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni muži víže Sichemské. ⁴⁸ Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i všecken lid, kterýž byl s ním, a nabrav seker s sebou, nasekal ratolestí s stromù, kterýchž nabral a vložil na rameno své. I øekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste vidìli, že jsem uèinil, spìšnì uèiòte tak jako já. ⁴⁹ I u¹al sobì jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemøeli tam všickni muži víže Sichemské témìø tisíc mužù a žen. ⁵⁰ Odšel pak Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho. ⁵¹ Byla pak víže pevná u prostøed místa, a utekli tam všickni muži i ženy, i všickni pøední

místa toho, a zavøeli po sobì, vstoupivše na vrch vùže. ⁵² Tehdy pøišed Abimelech až k víži, dobýval jí, a pøistoupil až ke dveøím vùže, aby je zapálil ohnìm. ⁵³ V tom žena nijaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a prorazila hlavu jeho. ⁵⁴ A on rychle zavolav mládence, kterýž nosil zbroj jeho, øekl jemu: Vytrhni meè svùj a zabí mne, aby potom nepravili o mnì: Žena zabila ho. I probodl jej služebník jeho, a umøel. ⁵⁵ Užøevše pak synové Izraelští, že by umøel Abimelech, odešli jeden každý k místu svému. ⁵⁶ A tak odminil Bùh zlým Abimelechovi za nešlechtnost, kterouž páchal proti otci svému, zmordovav sedmdesáte bratøí svých. ⁵⁷ Tolikèž i vøecku nešlechtnost mužù Sichemských vrátil Bùh na hlavu jejich, a pøišlo na nì zloøeèení Jotama syna Jerobálova.

10

¹ Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar, a ten bydlil v Samir na hoøe Efraim. ² I soudil Izraele za tøimecítma let, a umøev, pochován jest v Samir. ³ Po nìm povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dvamecítma let. ⁴ A mìl tøidceti synù, kteøíž jezdili na tøidcíti mezcích; a mìli tøidceti míst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty jsou v zemi Galád. ⁵ I umøel Jair, a pochován jest v Kamon. ⁶ Opìt pak synové Izraelští èinili to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá; nebo sloužili Bálùm a Astarot, to jest, bohùm Syrským, bohùm Sidonským a bohùm Moábským, tolikèž i bohùm synù Ammon, i bohùm Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu. ⁷ Protož roznítla se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských, ⁸ Kteøíž stírali a potlaèovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte let, vøecky syny Izraelské, kteøíž byli pøed Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád. ⁹ Pøešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali také proti Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramnì ssoužen. ¹⁰ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, økouce: Zhøešili¹ jsme tobì, tak že jsme opustili ti Boha svého, a sloužili jsme Bálùm. ¹¹ Ale Hospodin øekl synùm Izraelským: Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských, ¹² Tolikèž od Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás ssužujících, když jste volali ke mnì, nevysvobodil vás z ruky jejich? ¹³ A vy opustili jste mne a sloužili jste bohùm cizím, protož nevysvobodím vás více. ¹⁴ Jdite a volejte k bohùm, kteréž jste sobì zvolili; oni nech¹ vás vysvobodí v èas ssoužení vašeho. ¹⁵ I øekli synové Izraelští Hospodinu: Zhøešili jsme; uèiò s námi, což¹ se dobøe líbí, a však vysvoboì nás, prosíme, v tento èas. ¹⁶ Protož vyvrhøe bohy cizí z prostøedku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se duši jeho nad trápením Izraele. ¹⁷ Svolali se pak Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové Izraelští, a položili se v Masfa. ¹⁸ I øekli lid s knížaty Galád jedni druhým: Kdokoli poène bojovati proti Ammonitským, bude vůdce všech obyvatelù Galád.

11

¹ Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevìstky, z níž zplodil Galád øeèeného Jefte. ² Ale i manželka Galádova naplodila mu synù, a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo øekli jemu: Nebudeš ðiditi v domì otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn. ³ Protož utekl Jefte od tváøi bratøí svých, a bydlil v zemi Tob; a sbìhli se k Jefte lidé povaleèi, a vycházeli s ním. ⁴ Stalo se pak po tìch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským. ⁵ A když poèali bojovati Ammonitští proti nìm, odešli starší Galádští, aby zase pøivedli Jefte z zemì Tob. ⁶ I øekli k Jefte: Poì a buì vůdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským. ⁷ Odpovìdìl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste vy mne nemìli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z

domu otce mého? Proč tedy nyní přišli jste ke mně, když ssoužení jste? ⁸ I řekli starší Galádští k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobě, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám všechním obyvatelům Galádským za vůdce. ⁹ Tedy odpověděl Jefte starším Galádským: Poněvadž mne zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za vůdce? ¹⁰ I řekli starší Galádští k Jefte: Hospodin bude svědkem mezi námi, jestliže neučiníme vedle slova tvého. ¹¹ A tak šel Jefte s staršími Galádskými, a představil jej sobě lid za vůdci a kníže, a mluvil Jefte všechna slova svá před Hospodinem v Masfa. ¹² Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poručením: Co máš ke mně, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi mé? ¹³ I odpověděl král Ammonitský poslům Jefte: Že vzal Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku a až k Jordánu; protože nyní vra¹ mi ji pokojně. ¹⁴ Opět pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému, ¹⁵ A řekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzal¹ Izrael zemi Moábské, ani zemi synů Ammonových. ¹⁶ Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael přes poušť až k moři Rudému, a přišel do Kádes. ¹⁷ Odkudž poslal Izrael posly k králi Edomskému, řka: Prosím, nech¹ projdu skrze zemi tvou. A nechtěl ho slyšeti král Edomský. Poslal také k králi Moábskému, a nechtěl povolit. A tak zůstal Izrael v Kádes. ¹⁸ Potom když šel přes poušť, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou, a přišel od východu slunce zemi Moábské, položil se před Arnon, a nevešli na pomezí Moábské; nebo Arnon jest meze Moábských. ¹⁹ Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi Ezebon, a řekl jemu Izrael: Prosím, nech¹ projdu skrze zemi tvou až k místu svému. ²⁰ Ale Seon nedovířoval Izraelovi, aby přejíti měl pomezí jeho. Protož shromáždil Seon všechnen lid svůj, a položili se v Jasa, a bojoval proti Izraelovi. ²¹ I dal Hospodin Bůh Izraelský Seona i všechnen lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dříve Izrael všechnu zemi Amorejského, té zemi obyvatele. ²² A tak opanovali všechno pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a od pouště až k Jordánu. ²³ Když tedy Hospodin Bůh Izraelský vyhladil Amorejského od tváře lidu svého Izraelského, proč ty chceš panovati nad ním? ²⁴ Zdaliž tím, což tobě dal Chamos bůh tvůj k vládnutí, vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhladil Hospodin Bůh náš od tváře naší, jejich dídectvím my vládneme. ²⁵ K tomu pak, zdali jsi ty čím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadil s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim? ²⁶ Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve všech jeho, i v Aroer, a ve všech jeho, i ve všech místech, kteráž jsou při pomezí Arnon, za tři sta let. Proč jste jí neodjali v tak dlouhém čase? ²⁷ Protož ne já provinil jsem proti tobě, ale ty mně zle činíš, bojuje proti mně. Nech¹ soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými. ²⁸ Král pak Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu. ²⁹ V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy v Galád táhl proti Ammonitským. ³⁰ (Učinil pak Jefte slib Hospodinu, a řekl: Jestliže jistotně dáš mi Ammonitské v ruku mou: ³¹ I stane se, že což by koli vyšlo ze dveří domu mého mně vstoupíc, když se vrátím v pokoj od Ammonitských, bude Hospodinovo, abych to obitoval v obět zápalnou.) ³² Přitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je Hospodin v ruku jeho. ³³ I pobil je od Aroer, až kudy se jde do Mennit, dvaceti míst, a až do Abel vinic porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští před syny Izraelskými. ³⁴ Když se pak navracoval Jefte do Masfa k domu svému, aj, dcera jeho vyšla jemu vstoupíc s bubny a s houfem plésajících; kterouž měl toliko jedinou, aniž měl kterého syna aneb jiné dcery. ³⁵ Stalo se pak, že když uviděl ji, roztrhl roucha svá a řekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila; nebo jsi z těch, jenž mne kormoutí, poněvadž jsem tak řekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho. ³⁶ Jemuž ona odpověděla: Můj

otèe, jestliže jsi tak øekl Hospodinu, uèìò mi podlé toho, jakžs mluvil; když¹ jen dal Hospodin pomstu nad nepøátely tvými, Ammonitskými. ³⁷ Øekla také otci svému: Nech¹ toliko toto obdržím: Odpus¹ mne na dva mìsíce, a¹ jdu a vejdu na hory a opláèi panenství svého, já i družìèky mé. ³⁸ Kterýž øekl: Jdi. I propustil ji na dva mìsíce. Odešla tedy ona i družìèky její, a plakala panenství svého na horách. ³⁹ A pøi dokonání dvou mìsícù navrátila se k otci svému, a vykonal pøi ní slib svùj, kterýž byl uèinil. Ona pak nepoznala muže. I byl ten obyèej v Izraeli, ⁴⁰ Že každého roku scházìvaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte Galádského za ètyøi dni v roce.

12

¹ Shromáždili se pak muži Efraim, a pøešedše k stranì pùlnoèní, øekli k Jefte: Proè jsi vyšel k boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou? Dùm tvùj i tebe ohnìm spálíme. ² K nimž øekl Jefte: Nesnáz jsem mìl já a lid mùj s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich. ³ Protož vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v ruku mou. Ale proè jste dnes pøišli ke mnì? Zdali abyste bojovali proti mnì? ⁴ Tedy shromáždil Jefte všecky muže Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské, nebo pravili pobíhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostøed Efraima a u prostøed Manasses. ⁵ Odjali Galádští též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z utíkajících Efraimských øekl: Necha¹ pøejdu, øekli jemu muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže øekl: Nejsem, ⁶ Tedy øekli jemu: Rci hned Šibolet. I øekl: Šibolet, aniž dobøe mohl vyøknouti toho. Tedy pochytilce jej, zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho èasu z Efraima ètyøidceti a dva tisíce. ⁷ Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umøel Jefte Galádský, a pochován jest v jednom z mìst Galádských. ⁸ Potom soudil po nìm Izraele Abesam z Betléma. ⁹ A mìl tøidceti synù a tøidceti dcer, kteréž rozevдал od sebe, a tøidceti žen pøivedl od jinud synùm svým. I soudil Izraele sedm let. ¹⁰ A umøev Abesam, pochován jest v Betlémi. ¹¹ Po nìm pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset let. ¹² I umøel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi Zabulon. ¹³ Potom soudil Izraele Abdon syn Hallelùv Faratonský. ¹⁴ Ten mìl ètyøidceti synù a tøidceti vnukù, kteøíž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let. ¹⁵ Umøev pak Abdon syn Hallelùv Faratonský, pohøben jest v Faraton, v zemi Efraim na hoøe Amalechitské.

13

¹ Tedy opìt synové Izraelští èinili to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruce Filistinských za ètyøidceti let. ² Byl pak muž jeden z Zaraha, z èeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila. ³ I ukázal se andìl Hospodinùv ženì té a øekl jí: Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; poèneš pak a porodiš syna. ⁴ Protož nyní vystøíhej se, abys vína nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic neèistého. ⁵ Nebo aj, poèneš a porodiš syna, a bøitva a¹ nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítì od života Nazarejský Boží, a ten¹ poène vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských. ⁶ I pøišla žena a povídala to muži svému, økuci: Muž Boží pøišel ke mnì, jehož oblíèej byl jako oblíèej andìla Božího, hrozný velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého jména neoznámil. ⁷ Ale øekl mi: Aj, poèneš a porodiš syna, protož nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co neèistého, nebo to dítì od života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své. ⁸ Tedy Manue modlil se Hospodinu a øekl: Vyslyš mne, mùj Pane, prosím, nech¹ muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase pøijde k nám, a nauèì nás, co máme dìlati s

dítětem, kteréž se má naroditi. ⁹ I vyslyšel Bůh hlas Manue; nebo pøišel andìl Boží opìt k ženì té, když sedìla na poli. Manue pak muž její nebyl s ní. ¹⁰ A protož s chvátáním bižela žena ta, a oznámila muži svému, økuci jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mnì prvé pøišel. ¹¹ Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a pøišed k muži tomu, øekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k manželce mé? Odpovìdìl: Jsem. ¹² I øekl Manue: Nech¹ se nyní stane slovo tvé, ale jaká péèe o to dítě a správa pøi nìm býti má? ¹³ Odpovìdìl andìl Hospodinùv Manue: Ode všeho toho, o èemž jsem oznámil ženì, a¹ se ona vystøíhá. ¹⁴ Nièeho, což pochází z vinného kmene, a¹ neužívá, to jest, vína aneb nápoje opojného a¹ nepije, a nic neèistého a¹ nejí; cožkoli jsem jí pøikázal, a¹ ostøíhá. ¹⁵ Tedy øekl Manue andìlu Hospodinovu: Medle, nech¹ ti pozdržíme, a pøipravíme¹ kozlíka. ¹⁶ I odpovìdìl andìl Hospodinùv Manue: Bys mne i pozdržel, nebudu¹ jísti pokrmu tvého, ale jestliže pøipravíš obìt zápalnou, Hospodinu ji obìtuj. Nebo nevidìl Manue, že byl andìl Hospodinùv. ¹⁷ Øekl opìt Manue andìlu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní øeè tvá, poctili tebe? ¹⁸ Jemuž odpovìdìl andìl Hospodinùv: Proè se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné? ¹⁹ Vzav tedy Manue kozlíka a obìt suchou, obìtoval to na skále Hospodinu, a on divnou víc uèinil, an na to hledí Manue a manželka jeho. ²⁰ Nebo když vstupoval plamen s oltáøe k nebi, vznesl se andìl Hospodinùv v plameni s oltáøe, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tváø svou na zemi. ²¹ A již se více neukázal andìl Hospodinùv Manue ani manželce jeho. Tedy porozumìl Manue, že byl andìl Hospodinùv. ²² I øekl Manue manželce své: Jisti my zemøeme, nebo jsme Boha vidìli. ²³ Jemuž odpovìdìla manželka jeho: Kdyby nás chtìl Hospodin usmrtiti, nebyl by pøíjal z rukou našich obìti zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal èeho toho, aniž by na tento èas byl nám ohlásil vící takových. ²⁴ A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho Samson. I rostlo dítě, a žehnal jemu Hospodin. ²⁵ I poèal ho Duch Hospodinùv ponoukati v Mahane Dan, mezi Zaraha a Estaol.

14

¹ Šel pak Samson do Tamnata, a uzøel tam ženu ze dcer Filistinských. ² A navrátiv se, oznámil otci svému a mateøi své, øka: Vidìl jsem ženu v Tamnata ze dcer Filistinských, protož nyní vezmìte mi ji za manželku. ³ I øekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami bratøí tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobì vzítì chceš manželku z Filistinských neobøezaných? Odpovìdìl Samson otci svému: Tuto vezmìte mi, neb¹ mi se líbí. ⁴ Otec pak jeho a matka jeho nevidìli, by to od Hospodina bylo, a že pøíèiny hledá od Filistinských; nebo toho èasu panovali Filistiští nad Izraelem. ⁵ Tedy šel Samson a otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak pøišli k vinicím Tamnatským, a aj, lev mladý øvoucí potkal se s ním. ⁶ I sstoupil na něj Duch Hospodinùv, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce, aèkoli nic nemìl v rukou svých. A neoznámil otci ani mateøi své, co uèinil. ⁷ Pøišed tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi. ⁸ Navracuje se pak po nìkolika dnech, aby ji pojal, uchýlil se, aby pohledìl na mrtvého lva, a aj, v tìle jeho byl roj vèel a med. ⁹ A vybrav jej na ruce své, šel cestou a jedl; a pøišed k otci svému a mateøi své, dal jim, i jedli. Ale nepovìdìl jim, že z mrtvého lva vyòal ten med. ¹⁰ Tedy šel otec jeho k ženì té, a uèinil tam Samson hody, nebo tak èinìvali mládenci. ¹¹ Když pak jej vidìli tam, vybrali z sebe tøidceti tovaryšù, aby byli pøi nìm. ¹² I øekl jim Samson: Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právi vysvìtlíte za sedm dní tìchto hodù a uhodnete, dám vám tøidceti èechlù a tøidcatero roucho promìnné. ¹³ Jestliže mi pak nebudete moci uhodnouti, dáte vy mnì tøidceti èechlù a tøidcatero roucho promìnné. Kteøíž odpovìdìli jemu: Vydej pohádku svou, a¹ ji slyšíme. ¹⁴ I øekl jim: Z zžírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té za tøi dni. ¹⁵ Stalo

se pak dne sedmého, (nebo byli øekli ženì Samsonovi: Namluv muže svého, a¹ nám vyloží tu pohádku, a¹ nespálíme ti i domu otce tvého ohnì. Proto-liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Èi co? ¹⁶ I plakala žena Samsonova na něj, økuci: Jistì nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synùm lidu mého, a mnì jí nechceš povíditi. Kterýž øekl jí: Hle, otci mému a mateøi neoznámil jsem, a tobì mám povíditi? ¹⁷ I plakala na něj do sedmého dne, v nichž mìli hody). Dne tedy sedmého povídil jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synùm lidu svého. ¹⁸ Muži tedy místa toho dne sedmého, prvé než slunce zapadlo, øekli jemu: Co sladšího nad med, a co silnějšího nad lva? Kterýž øekl jim: Byste byli neorali mou jalovíekou, neuhodli byste pohádky mé. ¹⁹ I sstoupil na něj Duch Hospodinùv, a šel do Aškalon, a pobil z nich tøidceti mužù. A vzav loupeže jejich, dal šaty promìnné tím, jenž uhodli pohádku, a rozhnivav se velmi, odšel do domu otce svého. ²⁰ Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšù jeho, kteréhož on byl k sobì pøipojil.

15

¹ Stalo se pak po několika dnech, v èas žnì pšenièné, že chtìje navštívitì Samson ženu svou, a pøinéstì s sebou kozlíka, øekl: Vejdu k ženì své do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti. ² I øekl otec její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti, protože dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra její mladší pìknìjší než ona? Necha¹ jest tedy tvá místo oné. ³ I øekl jim Samson: Nebudu¹ já potom vinen Filistinským, když jim zle uèiním. ⁴ Odšed tedy Samson, nalapal tøi sta lišek, a vzav pochodnì, obrátil jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva ocasy do prostøedka. ⁵ Potom zapálil ty pochodnì, a pustil do obilí Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivoví. ⁶ I øekli Filistinští: Kdo je to uèinil? Jimž odpovìdíno: Samson ze¹ Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji tovaryši jeho. Tedy pøišedše Filistinští, spálili ji ohnì i otce jejího. ⁷ Tedy øekl jim Samson: Aè jste uèinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi, teprv pøestanu. ⁸ I zbil je na hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály Etam. ⁹ Proèež vytáhli Filistinští, a rozbivše stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi. ¹⁰ Muži pak Juda øekli: Proè jste vytáhli proti nám? I odpovìdili: Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a uèinili jemu tak, jako on nám uèinil. ¹¹ Tedy vyšlo tøi tisíce mužù Juda k vrchu skály Etam, a øekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad námi Filistinští? Proèež jsi tedy nám to uèinil? I odpovìdìl jim: Jakž mi uèinili, tak jsem jim uèinil. ¹² Øekli také jemu: Pøišli jsme, abychom ti svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy odpovìdìl jim Samson: Pøisáhnìte mi, že vy se na mne neoboøíte. ¹³ Tedy mluvili jemu, økouce: Nikoli, jediné tuze svížíce, vydáme ti v ruku jejich, ale nezabijeme ti. I svázali ho dvìma provazy novými, a svedli jej s skály. ¹⁴ Kterýž když pøišel až do Lechi, Filistinští radostí kòìeli proti nimu. Pøišel pak na něj Duch Hospodinùv, a uèinìni jsou provazové, kteøíž byli na rukou jeho, jako niti lnìné, když v ohni hoøí, i spadli svazové s rukou jeho. ¹⁵ Tedy našel èelist oslièì ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužù. ¹⁶ Protož øekl Samson: Èelistí oslièì hromadu jednu, nýbrž dvì hromady, èelistí oslièì zbil jsem tisíc mužù. ¹⁷ A když pøestal mluvitì, povrhl èelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi. ¹⁸ Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a øekl: Ty jsi uèinil skrze ruce služebníka svého vysvobození toto veliké, nyní pak již žízni umru, aneb upadnu v ruku tìch neobøezaných. ¹⁹ Tedy otevøel Bùh skálu v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okòál, a jako ožil. Protož nazval jméno její studnice vzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne. ²⁰ Soudil pak Izraele za èasu Filistinských dvadeceti let.

16

¹ Odšel pak Samson do Gázy, a užov tam ženu nevětku, všel k ní. ² I povídáno obyvatelům Gázy: Samson přišel sem. Kteříž obeslavše se, stáhli na něj v brání místa přes celou noc, a stavili se tiše té celé noci, okouce: Až ráno zabijeme jej. ³ Spal pak Samson až do půl noci, a o půl noci vstal, a pochytil vrata brány místské s oběma vějeji a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu. ⁴ Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. ⁵ I přišli knížata Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zviž, v něm jest síla jeho tak veliká, a jak bychom přemohli jej, abychom svížíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotů stříbra. ⁶ Tedy řekla Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v něm jest tak veliká síla tvá, a čím bys svázan a zemdlen býti mohl? ⁷ Odpověděl jí Samson: Kdyby mne svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještě neuschly, tedy zemdlím, a budu jako jiný člověk. ⁸ I přinesli jí knížata Filistinská sedm houžví surových, kteréž ještě neuschly, a svázala ho jimi. ⁹ (V zálohách pak nastrojení byli niktež u ní v komoře.) I řekla jemu: Filistinstí na tě, Samsone. A on roztrhl houžve, jako by přetrhl nit koudelnou, přistrě k ohni, a není poznána síla jeho. ¹⁰ Tedy řekla Dalila Samsonovi: Až, oklamals mne a lživě jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, čím bys mohl svázan býti? ¹¹ Kterýž odpověděl jí: Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještě nic dlané nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí. ¹² I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a řekla jemu: Filistinstí na tě, Samsone. (Zálohy pak nastrojeny byly v komoře.) I roztrhl je na ruku svých jako nitku. ¹³ Tedy řekla Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvil mi lež. Povíziž mi, čím bys svázan býti mohl. Odpověděl jí: Kdybys přivla sedm pramenů z vlasů hlavy mé k vratidlu tkadlcovskému. ¹⁴ Což uenivši, zarazila hřebem, a řekla jemu: Filistinstí na tě, Samsone. A procítiv ze sna svého, vytrhl hřeb, osnovu i s vratidlem. ¹⁵ Opět řekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tě, poněvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi mne potěkrát oklamal a neoznámils mi, v něm jest tak veliká síla tvá. ¹⁶ Když tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtěžovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již měl umřít. ¹⁷ I otevřel jí cele srdce své a řekl jí: Bůtva nevěsta nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla má, a zemdlel bych a byl jako jiný člověk. ¹⁸ Viduci pak Dalila, že by cele otevřel jí srdce své, poslala a zavolala knížat Filistinských těmi slovy: Poďte ještě jednou, nebo otevřel mi cele srdce své. Tedy přišli knížata Filistinská k ní, nesouce stříbro v ruku svých. ¹⁹ I uspala ho na klíně svém a povolala holiče, i dala oholiti sedm pramenů vlasů hlavy jeho. I počala jím strkati, když odešla od něho síla jeho. ²⁰ A řekla: Filistinstí na tě, Samsone. Procítiv pak ze sna svého, řekl: Vyjdu jako i první, a probiji se skrze ně. Neviděl však, že Hospodin odstoupil od něho. ²¹ Tedy jave ho Filistinstí, vyloupili mu oči, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvěma řetězy železnými. A mlel v domě vřzou. ²² Potom počaly mu vlasy na hlavě odrostati po oholení. ²³ Knížata pak Filistinská shromáždili se, aby obitovali obět velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli: Dal¹ jest bůh náš v ruce naše Samsona nepřitele našeho. ²⁴ A když užel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dal¹ jest bůh náš v ruce naše nepřitele našeho a zhoubce země naší, kterýž mnohé z našich zmordoval. ²⁵ I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvilil před námi. Tedy povolali Samsona z domu vřzou, aby hrál před nimi; i postavili ho mezi sloupy. ²⁶ Nebo řekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveď mne, a¹ mohu omakati sloupy, na nichž dům stojí, a zpodepřít se na ně. ²⁷ Dům pak plný byl mužů a žen, a byla tam všechna knížata Filistinská, ano i na vrchu okolo tisíc mužů a žen, kteříž dívali se, když

Samson hral. ²⁸ I volal Samson k Hospodinu, a řekl: Panovníče Hospodine, prosím, rozpomeš se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó Bože, abych se jednou pomstít mohl za své oběti nad Filistinskými. ²⁹ Objav tedy Samson oba sloupky prostědní, na nichž dům ten stál, zpolehl na ně, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou. ³⁰ Potom řekl Samson: Nech¹ umře život můj s Filistinskými. A nalehl silně, i padl dům na knížata a na všecken lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa. ³¹ Tedy přišli přátelé jeho, a všecken dům otce jeho, a vzavše jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobě Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský dvadcti let.

17

¹ Byl pak muž nějaký s hory Efraim, jehož jméno bylo Mícha. ² Kterýž řekl matce své: Ten tisíc a sto stříbrných, kteříž vzati byli tobě, pro niž jsi zlořečila a mluvilaš přede mnou, hle, stříbro to u mne jest, já jsem je vzal. I řekla matka jeho: Požehnaný jsi, synu můj, od Hospodina. ³ Navrátil tedy ten tisíc a sto stříbrných matce své. I řekla matka jeho: Již¹ jsem zajisté posvětila stříbro to Hospodinu z ruky své, a tobě synu svému, aby udělán byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobě. ⁴ On pak navrátil to stříbro matce své, z něhož vzala matka jeho dvě stě stříbrných, a dala zlatníku. I udělal z nich obraz rytý a slitý, kterýž byl v domě Míchovi. ⁵ Měl pak ten Mícha chrám bohů, i udělal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synů svých, aby mu byl knězem. ⁶ Toho času nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidělo, to činil. ⁷ Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z čeledi Judovy, kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu. ⁸ Odešel tedy člověk ten z města Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu koli nahodilo. I přišel na horu Efraim, až k domu Míchovu, jda cestou svou. ⁹ Jemuž řekl Mícha: Odkud jdeš? Odpověděl mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova беру se, abych byl pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo. ¹⁰ I řekl jemu Mícha: Zůstaň u mne, a buď mi za otce a za kněze, a budu¹ dávati deset stříbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I šel Levíta. ¹¹ Líbilo se pak Levítovi zůstat u muže toho, a byl u něho mládenec ten, jako jeden z synů jeho. ¹² I posvětil Mícha rukou Levítu, a byl mu mládenec ten za kněze; i bydlil v domě jeho. ¹³ Řekl pak Mícha: Nyní¹ vím, že mi doboře učiní Hospodin, proto že mám toho Levítu za kněze.

18

¹ V těch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho času pokolení Dan hledalo sobě dříveního místa k bydlení, nebo se mu ještě nebylo dostalo dílu u prostřed synů Izraelských až do dne toho. ² Tedy poslali synové Dan z čeledi své pět mužů z koněin svých, mužů silných z Zaraha a Estaol, aby spatřili zemi a pilně prohlédli ji, a řekli jim: Jděte, shleďte zemi. Kteřížto když přišli na horu Efraim až do domu Míchova, přenocovali tam. ³ Když pak byli blízko domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levítu, a uchýlivše se tam, řekli jemu: Kdo tě sem přivedl? Co ty zde děláš? A co ty zde máš? ⁴ Odpověděl jim: Toto mi a toto učinil Mícha, a ze mzdy najal mne, abych byl jeho knězem. ⁵ I řekli jemu: Porai se, prosíme, s Bohem, abychom viděli, zda-li se nám cesta naše, kterouž jdeme. ⁶ Odpověděl jim kněz: Jděte v pokoji, Hospodin¹ spravuje cestu vaši, po níž jdete. ⁷ Tedy odešlo pět mužů těch, a přišli do Lais, a viděli lid, kterýž tam byl, bezpečně bydlící, vedlé obyčejně Sidonských v zahálce a bezpečnosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mlo v té zemi, ani kdo by dříveně ujíti chtěl království. K tomu i od Sidonských vzdáleni byli, aniž spózniní jaké s kým měli. ⁸ Když se pak navrátili k bratřím svým do Zaraha a Estaol, řekli jim bratři jejich: Což vy? ⁹ I odpovědili: Vstaňte a táhněme na ně, nebo shlédlí jsme tu zemi,

a aj, velmi dobrá jest; a vy mlěíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování té země. ¹⁰ (Když pøijdete, vejdete k lidu bezpečnému, a do země prostranné;) nebo dal ji Bùh v ruku vaši, místo, v němž není žádného nedostatku jakýchkoli věcí, kteréž na zemi býti mohou. ¹¹ Tedy vyšlo z èeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužů odiných v odině váleèné. ¹² A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova; proèež nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za Kariatjeharim. ¹³ A odtud táhnouce na horu Efraim, pøišli až k domu Míchovu. ¹⁴ I mluvilo tìch pìt mužů, kteøíž chodili k shlédnutí země Lais, a øekli bratøím svým: Víte-liž, že v domích tìchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vize, co máte èiniti. ¹⁵ A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levíty v domě Míchovi, a pozdravili ho pokojně. ¹⁶ Ale šest set mužů odiných v zbroj svou váleènou, kteøíž byli z pokolení Dan, stáli pøede dveømi. ¹⁷ A šedše pìt mužů, kteøíž chodili k shlédnutí země, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; knìz pak stál u vrat brány s šesti sty muži odinými v zbroji. ¹⁸ A ti, kteøíž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I øekl jim knìz: Což to díláte? ¹⁹ Kteøíž odpovídili: Mlè, vlož ruku svou na ústa svá a pøi s námi, a budeš nám za otce a za knìze. Což jest lépe tobì, knìzem-li býti v domě jednoho èlovìka, èi býti knìzem pokolení a èeledi v Izraeli? ²⁰ I zradovalo se srdce knìze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel u prostøed lidu toho. ²¹ A obrátivše se odešli, a pustili napøed dìti a dobytek, a což mìli dražšího. ²² Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteøíž bydlili v domích blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. ²³ I volali za syny Dan. Kteøíž ohlédše se, øekli Míchovi: Cožtì, že jsi jich tolik shromáždil? ²⁴ Odpovìdìl: Bohy mé, kteréž jsem udìlal, vzali jste, i knìze, a odcházíte. Což pak již budu mítí? A ještì se ptáte: Co¹ jest? ²⁵ Jemuž odpovídili synové Dan: Hleď, a¹ více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jinàe obojí se na vás muži hnìviví, a ztratíš duši svou i duše domu svého. ²⁶ I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že by silnìjší byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého. ²⁷ Oni pak vzavše, což byl udìlal Mícha, i knìze, kteréhož mìl, pøitáhli do Lais k lidu zahálivému a bezpečnému; i pobili je ostrostí meèe, a místo vypálili ohnìm. ²⁸ A nebylo žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž mìli spòiznìnì s kterými lidmi. Mìsto pak bylo v údolí, kteréž jest v Betrohob. A vystavivše zase místo, bydlili v něm. ²⁹ A nazvali jméno místa toho Dan, od jména otce svého, kterýž narozen byl Izraelovi, ješto prvé jméno místa toho bylo Lais. ³⁰ Postavili pak sobì synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonùv, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli knìžími v pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelù země. ³¹ Vystavili tedy sobì tu rytinu, kterouž udìlal Mícha, a byla tam po všecy dny, v nichž dùm Boží byl v Sílo.

19

¹ Stalo se také toho èasu, když krále nebylo v Izraeli, že muž nìjaký Levíta, jsa pohostinu pøi stranì hory Efraimské, pojal sobì ženu ženinu z Betléma Judova. ² Kterážto ženina smìlnila u nìho. I odešla od nìho do domu otce svého do Betléma Judova, a byla tam plné ètyøi mìsíce. ³ Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvì ji, zase ji pøivedl, maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzøel otec té dìvky, zradoval se z pøíchodu jeho. ⁴ I zdržel jej tchán jeho, otec té dìvky, tak že pozùstal u nìho za tøi dni. Tu také jìdali i pìjeli i nocovali. ⁵ Dne pak ètvrtého, když tím ranìji vstali, vstal i on, aby odšel. Tedy øekl otec té dìvky k zeti svému: Posilni se kouskem chleba, a potom pùjdete. ⁶ Sedli tedy a pojedli oba spolu, a napili se. Potom øekl otec dìvky k muži: Posediž medle, nýbrž pobuì pøes noc, a buì myslì veselý. ⁷ Když pak vstal ten muž, chtìje pøedce jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zùstal tu pøes noc. ⁸ Potom dne pátého vstal tím ranìji, aby se bral. I øekl otec té dìvky: Posilò se, prosím. I prodìlì,

až se den nachýlil, nebo jedli oba. ⁹ Tedy vstal muž ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I řekl mu tchán jeho, otec dívky: Aj, již se den nachýlil k veěrou, medle zůstaňte přes noc; aj, dokonává se den, pobuť přes noc zde, a buť myslí veselé, a zítra tím raněji vypravíte se na cestu svou, a půjdeš k příbytku svému. ¹⁰ On pak nechtěl zůstat přes noc, ale vstav, odšel, a přišel proti Jebus, jenž jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s bōemeny i ženina jeho. ¹¹ Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, řekl mládenec pánu svému: Poj, prosím, obraťme se do místa toho Jebuzejského, abychom v něm pōenocovali. ¹² Jemuž odpověděl pán jeho: Neobrátime se do místa cizozemců, kteréž není synů Izraelských, ale půjdeme až do Gabaa. ¹³ Řekl ještě mládenci svému: Poj, abychom přišli k některému z těch míst, a zůstali přes noc v Gabaa aneb v Ráma. ¹⁴ Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa, kteréž jest Beniaminských. ¹⁵ I obrátili se tam, aby vejdouce, zůstali přes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na ulici místa, proto že nebyl, kdo by je přijal do domu a dal jim nocleh. ¹⁶ A aj, muž starý vracoval se od práce své s pole u veěr, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v Gabaa; ale lidé místa toho byli synové Jemini. ¹⁷ A když pozdvihl očí svých, uzřel muže toho pocestného na ulici místa. I řekl jemu ten stařec: Kam se béšeš, a odkud jdeš? ¹⁸ Jemuž odpověděl: Jdeme z Betléma Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jdu¹ pak do domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne přijal do domu; ¹⁹ Ještě mám i slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro sebe a dívku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým, tak že v niěmž nemáme nedostatku. ²⁰ I řekl muž ten starý: Měj ty pokoj. Ěho¹ se koli nedostává, nech¹ já to opatřím, ty toliko na ulici nezůstávej přes noc. ²¹ Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslům; potom umyvše nohy své, jedli a pili. ²² A když oěerstvili srdce své, aj, muži místa toho, muži nešlechtní, obklíivše dům, tloukli na dvěře a mluvili tomu muži starci, hospodāi domu, ōkouce: Vyveť muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho poznali. ²³ K nimžto vyšed muž ten, hospodā domu, řekl jim: Nikoli, bratři moji, neěiote, prosím, zlého, poněvadž všel ten muž do domu mého, neprovoíte nešlechtnosti té. ²⁴ Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich, aneb uěiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži tomu neěiote vici té hanebné. ²⁵ Ale nechtěli ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali přes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když počínalo zasvitávatí. ²⁶ V svitání pak přišla žena ta, a padši, ležela u dveří domu toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo. ²⁷ Když pak vstal pán její ráno, otevřev dvěře domu, vycházel, aby se bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveří domu, a ruce její byly na prahu. ²⁸ Jížto řekl: Vstaò, a poime. A nic neodpověděla. Vzav tedy ji na osla, a vstav muž ten, odšel k místu svému. ²⁹ Když pak přišel do domu svého, vzal meč, a pochytiv ženinu svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusů, a rozeslal ji po všech koněinách Izraelských. ³⁰ A bylo, že kdožkoli uzřel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho ěasu, jakž vyšli synové Izraelští z země Egyptské, až do tohoto dne. Posuňte toho pilně, poraňte se a promluvte o to.

20

¹ I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všechno množství jednomyslně od Dan až do Bersabé, i země Galád, k Hospodinu do Masfa. ² Kdežto postavili se přední všeho lidu, všechna pokolení Izraelská v shromáždění lidu Božího, ětyōkrát sto tisíc lidu pšního váleěného. ³ (Uslyšeli pak synové Benjamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.) I řekli synové Izraelští: Povizte, kterak se stala nešlechtnost

ta? ⁴ I odpovědìv muž Levíta, manžel ženy zamordované, øekl: Do Gabaa kteréž jest Beniaminovo, pøišel jsem s ženinou svou, abych tam pøenocoval. ⁵ Tedy povstavše proti mnì muži Gabaa, obklíèili mne v domì v noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umøela. ⁶ Proèež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajin dìdictví Izraelského; nebo nešlechetnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli. ⁷ Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a raíte se o to. ⁸ A povstav všecken lid jednomyslnì, øekli: Nenavrátí se žádný z nás do pøíbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého. ⁹ Ale nyní toto uèiníme Gabaa, losující proti nìmu. ¹⁰ Vezmeme deset mužù ze sta po všech pokoleních Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisícù, aby dodávali potravu lidu, kterýž by pøitáhna do Gabaa Beniaminova, pomstil všech nešlechetností jeho, kterýchž se dopustilo v Izraeli. ¹¹ I sebrali se všickni muži Izraelští na to mìsto, snesše se za jednoho èlovìka. ¹² Poslala pak pokolení Izraelská muže do všech èeledí synù Beniamin, økouce: Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi? ¹³ Nyní tedy vydejte ty muže bezbožné, kteøíž jsou v Gabaa, a¹ je zbijeme a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtili Beniaminští slyšeti hlasu bratøí svých, synù Izraelských. ¹⁴ Nýbrž shromáždili se synové Beniamin z míst svých do Gabaa, aby vytáhli k boji proti synù Izraelským. ¹⁵ Toho dne naèteno jest synù Beniamin z míst jejich dvadceí šest tisíc mužù bojovných, kromì obyvatelù Gabaa, jichž naèteno bylo šest set mužù vybraných. ¹⁶ Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm set mužù vybraných, neužívajících pravé ruky své, z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se. ¹⁷ Mužù pak Izraelských naèteno jest kromì Beniaminských ètyøikrát sto tisíc mužù bojovných; všickni tito byli muži udatní. ¹⁸ Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha, a øekli synové Izraelští: Kdo z nás pùjde napøed k boji proti synù Beniamin? I øekl Hospodin: Juda pùjde napøed. ¹⁹ A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti Gabaa. ²⁰ I táhli muži Izraelští k boji proti synù Beniamin, a sšikovali se muži Izraelští k bitví proti Gabaa. ²¹ Vyšedše pak synové Beniamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvamecíma tisíc mužù na zem. ²² A posilnivše se muži lidu Izraelského, spoøádali se zase k boji na místì, na kterémž se prvního dne zøídili. ²³ Prvé pak šli synové Izraelští, a plakali pøed Hospodinem až do veèera. I tázali se Hospodina tími slovy: Pùjdeme-li ještě k boji proti synù Beniamina bratra našeho? Odpovědìl Hospodin: Jdìte proti nim. ²⁴ Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Beniamin druhého dne. ²⁵ A vyšedše synové Beniamin z Gabaa na nì druhého dne, porazili z synù Izraelských opit osmnácte tisíc mužù na zem, vše mužù bojovných. ²⁶ Protož vstoupili všickni synové Izraelští a všecken lid, a pøišli do domu Boha silného. I plakali, usadivše se tam pøed Hospodinem, a postili se toho dne až do veèera; obìtovali též obìti zápalné a pokojné pøed Hospodinem. ²⁷ I tázali se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla smlouvy Boží v tìch dnech, ²⁸ A Fínes syn Eleazara, syna Aronova, stál pøed ní v ten èas), økouce: Pùjdeme-li ještě k boji proti synù Beniamina bratra našeho, èili tak necháme? Odpovědìl Hospodin: Jdìte, nebo zítra dám je v ruku vaši. ²⁹ Tedy Izraelští zdílali zálohy proti Gabaa všudy vùkol. ³⁰ I šli synové Izraelští proti synù Beniamin dne tøetího, a sšikovali se proti Gabaa, jako prvé jednou i podruhé. ³¹ Vyšedše pak synové Beniamin proti lidu, odtrhli se od místa, a poèali bítí a mordovati lidu, jako prvé jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo tøidcíti mužù z Izraele. ³² A øekli synové Beniamin: Padají pøed námi jako i prvé. Synové pak Izraelští øekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli od místa až k stezkám. ³³ A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také Izraelovy vyskoèily z místa svého z trávníkù Gabaa. ³⁴ Tedy vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužù vybraných ze všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevidìli o tom, že je potkati mìlo zlé. ³⁵ I porazil Hospodin Beniamina pøed

Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho pítmecítma tisíc a sto mužů, vše bojovných. ³⁶ A vidouce synové Benjamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali z místa Beniaminským, ubezpečivše se na zálohy, kteréž zdílali proti Gabaa. ³⁷ Zálohy pak pospíšily a obořily se na Gabaa, a rozvláenì troubivše zálohy, zbily všecko místo ostrostí meèe. ³⁸ Mìli pak muži Izraelští s zálohami jistý èas uložený, aby když by oni zapálili místo, ³⁹ Obrátili se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak poèali bítí a mordovati, a zbili z synů Izraelských okolo tòidcítì mužů; nebo øekli: Jistì že padají pøed námi jako v první bitvì. ⁴⁰ Oheò pak poèal vzhùru jítì z místa, a sloup dymový. A ohlédše se Beniaminští zpìt, uzøeli, an vstupuje oheò místa k nebi.) ⁴¹ A že muži Izraelští obrátili se, i zdìšení jsou muži Benjamin, nebo vidìli, že zahynutí jim nastává. ⁴² I utíkali pøed muži Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci postihali je, a kteøí z míst vyšli, mordovali je mezi sebou. ⁴³ A tak obklíèili Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu slunce. ⁴⁴ Tedy padlo Beniaminských osmnácte tisíc mužů; všickni ti byli muži silní. ⁴⁵ Tìch pak, kteøíž obrátivše se, utíkali na pouš¹ k skále Remmon, zpaòírovali po cestách pít tisíc mužů; potom honili je až k Gídom, a zbili z nich dva tisíce mužů. ⁴⁶ A tak bylo všech, kteøíž padli v ten den z Beniaminských, pítmecítma tisíc mužů bojovných, vše mužů silných. ⁴⁷ I obrátilo se na pouš¹ a uteklo k skále Remmon šest set mužů, kteøíž zùstali v skále Remmon za ètyøi mìsíce. ⁴⁸ Potom muži Izraelští navrátili se k synům Benjamin, a zbili je ostrostí meèe, tak lidi v místech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také i všechna místa, kteráž ještì pozùstávala, ohnìm vypálili.

21

¹ Nadto každý z mužů Izraelských pøíсахou se byli zavázali v Masfa, økouce: Žádný z nás nedá dcery své Beniaminským za manželku. ² Protož všel lid do domu Boha silného, a sedìli tam až do veèera pøed Bohem, a pozdvìhše hlasu svého, plakali pláèem velikým. ³ A øekli: Proè Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení z Izraele? ⁴ Nazejtøí pak ráno vstal lid, a vzdìlali tam oltáø, a obìtovali obìti zápalné a pokojné. ⁵ Øekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ješto nepøišel do shromáždìní tohoto ze všech pokolení Izraelských k Hospodinu? (Nebo se byli velice zapøíсахli proti tomu, kdož by nepøišel k Hospodinu do Masfa, økouce: Bez milosti a¹ umøe. ⁶ Nebo litujíce synové Izraelští Beniamina bratra svého, øekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele. ⁷ Jakž tedy uèiníme s tìmi ostatky, aby ženy mìli, ponìvadž jsme se pøíсахou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých za manželky?) ⁸ Øekli tedy: Jest-li kdo z pokolení Izraelských, ješto nepøišel k Hospodinu do Masfa? A aj, nepøišel byl žádný do vojska z Jábès Galád do shromáždìní. ⁹ Nebo když seèten byl lid, a aj, nebylo tam žádného z obyvatelù Jábès Galád. ¹⁰ Protož poslalo tam shromáždìní to dvanácte tisíc mužů nejsilnějších, a pøíkázali jim, økouce: Jdìte a pobíte obyvatele Jábès Galád ostrostí meèe, ženy i dìti. ¹¹ Toto pak uèiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete. ¹² Nalezli tedy mezi obyvateli Jábès Galád ètyøi sta dìveèek panen, kteréž nepoznaly muže, a pøivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské. ¹³ Tedy poslalo všecko to shromáždìní, a mluvili k synům Benjamin, kteøíž byli v skále Remmon, a povolali jich v pokoji. ¹⁴ Protož navrátili se Beniaminští toho èasu. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábès Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich. ¹⁵ Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že uèinil Hospodin mezeru v pokoleních Izraelských. ¹⁶ Øekli tedy starší shromáždìní toho: Jak uèiníme s tìmi pozùstalými, aby mìli ženy? Nebo vyhlazeny jsou ženy z pokolení Benjamin.

¹⁷ Øekli také: Dìdictví Beniaminovo pozùstalým náleží, aby nezhynulo pokolení z Izraele. ¹⁸ My pak nemůžeme jim dáti dcer svých za manželky; (nebo se byli pøíisahou zavázali synové Izraelští, økouce: Zloøeèený buì, kdož by dal manželku synùm Beniamin.) ¹⁹ Potom øekli: Aj, slavnost Hospodinova bývá v Sílo každého roku na místì, kteréž jest s pùlnoèní strany domu Boha silného, k východu slunce cestì, kterouž se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na poledne. ²⁰ Pøikázali tedy synùm Beniamin, økouce: Jdìte a skrejte se v vinicích. ²¹ A šetøte, a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy vyskoèíte z vinic a pochyтите sobì každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do zemì Beniamin. ²² Když pak pøijdou otcové jejich aneb bratøí jejich, aby se pøed námi soudili, tedy øekneme jim: Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali jich, a tak nebudete nic vinni. ²³ Tedy uèinili tak synové Beniamin, a pøivedli sobì manželky vedlé poètu svého z tìch plésajících, kteréž uchvátili; a odšedše, navrátili se k dìdictví svému, a vzdìlavše zase místa svá, bydlili v nich. ²⁴ A tak odešli odtud synové Izraelští toho èasu, jeden každý k svému pokolení a k èeledi své; a vrátili se odtud jeden každý k dìdictví svému. ²⁵ Tìch dnù nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidìlo, to èinil.

Rút

¹ Stalo se pak za èasu soudcù, že byl hlad v zemi. I odšel èlovìk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu v krajinì Moábské s manželkou svou a se dvìma syny svými. ² Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi, jméno také dvou synù jeho Mahalon a Chelion, Efratejší z Betléma Judova; a pøiìsedše do krajiny Moábské, bydlili tam. ³ Umøel pak Elimelech, muž Noémi; i pozùstala ona s obìma syny svými. ⁴ Kteøíž pojali sobì ženy Moábské; jméno jedné bylo Orfa a jméno druhé Rut. I bydlili tam tèmiø deset let. ⁵ Umøeli také oni oba dva, Mahalon i Chelion, a zùstala žena ta po dvou synech svých a manželu svém. ⁶ Tedy vstavši ona s nevístami svými, navracela se z krajiny Moábské; nebo slyøela v krajinì Moábské, že Hospodin navštívil lid svùj, dav jemu chléb. ⁷ Vyøedši tedy z místa, na nìmž bydlila, a obì nevísty její s ní, daly se na cestu, aby se navrátily do zemi Judské. ⁸ Øekla pak Noémi obìma nevístám svým: Jdite, navra^{te} se jedna každá do domu matky své. Uèiniž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož jste i vy èinili s mrtvými syny mými i se mnou. ⁹ Dejž vám Hospodin, abyste našly odpoèinutí, jedna každá v domì muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihøe hlasu svého, plakaly. ¹⁰ A øekly jí: Obrátíme se radìji s tebou k lidu tvému. ¹¹ I øekla Noémi: Navra^{te} se, dcerky mé. Proè chcete jít se mnou? Zdaliž jeøti budu mít syny, aby byli vaøi muži? ¹² Navra^{te} se, dcerky mé, a odejdite, nebo¹ jsem již stará k vdání; nýbrž bych i øekla, že mám nadìji, bych i noci této se vdala a syny zrodila, ¹³ Zdaž byste na nì èekaly, až by dorostli? Zdaliž tou pøièinou meøkati se budete, abyste se nemily vdát? Ne tak, mé dcerky, nebo mé trápení vìøší jest nežli vaše, proto že ruka Hospodinova jest proti mnì. ¹⁴ Ony pak pozdvihøe hlasu, opìt plakaly. A Orfa políbivši svegruøi svou, odeøla, Rut pak pøidrželala se jí. ¹⁵ Kterèžto øekla Noémi: Aj, pøítelkynì tvá navrátila se k lidu svému a k bohùm svým, navra^{tiž} se také za ní. ¹⁶ Ale Rut øekla: Nenu¹ mne, abych tì opustiti a od tebe odjítì mla. Nebo kamž se koli obrátìø, pùjdu, a kdekoli bydliti budeø, i já bydliti budu; lid tvùj lid mùj, a Bùh tvùj Bùh mùj. ¹⁷ Kdekoli umøeø, umru, a tu pochována budu. Toto mi uèiò Hospodin, a toto pøidej, že toliko smrt rozdìlí mne s tebou. ¹⁸ Tedy viduci, že se na tom ustavila, aby øla s ní, pøestala k ní mluvit. ¹⁹ I øly obì dvì spolu, až pøiøly k Betlému. I stalo se, že když pøiøly do Betléma, roznesla se povìst o nich po všem mìøti, a pravili: To-li jest ta Noémi? ²⁰ Jimž ona øekla: Nenazývejte mne Noémi, øíkejte mì Mara; nebo hoøkostí velikou naplnil mne Všemohoucí. ²¹ Vyøla jsem plná, teø pak prázdnou mne zase Hospodin pøivedl. Proèèž tedy nazýváte mne Noémi, ponìvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne znuzil? ²² A navrátila se Noémi s Rut Moábskou, nevístou svou; navrátila se pak z krajiny Moábské. I pøiøly do Betléma, když poèínali žítì jeèmene.

2

¹ Mla pak Noémi pøítele po manželu svém, muže mocného z èeledi Elimelechovy, jménem Bóza. ² I øekla Rut Moábská Noémi: Nech¹ medle jdu na pole sbíratì klasù za tím, kdož by mì toho pøál. Jížto ona øekla: Jdi, dcero má. ³ øla tedy, a pøiìsedši, sbírala klasy na poli za ženci. Pøihodilo se pak, že pøiøla na díl pole toho, kterèž pøináleželo Bózovi, jenž byl z èeledi Elimelechovy. ⁴ A v tom pøiøel Bóz z Betléma, a øekl žencùm: Hospodin s vámi. Kteøíž odpovìdili jemu: Požehnejž tobì Hospodin. ⁵ I øekl Bóz služebníkù svému, kterýž postaven byl nad ženci: Èí jest tato mladice? ⁶ Odpovìdìl služebník ten, kterýž postaven byl nad ženci, a øekl: Jest mladice Moábská, kteráž pøiøla s Noémi z zemi Moábské. ⁷ A øekla mì: Prosím, nech¹

sbírám a shromažďuji klasy mezi snopy za ženci. A pøišedši, trvá od jitra až dosavad, kromì že na chvilku doma pobyla. ⁸ Tedy øekl Bóz k Rut: Slyš, dcero má, nechoj sbíratí na jiné pole, aniž odcházej odsud, ale pøidrž se tei dìvek mých. ⁹ Zùstávej na tom poli, na nìmž budou žítí, a choj za nimi, nebo jsem pøikázal služebníkùm svým, aby se tebe žádný nedotýkal. Bude-li¹ se chtítí pítí, jdi k nádobám, a napí se té vody, kteréž by navážili služebníci moji. ¹⁰ Tedy ona padla na tváo svou, a schýlivši se k zemi, øekla jemu: Odkudž mi to, že jsem nalezla milost pøed tebou, abys se známil ke mnì, kteráž jsem cizozemka. ¹¹ Odpovìdìl Bóz a øekl: O všem¹ mi oznámeno jest, co jsi koli èinila svegruši své po smrti muže svého, a že opustivši otce svého a matku svou, i zemi, v kteréžs se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs prvé neznala. ¹² Odplatìž tobì Hospodin za skutek tvùj, a budiž mzda tvá dokonalá od Hospodina Boha Izraelského, ponìvadž jsi pøišla, abys pod kòidly jeho doufala. ¹³ Kterážto øekla: Nalezla jsem milost pøed tebou, pane mùj, ponìvadž jsi mne potìšil, a mluvils k srdci divky své, ješto nejsem podobná jedné z dìvek tvých. ¹⁴ Tedy øekl jí Bóz: Když bude èas jísti, pøistup sem, a pojez chleba, a omoè skyvu svou v octì. I posadila se pøi žencích, a podal jí pražmy; ona pak jedla až do sytosti, a ješti jí zbylo. ¹⁵ I vstala, aby sbírala. Pøikázal pak Bóz služebníkùm svým, øka: By¹ pak i mezi snopy sbírala, nezbraòujte jí. ¹⁶ Nýbrž naschvál jí upouštìjte z snopù a nechávejte, a¹ sbírá, a nedomlouvejte jí. ¹⁷ Sbírala tedy na poli tom až do veèera, a což sebrala, to vymlátìla; i byla témì míra efi jeèmene. ¹⁸ Kterýž vzavši, pøišla do mìsta, a vidìla svegruše její to, což nasbírala. Vyòala také a dala jí to, což pozùstalo po nasycení jejím. ¹⁹ I øekla jí svegruše její: Kdes sbírala dnes, a kdes pracovala? Budiž požehnaný ten, kterýž ti pøíjal. Tedy oznámila svegruši své, u koho pracovala, økuci: Jméno muže, u kteréhož jsem pracovala dnes, jest Bóz. ²⁰ I øekla Noémi nevístì své: Požehnaný¹ jest od Hospodina, že nepøestal milosrdenství svého nad živými i mrtvými. I to ješti k ní øekla Noémi: Blízky pøítel náš a z pøíbuzných našich jest muž ten. ²¹ Øekla jí také Rut Moábská: I to mi ješti øekl: Èeládky mé pøidrž se, dokavadž by všeho, což mého jest, nedožali. ²² Tedy øekla Noémi Rut nevístì své: Dobré jest tedy, dcero má, abys vycházela s dìveèkami jeho, a¹ by na jiném poli nìco nepøekazili. ²³ A tak se pøidržela Rut dìvek Bózových, a sbírala klasy, dokudž nesžali jeèmene a pšenice, a bydlela u svegruše své.

3

¹ Øekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero, nemám-liž pohledati tobì odpoèinutí, aby tobì dobøe bylo? ² Anobrž zdaliž Bóz ten pøíbuzný náš, s jehož jsi dìveèkami byla, nebude vítì jeèmene na humnì noci této? ³ Protož umej se a pomaž, roucho své také oblec, a jdi na humno, však tak, aby nebylo známé muži tomu, prvé než by pøestal jísti a pítí. ⁴ A když pùjde ležeti, znamenej místo, na kterémž lehne, a pøijduc, pozdvihneš plášti u noh jeho, a tu se položíš; on pak oznámí tobì, co bys mìla èiniti. ⁵ Jízto Rut øekla: Cokoli mi rozkážeš, uèiním. ⁶ Šla tedy na to humno, a uèinila všecko, což jí rozkázala svegruše její. ⁷ Když pak pojedl Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spátì vedlé stohu; pøišla i ona tiše, a pozdvihši plášti u noh jeho, položila se. ⁸ A když bylo o pùl noci, ulekl se muž ten a zchopil se, a aj, žena leží u noh jeho. ⁹ I øekl: Kdo jsi ty? A ona odpovìdìla: Já jsem Rut, dìvka tvá. Vztáhni kòídlo plášti svého na divku svou, nebo pøíbuzný jsi. ¹⁰ A on øekl: Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Vítší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prvé, že jsi nehledala mládencù bohatých aneb chudých. ¹¹ Protož nyní, dcero má, neboj se; vše, èehož žádáš, uèiním tobì, nebo ví¹ všecko místo lidu mého, že jsi ty žena šlechtná. ¹² A také jest to pravé, že jsem pøíbuzný tvùj, ale jesti¹ pøíbuzný

blíží nežli já. ¹³ Odpoěiniž tu pøes noc, a když bude ráno, jestliže¹ on bude chtít práva pøíbuznosti k tobì užiti, dobøe, nech¹ užive. Pakli¹ nebude chtít práva užiti k tobì, já právem pøíbuznosti pojmu tebe, živ¹ jest Hospodin. Spiž tu až do jitra. ¹⁴ A tak spala u noh jeho až do jitra. Potom vstala prvé, nežli by kdo poznati mohl bližního svého; nebo peøoval Bóz, aby nikdo nezvidil, že pøišla žena ta na humno. ¹⁵ A øekl: Pøines loktušku, kterouž se odíváš, a drž ji. A když ji držela, namìøiv jí šest mìr jeèmene, vložil na ni. I vešla do mìsta. ¹⁶ A pøišla k svegruši své. Kteráž øekla: Kdo jsi ty, dcero má? I vypravovala jí všecko, což jí uèinil muž ten. ¹⁷ A øekla: Šest mìr tichto jeèmene dal mi, nebo øekl ke mnì: Nenavrátíš se prázdná k svegruši své. ¹⁸ I øekla jí Noémi: Poèekej, dcero má, až porozumíš, jak to padne; nebo¹ neobleví muž ten, až tu víc dnes k místu pøivede.

4

¹ Tedy Bóz všed do brány, posadil se tam. A aj, pøíbuzný ten, o nímž on byl mluvil, šel tudy. I øekl jemu: Poì sem, a poseì tuto. Kterýž zastaviv se, sedl. ² A vzav Bóz deset mužù z starších mìsta toho, øekl: Posaìte se tuto. I posadili se. ³ Tedy øekl pøíbuznému tomu: Díl pole, kteréž bylo bratra našeho Elimelecha, prodala Noémi, kteráž se navrátila z krajiny Moábské. ⁴ A já jsem umínil netajiti toho pøed tebou, a pravím¹: Ujmi pole to pøed pøisedícími timito a staršími lidu mého. Jestliže chceš koupiti, kup; pakli nekoupíš, oznam mi. Nebo vím, že kromì tebe není žádného, kterýž by mìl právo koupiti je, a já jsem po tobì. Tedy on øekl: Já koupím. ⁵ I øekl Bóz: Když ujmeš pole to od Noémi, tedy i Rut Moábskou, manželku mrtvého, sobì pojmeš, abys vzbudil jméno mrtvého v dìdictví jeho. ⁶ Odpovìdil pøíbuzný ten: Nemohu¹ koupiti, abych snad nezahladil dìdictví svého. Uživ ty práva pøíbuznosti mé, nebo já ho nemohu užiti. ⁷ (Byl pak ten obyèej od starodávna v Izraeli pøi koupi a smínách, ku potvrzení všelijakého jednání, že szul jeden obuv svou, a dal ji druhému. A to bylo na svìdectví té věci v Izraeli.) ⁸ Protož øekl pøíbuzný Bózovi: Ujmi ty. I szul obuv svou. ⁹ Tedy øekl Bóz starším tím a všemu lidu: Vy svìdkové jste dnes, že jsem ujal všecko, což bylo Elimelechovo, i všecko to, což bylo Chelionovo a Mahalonovo, od Noémi. ¹⁰ Ano i Rut Moábskou, ženu Mahalonovu, vzal jsem sobì za manželku, abych vzbudil jméno mrtvého v dìdictví jeho, a aby nebylo zahlazeno jméno mrtvého z bratøí jeho, a z brány místa jeho. Vy svìdkové jste dnes toho. ¹¹ I øekl všecken lid, kterýž byl v bráni mìsta, i starší: Svìdkové jsme. Dejž Hospodin, aby žena vcházející do domu tvého byla jako Ráchel a jako Lía, kteréžto dvì vzdílaly dùm Izraelský. Poèínejž sobì zmužile v Efratì, a dosáhni jména v Betlémì. ¹² A a¹ jest dùm tvùj jako dùm Fáresa, (kteréhož porodila Támar Judovi,) z semene toho, kteréž by dal tobì Hospodin s mladící touto. ¹³ A tak Bóz pojal sobì Rut, a byla manželkou jeho. A když všel k ní, dal jí to Hospodin, že poèala a porodila syna. ¹⁴ I øekly ženy Noémi: Požehnaný Hospodin, kterýž nedopustil toho, abys mìla zbavena býti pøíbuzného v tento èas, tak aby trvalo v Izraeli jméno jeho. ¹⁵ On¹ oèerství duši tvou, a chovati ti bude v starosti tvé; nebo nevista tvá, kteráž ti miluje, porodila ho, kteráž tobì lepší jest, nežli sedm synù. ¹⁶ Tedy vzavši Noémi dítě, položila je na klín svùj, a byla pìstounkou jeho. ¹⁷ Daly mu pak jméno sousedy, kteréž pravily: Narodil se syn Noémi, a nazvaly ho jménem Obéd. On¹ jest otec Izai, otce Davidova. ¹⁸ A tito jsou rodové Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona; ¹⁹ Ezron pak zplodil Rama, Ram pak zplodil Aminadaba; ²⁰ Aminadab pak zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona; ²¹ Salmon pak zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda; ²² Obéd pak zplodil Izai, Izai pak zplodil Davida.

První Samuelova

¹ Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského. ² A ten měl dvě ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penenna. Měla pak Penenna děti, ale Anna neměla dítě. ³ I chodíval muž ten z místa svého každého roku, aby se klaněl a obitoval Hospodinu zástupů, do Sílo, kdež byli dva synové Elí, Ofni a Fínes, kníží Hospodinovi. ⁴ Když pak přišel den, v němž obitoval Elkána, dal Penenně manželce své, a všechním synům i dcerám jejím díly. ⁵ Anni pak dal díl jeden výborný, nebo Annu miloval, ale Hospodin zavøel byl život její. ⁶ Přesto kormoutila ji také velmi protivnice její, toliko aby ji popouzela, proto že Hospodin zavøel byl život její. ⁷ To když činíval každého roku, a Anna též chodívala do domu Hospodinova, tak ji kormoutívala protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala. ⁸ Tedy øekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčeš? A proč nejíš? Proč tak truchlí srdce tvé? Zdaliž já nejsem tobě lepší nežli deset synů? ⁹ Vstala tedy Anna, když pojedli v Sílo a napili se; a Elí kněz seděl na stoličce u veøeje chrámu Hospodinova. ¹⁰ Ona pak jsuci v hoøkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi. ¹¹ A učinila slib, økuci: Hospodine zástupů, jestliže vzhledneš na trápení dívky své a rozpomeneš se na mne, a nezapomeneš na dívku svou, ale dáš služebnici své plod pohlaví mužského: tedy dám jej tobě, Hospodine, po všechny dny života jeho, a bítva nevejde na hlavu jeho. ¹² I stalo se, když se dlouho modlila před Hospodinem, že Elí pozor měl na ústa její. ¹³ Ale Anna mluvila v srdci svém; toliko rtové její se hýbali, hlasu pak jejího nebylo slyšet. I domníval se Elí, že by opilá byla. ¹⁴ Protož øekl jí Elí: Dlouho-liž budeš opilá? Vystóizvíj z vína svého. ¹⁵ Odpovídala Anna, økuci: Nikoli, pane můj, žena jsem ducha truchlivého, ani vína ani nápoje opojného jsem nepila, ale vylila jsem duši svou před Hospodinem. ¹⁶ Nepøirovnávejž dívky své k ženě bezbožné, nebo z velikého myšlení a hoøkosti své mluvila jsem až dosavad. ¹⁷ Již odpovídl Elí, øka: Jdiž u pokoji, a Bůh Izraelský dejž tobě k prosbě tvé, zaě jsi ho prosila. ¹⁸ I øekla: Ó by našla dívka tvá milost před oěma tvýma! Tedy odšedši žena cestou svou, pojedla, a tvář její nebyla více smutná. ¹⁹ I vstali velmi ráno, a poklonu učinivše před Hospodinem, navrátili se, a přišli do domu svého do Ramata. Poznal pak Elkána Annu manželku svou, a Hospodin rozpomenul se na ni. ²⁰ I stalo se po vyplnění dnů, jakž počala Anna, že porodila syna, a nazvala jméno jeho Samuel; nebo øekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu. ²¹ Šel pak muž ten Elkána se vši èeledí svou, aby obitoval Hospodinu obětí výroení a slib svůj. ²² Ale Anna nešla, nebo øekla muži svému: Až odchovám dítě, tehdy povedu je, aby ukáže se před Hospodinem, zůstalo tam na víky. ²³ I øekl jí Elkána muž její: Uěò, což¹ se dobrého vidí, zůstaò, dokudž neodchováš jeho. Ó by toliko utvrdil Hospodin slovo své! A tak zůstala žena, a krmila syna svého, až jej i odchovala. ²⁴ Potom, když ho odchovala, vedla jej s sebou, se třemi volky a jednou efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do domu Hospodinova v Sílo; dítě pak ještě bylo malé. ²⁵ Tedy zabili volka a přivedli dítě k Elí. ²⁶ Ona pak øekla: Poslyš mne, pane můj. Jako jest živa duše tvá, pane můj, já jsem žena ta, kteráž jsem stála tuto s tebou, modleci se Hospodinu. ²⁷ Za toto dítě jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbě mé to, èehož jsem prosila od něho. ²⁸ Protož já také oddávám jej Hospodinu; po všechny dny, v nichž živ bude, oddaný¹ jest Hospodinu. A učinil tu poklonu Hospodinu.

2

¹ I modlila se Anna a řekla: Zplésalo srdce mé v Hospodinu, a vyzdvižen jest roh můj v Hospodinu; rozšířila se ústa má proti nepřátelům mým, nebo rozveselila jsem se v spasení tvém. ² Není¹ žádný tak svatý jako Hospodin; nýbrž žádného není kromě tebe, není¹ žádný tak silný jako Bůh náš. ³ Nemluvtež již více hrdě, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo Bůh silný vševědouce jest Hospodin, a usilování jeho jemu nepochybují. ⁴ Luejšti i silní potěšníci jsou, a mdlí opásání jsou silou. ⁵ Sytí z chleba jednají se k dílu, a hladoví přestali laňiti, tak že neplodná porodila sedmero, a kteráž mnoho dětí měla, zemdlena jest. ⁶ Hospodin umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i vyvodí. ⁷ Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponizuje i povyšuje. ⁸ Nuzného vyzdvihuje z prachu, a z hnoje vyvyšuje chudého, aby je posadil s knížaty, a stolicí slávy díděni jim dal; nebo Hospodinovy jsou stěže země, na nichž založil okrašle. ⁹ On¹ ostěhává noh svatých svých, ale bezbožní ve tmě umlknou; nebo ne v síle záleží síla člověka. ¹⁰ Kteříž se protíví Hospodinu, setěšní budou, na takové s nebe hřímati bude. Hospodin souditi bude koně země, a dá sílu králi svému, a vyvýší roh pomazaného svého. ¹¹ I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko přisluhovalo Hospodinu při knězi Elí. ¹² Synové pak Elí byli bezbožní, a neznali Hospodina. ¹³ Nebo těch kněží obyčej při lidu byl: Kdokoli obitoval obět, přicházel kněžský mládenec, když se maso vařilo, máje v ruce své hák třízubý, ¹⁴ A vrazil jej do nádoby neb do kotlíku, neb do pánve, aneb do hrnce, a cokoli zachytil hák, to sobě bral kněz. Tak činili všemu lidu Izraelskému, kteříž tam přicházeli do Sílo. ¹⁵ Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, přicházel mládenec kněžský a říkal člověku, kterýž obitoval: Dej masa, a¹ upeku knězi, nebo nevezme od tebe masa vařeného, ale surové. ¹⁶ Jemuž odpovídl-li člověk ten: Nech¹ jest prvé zapálen tuk, a potom vezmeš sobě, čehož žádá duše tvá, on říkal: Nikoli, ale dej hned; jestliže pak nedáš, mocí vezmu. ¹⁷ I byl to hřích mládců těch před Hospodinem velmi veliký; nebo pohrdali lidé oběťmi Hospodinovými. ¹⁸ Samuel pak přisluhoval před Hospodinem, mládeněk, odiný jsa efodem lněným. ¹⁹ A matka jeho dávala mu sukničku malou, a přinášela jemu každého roku, když přicházela s mužem svým k obětování oběti výronu. ²⁰ I požehnal Elí Elkánovi a manželce jeho, řka: Dejž tobě Hospodin sími z ženy této za oddaného, kteréhož jsi vyžádal na Hospodinu. I odešli na místo své. ²¹ Tedy navštívil Hospodin Annu, kteráž počala a porodila tři syny a dvě dcery. Ale mládeněk Samuel rostl před Hospodinem. ²² Elí pak byl starý velmi a slyšel všecky věci, kteréž činili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s ženami, kteréž přisluhovaly u dveří stánku úmluvy. ²³ I řekl jim: Proč činíte takové věci? Nebo já slyším zlé slovo o vás ode všeho lidu tohoto. ²⁴ Nikoli, synové moji, nebo¹ není dobrá pověst, kterouž já slyším, že odvracíte lid Hospodinův. ²⁵ Zhřeší-li člověk proti člověku, souditi ho bude soudce; pakli kdo zhřeší proti Hospodinu, kdo se zasadí o něho? Ale neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtěl zbíti Hospodin. ²⁶ Ale mládeněk Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož před Hospodinem, tak i před lidmi. ²⁷ I přišel muž Boží k Elí a řekl jemu: Takto praví Hospodin: Zda-liž jsem se patrně nezjevil domu otce tvého, když byli v Egyptě, v domě Faraonovi? ²⁸ A vyvolil jsem ho sobě ze všech pokolení Izraelských za kněze, aby obitoval na oltáři mém, a aby kadil vonnými věcmi a nosil efod přede mnou; dal jsem také domu otce tvého všecky ohnivé oběti synů Izraelských. ²⁹ Proč pošlapáváte oběť mou, i suchou oběť mou, kterouž jsem přikázal v přibytku tomto? A víceš ctít syny své nežli mne, abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele lidu mého. ³⁰ Protož praví Hospodin Bůh Izraelský: Řekl¹ jsem byl jistě, dům tvůj a dům otce tvého přisluhovati měl přede mnou až na věky, ale nyní praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo těch, kteříž mne

ctí, poctím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou. ³¹ Aj, dnové přicházejí, že odetnu rámi tvé a rámi domu otce tvého, aby nebylo starce v domě tvém. ³² A viděti budeš protivníka v přibytku Páně, ve všem, čehož Bůh šetřil udělení bude Izraelovi, aniž bude starce v domě tvém po všechny dny. ³³ A ačkoli nevyhladím do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči tvé a bolesti ssuzoval duši tvou, všechno však množství domu tvého zemrou v věku vyspělém. ³⁴ A to měj za znamení, což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínesa: oba jednoho dne umrou. ³⁵ Vzbudím pak sobě kníze věrného, kterýž vedlé srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdílám jemu dům stálý, aby přisluhoval před pomazaným mým po všechny dny. ³⁶ A bude¹, že kdožkoli pozůstane z domu tvého, přijde, aby se poklonil jemu, pro peněz stříbrný a pro skyvu chleba, a řekne: Připus¹ mne, prosím, k jedné tůdi knížské, abych jedl chléb.

3

¹ Mládeněk pak Samuel přisluhoval Hospodinu při Elí, a oě Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo vidění zjevného. ² Stalo se pak jednoho dne, když Elí ležel na místě svém, (a již byl počal scházeti na oči, a nemohl viděti), ³ Samuel také spal, a světlo Boží ještě zhašeno nebylo v chrámě Hospodinově, v němž byla truhla Boží, ⁴ že zavolal Hospodin Samuele. Kterýž řekl: Teď jsem. ⁵ I bižel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolal jsem, jdi zase spáti. Kterýž odšel, spal. ⁶ Opět pak Hospodin zavolal Samuele. A vstav Samuel, šel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolal¹ jsem, synu můj; jdi zase, spi. ⁷ Samuel pak ještě neznal Hospodina, a ještě nebyla mu zjevena oě Hospodinova. ⁸ Tedy opět Hospodin zavolal Samuele po třetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozuměl Elí, že byl Hospodin volal mládence. ⁹ I řekl Elí k Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li ti volati, řekneš: Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj. Odšel tedy Samuel, a spal na místě svém. ¹⁰ I přišel Hospodin, a stál a zavolal, jako i první, a řekl: Samueli, Samueli! Odpověděl Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvůj. ¹¹ I řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním víc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho. ¹² V ten den uvedu na Elí všechno to, což jsem mluvil proti domu jeho; počnu¹ i dokonám. ¹³ A ukáži jemu, že já soudím dům jeho až na věky pro nepravost, o níž viděl; nebo znaje, že na se zločinnství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim. ¹⁴ A protože jsem započal domu Elí, že nebude vyčištění nepravost domu Elí žádnou obětí, ani obětí suchou až na věky. ¹⁵ I spal Samuel až do jitra, a otevřel dvéře domu Hospodinova; ostýchal se pak Samuel oznámiti Elí toho vidění. ¹⁶ Tedy povolal Elí Samuele a řekl: Samueli, synu můj. Kterýž odpověděl: Teď jsem. ¹⁷ I řekl: Jaká jest to oě, kterouž mluvil tobě? Netaj medle přede mnou. Toto uěi tobě Bůh a toto přidej, jestliže co zatajíš přede mnou ze všech slov, kteráž mluvil tobě. ¹⁸ A tak oznámil jemu Samuel všechna slova, a něeho nezatajil před ním. A on řekl: Hospodin¹ jest, nech¹ uěiní, což ráeí. ¹⁹ Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil padnouti žádnému slovu jeho na zem. ²⁰ Z čehož poznal všechn Izrael od Dan až do Bersabé, že Samuel jest věrný prorok Hospodinův. ²¹ Nebo se jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se byl první zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze oě Hospodinovu.

4

¹ I stalo se vedlé oěi Samuelovy všemu lidu Izraelskému. Nebo když vytáhl Izrael proti Filistinským k boji, a položili se při Eben-Ezer, Filistiňtí pak položili se v Afeku; ² A když se sšikovali Filistiňtí proti Izraelovi, a již se potýkali: poražen jest Izrael od Filistinských, tak že jich zbito v té bitvě na poli takmò čtyři tisíce mužů. ³ I

navrátil se lid do stanù, a øekli starší Izraelští: Proè nás dnes Hospodin porazil pøed Filistinskými? Vezmìme k sobì z Sílo truhlu smlouvy Hospodinovy, a¹ pøijde mezi nás, a vysvobodí nás z rukou nepøátel našich. ⁴ Poslal tedy lid do Sílo, a vzali odtud truhlu smlouvy Hospodina zástupù, sedícího na cherubínech. Byli také tam dva synové Elí s truhlou smlouvy Boží, Ofni a Fínes. ⁵ Když pak pøinesena byla truhla smlouvy Hospodinovy do vojska, zkøikl všecken Izrael s velikým plésáním, až zemì vznìla. ⁶ Uslyševše pak Filistinští hluk plésání, øekli: Jaký jest to hlas výskání velikého tohoto v vojšti Hebrejském? I poznali, že truhla Hospodinova pøišla do vojska. ⁷ Protož báli se Filistinští, když praveno bylo: Pøišel Bùh do vojska jejich; a øekli: Bìda nám, nebo nebylo prvé nic k tomu podobného. ⁸ Bìda nám! Kdo nás vysvobodí z ruky tìch bohù silných? Ti¹ jsou bohové, kteøíž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti. ⁹ Posilòte se a buíte muži, ó Filistinští, abyste nesloužili tìm Hebrejským, jako oni sloužili vám; buítež tedy muži a bojujte. ¹⁰ Bojovali tedy Filistinští, a poražen jest Izrael, a utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta porážka veliká velmi, nebo padlo z Izraele tøidceti tisíc piších; ¹¹ Také truhla Boží vzata, a dva synové Elí zabiti, Ofni a Fínes. ¹² Bìže pak jeden Beniaminský z bitvy, pøišel do Sílo téhož dne, maje roucho roztržené a hlavu prstí posypanou. ¹³ Pøišel tedy, a aj, Elí sedil na stoliçi pøi cestì, hledì, nebo srdce jeho lekalo se za truhlu Boží; a když všel muž ten, a oznámil v mìstì, kvílilo všecko mìsto. ¹⁴ A uslyšev Elí hlas køiku toho, øekl: Jaký jest to hlas hømotu tohoto? Muž pak ten pospíchaje, pøibìhl, aby oznámil Elí. ¹⁵ (A byl Elí v devadesáti a osmi letech; oèi také jeho byly již pošly, a nemohl vidìti.) ¹⁶ I øekl muž ten k Elí: Já jdu z bitvy, z bitvy zajisté utekl jsem dnes. I dí jemu on: Co se tam stalo, mùj synu? ¹⁷ Odpovìdìl ten posel a øekl: Utekl Izrael pøed Filistinskými, také i porážka veliká stala se v lidu, ano i oba synové tvoji zabiti jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata. ¹⁸ I stalo se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice nazpìt pøi úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umøel; nebo byl muž starý a tìžký. On soudil Izraele ètyøidceti let. ¹⁹ Nevìsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc tìhotná a blízká porodu, uslyševši také tu povìst, že by truhla Boží vzata byla, a že umøel tchán její i muž její, sklonila se a porodila; nebo se oboøily na ni úzkosti její. ²⁰ A v ten èas, když ona umírala, øekly, kteréž stály pøi ní: Neboj se, však jsi porodila syna. Kteráž nic neodpovìdìla, aniž toho pøipustila k srdci svému. ²¹ I nazvala dítì Ichabod, økuci: Pøestìhovala se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a umøel tchán i muž její. ²² Protož øekla: Pøestìhovala se sláva z Izraele, nebo vzata jest truhla Boží.

5

¹ Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z Eben-Ezer do Azotu. ² Vzali tedy Filistinští truhlu Boží, a vnesli ji do domu modly Dágon, a postavili ji vedlé Dágonu. ³ A když Azotští na zejtøí ráno vstali, aj, Dágon povalený ležel tváøí svou na zemì pøed truhlou Hospodinovou. I vzali Dágonu a postavili jej na místo jeho. ⁴ A když opìt ráno nazejtøí vstali, aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváøí svou na zemì pøed truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obì dlanì rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho špalek zùstal. ⁵ Protož kníží Dágonovi a všickni, kteøíž vcházejí do domu Dágonova, nešlapají na prah Dágonùv v Azotu až do tohoto dne. ⁶ Tedy ztìžena jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a pohubila je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i konèiny jeho. ⁷ Vidouce pak muži Azotští, co se dìje, øekli: Nech¹ nezùstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo tìžká jest ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu našemu. ⁸ I obeslali a shromáždili všechna knížata Filistinská k sobì, a øekli: Co uèiníme s truhlou Boha Izraelského? Odpovìdìli: Nech¹ jest doprovozena do Gát truhla Boha Izraelského. I zprovodili tam truhlu Boha Izraelského. ⁹ Stalo se pak,

když ji vyprovázeli, že ruka Hospodinova pøikroèila k mìstu trápením velikým velmi, a ranila muže mìsta od malého až do velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno vøedù. ¹⁰ Z té pøíèiny poslali truhlu Boží do Akaron. A když pøišla truhla Boží do Akaron, zkøikli Akaronští, økouce: Zprovodili k nám truhlu Boha Izraelského, aby nás pomøøili i náš lid. ¹¹ Protož poslavše, shromáždili všechna knížata Filistinská, a øekli: Odešlete truhlu Boha Izraelského, a¹ se navrátí na místo své, a nezmoøí nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení smrtelné po všem tom mìstì, a velmi tížká byla ruka Boží tam. ¹² Muži pak, kteøíž nezemøeli, ranìni byli neduhy na zadku, tak že køik mìsta vstupoval až k nebi.

6

¹ Byla pak truhla Hospodinova v krajinì Filistinské za sedm mìsícù. ² Tedy Filistinští povolavše kníží a hadaèù, øekli: Co uèiníme s truhlou Hospodinovou? Oznamte nám, kterak bychom ji odeslali na místo její? ³ Kteøíž odpovìdli: Jestliže odešlete truhlu Boha Izraelského, neodsílejte jí prázdné, ale všelijak dejte jí obìt za provinìní; tehdy uzdravení budete, a poznáte, proè ruka jeho neodešla od vás. ⁴ I øekli: Jakáž jest to obìt za høích, kterouž jí dáti máme? Odpovìdli: Vedlé poètu knížat Filistinských pìt zadkù zlatých a pìt myší zlatých; nebo rána jednorozná jest na všechních, i na knížatech vašich. ⁵ Udíláte tedy podobenství zadkù svých a podobenství myší svých, kteréž pokazily zemi, i dáte slávu Bohu Izraelskému; snad pozlehèí ruky své nad vámi, i nad bohy vašimi a nad zemí vaší. ⁶ A proè obtížíte srdce svá, jako jsou obtížili Egypťští a Farao srdce své? Zdaliž, když divné vìci prokázal pøi nich, nepropustili jich, a oni odešli? ⁷ A protož udìlejte vůz nový jeden a vezmìte dvì krávy otelené, na kteréž jha nebylo vzkládáno, a zapøáhnìte ty krávy do vozu, a zavøete telata jejich doma, aby za nimi nešla. ⁸ A vezmouce truhlu Hospodinovu, vstavte ji na vůz; nádoby pak zlaté, kteréž jste dali jí za provinìní, položte v škøiøce po boku jejím, a propusťte ji, a¹ odejde. ⁹ A šetøte: Jestliže¹ cestou k cíli svému pùjde do Betsemes, on¹ jest nám zpùsobil všechno toto zlé pøenáramné; pakli nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás, ale náhodou nám to pøišlo. ¹⁰ Uèinili tedy ti muži tak, a vzavše dvì krávy otelené, zapøáhli je do toho vozu, a telata jejich zavøeli doma. ¹¹ A vstavili truhlu Hospodinovu na vůz, i škøiøku i myši zlaté, a podobizny zadkù svých. ¹² I šly upøímo krávy cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou pøedce jdouce a øièíce, aniž se uchýlily na pravo aneb na levo. Knížata také Filistinská šla za nimi až ku pomezí Betsemes. ¹³ Betsemští pak žali tehdáž pšenici v údolí, a pozdvihše oèi svých, uzøeli truhlu; i veselili se, vidouce ji. ¹⁴ A když pøijel vůz na pole Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl tu kámen veliký. Tedy zsekavše døíví vozu toho i ty krávy, obitovali je v obìt zápalnou Hospodinu. ¹⁵ Levítové pak složili truhlu Hospodinovu i škøiøku, kteráž byla pøi ní, v níž byly nádoby zlaté, a postavili na ten kámen veliký. Muži pak Betsemští dodávali obìtí zápalných, a obitovali obìti v ten den Hospodinu. ¹⁶ Což vidìvše knížata Filistinská, navrátili se do Akaron téhož dne. ¹⁷ Tito jsou pak zadkové zlatí, kteréž dali Filistinští za své provinìní Hospodinu, za Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát jeden, za Akaron jeden. ¹⁸ Myši také zlaté, vedlé poètu všech mìst Filistinských, za patero knížetství, od mìsta hrazeného až do vsi nehrazené, a až k kameni tomu velikému, na nìmž postavili truhlu Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto dne na poli Jozue Betsemského. ¹⁹ Pobìl pak Hospodin z mužù Betsemských, kteøíž hledìli do truhly Hospodinovy, pobìl, pravím, z lidu padesát tisícù a sedmdesáte mužù. I kvílil lid, proto že uèinil Hospodin v lidu porážku velikou. ²⁰ Protož øekli muži Betsemští: Kdož bude moci ostáti pøed Hospodinem Bohem svatým tímto? A k komu odejde od

nás? ²¹ I poslali posly k obyvatelùm Kariatjeharim, økouce: Vrátili zase Filistinští truhlu Hospodinovu; pøiíte, vezmíte ji k sobì.

7

¹ Tedy pøišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na pahrbek, a Eleazara syna jeho posvětili, aby ostøíhal truhly Hospodinovy. ² Stalo se pak, že od toho èasu, jakž zůstala truhla v Kariatjeharim, když bylo pøebìhlo mnoho dní, a byl již rok dvadcátý, teprv se roztoužil všecken dùm Izraelský po Hospodinu. ³ Nebo byl mluvil Samuel ke všemu domu Izraelskému, øka: Jestliže celým srdcem svým obracíte se k Hospodinu, odejmíte bohy cizí z prostøedku sebe i Astarota, a ustavte srdce své pøi Hospodinu, a služte jemu samému, a vysvobodí vás z ruky Filistinských. ⁴ A tak zavrhl synové Izraelští Bálim i Astarota, a sloužili Hospodinu samému. ⁵ Byl také øekl Samuel: Shromáždíte všecken lid Izraelský do Masfa, a modliti se budu za vás Hospodinu. ⁶ I shromáždili se do Masfa, a vážíce vodu, vylévali pøed Hospodinem, a postíce se v ten den, øekli tam: Zhøšili jsme proti Hospodinu. A soudil Samuel syny Izraelské v Masfa. ⁷ Uslyšavše pak Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové Izraelští, báli se pøíchodu Filistinských. ⁸ Proèež øekli synové Izraelští Samuelovi: Nepøestávej volati za nás k Hospodinu Bohu našemu, aby nás vysvobodil z ruky Filistinských. ⁹ Vzav tedy Samuel beránka jednoho, kterýž ještì ssal, obìtoval ho celého v obìt zápalnou Hospodinu. I modlil se Samuel Hospodinu za Izraele, a uslyšel jej Hospodin. ¹⁰ I bylo, že když Samuel obìtoval obìt zápalnou, Filistinští pøiblížili se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahømil Hospodin høímáním náramným v ten den nad Filistinskými, a potøel je, i poraženi jsou pøed tváøí Izraele. ¹¹ Vytáhše pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské, a bili je až pod Betchar. ¹² Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo øekl: Až potud pomáhá nám Hospodin. ¹³ A tak snížení jsou Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské; a byla ruka Hospodinova proti Filistinským po všechny dny Samuelovy. ¹⁴ Navrácena jsou také místa Izraelovi, kteráž byli Filistinští odtrhli od Izraele, poèna od Akaron až do Gát; i pomezí jejich vysvobodil Izrael z ruky Filistinských. A byl pokoj mezi Izraelem a Amorejskými. ¹⁵ I soudil Samuel Izraele po všechny dny života svého. ¹⁶ A chodì každého roku, obcházel Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na všech tìch místech. ¹⁷ (Potom navracoval se do Ramata, nebo tam byl dùm jeho, a tam soudil Izraele.) Tam také vzdílal oltáø Hospodinu.

8

¹ Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své za soudce v Izraeli. ² A bylo jméno syna jeho prvorozeného Joel, a jméno druhého Abia; ti byli soudcové v Bersabé. ³ Nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce dary, pøevraceli soud. ⁴ Shromáždili se tedy všickni starší Izraelští, a pøišli k Samuelovi do Ramata. ⁵ A øekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národù. ⁶ I nelíbila se ta øeè Samuelovi, že øekli: Dej nám krále, aby nás soudil. Protož modlil se Samuel Hospodinu. ⁷ Tedy øekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, což mluví tobì; nebo ne tebou¹ jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi. ⁸ Podlé všech skutků tìch, kteréž èinili od onoho dne, v němž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne, a sloužili bohùm cizím, tak¹ oni èiní i tobì. ⁹ Protož nyní uposlechni hlasu jejich, a však nejprv osvidè pilnì pøed nimi, a oznam jim obyèej krále, kterýž nad nimi kralovati bude.

¹⁰ I mluvil Samuel všechny oěi Hospodinovy k lidu, kteříž krále žádali od niho. ¹¹ A øekl: Tento bude obyěej krále, kterýž kralovati bude nad vámi: Bráti bude syny vaše, a dá je k vozùm svým, a zdílá sobì z nich jezdcè, a bìhati budou pøed vozem jeho. ¹² Také ustanoví je sobì za hejtmany nad tisíci a za padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali obilé jeho, též aby jemu dělali nástroje váleèné a pøípravy k vozùm jeho. ¹³ Dcery také vaše bráti bude, aby dělaly masti, a byly kuchaøky a pekaøky. ¹⁴ Nadto pole vaše a vinice vaše, i olivoví vaše nejvýbornější pobéøe a rozdá služebníkùm svým. ¹⁵ Také z toho, což vsejete, a z vinic vašich desátky bráti bude, a dá komorníkùm a služebníkùm svým. ¹⁶ Též služebníky vaše a ÷ivky vaše, a mládence vaše nejzpùsobnější, i osly vaše vezme, aby jimi dělal dílo své. ¹⁷ Z stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za služebníky. ¹⁸ I budete volati v ten den pøieinou krále vašeho, kteréhož byste sobì vyvolili, a nevyslyší vás Hospodin dne toho. ¹⁹ Nechtìl však lid uposlechnouti oěi Samuelovy, a øekli: Nikoli, ale král bude nad námi, ²⁰ Abychom i my také byli, jako všickni jiní národové, a souditi nás bude král náš, a vycházejè pøed námi, bojovati bude za nás. ²¹ Vyslyšev tedy Samuel všechna slova lidu, oznámil je Hospodinu. ²² I øekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim krále. Protož øekl Samuel mužùm Izraelským: Jdítež jeden každý do mìsta svého.

9

¹ Byl pak muž z pokolení Benjamin, jménem Cis, syn Abiele syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna muže Jemini, muž udatný. ² Ten mìl syna jménem Saule, mládence krásného, tak že žádného z synù Izraelských nebylo piknišího nad něj; od ramene svého vzhùru pøevyšoval všechnè lid. ³ Byly se pak ztratily oslice Cis, otce Saulova. I øekl Cis Saulovi synu svému: Vezmi i hned s sebou jednoho z služebníkù, a vstana, jdi, hledej oslic. ⁴ A tak šel pøes horu Efraim, a prošel až do zemì Salisa, a nic nenalezli; prošli také zemì Sálím, a nic nenalezli. Ješti pøešli i zemì Jemini, a nenalezli. ⁵ Když pak pøišli do zemì Zuf, øekl Saul služebníkù svému, kterýž byl s ním: Poì, a navra¹me se, aby otec můj nechaje tìch oslic, nemìl starosti o nás. ⁶ Kterýž øekl jemu: Aj, nyní muž Boží jest v mìstì tomto, a muž ten jest znamenitý; cožkoli praví, všechno se tak stává. Medle, jdìme tam, zdali by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom jíti mìli. ⁷ Odpovìdìl Saul služebníkù svému: Aj, pùjdeme. Co pak pøineseme muži tomu? Nebo jsme chléb vytrávilì z pytlíkù našich, ani daru nemáme, kterýž bychom pøinesli muži Božímu. Což máme? ⁸ I doložil služebník, odpovídaje Saulovi, a øekl: Hle, nalezl jsem u sebe ètvrt lotu stòibra; to dám muži Božímu, aby nám oznámil cestu naši. ⁹ (Za starodávna v Izraeli tak øíkával každý, kdož jíti mìl raditi se s Bohem: Poìte, a pùjdeme až k vidoucím. Nebo ten, kterýž nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.) ¹⁰ Øekl tedy Saul služebníkù svému: Dobrá jest oěè tvá, nu, jdìmež. I šli do mìsta, v kterémž byl muž Boží. ¹¹ A když vcházeli na horu mìsta, potkali se s ÷iveèkami, vycházejícími vážit vody. I øekli jim: Jest-li zde vidoucí? ¹² Kteréž odpovìdìly jim a øekly: Jest. Hle, a on pøed tebou, pospiš tedy; nebo dnes pøišel do mìsta, proto že obìtuje dnes lid na té hoøe. ¹³ Hned jakž vejdete do mìsta, tedy naleznete ho, prvé než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti, dokudž on nepøijde, nebo on požehná obìti, a potom pozvaní jísti budou. A protož jdìte, nebo v tuto chvíli naleznete ho. ¹⁴ I šli do mìsta. A když vcházeli do prostøed mìsta, aj, Samuel vycházel proti nim, aby vstoupil na tu horu. ¹⁵ Hospodin pak zjevil Samuelovi o jeden den prvé, nežli pøišel Saul, øka: ¹⁶ V tuto chvíli zítra pošli k tobì muže z zemì Benjamin, kteréhož pomažeš, aby byl vůdce lidu mého Izraelského, a vysvobodí¹ lid můj z ruky Filistinských; vzhlédl¹ jsem zajisté na lid svùj, nebo pøišlo volání jeho ke mnì. ¹⁷ A když Samuel uzøel Saule, øekl jemu

Hospodin: Aj, teď ten muž, o kterémž pravil jsem tobě: ten¹ spravovati bude lid můj. ¹⁸ Tedy pøistoupil Saul k Samuelovi v brání, a øekl: Ukaž mi, prosím, kde jest tuto dùm vidoucího? ¹⁹ I odpovìdìl Samuel Saulovi: Já jsem vidoucí. Vstupuž pøede mnou na horu, a budete dnes jísti se mnou; potom ráno propustím ti, a cožkoli jest v srdci tvém, oznámím tobě. ²⁰ O oslice pak, kteréž¹ se ztratily dnes tøetí den, nic se nestarej, nebo nalezeny jsou. Ale na koho žádost všeho Izraele? Zdali ne na tebe a na všecken dùm otce tvého? ²¹ I odpovìdìl Saul a øekl: Zdaliž já nejsem syn Jemini, z nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i èeled má jest nejchaternejší ze všech èeledí pokolení Beniaminova. Proèež jsi tedy ke mně mluvil taková slova? ²² A pojav Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do pokoje, a dal jim místo nejpøednější mezi pozvanými, jichž bylo okolo tøidceti mužù. ²³ I øekl Samuel kuchaøi: Dej sem ten díl, kterýž jsem dal tobě, o kterémž¹ jsem øekl: Schovej jej obzvláštně. ²⁴ Když tedy pøinesl kuchaø plece i s tím, což se ho pøidrželo, položil Samuel pøed Saule, a øekl: Teď, což pozůstalo, vezmi sobě, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro tebe, jakž jsem øekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s Samuelem v ten den. ²⁵ A když sešli s hory do místa, mluvil s Saulem na vrchní podlaže. ²⁶ Potom vstali velmi ráno. I stalo se, když záøe vzcházela, že zavolal Samuel Saule na hùru, øka: Vstaò, a propustím ti. Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven, on i Samuel. ²⁷ A když pøicházeli na konec místa, øekl Samuel Saulovi: Rci služebníku, a¹ jde napøed, (i šel); ty pak pozastav se málo, až¹ oznámím øeè Boží.

10

¹ Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na hlavu jeho, a políbil ho, i øekl: Aj, teď pomazal ti Hospodin nad òictvím svým za vůdce. ² Když pùjdeš dnes ode mne, nalezneš dva muže u hrobu Ráchel v koněinách Beniamin v Zelzachu. Kteøíž øeknou tobě: Nalezeny jsou oslice, jichž jsi chodil hledati. A aj, otec tvůj nechav pèe o oslice, stará se o vás, praví: Kterak udílám o syna svého? ³ A odejda odtud dále, pøijdeš až k rovině Tábor. I potkají se s tebou tam tøi muži vstupující k Bohu do Bethel, jeden nesa tøi kozelce, druhý nesa tøi pecníky chleba, a tøetí nesa láhvi vína. ⁴ Kteøížto když ti pozdraví, dadí¹ dva chleby, kteréž pøijmeš z rukou jejich. ⁵ Potom pøijdeš na pahrbek Boží, na kterémž jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do místa, potká se s tebou zástup prorokù sstupujících s hory, a pøed nimi loutna, buben i pís¹alka a harfa, a oni prorokovati budou. ⁶ I sstoupí na ti Duch Hospodinùv, a prorokovati budeš s nimi, a promìnìn budeš v muže jiného. ⁷ Když tedy zbihnou se tato znamení pøi tobě, uèìò, cožkoli najde ruka tvá, nebo Bùh s tebou jest. ⁸ Potom sstoupíš pøede mnou do Galgala, a aj, já sstoupím k tobě, abych obìtoval obìti zápalné, též abych obìtoval obìti pokojné. Za sedm dní èekati budeš, až pøijdu k tobě, a ukáži¹, co bys mìl èiniti. ⁹ A bylo, když se obrátil, aby šel od Samuele, že Bùh prominil srdce jeho v jiné, a zbihla se všechna ta znamení dne toho. ¹⁰ I pøišli tam ku pahrbku, a aj, zástup prorokù proti nìmu, i sstoupil na něj Duch Boží, a prorokoval u prostøed nich. ¹¹ Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali prvé, vidìli, an prorokuje s proroky. Proèež mluvil každý, jeden k druhému: Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul mezi proroky? ¹² I odpovìdìl jeden odtud a øekl: A kdo jest otec jejich? Protož pøišlo to v písloví: Zdali také Saul mezi proroky? ¹³ A pøestav prorokovati, pøišel na horu. ¹⁴ Øekl pak strýc Saulùv jemu a k služebníku jeho: Kam jste chodili? Odpovìdìl: Hledati oslic; když jsme pak poznali, že jich není, pøišli jsme k Samuelovi. ¹⁵ I øekl strýc Saulùv: Povìz mi medle, co vám øekl Samuel? ¹⁶ Odpovìdìl Saul strýci svému: Oznámil nám místnì, že by nalezeny byly oslice. Ale s strany království nic mu neoznámil, co mluvil Samuel. ¹⁷ Svolal pak Samuel lid k Hospodinu do Masfa, ¹⁸ A øekl synùm Izraelským: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z Egypta, a

vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nýbrž z ruky všech království ssuzujících vás. ¹⁹ Ale vy dnes zavrhlí jste Boha svého, kterýž sám vyproš¹uje vás ze všech zlých věcí vašich a z úzkostí vašich, a ōekli jste jemu: Krále ustanov nad námi. Protož nyní postavtež se pøed Hospodinem po pokoleních svých a po tisících svých. ²⁰ A když Samuel kázal pøistupovati všemním pokolením Izraelským, pøišlo na pokolení Benjamin. ²¹ Potom kázal pøistupovati pokolení Benjamin po èeledech jich, i pøišlo na èeled Matri, a pøišlo na Saule, syna Cis. I hledali ho, a není nalezen. ²² Protož ptali se opít Hospodina: Pøijde-li ještě sem ten muž? I odpovídl Hospodin: Aj, skryl se mezi nádobím. ²³ Tedy biželi a vzali ho odtud. I postavil se u prostøed lidu, a pøevyšoval všecken lid od ramene svého vzhùru. ²⁴ I ōekl Samuel všemu lidu: Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, že¹ mu není podobného ve všem lidu? Protož zkøikl všecken lid, a ōekli: Živ buí král! ²⁵ I oznamoval Samuel lidu o správì království, a vepsal to do knihy, kterouž položil pøed Hospodinem. Potom propustil Samuel všecken lid, jednoho každého do domu jeho. ²⁶ Také i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s ním vojska, jichžto srdcí Bùh se dotekl. ²⁷ Ale lidé nešlechtní ōekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali jím, ani mu pocty nepøinesli. On pak èinil se neslyše.

11

¹ Tedy pøitáhl Náhas Ammonitský, a položil se proti Jábés v Gálád. I ōekli všickni muži Jábés k Náhasovi: Uèìò s námi smlouvu, a budeme¹ sloužiti. ² Jimž odpovídl Náhas Ammonitský: Na ten způsob uèiním s vámi smlouvu, jestliže každému z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohaninì na všecken Izrael. ³ I ōekli jemu starší Jábés: Propùjè nám sedm dní, a¹ rozešleme posly po všech konèinách Izraelských, a nebude-li žádného, kdo by nás vysvobodil, tedy vyjdeme k tobì. ⁴ Když pak pøišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili ta slova v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali. ⁵ A aj, Saul šel za voly s pole. I ōekl Saul: Co je lidu, že pláèe? I vypravovali jemu slova mužù Jábés. ⁶ Tedy sstoupil Duch Boží na Saule, když uslyšel slova ta, a rozhnívala se prchlivost jeho náramnì. ⁷ A vzav pár volù, rozsekal je na kusy, a rozeslal po všech krajinách Izraelských po týchž poslích, ōka: Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem, tak se stane s voly jeho. I pøipadl strach Hospodinùv na lid, a vyšli jako muž jeden. ⁸ I seètl je v Bezeku; a bylo synù Izraelských tøikrát sto tisíc, a mužù Juda tøidceti tisícù. ⁹ I ōekli tím poslùm, kteøíž byli pøišli: Takto povíte mužùm Jábés v Galád: Zítرا budete vysvobozeni, když slunce obejde. I pøišli poslové, a oznámili mužùm Jábés, kteøížto zraðovali se. ¹⁰ Tedy ōekli muži Jábés Ammonitským: Ráno vyjdeme k vám, abyste nám uèinili, cožkoli se vám za dobré vidìti bude. ¹¹ Nazejtøí pak rozdìlil Saul lid na tøi houfy; i vskoèili do prostøed vojska v èas jitøního bdinì, a bili Ammonitské, až slunce dobøe vzešlo; kteøíž pak byli pozùstali, rozprchli se, tak že nezùstalo z nich ani dvou pospolu. ¹² I ōekl lid Samuelovi: Kdo jest ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati bude nad námi? Vydejte ty muže, a¹ je zbijeme. ¹³ Ale Saul ōekl: Nebude¹ dnes žádný zabít, ponìvadž dnes uèinil Hospodin vysvobození v Izraeli. ¹⁴ I ōekl Samuel lidu: Pøiíte, a poíme do Galgala, obnovíme tam království. ¹⁵ Šel tedy všecken lid do Galgala, a ustanovili tam Saule za krále pøed Hospodinem v Galgala, a obìtovali také tam obìti pokojné pøed Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni muži Izraelští velmi velice.

12

¹ Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj, uposlechl jsem hlasu vašeho ve všem, což jste mluvili ke mnì, a ustanovil jsem nad vámi krále. ² A nyní aj, král jde pøed vámi, já pak zstaral jsem se a ošedivìl, a synové moji, aj, mezi vámi jsou. Já také chodil

jsem pøed vámi od své mladosti až do dnešního dne. ³ A však aj, teï jsem. Vydejte svïdectví proti mnì pøed Hospodinem a pøed pomazaným jeho, vzal-li jsem èího vola, aneb vzal-li jsem èího osla, utiskl-li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem od koho úplatek, abych na nìm pøehlédìl nìco, a navrátím vám. ⁴ Odpovìdìli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi ublížil nám, aniž jsi co vzal z ruky kterého èlovìka. ⁵ Øekl ještì jim: Svïdek jest Hospodin proti vám, svïdek jest i pomazaný jeho v tento den, že jste nenalezli pøi mnì nièehož. I øekl lid: Svïdek jest. ⁶ Tedy øekl Samuel lidu: Hospodin jest svïdek, kterýž uèinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše z zemì Egyptské. ⁷ Protož nyní postavte se, a¹ s vámi v soud vejdu pøed Hospodinem o všechny spravedlivé skutky Hospodinovy, kteréž uèinil s vámi i s otcí vašimi. ⁸ Když byl všel Jákob do Egypta, volali otcové vaši k Hospodinu; i poslal Hospodin Mojžíše a Arona, kteøíž vyvedli otce vaše z Egypta, a osadili je na tomto místì. ⁹ A když se zapomenuli na Hospodina Boha svého, vydal je v ruku Zizary, knížete vojska Azor, a v ruku Filistinských, též v ruku krále Moábského, kteøíž bojovali proti nim. ¹⁰ Ale když volali k Hospodinu a øekli: Zhøešili jsme, nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme Bálim a Astarot, protož nyní vysvoboï nás z ruky nepøátel našich, a sloužiti budeme tobì: ¹¹ I poslal Hospodin Jerobále a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z ruky nepøátel vašich okolních, a bydlili jste bezpeènì. ¹² Potom vidouce, že Náhas král synù Ammon pøitáhl proti vám, øekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ješto Hospodin Bùh váš jest králem vaším. ¹³ Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste zvolili, za nihož jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad vámi králem. ¹⁴ Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpìèovati øeèi Hospodinovì, tak i vy i král, kterýž kraluje nad vámi, ostojíte, jdouce za Hospodinem Bohem vaším. ¹⁵ Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete øeèi jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcùm vašim. ¹⁶ Ještì se teï pozastavte, a vizte víc tuto velikou, kterouž uèinì Hospodin pøed oèima vašima. ¹⁷ Zdaliž není dnes žeò pšenièná? Volati budu k Hospodinu, i vydá høímání a dèš¹, tak že poznati a vidìti musíte, jak jest to velmi zlá víc, kteréž jste se dopustili pøed oèima Hospodinovýmá, žádavše sobì krále. ¹⁸ Protož volal Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin høímání a dèš¹ v ten den. I bál se všecken lid Hospodina velmi i Samuele. ¹⁹ A øekl všecken lid Samuelovi: Modl se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom nezemøeli; nebo jsme pøidali ke všem høíchùm našim i toto zlé, že jsme sobì žádali krále. ²⁰ I øekl Samuel lidu: Nebojte se. Uèinili¹ jste sic všechno to zlé, však proto neodstupujte zpìt od Hospodina, ale služte Hospodinu celým srdcem svým. ²¹ Neodstupujte, pravím, následující marnosti, totiž cizích bohù, kteøíž nic neprospívají, aniž vysvobozují, nebo jsou marnost. ²² Neopustí¹ zajisté Hospodin lidu svého pro jméno své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás sobì vzdìlal v lid. ²³ Ode mne také odstup to, abych mìl høešiti proti Hospodinu, a pøestávati modliti se za vás, nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a pøímou. ²⁴ A však bojte se Hospodina a služte jemu v pravdì celým srdcem svým; nebo vidíte, jak veliké vícì uèinil s vámi. ²⁵ Jestliže pak pøedce zle èiniti budete, i vy i král váš zahynete.

13

¹ Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval pak dvì létì nad Izraelem),
² Vybral sobì tøi tisíce z Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v Michmas a na hoøe Bethel, a tisíc bylo s Jonatou v Gabaa Beniaminovì; ostatek pak lidu rozpustil jednoho každého do pøíbytku jeho. ³ I pobil Jonata stráž Filistinských, kterouž mìli na pahrbku, a uslyšeli to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po všì zemi, øka: A¹

to slyší Hebrejští. ⁴ A tak slyšel všecken Izrael, že bylo praveno: Pobil Saul stráž Filistinských, pročež také zoškliven byl Izrael mezi Filistinskými. I svolán jest lid za Saulem do Galgala. ⁵ Filistiňští pak sebrali se k boji proti Izraelovi, třiceti tisíc vozů, a šest tisíc jezdců, a lidu ve množství, jako jest písku na břehu mořském. I vytáhli a položili se v Michmas na východ Betaven. ⁶ A protože muži Izraelští vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid), skryl se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v horách, i v jamách. ⁷ Hebrejští také přepravili se přes Jordán do země Gád a Galád. Saul pak ještě byl v Galgala, a všecken lid zastrašil se, jda za ním. ⁸ I očekával tu za sedm dní vedle řasu uloženého od Samuele; a když nepřicházel Samuel do Galgala, rozešel se lid od něho. ⁹ Tedy řekl Saul: Přineste ke mně obět zápalnou a oběti pokojné. I obitoval oběti zápalné. ¹⁰ Když pak již dokončil obětování oběti zápalné, aj, Samuel přicházel, a Saul vyšel proti němu, aby ho přivítal. ¹¹ I řekl Samuel: Co jsi učinil? Odpověděl Saul: Když jsem viděl, že se lid rozchází ode mne, a ty nepřicházíš k uloženému dni, a Filistiňští byli shromážděni v Michmas: ¹² I řekl jsem: Nyní přepadnou Filistiňští na mne v Galgala, a tváři Hospodinovi nemodlil jsem se. Takž jsem se opovážil a obitoval jsem oběti zápalné. ¹³ Tedy řekl Samuel Saulovi: Bláznivě jsi učinil, nezachovals přikázání Hospodina Boha svého, kteráž přikázal tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na věky. ¹⁴ Ale již nyní království tvé neustojí. Vyhledal¹ jest Hospodin sobě muže vedle srdce svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vůdce nad lidem jeho; nebo jsi nezachoval, což¹ přikázal Hospodin. ¹⁵ Vstav pak Samuel, vstoupil z Galgala do Gabaa Benjaminova. A Saul našel lidu, kterýž zůstával při něm, okolo šesti set mužů. ¹⁶ Saul tedy a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zůstával s nimi, byli v Gabaa Benjaminovi, Filistiňští pak leželi v Michmas. ¹⁷ I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tři rozdělení. Houf jeden obrátil se k cestě Ofra, k zemi Sual; ¹⁸ A houf druhý obrátil se na cestu Betoron; houf pak třetí pustil se cestou krajiny, kteráž patří k údolí Seboim na poušť. ¹⁹ Kováři pak žádného nenalezalo se ve vši zemi Izraelské; nebo byli řekli Filistiňští: Aby sobě Hebrejští nenadělali mečů a kopí. ²⁰ Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským, aby ostl sobě jeden každý radlici svou, a motyku svou, sekeru svou i vidly své, ²¹ Sic jinak byly štiřbiny na radlicích, motykách, vidlách třírohých a sekerách; také i o zaostření ostnu bývalo těžko. ²² I bylo, že v čas boje nenalezalo se mečů ani kopí u žádného z lidu toho, kterýž byl s Saulem a s Jonatou, toliko u Saule a u Jonaty syna jeho. ²³ Vyšla pak stráž Filistinských k cestám Michmas.

14

¹ Stalo se pak jednoho dne, že řekl Jonata syn Saulův služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poj, půjdeme k strážci Filistinských, kteráž jest na oné straně. Ale otci svému toho nepověděl. ² Saul však zůstával na kraji pahrbku pod jabloní zrnatou, kteráž byla v Migron; a lidu, kterýž byl s ním, bylo okolo šesti set mužů, ³ Tolikéž Achiáš syn Achitobův, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, kníže Hospodinova v Sílo, kterýž nosil efod. Ale lid neviděl, že by odšel Jonata. ⁴ Mezi těmi pak průchody, jimiž pokoušel se Jonata přejíti k strážci Filistinských, byla skála příkrá k přecházení s této strany, též skála příkrá k přecházení s oné strany; jméno jedné Bóses, a jméno druhé Seneh. ⁵ Jedna skála byla na půlnoci proti Michmas, a druhá na poledne proti Gabaa. ⁶ I řekl Jonata služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poj, půjdeme k strážci těch neobřezaných, snad bude Hospodin s námi; nebo¹ není nesnadné Hospodinu zachovati ve mnoze aneb v mále. ⁷ Odpověděl odílec jeho: Uvěř, cožkoli jest v srdci tvém, obra¹ se, kam chceš; aj, budu s tebou podle vůle tvé. ⁸ I řekl Jonata: Aj, my jdeme k mužům těm, a ukážeme se jim. ⁹ Jestliže řeknou nám takto: Počkejte, až půjdeme k vám, stůjme na místě svém, a nechoíme k nim. ¹⁰ Pakli by řekli takto:

Vstupte k nám, jdíme, nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté nám bude za znamení. ¹¹ Ukázali se tedy oba dva strážci Filistinských. I øekli Filistinští: Hle, Hebrejští lezou z ðir, v nichž se byli skryli. ¹² I mluvili nikteøí z stráže té k Jonatovi a k odìnci jeho, a øekli: Vstupte k nám, a povíme vám něco. Proèež øekl Jonata k odìnci svému: Podiž za mnou, nebo je vydal Hospodin v ruku Izraele. ¹³ A tak lezl ètvermo Jonata a odìnec jeho za ním. I padali pøed Jonatou, a odìnec jeho mordoval je, jda za ním. ¹⁴ A to byla porážka první, v níž zbil Jonata a odìnec jeho okolo dvadcíti mužù, jako v pùl honech rolí dvíma volùm s zápøež. ¹⁵ Protož byl strach v tom ležení a na tom poli, i na všem tom lidu; strážní i oni loupežníci ðisili se též, až se zemì tøásla, nebo byla v strachu Božím. ¹⁶ A vidouce strážní Saulovi v Gabaa Beniaminovi, oznámili, jak množství to narùzno prchá, a vždy více se potírá. ¹⁷ Saul pak øekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhledejte i hned a zvizte, kdo jest z našich odšel. A když vyhledávali, hle, Jonaty nebylo a odìnce jeho. ¹⁸ I øekl Saul Achiášovi: Postav sem truhlu Boží. (Truhla pak Boží toho èasu byla s syny Izraelskými.) ¹⁹ I stalo se, když ještì mluvil Saul k knízi, že hømot, kterýž byl v vojšti Filistinských, více se rozcházel a rozmáhal. Protož øekl Saul knízi: Spus¹ ruku svou. ²⁰ Shromáždili se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a pøišli až k té bitvi; a aj, byl meè jednoho proti druhému s hømotem velmi velikým. ²¹ Hebrejští pak nikteøí byli s Filistinskými prvé, kteøíž táhli s nimi polem sem i tam; i ti také obrátili se a stáli pøi lidu Izraelském, kterýž byl s Saulem a s Jonatou. ²² Všickni také muži Izraelští, kteøíž se skryli na hoøe Efraim, když uslyšeli, že by utíkali Filistinští, honili je i oni v té bitvi. ²³ I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak protáhl se až do Betaven. ²⁴ A àekoli muži Izraelští utrápili se toho dne, však Saul zavázal lid s pøísahou, øka: Zloøeèný muž, kterýž by jedl chléb prvé, než bude veèer, a než se pomstím nad nepøátely svými. A tak neokusil všecken lid chleba. ²⁵ Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu po zemi. ²⁶ A když všel lid do lesa, vidìl tekoucí med; žádný však nepøieinil k ústùm svým ruky své, nebo se bál lid té pøísahy. ²⁷ Ale Jonata neslyšev, že otec jeho zavazoval lid pøísahou, vztáhl hùl, kterouž mìl v ruce své, a omoèil konec její v plástu medu, a obrátil ruku svou k ústùm svým; i osvítily se oèi jeho. ²⁸ Odpovídaje pak jeden z lidu, øekl: Velikou pøísahou zavázal otec tvùj lid, øka: Zloøeèný muž, kterýž by jedl chléb dnes, àekoli zemdlel lid. ²⁹ Tedy øekl Jonata: Zkormoutil otec můj lid zemì. Pohleìte, prosím, jak se osvítily oèi mé, hned jakž jsem okusil malièko medu toho. ³⁰ Èím více kdyby se byl smìle najedl dnes lid z loupeží nepøátel svých, kterýchž dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala vìtší porážka Filistinských? ³¹ A tak bili toho dne Filistinské od Michmas až do Aialon; i ustal lid náramnì. ³² Protož obrátil se lid k loupeži, a nabravše ovcí a volù i telat, zbili je na zemi; i jedl lid se krví. ³³ I pøivìdli Saulovi, økouce: Aj, lid høeší proti Hospodinu, jedá se krví. Kterýž øekl: Pøestoupili jste pøikázání. Pøivaltež i hned ke mnì kámen veliký. ³⁴ Opìt øekl Saul: Rozejdìte se mezi lid a rcete jim: Pøiveìte ke mnì jeden každý vola svého a jeden každý dobytèe své, a bíte tuto a jezte, i nebudete høešiti proti Hospodinu, jedouce se krví. Pøivedli tedy všecken lid jeden každý vola svého rukou svou té noci a zabíjeli tu. ³⁵ Vzdílal také Saul oltáø Hospodinu; to nejprvní oltáø udílal Hospodinu. ³⁶ Potom øekl Saul: Pus¹me se po Filistinských v noci, a budeme je loupiti až do jitra, aniž zùstavujeme z nich koho. Kteøíž øekli: Což¹ se koli vidí za dobré, uèiò. Ale knìz øekl: Pøistupme sem k Bohu. ³⁷ I tázal se Saul Boha: Pustím-li se za Filistinskými? Dáš-li je v ruku Izraelovu? I neodpovìdìl mu v ten den. ³⁸ Protož øekl Saul: Pøistupujte sem všechna knížata lidu, a vyzvizte a vyhledejte, kdo se jest dopustil dnes høíchu nijakého? ³⁹ Nebo živ¹ jest Hospodin, kterýž vysvobozuje Izraele, že by¹ pak i na Jonatovi synu mém

to bylo, smrtí umøe. I neodpovìdìl jemu žádný ze všeho lidu. ⁴⁰ Øekl také všemu Izraelovi: Buíte vy na jedné stranì, já pak a Jonata syn můj budeme na druhé stranì. Odpovìdìl lid Saulovi: Uèiò, což¹ se za dobré vidí. ⁴¹ Protož øekl Saul Hospodinu Bohu Izraelskému: Ukaž spravedlivì. I pøišlo na Jonatu a Saule, lid pak z toho vyšel. ⁴² I øekl Saul: Vrzte los mezi mnou a mezi Jonatou synem mým. A postižen jest Jonata. ⁴³ Øekl tedy Saul Jonatovi: Povìz mi, co jsi uèinil? I povìdìl mu Jonata a øekl: Toliko jsem okusil malièko meðu koncem holi, kterouž jsem mìl v ruce své, a aj, proto-liž mám umøíti? ⁴⁴ Odpovìdìl Saul: Toto uèiò mi Bùh a toto pøidej, že smrtí umøeš, Jonato. ⁴⁵ I øekl lid Saulovi: Což tedy umøíti má Jonata, kterýž uèinil vysvobození toto veliké v Izraeli? Odstup to, živ¹ jest Hospodin, že nespadne vlas s hlavy jeho na zemi, ponìvadž s pomocí Boží uèinil to dnes. I vyprostil lid Jonatu, tak aby nebyl usmrčen. ⁴⁶ Tedy odtáhl Saul od Filistinských; Filistiňtí také navrátili se k místu svému. ⁴⁷ Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vùkol se všemi nepøátely svými, s Moábskými a s syny Ammon, a s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a kamž se koli obracel, ukrutnost provodil. ⁴⁸ Sebrav také vojska, porazil Amalecha, a vysvobodil Izraele z ruky zhoubcù jeho. ⁴⁹ Byli pak synové Saulovi: Jonata a Jesui a Melchisua; a jména dvou dcer jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak mladší Míkol. ⁵⁰ A jméno manželky Saulovy Achinoam, dcera Achimaasova; jméno pak hejtmana vojska jeho Abner, syn Ner, strýce Saulova. ⁵¹ Nebo Cis byl otec Saulùv, a Ner otec Abnerùv, syn Abielùv. ⁵² Byla pak válka veliká s Filistinskými po všechny dny Saulovy, protož kohožkoli Saul vidìl muže silného, a kohokoli udatného, bral ho k sobì.

15

¹ Øekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal mne, abych ti pomazal za krále nad lidem jeho, nad Izraelem, pozorujž tedy nyní hlasu slov Hospodinových. ² Takto praví Hospodin zástupù: Rozpomenul jsem se na to, co jest èinil Amalech Izraelovi, že se položil proti nìmu na cestì, když se bral z Egypta. ³ Protož i hned táhni a zkaz Amalecha, a zahlaíte jako proklaté všecko, což má. Neslitovávejž se nad ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda až do osla. ⁴ Sebral tedy Saul lid, a seètl je v Telaim, dvakrát sto tisíc piších, a deset tisíc mužù Judských. ⁵ A pøitáhl Saul až k místu Amalechovu, aby bojoval v údolí jeho. ⁶ I øekl Saul Cinejským: Jdìte, oddìlìte se, vyjdìte z prostøedku Amalechitských, abych vás s nimi nezahladil; nebo vy jste uèinili milosrdenství se všemi syny Izraelskými, když šli z Egypta. A tak odšel Cinejský z prostøedku Amalecha. ⁷ I porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur, kteréž jest naproti Egyptu. ⁸ Jal také Agaga krále Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí meèe. ⁹ I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a skoty a krmný dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo, a nechtili vyhubiti jich; což pak bylo nièemného a churavého, to zahubili. ¹⁰ A protož stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi, økoucí: ¹¹ Žel mi, že jsem Saule ustanovil za krále, nebo odvrátil se ode mne, a slov mých nevyplnil. I rozhorlil se Samuel náramnì a volal k Hospodinu celou noc. ¹² Vstav pak Samuel, šel vstøíc Saulovi ráno. I oznámili Samuelovi, økouce: Saul pøišel na Karmel, a aj, pøipravil sobì místo, a odtud hnuv se, táhl a sstoupil do Galgala. ¹³ A když pøišel Samuel k Saulovi, øekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo. ¹⁴ Samuel pak øekl: Jaké pak jest to beèení ovcí tìch v uších mých, a øvání volù, kteréž já slyším? ¹⁵ Odpovìdìl Saul: Od Amalechitských pøihnali je; nebo zachoval lid, což nejlepšího bylo z bravù a skotù, aby to obítoval Hospodinu Bohu tvému, ostatek pak jsme zahladili jako proklaté. ¹⁶ I øekl Samuel Saulovi: Dopus¹, a¹ oznámím tobì, co jest mi mluvil Hospodin noci této. Dí jemu: Oznam. ¹⁷ Tedy øekl Samuel: Zdali

jsi nebyl maličký sám u sebe? A pøedce uèinì jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal ti Hospodin za krále nad Izraelem. ¹⁸ A poslal ti Hospodin na cestu a øekl tobì: Jdi, zahub jako proklaté høišníky ty Amalechitské, a bojuj proti nim, dokudž byste nevyhladili jich. ¹⁹ Proèež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova, ale obrátil jsi se k loupeži, a uèinils zlou vìc pøed oèima Hospodinovýmá? ²⁰ Odpovìdìl Saul Samuelovi: Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a šel jsem cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a pøivedl jsem Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako proklaté vyhubil jsem. ²¹ Ale lid vzal z loupeží bravy a skoty pøední z vícì proklatých, k obìtování Hospodinu Bohu tvému v Galgala. ²² I øekl Samuel: Zdaliž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obìtech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obìtovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopcù pøináseti. ²³ Nebo zpoura jest takový høích jako èarodìjnictví, a pøestoupiti pøikázání jako modláøství a obrazové. Ponìvadž jsi pak zavrhl øeè Hospodinovu, i on také zavrhl ti, abys nebyl králem. ²⁴ Tedy øekl Saul Samuelovi: Zhøešìl jsem, že jsem pøestoupil rozkaz Hospodinùv a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich. ²⁵ Protož nyní odpus¹, prosím, høích mùj, a navra¹ se se mnou, a¹ se pomodlím Hospodinu. ²⁶ I øekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou; nebo jsi zavrhl øeè Hospodinovu, tebe také zavrhl Hospodin, abys nebyl králem nad Izraelem. ²⁷ A když se obrátil Samuel, aby odšel, Saul uchytil kòidlo pláští jeho, i odtrhlo se. ²⁸ Tedy øekl jemu Samuel: Odtrhl¹ jest Hospodin království Izraelské dnes od tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu, než jsi ty. ²⁹ Však proto vítiz Izraelský klamati nebude, ani želeti; nebo není èlovìkem, aby mìl èeho želeti. ³⁰ On pak øekl: Zhøešìl¹ jsem, ale vždy mne cti, prosím, pøed staršími lidu mého a pøed Izraelem, a navra¹ se se mnou, abych se pomodlil Hospodinu Bohu tvému. ³¹ I navrátiv se Samuel, šel za Saulem, a pomodlil se Saul Hospodinu. ³² Øekl pak Samuel: Pøiveíte ke mnì Agaga, krále Amalechitského. I šel k nìmu Agag nádhernì; nebo øekl Agag: Jistì odešla hoøkost smrti. ³³ Ale Samuel øekl: Jakož uvedl sirobu na ženy meè tvùj, tak¹ osiøí matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal Samuel Agaga na kusy pøed Hospodinem v Galgala. ³⁴ Potom odšel Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil do domu svého, do Gabaa Saulova. ³⁵ A již potom více Samuel nevidìl Saule až do dne smrti své; však plakal Samuel Saule. Hospodin pak želel toho, že uèinil Saule králem nad Izraelem.

16

¹ Øekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty budeš plakati Saule, ponìvadž jsem já ho zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem? Naplò roh svùj olejem a poì, pošli ti k Izai Betlémskému; nebo jsem vybral sobì z synù jeho krále. ² I øekl jemu Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije mne. Odpovìdìl Hospodin: Jalovici z stáda vezmeš s sebou, a díš: Pøišel jsem, abych obìtoval Hospodinu. ³ A pozveš Izai k obìti, já¹ pak ukáži, co bys mìl èiniti; i pomažeš mi toho, o kterémž já tobì povím. ⁴ A tak uèinil Samuel, jakž mu byl mluvil Hospodin, a pøišel do Betléma. A ulekše se starší mìsta, vyšli proti nìmu a øekli: Pokojný-li jest pøíchod tvùj? ⁵ Odpovìdìl: Pokojný. Abych obìtoval Hospodinu, pøišel jsem. Posvì¹te se, a poíte k obìti se mnou. Posvìtil také Izai a synù jeho, a pozval jich k obìti. ⁶ Když pak pøišli, vida Eliába, øekl: Jistì pøed Hospodinem jest pomazaný jeho. ⁷ Ale Hospodin øekl Samuelovi: Nehleì na tvárnost jeho a na zrùst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; nebo¹ nepatøím, naè patøí èlovìk. Èlovìk zajisté hledí na to, což jest pøed oèima, ale Hospodin hledí k srdci. ⁸ I povolal Izai Abinadaba, a kázal mu jíti pøed Samuele. Kterýž øekl: Také ani toho nevyvolil Hospodin. ⁹ Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I øekl: Ani toho nevyvolil Hospodin. ¹⁰ Takž rozkázal Izai jíti sedmi synùm svým pøed Samuele. Ale Samuel

øekl Izai: Ani tìch nevyvolil Hospodin. ¹¹ Potom øekl Samuel Izai: Jsou-li to již všickni synové? Odpovìdìl: Ještì¹ zùstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy øekl Samuel Izai: Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za stùl, dokudž on sem nepøijde. ¹² I poslal a pøivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných oèí a libého vzezøení.) I øekl Hospodin: Vstana, pomaz ho, nebo to jest ten. ¹³ Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u prostøed bratøí jeho. I odpoèinul Duch Hospodinùv na Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel do Ráma. ¹⁴ Takž Duch Hospodinùv odšel od Saule, a nepokojil ho duch zlý od Hospodina. ¹⁵ Služebníci pak Saulovi øekli jemu: Aj, teì duch Boží zlý nepokojí ti. ¹⁶ Nech¹, medle, rozkáže pán náš služebníkùm svým, kteøíž stojí pøed tebou, a¹ hledají muže, kterýž by umìl hráti na harfu, aby, když by pøišel na ti duch Boží zlý, hrál rukou svou, a tobì aby lehèejí bylo. ¹⁷ Tedy øekl Saul služebníkùm svým: Medle, vyhledejte mi muže, kterýž by umìl dobøe hráti, a pøiveìte ke mnì. ¹⁸ I odpovìdìl jeden z služebníkù a øekl: Aj, vidìl jsem syna Izai Betlémského, kterýž umí hráti, muže udatného a bojovného, též správného a krásného, a jest s ním Hospodin. ¹⁹ Protož poslal Saul posly k Izai, øka: Pošli mi Davida syna svého, kterýž jest pøi stádu. ²⁰ Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi synu svém Saulovi. ²¹ Když pak pøišel David k Saulovi, stál pøed ním; i zamiloval ho velmi, a uèinìn jest jeho odìncem. ²² Potom poslal opít Saul k Izai, øka: Medle, nech¹ David stojí pøede mnou, nebo¹ jest našel milost pøed oèima mýma. ²³ I bývalo, že kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu, hrával rukou svou; i míval Saul polehèení, a lépe mu bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od nìho.

17

¹ I sebrali Filistinští vojska svá k boji, a shromáždili se u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se mezi Socho a Azeka na pomezí Dammim. ² Ale Saul a muži Izraelští sebravše se, položili se v údolí Elah, a sšikovali se k bitvì proti Filistinským. ³ I stáli Filistinští na hoøe s strany jedné, a Izraelští stáli na hoøe s strany druhé, a údolí bylo mezi nimi. ⁴ I vyšel muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš jménem, z Gát, zvýší šesti loket a dlani. ⁵ Lebka pak ocelivá na hlavì jeho, a v pancíø brnìný byl obleèen, kterýžto pancíø vážil pìt tisíc lotù oceli. ⁶ Též plechovice ocelivé byly na nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi rameny jeho. ⁷ A døevo u kopí jeho jako vratidlo tkadlcovské, železo pak ostré kopí jeho vážilo šest set lotù železa; a ten, kterýž nosil braø jeho, šel pøed ním. ⁸ I postavil se, a volal na vojska Izraelská, øka k nim: Naè jste to vyšli, vojensky se sšikovavše? Zdaliž já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi? Vybeøte z sebe muže, kterýž by sstoupil ke mnì. ⁹ Jestliže¹ mi bude moci odolati a zabije mne, tedy budeme služebníci vaši; pakli¹ já pøemohu jej a zabiji ho, budete vy služebníci naši, a sloužiti budete nám. ¹⁰ Pravil také ten Filistinský: Já jsem dnes zhanil vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom se bili spolu. ¹¹ A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi. ¹² David pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova, (jehož jméno Izai, kterýž mìl osm synù, a již se byl sstaral za dnù Saule, pøiblíživ se k lidem sešlým. ¹³ Tøi také synové Izai starší šedše, táhli na vojnu s Saulem. Jména tìch tøí synù jeho, kteøíž byli šli k boji: Eliáb prvorozený, a druhý po nìm Abinadab, tøetí pak Samma. ¹⁴ Ale David byl nejmladší. A tak ti tøi synové starší odešli s Saulem). ¹⁵ David tedy odšel od Saule a navrátil se, aby pásł stádo otce svého v Betlémi. ¹⁶ I pøicházel ten Filistinský ráno a veèer, a stavil se po ètyøidceti dní. ¹⁷ Tedy øekl Izai Davidovi synu svému: Vezmi i hned pro bratøí své efi prážmy této a deset chlebù tìchto, a biž do vojska k bratøím svým. ¹⁸ A deset syøeèkù mladých tìchto doneseš hejtmanu, a navštívì bratøí své, pozdravíš

jich, a základ jejich vyzdvihneš. ¹⁹ Saul pak i oni, i všickni muži Izraelští byli v údolí Elah, bojujíce proti Filistinským. ²⁰ A tak vstav David tím raněji a zanechav stáda pøi strážném, vzal to a šel, jakž mu byl pøikázal Izai. I pøišel až k šancùm, a aj, vojsko vycházelo do šiku a kòeèelo k bitvì. ²¹ I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko proti vojsku. ²² Protož David zanechav bøemene, kteréž s sebe složil u strážného pøi bøemeních, bižel do vojska; a když pøišel, tázal se bratøí svých, jak se mají. ²³ A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel i David. ²⁴ Všickni pak muži Izraelští, jakž uzøeli toho muže, utíkali pøed tvæí jeho, a báli se náramnì. ²⁵ I mluvili Izraelští mezi sebou: Vidili-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby pohanìnì uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil, zbohatí ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dùm otce jeho osvobodí v Izraeli. ²⁶ I mluvil David mužùm, kteøíž stáli u nìho, a øekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho Filistinského a odjal pohanìnì od Izraele? Nebo kdo jest Filistinský neobøezaný ten, že pohanìnì uvodí na vojsko Boha živého? ²⁷ Odpovìdìl jemu lid v táž slova, øka: To bude dáno muži, kterýž by ho zabil. ²⁸ A uslyšev Eliáb, bratr jeho nejstarší, že mluví s timi muži, rozhnìval se Eliáb velmi na Davida, a øekl: Proè jsi sem pøišel? A komus nechal kolikasi tìch ovec na poušti? Známa já pýchu tvou a zlost srdce tvého, žeš pøišel dívati se bitvì. ²⁹ I øekl David: Což jsem pak uèinil? Zdaž mi nebylo poruèeno? ³⁰ Tedy šel od nìho k jinému, jehož se tázal jako i prvé. I odpovìdìl jemu lid tak jako i prvé. ³¹ A tak rozesla se slova, kteráž mluvil David, a oznámili je Saulovi. Kterýžto povolal ho. ³² I øekl David Saulovi: Nech^a se neleká srdce èlovìka pro nìho; služebník tvùj pùjde a bude se bítì s Filistinským tímto. ³³ Ale Saul øekl Davidovi: Nebudeš moci jítì proti Filistinskému tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládenèek jsi, on pak jest muž bojovný od mladosti své. ³⁴ Odpovìdìl David Saulovi: Služebník tvùj pastýøem byl stáda otce svého, a když pøicházel lev aneb nedvìd, a bral dobytèe z stáda, ³⁵ Já dostíhal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne oboøil, tedy ujma ho za èelist, bil jsem jej, až jsem ho i zabil. ³⁶ I lva i nedvìda zabil služebník tvùj; bude^a tedy Filistinský neobøezanec ten jako který z nich, nebo zhanìl vojska Boha živého. ³⁷ Øekl také David: Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z moci nedvìda, on^a mne vytrhne z ruky Filistinského tohoto. Tedy øekl Saul Davidovi: Jdi, a Hospodin budiž s tebou. ³⁸ I dal Saul oblèci Davida v šaty své, a vstavil lebkou ocelivou na hlavu jeho, a oblèkl ho v pancíø. ³⁹ Pøipásal také David meè jeho na ty šaty jeho, a chtìl jítì, ale že tomu nezvykl, protož øekl David Saulovi: Nemohu^a v tom jítì, nebo jsem nepøivykl. I složil to David s sebe. ⁴⁰ A vzav hùl svou do ruky své, vybral sobì pìt kamenù hladkých z potoku, a vložil je do mošnièky pastýøské, kterouž mìl, totiž do pytlíku, a prak svůj v ruce nesl, a pøiblížil se k Filistinskému. ⁴¹ Bral se také i Filistinský, jda a pøiblížuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž nesl braò jeho, šel pøed ním. ⁴² A když pohledìl Filistinský a uzøel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenèek, a ryšavý, a krásného vzezøení. ⁴³ I øekl Filistinský Davidovi: Což jsem pes, že jdeš proti mnì s holí? A zloèeìl Filistinský Davidovi skrze bohy své. ⁴⁴ Øekl také Filistinský Davidovi: Poì ke mnì, a dám^a tilo tvé ptákùm nebeským a šelmám zemským. ⁴⁵ Odpovìdìl David Filistinskému: Ty jdeš ke mnì s meèem a s kopím a s pavézou, ale já k tobì jdu ve jménu Hospodina zástupù, Boha vojsk Izraelských, kterémuž jsi ty utrhal. ⁴⁶ Dnešního dne zavøe ti Hospodin v ruku mou, a zabiji ti, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám tila vojska Filistinského dnes ptákùm nebeským a šelmám zemským, a pozná všecka zemì, že^a jest Bùh v Izraeli. ⁴⁷ A zví^a všecko shromáždìnì toto, že ne meèem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo Hospodinùv jest boj), protož vydá^a vás v ruce naše. ⁴⁸ Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a

šel, pøibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a bižel proti Filistinskému, aby se s ním potýkal. ⁴⁹ V tom David vztáh ruku svou k mošnièce, vyòal z ní kámen, kterýmž hodil z praku, a udeøil Filistinského v èelo jeho tak, že kámen uvázl v èele jeho. I padl tváøí svou na zem. ⁵⁰ A tak pøemohl David Filistinského prakem a kamenem, a udeøiv Filistinského, zabil jej, aèkoli David žádného meèe v ruce nemìl. ⁵¹ A pøibìh David, stál nad Filistinským. Potom pochytil meè jeho, dobyl ho z pošvy a zabil jej, a s'al jím hlavu jeho. To vidouce Filistinští, že umøel nejsilnější jejich, utíkali. ⁵² A protož vstavše muži Izraelští a Judští, zkøikli a honili Filistinské, až kde se vchází do údolí, a až k branám Akaron. I padali, ranìni jsouce, Filistinští po cestì k Saraim, až do Gát a až do Akaron. ⁵³ A navrátivše se synové Izraelští od honìní Filistinských, vzebrali tábor jejich. ⁵⁴ Potom David vzav hlavu toho Filistinského, pøinesl ji do Jeruzaléma, a odiní jeho složil v stanu svém. ⁵⁵ Tehdáž pak, když vidìl Saul Davida jdoucího proti tomu Filistinskému, øekl Abnerovi hejtmanu vojska: Abner, èi jest syn ten mládenèek? Odpovìdìl Abner: Jako jest živa duše tvá, králi, že nevím. ⁵⁶ Ale král øekl: Zeptej ty se, èi jest syn mládenec ten. ⁵⁷ Když se pak vracoval David od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner, pøivedl jej pøed Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své. ⁵⁸ I øekl jemu Saul: Èi jsi syn, mládenèek? Odpovìdìl David: Syn služebníka tvého Izai Betlémského.

18

¹ I stalo se, že když pøestal mluvit k Saulovi, duše Jonatova spojila se s duší Davidovou, tak že ho zamiloval Jonata jako sebe samého. ² A tak Saul vzal jej k sobì toho dne, a nedopustil mu navrátiti se do domu otce jeho. ³ I uèinil Jonata s Davidem smlouvu, proto že ho miloval jako duši svou. ⁴ A složiv Jonata s sebe pláš¹, kterýmž byl odín, dal jej Davidovi, i roucho své, až do meèe svého, a až do luèišti svého, i do pasu svého. ⁵ Vycházel pak David, k èemuž ho koli posílal Saul, opatrnì sobì poèínaje. I ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se všemu lidu, též i služebníkùm Saulovým. ⁶ Stalo se pak, když se oni domù brali, a David též se navracoval od zabití Filistinského, že vyšly ženy z každého mìsta Izraelského, zpívající a plésající, vstòíc Saulovi králi s bubny, s veselím a s huslièkami. ⁷ A prozpìvovaly jedny po druhých ženy ty, hrajíce, a øekly: Porazil¹ jest Saul svùj tisíc, ale David svých deset tisícù. ⁸ I rozhníval se Saul náramnì, nebo nelíbila se mu ta øeè. Proèež øekl: Dali Davidovi deset tisíc, a mnì dali toliko tisíc. Co mu ještì pøes to pøivlastní, leè království? ⁹ Protož Saul zlobivì hledìl na Davida od toho dne i vždycky. ¹⁰ Stalo se pak druhého dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval u prostøed domu svého, a David hral rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak mìl kopí v ruce své. ¹¹ I vyhodil Saul kopí, øka: Prohodím Davida až do stíny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát. ¹² A bál se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním, a od Saule odstoupil. ¹³ Protož vybyl ho Saul od sebe, a uèinil jej sobì hejtmanem nad tisíci; kterýžto vycházel i vcházel pøed lidem. ¹⁴ David pak ve všech cestách svých opatrnì sobì poèínal, nebo Hospodin byl s ním. ¹⁵ A když to vidìl Saul, že sobì velmi opatrnì poèíná, bál se ho. ¹⁶ Ale všecken Izrael i Juda miloval Davida, nebo vycházel i vcházel pøed nimi. ¹⁷ Tedy øekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší Merob dám¹ za manželku, toliko mi buì muž silný, a veì boje Hospodinovy. (Saul pak myslil: Nech¹ neschází od mé ruky, ale od ruky Filistinských.) ¹⁸ I øekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž jest rod můj a èeled otce mého v Izraeli, abych byl zetìm královým? ¹⁹ I stalo se, že když již Merob dcera Saulova mìla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi Molatitskému za manželku. ²⁰ Milovala pak Míkol dcera Saulova Davida; což když oznámili Saulovi, líbilo se to jemu. ²¹ (Nebo øekl Saul: Dám¹ mu ji, aby mu byla osídlem, a aby proti nìmu byla ruka Filistinských.) A tak øekl Saul Davidovi: Po této druhé budeš mi již zetìm. ²² I

rozkázal Saul služebníkům svým: Mluvte k Davidovi tajně, økouce: Aj, libuje ti sobì král, a všickni služebníci jeho laskavi jsou na tebe; nyní tedy buď zeti královým. ²³ A když mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy slova ta, odpovìdìl David: Zdalìž se vám malá víc zdá, býti zeti královým? A já jsem èlovìk chudý a opovržený. ²⁴ Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, økouce: Taková slova mluvil David. ²⁵ I øekl Saul: Takto rcete Davidovi: Není žádostiv král vlna, toliko sto obøízek Filistinských, aby byla pomsta nad nepøáteli královskými. (Saul pak to obmýšlel, aby David upadl v ruku Filistinských.) ²⁶ Protož oznámili služebníci jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby byl zeti královým. Ještì se pak nebyli vyplnili dnové ti, ²⁷ Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbìl z Filistinských dvì stì mužù, jejichž obøízky pøinesl David, a z úplna je dali králi, aby byl zeti královým. I dal jemu Saul Míkol dceru svou za manželku. ²⁸ A vida Saul, nýbrž zkušené maje, že jest Hospodin s Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho, ²⁹ Ještì tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepøitelem Davidovým po všechny dny. ³⁰ Vtrhovali pak do zemì knížata Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli, opatrnìji sobì poèínal David proti nim nade všechny služebníky Saulovy, proèež i jméno jeho bylo velmi slavné.

19

¹ Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke všechnìm služebníkům svým, aby zamordovali Davida, ale Jonata syn Saulùv liboval sobì Davida velmi. ² I oznámil to Jonata Davidovi, øka: Usiluje Saul otec můj, aby ti zabil; protož nyní šetø se, prosím, až do jitra, a usadí se v skrytì, schovej se. ³ Ale já¹ vyjdu a státi budu pøi boku otci svému na poli, kdež ty budeš, a budu mluvit o tobì s otcem svým, a èemuž vyrozumím, oznámím tobì. ⁴ I mluvil Jonata o Davidovi dobøe Saulovi otci svému, a øekl: Nech¹ nehøeší král proti služebníkovi svému Davidovi, neb¹ jest nic tobì neprovinil, nýbrž správa jeho jest tobì velmi užiteèná. ⁵ Nebo se opovážil života svého a zabil Filistinského, a uèinil Hospodin vysvobození veliké všemu Izraeli. Vidìls to a radoval jsi se. Proèež bys tedy høešil proti krvi nevinné, chtìje zabiti Davida bez pøíèiny? ⁶ I uposlechl Saul øeèi Jonatovy a pøisáhl Saul, øka: Živ¹ jest Hospodin, že¹ nebude zabit. ⁷ Tedy Jonata povolal Davida, a oznámil jemu Jonata všechna slova tato. A pøivedl Jonata Davida k Saulovi, i byl pøed ním jako i prvè. ⁸ Vznikla pak opìt válka; a vytáh David, bojoval proti Filistinským, a porazil je porážkou velikou, a utekli pøed ním. ⁹ V tom duch Hospodinùv zlý napadl Saule, kterýž v domì svém sedìl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou pøed ním. ¹⁰ Ale Saul chtìl prohoditi Davida kopím až do stìny; kterýž uhnul se mu, a udeøilo kopí v stìnu. A tak David utekl a vynikl z nebezpeèenství té noci. ¹¹ Potom poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho støáhli a zabili jej ráno. I oznámila to Davidovi Míkol manželka jeho, økuci: Jestliže se neopatøíš noci této, zítra zabit budeš. ¹² A protož spustila Míkol Davida oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z nebezpeèenství. ¹³ Vzala pak Míkol obraz a vložila na lùže, a polštáø kozí položila v hlavách jeho a pøikryla šaty. ¹⁴ Tedy Saul poslal posly, aby vzali Davida. I øekla: Jest nemocen. ¹⁵ Opìt poslal Saul posly, aby pohledili na Davida, øka: Pøineste ho na lùži ke mnì, a¹ ho zabiji. ¹⁶ A když pøišli poslové, a aj, obraz ležel na lùži a polštáø kozí v hlavách jeho. ¹⁷ I øekl Saul k Míkol: Proè jsi mne tak podvedla a pustila nepøitele mého, aby ušel? Odpovìdìla Míkol Saulovi: On mi øekl: Propus¹ mne, sic jinak zabiji ti. ¹⁸ David tedy utíkaje, vynikl z nebezpeèenství, a pøišed k Samuelovi do Ráma, oznámil jemu všechno, co mu Saul uèinil. I odšel on i Samuel, a bydlili v Náiot. ¹⁹ Oznámeno pak bylo Saulovi, øka: Aj, David jest v Náiot v Ráma. ²⁰ I poslal Saul posly, aby jali Davida. Kteòíž když vidìli zástup prorokù prorokujících, a Samuele jim pøedstaveného, an stojí, sstoupil také

na posly Saulovy Duch Boží, a prorokovali i oni. ²¹ To když oznámili Saulovi, poslal jiné posly, a prorokovali také i oni; a opět poslal Saul třetí posly, a i ti prorokovali. ²² Šel tedy již sám do Ráma a přišel až k èisterni veliké, kteráž jest v Socho, a zeptal se, øka: Kde jest Samuel a David? I øekl nikdo: Aj, jsou v Náiot v Ráma. ²³ I šel tam do Náiot v Ráma; a sstoupil i na něj Duch Boží, a jda dále, prorokoval, až i přišel do Náiot v Ráma. ²⁴ Kdežto svlékl také sám roucho své a prorokoval i on před Samuelem, a padna, ležel svlečený celý ten den a noc. Odkudž se říká: Zdali také Saul mezi proroky?

20

¹ V tom utíkaje David z Náiot, kteréž jest v Ráma, přišel a mluvil před Jonatou: Což jsem učinil? Jaká jest nepravost má? A jaký jest hñích můj před otcem tvým, že hledá bezživotí mého? ² Kterýž øekl jemu: Odstup to, neumøeš. Aj, nečiní¹ otec můj nièeho ani velikého ani malého, èehož by se mi nesvíøil. Jak by tedy otec můj tajil to před mnou! Není¹ toho. ³ Nadto přisáhl také David, (to promluviv: Dobøe¹ ví otec tvůj, že jsi laskav na mne, protože myslí: Nech¹ neví o tom Jonata, aby nemil zámutku). Nýbrž jistì, živ¹ jest Hospodin, a živa¹ jest duše tvá, že sotva jest kroèej mezi mnou a mezi smrtí. ⁴ Odpovìdl Jonata Davidovi: Povìz, èehokoli žádáš, a učiním tobì. ⁵ I øekl David Jonatovi: Aj, zítra bude novmìsíce, kdyžto já mám obyèej sedati s králem k jídlu; protože propus¹ mne, a skryji se na poli až do třetího veèera. ⁶ Jestliže by se zvláštì na mne ptal otec tvůj, øekneš: Prosil mne velice David, aby sbìhl do Betléma mìsta svého; nebo obìt výroení tam míti má všechna jeho rodina. ⁷ Øekne-li¹: Dobøe, pokoj služebníkovi tvému; pakli¹ se rozzlobí, víz, že¹ se doplnila zlost jeho. ⁸ A tak učiníš milosrdenství s služebníkem svým, ponìvadž jsi v smlouvu Hospodinovu uvedl služebníka svého s sebou. Pakli¹ jest na mnì nepravost, zabí mne sám; nebo k otci svému proè bys mne vodil? ⁹ I øekl Jonata: Odstup to od tebe; nebo zvím-li¹ to jistotì, že by se doplnila zlost otce mého, aby přišla na ti, zdaliž neoznámím tobì toho? ¹⁰ Øekl také David Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví tobì otec tvůj něco tvrdì? ¹¹ Odpovìdl Jonata Davidovi: Poì, vyjdìme na pole. I vyšli oba na pole. ¹² Opìt øekl Jonata Davidovi: Hospodin Bùh Izraelský, (hned jakž porozumím na otci svém, okolo tohoto èasu zítra neb pozejtøí, an bude dobøe s Davidem, jestliže nepošli tehðáž k tobì, a neoznámím-li¹), ¹³ Toto uèìò Hospodin Jonatovi a toto pøidej. Pakli¹ se bude líbiti otci mému uvéstì zlé na tebe, také¹ i to zjevím tobì a propustím ti; i pùjdeš v pokoji, a Hospodin budiž s tebou, jakož byl s otcem mým. ¹⁴ A zdaliž i ty, dokud jsem živ, neučiníš se mnou milosrdenství Hospodinova, ano bych¹ i umøel, ¹⁵ Tak že neodvrátíš milosrdenství svého od domu mého až na vìky, zvláštì tehðáž, když Hospodin vyplení nepøátely Davidovy, jednoho každého se svrchku zemì. ¹⁶ A tak učinil Jonata smlouvu s domem Davidovým, øka: Vyhledávejž Hospodin toho z ruky nepøatel Davidových. ¹⁷ Ještì i přisáhou zavázal Jonata v lásce odmìnné k sobì Davida; nebo jakož miloval duši svou, tak jej miloval. ¹⁸ I øekl mu Jonata: Zítra bude novmìsíce, a bude se ptáti na tebe, když prázdné bude místo tvé. ¹⁹ Do třetího tedy dne skrýváje se, sstoupíš rychle a pøijdeš k tomu místu, na kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš u kamene pocestných. ²⁰ A já tøi støely vystøelím po stranì k nìmu, smìøuje sobì k cíli. ²¹ Potom hned pošli pachole a dím: Jdi, shledej støely. Jestliže prostì øeknu služebníkovi: Hle, støely za tebou blíže sem, pøines je, tedy pøii, nebo jest pokoj tobì, a není¹ žádného nebezpeèenství, živ¹ jest Hospodin. ²² Pakli takto øeknu pacholeti: Hle, støely jsou před tebou dále, tedy odejdi, nebo propustil ti Hospodin. ²³ Øeèi pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin svìdek bude mezi mnou a mezi tebou až na vìky. ²⁴ A tak skryl se David na poli. Byl pak novmìsíce, i sedl král za stul k jídlu. ²⁵ A sedl král na stolicì své, jakž

obyèej mìl, na stolicì u stìny, ale Jonata povstal. Sedl také Abner podlé Saule, a místo Davidovo zůstalo prázdné. ²⁶ A však toho dne Saul nic neøikal, nebo myslil: Nìco se mu pøihodilo, buì že èistý jest neb neèistý. ²⁷ Stalo se pak nazejtøí, druhého dne novmìsíce, že opit prázdné bylo místo Davidovo. I øekl Saul Jonatovi synu svému: Proè nepøišel syn Izai ani vèera ani dnes k jídlu? ²⁸ Odpovìdìl Jonata Saulovi: Velice mne prosil David, aby šel do Betléma. ²⁹ A øekl: Odpus¹ mne, prosím, nebo obìt má mítì rodina naše v mìstì, a bratr mùj sám rozkázal mi pøijíti; nyní tedy, nalezl-li jsem milost pøed oèima tvýma, nech¹ se odtrhnu, prosím, abych navštívil bratøí své. Tou pøíèinou nepøišel k stolu královskému. ³⁰ I rozhníval se Saul náramnì na Jonatu, a øekl jemu: Synu pøevrácený a urputný, zdaliž nevím, že jsi zvolil sobì syna Izai k hanbì své, i k hanbì a lehkosti matky své? ³¹ Nebo po všechny dny, v nichž bude živ syn Izai na zemi, nebudeš upevnìn ty, ani království tvé. Protož hned pošli a pøiveì jej ke mnì, neb¹ jest hoden smrti. ³² Odpovìdìl Jonata Saulovi otci svému, a øekl jemu: Proè má umøíti? Což jest uèinil? ³³ I hodil Saul kopím na něj, aby ho zabil. Tedy seznav Jonata, že uložil otec jeho zabiti Davida, ³⁴ Vstal od stolu Jonata, rozpálen jsa hnìvem, a nejedl toho druhého dne novumìsíce pokrmu, nebo bolestil pro Davida, a že ho tak zlehèil otec jeho. ³⁵ Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k èasu uloženému Davidovi, a pachole malé s ním. ³⁶ Tedy øekl pacholeti svému: Bìž a shledej støely, kteréž já vystøelím. I bìželo pachole, a on støílel daleko pøed nìj. ³⁷ Když pak pøišlo pachole až k cíli, k nìmuž støílel Jonata, volal Jonata za pacholetem a øekl: Zdaliž není støely pøed tebou tam dále? ³⁸ Opit volal Jonata za pacholetem: Rychle pospiš, nestùj. A tak sebravši pachole Jonatovo støely, vrátilo se k svému pánu. ³⁹ (Pachole pak nic nevidìlo, toliko Jonata a David vidìli, co se jedná.) ⁴⁰ I dal Jonata braò svou pacholeti, kteréž s ním bylo, a øekl jemu: Jdi, dones do mìsta. ⁴¹ A když odešlo pachole, vstal David s strany polední, a padna na tváø svou k zemi, poklonil se tøíkrát; a políbivše jeden druhého plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl. ⁴² I øekl Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobì oba pøisáhli ve jménu Hospodinovu, økouce: Hospodin budiž svìdkem mezi mnou a tebou, i mezi semenem mým a mezi semenem tvým, nech¹ trvá až na vìky. ⁴³ A tak vstav David, odšel, Jonata pak navrátil se do mìsta.

21

¹ Tedy pøišel David do Nobe k Achimelechovi knìzi. I ulek se Achimelech, vyšel vstøíc Davidovi a øekl jemu: Cože to, že jsi sám, a není žádného s tebou? ² Odpovìdìl David Achimelechovi knìzi: Král mi poruèil nìjakou vìc, a øekl mi: A¹ žádný nezvídá toho, proè ti posílám, a co¹ jsem poruèil. Služebníkùm pak uložil jsem jisté místo. ³ Protož nyní, co máš tu pøed rukama, dej v ruku mou, asi pít chlebù, aneb což na hotovì máš. ⁴ Odpovìdìl knìz Davidovi a øekl: Nemám¹ chleba obecného pøed rukama, než toliko chléb svatý, však jestliže se toliko od žen zdrželi služebníci. ⁵ Odpovìdìl David knìzi a øekl: Jistì ženy vzdáleny byly od nás, jakož vèera tak i pøed vèerejškem, když jsem vyšel; protož tìla služebníkù svatá jsou. Aè pak toto pøedsevzetí jest proti slušnosti, však i to dnes posvìceno bude pro tìlo. ⁶ A tak dal jemu knìz chleby svaté; nebo nebylo tam chleba, jedinè chlebové pøedložení, kteøíž odloženi byli od tváøi Hospodinovy, aby polozeni byli chlebové teplí toho dne, když ti vzati byli. ⁷ (Byl pak tu jeden z služebníkù Saulových v týž den, kterýž se tam pozadržel pøed Hospodinem, jehož jméno bylo Doeg Idumejský, nejpøednìjší mezi pastýøi Saulovými.) ⁸ I øekl David Achimelechovi: Nemáš-liž zde kopí aneb meèe? Nebo ani meèe svého ani brani své nevzal jsem v ruku svou, proto že rozkaz královský dotíral. ⁹ Jemuž øekl knìz: Meè Goliáše Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí Elah, aj, ten jest zde obvinutý v roucho za efodem. Jestliže jej chceš sobì

vzíti, vezmi, nebo zde jiného není kromě toho. I řekl David: Není¹ přes ten, dejž mi jej. ¹⁰ Tedy vstal David, a utekl toho dne před Saulem, a přišel k Achisovi králi Gát. ¹¹ Služebníci pak Achisovi řekli jemu: Zdaliž tento není David, král země? Zdaliž neprozpívovali tomuto po houfích, okouce: Porazil Saul svůj tisíc, David pak svých deset tisíců. ¹² I složil David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa krále Gát. ¹³ Protož zmínil způsob svůj před oěima jejich, a bláznem se dílal, jsa v rukou jejich; psal také po vratech u brány, a pouštil sliny po bradě své. ¹⁴ Tedy řekl Achis služebníkům svým: Hle, vidivše ělovíka blázna, pročez jste ho ke mně přivedli? ¹⁵ Nedostává-liž se mi bláznů, že jste uvedli tohoto, aby bláznil přede mnou? Ten-liž má jíti do mého domu?

22

¹ A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To když uslyšeli bratři jeho i všecken dům otce jeho, šli se tam k němu. ² A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo ětyř set mužů. ³ Potom odšel odtud David do Masfa Moábského a řekl králi Moábskému: Prosím, nech¹ vycházejí k vám i vycházejí otec můj a matka má, dokudž nezmám, co se mnou učiní Bůh. ⁴ I přivedl je před krále Moábského, a bydlili s ním po všechny dny, v nichž zůstával David na tom hradě. ⁵ Ale prorok Gád řekl Davidovi: Nebývejž déle na tom hradě, jdi, navra¹ se do země Judské. I odšel David, a přišel do lesa Haret. ⁶ V tom uslyšel Saul, že by se zjevil David i muži, kteříž byli s ním. Saul pak bydlil v Gabaa pod hájem v Ráma, máje kopí své v rukou svých, a všickni služebníci jeho stáli před ním. ⁷ I řekl Saul služebníkům svým, kteříž stáli před ním: Slyšte medle, synové Jemini: Všechním-li vám dá syn Izai pole a vinice? Všecky-li vás postaví za správce nad tisíci a sty, ⁸ že jste se všickni spikli proti mně, aniž jest, kdo by mi oznámil? Již i syn můj učinil smlouvu s synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne, aniž mi kdo oznámí, že pozdvihl syn můj služebníka mého proti mně, aby mi zálohy strojl, jakož se to již děje. ⁹ Odpověděl pak Doeg Idumejský, kterýž též stál s služebníky Saulovými, a řekl: Vidil jsem syna Izai, an přišel do Nobe k Achimelechovi synu Achitobovu. ¹⁰ Kterýž radil se o něho s Hospodinem a dal jemu potravu, také i meč Goliáše Filistinského dal jemu. ¹¹ I poslal král, aby zavolali Achimelecha syna Achitobova, kníze, i vši ěeledi otce jeho, totiž kníží, kteříž byli v Nobe. I přišli všickni před krále. ¹² Tedy řekl Saul: Slyš nyní, synu Achitobův. Kterýž odpověděl: Ej, pane můj. ¹³ I dí k němu Saul: Proč jste se spikli proti mně, ty a syn Izai, když jsi jemu dal chléb a meč, a radils se s Bohem o něj, aby povstal proti mně k strojení mi záloh, jakož se to již děje? ¹⁴ Odpovídaje Achimelech králi, řekl: A kdo jest tak věrný ze všech služebníků tvých jako David, kterýž i zeti královým jest, kterýž kráči v poslušenství tvém, a vzácný jest v domě tvém? ¹⁵ Zdaliž jsem se nyní počal tázati Boha o něj? Odstup to ode mne. Nesětejž král takové věci na služebníka svého, ani na koho z ěeledi otce mého, nebo¹ neví služebník tvůj o ničemž o tom ani nejmenší věci. ¹⁶ Ale král řekl: Smrti umřeš Achimelechu, ty i všecken dům otce tvého. ¹⁷ I řekl král drabantům, kteříž stáli před ním: Obra¹te se a zbíte kníží Hospodinovy, nebo i jejich ruka jest s Davidem; přes to vidouce, že utíká, nedali mi znáti. Služebníci však královští nechťli vztáhnouti rukou svých, ani se obořiti na kníží Hospodinovy. ¹⁸ A protož řekl král Doegovi: Obra¹ ty se, a pobí ty kníží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, obořil se na kníží, a zbil toho dne osmdesáte a pět mužů, kteříž nosili efod lníný. ¹⁹ Nobe také místo knížské vyhubil ostrostí meče, od muže až do ženy, od malého až do požívajícího prsí, voly i osly, i dobytky pobil ostrostí meče. ²⁰ Jediný toliko syn Achimelechův, syna Achitobova,

jehož jméno bylo Abiatar, ušel a utekl k Davidovi. ²¹ Tedy oznámil Abiatar Davidovi, že Saul zmordoval kníží Hospodinovy. ²² I řekl David Abiatarovi: Vidil¹ jsem toho dne, když tam byl Doeg Idumejský, že jistotně oznámí Saulovi; já¹ jsem pøeìinu dal k zhubení všech duší domu otce tvého. ²³ Zùstaò u mne, neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí mého, hledati bude bezživotí tvého, ale ochránìn budeš u mne.

23

¹ Tedy oznámili Davidovi, økouce: Aj, Filistinští dobývají Cejly a loupí dvory. ² Protož tázal se David Hospodina, øka: Mám-li jíti a udeøiti na ty Filistinské? I odpovìdìl Hospodin Davidovi: Jdi a porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš. ³ Muži pak Davidovi øekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme se, èím více, když pùjdeme k Cejle proti vojskùm Filistinských. ⁴ A tak opìt David tázal se Hospodina. Jemuž odpovìdìl Hospodin a øekl: Vstana, vytáhni k Cejle, nebo¹ dám Filistinské v ruce tvé. ⁵ I táhl David a muži jeho k Cejle, a bojoval s Filistinskými, a zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou, a tak vysvobodil David obyvatele Cejly. ⁶ Stalo se pak, že když utíkal Abiatar syn Achimelechùv k Davidovi do Cejly, dostal se efod v ruce jeho. ⁷ Potom oznámeno bylo Saulovi, že pøitáhl David do Cejly. I øekl Saul: Dal¹ ho Bùh v ruku mou, nebo zavøel se, všed do mìsta hrazeného a zavøitého. ⁸ I svolal Saul všecken lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl Davida i muže jeho. ⁹ A zvidìv David, že Saul tajně ukládá o nìm zle, øekl Abiatarovi knízi: Vezmi na se efod. ¹⁰ I øekl David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou víc slyšel služebník tvùj, že strojí Saul pøitáhnouti k Cejle, aby zkazil místo pro mne. ¹¹ Vydali-li by mne muži Cejly v ruce jeho? A pøitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník tvùj? Hospodine, Bože Izraelský, oznam, prosím, služebníkù svému. Odpovìdìl Hospodin: Pøitáhl by. ¹² Øekl ještì David: Vydali-li by mne obyvatele Cejly i muže mé v ruce Saulovy? Odpovìdìl Hospodin: Vydali by. ¹³ Vstav tedy David a muži jeho, témìø šest set mužù, vytáhli z Cejly a šli ustaviènì, kamž jíti mohli. Saulovi pak povidìno, že ušel David z Cejly; i nechal tažení. ¹⁴ Byl pak David na poušti v místech bezpeèných, a bydlil na hoøe, na poušti Zif. A aèkoli hledal ho Saul po všecy ty dny, však nevydal ho Bùh v ruku jeho. ¹⁵ Vida tedy David, že Saul vytáhl hledati bezživotí jeho, byl na poušti Zif v lese. ¹⁶ Vstav pak Jonata syn Saulùv, pøišel k Davidovi do lesa, a posilnil ruky jeho v Bohu. ¹⁷ A øekl jemu: Neboj se, nebo¹ nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po tobì. Však i Saul otec mùj zná to. ¹⁸ I uèinili smlouvu oba pøed Hospodinem; a David zùstal v lese, Jonata pak navrátil se do domu svého. ¹⁹ Tedy pøišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, økouce: Zdaliž David nepokrývá se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile, kterýž jest na pravé stranì poušti. ²⁰ Protož nyní podlé všì žádostì duše své, ó králi, pøitáhni stíží, my se pak pøeìiníme, abychom jej vydali v ruce královy. ²¹ I øekl Saul: Požehnaní vy od Hospodina, že mne litujete. ²² Jdìtež medle, ujis¹te se tím ještì lépe, pøezvízte a shlédnìte místo jeho, kam se obrátí, kdo ho tam vidil; nebo mi praveno, že divných chytrostí užívá. ²³ Vyšpehujtež tedy a vyzvízte všecy skrejše, v nichž se kryje, a navra¹te se ke mnì s vícì jistou, i potáhnù s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho budu ve všech tisících Judských. ²⁴ Kteøížto vstavše, navrátili se do Zif pøed Saulem; David pak a muži jeho byli na poušti Maon, na rovinách po pravé stranì poušti. ²⁵ Nebo jakž vytáhl Saul s lidem svým hledati ho, oznámeno bylo to Davidovi, kterýž sstoupil s skály a bydlil na poušti Maon. O èemž Saul uslyšav, honil Davida po poušti Maon. ²⁶ A tak Saul táhl s jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé stranì hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváøi Saulovy; nebo Saul s lidem svým obkličovali Davida i muže jeho, aby je zjímali. ²⁷ V tom pøišel posel k Saulovi, øka: Pospíš a pøii, nebo Filistinští vtrhli do zemì. ²⁸ A

protož navrátil se Saul od honiní Davida, táhl proti Filistinským. Proèež nazvali to místo: Skála rozdílující.

24

¹ Odšed pak David odtud, bydlil v místech bezpečných Engadi. ² I stalo se, že když se navrátil Saul od honiní Filistinských, oznámili jemu, økouce: Hle, David jest na poušti Engadi. ³ Tedy vzav Saul tøi tisíce mužù vybraných ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a mužù jeho na skalách kamsíkù. ⁴ I pøišel k stájím ovcí blízko cesty, kdež byla jeskynì, do níž všel Saul na potøebu; David pak a muži jeho sedili po stranách v té jeskyni. ⁵ Protož øekli muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o němž tobì mluvil Hospodin, øka: Aj, já dám nepøítele tvého v ruku tvou, abys mu uèinil, jak¹ se koli líbiti bude. Tedy vstav David, uøezal tiše kus pláští Saulova. ⁶ Potom pak padlo to tížce na srdce Davidovi, že uøezal køídlo pláští Saulova. ⁷ Proèež øekl mužùm svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to uèiniti mìl pánu mému, pomazanému Hospodinovu, abych vztáhnouti mìl ruku svou na něj, ponìvadž jest pomazaný Hospodinùv. ⁸ A tak zabránil David mužùm svým tìmi slovy, a nedal jim povstati proti Saulovi. Saul také vyšed z té jeskynì, bral se cestou svou. ⁹ Potom vstal i David, a vyšed z jeskynì, volal za Saulem, øka: Pane mùj králi! I ohlédl se Saul zpìt, David pak sehnul se tváøí k zemi, poklonil se jemu. ¹⁰ A øekl David Saulovi: I proè posloucháš øeèi lidských, kteøíž praví: Hle, David hledá tvého zlého. ¹¹ Aj, dnešního dne viditi mohly oèi tvé, že ti byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni. A bylo¹ mi øeèeno, abych ti zabil, ale šanoval jsem ti; nebo øekl jsem: Nevztáhnú¹ ruky své na pána svého, ponìvadž jest pomazaný Hospodinùv. ¹² Nýbrž, otèe mùj, pohleì a viz kus pláští svého v ruce mé, a že¹ jsem nechtìl, odøezuje køídlo pláští tvého, zabiti tebe. Poznejž tedy a viz, že¹ není v úmysle mém nic zlého, ani jaké pøevrácenosti, a že¹ jsem nezhøešil proti tobì; ty pak èiháš na duši mou, abys mi ji odjal. ¹³ Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstiž mne Hospodin nad tebou, ale ruka má nebude proti tobì. ¹⁴ Jakož vznì ono pøísloví starých: Od bezbožných vychází bezbožnost; protož nebude¹ ruka má proti tobì. ¹⁵ Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu. ¹⁶ Ale bude¹ Hospodin soudce; on nech¹ rozsoudì mezi mnou a tebou, a nech¹ pohledì a vyvede pøi mou, a vysvobodì mne z ruky tvé. ¹⁷ Když pak pøestal David mluvitì slov tìch Saulovi, odpovìdl Saul: Není-liž to hlas tvùj, synu mùj Davide? A pozdvìh Saul hlasu svého, plakal. ¹⁸ A øekl Davidovi: Spravedlivìjší jsi nežli já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým tobì jsem se odplatil. ¹⁹ Ty zajisté ukázal jsi dnes, že mi èiniš dobøe; nebo aèkoli mne byl Hospodin zavøel v ruce tvé, však jsi mne nezabil. ²⁰ Zdali kdo nalezna nepøítele svého, propustì ho po cestì dobré? Ale Hospodin odplatiž tobì dobrým za to, co jsi mi dnešního dne uèinil. ²¹ Protož nyní, (vím, že jistotnì kralovati budeš, a že stále bude v ruce tvé království Izraelské), ²² Nynì, pravím, pøisáhni mi skrze Hospodina, že nevyplèníš semene mého po mnì, a nevyhladiš jména mého z domu otce mého. ²³ A tak pøisáhl David Saulovi. I odšel Saul do domu svého, David pak a muži jeho vstoupili na bezpečné místo.

25

¹ Mezi tím umøel Samuel. A shromáždil se všecken Izrael, i plakali ho, a pochovali jej v domì jeho v Ráma. Ale David vstav, šel na poušì Fáran. ² Èlovìk pak nìjaký byl v Maon, kterýž statek svùj mìl na Karmeli. A byl èlovìk ten možný velmi, nebo mìl tøi tisíce ovec a tisíc koz, a tehdáž rovnì støihl ovce své na Karmeli. ³ Muže pak toho jméno Nábal, a jméno ženy jeho Abigail. A byla žena ta opatrná a krásné tváøi, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl z rodu Kálefova. ⁴ Protož uslyšav David

na poušti, že by Nábál støihl ovce své, ⁵ Poslal deset služebníkù, a øekl David tím služebníkùm: Vstupte na Karmel, a jdìte k Nábalovi, a pozdravte ho slovem mým pøátelsky. ⁶ A rcete jemu takto: Zdráv buì, a pokoj tobì, pokoj domu tvému, i všemu, což máš, pokoj. ⁷ Slyšel jsem, že máš støižce, a pastýøi tvoji bývali s námi; neuèinili jsme jim žádné køivdy, aniž jim co zhynulo po všecy dny, v nichž byli na Karmeli. ⁸ Ptej se služebníkù svých, a povidì tobì. Nyní tedy nech¹ naleznou mládenci milost pøed oèima tvýma, nebo v den veselý pøišli jsme; dej, prosím, což máš pøed rukama, služebníkùm svým a synu svému Davidovi. ⁹ Pøišedše tedy mládenci ti Davidovi, mluvili Nábalovi podlé všech slov tìchto jménem Davidovým, a umlkli. ¹⁰ Odpovìdìl pak Nábál služebníkùm Davidovým a øekl: Kdo jest David? A kdo syn Izai? Mnohotì nyní služebníkù, kteøíž se odtrhují jeden každý od pána svého. ¹¹ Ano, vezmu já chléb svùj, a vodu svou a pokrmý své, kteréž jsem pøipravil støižcùm svým, a dám je tím lidem, kterýchž neznám, ani vím, odkud jsou? ¹² A obrátivše se služebníci Davidovi na cestu svou, navrátili se, a pøišedše, oznámili jemu všechna slova ta. ¹³ I øekl David mužùm svým: Pøipaš každý meè svùj. Kteøíž když pøipásali jeden každý meè svùj, pøipásal také David meè svùj, a šlo za Davidem okolo ètyø set mužù, dvì stì pak pozùstalo u bøemen. ¹⁴ A v tom Abigail, ženì Nábalovi, oznámil mládenec jeden z služebníkù, øka: Aj, poslal David posly s pouští, aby pozdravili pána našeho, ale on je ukøikal; ¹⁵ Ješto muži ti prospíšní nám byli velice, ani nám neuèinili køivdy, aniž nám co zhynulo, když jsme bývali s nimi na poli. ¹⁶ Místo zdi byli nám v noci i ve dne po všecy dny, dokudž jsme s nimi byli, pasouce stáda. ¹⁷ Protož nyní pomysl a viz, co bys mila èiniti, nebo¹ již zlè vici hotové jsou na pána našeho i na všechnè dùm jeho; on pak jest tak zlobivý, že s ním nelze ani mluvit. ¹⁸ Tedy pospíšila Abigail, a vzala dvì stì chlebù, a dvì kožené láhvice vína, a pìt ovcí pøipravených, a pìt mìr pražmy, a sto sušených hroznù, a dvì stì hrud fíkù sušených, a vložila to na osly. ¹⁹ I øekla služebníkùm svým: Jdìtež napøed, a já za vámi pùjdu. Ale muži svému Nábalovi neoznámila. ²⁰ I stalo se, že vsedši na osla, sjíždìla po stráni s hory, a aj, David a muži jeho sstupovali proti ní, a potkala se s nimi. ²¹ (David pak byl øekl: Jistì nadarmo jsem ostøíhal všeho, což on mìl na poušti, tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo mi se odplatil zlým za dobré. ²² Toto uèiò Bùh nepøátelùm Davidovým a toto pøidej, jestliže zanechám do jitra ze všeho, což má, až do toho, kterýž moèi na stìnu.) ²³ Tedy uzøevši Abigail Davida, rychle ssedla s osla, a padla pøed Davidem na tváø svou, a poklonila se až k zemi. ²⁴ A padši k nohám jeho, øekla: Na mnì, pane mùj, ta nepravost. Protož nech¹ mluvì, prosím, služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova dìvky své. ²⁵ Nech¹ se neobracì, prosím, pán mùj myslì svou za mužem tím bezbožným Nábalem; nebo jakéž jest jméno jeho, takovýž jest. Nábál jméno jeho jest, a bláznovství jest pøi nìm. Já pak služebnice tvá nevidìla jsem služebníkù pána mého, kteréž jsi byl poslal. ²⁶ Protož nyní, pane mùj, živ¹ jest Hospodin, a živa¹ jest duše tvá, že ti tobì zbránil Hospodin vylíti krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní buìtež jako Nábál nepøátelè tvoji, a ti, kteøíž hledají zlèho pánu mému. ²⁷ Teì pak dar tento, kterýž pøinesla dìvka tvá pánu svému, nech¹ jest dán služebníkùm, kteøíž chodì za pánem mým. ²⁸ Odpus¹, prosím, provinìní dìvce své, nebo¹ jistì vzdìlá Hospodin pánu mému dùm stálý, ponìvadž boje Hospodinovy pán mùj vede, a nic zlèho se nenalézá pøi tobì až posavad. ²⁹ A by¹ i povstal èlovìk, aby ti stìhal a hledal bezhrdlì tvého, bude¹ však duše pána mého svázána v svazku živých u Hospodina Boha tvého, duši pak nepøatel tvých jako z praku pryè zahodì. ³⁰ A když uèinì Hospodin pánu mému dobøe podlé toho všeho, jakž zaslìbil tobì, a pøikáže¹, abys byl vùdcím nad Izraelem: ³¹ Tedy nebude to k zviklání ani k urážce srdce pánu mému, jako když by vylil krev bez pøièiny, aneb když by se mstil pán mùj.

Když tedy uèiní dobøe Hospodin pánu mému, rozpomìò se na dìvku svou. ³² I øekl David k Abigail: Poøehnaný Hospodin Bùh Izraelský, že ti poslal dne tohoto mnì v cestu; ³³ A poøehnaná øeè tvá, i ty poøehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych nevyhlil krve a nemstil sám sebe. ³⁴ A jistì, jako živ jest Hospodin Bùh Izraelský, kterýž mi zbránil, a¹ bych zle neèinil, že kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu, nebyl by zùstal Nábalovi do jitra ani moèící na stìnu. ³⁵ I pøijal David z ruky její, což byla pøinesla jemu, a øekl jí: Jdiž v pokoji do domu svého. Pohleì, uslyšel jsem prosbu tvou, a vážil jsem sobì osoby tvé. ³⁶ A tak navrátila se Abigail k Nábalovi, an mìl hody v domì svém jako hody královské; a srdce Nábalovo rozveselilo se bylo v nìm, a byl opilý velmi. Proèež ona neoznámila jemu nejmenšího slova až do jitra. ³⁷ Nazejtøí pak, když z vína vystøízlivil Nábal, tedy oznámila jemu žena jeho ty vìci. I zmrtvìlo v nìm srdce jeho, a uèinìl jest jako kámen. ³⁸ A když pominulo takmìò deset dní, porazil Hospodin Nábal, i umøel. ³⁹ Uslyšev pak David, že by Nábal umøel, øekl: Poøehnaný Hospodin, kterýž hodnì pomstil pohanìní mého nad Nábal, a sluøebníka svého zdržel ode zlého, zlost pak Nábalovu shrnul Hospodin na hlavu jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby ji sobì vzal za manželku. ⁴⁰ I pøišli sluøebníci Davidovi k Abigail na Karmel, a mluvili s ní, økouce: David poslal nás k tobì, aby ti vzal sobì za manželku. ⁴¹ Kterážto vstavši, poklonila se na tváø až k zemi, økuci: Aj, sluøebnice tvá za dìvku bude, aby umývala nohy sluøebníkùm pána svého. ⁴² Protož rychle vstavši Abigail a vsedši na osla svého, (pìt pak dìveèek jejích šlo za ní), jela za posly Davidovými, a byla manželkou jeho. ⁴³ Též i Achinoam pojal David z Jezreel, a byly i tyto dvì manželky jeho. ⁴⁴ Nebo Saul Míkol dceru svou, manželku Davidovu, dal byl Faltiovi, synu Lais, kterýž byl z Gallim.

26

¹ Opìt pøišli Zifejští k Saulovi do Gabaa, økouce: Nevíš-liž, že se David kryje na pahrbku Hachila proti poušti? ² Protož povstal Saul a táhl na pouš¹ Zif, a s ním tøi tisíce mužù vybraných z Izraele, aby hledal Davida na poušti Zif. ³ I položil se Saul na pahrbku Hachila, kterýž jest proti Jesimon pøi cestì. David pak trváje na poušti, srozumìl, že Saul za ním pøitáhl na pouš¹. ⁴ Nebo poslav David špehéøe, vyzvìdìl jistotnì, že Saul pøitáhl. ⁵ Tedy vstav David, šel k místu, na nìmž se položil Saul s vojskem. I spatøil David místo, na kterémž ležel Saul a Abner syn Nerùv, hejtman vojska jeho. Saul pak spal, jsa vozy otoèen, lid také ležení svá mìl vùkol niho. ⁶ I mluvil David a øekl Achimelechovi Hetejskému a Abizai synu Sarvie, bratru Joábovu, øka: Kdo sstoupí se mnou k Saulovi do ležení? Odpovìdìl Abizai: Já sstoupím s tebou. ⁷ A tak pøišel David a Abizai k lidu v noci, a aj, Saul leže, spal, jsa vozy otoèen, a kopí jeho vetknuté bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak i lid spali vùkol niho. ⁸ Tedy øekl Abizai Davidovi: Dal¹ Bùh dnes nepøítele tvého v ruku tvou. Protož nyní, medle nech¹ jej probodnu pojednou kopím až do zemi, tak že nebude potøebí podruhé. ⁹ Ale David øekl k Abizai: Nezabíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku svou na pomazaného Hospodinova, byl by bez viny? ¹⁰ Øekl také David: Živ¹ jest Hospodin, leè Hospodin raní jej, aneb den jeho pøijde, aby umøel, aneb na vojnu vytáhna, zahyne: ¹¹ Mnì nedej Hospodin, abych vztáhnouti mìl ruku svou na pomazaného Hospodinova. Ale nyní vezmi medle to kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu èiši vodnou, a odejdìme. ¹² I vzal David kopí a èiši vodnou u hlavy Saulovy, a odešli, tak že žádný nevidìl, ani nezvidìl, ani neprocítìl, ale všickni spali; nebo sen tvrdý Hospodinùv pøipadl byl na nì. ¹³ A pøešed David na druhou stranu, postavil se na vrchu hory zdaleka; nebo bylo mezi nimi nemalé místo. ¹⁴ I zavolaal David na lid a na Abnera syna Ner, øka: Což se nezveš, Abner? Odpovídaje pak Abner, øekl: Kdo jsi ty, kterýž voláš na krále? ¹⁵ I

øekl David Abnerovi: Zdaliž ty nejsi muž? A kdo jest tobì rovný v Izraeli? Proè jsi tedy neostøíhal krále, pána svého? Nebo pøišel jeden z lidu, aby zabil krále, pána tvého. ¹⁶ Není¹ to dobøe, co jsi uèinil. Živ¹ jest Hospodin, že jste hodni smrti, proto že neostøíháte pána svého, pomazaného Hospodinova. Ale nyní pohleì, kde jest kopí královo a èíše vodná, kteráž byla u hlavy jeho. ¹⁷ Tedy poznal Saul hlas Davidùv a øekl: Není-liž to hlas tvùj, synu mùj Davide? Odpovìdìl David: Jest mùj hlas, pane mùj králi. ¹⁸ Øekl také: Proè je to, že pán mùj honí služebníka svého? Nebo co jsem uèinil? A co jest zlého v ruce mé? ¹⁹ Protož nyní poslyš, prosím, pane mùj králi, slov služebníka svého: Jestliže ti Hospodin vzbudil proti mnì, nech¹ zachutná obìt, pakli lidé, zloøeèení jsou pøed Hospodinem; nebo mne vyhnali dnes, abych nemohl obcovati dìdictví Hospodinovu, jako by øekli: Jdi, služ bohùm cizím. ²⁰ Ale již aspoò nech¹ není vylita krev má na zemi bez rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král Izraelský hledati blechy jedné, rovnì jako by honil koroptvu na horách. ²¹ I øekl Saul: Zhøešil¹ jsem, navrať se, synu mùj Davide. Nebo¹ nebudu více zle èiniti tobì, proto že jsi draze sobì vážil života mého dnešní den. Aj, bláznivì jsem dìlal a bloudil pøenáramnì. ²² A odpovídaje David, øekl: Teì hle kopí královo. Nech¹ pøijde nikdo z služebníkù, a vezme je. ²³ Hospodin pak navrať jednomu každému za spravedlnost jeho a vìrnost jeho. Daltì byl zajisté Hospodin tebe dnes v ruku mou, ale nechtìl¹ jsem vztáhnouti ruky své na pomazaného Hospodinova. ²⁴ A protož jakož jsem já dnes sobì draze vážil života tvého, tak budiž draze vážen život mùj pøed Hospodinem, aby mne vysvobodil ze všì úzkosti. ²⁵ Tedy øekl Saul Davidovi: Požehnaný jsi, synu mùj Davide. Tak èinì, dokážeš ctnosti, a v tom se zmocòuje, zkvetneš. V tom odšel David cestou svou, Saul také navrátil se k místu svému.

27

¹ Øekl pak David v srdci svém: Když tedyž sejdu od ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych naprosto utekl do zemi Filistinské. I pustí o mnì Saul, a nebude mne více hledati v žádných konèinách Izraelských, a tak ujdu ruky jeho. ² Tedy postav David, odebral se sám i tìch šest set mužù, kteøíž byli s ním, k Achisovi synu Maoch, králi Gát. ³ I bydlil David s Achisem v Gát, on i muži jeho, jeden každý s èeledí svou, David i dvì ženy jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail Karmelská nikdy žena Nábalova. ⁴ A když bylo oznámeno Saulovi, že utekl David do Gát, pøestal ho hledati více. ⁵ Øekl pak David Achisovi: Prosím, jestliže jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, a¹ mi dají místo v níkterém mìstì krajiny této, abych tam bydlil; nebo proè má bydliti služebník tvùj s tebou v mìstì královském? ⁶ I dal mu Achis v ten den Sicelech, odkudž Sicelech bylo králù Judských až do dne tohoto. ⁷ Byl pak poèet dnù, v nichž bydlil David v krajinì Filistinské, den a ètyøi mìsíce. ⁸ I vycházel David s muži svými, vpády èiníce na Gessurské a Gerzitské a Amalechitské, (nebo ti bydlili v zemi té od starodávna), kudy se chodí pøes Sur až do zemi Egyptské. ⁹ A hubil David krajinu tu, nenechávaje živého muže ani ženy; bral také ovce i voly, i osly i velbloudy, i šaty, a navracoval se a pøicházel k Achisovi. ¹⁰ A když se ptal Achis: Kam jste dnes vpadli? odpovìdìl David: K stranì polední Judovì, a k stranì polední Jerachmeelovì, a k stranì polední Cinejského. ¹¹ Neživil pak David ani muže ani ženy, aby koho pøivoditi mìl do Gát; nebo myslil: Aby na nás nežalovali, økouce: Tak uèinil David. A ten obyèej jeho byl po všechny dny, dokudž zùstával v krajinì Filistinské. ¹² I vòìl Achis Davidovi, øka: Jižti se velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož bude¹ mi za služebníka na vìky.

28

¹ I stalo se za dnù tìch, že Filistinští sebrali vojska svá k boji, aby bojovali s

Izraelem. I øekl Achis Davidovi: Viz nepochybni, že potáhneš se mnou na vojnu, ty i muži tvoji. ² Odpovídl David Achisovi: Teprv ty poznáš, co uèiní služebník tvůj. I øekl Achis Davidovi: Tou¹ pøíèinou strážným života svého ti ustanovím po všechny dny. ³ (Samuel pak již byl umøel; proèež plakal ho všecken Izrael, a pochovali jej v Ráma, totiž v mìstì jeho. A Saul byl vyplénil viš¹ce a hadaèe z zemì.) ⁴ Tedy shromáždívše se Filistinští, pøitáhli a položili se u Sunem. Shromáždil i Saul všeho Izraele, a položili se v Gelboe. ⁵ Vida pak Saul vojsko Filistinské, bál se, a uleklo se srdce jeho velmi. ⁶ I dotazoval se Saul Hospodina, ale Hospodin neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky. ⁷ Protož øekl Saul služebníkùm svým: Pohleďte mi ženy mající ducha viš¹tího, i pùjdu k ní a poradím se skrze ni. Jemuž odpovídl služebník jeho: Aj, žena mající ducha viš¹tího v Endor. ⁸ Tedy zmíniv Saul odív, oblékl se v roucho jiné, a šel sám a dva muži s ním, a pøišli k ženì té v noci. I øekl: Medle hádej mi skrze ducha viš¹tího, a zpùsob to, a¹ ke mnì vyjde ten, kohož bych jmenoval tobì. ⁹ Ale žena øekla jemu: Aj, ty víš, co uèinil Saul, kterak vyhladil viš¹ce a hadaèe z zemì. Proèež tedy ty pokládáš osídlo duši mé, abys mne o hrdlo pøipravil? ¹⁰ I pøisáhl jí Saul skrze Hospodina, øka: Živ¹ jest Hospodin, že nepøijde na ti trestání pro tu víc. ¹¹ Tedy øekla žena: Kohož¹ mám vyvésti? Kterýž øekl: Samuele mi vyveš. ¹² A když uzøela žena Samuele, zkøikla hlasem velikým, a øekla žena Saulovi takto: Proèež jsi mne oklamal! Nebo ty jsi Saul. ¹³ I øekl jí král: Neboj se. Což jsi pak vidìla? Odpovídl žena Saulovi: Bohy jsem vidìla vystupující z zemì. ¹⁴ Øekl jí opit: Jaký jest zpùsob jeho? Odpovídl jemu: Muž starý vystupuje a jest odìný pláštím. Tedy srozumìl Saul, že by Samuel byl, a sehnuv se tváøí k zemi, poklonil se jemu. ¹⁵ I øekl Samuel Saulovi: Proè mne nepokojíš, že jsi mne zavolati rozkázal? Odpovídl Saul: Úzkostmi sevøín jsem velice; nebo Filistinští bojují proti mnì, a Bùh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem ti, abys mi oznámil, co bych mìl èiniti. ¹⁶ I øekl Samuel: Proè tedy se mne dotazuješ, ponìvadž Hospodin odstoupil od tebe, a jest s nepøítelem tvým? ¹⁷ Uèinilti zajisté jemu Hospodin, jakož mluvil skrze mne, a odtrhl Hospodin království od ruky tvé, a dal je bližnímu tvému, Davidovi. ¹⁸ Nebo že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, a nevykonals hnìvu prchlivosti jeho nad Amalechem, protož uèinil tobì to dnes Hospodin. ¹⁹ Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filistinských, a zítra budeš ty i synové tvoji se mnou. I vojska Izraelská vydá Hospodin v ruku Filistinských. ²⁰ I padl Saul náhle tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo se byl ulekl náramnì slov Samuelových. K tomu ani síly v nìm nebylo, nebo nic nejedl celý ten den a celou tu noc. ²¹ Pøistoupivši pak ta žena k Saulovi a uzøevši, že jest pøedìšen náramnì, øekla jemu: Aj, uposlechla dìvka tvá hlasu tvého, a opovážila jsem se života svého, že jsem uposlechla slov tvých, kteráž jsi mluvil ke mnì. ²² Nyní tedy uposlechni i ty, prosím, hlasu dìvky své, a položím pøed tebe kousek chleba, abys jedl a posilil se, a tak jíti mohl cestou svou. ²³ Kterýž odepøel a øekl: Nebudu¹ jísti. I pøinutili ho služebníci jeho, ano i ta žena, tak že uposlechl hlasu jejich, a vstav s zemì, sedl na lùžko. ²⁴ Mìla pak ta žena tele tuèné v domì, kteréž spìšnì zabila, a vzavši mouky, zadìlala, a napekla z ní chlebù pøesných. ²⁵ Potom pøinesla pøed Saule a služebníky jeho, kteøíž jedli, a vstavše v touž noc, odešli.

29

¹ A tak shromáždili Filistinští všechna vojska svá u Afeku, Izrael pak položil se u studnice, kteráž byla v Jezreel. ² I táhla knížata Filistinská po stu a po tisících, David pak a muži jeho táhli nazad s Achisem. ³ Tedy øekla knížata Filistinská: K èemu jsou Židé tito? Odpovídl Achis knížatùm Filistinským: Zdaliž toto není David služebník

Saule, krále Izraelského, kterýž byl pøi mnì dnù tìchto, nýbrž tìchto let, a neshledal jsem na nìm nièeho ode dne, jakž odpadl od Saule, až do tohoto dne? ⁴ I rozhnìvala se na nìj knížata Filistinská, a øekli jemu ta knížata Filistinská: Odešli zase muže toho, a¹ se navrátí k místu svému, kteréž jsi mu ukázal, a nech¹ netáhne s námi k boji, aby se nám nepostavil za nepøítele v bitvì. Nebo èím se zalíbìti mùže pánu svému tento? Zdali ne hlavami mužù tìchto? ⁵ Zdaliž tento není ten David, o kterémž zpívali v houfích plésajících, øíkající: Porazil Saul svùj tisíc, ale David svých deset tisícù? ⁶ I povolal Achis Davida, a øekl jemu: Živ¹ jest Hospodin, že jsi upøímý, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na tobì nic zlého ode dne, v kterýž jsi pøišel ke mnì, až do dne tohoto, ale pøed oèima knížat nejsi vzácný. ⁷ Protož nyní navra¹ se a jdi v pokoji, a nebudeš těžký v oèích knížat Filistinských. ⁸ I øekl David Achisovi: Co jsem pak uèinil, a co jsi shledal na služebnìku svém ode dne, v kterýž jsem poèal býti u tebe, až do tohoto dne, abych nešel a nebojoval proti nepøátelùm pána svého krále? ⁹ A odpovídaje Achis, øekl Davidovi: Vím¹, že jsi vzácný pøed oèima mýma jako andìl Boží, ale knížata Filistinská øekla: Nech¹ netáhne s námi k boji. ¹⁰ Nyní tedy vstaò tím ranìji a služebníci pána tvého, kteøíž pøišli s tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned jakž by zasvítávalo, odejdìte. ¹¹ I vstal David, on i muži jeho, aby odšel tím ranìji, a navrátìl se do zemì Filistinské. Filistinští pak táhli do Jezreel.

30

¹ Byl pak, když se navrátìl David a muži jeho do Sicelechu, den tøetí, jakž Amalechitští byli vpád uèinili k stranì polední i k Sicelechu, a vyhubili Sicelech, a vypálili jej. ² A zajali ženy, kteréž byly v nìm. Nezabili žádného, ani malého ani velikého, ale szajímali a odešli cestou svou. ³ A když pøišel David a muži jeho k místu, aj, vypáleno bylo ohnìm, a ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati byli. ⁴ Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše hlasu svého, plakali, až již více plakati nemohli. ⁵ Obì také manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena nìkdy Nábale Karmelského. ⁶ I ssoužen jest David náramnì, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hoøkostì zajisté naplnìna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posílil se David v Hospodinu Bohu svém. ⁷ I øekl David Abiatarovi knìzi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod. I vzal Abiatar efod pro Davida. ⁸ Táza se pak David Hospodina, øka: Mám-li honiti lotøíky ty? A dohoním-li se jich? I øekl jemu: Hoò, nebo se jich jistì dohoníš, a své mocnì vysvobodíš. ⁹ A tak odšed David sám i tìch šest set mužù, kteøíž byli s ním, pøišli až ku potoku Bezor; nìkteøí pak tu pozùstali. ¹⁰ I honil je David se ètyømi sty mužù; nebo bylo pozùstalo dvì stì mužù, kteøíž ustavše, nemohli pøejíti potoka Bezor. ¹¹ A nalezše muže Egyptského v poli, pøivedli jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i vody pítì. ¹² Dali jemu též kus hrudy fìkù a dva hrozny suché. A tak pojedl a okøál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tøi dni a tøi noci). ¹³ Zatím øekl jemu David: Èí jsi ty? A odkud jsi? Kterýž odpovìdìl: Rodem jsem z Egypta, služebnìk muže Amalechitského, a opustil mne pán můj, proto že jsem stonal, dnes tøetí den. ¹⁴ Byli jsme zajisté vpád uèinili k stranì polední Ceretejského, a v tu stranu, kteráž jest Judova, a ku poledni, kteráž jest Kálefova, a Sicelech jsme vypálili ohnìm. ¹⁵ Tedy øekl jemu David: Mohl-li bys dovésti mne k tìm lotøíkùm? Kterýž øekl: Pøisáhni mi skrze Boha, že mne nezabiješ, a že mne nevydáš v ruku pána mého, a pøivedu ti na ty lotøíky. ¹⁶ I pøivedl ho. (A aj, byli se rozprostøeli po všì té zemì, jedouce a pijíce a provyskujíce nade všemi koøistmi tak velikými, kteréž pobrali z zemì Filistinské a z zemì Judovy.) ¹⁷ Protož

bil je David od veèera až do veèera druhého dne, aniž kdo z nich ušel, kromì ètyø set mládencù, kteøíž vsedše na velbloudy, utekli. ¹⁸ A tak odjal David všecko, což byli pobrali Amalechitští; také obì ženy své vysvobodil David. ¹⁹ A nezhytnulo jim nic, ani malého ani velikého, i z synù i ze dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim vzato bylo; všecko zase David pøivedl. ²⁰ Nadto szajímal David všecka stáda bravù i skotù, kteráž hnali pøed dobyt看m svým, a pravili: Toto¹ jsou koøisti Davidovy. ²¹ Pøišel pak David k tím dvìma stùm mužù, kteøíž byli ustali, tak že nemohli jítì za Davidem, jimž byli kázali zùstati pøi potoku Bezor; tedy vyšli vstøíc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A pøistoupi David k tomu lidu, pozdravil jich pøátelsky. ²² Ale všickni, což jich koli bylo zlých a bezbožných mezi těmi muži, kteøíž chodili s Davidem, mluvili, økouce: Ponìvadž nešli s námi, nedáme jim z koøistí, kteréž jsme odjali, toliko každému manželku jeho a syny jeho, aby vezmouce je, odešli. ²³ David pak øekl: Neèiòte tak, bratøi moji, s tím, což nám dal Hospodin, kterýž nás ostøíhal a dal vojsko, jenž vytáhlo proti nám, v ruku naši. ²⁴ A kdož vás uposlechne v té vìci? Nebo jakýž bude díl toho, kterýž vyšel k bitvì, takovýž bude díl i toho, kterýž hlídal bøemen; rovnì se diliti budou. ²⁵ A tak bývalo od toho dne i potom, nebo to za právo a obyèej uložil v Izraeli až do tohoto dne. ²⁶ A když pøišel David do Sicelechu, poslal z těch koøistí starším Juda, pøátelùm svým, øka: Teì máte dar z loupeží nepøatel Hospodinových. ²⁷ Tím, kteøíž byli v Bethel, a kteøíž v Rámat ku poledni, a kteøíž byli v Jeter; ²⁸ Též kteøíž v Aroer, a kteøíž v Sefama, a kteøíž v Estemo; ²⁹ A kteøíž v Rachal, a kteøíž v mìstech Jerachmeelových, a kteøíž v mìstech Cinejského; ³⁰ I tím, kteøíž v Horma, a kteøíž v Korasan, a kteøíž v Atach; ³¹ A kteøíž byli v Hebronu, i po všech místech, na nichž býval David s lidem svým.

31

¹ A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak Izraelští utíkali pøed Filistinskými a padli, zbiti jsouce na hoøe Gelboe. ² I stíhali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu a Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy. ³ Když se pak zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj støelci, muži s luky; i postøelen jest velmi od těch støelcù. ⁴ I øekl Saul odìnci svému: Vytrhni meè svùj a probodni mne jím, aby pøijdouce ti neobøezanci, neprobodli mne, a neuèinili sobì ze mne posmìchu. Ale nechtil odìnec jeho, nebo se bál velmi. A pochytiv Saul meè, nalehl na něj. ⁵ Tedy vida odìnec jeho, že umøel Saul, nalehl i on na meè svùj a umøel s ním. ⁶ A tak umøel Saul a tøi synové jeho, a odìnec jeho, ano i všickni muži jeho v ten den spolu. ⁷ Když pak uzøeli synové Izraelští, kteøíž bydlili za tím údolím, a kteøíž bydlili za Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i synové jeho zahynuli, opustivše mìsta, také utíkali. I pøišli Filistinští a bydlili v nich. ⁸ A když bylo nazejtøí, pøišli Filistinští, aby zloupili pobité; i našli Saule a tøi syny jeho ležící na hoøe Gelboe. ⁹ I s'ali hlavu jeho a svlékli odìní jeho, a poslali po zemi Filistinské vùkol, aby to ohláøeno bylo v chrámì modl jejich i lidu. ¹⁰ I složili odìní jeho v chrámì Astarot, tilo pak jeho pøibili na zdi Betsan. ¹¹ Tedy uslyšavše o tom obyvatelé Jábès Galád, co uèinili Filistinští Saulovi, ¹² Zdvihli se všickni muži silní, a jdouce celou noc, sòali tilo Saulovo i tila synù jeho se zdi Betsanské; a když se navrátili do Jábès, spálili je tam. ¹³ A vzavše kosti jejich, pochovali je pod stromem v Jábès, a postili se sedm dní.

Druhá Samuelova

¹ Stalo se pak po smrti Saulovi, když se navrátil David od porážky Amalechitských, že pobyl v Sicelechu za dva dni. ² A aj, dne třetího přišel jeden z vojska Saulova, maje roucho roztržené a prach na hlavě své. Kterýž když přišel k Davidovi, padl na zemi a poklonil se. ³ I řekl jemu David: Odkud jdeš? Jemuž odpověděl: Z vojska Izraelského utekl jsem. ⁴ Opět řekl jemu David: Cože se stalo? Medle, pověz mi. Kterýž odpověděl: To, že utekl lid z boje, a množství lidu padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata syn jeho zbiti jsou. ⁵ Řekl ještě David mládenci, kterýž mu to oznámil: Kterak ty víš, že umřel Saul i Jonata syn jeho? ⁶ Odpověděl mládenec, kterýž to oznamoval jemu: Náhodou přišel jsem na horu Gelboe, a aj, Saul nalehl byl na kopí své, a vozové i jezdci postihali ho. ⁷ Kterýžto ohlédnal se zpátkem, ušel mne a zavolal na mne. I řekl jsem: Aj, teď jsem. ⁸ Tedy řekl mi: Kdo jsi ty? Odpověděl jsem jemu: Amalechitský jsem. ⁹ I řekl mi: Přistup medle sem a zabíj mne, nebo mne obklíčila úzkost, a ještě všechna duše má jest ve mně. ¹⁰ Protož stoje nad ním, zabil jsem ho, nebo jsem viděl, že nebude živ po mém pádu. A vzal jsem korunu, kteráž byla na hlavě jeho, i záponu, kteráž byla na rameni jeho, a teď jsem to přinesl ku pánu svému. ¹¹ Tedy David uchytil roucho své, roztrhl je; tolikéž i všichni muži, kteříž s ním byli. ¹² A nesouce smutek, plakali a postili se až do večera pro Saule a pro Jonatu syna jeho, i pro lid Hospodinův a pro dům Izraelský, že padli od něho. ¹³ Řekl pak David mládenci, kterýž mu to oznámil: Odkud jsi ty? Odpověděl: Syn muže příchodního Amalechitského jsem. ¹⁴ Opět mu řekl David: Kterak jsi směl vztáhnouti ruku svou, abys zahubil pomazaného Hospodinova? ¹⁵ A zavolav David jednoho z mládců, řekl jemu: Přistoup, oboř se na něj. Kterýžto udeřil ho, tak že umřel. ¹⁶ I řekl jemu David: Krev tvá budiž na hlavu tvou, nebo¹ jsou ústa tvá svědčila na tebe, okouce: Já jsem zabil pomazaného Hospodinova. ¹⁷ Tedy nařikal David nařikáním tímto nad Saulem a nad Jonatou synem jeho, ¹⁸ (Přikázav však, aby synové Judovi učení byli století z luku, jakož psáno v knize Upomíného.): ¹⁹ Ó krásu Izraelská, na výsostech tvých zraněni, jak¹ jsou padli udatní! ²⁰ Neoznamujtež v Gát, ani toho ohlašujte na ulicích Aškalon, aby se neveselily dcery Filistinských, a neplýsaly dcery neobřezaných. ²¹ Ó hory Gelboe, ani rosa, ani déšť¹ nespadej na vás, ani tu buď pole úrodné; nebo tam jest povržen štít udatných, štít Saulův, jako by nebyl pomazán olejem. ²² Od krve raniných a od tuku udatných lučisti Jonatovo nikdy zpět neodskočilo, a mě Saulův nenavracoval se prázdný. ²³ Saul a Jonata milí a utišení v životě svém, také při smrti své nejsou rozloučeni. Nad orlice bystřejší, nad lvy silnější byli. ²⁴ Dcery Izraelské, plačte Saule, kterýž vás odíval ěervcem dvakrát barveným rozkošně, kterýž dával ozdoby zlaté na roucha vaše. ²⁵ Ach, jak¹ jsou padli udatní u prostřed boje? Jonata na výsostech tvých zabit jest. ²⁶ Velice jsem po tobě teskliv, bratře můj Jonato. Byl jsi mi přijemný náramní; vzácnější u mne byla milost tvá nežli milost žen. ²⁷ Ach, jak¹ jsou padli udatní, a zahynula odině válečná.

2

¹ I stalo se potom, že se David tázal Hospodina, řka: Mám-li jíti do některého místa Judského? Jemuž odpověděl Hospodin: Jdi. I řekl David: Kam mám jíti? Odpověděl: Do Hebronu. ² A protož bral se tam David, ano i obě manželky jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail žena nikdy Nábale Karmelského. ³ Muže také své, kteříž s ním byli, pojal David, jednoho každého s ěeledí jeho, a bydlili v místech

Hebronských. ⁴ I pøišli muži Judští, a pomazali tam Davida za krále nad domem Judským. Oznámili také Davidovi, økouce: Muži Jábes Galád, oni pochovali Saule. ⁵ Tedy poslav David posly k mužùm Jábes Galád, øekl jim: Požehnaní jste vy pøed Hospodinem, že jste uèinili to milosrdenství pánu svému Saulovi, pochovavše ho. ⁶ Protož nyní uèiniž s vámi Hospodin milosrdenství a pravdu; ano i já¹ s vámi uèiním milost, kteøíž jste to uèinili. ⁷ A tak tedy posilòtež rukou svých a buítež stateèní; nebo aè umøel pán váš Saul, však již mne pomazali dùm Judùv za krále nad sebou. ⁸ Abner pak syn Nerùv, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta syna Saulova a uvedl ho do Mahanaim. ⁹ A ustavil ho králem nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad Efraimem, a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem. ¹⁰ Ve ètyøidcítì letech byl Izbozet syn Saulùv, když poèal kralovati nad Izraelem, a kraloval dvì létì. (Toliko dùm Judùv pøidržel se Davida. ¹¹ A byl poèet dnù, v nichž byl David králem v Hebronu nad domem Judovým, sedm let a šest mìsícù.) ¹² Potom vytáhl Abner syn Nerùv, a služebníci Izbozeta syna Saulova z Mahanaim do Gabaon. ¹³ Joáb také syn Sarvie a služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právi u rybníka Gabaon. I pozùstali tito u rybníka s strany jedné, oni pak u rybníka s druhé strany. ¹⁴ Tedy øekl Abner Joábovi: Nech¹ vystoupí nyní mládenci a pohrají pøed námi. I øekl Joáb: Nech¹ vystoupí. ¹⁵ A tak vystoupili a vyšli v rovném poètu, dvanácte z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova, a dvanácte z služebníkù Davidových. ¹⁶ Kteøížto ujavše jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meè svůj v bok tovaryše svého, i padli spolu. Protož nazváno jest místo to Helkat Hassurim, a jest v Gabaon. ¹⁷ I byla bitva velmi veliká v ten den, a poražen jest Abner i muži Izraelští od služebníkù Davidových. ¹⁸ Byli tu také tøi synové Sarvie: Joáb, Abizai a Azael. Azael pak byl èerstvý na nohy své jako srna v poli. ¹⁹ I honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani na levo, biže za Abnerem. ²⁰ Ohlédl se pak Abner zpátkem a øekl: Ty-li jsi Azael? Odpovìdl: Jsem. ²¹ Tedy øekl mu Abner: Uchyl se na pravo aneb na levo, a jmi sobì jednoho z mládencù tìch, a vezmi sobì koøisti jeho. Ale nechtìl Azael uchýliti se od nìho. ²² Ještì znovu Abner øekl Azaelovi: Uchyl se ode mne, sic jinàe pøirazím ti až k zemi, a jak bych smìl pohlediti na Joába bratra tvého? ²³ Když pak nechtìl ustoupiti, uhodil ho Abner kopím pod páte žebro, tak že vyniklo kopí høbetem jeho; a padl tu na tom místì, na kterémž i umøel. A kdožkoli pøicházeli k místu, na nìmž padl Azael a umøel, zastavovali se. ²⁴ Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak již bylo zapadlo, když oni pøišli ku pahrbku Amma, jenž jest naproti Giach, cestou k poušti Gabaon. ²⁵ Tedy sešli se synové Benjamin za Abnerem, a jsouce spolu v houfu, postavili se na vrchu pahrbku jednoho. ²⁶ Odkudž zavolal Abner na Joába, øka: Zdaliž bez pøestání sžirati bude meè tvùj? Nevíš-liž, že hoøkost bývá naposledy? Dokudž tedy nerozkážeš lidu navrátiti se od honìní bratøí svých? ²⁷ I øekl Joáb: Živ¹ jest Bùh, že kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by odšel lid, jeden každý nechaje honìní bratra svého. ²⁸ Tedy zatroubil Joáb v troubu, a zastavil se všecken lid, a nehonili více Izraele, aniž více bojovali. ²⁹ A tak Abner i lid jeho šli pøes pole celou tu noc, a pøepravili se pøes Jordán, a prošedše všecku Betoron, pøišli do Mahanaim. ³⁰ Ale Joáb navrátiv se od honìní Abnera, shromáždil všecken lid, a nedostávalo se z služebníkù Davidových devatenácti mužù a Azaele. ³¹ Služebníci pak Davidovi zbili z Beniaminských a z mužù Abnerových tøi sta a šedesáte mužù, kteøíž tu zahynuli. ³² A vzavše Azaele, pohøbili jej v hrobì otce jeho, kterýž byl v Betlémì. Potom šli celou tu noc Joáb a muži jeho; i rozednilo se, když pøicházeli do Hebronu.

3

¹ I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem Davidovým. David pak

ěím dále tím více se silil, ale dům Saulův ěím dále tím se více umenšoval. ² I zrodili se Davidovi synové v Hebronu, z nichž prvorozený jeho byl Amnon z Achinoam Jezreelské; ³ A druhý po něm Cheleab z Abigail, ženy nikdy Nábale Karmelského; třetí pak Absolon, syn z Maachy dcery Tolmai krále Gessur; ⁴ A čtvrtý Adoniáš syn Haggit, a pátý Sefatiáš syn Abitál; ⁵ Šestý pak Jetram z Egly manželky Davidovy. Ti se zrodili Davidovi v Hebronu. ⁶ I stalo se, když byla válka mezi domem Saulovým a mezi domem Davidovým, a Abner statečně zastával domu Saulova, ⁷ (Měl pak byl Saul ženinu, jejíž jméno bylo Rizpa, dcera Aja), že řekl Izbozet Abnerovi: I proč jsi všel k ženině otce mého? ⁸ Tedy rozhněvav se Abner velmi pro slova Izbozeta, řekl: I zdali já jsem psí hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes učinil milosrdenství s domem Saule otce tvého, s bratry jeho i příbuznými jeho, a nevydal jsem ti v ruku Davidovu, a však vyhledáváš na mne dnes nepravosti té ženy. ⁹ Toto učině Bůh Abnerovi a toto mu přidej, jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož jemu přisáhl Hospodin, ¹⁰ Aby přeneseno bylo království od domu Saulova, a upevněn byl trůn Davidův nad Izraelem i nad Judou, od Dan až do Bersabé. ¹¹ A nemohl k tomu nic více odpovídati Abnerovi, proto že se ho bál. ¹² A tak poslal Abner posly k Davidovi na místě svém, řka: Ří jest země? A aby řekli: Učině smlouvu se mnou, a aj, ruka má bude s tebou, abych obrátil k tobě všechn Izrael. ¹³ Jemuž odpovídl: Dobře. Já¹ učiním s tebou smlouvu, a však jedné věci od tebe žádám, totiž, abys neviděl tváře mé, leč prvé dáš přivésti Míkol dceru Saulovu, když bys chtěl přijíti, abys viděl tvář mou. ¹⁴ I poslal David posly k Izbozetovi synu Saulovu, aby řekli: Dej mi ženu mou Míkol, kterouž jsem sobě zasnoubil ve stu obězích Filistinských. ¹⁵ Poslav tedy Izbozet, vzal ji od muže Faltiele syna Lais. ¹⁶ Šel pak s ní muž její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy řekl jemu Abner: Jdi, navra¹ se zase. I navrátil se. ¹⁷ Potom Abner učinil ře k starším Izraelským, řka: Předešle stáli jste o to, aby David byl králem nad vámi. ¹⁸ Protož nyní vykonejtež to; nebo¹ jest Hospodin mluvil o Davidovi, řka: Skrze ruku Davida služebníka svého vysvobodím lid svůj Izraelský z ruky Filistinských, a z ruky všech nepřátel jeho. ¹⁹ To též mluvil Abner i k Beniaminským. Potom odšel Abner, aby mluvil k Davidovi v Hebronu všechno, což se za dobré vidělo Izraelovi a všemu domu Benjamin. ²⁰ Když tedy přišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvadecet mužů, učinil David Abnerovi i mužům, kteříž s ním byli, hody. ²¹ I řekl Abner Davidovi: Vstanu a půjdu, abych shromáždil ku pánu svému králi všechn lid Izraelský, kteříž vejdou s tebou v smlouvu, a budeš kralovati nade všemi, jakož toho žádá duše tvá. I propustil David Abnera, kterýž odšel v pokoji. ²² A aj, služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z vojny, kořisti veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo s Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel v pokoji. ²³ Joáb tedy i všechno vojsko, kteréž bylo s ním, přišli tam. I oznámili Joábovi, řkouce: Byl zde Abner syn Nerův u krále, ale propustil jej, a odšel v pokoji. ²⁴ Protož všed Joáb k králi, řekl: Co jsi učinil? Aj, přišel byl Abner k tobě; proč jsi ho pustil, aby zase odšel? ²⁵ Znáš Abnera syna Nerova. Proto, aby podvedl tebe, přišel, a aby vyšpehoval vycházení tvé i vcházení tvé, a zviděl všechno, co ty činíš. ²⁶ Tedy vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem, kteříž ho přivedli zase od cisterny Sírach, o čemž David nic neviděl. ²⁷ A když se navrátil Abner do Hebronu, uvedl ho Joáb do prostřed brány, aby s ním mluvil tiše. I udeřil ho v páté žebro, a umřel pro krev Azaele bratra jeho. ²⁸ To když potom David uslyšel, řekl: Ří jsem já i království mé před Hospodinem až na věky od krve Abnera syna Nerova. ²⁹ Nech¹ přijde na hlavu Joábovu i na všechn dům otce jeho, a nech¹ není prázděn dům Joábův toho, jenž by trpěl tok, aneb malomocného a na hůl se podpírajícího, aneb padajícího od meče a nemajícího chleba. ³⁰ A tak Joáb a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera, proto že

byl zabil Azaele bratra jejich v Gabaon v bitvě. ³¹ I řekl David Joábovi a ke všemu lidu, kterýž byl s ním: Roztrhněte roucha svá, a přepašte se pytlí, a plačte před Abnerem. Král pak David šel za márami. ³² A když pochovávali Abnera v Hebronu, pozdvih král hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým, plakal také všecken lid. ³³ V tom nařikaje král pro Abnera, řekl: Tak-liž jest míl umóiti Abner, jako umírá nijaký niěemný ělovík? ³⁴ Ruce tvé nebyly svázány a nohy tvé mĩdĩnými poutami nebyly sevóiny, ale padl jsi jako ten, kdož padá od lidí nešlechetných. Tedy ještě více všecken lid plakal nad ním. ³⁵ Potom pøišel všecken lid, a mĩli k tomu Davida, aby jedl chléb ještě záhy. Ale David pøisáhl, øka: Toto a¹ mi uěinĩ Bůh a toto pøidá, jestliže prvé, než slunce zapadne, okusím chleba aneb ěehokoli jiného. ³⁶ Což když poznal všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což ěinil král, líbilo se všemu lidu. ³⁷ I poznal všecken lid a všecken Izrael v ten den, že nepošlo to od krále, aby zabili Abnera syna Nerova. ³⁸ Řekl pak král služebníkům svým: Nevíte-liž, že kníže, a veliké, padlo dnes v Izraeli? ³⁹ A já ještě nyní mdlý jsem, jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie, jsou mi nepovolní. Odplatíž Hospodin tomu, kdož zle ěinĩ, vedlé zlosti jeho.

4

¹ A když uslyšel Izbozet syn Saulův, že umøel Abner v Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid Izrael byl pøedišen. ² Míl pak syn Saulův dva muže hejtmany nad dráby, jméno jednoho Baana, a jméno druhého Rechab, synové Remmona Berotského z synů Beniamin; nebo i Berot poěitá se v Beniaminovi. ³ Utekli pak byli Berotští do Gittaim, a byli tam pohostinu až do toho dne. ⁴ Míl také byl Jonata syn Saulův syna chromého na nohy, (nebo když byl v pĩti letech a pøišla povist o Saulovi a Jonatovi z Jezreel, vzavši ho chůva jeho, utíkala, a když pøspíchala utíkajici, on upadl a okulhavĩ), jehož jméno Mifibozet. ⁵ A odšedše synové Remmona Berotského, Rechab a Baana, vešli o poledni do domu Izbozetova. On pak spal na lůžku poledním. ⁶ A aj, když vešli až do domu, jako by bráti mĩli obilé, ranili ho v páté žebro, Rechab a Baana bratr jeho, a utekli. ⁷ Nebo když byli vešli do domu, a on spal na lůžku svém v pokojĩku svém, kdež léhal, probodli jej a zabili, a s¹avše hlavu jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc. ⁸ I pøinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a øekli králi: Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepøítele tvého, kterýž hledal bezživotĩ tvého. Hle, pomstil dnes Hospodin pána mého krále nad Saulem i semenem jeho. ⁹ Tedy odpovídaje David Rechabovi a Baanovi bratru jeho, synům Remmona Berotského, øekl jim: Živ¹ jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všech úzkostí, ¹⁰ Když¹ jsem toho, kterýž mi oznámil, øka: Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že veselé noviny zvĩstuje), vzal a zabil jsem ho v Sicelechu, jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství: ¹¹ ěĩm pak více lidi bezbožné, kteøĩž zamordovali muže spravedlivého v domĩ jeho na ložci jeho? A nyní, zdalĩž nebudu vyhledávati krve jeho z ruky vaší, a nevyhladĩm vás z zemĩ? ¹² I rozkázal David služebníkům, aby je zbili. I zutĩnali jim ruce i nohy jejich, a povĩsili u rybnĩka pøi Hebronu. Hlavu pak Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobĩ Abnerovĩ v Hebronu.

5

¹ Tehdy pøišla všechna pokolení Izraelská k Davidovi do Hebronu, a mluvili, økouce: Aj, my kost tvá a tĩlo tvé jsme. ² A pøedešlých ěasů, když byl Saul králem nad námi, ty jsi vyvodil i zase pøivodil lid Izraelský. A nadto øekl Hospodin tobĩ: Ty pástĩ budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad Izraelem. ³ Pøišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a uěinil s nimi král David smlouvu v Hebronu pøed Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem. ⁴ Ve tĩdcĩti letech byl David, když poæl

kralovati, a kraloval ètyøidceti let. ⁵ V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest mìsícù, a v Jeruzalémì kraloval tøidceti a tøi léta nade vším Izraelem a Judou. ⁶ Táhl pak král s lidem svým k Jeruzalému proti Jebuzejskému, obyvateli té zemi; kterýž mluvil Davidovi, øka: Nevejdeš sem, leè odejmeš slepé a kulhavé, pravíce: Nevejde¹ sem David. ⁷ A však vzal David hrad Sion, to¹ jest místo Davidovo. ⁸ Nebo øekl David v ten den: Kdož by koli porazil Jebuzea, a zlezl by žlaby jeho, a pobil by ty slepé i chromé, kteréž má v nenávisti duše Davidova, knížetem bude. Protož pravili: Slepý a kulhavý nevejde do toho domu. ⁹ I bydlil David na tom hradì, a nazval jej místem Davidovým; nebo vystavil je David vùkol od Mello až do vnitøku. ¹⁰ A tak David èím dále tím více prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bùh zástupù, byl s ním. ¹¹ Poslal také Chíram král Tyrský posly k Davidovi a døíví cedrového, i tesaøe, kameníky a zedníky umilé, kteøíž vystavili dùm Davidovi. ¹² I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský. ¹³ Nabral pak sobì David ještě více ženin i žen z Jeruzaléma, když byl pøišel z Hebronu, a naplodilo se Davidovi ještě více synù a dcer. ¹⁴ A tato jsou jména těch, kteøíž se jemu zrodili v Jeruzalémì: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun; ¹⁵ Též Ibchar a Elisua, a Nefeg a Jafia; ¹⁶ A Elisama a Eliada a Elifelet. ¹⁷ Uslyšavše pak Filistinští, že pomazali Davida za krále nad Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledati ho. Což když zvidil David, sstoupil na místo hrazené. ¹⁸ Protož Filistinští pøitáhše, položili se v údolí Refaim. ¹⁹ Tedy tázal se David Hospodina, øka: Potáhnou-li proti Filistinským? Vydáš-li je v ruku mou? Odpovìdìl Hospodin Davidovi: Táhni, nebo¹ vydám jistotnì Filistinské v ruku tvou. ²⁰ I pøitáhl David do Balperazim, a porazil je tam, a øekl: Protrhl¹ jest Hospodin nepøátely mé pøede mnou, jako vody protrhují bøehy. Protož nazval jméno místa toho Balperazim. ²¹ Nebo zanechali tu rytin svých, kteréž pobral David i muži jeho. ²² Opìt znovu vytáhli Filistinští, a rozprostøeli se v údolí Refaim. ²³ I tázal se David Hospodina. Kterýž odpovìdìl: Netáhni, ale obejda je po zadu, teprv dotøeš na nì naproti moruším. ²⁴ A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, hneš se také; nebo tehdáž vyjde Hospodin pøed tebou, aby zbil vojska Filistinských. ²⁵ I uèinil David tak, jakž mu pøikázal Hospodin, a porazil Filistinské od Gabaa, až kudy se jde do Gázer.

6

¹ Tedy sebral opìt David výborného lidu z Izraele tøidceti tisíc. ² A vstav, šel David i všecken lid, kterýž byl s ním, z Bála Judova, aby pøinesli odtud truhlu Boží, pøi kteréž se vzývá jméno, jméno Hospodina zástupù, sedícího nad cherubíny. ³ I vstavili truhlu Boží na nový vùz, vzavše ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a Achio, synové Abinadabovi, spravovali ten vùz nový. ⁴ A tak vzali ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku, jdouce s truhlou Boží; Achio pak šel pøed truhlou. ⁵ Ale David i všecken dùm Izraelský hrali pøed Hospodinem na všelijaké nástroje z døíví cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, huslièky, a na cymbály. ⁶ A když pøišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volové. ⁷ Protož rozhníval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bùh pro neprozøetelnost; i umøel tu u truhly Boží. ⁸ Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak pøíslnì oboøil na Uzu. I nazváno to místo Peres Uza až do tohoto dne. ⁹ A boje se David Hospodina v ten den, øekl: Kterakž má vjíti ke mnì truhla Hospodinova? ¹⁰ Proèež David nechtìl pøenéstì k sobì truhly Hospodinovy do místa svého, ale zpùsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma Gittejského. ¹¹ I pobyla truhla Hospodinova v domì Obededoma Gittejského za tøi mìsíce, a požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho. ¹² V tom povìdíno jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu Boží. Tedy odšed David,

pøenesl truhlu Boží z domu Obededomova do místa Davidova s veselím. ¹³ A když poodešli ti, kteříž nesli truhlu Hospodinovu, na šest kroků, obitoval voly a tučný dobytek. ¹⁴ David pak poskakoval ze vsí síly před Hospodinem, a byl oblečen David v efod lníný. ¹⁵ A tak David i všecken dům Izraelský provázeli truhlu Hospodinovu s plésáním a zvukem trouby. ¹⁶ Stalo se pak, když truhla Hospodinova vcházela do místa Davidova, že Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a poskakujícího před Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém. ¹⁷ A když přinesli truhlu Hospodinovu, postavili ji na místě jejím u prostřed stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obitoval David před Hospodinem obětí zápalné i pokojné. ¹⁸ Zatím když přestal David obítovati obětí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodina zástupů. ¹⁹ Dal také všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a kus masa, a vína láhvičiči jednu. I odšel všecken lid, jeden každý do domu svého. ²⁰ Potom navracoval se David, aby dal požehnání domu svému. I vyšla Míkol dcera Saulova vstoupit Davidovi, a řekla: Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž se odkrýval dnes před dívkami služebníků svých, tak jako se odkrývá jeden z lehkomyšlných! ²¹ I řekl David k Míkol: Před Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce tvého a nad všecken dům jeho, přikázav mi, abych byl vývodou lidu Hospodinova, totiž Izraele), plésal jsem a plésati budu před Hospodinem. ²² Anobřž čím se ještě více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u sebe sám, tím i u těch dívek, o nichž jsi mluvila, i u těch, pravím, slavnější budu. ²³ Protož Míkol dcera Saulova neměla žádného plodu až do dne smrti své.

7

¹ I stalo se, že když král sedl v domě svém, a Hospodin jemu dal odpočinutí vůkol přede všemi nepřáteli jeho, ² Řekl král Náatanovi proroku: Pohleď medle, já bydlím v domě cedrovém, truhla pak Boží přebývá mezi kortýnami. ³ I dí Náatan králi: Cožkoli jest v srdci tvém, jdi, učiň, nebo Hospodin s tebou jest. ⁴ Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k Náatanovi, řkoucí: ⁵ Jdi a pověz služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin: Zdaliž ty mi staviti budeš dům, v kterémž bych přebýval? ⁶ Poněvadž jsem nebydlil v domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až do dne tohoto, ale přecházel jsem s stánkem a příbytkem sem i tam. ⁷ Nadto kudyž jsem koli chodil se všechněmi syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo řekl kterému z soudců Izraelských, kterémuž jsem přikázal pásti lid svůj Izraelský, řka: Proč jste mi neustavili domu cedrového? ⁸ Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Já¹ jsem tě vzal z ovčince od stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. ⁹ A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obracel; všechny také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil jsem tobě jméno veliké, jako jméno vyvýšených na zemi. ¹⁰ Způsobím tolikéž místo lidu svému Izraelskému, a vstoupím jej, a bydliti bude v místě svém a nepohne se více, aniž ho budou více trápit lidé nešlechtní jako prvé, ¹¹ Hned od toho dne, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem tě dal odpočinutí tobě přede všemi nepřáteli tvými. Přesto oznamuje¹ Hospodin, že on sám tobě dům vzdělá. ¹² Když se vyplní dnové tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím sími tvé po tobě, kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království jeho. ¹³ On¹ ustaví dům jménu mému, a já utvrdím trůn království jeho až na věky. ¹⁴ Já budu jemu otcem, a on mi bude synem. Kterýž když zhřeší, trestati ho budu metlou lidskou a ranami synů lidských. ¹⁵ Ale milosrdenství mé nebude odjato od něho, tak jako jsem je odjal od Saule, kteréhož jsem zahnal od tváří tvé. ¹⁶ A tak utvrzen bude dům tvůj a království tvé až na věky před tebou, a trůn tvůj bude stálý až na věky. ¹⁷ Vedlé všech slov těchto, a podle všeho vidění tohoto, tak mluvil Náatan Davidovi. ¹⁸ Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem a

øekl: Kdo jsem já, Panovníèe Hospodine, a jaký jest dùm mùj, že jsi mne pøivedl v ta místa. ¹⁹ Nýbrž ještì¹ se to málo vidìlo, Panovníèe Hospodine, že jsi také mluvil i o domu služebníka svého na dlouhé èasy, ješto jest to povaha lidská, Panovníèe Hospodine. ²⁰ Ale což již více má mluvit David pøed tebou? Však ty znáš služebníka svého, Panovníèe Hospodine. ²¹ Pro slovo své a podlé srdce svého èiniš všechny tyto vìci veliké, v známost je uvedìl služebníkù svému. ²² (Protož zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobì rovného, anobrž není žádného Boha kromì tebe), podlé toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma. ²³ Kdo tedy jest jako lid tvùj, jako Izrael, který národ na zemi, jehož by Bùh šel, aby jej sobì vykoupil za lid, a dobyl sobì jména, a uèinil tobì, ó Izraeli, tyto veliké vìci a hrozné v zemi tvé, pøed oblíèejem lidu svého, kterýž jsi sobì vysvobodil z Egypta, z pohanstva bohù jejich? ²⁴ A vzdìlal jsi sobì lid svùj Izraelský, sobì v lid až na vìky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem. ²⁵ Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se zamluvil služebníkù svému a domu jeho, naplnìž je až na vìky, a uèiò tak, jakž jsi mluvil, ²⁶ Tak aby zvelebováno bylo jméno tvé až na vìky, když se øíkati bude: Hospodin zástupù jest Bùh nad Izraelem, a dùm služebníka tvého Davida aby byl stálý pøed oblíèejem tvým. ²⁷ Nebo ty, Hospodine zástupù, Bože Izraelský, zjevil jsi mnì služebníkù svému, øka: Dùm ustavím tobì. Protož usoudil služebník tvùj v srdci svém, aby se modlil tobì modlitbou touto. ²⁸ A tak již, Panovníèe Hospodine, ty sám jsi Bùh, a slova tvá jsou pravda, jimiž jsi zaslíbil služebníkù svému dobré vìci tyto. ²⁹ Již tedy raè požehnati domu služebníka svého, aby trval na vìky pøed oblíèejem tvým. Nebo ty jsi, Hospodine Bože, mluvil, že požehnáním tvým požehnán bude dùm služebníka tvého na vìky.

8

¹ Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je; i vzal David Meteg Amma z ruky Filistinských. ² Porazil také Moábské a zmìòil je provazcem, na zemi je rozprostíraje; a odmìòil jich dva provazce k zbití a celý provazec k živení. I uèinìni jsou Moábští Davidovi služebníci, a dávali jemu plat. ³ Porazil též David Hadadezera syna Rohobova, krále Soba, když byl vytáhl, aby rozšíòil konèiny své až k øece Eufraten. ⁴ A pobral mu David tisíc vozù a sedm set jezdcù, a dvadeti tisíc mužù piších, a zpodøezoval David žily všemním koòùm vozníkùm; toliko zanechal z nich ke stu vozùm. ⁵ Pøitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadadezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužù. ⁶ Tedy osadil David stráží Syrii Damašskou, a byli Syrští služebníci Davidovi, dávající plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamžkoli se obrátil. ⁷ Pobral také David štíty zlaté, kteréž mìli služebníci Hadadezerovi, a pøinesl je do Jeruzaléma. ⁸ Z Betach též a z Berot, mìst Hadadezerových, nabral král David velmi mnoho mìdi. ⁹ A když uslyšel Tohi král Emat, že porazil David všechno vojsko Hadadezerovo, ¹⁰ Poslal Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil pøátelsky, a spolu s ním se radoval z toho, že š'astnì bojoval s Hadadezerem, a porazil ho; (nebo Hadadezer vedl válku proti Tohi). Kterýžto pøinesl s sebou nádoby støíbrné, též nádoby zlaté a nádoby mìdiné. ¹¹ Ty také obìtoval král David Hospodinu s støíbrem a zlatem posvíceným ze všech národù, kteréž podmanil, ¹² Totiž z Syrských a Moábských, též z synù Ammon a z Filistinských, i z Amalechitských a z koøistí Hadadezera syna Rohobova, krále Soba. ¹³ Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti tisícù Syrských v údolí solnatém. ¹⁴ Protož i nad Idumejskými stráž postavil, všechnu krajinu Idumejskou stráží osadiv. I uèinìni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ¹⁵ I kraloval David nade vším Izraelem, a èinil David soud a spravedlnost všemu lidu svému. ¹⁶ Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludùv kancléøem; ¹⁷ Sádoch také syn Achitobùv

a Achimelech syn Abiatarův knížími, a Saraiáš písáøem. ¹⁸ Benaiáš pak syn Joiadův byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.

9

¹ Tedy øekl David: Jest-li ještì kdo pozůstalý z domu Saulova, abych jemu uèinil milosrdenství pro Jonatu? ² Byl pak služebník domu Saulova, jehož jméno bylo Síba. I zavolali ho k Davidovi. I øekl král jemu: Ty-li jsi Síba? Odpovìdìl: Jsem služebník tvůj. ³ Øekl jemu král: Jest-liž ještì kdo z domu Saulova, abych jemu uèinil milosrdenství Boží? Odpovìdìl Síba králi: Ještì jest syn Jonatův chromý na nohy. ⁴ I øekl jemu král: Kdež jest? Odpovìdìl Síba králi: Tam jest v domì Machiry, syna Amielova v Lodebar. ⁵ Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry, syna Amielova z Lodebar. ⁶ A když pøišel Mifibozet syn Jonaty, syna Saulova, k Davidovi, padl na tváø svou a poklonil se. I øekl David: Mifibozete. Kterýž odpovìdìl: Aj, služebník tvůj. ⁷ Øekl jemu David: Neboj se, nebo jistì uèiním s tebou milosrdenství pro Jonatu otce tvého, a navrátím tobì všechna pole Saule otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky. ⁸ Kterýž pokloniv se, øekl: Co jest služebník tvůj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já? ⁹ Zatím povolal král Síby, služebníka Saulova a øekl jemu: Cožkoli mìl Saul i všechna èeled jeho, to jsem dal synu pána tvého. ¹⁰ Budeš tedy jemu spravovati rolí, ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a snášeti budeš, aby mìl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl, ale Mifibozet syn pána tvého jídati bude vždycky za stolem mým. (Mìl pak Síba patnácte synů a dvadecti služebníků.) ¹¹ Odpovìdìl Síba králi: Vedlé všeho, jakž pøikázal pán můj král služebníku svému, tak uèiní služebník tvůj, aèkoli i Mifibozet mohl by jídati za stolem mým jako jeden z synů královských. ¹² Mìl také Mifibozet syna malého, jemuž jméno bylo Mícha; a všickni, kteøíž bydlili v domì Síbovi, byli za služebníky Mifibozetovi. ¹³ A tak Mifibozet zůstával v Jeruzalémì, proto že vždycky za stolem královským jídal; a byl kulhavý na obì noze.

10

¹ Stalo se také potom, že umøel král Ammonitský, a kraloval Chanun syn jeho po nìm. ² I øekl David: Uèiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, jakož otec jeho uèinil milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David, aby ho potìšil skrze služebníky své pro otce jeho. I pøišli služebníci Davidovi do zemì Ammonitských. ³ I øekla knížata Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Což¹ se zdá, že David èiní pøectivost otci tvému, že poslal k tobì, kteøíž by ti potìšili? Zdaliž ne proto, aby shlédl místo a vyšpehoval je, a potom je podvrátil, poslal David služebníky své k tobì? ⁴ A tak Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil každému pùl brady, a zůstøihoval roucha jejich až do polovice, totiž až do zadků jejich, a propustil je. ⁵ To když oznámili Davidovi, poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni byli velice), a øekl jim král: Pobuíte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše, potom se navrátíte. ⁶ Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu Rohob, a z Syrie Soba dvadcet tisíců piších, a od krále Maacha tisíc mužů, a od Istoba dvanácte tisíc mužů. ⁷ Což uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem udatných. ⁸ A tak vytáhše Ammonitští, šikovali se k boji u brány, Syrští také, Soba a Rohob, a Istob i Maacha zvláštì byli na poli. ⁹ A protož vida Joáb proti sobì sšikovaný boj s pøedu i s zadu, vybrav nikteré ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským. ¹⁰ Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai bratra svého, a sšikoval jej proti Ammonitským. ¹¹ A øekl: Jestliže Syrští budou silnìjší mne, pøispíješ mi na pomoc; jestliže pak Ammonitští silnìjší budou tebe, také pøispíji, abych pomohl tobì. ¹² Posilìž se, a buíme udatní, bojující za lid náš a za místa Boha našeho, Hospodin pak uèiní,

což se jemu dobře líbiti bude. ¹³ I pøistoupil Joáb s lidem svým k bitvì proti Syrským, a oni utekli pøed ním. ¹⁴ Tedy Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli i oni pøed Abizai a vešli do mìsta. I navrátil se Joáb od Ammonitských a pøišel do Jeruzaléma. ¹⁵ Ale Syrští vidouce, že by poraženi byli od Izraele, sebrali se vespolek. ¹⁶ Poslal také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteøíž bydlejí za øekou, a pøišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska Hadarezerova, vedl je. ¹⁷ I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždív všecken lid Izraelský, pøepravil se pøes Jordán, a pøitáhli k Helam. I sšikovali se Syrští proti Davidovi, a bojovali proti nìmu. ¹⁸ Tedy utekli Syrští pøed Izraelem, a porazil David z Syrských sedm set vozù a ètyøidceti tisíc jezdcù. Sobacha také hejtmana vojska toho ranil, i umøel tu. ¹⁹ Když pak vidìli všickni králové, kteøíž byli pøi Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a sloužili jemu. A nesmìli již více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

11

¹ I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že poslal David Joába a služebníky své s ním, též i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské; i oblehli Rabba. David pak zùstal v Jeruzalémì. ² Tedy stalo se k veèerou, když vstal David s ložce svého, procházej se po paláci domu královského, že uzøel s paláce ženu, ana se myje; kterážto žena byla vzezøení velmi krásného. ³ A poslav David, vyptal se o té ženì a øekl: Není-liž to Betsabé dcera Eliamova, manželka Uriáše Hetejského? ⁴ Opìt poslal David posly a vzal ji. Kterážto když vešla k nìmu, obýval s ní; (nebo se byla oèistila od neèistoty své). Potom navrátila se do domu svého. ⁵ I poèala žena ta. Protož poslavši, oznámila Davidovi, økuci: Tìhotná jsem. ⁶ Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mnì Uriáše Hetejského. I poslal Joáb Uriáše k Davidovi. ⁷ A když pøišel Uriáš k nìmu, otázal se ho, jak se má Joáb, a jak se má lid, a kterak se vede v vojšti? ⁸ Øekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a umyj sobì nohy. I vyšel Uriáš z domu králova, a poslán za ním dar královský. ⁹ Ale Uriáš spal u vrat domu královského se všemi služebníky pána svého, a nešel do domu svého. ¹⁰ Což když oznámili Davidovi, økouce: Nešel Uriáš do domu svého, øekl David Uriášovi: Však jsi z cesty pøišel. Proèež jsi nešel do domu svého? ¹¹ Odpovìdìl Uriáš Davidovi: Truhla Boží a Izrael i Juda zùstávají v staních, a pán mùj Joáb i služebníci pána mého na poli zùstávají, já pak mám vjíti do domu svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest živa duše tvá, že¹ toho neuèiním. ¹² Tedy øekl David Uriášovi: Pobuì zde ještì dnes, a zítra propustím tebe. I zùstal Uriáš v Jeruzalémì toho dne i nazejtøí. ¹³ V tom pozval ho David, aby jedl pøed ním a pil, a opojil ho. A však on šel veèer spáti na ložce své s služebníky pána svého, a nešel do domu svého. ¹⁴ A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž poslal po Uriášovi. ¹⁵ Psal pak v listu tìmi slovy: Postavte Uriáše proti bojovníkùm nejsilnìjším; mezi tím odstupte nazpìt od niho, aby ranìn jsa, umøel. ¹⁶ I stalo se, když oblehl Joáb mìsto, že postavil Uriáše proti místu, kdež vidìl, že jsou nejsilnìjší muži. ¹⁷ A vyskoèivše muži z mìsta, bojovali proti Joábovi. I padli nikteøí z lidu, z služebníkù Davidových, také i Uriáš Hetejský zabit. ¹⁸ Tedy poslav Joáb, oznámil Davidovi všecko, což se zbìhlo v bitvì. ¹⁹ A pøikázal tomu poslu, øka: Když vypravíš králi všechny vìci, které se zbìhly v bitvì, ²⁰ Pøi èemž jestliže se popudí prchlivost královská a øekne-li¹: Proè jste pøistoupili k místu, bojující? Zdaliž jste nevidìli, že házejí se zdi? ²¹ Kdo zabil Abimelecha syna Jerobosetova? Zdali ne žena, svrhši na nìj kus žernovu se zdi, tak že umøel v Tébes? Proè jste pøistupovali ke zdi? tedy díš: Také služebník tvùj Uriáš Hetejský umøel. ²² A tak šel posel, a pøišed, oznámil Davidovi všecko to, proèež ho byl poslal Joáb. ²³ A øekl posel ten Davidovi: Zmocnili se nás muži ti, a vytrhli proti

nám do pole, a honili jsem je až k bránì. ²⁴ V tom støíleli støelci na služebníky tvé se zdi, a zbiti jsou níkteøí z služebníkù králových, také i služebník tvùj Uriáš Hetejský zabit. ²⁵ Tedy øekl David poslu: Tak povìz Joábovi: Nic ti to nerozpakuj, že tak i jinak sehlcuje meè. Ztuž boj svùj proti místu a zkaz je, a potíš drábù. ²⁶ Uslyševši pak manželka Uriášova, že umøel Uriáš muž její, plakala manžela svého. ²⁷ A když pominul pláè, poslav David, vzal ji do domu svého, a mìl ji za manželku; i porodila mu syna. Ale nelíbilo se to Hospodinu, co uèinil David.

12

¹ Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi. Kterýž pøišed k nìmu, øekl jemu: Dva muži byli v místì jednom, jeden bohatý a druhý chudý. ² Bohatý mìl ovec i volù velmi mnoho, ³ Chudý pak nemìl nic, kromì jednu oveèku malou, kterouž byl koupil a choval, až i odrostla pøi nìm a pøi dìtech jeho tolikéž. Chléb jeho jedla a z èíše jeho pila, a v lùnu jeho spávala, a tak byla mu jako za dceru. ⁴ Když pak pøišel pocestný k tomu bohatému èlovìku, líto mu bylo vzítì z ovcí aneb z volù svých, což by pøipravil pocestnému, kterýž k nìmu pøišel, ale vzav oveèku toho chudého èlovìka, pøipravil ji muži, kterýž byl pøišel k nìmu. ⁵ Tedy rozhnìval se David na muže toho náramnì a øekl Nátanovi: Živ¹ jest Hospodin, že hoden jest smrti muž, kterýž to uèinil. ⁶ Oveèku také tu zaplatí ètvernásobnì, proto že uèinil víc tu, a nelitoval ho. ⁷ I øekl Nátan Davidovi: Ty jsi ten muž! Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem ti pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem tebe z ruky Saulovy. ⁸ A dal jsem tobì dùm pána tvého, i ženy pána tvého v lùno tvé, dal¹ jsem také dùm Izraelský a Judský, a bylo-li¹ by to málo, byl bych pøidal mnohem více. ⁹ Proèež jsi sobì zlehèil slovo Hospodinovo, èinì to, což se nelíbì jemu? Uriáše Hetejského zabil jsi meèem, a manželku jeho pojals sobì za ženu, samého pak zamordoval jsi meèem Ammonitských. ¹⁰ Protož nyní neodejde¹ meè z domu tvého až na vìky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi manželku Uriáše Hetejského, aby byla žena tvá. ¹¹ Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti tobì zlé z domu tvého, a vezma ženy tvé pøed oèima tvýma, dám je bližnímu tvému, kterýž spátì bude s ženami tvými, an na to každý hledí. ¹² A aèkoli ty uèinil jsi to tajnì, já však uèiním to zjevnì pøede vším Izraelem a všechnìm známì. ¹³ Tedy øekl David Nátanovi: Zhøešil¹ jsem Hospodinu. Zase øekl Nátan Davidovi: Tentýž Hospodin pøenesl høích tvùj, neumøeš. ¹⁴ Ale však, ponìvadž jsi tou vícì dal pøììinu nepøátelùm Hospodinovým, aby se rouhali, protož ten syn, kterýž se narodil tobì, jistotnì umøe. ¹⁵ Potom odšel Nátan do domu svého. V tom Hospodin ranil dìti, kteréž byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že pochybili o nìm. ¹⁶ I modlil se David Bohu za to dìti a postil se, a všed, ležel pøes noc na zemi. ¹⁷ A aèkoli starší domu jeho pøišli k nìmu, aby ho zdvihli z zemi, on však nechtìl, aniž s nimi co jedl. ¹⁸ Stalo se pak dne sedmého, že umøelo dìti. I nesmìli služebníci Davidovi toho oznámiti jemu, že by umøelo dìti; nebo pravili: Aj, když ještì bylo dìti živo, mluvili jsme jemu, a nechtìl slyšeti hlasu našeho, což pak když jemu díme: Umøelo dìti. Ovšem to tíže ponese. ¹⁹ Ale vida David, an služebníci jeho k sobì šepcí, srozumil, že by umøelo dìti. I øekl David služebníkùm svým: Co již umøelo dìti? Kteøíž øekli: Umøelo. ²⁰ Tedy vstav David s zemi, umyl se a pomazal se, a zmìnil roucho své, a všed do domu Hospodinova, pomodlil se. Potom vrátiv se do domu svého, rozkázal sobì dáti jísti a jedl. ²¹ Služebníci pak jeho øekli jemu: Co jsi to uèinil? Pro dìti, když živo bylo, postils se a plakal, ale jakž dìti umøelo, vstal jsi a pøíjal jsi pokrm. ²² Kterýžto øekl: Pokudž ještì dìti živo bylo, postil jsem se a plakal, nebo jsem øekl: Kdo ví? Mùže¹ se smilovati nade mnou Hospodin, aby živo bylo dìti. ²³ Nyní pak, ponìvadž umøelo, proè se mám postiti? Zdaliž budu moci

zase je vzkøisiti? Já¹ pùjdu k òmu, ale ono se nenavráí ke mnì. ²⁴ Potom David potìšiv Betsabé manželky své, všel k ní a spal s ní. I porodila syna, a nazval jméno jeho Šalamoun, a Hospodin miloval jej. ²⁵ Protož poslal byl Nátana proroka, a nazval jméno jeho Jedidiah pro Hospodina. ²⁶ Bojoval pak Joáb proti Rabba Ammonitských, a vzal místo královské. ²⁷ A poslav posly k Davidovi, øekl: Dobýval jsem Rabba a vzal jsem místo vod. ²⁸ Protož nyní sebera ostatek lidu, polož se proti místu a vezmi je, abych já nevzal místa toho, a bylo by mnì pøipisováno vítizství nad ním. ²⁹ Tedy sebrav David všecken lid, vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal je. ³⁰ A sòal korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila centnéø zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též koøisti místa velmi veliké. ³¹ Lid pak, kterýž v ním byl, vyvedl a dal jej pod pily a pod brány železné a pod sekery železné, a vehnal je do peci cihelné. A tak èinil všechnìm místùm Ammonitským. Potom navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.

13

¹ I stalo se potom, že Absolon syn Davidùv mìl sestru krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji Amnon syn Davidùv. ² A tak se o to trápil Amnon, že i v nemoc upadl pro Támar sestru svou; nebo panna byla, a vidìl Amnon, že nesnadnì bude jí moci co uèiniti. ³ Mìl pak Amnon pøítele, jehož jméno bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, kterýžto Jonadab byl muž velmi chytrý. ⁴ I øekl jemu: Proè tak chøadneš, synu králùv, den ode dne? Neoznámíš-liž mi? I øekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra svého miluji. ⁵ Tedy øekl jemu Jonadab: Polož se na lùže své a udìlej se nemocným, a když pøijde otec tvùj, aby ti navštívil, díš jemu: Nech¹ pøijde, prosím, Támar sestra má a dá mi jísti, pøipravíc pøed oèima mýma pokrm, abych vidìl a jedl z ruky její. ⁶ A tak složil se Amnon, dìlaje se nemocným. A když pøišel král, aby ho navštívil, øekl Amnon králi: Nech¹ pøijde, prosím, Támar sestra má a pøipraví pøed oèima mýma asi dvì krmièky, abych pojedl z ruky její. ⁷ Protož poslal David k Támar do domu, øka: Jdi hned do domu Amnona bratra svého a pøiprav mu krmièku. ⁸ I šla Támar do domu Amnona bratra svého; on pak ležel. A vzavši mouky, zadìlala ji, a pøipravivši krmièku pøed oèima jeho, uvaøila ji. ⁹ Potom vzavši pánvici, vyložila pøed nìj, a on nechtìl jísti. (I øekl Amnon: Spravte to, a¹ vyjdou všickni ven. I vyšli od niho všickni. ¹⁰ Øekl pak Amnon k Támar: Pøines tu krmièku do pokojíka, abych pojedl z ruky tvé. A vzavši Támar krmièku, kterouž pøipravila, pøinesla ji pøed Amnona bratra svého do pokojíka.) ¹¹ Ale když mu podávala, aby jedl, uchopil ji a øekl jí: Poì, lež se mnou, sestro má. ¹² Kterážto øekla jemu: Nikoli, bratøe mùj, neèiò mi násilí, nebo ne tak se má dìti v Izraeli. Neprovoì nešlechtnosti této. ¹³ Nebo já na koho svedu pohaninì své? Ty pak budeš jako jeden z nejnešlechternìjších v Izraeli. Radìji tedy mluv medle s králem, nebo neodepøe¹ mne tobì. ¹⁴ Ale nechtìl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv se jí, uèinil jí násilí a ležel s ní. ¹⁵ Potom vzal ji Amnon v nenávist velikou velmi, tak že vitší byla nenávist, kterouž nenávidìl jí, než milost, kterouž ji miloval. I øekl jí Amnon: Vstaò a jdi pryè. ¹⁶ Kterážto odpovídila jemu: Za pøíèinou pøevelmi zlè vícì té, kterouž jsi pøi mnì spáchal, druhé horší se dopouštíš, že mne vyháníš. On pak nechtìl jí slyšeti. ¹⁷ Ale zavolav mládence, kterýž mu pøisluhoval, øekl: Vyveì hned tuto ode mne ven, a zamkni dvéøe po ní. ¹⁸ (Mila pak na sobì sukni promìnných barev, nebo v takových sukních choðivaly dcery královské panny.) A tak vyvedl ji ven služebník jeho a zamkl dvéøe po ní. ¹⁹ Tedy posypala Támar hlavu svou popelem, a sukni promìnných barev, kterouž mìla na sobì, roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou, a jdouc, køièela s naòikáním. ²⁰ I øekl jí Absolon bratr její: Nebyl-liž Amnon bratr tvùj

s tebou? Ale nyní, sestro má mlè; bratr tvùj jest, nepøipouštìj toho k srdci. A tak zùstala Támar, jsuc opuštìná, v domì Absolona bratra svého. ²¹ A uslyšev král David o tìch všech vícech, rozhnival se náramnì. ²² Absolon pak nic nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani zlého; nebo nenávidìl Absolon Amnona, proto že uèinil násilí Támar sestøe jeho. ²³ I stalo se po celých dvou letech, když støihli ovce Absolonovi v Balazor, jenž jest podlé Efraim, že pozval Absolon všech synù královských. ²⁴ Nebo pøišel Absolon k králi a øekl: Aj, nyní služebník tvùj má støižce; nech¹, prosím, jde král a služebníci jeho s služebníkem tvým. ²⁵ I øekl král Absolonovi: Nech¹, synu můj, nech¹ nyní nechodíme všickni, abychom ti neobtìžovali. A aèkoli nutkal ho, však nechtil jíti, ale požehnal mu. ²⁶ Øekl ještì Absolon: Nech¹ aspoð s námi jde, prosím, Amnon bratr můj. Odpovìdìl jemu král: Proè by s tebou šel? ²⁷ A když vždy dotíral Absolon, poslal s ním Amnona i všechny syny královské. ²⁸ Pøikázal pak byl Absolon služebníkùm svým, øka: Šetøte medle, když se rozveselí srdce Amnonovo vínem, a øeknu vám: Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic, nebo zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posiløte se a mìjte se zmužile. ²⁹ I uèinili Amnonovi služebníci Absolonovi, jakž jim byl pøikázal Absolon. Proèež vstavše všickni synové královi, vsedli jeden každý na mezka svého a utekli. ³⁰ V tom když ještì byli na cestì, pøišla taková povìst k Davidovi: Pobil Absolon všechny syny královské, tak že z nich ani jednoho nezùstalo. ³¹ Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na zemi; všickni také služebníci jeho stáli, roztrhše roucha. ³² Ozval se pak Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, a øekl: Nepraviž toho, pane můj, jako by všechny mládence syny královny zbili, ale Amnon toliko zabit; nebo tak v úmysle Absolonovi složeno bylo od toho dne, jakž on byl uèinil násilí Támar sestøe jeho. ³³ Protož necha¹ nepøipouští toho nyní pán můj král k srdci svému, mysle, že by všickni synové královi zbiti byli; nebo Amnon toliko umøel. ³⁴ Absolon pak utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný oèi svých, uzøel, an mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k nìmu cestou pod horami. ³⁵ I øekl Jonadab králi: Aj, synové královští pøijíždíjí. Vedlé øeèi služebníka tvého tak se stalo. ³⁶ A když pøestál mluvitì, aj, synové královští pøišli, a pozdvihše hlasu svého, plakali; též také král i všickni služebníci jeho plakali pláèem velmi velikým. ³⁷ Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu Amiudovu, králi Gessur. I plakal David syna svého po všechny ty dny. ³⁸ Absolon tedy utíkaje, pøišel do Gessur, a byl tam tøi léta. ³⁹ Potom žádal David vyjítì k Absolonovi, nebo již byl oželel smrti Amnonovy.

14

¹ Srozumìv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo se srdce královo k Absolonovi, ² Poslav do Tekoa, a povolav odtud ženy moudré, øekl jí: Medle, udìlej se, jako bys zámutek mìla, a oblec se, prosím, v roucho smutku, a nepomazuj se olejem, ale buj jako žena již za mnoho dní zámutek mající nad mrtvým. ³ I pùjdeš k králi a mluvitì mu budeš vedlé øeèi této. A nauèil ji Joáb, co by mìla mluvitì. ⁴ Protož mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tváø svou k zemi, a poklonu uèinivši, øekla: Spomoz, ó králi. ⁵ I øekl jí král: Což jest tobì? Odpovìdila ona: Zajisté žena vdova jsem, a umøel mi muž můj. ⁶ Mìla pak služebnice tvá dva syny, kteøiž svadili se spolu na poli, a když nebyl, kdo by je rozvadil, udeøil jeden druhého a zabil ho. ⁷ Aj, tei povstala všechna rodina proti služebnici tvé, a øekli: Vydej toho, jenž zabil bratra svého, a¹ ho zabijeme za život bratra jeho, kteréhož zamordoval, nýbrž zahubíme i dìdice. A tak uhasí jiskru mou, kteráž pozùstala, aby nezanechali muži mému jména a ostatku na zemi. ⁸ Tedy øekl král ženì: Navra¹ se do domu svého, a já¹ poruèím o tobì. ⁹ I odpovìdila žena Tekoitská králi: Nech¹ jest, pane můj králi, na mne ta nepravost, a na dùm otce mého, král pak a stolice jeho a¹ jest bez viny. ¹⁰ Øekl také král: Bude-li kdo mluvitì co proti tobì, pøivei ho ke mnì, a nedotkne¹ se tebe více. ¹¹ Tedy ona øekla:

Rozpomìò se, prosím, králi, na Hospodina Boha svého, aby se nerozmnožili mstitelé krve k zhoubi a nezahladili syna mého. I odpovědìl: Živ¹ jest Hospodin, že¹ nespadne vlas syna tvého na zemi. ¹² K tomu øekla žena: Nech¹ promluví, prosím, služebnice tvá pánu svému králi slovo. Kterýžto odpovědìl: Mluv. ¹³ I øekla žena: Proè jsi tedy myslil podobnou vìc proti lidu Božímu? Nebo mluví král øeè tuto jako ten, kterýž sebe vinného èiní, ponìvadž nechce zase povolati vyhnaného svého. ¹⁴ Všickni¹ jsme zajisté nepochybnì smrtelní a jako vody, kteréž rozlity jsouce po zemi, zase sebrány býti nemohou, aniž se Bùh na nièí osobu ohlédá; ovšem¹ i myšlení svá vynesl, aby vyhnaného nevyhánìl od sebe. ¹⁵ Nyní pak, že jsem pøišla ku pánu svému králi mluvitì øeèi tyto, pøìeina jest, že mne strašìl lid. Protož øekla služebnice tvá: Budu nyní mluvitì králi, snad naplní král žádost služebnice své. ¹⁶ Nebo¹ vyslyší král a vysvobodí služebnici svou z ruky muže, chtìjícího vyhladiti mne i syna mého spolu z dìdictví Božího. ¹⁷ Øekla také služebnice tvá: Vždy¹ mi bude slovo pána mého krále k odtušení; (nebo jako andìl Boží, tak jest pán mùj král, když slyší dobré aneb zlé), a Hospodin Bùh tvùj bude s tebou. ¹⁸ A odpovídáje král, øekl ženì: Medle, netaj pøede mnou toho, naè se já tebe vzeptám. I øekla žena: Mluv, prosím, pane mùj králi. ¹⁹ Tedy øekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho tohoto? I odpovědìla žena a øekla: Jako jest živa duše tvá, pane mùj králi, že¹ se nelze uchýliti na pravo aneb na levo ode všeho toho, což mluvil pán mùj král; nebo služebník tvùj Joáb, on¹ jest mi rozkázal, a on nauèìl služebnici tvou všechnìm slovùm tímto, ²⁰ A abych tak pøíkladnì vedla øeè tuto, zpùsobil to služebník tvùj Joáb. Ale pán mùj moudrý jest jako andìl Boží, vìda, což se koli dìje na zemi. ²¹ A protož øekl král Joábovi: Aj, již jsem to uèìnil. Jdiž tedy, pøiveì mládence Absolona. ²² I padl Joáb na tváø svou k zemi, a pokloniv se, podìkoval králi, a øekl Joáb: Dnes jest poznal služebník tvùj, že jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, pane mùj králi, ponìvadž jest král naplnil žádost služebníka svého. ²³ Tedy vstav Joáb, odšel do Gessur, a pøivedl Absolona do Jeruzaléma. ²⁴ I øekl král: Nech¹ se navrátì do domu svého, ale tváøi mé a¹ nevidí. A tak navrátìl se Absolon do domu svého, ale tváøi královské nevidìl. ²⁵ Nebylo pak žádného muže tak krásného jako Absolon ve všem Izraeli, aby takovou chválu mìl. Od paty nohy jeho až do vrchu hlavy jeho nebylo na nìm poškrvny. ²⁶ A když støihával vlasy hlavy své, (mìl pak obyèej každého roku je støihati, protože jej obtìžovaly, i støihával je), tedy vážíval vlasy hlavy své, a bývalo jich dvì stì lotù váhy obecné. ²⁷ Zrodìli se pak Absolonovi tøi synové a jedna dcera, jejíž jméno bylo Támar, kteráž byla žena vzezøení krásného. ²⁸ I byl Absolon v Jeruzalémì dvì létì, a tváøi královské nevidìl. ²⁹ A protož poslal Absolon k Joábovi, chtìje ho poslati k králi. Kterýžto nechtìl pøijítì k nìmu. I poslal ještì podruhé, a nechtìl pøijítì. ³⁰ Tedy øekl služebníkùm svým: Shlédnìte dìdinu Joábovu vedlé pole mého, kdežto má jeèmen; jdìte a spalte jej. I zapálili služebníci Absolonovi dìdinu tu. ³¹ A vstav Joáb, pøìšel k Absolonovi do domu jeho, a øekl jemu: Proè jsou služebníci tvoji zapálili dìdinu mou? ³² Odpovědìl Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobì, øka: Pøìi sem, a pošli tì k králi, abys øekl jemu: I proè jsem pøìšel z Gessur? Lépe mi bylo ještì tam zùstati. Protož nyní necha¹ uzøím tváø královu. Pakli¹ jest na mnì nepravost, nech¹ mne rozkáže zabiti. ³³ Tedy pøìšel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal Absolona. Kterýž pøìšed k králi, poklonil se na tváø svou až k zemi pøed nìm. I políbil král Absolona.

15

¹ I stalo se potom, že sobì najednal Absolon vozù a koní a padesáte mužù, kteøíž by bìhali pøed nìm. ² A vstáváje ráno Absolon, stával u cesty pøi brání, a každého muže, kterýž, maje pøi, šel k králi pro rozsouzení, povolával Absolon, øíkaje: Z kterého jsi ty mìsta? A když mu odpovědìl: Z toho a z toho pokolení Izraelského

jest služebník tvůj, ³ Øekl jemu Absolon: Hle, tvá pøe výborná jest a pravá, ale kdo by ti vyslyšel, není žádného u krále. ⁴ Øíkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil soudcím v zemi této, aby ke mnì chodil každý, kdož by mìl nesnáz a pøi, a dopomáhal bych jemu k spravedlnosti. ⁵ Ano i když nikdo pøicházel, klanije se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopì ho, políbil jej. ⁶ Èiníval pak Absolon tím zpùsobem všemu Izraelovi, kterýž pro rozsudek pøicházel k králi; a tak obracel k sobì Absolon srdce mužù Izraelských. ⁷ Stalo se také po ètyøidcìti letech, že øekl Absolon k králi: Nech¹ jdu, prosím, a splním slib svùj v Hebronu, který jsem uèinil Hospodinu. ⁸ Nebo byl uèinil slib služebník tvůj, když jsem bydlil v Gessur v Syrii, øka: Jestliže mne zase kdy pøivede Hospodin do Jeruzaléma, tedy službu jemu uèiním. ⁹ Jemuž øekl král: Jdi u pokoji. Kterýžto vstav, odšel do Hebronu. ¹⁰ I poslal Absolon špehéøe do všech pokolení Izraelských, aby øekli: Když uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kraluje¹ Absolon v Hebronu. ¹¹ S Absolonem pak šlo dvì stì mužù z Jeruzaléma pozvaných, ale šli v upøímnosti své, aniž co o tom vidìli. ¹² Poslal také Absolon pro Achitofele Gilonského, rádce Davidova, aby pøišel z místa svého Gilo, když mìl obítovati obìti. I stalo se spiknutí veliké, nebo lidu ustaviènì pøibývalo Absolonovi. ¹³ V tom pøišel posel k Davidovi, øka: Srdce Izraelských obrátilo se po Absolonovi. ¹⁴ Tedy øekl David všechnìm služebníkùm svým, kteøíž byli s ním v Jeruzalémì: Vstaòte a utecme, sic jinak nemohli bychom ujíti tváøi Absolonovy. Pospíšte, a¹ odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a neuvalil na nás zlého a nepohubil místa ostrostí meèe. ¹⁵ I øekli služebníci královští králi: Což by koli zvolil pán náš král, teì jsme služebníci tvoji. ¹⁶ A tak vyšel král se vši svou èeledí pišky; toliko zanechal král desìti ženin, aby doma hlídaly. ¹⁷ Když pak vyšel král a všecken lid pišky, postavili se na jednom místì zdaleka. ¹⁸ I šli všickni služebníci pøi nìm; též všickni Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gittejští, šest set mužù, kteøíž pøišli pišky z Gát, šli pøed králem. ¹⁹ Tedy øekl král k Ittai Gittejskému: Proè ty také jdeš s námi? Navra¹ se a zùstaò pøi králi; nebo cizozemec jsi, kterýž se tudíž zase odbéøeš k místu svému. ²⁰ Nedávnos pøišel, a již bych dnes tebou pohnouti mìl, abys s námi chodil? Já¹ zajisté pùjdu, kdež mi se nahodí. Navrať se a zprovoì zase bratøi své, a budiž s tebou milosrdenství a pravda. ²¹ Odpovídaje pak Ittai králi, øekl: Živ¹ jest Hospodin a živ¹ jest pán můj král, že na kterémkoli místì bude pán můj král, buì mrtev aneb živ, tu¹ bude i služebník tvůj. ²² I øekl David k Ittai: Podiž a pøejdi. I pøešel Ittai Gittejský a všickni muži jeho, i všecky dítky, kteréž byly s ním. ²³ Tedy plakala všechna zemì hlasem velikým, i všecken lid pøecházející. A tak pøešel král potok Cedron; i všecken lid pøešel proti cestì vedoucí na pouš¹. ²⁴ A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepøešel z místa. ²⁵ I øekl král Sádochovi: Dones zase truhlu Boží do místa. Jestliže¹ najdu milost pøed oèima Hospodinovýmá, pøivede¹ mne zase, a ukáže¹ mi ji i pøíbytek svùj. ²⁶ Pakli¹ øekne takto: Nelíbíš mi se, aj, teì jsem, nech¹ mi uèiní, což se mu dobrého vidí. ²⁷ Øekl ješti král Sádochovi knízi: Zdaliž ty nejsi vidoucí? Navrať se do místa u pokoji, Achimaas pak syn tvůj, a Jonata syn Abiatarùv, dva synové vaši, budou s vámi. ²⁸ Hle, já pobudu na rovinách poušti, dokudž nepøijde poselství od vás, skrze niž by mi oznámeno bylo. ²⁹ A tak donesl zase Sádoch a Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a zùstali tam. ³⁰ Ale David šel vzhùru k vrchu hory Olivetské, vstupuje a pláèe, maje pøikrytou hlavu svou; šel pak bos. Všecken také lid, kterýž byl s ním, pøikryl jeden každý hlavu svou, a šli, ustaviènì plaèíce. ³¹ Tedy povídáno Davidovi, že Achitofel jest s tìmi, kteøíž se spikli s Absolonem. I øekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine, radu Achitofelovu. ³² I stalo se, jakž pøišel David na vrch hory, aby se tam pomodlil Bohu, aj, potkal se s ním Chusai Architský,

maje roztržené roucho své a hlavu prstí posypanou. ³³ I řekl jemu David: Půjdeš-li se mnou, budeš mi bøemenem. ³⁴ Pakli se navrátíš do místa a díš k Absolonovi: Služebníkem tvým budu, ó králi, služebníkem zajisté otce tvého byl jsem již zdávna, již pak budu služebníkem tvým, tedy zrušíš radu Achitofelovu. ³⁵ Však tam budou s tebou Sádoch a Abiatar kníží. Protož cožkoli uslyšíš z domu krále, oznámíš Sádochovi a Abaitarovi knížím. ³⁶ Aj, tam s nimi jsou dva synové jejich, Achimaas Sádochův a Jonata Abiatarův, po nichž mi vzkážete, což byste koli uslyšeli. ³⁷ Šel tedy Chusai, přítel Davidův do místa; Absolon také přijel do Jeruzaléma.

16

¹ A když David sešel maličko s vrchu, aj Síba služebník Mifibozetův vyšel proti němu se dvěma osly osedlanými, na nichž nesl dvě stě chlebů, a sto hroznů suchých, a sto hrud fíků, a nádobu vína. ² I řekl král Síbovi: K čemu jsou tyto věci? Odpověděl Síba: Oslové pro čeled královskou k jízdě, chléb pak a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby se napil, kdož by ustal na poušti. ³ Opět král řekl: Kdež jest pak syn pána tvého? Odpověděl Síba králi: Aj, zůstal v Jeruzalémě, nebo řekl: Dnes navrátí mi dům Izraelský království otce mého. ⁴ Řekl ještě král Síbovi: Aj, tvé¹ jsou všechny věci, kteréž má Mifibozet. Jemuž řekl Síba s poklonou: Necha¹ vždycky tak nalézám milost před oěima tvýma, pane můj králi. ⁵ Tedy bral se král David do Bahurim, a aj, vyšel odtud muž z čeledi domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerův, kterýžto vždy jda, zloččil. ⁶ Ano i kamením házel na Davida, a na všechny služebníky krále Davida, ačkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po levici jeho. ⁷ A takto mluvil Semei, když mu zloččil: Vyjdi, vyjdi, vražedníče a nešlechtníče. ⁸ Obrátil¹ jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi místě kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštístí, nebo jsi vražedník. ⁹ I řekl Abizai syn Sarvie králi: I proč zloččí tento mrtvý pes pánu mému králi? Nech¹ jdu medle a setnu mu hlavu. ¹⁰ Ale král řekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že zloččí? Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zločči Davidovi, i kdož by směl říci: Proč tak činiš? ¹¹ Řekl ještě David k Abizai i ke všechněm služebníkům svým: Aj, syn můj, kterýž posel z života mého, hledá bezživotí mého, čím více nyní tento syn Jemini? Nechte ho, a¹ zloččí, nebo jemu rozkázal Hospodin. ¹² Snad popatří Hospodin na ssoužení mé, a odplatí mi Hospodin dobrým za zloččenství jeho dnes. ¹³ A tak šel David a muži jeho cestou. Semei také šel po stráni hory naproti němu, a jda, zloččil a házel kamením proti němu a zmítal prachem. ¹⁴ I přišel král a všecken lid, kterýž byl s ním, ustalý, a odpočinul tu. ¹⁵ Absolon pak i všecken lid Izraelský přišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním. ¹⁶ A když přišel Chusai Architský, přítel Davidův k Absolonovi, řekl Chusai Absolonovi: Živ buď král, živ buď král. ¹⁷ Tedy řekl Absolon k Chusai: Toliž jest vděčnost tvá k příteli tvému? Proč jsi nešel s přítelem svým? ¹⁸ Odpověděl Chusai Absolonovi: Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i všickni muži Izraelští, toho budu a s tím zůstanu. ¹⁹ Přesto komuž bych já sloužiti měl? Zdali ne synu jeho? Jakož jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobě. ²⁰ Řekl pak Absolon Achitofelovi: Raďtež, co máme činiti? ²¹ Odpověděl Achitofel Absolonovi: Vejdi k ženinám otce svého, kterýchž zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší všecken Izrael, žeš se zotklivil otci svému, a zsilí se ruce všech, kteříž jsou s tebou. ²² A protož rozbili Absolonovi stan na paláci. I všel Absolon k ženinám otce svého před oěima všeho Izraele. ²³ Rada pak Achitofelova, kterouž dával toho času, byla, jako by se kdo doptával na oě Boží. Taková byla každá rada Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.

17

¹ Øekl ještì Achitofel Absolonovi: Nech¹ medle vyberu dvanácte tisíc mužù, abych vstana, honil Davida noci této. ² A dostihna ho, dokudž jest ustalý a zemdlené má ruce, pøedisím jej, a uteèe všecken lid, kterýž jest s ním, i zamorduji krále samého. ³ A tak obrátím všecken lid k tobì; nebo jako bych je všechny obrátil, když zhyne ten muž, kteréhož ty hledáš. O lid ty se nic nestarej. ⁴ I líbila se ta øeè Absolonovi i všechnìm starším Izraelským. ⁵ A však øekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského, abychom slyšeli, co i on mluvitì bude. ⁶ Když pak pøišel Chusai k Absolonovi, mluvil k nìmu Absolon, øka: Takto mluvil Achitofel. Máme-li uèiniti vedlé øeèi jeho, èili nic? Povìz ty. ⁷ Tedy øekl Chusai Absolonovi: Není¹ dobrá rada, kterouž dal Achitofel nyní. ⁸ Dále mluvil Chusai: Ty víš o otci svém i mužích jeho, že jsou udatní, k tomu zjitøení na mysli, jako nedvidice osiøelá v poli. Nadto otec tvùj jest muž váleèný, kterýž nebude nocovati s lidem. ⁹ Nýbrž nyní spíše v záloze stojí v nijaké jeskyni, aneb v nikterém jiném místì. I stalo by se, jestliže by kteøí padli z tich tvých pøi zaèátku, že každý, kdož by o tom uslyšel, øekl by: Stala se porážka v lidu, kterýž postoupil po Absolonovi. ¹⁰ A tak by i silných rekù srdce, kteréž jest jako srdce lva, škodlivì osláblo; nebo ví všecken Izrael, že jest zmužilý otec tvùj, a silní ti, kteøíž jsou s ním. ¹¹ Ale radím, abys, shromáždì k sobì všecken Izrael od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest jako písek pøi moøi, ty sám životní vytáhl k boji. ¹² A tak potáhneme proti nìmu, na kterém by koli místì nalezen býti mohl, a pøipadneme na něj, jako padá rosa na zemi; i nepozůstane¹ z niho, totiž ze všech mužù, kteøíž jsou pøi nìm, ani jednoho. ¹³ Jestliže by se pak shrnul do místa, snesou všecken lid Izraelský k tomu místu provazy, a vtrhneme je až do potoka, tak aby tam ani kaménka nebylo lze najítì. ¹⁴ I øekl Absolon a všickni muži Izraelští: Lepší¹ jest rada Chusai Architského, než rada Achitofelova. Hospodin zajisté to zpùsobil, aby zrušena byla rada Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby tak uvedl Hospodin na Absolona zlé vìci. ¹⁵ Oznámil pak to Chusai Sádochovi a Abiatarovi knížím: Tak a tak radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a takto jsem radil. ¹⁶ Nyní tedy pošlete rychle a oznamte Davidovi, økouce: Nezůstavej pøes noc na rovinách pouští, ale pøeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s ním. ¹⁷ Jonata pak a Achimaas stáli u studnice Rogel. I šla tam dìveèka a povidìla jim, aby oni jdouce, oznámili to králi Davidovi; nebo nesmìli se ukázati aneb vjíti do místa. ¹⁸ A však uzøel je služebník, a oznámil Absolonovi. Proèež odšedše oba rychle, vešli do domu muže v Bahurim, kterýž mìl studnici na dvoøe svém. I spustili se do ní. ¹⁹ A žena vzavši plachtu, rozestøela ji na vrch studnice, a nasypala na ni krup. A tak nebyla ta vìc spatøína. ²⁰ Nebo když pøišli služebníci Absolonovi k ženì do domu a øekli: Kde jest Achimaas a Jonata? odpovìdìla jim žena: Pøešli¹ jsou ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše, navrátili se do Jeruzaléma. ²¹ A když oni odešli, tito vystoupivše z studnice, šli a oznámili králi Davidovi a øekli jemu: Vstaòte a pøepravte se rychle pøes vodu, nebo toto radil proti vám Achitofel. ²² Protož vstav David a všecken lid, kterýž byl s ním, pøepravili se pøes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezůstal ani jeden, ješto by se nepøepravil pøes Jordán. ²³ Tedy Achitofel vida, že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal osla, a vstav, odjel do domu svého, do místa svého. A uèiniv poøízení v èeledi své, obìsil se a umøel; i pochován jest v hrobì otce svého. ²⁴ David pak byl již pøišel do Mahanaim, když se Absolon pøepravil pøes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním. ²⁵ A tu ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem. (Byl pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra Izraelský, kterýž všel k Abigail dceøi Náchas, sestøe Sarvie matky Joábovy.) ²⁶ I položil se Izrael a Absolon v zemi Galád. ²⁷ Stalo se pak, když pøišel David do Mahanaim, že Sobi syn Náchas z Rabbat synù Ammon, a Machir syn Amielùv z Lodebar, a Barzillai

Galádský z Rogelim, ²⁸ Lùže, èíše a nádoby hlinìné, též pšenice, jeèmene, mouky, krup, bobu, šocovice a pražmy, ²⁹ Ano i medu, másla a ovcí i syrù kravských pøinesli Davidovi a lidu, kterýž s ním byl, aby jedli. Nebo øekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žíznlivý na té poušti.

18

¹ Seètl pak David lid, kterýž mìl s sebou, a ustanovil nad nimi hejtmany a setníky. ² I uvedl David tøetinu lidu v správu Joábovu, a tøetinu v správu Abizai syna Sarvie, bratra Joábova, a tøetinu v správu Ittai Gittejského. A øekl král lidu: I já¹ také potáhnu s vámi. ³ Ale lid øekl: Nikoli nepotáhneš; nebo jestliže bychom i utíkali, nebudou¹ na to velmi dbáti, aniž, by nás i polovici zbili, budou toho velmi vážit. Ty sám zajisté jsi jako z nás deset tisícù, protož lépe bude, abys nám byl v mìsti ku pomoci. ⁴ I øekl jim král: Což se vám za dobré vidí, uèiním. Tedy stál král u brány, a všecken lid vycházel po stu a po tisíci. ⁵ Pøikázal pak král Joábovi a Abizai a Ittai, øka: Zacházejtež mi pikni s synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když pøikazoval král všecním hejtmanùm o Absolonovi. ⁶ A tak vytáhl lid do pole proti lidu Izraelskému, a byla bitva v lese Efraim. ⁷ I poražen jest tu lid Izraelský od služebníkù Davidových, a stala se tu porážka veliká v ten den až do dvadeceti tisícù. ⁸ Nebo když ta bitva rozšíøila se po vši krajinì, více pohubil lidu les, nežli jich požral meè toho dne. ⁹ Potkal se pak Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon jel na mezku, (i poslal mezek pod hustý dub veliký), a uvázl za hlavu v stromu tom, tak že visel mezi nebem a zemí. Ale mezek, kterýž pod ním byl, odbíhl pryè. ¹⁰ To uzøev jeden, oznámil Joábovi, øka: Hle, vidí jsem Absolona, an visí na dubi. ¹¹ I øekl Joáb muži, kterýž mu to oznámil: Aj, vidíš. Proèež jsi ho tam nesrazil na zem? A já byl¹ bych povinen dáti deset lotù støíbra a pás rytíøský jeden. ¹² Odpovìdìl muž ten Joábovi: A já, bych i odeètených mìl na ruce své tisíc lotù støíbra, nevztáhl bych ruky své na syna králova; nebo jsme slyšeli, kterak pøikazoval král tobì a Abizai a Ittai, øka: Šetøte všickni syna mého Absolona; ¹³ Leè bych se dopustiti chtìl sám proti duši své nepravosti. Ale nebývá¹ nic tajno pøed králem, a ty bys sám proti mnì stál. ¹⁴ I øekl Joáb: Nebudu¹ se tu meškati s tebou. Protož vzav tøi kopí do ruky své, vrazil je do Absolona, an ještì živ byl na dubi. ¹⁵ A obskoèivše Absolona deset služebníkù, odincù Joábových, bili jej a zabili. ¹⁶ V tom zatroubil Joáb v troubu. I vrátil se lid od honinì Izraele; nebo zdržel Joáb lid. ¹⁷ A vzavše Absolona, uvrhli jej v tom lese do jámy veliké, a nametali na nìj hromadu kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael zutíkali jeden každý do stanù svých. ¹⁸ (Absolon pak vzal byl a vyzdvihl sobì za života svého sloup v údolí královském; nebo byl øekl: Nemám syna, aby zùstala pamìt jména mého. Protož nazval ten sloup jménem svým, kterýž slove místo Absolonovo až do dnešního dne.) ¹⁹ Tedy Achimaas syn Sádochùv øekl: Medle, nech¹ bižím, abych zvištoval králi, že ho vysvobodil Hospodin z ruky nepøatel jeho. ²⁰ I øekl jemu Joáb: Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš to jiného dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králùv umøel. ²¹ Potom øekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvištuj králi, co jsi vidìl. A pokloniv se Chuzi Joábovi, bižel. ²² Mluvil pak ještì Achimaas syn Sádochùv, a øekl Joábovi: Buì, jak buì, medle, nech¹ já také bižím za Chuzi. Odpovìdìl Joáb: Proè bys ty bižel, synu mùj, když nemáš, co bys dobrého zvištoval? ²³ I øekl: Buì, jak buì, pobìhnu. Odpovìdìl mu: Biž. A tak bižel Achimaas cestou pøímìjší a pøedbìhl Chuzi. ²⁴ David pak sedìl mezi dvìma branami. I vyšel strážný na vrch brány na zed, kterýž pozdvihl oèi svých, uzøel, a hle, muž bižel sám. ²⁵ Tedy volaje strážný, oznámil králi. I øekl král: Jest-li¹ sám, dobré poselství nese. A když ten šel pøedce a pøibližoval se, ²⁶ Uzøel ještì strážný muže druhého bižícího. I zavolał strážný na

branného a řekl: Hle, opít muž bízí sám. Tedy řekl král: I ten¹ v poselství bízí.
²⁷ Řekl ještě strážný: Vidím bít prvního, jako bít Achimaasa syna Sadochova. I řekl král: Dobrýť to muž, protože s dobrým poselstvím jde. ²⁸ Tedy volaje Achimaas, řekl králi: Pokoj tobě. A pokloniv se králi tváří svou k zemi, řekl: Požehnaný Hospodin Bůh tvůj, kterýž podmanil muže ty, kteříž pozdvihli rukou svých proti pánu mému králi. ²⁹ I řekl král: Dobře-li se má syn můj Absolon? Odpověděl Achimaas: Viděl jsem hluk veliký, když posílal služebníka králova Joáb, a mne služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo. ³⁰ Jemuž řekl král: Odstup a stůj tamto. I odstoupil a stál. ³¹ A v tom Chuzi přišel, řekl: Zvístuje se pánu mému králi, že vysvobodil tě dnes Hospodin z ruky všech povstávajících proti tobě. ³² Ale král řekl k Chuzi: Jest-liž živ syn můj Absolon? Odpověděl Chuzi: Nech¹ jsou tak, jako syn králov, nepřátelé pána mého krále, i všickni, kteříž povstávají proti tobě ke zlému. ³³ I zarmoutil se král, a vstoupiv do horního pokoje na brání, plakal a jda, mluvil takto: Synu můj Absolone, synu můj, synu můj Absolone! Ó kdybych byl umřel za tebe, Absolone synu můj, synu můj!

19

¹ I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláče a nařká pro Absolona. ² Pročež obrátilo se to vysvobození toho dne v kvílení všemu lidu; nebo slyšel lid v ten den, že bylo praveno: Zámutek má král pro syna svého. ³ A tak kradl se lid toho dne, vcházíje do města, jako se krade lid, když se stydí, utíkaje z boje. ⁴ Král pak zakryl tvář svou, a křičel král hlasem velikým: Synu můj Absolone, Absolone synu můj, synu můj! ⁵ Tedy všed Joáb k králi do domu, řekl: Zahanbil jsi dnes tváři všech služebníků svých, kteříž vysvobodili život tvůj dnes, a život synů tvých i dcer tvých, a život žen tvých i život ženin tvých, ⁶ Miluje ty, kteříž tě mají v nenávisti, a v nenávisti mají ty, kteříž tě milují; nebos dokázal dnes, že sobě nevážíš hejtmanů a služebníků. Shledal¹ jsem to zajisté dnes, že kdyby byl Absolon živ zůstal, bychom pak všickni dnes byli pobiti, tedy dobře by se tobě to líbilo. ⁷ Protož nyní vstana, vyjdi, a mluv ochotně k služebníkům svým; nebo přisahám¹ skrze Hospodina, jestliže nevyjdeš, že¹ nezůstane žádný s tebou této noci, a to¹ bude tobě horší, nežli všechny zlé věci, kteréž na tebe přišly od mladosti tvé až dosavad. ⁸ A tak vstav král, posadil se v brání. I povídáno bylo všemu lidu tímto slovy: Aj, král sedí v brání. I přišel všecken lid před oblíčením krále, ale lid Izraelský byl zutíkal jeden každý do svých stanů. ⁹ Tedy všecken lid hádal se vespolek ve všech pokoleních Izraelských, a pravili: Král vytrhl nás z ruky nepřátel našich, a tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a teď nyní utekl z země před Absolonem. ¹⁰ Absolon pak, kteréhož jsme pomazali sobě, zahynul v boji. Nyní tedy, proč zanedbáváte přivést zase krále? ¹¹ Protož král David poslal k Sadochovi a Abiatarovi knížím, s tímto slovy: Mluvte k starším Judským, ůkouce: Proč máte býti poslední v uvedení zase krále do domu jeho? (Nebo oě všeho lidu Izraelského donesla se krále o uvedení jeho do domu jeho.) ¹² Bratři moji jste, kost má a tělo mé jste; proč tedy máte býti poslední v uvedení zase krále? ¹³ A Amazovi také řcete: Zdaliž ty nejsi kost má a tělo mé? Toto a¹ mi učiní Bůh a toto přídá, jestliže nebudeš hejtmanem vojska přede mnou po všechny dny na místo Joába. ¹⁴ I naklonil srdce všech mužů Judských, jako muže jednoho, aby poslali k králi, ůkouce: Navrať se ty i všickni služebníci tvoji. ¹⁵ Tedy navrátil se král, a přišel až k Jordánu. Lid pak Judský byl přišel do Galgala, aby se bral vstříc králi, a převedl jej přes Jordán. ¹⁶ Pospíšil také Semei syn Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s lidem Judským vstříc králi Davidovi. ¹⁷ A tisíc mužů bylo s ním z Beniamin. Síba také služebník domu Saulova, s patnácti syny svými, a dvadeti služebníků jeho s ním, přepravili se přes Jordán před krále. ¹⁸ I přeplavili lodí, aby převezli ěled

královskou a uèinili, což by se jemu líbilo. Semei pak syn Gerùv padl pøed králem, když se pøepraviti mìl pøes Jordán. ¹⁹ A øekl králi: Nepoèítej mi pán mùj nepravosti, a nezpomínej, co neprávì uèinil služebník tvùj toho dne, když vyšel pán mùj král z Jeruzaléma, aby to mìl skládati král v srdci svém. ²⁰ Nebo¹ zná služebník tvùj, že zhøešil, a aj, pøišel jsem dnes prvé, než kdo ze všì èeledi Jozefovy, abych vyšel vstøíc pánu svému králi. ²¹ I odpovìdìl Abizai syn Sarvie a øekl: A což nebude zabít Semei, proto že zloøeèil pomazanému Hospodinovu? ²² Ale David øekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-liž má zabít býti nikdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že dnes jsem králem nad Izraelem. ²³ Tedy øekl král k Semei: Neumøeš. I pøisáhl mu král. ²⁴ Mifibozet také vnuk Saulùv vyjel vstøíc králi. (Neošetøoval pak byl noh svých, ani brady nespravoval, ani šatù svých nepral od toho dne, jakž byl odšel král, až do dne, když se navrátil v pokoji.) ²⁵ A když pøišel do Jeruzaléma, vyšel vstøíc králi. I øekl jemu král: Proè jsi neodšel se mnou, Mifibozete? ²⁶ Kterýž odpovìdìl: Pane mùj králi, služebník mùj oklamal mne. Øekltì byl zajisté služebník tvùj: Osedlám sobì osla, abych vsedna na něj, bral se s králem, proto že jest kulhavý služebník tvùj. ²⁷ I osoèil služebníka tvého u pána mého krále, ale pán mùj král jest jako andìl Boží, uèiniž tedy, což¹ se dobrého vidí. ²⁸ Nebo všickni z domu otce mého byli jsme hodni smrti pøed pánem mým králem, a však jsi zasadil služebníka svého mezi ty, kteøíž jedí chléb stolu tvého. K èemuž bych více právo mìl, a oè se více na krále domlouval? ²⁹ Jemuž øekl král: Proè šíøíš øeè svou? Vyøkl¹ jsem. Ty a Síba rozdìlte se statkem. ³⁰ Ještì øekl Mifibozet králi: Tøebas nech¹ všechno vezme, když se jen navrátil pán mùj král v pokoji do domu svého. ³¹ Ano i Barzillai Galádský vyšel z Rogelim, a pøepravil se s králem pøes Jordán, aby ho zprovodil za Jordán. ³² Byl pak Barzillai velmi starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval krále stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl èlovìk bohatý velmi. ³³ I øekl král k Barzillai: Poì se mnou, a chovati ti budu pøi sobì v Jeruzalémì. ³⁴ Ale Barzillai odpovìdìl králi: Jacíž jsou dnové viku mého, abych šel s králem do Jeruzaléma? ³⁵ V osmdesáti letech jsem dnes. Zdaliž mohu rozeznati mezi dobrým a zlým? Zdaliž okušením rozezná služebník tvùj, co bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati mohu již hlasu zpìvákù a zpìvakyní? Proè by tedy služebník tvùj dèle býti mìl bøemenem pánu svému králi? ³⁶ Malièko ještì pùjde služebník tvùj za Jordán s králem; nebo proè by mi se takovou odplatou král odplacovati mìl? ³⁷ Nech¹ se navrátí, prosím, služebník tvùj, a¹ umru v mìstì svém, kdež jest hrob otce mého a matky mé. Aj, služebník tvùj Chimham pùjde se pánem mým králem, jemuž uèiniš, což¹ se dobrého viditi bude. ³⁸ I øekl král: Dobøe, nech¹ jde se mnou Chimham, a uèiním jemu, což se tobì za dobré viditi bude; nadto èehožkoli požádáš ode mne, to¹ uèiním. ³⁹ A když se pøepravil všecken lid pøes Jordán, král také pøepravil se. I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se na místo své. ⁴⁰ A tak bral se král do Galgala a Chimham s ním; všecken také lid Judský provázeli krále, též i polovice lidu Izraelského. ⁴¹ A aj, všickni muži Izraelští pøišedše k králi, øekli jemu: Proè jsou ti ukradli bratøí naši, muži Juda, a pøevedli krále a èeled jeho pøes Jordán, i všechny muže Davidovy s ním? ⁴² I odpovìdìli všickni muži Judští mužùm Izraelským: Proto že král jest pøibuzný náš. A proè se hníváte o to? Zdaliž nás za to král pokrmý opatroval? Zdaliž nám jaké dary dal? ⁴³ Odpovídajíce pak muži Izraelští mužùm Judským, øekli: Deset dílù máme v králi, a protož i v Davidovi máme více nežli vy. Proèež tedy málo jste nás sobì vážili? Zdaliž jsme my prvé o to nemluvili, abychom zase pøivedli krále svého? Ale tvrdší byla øeè mužù Judských nad øeè mužù Izraelských.

20

¹ Pøišel pak tu náhodou èlovìk nešlechetný, jehož jméno bylo Seba, syn Bichri, muž

Jemini. Ten zatroubil v troubu a øekl: Nemáme¹ my dílu v Davidovi, ani dìdictví v synu Izai;obra¹ se jeden každý k stanùm svým, ó Izraeli. ² A tak všickni muži Izraelští odstoupili od Davida za Sebou synem Bichri, ale muži Judští pøidrželi se krále svého od Jordánu až do Jeruzaléma. ³ David pak pøišel do domu svého do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž byl nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a choval je, ale nevcházel k nim. A zůstaly zavøené až do dne smrti své v vdovství. ⁴ Potom øekl král Amazovi: Svolej mi muže Judské do třetího dne, ty také se tu postav. ⁵ A tak odšel Amaza, aby svolal lid Judský, ale prodílil mimo urèitý èas, kterýž mu byl uložil. ⁶ Protož øekl David Abizai: Již nyní hùøe nám èiniti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi služebníky pána svého, a hoò jej, aby sobì nenalezl míst hrazených, a tak ušel by nám s oèí. ⁷ Tedy táhli za ním muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a všickni udatní vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu syna Bichri. ⁸ A když byli u kamene toho velikého, kterýž jest v Gabaon, Amaza potkal se s nimi. Joáb pak byl opásán po sukni, v kterouž byl obleèen, na níž také mìl pøipásaný meè k bedrám v pošvi své, kterýž snadnì vytrhnouti i zase vstrèiti mohl. ⁹ I øekl Joáb Amazovi: Dobøe-li se máš, bratøe mùj? A ujal Joáb pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil. ¹⁰ Ale Amaza nešetøil se meèem, kterýž byl v ruce Joábovi. I ranil ho jím pod páté žebro, a vykydl støeva jeho na zem jednou ranou, a umøel. I honili Joáb a Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri. ¹¹ Tedy stoje tu jeden podlé nìho z služebníkù Joábových, øekl: Kdokoli pøeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi za Joábem. ¹² Amaza pak válel se ve krvi prostøed cesty. A vida onen, že se zastavoval všecken lid, odvlékl Amazu s cesty do pole, a uvrhl na nìj roucho, vida, že každý, kdož šel mimo nìj, zastavoval se. ¹³ A když byl odvlèen z cesty, šel jeden každý za Joábem, aby honili Sebu syna Bichri. ¹⁴ (Kterýžto prošel všechna pokolení Izraelská do Abel Betmaacha se všechnìmi Berejskými, kteøíž se byli shromáždili a šli za ním.) ¹⁵ A pøitáhše, oblehli jej v Abel Betmaacha, a uðilali násyp proti místu, kteréž se bránilo z bašt; všecken pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti zed. ¹⁶ V tom zvolala jedna rozumná žena z místa: Slyšte, slyšte! Rcete medle Joábovi: Pøistup sem, a budu s tebou mluvit. ¹⁷ Kterýž když k ní pøistoupil, øekla žena: Ty-li jsi Joáb? Odpovìdìl: Jsem. I øekla jemu: Poslyš slov služebnice své. Odpovìdìl: Slyším. ¹⁸ Protož mluvila, økuci: Tak¹ jsou rozmlouvali hned s poèátku, økouce: Bez pochyby že¹ se ptáti budou Abelských, a tak se spraví. ¹⁹ Já¹ jsem jedno z pokojných a vìrných Izraelských, ty pak usiluješ zkaziti místo, a to ještì hlavní místo v Izraeli. I proèež usiluješ sehliti dìdictví Hospodinovo? ²⁰ Tedy odpovìdìl Joáb a øekl: Odstup, odstup to ode mne, abych sehliti a zkaziti chtìl. ²¹ Není¹ toho, ale muž z hory Efraim, jménem Seba, syn Bichri, pozdvihl ruky své proti králi Davidovi. Vydejte ho samého, a odtrhnem¹ od místa. I øekla žena Joábovi: Hle, hlava jeho vyvržena bude tobì pøes zed. ²² A tak zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že s'avše hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi. Kterýžto když zatroubil v troubu, rozešli se od místa jeden každý do stanù svých. Joáb také vrátil se do Jeruzaléma k králi. ²³ Byl pak Joáb pøedstaven všemu vojsku Izraelskému, a Banaiáš syn Joiadùv nad Cheretejskými a Peletejskými. ²⁴ Též Aduram byl nad platy, a Jozafat syn Achiludùv byl kanclíøem, ²⁵ A Seiáš písavem, Sadoch pak a Abiatar byli knížìmi. ²⁶ Híra také Jairský byl knížetem Davidovým.

21

¹ Byl pak hlad za dnù Davidových tøi léta poøád. I hledal David tváøi Hospodinovy. Jemuž øekl Hospodin: Pro Saule a pro dùm jeho vražedlný, nebo zmordoval Gabaonitské. ² Tedy povolav král Gabaonitských, mluvil k nim. (Gabaonitští pak nebyli z synù Izraelských, ale z ostatkù Amorejských, jimž aèkoli byli synové Izraelští

pøísaou se zavázali, však Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro syny Izraelské a Judské.) ³ A øekl David Gabaonitským: Což vám uèiním a èím vás spokojím, abyste dobroøeèili dìdictví Hospodinovu? ⁴ Odpovìdili jemu Gabaonitští: Není nám o støíbro ani o zlato èiniti s Saulem a domem jeho, ani o bezživotí nikoho z Izraele. I øekl: Cožkoli díte, uèiním vám. ⁵ Kteøíž øekli králi: Muže toho, kterýž vyhubil nás, a kterýž ukládal o nás, vyhladíme, aby nezùstal v žádných konèinách Izraelských. ⁶ Nech¹ jest nám dáno sedm mužù z jeho synù, a zvísíme je Hospodinu u Gabaa Saulova, kteréhož byl vyvolil Hospodin. I øekl král: Já dám. ⁷ Odpustil pak král Mifibozetovi synu Jonaty, syna Saulova, pro pøísaou Hospodinovu, kteráž byla mezi nimi, mezi Davidem a Jonatou synem Saulovým. ⁸ Ale vzal král dva syny Rizpy dcery Aja, kteréž porodila Saulovi, Armona a Mifibozeta, a pít synù sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila Adrielovi synu Barzillai Molatitského. ⁹ I vydal je v ruku Gabaonitských, kteréž zvišeli na hoøe pøed Hospodinem. A tak kleslo tìch sedm spolu, a zbiti jsou pøi zaèátku žnì, když poèínali žiti jeèmene. ¹⁰ Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žínì, prostøela ji sobì na skále pøi zaèátku žnì, dokudž nepršel na nì déš¹ s nebe, a nedala ptákùm nebeským sedati na nì ve dne, ani pøicházeti zvìi polní v noci. ¹¹ Tedy oznámeno jest Davidovi, co uèinila Rizpa dcera Aja, ženina Saulova. ¹² Protož odšed David, vzal kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho od starších Jábes Galád, kteøíž byli je ukradli na ulici Betsan, kdežto byli je zvišeli Filistinští v ten den, když porazili Filistinští Saule v Gelboe. ¹³ Vzal, pravím, odtud kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho; i kosti tìch, kteøíž zvišeni byli, sebrali. ¹⁴ A pochovali je s kostmi Saulovými a Jonaty syna jeho, v zemi Beniamin, v Sela, v hrobì Cis otce jeho; a uèinili všecko, což byl pøikázal král, a potom slitoval se Bùh nad zemí. ¹⁵ Vznikla pak opìt válka Filistinských proti Izraelovi. I vytáhl David a služebníci jeho s ním, a bili se s Filistinskými, tak že ustal David. ¹⁶ Tedy Izbibenob, kterýž byl z synù jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tøi sta lotù oceli, a mìl pøipásaný k sobì meè nový), myslil zabiti Davida. ¹⁷ Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv toho Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi pøisáhli, økouce jemu: Nepùjdeš více s námi do boje, abys nezhasil svíce Izraelské. ¹⁸ Opìt byla válka v Gob s Filistinskými. Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu, kterýž byl z synù téhož obra. ¹⁹ Byla ješti i jiná válka s Filistinskými v Gob, kdež Elchánan syn Járe Oregim Betlémský zabil bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo døevo jako vratidlo tkadlcovské. ²⁰ Potom byla také válka v Gát. A byl tam muž veliké postavy, kterýž mìl u rukou a u noh po šesti prstech, všech ètyømecítma, a byl také syn toho obra. ²¹ Ten když hanìl Izraele, zabil ho Jonata, syn Semmaa bratra Davidova. ²² Ti ètyøi byli synové jednoho obra v Gát, kteøíž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníkù jeho.

22

¹ Mluvil pak David Hospodinu slova písnì této v ten den, když ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepøátel jeho, i z ruky Saulovy. ² A øekl: Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj se mnou. ³ Bùh skála má, doufati budu v nìho; štít můj a roh spasení mého, vyvýšení mé a útoèištì mé, spasitel můj, kterýž od násilí vysvobozuje mne. ⁴ Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepøátel svých vysvobozen jsem. ⁵ Nebo obklíèily mne byly úzkosti smrti, a proudové bezbožných pøedísili mne. ⁶ Bolesti smrtelné obstoupily mne, a osídla smrti zachvátila mne. ⁷ V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a kòik můj pøišel v uši jeho. ⁸ Tedy pohnula se a zatøásla zemí, základové nebes pohnuli se, a tøásli se pro rozhnívání jeho. ⁹ Dým vycházel z chòipí jeho, a oheò zžirající z úst jeho, od nìhož se uhlí roznítìlo. ¹⁰ Nakloniv nebes, sstoupil,

a mrákota byla pod nohama jeho. ¹¹ I vsedl na cherubín a letěl, a spatřil jest na peřích vítrůvém. ¹² Položil temnosti vůkol sebe jako stany, shrnutí vod, oblaky husté. ¹³ Od blesku oblíbeného jeho rozpálilo se uhlí oheň. ¹⁴ Hřímá s nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj. ¹⁵ Vystřelil i střely, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání, jímž je porazil. ¹⁶ I ukázaly se hlubiny mořské, a odkrytí jsou základové okružku, pro zúživé kárání Hospodinovo, pro dmýchání větru chvějí jeho. ¹⁷ Poslav s výsosti, přijal mne, vytáhl mne z vod velikých. ¹⁸ Vysvobodil mne od nepřítele mého silného, od těch, kteříž mne nenávidili, ačkoli silnější mne byli. ¹⁹ Předstihli mne v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. ²⁰ Kterýž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil mne, nebo sobě oblíbil mne. ²¹ Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou svých odplatil mi. ²² Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého. ²³ Všichni jistě soudové jeho jsou před oblíbeným svým, aniž jsem od kterých ustanovení jeho odstoupil. ²⁴ A tak byv dokonalý před ním, šetřil jsem, abych se nedopustil nepravosti. ²⁵ Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, vedle čistoty mé před očíma jeho. ²⁶ Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k upomínému upomín se máš. ²⁷ K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš. ²⁸ Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale před vysokomyslnými očima své sklopuješ. ²⁹ Ty jistě jsi svíce má, ó Hospodine. Hospodin jistě osvětluje temnosti mé. ³⁰ Nebo v tobě probíhl jsem vojska, v Bohu svým přeskočil jsem zed. ³¹ Toho Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy přetrvávají; on¹ jest štít všech, kteříž doufají v něho. ³² Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina? A kdo jest skalou kromě Boha našeho? ³³ Bůh jest síla má i vojska mého, on¹ působí volnou cestu mou. ³⁴ ěiní nohy mé jako laní, a na vysokých místech svých postavuje mne. ³⁵ Cvičí ruce mé k boji, tak že láma lůžka ocelivá rukama svými. ³⁶ Nebo dal mi štít spásení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne. ³⁷ Rozšířil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly nohy mé. ³⁸ Honil jsem nepřátely své a zahladil jsem je, aniž jsem se navrátil, dokudž jsem jich nevyplnil. ³⁹ Docela jsem je vyhubil a sprobodal jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod nohy mé. ⁴⁰ Ty jistě, Bože, přepásals mne udatností k boji, porazils pode mne ty, kteříž povstávají proti mně. ⁴¹ Nýbrž dals mi šíji nepřátel svých, těch, kteříž v nenávisti měli mne, a vyplnil jsem je. ⁴² Ohlédali se, ale nebyl, kdo by vysvobodil, k Hospodinu, ale nevyslyšel jich. ⁴³ I potěšil jsem je jako prach země, jako bláto na ulicích potlačil a rozptýlil jsem je. ⁴⁴ Ty jsi mne vytrhl z rukou lidu mého, zachovals mne, abych byl za hlavu národům; lid neznámý mně sloužil. ⁴⁵ Cizozemci lhali mi, a jakž zaslechli, uposlechli mne. ⁴⁶ Cizozemci svadli, a těasli se i v ohradách svých. ⁴⁷ Živ¹ jest Hospodin, a požehnaná skála má; protože¹ jest vyvyšován Bůh, skála spásení mého, ⁴⁸ Bůh silný, kterýž dává mi pomsty a podmaňuje mi lidi. ⁴⁹ Vyvodíš mne z prostřed nepřátel svých, a nad povstávajícími proti mně vyvyšuješ mne, ělovíka nepravého mne zbavuješ. ⁵⁰ Protož chváliti tě budu, Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati budu. ⁵¹ On¹ jest hrad jistého spásení krále svého, a ten, kterýž ěiní milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

23

¹ Tato jsou pak poslední slova Davidova: Ěekl David syn Izai, ěekl, pravím, muž, kterýž jest velice zvýšený, pomazaný Boha Jakobova, a libý v zpívání Izraelských: ² Duch Hospodinův mluvil skrze mne, a oheň jeho jazykem svým vynesena. ³ Ěekl mi Bůh Izraelský, mluvila skála Izraelská: Kdo panovati bude nad lidem, bude¹ spravedlivý, panující v bázi Boží. ⁴ Rovně jako bývá světlo jitřní, když slunce vychází ráno bez oblaků, a jako mocí tepla a deště roste bylina z země: ⁵ Tak jistě dům

mùj pøed Bohem; nebo smlouvu vìenou uèinil se mnou, kteráž všelijak upevnìna a ostøíhána bude. A to¹ jest všecko mé spasení a všeliká útìcha, že nic tak vzdìlavati se nebude. ⁶ Bezbožní pak všickni vyplénìni budou jako trní, kteréž rukou bráno nebývá. ⁷ Ale kdož by se ho chtìl dotknouti, vezme železo a žerì, aneb ohnìm docela spálí je tu, kdež zrostlo. ⁸ Tato jsou jména nejudatnìjších Davidových: Jošeb Bašebet Tachmonský, pøední z vùdcù, jehož rozkoš byla s kopím pojednou udeøiti na osm set ku pobití jich. ⁹ A po nìm Eleazar syn Dodi, syna Achochi, mezi tømí silnými, kteøíž byli s Davidem, když se opovážili proti Filistinským shromáždìným tam k boji, když již byli odtáhli muži Izraelští. ¹⁰ Ten vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se pøi meìi. V ten den zajisté uèinil Hospodin vysvobození veliké, tak že se lid za ním navrátil, toliko aby koøisti vzebral. ¹¹ Po nìm pak byl Samma syn Age Hararský. Nebo když se byli shromáždili Filistinští v hromadu tu, kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a lid utekl pøed Filistinskými: ¹² Tedy postavil se u prostøed dílu toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I uèinil Hospodin vysvobození veliké. ¹³ Sstoupili také ti tøi z tøidcítì pøedních, a pøišli ve žni k Davidovi do jeskynì Adulam, když vojsko Filistinské leželo v údolí Refaim. ¹⁴ (Nebo David tehdáž byl v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma.) ¹⁵ Zechtìlo se pak Davidovi vody, a øekl: Ó by mi nikdo dal pítì vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány! ¹⁶ A protož probívše se ti tøi udatní skrze vojsko Filistinských, navážili vody z èisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak nechtìl jí pítì, ale obitoval ji Hospodinu, ¹⁷ A øekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to uèiniti mìl. Zdalíž to není krev mužù tìch, kteøíž šli, opováživše se života svého? I nechtìl jí pítì. To uèinili ti tøi silní. ¹⁸ Potom Abizai bratr Joábùv, syn Sarvie, byl pøední mezi tømí, kterýž pozdvihl kopí svého proti tøm stùm, kteréž i pobil, a byl z tìch tøi nejslovoutnìjší. ¹⁹ Z tìch tøi on jsa nejslavnìjší, byl knížetem jejich, a však onìm tøm nebyl rovný. ²⁰ Banaiáš také syn Joiadùv, syn muže udatného, velikých èinù, z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámì, když byl sníh. ²¹ Ten také zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a mìl Egyptský v rukou kopí. I šel k nìmu s holí, a vytrh kopí z ruky toho Egyptského, zabil ho kopím jeho. ²² To uèinil Banaiáš syn Joiadùv, kterýž také slovoutný byl mezi tìmi tømí silnými. ²³ A aè byl mezi tøidcítì nejslavnìjší, však onìm tøm se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými. ²⁴ Azael také bratr Joábùv byl mezi tøidcítì tìmito: Elchanan syn Dodùv Betlémský, ²⁵ Samma Charodský, Elika Charodský, ²⁶ Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitský, ²⁷ Abiezer Anatotský, Mebunnai Chusatský, ²⁸ Salmon Achochský, Maharai Netofatský, ²⁹ Cheleb syn Baany Netofatský, Ittai syn Ribai z Gabaa synù Benjamin, ³⁰ Banaiáš Faratonský, Haddai od potoku Gás, ³¹ Abialbon Arbatský, Azmavet Barechumský, ³² Eliachba Salbonský, z synù Jasen Jonata, ³³ Samma Hararský, Achiam syn Sárar Ararský, ³⁴ Elifelet syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelùv Gilonský, ³⁵ Chezrai Karmelský, Farai Arbatský, ³⁶ Igal syn Nátanùv z Soba, Báni Gádský, ³⁷ Zelek Ammonsý, Nacharai Berotský, odìnec Joába syna Sarvie, ³⁸ Híra Itrejský, Gareb Itrejský, ³⁹ Uriáš Hetejský. Všech tøidceti a sedm.

24

¹ Tedy opìt prchlivost Hospodinova popudila se proti Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida na nì, øka: Jdi, seèti lid Izraelský a Judský. ² Protož øekl král Joábovi, hejtmanu vojska svého: Projdi i hned všechna pokolení Izraelská od Dan až k Bersabé, a seètìte lid, abych vidìl poèet jeho. ³ Ale Joáb øekl králi: Pøidejž Hospodin Bùh tvůj k lidu, jakž ho koli mnoho, stokrát více, a to aby oèi pána mého krále vidìly. Ale

proè pán mùj král jest toho tak žádostiv? ⁴ A však pøemohla øeè králova Joába i knížata vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od tváøi královy, aby seètli lid Izraelský. ⁵ A pøepravivše se pøes Jordán, položili se pøi Aroer po pravé stranì mìsta, kteréž jest u prostøed potoka Gád, a pøi Jazer. ⁶ Potom pøišli do Galád a do zemì dolejší nové, odkudž šli do Dan Jáhan a do okolí Sidonského. ⁷ Pøišli také ku pevnosti Týru, a ke všem mìstùm Hevejských a Kananejských; odkudž šli na poledne zemì Judské do Bersabé. ⁸ A když schodili všecku zemì, pøišli po pøebìhnutí devíti mìsícù a dvadcíti dní do Jeruzaléma. ⁹ I dal Joáb poèet seèteného lidu králi. Bylo pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc mužù silných, kteøíž mohli vytrhnouti meè k bitvì. Mužù také Judských pìtkrát sto tisíc. ¹⁰ Potom padlo to tížce na srdce Davidovi, když již seètl lid. I øekl David Hospodinu: Zhøešil¹ jsem tížce, že jsem to uèinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, neb¹ jsem velmi bláznivì uèinil. ¹¹ Když pak vstal David ráno, stalo se slovo Hospodinovo k Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu, økoucí: ¹² Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojí¹ vícì podávám, vyvol sobì jednu z nich, kterouž¹ bych uèinil. ¹³ Protož pøišed Gád k Davidovi, oznámil mu to, a øekl jemu: Chceš-li, aby pøišel na tebe hlad za sedm let v zemì tvé? èili abys za tøi mìsíce utíkal pøed nepøátely svými, a oni aby ti honili? èili aby za tøi dni byl mor v zemì tvé? Pomysliž spišni, a viz, jakou mám odpovìd dáti tomu, kterýž mne poslal. ¹⁴ I øekl David k Gádovi: Úzkostmi sevøín jsem náramni; necha¹, prosím, upadneme v ruku Hospodinovu, nebo¹ jsou mnohá slitování jeho, jedinè a¹ v ruce lidské neupadám. ¹⁵ A tak uvedl Hospodin mor na Izraele od jitra až do èasu uloženého, a zemøelo jich z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc mužù. ¹⁶ A když vztáhl andìl ruku svou na Jeruzalém, aby hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a øekl andìlu, kterýž hubil lid: Dosti¹ jest, již pøestaò. Andìl pak Hospodinùv byl u humna Aravny Jebuzejského. ¹⁷ I mluvil David Hospodinu, když uzøel andìla, an bije lid, a øekl: Aj, já jsem zhøešil, a já jsem neprávì uèinil, ale tito, jsouce jako ovce, co uèinili? Nech¹ jest, prosím, ruka tvá proti mnì a proti domu otce mého. ¹⁸ Potom navrátiv se Gád k Davidovi v ten den, øekl jemu: Vstup a vzdìlej Hospodinu oltáø na humnì Aravny Jebuzejského. ¹⁹ I šel David vedlé øeèi Gádovy, jakož byl pøikázal Hospodin. ²⁰ A vyhlédaje Aravna, uzøel krále s služebníky jeho, an jdou k nimu; protož vyšed Aravna, poklonil se králi tváøi svou až k zemì. ²¹ I øekl Aravna: Proè pøišel pán mùj král k služebníku svému? Odpovìdìl David: Abych koupil od tebe humno toto, na nìmž bych vzdìlal oltáø Hospodinu, aby pøestala rána tato v lidu. ²² Opìt øekl Aravna Davidovi: Nech¹ vezme a obìtuje pán mùj král, což se mu za dobré vidí. Aj, teì volové k obìti zápalné, a smyky vozové i pøípravy volù na drva. ²³ Všecky ty vícì dával králík Aravna králi. Øekl ješti Aravna králi: Hospodin Bùh tvùj zalibiž ti sobì. ²⁴ Øekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale radìji koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obìtovati Hospodinu Bohu svému obìti zápalné darem dané. A tak koupil David humno a voly za padesáte lotù støíbra. ²⁵ A vzdìlav tu David oltáø Hospodinu, obìtoval obìti zápalné a pokojné. I byl milostiv Hospodin zemì, a pøestala zhouba v Izraeli.

První Královská

¹ Král pak David sstaral se a sešel vikem, a aèkoli jej šaty pøikrývali, však nemohl se zahøívatí. ² I øekli jemu služebníci jeho: Nech¹ pohledají pánu našemu králi dìveèky panny, kteráž by byla pøi králi a opatrovala jej, a aby spala v lùnu jeho, a zahøívala pána našeho krále. ³ A protož hledajíce dìveèky krásné ve všech konèinách Izraelských, našli Abizag Sunamitskou, a pøivedli ji k králi. ⁴ Kterážto dìveèka byla velmi krásná. I opatrovala krále a pøisluhovala jemu, ale král jí nepoznal. ⁵ Adoniáš pak syn Haggity pozdvihoval se, øíkaje: Já¹ budu kralovati. I najednal sobì vozù a jezdcù, a padesáte mužù, kteøíž by bìhali pøed ním. ⁶ A nikdy ho nezarmoutil otec jeho, aby øekl: Proè jsi to uèinil? Nebo byl i on velmi krásné postavy, kteréhož porodila po Absolonovi. ⁷ I mluvíval s Joábem synem Sarvie a s Abiatarem knížem, kteøíž napomáhali Adoniášovi. ⁸ Ale Sádoch kníž a Banaiáš syn Joiadùv, též Nátan prorok a Simei i Rehi, a jiní pøednìjší, kteréž mìl David, nebyli s Adoniášem. ⁹ Tedy nabil Adoniáš ovcí a volù a krmného dobytka u kamene Zohet, kterýž byl u studnice Rogel, a pozval všech bratøí svých synù královských, i všech mužù Judských, služebníkù králových. ¹⁰ Nátana však proroka a Banaiáše a jiných pøednìjších mužù, ani Šalomouna bratra svého nepozval. ¹¹ I mluvil Nátan k Betsabé matce Šalomounovi, øka: Neslyšela-lis, že kraluje Adoniáš syn Haggity, a pán náš David nic neví o tom? ¹² Protož nyní poi, prosím, a dám¹ radu, kterouž vysvobodíš život svùj, i život syna svého Šalomouna. ¹³ Jdiž, a vejda k králi Davidovi, rci jemu: Zdaliž jsi ty, pane mùj králi, nepøisáhl služebnici své, øka: Šalomoun syn tvùj kralovati bude po mnì, a on¹ sedìti bude na stolici mé? Proèež tedy kraluje Adoniáš? ¹⁴ A aj, když ty ještì tam mluvíti budeš s králem, pøijdu¹ za tebou a doplním øeè tvou. ¹⁵ A tak vešla Betsabé k králi do pokoje. Král pak již byl velmi starý, a Abizag Sunamitská pøisluhovala králi. ¹⁶ Tedy Betsabé naklonivši hlavy, poklonila se králi. Jízto øekl král: Což chceš? ¹⁷ I odpovídila jemu: Pane mùj, ty jsi pøisáhl skrze Hospodina Boha svého služebnici své, øka: Šalomoun syn tvùj kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé. ¹⁸ A nyní, hle, Adoniáš kraluje, ty pak nyní, pane mùj králi, nic nevíš o tom. ¹⁹ Nebo nabiv volù a krmného dobytka a ovec množství, pozval všech synù královských, i Abiataru kníze a Joába hejtmana vojska, Šalomouna pak služebníka tvého nepozval. ²⁰ Ješto ty, pane mùj králi, víš, že oèi všeho Izraele na tebe jsou obráceny, abys jim oznámil, kdo by sedìti mìl na stolici pána mého krále po tobì. ²¹ Sic jinak bude to, když usne pán mùj král s otcí svými, že já a syn mùj Šalomoun budeme jako høišníci. ²² A aj, když ještì ona mluvila s králem, pøišel Nátan prorok. ²³ I oznámili králi, økouce: Aj, teì Nátan prorok. A tak všel pøed krále, a poklonil se jemu tváøí svou až k zemi. ²⁴ Zatím øekl Nátan: Pane mùj králi, ty-lis pøevídl: Adoniáš kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé? ²⁵ Nebo odšed dnes, nabil volù a krmného dobytka, i ovec množství, a sezval všechny syny královny a hejtmany vojska, i Abiataru kníze. A hle, oni jedí a pijí pøed ním, a praví: Živ buì král Adoniáš. ²⁶ Mne pak služebníka tvého, a Sádocha kníze, a Banaiáše syna Joiadova, a Šalomouna služebníka tvého nepozval. ²⁷ Tak-liž jest ode pána mého krále naøízeno? Mnì jsi zajisté neoznámil služebníkù svému, kdo bude sedìti na stolici pána mého krále po tobì? ²⁸ A odpovídaje král David, øekl: Zavolejte mi Betsabé. Kteráž všedši pøed krále, stála pøed ním. ²⁹ I pøisáhl král, øka: Živ¹ jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všelikých úzkostí, ³⁰ Že

jakož jsem pøisáhl tobì skrze Hospodina Boha Izraelského, øka, že syn tvùj Šalomoun kralovati bude po mnì, a on sedìti bude na stolici mé místo mnì, tak¹ uèiním dnes. ³¹ A naklonivši hlavy Betsabé tváøí k zemi, poklonu uèinila králi a øekla: Živ buì pán mùj král David na vìky. ³² Øekl ještì král David: Zavolejte ke mnì Sádocha knìze a Nátana proroka, a Banaiáše syna Joiadova. Kteøížto vešli pøed krále. ³³ I øekl jim král: Vezmìte s sebou služebníky pána svého, a vsaìte Šalomouna syna mého na mezkyni mou, a veìte ji k Gihonu. ³⁴ I pomaze ho tam Sádoch knìz a Nátan prorok za krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte: Živ buì král Šalomoun. ³⁵ Potom vstoupíte zase, jdouce za ním. Kterýž pøijda, sedìti bude na stolici mé, a on kralovati bude místo mne; neb¹ jsem jemu pøikázal, aby byl vůdcí nad Izraelem i nad Judou. ³⁶ A odpovídaje Banaiáš syn Joiadùv králi, øekl: Amen. Zpùsobiž to Hospodin, Bùh pána mého krále. ³⁷ A jakož byl Hospodin se pánem mým králem, tak budiž i s Šalomounem, a zvelebiž stolici jeho více, než stolici pána mého krále Davida. ³⁸ A tak šli dolù Sádoch knìz a Nátan prorok, a Banaiáš syn Joiadùv, Cheretejští také i Peletejští, a vsadili Šalomouna na mezkyni krále Davida, a dovedli jej k Gihonu. ³⁹ Vzal také Sádoch knìz roh oleje z stánku, a pomazal Šalomouna. Potom troubili trubou, a øekl všecken lid: Živ buì král Šalomoun. ⁴⁰ I vstoupil všecken lid za ním; kterýžto lid prozpìvoval s plésáním, a veselil se radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku jejich. ⁴¹ Což slyše Adoniáš i všickni pozvaní, kteøíž byli s ním, (byli pak již pojedli), slyše také i Joáb zvuk trouby, øekl: Jaký to zvuk v mìstì hluèících? ⁴² A když on ještì mluvil, aj, Jonata syn Abiataru knìze pøišel, jemuž øekl Adoniáš: Pøistup sem, nebo jsi muž udatný a dobré poselství neseš. ⁴³ Tedy odpovídaje Jonata, øekl Adoniášovi: Právì jižti pán náš král David ustanovil Šalomouna za krále. ⁴⁴ Nebo poslal s ním král Sádocha knìze a Nátana proroka a Banaiáše syna Joiadova, ano i Cheretejské a Peletejské, a vsadili jej na mezkyni královskou. ⁴⁵ I pomazali jej Sádoch knìz a Nátan prorok za krále u Gihonu, a vstupovali odtud s radostí, tak že hluèelo místo. To¹ jest zvuk ten, kterýž jste slyšeli. ⁴⁶ Ano již i dosedl Šalomoun na stolici královskou. ⁴⁷ Nýbrž i služebníci královští pøišli, aby dobroøeèili pánu našemu, králi Davidovi, økouce: Uèiniž slavné Bùh tvùj jméno Šalomounovo nad jméno tvé, a zvelebiž stolici jeho nad stolici tvou. I poklonil se král na ložci svém. ⁴⁸ Ano i král takto øekl: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž dal dnes sedícího na trùnu mém, a abych na to oèima svýma hledìl. ⁴⁹ I pøedišení jsou, a vstavše všickni ti pozvaní, kteøíž byli pøi Adoniášovi, odešli jeden každý cestou svou. ⁵⁰ Adoniáš také boje se Šalomouna, vstav, odšel a chytil se rohù oltáøe. ⁵¹ I povìdìli Šalomounovi, økouce: Aj, Adoniáš bojí se krále Šalomouna, a hle, drží se rohù oltáøe a praví: Nech¹ mi pøisáhne dnes král Šalomoun, že nezabije mne služebníka svého meèem. ⁵² I øekl Šalomoun: Bude-li muž stateèný, nespadne¹ vlas s nìho na zem; pakli¹ co zlého na nìm nalezeno bude, umøe¹. ⁵³ Poslal tedy král Šalomoun, aby jej odvedli od oltáøe. Kterýž pøišed, poklonil se králi Šalomounovi. Jemuž øekl Šalomoun: Jdiž do domu svého.

2

¹ Když se pak èas smrti Davidovy pøiblížil, dával pøikázání Šalomounovi synu svému, øka: ² Já¹ již odcházím podle zpùsobu všech lidí. Proto posilniž se a mìj se zmužile, ³ A ostøíhej pøikázání Hospodina Boha svého, chodi po cestách jeho, a zachovávaje ustanovení jeho, rozkázání jeho, i soudy jeho i svìdectví jeho, jakož psáno jest v zákonì Mojžíšovi, a¹ by se š'astnì vedlo, což bys koli èinil, i všechno,

k èemuž bys se obrátil, ⁴ A aby naplnil Hospodin slovo své, kteréž mi zaslíbil, mluvì: Budou-li ostøihati synové tvoji cesty své, chodíce pøede mnou v pravdì z celého srdce svého a z celé duše své, tak mluvì: Že nebude vyplénìn po tobì muž z stolice Izraelské. ⁵ Také i tom víš, co jest mi uèinil Joáb syn Sarvie, totiž, co uèinil dvìma hejtmanùm vojsk Izraelských, Abnerovi synu Ner, a Amazovi synu Jeter, že je zamordoval, dopustiv se vraždy lstivé v èas pokoje, a zmazal krví zrádnì vylitou pás svùj rytíøský, kterýž mìl na bedrách svých, a obuv svou, kterouž mìl na nohách svých. ⁶ Protož zachováš se podlé moudrosti své, a nedáš sstoupiti šedinám jeho v pokoji do hrobu. ⁷ S syny pak Barzillai Galádského uèiníš milosrdenství, tak aby jídali spolu s jinými pøi stole tvém; nebo tak podobnì ke mnì pøišli, když jsem utíkal pøed Absolonem bratrem tvým. ⁸ Hle, máš také v moci své Semei syna Gery Beniaminského z Bahurim, kterýž mi zloøeìil zloøeèním velikým v ten den, když jsem šel do Mahanaim, àèkoli potom vyšel mi vstøíc k Jordánu, jemuž jsem pøisáhl skrze Hospodina, øka: Nezabijì tì meèm. ⁹ Nynì však neodpouštìj jemu. A ponìvadž jsi muž opatrný, víš, jak bys k nìmu pøistoupiti mìl, abys uvedl šediny jeho se krví do hrobu. ¹⁰ A tak usnul David s otci svými, a pohøben jest v místì Davidovì. ¹¹ Dnù pak, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo ètyøidceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémì kraloval tøidceti a tøi léta. ¹² I dosedl Šalomoun na stolicì Davida otce svého, a utvrzeno jest království jeho velmi. ¹³ Tedy pøišel Adoniáš syn Haggity k Betsabé matce Šalomounovì. Kterážto øekla: Pokojný-li jest pøíchod tvùj? I odpovìdìl: Pokojný. ¹⁴ Øekl dále: Mám k tobì øeè. I øekla: Mluv. ¹⁵ Tedy øekl: Ty víš, že mé bylo království, a na mne obrátili všickni Izraelští tváø svou, abych kraloval, ale pøeneseno jest království na bratra mého, nebo od Hospodina usouzeno mu bylo. ¹⁶ Nynì pak jedinè vìci žádám od tebe, nech¹ nejsem oslyšán. Kteráž øekla jemu: Mluv. ¹⁷ A on øekl: Rci, prosím, Šalomounovi králi, (nebo¹ neoslyší tebe), a¹ mi dá Abizag Sunamitskou za manželku. ¹⁸ Odpovìdila Betsabé: Dobøe, já¹ budu mluvitì o tebe s králem. ¹⁹ Protož vešla Betsabé k králi Šalomounovi, aby mluvila s ním o Adoniášè. I povstal král proti ní, a pokloniv se jí, posadil se na stolicì své; rozkázal také postaviti stolicì matce své. I posadila se po pravici jeho, ²⁰ A øekla: Jedinè vìci nevelikè já žádám od tebe, nech¹ nejsem oslyšána. I øekl jí král: Žádej, matko má, nebo¹ neoslyším tebe. ²¹ Kteráž øekla: Nech¹ jest dána Abizag Sunamitská Adoniášovi bratru tvému za manželku. ²² A odpovídaje král Šalomoun, øekl matce své: Proè ty jen žádáš za Abizag Sunamitskou Adoniášovi? Žádej jemu království, ponìvadž on jest bratr mùj starší nežli já, a má po sobì Abiataru knìze a Joába syna Sarvie. ²³ I pøisáhl král Šalomoun skrze Hospodina, øka: Toto a¹ mi uèinì Bùh a toto pøidá, že sám proti sobì mluvil Adoniáš øeè tuto. ²⁴ Protož nynì, živ¹ jest Hospodin, kterýž mne utvrdil, a posadil na stolicì Davida otce mého, a kterýž mi vzdìlal dùm, jakož byl mluvil, že dnes umøitì musí Adoniáš. ²⁵ A tak poslal král Šalomoun Banaiášè syna Joiadova, kterýž udeøil na nìj, tak že umøel. ²⁶ Abiatarovi knìzi také øekl král: Jdi do Anatot k rolí své, nebo jsi hoden smrti. Ale nynì nezabijì tebe, ponìvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu pøed Davidem otcem mým, a snášel jsi všecka ta ssoužení, kteráž snášel otec mùj. ²⁷ I svrhl Šalomoun Abiataru s knìžství Hospodinova, aby naplnil øeè Hospodinovu, kterouž byl mluvil proti domu Elí v Sílo. ²⁸ Donesla se pak povìst ta Joába, (nebo Joáb postoupil po Adoniášovi, àèkoli po Absolonovi byl nepostoupil). Protož utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a chytil se rohù oltáøe. ²⁹ I oznámeno králi Šalomounovi, že utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a že jest u oltáøe. Tedy poslal Šalomoun Banaiášè syna Joiadova, øka: Jdi, oboø se na nìj. ³⁰ A když pøišel Banaiáš k stánku Hospodinovu a øekl jemu: Takto praví král: Vyjdi, odpovìdìl

jemu: Nikoli, ale tuto umru. V tom oznámil zase Banaiáš králi øeè tu, øka: Takto mluvil Joáb, a tak mi odpovìdìl. ³¹ Na to øekl jemu král: Uèìò, jakž mluvil, a udeø na nìj, a pochovej jej, a odejmeš krev nevinnou, kterouž vylil Joáb, ode mne i od domu otce mého. ³² A navrátí Hospodin krev jeho na hlavu jeho; nebo oboøiv se na dva muže spravedlivìjší a lepší, než jest sám, zamordoval je meèem bez vìdomí otce mého Davida, Abnera syna Ner, hejtmana vojska Izraelského, a Amazu syna Jeter, hejtmana vojska Judského. ³³ A tak navrátí se krev jejich na hlavu Joábovu, a na hlavu semene jeho na vìky, Davidovi pak a semeni jeho, domu jeho a stolici jeho buì pokoj až na vìky od Hospodina. ³⁴ A protož vyšed Banaiáš syn Joiadùv, oboøil se na nìj, a zabil jej. A pochován jest v domì svém na poušti. ³⁵ I ustanovil král Banaiáše syna Joiadova místo nìho nad vojskem, a Sádocha knìze ustanovil král místo Abiataru. ³⁶ Zatím poslav král, povolal Semei, a øekl jemu: Ustavij sobì dùm v Jeruzalémì, a tu zùstávej a nevycházej odtud ani sem ani tam. ³⁷ Nebo v kterýkoli den vyjdeš, a pøejdeš pøes potok Cedron, vìz jistotnì, že umøeš; krev tvá bude na hlavu tvou. ³⁸ I dí Semei k králi: Dobrá¹ jest ta øeè. Jakož mluvil pán mùj král, tak¹ uèinì služebník tvùj. A tak bydlil Semei v Jeruzalémì po mnohé dny. ³⁹ Stalo se pak po tøech letech, že utekli dva služebníci Semei k Achisovi synu Maachy, králi Gát. I povidili to Semei, økouce: Hle, služebníci tvoji jsou v Gát. ⁴⁰ Proèež vstav Semei, osedlal osla svého, a jel do Gát k Achisovi, aby hledal služebníkù svých. I navrátil se Semei, a pøivedl zase služebníky své z Gát. ⁴¹ Povidìno pak Šalomounovi, že odšel Semei z Jeruzaléma do Gát, a že se navrátil. ⁴² Tedy poslav král, povolal Semei a øekl jemu: Zdaliž jsem ti pøísahou nezavázal skrze Hospodina, a osvidèil jsem proti tobì, øka: V kterýkoli den vyjdeš, a sem i tam choditi budeš, vìz jistotnì, že smrtì umøeš? A øekl jsi mi: Dobrá jest ta øeè, kterouž jsem slyšel. ⁴³ Proèež jsi tedy neostøíhal pøísahy Hospodinovy a pøikázání, kteréž jsem pøikázal tobì? ⁴⁴ Øekl také král k Semei: Ty víš všecko zlé, kteréhož povidomo jest srdce tvé, co jsi uèinil Davidovi otci mému, ale Hospodin uvedl zase to tvé zlé na hlavu tvou. ⁴⁵ Král pak Šalomoun bude požehnaný, a stolice Davidova stálá pøed Hospodinem až na vìky. ⁴⁶ I pøikázal král Banaiášovi synu Joiadovu, kterýž vyšed, oboøil se na nìj, tak že umøel. A tak utvrzeno jest království v ruce Šalomounovi.

3

¹ Spøíznìl se pak Šalomoun s Faraonem králem Egyptským, nebo pojal dceru Faraonovu a uvedl ji do mìsta Davidova, dokudž nedostavìl domu svého, a domu Hospodinova i zdi Jeruzalémské vùkol. ² Toliko lid obìtoval na výsostech, proto že nebyl vystaven dùm jménu Hospodinovu až do tìch dnù. ³ Nebo miloval Šalomoun Hospodina, chodì v pøikázáních Davida otce svého, a toliko na tìch výsostech obìtoval a kadil. ⁴ Protož šel král do Gabaon, aby tam obìtoval; ta výsost zajistè byla nejvìtší. Tisíc obìtí zápalných obìtoval Šalomoun na tom oltáøi. ⁵ Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a øekl Bùh: Žádej zaèkoli, a dám tobì. ⁶ I øekl Šalomoun: Ty jsi uèinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodìl pøed tebou v pravdì a v spravedlnosti, a v upøímnosti srdce stál pøi tobì. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštì toto milosrdenství, že jsi dal jemu syna, kterýž by sedìl na stolici jeho, jakž se to dnes vidì. ⁷ Aèkoli pak nyní, ó Hospodine Bože mùj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti. ⁸ Služebník, pravím, tvùj jest u prostøed lidu tvého, kterýž jsi vyvolil, lidu velikého, kterýž nemůže ani seèten ani sepsán býti pro množství. ⁹ Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvùj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci

souditi tento lid tvůj tak mnohý? ¹⁰ I líbilo se to Hospodinu, že žádal Šalomoun za tu věc. ¹¹ A řekl jemu Bůh: Proto že jsi žádal věci takové, a neprosils sobě za dlouhý věk, aniž jsi žádal sobě bohatství, aniž jsi žádal bezživotí nepřátel svých, ale žádal jsi sobě rozumnosti, abys slýchatí uměl rozepře, ¹² Aj, učinil jsem vedlé řeči tvé, aj, dal¹ jsem srdce moudré a rozumné, tak že rovného tobě nebylo před tebou, ani po tobě aby nepovstal rovný tobě. ¹³ K tomu i to, za což jsi nežádal, dal jsem tobě, totiž bohatství a slávu, tak aby nebylo rovného tobě žádného mezi králi po všechny dny tvé. ¹⁴ Přeš to jestliže choditi budeš po cestách svých, ostříhaje ustanovení svých a přikázání svých, jako chodil David otec tvůj, prodlím i dnů tvých. ¹⁵ A když procítil Šalomoun, a aj, byl sen. I přišel do Jeruzaléma a stál před truhlou smlouvy Hospodinovy, a obítoval oběti zápalné a oběti pokojné; udílal také hody všem služebníkům svým. ¹⁶ Tedy přišly dvě ženy hokyně k králi, a stály před ním. ¹⁷ I řekla jedna z těch žen: Prosím, pane můj, já a žena tato bydlíme v jednom domě. I porodila jsem u ní v též domě. ¹⁸ Potom stalo se dne třetího po porodu mém, že porodila také žena tato, a byly jsme spolu. Nebylo žádného cizího s námi v domě, kromě nás dvou v též domě. ¹⁹ Umřel pak syn ženy této v noci, nebo spíci, udávila ho. ²⁰ A vstavši o půl noci, vzala syna mého ode mne, když spala služebnice tvá, a položila jej v lůno své, a syna svého mrtvého položila do lůna mého. ²¹ Ale když jsem vstala ráno, abych přikojila syna svého, a aj, mrtvý. Na kteréhož když jsem ráno pilněji pohledila, a aj, nebyl syn můj, kteréhož jsem porodila. ²² I řekla žena druhá: Není tak, ale syn můj jest ten živý, a ten mrtvý jest syn tvůj. Ona pak řekla: Nikoli, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. A tak se hádaly před králem. ²³ I řekl král: Tato praví: Ten živý jest syn můj, a syn tvůj jest ten mrtvý. Tato zase praví: Není¹ tak, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. ²⁴ Protož řekl král: Přineste mi meč. I přinesli meč před krále. ²⁵ Tedy řekl král: Rozetněte to dítě živé na dvě, a dejte jednu polovici jedné, a polovici druhou druhé. ²⁶ Ale žena, jejíž syn byl ten, kterýž živ zůstal, mluvila králi, (nebo pohnula se stěva její nad synem jejím), a řekla: Prosím, pane můj, dejte jí nemluvoátka to živé, a nikoli nezabíjejte ho. Druhá pak řekla: Nech¹ není ani mně ani tobě, rozetněte. ²⁷ K čemuž odpovídaje král, řekl: Dejtež této dítě to živé, a nikoli nezabíjejte ho, ona¹ jest matka jeho. ²⁸ Tedy uslyšavše všickni Izraelští soud tento, kterýž vynesl král, báli se krále; nebo vidili, že moudrost Boží jest v srdci jeho k vykonávání soudu.

4

¹ A tak král Šalomoun byl králem nade vším Izraelem. ² Tato pak byla knížata jeho: Azariáš syn Sádochův knížetem, ³ Elichoref a Achiáš synové Sísovi byli písaři, Jozafat syn Achiludův kancléřem, ⁴ A Banaiáš syn Joiadův nad vojskem, Sádoch pak a Abiatar knížími, ⁵ A Azariáš syn Nátanův nad úředníky, a Zábud syn Nátanův nejvyšší rada královská, ⁶ A Achisar vladař domu, Adoniram pak syn Abdy nad vybraným lidem. ⁷ Měl také Šalomoun dvanácte vladařů nade vším Izraelem, kteříž opatrovali potravou krále i dům jeho. Každého roku za měsíc jeden každý měl opatrovati krále. ⁸ A tato jsou jména jejich: Syn Chur na hoře Efraim; ⁹ Syn Deker v Makaz a v Salbim, a v Betsemes a v Elon Betchanan; ¹⁰ Syn Chesed v Arubot, jehož bylo Socho i všechna země Chefer; ¹¹ Syn Abinadabův, jehož byly všechny koněny Dor, a měl Tafat dceru Šalomounovu za manželku; ¹² Baana syn Achiludův, jehož byl Tanach a Mageddo, i všechně Betsan, kterýž jest vedlé Sarton pod Jezreelem, od Betsan až do Abelmehula a až za Jekmaam; ¹³ Syn Geber v Rámot Galád, jehož byly vsi Jair, syna Manassesova, kteréž jsou v Galád, jehož byla krajina Argob, kteráž jest v Bázan, šedesáte měst velikých hrazených a závojitých; ¹⁴ Achinadab syn Iddo v Mahanaim;

¹⁵ Achimaas v Neftalím, on také pojal Basemat dceru Šalomounovu za manželku; ¹⁶ Baana syn Chusai v Asser a v Alot; ¹⁷ Jozafat syn Paruach v Izachar; ¹⁸ Semei syn Ela v Beniamin; ¹⁹ Geber syn Uri v zemi Galád, v zemi Seona, krále Amorejského, a Oga krále Bázan; ten sám vládaøem jedním pøedstaven byl té zemi. ²⁰ Tehdáž Juda a Izrael rozmnožení jsou jako písek pøi moøi v množství, jedli a pili, a veselili se. ²¹ Nebo Šalomoun panoval nade všemi královstvími od øeky až k zemi Filistinské, a až k konèinám Egyptským. I pøinášeli dary a sloužili Šalomounovi po všechny dny života jeho. ²² Vycházelo pak ku potravì Šalomounovi na každý den tøidceti mìr bìli, a šedesáte mìr mouky obecné, ²³ Deset volù krmných a dvadeti volù pastevných, a sto ovec, kromì jelenù, srn, bìvolù a ptactva vykrmeného. ²⁴ On zajisté panoval všudy s této strany øeky od Tipsach až do Gázy nade všemi králi, kteøíž byli pøed øekou, a mìl pokoj se všech stran vùkol. ²⁵ I bydlil Juda a Izrael bezpeènì, jeden každý pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem, od Dan až do Bersabé, po všechny dny Šalomounovy. ²⁶ Mìl také Šalomoun ètyøidceti tisíc koní na stání k vozùm svým, a dvanácte tisíc jízdných. ²⁷ A tak opatrovali ti úøedníci krále Šalomouna i všechny, kteøíž pøicházeli k stolu krále Šalomouna, jeden každý za mìsíc svùj, nedopouštìjíce, aby v èem nedostatek býti mìl. ²⁸ Jeèmene také a slámy pro konì a pro mezky dodávali k tomu místu, kdež byl král, jeden každý, jakž mu uloženo bylo. ²⁹ Nadto dal Bùh moudrost Šalomounovi a prozøetelnost velikou náramnì, a širokost mysli, jako jest písku na bøehu moøském. ³⁰ Nebo vitší byla moudrost Šalomounova, než moudrost všech národù východních, a než všeliká moudrost Egyptských. ³¹ Nýbrž moudøejší byl nad všechny lidi, až i nad Etana Ezrachitského, též nad Hémana, a Kalkole i Darda, syny Máchol, a rozneslo se jméno jeho po všech národech vùkol. ³² Složil také tøi tisíce pøísloví, a písnièek jeho bylo tisíc a pìt. ³³ Vypsal též i o stromích, poèna od cedru, kterýž jest na Libánu, až do mchu, kterýž roste na zdi; psal i o hovadech a o ptácích, a zemìplazích a o rybách. ³⁴ Protož pøicházeli ze všech národù poslouchati moudrosti Šalomounovy, i ode všech králù zemì, kteøíž slyšeli o moudrosti jeho.

5

¹ Poslal pak Chíram král Tyrský služebníky své k Šalomounovi, uslyšav, že ho pomazali za krále na místo otce jeho; nebo miloval Chíram Davida po všechny dny. ² Zase poslal Šalomoun k Chíramovi, øka: ³ Ty víš, že David otec můj nemohl vystaviti domu jménu Hospodina Boha svého pro války, kteréž jej obkličovaly, dokudž Hospodin nepodložil nepøátel pod nohy jeho. ⁴ Ale nyní Hospodin Bùh můj dal mi odpoèinutí všudy vùkol, není žádného protivníka, ani outoku nebezpeèného. ⁵ Z té pøíèiny, aj, úmysl mám staviti dùm jménu Hospodina Boha svého, jakož mluvil Hospodin Davidovi otci mému, øka: Syn tvùj, kteréhož posadím místo tebe na stoliici tvé, on¹ vystaví dùm ten jménu mému. ⁶ A protož nyní rozkaž, a¹ mi nasekají cedrù na Libánu. Budou pak služebníci moji s služebníky tvými, a mzdu služebníkù tvých dám tobì, tak jakž díš. Nebo sám víš, že mezi námi není žádného, kdož by umìl sekati døíví, jako jsou Sidonští. ⁷ Stalo se tedy, když uslyšel Chíram ta slova Šalomounova, že se zradoval náramnì, a øekl: Požehnaný Hospodin budiž nyní, kterýž dal Davidovi syna moudrého nad tím lidem tak mnohým. ⁸ I poslal Chíram k Šalomounovi, øka: Vyrozumìl jsem, oè jsi poslal ke mnì; já¹ uèiním všecku vůli tvou z strany døíví cedrového i jedlového. ⁹ Služebníci moji svezou je s Libánu až k moøi, a dám je v voøích splaviti po moøi až k místu tomu, kteréž mi ukážeš, a tu je složím; ty pak pobéøeš je a naplníš také vůli mou, dodávaje potravu èeledi mé. ¹⁰ A tak dával Chíram Šalomounovi døíví cedrového a døíví jedlového, jakkoli mnoho chtìl.

¹¹ Šalomoun také dával Chíramovi dvadceť tisíc mír pšenice ku pokrmu èeledi jeho, a dvadceť tisíc mír oleje vytlaèeného. To dával Šalomoun Chíramovi každého roku. ¹² Když tedy dal Hospodin moudrost Šalomounovi, jakož mu byl zaslíbil, a byl pokoj mezi Chíramem a mezi Šalomounem, tak že mezi sebou uèinili smlouvu: ¹³ Rozkázal král Šalomoun vybíratí osoby ze všeho Izraele, a bylo vybraných tøidceť tisíc mužù. ¹⁴ Z nichž posílal na Libán deset tisícù na každý mìsíc, jedny po druhých. Jeden mìsíc bývali na Libánu, a dva mìsíce doma, Adoniram pak byl ustaven nad těmi vybranými. ¹⁵ Ml také Šalomoun sedmdesáte tisíc nosièù, a osmdesáte tisíc tich, kteøíž tesali na hoøe, ¹⁶ Kromì pøedních vladaøù Šalomounových, kterýchž bylo nad dílem tøi tisíce a tøi sta. Ti pøedstaveni byli lidem, kteøíž dílali. ¹⁷ I pøikázal král, aby navozili kamení velikého, kamení nákladného k založení toho domu, a kamení tesaného, ¹⁸ Kteréž tesali kameníci Šalomounovi a kameníci Chíramovi a Giblièti. A tak pøipravovali døíví i kamení k stavení domu toho.

6

¹ I stalo se léta ètyøstého osmdesátého po vyjití synù Izraelských z zemì Egyptské, že Šalomoun mìsíce Ziv, (jenž jest mìsíc druhý), ètvrtého léta kralování svého nad Izraelem, poèal staviti domu Hospodinova. ² Dùm pak, kterýž stavil král Šalomoun Hospodinu, byl zdélí šedesáti loktù, a zšíøí dvadceť, a zvýší tøidceť loktù. ³ Sìøce také byla pøed chrámem dvadceť loktù zdélí vedlé širokosti domu, a desíti loktù zšíøí pøed domem. ⁴ Udílal také v domì okna porozšíøená vnitø, ale possoužená zevnitø. ⁵ Vzdílal též pøi zdi domu pavlaèe všudy vùkol vedlé zdi domu, okolo chrámu a svatynì svatých, a nadílal pokojíkù všudy vùkol. ⁶ Pavlaèe spodní širokost byla pìti loket, prostøední širokost šesti loket, a tøetí širokost sedmi loket; nebo byl zdílal ústupky ve zdi domu zevnitø všudy vùkol, aby trámové nebyli vpouštíni do zdi domu. ⁷ Když pak ten dùm staven byl, z kamení hotového, tak pøivezeného stavili. Ani kladiva ani sekery, ani jakého nástroje železného nebylo slyšeti v domì, když byl staven. ⁸ Dvěøe k prostøedním pokojùm byly po pravé stranì domu, jimiž po šneku se chodilo k těm prostøedním, a z prostøedních k tøetím. ⁹ A tak vystavil dùm ten, a dokonal jej, a pøikryl jej krokvemi ohnutými a prkny cedrovými. ¹⁰ Vystavil i pavlaèe ty vùkol všeho domu. Pìti loket zvýši byla každá z nich, a pøipojeny byly k domu trámy cedrovými. ¹¹ Stala se pak øeè Hospodinova k Šalomounovi, økoucí: ¹² To¹ jest ten dùm, kterýž ty staviš. Jestliže budeš choditi v ustanoveních mých, a soudy mé vykonávati, a ostøíhati všech pøikázání mých, chodì v nich, tedy upevním slovo své s tebou, kteréž jsem mluvil Davidovi otcì tvému. ¹³ A budu bydliti u prostøed synù Izraelských, a neopustím lidu svého Izraelského. ¹⁴ A tak vystavil Šalomoun ten dùm, a dokonal jej. ¹⁵ A otafloval zdi domu vnitø prkny cedrovými, od podlahy domu až k stropu obložil døívím vnitø; položil také podlahu domu prkny jedlovými. ¹⁶ Udílal také pøehrazení na dvadceť loket od jedné strany domu k druhé, z prken cedrových, od podlahy až do stropu. A tak udílal u vnitøku pøíbytek, aby byl svatynì svatých. ¹⁷ Proèež ètyøidceť loktù byl dùm, jenž jest chrám pøední. ¹⁸ A na tom cedrovém domu vnitø otaflovaní byly øezby, nápodobné tykvím planým a kvítùm otevøeným. Všecko z cedru bylo, tak že ani kamene nebylo viditi. ¹⁹ Svatyni pak svatých v domì vnitø pøipravil, aby tam postavena byla truhla smlouvy Hospodinovy. ²⁰ Kterážto svatynì svatých vnitø byla dvadceť loktù zdélí, a dvadceť loktù zšíøí, též dvadceť loktù zvýší, a obložil ji zlatem nejèistším. Oltáø také cedrový obložil. ²¹ Tak obložil Šalomoun pøíbytek ten zlatem nejèistším, a uèinil rozdílující stìnu a provazy zlaté pøed svatynì svatých, kterouž také obložil zlatem. ²² Anobrž všecken

dům obložil zlatem, žádné strany nepomíjeje; též všecken oltář, kterýž byl před svatyní svatých, obložil zlatem. ²³ Udílal také v svatyni svatých dva cherubíny z dříví olivového desíti loket zvýší. ²⁴ A bylo na pět loket křídlo cherubína jedno, a na pět loket křídlo cherubína druhé; deset loket bylo od konce křídla jednoho až k konci křídla druhého. ²⁵ Tak na deset loket byl i cherubín druhý; míru jednotejnou a řezbu jednotejnou měli oba cherubínové. ²⁶ Vysokost cherubína jednoho byla desíti loket, a tolikéž cherubína druhého. ²⁷ I postavil ty cherubíny u prostřed domu vnitřního, tak že roztáhli křídla svá, a dotýkalo se křídlo jednoho jedné stěny, též křídlo cherubína druhého dotýkalo se druhé stěny; křídla pak jejich u prostřed domu spolu se dotýkala. ²⁸ Obložil také ty cherubíny zlatem. ²⁹ Přesto i všechny stěny domu vůkol ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, vnitř i zevnitř. ³⁰ I podlahu domu položil zlatem vnitř i zevnitř. ³¹ Udílal též, kudy vcházeli do svatyně svatých, dvěře z dříví olivového, a podvoje i s veřejemi byly pětihrané. ³² Oboje pak ty dvěře byly z dříví olivového, kteréž ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, a obložil zlatem; potáhl také i cherubíny a palmy zlatem. ³³ Podobně udílal i u vrat chrámových dvěře z dříví olivového čtyřhrané. ³⁴ A oboje dvěře byly z dříví jedlového. Na dvě strany jedny dvěře otvíraly se, též na dvě strany druhé dvěře se otvíraly. ³⁵ I vyřezal na nich cherubíny a palmy a rozvité květy, a obložil zlatem taženým to, což bylo vyřezáno. ³⁶ Potom vystavil sítě prostřední ze tří řadů kamení tesaného, a jednoho řadu dříví cedrového hoblovaného. ³⁷ Léta čtvrtého založen byl dům Hospodinův, měsíce Ziv, ³⁸ A léta jedenáctého, měsíce Bul, (jenž jest měsíc osmý), dokonán jest dům se všemi přípravami svými, a se vším tím, což k němu přináleželo; kterýž stavil sedm let.

7

¹ Potom stavil Šalomoun dům svůj za třinácte let, až jej všelijak dostavil. ² Vystavil též dům z lesu Libánského, sto loket zdělí a padesáte loket zšíří a třiceti loket zvýší na čtyřech řadách sloupů cedrových, a trámové cedroví byli na těch sloupích. ³ A přikryt byl cedrovím na hoře na těch trámech, kteříž byli na čtyřiceti pěti sloupích, po patnácti v každém řadu. ⁴ Oken také byly tři řady, okno proti oknu třemi řady. ⁵ A všechny dvěře i veřeje čtyřhrané byly, i okna, a zpořádaná byla okna proti oknům třemi řady. ⁶ Udílal i sídci na sloupích. Padesáti loket byla dlouhost její a třiceti loket šířka její, a byla ta sídce napřed, i sloupové i trámové její před tím domem. ⁷ Opět vzdílal jinou sídci, v níž byl trůn, kdež soudil, totiž sídci soudnou, kteráž přikryta byla cedrovím od jedné podlahy až do druhé. ⁸ Potom při domu svém, v kterémž bydlil, udílal sídce druhou za tou síní; dílo podobné onomu bylo. Udílal také dům dceři Faraonovi, kterouž byl pojal Šalomoun, podobný té sídci. ⁹ Všecko to bylo z kamení nákladného, vedlé míry tesaného a pilou řezaného, vnitř i zevnitř, a to od gruntu až k stropu, i zevnitř až k síni veliké. ¹⁰ Základ také byl z kamení nákladného, z kamení velikého, z kamení na deset loket, a z kamení na osm loket. ¹¹ Tak i výš bylo kamení nákladné, příslušně vedlé míry tesané, a cedrové dsky. ¹² Sídce také veliká měla všude vůkol třemi řady kamení tesaného, a jedním řadem dříví cedrové, podobně jako sídce vnitřní domu Hospodinova, i sídce téhož domu. ¹³ Poslav pak král Šalomoun, povolal Chirama z Týru, ¹⁴ (Ten byl syn ženy vdovy z pokolení Neftalímova, jehož otec byl obyvatel Tyrský, řemeslník díla z mudi), proto že byl plný moudrosti a rozumnosti i umění k dílení všelikého díla z mudi. Kterýžto když přišel k králi Šalomounovi, dílal všeliké dílo jeho. ¹⁵ Nejprv sformoval dva sloupy mudi. Osmnácti loket byla výsost sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů. Tak i sloup druhý. ¹⁶ Potom udílal dvě makovice, kteréž by vstaveny byly na vrch těch sloupů, slité z mudi. Pět loktů byla

zvýší makovice jedna, a pìti loktù zvýší makovice druhá. ¹⁷ Møežování také dílem pleteným, a šòury jako øetízky udílal k tím makovicím, kteréž byly na vrchu sloupù, sedm na makovici jednu a sedm na makovici druhou. ¹⁸ A udílav sloupy, pøidal k møežování jednomu dva øady jablek zrnatých vùkol, aby makovice, kteréž byly na vrchu, pøikrývaly. A tak uèinil makovici druhé. ¹⁹ Na těch pak makovicích na vrchu sloupù, kteøíž v síoci státi mìli, bylo dílo kvìtem liliovým na ètyøi lokty. ²⁰ I mìly makovice ty na dvou těch sloupích, jakož svrchu tak i proti vydutí pod zamøežováním jablka zrnatá, kterýchž bylo dvì stí, dvíma øady vùkol, na jedné i na druhé makovici. ²¹ A tak postavil ty sloupy v síoci chrámové. A postaviv sloup na pravé stranì, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil sloup na levé stranì, nazval jméno jeho Boaz. ²² A na vrchu sloupù těch bylo dílo liliové. I dokonáno jest dílo sloupù. ²³ Udílal také møe slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vùkol, a pìt loket byla vysokost jeho, a okolek jeho tøidcítì loket vùkol. ²⁴ Pod jehožto krajem pukly tykvím polním podobné všudy vùkol, po desíti do lokte, obkličovaly møe vùkol; dva øady tykví litých bylo s ním slito. ²⁵ A stálo na dvanácti volích. Tøi obrácení byli na pùlnoci, a tøi patøili k západu, tøi zase postaveni byli ku poledni, a tøi obrácení byli k východu, a møe svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod møem. ²⁶ A bylo ztlouští na dlaò. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb kvìtu liliového; dva tisíce tun v se bralo. ²⁷ Udílal také deset podstavkù mìdìných. Ètyø loket zdélí byl podstavek jeden každý, a ètyø loket zšíøí, a tøí loket zvýší. ²⁸ Bylo pak takové dílo každého podstavku; lištování bylo vùkol na nich, kteréžto lištování bylo po krajích jeho. ²⁹ A na tom lištování, kteréž bylo po krajích, lvové, volové a cherubínové byli, a nad těmi kraji byl sloupec svrchu, a pod lvy a voly obruba dílem taženým. ³⁰ Bylo také po ètyøech kolách mìdìných pod každým podstavkem, a dsky mìdìné, a na ètyøech úhlech svých mìli raménka; tolikéž i pod každou medenicí byla ta raménka slitá pøi každé obrubì. ³¹ Zøídlo pak jeho mezi obrubou po vrchu bylo zhloubí lokte, a však okrouhlé, øemeslnì jako i podstavek udílané, zšíøí pùl druhého lokte. Na kterémžto zøídle byly øezby, ale lištování jejich bylo èverhrané, neokrouhlé. ³² A tak po ètyøech kolách bylo pod tím lištováním, a osy kol vycházely z podstavkù; vysokost kola každého byla pùl druhého lokte. ³³ Dílo těch kol bylo jako dílo kol u vozu; osy jejich i písty jejich, loukoti jejich i špice jejich, všecko bylo slité. ³⁴ Tolikéž ètyøi raménka na ètyøech úhlech podstavku každého, z nihož ta raménka vynikala. ³⁵ Na vrchu pak podstavku byl sloupek na pùl lokte zvýší, okrouhlý vùkol, a na vrchu sloupku toho byli krajové vypuštìnì, a lištování na nich. ³⁶ I zdílal øezby na dskách po krajích jejich, a po lištování jejich, cherubíny, lvy a palmoví, jedno podlé druhého po obrubì všudy vùkol. ³⁷ Na ten způsob udílal deset podstavkù jednostejným slitím, na jednostejnou míru, a jednostejná øezba na všech byla. ³⁸ Udílal také deset umyvadel mìdìných. Ètyøidceti mìr bralo v se jedno umyvadlo; ètyø loket bylo to každé umyvadlo, jedno umyvadlo na jednom podstavku, a tak na desíti podstavcích. ³⁹ I postavil podstavkù pìt po pravé stranì domu, a pìt po levé stranì domu, møe pak postavil na pravé stranì domu, k východu na poledne. ⁴⁰ Nadílav tedy Chíram umyvadel, a lopat a kotlíkù, dokonat všecko dílo, kteréž dílal králi Šalomounovi k domu Hospodinovu: ⁴¹ Dva sloupy a makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu dvou sloupù, a møežování dvoje, aby pøikrývalo ty dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù; ⁴² A jablek zrnatých ètyøi sta na dvojím møežování; dva øady jablek zrnatých byly na møežování jednom, aby pøikrývaly dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù; ⁴³ Tolikéž podstavkù deset, a umyvadel deset na podstavcích; ⁴⁴ A møe jedno a volù dvanácte pod møem; ⁴⁵ Též hrnce a lopaty, a kotlíky. A všecko nádobí, kteréhož nadílal Chíram králi Šalomounovi do domu Hospodinova,

bylo z mǐdi pulerované. ⁴⁶ Ty vǐci na rovinách Jordánských slíval král v jilovaté zemi, mezi Sohot a Sartan. ⁴⁷ Zanechal pak Šalomoun vážení všeho nádobí, pro množství veliké není vyhledáváno váhy mǐdi. ⁴⁸ Nadílal také Šalomoun všeho jiného nádobí do domu Hospodinova: Oltáø zlatý a stůl zlatý, na nímž byli chlebové pøedložení, ⁴⁹ A svícnu pít na pravé a pít na levé stranì pøed svatyní svatých z zlata nejèistšího, též kvìty a lampy i utíradla z zlata, ⁵⁰ I bání a žaltáøe, kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkùm z zlata èistého, i panty zlaté ke dveøím domu vnitøního, totiž svatyní svatých, a ke dveøím chrámovým. ⁵¹ A tak dokonáno jest všechno dílo, kteréž dílal král Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun vǐci posvácené od Davida otce svého, støíbro a zlato i nádobí, složiv je mezi poklady domu Hospodinova.

8

¹ Tedy shromáždil Šalomoun k sobì do Jeruzaléma starší lidu Izraelského, a všechny pøední z pokolení, totiž knížata èeledí otcovských s syny Izraelskými, aby pøenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z místa Davidova, jenž jest Sion. ² I sešli se k králi Šalomounovi všickni muži Izraelští mìsíce Etanim, v èas slavnosti; a ten mìsíc jest sedmý. ³ A když pøišli všickni starší Izraelští, vzali kníží truhlu. ⁴ I pøenesli truhlu Hospodinovu a stánek úmluvy, i všechna nádobí posvátná, kteráž byla v stánku; a tak pøenesli to kníží a Levítové. ⁵ Král pak Šalomoun i všechno shromáždíní Izraelské, kteréž se k nìmu sešlo, obítovali s ním pøed truhlou ovce i voly, kteøíž ani popisování ani poèítání nebyli pro množství. ⁶ I vnesli kníží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitøního domu, totiž do svatyní svatých pod kòidla cherubínù. ⁷ Nebo cherubínové mìli roztažená kòidla nad místem truhly, a pøikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu. ⁸ A povytáhli sochorù, tak že vidíni byli koncové jejich v svatyni k pøedku svatyní svatých, avšak vnì nebylo jich vidìti; a byli tam až do tohoto dne. ⁹ Nic nebylo v truhle kromì dvou tabulí kamenných, kteréž tam složil Mojžíš na Orèbì, když všel Hospodin v smlouvu s syny Izraelskými, a oni šli z zemì Egyptské. ¹⁰ I stalo se, když vycházeli kníží z svatyni, že oblak naplnil dùm Hospodinùv, ¹¹ Tak že nemohli kníží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova naplnila dùm Hospodinùv. ¹² Tedy øekl Šalomoun: Hospodin øekl, že bude pøebývati v mrákotì. ¹³ Již¹ jsem vystavil dùm k pøebývání tvému, místo, v nímž bys pøebýval na vǐky. ¹⁴ A obrátiv král tváø svou, požehnání dával všemu shromáždíní Izraelskému, všechno pak shromáždíní Izraelské stálo. ¹⁵ A øekl: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a skuteènì naplnil to, øka: ¹⁶ Od toho dne, kteréhož jsem vyvedl lid svùj Izraelský z Egypta, nevyvolil jsem místa z žádného pokolení Izraelského k vystavení v ním domu, kdež by pøebývalo jméno mé, ale Davida jsem vyvolil, aby spravoval lid mùj Izraelský. ¹⁷ Uložil ti byl zajisté v srdci svém David otec mùj stavìti dùm jménu Hospodina Boha Izraelského, ¹⁸ Ale Hospodin øekl Davidovi otci mému: Aèkoli jsi uložil v srdci svém stavìti dùm jménu mému, a dobøe jsi uèinil, žes to myslel v srdci svém: ¹⁹ A však ty nebudeš stavìti toho domu, ale syn tvùj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dùm ten jménu mému. ²⁰ A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolicí Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavil jsem dùm tento jménu Hospodina Boha Izraelského, ²¹ A pøipravil jsem tu místo truhle, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž uèinil s otci našimi, když je vyvedl z zemì Egyptské. ²² Postavil se pak Šalomoun pøed oltáøem Hospodinovým, pøede vším shromáždíním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi, ²³ A øekl: Hospodine, Bože Izraelský, není¹ podobného tobì Boha na nebi svrchu, ani na zemi dole, kterýž

ostoiháš smlouvy a milosrdenství služebníkům svým, chodícím před tebou v celém srdci svém, ²⁴ Kterýž jsi splnil služebníkům svému, Davidovi otci mému, to, co jsi mluvil jemu; nebo jsi mluvil ústy svými, a skutečně jsi to naplnil, jakož se dnes vidí. ²⁵ Nyní tedy, ó Hospodine, Bože Izraelský, naplniž služebníkům svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, óka: Nebude¹ vyhlazen muž z rodu tvého od tváři mé, kterýž by sedl na stoličce Izraelské, jestliže toliko ostoihati budou synové tvoji cesty své, aby chodili před mnou, jakž jsi ty chodil před mnou. ²⁶ Protož nyní, ó Bože Izraelský, prosím, nech¹ jest upevněno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníkům svému, Davidovi otci mému. ²⁷ (Aè zdali v pravdě bydlení bude Bůh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes ti neobsahují, mnohem méně dům tento, kterýž jsem vystavil.) ²⁸ A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpiní jeho, Hospodine, Bože můj, slyš volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se dnes před tebou, ²⁹ Aby oči tvé byly otevřené na dům tento v noci i ve dne, na místo toto, o němž jsi řekl: Tu¹ bude jméno mé, abys vyslyšel modlitbu, kterouž se modlívatí bude služebník tvůj na místě tomto. ³⁰ Vyslychejž tedy modlitbu služebníka svého i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívatí budou na místě tomto; ty vždy vyslychej v místě pobývání svého na nebesích, a vyslychaje, buď milostiv. ³¹ Když by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho k přísaze, tak že by přísahati musil, a přišla by ta přísaha před oltář tvůj do domu tohoto: ³² Ty vyslychej na nebi a rozeznej, i rozsudi služebníky své, msti nad bezbožným a obračej skutky jeho na hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplácuje mu vedlé spravedlnosti jeho. ³³ Když by poražen byl lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhřešili proti tobě, jestliže by obrátíce se k tobě, vyznávali jméno tvé, a modléce se, ponížení prosili by tebe v domě tomto: ³⁴ Ty vyslychej na nebi a odpus¹ hřích lidu svému Izraelskému, a uveď je zase do země, kterouž jsi dal otcům jejich. ³⁵ Když by zavětráno bylo nebe, a nepršel déšť¹, proto že zhřešili proti tobě, a modléce se na místě tomto, vyznávali by se jménu tvému, a od hříchů svých odvrátili by se po tvém trestání: ³⁶ Ty vyslychej na nebi, a odpus¹ hřích služebníkům svým a lidu svého Izraelského, vyuč je cestě výborné, po níž by chodili, a dej déšť¹ na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dídictví. ³⁷ Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho, rez, kobylky, a brouci byli-li by; ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána, jakákoli nemoc: ³⁸ Všeříkou modlitbu a každé úpiní, kteréž by činěno bylo od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen poznal ránu srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v domě tomto, ³⁹ Ty vyslychej na nebesích v místě pobývání svého, a slituj se i učiň a odpla¹ jednomu každému vedlé všech cest jeho, kteréž ty znáš v srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech lidí), ⁴⁰ Aby se báli tebe po všechny dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim. ⁴¹ Nýbrž také cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé, ⁴² (Nebo¹ uslyší o jménu tvém velikém a ruce tvé přesílné, a rameni tvém vztaženém), přišel-li by tedy, a modlil by se v domě tomto: ⁴³ Ty vyslychej na nebi v místě pobývání svého, a učiň všechno to, o čem volati bude k tobě cizozemec ten, a¹by poznali všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby viděli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavil. ⁴⁴ Když by vytáhl lid tvůj k boji proti nepříteli svému, cestou, kterouž bys poslal je, jestliže by se modlili Hospodinu naproti místu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a naproti domu, kterýž jsem vystavil jménu tvému: ⁴⁵ Tolikéž vyslychej na nebi modlitbu jejich a úpiní jejich, a vyveď při jejich. ⁴⁶ Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, kterýž by nehřešil), a rozhnivaje se na ně, vydal bys je v moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do země nepřátelské, daleké neb blízké, ⁴⁷ A usmyslili by sobě v zemi té, do kteréž by zajati byli, a obrátíce se,

modlili by se tobì v zemi tìch, kteøíž je zzajímali, økouce: Zhøeshì¹ jsme a neprávì jsme èinili, bezbožnì jsme èinili, ⁴⁸ A tak navrátili by se k tobì celým srdcem svým a celou duší svou v zemi nepøátel svých, kteøíž je zzajímali, a modlili by se tobì naproti zemi své, kterouž jsi dal otcùm jejich, naproti místu tomu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdìlal jménu tvému: ⁴⁹ Vyslychež tedy na nebesích, v místì pøebývání svého, modlitbu jejich a úpiní jejich, a vyveì pøi jejich, ⁵⁰ A odpus¹ lidu svému, cožkoli zhøeshìl proti tobì, i všechna pøestoupení jejich, jimiž pøestoupili proti tobì, a nakloò k nim lítostí ty, kteøíž je zjímali, aby se smilovali nad nimi. ⁵¹ Nebo¹ jsou lid tvùj a dìdictví tvé, kteréž jsi vyvedl z Egypta, z prostøed peci železné. ⁵² Necha¹ jsou tedy oèi tvé otevøené k modlitbì služebníka tvého a k modlitbì lidu tvého Izraelského, abys je vyslychal vždycky, když by ti koli vzývali. ⁵³ Nebo jsi ty oddìlil je sobì za dìdictví ode všech národù zemì, jakož jsi mluvil skrze Mojžíše služebníka svého, když jsi vyvedl otce naše z Egypta, Panovníèe Hospodine. ⁵⁴ Stalo se pak, když se pøestal Šalomoun modliti Hospodinu všì modlitbou a prosbou touto, že vstal od oltáøe Hospodinova, a pøestal kleèeti a pozdvihovati rukou svých k nebi. ⁵⁵ A stoje, dobroøeèil všemu shromáždínì Izraelskému hlasem velikým, øka: ⁵⁶ Požehnaný Hospodin, kterýž dal odpoèinutí lidu svému Izraelskému vedlé všeho, což mluvil. Nepochybilo ani jedno slovo ze všelikého slova jeho dobrého, kteréž mluvil skrze služebníka svého Mojžíše. ⁵⁷ Budiž Hospodin Bùh náš s námi, jako byl s otci našimi; nezemítež nás, ani opouštìj. ⁵⁸ Ale nakloniž srdce naše k sobì, abychom chodili po všech cestách jeho, a ostøíhali pøikázání jeho, i ustanovení jeho, a soudù jeho, kteréž pøikázal otcùm našim. ⁵⁹ A a¹ jsou má tato slova, kterýmiž jsem se modlil pøed Hospodinem, blízko Hospodina Boha našeho dnem i nocí, tak aby vyvodil pøi služebníka svého, a pøi lidu svého Izraelského každého èasu a dne, ⁶⁰ A¹ by poznali všickni národové zemì, že Hospodin sám jest Bùh, a že není kromì niho žádný. ⁶¹ Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních jeho, ostøíhajíce pøikázání jeho, tak jako dnešního dne. ⁶² Král pak a s ním všechni Izrael obìtovali obìti pøed Hospodinem. ⁶³ A obìtoval Šalomoun v obìt pokojnou, kterouž obìtoval Hospodinu, volù dvamecítma tisícù, a ovec sto dvaceti tisícù, a posvìcovali domu Hospodinova král i všickni synové Izraelští. ⁶⁴ Téhož dne posvìtil král prostøedku sínì, kteráž byla pøed domem Hospodinovým; nebo obìtoval tu obìti zápalné a obìti suché, a tuky pokojných obìtí, proto že oltáø mìdìný, kterýž byl pøed Hospodinem, byl malý, aniž mohly se na nìm smìstknati obìti zápalné a obìti suché, a tukové pokojných obìtí. ⁶⁵ A tak držel Šalomoun toho èasu slavnost, a všechni Izrael s ním, shromáždínì veliké odtud, kudyž se chodí do Emat, až ku potoku Egyptskému, pøed Hospodinem Bohem našim, za sedm dní a opìt za sedm dní, to jest za ètrnácte dní. ⁶⁶ Dne pak osmého propustil lid. Kteøíž požehnavše krále, odešli do obydlí svých, radujíce se a veselíce se v srdci ze všech dobrých vící, kteréž uèinil Hospodin Davidovi služebníku svému a Izraelovi lidu svému.

9

¹ Stalo se pak, když dokonat Šalomoun stavení domu Hospodinova a domu královského, podlé všì líbosti své, jakž vykonati umínìl, ² Že se ukázal Hospodin Šalomounovi podruhé, jakož se mu byl ukázal v Gabaon. ³ I øekl jemu Hospodin: Vyslyšel¹ jsem modlitbu tvou a prosbu tvou, kteroužs se modlil pøede mnou; posvìtil jsem domu toho, kterýž jsi vystavil, aby pøebývalo tam jméno mé až na vìky, a byly tu oèi mé i srdce mé po všechny dny. ⁴ A ty jestliže choditi budeš pøede mnou, jako chodil David otec tvùj, v dokonalosti srdce a v upøímnosti, èinì všechno to, což jsem pøikázal tobì, ustanovení mých i soudù mých ostøíhaje: ⁵ Utvrdím zajisté stolicì království

tvého nad Izraelem na věky, jakož jsem mluvil Davidovi otci tvému, ōka: Nebude¹ odjat muž z rodu tvého od trůnu Izraelského. ⁶ Pakli se nazpět odvrátíte vy i synové vaši ode mne, a nebudete ostŕíhati pŕíkázání mých a ustanovení mých, kteráž jsem vydal vám, ale odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaniti se jim: ⁷ Vypléním docela Izraele se svrchku zemí, kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil jménu svému, zavrhu od tváŕi své, i bude¹ Izrael za pŕísloví a za rozprávku mezi všemi národy. ⁸ Ano i dům tento, jakkoli bude slavný, kdokoli mimo něj pŕijde, užasne se a ckáti bude, i ōekne: Proč tak uěinil Hospodin zemi této a domu tomuto? ⁹ Tedy odpovídí: Proto že opustili Hospodina Boha svého, kterýž vyvedl otce jejich z země Egyptské, a chytili se bohů cizích, a klanili se jim i sloužili jim, protož uvedl na ně Hospodin všechny tyto zlé věci. ¹⁰ Stalo se také po pŕeběhnutí dvadcíti let, v nichž vzdílal Šalomoun oba dva ty domy, dům Hospodinův a dům královský, ¹¹ K ěemuž byl Chíram král Tyrský daroval Šalomounovi hojně dříví cedrového a jedlového, i zlata vedlé vší vůle jeho, že dal také král Šalomoun Chíramovi dvadceť míst v zemi Galilejské. ¹² I vyjel Chíram z Týru, aby viděl ta místa, kteráž mu daroval Šalomoun, ale nelíbila se jemu. ¹³ Protož ōekl: Jakáž jsou ta místa, kteráž mi dáváš, bratře můj? I nazval je zemí Kabul až do tohoto dne. ¹⁴ Nebo byl poslal Chíram králi sto a dvadceť centnéŕů zlata. ¹⁵ Pŕíěina pak platu, kterýž byl uložil král Šalomoun, byla, aby stavil dům Hospodinův a dům svůj, a Mello i zdi Jeruzalémské, též Azor a Mageddo i Gázer. ¹⁶ (Farao zajisté král Egyptský vytáh, dobyl Gázeru a vypálil je, Kananejské pak, kteŕíž byli v tom místě, pobil a dal místo za vno dceŕi své, manželce Šalomounově.) ¹⁷ A tak vystavil zase Šalomoun Gázer a Betoron dolní, ¹⁸ Též Baalat a Tadmor na poušti v též zemi, ¹⁹ I všechna místa, v nichž Šalomoun měl své sklady, i místa vozů, i místa jezdců, vše vedlé žádosti své, cožkoli chtěl staviti v Jeruzalémě, a na Libánu i po vší zemi panování svého. ²⁰ Všecken také lid, kterýž byl pozůstal z Amorejských, Hetejských, Ferezejských, Hevejských a Jebuzejských, kteŕíž nebyli z synů Izraelských, ²¹ Totiž syny jejich, kteŕíž byli pozůstali po nich v zemi, jichž nemohli synové Izraelští vyhladiti, uvedl Šalomoun pod plat a v službu až do tohoto dne. ²² Z synů pak Izraelských žádného nepodrobil v službu Šalomoun, ale byli muži váleční, a služebníci jeho, a knížata jeho, vůdcové jeho a úředníci nad vozy a jezdci jeho. ²³ Bylo těch pŕedních vladaŕů, kteŕíž byli nad dílem Šalomounovým, pět set a padesát. Ti spravovali lidi, kteŕíž dílali. ²⁴ Dcera pak Faraonova pŕestěhovala se z místa Davidova do domu svého, kterýž jí byl vystavil Šalomoun. Tehdáž také vystavil Mello. ²⁵ I obitoval Šalomoun každého roku tŕikrát obiti zápalné a pokojné na oltáŕi, kterýž byl vzdílal Hospodinu, ale kadíval na tom, kterýž byl pŕed Hospodinem, když dokonal dům. ²⁶ Nadílal také král Šalomoun lodí velikých v Aziongaber, kteréž jest podlé Elat, na bŕehu moŕe Rudého v zemi Idumejské. ²⁷ A poslal Chíram na těch lodech služebníky své, plavce umilé na moŕi, s služebníky Šalomounovými. ²⁸ Kteŕíž pŕeplavivše se do Ofir, nabrali tam zlata ětyŕi sta a dvadceť centnéŕů, a pŕivezli králi Šalomounovi.

10

¹ Uslyševši pak královna z Sáby pověst o Šalomounovi a jménu Hospodinovu, pŕijela, aby zkusila jeho v pohádkách. ² A pŕijevši do Jeruzaléma s poětem velmi velikým, s velbloudy nesoucími vonné věci a zlata velmi mnoho i kamení drahého, pŕišla k Šalomounovi, a mluvila s ním o všechno, což měla v srdci svém. ³ Jízto odpovídl Šalomoun na všechna slova její. Nebylo nic skrytého pŕed králem, naě

by jí neodpovídl. ⁴ Protož uzøevši královna z Sáby všecku moudrost Šalomounovu i dùm, kterýž byl ustavil, ⁵ Též pokrmy stolu jeho, i sedání a stávání služebníků pøisluhujících jemu, i roucha jejich, šeòkýøe také jeho, i stupni, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu, zdìsila se náramni. ⁶ A øekla králi: Pravá¹ jest øeè, kterouž jsem slyšela v zemi své, o vícech tvých a o moudrosti tvé, ⁷ Ješto jsem nechtila vìøiti øeèem, až jsem pøijela a uzøela oèima svýma. Ale aj, není mi praveno ani polovice; pøevýšil jsi moudrostí a dobrotou povìst tu, kterouž jsem slyšela. ⁸ Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji, kteøíž stojí pøed tebou vždycky, a slyší moudrost tvou. ⁹ Budiž Hospodin Bùh tvůj požehnaný, kterýž ti sobì oblíbil, aby ti posadil na stolicí Izraelské, proto že miluje Hospodin Izraele na vìky, a ustanovil ti králem, abys èinil soud a spravedlnost. ¹⁰ I dala králi sto a dvadeti centnéøù zlata, a vonných vící velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy více pøivezeno takových vonných vící tak mnoho, jako darovala královna z Sáby králi Šalomounovi. ¹¹ (Lodí také Chíramova, kteráž pøinášela zlato z Ofir, pøivezla z Ofir døíví almugim velmi mnoho i kamení drahého. ¹² I nadìlal král z toho døíví almugim zábradel k domu Hospodinovu, i k domu královu, též harf a louten zpìvákùm, aniž jest kdy pøivezeno takového døíví almugim, ani vidíno do dnešního dne.) ¹³ Král také Šalomoun dal královni z Sáby vedlé vší vůle její, èehož požádala, nad to, což jí Šalomoun daroval darem královským. Potom se navrátila do zemi své ona i služebníci její. ¹⁴ Byla pak váha toho zlata, kteréž pøicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte šest centnéøù zlata, ¹⁵ Kromì toho, co pøicházelo od kupcù a prodavaèù vonných vící, a ode všech králù Arabských i vývod zemi. ¹⁶ A protož nadìlal král Šalomoun dvě stì štítù z zlata taženého, šest set zlatých dával na každý štít, ¹⁷ A tøi sta pavéz z taženého zlata, tøi libry zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domì lesu Libánského. ¹⁸ Udìlal také král stolicí z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem ryzím. ¹⁹ Šest stupòù bylo k té stolicí, a vrch okrouhlý byl na stolicí od zadní strany její, a zpolehadla rukám s obou stran té stolice, a dva lvové stáli u zpolehadel. ²⁰ A dvanácte lvù stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic takového uèinìno v žádných královstvích. ²¹ Nadto všechny nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všechny nádoby v domì lesu Libánského byly z zlata nejèistšího. Nic nebylo od støíbra, aniž ho sobì co vážili ve dnech Šalomounových. ²² Nebo mìl král lodí moøské s lodími krále Chírama. Jednou ve tøech letech vracely se ty lodí moøské, pøinášející zlato a støíbro, kosti slonové, a opice a pávy. ²³ I zveleben jest král Šalomoun nad všechny krále zemské v bohatství a v moudrosti. ²⁴ Proèež všickni obyvatelé zemi žádostivi byli viditi tváø Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bùh v srdci jeho. ²⁵ A pøinášeli jeden každý dary své, nádoby støíbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné vící, konì a mezky, a to každého roku, ²⁶ Tak že nashromáždil Šalomoun vozù a jezdcù, a mìl tisíc a ètyøi sta vozù a dvanácte tisíc jezdcù, kteréž rozsadil v mìstech vozù, a pøi králi v Jeruzalémì. ²⁷ I složil král støíbra v Jeruzalémì jako kamení, a cedrového døíví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velíkém množství. ²⁸ Pøivodili také Šalomounovi konì z Egypta a koupì rozlièné; nebo kupci královští brávali koupì rozlièné za slušnou mzdu, ²⁹ A vodívali spøež vozníkù z Egypta za šest set lotù støíbra, konì pak jednoho za sto a padesáte, a tak všechním králùm Hetejským a králùm Syrským oni dodávali.

11

¹ V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé, i dceru Faraonovu, i Moábské, Ammonitské, Idumejské, Sidonské a Hetejské, ² Z národù tìch, kteréž

zapovídl Hospodin synùm Izraelským, øka: Nebudete se smíšovati s nimi, aniž se oni budou smíšovati s vámi, nebo¹ by naklonili srdce vaše k bohùm svým. K tím pøilnul Šalomoun milostí, ³ Tak že mìl žen královen sedm set a ženin tøi sta. I odvrátily ženy jeho srdce jeho. ⁴ Stalo se tedy, že když se zstaral Šalomoun, ženy jeho naklonily srdce jeho k bohùm cizím, tak že nebylo srdce jeho celé pøi Hospodinu Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho. ⁵ Ale obrátil se Šalomoun k Astarot, bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti Ammonske. ⁶ I èinil Šalomoun to, což se nelíbilo Hospodinu, a nenásledoval cele Hospodina, jako David otec jeho. ⁷ Tedy vystavil Šalomoun výsost Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoøe, kteráž jest naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synù Ammon. ⁸ A tak vzdílal všechním ženám svým z cizího národu, kteréž kadily a obítovaly bohùm svým. ⁹ I rozhníval se Hospodin na Šalamouna, proto že se uchýlilo srdce jeho od Hospodina Boha Izraelského, kterýž se jemu byl ukázal po dvakrát, ¹⁰ A zapovídl jemu tu víc, aby nechodil po bozích cizích. Ale neostøíhal toho, což byl pøikázal Hospodin. ¹¹ Protož øekl Hospodin Šalomounovi: Ponívadž se to nalezlo pøi tobì, a neostøíhal jsi smlouvy mé ani ustanovení mých, kteráž¹ jsem pøikázal, viz, že odtrhnu království toto od tebe, a dám je služebníkù tvému. ¹² A však za dnù tvých neuèiním toho pro Davida otce tvého, než z ruky syna tvého odtrhnu je. ¹³ Vøeho pak království neodtrhnu, ale pokolení jednoho zanechám synu tvému pro Davida služebníka svého a pro Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil. ¹⁴ A tak vzbudil Hospodin protivníka Šalomounovi, Adada Idumejského z semene královského, kterýž byl v zemi Idumejské. ¹⁵ Nebo stalo se, když bojoval David proti Idumejským, a Joáb kníže vojska vytáhl, aby pochoval zmordované, a pobil všechny pohlaví mužského v zemi Idumejské, ¹⁶ (Za šest zajisté mìsícù byl tam Joáb se vším lidem Izraelským, dokudž nevyplénil všech pohlaví mužského v zemi Idumejské), ¹⁷ Že tehdaž utekl Adad sám, a nikteøí muži Idumejští z služebníkù otce jeho s ním, aby šli do Egypta. Adad pak byl pachole neveliké. ¹⁸ Kteøíž jdouce z Madian, pøišli do Fáran, a vzavøe s sebou nikteré muže z Fáran, pøišli do Egypta k Faraonovi, králi Egyptskému, kterýž dal jemu dùm, i stravou opatøil ho, dal jemu také i zemi. ¹⁹ A tak nalezl Adad milost velikou pøed Faraonem, tak že jemu dal za manželku sestru ženy své, sestru Tafnes královny. ²⁰ I porodila jemu sestra Tafnes syna Genubata, a odchovala ho Tafnes v domu Faraonovu. I byl Genubat v domì Faraonovi mezi syny Faraonovými. ²¹ Když pak uslyšel Adad v Egyptì, že by usnul David s otci svými, a že umøel i Joáb kníže vojska, tedy øekl Adad Faraonovi: Propus¹ mne, a¹ jdu do zemi své. ²² Jemuž øekl Farao: Èehož¹ se nedostává u mne, že chceš odjíti do zemi své? I øekl: Nièeho, a však vždy mne propus¹. ²³ Vzbudil jeøti Bùh proti nìmu protivníka, Rázona syna Eliadova, kterýž byl utekl od Hadarezera krále Soby, pána svého, ²⁴ A shromáždìv k sobì muže, byl knížetem roty, když je David hubil. Protož odøedøe do Damašku, bydlili v nìm a kralovali v Damašku. ²⁵ I byl protivníkem Izraelovým po všechny dny Šalomounovy; a to bylo nad to zlé, kteréž mu èinil Adad. I mìl v øøklivosti Izraele, když kraloval v Syrii. ²⁶ Jeroboám také syn Nebatùv Efratejský z Sareda, (a jméno matky jeho ženy vdovy bylo Serua), služebník Šalomounùv, pozdvihl ruky proti králi. ²⁷ A tato byla pøèèina, pro kterouž pozdvihl ruky proti králi Šalomounovi: Že vystavìv Šalomoun Mello, zavøel mezeru mìsta Davidova otce svého. ²⁸ Jeroboám pak byl muž silný a udatný. Protož vida Šalomoun mládence, že by pracovitý byl, ustanovil ho nade všemi platy z domu Jozefa. ²⁹ I stalo se téhož èasu, že když vyšel Jeroboám z Jeruzaléma, našel jej prorok Achiáš Silonský na cestì, jsa odín rouchem novým. A byli sami dva na poli. ³⁰ Tedy ujav Achiáš roucho

nové, kteréž měl na sobě, roztrhal je na dvanácte kusů. ³¹ A řekl Jeroboámovi: Vezmi sobě deset kusů; nebo takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já roztrhnu království z ruky Šalomounovy, a dám tobě desatero pokolení. ³² Jedno toliko pokolení zůstane jemu pro služebníka mého Davida, a pro místo Jeruzalém, kteréž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, ³³ Proto že opustili mne, a klanili se Astarot bohyni Sidonské, a Chámos bohu Moábskému, i Moloch bohu Ammonskému, a nechodili po cestách mých, aby činili to, což mi se líbí, totiž ustanovení má a soudy mé, jako David otec jeho. ³⁴ A však neodejmu ničeho z království z rukou jemu; nebo vůdcím zanechám ho po všechny dny života jeho pro Davida služebníka svého, kteréhož jsem vyvolil, kterýž ostálhal přikázání mých a ustanovení mých. ³⁵ Ale potom vezma království z ruky syna jeho, dám tobě z něho desatero pokolení, ³⁶ Synu pak jeho dám jedno pokolení, aby zůstala svíce Davidovi služebníku mému po všechny dny přede mnou v místě Jeruzalém, kteréž jsem sobě vyvolil, aby tam jméno mé přebývalo. ³⁷ A tak tebe vezmu, abys kraloval ve všech věcech, kterýchž by žádala duše tvá, a budeš králem nad Izraelem. ³⁸ Protož jestliže uposlechněš všeho toho, což přikáží tobě, a choditi budeš po cestách mých, a činiti to, což mi se líbí, ostálhaje ustanovení mých a přikázání mých, jako činil David služebník můj: budu s tebou a vzdílám tobě dům stálý, jako jsem vzdílal Davidovi, a dám tobě lid Izraelský. ³⁹ Potrápím¹ zajisté semene Davidova pro tu věc, a však ne po všechny dny. ⁴⁰ Pro tu přičinu chtěl Šalomoun zabiti Jeroboáma. Kterýž vstav, utekl do Egypta k Sesákovi králi Egyptskému, a byl v Egyptě, dokudž neumřel Šalomoun. ⁴¹ Jiné pak věci Šalomounovy, kteréž činil, i moudrost jeho vypsány jsou v knize činnů Šalomounových. ⁴² Dnů pak, v nichž kraloval Šalomoun v Jeruzalém nade vším Izraelem, bylo čtyřiceti let. ⁴³ I usnul Šalomoun s otci svými, a pochován jest v místě Davida otce svého. Kraloval pak Roboám syn jeho místo něho.

12

¹ Tedy přibral se Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále. ² Stalo se pak, když uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa ještě v Egyptě, kamž byl utekl před Šalomounem králem, (bydlel zajisté Jeroboám v Egyptě), ³ Že poslali a povolali ho; protož přišed Jeroboám i všecko shromáždění Izraelské, mluvili k Roboámovi, řkouce: ⁴ Otec tvůj ztížil jho naše; protož nyní polehě služby otce svého tvrdé a břemena jeho těžkého, kteréž vzložil na nás, a budeme tobě sloužiti. ⁵ Kterýž řekl jim: Odejdite, a třetího dne navraťte se ke mně. I odšel lid. ⁶ Tedy radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před Šalomounem otcem jeho ještě za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou odpověď mám dáti lidu tomuto? ⁷ I odpovědili jemu, řkouce: Jestliže dnes povolný budeš lidu tomuto a ochotní se jim ukážeš, a odpověď dávaje, mluviti budeš přívítivě, budou¹ služebníci tvoji po všechny dny. ⁸ Ale on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci, kteříž s ním zrostli a stávali před ním. ⁹ A řekl k nim: Co vy radíte, jakou bychom dali odpověď lidu tomuto, kteříž mluvili ke mně, řkouce: Polehě břemene, kteréž vzložil otec tvůj na nás? ¹⁰ I odpovědili jemu mládenci, kteříž zrostli s ním, řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli: Otec tvůj ztížil jho naše, ty pak polehě nám. Takto díš jim: Nejmenší prst můj tlustší jest nežli bedra otce mého. ¹¹ Nyní tedy otec můj těžké břímě vložil na vás, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičůky, ale já trestati vás budu bičů uzlovatými. ¹² Přišel tedy Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne třetího, jakž byl rozkázal král, řka: Navraťte se ke mně dne třetího. ¹³ I odpověděl král lidu tvrdě, opustiv radu starců, kterouž dali jemu. ¹⁴ A mluvil k nim vedlé rady mládenců, řka: Otec můj ztížil jho vaše, já

pak pøidám bøemene vašeho; otec můj trestal vás bièíky, ale já trestati vás budu bièi uzlovatými. ¹⁵ I neuposlechl král lidu. Nebo byla pøièina od Hospodina, aby se naplnila øeè jeho, kterouž mluvil Hospodin skrze Achiášè Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu. ¹⁶ Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpovìdìl lid králi v tato slova: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani didictví nemáme v synu Izai. K stanùm svým, ó Izraeli! Nyní opatø dùm svùj, Davide. Odšel tedy Izrael k stanùm svým, ¹⁷ Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteøíž bydlili v mìstech Judských, kraloval Roboám. ¹⁸ I poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, a uházel ho všecken Izrael kamením až do smrti, èimž král Roboám pøinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl do Jeruzaléma. ¹⁹ A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne. ²⁰ I stalo se, když uslyšeli všickni Izraelští, že by se navrátil Jeroboám, poslavše, povolali ho do shromáždiní, a ustanovili ho králem nade vším Izraelem. Nezùstávalo pøi domu Davidovu než samo pokolení Judovo. ²¹ Když pak pøijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil všecken dùm Judský a pokolení Benjamin, totiž sto a osmdesáte tisícù výborných bojovníkù, aby bojovali proti domu Izraelskému, a aby zase pøivedeno bylo království k Roboámovi synu Šalomounovu. ²² Tedy stala se øeè Boží k Semaiášovi muži Božímu, økoucí: ²³ Povìz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému a všemu domu Judovu i Benjaminovu, a ostatku lidu tímto slovy: ²⁴ Takto praví Hospodin: Netáhnìte a nebojujte proti bratøím svým synùm Izraelským. Navra^{te} se jeden každý do domu svého, nebo ode mne stala se víc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova a navrátili se, aby odešli vedlé øeèi Hospodinovy. ²⁵ Potom vystavil Jeroboám Sichem na hoøe Efraim, a bydlil v nìm, a vyšed odtud, vystavil Fanuel. ²⁶ Øekl pak Jeroboám v srdci svém: Tudíž by se navrátilo království toto k domu Davidovu, ²⁷ Když by chodíval lid tento k obìtování obìtí v domì Hospodinovì do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému, a tak zabijíce mne, navrátili by se k Roboámovi králi Judskému. ²⁸ Protož poradiv se král, udílal dvé telat zlatých a øekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teì bohové tvoji, ó Izraeli, kteøíž ti vyvedli z zemì Egyptské. ²⁹ I postavil jedno v Bethel, a druhé postavil v Dan. ³⁰ Kterážto víc byla pøièinou k høešení, nebo chodíval lid k jednomu z tìch až do Dan. ³¹ Vzdílal zajisté dùm výsostí, a ustanovil knìží z lidu obecného, kteøíž nebyli z synù Lévi. ³² Ustanovil také Jeroboám svátek mìsíce osmého, v patnáctý den téhož mìsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a obìtoval na oltáøi. Takž uèinil i v Bethel, obìtuje telatùm, kteréž byl udílal; také i v Bethel ustanovil knìží výsostí, kteréž byl zdílal. ³³ A obìtoval na oltáøi, kterýž byl udílal v Bethel, v patnáctý den mìsíce osmého, toho mìsíce, kterýž byl sobì smyslíl v srdci svém, a slavil svátek s syny Izraelskými, a pøistoupil k oltáøi, aby kadil.

13

¹ A aj, muž Boží pøišel z Judstva s slovem Hospodinovým do Bethel, tehðáž když Jeroboám, stojí u oltáøe, kadil. ² I zvolal proti oltáøi slovem Hospodinovým, øka: Oltáøi, oltáøi, toto praví Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu, jménem Joziáš, kterýž obìtovati bude na tobì knìží výsostí, jenž zapalují kadidlo na tobì; i kosti lidské páli ti budou na tobì. ³ I dal téhož dne znamení, øka: Toto¹ jest znamení, že mluvil Hospodin: Aj, oltáø roztrhne se a vysype se popel, kterýž jest na nìm. ⁴ V tom uslyšev král Jeroboám slovo muže Božího, že zvolal proti oltáøi v Bethel, vztáhl ruku svou od oltáøe a øekl: Jmìte ho. I uschla ruka jeho, kterouž vztáhl proti nìmu, a nemohl ji zase pøitáhnouti k sobì. ⁵ Oltáø také se roztrhl, a vysypal se popel z oltáøe podlé znamení, kteréž byl pøedpovìdìl muž Boží slovem Hospodinovým. ⁶ Protož

mluvil král a řekl tomu muži Božímu: Pomodl se podle Hospodinu Bohu svému a pros za mne, abych mohl pítáhnouti ruku svou k sobě. I modlil se muž Boží Hospodinu, a pítáhl král ruku zase k sobě, a byla jako prvé. ⁷ Tedy řekl král muži Božímu: Poj se mnou domů a posil se, a dám¹ dar. ⁸ I řekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici domu svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba, aniž bych pil vody na místě tomto. ⁹ Nebo tak mi přikázal slovem svým Hospodin, ōka: Nebudeš jísti chleba, ani pítí vody, aniž se navrátíš tou cestou, kterouž jsi pššel. ¹⁰ A tak odšel jinou cestou, a nenavrátil se tou cestou, kterouž byl pššel do Bethel. ¹¹ Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel, jehož syn pšsed, vypravoval mu všechny věci, kteréž uēinil muž Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi, vypravovali otci svému. ¹² Tedy řekl jim otec jejich: Kterou cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu, kterouž šel ten muž Boží, kterýž byl z Judstva pššel. ¹³ Zatím řekl synům svým: Osedlejte mi osla. Kteříž osedlali mu osla, a on vsedl na něj. ¹⁴ A jel za mužem Božím a našel jej, an sedí pod dubem. I řekl jemu: Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi pššel z Judstva? A on odpovēdil: Jsem. ¹⁵ Kterýž řekl jemu: Poj se mnou domů, a pojíš chleba. ¹⁶ Ale on odpovēdil: Nemohu¹ se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti chleba, ani pítí vody s tebou na místě tomto. ¹⁷ Nebo stala se ke mně ōeē slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jísti chleba, ani pítí vody; nenavrátíš se, jda touž cestou, kterouž jsi šel. ¹⁸ Jemuž odpovēdil: Také¹ já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, ōka: Navra¹ ho s sebou do domu svého, a¹ pojí chleba a napije se vody. To pak sklamal jemu. ¹⁹ Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domě jeho a pil vodu. ²⁰ Když pak oni seděli za stolem, stalo se slovo Hospodinovo k proroku tomu, kterýž onoho byl zase navrátil. ²¹ A zvolal na muže Božího, kterýž byl pššel z Judstva, ōka: Toto praví Hospodin: Proto že jsi na odpor uēinil ōeēi Hospodinovi, a neostēihal jsi přikázání, kteréž¹ vydal Hospodin Bůh tvůj, ²² Ale navrátils se a jedls chléb, a pils vodu na místě, o kterémž¹ řekl: Nebudeš jísti chleba, ani pítí vody: nebude¹ pochováno tělo tvé v hrobě otců tvých. ²³ Tedy když pojedl chleba a napil se, osedlal mu osla, totiž tomu proroku, kteréhož byl navrátil. ²⁴ A když odšel, trefil na něj lev na cestě a udávil jej. I leželo tělo jeho na cestě, a osel stál podlé něho; lev také stál vedlé těla mrtvého. ²⁵ A aj, muži některí jdouce tudy, uzēeli tělo mrtvé ležící na cestě, a lva, an stojí vedlé něho. Kteříž pšsedše, povēdili v místě, v kterémž ten starý prorok bydlil. ²⁶ Což když uslyšel ten prorok, kterýž ho byl navrátil s cesty, řekl: Muž Boží jest, kterýž na odpor uēinil ōeēi Hospodinovi; protož vydal jej Hospodin lvu, kterýž potēev ho, udávil jej vedlé ōeēi Hospodinovy, kterouž mluvil jemu. ²⁷ Zatím mluví k synům svým, řekl: Osedlejte mi osla. I osedlali. ²⁸ A odjev, našel mrtvé tělo jeho ležící na cestě, a osla i lva, an stojí u toho těla; a nejedl lev těla toho, aniž co uškodil oslu. ²⁹ Protož vzav prorok tělo muže Božího, vložil je na osla, a přinesl je. I pššel do místa svého, aby ho plakal a pochoval. ³⁰ Položil pak tělo jeho v hrobě svém, a plakali ho: Ach, bratře můj. ³¹ A pochoвав ho, mluvil k synům svým, ōka: Když já umru, pochovejte mne v témž hrobě, v němž muž Boží jest pochován, vedlé kostí jeho položte kosti mé. ³² Nebo¹ se jistě stane to, což ohlásil slovem Hospodinovým proti oltāi, kterýž jest v Bethel, a proti všem domům výsostí, kteréž jsou v místech Samašských. ³³ Po těchto přibizích neodvrátil se Jeroboám od cesty své zlé, ale opět nadīlal z lidu obecného knīží výsostí. Kdo jen chtěl, posvětil ruky jeho, a ten byl knīzem výsostí. ³⁴ I byla ta víc domu Jeroboámovu přēinou k hōešení, aby vyplēnī a vyhlazen byl se svrchku země.

14

¹ Toho ēasu roznemohl se Abiáš, syn Jeroboámův. ² I řekl Jerobām ženě své: Vstaō

medle a zmiò se, aby nepoznali, že jsi žena Jeroboámova, a jdi do Sílo. Hle, tam jest Achiáš prorok, kterýž mi byl pøedpovìdìl, že mám býti králem nad lidem tímto. ³ A vezma v ruce své deset chlebù a koláèù, a láhvici medu, jdi k nimu; on¹ oznámí tobì, co se stane pacholeti tomuto. ⁴ I uèinila tak žena Jeroboámova; nebo vstavši, šla do Sílo, a pøišla do domu Achiášova. Ale Achiáš nemohl již hledìti, nebo pošly mu byly oèi pro starost jeho. ⁵ Hospodin pak øekl Achiášovi: Aj, žena Jeroboámova jde, aby se tebe nìco zeptala o synu svém, proto že jest nemocen. Toto a toto budeš jí mluvit. Bude¹ pak, že když pøijde, èiniti se bude jinou. ⁶ Protož uslyšev Achiáš šust noh jejích, když vcházela do dveí, øekl: Poì, ženo Jeroboámova, proè se jinou èiniš? Já zajisté poslán jsem k tobì s øeèi tvrdou. ⁷ Jdi, poviz Jeroboámovi: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Ponìvadž jsem ti vyvýšil z prostøedku lidu, a postavil jsem ti za vùdce nad lidem svým Izraelským, ⁸ A odtrhl jsem království od domu Davidova, a dal jsem je tobì, ty však nebyl jsi jako služebník mùj David, kterýž ostøíhal pøikázání mých, a následoval mne v celém srdci svém, èinì toliko to, což jest pravého pøede mnou, ⁹ Ale zlost jsi páchal hojnìji nade všecy, kteøíž byli pøed tebou; nebo odšed, uèinils sobì bohy cizí a slité, abys mne dráždil, mne pak zavrhl jsi za høbet svùj: ¹⁰ Protož aj, já uvedu zlé vìci na dùm Jeroboámùv, a vyhladím z Jeroboáma, i toho, jenž moèi na stìnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli, a vyvrhu ostatky domu Jeroboámova, jako hnùj vymítán bývá až doèista. ¹¹ Toho, kdož z domu Jeroboámova umøe v mìstì, psi žráti budou, a toho, kdož umøe na poli, ptáci nebeští jísti budou; nebo¹ jest mluvil Hospodin. ¹² Ty pak vstana, jdi do domu svého, a když vcházeti budeš do mìsta, tehdy umøe pachole. ¹³ I budou ho plakati všecken lid Izraelský, a pochovají jej; nebo ten sám z domu Jeroboámova dostane se do hrobu, proto že o nim z domu Jeroboámova jest slovo dobré u Hospodina Boha Izraelského. ¹⁴ Vyzdvihne¹ však sobì Hospodin krále nad Izraelem, kterýž vyhladí dùm Jeroboámùv toho dne. Ale co? Nýbrž již vyzdvihl. ¹⁵ A zaklátí Hospodin Izraelem tak, jako se klátí tètina u vodách, a vykoøení Izraele z zemì výborné této, kterouž dal otcùm jejich, a rozptýlí je daleko za øeku, proto že sobì zdilali háje, popouzejíce Hospodina. ¹⁶ A tak vydá Izraele pro høíchy Jeroboámovy, kterýž i sám høešil, i v høích uvodil Izraele. ¹⁷ Tedy vstavši žena Jeroboámova, odešla a pøišla do Tersa, a když vstupovala na prah domu, umøelo pachole. ¹⁸ I pochovali je, a plakal ho všecken lid Izraelský vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil skrze služebníka svého, Achiáše proroka. ¹⁹ Jiné pak vìci Jeroboámovy, jaké boje vedl a kterak kraloval, aj, sepsány jsou v knize o králích Izraelských. ²⁰ Všech dnù, v nichž kraloval Jeroboám, bylo dvamecìtma let. I usnul s otcì svými, a kraloval Nádad syn jeho místo niho. ²¹ Roboám také syn Šalomounùv kraloval nad Judou. V jednom a ve ètyøidcìti letech byl Roboám, když poèal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémì mìstì, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam pøebývalo jméno jeho. Bylo pak jméno matky jeho Naama Ammonitská. ²² Èinì také lid Judský to, což zlého jest pøed Hospodinem, a k zùìivosti ho popudili høíchy svými, kterýmiž høešili, více nežli otcové jejich všemi vìcmi, kteréž èinili. ²³ Nebo i oni vystavili sobì výsosti a sloupy, i háje na každém pahrbku vysokém a pod každým stromem zeleným. ²⁴ Pøesto byli ohyzdní sodomáøi v zemi té, èiníce vedlé všech ohavností pohanských, kteréž byl vyplénìl Hospodin pøed tváøí synù Izraelských. ²⁵ I stalo se léta pátého království Roboámovy, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, ²⁶ A pobral poklady domu Hospodinova a poklady domu královského, všechno to pobral. Vzal také všecy pavézy zlaté, kterýchž byl nadìlal Šalomoun. ²⁷ Místo kterýchž nadìlal král Roboám pavéz mìdiných, a poruèil je úøedníkùm nad drabanty, kteøíž ostøíhali brány domu královského. ²⁸ A když král chodíval do domu

Hospodinova, nosili je drabantì, a zase je pøinášeli do pokoje drabantù. ²⁹ Jiné pak vícì Roboámovy, a všechno, což èinil, zdaliž není zapsáno v knize o králích Judských. ³⁰ Ano i válka, kteráž byla mezi Roboámem a Jeroboámem po všechny dny. ³¹ I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest s nimi v místì Davidovì. A jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská. I kraloval Abiam syn jeho místo niho.

15

¹ Léta pak osmnáctého království Jeroboáma syna Nebatova, kraloval Abiam nad Judou. ² Tøi léta kraloval v Jeruzalémì. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova. ³ Ten chodil ve všech høíších otce svého, kteréž páchal pøed oblíèejem jeho; a nebylo srdce jeho celé pøi Hospodinù Bohu jeho, jako srdce Davida otce jeho. ⁴ A však pro Davida dal jemu Hospodin Bùh jeho svíci v Jeruzalémì, vzbudiv syna jeho po nìm, a utvrdiv Jeruzalém, ⁵ Proto že David èinil to, což bylo dobrého pøed Hospodinem, a neuchýlil se od žádné vícì z těch, kteréž jemu byl pøikázal, po všechny dny života svého, kromì skutku pøi Uriášovi Hetejském. ⁶ A byl boj mezi Roboámem a Jeroboámem po všechny dny života jeho. ⁷ Jiné pak vícì Abiamovy, a všechno což èinil, popsáno jest v knize o králích Judských, ano i o boji mezi Abiamem a Jeroboámem. ⁸ A když usnul Abiam s otci svými, pochovali ho v místì Davidovì. I kraloval Aza syn jeho místo niho. ⁹ A tak léta dvacátého Jeroboáma, krále Izraelského, kraloval Aza nad Judou. ¹⁰ Jedno a ètyøidceti let kraloval v Jeruzalémì. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abissalomova. ¹¹ I èinil Aza, což dobrého bylo pøed Hospodinem, jako David otec jeho. ¹² Nebo ohyzdné sodomáøe vyplénil z zemì, a odjal všechny modly, kterýchž nadílali otcové jeho. ¹³ Nadto i Maachu matku svou ssadil, aby nebyla královnou; nebo byla udlala hroznou modlu v háji. Protož pod¹al Aza modlu tu ohyzdnou, a spálil pøi potoku Cedron. ¹⁴ A aèkoli výsosti nebyly zkaženy, a však srdce Azovo bylo celé pøi Bohu po všechny dny jeho. ¹⁵ Vnesl také ty vícì, kteréž posvíceny byly od otce jeho, i ty vícì, kterýchž sám posvětil, do domu Hospodinova, støíbro a zlato i nádoby. ¹⁶ Proèež byla válka mezi Azou a Bárou, králem Izraelským, po všechny dny jejich. ¹⁷ Nebo Báza král Izraelský vytáhl proti Judovi, a stavil Ráma, aby nedal žádnému vyjítì ani jítì k Azovi králi Judskému. ¹⁸ Ale vzav Aza všechno støíbro i zlato, kteréž pozůstalo v pokladích domu Hospodinova, a v pokladích domu královského, dal je v ruce služebníkù svých, a poslal je král Aza k Benadadovi synu Tabremmon, syna Hezion, králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, øka: ¹⁹ Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Aj, teè posílám tobì dar, støíbro a zlato; jdi, zruš smlouvu svou s Bárou králem Izraelským, a¹ odtrhne ode mne. ²⁰ I uposlechl Benadad krále Azy, a poslav knížata s vojsky svými proti místùm Izraelským, dobyl Jon a Dan, též Abelbetmaachy, i všeho Ceneretu, a vší zemì Neftalím. ²¹ To když uslyšel Báza, pøestal staviti Ráma, a zùstal v Tersa. ²² Tedy král Aza provolal po všem Judstvu, žádného nevymìòuje. I pobrali to kamení z Ráma, i døívì jeho, z nihož stavil Báza, a vystavil z toho král Aza Gabaa Beniaminovo a Masfa. ²³ Jiné pak všechny vícì Azovy, i všechna síla jeho a cokoli dílal, i jaká místa vystavil, zapsáno jest v knize o králích Judských. Jen že v viku starosti své byl nemocný na nohy. ²⁴ I usnul Aza s otci svými, a pochován jest s nimi v místì Davida otce svého. A kraloval místo niho Jozafat syn jeho. ²⁵ Nátab pak syn Jeroboámùv, poèal kralovati nad Izraelem léta druhého Azy, krále Judského, a kraloval nad Izraelem døì lètì. ²⁶ A èinil to, což zlého jest pøed oèima Hospodinovýmá, chodì po cestì otce svého, v høíších jeho, jimiž k høešení pøivodil lid Izraelský. ²⁷ I èinil mu úklady Báza syn Achíášùv z domu Izachar, a porazil ho Báza u Gebbeton, kteréž bylo Filistinských. Nátab zajisté a všickni Izraelští oblehli byli Gebbeton. ²⁸ A tak zabil ho Báza léta

tøetího Azy, krále Judského, a kraloval místo nìho. ²⁹ I stalo se, když poèal kralovati, že zahubil všecken dùm Jeroboámùv, a nepozùstavil žádné duše z Jeroboáma, až je i vyhladil vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Achiáše Silonského, ³⁰ Pro høíchy Jeroboámovy, jimiž høešil, a jimiž k høešení pøivodil lid Izraelský, pro dráždìní jeho, kterýmž dráždil Hospodina Boha Izraelského. ³¹ Jiné pak vícì Ná dabovy a všecko, což èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ³² Byla tedy válka mezi Azou, a mezi Bázou králem Izraelským, po všecky dny jejich. ³³ Léta tøetího Azy, krále Judského, kraloval Báza syn Achiášùv nade vším Izraelem v Tersa za ètyømecítma let. ³⁴ A èinil to, což zlého jest pøed Hospodinem, chodì po cestì Jeroboámovì a v høíších jeho, jimiž k høešení pøivodil Izraele.

16

¹ Stala se pak øeè Hospodinova k Jèhu, synu Chanani, proti Bázovi, økoucí: ² Proto že jsem ti vyzdvihl z prachu, a postavil za vůdci lidu mého Izraelského, ty jsi pak chodil po cestì Jeroboámovì, a pøivedls k høešení lid mùj Izraelský, aby mne popouzeli høíchy svými: ³ Aj, já vyhladím potomky Bázovy a potomky domu jeho, a uèiním domu tvému, jako domu Jeroboáma, syna Nebatova. ⁴ Toho, kdož z rodiny Bázovy umøe v mìstì, psi žráti budou, a kdož z nich umøe na poli, ptáci nebeští jísti budou. ⁵ Jiné pak vícì Bázovy a všecko, což èinil, i síla jeho, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ⁶ Když pak usnul Báza s otci svými, pochován jest v Tersa, a Ela syn jeho kraloval místo nìho. ⁷ A tak skrze Jèhu syna Chanani, proroka, stala se øeè Hospodinova proti Bázovi a proti domu jeho, i proti všemu zlému, kteréž èinil pøed oblíèejem Hospodinovým, popouzeje ho dílem rukou svých, že má býti podobný domu Jeroboámovu, a proto že jej zabil. ⁸ Léta dvadcatého šestého Azy, krále Judského, kraloval Ela syn Bázùv nad Izraelem v Tersa dvě lèti. ⁹ I zprotivil se jemu služebník jeho Zamri, hejtman nad polovicí vozù, když on v Tersa kvasil a opilý byl v domì Arsy, vládáøe mìsta Tersa. ¹⁰ V tom Zamri pøišed, ranil ho, a zabil jej léta dvadcatého sedmého Azy krále Judského, a kraloval místo nìho. ¹¹ Když pak kraloval a sedìl na stolici jeho, pobil všecken dùm Bázùv, i pøíbuzné jeho, i pøátely jeho, nepozùstaviv z nìho ani moèícího na stìnu. ¹² A tak vyhladil Zamri všecken dùm Bázùv vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil proti Bázovi skrze Jèhu proroka, ¹³ Pro všecky høíchy Bázovy, i høíchy Ela syna jeho, kteøíž høešili, i v høíchy uvodili Izraele, popouzejíce Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými. ¹⁴ Jiné pak vícì Ela a všecko, což èinil, vypsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹⁵ Léta dvadcatého sedmého Azy, krále Judského, kraloval Zamri v Tersa sedm dní, když lid vojenský ležel proti Gebbeton Filistinských. ¹⁶ Nebo uslyšev lid, kterýž byl v ležení, takové vícì, že by se Zamri zprotivil a že krále zabil, tedy všecken Izrael ustanovili sobì krále Amri, hejtmana nad vojskem Izraelským toho èasu v vojšti. ¹⁷ Protož táhl Amri a s ním všecken Izrael od Gebbeton, a oblehli Tersu. ¹⁸ A když vidìl Zamri, že již místo jest vzato, všed na palác domu královského, zapálil nad sebou dùm královský, i umøel, ¹⁹ Pro høíchy své, kterýmiž høešil, èinì, což zlého jest pøed oblíèejem Hospodinovým, a chodì po cestì Jeroboámovì a v høíších jeho, kteréž páchal, pøivozuje k høešení lid Izraelský. ²⁰ Jiné pak vícì Zamri i jeho úkladové, kteréž èinil, zapsáni jsou v knize o králích Izraelských. ²¹ Tedy rozdìlil se lid Izraelský na dvě. Polovice lidu postoupilo po Tebni synu Gineta, aby ho uèinili králem, a druhá polovice postoupila po Amri. ²² Ale pøemohl lid, kterýž postoupil po Amri, lid ten, kterýž postoupil po Tebni synu Gineta. I umøel Tebni, a kraloval Amri. ²³ Léta tøidcatého prvního Azy, krále Judského, kraloval Amri nad Izraelem dvanácte let. V Tersa kraloval šest let. ²⁴ I koupil horu Someron od Semera za dvě høivny støíbra, a když vystavìl tu horu, nazval jméno mìsta toho, kteréž vzdìlal, od

jména Semery, pána té hory, totiž Samaóí. ²⁵ Èinil pak Amri to, což jest zlého pøed oblíèejem Hospodinovým; nýbrž horší vícì èinil, než kdo ze všech, kteøíž pøed ním byli. ²⁶ Nebo chodil po všeliké cesti Jeroboáma syna Nebatova, a ve všech høíších jeho, kterýmiž pøivodil k høešení Izraele, popouzeje Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými. ²⁷ Jiné pak vícì Amri i všecko, což èinil, i síla jeho, kterouž prokazoval, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ²⁸ I usnul Amri s otci svými, a pochován jest v Samaóí, a kraloval místo nìho Achab syn jeho. ²⁹ Achab tedy syn Amri kraloval nad Izraelem léta tøidcátého osmého Azy, krále Judského, a kraloval Achab syn Amri nad Izraelem v Samaóí dvamecítma let. ³⁰ I èinil Achab syn Amri pøed oblíèejem Hospodinovým horší vícì než kdo ze všech, kteøíž pøed ním byli. ³¹ V tom stalo se, (nebo málo mu to bylo, že chodil v høíších Jeroboáma syna Nebatova), že sobì pojal ženu Jezábel dceru Etbál, krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálovi a klanil se jemu. ³² A vzdílal oltáø Bálovi v chrámì Bálovi, kterýž byl ustavil v Samaóí. ³³ Udílal také Achab i háj, a tak pøeèinil toho, èím by popouzel Hospodina Boha Izraelského, nade všechny jiné krále Izraelské, kteøíž byli pøed ním. ³⁴ Za dnù jeho Hiel Bethelský vystavil Jericho. V Abiramovi prvorozeném svém založil je, a v Segubovi nejmladším svém postavil brány jeho, vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze Jozue syna Nun.

17

¹ Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil k Achabovi: Živ¹ jest Hospodin Bùh Izraelský, pøed jehož oblíèejem stojím, že nebude tìchto let rosy ani deštì, jediné vedlé øeèi mé. ² I stalo se slovo Hospodinovo k nìmu, økoucì: ³ Odejdi odsud a obra¹ se k východu, a skrej se u potoka Karit, kterýž jest naproti Jordánu. ⁴ A budeš z toho potoka pítì, krkavcùm pak jsem pøikázal, aby tì tam krmili. ⁵ Kterýž odšed, uèinil, jakž mu pøikázal Hospodin. Nebo odšed, usadil se pøi potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu. ⁶ A krkavci pøinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého veèera, a z potoka pil. ⁷ Tedy po pøebìhnutí dnù níkterých vysechl ten potok, nebo nebylo žádného deštì v té zemi. ⁸ I stalo se slovo Hospodinovo k nìmu, økoucì: ⁹ Vstaò a jdi do Sarepty Sidonské, a buì tam. Aj, pøikázal jsem ženì vdovì, aby tì živila. ¹⁰ Kterýž vstav, šel do Sarepty, a pøišel k bránì místa, a aj, žena vdova sbírala tu døívì. A zavolav jí, øekl: Medle, pøines mi trochu vody v nádobì, abych se napil. ¹¹ A když šla, aby pøinesla, zavolal jí zase a øekl: Medle, pøines mi také kousek chleba v ruce své. ¹² I odpovídila: Živ¹ jest Hospodin Bùh tvùj, že¹ nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromì hrsti mouky v kbelíku a malièko oleje v nádobce, a aj, sbírám dvě døevì, abych šla a pøipravila to sobì a synu svému, abychom snìdouce to, za tím zemòíti musili. ¹³ I øekl jí Eliáš: Neboj se. Jdi a uèiò, jakž jsi øekla, a však udilej mi prvé z toho malý chléb podpopelný a pøines mi; potom sobì a synu svému udiláš. ¹⁴ Nebo¹ toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin děš¹ na zemi. ¹⁵ I šla a uèinila vedlé øeèi Eliášovy, a jedla ona i on i èeled její až do tìch dní. ¹⁶ Z kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše. ¹⁷ A když to pøebìhlo, stalo se, že se roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc jeho velmi tížká, tak že nezùstalo v nìm dýchání. ¹⁸ Protož øekla Eliášovi: Co mnì a tobì, muži Boží? Pøišel jsi ke mnì, abys mi pøipomenul nepravost mou, a umoøil syna mého? ¹⁹ Kterýž odpovìdìl jí: Dej sem syna svého. A vzav ho z lùna jejího, vnesl jej na síò, kdež sám pøebýval, a položil ho na lùžko své. ²⁰ Tedy volal k Hospodinu a øekl: Hospodine Bože můj, také-liž s tou vdovou, u kteréž pohostinu jsem, tak zle nakládáš, že jsi umoøil syna

jejího? ²¹ A roztáh se nad dítětem po třikrát, zvolal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože můj, prosím, nech¹ se navrátí duše dítěte tohoto do vnitřností jeho. ²² I vyslyšel Hospodin hlas Eliášův, a navrátila se duše dítěte do vnitřností jeho, i ožilo. ²³ A vzav Eliáš dítě, snesl je z síně do domu, a dal je matce jeho. I řekl Eliáš: Pohleď, syn tvůj živ jest. ²⁴ Tedy řekla žena Eliášovi: Již¹ jsem nyní poznala, že jsi muž Boží, a že oěe Hospodinova v ústech tvých jest pravá.

18

¹ Potom po mnohých dnech, po třetím tom létě, stalo se slovo Hospodinovo k Eliášovi, okoucí: Jdi, ukaž se Achabovi, nebo¹ dám děš¹ na zemi. ² Odšel tedy Eliáš, aby se ukázal Achabovi. Byl pak hlad veliký v Samařii. ³ I povolal Achab Abdiáš, kterýž byl představen domu jeho. (Abdiáš pak bál se Hospodina velmi. ⁴ Nebo když Jezabel mordovala proroky Hospodinovy, vzal Abdiáš sto proroků a skryl je po padesáti v jeskyni, a krmil je chlebem a vodou.) ⁵ A řekl Achab Abdiášovi: Jdi skrze tu zemi ke všemním studnicím vod, a ke všemním potokům, zdali bychom kde našli trávu, abychom živé zachovali koně a mezky, a nezmožili dobytka. ⁶ I rozdělili sobě zemi, kterouž by prošli. Achab šel jednou cestou sám, Abdiáš také šel cestou druhou sám. ⁷ A když Abdiáš byl na cestě, ať, Eliáš potkal se s ním. Kterýž když ho poznal, padl na tvář svou a řekl: Nejsi-liž ty, pane můj, Eliáš? ⁸ Odpověděl jemu: Jsem. Jdi, pověz pánu svému: Ať, Eliáš přišel. ⁹ Jemuž řekl: Což jsem zhřešil, že služebníka svého vydati chceš v ruku Achabovu, aby mne zamordoval? ¹⁰ Živ¹ jest Hospodin Bůh tvůj, že¹ není národu ani království, kamž by neposlal pán můj hledati tě, a když řekli, že tebe není, přisahal požádal od království a národu, že tě nemohou najít. ¹¹ A ty nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Ať, Eliáš přišel. ¹² I stalo by se, že jakž bych odšel od tebe, tedy duch Hospodinův zanesl by tě nevím kam, já pak jdu, oznámil bych Achabovi, a když by tě nenalezl, zabil by mne. Služebník zajisté tvůj bojí se Hospodina od mladosti své. ¹³ Zdaliž není oznámeno pánu mému, co jsem učinil, když Jezabel mordovala proroky Hospodinovy, že jsem skryl z proroků Hospodinových sto mužů, po padesáti mužích v jeskyni, a krmil jsem je chlebem a vodou? ¹⁴ Ty pak nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Ať, Eliáš přišel. A zamorduje¹ mne. ¹⁵ Odpověděl Eliáš: Živ¹ jest Hospodin zástupce, před jehož obličejem stojím, že¹ se jemu dnes ukáží. ¹⁶ A tak šel Abdiáš vstoupit Achabovi, a oznámil jemu. Pročež šel i Achab v cestu Eliášovi. ¹⁷ A když ušel Achab Eliáše, řekl Achab k němu: Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský? ¹⁸ Kterýž odpověděl: Já¹ nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když opouštíte přikázání Hospodinova a následujete Bálů. ¹⁹ Protož nyní pošli a shromažď ke mně všecken lid Izraelský na horu Karmel, a proroků Bálových čtyři sta a padesáte, i proroků toho háje čtyři sta, kteříž jedí z stolu Jezabel. ²⁰ Obeslal tedy Achab všechny syny Izraelské, a shromáždil ty proroky na horu Karmel. ²¹ A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokudž kulhati budete na obě strany? Jestliže¹ jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova. ²² Opět řekl Eliáš lidu: Já sám toliko pozůstal jsem prorok Hospodinův, proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů. ²³ Nech¹ jsou nám dáni dva volkové, a a¹ vyberou sobě volka jednoho, kteréhož nech¹ rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně a¹ nepodkládají. Já¹ také připravím volka druhého, kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím. ²⁴ Tedy vyzývejte jméno bohů vašich, já pak vyzývati budu jméno Hospodinovo, a bude¹ to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken lid, řka: Dobrá¹ jest oěe tato. ²⁵ I řekl Eliáš prorokům Bálovým: Vybeřte sobě volka jednoho a připravte ho nejprve, poněvadž jest vás více, a vyzývejte jméno bohů vašich, ale

ohni nepodkládejte. ²⁶ A tak vzali volka, kteréhož jim dal, a pøipravili a vzývali jméno Bálovo od jitra až do poledne, øíkajíce: Ó Báli, uslyš nás. Ale nebylo hlasu, ani kdo by odpovídl. I skákali u oltáøe, kterýž byli udílali. ²⁷ Když pak bylo poledne, posmíval se jim Eliáš a øekl: Køiète vysokým hlasem, ponìvadž bñh jest. Neb snad rozmlouvání má, neb jinou práci, neb jest na cestì, aneb¹ spí, a¹ procítí. ²⁸ Takž køièeli hlasem velikým, a bodli se vedlé obyèeje svého nožíky a špicemi, tak až se krví polívali. ²⁹ I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali až dotud, když se obìtuje obìt suchá, ale nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpovídl, ani kdo by vyslyšel. ³⁰ Zatím øekl Eliáš všemu lidu: Pøistuptež ke mnì. I pøistoupil všecken lid k nìmu. Tedy opravil oltáø Hospodinùv, kterýž byl zboøený. ³¹ Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenù, (vedlé poètu pokolení synù Jákobových, k nìmuž se byla stala øeè Hospodinova, že Izrael bude jméno jeho), ³² A vzdílal z tìch kamenù oltáø ve jménu Hospodinovu; udílal také struhu vùkol oltáøe zšíøí, co by mohl dvì míry obilé vsíti. ³³ Narovnal i døíví, a rozsekav volka na kusy, vkladl na døíví. ³⁴ A øekl: Naplòte ètyøi stoudve vodou, a vylíte na obìt zápalnou i na døíví. Øekl opìt: Uèiòtež to po druhé. I uèinili po druhé. Øekl ještì: Po tøetí uèiòte. I uèinili po tøetí, ³⁵ Tak že tekly vody okolo oltáøe; také i struhu naplnila voda. ³⁶ Stalo se pak, když se obìtuje obìt suchá, pøistoupil Eliáš prorok a øekl: Hospodine Bože Abrahamùv, Izákùv a Izraelùv, nech¹ dnes poznají, že jsi ty Bñh v Izraeli, a já služebník tvùj, a že jsem vedlé slova tvého èinil všechny vici tyto. ³⁷ Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, a¹by poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase. ³⁸ V tom spadl oheò Hospodinùv, a spálil obìt zápalnou, døíví i kamení i prs¹; též vodu, kteráž byla v struze, vypil. ³⁹ Což když uzøel všecken ten lid, padli na tváøi své a øekli: Hospodin¹ jest Bohem, Hospodin jest Bohem. ⁴⁰ I øekl jim Eliáš: Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný a¹ z nich neujde. I zjímali je. Kteréž svedl Eliáš ku potoku Císon, a tam je zmordoval. ⁴¹ Tedy øekl Eliáš Achabovi: Jdi, pojez a napí se, nebo aj, zvuk velikého deštì. ⁴² I jel Achab, aby pojedl a napil se. Eliáš pak vstoupil na vrch Karmele, a rozprostøel se na zemi a sklonil tváø svou k kolenùm svým. ⁴³ Potom øekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohleì tam k moøi. Kterýž vystoupiv, pohledil a øekl: Nic není. Øekl opìt: Vra¹ se po sedmkrát. ⁴⁴ I stalo se po sedmé, øekl: Aj, oblak malièký jako dlaò èlovìèì vystupuje z moøe. Ještì øekl: Jdi, rci Achabovi: Zapøáhej a jeì, aby ti nezastihl dèš¹. ⁴⁵ Stalo se mezi tím, když se nebesa zamraèila oblakem a vìtrem, odkudž byl dèš¹ veliký, že jel Achab a pøišel do Jezreel. ⁴⁶ Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem, tak že pøepásav bedra svá, bižel pøed Achabem, až pøišel do Jezreel.

19

¹ Tedy oznámil Achab Jezábel všechno to, což uèinil Eliáš, a že naprosto všechny proroky její pobil meèem. ² A protož poslala Jezábel posla k Eliášovi, økuci: Toto a¹ mi uèiní bohové a toto pøidadí, jestliže v tuto hodinu zítra neuèiním tobì, jako ty kterému z nich. ³ Což když zvidìl, vstana, odšel pro zachování života svého, a pøišel do Bersabé, jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého. ⁴ Sám pak šel pøedce po poušti cestou dne jednoho, a pøišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobì smrti a øekl: Již¹ jest dostì, ó Hospodine, vezmi duši mou, neb¹ nejsem lepší otcù svých. ⁵ I lehl a usnul pod tím jalovcem. A aj, v touž chvíli andìl dotekl se ho a øekl jemu: Vstaò, pojez. ⁶ A když pohledil vùkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí peèený a èíše vody. I pojedl a napil se, a lehl zase. ⁷ Opìt vrátiv se andìl Hospodinùv po druhé, dotekl se ho a øekl: Vstaò, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu pøed sebou. ⁸ A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho ètyøidceti dní a ètyøidceti nocí, až na horu Boží Oréb. ⁹ Kdežto všed do jakési jeskynì, nocoval tam. A aj, øeè Hospodinova

k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliáš? ¹⁰ Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupců; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmrdovali měem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali. ¹¹ Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin. ¹² A za třesením ohně, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný. ¹³ Což když uslyšel Eliáš, zavinul svého pláštěm svým, a vyšel, stál u dveří jeskyně, a aj, hlas k němu, okoucí: Co tu děláš, Eliáš? ¹⁴ Kterýž odpověděl: Náramně horlil jsem pro Hospodina Boha zástupců; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pomrdovali měem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali. ¹⁵ Ale Hospodin řekl jemu: Jdi, navrať se cestou svou k Damašské poušti, kdežto přijde, pomazeš Hazaele za krále nad Syrií. ¹⁶ Jého také syna Namsi pomazeš za krále nad Izraelem, a Elizea syna Safatova z Abelmehula pomazeš za proroka místo sebe. ¹⁷ I stane se, že toho, kdož by ušel měe Hazaelova, zamorduje Jého, a toho, kdož by ušel měe Jého, zamorduje Elizeus. ¹⁸ Zachoval jsem pak v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena nesklánila se Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho. ¹⁹ A tak odšed odtud, našel Elizea syna Safatova, an ohe, a dvanáctero společníků před ním, sám také byl pět dvanáctem. A jde mimo něj Eliáš, uvrhl plášť svůj na něj. ²⁰ Kterýž zanechav volů, bižel za Eliášem a řekl: Prosím, nechť políbím otce svého a matky své, i půjdu za tebou. Jemuž řekl: Jdi, vrať se zase, nebo vidíš, co jsem učinil. ²¹ Navrátil se tedy od něho, a vzav pár volů, zabil je a dořívím z pluhu uvařil maso jejich, kteréž dal lidu, i jedli. A vstav, šel za Eliášem a posluhoval jemu.

20

¹ Tedy Benadad král Syrský, shromáždív všechna vojska svá, a máje s sebou tisíceti a dva krále, též koně i vozy, vytáhl a oblehl Samařiu a dobýval ho. ² I poslal posly k Achabovi králi Izraelskému do města, ³ A vzkázal jemu: Takto praví Benadad: Stříbro tvé a zlato tvé mé jest, též ženy tvé i synové tvoji nejzdařnější moji jsou. ⁴ I odpověděl král Izraelský a řekl: Vedlé oheť tvé, pane můj králi, tvůj jsem i všechno, což mám. ⁵ Opět navrátilvše se poslové, řekli: Takto praví Benadad: Poslal jsem k tobě, a by řekli: Stříbro své a zlato své, ženy své i syny své dáš mi. ⁶ Ale však o tomto eše zítra pošli služebníky své k tobě, aby přehledali dům tvůj i domy služebníků tvých, a oni všechno, cožkoli máš nejlepšího, vezmouce v ruce své, poberou. ⁷ A tak povolav král Izraelský všech starších země té, řekl: Posuňte medle, a vízte, jak ten zlého hledá; nebo poslal ke mně pro ženy mé a pro syny mé, též pro stříbro mé i pro zlato mé, a neodepěl jsem jemu. ⁸ I řekli jemu všickni starší a všechnen lid: Neposlouchejž ho, ani mu povoluj. ⁹ Protož odpověděl poslům Benadadovým: Povězte pánu mému králi: Všecko to, o ež jsi poslal k služebníku svému prvé, učiním, ale této věci učiniti nemohu. Takž odešli poslové, a donesli mu tu odpověď. ¹⁰ Ještě poslal k němu Benadad a řekl: Toto ať mi učiní bohové a toto ať přidají, dostane-li se prachu Samašského do hrstí všeho lidu, kterýž jest se mnou. ¹¹ Zase odpověděl král Izraelský a řekl: Povězte, ať se nechlubí ten, kterýž se strojí do zbroje, jako ten, kterýž svláčí zbroj. ¹² I stalo se, když uslyšel tu oheť, (nebo pil on i králové v staních), že řekl služebníků svým: Přitrhňte. I přitrhli k městu. ¹³ A hle, prorok nějaký přišel k Achabovi králi Izraelskému, řekl: Toto praví Hospodin: Zda-li jsi neviděl všeho množství tohoto velikého? Hle, já dám je dnes v ruku tvou, abys poznal, že já jsem Hospodin. ¹⁴ A když řekl Achab: Skrze koho? odpověděl on: Tak praví Hospodin: Skrze služebníky knížat kraje. Řekl ještě: Kdo svede tu bitvu? Odpověděl: Ty. ¹⁵ A

protož seètl služebníky knížat krajù, jichž bylo dvì stì tøidceti a dva; po nich seètl i všecken lid všech synù Izraelských, sedm tisícù. ¹⁶ I vytáhli o poledni. Benadad pak pil a ožral se v staních, on i tøidceti a dva králové pomocníci jeho. ¹⁷ A tak vytáhli služebníci knížat krajù nejprvé. I poslal Benadad, (když mu povídili, økouce: Muži vytáhli z Samaøí), ¹⁸ A øekl: Buì že vytáhli o pokoj, zjímejte je živé, buì že k bitvì vytáhli, zjímejte je živé. ¹⁹ Tak, pravím, vytáhli z místa ti služebníci knížat krajù, a vojsko za nimi táhlo. ²⁰ A porazili jeden každý muže svého, tak že utíkali Syrští, Izraelští pak honili je. Ale Benadad král Syrský utekl na koni s jízdnými. ²¹ Potom vytáhl král Izraelský, a pobil konì i vozy zkazil, a tak porazil Syrské ranou velikou. ²² Opìt pøišel prorok ten k králi Izraelskému, a øekl jemu: Jdiž, zmužile se mìj a vìz i viz, co bys mìl èiniti; nebo zase po roce král Syrský vytáhne proti tobì. ²³ Tedy služebníci krále Syrského øekli jemu: Bohové hor jsou¹ bohové jejich, protož nás pøemohli; ale bojujeme proti nim na rovinách, zviš, nepøemůžeme-li jich. ²⁴ Protož uèiò toto: Odbuì tìch králù, jednoho každého z místa jeho, a postav vývody místo nich. ²⁵ Ty pak seèti sobì vojsko z svých jako vojsko onìch, kteøiž padli, a konì jako ony konì, a vozy jako ony vozy; i budeme bojovati proti nim na rovinách, a zviš, nepøemůžeme-li¹ jich. I uposlechl hlasu jejich a uèinil tak. ²⁶ I stalo se po roce, že seètl Benadad Syrské a vytáhl do Afeku, aby bojoval proti Izraelovi. ²⁷ Izraelští také seèteni jsou, a opatøivše se stravou, vytáhli jim v cestu. I položili se Izraelští proti nim jako dvì malá stáda koz, Syrští pak pøikryli tu zemi. ²⁸ V tom pøišel týž muž Boží, a mluvil králi Izraelskému a øekl: Takto praví Hospodin: Proto že pravili Syrští: Bohem hor jest Hospodin a ne Bohem rovin, dám všechno množství toto veliké v ruce tvé, abyste vidìli, že já jsem Hospodin. ²⁹ A tak leželi oni proti nim za sedm dní; i stalo se dne sedmého, že svedli bitvu. I porazili synové Izraelští z Syrských sto tisíc piších dne jednoho. ³⁰ Jiní pak zutíkali do místa Afeku, kdež padla zed na dvadceti a sedm tisíc mužù, kteøiž byli pozùstali. Ale Benadad utíkaje, pøišel do místa, do nejtajnějšího pokoje. ³¹ I øekli jemu služebníci jeho: Aj, toto jsme slýchali, že králové domu Izraelského jsou králové milosrdní. Medle, nech¹ vezmeme pytle na bedra svá a provazy na hlavy své, a vejdemo k králi Izraelskému; snad pøi životu zachová tebe. ³² A protož pøepásali pytli bedra svá, a provazy vzali na hlavy své, a pøišli k králi Izraelskému a øekli: Služebník tvùj Benadad praví: Prosím, nech¹ jsem zachován pøi životu. Kterýž øekl: Což jest ještì živ? Bratr ti mùj. ³³ Muži pak ti soudíc to za dobré znamení, rychle chytìli ta slova od niho a øekli: Bratr¹ jest tvùj Benadad. I øekl: Jdìte, pøiveìte ho sem. Takž vyšel k niemu Benadad, i kázal mu vstoupiti na svùj vůz. ³⁴ Tedy øekl jemu Benadad: Mìsta, kteráž otec mùj pobral otcì tvému, navrátím¹, a ulice zdìláš sobì v Damašku, jako byl uðilal otec mùj v Samaøí. I odpovìdìl: Já vedlé smlouvy této propustím ti. A tak uèinil s ním smlouvu a propustil ho. ³⁵ Muž pak nijaký z synù prorockých øekl bližnímu svému z rozkazu Božího: Ubí mne medle. Ale muž ten nechtil ho bít. ³⁶ Kterýž øekl jemu: Proto že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, aj teì, když pùjdeš ode mne, udávì ti lev. A když šel od niho, trefil na něj lev a udávìl ho. ³⁷ Opìt nalezl muže druhého, jemuž øekl: Medle, ubí mne. Kterýž ubil ho velice a ranil. ³⁸ I odšed prorok ten, postavil se králi v cestì, a zmìnil se, zavisiv sobì oèi. ³⁹ A když král pomíjel, zvolal na něj a øekl: Služebník tvùj vyšel do bitvy, a hle, jeden odšed, pøivedl ke mnì muže a øekl: Ostøíhej toho muže, jestliže se pak ztratì, bude¹ život tvùj za život jeho, aneb centnéø støíbra položíš. ⁴⁰ V tom když služebník tvùj toho i onoho hledìl, tož¹ se ztratìl. Proèež øekl jemu král Izraelský: Takový buì soud tvùj, jakýž jsi sám vypovìdìl. ⁴¹ Tedy rychle odhradil tváoø svou, a poznal ho král Izraelský, že by z prorokù byl. ⁴² I øekl jemu: Takto praví Hospodin: Ponìvadž jsi z ruky pustil muže k smrti odsouzeného, bude¹ život tvùj za

život jeho, a lid tvůj za lid jeho. ⁴³ Protož odjel král Izraelský do domu svého, smutný jsa a hnívaje se, a pøišel do Samaøí.

21

¹ Stalo se pak po tìch vícech, mìl Nábót Jezreelský vinici, kteráž byla v Jezreel podlé paláce Achaba krále Samaøského. ² I mluvil Achab k Nábotovi, øka: Dej mi vinici svou, a¹ ji mám místo zahrady k zelinám, ponìvadž jest blízko podlé domu mého, a dám¹ za ni vinici lepší, než ta jest, aneb jestliže¹ se vidí, dám¹ støibra cenu její. ³ Odpovìdìl Nábót Achabovi: Nedejž mi toho Hospodin, abych mìl dáti dìdictví otcù mých tobì. ⁴ Tedy pøišel Achab do domu svého, smutný jsa a hnívaje se pro øeè, kterouž mluvil jemu Nábót Jezreelský, øka: Nedám tobì dìdictví otcù svých. I lehl na lùžko své, a odvrátiv tváø svou, ani chleba nejedl. ⁵ V tom pøišedši k nìmu Jezábel žena jeho, øekla jemu: Proè tak smutný jest duch tvůj, že ani nejíš chleba? ⁶ Kterýž odpovìdìl jí: Proto že jsem mluvil s Nábodem Jezreelským, a øekl jsem jemu: Dej mi vinici svou za peníze, aneb jestliže radìji chceš, dám¹ jinou vinici za ni. On pak odpovìdìl: Nedám tobì své vinice. ⁷ I øekla mu Jezábel žena jeho: Takliž bys ty nyní spravoval království Izraelské? Vstaò, pojez chleba a buì dobré myslì, já tobì dám vinici Nábota Jezreelského. ⁸ Zatím napsala list jménem Achabovým, kterýž zapeèetila jeho peèetí, a poslala ten list k starším a pøedním místa jeho, spoluobyvatelùm Nábotovým. ⁹ Napsala pak v tom listu takto: Vyhlaste pùst, a posaìte Nábota mezi pøedními z lidu, ¹⁰ A postavte dva muže nešlechetné proti nìmu, kteøíž by svìdèili na nìj, økouce: Zloøeèil jsi Bohu a králi. Potom vyveìte ho a ukamenujte jej, a¹ umøe. ¹¹ Uèinili tedy muži místa toho, starší a pøední, kteøíž bydlili v místì jeho, jakž rozkázala jim Jezábel, tak jakž psáno bylo v listu, kterýž jim byla poslala. ¹² Vyhlásili pùst, a posadili Nábota mezi pøedními z lidu. ¹³ Potom pøišli ti dva muži nešlechetní, a posadivše se naproti nìmu, svìdèili proti nìmu muži ti nešlechetní, proti Nábotovi pøed lidem, økouce: Zloøeèil Nábót Bohu a králi. I vyvedli ho za místo a kamenovali jej, až umøel. ¹⁴ A poslali k Jezábel, økouce: Ukamenován¹ jest Nábót a umøel. ¹⁵ I stalo se, jakž uslyšela Jezábel, že by ukamenován byl Nábót, a že by umøel, øekla Achabovi: Vstaò, vládni vinicí Nábota Jezreelského, kteréž¹ nechtìl dáti za peníze; nebo¹ není živ Nábót, ale umøel. ¹⁶ A tak uslyšev Achab, že by umøel Nábót, vstal, aby šel do vinice Nábota Jezreelského, a aby ji ujal. ¹⁷ Tedy stala se øeè Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, økoucí: ¹⁸ Vstana, vyjdi vstøíc Achabovi králi Izraelskému, kterýž bydlí v Samaøí, a hle, jest na vinici Nábotovi, do níž všel, aby ji ujal. ¹⁹ A mluvitì budeš k nìmu tìmito slovy: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsi nezabil, ano sobì i nepøivlastnil? Mluv tedy k nìmu, øka: Takto praví Hospodin: Proto že lízali psi krev Nábotovu, i tvou krev také lízati budou. ²⁰ I øekl Achab Eliášovi: Což jsi mne našel, nepøíteli mùj? Kterýž odpovìdìl: Našel, nebo jsi prodal se, abys èinil to, což zlého jest pøed oblíèejem Hospodinovým. ²¹ Aj, já uvedu na tebe zlé, a odejmu potomky tvé, a vypléním z domu Achabova moèícího na stinu, i zajatého i zanechaného v Izraeli. ²² A uèiním s domem tvým jako s domem Jeroboáma syna Nebatova, a jako s domem Bázy syna Achiášova, pro zdràždinì, kterýmž jsi mne popudil, a že jsi k høešení pøivodil Izraele. ²³ Ano i proti Jezábel mluvil Hospodin, øka: Psi žráti budou Jezábel mezi zdmi Jezreelskými. ²⁴ Toho, kdož umøe z domu Achabova v místì, psi žráti budou, a kdož umøe na poli, ptáci nebeští jísti budou. ²⁵ Nebo nebylo podobného Achabovi, kterýž by se prodal, aby èinil to, což zlého jest pøed oblíèejem Hospodinovým, proto že ho ponoukala Jezábel žena jeho. ²⁶ Dopouští se zajisté vícì velmi ohavných, následuje modl vedlé všeho toho, èehož se dopouští Amorejští, kteréž vyplénìl Hospodin od tváøi synù Izraelských. ²⁷ I stalo se, když uslyšel Achab slova tato, že roztrhl roucho své, a vzav žínì na

tilo své, postil se a léhal na pytlí, a chodil krotce. ²⁸ Tedy stala se øeè Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, økoucí: ²⁹ Vidìl-lis, jak se ponížil Achab pøed tváøí mou? Ponìvadž se tak ponížil pøed tváøí mou, neuvedu toho zlého za dnù jeho, ale za dnù syna jeho uvedu to zlé na dùm jeho.

22

¹ Nebylo pak za tøi léta války mezi Syrskými a Izraelskými. ² I stalo se léta tøetího, pøijel Jozafat král Judský k králi Izraelskému. ³ Mluvil pak byl král Izraelský služebníkùm svým: Víte-li, že naše bylo Rámot Galád, a my zanedbáváme vzítí ho zase z moci krále Syrského? ⁴ Proèež øekl Jozafatovi: Potáhneš-li se mnou na vojnu proti Rámot Galád? Odpovìdìl Jozafat králi Izraelskému: Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jako koni moji, tak koni tvoji. ⁵ Øekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzteptej se dnes medle na slovo Hospodinovo. ⁶ I shromáždil král Izraelský prorokù okolo ètyø set mužù a øekl jim: Mám-li táhnouti na vojnu proti Rámot Galád, èi tak nechatì? I øekli: Táhni, nebo dá je Pán v ruku krále. ⁷ Tedy øekl Jozafat: Což není zde již žádného proroka Hospodinova, abychom se ho zeptali? ⁸ Na to øekl král Izraelský Jozafatovi: Ještì¹ jest muž jeden, skrze nihož bychom se mohli poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi dobrého neprorokuje, než zlé, Micheáš syn Jemlùv. Ale Jozafat øekl: Nech¹ tak nemluví král. ⁹ Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, øekl: Pøiveì sem rychle Micheáše syna Jemlova. ¹⁰ (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský, jeden každý na stolici své, odinì jsouce rouchem, sedìli v placu u vrat brány Samaøské, a všickni proroci prorokovali pøed nimi. ¹¹ Sedechiáš pak syn Kenanùv udìlal sobì byl rohy železné a øekl: Takto praví Hospodin: Tímto trkati budeš Syrské, dokudž nepohubíš jich. ¹² Takž podobnì i jinì všickni proroci prorokovali, økouce: Jeì do Rámot Galád, a š¹astnì¹ se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.) ¹³ V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, øka: Aj, nyní slova prorokù jednìmi ústy pøedpovídají dobré vìci králi. Medle, buì øeè tvá jako øeè kterého z nich, a mluv dobré vìci. ¹⁴ Tedy øekl Micheáš: Živ¹ jest Hospodin, že což mi koli øekne Hospodin, to mluviti budu. ¹⁵ A když pøišel k králi, øekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti na vojnu proti Rámot Galád, èi tak nechatì? Kterýž øekl jemu: Jeì a š¹astnì¹ se povede, nebo dá je Hospodin v ruku krále. ¹⁶ I øekl jemu král: I kolikrátž tì mám pøísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodinovu? ¹⁷ Protož øekl: Vidìl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýøe; nebo øekl Hospodin: Nemají pána tito, navra¹ se jeden každý do domu svého v pokoji. ¹⁸ I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaliž¹ jsem neøekl, že mi nebude prorokovati dobrého, ale zlé? ¹⁹ Øekl dále: Z té pøíèiny slyš slovo Hospodinovo: Vidìl jsem Hospodina sedícího na stolici své, a všechno vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho. ²⁰ I øekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné, ²¹ Tož¹ vyšel jakýsi duch, a postaviv se pøed Hospodinem, øekl: Já ho oklamám. Hospodin pak øekl jemu: Jakým zpùsobem? ²² Odpovìdìl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech prorokù jeho. Kterýžto øekl: Oklamáš a dovedeš toho; vyjdiž a uèiò tak. ²³ Protož, aj, jižtì dal Hospodin ducha lživého v ústa všech prorokù tvých tìchto, ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobì. ²⁴ Tedy pøistoupi Sedechiáš syn Kenanùv, dal Micheášovi polièek a øekl: Kudyže odšel duch Hospodinùv ode mne, aby mluvil tobì? ²⁵ Odpovìdìl Micheáš: Aj, uzøíš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl. ²⁶ I øekl král Izraelský: Jmi Micheáše, a doveì ho k Amonovi knížeti mìsta, a k Joasovi synu královu. ²⁷ A øekneš: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláøe, a dávejte mu jísti malièko chleba a malièko

vody, dokudž se nenavrátím v pokoji. ²⁸ Ale Micheáš řekl: Jestliže ty se navrátíš v pokoji, tedy¹ nemluvil skrze mne Hospodin. Pøes to řekl: Slyštež to všickni lidé! ²⁹ A tak táhl král Izraelský, a Jozafat král Judský proti Rámot Galád. ³⁰ I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zmíním já se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se v roucho své. I zmínil se král Izraelský a jel k bitvě. ³¹ Král pak Syrský přikázal třiceti dvěma svým hejtmanům nad vozy, a řekl: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému. ³² I stalo se, když ušli hejtmané nad vozy Jozafata, řekli: Jistě král Izraelský jest. I obrátili se proti němu, aby bojovali. Tedy zhoukl Jozafat. ³³ V tom když ušli hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od něho. ³⁴ Muž pak jeden stoupl z lůžka náhodou, a postoupil krále Izraelského, kdež se pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi svému: Obra¹ se a vyvez mne z vojska, nebo jsem nemocen. ³⁵ I rozmohla se bitva v ten den. Král pak stál na voze proti Syřským; potom umřel u veže, a tekla krev z rány do vozu. ³⁶ I volal bůh po vojštině, když již slunce zapadlo, řka: Jeden každý do místa svého, a jeden každý do země své navra¹ se. ³⁷ Umřel tedy král a dovezen jest do Samařie, i pochovali ho v Samařii. ³⁸ A když pohřben byl vůz v rybníku Samařském, stébali psi krev jeho, též když umývali zbroj jeho, vedle řeky Hospodinovy, kterouž byl mluvil. ³⁹ Jiné pak více Achabovy, a cožkoli činil, i jaký dům z kostí slonových vystavil, i všechna místa, kteráž vzdílal, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ⁴⁰ A tak usnul Achab s otci svými, a kraloval Ochoziáš syn jeho místo něho. ⁴¹ Jozafat pak syn Azy počal kralovati nad Judou léta čtvrtého Achaba, krále Izraelského. ⁴² A byl Jozafat ve třiceti pěti letech, když počal kralovati, a dvacet pět let kraloval nad Jeruzalémem, jehož matky jméno bylo Azuba, dcera Silchi. ⁴³ I chodil po vši cestě Azy otce svého, aniž se od ní uchýlil, činil, což dobrého bylo před obličejem Hospodinovým. ⁴⁴ Toliko poněvadž výsostí nezkazili, ještě lid obitoval a kadil na těch výsostech. ⁴⁵ Všel také v pokoj král Jozafat s králem Izraelským. ⁴⁶ Jiné pak více Jozafatovy, i síla jeho, kterouž prokazoval a kterouž bojoval, zapsány jsou v knize o králích Judských. ⁴⁷ Ten ostatky ohyzdných sodomáů, kteříž ještě pozůstali za dnů Azy otce jeho, vyplnil z země. ⁴⁸ Tehdáž nebylo žádného krále v zemi Idumejské, hejtmana měli místo krále. ⁴⁹ I nadílal Jozafat lodí mořských, aby jeli do Ofir pro zlato. Ale nejeli, nebo polámaly se lodě v Aziongaber. ⁵⁰ Řekl byl také Ochoziáš syn Achabův Jozafatovi: Nech¹ jednou služebníci moji s služebníky tvými na lodech. Ale Jozafat nechtěl. ⁵¹ I usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě Davida otce svého; kraloval pak Joram syn jeho místo něho. ⁵² Ochoziáš syn Achabův počal kralovati nad Izraelem v Samařii, léta sedmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval nad Izraelem dvě léta. ⁵³ Nebo činil zlé věci před obličejem Hospodinovým, a chodil po cestě otce svého a po cestě matky své, i po cestě Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivodil k hřešení lid Izraelský. ⁵⁴ Sloužil také Bálovi a klanil se jemu, čímž popudil k hněvu Hospodina Boha Izraelského vedle toho všeho, což činil otec jeho.

Druhá Královská

¹ V tom zprotivil se Moáb Izraelovi po smrti Achabovi. ² A Ochoziáš spadl skrze mŕtvi paláce svého letního, kterýž byl v Samaí, a stonal. I poslal posly, ōka jim: Jdíte, pilni se ptejte Belzebuba, boha Akaron, povstanu-li z nemoci této? ³ Ale andil Hospodinův ōekl Eliášovi Tesbitskému: Vstana, jdi vstŕíc poslům krále Samašského a mluv k nim: Zdali není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se Belzebuba, boha Akaron? ⁴ Protož takto praví Hospodin: S ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotni umŕeš. I odšel Eliáš. ⁵ A když se navrátili poslové k němu, ōekl jim: Pročez jste se zase vrátili? ⁶ Odpovídili jemu: Muž nějaký vyšel nám v cestu a ōekl nám: Jdíte, navra'te se k králi, kterýž vás poslal, a rcete jemu: Takto praví Hospodin: Zdali není Boha v Izraeli, že ty posíláš tázati se Belzebuba, boha Akaron? Protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotni umŕeš. ⁷ I ōekl jim: Jaký jest způsob muže toho, kterýž vám vstŕíc vyšel a mluvil vám ty ōeěi? ⁸ Kteŕíž odpovídili jemu: Jest ělovik chlupatý, a pasem koženým pŕepásán na bedrách svých. Tedy ōekl: Eliáš Tesbitský jest. ⁹ Protož poslal pro něj padesátníka s padesáti jeho. Kterýž šel k němu, a aj, sedil na vrchu hory. I ōekl jemu: Muži Boží, král rozkázal, abys sstoupil dolů. ¹⁰ Odpovídaje Eliáš, ōekl padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nech¹ sstoupí oheð s nebe, a sžíøe ti i tvých padesát. A tak sstoupil oheð s nebe, a sežral jej i padesát jeho. ¹¹ Opit poslal k němu král padesátníka jiného s padesáti jeho. Kterýž mluvil a ōekl jemu: Muži Boží, takto rozkázal král: Rychle sstup dolů. ¹² I odpovìdil Eliáš a ōekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nech¹ sstoupí oheð s nebe, a sžíøe ti i tvých padesát. A tak sstoupil oheð Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho. ¹³ Ještì poslal padesátníka tŕetího s padesáti jeho. Pročez vstoupiv, pŕišel ten tŕetí padesátník, a klekl na kolena svá pŕed Eliášem, a prose ho pokornì, ōekl jemu: Muži Boží, prosím, nech¹ jest drahá duše má i duše služebníkù tvých padesáti tìchto pŕed oěima tvýma. ¹⁴ Aj, oheð sstoupiv s nebe, sežral dva první padesátníky s padesáti jejich, ale nyní nech¹ jest drahá duše má pŕed oěima tvýma. ¹⁵ ōekl pak andil Hospodinův Eliášovi: Sstup s ním, neboj se nic tváøi jeho. Tedy vstav, šel s ním k králi. ¹⁶ A mluvil jemu: Takto praví Hospodin: Proto že jsi poslal posly tázati se Belzebuba, boha Akaron, (jako by nebylo Boha v Izraeli, abys se tázal slova jeho), protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotni umŕeš. ¹⁷ I umŕel podle ōeěi Hospodinovy, kterouž mluvil Eliáš, a kraloval Joram místo niho léta druhého Jehorama syna Jozafatova, krále Judského; nebo on nemil syna. ¹⁸ O jiných pak vícech Ochoziášových, kteréž ěnil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

2

¹ Stalo se potom, když mìl již vzítí Hospodin Eliáše u vichru do nebe, že vyšel Eliáš s Elizeem z Galgala. ² I ōekl Eliáš Elizeovi: Medle, posei tuto, nebo Hospodin poslal mne až do Bethel. Jemuž ōekl Elizeus: Živ¹ jest Hospodin, a živa¹ jest duše tvá, že¹ se tebe nespustím. I pŕišli do Bethel. ³ Tedy vyšli synové proroětí, kteŕíž byli v Bethel, k Elizeovi a ōekli jemu: Víš-liž, že dnes Hospodin vezme pána tvého od tebe? Kterýž odpovìdil: A já vím, mlète. ⁴ Opit ōekl jemu Eliáš: Elizee, medle posei tuto, nebo Hospodin poslal mne do Jericha. Kterýž odpovìdil: Živ¹ jest Hospodin, a živa¹ jest duše tvá, že¹ se tebe nespustím. I pŕišli do Jericha. ⁵ Pŕistoupivše pak synové proroětí, kteŕíž byli v Jerichu, k Elizeovi, ōekli jemu: Víš-liž, že dnes vezme Hospodin pána tvého od tebe? I ōekl: A já vím, mlète. ⁶ ōekl mu ještì Eliáš: Posei medle tuto,

nebo Hospodin poslal mne k Jordánu. Kterýž odpověděl: Živ¹ jest Hospodin, a živa¹ jest duše tvá, že¹ se tebe nespustím. Šli tedy oba. ⁷ Padesáte pak mužů z synů prorockých šli, a postavili se naproti zdaleka, ale oni oba zastavili se u Jordánu. ⁸ A vzav Eliáš pláš¹ svůj, svinul jej a udeřil na vodu. I rozdělila se sem i tam, tak že přešli oba po suše. ⁹ V tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Nech¹ jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mni. ¹⁰ Jemuž řekl: Nesnadnéš více požádal, a však jestliže užořší mne, když budu vzat od tebe, stane¹ se tak; pakli nic, nestane se. ¹¹ Takž stalo se, že když předce jdouce, rozmlouvali, ať, vůz ohnivý a koni ohniví rozdělili je na různě. I vstoupil Eliáš u vichru do nebe. ¹² To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho! A neviděl ho více. Potom uchopiv roucho své, roztrhl je na dva kusy. ¹³ A zdvih pláš¹ Eliášův, kterýž byl spadl s něho, navrátil se a stál na břehu Jordánském. ¹⁴ Tedy vzav pláš¹ Eliášův, kterýž byl spadl s něho, udeřil na vodu a řekl: Kdež jest Hospodin Bůh Eliášův i on sám? A udeřil, pravím, na vodu, kteráž rozstoupila se sem i tam. I přešel Elizeus. ¹⁵ Což vidouce synové proroctví z Jericha, naproti stojíce, řekli: Odpověděl duch Eliášův na Elizeovi. I šli proti němu a poklonili se mu až k zemi. ¹⁶ A řekli jemu: Ať, nyní jest s služebníky tvými padesáte mužů silných, medle nech¹ jdou a hledají pána tvého. Snad ho zanesl duch Hospodinův, a povrhl jej na některé hoře aneb v některém údolí. Kterýž řekl: Neposílejte. ¹⁷ Ale když na něj vždy dotírali, tak že mu to obtížné bylo, řekl: Pošlete. I poslali padesáte mužů, a hledajíce za tři dni, nenalezli ho. ¹⁸ A když se k němu navrátili, (on pak bydlil v Jerichu), řekl jim: Zdaliž jsem vám neřekl: Nechoďte? ¹⁹ Muži pak místa toho řekli Elizeovi: Hle, nyní byt v místě tomto jest výborný, jakož, pane můj, vidíš, ale vody jsou zlé a země neúrodná. ²⁰ Tedy řekl: Přineste mi nádobu novou, a dejte do ní soli. I přinesli mu. ²¹ A vyšel k prameni těch vod, vsypal tam sůl a řekl: Takto praví Hospodin: Uzdravuji vody tyto; nebude¹ více odtud smrti, ani nedochůdíte. ²² A tak uzdraveny jsou ty vody až do dnešního dne, vedlé řeky Elizeovy, kterouž byl mluvil. ²³ Potom šel odtud do Bethel. A když šel cestou, pacholata malá vyšedše z místa, posmívali se jemu, říkajíce: Jdi lysý, jdi lysý! ²⁴ Kterýž ohlédnal se, užel je a zlořečil jim ve jménu Hospodinovu. Protož vyskočivše dvě nedvidice z lesa, roztrhaly z nich čtyřicet a dvě dětí. ²⁵ I šel odtud na horu Karmel, odkudž navrátil se do Samaří.

3

¹ Joram pak syn Achabův počal královati nad Izraelem v Samaří léta osmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval dvanácte let. ² A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, ať ne tak jako otec jeho a jako matka jeho; nebo odjal modly Bál, kterýchž byl nadílal otec jeho. ³ A však v hoších Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivodil Izraele, vždy vřel, a neodstoupil od nich. ⁴ Měsa pak král Moábský měl hojnost dobytka, a dával králi Izraelskému sto tisíc beranů, a sto tisíc skopců i s vlnou. ⁵ I stalo se, když umřel Achab, že se zprotivil král Moábský králi Izraelskému. ⁶ Tedy vytáhl v ten čas král Joram z Samaří, a sešel všecken Izrael. ⁷ A když táhl, poslal k Jozafatovi králi Judskému, aby mu řekl: Král Moábský zprotivil mi se. Potáhneš-li se mnou proti Moábovi na vojnu? Odpověděl: Potáhnu. Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jakž koni moji, tak koni tvoji. ⁸ Zatím řekl: Kterouž pak cestou potáhneme? Odpověděl: Cestou pouště Idumejské. ⁹ A tak vytáhl král Izraelský a král Judský i král Idumejský. A když objíždili cestou za sedm dní, nedostávalo se vody vojsku a hovědům jejich, kteráž měli s sebou. ¹⁰ I řekl král Izraelský: Ach, běda! Nebo povolal Hospodin těi krále těchto, aby je vydal v

ruku Moábovu. ¹¹ Ale Jozafat řekl: Není-liž zde proroka Hospodinova, abychom se otázali Hospodina skrze něho? Odpovídaje pak jeden z služebníků krále Izraelského, řekl: Jestí¹ zde Elizeus syn Safatův, kterýž líval vodu na ruce Eliášovy. ¹² Tedy řekl Jozafat: U toho¹ jest slovo Hospodinovo. I šli k němu, král Izraelský a Jozafat, i král Idumejský. ¹³ I řekl Elizeus králi Izraelskému: Co mně do tebe? Jdi k prorokům otce svého a k prorokům matky své. Řekl jemu král Izraelský: Nikoli, nebo povolal Hospodin těi králů tichto, aby je vydal v ruku Moábovu. ¹⁴ K tomu řekl Elizeus: Živ¹ jest Hospodin zástupů, před jehož oblíbením stojím, bych¹ sobě nevážil Jozafata krále Judského, nepohledil bych na tě, ani popatěl. ¹⁵ Ale nyní přiveďte mi toho, kterýž by uměl hráti na harfu. A když on hral, byla nad ním ruka Hospodinova. ¹⁶ I řekl: Takto praví Hospodin: Nadělej v tomto potoku množství dolů. ¹⁷ Nebo toto dí Hospodin: Neuzoíte vřtru, aniž uzoíte pŕívalu, však potok tento naplněn bude vodou, tak že pítí budete i vy i množství vaše, i hovada vaše. ¹⁸ A i to málo jest před oblíbením Hospodinovým, nebo i Moábské dá v ruku vaši. ¹⁹ A zkazíte všeliké místo hrazené, i všeliké místo výborné, též všecko stromoví dobré zporážíte, a všechny studnice vod zasypete, a všeliké pole dobré kamením pŕiházíte. ²⁰ I stalo se ráno, když obřtována bývá obř suchá, a aj, vody pŕicházely cestou od strany Idumejské, a naplněna jest země vodami. ²¹ Všecken pak Moáb uslyšev, že by vytáhli králové, aby bojovali proti nim, svolali se všickni, od toho, kterýž se pasem opásati může, a výše, a postavili se na pomezí. ²² Potom ráno vstavše, když slunce vzešlo nad těmi vodami, uzoeli Moábští naproti ty vody rdějící se jako krev. ²³ A řekli: Krev jest. Jistě že¹ jsou se pohubili ti králové, a zabil jeden každý bližního svého; protož nyní k loupežem, ó Moábští! A pŕišli až k ležení Izraelskému. ²⁴ Tedy povstavše Izraelští, porazili Moábské, kteříž utíkali před nimi, a oni porazili je porážkou velikou, také i v jejich krajině. ²⁵ Nebo místa jejich zbořili, a na všeliké pole výborné házejíce jeden každý kamením svým, naplnili je, i všechny studnice vod zasypali, a všecko stromoví dobré zporáželi, tak že toliko nechali u Kirchareset zdi jeho. Protož shlukše se prakovníci, dobývali ho. ²⁶ A vida král Moábský, že jsou mu silní bojovníci ti, vzal s sebou sedm set mužů bojovných, chtěl se probiti skrze vojska krále Idumejského. Ale nemohli. ²⁷ Pročež jav syna jeho prvorozeného, kterýž měl kralovati místo něho, obřtoval jej v obř zápalnou na zdi. I stalo se rozhnívání veliké proti Izraelovi; protož odtrhše od něho, navrátili se do země své.

4

¹ Tedy žena jedna z manželek synů prorockých volala k Elizeovi, ōkuci: Služebník tvůj, muž můj, umřel, ty pak víš, že služebník tvůj bál se Hospodina. A teď vřitel pŕišel, aby vzal dva syny mé sobě za služebníky. ² Řekl jí Elizeus: Což chceš, a¹ uěiním? Oznam mi, co máš v domi? Ona řekla: Nemá¹ služebnice tvá nic v domi, jediné bání oleje. ³ I řekl: Jdi, vyžádej sobě nádob vni ode všech sousedů svých, nádob prázdných tím více. ⁴ A vejda, zavři za sebou dvě ōe i za syny svými, a nalévej do všech těch nádob, a kteráž bude plná, rozkážeš ji odstavit. ⁵ A tak ōešla od něho a zavřela dvě ōe za sebou a za syny svými. Oni podávali jí, a ona nalávala. ⁶ I stalo se, že když naplnila ty nádoby, řekla synu svému: Podej mi ještě nádoby. Kterýž odpovřdil: Již není více nádob. I pŕestal olej. ⁷ Tedy ona pŕišedši, oznámila to muži Božímu. On pak řekl: Jdi, prodej ten olej, a spokoj vřitele svého, ty pak s syny svými budeš se živiti z ostatku. ⁸ Potom stalo se nřkterého ěasu, že řel Elizeus skrze Sunem, kdež byla jedna žena vzácná, kteráž ho pozdržela, aby jedl u ní. A od toho ěasu chodřvaje tudy, stavoval se tam, a jřdal chľb. ⁹ Nebo řekla byla muži svému: Aj, nyní vřm, že ten muž Boží svatý jest, kterýž ěasto tudyto chodřvá. ¹⁰ Medle, udřlejme pokojřk malý, a postavme tam jemu ložce, stůl, stolic i a svřcen, aby, když

by koli k nám pøišel, obrátil se tam. ¹¹ Nikterého tedy èasu pøišel tam, a všed do toho pokojíku, odpoèinul tu. ¹² I øekl Gézi služebníkù svému: Zavolej té Sunamitské. Kterýž zavola jí. I postavila se pøed ním. ¹³ Pøitom øekl jemu: Rci jí nyní: Hle, peèuješ a staráš se o nás všelijak. Co chceš, a¹ uèiním? Máš-li jakou potøebu pøed králem aneb pøed hejtmanem vojska? Kteráž øekla: U prostøed lidu svého bydlím. ¹⁴ Øekl on: Což tedy mám pro ni uèiniti? Odpovìdìl Gézi: Hle, syna nemá, a muž její starý jest. ¹⁵ Protož øekl: Zavolej jí. Takž jí zavola, a ona stála u dveří. ¹⁶ I øekl: V èasu jistém vedlé èasu života chovati budeš syna. Øekla ona: Nechtij, pane můj, muži Boží, nechtij se posmívati služebnici své. ¹⁷ Zatím poèala žena a porodila syna v èasu jistém vedlé èasu života, kterýž pøedpovìdìl jí Elizeus. ¹⁸ I rostlo dítì. Stalo se pak nikterého èasu, že vyšedši k otci svému k žencùm, ¹⁹ Øeklo otci svému: Hlava má, hlava má! I øekl služebníkù: Dones jej k matce jeho. ²⁰ Kterýž když ho vzal a pøinesl k matce jeho, sedìl na klínì jejím až do poledne a umøel. ²¹ Tedy ona vstoupivši, položila jej na ložce muže Božího, a zavøevši ho, vyšla. ²² Potom zavolala muže svého a øekla: Medle, pošli mi jednoho z služebníkù a jednu oslici, a¹ dobìhnu až k muži Božímu, a zase se navrátím. ²³ Kterýž øekl: Proè chceš jíti k nìmu? Dnes není novmísíce, ani sobota. Odpovìdìla ona: Mij o to pokoj. ²⁴ Osedlavši tedy oslici, øekla služebníkù svému: Pobádej a biž, a nemeškej se pro mne v jízdì, leè bych rozkázala tobì. ²⁵ A tak jela, až pøijela k muži Božímu na horu Karmel. A když ji uzøel muž Boží zdaleka, øekl Gézi služebníkù svému: Hle, Sunamitská tamto. ²⁶ Protož nyní biž jí v cestu a rci jí: Dobøe-li se máš? Dobøe-li se má muž tvùj? Dobøe-li se má syn? Ona øekla: Dobøe. ²⁷ V tom pøišla k muži Božímu na horu, a chopila se noh jeho. I pøistoupil Gézi, aby ji odehnal. Ale muž Boží øekl: Nechej jí; nebo v hoøkosti jest duše její, a Hospodin zatajil to pøede mnou, aniž mi oznámil. ²⁸ Ona pak øekla: Zdaliž jsem žádala syna od pána mého? Zdaliž jsem neøekla, abys mne nešálil? ²⁹ Tedy øekl k Gézi: Pøepaš bedra svá, a vezmi hùl mou v ruku svou a jdi. Jestliže potkáš koho, nepozdravuj ho, a jestliže tì kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a pøijda, polož hùl mou na tváø dítìte. ³⁰ I øekla matka dítìte: Živ¹ jest Hospodin a živa¹ jest duše tvá, že¹ se tebe nespustím. Protož vstav, bral se za ní. ³¹ Gézi pak byl pøedšel je, a položil hùl na tváø dítìte, ale nebylo hlasu, ani èitelnosti. Proèež vracuje se jemu vstòíc, povìdìl mu, øka: Neprobudìlo se dítì. ³² Všel tedy Elizeus do domu, a aj, dítì mrtvé leželo na ložci jeho. ³³ A když všel tam, zavøel dvøe pøed obìma, a modlil se Hospodinu. ³⁴ Zatím vstoupiv na lože, zpolehl na dítì, vloživ ústa svá na ústa jeho, a oèi své na oèi jeho, a ruce své na ruce jeho, a rozprostøel se nad ním. I zahøelo se tilo dítìte. ³⁵ A odvrátiv se, procházel se po domì jednak sem jednak tam; potom vstoupiv, rozprostøel se opìt nad ním. I kýchalo dítì až do sedmikrát, a otevøelo to dítì oèi své. ³⁶ Tedy zavola Gézi, øekl: Zavolej Sunamitské. I zavola jí. A když pøišla k nìmu, øekl jí: Vezmiž syna svého. ³⁷ Kteráž jakž vešla, padla k nohám jeho a poklonila se k zemi. I vzala syna svého a vyšla. ³⁸ Potom Elizeus navrátil se do Galgala. Byl pak hlad v té zemi, a synové proroètí sedìli pøed ním. I øekl mládenci svému: Pøistav hrnec veliký, a navaø kaše synùm prorockým. ³⁹ Protož vyšel jeden na pole, aby nasbíral zelin, a nalezl rév polní, a nasbíral z nìho tykví polních plnou sukni svou, a pøišed, skrájel to do hrnce, aby navaøil kaše; nebo neznali toho. ⁴⁰ I vylili mužùm tìm, aby jedli. Stalo se pak, když jedli tu kaši, že zkøikli a øekli: Smrt v hrnci, muži Boží! A nemohli jísti. ⁴¹ Kterýžto øekl: Vezmìte mouky. Kteréž nasypav do hrnce, rozkázal vyliti lidu. I jedli, aniž co zlého bylo v hrnci. ⁴² V tom muž pøišel z Balsalisa, kterýž pøinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvadce ti chlebù jeèných, a klasù nových nevymnutých. I øekl: Dej lidu, a¹ jedí. ⁴³ Odpovìdìl služebník jeho: Což to mám pøedložitì sto mužùm? Opìt øekl: Dej lidu, a¹ pojedí. Nebo tak praví

Hospodin: Jísti budou, a ještě zůstane. ⁴⁴ A tak předložil jim, i jedli, a zůstalo ještě vedlé oěi Hospodinovy.

5

¹ Náman hejtman vojska krále Syrského, jsa muž veliký u pána svého, a osoba vzácná, skrze něho zajisté dal Hospodin vysvobození zemi Syrské, ten, pravím, muž tak udatný byl malomocný. ² Byli pak vyšli z zemi Syrské lotóikové, kteříž zajali z zemi Izraelské dīveeku malou, a ta sloužila manželce Námanovi. ³ Kteráž ōekla paní své: Ó by pán můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaŏi, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho. ⁴ A on všed, oznámil pánu svému, ōka: Takto a takto pravila dīveeka, kteráž jest z zemi Izraelské. ⁵ Tedy ōekl král Syrský: Jdi, vyprav se, a já pošli list králi Izraelskému. A odcházeje, vzal s sebou deset centnéŏ stŏibra a šest tisíců zlatých, nad to desatero roucho prominné. ⁶ I pŏinesl list králi Izraelskému v tato slova: Hned, jakž ti dojde list tento, aj, poslal jsem k tobě Námana služebníka svého, abys ho uzdravil od malomocenství jeho. ⁷ I stalo se, že když pŏeetl král Izraelský ten list, roztrhl roucho své a ōekl: Zdali jsem já Bohem, abych mohl umrtviti a obživiti, že tento poslal ke mně, abych uzdravil muže od malomocenství jeho? Nýbrž posuňte, prosím, a pohleňte, že pŏieiny hledá proti mně. ⁸ A když uslyšel Elizeus muž Boží, že roztrhl král Izraelský roucho své, poslal k králi, ōka: Proě jsi roztrhl roucho své? Nech¹ nyní pŏijde ke mně a zví¹, že jest prorok v Izraeli. ⁹ A tak pŏibral se Náman s jízdou svou a s vozy svými, a stál u dveŏi domu Elizeova. ¹⁰ Poslal pak k němu Elizeus posla, ōka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordáni, a uzdraveno bude tělo tvé, a ěist budeš. ¹¹ Tedy rozhnivav se Náman, bral se odtud a mluvil: Hle, ōekl jsem u sebe, že jistotně vyjde, a stoje, vzývati bude jméno Hospodina Boha svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé. ¹² Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, ōeky Damašské, nad všechny vody Izraelské? Zdaliž bych se nemohl v nich zmýti, abych ěist byl? A obrátiv se, jel s hněvem. ¹³ Ale pŏistouпивše služebníci jeho, mluvili k němu a ōekli: Otěe můj, jakkoli velikou vů prorok ten rozkázal by tobě, což bys neměl uěiniti toho? Ěím tedy více, když¹ ōekl: Umej se, a budeš ěist. ¹⁴ A protož sstoupiv, pohŏížil se v Jordáni sedmkrát vedlé oěi muže Božího. I uěiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého, a oěiště jest. ¹⁵ A hned navrátil se k muži Božímu se vším komonstvem svým, a pŏišed, stál pŏed ním a ōekl: Aj, již jsem poznal, že¹ není Boha na vši zemi, jedině v Izraeli. Protož nyní vezmi, prosím, dary tyto od služebníka svého. ¹⁶ On pak ōekl: Živ¹ jest Hospodin, pŏed jehož oblěejem stojím, že¹ nic nevezmu. A aě ho nutil, aby vzal, však nikoli nechtěl. ¹⁷ I ōekl Náman: Tedy nic? Ale nech¹ jest dáno, prosím, mně služebníku tvému bŏimě zemi na dva mezky; nebo¹ nebude více obitovati služebník tvůj zápalù aneb obití bohům cizím, ale Hospodinu. ¹⁸ V této však vůci odpus¹ Hospodin služebníku tvému: Když vchází pán můj do chrámu Remmon, aby se tam modlil, a on podpírá se na mou ruku, že i já skláním se v chrámě Remmon. Toho sklánění mého v chrámě Remmon nech¹ neváží, prosím, Hospodin služebníku tvému pŏi té vůci. ¹⁹ I ōekl jemu: Jdi v pokoji. A když odjel od něho nedaleko, ²⁰ V tom ōekl Gézi služebník Elizea muže Božího: Hle, nedopustil pán můj Námanovi Syrskému tomuto, aby dáti měl z ruky své to, což pŏivezl. Živ¹ jest Hospodin, že¹ poběhnu za ním, a vezmu něco od něho. ²¹ Protož běžel Gézi za Námanem. A vida Náman běžícího za sebou, rychle skoěl s vozu vstŏíc jemu a ōekl: Dobŏe-li se dīje? ²² A on odpovídil: Dobŏe. Pán můj poslal mne, a¹ bych ōekl: Aj, teě nyní pŏišli ke mně dva mládenci s hory Efraim z synů prorockých; dej jim medle centnéŏ stŏibra a dvoje roucho prominné. ²³ I ōekl Náman: Raději vezmi dva centnéŏe. I pŏinutil ho. A svázav dva centnéŏe stŏibra do dvou pytlů, a dvoje roucho

promìnné, vložil to na dva pacholky své, kteøíž nesli pøed ním. ²⁴ A když pøišel na vrch, vzal to z rukou jejich, a složil v jednom domì, propustiv muže ty, kteøížto odešli. ²⁵ Sám pak všed, stál pøed pánem svým. I øekl mu Elizeus: Odkudžto, Gézi? Odpovìdìl: Nechodil služebník tvůj nikam. ²⁶ Kterýž øekl jemu: Zdaliž srdce mé nebylo pøi tom, když obrátil se muž s vozu svého vstøíc tobì? Zdaliž èas byl bráti støíbro aneb roucho, aneb olivoví a vinice, aneb stáda a voly, neb služebníky aneb dìvky? ²⁷ Protož malomocenství Námanovo pøichytí se tebe i semene tvého na vky. I vyšel od tváøi jeho malomocný jako sníh.

6

¹ Øekli pak synové proroetì Elizeovi: Ej, teì místo toto, v nìmž bydlíme s tebou, jest nám tìsné. ² Medle, nech¹ jdeme až k Jordánu, abychom vzali odtud jeden každý jedno døevo, a udláme sobì tu místo, v nìmž bychom bydlili. Jimž øekl: Jdìte. ³ I øekl jeden: Prosím, poi také s služebníky svými. Kterýž odpovìdìl: A já pùjdu. ⁴ Takž šel s nimi. A když pøišli k Jordánu, sekali døíví. ⁵ I stalo se, když jeden z nich podtínal døevo, že sekera spadla mu do vody. Tedy zkøíkl a øekl: Ach, pane můj, a ta ještì byla vypùjèená. ⁶ Jemuž øekl muž Boží: Kamž jest upadla? I ukázal mu to místo. Kterýž u¹av døevo, uvrhl je tam, a uèinil, aby zplynula sekera. ⁷ A øekl: Vezmi ji sobì. Kterýž vztáh ruku svou, vzal ji. ⁸ Když pak král Syrský bojoval proti Izraelovi, a vešel v radu s služebníky svými, øka: Na tom a na tom místì položí se vojsko mé: ⁹ Tedy poslal muž Boží k králi Izraelskému, øka: Viz, abys netáhl pøes to místo, nebo tam Syrští jsou v zálohách. ¹⁰ Protož posílal král Izraelský na to místo, o kterémž mu byl øekl muž Boží, a vystøíhal ho, aby se ho šetøil a to nejednou ani dvakrát. ¹¹ A tak zkormoutil se v srdci svém král Syrský pro tu vìc, a svolav služebníky své, øekl jim: Proè mi neoznámíte, kdo z našich králi Izraelskému donáší? ¹² Jemuž øekl jeden z služebníků jeho: Nikoli, pane můj králi, ale Elizeus prorok, kterýž jest v Izraeli, oznamuje králi Izraelskému slova, kteráž ty mluvíš v nejtajnìjším pokoji svém. ¹³ Kterýž øekl: Jdìte a vizte, kde jest, abych poslal a jal jej. I oznámeno jemu tìmito slovy: Hle, jest v Dotain. ¹⁴ Protož poslal tam konì a vozy a vojsko veliké. Kteøíž pøitáhše v noci, oblehli místo. ¹⁵ Vstav pak ráno služebník muže Božího, vyšel, a aj, vojsko obklèilo místo, koni i vozové. I øekl služebník ten jeho k nìmu: Ach, pane můj, což budeme dìlati? ¹⁶ Kterýž odpovìdìl: Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi. ¹⁷ I modlil se Elizeus a øekl: Ó Hospodine, otevøi, prosím, oèi jeho, aby vidìl. A tak otevøel Hospodin oèi služebníka toho, a vidìl, a aj, hora ta plná koòù, a vozové ohniví okolo Elizea. ¹⁸ A když nepøátelé táhli k nìmu, modlil se Elizeus Hospodinu a øekl: Poraz, prosím, národ tento slepotou. I porazil je slepotou vedlé øeì Elizeovy. ¹⁹ V tom øekl jim Elizeus: Nenì¹ to ta cesta, ani to místo. Poìte za mnou, a dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž je vedl do Samaøí. ²⁰ I stalo se, když vešli do Samaøí, že øekl Elizeus: Ó Hospodine, otevøi oèi tìchto, a¹ vidí. Tedy otevøel Hospodin oèi jejich, a vidìli, že jsou u prostøed Samaøí. ²¹ Øekl pak král Izraelský Elizeovi, když je uzøel: Mám-liž je zmordovati, otèe můj? ²² Odpovìdìl on: Nemorduj. Zdaliž jsi je zjímal meèem svým a luèištím svým, abys je zmordoval? Dej jim chleba a vody, a¹ jedí a pijí, a navrátí se ku pánu svému. ²³ A tak pøipravil jim hojnost velikou, a když pojedli a napili se, propustil je. Oni pak navrátili se ku pánu svému, aniž kdy více potom lotøíkové Syrští vskakovali do zemì Izraelské. ²⁴ Stalo se potom, že shromáždil Benadad král Syrský všecka vojska svá, a pøitáh, oblehl Samaøí. ²⁵ Proèež byl hlad veliký v Samaøí; nebo aj, tak dlouho obleženo bylo, až hlava oslová byla za osmdesáte støíbrných, a ètvrtý díl míry káb trusù holubích za pìt støíbrných. ²⁶ I pøihodilo se, když král Izraelský šel po zdi, žena jedna zvolala k nìmu, økuci: Spomoz mi, pane

mùj králi. ²⁷ Kterýž øekl: Jestli¹ nespomùže Hospodin, odkud já mám pomoci tobì? Zdali z humna aneb z presu? ²⁸ Øekl jí ještě král: Cožtì pak? Kteráž odpovìdila: Žena tato øekla mi: Dej syna svého, abychom ho dnes snìdly, zítra také sníme syna mého. ²⁹ I uvaøily jsme syna mého, a snìdly jsme jej. Potom druhého dne øekla jsem jí: Dej syna svého, abychom ho snìdly. Ale ona skryla syna svého. ³⁰ A když uslyšel král slova ženy té, roztrhl roucha svá. (Když pak on šel po zdi, vidìl lid, an pytel byl na tile jeho zespod.) ³¹ Protož øekl král: Toto mi uèiò Bùh a toto pøidej, jestliže zùstane hlava Elizea syna Safatova na nìm dnes. ³² (Elizeus pak sedìl v domì svém, a starší s ním sedili.) I poslal jednoho z pøistojàících svých, a prvé než pøišel posel ten k nìmu, již byl øekl starším: Nevíte-liž, že poslal ten syn vražedníkùv, aby s'al hlavu mou? Šetøtež, když by vcházel ten posel, zavøete dvøe a odstrète jej ode dveøí. Zdaliž i dusání noh pána jeho není za ním? ³³ A když on ještě mluvil s nimi, hle, posel pøicházel k nìmu, a øekl: Aj, toto zlé jest od Hospodina, což mám déle èekati na nìj?

7

¹ Øekl pak Elizeus: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví Hospodin: O tomto èasu zítra míra mouky bìlné bude za lot støíbra, a dvì míry jeèmene za lot støíbra v brání Samaøské. ² I odpovìdìl muži Božímu jeden z knížat, na jehož ruku král zpoléhal, a øekl: Kdyby otevøel Hospodin prùduchy nebeské, zdali by to býti mohlo? Kterýž øekl: Aj, uzøíš oèima svýma, ale nebudeš jísti z toho. ³ Byli pak u vrat brány ètyøi muži malomocní, kteøíž øekli jeden druhému: Co tu sedíme, až bychom zemøíti musili? ⁴ Díme-li: Poíme do mìsta, hlad jest v mìstì, i zemøeme tam; pakli zde zùstaneme, také zemøeme. Protož nyní poíte, a utecme do vojska Syrských. Budou-li nás živiti, zùstaneme živi; pakli nás zbijí, též zemøeme. ⁵ Vstavše tedy v soumrak, aby šli k vojsku Syrských, pøišli až k kraji ležení Syrského, a hle, nebylo tu žádného. ⁶ Nebo Pán uèinil to, aby slyšelo vojsko Syrské hømot vozù a zvuk koòù, a tak hluk vojska velikého. I øekli jeden druhému: Hle, ze mzdy najal proti nám král Izraelský krále Hetejské a krále Egyptské, aby pøipadli na nás. ⁷ A vstavše, utekli v soumrak a nechali tu stanù svých, a koòù svých i oslù svých, a ležení, tak jakž bylo, a utekli pro zachování života svého. ⁸ Když tedy pøišli malomocní ti na kraj ležení, všedše do jednoho stanu, jedli a pili, a pobravše v nìm støíbro a zlato i roucha, odešli a schovali. Opit navrátivše se, vešli do jiného stanu a pobrali v nìm, a odšedše, schovali. ⁹ I øekli vespolek: Nedobøe dìláme. Den tento jest den dobrých novin, a my mléíme. Budeme-li èekati až do svitání, postihne nás nepravost; protož nyní poíte, vejduce, oznamme to domu královskému. ¹⁰ A pøišedše, volali na branné mìsta, a povìdili jim, økouce: Pøišli jsme do ležení Syrského, a aj, nebylo tam žádného, ani hlasu lidského, kromì koní pøivázaných a oslù pøivázaných, a stanù, jakž prvé byli. ¹¹ I volal ten na jiné branné, a ti ohlásili to po všem domì královském. ¹² Vstav tedy král v noci, øekl služebníkùm svým: Povím vám nyní, co jsou nám udìlali Syrští. Vìdí, že jsme hladovití, protož vyšli z ležení, aby se skryli v poli, økouce: Když vyjdou z mìsta, zjímáme je živé a vejdemo do mìsta. ¹³ K tomu odpovídaje jeden z služebníkù jeho, øekl: Nech¹, prosím, vezmou pìt koní z tìch, kteøíž pozùstali v mìstì. (Hle, oni¹ jsou jako i všechno množství Izraelské, jenž zùstali v nìm, hle, jsou jako všechno množství Izraelské, kteréž již hyne.) Ty pošleme a pøezvíme. ¹⁴ A tak vzali dva konì vozní, kteréž poslal král za vojskem Syrským, øka: Jdìte a vizte. ¹⁵ I jeli za nimi až k Jordánu, a aj, po všì té cestì plno bylo šatù a nádob, kteréž metali od sebe Syrští, splašení jsouce. Tedy navrátivše se poslové, oznámili to králi. ¹⁶ Protož vyšed lid, vzebral ležení Syrské. A byla míra mouky bìlné za lot, a dvì míry jeèmene za lot vedlé øeèi Hospodinovy. ¹⁷ Král pak byl ustanovil to kníže, na jehož ruku zpoléhal, u

brány. Kteréhož pošlapal lid v bráni, tak že umøel, vedlé øeèi muže Božího, kterouž mluvil, když král k nìmu byl sešel. ¹⁸ A stalo se tak, jakž mluvil muž Boží králi, øka: Dvì míry jeèmene budou za lot støibra, a míra mouky bìlné za lot støibra zítra o tomto èasu v bráni Samaøské. ¹⁹ K èemuž bylo odpovídilo kníže muži Božímu, a øeklo: Kdyby otevøel Hospodin prùduchy nebeské, zdali by to podlé øeèi této býti mohlo? Jemuž on øekl: Aj, ty uzøíš oèima svýma, ale z toho jísti nebudeš. ²⁰ A tak se stalo jemu; nebo pošlapal ho lid v bráni, tak že umøel.

8

¹ Mluvil pak Elizeus k ženì té, jejíhož byl syna vzkøísil, øka: Vstaò a jdi, ty i èeled tvá, a buì pohostinu, kdežkoli budeš moci byt míti; nebo zavolal Hospodin hladu, a pøijde¹ na zemi za sedm let. ² Vstavši tedy žena, uèinila vedlé øeèi muže Božího, a odešla s èeledí svou, a bydlila pohostinu v zemi Filistinských sedm let. ³ I stalo se, že když pominulo tìch sedm let, navrátila se ta žena z zemi Filistinské, a šla, aby prosila krále za dùm svùj a za pole své. ⁴ Mezi tím král mluvil s Gézi, služebníkem muže Božího, øka: Vypravuj mi medle o všech vícech velikých, kteréž èinil Elizeus. ⁵ A když on vypravoval králi, kterak obživil mrtvého, aj žena, jejíhož syna vzkøísil, prosila krále za dùm svùj a za pole své. I øekl Gézi: Pane mùj králi, to jest ta žena, a tento syn její, kteréhož vzkøísil Elizeus. ⁶ Tedy tázal se král ženy, kteráž vypravovala jemu. I poruèil král komorníku jednomu, øka: A¹ jsou navraceny všechny vìci, kteréž byly její, i všechny užitky pole, ode dne, v nìmž opustila zemi, až po dnes. ⁷ Potom pøišel Elizeus do Damašku, král pak Syrský Benadad stonal. I oznámeno jemu tìmito slovy: Pøišel muž Boží sem. ⁸ I øekl král Hazaelovi: Vezmi v ruce své dar, a jdi vstøíc muži Božímu, a zeptej se Hospodina skrze nìho, øka: Povstanu-li z nemoci této? ⁹ A tak šel Hazael vstøíc jemu, vzav s sebou dar, a všeliké vìci výborné Damašské, bøemena na ètyøidcìti velbloudích, a pøišed, stál pøed ním a øekl: Syn tvùj Benadad, král Syrský, poslal mne k tobì, øka: Povstanu-li z nemoci této? ¹⁰ Odpovìdìl mu Elizeus: Jdi, povìz jemu: Zajisté mohl bys živ zùstati. Ale Hospodin mi ukázal, že jistotnì umøe. ¹¹ V tom prominiv muž Boží tváø svou, ukázal se k nìmu neochotnì a plakal. ¹² Jemuž øekl Hazael: Proè pán mùj pláèe? Odpovìdìl: Proto že vím, co zlého ty uèiníš synùm Izraelským. Pevnosti jejich spálíš a mládence jejich zmorduješ meèem, a nemluvoátka jejich rozrážeti budeš, a tìhotné jejich zroztínáš. ¹³ I øekl Hazael: I což jest služebník tvùj pes, aby uèiniti mohl víc tak velikou? Odpovìdìl Elizeus: Ukázal ti mi Hospodin, že budeš králem Syrským. ¹⁴ A odšed od Elizea, pøišel ku pánu svému. Kterýž øekl jemu: Což¹ øekl Elizeus? Odpovìdìl: Pravit mi, že bys mohl živ zùstati. ¹⁵ I stalo se nazejtøí, že vzal koberec, a namoèiv jej v vodi, prostøel jej na tváø jeho. I umøel, a kraloval Hazael místo nìho. ¹⁶ Léta pak pátého Jorama, syna Achabova krále Izraelského, a Jozafata krále Judského, poèal kralovati Jehoram, syn Jozafatùv král Judský. ¹⁷ Ve dvou a tìdci letch byl, když poèal kralovati, a kraloval osm let v Jeruzalémì. ¹⁸ A chodil po cestì králù Izraelských, tak jako èinil dùm Achabùv; nebo mìl dceru Achabovu za manželku. Takž èinil zlé vìci pøed oèima Hospodinovýmá. ¹⁹ Hospodin však nechtìl zahladiti Judy pro Davida služebníka svého, jakž mu byl zaslìbil, že dá jemu svìci i synùm jeho po všechny dny. ²⁰ Ve dnech jeho odstoupil Edom od království Judského, a ustanovili nad sebou krále. ²¹ Tou pøièinou táhl Jehoram do Seir, i všickni vozové s ním. A vstav v noci, porazil Idumejské, kteøíž jej byli obklíèili, i hejtmany vozù, a lid utekl do stanù svých. ²² Však pøedce odstoupil Edom od království Judského až do tohoto dne. Takž odstoupilo i Lebno téhož èasu. ²³ O jiných pak vícech Jehoramových, a o všem, cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských. ²⁴ I usnul Jehoram s otci svými, a pochován jest s otci svými v mìstì Davidovi, kraloval pak Ochoziáš syn jeho místo

nìho. ²⁵ Léta dvanáctého Jorama syna Achabova, krále Izraelského, poèal kralovati Ochoziáš syn Jehorama, krále Judského. ²⁶ Ve dvamecítma letech byl Ochoziáš, když poèal kralovati, a kraloval jeden rok v Jeruzalèmi. Jméno matky jeho bylo Atalia, dcera Amri krále Izraelského. ²⁷ A chodil cestou domu Achabova, èinì, což jest zlého pøed oèima Hospodinovým, jako i dùm Achabùv, nebo byl zetím domu Achabova. ²⁸ Proèež vycházel s Joramem synem Achabovým, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému, do Rámot Galád; ale porazili Syrští Jorama. ²⁹ A tak navrátìl se král Joram, aby se hojìl v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. Ochoziáš pak syn Jehorama, krále Judského, pøijel, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel; nebo tam nemocen byl.

9

¹ Prorok pak Elizeus povolal jednoho z synù prorockých, a øekl jemu: Pøepaš bedra svá, a vezmi tuto nádobku oleje do ruky své, a jdi do Rámot Galád. ² A když tam pøijdeš, uzøíš tam Jého, syna Jozafata syna Namsì. K nìmuž když pøijdeš, vyvoláš ho z prostøedku bratøí jeho, a uvedeš ho do nejtajnìjšího pokojíku. ³ A vezma nádobku oleje, vyleješ na hlavu jeho a díš: Toto praví Hospodin: Pomazuji tebe za krále nad Izraelem. A hned otevra dvøe, utec a nemeškej se. ⁴ I odšel mládenec ten služebník prorokùv do Rámot Galád. ⁵ A když pøišel, aj, knížata vojska sedìli. I øekl: Mám¹ nìco povídìti, ó kníže. I øekl Jého: Komu ze všech nás? Odpovìdìl: Tobì, ó kníže. ⁶ Vystav tedy, všel do vnitøku. I vylil olej na hlavu jeho a øekl jemu: Toto praví Hospodin, Bùh Izraelský: Pomazuji tebe za krále nad lidem Hospodinovým, nad Izraelem. ⁷ A zmorduješ dùm Achaba pána svého; nebo¹ pomstím krve služebníkù svých prorokù, a krve všech služebníkù Hospodinových z ruky Jezábel. ⁸ A tak zahyne všecken dùm Achabùv, a vypléním z domu Achabova moèícího na stìnu, a zajatého i zanechaného v Izraeli. ⁹ Uèiním zajisté domu Achabovu, jako domu Jeroboámovu syna Nebatova, a jako domu Bázy syna Achiášova. ¹⁰ Jezábel pak sežerou psi na poli Jezreel, a nebude, kdo by ji pochoval. A rychle otevøev dvøe, utekl. ¹¹ A když Jého vyšel k služebníkù pána svého, øekl mu jeden: Dobøe-li se dìje? Proè pøišel ten blázen k tobì? Odpovìdìl jim: Vy znáte èlovìka i øeè jeho. ¹² I øekli: Klam¹ jest, povìz nám medle. Kterýž øekl: Takto a takto mluvil mi, øka: Toto praví Hospodin: Pomazuji ti za krále nad Izraelem. ¹³ Tedy rychle vzali jeden každý roucho své, a prostøeli pod nìj na nejvyšším stupni, a troubíce v troubu, pravìli: Kraluje¹ Jého. ¹⁴ Zatím spuntoval se Jého syn Jozafata, syna Namsì, proti Joramovi, (když Joram ostøíhaje Rámot Galád spolu se vším Izraelem, pøed Hazaelem králem Syrským, ¹⁵ Navrátìl se byl Joram král, aby se hojìl v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští, když bojoval proti Hazaelovi králi Syrskému). A øekl Jého: Vidì-li se vám, nech¹ nevychází žádný z mìsta, kterýž by šel a oznámil to v Jezreel. ¹⁶ I vsedl na vůz Jého a jel do Jezreel, nebo Joram ležel tam. Ochoziáš také král Judský pøijel byl, aby navštívil Jorama. ¹⁷ V tom strážný, kterýž stál na viži v Jezreel, když vidìl houf Jého pøicházející, øekl: Vidím jakýsi houf. I øekl Joram: Povolej jízdného, a pošli vstøíc jim, aby se otázal: Jest-li pokoj? ¹⁸ I vyjel jízdný proti nim a øekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpovìdìl Jého: Co tobì do pokoje? Jeì za mnou. Protož oznámil to strážný, øka: Pøijel posel až k nim, ale nevracuje se. ¹⁹ Ješti poslal druhého jízdného. Kterýž pøijel k nim a øekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpovìdìl Jého: Co tobì do pokoje? Jeì za mnou. ²⁰ Opìt oznámil to strážný, øka: Pøijel až k nim, ale nevrací se. Pøíjezd pak jest jako pøíjezd Jého syna Namsì; nebo vztekle jede. ²¹ Tedy øekl Joram: Zapøáhni. I zapøáhl k vozu jeho. Takž vyjel Joram král Izraelský a Ochoziáš král Judský, každý na voze svém, a vyjevše proti Jého, potkali se s ním na poli Nábota Jezreelského. ²² I stalo se, když uzøel Joram Jého, že øekl: Jest-liž pokoj,

Jéhu? Odpovídl: Jaký pokoj, poněvadž ještě smilství Jezábel matky tvé a kouzelnictví její velmi mnohá trvají? ²³ Pročež obrátiv se Joram, utíkal a řekl Ochoziášovi: Zrada, Ochoziáši! ²⁴ Ale Jéhu pochytil uěisti, postěelil Jorama mezi ramenem jeho, tak že stěla pronikla srdce jeho. I padl na voze svém. ²⁵ Zatím řekl Jéhu Badakerovi, hejtmanu svému: Vezma, povrz jej na pole Nábota Jezreelského; nebo pamatuješ, když jsme já a ty jeli spolu za Achabem otcem jeho, že Hospodin vynesl proti němu pohružku tuto, ōka: ²⁶ Zajisté krve Nábotovy a krve synů jeho, kterouž jsem viděl věera, řekl Hospodin, pomstím na tobě na poli tomto. Hospodin to řekl, nyní tedy vezma, povrz jej na pole, vedlé ōeěi Hospodinovy. ²⁷ Ochoziáš pak král Judský uzōev to, utíkal cestou k domu zahradnímu. Ale honil ho Jéhu a řekl: I toho zabíte na voze jeho. Takž ho ranili, když vyjízdl k Guru, kteréž jest podlé Jibleam. I utekl do Mageddo a tam uměl. ²⁸ Kteréhož vloživše na vůz služebníci jeho, vezli jej do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho s otci jeho v místě Davidovi. ²⁹ Léta jedenáctého Jorama syna Achabova počal kralovati Ochoziáš nad Judou. ³⁰ Potom Jéhu přijel do Jezreel. O ěemž když uslyšela Jezábel, ulěila tváō svou, a ozdobila hlavu svou, a vyhlédala z okna. ³¹ A když Jéhu jel skrze bránu, ōekla: Jest-li pokoj, ó Zamri, morděōi pána svého? ³² On pak pozdvih tváōi své k oknu, ōekl: Kdo drží se mnou, kdo? I vyhlédli na něj dva ěi tōi komorníci její. ³³ Jimž ōekl: Svrzte ji. Kteōížto svrhli ji. I pokropena jest krví její stěna i koni; a tak pošlapal ji. ³⁴ A když přijel, jedl a pil, a ōekl: Pohleďte již na tu zloēēenou a pochovejte ji, neb¹ jest dcera královská. ³⁵ Protož odšedše, aby ji pochovali, nenalezli z ní než leb a nohy a dlaně rukou. ³⁶ A navrátivše se, povídali jemu. Kterýž ōekl: Slovo Hospodinovo jest, kteréž mluvil skrze služebníka svého, Eliáše Tesbitského, ōka: Na poli Jezreel žráti budou psi tělo Jezábel. ³⁷ Budiž tedy tělo Jezábel na poli Jezreel, jako hnůj na svrchku pole, tak aby žádný neōekl: Tato jest Jezábel.

10

¹ Měl pak Achab sedmdesáte synů v Samaōi. I napsal Jéhu list, a poslal jej do Samaōi k knížatům Jezreelským, starším, a kteōíž chovali syny Achabovy, s tímto poruēením: ² Hned jakž vás dojde list tento, poněvadž u vás jsou synové pána vašeho, jsou i vozové u vás, i koni, i místo hrazené a zbroj, ³ Vybeŕte nejlepšého a nejzpůsobnějšího z synů pána svého, a posaďte na stolicí otce jeho, a bojujte za dům pána svého. ⁴ Kteōíž bojíce se náramně, pravili: Aj, dva králové neostáli před ním, a kterak my ostojíme? ⁵ A tak poslal ten, kterýž byl ustanoven nad domem, a kterýž ustanoven byl nad místem, i starší, a kteōíž chovali syny Achabovy, k Jéhu, ōkouce: Služebníci tvoji jsme, a všecko, což nám rozkážeš, uēiníme. Neustanovíme žádného krále; což se tobě dobŕe líbí, uēiŕ. ⁶ I napsal k nim list po druhé, ōka: Jste-li moji a hlasu mého posloucháte-li, vezmouce hlavy všech synů pána svého, přiiťte ke mně zítra o tomto ěasu do Jezreel. (Synů pak králových bylo sedmdesáte mužů u nejpřednějších v místě, kteōíž chovali je.) ⁷ Tedy stalo se, jakž jich došel list ten, že zjímali syny královské, a zbili sedmdesáte mužů, a vkladše hlavy jejich do košů, poslali je k němu do Jezreel. ⁸ A přišed posel, oznámil jemu, ōka: Přinesli hlavy synů královských. A on ōekl: Sklaťte je na dvě hromady u vrat brány až do jitra. ⁹ Potom ráno vyšed, postavil se a ōekl všemu lidu: Spravedliví jste vy. Aj, já spuntoval jsem se proti pánu svému a zabil jsem jej; kdo by pobil tyto všechny? ¹⁰ Viztež nyní, že¹ nepochybilo nižádné slovo Hospodinovo, kteréž mluvil Hospodin proti domu Achabovu, ale vykonal Hospodin to, což byl mluvil skrze služebníka svého Eliáše. ¹¹ A tak pobil Jéhu všechny, kteōíž pozůstali z domu Achabova v Jezreel, i všechny nejpřednější jeho, i známé jeho, i kněží jeho, tak že nezůstalo z nich žádného živého. ¹² Potom vstav, odebral se a jel do Samaōi, a již byl v Betekedu pastýŕu na

cesti. ¹³ I našel tam Jéhu bratři Ochoziáš, krále Judského, a řekl: Kdo jste vy? Odpověděli: Jsme bratři Ochoziášovi a jdeme, abychom pozdravili synů králových a synů královny. ¹⁴ Tedy řekl: Zjistěte je živé. I zjistili je živé, a pobili je u eisterny v Betekedu, čtyřiceti a dva muže, a nezůstal z nich žádný. ¹⁵ Potom bera se odtud, našel Jonadaba syna Rechabova, kterýž se s ním potkal, a pozdravil ho. I řekl jemu: Jest-liž srdce tvé přímé, jako jest srdce mé s srdcem tvým? Odpověděl Jonadab: Jest, arci jest. Řekl Jéhu: Podejž mi ruky své. I podal mu ruky své. A on kázal mu vsednouti k sobě na vůz. ¹⁶ A řekl: Pojeď se mnou, a viz horlivost mou pro Hospodina. A tak vezli jej na voze jeho. ¹⁷ Když pak přijel do Samaří, pobil všechny, kteříž byli pozůstali z domu Achabova v Samaří, a vyhledal jej vedle oken Hospodinovy, kterouž byl mluvil k Eliášovi. ¹⁸ Zatím shromáždil Jéhu všechny lid, řekl jim: Achab málo sloužil Bálovi, Jéhu bude mu více sloužiti. ¹⁹ Protož nyní všechny proroky Bálovy, všechny služebníky jeho, a všechny kněží jeho svolte ke mně, a žádný tam nezůstává; nebo velikou obět budu obětovati Bálovi. Kdož by koli nebyl přítomen, nezůstane živ. Ale Jéhu činil to chytře, aby vyhledal ctitele Bálovy. ²⁰ Řekl také Jéhu: Zsviňte svátek Bálovi. I prohlásili jej. ²¹ Rozeslal zajisté Jéhu po vši zemi Izraelské. I šli se všichni ctitelé Bálovi, tak že nezůstalo ani jednoho, ještě by nepřišel. A když vešli do domu Bálova, naplněn jest dům Bálov, od jednoho konce až do druhého. ²² Tedy řekl tomu, kterýž vládl rouchem: Vynes roucha všem ctitelům Bálovým. I přinesl jim roucha. ²³ Potom všel i Jéhu a Jonadab syn Rechabův do domu Bálova, a řekl ctitelům Bálovým: Vyhledejte a vizte, a není zde s vámi nikdo z ctitelů Hospodinových, kromě samých ctitelů Bálových. ²⁴ A tak vešli, aby obětovali oběti a zápaly. Jéhu pak postavil sobě vni osmdesát mužů, jimž byl řekl: Jestliže kdo utěe z lidí těch, kteréž já uvozuji vám v ruce vaše, život váš za život jeho. ²⁵ I stalo se, když kněz dokonil obětování zápalu, řekl Jéhu drabantům a hejtmanům: Vejdětež a zbíte je, a žádný neuchází. Kteřížto pobili je ostroží meče, a rozmetali těla jejich drabantů a hejtmanů. Potom šli dále do každého místa, kdež byl dům Bálov, ²⁶ A vymítajíce modly z domu Bálova, pálili je. ²⁷ Zkazili také modlu Bálovu, a zbořivše dům jeho, nadělali z něho záchodů až do dnešního dne. ²⁸ A tak vyplnil Jéhu Bále z lidu Izraelského. ²⁹ A však proto od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, neodstoupil Jéhu, totiž od těch telat zlatých, kteráž byla v Bethel a v Dan. ³⁰ Tedy řekl Hospodin Jéhu: Poněvadž jsi snažně vykonal to, což dobrého jest před očíma mámi, a všechny věci, kteréž jsem měl v srdci mém, učinil jsi domu Achabovu, synové tvoji až do čtvrtého pokolení seděti budou na stoličce Izraelské. ³¹ Ale Jéhu nebyl toho pílén, aby chodil v zákoně Hospodina, Boha Izraelského, celým srdcem svým, aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma, kterýž byl uvedl v hříchy lid Izraelský. ³² Za těch dnů počal Hospodin zmenšovati Izraele; nebo je porazil Hazael po všech končinách Izraelských, ³³ Od Jordánu, proti východu slunce, všechnu zemi Galád, Gádovu a Rubenovu i Manassesovu, od Aroer, kterýž jest při potoku Arnon, tak Galád jako Bázan. ³⁴ O jiných věcech Jéhu, a cožkoli činil, i o vši síle jeho, sepsáno jest v knize o králích Izraelských. ³⁵ I usnul Jéhu s otci svými, a pochovali jej v Samaří, a kraloval Joachaz syn jeho místo něho. ³⁶ Dnů pak, v nichž kraloval Jéhu nad lidem Izraelským v Samaří, bylo let osm set sedmadvacet.

11

¹ Atalia pak matka Ochoziášova viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všechno símě královské. ² Ale Jozaba dcera krále Jehorama, sestra Ochoziášova, vzala Joasa syna Ochoziášova, a ukradši ho z prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, skryla jej i s chůvou jeho v pokoji, kdež ležela. A tak skryli ho před

Atalií, a není zamordován. ³ I byl s ní v domě Hospodinovi tajně za šest let, v nichž Atalia kralovala nad zemí. ⁴ Léta sedmého poslal Joiada, povolal setníky, hejtmany a drabanty. I uvedl je k sobě do domu Hospodinova, a učinil s nimi smlouvu, a zavázav je přísahou v domě Hospodinovi, ukázal jim syna krále. ⁵ A přikázal jim, řka: Tato jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu, a držíte stráž, bude pro domě královi, ⁶ A díl třetí bude u brány Sur, a třetí díl bude u brány za drabanty, a budete stráž držeti, ostřejihažice domu tohoto před outokem. ⁷ Vy pak všichni, kteříž byste odjítí měli v sobotu, po vykonání povinnosti pro domě Hospodinovi, ve dvě poboční stráž rozdělení, buďte pro králi. ⁸ A tak obstoupíte krále vůkol, jeden každý majíce braň svou v ruku svých. Kdož by pak šel do šiku vašeho, a¹ umře; a budete pro králi, když bude vycházeti i když bude vcházeti. ⁹ Protož učinili setníci ti všechny věci tak, jakž byl rozkázal Joiada kněz, a vzavše jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu a kteříž odcházeli v sobotu, přešli k Joiadovi knězi. ¹⁰ I dal kněz setníkům kopí a pavézy, kteréž byly Davida krále, a kteréž byly v domě Hospodinovi. ¹¹ Stáli pak ti drabanti, jeden každý držíce braň svou v ruce své, od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu pro králi vůkol. ¹² Tedy vyvedl syna krále, a postavil na něj korunu a ozdobu. I ustanovili jej králem a pomazali ho, a plésajíce rukama, říkali: Živ buď král! ¹³ V tom uslyševši Atalia hluk plésajícího lidu, vešla k lidu do domu Hospodinova. ¹⁴ A když pohledla, a aj, král stál na místě vyšším, vedle obyčejně s knížaty, a trouby byly před králem, a všecken lid země byl vesel, i troubili v trouby. Tedy roztrhla Atalia roucho své a zkořkla: Spiknutí, spiknutí! ¹⁵ Protož rozkázal Joiada kněz těm setníkům ustaveným nad vojskem, řka jim: Pusťte ji prostředkem řádu, a i toho, kdož by za ní šel, zabíte mečem. Nebo byl řekl kněz: A¹ není zabita v domě Hospodinovi. ¹⁶ I pustili ji. Ale když přešla na cestu, kudy koně vcházejí do domu královského, tu jest zabita. ¹⁷ Tedy učinil Joiada smlouvu mezi Hospodinem a mezi králem, i mezi lidem, aby byli lid Hospodinův; též mezi králem a mezi lidem. ¹⁸ Potom šel všecken lid země do domu Bálova, a zbořili jej, i oltáře jeho a obrazy jeho v kusy stroskotali; Matana také kněze Bálova zabili před oltáři. Kněz pak znovu nařídil přisluhující v domě Hospodinovi. ¹⁹ A pojev ty setníky a hejtmany, i drabanty se vším lidem země, provázeli krále z domu Hospodinova, a přešli cestou k bráně drabantů do domu královského. Kdežto posadil se na stoličce královské. ²⁰ I veselil se všecken lid země, a místo se upokojilo. Atalii pak zabili mečem u domu královského. ²¹ A byl Joas v sedmi letech, když počal kralovati.

12

¹ Léta sedmého Jéhu počal kralovati Joas, a kraloval čtyřiceti let v Jeruzalémi. Jméno matky jeho bylo Sebia z Bersabé. ² I učinil Joas, což dobrého jest před oěima Hospodinovýmá po všechny dny své, pokudž ho vyučoval Joiada kněz. ³ A však výsosti nebyly zkaženy, ještě lid obitoval a kadil na těch výsostech. ⁴ Řekl pak Joas knížím: Všecky peníze svaté, kteréž se vnášejí do domu Hospodinova, totiž peníze těch, kteříž jdou v počest, a peníze ceny za osobu jednoho každého, a všechny peníze, kteréž by kdo dobrovolně uložil dáti do domu Hospodinova, ⁵ Vezmou kněží k sobě, jeden každý od známého svého, a oni opraví zboženiny domu všudy, kdež by bylo zbožení. ⁶ Stalo se potom léta dvacátého třetího krále Joasa, když ještě neopravili kněží zboženin chrámových, ⁷ Že povolal král Joas Joiady kněze i jiných kněží, a řekl jim: Proč neopravujete zboženin chrámových? Protož nyní nepřijímejte peněz od známých svých, ale na zboženiny domu dávejte je. ⁸ Jemuž povolivše kněží, nebrali peněz od lidu, ani neopravovali domu. ⁹ Protož Joiada kněz vzav jednu truhlici, udělal díru v víku jejím, a postavil ji vedle oltáře po pravé straně, kudy se vchází do domu

Hospodinova. I postavili tu kníží ostøíhající prahu i všech peníz, kteréž vnášíny byly do domu Hospodinova. ¹⁰ A když rozumili, že by mnoho peníz bylo v truhlici, tedy pøicházel kancléø královský a kníz nejvyšší, a sètše, schovávali ty peníze, kteréž se nalézaly v domì Hospodinovi. ¹¹ Odkudž vydávali peníze hotové v ruce øemeslníkù postavených nad dílem domu Hospodinova, a ti obraceli je na tesaøe a dílníky, kteøíž opravovali dùm Hospodinùv, ¹² Totiž na zedníky a kameníky, a k jednání døíví i tesaného kamení, aby opraveny byly zboøeniny domu Hospodinova, i na všecko to, což obráceno mìlo býti na dùm k opravì jeho. ¹³ A však nebylo díláno do domu Hospodinova èíší støíbrných, žaltáøù, kotlíkù, trub a žádné nádoby zlaté, ani nádoby støíbrné z peníz, kteréž pøinášíny byly do domu Hospodinova, ¹⁴ Ale tím, kteøíž pøedstaveni byli nad dílem, dávali je, a opravovali na nì dùm Hospodinùv. ¹⁵ Aniž žádali poètu od mužù tìch, jimž v ruce peníze dávali, aby platili dílníkùm; nebo vìrni dílali. ¹⁶ Peníz za vinu, a peníz za høíchy nebylo vnášíno do domu Hospodinova; knížím se dostávaly. ¹⁷ Tedy vytáhl Hazael král Syrský, a bojoval proti Gát a dobyl ho. Potom obrátil Hazael tváø svou, aby táhl proti Jeruzalému. ¹⁸ Protož pobral Joas král Judský všechny vìci svaté, kterýchž byli nadali Jozafat a Jehoram a Ochoziáš, otcové jeho, králové Judští, i to, èehož sám posvětil, i všecko zlato, kteréž se nalezlo v pokladích domu Hospodinova a domu královského, a poslal k Hazaelovi králi Syrskému. I odtáhl od Jeruzaléma. ¹⁹ O jiných pak èinech Joasových, a cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských. ²⁰ Potom povstavše služebníci jeho, spikli se spolu, a zabili Joasa v Betmillo, kudy se chodí do Silla, ²¹ Totiž Jozachar syn Simatùv, a Jozabad syn Somerùv. Ti služebníci jeho zabili ho, a umøel. I pochovali jej s otci jeho v mìsti Davidovi, a kraloval Amaziáš syn jeho místo niho.

13

¹ Léta tøimecítmého Joasa syna Ochoziáše, krále Judského, kraloval Joachaz syn Jéhu nad Izraelem v Samaøi sedmnácte let. ² A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá; nebo následoval høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele, a neuchýlil se od nich. ³ I rozhnívala se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Hazaele krále Syrského, a v ruku Benadada syna Hazaelova po všechny ty dny. ⁴ Ale když se modlil Joachaz Hospodinu, vyslyšel jej Hospodin. Vidil zajisté trápení Izraelské, že je ssužoval král Syrský. ⁵ Protož dal Hospodin Izraelovi vysvoboditele, a vyšli z ruky Syrských, i bydlili synové Izraelští v pøíbytcích svých jako kdy prvé. ⁶ Však proto neodstoupili od høíchù domu Jeroboáma, kterýž pøivedl k høešení Izraele, nýbrž v nich chodili, ano i háj ješti zùstával v Samaøi, ⁷ Aèkoli nezanechal Joachazovi lidu, kromì padesáti jízdných a desíti vozù a desíti tisícù piších; nebo je pohubil král Syrský, a setøel je jako prach pøi mlácení. ⁸ O jiných pak èinech Joachazových, a cožkoli èinil, i o síle jeho zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ⁹ I usnul Joachaz s otci svými, a pochovali ho v Samaøi. Kraloval pak Joas syn jeho místo niho. ¹⁰ Léta tøidcátého sedmého Joasa krále Judského kraloval Joas syn Joachazùv nad Izraelem v Samaøi šestnácte let. ¹¹ A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, neuchýliv se od žádných høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele, ale chodil v nich. ¹² O jiných pak èinech Joasových, i cožkoli èinil, i o síle jeho, kterouž bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹³ I usnul Joas s otci svými, a sedl Jeroboám na stolicì jeho. I pochován jest Joas v Samaøi s králi Izraelskými. ¹⁴ Elizeus pak roznemohl se nemocí tížkou, v kteréž i umøel. A pøišel byl k nìmu Joas král Izraelský, a pláèe nad ním, øekl: Otèe můj, otèe můj, vozové Izraelští a jízdo jeho! ¹⁵ Ale Elizeus øekl jemu: Vezmi luèišti a støely. I vzav, pøinesl k nìmu luèišti a støely. ¹⁶ Øekl dále králi Izraelskému: Vezmi v ruku svou luèišti. I vzal je v

ruku svou. Vložil také Elizeus ruce své na ruce královny. ¹⁷ A øekl: Otevøi to okno k východu. A když otevøel, øekl Elizeus: Støeliž. I støelil. Tedy øekl: Støela spasení Hospodinova a støela vysvobození proti Syrským; nebo porazíš Syrské v Afeku, až i do konce vyhladíš je. ¹⁸ Opit øekl: Vezmi støely. I vzal. Tedy øekl králi Izraelskému: Støílej k zemi. I støelil po tøikrát, potom tak nechal. ¹⁹ Proèež rozhnivav se na něj muž Boží, øekl: Mils pìtkrát neb šestkrát støeliti, ješto bys byl porazil Syrské, ažbys je i do konce byl vyhladil; nyní pak jen po tøikrát porazíš Syrské. ²⁰ Potom umøel Elizeus, a pochovali ho. Lotøíkové pak Moábští vtrhli do zemi nastávajícího roku. ²¹ I stalo se, když pochovávali jednoho, že uzøevše ty lotøíky, uvrhli muže toho do hrobu Elizeova. Kterýžto muž, jakž tam padl, a dotekl se kostí Elizeových, ožil a vstal na nohy své. ²² Hazael pak král Syrský, sužoval Izraele po všechny dny Joachaza. ²³ A milostiv jsa jim Hospodin, slitoval se nad nimi, a popatøil na ni, pro smlouvu svou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem, a nechtìl jich zahladiti, aniž zavrhl jich od tváøi své až do tohoto èasu. ²⁴ I umøel Hazael král Syrský, a kraloval Benadad syn jeho místo niho. ²⁵ Protož Joas syn Joachazùv pobral zase místa z ruky Benadada syna Hazaelova, kteráž byl vzal z ruky Joachaza otce jeho váleèni; nebo po tøikrát porazil ho Joas, a navrátil místa Izraelská.

14

¹ Léta druhého Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, kraloval Amaziáš syn Joasa, krále Judského. ² V pìtmecítma letech byl, když poèal kralovati, a kraloval dvadeti devìt let v Jeruzalèmi. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma. ³ Ten èinil to, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýmá, aèkoli ne tak jako David otec jeho. Všecko, což èinil Joas otec jeho, tak èinil. ⁴ A však výsostì nezkazili, ješti lid obitoval a kadil na výsostech. ⁵ I stalo se, když upevnìno bylo království v ruce jeho, že pobil služebníky své, kteøíž byli zabili krále otce jeho. ⁶ Synù pak tìch vražedníkù nepobil, jakož jest psáno v knize zákona Mojžíšova, kdež pøikázal Hospodin, øka: Nebudou¹ na hrdle trestání otcové za syny, aniž synové trestání budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svùj høích umøe. ⁷ On také porazil Idumejských v údolí solnatém deset tisícù, a dobyl Sela bojem. I nazval jméno jeho Jektehel až do tohoto dne. ⁸ Tedy poslal Amaziáš posly k Joasovi synu Joachaza, syna Jèhu krále Izraelského, øka: Nuže, pohleìme sobì v oèi. ⁹ Zase poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému a øekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, øka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíøe polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák. ¹⁰ Že jsi mocni porazil Idumejské, protož pozdvihlo ti srdce tvé. Chlub se a seì v domì svém. I proè se máš plèsti v neštìstí, abys padl ty i Juda s tebou? ¹¹ Ale Amaziáš neuposlechl. Protož vytáhl Joas král Izraelský, a pohledìli sobì v oèi, on s Amaziášem králem Judským u Betsemes Judova. ¹² I poražen jest Juda od Izraele, a utíkali jeden každý do pøíbytkù svých. ¹³ Amaziáše pak krále Judského, syna Joasa syna Ochoziášova, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a pøitáh do Jeruzaléma, zboøil zed Jeruzalèmskou, od brány Efraim až k bráni úhlu, na ètyøi sta loktù. ¹⁴ A pobral všecko zlato i støíbro, a všechny nádoby, kteréž se nalézaly v domì Hospodinovi a v pokladích domu královského, také i mládence zastavené, a navrátil se do Samaøi. ¹⁵ O jiných pak èinech Joasa, kteréž èinil, i síle jeho, a kterak bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, psáno jest v knize o králích Izraelských. ¹⁶ I usnul Joas s otci svými, a pochován jest v Samaøi s králi Izraelskými, i kraloval Jeroboám syn jeho místo niho. ¹⁷ Živ pak byl Amaziáš syn Joasùv, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let. ¹⁸ O jiných pak vícech Amaziášových psáno jest v knize o králích Judských. ¹⁹ Potom spuntovali se proti nìmu v Jeruzalèmi, a on utekl

do Lachis. Protož poslali za ním do Lachis, a zamordovali ho tam. ²⁰ Odkudž odnesli jej na koních, a pochován jest v Jeruzalémì s otci svými v mìstì Davidovì. ²¹ Tedy všecken lid Judský vzali Azariáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili ho za krále na místì otce jeho Amaziáše. ²² On¹ jest vzdílal Elat a dobyl ho Judovi, když byl již usnul král s otci svými. ²³ Léta patnáctého Amaziáše syna Joasa, krále Judského, kraloval Jeroboám syn Joasa, krále Izraelského, v Samaøí ètyøidceti a jedno léto. ²⁴ A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, neuchýliv se od žádných høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k høešení pøivedl Izraele. ²⁵ On zase dobyl konèin Izraelských od toho místa, kudy se jde do Emat, až k moøi pustému, vedlé øeèi Hospodina Boha Izraelského, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Jonáše syna Amaty proroka, kterýž byl z Gethefer. ²⁶ Nebo vidil Hospodin trápení Izraele tížké náramnì, a že jakož zajatý, tak i zanechaný s nic býti nemůže, aniž jest, kdo by spomohl Izraelovi. ²⁷ A nemluvil Hospodin, že by chtìl zahladiti jméno Izraele, aby ho nebylo pod nebem; protož vysvobodil je skrze Jeroboáma syna Joasova. ²⁸ O jiných pak vícech Jeroboámových, a cožkoli èinil, i o síle jeho, a kterak bojoval, jak zase dobyl Damašku a Emat Judova Izraelovi, psáno jest v knize o králích Izraelských. ²⁹ I usnul Jeroboám s otci svými, s králi Izraelskými, a kraloval Zachariáš syn jeho místo nìho.

15

¹ Léta sedmmecítmého Jeroboáma krále Izraelského kraloval Azariáš syn Amaziáše, krále Judského. ² V šestnácti letech byl, když poèal kralovati, a kraloval padesáte dvì létì v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Jecholia z Jeruzaléma. ³ Ten èinil, což dobrého jest pøed oèima Hospodinovýmá vedlé všech vícì, kteréž èinil Amaziáš otec jeho. ⁴ A však výsostì nezkazili, ještì lid obìtoval a kadil na výsostech. ⁵ Ranil pak Hospodin krále, tak že byl malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domì obzvláštním. Proèež Jotam syn královský držel správu nad domem, soudì lid zemì. ⁶ O jiných pak èinech Azariášových, i cožkoli èinil, psáno jest v knize o králích Judských. ⁷ I usnul Azariáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho v mìstì Davidovì, a kraloval Jotam syn jeho místo nìho. ⁸ Léta tøidcátého osmého Azariáše krále Judského kraloval Zachariáš syn Jeroboamùv nad Izraelem v Samaøí šest mìsícù. ⁹ A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, jakž èinívali otcové jeho, neuchýliv se od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž pøivedl k høešení Izraele. ¹⁰ I spìkl se proti nìmu Sallum syn Jábès a bil ho pøed lidem, i zabil jej a kraloval místo nìho. ¹¹ O jiných pak vícech Zachariášových zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹² To¹ jest slovo Hospodinovo, kteréž mluvil k Jéhu, øka: Synové tvoji do ètvrtého kolena sedìti budou na stolici Izraelské. A tak se stalo. ¹³ Sallum syn Jábèsùv kraloval léta tøidcátého devátého Uziáše krále Judského, a kraloval jeden mìsíc v Samaøí. ¹⁴ Nebo pøitáhl Manahem syn Gádi z Tersa, a pøišed do Samaøí, porazil Sallum syna Jábès v Samaøí, a zabiv jej, kraloval na místì jeho. ¹⁵ O jiných pak èinech Sallum i spìknutí jeho, kteréž uèinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ¹⁶ Tehdy pohubil Manahem místo Tipsach, a všechny, kteøíž byli v nìm, i všechny konèiny jeho od Tersa, proto že mu ho neotevøeli. I pomordoval je, a všechny tíhotné jejich zroztínal. ¹⁷ Léta tøidcátého devátého Azariáše krále Judského kraloval Manahem syn Gádi nad Izraelem v Samaøí za deset let. ¹⁸ A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, neodvrátiv se od høíchù Jeroboáma syna Nebatova, (kterýž pøivedl Izraele k høešení), po všechny dny své. ¹⁹ Když pak vytáhl Ful král Assyrský proti zemi té, dal Manahem Fulovi deset tisíc centnéøù støíbra, aby mu byl nápomocen k utvrzení království v rukou jeho. ²⁰ I uložil Manahem daò na Izraele, na všechny bohaté, aby dávali králi Assyrskému jeden každý po padesáti letech støíbra.

Takž obrátiv se král Assyrský, nemeškal se více tu v zemi. ²¹ O jiných pak èinech Manahemových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ²² I usnul Manahem s otci svými, a kraloval Pekachia syn jeho místo niho. ²³ Léta padesátého Azariáše, krále Judského, kraloval Pekachia syn Manahemův nad Izraelem v Samaóí dví léti. ²⁴ A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, neuchýliv se od hõíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hõešení pøivedl Izraele. ²⁵ Tedy spuntoval se proti nìmu Pekach syn Romeliův, hejtman jeho, s Argobem i s Ariášem, a zabil jej v Samaóí na paláci domu královského, maje s sebou padesáte mužù Galádských. A zabiv jej, kraloval místo niho. ²⁶ Jiní pak skutkové Pekachia a všecko, což èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ²⁷ Léta padesátého druhého Azariáše krále Judského kraloval Pekach syn Romeliův nad Izraelem v Samaóí dvadcti let. ²⁸ A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, aniž odstoupil od hõíchù Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hõešení pøivedl Izraele. ²⁹ Za dnù Pekacha krále Izraelského pøitáhl Tiglatfalazar král Assyrský, a vzal Jon a Abel, dùm Maacha a Janoe, Kedes a Azor, i Galád a Galilei, i všecku zemi Neftalím, a pøenesl obyvatele jejich do Assyrie. ³⁰ Tedy spuntoval se Ozee syn Ela, proti Pekachovi synu Romeliovu, a raniv ho, zabil jej, a kraloval na místì jeho léta dvadcatého Jotama syna Uziášova. ³¹ O jiných pak èinech Pekachových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských. ³² Léta druhého Pekacha syna Romelia, krále Izraelského, kraloval Jotam syn Uziáše, krále Judského. ³³ V pìtmecítma letech byl, když poèal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Jerusa, dcera Sádochova. ³⁴ A èinil to, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýmá. Všecko, jakž èinil Uziáš otec jeho, tak èinil. ³⁵ A však výsosti nebyly zkaženy, ještì lid obitoval a kadil na výsostech. On vystavil bránu hoøejší domu Hospodinova. ³⁶ O jiných pak èinech Jotamových, a cožkoli èinil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ³⁷ Za dnù tìch poèal Hospodin posílati na Judu Rezina krále Syrského a Pekacha syna Romeliova. ³⁸ I usnul Jotam s otci svými, a pochován jest s otci svými v místì Davida otce svého. I kraloval Achas syn jeho místo niho.

16

¹ Sedmnáctého léta Pekacha syna Romeliova kraloval Achas syn Jotama, krále Judského. ² Ve dvadcti letech byl Achas, když kralovati poèal, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémì, ale neèinil toho, což pravého jest, pøed Hospodinem Bohem svým, jako David otec jeho. ³ Nýbrž chodil po cestì králù Izraelských; nadto i syna svého dal provésti skrze oheò vedlé ohavností pohanských, kteréž byl Hospodin vyplnil pøed oblíèejem synù Izraelských. ⁴ Obitoval také a kadil na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným. ⁵ Tedy vytáhl Rezin král Syrský a Pekach syn Romeliášův, král Izraelský, proti Jeruzalému k boji, a oblehli Achasa. Ale nemohli ho dobyti. ⁶ (Toho èasu Rezin král Syrský odtrhl zase místo Elat k Syrii, a vyplnil Židy z Elot; Syrští pak pøišedše do Elat, bydlili tam až do dnešního dne.) ⁷ I poslal Achas posly k Tiglatfalazarovi králi Assyorskému, øka: Služebník tvůj a syn tvůj jsem, pøitáhni a vysvoboď mne z ruky krále Syrského, a z ruky krále Izraelského, kteøíž povstali proti mnì. ⁸ A pobrav Achas støíbro a zlato, kteréž se nalézti mohlo v domì Hospodinovi a v pokladích domu královského, poslal králi Assyorskému dar. ⁹ Tedy povolil jemu král Assyrský, a pøitáhl k Damašku a dobyl ho, a pøenesl obyvatele jeho do Kir, Rezina pak zabil. ¹⁰ I vypravil se král Achas vstøíc Tiglatfalazarovi králi Assyorskému do Damašku. A uzøev král Achas oltáø v Damašku, poslal k Uriášovi knízi podobenství toho oltáøe, a formu jeho vedlé všelikého díla jeho. ¹¹ I vzdílal Uriáš kníz oltáø vedlé všeho toho, což byl poslal král Achas z Damašku. Tak uèinil

kníž Uriáš, prvé než se vrátil král Achas z Damašku. ¹² Když se pak navrátil král z Damašku, uzøev ten oltář pøistoupil k nìmu a obìtoval na nìm. ¹³ A tak zapálil zápal svùj i suchou obìt svou, a obìtoval obìt mokrou svou, a pokropil krví oltáře z pokojných obětí svých. ¹⁴ Oltář pak mìdìný, kterýž byl pøed Hospodinem, pøenesl z pøední strany domu, aby nestál mezi oltářem jeho a mezi domem Hospodinovým, a postavil jej po boku oltáře svého k pùlnoci. ¹⁵ I pøikázal král Achas knìzi Uriášovi, øka: Na vitším oltáři obìtuj zápaly jitøní, a obìt suchou veèerní, a obìt zápalnou královskou s obětí suchou její, i obìt zápalnou všeho lidu zemì, a obìti suché jejich, i obìti mokré jejich, a všelikou krví zápalu a všelikou krví obìti kropiti budeš na nìj, oltář pak mìdìný bude mi k doptávání se Boha. ¹⁶ Tedy uèinil Uriáš knìz všechno, jakž mu pøikázal Achas. ¹⁷ Osekal také král Achas pøepásaní podstavkù, a odjal od nich pánve, a moøe složil s volù mìdìných, kteøíž byli pod ním, a položil je na dlážení kamenné. ¹⁸ Zastøení také sobotní, kteréž byli udílali v domì, a vcházení královské z zevnitø odjal od domu Hospodinova, boje se krále Assyrského. ¹⁹ Jiní pak skutkové krále Achasa, kteréž èinil, zapsáni jsou v knize o králích Judských. ²⁰ I usnul Achas s otci svými, a pochován jest s nimi v mìstì Davidovì, a kraloval Ezechiáš syn jeho místo nìho.

17

¹ Léta dvanáctého Achasa krále Judského kraloval Ozee syn Ela v Samaøi nad Izraelem devìt let. ² A èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovým, aè ne tak jako jiní králové Izraelští, kteøíž byli pøed ním. ³ Proti nìmuž pøitáhl Salmanazar král Assyrský. I uèinin jest Ozee služebníkem jeho, a dával mu plat. ⁴ Shledal pak král Assyrský pøi Ozee puntování; nebo poslal posly k Sua králi Egyptskému, a neposílal králi Assyrskému roèního platu. Protož oblehl ho král Assyrský, a svázaného dal do žaláře. ⁵ I táhl král Assyrský po vší zemi; pøitáhl také do Samaøi, a ležel u ní tøi léta. ⁶ Léta pak devátého Ozee vzal král Assyrský Samaøi, a pøenesl Izraele do Assyrie, a osadil je v Chelach a v Chabor pøi øece Gozan, a v mìstech Médských. ⁷ To se stalo, proto že høøili synové Izraelští proti Hospodinu Bohu svému, kterýž je vyvedl z zemì Egyptské, aby nebyli pod mocí Faraona krále Egyptského, a ctili bohy cizí, ⁸ Chodíce v ustanoveních pohanù, (kteréž byl vyvrhl Hospodin od tváøi synù Izraelských), a králù Izraelských, kteráž naøídili. ⁹ Pøesto pokrytì se mìli synové Izraelští, èiníce to, což není dobrého pøed Hospodinem Bohem svým, a vzdílali sobì výsosti ve všech mìstech svých, od viže strážných až do místa hrazeného. ¹⁰ A nastavili sobì obrazù i hájù na všelikém pahrbku vysokém, a pod každým stromem zeleným, ¹¹ Zapalujíce tam vonné vici na všech výsostech, rovnì jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváøi jejich. A èinili vici nejhorší, popouzejíce Hospodina. ¹² A sloužili bohùm neèistým, o nichž byl Hospodin øekl jim, aby neèinili toho. ¹³ I osvidèoval Hospodin proti Izraelovi a proti Judovi skrze všechny proroky i všechny vidoucí, øka: Odvráte se od cest svých zlých, a ostøihejte pøikázání mých a ustanovení mých vedlé všeho zákona, kterýž jsem vydal otcùm vašim, a kterýž jsem poslal k vám skrze služebníky své proroky. ¹⁴ Však neposlechli, ale zatvrdili šíji svou, jako i otcové jejich šíje své, kteøíž nevíøili v Hospodina Boha svého. ¹⁵ A opovrhli ustanovení jeho i smlouvu jeho, kterouž uèinil s otci jejich, i osvidèování jeho, kterýmiž se jim osvidèoval, a odešli po marnosti, a marní uèinìni jsou, následující pohanù, kteøíž byli vùkol nich, o nichž jim byl pøikázal Hospodin, aby neèinili jako oni. ¹⁶ A opustivše všechna pøikázání Hospodina Boha svého, udílali sobì slitinu, dvé telat a háj, a klanìli se všemu vojsku nebeskému; sloužili také Bálovi. ¹⁷ A vodili syny své a dcery své skrze oheò, a obírali se s hádáním a kouzly, a tak vydali se v èinìni toho, což jest zlé pøed oèima Hospodinovým, popouzejíce ho. ¹⁸ Protož rozhníval se

Hospodin náramni na Izraele, a zahnal je od tváři své, nezanechav z nich nic, kromě samého pokolení Judova. ¹⁹ Ano i Juda neostálal pøikázání Hospodina Boha svého, ale chodili v ustanoveních Izraelských, kteráž byli naøídili. ²⁰ A protož opovrhl Hospodin všechno sími Izraelské a ssužoval je, a vydal je v ruku loupežníkù, až je i zavrhl od tváři své. ²¹ Nebo odtrhl Izraele od domu Davidova, a krále ustanovili Jeroboáma syna Nebatova, Jeroboám pak odvrátil Izraele od následování Hospodina, a pøivedl je k høešení høíchem velikým. ²² A chodili synové Izraelští ve všech høíších Jeroboámových, kteréž on èinil, a neodstoupili od nich, ²³ Až zavrhl Hospodin Izraele od tváři své, jakož byl mluvil skrze všechny služebníky své proroky. I vyhnán jest Izrael z země své do Assyrie až do tohoto dne. ²⁴ Potom král Assyjský pøivedl lidi z Babylona, a z Kut a z Ava, a z Emat a z Sefarvaim, a osadil je v místech Samaøských místo synù Izraelských, kteøíž opanovavše Samaøi, bydlili v místech jejich. ²⁵ I stalo se, když tam bydliti poèali, a nesloužili Hospodinu, že poslal na ni Hospodin lvy, kteøíž je dávili. ²⁶ Protož mluvili králi Assyjskému, økouce: Národové ti, kteréž jsi pøenesl a osadil v místech Samaøských, neznají obyèeje Boha země té; protož poslal na ni lvy, kteøíž je hubí, proto že neznají obyèeje Boha země té. ²⁷ I pøikázal král Assyjský, øka: Doveøte tam jednoho z tich kníží, kteréž jste odtud pøivedli, a odejdouce, nech¹ tam bydlí, a uèí je obyèeji Boha země té. ²⁸ Pøišel tedy jeden z kníží, kteréž byli pøivedli z Samaøi, a bydlil v Bethel, a uèil je, jak by mìli sloužiti Hospodinu. ²⁹ A však nadílali sobì jeden každý národ bohù svých, kteréž stavili v domì výsostí, jichž byli nadílali Samaøští, jeden každý národ v místech svých, v nichž bydlili. ³⁰ Muži zajisté Babylonští udílali Sukkot Benot, muži pak Kutští udílali Nergale, a muži Ematští udílali Asima. ³¹ Hevejští tolikéž udílali Nibchaz a Tartak, a Sefarvaimští pálili syny své ohnìm Adramelechovi a Anamelechovi, bohùm Sefarvaimským. ³² A tak sloužili Hospodinu, nadílavše sobì z poètu svého kníží výsostí, kteøíž pøisluhovali jim v domích výsostí. ³³ Hospodina ctili, však pøedce bohùm svým sloužili vedlé obyèeje tich národù, odkudž pøevedeni byli. ³⁴ A do dnes èiní vedlé obyèejù starých; nebojí se Hospodina, a neèiní vedlé ustanovení a úsudkù jeho, ani vedlé zákona a pøikázání, kteráž vydal Hospodin synùm Jákobovým, jehož nazval Izraelem. ³⁵ Uèinil také byl Hospodin s nimi smlouvu, a pøikázal jim, øka: Nebudete ctíti bohù cizích, ani se jim klaníti, ani jim sloužiti, ani jim obìtovati. ³⁶ Ale Hospodina, kterýž vás vyvedl z země Egyptské v síle veliké a v rameni vztaženém, toho ctíti budete, a jemu se klaníti, a jemu obìtovati. ³⁷ Také ustanovení a úsudkù, i zákona a pøikázání, kteráž napsal vám, ostøíhati budete, plníce je po všechny dny, a nebudete ctíti bohù cizích. ³⁸ Nadto na smlouvu, kterouž jsem uèinil s vámi, nezapomínejte, aniž ctíte bohù cizích. ³⁹ Ale Hospodina Boha vašeho se bojte; on¹ vás vysvobodí z ruky všech nepøátel vašich. ⁴⁰ A však neposlechli, ale vedlé obyèeje svého starého èinili. ⁴¹ A tak ti národové ctili Hospodina, a však proto rytinám svým sloužili. Takž i synové jejich a synové synù jejich vedlé toho, což èinili otcové jejich, také èiní až do dnešního dne.

18

¹ Stalo se pak léta tøetího Ozee syna Ela, krále Izraelského, kraloval Ezechiáš syn Achasa, krále Judského. ² V pitmecítmá letech byl, když poèal kralovati, a dvaceti devìt let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Abi, dcera Zachariášova. ³ Ten èinil, což jest dobrého pøed oèima Hospodinovýmá, všechno tak, jakž èinil David otec jeho. ⁴ On zkazil výsosti a stroskotal obrazy, a háje posekal, a ztloukl hada mìdiného, jehož byl udílal Mojžíš; nebo až do tich dnù synové Izraelští kadívali jemu, a nazval jej Nechustam. ⁵ V Hospodinu Bohu Izraelském doufal, a nebylo po nìm jemu rovného mezi všemi králi Judskými, i z tich, kteøíž byli pøed ním. ⁶ Nebo se pøidržel

Hospodina, aniž se uchýlil od něho, a ostěíhal pøikázání jeho, kteráž byl pøikázal Hospodin Mojžíšovi. ⁷ A byl Hospodin s ním; k èemuž se koli obrátil, š¹astní se mu vedlo. Zprotivil se pak králi Assyorskému, a nesloužil jemu. ⁸ On porazil Filistinské až do Gázy a konèin jeho, od víše strážných až do místa hrazeného. ⁹ Stalo se pak léta ètvrtého krále Ezechiáše, (jenž byl sedmý rok Ozee syna Ela, krále Izraelského), vytáhl Salmanazar král Assyorský proti Samaøí a oblehl ji. ¹⁰ I vzali ji pøi konci léta tètího; léta šestého Ezechiášova, (jenž byl rok devátý Ozee krále Izraelského), vzata jest Samaøí. ¹¹ I zavedl král Assyorský Izraele do Assyrie, a osadil jej v Chelach a v Chabor pøi potoku Gozan, a v místech Médkých, ¹² Proto že neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého, ale pøestupovali smlouvu jeho, i všechno to, což pøikázal Mojžíš služebník Hospodinův, tak že ani poslechnouti ani èiniti nechtěli. ¹³ Potom ètrnáctého léta krále Ezechiáše pøitáhl Senacherib král Assyorský proti všechním místům Judským hrazeným, a zdobyval jich. ¹⁴ Tedy poslal Ezechiáš král Judský k králi Assyorskému do Lachis, øka: Zhøešil¹ jsem, odtáhni ode mne; cožkoli na mne vzložíš, ponesu. I uložil král Assyorský Ezechiášovi králi Judskému tøi sta centnéøù støibra a tøidceti centnéøù zlata. ¹⁵ I dal Ezechiáš všechny peníze, kteréž jsou nalezeny v domì Hospodinovi a v pokladích domu královského. ¹⁶ Toho èasu obloupal Ezechiáš dvøe chrámu Hospodinova, i sloupy, kteréž byl obložil Ezechiáš král Judský, a dal je králi Assyorskému. ¹⁷ A však poslal král Assyorský Tartana a Rabsara a Rabsace z Lachis k králi Ezechiášovi s vojskem velikým k Jeruzalému. Kteøíž vytáhše, pøijeli k Jeruzalému, a pøitáhše, pøitrhli a položili se u struhy rybníka hoøejšího, kteráž jest podlé cesty dláženè pøi poli valcháøovu. ¹⁸ A když volali na krále, vyšel k nim Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu, a Sobna písao, a Joach syn Azafův kancléø. ¹⁹ I mluvil k nim Rabsace: Povìzte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyorský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? ²⁰ Mluvíš, (ale slova rtů svých), že jest rady i síly k válce dosti. V kohož tedy nyní doufáš, že mi se protívíš? ²¹ Aj, nyní zpolehl jsi na hùl tètínovou, a to ještì nalomenou, na Egypt, na niž zpodepøel-li by se kdo, pronikne ruku jeho a probodne ji. Takový¹ jest Faraø král Egyptský všechním, kteøíž doufají v něho. ²² Pakli mi díte: V Hospodina Boha svého doufáme: zdaliž on není ten, jehož Ezechiáš poboøil výsosti i oltáøe, a pøikázal Judovi i Jeruzalému, øka: Pøed tímto oltáøem klanìti se budete v Jeruzalémì. ²³ Nyní tedy, založ se medle se pánem mým, králem Assyorským, a dám¹ dva tisíce koní, budeš-li moci mítì, kdo by na nich jeli? ²⁴ I jakž bys tedy odolati mohl jednomu knížeti z nejmenších služebníkù pána mého, aèkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? ²⁵ Pøesto, zdali bez Hospodina pøitáhl jsem proti místu tomuto, abych je zkazil? Hospodin øekl mi: Táhnì proti zemi té a zkaz ji. ²⁶ I øekl Eliakim syn Helkiášův a Sobna a Joach Rabsacovi: Mluv medle k služebníkùm svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky pøed lidem tímto, kterýž jest na zdech. ²⁷ I odpovìdìl jim Rabsace: Zdaliž ku pánu tvému a k tobì poslal mne pán můj, abych mluvil slova tato? Však k mužùm tím, kteøíž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moè svùj spolu s vámi pili. ²⁸ A tak stoje Rabsace, volal hlasem velikým, Židovsky mluví a øka: Slyšte slovo krále velikého, krále Assyorského. ²⁹ Toto praví král: Nech¹ vás nesvodí Ezechiáš, nebo¹ nebude moci vás vysvoboditi z ruky mé. ³⁰ A nech¹ vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, øka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebude¹ dáno místo toto v ruku krále Assyorského. ³¹ Neposlouchejtež Ezechiáše, nebo takto praví král Assyorský: Uèiòte se mnou smlouvu, a vyjdìte ke mnì, a jezte jeden každý z vinice své a z fíku svého, a píte jeden každý vodu z èisterny své, ³² Dokudž nepøijdu a nepøenesu vás do zemì podobné zemi vaší, do zemì úrodné, zemì chleba a vinic, zemì olivoví, oleje a medu, a budete živi a nezemøete. Neposlouchejtež Ezechiáše,

nebo¹ vás svodí, øka: Hospodin vysvobodí nás. ³³ Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národù jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského? ³⁴ Kdež jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim, Ana a Ava? Zdaliž jsou vysvobodili Samaøi z ruky mé? ³⁵ Kteøí jsou mezi všemi bohy tìch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin vysvoboditi mohl Jeruzalém z ruky mé? ³⁶ Lid pak mlèel, a neodpovìdìl mu žádného slova; nebo takové bylo rozkázání královo, økoucí: Neodpovídejte jemu. ³⁷ Pøišli tedy Eliakim syn Helkie, kterýž byl správci domu, a Sobna písae, a Joach syn Azafuv kanclèø k Ezechiášovi, majíce roucho roztržené, a oznámili jemu slova Rabsacova.

19

¹ To když uslyšel král Ezechiáš, roztrhl roucho své, a odìv se žíní, všel do domu Hospodinova. ² I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písae, i starší z knìží, obleèené v žínì, k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. ³ Kteøíž øekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržek i rouhání jest den tento; pøiblížil¹ se plod k vyjití, ale není síly pøi rodièce. ⁴ Ó by slyšel Hospodin Bùh tvùj všechna slova Rabsacova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, aby pomstil Hospodin Bùh tvùj tìch slov, kteráž by slyšel. Protož pozdvihni modlitby své za tento ostatek, kterýž se nalézà. ⁵ A tak pøišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. ⁶ Jimž odpovìdìl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov tìch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mi rouhali služebníci krále Assyrského. ⁷ Aj, já pustím naò vítr, aby uslyše povìst, navrátil se do zemi své, a uèiním to, že padne od meèe v zemi své. ⁸ Rabsace pak navrátil se, našel krále Assyrského, an dobývá Lebna; nebo uslyšel, (proèež odtrhl od Lachis), ⁹ Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouøenínském, ano pravili: Aj, teì táhne, aby bojoval s tebou. I navrátil se, a však poslal jiné posly k Ezechiášovi s tìmito slovy: ¹⁰ Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, økouce: Nech¹ tebe nesvodí Bùh tvùj, v nìmž ty doufáš, øíkaje: Nebude¹ dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. ¹¹ Aj, slyšels, co jsou èinili králové Assyřtí všechnim zemím, pohubivše je, a ty bys mìl býti vysvobozen? ¹² Zdaliž jsou je vysvobodili bohové tìch národù, kteréž zahladili otcové moji, totiž Gozana, Charana, Resefa a syny Eden, kteøíž byli v Telasar? ¹³ Kde jest král Emat, a král Arfad, a král mìsta Sefarvaim, Ana i Ava? ¹⁴ Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslù, pøeèetl jej, a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš pøed Hospodinem. ¹⁵ A modlil se Ezechiáš pøed Hospodinem, øka: Hospodine Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bùh všech království zemi, ty jsi uèinil nebe i zemi. ¹⁶ Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevøi, Hospodine, oèi své a pohleì; slyš slova Senacheribova, kterýž poslal k èinìní útržek Bohu živému. ¹⁷ Tak¹ jest, Hospodine, že¹ jsou zkazili králové Assyřtí národy ty i zemi jejich. ¹⁸ A uvrhli bohy jejich do ohnì. Nebo nebyli bohové, ale dílo rukou lidských, døevo a kámen, protož zahladili je. ¹⁹ A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboì nás, prosím, z ruky jeho, a¹ by poznala všechna království zemi, že jsi ty sám, Hospodine, Bohem. ²⁰ Tedy poslal Izaiáš syn Amosuv k Ezechiášovi, øka: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Zaè jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, vyslyšel jsem tì. ²¹ Toto¹ jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o nìm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobì, králi, panna dcera Sionská, potøásà za tebou hlavou dcera Jeruzalémská. ²² Kohož jsi zhanìl? A komus se rouhal? Proti komu jsi povýšil hlasu a pozdvihls vzhùru oèi svých? Však proti svatému Izraelskému. ²³ Skrže posly své utrhal jsi Pánu, a øekl jsi: Ve množství vozù svých vytáhl jsem na hory vysoké, na stránì Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu do nejdalších pøíbytkù jeho, do lesù a výborných rolí jeho. ²⁴ Já jsem vykopál

a pil jsem vody cizí, a vysušil jsem nohama svýma všechny potoky podmaniných. ²⁵ Zdaliž jsi neslyšel, že již dávno jsem jej uèinil, a ode dnù starých jej sformoval? Což tedy nyní pøivedl bych jej k zkažení a v hromady rumu, jako jiná místa hrazená? ²⁶ Jejichž obyvatelé mdlí byli, pøedišení a zahanbení, byvše jako bylina polní a zelina vzcházející, jako tráva na støechách, a jako osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo obilí. ²⁷ Sedání pak tvé, vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti mnì. ²⁸ Ponìvadž jsi se rozzlobil proti mnì, a tvé zpouzení pøišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chøípi tvé, a udidla svá do úst tvých, a odvedu ti zase tou cestou, kterouž jsi pøišel. ²⁹ Toto pak mìj, Ezechiáš, za znamení: Že jíte roku prvního to, což se samo rodí, též druhého roku, což samo vzchází, tøetího teprv roku sejte a žňte, a štipujte vinice, a jezte ovoce z nich. ³⁰ Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase koøeny své hluboce, a vydá užitok nahoru. ³¹ Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a ti, kteøíž jsou zachováni, z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupù uèiní to. ³² A protož toto praví Hospodin o králi Assyřském: Nevejde¹ do místa tohoto, aniž sem støely vstøelí, aniž se ho zmocní pavézníci, aniž udilají u nìho náspu. ³³ Cestou, kterouž pøitáhl, zase navrátí se, a do místa tohoto nevejde, praví Hospodin. ³⁴ Nebo chrániti budu místa tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. ³⁵ Tedy stalo se té noci, že vyšel andíl Hospodinùv, a zbil v vojšti Assyřském sto osmdesáte pìt tisícù. I vstali ráno, a aj, všickni mrtví. ³⁶ Proèež odjel a utekl Senacherib král Assyřský, a navrátiv se, bydlil v Ninive. ³⁷ I stalo se, když se klanil v chrámi Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej meèem, a sami utekli do zemì Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo nìho.

20

¹ V tich dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I pøišel k nìmu Izaiáš syn Amosùv prorok, a øekl jemu: Toto praví Hospodin: Zøeì dùm svùj, nebo umøeš, a nebudeš živ. ² I obrátil tváø svou k stìni, a modlil se Hospodinu, øka: ³ Prosím, ó Hospodine, rozpomeò se nyní, že jsem stále chodil pøed tebou v pravdi a v srdci upøímém, a že jsem to èinil, což dobrého jest pøed oèima tvýma. I plakal Ezechiáš pláèem velikým. ⁴ Ještì pak Izaiáš nebyl vyšel do pùl sínì, když se k nìmu stalo slovo Hospodinovo, økoucí: ⁵ Navra¹ se a rci Ezechiášovi vùdci lidu mého: Toto praví Hospodin Bùh Davida otce tvého: Slyšel¹ jsem modlitbu tvou, a vidìl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím ti, tøetího dne vstoupíš do domu Hospodinova. ⁶ A pøidám ke dnùm tvým patnácte let, a z ruky krále Assyřského vysvobodím ti, i místo toto, a chrániti budu místa tohoto, pro sebe a pro Davida služebníka svého. ⁷ I øekl Izaiáš: Vezmìte hrudu suchých fíkù. Kterouž vzavše, pøiložili na vøed, i uzdraven jest. ⁸ Øekl pak Ezechiáš Izaiášovi: Jaké bude znamení toho, že mne uzdraví Hospodin, a že pùjdu tøetího dne do domu Hospodinova? ⁹ Odpovìdìl Izaiáš: Toto bude tobì znamení od Hospodina, že Hospodin uèiní vìc tuto, kterouž mluvil: Chceš-li, aby postoupil dále stín o deset stupù, aneb navrátìl se zpátkem o deset stupù? ¹⁰ Odpovìdìl Ezechiáš: Snáze¹ mùže stín postoupiti dolù o deset stupù. Nechci, ale nech¹ zase postoupí stín zpátkem o deset stupù. ¹¹ Volal tedy Izaiáš prorok k Hospodinu, a navrátìl stín po stupních, po nichž sešel na hodinách sluneèných Achasových, zpátkem o deset stupù. ¹² Toho èasu poslal Berodach Baladan syn Baladanùv, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi; nebo slyšel, že nemocen byl Ezechiáš. ¹³ I vyslyšel je Ezechiáš a ukázal jim všechny schrany klénotù svých, støíbra a zlata i vonných vící, a olej nejvýbornější, tolikéž dùm zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Nièeho nebylo, èehož by jim neukázal Ezechiáš v domì svém i ve všem panství svém. ¹⁴ Protož pøišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a øekl jemu: Co pravili ti

muži? A odkud pøišli k tobì? Odpovìdìl Ezechiáš: Z zemì daleké pøišli, z Babylona. ¹⁵ I øekl: Co vidìli v domì tvém? Odpovìdìl Ezechiáš: Všecko, což jest v domì mém, vidìli. Nièeho není v pokladích mých, èehož bych jim neukázal. ¹⁶ Ale Izaiáš øekl Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodinovo. ¹⁷ Aj, dnové pøijdou, v nichž odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domì tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji až do tohoto dne; nezůstane¹ nièeho, praví Hospodin. ¹⁸ Syny také tvé, kteøíž pojdu z tebe, kteréž ty zplodíš, poberou a budou komorníci pøi dvoru krále Babylonského. ¹⁹ Tedy øekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobré¹ jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. Øekl ješti: Ovšem, že¹ jest dobré, jestliže pokoj a pravda bude za dnù mých. ²⁰ O jiných pak èinech Ezechiášových, i všì síle jeho, a kterak udìlal rybník, a vodu po trubách uvedl do mìsta, zapsáno jest v knize o králích Judských. ²¹ I usnul Ezechiáš s otci svými, a kraloval Manasses syn jeho místo niho.

21

¹ Ve dvanácti letech byl Manasses, když poèal kralovati, a kraloval padesáte a pìt let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Chefziba. ² I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, vedlé ohavností tìch národù, kteréž Hospodin vyplénìl pøed syny Izraelskými. ³ Nebo pøevrátìv se, vzdìlal zase výsosti, kteréž byl zkazil Ezechiáš otec jeho, a vystavìl oltáøe Bálovi, a vysadil háj, tak jako byl uèinil Achab král Izraelský. A klanìje se všemu vojsku nebeskému, ctil je. ⁴ Vzdìlal také oltáøe v domì Hospodinovi, o nìmž byl øekl Hospodin: V Jeruzalémì položím jméno své. ⁵ Nadto nadìlal oltáøù všemu vojsku nebeskému, v obou síních domu Hospodinova. ⁶ Syna také svého provedl skrze oheò, a šetøil èasù, s hadaèstvím zacházel, zaklínaèe a èarodìjníky zøídìl, a velmi mnoho zlého èinil pøed oèima Hospodinovýmá, popouzeje ho. ⁷ Postavil také rytinu háje, kterouž byl udìlal v domì, o kterémž byl øekl Hospodin k Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domì tomto a v Jeruzalémì, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, položím jméno své na vìky, ⁸ Aniž více dopustím, aby se pohnula noha Izraele z zemì, kterouž jsem dal otcùm jejich, jen toliko budou-li skuteènì ostøíhati všeho, což jsem jim pøikázal, a všeho zákona, kterýž jim vydal Mojžíš služebník můj. ⁹ Ale neuposlechli; nebo je svedl Manasses, tak že èinili horší vìci, nežli ti národové, kteréž vyplénìl Hospodin od tváøi synù Izraelských, ¹⁰ Aèkoli mluvíval Hospodin skrze služebníky své proroky, øka: ¹¹ Proto že èinil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal horší vìci nad všecko, což èinili Amorejští, kteøíž byli pøed ním, a že pøivedl i Judu k høešení skrze ukydané bohy své, ¹² Protož øekl Hospodin Bùh Izraelský: Aj, já uvedu zlé vìci na Jeruzalém a na Judu, aby každému slyšícímu o tom znìlo v obou uších jeho. ¹³ Nebo vztáhnu na Jeruzalém šòuru Samaøskou, a závaží domu Achabova, a vytru Jeruzalém, jako vytírá nikdo miskou, a vytra, poklopí ji. ¹⁴ A opustím ostatky dìdictví svého, a vydám je v ruku nepøátel jejich, i budou v loupež a v rozchvátání všechnìm nepøátelùm svým, ¹⁵ Proto že èinili to, což jest zlého pøed oèima mýma, a popouzeli mne od toho dne, jakž vyšli otcové jejich z Egypta, až do dnešního dne. ¹⁶ Ano i krve nevinné vylil Manasses velmi mnoho, tak že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému, kromì høíchu svého, kterýmž pøivedl k høešení Judu, aby èinili, což zlého jest pøed oèima Hospodinovýmá. ¹⁷ O jiných pak èinech Manassesových, a cožkoli èinil, i høích jeho, kterýmž zhøešìl, zapsáno jest v knize o králích Judských. ¹⁸ I usnul Manasses s otci svými, a pohøben jest v zahradì domu svého, v zahradì Uzy, a kraloval Amon syn jeho místo niho. ¹⁹ Ve dvamecìtma letech byl Amon, když poèal kralovati, a kraloval dvì lèti v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Mesullemet, dcera Charus z Jateba. ²⁰ I ten èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, jako èinil Manasses otec

jeho. ²¹ A chodil po vši cestì, po níž chodil otec jeho. Sloužil také ukydaným bohùm, jimž sloužíval otec jeho, a klanil se jim, ²² Opustiv Hospodina Boha otcù svých, aniž chodil po cestì Hospodinovi. ²³ Spuntovali se pak služebníci Amonovi proti nimu, a zamordovali jej v domì jeho. ²⁴ Tedy pobil lid zemì všechny ty, kteøíž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid zemì krále Joziáše syna jeho místo niho. ²⁵ O jiných pak èinech Amonových, kteréž èinil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ²⁶ I pochoval ho lid v hrobì jeho v zahradì Uzy, a kraloval Joziáš syn jeho místo niho.

22

¹ V osmi letech byl Joziáš, když poèal kralovati, a kraloval jedno a tøidceti let v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z Baskat. ² Ten èinil to, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýmá, chodì po vši cestì Davida otce svého, a neuchyluje se na pravo ani na levo. ³ Stalo se pak osmnáctého léta krále Joziáše, že poslal král Safana syna Azaliášova, syna Mesullamova, písae, do domu Hospodinova, øka: ⁴ Jdi k Helkiášovi knìzi nejvyššímu, a¹ seòtou peníze, kteréž jsou vneseny do domu Hospodinova, kteréž sebrali strážní prahu od lidu. ⁵ A a¹ je dadí v ruce øemeslníkù pøedstavených nad dílem domu Hospodinova, aby je obraceli na dílníky, kteøíž dílají dílo v domì Hospodinovi, k opravení zboøenin domu, ⁶ Totiž na tesae a stavitele a zedníky, též aby jednali døíví a tesané kamení k opravování domu. ⁷ A však a¹ poètu neèiní z peníz, kteréž se dávají v ruce jejich; nebo vñrni dílati budou. ⁸ I øekl Helkiáš knìz nejvyšší Safanovi písaei: Knihu zákona nalezl jsem v domì Hospodinovi. I dal Helkiáš knihu tu Safanovi, kterýž èetl v ní. ⁹ Pøišel pak Safan písae k králi, a oznamuje králi tu víc, øekl: Sebrali služebníci tvoji peníze, kteréž se našly v domì Pánì, a dali je v ruce øemeslníkù pøedstavených nad dílem domu Hospodinova. ¹⁰ Oznámil také Safan písae králi, øka: Knihu mi dal Helkiáš knìz. I èetl ji Safan pøed králem. ¹¹ A když slyšel král slova knihy zákona, roztrhl roucho své. ¹² A rozkázal král Helkiášovi knìzi, a Achikamovi synu Safanovu, a Achborovi synu Michaia, a Safanovi písaei, a Asaiášovi služebníku královskému, øka: ¹³ Jdite, poraíte se s Hospodinem o mne i o lid, a o všeho Judu z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hnìv Hospodinùv, kterýž rozpálen jest proti nám, proto že otcové naši neposlouchali slov knihy této, aby èinili všechno tak, jakž jest nám zapsáno. ¹⁴ Tedy šli Helkiáš knìz a Achikam, a Achbor, a Safan a Asaia k Chuldì prorokyni, manželce Salluma, syna Tekue, syna Charchas, strážného nad rouchem; nebo bydlila v Jeruzalémì na druhé stranì. A mluvili s ní. ¹⁵ Kteráž øekla jim: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský: Povìzte muži, kterýž vás poslal ke mnì: ¹⁶ Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé vícì na místo toto a na obyvatele jeho, všechna slova knihy té, kterouž èetl král Judský, ¹⁷ Proto že mne opustili a kadili bohùm cizím, aby mne popouzeli všelikým dílem rukou svých. Z té pøíèiny rozpálila se prchlivost má na místo toto, aniž bude uhašena. ¹⁸ Králi pak Judskému, kterýž vás poslal, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bùh Izraelský o slovích tich, kteráž jsi slyšel: ¹⁹ Ponìvadž obmìkèeno jest srdce tvé, a ponížils se pøed tváøí Hospodinovou, když jsi slyšel, které vícì jsem mluvil proti místu tomuto, a proti obyvatelùm jeho, že má pøijítì v zpuštinì a v zloøeèení, a roztrhl jsi roucho své, a plakals pøede mnou, i já také uslyšel jsem ti, praví Hospodin. ²⁰ Protož, aj, já pøipojím ti k otcùm tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby nevidily oèi tvé nièeho z toho zlého, kteréž pøivedu na místo toto. I oznámili králi tu øeè.

23

¹ Tedy poslav král, aby se shromáždili k nimu všickni starší Judští a Jeruzalémští, ² Vstoupil král do domu Hospodinova a všickni muži Judští, i všickni obyvatele

Jeruzalémští s ním, i kníží a proroci, a všecken lid od malého až do velikého, i èetl, aby všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domì Hospodinovi. ³ Potom stoje král na místì vyšším, uèinil smlouvu pøed Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostøíhati pøikázání jeho, i svìdectví jehoa ustanovení jeho, vším srdcem svým a vši duší svou, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou zapsána v knize té. K kteréžto smlouvì i všecken lid pøistoupil. ⁴ A pøikázal král Helkiášovi knìzi nejvyššímu a knížím nižším i strážným prahu, aby vymetali z chrámu Hospodinova všecky nádoby, kteréž udilány byly Bálovi a háji, i všemu vojsku nebeskému. Kterýž popáliv je vnì za Jeruzalémem na poli Cedron, vnesl prach jejich do Bethel. ⁵ Složil také kníží, kteréž byli ustanovili králové Judští, aby kadívali na výsostech v místech Judských a vùkol Jeruzaléma; takž podobnì i ty, kteøíž kadívali Bálovi, slunci, mìsíci a planétám, i všemu vojsku nebeskému. ⁶ Vyvezl také háj z domu Hospodinova ven z Jeruzaléma ku potoku Cedron, a spálil jej u potoka Cedron a setøel na prach; ten pak prach vysypal na hroby synù toho lidu. ⁷ Domky také sodomáøù hanebných zkazil, kteøíž byli pøi domì Hospodinovi, v nichž ženy tkaly kortýny k háji. ⁸ A kázal pøivésti všecky kníží z míst Judských, a poškrvnil výsostí, na nichž kadívali kníží, od Gabaa až do Bersabé. Zkazil také výsostí u bran, kteréž byly u vrat brány Jozue, knížete mìsta, a byly po levé stranì vcházejícímu do brány mìstské. ⁹ A však nepøistupovali ti kníží výsostí k oltáøi Hospodinovu v Jeruzalémì, ale jídali chleby pøesné mezi bratøími svými. ¹⁰ Poškrvnil také i Tofet, jenž jest v údolí syna Hinnom, aby více žádný nevodil syna svého aneb dcery své skrze oheò Molochovi. ¹¹ Zahladil také ty konì, kteréž byli postavili králové Judští slunci, kdež se vchází do domu Hospodinova, k domu Netanmelecha komorníka, kterýž byl v Parvarim; a vozy slunce spálil ohnìm. ¹² Ano i oltáøe, kteøíž byli na vrchním paláci Achasovu, jichž byli nadìlali králové Judští, a oltáøe, jichž nadìlal Manasses v obou síních domu Hospodinova, poboøil král, a pospíšiv s nimi odtud, dal vysypati prach jejich do potoka Cedron. ¹³ Výsosti také, kteréž byly pøed Jeruzalémem, a kteréž byly po pravé stranì hory Olivetské, jichž byl nadìlal Šalomoun král Izraelský Astarotovi, ohavnosti Sidonských, a Chámosovi, ohavnosti Moábských, a Melchomovi, ohavnosti synù Ammon, poškrvnil král, ¹⁴ A potøískal obrazy, háje posekal, a místa jejich naplnil kostmi lidskými. ¹⁵ Nadto i oltáø, jenž byl v Bethel, a výsost, kterouž udìlal Jeroboám syn Nebatùv, kterýž pøivedl k høešení Izraele, i ten oltáø i výsost zkazil, a spáliv výsost, setøel ji na prach; spálil i háj. ¹⁶ A obrátiv se Joziáš, uzøel hroby, kteøíž tu na hoøe byli, a poslav, pobral kosti z těch hrobù a spálil je na tom oltáøi. A tak poškrvnil ho vedlé øeèi Hospodinovy, kterouž mluvil muž Boží ten, kterýž to pøedpovìdìl. ¹⁷ I øekl: Jaký jest onenno nápis, kterýž vidím? Odpovìdili jemu muži mìsta: Hrob muže Božího jest, kterýž pøišed z Judstva, pøedpovìdìl tyto vìci, kteréž jsi uèinil pøi oltáøi v Bethel. ¹⁸ Tedy øekl: Nechtež ho, aniž kdo hýbej kostmi jeho. I vysvobodili kosti jeho s kostmi proroka toho, kterýž byl pøišel z Samaøí. ¹⁹ Též všecky domy výsostí, kteøíž byli v místech Samaøských, jichž byli nadìlali králové Izraelští, aby popouzeli Hospodina, zkazil Joziáš, a uèinil jim rovnì tak, jakž byl uèinil v Bethel. ²⁰ Zbil také všecky kníží výsostí, kteøíž tu byli, na oltáøích, a pálil kosti lidské na nich. Potom navrátil se do Jeruzaléma. ²¹ Pøikázal pak král všemu lidu, øka: Slavte velikunoc Hospodinu Bohu svému, jakož psáno jest v knize smlouvy této. ²² Nebo nebyla slavena taková velikanoc od èasu soudcù, kteøíž soudili Izraele, a po všecky dny králù Izraelských a králù Judských. ²³ Osmnáctého léta krále Joziáše slavena jest ta velikanoc Hospodinu v Jeruzalémì. ²⁴ Ano i viš'ce a hadaèe, obrazy i ukydané bohy, a všecky ty ohavnosti, což jich bylo viditi v zemi Judské a v Jeruzalémì, vyplénil Joziáš, aby naplnil slova zákona zapsaná v knize,

kteřouž nalezl Helkiáš kněz v domě Hospodinovi. ²⁵ A nebylo jemu podobného krále před ním, kterýž by obrátil se k Hospodinu celým srdcem svým, a celou duší svou, i všemi mocmi svými vedlé všeho zákona Mojžíšova, ani po něm nepovstal podobný jemu. ²⁶ A však neodvrátil se Hospodin od prchlivosti hněvu svého velikého, kterouž vzbuzen byl hněv jeho proti Judovi, pro všechna popouzení, kterýmiž popouzel ho Manasses. ²⁷ Protož řekl Hospodin: Také i Judu zavrhu od tváře své, jako jsem zavrhl Izraele, a opovrhu to místo, kteréž jsem vyvolil, Jeruzalém, i ten dům, o němž jsem byl řekl: Jméno mé tam bude. ²⁸ O jiných pak věcech Joziášových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Judských. ²⁹ Za dnů jeho poutáhl Faraó Nécho král Egyptský proti králi Assyrskému k řece Eufraten. I vytáhl král Joziáš proti němu, a on zabil jej v Mageddo, když ho ušel. ³⁰ Tedy služebníci jeho vloživše jej mrtvého na vůz, přivezli ho z Mageddo do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho. I vzal lid země Joachaza syna Joziášova, a pomazali ho, i ustanovili králem na místě otce jeho. ³¹ Ve tříměcímě letech byl Joachaz, když počal kralovati, a kraloval tři měsíce v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ³² A činil to, což jest zlého před očíma Hospodinovými, všechno tak, jakž činili otcové jeho. ³³ I svázal ho Faraó Nécho v Ribla, v zemi Emat, když kraloval v Jeruzalémě, a uložil ho na tu zemi, sto centnů stříbra a centnů zlata. ³⁴ A ustanovil Faraó Nécho za krále Eliakima syna Joziášova, na místo Joziáše otce jeho, a proměnil jméno jeho, aby sloul Joakim. Ale Joachaza vzal, kterýž, když se dostal do Egypta, umřel tam. ³⁵ To pak zlato i stříbro dával Joakim Faraonovi; pročež šacoval obyvatele země, aby mohl dáti stříbro k rozkázání Faraonovu. Od jednoho každého vedlé toho, jakž byl šacován, bral stříbro i zlato od lidu země, aby dal Faraonovi Néchovi. ³⁶ V pětíměcímě letech byl Joakim, když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Zebuda, dcera Pedaiova z Ruma. ³⁷ I činil to, což jest zlého před očíma Hospodinovými, podlé všeho, což činili otcové jeho.

24

¹ Za dnů jeho poutáhl Nabuchodonozor král Babylonský, i učiněn jest Joakim služebníkem jeho za tři léta. Potom odvrátiv se, zprotivil se jemu. ² Protož poslal Hospodin na něj lotěíky Kaldejské a lotěíky Syrské, i lotěíky Moábské a lotěíky synů Ammon, poslal je, pravím, na Judu, aby ho zkazili vedlé věcí Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníky své proroky. ³ A jistě podlé věcí Hospodinovy to se dalo proti Judovi, aby jej zavrhl od tváře své pro hříchy Manassesovy, vedlé toho všeho, což byl činil, ⁴ Ano i pro krev nevinnou, kterouž vylil, naplniv Jeruzalém krví nevinnou, čehož nechtěl Hospodin prominouti. ⁵ O jiných pak věcech Joakimových, a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských. ⁶ A tak usnul Joakim s otci svými, a kraloval Joachin syn jeho místo něho. ⁷ Král pak Egyptský nikdy více nevytáhl z země své; nebo král Babylonský pobral od řeky Egyptské až k řece Eufraten všechno, cožkoli měl král Egyptský. ⁸ V osmnácti letech byl Joachin, když počal kralovati, a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Nechusta, dcera Elnatanova z Jeruzaléma. ⁹ I činil to, což jest zlého před očíma Hospodinovými, všechno tak, jakž byl činil otec jeho. ¹⁰ Toho času vytáhli služebníci Nabuchodonozora krále Babylonského proti Jeruzalému, a obleženo jest místo. ¹¹ Ano i Nabuchodonozor král Babylonský poutáhl proti městu, když služebníci jeho leželi vůkol něho. ¹² Tedy vyšel Joachin král Judský k králi Babylonskému, i s matkou svou i s služebníky, knížaty i komorníky svými, kteréhož vzal král Babylonský léta osmého kralování svého. ¹³ A vynesl odtud všechny poklady domu Hospodinova, a poklady domu královského, a ztloukl všechny nádoby zlaté, jichž byl nadílal Šalomoun král Izraelský do domu Hospodinova, jakož byl mluvil Hospodin. ¹⁴ Při tom přenesl všechnen Jeruzalém

a všechna knížata i všechny muže udatné, deset tisíců zajatých, i všechny tesaře a kováře. Žádného nezanechal, kromě chatrných lidí země. ¹⁵ Zavedl také i Joachina do Babylona, a matku jeho i ženy královské i komorníky jeho; silné také země zavedl do vzení z Jeruzaléma do Babylona. ¹⁶ Všechn také mužů udatných sedm tisíců, tesařů také a kovářů tisíc, všechny též zmužilé bojovníky zavedl jaté král Babylonský do Babylona. ¹⁷ Ustanovil pak král Babylonský Mataniáše, strýce jeho, králem místo niho, a zmínil mu jméno, aby sloužil Sedechiáš. ¹⁸ V jedenmécítma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ¹⁹ I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, všechno tak, jakž byl dílal Joakim. ²⁰ Nebo se to dalo pro rozhnívání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváře své. V tom opit zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.

25

¹ Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že počítáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položil se u niho, a vzdílali proti nimu hradbu vůkol. ² A bylo místo obleženo, až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. ³ V kterémžto, devátého dne čtvrtého měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země. ⁴ I protrženo jest místo, a všickni muži bojovní utekli noci té skrze bránu mezi dvíma zdmi u zahrady královské; Kaldejští pak leželi okolo místa. Ušel také král cestou pouště. ⁵ I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli ho na rovinách Jeriškých, a všechno vojsko jeho rozprchlo se od niho. ⁶ A tak jávše krále, přivedli jej k králi Babylonskému do Ribla, kdež učinili o něm soud. ⁷ Syny pak Sedechiášovy zmordovali před očima jeho. Potom Sedechiáše oslepili, a svázavše ho řetízy ocelivými, zavedli jej do Babylona. ⁸ Potom měsíce pátého, sedmý den téhož měsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, počítáhl Nebuzardan hejtman nad žoldnéři, služebník krále Babylonského, do Jeruzaléma. ⁹ A zapálil dům Hospodinův i dům královský, i všechny domy v Jeruzalémě, a tak všechny domy veliké vypálil. ¹⁰ Zde také Jeruzalémské vůkol pobořilo všechno vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéři. ¹¹ Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i pobíhlce, kteříž se byli obrátili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid, zavedl Nebuzardan hejtman nad žoldnéři. ¹² Toliko něco chatrného lidu země zanechal hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a oraři. ¹³ Nadto sloupy mědíné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky, i moře mědíné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a měli z nich odvezli do Babylona. ¹⁴ Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kadidlnice i všechny nádoby mědíné, jimiž sloužili, pobrali. ¹⁵ I nádoby k oharkům a kotlíky, a cokoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéři, ¹⁶ Sloupy dva, moře jedno a podstavky, jichž byl nadílal Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob. ¹⁷ Osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, a makovice na něm mědiná, kterážto makovice té loket zvýší byla, a mořežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všechno bylo mědíné. Takovýž byl i druhý sloup s mořežováním. ¹⁸ Vzal také též hejtman nad žoldnéři Saraiáše kníže předního, a Sofoniáše kníže nižšího, a té strážné prahu. ¹⁹ A z místa vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a pět mužů z těch, jenž bývali při králi, kteříž nalezeni byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž se našli v městě. ²⁰ Zjímav tedy je Nebuzardan hejtman nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla. ²¹ I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla, v zemi Emat, a tak

zaveden jest Juda z země své. ²² Lidu pak, kterýž zůstal v zemi Judské, jehož byl zanechal Nabuchodonozor král Babylonský, představil Godoliáše syna Achikama, syna Safanova. ²³ I uslyšeli všickni hejtmané vojska, oni i lid jejich, že postavil za správce král Babylonský Godoliáše, a přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášův, a Jochanan syn Kareachův, a Saraiáš syn Tanchumeta Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich. ²⁴ Tedy přisáhl jim Godoliáš i lidu jejich, a řekl jim: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude. ²⁵ I stalo se měsíce sedmého, přišel Izmael syn Netaniáše, syna Elisamova, z semene královského, a deset mužů s ním. I zabili Godoliáše, a umřel; takž i Židy i Kaldejské, kteříž s ním byli v Masfa. ²⁶ Pročež zdvih se všecken lid, od malého až do velikého, i hejtmané vojsk, ušli do Egypta; nebo se báli Kaldejských. ²⁷ Stalo se také léta třicátého sedmého po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce, dvacátého sedmého dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláře. ²⁸ A mluvil s ním dobrotivě, i stolicí jeho postavil nad stolice jiných králů, kteříž s ním byli v Babyloně. ²⁹ Zmínil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři. I jídal vždycky před ním po všechny dny života svého. ³⁰ Nebo vyměněný pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále, a to na každý den po všechny dny života jeho.

První Letopisu

¹ Adam, Set, Enos, ² Kainan, Mahalaleel, Járed, ³ Enoch, Matuzalém, Lámech, ⁴ Noé, Sem, Cham a Jáfet. ⁵ Synové Jáfetovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mešech a Tiras. ⁶ Synové pak Gomerovi: Ascenez, Difat a Togorma. ⁷ Synové pak Javanovi: Elisa, Tarsis, Cetim a Rodanim. ⁸ Synové Chamovi: Chus, Mizraim, Put a Kanán. ⁹ A synové Chusovi: Sába, Evila, Sabata, Regma, Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan. ¹⁰ Zplodil také Chus Nimroda; ten poèal mocným býti na zemi. ¹¹ Mizraim pak zplodil Ludim, Anamim, Laabim a Neftuim, ¹² Petruzim také a Chasluim, (odkudž pošli Filistinští), a Kafturim. ¹³ Kanán pak zplodil Sidona, prvorozeného svého, a Het, ¹⁴ A Jebuzea, Amorea a Gergezea, ¹⁵ A Hevea, Aracea a Sinea, ¹⁶ A Aradia, Samarea a Amatea. ¹⁷ Synové Semovi: Elam, Assur, Arfaxad, Lud, Aram, Hus a Hul, Geter a Mas. ¹⁸ A Arfaxad zplodil Sále, Sále pak zplodil Hebera. ¹⁹ Heberovi pak narodili se dva synové, z nichž jednoho jméno Peleg, proto že za dnů jeho rozdílena byla země, jméno pak bratra jeho Jektan. ²⁰ Kterýžto Jektan zplodil Elmodada, Salefa, Azarmota a Járe, ²¹ A Adoráma, Uzala a Dikla, ²² A Ebale, Abimafele a Sebai, ²³ A Ofira, Evila a Jobaba. Všickni ti byli synové Jektanovi. ²⁴ Sem, Arfaxad, Sále, ²⁵ Heber, Peleg, Réhu, ²⁶ Sárug, Náchor, Táre, ²⁷ Abram, ten jest Abraham. ²⁸ Synové Abrahamovi: Izák a Izmael. ²⁹ Tito jsou rodové jejich: Prvorozený Izmaelův Nabajot, Cedar, Adbeel a Mabsan, ³⁰ Masma, Dumah, Massa, Hadad a Tema, ³¹ Jetur, Nafis a Cedma. Ti jsou synové Izmaelovi. ³² Synové pak Cetury, ženiny Abrahamovy: Ta porodila Zamrana, Jeksana, Madana, Madiana, Jezbocha a Suecha. Synové pak Jeksanovi: Sába a Dedan. ³³ Synové pak Madianovi: Efa, Efer, Enoch, Abida a Helda. Všickni ti synové Cetury. ³⁴ Zplodil tedy Abraham Izáka. Synové pak Izákovi: Ezau a Izrael. ³⁵ Synové Ezau: Elifaz, Rahuel, Jehus, Jhelom a Kore. ³⁶ Synové Elifazovi: Teman, Omar, Sefi, Gatam, Kenaz a syn Tamny, totiž Amalech. ³⁷ Synové Rahuelovi: Nahat, Zára, Samma a Méza. ³⁸ Synové pak Seir: Lotan, Sobal, Sebeon, Ana, Dison, Eser a Dízan. ³⁹ Synové pak Lotanovi: Hori a Homam. Sestra pak Lotanova: Tamna. ⁴⁰ Synové Sobalovi: Alian, Manáhat, Ebal, Sefi a Onam. Synové pak Sebeonovi: Aia a Ana. ⁴¹ Synové Anovi: Dison. A synové Disonovi: Hamran, Eseban, Jetran a Charan. ⁴² Synové Eser: Balaan, Závan a Jakan. Synové Dízonovi: Hus a Aran. ⁴³ Tito pak jsou králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, prvé než kraloval který král z synů Izraelských: Béla syn Beorův, jehožto místo jméno mlo Denaba. ⁴⁴ A když umøel Béla, kraloval na místi jeho Jobab, syn Zára z Bozra. ⁴⁵ A když umøel Jobab, kraloval místo niho Husam z zemi Temanské. ⁴⁶ A když umøel Husam, kraloval místo niho Adad syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; jehož místo jméno mlo Avith. ⁴⁷ A když umøel Adad, kraloval na místi jeho Semla z Masreka. ⁴⁸ A když umøel Semla, kraloval místo niho Saul z Rohobot øeky. ⁴⁹ A když umøel Saul, kraloval místo niho Bálanan, syn Achoborův. ⁵⁰ A když umøel Bálanan, kraloval místo niho Adad, jehož místo øeèené Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy. ⁵¹ A když umøel Adad, byli vývodové Idumejští: Vývoda Tamna, vývoda Alja, vývoda Jetet, ⁵² Vývoda Olibama, vývoda Ela, vývoda Finon, ⁵³ Vývoda Kenaz, vývoda Teman, vývoda Mabsar, ⁵⁴ Vývoda Magdiel, vývoda Híram. Ti byli vývodové Idumejští.

2

¹ Tito jsou synové Izraelovi: Ruben, Simeon, Léví, Juda, Izachar a Zabulon, ² Dan, Jozef, Beniamin, Neftalím, Gád a Asser. ³ Synové Judovi: Her, Onan a Séla. Ti tři

narodili se jemu z dcery Suovy Kananejské. Ale Her, prvorozený Judův, byl zlý pøed oèima Hospodinovýmá, protož zabil ho. ⁴Támar pak nevìsta jeho porodila mu Fáresa a Záru. Vøech synů Judových pìt. ⁵Synové Fáresovi: Ezron a Hamul. ⁶Synové pak Záre: Zamri, Etan, Héman, Kalkol a Dára, vøech tich pìt. ⁷A synové Zamri: Charmi, vnuk Achar, kterýž zkormoutil Izraele, zhøešiv pøi vícì proklaté. ⁸Synové pak Etanovi: Azariáš. ⁹Synové pak Ezronovi, kteøíž se mu zrodili: Jerachmeel, Ram a Chelubai. ¹⁰Ram pak zplodil Aminadaba, a Aminadab zplodil Názona, kníže synů Juda. ¹¹Názon pak zplodil Salmona, a Salmon zplodil Bóza. ¹²A Bóz zplodil Obéda, a Obéd zplodil Izai. ¹³Izai pak zplodil prvorozeného svého Eliaba, a Abinadaba druhého, a Sammu tètího, ¹⁴Natanaele ètvrtého, Raddaia pátého, ¹⁵Ozema šestého, Davida sedmého, ¹⁶A sestry jejich: Sarvii a Abigail. Synové pak Sarvie byli: Abizai, Joáb, Azael, tòi. ¹⁷Abigail pak porodila Amazu, otec pak Amazův byl Jeter Izmaelitský. ¹⁸Kálef pak syn Ezronův zplodil s Azubou manželkou a s Jeriotou syny. Jehož tito synové byli: Jeser, Sobab a Ardon. ¹⁹Když pak umøela Azuba, pojal sobì Kálef Efratu, kteráž mu porodila Hura. ²⁰A Hur zplodil Uri, a Uri zplodil Bezeleele. ²¹Potom všel Ezron k dceøi Machira otce Galádova, kterouž on pojal, když byl v øedesáti letech. I porodila jemu Seguba. ²²Segub pak zplodil Jaira, kterýž mìl tømecítma mìst v zemi Galád. ²³Nebo vzal Gessurejským a Assyrským vsi Jairovy, i Kanat s mìsteèky jeho, øedesáte mìst.To všecko pobrali synové Machirovi, otce Galádova. ²⁴Těž i po smrti Ezronovi, když již pojal byl Kálef Efratu, manželka Ezronova Abia porodila jemu také Ashura, otce Tekoa. ²⁵Byli pak synové Jerachmeele prvorozeného Ezronova: Prvorozený Ram, po nìm Buna a Oren, a Ozem s Achia. ²⁶Mìl také manželku druhou Jerachmeel, jménem Atara. Ta jest matka Onamova. ²⁷Byli pak synové Ramovi prvorozeného Jerachmeele: Maaz a Jamin a Eker. ²⁸Těž synové Onamovi byli: Sammai a Jáda. A synové Sammai: Nádad a Abisur. ²⁹Jméno pak manželky Abisurovy Abichail; kteøáž porodila jemu Achbana a Molidu. ³⁰A synové Nádabovi: Seled a Appaim. Ale umøel Seled bez dítí. ³¹Synové pak Appaimovi: Jesi; a synové Jesi: Sesan; a dcera Sesanova: Achlai. ³²Synové pak Jády, bratra Sammaiova: Jeter a Jonatan. Ale umøel Jeter bez dítí. ³³Synové pak Jonatanovi: Felet a Záza. Ti byli synové Jerachmeelovi. ³⁴Nemìl pak Sesan synů, ale dceru. A mìl Sesan služebníka Egyptského jménem Jarchu. ³⁵Protož dal Sesan dceru svou Jarchovi služebníku svému za manželku, kteráž porodila mu Attaie. ³⁶Attai pak zplodil Nátana, a Nátan zplodil Zabada. ³⁷Zabad pak zplodil Eflale, a Eflal zplodil Obéda. ³⁸Obéd pak zplodil Jéhu, a Jéhu zplodil Azariáše. ³⁹Azariáš pak zplodil Cheleza, a Chelez zplodil Elasu. ⁴⁰Elasa pak zplodil Sismaie, a Sismai zplodil Salluma. ⁴¹Sallum pak zplodil Jekamiáš, a Jekamiáš zplodil Elisama. ⁴²Synové pak Kálefa, bratra Jerachmeelova: Mésa prvorozený jeho. On byl otec Zifejských i synů Marese, otce Hebronova. ⁴³Synové pak Hebronovi: Chóre a Tapuach, a Rekem a Sema. ⁴⁴Sema pak zplodil Rachama otce Jorkeamova, a Rekem zplodil Sammaie. ⁴⁵Syn pak Sammai byl Maon; kterýžto Maon byl otec Betsurských. ⁴⁶Efa také, ženina Kálefova, porodila Cháрана a Mozu a Gazeza. A Cháran zplodil Gazeza. ⁴⁷Synové pak Johedai: Regem, Jotam, Gesan, Felet, Efa a Saaf. ⁴⁸S ženinou Maachou Kálef zplodil Sebera a Tirchana. ⁴⁹Porodila pak Saafa otce Madmanejských, Sévu otce Makbenejských a otce Gibejských. Těž dcera Kálefova Axa. ⁵⁰Ti byli synové Kálefovi, syna Hur prvorozeného Efraty: Sobal otec Kariatjeharimských, ⁵¹Salma otec Betlémských, Charef otec èeledi Betgaderských. ⁵²Mìl pak syny Sobal otec Kariatjeharimských: Haroe otce obyvatelů dílu Menuchotských. ⁵³A èeledi Kariatjeharimských, Jeterských, Putských, Sumatských a Misraiských. Z tich pošli Zaratští a Estaolští. ⁵⁴Synové Salmy: Betlémsští, Netofatští, Atarotští z èeledi Joábovy,

a Zarští, kteříž užívali dílu Menuchotských, ⁵⁵ A èeledi písaøù obývajících v Jábezu, Tiratských, Simatských, Suchatských. Ti jsou Cinejší příchozí z Amata, otce èeledi Rechabovy.

3

¹ Tito jsou pak synové Davidovi, kteříž se jemu zrodili v Hebronu: Prvorozený Amnon z Achinoam Jezreelské, druhý Daniel z Abigail Karmelské; ² Tøetí Absolon syn Maachy, dcery Tolmai, krále Gessur, ètvrtý Adoniáš, syn Haggit; ³ Pátý Sefatiáš z Abitál, šestý Jetram, z Egly manželky jeho. ⁴ Šest se mu jich zrodilo v Hebronu, kdež kraloval sedm let a šest měsícù; tøidceti pak a tøi kraloval v Jeruzalémì. ⁵ Potom tito se jemu zrodili v Jeruzalémì: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, ètyøi, z Betsabé, dcery Amielovy; ⁶ Též Ibchar, Elisama a Elifelet; ⁷ A Noga, Nefeg a Jafia; ⁸ A Elisama, Eliada a Elifelet, tìch devìt. ⁹ Všickni ti synové Davidovi krom synù ženin, a Tamar sestra jejich. ¹⁰ Syn pak Šalomounùv Roboám, Abiam syn jeho, Aza syn jeho, Jozafat syn jeho, ¹¹ Joram syn jeho, Ochoziáš syn jeho, Joas syn jeho, ¹² Amaziáš syn jeho, Azariáš syn jeho, Jotam syn jeho, ¹³ Achas syn jeho, Ezechiáš syn jeho, Manasses syn jeho, ¹⁴ Amon syn jeho, Joziáš syn jeho. ¹⁵ Synové pak Joziášovi: Prvorozený Jochanan, druhý Joakim, tøetí Sedechiáš, ètvrtý Sallum. ¹⁶ Synové pak Joakimovi: Jekoniáš syn jeho, Sedechiáš syn jeho. ¹⁷ Synové pak Jekoniáše vizni: Salatiel syn jeho. ¹⁸ Toho pak Malkiram, Pedai, Senazar, Jekamia, Hosama a Nedabia. ¹⁹ Synové pak Pedaiovi: Zorobábel a Semei. A syn Zorobábelùv: Mesullam, Chananiáš, a Selomit sestra jejich. ²⁰ Toho pak Chasuba, Ohel, Berechiáš, Chasadiáš a Jusabchesed, tìch pìt. ²¹ Syn pak Chananiášùv: Pelatia a Izaiáš. Synové Refaie, synové Arnanovi, synové Abdiášovi, synové Sechaniovi. ²² A synové Sechaniovi: Semaiáš. A synové Semaiášovi: Chattus, Igal, Bariach, Neariáš a Safat, šest. ²³ A syn Neariáše: Elioenai, Ezechiáš a Azrikam, ti tøi. ²⁴ Též synové Elioenai: Hodaviáš, Eliasib, Pelaiáš, Akkub, Jochanan, Delaiáš a Anani, tìch sedm.

4

¹ Synové Judovi: Fáres, Ezron, Charmi, Hur a Sobal. ² Reaiáš pak syn Sobalùv zplodil Jachata, Jachat pak zplodil Ahumai a Laad. Ti jsou rodové Zarati. ³ A tito z otce Etama: Jezreel, Isma a Idbas; a jméno sestry jejich Zelelfoni. ⁴ Fanuel pak otec Gedor, a Ezer otec Chusùv. Ti jsou synové Hur prvorozeného Efraty, otce Betlémských. ⁵ Ashur pak otec Tekoe mìl dvì manželky, Chélu a Naaru. ⁶ I porodila jemu Naara Achuzama, Hefera, Temana a Achastara. Ti jsou synové Naary. ⁷ Synové pak Chéle: Zeret, Jezochar a Etnan. ⁸ Kóz pak zplodil Anuba, Hazobeba, a rodiny Acharchele syna Harumova. ⁹ Byl pak Jábez slavnější nad bratøi své, a matka jeho nazvala jméno jeho Jábez, økuci: Nebo jsem ho porodila s bolestí. ¹⁰ Kterýžto Jábez vzýval Boha Izraelského, øka: Jestliže štìdøe požehnáš mi, a rozšíøíš meze mé, a bude ruka tvá se mnou, a vysvobodíš mne od zlého, abych bolesti netrpìl. I uèinil Bùh, zaèež žádal. ¹¹ Chelub pak, bratr Sucha, zplodil Mechiru. On¹ jest otec Estonùv. ¹² Eston pak zplodil Betrafa, Paseacha a Techinna, otce mìsta Náchas. Ti jsou muži Rechy. ¹³ Synové pak Cenezovi: Otoniel a Saraiáš. Synové pak Otonielovi: Chatat. ¹⁴ Meonatai pak zplodil Ofru, Saraiáš pak zplodil Joába, otce bydlících v údolí øemeslníkù; nebo tam øemeslníci byli. ¹⁵ Synové pak Kálefa, syna Jefonova: Iru, Ela a Naam. Syn pak Ela: Cenez. ¹⁶ Synové pak Jehalleleelovi: Zif, Zifa, Tiriáš a Asarel. ¹⁷ A synové Ezry: Jeter, Mered, Efer a Jalon. Porodila také Miriama, Sammai a Jezba otce Estemo. ¹⁸ Manželka pak jeho Jehudia porodila Jereda otce Gedor, a Hebera otce Socho, a Jekutiele otce Zanoë. A ti jsou synové Betie dcery Faraonovy, kterouž pojal Mered. ¹⁹ Synové

pak manželky Hodia sestry Nachamovy, otce Cejly: Garmi a Estemo Maachatský.
²⁰ Synové pak Simonovi: Amnon, Rinna, Benchanan a Tilon. A synové Jesi: Zochet a Benzochet. ²¹ Synové Séla syna Judova: Her otec Lechùv, a Lada otec Maresùv, a èeledi domu tìch, jenž dìlali dìla kmentová v domì Asbea, ²² A Jokim a muži Chozeby, Joas a Saraf, kteøíž panovali v Moáb, a Jasubi Lechem. Ale ty vícì jsou starodávni.
²³ To¹ jsou ti hrnèíøi obyvatelé v štipnicích a ohradách u krále, pøèèinou dìla jeho tam bydlíce. ²⁴ Synové Simeonovi: Namuel, Jamin, Jarib, Zára a Saul. ²⁵ Sallum syn jeho, Mabsam syn jeho, Masma syn jeho. ²⁶ Synové pak Masmovi: Hamuel syn jeho, Zakur syn jeho, Semei syn jeho. ²⁷ Ten Semei mìl synù šestnácte a dcer šest. Bratøí pak jejich nemìli mnoho synù, tak že všì rodiny jejich nebylo tak mnoho, jako synù Judových. ²⁸ Bydlili pak v Bersabé a Molada a v Azarsual, ²⁹ A v Bála, v Esem a v Tolad, ³⁰ A v Betueli, v Horma a v Sicelechu, ³¹ A v Betmarchabot, a v Azarsusim, v Betberi a v Saraim. Ta byla mìsta jejich, dokudž kraloval David. ³² Vsi také jejich pøi Etam, Ain, Remmon, Tochen, Asan, pìti mìstech. ³³ A tak všechny vesnice jejich, kteréž byly vùkol tìch mìst až do Baal, ta byla obydlé jejich vedlé rodu jejich. ³⁴ A Mesobab, Jamlech a Josa syn Amazùv; ³⁵ A Joel, a Jéhu syn Jozabiášè, syna Saraiášova, syna Azielova; ³⁶ A Elioenai, Jákoba, Jesochaiáš, Asaiáš, Adiel a Jesimeel a Benaiáš; ³⁷ A Ziza syn Sifi, syna Allonova, syna Jedaiášova, syna Simri, syna Semaiášova. ³⁸ Tito ze jména vyèetení ustaveni jsou za knížata v èeledech svých, a èeledi otcovské jejich rozmnožily se náramnì. ³⁹ A protož brali se, kudyž se vchází k Gedor, až k východu po údolí tom, aby hledali pastev dobytku svému. ⁴⁰ I našli pastvu hojnou a výbornou, zemi pak prostrannou, bezpečnou a pokojnou, a že z Chama byli ti, kteøíž bydlili tam pøed tím. ⁴¹ Protož pøišedše ti napsaní ze jména ve dnech Ezechiášè krále Judského, poboøili stany jejich a pøíbytky, kteøíž tam nalezeni byli, a zmordovali je, tak že jich do tohoto dne není, a sami osedli místo nich; nebo mìli tu pastvu dobytku svému.
⁴² Nikteøí pak z tìch synù Simeonových odebrali se na horu Seir, mužù pìt set, jichž Pelatia, Neariáš, Refaiáš a Uziel, synové Jesi, byli vůdcové. ⁴³ I vyplénili ostatek tìch, kteøíž ušli z Amalechitských, a bydlili tam až do tohoto dne.

5

¹ Synové pak Rubenovi prvorozeného Izraelova: (nebo on byl prvorozený, ale když poškrvnil lože otce svého, dáno jest prvorozenství jeho synùm Jozefovým, syna Izraelova, však jemu není pøièteno prvorozenství. ² Nebo Judas byl nejsilnější z bratøí svých, a kníže mezi nimi, ale prvorozenství Jozefovi náleželo). ³ Synové, pravím, Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. ⁴ Synové Joelovi: Semaiáš syn jeho, Gog syn jeho, Semei syn jeho; ⁵ Mícha syn jeho, Reaiáš syn jeho, Bál syn jeho; ⁶ Béra syn jeho, jehož zavedl Tiglatfalazar král Assyrský. Ten byl knížetem pokolení Rubenova. ⁷ Bratøí pak jeho po èeledech jejich, když vyèetení byli po rodinách svých, knížetem byl Jehiel a Zachariáš. ⁸ A Béla syn Azaza, syna Semy, syna Joelova. Ten bydlil v Aroer až do Nébo a Balmeon. ⁹ Potom i na východ bydlil, až kudy se vchází na pouš¹ od øeky Eufrates; nebo stáda jejich rozmnožila se v zemi Galádské. ¹⁰ Proèèž ve dnech Saulových bojovali s Agarenskými, kteøíž poraženi jsou od ruky jejich. A tak bydlili v staních jejich po všì krajinì východní zemi Galádské.
¹¹ Synové pak Gádovi naproti nim bydlili v zemi Bázan, až do Sálechy. ¹² Joel byl kníže jejich, a Safan druhý. Ale Janai a Safat v Bázan zůstali. ¹³ Bratøí pak jejich po domích otcù svých: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jachan, Zia, Heber, tìch sedm. ¹⁴ (Ti byli synové Abichailovi, synové Hurovi, synové Jaroachovi, synové Galádovi, synové Michaelovi, synové Jesisovi, synové Jachdovi, synové Buzovi.) ¹⁵ Též Ahi syn Abdiele, syna Gunova, kníže v domì otcù jich. ¹⁶ I bydlili v Galád, v Bázan a v vesnicích

jeho, a ve všech pøedmístích Sáron, až do hranic jejich. ¹⁷ Všickni tito vyèeteni byli ve dnech Jotama krále Judského, a ve dnech Jeroboáma krále Izraelského. ¹⁸ Synù Rubenových a Gádových a polovice pokolení Manassesova, mužù silných, nosících štít a meè, a natahujících luèiští, a umilých v bitvì, ètyøidceti a ètyøi tisíce, sedm set a šedesát vycházejících k boji. ¹⁹ I bojovali s Agarenskými, Iturejskými, Nafejskými a Nodabskými. ²⁰ A mìli pomoc proti nim. I dáni jsou v ruku jich Agarenové i všechno, což mìli. Nebo k Bohu volali v boji, a vyslyšel je, nebo doufali v nìho. ²¹ I zajali stáda jejich, velbloudù jejich padesáte tisícù, a dobytka dvì stì a padesáte tisícù, a oslù dva tisíce, a lidí sto tisíc osob. ²² Zranìných také množství padlo, nebo od Boha byla porážka ta. I bydlili na místì jejich až do pøestihování svého. ²³ Synové pak polovice pokolení Manassesova bydlili v té zemi od Bázanu až do Balhermon i Sanir, totiž hory Hermon; nebo i oni rozmnoženi byli. ²⁴ Tato pak byla knížata v domì otcù jejich: Efer, Jesi, Eliel, Azriel, Jeremiáš, Hodaviáš a Jachdiel, muži udatní a silní, muži slovoutní, knížata domu otcù svých. ²⁵ Ale když pøestoupili proti Bohu otcù svých, a smilnili, následující bohù národù zemì té, kteréž shladil Bùh od tváøi jejich: ²⁶ Vzbudil Bùh Izraelský ducha Fule krále Assyrského, a ducha Tiglatfalazara krále Assyrského, kterýž pøenesl pokolení Rubenovo a Gádovo a polovici pokolení Manassesova, a dovedl je do Chelach a do Chabor, až do Hara a k øece Gozan až do dnešního dne.

6

¹ Synové Léví: Gerson, Kahat a Merari. ² Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. ³ Synové pak Amramovi: Aron, Mojžíš, a Maria. Synové pak Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. ⁴ Eleazar zplodil Fínesa, Fínes zplodil Abisua. ⁵ Abisua pak zplodil Bukki, Bukki pak zplodil Uzi. ⁶ Uzi pak zplodil Zerachiáše, Zerachiáš pak zplodil Meraiota. ⁷ Meraiot zplodil Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba. ⁸ Achitob pak zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Achimaasa. ⁹ Achimaas pak zplodil Azariáše, Azariáš pak zplodil Jochanana. ¹⁰ Jochanan pak zplodil Azariáše. On¹ jest užíval knížství v domì, jež ustavil Šalomoun v Jeruzalémì. ¹¹ Zplodil pak Azariáš Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba. ¹² Achitob zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Salluma. ¹³ Sallum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak zplodil Azariáše. ¹⁴ Azariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš pak zplodil Jozadaka. ¹⁵ Jozadak pak odšel, když pøevedl Hospodin Judu a Jeruzalém skrze Nabuchodonozora. ¹⁶ Synové Léví: Gersom, Kahat a Merari. ¹⁷ Tato pak jsou jména synù Gersomových: Lebni a Semei. ¹⁸ Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. ¹⁹ Synové Merari: Moholi a Musi. A tak ty jsou èeledi Levítù po otcích jejich. ²⁰ Gersomovi: Lebni syn jeho, Jachat syn jeho, Zimma syn jeho, ²¹ Joach syn jeho, Iddo syn jeho, Zára syn jeho, Jetrai syn jeho. ²² Synové Kahat: Aminadab syn jeho, Chóre syn jeho, Assir syn jeho, ²³ Elkána syn jeho, a Abiazaf syn jeho, Assir syn jeho, ²⁴ Tachat syn jeho, Uriel syn jeho, Uziáš syn jeho, Saul syn jeho. ²⁵ Synové pak Elkánovi: Amasai a Achimot. ²⁶ Elkána: Synové Elkánovi: Zofai syn jeho, a Nachat syn jeho, ²⁷ Eliab syn jeho, Jerocham syn jeho, Elkána syn jeho. ²⁸ Synové pak Samuelovi: Prvorozený Vasni a Abia. ²⁹ Synové Merari: Moholi, Lebni syn jeho, Semei syn jeho, Uza syn jeho, ³⁰ Sima syn jeho, Aggia syn jeho, Azaiáš syn jeho. ³¹ Tito jsou pak, kteréž ustanovil David k zpívání v domì Hospodinovi, když tam postavena truhla, ³² Kteøíž pøisluhovali pøed pøíbytkem stánku úmluvy zpíváním, dokudž neustavil Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémì, a stáli podlé pořádku svého v pøisluhování svém. ³³ Tito jsou pak, kteøíž stáli, i synové jejich, z synù Kahat: Héman kantor, syn Joele, syna Samuelova, ³⁴ Syna Elkánova, syna Jerochamova, syna Elielova, syna Tohu, ³⁵ Syna Sufova,

syna Elkánova, syna Machatova, syna Amasai, ³⁶ Syna Elkánova, syna Joelova, syna Azariášova, syna Sofoniášova, ³⁷ Syna Tachatova, syna Assirova, syna Abiazafova, syna Chóre, ³⁸ Syna Izarova, syna Kahatova, syna Léví, syna Izraelova. ³⁹ A bratr jeho Azaf, kterýž stával po pravici jeho. Azaf pak byl syn Berechiáše, syna Simova, ⁴⁰ Syna Michaelova, syna Baaseiášova, syna Malkiášova, ⁴¹ Syna Etni, syna Záry, syna Adaiova, ⁴² Syna Etanova, syna Zimmova, syna Semeiova, ⁴³ Syna Jachatova, syna Gersomova, syna Léví. ⁴⁴ Synové pak Merari, bratři jejich, stávali po levici: Etan, syn Kísi, syna Abdova, syna Malluchova, ⁴⁵ Syna Chasabiášova, syna Amaziášova, syna Helkiášova, ⁴⁶ Syna Amzova, syna Bánova, syna Semerova, ⁴⁷ Syna Moholi, syna Musi, syna Merari, syna Léví. ⁴⁸ Bratři pak jejich Levítové jiní oddáni jsou ke všelikému pøisluhování pøíbytku domu Božího. ⁴⁹ Ale Aron a synové jeho pálili na oltáři zápalu a na oltáři kadíní, pøi všelikém pøisluhování svatyni svatých, a k oèiš'ování Izraele podlé všeho toho, jakož pøikázal Mojžíš služebník Boží. ⁵⁰ Tito pak jsou synové Aronovi: Eleazar syn jeho, Fínes syn jeho, Abisua syn jeho, ⁵¹ Bukki syn jeho, Uzi syn jeho, Zerachiáš syn jeho, ⁵² Meraiot syn jeho, Amariáš syn jeho, Achitob syn jeho, ⁵³ Sádoch syn jeho, Achimaas syn jeho. ⁵⁴ A tato obydlé jejich, po pøíbytcích jejich, v mezích jejich, synů Aronových po èeledi Kahatských; nebo jejich byl los. ⁵⁵ A protož dali jim Hebron v zemi Judské, a pøedmístí jeho vůkol niho. ⁵⁶ Pole však místská a vsi jejich dali Kálefovi synu Jefonovu. ⁵⁷ Synům pak Aronovým dali z míst Judských místa útoèiš'ná: Hebron a Lebno a pøedmístí jeho, a Jeter i Estemo a pøedmístí jeho, ⁵⁸ A Holon i pøedmístí jeho, a Dabir i pøedmístí jeho, ⁵⁹ Též Asan a pøedmístí jeho, a Betsemes a pøedmístí jeho. ⁶⁰ Z pokolení pak Benjamin: Gaba a pøedmístí jeho, a Allemet i pøedmístí jeho, i Anatot a pøedmístí jeho, všech míst jejich tøinácte míst po èeledech jejich. ⁶¹ Synům též Kahatovým ostatním z èeledi toho pokolení dáno v polovici pokolení Manassesova losem míst deset. ⁶² Synům pak Gersonovým po èeledech jejich v pokolení Izachar a v pokolení Asser, a v pokolení Neftalím, a v pokolení Manassesovu v Bázan míst tøináct. ⁶³ Synům Merari po èeledech jejich v pokolení Ruben, a v pokolení Gád, a v pokolení Zabulon losem míst dvanáct. ⁶⁴ Dali synové Izraelští Levítům ta místa a pøedmístí jejich. ⁶⁵ A dali je losem v pokolení synů Judových, a v pokolení synů Simeonových, a v pokolení synů Benjaminových, místa ta, kteráž jmenovali ze jména. ⁶⁶ A kteøíž byli z èeledi synů Kahat, (byla pak místa a hranice jejich v pokolení Efraimovu), ⁶⁷ Tím dali místa útoèiš'ná: Sichem a pøedmístí jeho na hoøe Efraim, a Gázer a pøedmístí jeho, ⁶⁸ A Jekmaam i pøedmístí jeho, a Betoron i pøedmístí jeho, ⁶⁹ Též i Aialon a pøedmístí jeho, a Getremmon s pøedmístím jeho. ⁷⁰ A v polovici pokolení Manassesova: Aner a pøedmístí jeho, Balám a pøedmístí jeho, èeledem synů Kahat ostatním. ⁷¹ Synům pak Gersonovým v èeledi polovice pokolení Manassesova dali Golan v Bázan s pøedmístím jeho, a Astarot i pøedmístí jeho. ⁷² V pokolení pak Izachar: Kádes s pøedmístím jeho, Daberet a pøedmístí jeho, ⁷³ Rámot také s pøedmístím jeho, a Anem i pøedmístí jeho. ⁷⁴ V pokolení pak Asser: Masal s pøedmístím jeho, a Abdon i pøedmístí jeho, ⁷⁵ Též Hukok s pøedmístím jeho, Rohob také i pøedmístí jeho. ⁷⁶ V pokolení pak Neftalímovu: Kádes v Galilei a pøedmístí jeho, Hamon a pøedmístí jeho, a Kariataim i pøedmístí jeho. ⁷⁷ Synům Merari ostatním v pokolení Zabulonovu dali Remmon s pøedmístím jeho, Tábor a pøedmístí jeho. ⁷⁸ A za Jordánem u Jericha, k východní stranì Jordánu, v pokolení Rubenovu: Bozor na poušti s pøedmístím jeho, a Jasa i pøedmístí jeho. ⁷⁹ Kedemot také s pøedmístím jeho, a Mefat i pøedmístí jeho. ⁸⁰ V pokolení pak Gád: Rámot v Galád s pøedmístím jeho, a Mahanaim i pøedmístí jeho, ⁸¹ I Ezebon s pøedmístím jeho, a Jazer i pøedmístí jeho.

7

¹ Synové pak Izacharovi: Tola, Fua, Jasub a Simron, ètyøi. ² Synové pak Tolovi: Uzi, Refaia, Jeriel, Jachmai, Jipsam, Samuel, knížata po domích otcù jejich, pošlí od Toly, muži udatní v pokoleních svých. Poèet jejich ve dnech Davidových byl dvamecítma tisícù a šest set. ³ Synové Uzovi: Izrachiáš. Synové pak Izrachiášovi: Michael, Abdiáš, Joel a Isia, všech pít knížat. ⁴ A s nimi v pokoleních jejich, po èeledech jejich otcovských, mužù váleèných tøidceti šest tisícù; nebo mnoho mìli žen a synù. ⁵ Bratøí také jejich po všech èeledech Izachar, mužù udatných osmdesáte sedm tisícù, všech vyèetených. ⁶ Synové Beniaminovi: Béla, Becher, Jediael, tøi. ⁷ Synové pak Bélovi: Ezbon, Uzi, Uziel, Jerimot a Iri, pít knížat èeledí otcovských, muži udatní; naèteno jich dvamecítma tisícù, tøidceti a ètyøi. ⁸ Potom synové Becherovi: Zemira, Joas, Eliezer, Elioenai, Amri, Jeremot, Abiáš, Anatot a Alemet, všickni synové Becherovi. ⁹ Kterýchž poèet po pokoleních jejich, a po knížatech v domì èeledí otcovských, mužù udatných, dvadceti tisícù a dvì stì. ¹⁰ Synové také Jediaelovi: Bilan. Synové pak Bilanovi: Jeus, Benjamin, Ahod, Kenan, Zetan, Tarsis a Achisachar. ¹¹ Všechných synù Jediaelových po knížatech èeledí, mužù udatných, sedmnáct tisíc a dvì stì, vycházejících na vojnu k bitvì, ¹² Kromì Suppim a Chuppim, synù doma zrozených, a Chusim, synù vnì zplozených. ¹³ Synové Neftalímovi: Jasiel, Guni, Jezer a Sallum, synové Bály. ¹⁴ Synové Manassesovi: Asriel, kteréhož mu manželka porodila. (Ženina též jeho Syrská porodila Machira, otce Galád. ¹⁵ Machir pak vzal manželku Chuppimovu a Suppimovu, a jméno sestry jeho Maacha.) Jméno pak druhého Salfad, a mìl Salfad dcery. ¹⁶ Porodila pak Maacha manželka Machirova syna, kteréhož nazvala Fáres, a jméno bratra jeho Sáres, synové pak jeho Ulam a Rekem. ¹⁷ Synové pak Ulamovi: Bedan. Ti¹ jsou synové Galád syna Machirova, syna Manassesova. ¹⁸ Sestra pak jeho Molechet porodila Ishoda a Abiezera a Machla. ¹⁹ Byli pak synové Semidovi: Achian, Sechem, Likchi a Aniam. ²⁰ Synové pak Efraimovi: Sutelach, a Bered syn jeho, Tachath syn jeho, Elada syn jeho, Tachath syn jeho, ²¹ Též Zabab syn jeho, Sutelach syn jeho, Ezer a Elad. I zbili je muži Gát, kteøíž zrozeni byli v zemi té; nebo sstoupili byli, aby zajali dobytky jejich. ²² Protož kvílil Efraim otec jejich za mnohé dny, a pøišli bratøí jeho, aby ho tišili. ²³ Potom všel k manželce své, kteráž poèala a porodila syna, a nazval jméno jeho Beria, že byl v zámutku pro rodinu svou. ²⁴ Dceru také Seeru, kteráž vystavila Betoron dolní i horní, a Uzen Seera. ²⁵ A Refacha syna jeho, Resefa, Telecha, a Tachana syna jeho, ²⁶ Ladana syna jeho, Amiuda syna jeho, Elisama syna jeho, ²⁷ Non syna jeho, Jozue syna jeho. ²⁸ Vlášaøství pak jejich a bydlení jejich Bethel s vesnicemi svými, a k východu Náran, a k západu Gázer a vesnice jeho, Sichem s vesnicemi svými, až do Gázy a vesnic jeho. ²⁹ A v místech naproti synù Manassesovým: Betsan s vesnicemi svými, Tanach s vesnicemi svými, Mageddo s vesnicemi svými, Dor s vesnicemi svými. V těch bydlili synové Jozefa syna Izraelova. ³⁰ Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich. ³¹ Synové pak Beriovi: Heber, Melchiel. On¹ jest otec Bircavitùv. ³² Heber pak zplodil Jafleta, Somera, Chotama, a Suu sestru jejich. ³³ Synové pak Jafletovi: Pasach, Bimhal, a Asvat. Ti jsou synové Jafletovi. ³⁴ Synové pak Somerovi: Achi, Rohaga, Jehubba a Aram. ³⁵ Synové pak Helema, bratra jeho: Zofach, Jimna, Seles a Amal. ³⁶ Synové Zofachovi: Suach, Charnefer, Sual, Beri a Jimra, ³⁷ Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jitran a Béra. ³⁸ Synové Jeterovi: Jefunne, Fispa a Ara. ³⁹ Synové pak Ulla: Arach, Haniel a Riziáš. ⁴⁰ Všickni ti synové Asser, knížata domù otcovských, vybraní, udatní, pøední z knížat, kteøíž vyèeteni do vojska k bitvì, v poètu šest a dvadceti tisíc mužù.

8

¹ Benjamin pak zplodil Bélu, prvorozeného svého, Asbele druhého, Achracha třetího, ² Nocha čtvrtého, Rafa pátého. ³ Béla pak měl syny: Addara, Geru, Abiuda, ⁴ Abisua, Námana, Achoacha, ⁵ A Geru, Sefufana a Churama. ⁶ Ti jsou synové Echudovi, ti jsou knížata èeledí otcovských, bydlících v Gabaa, kteříž je uvedli do Manáhat, ⁷ Totiž: Náman, a Achia a Gera. On přestěhoval je; zplodil pak Uza a Achichuda. ⁸ Sacharaim pak zplodil v krajině Moábské, když onen byl propustil je, s Chusimou a Bárrou manželkami svými. ⁹ Zplodil s Chodes manželkou svou Jobaba, Sebia, Mésa a Malkama, ¹⁰ Jehuza, Sachia a Mirma. Ti jsou synové jeho, knížata èeledí otcovských. ¹¹ S Chusimou pak byl zplodil Abitoba a Elpále. ¹² Synové pak Elpálovi: Heber, Misam a Semer. Ten vystavil Ono a Lod, i vsi jeho. ¹³ A Beria a Sema. Ti jsou knížata èeledí otcovských, bydlících v Aialon; ti zahnali obyvatele Gát. ¹⁴ Achio pak, Sasák a Jeremot, ¹⁵ Zebadiáš, Arad a Ader, ¹⁶ Michael, Ispa a Jocha synové Beria. ¹⁷ A Zebadiáš, Mesullam, Chiski, Heber, ¹⁸ Ismerai, Izliáš a Jobab synové Elpálovi. ¹⁹ A Jakim, Zichri a Zabdi. ²⁰ Elienai, Ziletai a Eliel, ²¹ Adaiáš, Baraiáš a Simrat synové Simei. ²² Ispan a Heber a Eliel, ²³ Abdon, Zichri a Chanan, ²⁴ Chananiáš, Elam a Anatotáš, ²⁵ Ifdaiáš a Fanuel synové Sasákovi. ²⁶ Samserai, Sechariáš a Ataliáš, ²⁷ Jaresiáš, Eliáš a Zichri synové Jerochamovi. ²⁸ Ta jsou knížata otcovských èeledí po rodinách svých, kterážto knížata bydlila v Jeruzalémì. ²⁹ V Gabaon pak bydlilo kníže Gabaon, a jméno manželky jeho Maacha. ³⁰ A syn jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál a Nádab, ³¹ Ale Gedor, Achio, Zecher. ³² A Miklot zplodil Simea. I ti také naproti bratrům svým bydlili v Jeruzalémì s bratry svými. ³³ Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule. Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále. ³⁴ Syn pak Jonatův Meribbál, Meribbál pak zplodil Mícha. ³⁵ Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea a Achaz. ³⁶ Achaz pak zplodil Jehoadu, Jehoada pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimru. Zimri pak zplodil Mozu. ³⁷ Moza pak zplodil Bina. Ráfa syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. ³⁸ Azel pak měl šest synů, jichž tato jsou jména: Azrikam, Bochrú, Izmael, Seariáš a Abdiáš a Chanan. Všickni ti synové Azelovi. ³⁹ Synové pak Ezeka, bratra jeho: Ulam prvorozený jeho, Jehus druhý, a Elifelet třetí. ⁴⁰ A byli synové Ulamovi muži udatní a stěelci umilí, kteříž měli mnoho synů a vnuků až do sta a padesáti. Všickni ti byli z synů Benjaminových.

9

¹ A tak všickni Izraelští sešteni byli, a aj, zapsáni jsou v knize králů Izraelských a Judských, a přeneseni jsou do Babylona pro přestoupení své. ² Ti pak, kteříž bydlili prvé v vladařství svém v místech svých, totiž Izraelští, kníží, Levítové a Netinejští, ³ Bydlili v Jeruzalémì, z synů Judových, z synů Benjaminových, ano i z synů Efraimových a Manassesových: ⁴ Uttai syn Amiuda, syna Amri, syna Imri, syna Bani, z synů Fáresových, syna Judova. ⁵ A z èeledi Silonovy: Azaiáš prvorozený a synové jeho. ⁶ A z synů Zerachových: Jehuel, a příbuzných jejich šest set a devadesát. ⁷ Z synů pak Benjaminových: Sallu syn Mesullama, syna Hodavia, syna Hasenuova, ⁸ A Ibneiáš syn Jerochamův, Ela syn Uzi, syna Michri, a Mesullam syn Sefatiáše, syna Rehuelova, syna Ibniášova. ⁹ Bratři také jejich po pokoleních jejich, devět set padesát a šest; všickni ti muži knížata èeledí po domích otců svých. ¹⁰ Z kníží také Jedaiáš, Jehoiarib a Jachin, ¹¹ Azariáš syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova, syna Meraiotova, syna Achitobova, kníže v domě Božím. ¹² A Adaiáš syn Jerochama, syna Paschurova, syna Malchiášova, a Masai syn Adiele, syna Jachzery, syna Mesullamova, syna Mesillemitova, syna Immerova. ¹³ A bratři jejich knížata po domích otců svých, tisíc sedm set a šedesát mužů

udatných v práci pøisluhování domu Božího. ¹⁴ A z Levítù: Semaiáš syn Chasuba, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, z synù Merari. ¹⁵ A Bakbakar Cheres, a Galal, a Mataniáš syn Michy, syna Zichri, syna Azafova. ¹⁶ A Abdiáš syn Semaiáše, syna Galalova, syna Jedutunova, a Berechiáš syn Asy, syna Elkánova, kterýž pøebýval ve všech Netofatských. ¹⁷ Též vrátní: Sallum a Akkub, a Talmon, Achiman, i bratøí jejich, z nichž byl Sallum kníže. ¹⁸ Kterýž až po dnes v bráni královské stával k východu, onino pak vrátnými byli po houfích synù Léví. ¹⁹ Ale Sallum syn Chóre, syna Abiazafova, syna Chóre, a bratøí jeho z domu otce jeho, Chorejští, nad pracemi pøisluhování, ostøíhali prahù pøi stánku, tak jako otcové jejich nad vojskem Hospodinovým, kteøíž ostøíhali vcházení. ²⁰ Nad kterýmiž Fínes syn Eleazarùv byl nikdy knížetem, a Hospodin byl s ním. ²¹ Zachariáš pak syn Meselemiášùv vrátným byl u dveøí stánku úmluvy. ²² Všickni ti voleni za vrátné k veøejím, osob dvì sti a dvanáct. Ti ve všech svých vyèeteni jsou, kteréž naøídil David a Samuel vidoucí, pro jejich vïrnost, ²³ Aby oni i synové jejich byli pøi branách domu Hospodinova, v domì stánku po strážích. ²⁴ Po ètyøech stranách byli vrátní, k východu, k západu, k pùlnoci a ku poledni. ²⁵ A bratøí jejich, po všech svých bydlící, aby každého sedmého dne èasy svými pøicházeli s nimi. ²⁶ Nebo Levítové byli pod správou tìch ètyø pøedních vrátných, a byli nad komorami a nad poklady domu Božího, ²⁷ A aby vùkol domu Božího ponocovali; nebo jim poruèena stráž, a otvírati každý den ráno. ²⁸ Z tìch také ustaveni nad nádobami pøisluhování; nebo v poètu vnášeli je, a v jistém poètu též vynášeli. ²⁹ Z nichž opit nikteøí postaveni byli nad nádobami jinými a nade všemi nádobami posvátnými, a nad bílím, vínem, olejem, kadidlem a vonnými vïcmi. ³⁰ Nikteøí také synové knížští strojili masti z tìch vonných vïcí. ³¹ Matatiáš pak z Levítù, prvorozený Salluma Choritského, správci byl tìch vïcí, kteréž se na pánvi smažily. ³² A z synù Kahat, z bratøí jejich, byli ustanoveni nad chlebem pøedložení, aby jej pøipravovali na každou sobotu. ³³ Z tìch také byli zpìváci, pøednější z èeledí otcovských mezi Levíty bydlíce, nejsouce zamìstknaní nièím jiným; nebo ve dne i v noci k své povinnosti státi musili. ³⁴ Ti jsou pøední z èeledí otcovských mezi Levíty v èeledech svých, a ti pøední jsouce, bydlili v Jeruzalémì. ³⁵ V Gabaon pak bydlili, otec Gabaonitských Jehiel, a jméno manželky jeho Maacha. ³⁶ Syn pak jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál, Ner a Nátab. ³⁷ Ale Gedor, Achio, Zachariáš a Miklot, ³⁸ (Miklot pak zplodil Simam), ti také naproti bratøím svým bydlili v Jeruzalémì s bratøími svými. ³⁹ Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule, Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále. ⁴⁰ Syn pak Jonatùv Meribbál, a Meribbál zplodil Mícha. ⁴¹ Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea. ⁴² Achaz pak zplodil Járu, Jára pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimri. Zimri pak zplodil Mozu. ⁴³ Moza pak zplodil Bina. Refaiáš syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho. ⁴⁴ Azel pak mìl šest synù, jichžto tato jsou jména: Azrikam, Bochrù, Izmael, Seariáš, Abdiáš a Chanan. Ti jsou synové Azelovi.

10

¹ Když pak bojovali Filistinští s Izraelem, utíkali muži Izraelští pøed Filistinskými, a padli, zbiti jsouce na hoøe Gelboe. ² I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu, Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy. ³ A když se zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj støelci s luky, a postøelen jest od støelcù. ⁴ Protož øekl Saul odinci svému: Vytrhni meè svùj a probodni mne jím, aby pøijdouce ti neobøezanci, neèinili sobì ze mne posmìchu. Ale nechtil odílec jeho, nebo se bál velmi. A pochytil Saul meè, nalehl na něj. ⁵ Tedy vida odílec jeho, že umøel Saul, nalehl i on na meè a umøel. ⁶ A tak umøel Saul i tøi synové jeho, a všechna èeled jeho spolu zemøeli. ⁷ Když pak uzøeli všickni muži Izraelští, kteøíž bydlili za tím údolím, že utekli Izraelští, a

že zemøeli Saul i synové jeho, opustivše místa svá, též utíkali. I pøišli Filistinští a bydlili v nich. ⁸ Potom nazejtøí pøišli Filistinští, aby zloupili pobité. I našli Saule a syny jeho, ležící na hoøe Gelboe. ⁹ A svlékøe ho, vzali hlavu jeho i odíní jeho, a poslali po zemi Filistinské vùkol, aby to ohláøeno bylo modlám jejich i lidu. ¹⁰ Složili také i odíní jeho v chrámì boha svého, hlavu pak jeho pøibili v chrámì Dágon. ¹¹ Tedy uslyøavøe všickni v Jábes Galád všecko, což uèinili Filistinští Saulovi, ¹² Zdvihli se všickni muži silní a vzali tilo Saulovo, a tila synù jeho, a pøinesli je do Jábes. A pochovavøe kosti jejich pod jedním dubem v Jábes, postili se sedm dní. ¹³ A tak umøel Saul pro pøestoupení své, jímž byl pøestoupil proti Hospodinu, totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostøíhal, a že se také radil s duchem viøtím, doptávaje se ho, ¹⁴ A nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej, a pøenesl království na Davida syna Izai.

11

¹ Nebo shromáždivøe se všickni Izraelští k Davidovi do Hebronu, øekli: Aj, my kost tvá a tilo tvé jsme. ² Ano pøedeølých èasù, když byl Saul králem, ty jsi vyvedl i pøivedl Izraele, a nadto øekl Hospodin Bùh tvùj tobì: Ty pásti budeø lid mùj Izraelský, a ty budeø vývoda nad lidem mým Izraelským. ³ Pøišli také všickni starøí Izraelští k králi do Hebronu, a uèinil s nimi David smlouvu v Hebronu pøed Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem, podle slova Hospodinova skrze Samuele. ⁴ Táhl pak David a všecken lid Izraelský k Jeruzalému, (jenž bylo Jebus, nebo tam byli Jebuzejští obyvatelé té zemi). ⁵ I mluvili obyvatelé Jebus Davidovi: Nevejdeø sem. Ale David vzal hrad Sion, to jest místo Davidovo. ⁶ Nebo byl øekl David: Kdož by koli nejprve porazil Jebuzea, bude pøedním a knížetem. Protož vstoupil nejprve Joáb syn Sarvie, a uèinil pøedním. ⁷ Potom bydlil David na tom hradì, proèež nazvali jej místem Davidovým. ⁸ I vystavil místo vùkol a vùkol, od Mello až do okolku, Joáb pak opravil ostatek místa. ⁹ A tak David èím dále tím více prospíval a rostl; nebo Hospodin zástupù byl s ním. ¹⁰ Tito pak jsou pøední z udatných, kteréž mìl David, ježto se zmužile pøieinili s ním o království jeho se vším Izraelem, aby ho za krále vyzdvihli podle slova Hospodinova nad Izraelem. ¹¹ Tento jest poèet silných, kteréž mìl David: Jasobam syn Chachmonùv, pøední z vùdcù. Ten pozdvihl kopí svého proti tøm stùm, a zbil je pojednou. ¹² Po ním též Eleazar syn Dodi Achochitského. On byl jeden z tich tøí udatných. ¹³ Ten byl s Davidem v Pasdammim, když se Filistinští sebrali k boji. A byl tu díl rolí poseté jeèmenem, a lid byl utekl pøed Filistinskými. ¹⁴ I zastavili se u prostøed toho dílu, a obdrželi jej, porazivøe Filistinské. A vysvobodil Hospodin lid vysvobozením velikým. ¹⁵ Ti také tøi ze tøidcítí pøedních sstoupili k skále k Davidovi do jeskynì Adulam, když vojsko Filistinských leželo v údolí Refaim. ¹⁶ (Nebo David tehdaž bydlil v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl tehdaž u Betléma.) ¹⁷ Pohnul se pak David žádostí, a øekl: Ó by mi nikdo dal pítí vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány. ¹⁸ A protož probivøe se ti tøi skrze vojsko Filistinských, navážili vody z èisterny Betlémské, kteráž jest u brány, a nabraøe, pøinesli k Davidovi. David pak nechtìl jí pítí, ale vylil ji v obìt Hospodinu, ¹⁹ A øekl: Nedejž mi toho, Bože mùj, abych to uèiniti mìl. Zdali krev mužù tich pítí budu, kteøíž se opovážili života svého? Nebo s opovážením života svého pøinesli ji. I nechtìl jí pítí. To uèinili ti tøi silní. ²⁰ Potom Abizai bratr Joábùv byl pøední mezi tømí, a ten také pozdvihl kopí svého proti tøm stùm, i pobil je, a byl z tich tøí nejslovoutnìjší. ²¹ Z tich tøí nad druhé dva jsa nejvzácnìjší, byl knížetem jejich, a však oním prvním nebyl rovný. ²² Banaiáš také syn Joiadùv, syn muže udatného, velikých èinù, z Kabsael, ten zabil dva reky Moábské. Tentýž

sstoupiv, zabil lva v jámì, když byl snìh. ²³ Ten také zabil muže Egyptského zvýší pìti loket. A àekoli mìl Egyptský ten v ruce kopí, jako vratidlo tkadlcovské, však šel k nìmu s holí, a vytrh kopí z ruky Egyptského, zabil jej kopím jeho. ²⁴ To uèinil Banaiáš syn Joiadùv, kterýž také slovoutný byl mezi tìmi tìmi silnými. ²⁵ A àe byl mezi tìdci slavný, však onìm tìm se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými. ²⁶ Udatní rytíři také i tito: Azael bratr Joábùv, Elchanan syn Dodùv Betlémský, ²⁷ Sammot Charodský, Chelez Pelonský, ²⁸ Híra syn Ikeš Tekoitský, Abiezer Anatotský, ²⁹ Sibbechai Chusatský, Ilai Achochský, ³⁰ Maharai Netofatský, Cheleb syn Baany Netofatský, ³¹ Ittai syn Ribai z Gabaa synù Beniaminových, Banaiáš Faratonský, ³² Churai od potoku Gás, Abiel Arbatský, ³³ Azmavet Bacharomský, Eliachba Salbonský, ³⁴ Synové Chasem Gizonského, Jonatan syn Sage Hararského, ³⁵ Achiam syn Sacharùv Hararský, Elifal syn Urùv, ³⁶ Hefer Mecheratský, Achiáš Pelonský, ³⁷ Chezro Karmelský, Narai syn Ezbai, ³⁸ Joel bratr Nátanùv, Mibchar syn Geri, ³⁹ Zelek Ammonský, Nacharai Berotský, odìnec Joába syna Sarvie, ⁴⁰ Híra Itrejský, Gareb Itrejský, ⁴¹ Uriáš Hetejský, Zabad syn Achlai, ⁴² Adina syn Sizùv Rubenský, kníže nad Rubenskými, a s ním jiných tìdci, ⁴³ Chanan syn Maachùv, a Jozafat Mitnejský, ⁴⁴ Uziáš Asteratský, Sama a Johiel, synové Chotama Aroerského, ⁴⁵ Jediael, syn Simri, a Jocha bratr jeho Tizejský, ⁴⁶ Eliel Machavimský, a Jeribai a Josaviáš synové Elnámovi, a Itma Moábský, ⁴⁷ Eliel, a Obéd, a Jaasiel z Mezobaia.

12

¹ Tito pak jsou, kteříž pøišli k Davidovi do Sicelechu, když se ještì kryl pøed Saulem synem Cis, a ti byli mezi udatnými, pomocníci boje, ² Nosíce luèišti, a bojující pravicí i levicí kamením i støelami z luèišti, a byli z bratøí Saulových, z pokolení Beniaminova: ³ Kníže Achiezer a Joas, synové Semmaa Gabatského, a Jeziel a Felet, synové Azmavetovi, Beracha, a Jéhu Anatotský, ⁴ A Ismaiáš Gabaonitský, silný mezi tìdci, kterýž byl nad tìdci, Jeremiáš, Jachaziel, Jochanan a Jozabad Gederatský, ⁵ A Eluzai, Jerimot, Bealiáš, Semariáš, a Sefatiáš Charufský, ⁶ Elkána, Isiáš, Azareel, Joezer a Jasobam, Chorejšti, ⁷ A Joela a Zebadiáš synové Jerochamovi z Gedor. ⁸ Též i z pokolení Gádova utekli k Davidovi k pevnosti na pouš¹, muži udatní, muži zpùsobní k boji, užívající štítu a pavézy, jichžto tváøi jako tváøi lvové, a podobní srnám na horách v rychlosti: ⁹ Ezer první, Abdiáš druhý, Eliab tøetí, ¹⁰ Mismanna ètvrtý, Jeremiáš pátý, ¹¹ Attai šestý, Eliel sedmý, ¹² Jochanan osmý, Elzabad devátý, ¹³ Jeremiáš desátý, Machbannai jedenáctý. ¹⁴ Ti byli z synù Gádových, knížata vojska, jeden nad stem menší, a vìtší nad tisícem. ¹⁵ Ti jsou, kteříž pøepravili se pøes Jordán mìsíce prvního, àekoli se byl vylil ze všech bøehù svých, a zahnali všechny z údolí na východ i na západ. ¹⁶ Pøišli také níkteøí z synù Beniaminových a Judových k pevnosti Davidovi. ¹⁷ I vyšel jim David vstøíc, a mluvì, øekl jim: Jestliže z pøìèiny pokoje jdete ke mnì, abyste mi pomáhali, i mé srdce také s vámi se sjednotí; pakli k vyzrazení mne nepøátelùm mým, (ješto není nepravosti pøi mnì), popatøiž Bùh otcù našich a tresci. ¹⁸ Duch pak posílil Amazu pøedního mezi hejtmany, i øekl: Tobì, ó Davide, a tìm, jenž s tebou jsou, synu Izai, pokoj; pokoj tobì, pokoj i pomocníkùm tvým. Tobì¹ zajisté pomáhá Bùh tvůj. A tak pøijal je David, a postavil je mezi knížaty houfù. ¹⁹ Nadto i z pokolení Manassesova odstoupili k Davidovi, když táhl s Filistinskými k boji proti Saulovi, ale nepomáhali jim. Nebo uradivše se, propustili ho zase knížata Filistinská, økouce: S nebezpeèenstvím hrdel našich odstoupil by ku pánu svému Saulovi. ²⁰ Takž když táhl do Sicelechu, odstoupili k nìmu níkteøí z pokolení Manassesova: Adnach, Jozabad, Jediael, Michael, Jozabad, Elihu, a Zilletai, hejtmáné nad tisíci v pokolení Manassesovu. ²¹ Ti také pomáhali Davidovi

s houfy jeho; nebo udatní byli všickni, proěťž byli knížaty v jeho vojšti. ²² Anobřž každého dne pøibývalo jich Davidovi ku pomoci, až bylo vojsko veliké, jako vojsko Boží. ²³ Tento pak jest počet vývod zpùsobných k boji, kteøíž pøišli k Davidovi do Hebronu, aby obrátili království Saulovo k nìmu podlé slova Hospodinova. ²⁴ Z synù Judových, nosících pavézy a kopí, šest tisíc a osm set zpùsobných k boji. ²⁵ Z synù Simeonových, udatných mužù k boji, sedm tisíc a sto. ²⁶ Z synù Lévi ètyøi tisíce a šest set. ²⁷ Joiada také vývoda synù Aronových, a s ním tøi tisíce a sedm set. ²⁸ A Sádoch mládenec rek udatný, a z domu otce jeho knížat dvamecítma. ²⁹ A z synù Beniaminových, bratøí Saulových tøi tisíce; nebo ješti množství jiných drželi stráž domu Saulova. ³⁰ Z synù též Efraimových dvadcti tisíc a osm set. Ti byli rekové udatní, muži slovoutní v èeledech otcù svých. ³¹ Z polovice pak pokolení Manassesova osmnáct tisíc, kteøíž vyèteni byli ze jména, aby pøišli a ustanovili Davida za krále. ³² Z synù také Izacharových, znajících a rozumìjících èasùm, tak že vidili, co by mìl èiniti lid Izraelský, knížat jejich dvì stì, a všickni bratøí jejich èinili podlé rèení jejich. ³³ Z synù Zabulon vycházejících na vojnu, vycvièených v bitvì všelijakými nástroji váleènými, padesáte tisíc, a ku potýkání se v šiku bez choulostivosti srdce. ³⁴ Z Neftalíмова pak pokolení knížat tisíc, a s nimi pavézníkù a kopidlníkù tøidcti a sedm tisíc. ³⁵ Z pokolení Dan, zpùsobných k boji, osm a dvadcti tisíc a šest set. ³⁶ A z pokolení Asserova, kteøíž zpùsobní byli k boji, a umìli v šikování se k bitvì, ètyøidcti tisíc. ³⁷ A z Zajordání, totiž z Rubenských a Gádských, a z polovice pokolení Manassesova, pøišli se všemi nástroji váleènými sto a dvadcti tisíc. ³⁸ Všickni ti muži bojovní, umìli v šiku, úmyslem upøímým pøišli do Hebronu, aby ustanovili Davida za krále nade vším lidem Izraelským. Nýbrž i všickni ostatní Izraelští srdce jednoho byli, aby za krále ustanovili Davida. ³⁹ I byli tu s Davidem tøi dni, jedouce a pijíce, nebo jim byli pøipravili bratøí jejich. ⁴⁰ Ano i ti, kteøíž jim blízcí byli až k Izachar a Zabulon a Neftalím, pøinášeli chleba na oslích a na velbloudích, i na mezcích a na volích, potravu, mouku, fiku a hroznù sušených, vína, oleje, volù, a ovcí v hojnosti. Nebo radost byla v lidu Izraelském.

13

¹ David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s setníky a se všemi vývodami. ² A øekl David všemu shromáždíní Izraelskému: Jestliže se vám líbí, a jestli to od Hospodina Boha našeho, rozešleme posly k bratøím našim pozùstalým do všech zemí Izraelských, a též knížím a Levitùm do míst a pøedmístí jejich, a nech¹ se shromáždí k nám, ³ Abychom zase k nám pøivezli truhlu Boha našeho; nebo jsme jí nehledali ve dnech Saulových. ⁴ I øeklo všecko množství, aby se tak stalo; nebo líbila se ta víc všemu lidu. ⁵ Protož shromáždil David všecken lid Izraelský od Nílu Egyptského, až kudy se vchází do Emat, aby pøivezli truhlu Hospodinovu z Kariatjeharim. ⁶ A tak vstoupil David a všecken lid Izraelský do Bála, v Kariatjeharim, kteréž jest v Judstvu, aby pøenesli odtud truhlu Boha Hospodina, sedícího nad cherubíny, jehož se jméno vzývá. ⁷ I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, Uza pak a Achio spravovali vůz. ⁸ Ale David a všecken lid Izraelský hrali pøed Bohem ze vsí síly, v zpívích na harfy, na loutny, na bubny, na cymbály a na trouby. ⁹ A když pøišli až k humnu Kídon, vztáhl Uza ruku svou, aby pozdržel truhly; nebo uchýlili se volové. ¹⁰ Protož rozhnìval se Hospodin na Uzu a zabil jej, proto že vztáhl ruku svou k truhle; a umøel tu pøed Bohem. ¹¹ Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak pøísni oboøil na Uzu. I nazval to místo Perez Uza až do tohoto dne. ¹² A boje se David Boha v ten den, øekl: Kterakž mám k sobì pøivezti truhlu Boží? ¹³ Proěťž nepøenesl David truhly k sobì do místa Davidova, ale obrátil ji do domu Obededoma

Gittejského. ¹⁴ I pozůstala truhla Boží mezi èeledí Obededomovou, v domì jeho za tòi mìsíce, a požehnal Hospodin domu Obededomovu a všem vícem jeho.

14

¹ Potom poslal Chíram král Tyrský posly k Davidovi, a dõví cedrového a zedníky i tesaøe, aby stavili jemu dùm. ² I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský. ³ Pojal pak David ještě ženy v Jeruzalémì, a zplodil David více synù a dcer. ⁴ A tato jsou jména tìch, kteøíž se jemu zrodili v Jeruzalémì: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, ⁵ Též Ibchar, Elisua, Elfelet, ⁶ Za tím Noga, Nefeg, Jafia, ⁷ Elisama, Beeliada a Elifelet. ⁸ V tom uslyšavše Filistinští, že by pomazán byl David za krále nade vším Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledatí Davida. O èemž uslyšav David, vytáhl proti nim. ⁹ Nebo když Filistinští pøišli, a rozprostøeli se v údolí Refaim, ¹⁰ Radil se David s Bohem, øka: Potáhnu-li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou? Odpovìdìl jemu Hospodin: Táhnì, a dám je v ruku tvou. ¹¹ Tedy vtrhli do Balperazim. I porazil je tam David a øekl: Protrhl¹ jest Bùh nepøátely mé rukou mou, jako vody protrhují bøehy. A protož nazváno jméno místa toho Balperazim. ¹² Nebo nechali tam bohù svých. I pøikázal David, aby je spálili. ¹³ Ale Filistinští sebravše se znovu, rozprostøeli se v tom údolí. ¹⁴ Proèež David radil se opìt s Bohem. I øekl jemu Bùh: Nepøistupuj k nim po zadu; odvrá¹ se od nich, abys na nì trefil naproti moruším. ¹⁵ A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy vytáhneš k bitví; nebo vyšel Bùh pøed tebou, aby porazil vojska Filistinská. ¹⁶ I uèinil David tak, jakž mu byl pøikázal Bùh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera. ¹⁷ A tak rozešla se povìst o Davidovi do všech zemí, a zpùsobil Hospodin to, že se ho báli všickni národové.

15

¹ Když pak sobì nastavìl domù v mìstì Davidovì, a pøipravil místo pro truhlu Boží, a roztáhl jí stánek, ² Tehdy øekl David: Nemá¹ nositi žádný truhly Boží kromì Levítù, ty zajisté vyvolil Hospodin, aby nosili truhlu Boží, a aby pøisluhovali jemu až na vïky. ³ Protož shromáždil David všecken lid Izraelský do Jeruzaléma, aby pøenesl truhlu Hospodinovu na místo její, kteréž jí byl pøipravil. ⁴ Shromáždil také David syny Aronovy a Levíty. ⁵ Z synù Kahat byli Uriel kníže, a bratøi jeho sto a dvadecetì. ⁶ Z synù Merari Asaiáš kníže, a bratøi jeho dvì stì a dvadecetì. ⁷ Z synù Gersomových Joel kníže, a bratøi jeho sto a tøidcetì. ⁸ Z synù Elizafanových Semaiáš kníže, a bratøi jeho dvì stì. ⁹ Z synù Hebronových Eliel kníže, a bratøi jeho osmdesát. ¹⁰ Z synù Uzielových Aminadab kníže, a bratøi jeho sto a dvanáct. ¹¹ Tedy povolal David Sádocha a Abiataru, kníží, též i Levítù: Uriele, Asaiáše, Joele, Semaiáše, Eliele a Aminadaba, ¹² A øekl jim: Vy jste pøední z otcovských èeledí mezi Levíty, posvì¹te sebe i bratøi svých, abyste vnesli truhlu Hospodina Boha Izraelského tu, kdež jsem jí pøipravil. ¹³ Nebo že spoèátku ne vy jste spravovali toho, oboøil se Hospodin Bùh náš na nás; nebo jsme ho nehledali náležitì. ¹⁴ I posvìtili se kníží i Levítové, aby pøenesli truhlu Hospodina Boha Izraelského. ¹⁵ A nesli synové Levítù truhlu Boží, jakož byl pøikázal Mojžíš, podlé slova Hospodinova, na ramenou svých na sochoøích. ¹⁶ Øekl také David pøedním z Levítù, aby ustanovili z bratøi svých zpíváky s nástroji muzickými, loutnami, harfami a cymbály, aby zvuèeli, povyšující hlasu s radostí. ¹⁷ Takž ustanovili Levítové Hémana syna Joelova, a z bratøi jeho Azafa syna Berechiášova, a z synù Merari bratøi jejich Etana syna Kusaiova. ¹⁸ A s nimi bratøi jejich z druhého poøádku: Zachariáš, Béna, Jaaziele, Semiramota, Jechiele, Unni, Eliaba, Benaiáš, Maaseiáš, Mattitiáš, Elifele, Mikneiáš, Obededoma a Jehiele, vrátne. ¹⁹ Nebo zpíváci Héman, Azaf a Etan hrali hlasitì na cymbálích mìdiných, ²⁰ A

Zachariáš, Aziel, Semiramot, Jechiel, Unni, Eliab, Maaseiáš a Benaiáš na loutnách, při zpěvu vysokém. ²¹ A Mattitiáš, Elifele, Mikneiáš, Obededom, Jehiel a Azaziáš hráli na harfách při zpěvu nízkém. ²² Chenaniáš pak, přední z Levitů nesoucích truhlu, spravoval, jak by nésti mli; nebo byl umlý. ²³ Berechiáš pak a Elkána byli vrátní u truhly. ²⁴ Sebaniáš také a Jozafat, Natanael, Amazai, Zachariáš, Benaiáš a Eliezer kníží, troubili na trouby před truhlou Boží; ale Obededom a Jechiáš byli též vrátní u truhly. ²⁵ A tak vypravil se David a starší Izraelští a hejtmané, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z domu Obededomova s veselím. ²⁶ I stalo se, poněvadž Bůh pomáhal Levitům nesoucím truhlu smlouvy Hospodinovy, že obitovali sedm volů a sedm beranů. ²⁷ David pak odin byl pláštěm kmentovým, tolikéž všickni Levitové, kteříž nesli truhlu, i zpíváci, i Chenaniáš, správce nesoucích, mezi zpíváky. Ml také David na sobě efod lněný. ²⁸ Takž všecken lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy Hospodinovy s plésáním a zvukem trouby, a pozaunů a cymbálů, a hráli na loutny a na harfy. ²⁹ Když pak truhla smlouvy Hospodinovy vcházela do města Davidova, Míkol dcera Saulova vyhlédla z okna, a viduci krále Davida poskakujícího a plésajícího, pohrdla jím v srdci svém.

16

¹ A když přinesli truhlu Boží a postavili ji u prostřed stánku, kterýž jí byl rozbil David, tedy obitovali obiti zápalné a obiti pokojné před Bohem. ² Zatím dokonav David obitování obití zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodinovu. ³ Rozdílil také všechnim mužům Izraelským, od muže až do ženy, jednomu každému po pecnu chleba a kusu masa, a i láhvi. ⁴ Potom postavil před truhlou Hospodinovou služebníky z Levitů k připomínání, k vyznávání a k chválení Hospodina Boha Izraelského. ⁵ Azaf byl přední, a druhý po něm Zachariáš, Jehiel, Semiramot, Jechiel, Mattitiáš, Eliab, Benaiáš, Obededom a Jehiel. Ti na nástrojích, na loutnách a harfách, ale Azaf na cymbálích hrál. ⁶ Benaiáš pak a Jachaziel kníží s trubami byli ustaviěni před truhlou smlouvy Boží. ⁷ Teprv toho dne ponejprvé nařídil David, aby slaven byl Hospodin zpěvem tímto od Azafa a bratří jeho: ⁸ Slavte Hospodina, zvěstujte jméno jeho, a oznamujte mezi národy skutky jeho. ⁹ Zpívejte a žalmy prozpívujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho. ¹⁰ Chlubte se v svatém jménu jeho, vesel se srdce těch, jenž hledají Hospodina. ¹¹ Hleďte Hospodina i síly jeho, hleďte tváři jeho ustaviěni. ¹² Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho, i na soudy úst jeho. ¹³ Ó sími Izraele, služebníka jeho, ó synové Jákobovi, vyvolení jeho, ¹⁴ On¹ jest Hospodin Bůh náš, na vší zemi soudové jeho. ¹⁵ Rozpomínejte se ustaviěni na smlouvu jeho, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení, ¹⁶ Kterouž učinil s Abrahamem, a na přísahu jeho Izákovi. ¹⁷ A vystavil ji Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věnou, ¹⁸ Pravi: Tobě dám zemi Kananejskou za provazec vládaství vašeho, ¹⁹ Ačkoli vás byl malý počet, a máliěko byli jste v ní pohostinu. ²⁰ A přecházeli od národu do národu, a z království k jinému lidu. ²¹ Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, ůka: ²² Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečíte nic zlého. ²³ Zpívejte Hospodinu všechna země, zvěstujte den po dni spasení jeho. ²⁴ Vypravujte mezi pohany slávu jeho, a mezi všemi národy divy jeho. ²⁵ Nebo veliký jest Hospodin, a chvalitebný náramně, hroznější nade všechny bohy. ²⁶ Všickni zajisté bohové národů jsou modly, Hospodin pak nebesa učinil. ²⁷ Sláva a jasnost před ním, síla a veselí na místi jeho. ²⁸ Vzdejte Hospodinu čeledi národů, vzdejte Hospodinu slávu i moc. ²⁹ Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary a přidejte před oblíbeného jeho, a sklánějte se před Hospodinem v okrase svatosti. ³⁰ Bojte se oblíbeného jeho všickni

obyvatelé zemi, a bude¹ upevněn okršlek zemi, aby se nepohnul. ³¹ Veseliti se budou nebesa, a plésati bude zemi, a očeknou mezi pohany: Hospodin kraluje. ³² Zvuk vydá moře, i což v něm jest, veseliti se bude pole i vše, což jest na něm. ³³ Tedy prozpívovati bude dříví lesní před Hospodinem, nebo¹ se béře, aby soudil zemi. ³⁴ Oslavujte Hospodina, neb dobrý jest, nebo na věky milosrdenství jeho. ³⁵ A rcete: Zachovej nás, Bože spasení našeho, a shromažď nás, a vytrhni nás z pohanů, abychom slavili svaté jméno tvé, a chlubili se v chvále tvé. ³⁶ Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků a až na věky. I řekl všecken lid: Amen, i Halelujah. ³⁷ I nechal tu David před truhlou smlouvy Hospodinovy Azafa a bratři jeho, aby půsluhovali před truhlou ustavičně podle povinnosti dne každého. ³⁸ Též i Obededoma s bratři jejich, osob šedesáte osm, Obededoma, pravím, syna Jedutunova, a Chosi, aby vrátní byli. ³⁹ Sádocha také kníže a bratři jeho za kníží nechal před příbytkem Hospodinovým na výsosti, kteráž byla v Gabaon, ⁴⁰ Aby obitovali zápalý Hospodinu na oltáři zápalu ustavičně, ráno i večer, podle všeho, což psáno jest v zákoně Hospodinovi, jež vydal Izraelovi. ⁴¹ A s nimi nechal Hémana a Jedutuna a jiných vybraných, kteříž vyvěteni byli zejména, aby vzdávali chválu Hospodinu, proto že na věky trvá milosrdenství jeho. ⁴² Tím také, totiž Hémanovi a Jedutunovi, nechal trub a cymbálů, aby zvučeli, i jiných nástrojů muziky Boží, syny pak Jedutunovy postavil u vrat. ⁴³ A tak rozešel se všecken lid, jeden každý do domu svého; David též navrátil se, aby požehnání dal domu svému.

17

¹ I stalo se, když bydlil David v domě svém, že řekl Nátanovi proroku: Aj, já přebývám v domě cedrovém, truhla pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami. ² I řekl Nátan Davidovi: Cožkoli jest v srdci tvém, učiň; nebo Bůh s tebou jest. ³ Potom té noci stalo se slovo Boží k Nátanovi, okoucí: ⁴ Jdi a řci Davidovi služebníku mému: Toto dí Hospodin: Ne ty staviti mi budeš dům k bydlení, ⁵ Poněvadž jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale procházel jsem se z stánku do stánku, také i vni kromi příbytku. ⁶ Nadto kudyž jsem koli chodil se vším Izraelem, zdali jsem slovo řekl kterému z soudců Izraelských, (jimž jsem přikázal, aby pásli lid můj), óka: Proč jste mi neustavili domu cedrového? ⁷ Protož nyní toto řiž služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Já jsem tě vzal z ovčince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelského. ⁸ A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obrátil, všechny také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil¹ jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na zemi. ⁹ Ano i lidu svému Izraelskému způsobil jsem místo, a vštípl jej tu. I bude bydleti na místě svém, a nepohne se více, aniž na něj dotíratí budou lidé nešlechtní, jako prvé, ¹⁰ Hned od toho času, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem ponížil všech nepřátel tvých; nyníž oznamuji¹, že Hospodin sám vystaví tobě dům. ¹¹ Nebo když se vyplní dnové tvoji, abys šel za otci svými, vzbudím sími tvé po tobě, kteréž bude z synů tvých, a utvrdím království jeho. ¹² On¹ mi ustaví dům, a já utvrdím trůn jeho až na věky. ¹³ Já budu jemu otcem, a on mi bude synem, a milosrdenství svého neodejmu od něho, jako jsem je odjal od toho, kterýž byl před tebou. ¹⁴ Ale postavím jej v domě svém a v království svém až na věky, a trůn jeho bude nepohnutelný až na věky. ¹⁵ Podle všech slov těchto, a podle všeho vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi. ¹⁶ Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem, a řekl: Kdož jsem já, ó Hospodine Bože, a jaký jest dům můj, že jsi mne tak zvýšil? ¹⁷ Anobrž i to jsi za málo u sebe položil, ó Bože, protože jsi zamluvil se o domu služebníka svého i na dlouhé časy, a popatřil jsi na mne, jako na osobu člověka vzácného, Hospodine Bože. ¹⁸ Což ještě více mluviti má David před tebou o zvelebení služebníka tvého? Ty jistě znáš služebníka svého.

¹⁹ Hospodine, pro služebníka svého a podle srdce svého èiníš velikou vìc tuto, abys v známost uvedl všechny pøeveliké vìci. ²⁰ Hospodine, není¹ tobì rovného, anobrž není žádného Boha kromì tebe, podle toho všeho, jakž jsme slýchali ušima svýma. ²¹ Nebo kde jest který národ na zemi, jako lid tvůj Izraelský, jehož by Bùh šel, aby vykoupil sobì lid a dobyl sobì jména, èinì veliké a hrozné vìci, vyháníje pøed tváøí lidu svého, kterýž jsi vykoupil z Egypta, pohany? ²² Zvolil jsi zajisté lid svùj Izraelský sobì za lid až na vìky, a ty, Hospodine, sám jsi jejich Bohem. ²³ Nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi zamluvil se služebníku svému a domu jeho, budiž jisté až na vìky, a uèiò tak, jakž jsi mluvil. ²⁴ Budiž, pravím, jisté, tak aby velebeno bylo jméno tvé až na vìky, a øíkáno: Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, jest Bùh nad Izraelem, a dùm Davida služebníka tvého a¹ jest nepohnutelný pøed oblíèejem tvým. ²⁵ Nebo ty, Bože můj, zjevil jsi služebníku svému, že mu ustavíš dùm, a protož smìl služebník tvůj modliti se pøed tebou. ²⁶ A tak, ó Hospodine, ty jsi sám Bùh, a mluvil jsi o služebníku svém dobré vìci tyto. ²⁷ Nyní tedy ráèil jsi požehnati domu služebníka svého, aby trval na vìky pøed oblíèejem tvým; nebo jsi ty, Hospodine, požehnal, i bude¹ požehnaný na vìky.

18

¹ Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je, a vzal Gát i vesnice jeho z ruky Filistinských. ² Porazil také i Moábské, a uèinìni jsou Moábští služebníci Davidovi, a dávali jemu plat. ³ Porazil též David Hadarezera krále Soba v Emat, když byl vytáhl, aby opanoval øeku Eufrates. ⁴ A pobral mu David tisíc vozù, a sedm tisíc jízdných, a dvaceti tisíc mužù piších, a zpodøezoval David žily všechnìm koòùm vozníkùm. Toliko zanechal z nich ke stu vozùm. ⁵ Pøitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadarezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecìtma tisíc mužù. ⁶ Tedy osadil David Syrii Damašskou. I uèinìni jsou Syrští služebníci Davidovi, dávající plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ⁷ Pobral také David štíty zlaté, kteréž mìli služebníci Hadarezerovi, a pøinesl je do Jeruzaléma. ⁸ Z Tibchat též a z Chun, mìst Hadarezerových, nabral David mìdi velmi mnoho, z kteréž potom slil Šalomoun moøe mìdiné, a sloupy i nádoby mìdiné. ⁹ A když uslyšel Tohu král Emat, že porazil David všechno vojsko Hadarezera krále Soba, ¹⁰ Poslal Adorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil pøátelsky, a spolu se s ním radoval z toho, že bojoval s Hadarezerem, a porazil ho; (nebo válèil Tohu s Hadarezerem). Kterýžto pøinesl všelijaké nádoby zlaté a støíbrné i mìdiné. ¹¹ Ty také obìtoval král David Hospodinu s støíbrem a zlatem, kteréhož byl nabral ze všech národù, z Idumejských, z Moábských, z synù Ammon, z Filistinských, i z Amalechitských. ¹² Abizai také syn Sarvie porazil Idumejských v údolí solnatém osmnácte tisíc. ¹³ Protož i nad Idumejskými postavil stráž, a uèinìni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil. ¹⁴ A tak kraloval David nade vším Izraelem, a èinil soud a spravedlnost všemu lidu svému. ¹⁵ Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludùv byl kancléøem. ¹⁶ Sádoch také syn Achitobùv a Abimelech syn Abiatarùv byli knížími, a Susa byl písáøem. ¹⁷ Banaiáš pak syn Joiadùv byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty pøi králi.

19

¹ Stalo se zatím, že umøel Náhas král Ammonitský, a kraloval syn jeho místo nìho. ² I øekl David: Uèiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, nebo uèinil otec jeho milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David posly, aby ho potìšili pro otce jeho. I pøišli služebníci Davidovi do zemì synù Ammon k Chanunovi, aby ho tišili.

³ Tedy øekla knížata Ammonitská Chanunovi: Což¹ se zdá, že David èiní poctivost otci tvému, že poslal k tobì, kteøíž by ti potíšili? Zdali ne proto, aby shlédli a vyšpehovali, i podvrátili zemi tuto, pøišli služebníci jeho k tobì? ⁴ Proèež Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil je a zustøihoval roucha jejich polovici až do rozkrokù, a propustil je. ⁵ Tedy odešli nikteøí, a oznámili Davidovi o tìch mužích. I poslal proti nim, (nebo byli muži ti zlehèeni velice), a rozkázal jim král: Pobuíte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše; potom se navrátíte. ⁶ Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslal Chanun a synové Ammon tisíc høiven støíbra, aby sobì najali ze mzdy z Mezopotamie a z Syrie Maacha a z Soba vozù a jezdcù. ⁷ A najali sobì ze mzdy tøidceti a dva tisíce vozù, a krále Maachu i lid jeho. Kteøížto pøitáhše, položili se s vojskem naproti Medaba. Ammonitští také shromáždivše se z míst svých, pøitáhli k té bitvì. ⁸ Což uslyšav David, poslal Joába se vším vojskem udatných. ⁹ A tak vytáhše Ammonitští, sšikovali se k boji u brány místa toho. Králové pak, kteøíž byli pøitáhli, byli zvláštì na poli. ¹⁰ A protož vida Joáb proti sobì sšikovaný lid z pøedu i z zadu, vybrav nikteré ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským. ¹¹ Ostatek pak lidu dal pod správu Abizaie bratra svého, a sšikovali se proti Ammonitským. ¹² I øekl Joáb: Jestliže Syrští budou mne silnìjší, pøispìješ mi na pomoc; pakli Ammonitští silnìjší budou tebe, já pomohu tobì. ¹³ Posiliž se, a zmužile se mìjme, bojujíce za lid náš a za místa Boha našeho, Hospodin však, což mu se dobøe líbí, nech¹ uèiní. ¹⁴ Takž pøistoupil Joáb i lid, kterýž pøi nim byl, k bitvì proti Syrským. Ale oni utekli pøed ním. ¹⁵ V tom Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli také i oni pøed Abizaiem bratrem jeho, a ušli do místa. Joáb též navrátil se do Jeruzaléma. ¹⁶ A tak vidouce Syrští, že jsou poraženi od Izraelských, poslali posly, a vyvedli Syrské, kteøíž bydlejí za øekou, a Sofach kníže vojska Hadarezerova vedl je. ¹⁷ I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždiv všecken lid Izraelský, pøepravil se pøes Jordán, a pøitáhl k nim, a sšikoval vojsko proti nim. A když sšikoval David vojsko proti Syrským k bitvì, bojovali s ním. ¹⁸ Tedy utekli Syrští pøed Izraelem. I porazil David z Syrských sedm tisíc vozù, a ètyøidceti tisíc lidu pìšího, až i Sofacha hejtmána vojska toho zabil. ¹⁹ Proèež když vidìli služebníci Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Davidem, a sloužili jemu. A nechtili více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

20

¹ I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že vedl Joáb lid váleèný, a hubil zemi synù Ammon. A když pøitáhl, oblehl Rabbu; (ale David zùstal v Jeruzalémì). I dobyl Joáb Rabby, a rozboøil ji. ² Tedy sòal David korunu krále jejich s hlavy jeho, a našel, že vážila høivnu zlata. A bylo v ní kamení drahé, i vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též koøisti místa velmi veliké. ³ Lid pak, kterýž v nim byl, vyvedl, a dal je pod pily a brány železné i sekery. A tak uèinil David všechnìm místùm Ammonitským. I navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma. ⁴ Potom pak když trvala válka v Gázer s Filistinskými, tehdy zabil Sibbechai Chusatský Sippaje, kterýž byl zplozený z obrù, i sníženi jsou. ⁵ Byla ještì i jiná válka s Filistinskými, kdežto zabil Elchanan, syn Jairùv, Lachmi bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo døevo jako vratidlo tkadlcovské. ⁶ Opìt byla jiná válka v Gát, a byl tam muž veliké postavy, kterýž mìl po šesti prstech, všech ètyømecítma, a byl i on zplozený z téhož obra. ⁷ Ten když hanìl Izraele, zabil ho Jonata syn Semmaa, bratra Davidova. ⁸ Ti byli synové jednoho obra v Gát, kteøíž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníkù jeho.

21

¹ Satan pak povstal proti Izraelovi, a ponukl Davida, aby seètl lid Izraelský. ² Protož

øekl David Joábovi a knížatùm lidu: Jdìte, seètìte lid Izraelský od Bersabé až do Dan, a oznamte mi, abych vidìl poèet jich. ³ Ale Joáb øekl: Pøidejž Hospodin lidu svého, což ho koli, stokrát více. I zdaliž, pane můj králi, nejsou všickni oni pána mého služebníci? Proè toho vyhledává pán můj? Proè má býti uvedena pokléska na Izraele? ⁴ Ale øeè královská pøemohla Joába. A tak vyšed Joáb, prošel všecken lid Izraelský; potom navrátil se do Jeruzaléma. ⁵ I dal Joáb poèet lidu seèteného Davidovi. A bylo všeho lidu Izraelského jedenáctekrát sto tisíc mužù bojovných, lidu pak Judského ètyøikrát sto tisíc, a sedmdesáte tisíc mužù bojovných. ⁶ Pokolení pak Lévi a Beniaminova nepoèítal mezi ni; nebo v ošklivosti mìl Joáb rozkázání královo. ⁷ Ovšem nelíbila se Bohu ta vìc, protož ranil Izraele. ⁸ I øekl David Bohu: Zhøešil jsem tižce, že jsem to uèinil, ale nyní odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, nebo jsem velmi bláznivì uèinil. ⁹ V tom mluvil Hospodin k Gádovi, proroku Davidovu, øka: ¹⁰ Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojí¹ vìci podávám, vyvol sobì jednu z nich, kterouž¹ bych uèinil. ¹¹ Tedy pøišel Gád k Davidovi a øekl jemu: Toto praví Hospodin: Vol sobì, ¹² Buìto hlad za tøi léta, buì abys za tøi mìsíce kažen byl od protivníkù svých, když by meè nepøátel tvých dotekl se tebe, aneb aby za tøi dni meè Hospodinùv a mor byl v zemi, a andìl Hospodinùv aby hubil po všech konèinách Izraelských. Již tedy viz, co mám odpovìdìti tomu, kterýž mne poslal. ¹³ I øekl David Gádovi: Úzko mi náramnì; nech¹ prosím, upadnu v ruce Hospodinovy, nebo¹ jsou mnohá slitování jeho, jediné a¹ v ruce lidské neupadám. ¹⁴ A tak uvedl Hospodin mor na lid Izraelský, a padlo jich z Izraele sedmdesáte tisíc mužù. ¹⁵ Poslal také Bùh andìla i na Jeruzalém, aby hubil jej. A když hubil, popatøil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I øekl andìlu, kterýž hubil: Dosti¹ jest, zdrž ruku svou. Andìl pak stál podlé humna Ornana Jebuzejského. ¹⁶ Mezi tím pozdvih David oèi svých, uzøel andìla Hospodinova, stojícího mezi zemí a nebem, a meè dobytý v ruce jeho, vztažený proti Jeruzalému. I padl David, ano i starší, odìni jsouce žínìmi, na tváøi své. ¹⁷ A øekl David Bohu: Zdaliž jsem já nerozkázal èísti lidu? A já¹ jsem sám ten, kterýž jsem zhøešil, a pøevelmi jsem zle uèinil, tyto pak ovce co uèinily? Hospodine, Bože můj, nech¹ jest, prosím, ruka tvá proti mnì, a proti domu otce mého, ale proti lidu tvému nech¹ není rána. ¹⁸ Zatím andìl Hospodinùv mluvil k Gádovi, aby øekl Davidovi, aby vstoupì, vzdìlal oltáø Hospodinu na humnì Ornana Jebuzejského. ¹⁹ I vstoupil David podlé øeèi Gádovy, kterouž byl mluvil ve jménu Hospodinovu. ²⁰ A obrátiv se Ornan, uzøel toho andìla, a ètyøi synové jeho s ním skryli se. Ornan pak mlátil pšenici. ²¹ V tom pøišel David k Ornanovi. A pohledìv Ornan, uzøel Davida, a vyšed z humna toho, klanìl se Davidovi až k zemi. ²² Tedy øekl David Ornanovi: Dej mi to místo humna, a¹ vzdìlám na nìm oltáø Hospodinu; za slušné peníze dej mi je, i pøestane rána v lidu. ²³ I øekl Ornan Davidovi: Nech¹ sobì vezme, a uèiní pán můj král, což se mu za dobré vidí. Hle, pøidám i voly tyto k obìti zápalné, a smyky na drva, i pšenici k obìti suché, to všecko dávám. ²⁴ Král pak David øekl Ornanovi: Nikoli, ale radìji koupím je od tebe za slušné peníze; nebo¹ nevezmu, což tvého jest, Hospodinu, aniž budu obìtovati obìti zápalné darem dané. ²⁵ I dal David Ornanovi za to místo zlata ztìží šesti set lotù. ²⁶ A vzdìlal tu David oltáø Hospodinu, a obìtoval zápaly a obìti pokojné, a vzýval Hospodina. Kterýžto vyslyšel ho, spustiv oheò s nebe na oltáø zápalu. ²⁷ I øekl Hospodin andìlu, aby obrátìl meè svůj do pošvy jeho. ²⁸ Toho èasu když uzøel David, že jej vyslyšel Hospodin na humnì Ornana Jebuzejského, obìtoval tu obìti. ²⁹ Nebo stánek Hospodinùv, kterýž byl uèinil Mojžíš na poušti, a oltáø k zápalu toho èasu byl na výsosti v Gabaon. ³⁰ David pak nemohl tam choditi k nìmu, aby hledal Boha, proto že se zhrozil meèe andìla Hospodinova.

22

¹ I øekl David: Toto¹ jest místo domu Hospodina Boha, a toto jest místo oltáøi k zápalu Izraelovi. ² Protož pøikázal David, aby shromáždili cizozemce pøebývající v zemi Izraelské, a ustanovil z nich kameníky, aby tesali kamení k stavení domu Božího. ³ Železa také mnoho na høeby, a na dvěøe k branám i k spojováním, pøipravil David, i mìdi mnoho bez váhy. ⁴ Též i døíví cedrového bez poètu; nebo pøiváželi Sidonští a Tyrští døíví cedrového množství Davidovi. ⁵ Nebo øekl byl David: Šalomoun syn můj mládenèek jest malý, dùm pak vystaven býti má Hospodinu veliký, znamenitý a slovoutný po všech zemích, a protož pøipravím mu nyní potøeb. A tak pøipravil David množství toho pøed smrtí svou. ⁶ Potom povolav Šalomouna syna svého, pøikázal mu, aby vystavil dùm Hospodinu Bohu Izraelskému. ⁷ A øekl David Šalomounovi: Synu můj, uložil jsem byl v srdci svém vystaviti dùm jménu Hospodina Boha svého. ⁸ Ale stala se ke mnì øeè Hospodinova, økoucí: Mnohou jsi krev vylil, a boje veliké jsi vedl; nebudeš staviti domu jménu mému, proto že jsi mnoho krve vylil na zem pøede mnou. ⁹ Aj, syn narodí se tobì, ten¹ bude muž pokojný. Odpoèinutí zajisté dám jemu vùkol pøede všemi nepøátely jeho, proèež Šalomoun slouti bude; nebo pokoj a odpoèinutí dám Izraelovi za dnù jeho. ¹⁰ On¹ ustaví dùm jménu mému, a on bude mì za syna, a já jemu za otce, a upevním trùn království jeho nad Izraelem až na vìky. ¹¹ Protož, synu můj, Hospodin bude s tebou, a š¹astnì¹ se povede, a vystavíš dùm Hospodina Boha svého, jakož mluvil o tobì. ¹² A však dejž tobì Hospodin rozum a moudrost, a ustanoviž ti nad Izraelem, abys ostøíhal zákona Hospodina Boha svého. ¹³ A tehdy¹ se š¹astnì povede, když ostøíhati a èiniti budeš ustanovení a soudy, kteréž pøikázal Hospodin skrze Mojžíše lidu Izraelskému. Posilniž se a zmocni, neboj se, ani lekej. ¹⁴ A aj, já v nevolech svých pøipravil jsem k domu Hospodinovu sto tisícù centnéøù zlata, a støíbra tisíc tisícù centnéøù, mìdi pak a železa bez váhy; nebo toho mnoho jest. Døíví také i kamení pøipravil jsem, a k tomu ostatek pøidáš. ¹⁵ Pøes to máš u sebe hojnì dìlníků, kameníků a zedníků, i tesaøù i jiných zbìhlých ve všelijakém díle. ¹⁶ Zlata, støíbra, mìdi a železa není poètu; snažiž se a dìlej, a Hospodin budiž s tebou. ¹⁷ Pøikázal také David všechnìm knížatùm Izraelským, aby pomáhali Šalomounovi synu jeho, øka: ¹⁸ Zdaliž Hospodin Bùh váš není s vámi, kterýž vám zpùsobil vùkol a vùkol odpoèinutí? Nebo dal v ruku mou obyvatele zemi této, a podmanìna jest zemi Hospodinu a lidu jeho. ¹⁹ Nyní tedy vydejte se srdcem svým a duší svou k hledání Hospodina Boha svého, a pøièiníce se, vystavìjte svatyni Hospodinu Bohu, abyste tam vnesli truhlu smlouvy Hospodinovy, a nádobí Bohu posvìcená do domu vystaveného jménu Hospodinovu.

23

¹ Sstarav se pak David, a jsa pln dnù, ustanovil králem Šalomouna syna svého nad Izraelem, ² A shromáždil všechna knížata Izraelská, i kníží a Levíty. ³ I seètení jsou Levítové od tøidcíletých a výše, a byl poèet jich, vedlé jmen a osob jejich, tøidceti a osm tisícù. ⁴ Z kterýchž postaveno bylo nad dílem domu Hospodinova ètyømecítna tisícù, vladaøù pak a soudcù šest tisícù, ⁵ A vrátných ètyøi tisíce, a ètyøi tisíce chválících Hospodina na nástrojích, kterýchž nadílal k chválení Boha. ⁶ I naøídil David poøádku mezi syny Léví, totiž mezi syny Gerson, Kahat a Merari. ⁷ Z Gersona byli Ladan a Semei. ⁸ Synové Ladan: Kníže Jehiel, Zetam a Joel, ti tøi. ⁹ Synové Semei: Selomit, Oziel a Háran, ti tøi. Ta jsou knížata otcovských èeledí Ladanských. ¹⁰ Synové pak Semei: Jachat, Zina, Jehus a Beria. Ti ètyøi jsou synové Semei. ¹¹ Byl pak Jachat kníže, a Ziza druhý, ale Jehus a Beria ne mnoho mìli synù, a protož v èeledi otcovské za jedny byli poèítáni. ¹² Synové Kahat: Amram, Izar,

Hebron a Uziel, ti ètyøi. ¹³ Synové Amramovi: Aron a Mojžíš. Byl pak oddìlen Aron, aby sloužil v svatyni svatých, on i synové jeho na vïky, a aby kadili pøed Hospodinem, a sloužili jemu, i dobroøeèili ve jménu jeho až na vïky. ¹⁴ Ale synové Mojžíše, muže Božího, poètení jsou v pokolení Lévi. ¹⁵ Synové Mojžíšovi: Gersom a Eliezer. ¹⁶ Synové Gersomovi: Sebuel kníže. ¹⁷ A synové Eliezerovi: Rechabiáš kníže. Nemìl pak Eliezer více synù, ale synové Rechabiášovi rozmnožili se velmi. ¹⁸ Synové Izarovi: Selomit kníže. ¹⁹ Synové Hebronovi: Jeriáš kníže, Amariáš druhé, Jachaziel tøetí, a Jekmaam ètvrté. ²⁰ Synové Uzielovi: Mícha kníže, a Jezia druhý. ²¹ Synové Merari: Moholi a Musi. Synové Moholi: Eleazar a Cis. ²² Umøel pak Eleazar, a nemìl synù, než toliko dcery, kteréž pojali synové Cis, bratøí jejich. ²³ Synové Musi: Moholi a Eder a Jerimot, ti tøi. ²⁴ Ti jsou synové Lévi po èeledech svých, knížata èeledí, kteøíž vyètení byli vedlé poètu jmen a osob, konající dílo v pøisluhování domu Hospodinova od dvadçítiletých a výše. ²⁵ Nebo øekl David: Odpoèinutí dal Hospodin Bùh Izraelský lidu svému, a bydlení bude v Jeruzalémì až na vïky. ²⁶ Ano i Levítové nebudou více nositi stánku, ani kterých nádob jeho k pøisluhování jeho. ²⁷ A tak podle naøizení Davidova nejposledního byvše seètení synové Lévi, poèna od dvadçítiletých a výše, ²⁸ Postavení byli, aby byli ku pomoci synù Aronových, v pøisluhování domu Hospodinova v sídcích, v pokojích a pøi oèiš'ování všeliké vïci svaté, i pøi práci služebnosti domu Božího, ²⁹ Též pøi chlebích posvátných, a pøi bìli k obìtem suchým, pøi koláèích pøesných, a pøi pánvicích a rendlicích, i pøi všeliké míøe a mìøení, ³⁰ A aby stáli každého jitra k slavení a chválení Hospodina, tolikéž i u veèer, ³¹ A pøi všeliké obìti zápalù Hospodinových ve dny sobotní, a na novmisíce a v svátky výroèní v jistém poètu, vedlé øádu jejich ustavièní pøed Hospodinem, ³² A tak aby drželi stráž stánku úmluvy, a stráž svatynì, i stráž synù Aronových, bratøí svých v službì domu Hospodinova.

24

¹ Synù pak Aronových tato jsou zpoøádaní: Synové Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar. ² Ale že umøel Nádab a Abiu pøed otcem svým, a nemìli synù, protož konali úøad knížský Eleazar a Itamar. ³ Kteréž zpoøádal David, totiž Sádocha z synù Eleazarových, a Achimelecha z synù Itamarových, vedlé poètu a øádu jejich v pøisluhování jejich. ⁴ Nalezeno pak synù Eleazarových více pøedních mužù, než synù Itamarových, a rozdílili je. Z synù Eleazarových bylo pøedních po domích otcovských šestnáct, a z synù Itamarových po èeledech otcovských osm. ⁵ I rozdílení jsou losem jedni od druhých, aèkoli byli knížata nad vïcmi svatými, a knížata Boží z synù Eleazarových a z synù Itamarových. ⁶ I popsal je Semaiáš syn Natanaelùv, písaø z pokolení Lévi pøed králem a knížaty, a Sádochem knížem a Achimelechem synem Abiatarovým i knížaty èeledí otcovských mezi knížími a Levíty, tak že dùm otcovský jeden zaznamenán Eleazarovi, tolikéž druhý zaznamenán Itamarovi. ⁷ Padl pak los první na Jehoiariba, na Jedaiáše druhý, ⁸ Na Charima tøetí, na Seorima ètvrtý, ⁹ Na Malkiáše pátý, na Miamin šestý, ¹⁰ Na Hakkoza sedmý, na Abiáše osmý, ¹¹ Na Jesua devátý, na Sechaniáše desátý, ¹² Na Eliasiba jedenáctý, na Jakima dvanáctý, ¹³ Na Chuppa tøináctý, na Jesebaba ètrnáctý, ¹⁴ Na Bilgu patnáctý, na Immerra šestnáctý, ¹⁵ Na Chezira sedmnáctý, na Happizeza osmnáctý, ¹⁶ Na Petachiáše devatenáctý, na Ezechiele dvadçátý, ¹⁷ Na Jachína jedenmecítmý, na Gamule dvamecítmý, ¹⁸ Na Delaiáše tóimecítmý, na Maaseiáše ètyømecítmý. ¹⁹ Ti jsou, jenž zøizení byli v pøisluhování svých, aby vcházeli do domu Hospodinova podle øádu svého, pod správou Arona otce jejich, jakož mu byl pøikázal Hospodin Bùh Izraelský. ²⁰ Z synù Lévi ostatních, z synù Amramových Subael, z synù Subael Jechdeiáš. ²¹ Z Rechabiáše,

z synů Rechabiášových kníže Iziáš. ²² Z Izara Selomot, z synů Selomotových Jachat. ²³ Synové pak Jeriášovi: Amariáš druhý, Jachaziel třetí, Jekamam čtvrtý. ²⁴ Syn Uzielův Mícha, z synů Míchy Samir. ²⁵ Bratr Míchův Iziáš, a syn Iziášův Zachariáš. ²⁶ Synové Merari: Moholi a Musi, synové Jaaziášovi: Beno. ²⁷ Synové Merari z Jaaziáše: Beno, Soham, Zakur a Ibri. ²⁸ Z Moholi Eleazar, kterýž neměl synů. ²⁹ Z Cisa synové Cisovi: Jerachmeel. ³⁰ Synové pak Musi: Moholi, Eder a Jerimot. Ti jsou synové Levitů po domích otců svých. ³¹ I ti také metali losy naproti bratrům svým, synům Aronovým, před Davidem králem, Sadochem a Achimelechem, i knížaty otcovských čeledí z kníží a Levitů, z čeledí otcovských, každý přednější naproti bratru svému mladšímu.

25

¹ I oddílil David a knížata vojska k službě syny Azafovy a Hémanovy a Jedutunovy, kteříž by prorokovali při harfách, při loutnách a při cimbálích. Byl pak pošet jejich, totiž mužů těch, jenž práci vedli v posluhování svém, ² Z synů Azafových: Zakur, Jozef, Netaniáš a Asarela, synové Azafovi, pod správou Azafovou byli, kterýž prorokoval k rozkazu královi. ³ Z Jedutuna synů Jedutunových bylo šest: Godoliáš, Zeri, Izaiáš, Chasabiáš, Mattitiáš a Simei, pod správou otce jejich Jedutuna, kterýž prorokoval při harfě k slavení a chválení Hospodina. ⁴ Z Hémana synové Hémanovi: Bukkiáš, Mataniáš, Uziel, Sebul, Jerimot, Chananiáš, Chanani, Eliata, Giddalti, Romantiezera, Jazbekasa, Malloti, Hotir a Machaziot. ⁵ Všichni ti synové Hémanovi, proroka králova v slovích Božských, k vyvyšování moci. A dal Bůh Hémanovi synů čtrnácte a dcery tři. ⁶ Všichni ti byli pod správou otce svého, při zpívání v domě Hospodinovi na cymbálích, loutnách a harfách, k službě v domě Božím vedle poručení králova Azafovi, Jedutunovi a Hémanovi. ⁷ Byl pak pošet jich s bratry jejich, těmi, kteříž byli vycvičení v zpívání Hospodinových, všech mistrů dví set osmdesát osm. ⁸ Tedy metali losy, houf držících stráž naproti druhému, jakž malý, tak veliký, mistr i úředník. ⁹ I padl první los v čeledi Azaf na Jozefa, na Godoliáše s bratry a syny jeho druhý, jichž bylo dvanáct. ¹⁰ Třetí na Zakura, synům jeho a bratrům jeho dvanácti. ¹¹ Čtvrtý na Izara, synům jeho a bratrům jeho dvanácti. ¹² Pátý na Netaniáše, synům jeho a bratrům jeho dvanácti. ¹³ Šestý na Bukkiáše, synům jeho a bratrům jeho dvanácti. ¹⁴ Sedmý na Jesarele, synům jeho a bratrům jeho dvanácti. ¹⁵ Osmý na Izaiáše, synům jeho a bratrům jeho dvanácti. ¹⁶ Devátý na Mataniáše, synům a bratrům jeho dvanácti. ¹⁷ Desátý na Simei, synům a bratrům jeho dvanácti. ¹⁸ Jedenáctý na Azarele, synům a bratrům jeho dvanácti. ¹⁹ Dvanáctý na Chasabiáše, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁰ Třináctý na Subaele, synům a bratrům jeho dvanácti. ²¹ Čtrnáctý na Mattitiáše, synům a bratrům jeho dvanácti. ²² Patnáctý na Jerimota, synům a bratrům jeho dvanácti. ²³ Šestnáctý na Chananiáše, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁴ Sedmnáctý na Jazbekasa, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁵ Osmnáctý na Chanani, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁶ Devatenáctý na Malloti, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁷ Dvacátý na Eliatu, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁸ Jedenáctý na Hotira, synům a bratrům jeho dvanácti. ²⁹ Dvácetý na Giddalta, synům a bratrům jeho dvanácti. ³⁰ Třicetý na Machaziota, synům a bratrům jeho dvanácti. ³¹ Čtyřicetý na Romantiezera, synům a bratrům jeho dvanácti.

26

¹ Zpořádání pak vrátných takové bylo: Z Chorejských Meselemiáš syn Chóre, z synů Azafových. ² A z Meselemiášových synů: Zachariáš prvorozený, Jediael druhý,

Zebadiáš třetí, Jatniel čtvrtý, ³ Elam pátý, Jochanan šestý, Elioenai sedmý. ⁴ A z Obededomových synů: Semaiáš prvorozený, Jozabad druhý, Joach třetí, Sachar čtvrtý a Natanael pátý, ⁵ Amiel šestý, Izachar sedmý, Pehulletai osmý; nebo požehnal mu Bůh. ⁶ Semaiášovi pak synu jeho zrodili se synové, kteříž panovali v domě otce svého; nebo muži udatní byli. ⁷ Synové Semaiášovi: Otni a Refael, Obéd a Elzabad, jehož bratři byli muži udatní; též Elihu a Semachiáš. ⁸ Všickni ti z potomků Obededomových, oni sami i synové jejich a bratři jejich, jeden každý muž udatný a způsobný k službě, šedesáte a dva všech z Obededoma. ⁹ Též synů a bratrů Meselemiášových, mužů silných, osmnáct. ¹⁰ Z Chosových pak, kterýž byl z synů Merari, synové byli: Simri kníže. Ačkoli nebyl prvorozený, však postavil ho otec jeho za předního. ¹¹ Helkiáš druhý, Tebaliáš třetí, Zachariáš čtvrtý. Všechny synů a bratrů Chosových třináct. ¹² Tím rozděleny jsou povinnosti, aby byli vrátnými po mužích předních, držíce stráž naproti bratrům svým při službě v domě Hospodinovi. ¹³ Nebo metalí losy, jakož malý, tak veliký, po domích svých otcovských, k jedné každé bráni. ¹⁴ I padl los k východu Selemiášovi. Zachariášovi také synu jeho, rádci opatrnému, uvrhli losy, i padl los jeho na půlnoci. ¹⁵ Obededomovi pak na poledne, ale synům jeho na dům pokladů. ¹⁶ Suppimovi a Chosovi na západ s branou Salléchet, na cestě podlážené vzhůru jdoucí. Stráž byla naproti stráž. ¹⁷ K východu Levitů šest, k půlnoci na den čtyři, ku poledni na den čtyři, a při domě pokladů dva a dva, ¹⁸ V straně zevnitř k západu, po čtyřech k příkopu, po dvou k straně zevnitř. ¹⁹ Ta jsou zpořádání vrátných synů Chóre a synů Merari. ²⁰ Tito také Levitové: Achiáš byl nad poklady domu Božího, totiž nad poklady více posvátných. ²¹ Z synů Ladanových synové Gersunských, z Ladana knížata otcovských čeledí, z Ladana totiž Gersunského Jechiel. ²² Synové Jechielovi, Zetam a Joel bratr jeho, byli nad poklady domu Hospodinova. ²³ Z Amramských, z Izarských z Hebronských a z Ozielských. ²⁴ Sebucl pak syn Gersoma, syna Mojžíšova, přední nad poklady. ²⁵ Ale bratři jeho z Eliezera: Rechabiáš syn jeho, a Izaiáš syn jeho, a Joram syn jeho, a Zichri syn jeho, a Selomit syn jeho. ²⁶ Ten Selomit a bratři jeho byli nad všemi poklady více posvátných, kterýchž byl posvětil David král a knížata čeledí otcovských, i hejtmané a setníci s vývodami vojska. ²⁷ Nebo z bojů a z kořistí obětovávali k opravě domu Hospodinova, ²⁸ A čehožkoli byl posvětil Samuel prorok, a Saul syn Cis, a Abner syn Nerův, a Joáb syn Sarvie. Kdokoli posvěcoval čeho, dával do rukou Selomita a bratři jeho. ²⁹ Z Izarských Chenaniáš a synové jeho, nad dílem, kteréž vni díláno, byli v Izraeli za úředníky a soudce. ³⁰ Z Hebronských Chasabiáš a bratři jeho, mužů silných tisíc a sedm set bylo v přednosti nad Izraelem, za Jordánem k západu, ve všelikém díle Hospodinovi a v službě královské. ³¹ Mezi kterýmiž Hebronskými Jeriáš kníže byl nad Hebronskými v pokolení jejich, po čeledech otcovských; nebo léta čtyřicátého králování Davidova vyhledávání byli, a nalezení jsou mezi nimi muži udatní v Jazar Galádské, ³² A bratři jeho, mužů silných, dva tisíce a sedm set, knížat otcovských čeledí. Kteréž ustanovil David král nad Rubenskými a Gádskými, a nad polovicí pokolení Manassesova, ve všech věcech Božských i věcech královských.

27

¹ Synové pak Izraelští podle počtu svého, knížata čeledí otcovských a hejtmané a setníci a úředníci nad nimi, kteříž posluhovali králi ve všech věcech jedni po druhých, vcházejíce a vycházejíce na každý měsíc, přes všechny měsíce roku: V jednom každém houfě bylo jich čtyřemcítma tisíců. ² Nad houfem prvním první měsíc byl Jasobam, syn Zabdielův, a v houfě jeho bylo čtyřemcítma tisíců. ³ Z synů Fáresových bylo to kníže všech knížat nad vojsky, měsíce prvního. ⁴ Zatím nad

houfem na mìsíc druhý byl Dodai Achochitský i s houfem svým, potom Miklot vývoda, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ⁵ Kníže vojska tøetího na tøetí mìsíc Banaiáš syn Joiady, nejvyššího kníže, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ⁶ Ten Banaiáš byl silný mezi tøidcíti a nad tøidcíti, a v houfi jeho Amizabad syn jeho. ⁷ Ètvrtého houfu kníže na ètvrtý mìsíc Azael, bratr Joábùv, a Zebadiáš syn jeho po nìm, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ⁸ Pátého na pátý mìsíc kníže Samhut Izrachitský, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ⁹ Šestého na šestý mìsíc Híra, syn Ikeše Tekoitského, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹⁰ Sedmého na sedmý mìsíc Chelez Pelonský z synù Efraimových, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹¹ Osmého na osmý mìsíc Sibbechai Chusatský z Zarchejských, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹² Devátého na devátý mìsíc Abiezer Anatotský z Beniaminských, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹³ Desátého na mìsíc desátý Maharai Netofatský z Zarchejských, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹⁴ Jedenáctého na jedenáctý mìsíc Banaiáš Faratonský z synù Efraimových, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹⁵ Dvanáctého na dvanáctý mìsíc Cheldai Netofatský z Otoniele, a v houfi jeho ètyømecítma tisícù. ¹⁶ Mimo to byli nad pokoleními Izraelskými, nad Rubenskými vývoda Eliezer syn Zichrùv, nad Simeonskými Sefatiáš syn Maachùv, ¹⁷ Nad pokolením Lévi Chasabiáš syn Kemuelùv, nad Aronovým Sádoch, ¹⁸ Nad Judovým Elihu z bratøí Davidových, nad Izacharovým Amri syn Michaelùv, ¹⁹ Nad Zabulonovým Izmaiáš syn Abdiášùv, nad Neftalímovým Jerimot syn Azrielùv, ²⁰ Nad syny Efraimovými Ozeáš syn Azaziášùv, nad polovicí pokolení Manasse Joel syn Pedaiášùv, ²¹ Nad druhou pak polovicí Manasse v Gálad Iddo syn Zachariášùv, nad Beniaminovým Jaasiel syn Abnerùv, ²² Nad Danovým Azarel syn Jerochamùv. Ta jsou knížata pokolení Izraelských. ²³ Neseètl jich pak David všech od dvacítiletých a níže; nebo byl øekl Hospodin, že rozmnoží Izraele jako hvězdy nebeské. ²⁴ A àekoli Joáb syn Sarvie poèal jich poèítati, však nedokonale; nebo proto pøišel hnìv Boží na Izraele, aniž jest vložen poèet ten v knihu o králi Davidovi. ²⁵ Nad poklady pak královskými byl Azmavet syn Adielùv, a nad dùchody z polí, z mìst a ze vsí i z zámekù byl Jonatan syn Uziášùv. ²⁶ A nad dílníky na poli, pøi dílání rolí, Ezri syn Chelubùv. ²⁷ A nad vinicemi Semeiáš Ramatský, a nad úrodami z vinic i nad sklepy vinnými Zabdi Sifmejský. ²⁸ A nad olivovým a planým fíkovým, kteréž jest na polích, Baalchanan Gederský, a nad špižírnami olejnými Joas. ²⁹ A nad skoty, kteøíž se pásli v Sáron, Sitrai Sáronský, a nad skoty v údolích Safat syn Adlai. ³⁰ A nad velbloudy Obil Izmaelský, nad oslicemi Jechdeiáš Meronotský, ³¹ Nad bravy pak Jazim Agarejský. Všickni ti úøedníci byli nad statkem krále Davida. ³² Ale Jonatan strýc Davidùv byl rada, muž rozumný a kancléø. On a Jechiel syn Chachmonùv býval s syny královskými. ³³ Achitofel též rada krále, a Chusai Architský pøítel králùv. ³⁴ Po Achitofelovi potom byl Joiada syn Banaiášùv, a Abiatar, a kníže vojska krále Joáb.

28

¹ Shromáždil pak David všechna knížata Izraelská, knížata jednoho každého pokolení, a knížata houfù sloužících králi, i hejtmany a setníky, i úøedníky nade vším statkem a jmíním královým i synù jeho s komorníky, i se všemi vzácnými a udatnými lidmi, do Jeruzaléma. ² A povstav David král na nohy své, øekl: Slyšte mne, bratøí moji a lide mùj. Já jsem uložil v srdci mém vystaviti dùm k odpoèinutí truhle úmluvy Hospodinovy, a ku podnoží noh Boha našeho, a pøipravil jsem byl potøeby k stavení. ³ Ale Bùh mi øekl: Nebudeš staviti domu jménu mému, proto že jsi muž válkami zamìstknáný a krev jsi vyléval. ⁴ Vyvolil pak Hospodin Bùh Izraelský mne ze vší èeledi otce mého, abych byl králem nad Izraelem na víky; nebo

z Judy vybral vývodu a z domu Judova èeled otce mého, a z synù otce mého mne ráèil za krále ustanoviti nade vším Izraelem. ⁵ Tolikéž ze všech synù mých, (nebo mnoho synù dal mi Hospodin), vybral Šalomouna syna mého, aby sedìl na stolièi království Hospodinova nad Izraelem, ⁶ A øekl mi: Šalomoun syn tvùj, ten mi vzdilá dùm mùj a sínì mé; nebo jsem jej sobì zvolil za syna, a já budu jemu za otce. ⁷ I utvrdím království jeho až na vùky, bude-li stálý v ostøíhání pøikázání mých a soudù mých, jako i nynìjšího èasu. ⁸ Nyní tedy pøi pøítomnosti všeho Izraele, shromáždìní Hospodinova, an slyší Bùh náš, napomínám vás: Zachovávejte a dotazujte se na všechna pøikázání Hospodina Boha svého, abyste vládli zemì dobrou, a v dìdictví její uvedli i syny své po sobì až na vùky. ⁹ Ty také, Šalomoune, synu mùj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým srdcem a myslí ochotnou. Nebo všechna srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslì tanutí zná. Budeš-li ho hledati, nalezneš jej; pakli ho opustíš, zavrže ti na vùky. ¹⁰ A tak viziž, že ti Hospodin zvolil, abys vystavil dùm svatynì; posilniž se a dìlej. ¹¹ Dal pak David Šalomounovi synu svému formu síðce i pokojù jejích, a sklepù i palácù a komor jejích vnitøních, i domu pro slitovnici, ¹² A formu všeho toho, což byl složil v myslì své o síních domu Hospodinova, i o všech komorách vùkol chrámu pro poklady domu Božího, i pro poklady vícì posvátných, ¹³ I pro houfy knìží a Levitù, a pro všechno dílo služby domu Hospodinova, a pro všechno nádobí k pøisluhování v domì Hospodinovi. ¹⁴ Dal též zlata v jisté váze na nádobí zlaté, na všelijaké nádobí k jedné každé službì, též støíbra na všechny nádoby støíbrné v jisté váze na všelijaké nádobí k jedné každé službì, ¹⁵ Totiž váhu na svícny zlaté, a lampy jejich zlaté podlé váhy jednoho každého svícnu i lamp jeho, na svícny pak støíbrné podlé váhy svícnu každého a lamp jeho, jakž potøebì bylo každému svícnu. ¹⁶ Zlata též váhu na stoly pøedloženì na jeden každý stùl, i støíbra na stoly støíbrné, ¹⁷ I na vidlièky a na kotlíky, i na pøikryvadla zlata ryzího, a na medenice zlaté váhu na jednu každou medenici, tolikéž na medenice støíbrné jistou váhu na jednu každou medenici. ¹⁸ Také na oltáø k kadìnì zlata ryzího váhu, zlata i k udílání vozù cherubínù, kteøíž by roztaženými kòidly zastírali truhlu úmluvy Hospodinovy. ¹⁹ Všecko to skrze vypsání z ruky Hospodinovy mne došlo, kterýž mi to dal, abych vyrozumìl všemu dílu formy té. ²⁰ A tak øekl David Šalomounovi synu svému: Posilniž se a zmocni a dìlej; neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin Bùh, Bùh mùj s tebou bude, nenechá¹ tebe samého, aniž ti opustí, až i dokonáno bude všechno dílo služby domu Hospodinova. ²¹ Hle, i houfové knìží a Levitù ke všeliké službì domu Božího s tebou také budou pøi všelikém díle, jsouce všickni ochotní a prozøetelní v moudrosti pøi všeliké práci, knìžata také i všecken lid ke všechnìm slovùm tvým.

29

¹ Potom øekl David král všemu shromáždìní: Šalomouna syna mého jediného vyvolil Bùh ještì malièkého a mladého, dílo pak toto veliké jest; nebo ne èlovìku palác ten, ale Hospodinu Bohu býti má. ² Já zajisté podlé své nejvyšší možnosti nachystal jsem potøeb k domu Boha svého, zlata k nádobám zlatým, a støíbra k støíbrným, mìdi k mìdiným, železa k železným a døívì k døevìným, kamení onychinového i kamení k vsazování, i karbunkulového, a rozlièných barev, a všelijakého kamení drahého, i kamení mramorového hojnì. ³ Nadto z veliké lásky k domu Boha svého, maje zvláštní poklad zlata a støíbra, i ten dávám k domu Boha svého mimo všechno to, což jsem pøipravil k domu svatynì, ⁴ Totiž tøi tisíce centnéøù zlata, zlata z Ofir, a sedm tisíc centnéøù støíbra pøeèìstìného k potažení stìn domù svatých, ⁵ Zlata k nádobám zlatým a støíbra k støíbrným i ke všelikému dílu øemeslnému. A jestliže jest kdo více, ješto by co chtìl dobrovolnì obítovati dnes Hospodinu? ⁶ Tedy knìžata

èeledí otcovských a knížata pokolení Izraelských, i hejtmané a setníci i úředníci nad dílem královským dobrovolně obitovali. ⁷ A dali k službě domu Božího zlata pět tisíc centnéů, a deset tisíc zlatých, stříbra pak deset tisíc centnéů, a mědi osmnácte tisíc centnéů, a železa sto tisíc centnéů. ⁸ Kdožkoli měl kamení drahé, dávali do pokladu domu Hospodinova do rukou Jechiele Gersunského. ⁹ I veselil se lid, že tak ochotně obitovali; nebo celým srdcem dobrovolně obitovali Hospodinu. Nýbrž i král David radoval se radostí velikou. ¹⁰ A protože dobrořečil David Hospodinu před oblíbením všeho shromáždění, a řekl David: Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože Izraele otce našeho, od věků až na věky. ¹¹ Tvá¹ jest, ó Hospodine, velebnost i moc i sláva, i vítězství i čest, ano i všechno, což jest v nebi i v zemi. Tvé jest, ó Hospodine, království, a ty jsi vyšší nad všelikou vrchnost. ¹² I bohatství i sláva od tebe jest, a ty panuješ nade vším, a v ruce tvé jest moc a síla, a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti. ¹³ Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě, a chválíme jméno slávy tvé. ¹⁴ Nebo kdo jsem já, a co jest lid můj, abychom mohli mítí moc k tak dobrovolnému obitování tobě? Od tebe¹ jest zajisté všechno, a i to z ruky tvé dali jsme tobě. ¹⁵ Nebo my přichozíme jsme před tebou a hosté, jako i všickni otcové naši; dnové naši jsou jako stín blížící po zemi beze vší zástavy. ¹⁶ Hospodine, Bože náš, všechna ta hojnost, kterouž jsme připravili k stavení domu tvého, jménu svatému tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou všechny věci. ¹⁷ Zná¹ pak, Bože můj, že ty zpytuješ srdce, a upřímnost oblíben; protože já z upřímnosti srdce svého ochotně obitoval jsem toto všechno. Ano i lid tvůj, kterýž se tě shledal, viděl jsem, jak s radostí chtivě obituje tobě. ¹⁸ Hospodine, Bože Abrahama, Izáka a Izraele, otců našich, zachovejž to na věky, totiž snažnost takovou srdce lidu svého, a nastrojuj srdce jejich sobě. ¹⁹ Šalomounovi také synu mému dej srdce upřímé, aby ostál přikázání tvých, svědectví tvých a ustanovení tvých, a aby činil všechno, a vystavil dům ten, k němuž jsem potřeby připravil. ²⁰ Potom řekl David všemu shromáždění: Dobrořečete nyní Hospodinu Bohu svému. I dobrořečilo všechno shromáždění Hospodinu Bohu otců svých, a přisehnuvše hlavy, poklonili se Hospodinu i králi. ²¹ Zatím obitovali Hospodinu obiti, obitovali také zápaly Hospodinu nazejtří, volů tisíc, skopců tisíc, beranů tisíc, s mokřými oběťmi jejich, a jiných obětí množství za všechnen lid Izraelský. ²² I jedli a pili před Hospodinem v ten den s radostí velikou. Potom za krále ustanovili po druhé Šalomouna syna Davidova, a pomazali jej Hospodinu za vývodu, a Sádocha za kníze. ²³ A tak dosedl Šalomoun na stoličku Hospodinovu, aby byl králem místo Davida otce svého. I vedlo se mu šťastně, a poslouchal ho všechnen Izrael. ²⁴ Tolikéž i všechna knížata a znamenití, i všickni synové krále Davida poddali se Šalomounovi králi. ²⁵ I zvelebil Hospodin Šalomouna náramně před oěima všeho Izraele, a dal mu slávu královskou, jakéž neměl před ním žádný král v Izraeli. ²⁶ Kraloval pak byl David syn Izai nade vším Izraelem. ²⁷ A dnů, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřicet let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval třicet a tři léta. ²⁸ I umřel v starosti dobré, pln jsa dnů, bohatství a slávy, a kraloval Šalomoun syn jeho místo něho. ²⁹ Činové pak Davida krále první i poslední popsáni jsou v knize Samuele proroka, a v knize Nátana proroka, též v knize Gáda proroka, ³⁰ Se vším kralováním i silou jeho, i se všemi příběhy časů při něm i při lidu Izraelském, i při všech královstvích zemských.

Druhá Letopisu

¹ Když se pak zmocnil Šalomoun syn Davidův v království svém, a Hospodin Bůh jeho byl s ním, a zvelebil ho náramně: ² Tedy rozkázal Šalomoun všemu Izraelovi i hejtmanům, setníkům i soudcům, i všechním knížatům nade vším Izraelem, i přednějším v èeledech otcovských. ³ I bral se Šalomoun a všechno to shromáždil s ním na výsost, kteráž byla v Gabaon; nebo tam byl stánek shromáždění Božího, kterýž byl udílal Mojžíš služebník Hospodinův na poušti. ⁴ (Truhlu pak Boží přivezl byl David z Kariatjeharim, připraviv jí místo; nebo byl rozbil jí stan v Jeruzalémě.) ⁵ A oltář mřídný, kterýž byl udílal Bezeleel syn Uri, syna Hur, byl tam před stánkem Hospodinovým, kdež hledal ho Šalomoun i všechno to shromáždění. ⁶ I obitoval tam Šalomoun před Hospodinem na oltáři mřídném, kterýž byl před stánkem úmluvy, a obitoval na něm tisíc zápalů. ⁷ Té noci ukázal se Bůh Šalomounovi, a řekl jemu: Žádej, zaě chceš, a dám tobě. ⁸ I řekl Šalomoun Bohu: Ty jsi učinil otci mému Davidovi milosrdenství veliké, mne jsi též ustanovil králem místo něho. ⁹ Již tedy, Hospodine Bože, budiž stálé slovo tvé mluvené s Davidem otcem svým; nebo ty jsi mne ustanovil za krále nad lidem tak mnohým, jako jest prachu zemského. ¹⁰ Protož dej mi moudrost a umění, a bych vycházeti mohl před lidem tímto i vcházeti. Nebo kdož by mohl souditi tento lid tvůj tak mnohý? ¹¹ Tedy odpověděl Bůh Šalomounovi: Proto že bylo to v srdci tvém, a nežádal jsi bohatství, ani zboží, ani slávy, ani bezživotí těch, jenž tebe nenávidí, aniž jsi také za dlouhý věk žádal, ale žádal jsi sobě moudrosti a umění, abys soudil lid můj, nad nímž jsem tě ustanovil za krále: ¹² Moudrost a umění dáno jest tobě, k čemuž¹ přidám i bohatství a zboží, i slávy, tak že žádný z králů, kteříž byli před tebou, nebyl tobě rovný, aniž bude po tobě takového. ¹³ I navrátil se Šalomoun s výsosti, kteráž byla v Gabaon, do Jeruzaléma, od stánku úmluvy, a tak kraloval nad Izraelem. ¹⁴ Nashromáždil pak Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů, a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil do míst vozů, a při králi v Jeruzalémě. ¹⁵ I složil král stěbra a zlata v Jeruzalémě jako kamení, a dříví cedrového jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství. ¹⁶ Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta a koupil rozliéné; nebo kupci královští brávali koupit rozliéné za slušnou mzdu. ¹⁷ A vycházejíce, vodívali spěež vozníků z Egypta za šest set lotů stěbra, koně pak za půl druhého sta. A tak všechním králům Hetejským i králům Syrským oni dodávali.

2

¹ A umíniv Šalomoun staviti dům jménu Hospodinovu, a dům svůj královský, ² Odešel Šalomoun sedmdesát tisíc nosičů a osmdesát tisíc těch, kteříž tesali na hoře, a úředníků nad nimi tři tisíce a šest set. ³ Poslal také Šalomoun k Chíramovi králi Tyrskému, řka: Jakž jsi se choval k Davidovi otci mému, posílaje mu dříví cedrové, aby sobě stavil dům k bydlení, tak èiò i mně. ⁴ Nebo aj, já staviti chci dům jménu Hospodina Boha svého, aby posvěcen byl jemu k tomu, aby se před ním kadilo vonnými věcmi, a k ustavinému předkládání chlebu, i k zápalným obětem, ranním i večerním, ve dny sobotní a novomísiené, i na slavnosti Hospodina Boha našeho, což v Izraeli na věky trvati má. ⁵ Dům pak, kterýž staviti chci, veliký býti má; nebo Bůh náš větší jest nade všechny bohy. ⁶ Aè kdo jest, ješto by mohl dům jemu vystaviti, poněvadž ho nebe i nebesa nebes obsáhnouti nemohou? Ano i já kdo jsem, abych

jemu dům vystaviti míl, než toliko k tomu, aby se kadilo pøed ním? ⁷ Protož nyní pošli mi muže umilého, kterýž by umíl dílati na zlati, na støíboøe, na mìdi, na žezeze, i z zlatohlavu a z èervce, a z postavce modrého, a kterýž by umíl øezati øezby s jinými umilými, kteøíž jsou u mne v Judstvu a v Jeruzalémì, kteréž zjednal David otec můj. ⁸ Pøes to pošli mi také døíví cedrového a jedlového, a algumim z Libánu; nebo vím, že služebníci tvoji umíjí sekati døíví Libánské. A hle, služebníci moji budou s služebníky tvými, ⁹ Aby mi pøipravili dostatek døíví; nebo dům, kterýž já staviti chci, veliký býti má a slavný. ¹⁰ A aj, dám na dílníky, kteøíž sekati mají døíví, pšenice semlené služebníkùm tvým dvacet tisíc mìr, a dvacet tisíc mìr jeèmene, a dvacet tisíc lák vína, a dvacet tisíc tun oleje. ¹¹ I odpovìdìl Chíram král Tyrský psáním, kteréž poslal k Šalomounovi: Jisti, že¹ miluje Hospodin lid svùj, protož ti ustanovil nad nimi za krále. ¹² Øekl dále Chíram: Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, kterýž uèinil nebe i zemi, a kterýž dal králi Davidovi syna moudrého, umilého, rozumného a opatrného, aby vystavil dům Hospodinu a dům svùj královský. ¹³ Protož posílám¹ tei muže moudrého, umilého a opatrného, kterýž byl u Chírama otce mého, ¹⁴ Syna jedné ženy ze dcer Dan, otce pak míl Tyrského, kterýž umí dílati na zlati, na støíboøe, na mìdi, žezeze, kamení a na døíví, i z šarlatu, z postavce modrého, z kmentu a z èervce, tolikéž øezati všelijaké øezby, a vymysleti všelijaké dílo, kteréž dáno mu bude s moudrými tvými, a s moudrými pána mého Davida otce tvého. ¹⁵ Pšenice však toliko a jeèmene, oleje a vína, což øekl pán můj, nech¹ pošle služebníkùm svým. ¹⁶ My pak nasekáme døíví z Libánu, což ho koli bude potøebí tobi, a pøiplavíme je tobi v voøích po moøi k Joppe, a ty dáš je voziti do Jeruzaléma. ¹⁷ A tak seètl Šalomoun všecy cizozemce, kteøíž byli v zemi Izraelské po seètení tom, kterýmž seètl je David otec jeho, a nalezeno jich sto a padesát tisíc, tøi tisíce a šest set. ¹⁸ I vybral z nich sedmdesát tisíc nosièù, a osmdesát tisíc tìch, kteøíž sekali na hoøe, tøi pak tisíce a šest set úøedníkù, kteøíž lid k dílu pøidrželi.

3

¹ I zaèal staviti Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémì na hoøe Moria, kteráž byla ukázána Davidovi otci jeho, na místi, kteréž byl pøipravil David, na humni Ornana Jebuzejského. ² A poèal staviti druhého mìsíce, dne druhého, království svého léta ètvrtého. ³ A toto jest vymìøení Šalomounovo pøi stavení domu Božího: Dlouhost loktù podlé první míry bylo šedesáti loket, a šíø dvadcíti loket. ⁴ A síò, kteráž byla v èele, jakž široký dům, byla na dvadceti loktù, vysokost pak sto a dvadcíti, a obložil ji vnitø zlatem èistým. ⁵ Dům pak veliký opažil døívím jedlovým, kteréž obložil zlatem nejèistším, na nìmž po vrchu dal nadílati palm a øetízkù. ⁶ Pøikryl také dům ten kamenem drahým ozdobni; zlato pak to bylo zlato Parvaimské. ⁷ Obložil, pravím, dům, trámy, veøeje i stìny jeho, i dvéøe jeho zlatem, a vyryl cherubíny na stìnách. ⁸ Udìlal i dům svatynì svatých, jehož dýlka byla jako šíøka domu, dvadcíti loktù, a šíøka loktù dvadcíti, a obložil ji zlatem výborným šesti sty centnéøi. ⁹ Høebíkové též vážili padesát lotù zlata, ano i síòce obložil zlatem. ¹⁰ Udìlal také v domì svatynì svatých dva cherubíny dílem øemeslným, a obložil je zlatem. ¹¹ Dlouhost kòidel tìch cherubínù byla na dvadceti loket. Kòidlo jedno na pìt loket, a dotýkalo se stìny domu, a druhé kòidlo na pìt loket dotýkalo se kòidla cherubína druhého. ¹² A tak kòidlo cherubína jednoho na pìt loket dotýkalo se stìny domu, a kòidlo druhé na pìt loket dosahovalo kòidla cherubína druhého. ¹³ A tak kòidla cherubínù tìch roztažená byla na dvadceti loktù, a stáli na nohách svých, tváøí svou obráceni do domu. ¹⁴ Udìlal také i oponu z postavce modrého, z šarlatu, z èervce a z kmentu, a udìlal na ní cherubíny. ¹⁵ Udìlal též pøed domem sloupy dva na tøidceti a

pìt loktù zvýší, a makovice, kteréž byly na každém svrchu, na pìt loket. ¹⁶ Zdìlal též i øetízky jako v svatyni svatých, a otoèil je okolo makovic tìch sloupù, a udìlav jablek zrnatých sto, dal mezi øetízky. ¹⁷ A tak postavil ty sloupy pøed chrámem, jeden po pravé a druhý po levé stranì, a dal jméno tomu, kterýž byl po pravici Jachin, a jméno tomu, kterýž byl po levici, Boaz.

4

¹ Udìlal také i oltáø mìdìný, zdělí dvadcíti loktù, a dvadcíti loktù zšíøí, desíti pak loktù zvýší. ² Udìlal též moøe slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému, okrouhlé vùkol, zvýší na pìt loktù, a okolek jeho tøidcíti loket vùkol. ³ Podobenství také volù pod ním, kterýchž všudy vùkol bylo deset do lokte, obkličujících moøe vùkol; a tak byly dva øady volù slitých, spolu s moøem. ⁴ A stálo na dvanácti volích. Tøi obrácení byli na pùlnoci, a tøi patøili k západu, tøi zase postavení byli ku poledni, a tøi obrácení byli k východu, a moøe svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod moøem. ⁵ A bylo ztlouští na dlaò. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb kvìtu liliového, tøi tisíce tun v se beroucí. ⁶ Udìlal také deset umyvadel, a postavil jich pìt po pravé stranì, a pìt po levé, k obmývání z nich. Všecko, což se strojilo k zápalùm, obmývali z nich, ale moøe, aby se z niho kníží umývali. ⁷ Nadto udìlal i svícnu zlatých deset vedlé slušnosti jejich, a postavil v chrámì, pìt po pravé stranì a pìt po levé. ⁸ Udìlal i stolù deset, kteréž postavil v chrámì, pìt po pravé a pìt po levé stranì. K tomu udìlal èíší zlatých sto. ⁹ Udìlal potom síò knížskou, též síò velikou, a dvéøe u též sínì okoval mìdí. ¹⁰ Moøe pak postavil na pravé stranì k východu, naproti polední stranì. ¹¹ Nadìlal také Chíram hrncù, lopat a kotlíkù, a dokonat Chíram dílo, kteréž byl dìlal králi Šalomounovi k domu Božímu. ¹² Dva sloupy a kruhy, makovice také na vrchu tìch dvou sloupù, a møežování dvoje, aby pøikrývalo ty dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù, ¹³ A jablek zrnatých ètyøi sta na dvojím møežování. Dvìma øady jablka zrnatá byla na møežování jednom, aby pøikrývala ty dvì makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupù. ¹⁴ Podstavky také zdìlal, a umyvadla na tìch podstavcích. ¹⁵ Moøe jedno, a volù dvanácte pod ním. ¹⁶ Též hrnce a lopaty a vidlièky tøírohé, a všecko nádobí jejich zdìlal Chíram s otcem svým králi Šalomounovi k domu Hospodinovu z mìdi pøeèisté. ¹⁷ Na rovinách Jordánských sléval to král v zemi jilovaté, mezi Sohot a Saredata. ¹⁸ A tak nadìlal Šalomoun všech tìch nádob velmi mnoho, tak že váhy té mìdi vyhledáváno nebylo. ¹⁹ Zdìlal také Šalomoun i jiná všelijaká nádobí k domu Božímu, jako oltáø zlatý a stoly, na nichž kladení byli chlebové pøedložení, ²⁰ Tolikéž svícny i lampy jejich z zlata nejèistšího, aby je rozsvicovali pøíslušní pøed svatyní svatých, ²¹ Kvìty také a lampy i utíradla z zlata, a to bylo zlato nejvýbornější. ²² I žaltáøe a kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkùm z zlata èistého, k tomu i bránu domu, dvéøe vnitøní svatyní svatých, i dvéøe domu, totiž v chrámì, byly z zlata.

5

¹ A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dìlal Šalomoun k domu Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun vícì posvácené od Davida otce svého, též støíbro a zlato, a všecko nádobí, složiv je mezi poklady domu Božího. ² Tedy shromáždil Šalomoun starší Izraelské, a všechny pøední z pokolení, totiž knížata èeledí otcovských s syny Izraelskými do Jeruzaléma, aby pøenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z místa Davidova, jenž jest Sion. ³ I shromáždili se k králi všickni muži Izraelští na slavnost, kteráž bývá mìsíce sedmého. ⁴ Když pak pøišli všickni starší Izraelští, vzali Levítové truhlu, ⁵ A nesli ji zhùru, též stánek úmluvy, i všechna nádobí posvátná, kteráž

byla v stánku, přenesli to kníží a Levítové. ⁶ Zatím král Šalomoun i všechno shromáždění Izraelské, kteréž se k němu sešlo, obítovali před truhlou ovce a voly, kteříž ani popisování, ani vyětání nebyli pro množství. ⁷ A tak vnesli kníží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitřního domu, do svatyně svatých, pod křídla cherubínů. ⁸ Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a pokrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu. ⁹ A povytáhli sochoru, tak že vidění byli koncové jejich z truhly, k předku svatyně svatých, vni však nebylo jich vidění. A byla tam až do tohoto dne. ¹⁰ Nic nebylo v truhle, kromě dvou tabulí, kteréž tam složil Mojžíš na Orébi tehdy, když učinil Hospodin smlouvu s syny Izraelskými, a oni vyšli z Egypta. ¹¹ I stalo se, když vycházeli kníží z svatyně, (nebo všickni kníží, kteříž se koli našli, byli se posvětili, aniž šetřili pořádku. ¹² Tak i Levítové zpíváci všickni, kteříž byli při Azafovi, Hémanovi a Jedutunovi, i synové jejich i bratři jejich, odíni jsouc kmentem, stáli s cymbály a loutnami a harfami k východní straně oltáře, a s nimi kníží sto a dvacet, troubících v trouby. ¹³ Nebo měli ti, kteříž spolu troubili v trouby, a zpíváci vydávati jeden zvuk k chválení a oslavování Hospodina; a když povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a okouce, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, ¹⁴ Tak že nemohli kníží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží.

6

¹ Tehdy řekl Šalomoun: Hospodin řekl, že bude přebývati v mrákoce. ² A, již¹ jsem vystavil tobě, Pane, dům k přebývání, a místo, v němž bys přebýval na věky. ³ A obrátiv král tvář svou, dával požehnání všemu shromáždění Izraelskému. (Všecko pak shromáždění Izraelské stálo.) ⁴ A řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a to tě skutečně naplnil, óka: ⁵ Od toho dne, jakž jsem vyvedl lid svůj z země Egyptské, nevyvolil jsem místa z žádného pokolení Izraelského k vystavení domu, kdež by přebývalo jméno mé, aniž jsem vyvolil kterého muže, aby byl vývodou nad lidem svým Izraelským. ⁶ Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby tu přebývalo jméno mé, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad lidem svým Izraelským. ⁷ Uložil ti byl jistě David otec můj staviti dům jménu Hospodina Boha Izraelského. ⁸ Ale Hospodin řekl Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém staviti dům jménu mému, a dočes učinil, žeš to myslil v srdci svém, ⁹ A však ty nebudeš staviti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému. ¹⁰ A tak splnil Hospodin slovo své, kterýž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stoličku Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavil jsem dům tento jménu Hospodina Boha Izraelského. ¹¹ A postavil jsem tam truhlu, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s syny Izraelskými. ¹² I postavil se před oltářem Hospodinovým, přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých. ¹³ Udílal pak byl Šalomoun výstupek mřížový ku podobnosti pánve, a postavil jej u prostřed síně, píti loktů zdělí, a píti loket zšíší, a tři loket zvýší, i vstoupil na něj, a poklekl na kolena svá přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi, ¹⁴ A řekl: Hospodine Bože Izraelský, není¹ podobného tobě Boha na nebi ani na zemi, kterýž by ostál smlouvy a milosrdenství služebníkům svým, chodícím před tebou v celém srdci svém, ¹⁵ Kterýž jsi splnil služebníkovi svému, Davidovi otci mému, to, což jsi mluvil jemu. Jakž jsi mluvil ústy svými, tak jsi to skutečně naplnil, jakž se to dnes vidí. ¹⁶ Nyní tedy, ó Hospodine Bože Izraelský, naplni služebníkovi svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, óka: Nebude¹ vyhlazen muž z rodu tvého od tváři

mé, aby nemil sediti na stolici Izraelské, jestliže toliko ostoihati budou synové tvoji cesty své, chodíce v zákoni mém, tak jakož jsi ty chodil pøede mnou. ¹⁷ Protož nyní, ó Hospodine Bože Izraelský, nech¹ jest upevnìno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníkú svému Davidovi. ¹⁸ (Aè zdali v pravdi bydliti bude Bùh s èlovìkem na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes neobsahují ti, mnohem ménì dùm tento, kterýž jsem vystavil.) ¹⁹ A popatø k modlitbì služebníka svého a k úpiní jeho, Hospodine Bože můj, slyše volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se pøed tebou, ²⁰ Aby oèi tvé byly otevøené na dùm tento dnem i nocí, na místo toto, o nimž jsi mluvil, že tu pøebývati bude jméno tvé, abys vyslýchal modlitbu, kterouž se modlívati bude služebník tvůj na místi tomto. ²¹ Vyslýchejž tedy modlitbu služebníka svého, i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na místi tomto, ty vždy vyslýchej z místa pøebývání svého, s nebe, a vyslýchaje, buì milostiv. ²² Když by zhøšil èlovìk proti bližnímu svému, a nutil by ho k pøísaze, tak že by pøisahati musil, a pøišla by ta pøísaha pøed oltáø do domu tohoto: ²³ Ty vyslýchej s nebe, a rozeznej i rozsui služebníky své, mstì nad bezbožným, obraceje usilování jeho na hlavu jeho, a ospravedlòuje spravedlivého, odplacuje mu podle spravedlnosti jeho. ²⁴ Tolikéž když by poražen byl lid tvůj Izraelský od nepøatel, proto že zhøšili proti tobì, jestliže by obrátice se, vyznávali jméno tvé, a modléce se, ponížení by prosili tebe v domì tomto: ²⁵ Ty vyslýchej s nebe, a odpus¹ hòich lidu svému Izraelskému, a pøiveì je zase do zemi, kterouž jsi jim dal i otcùm jejich. ²⁶ Podobnì když by zavòino bylo nebe, a nepršel by dèš¹, proto že zhøšili proti tobì, a modléce se na místi tomto, vyznávali by jméno tvé, a od hòichu svého by se odvrátili po tvém trestání: ²⁷ Ty vyslýchej na nebi, a odpus¹ hòich služebníkù svých a lidu svého Izraelského, vyuèuje je cestì výborné, po níž by chodili, a dej dèš¹ na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dìdictví. ²⁸ Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho neb rez, kobylky neb brouci jestliže by byli, ssoužil-li by jej nepøitel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána a jakákoli nemoc: ²⁹ Všelickou modlitbu a každé úpiní, kteréž by pocházelo od kteréhokoli èlovìka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, když by jen poznajíce jeden každý ránu svou a bolest svou, pozdvihl by rukou svých v domì tomto, ³⁰ Ty vyslýchej s nebe, z místa pøebývání svého, a slituj se, a odpla¹ jednomu každému podle skutkù jeho, vedlé toho, jakž znáš srdce jeho, (ty zajisté sám znáš srdce lidská), ³¹ Aby se báli tebe, a chodili po všech cestách tvých, po všecy dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcùm našim. ³² Nýbrž také i cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, pøišel-li by z zemi daleké pro jméno tvé veliké a ruku tvou silnou, a rámi tvé vztažené, když by pøišli a modlili se v domì tomto: ³³ Ty vyslýchej s nebe, z místa pøebývání svého, a uèiò všechno to, o èež volati bude k tobì cizozemec ten, aby poznali všickni národové zemi jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby poznali, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavil. ³⁴ Když by vytáhl lid tvůj k boji proti nepøatelùm svým cestou, kterouž bys je poslal, a modlili by se tobì naproti místu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a domu tomuto, kterýž jsem ustavil jménu tvému: ³⁵ Ty vyslýchej s nebe modlitbu a úpiní jejich, a vyvoi pøi jejich. ³⁶ Když by zhøšili proti tobì, (jakož není èlovìka, ješto by nehøšil), a rozhnivaje se na ni, vydal bys je v moc nepøiteli, tak že by je jaté vedli ti, kteòíž by je zjímali, do zemi daleké neb blízké; ³⁷ A usmyslili by sobì v zemi, do níž by zajati byli, a obrátice se, modlili by se tobì v zemi zajetí svého, økouce: Zhøšili jsme, pøevrácení jsme èinili, a bezbožnì jsme se chovali; ³⁸ A tak navrátili by se k tobì celým srdcem svým a celou duší svou v zemi zajetí svého, do kteréž by zajati byli, a modlili by se naproti zemi své, kterouž jsi dal otcùm jejich, a naproti místu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdílal jménu tvému: ³⁹ Vyslýchej s nebe, z

místa pøíbytku svého, modlitbu jejich a úpiní jejich, a vyvoí pøi jejich, a odpus¹ lidu svému, kterýž by zhøešil proti tobì. ⁴⁰ Nyní tedy, Bože můj, nech¹ jsou, prosím, oèi tvé otevøené, a uši tvé naklonìné k modlitbì na místì tomto. ⁴¹ Aj, nyní povstaò, ó Hospodine Bože, k odpoèinutí svému, ty i truhla síly tvé; knìží tvoji, Hospodine Bože, nech¹ jsou obleèeni v spasení, a svatí tvoji a¹ se veselí v dobrých vícech. ⁴² Hospodine Bože, neodvracejž tváøi od pomazaného svého, pamatuj na milosrdenství zaslíbená Davidovi služebníkmu svému.

7

¹ A když pøestal Šalomoun modliti se, rychle oheò sstoupil s nebe, a sehltil zápal i jiné obìti, a sláva Hospodinova naplnila dùm ten, ² Tak že nemohli knìží vjíti do domu Hospodinova, proto že naplnila sláva Hospodinova dùm Hospodinùv. ³ Všickni pak synové Izraelští vidìli, když sstupoval oheò a sláva Hospodinova na dùm, a padše tváøi k zemi na dlážení, klanìli se a chválili Hospodina, že dobrý jest, a že na vìky trvá milosrdenství jeho. ⁴ Pøi tom král a všecken lid obìtovali obìti pøed Hospodinem. ⁵ Obìtoval zajisté král Šalomoun obìt dvamecítma tisíc volù, a ovec sto a dvadecet tisícù, když posvìcovali domu Božího král i všecken lid. ⁶ Ale knìží stáli pøi svých úøadích, též i Levítové s nástroji hudebnými Hospodinovými, kterýchž byl nadìlal David král k oslavování Hospodina, (nebo na vìky milosrdenství jeho), žalmem Davidovým, kterýž jim vydal. Jiní pak knìží troubili v trouby naproti nim, a všecken lid Izraelský stál. ⁷ Posvìtil také Šalomoun prostøedku té sínì, kteráž byla pøed domem Hospodinovým; nebo obìtoval tu obìti zápalné a tuky obìtí, pokojných, proto že na oltáøi mìdìném, kterýž byl udìlal Šalomoun, nemohli se smìstknati zápalové a obìti suché i tukové jejich. ⁸ I držel Šalomoun slavnost toho èasu za sedm dní, a všecken Izrael s ním, shromáždìní velmi veliké odtud, kudyž se vchází do Emat, až ku potoku Egyptskému. ⁹ I svìtili dne osmého svátek; nebo posvìcení oltáøe slavili za sedm dní, tolikéž slavnost tu za sedm dní. ¹⁰ Tøimecìtmého pak dne mìsíce sedmého propustil lid k pøíbytkùm jejich s radostí a veselím srdce z toho, což dobrého uèinil Hospodin Davidovi a Šalomounovi a Izraelovi lidu svému. ¹¹ I dokonal Šalomoun dùm Hospodinùv a dùm královský, a všecko, cožkoli byl uložil v srdci svém, aby uèinil v domì Hospodinovì a v domì svém, š'astnì se mu vedlo. ¹² V tom ukázal se Hospodin Šalomounovi v noci, a øekl jemu: Uslyšel jsem modlitbu tvou, a vyvolil jsem sobì to místo za dùm obìtí. ¹³ Jestliže zavru nebe, tak že by nebylo deštì, a jestliže pøíkáži kobyilkám, aby pohubily zemi, též jestliže pošli morovou ránu na lid svùj, ¹⁴ A ponižující se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváøi mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe, a odpustím høích jejich, a uzdravím zemi jejich. ¹⁵ Budou¹ již i oèi mé otevøené, a uši mé naklonìné k modlitbì z místa tohoto. ¹⁶ Nebo nyní vyvolil jsem a posvìtil domu tohoto, aby tu pøebývalo jméno mé až na vìky, a aby tu byly oèi mé a srdce mé po všechny dny. ¹⁷ A ty budeš-li choditi pøede mnou, jako chodil David otec tvùj, tak abys èinil všecko to, což jsem pøíkázal tobì, ustanovení i soudù mých ostøihaje: ¹⁸ Utvrdím zajisté stolicí království tvého, jakož jsem uèinil smlouvu s Davidem otcem tvým, øka: Nebude vyhlazen muž z rodu tvého, aby nepanoval nad Izraelem. ¹⁹ Jestliže pak se odvrátíte a opustíte ustanovení má a pøíkázání má, kteráž jsem vám vydal, a odejdouce, sloužitìi budete bohùm cizím a klanìti se jim: ²⁰ Vypléním takové z zemi své, kterouž jsem jim dal, a dùm tento, kteréhož jsem posvìtil jménu svému, zavrhu od tváøi své, a vydám jej v pøísloví a v rozprávku mezi všemi národy. ²¹ A tak dùm ten, kterýž byl zvýšený každému jdoucím mimo něj, bude k úžasnutí, a dí: Proè tak uèinil Hospodin zemi této a domu tomuto? ²² Tedy odpovídí: Proto že opustili

Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a chopili se bohů cizích, a klanějící se jim, sloužili jim, protož uvedl na ně všechny tyto zlé věci.

8

¹ Stalo se potom po přeběhnutí dvacíti let, v nichž stavil Šalomoun dům Hospodinův a dům svůj, ² Že vystavil Šalomoun města, kteráž byl dal Chíram Šalomounovi, a osadil tam syny Izraelské. ³ Zatím táhl Šalomoun do Emat Soby, a zmocnil se jí. ⁴ I ustavil Tadmor na poušti, a všechna města skladů vystavil v Emat. ⁵ Vystavil i Betoron hořejší, též i Betoron dolejší, města ohrazená zdmi, branami i závory. ⁶ Ano i Baalat a všechna města, v nichž měl sklady Šalomoun, a všechna města vozů, i města jízdných, všechno vedlé žádosti své, cožkoli chtěl staviti v Jeruzalémě a na Libánu, i po vši zemi panování svého. ⁷ Všecken také lid, kterýž byl pozůstal z Hetejských, a Amorejských a Ferezejských, a Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z Izraele, ⁸ Z synů jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi té, jichž byli nevyhubili synové Izraelští, uvedl Šalomoun pod plat až do tohoto dne. ⁹ Ale z synů Izraelských, jichž nepodrobil Šalomoun v službu při díle svém, (nebo oni byli muži bojovní a přední knížata jeho, úředníci nad vozy a jezdci jeho), ¹⁰ Z těch, pravím, bylo předních vládařů, kteréž měl král Šalomoun, dví stí a padesáte, kteříž panovali nad lidem. ¹¹ Dceru pak Faraonovu přestíhoval Šalomoun z města Davidova do domu, kterýž jí byl vystavil. Nebo řekl: Nemohla¹ by bydliti manželka má v domě Davida krále Izraelského, nebo svatý jest, proto že vešla do něho truhla Hospodinova. ¹² Tedy obitoval Šalomoun zápaly Hospodinu na oltáři Hospodinovu, kterýž byl vzdílal před síní, ¹³ Cokoli náležitě každého dne obitováno býti mělo podle přikázání Mojžíšova, ve dny sobotní, na novměsíce a na slavnosti, po tolikrát do roka, na slavnost přesnic, na slavnost téhodně, a na slavnost stánků. ¹⁴ Ustanovil také podle nařízení Davida otce svého pořádky knížské k úřadům jejich, a Levíty ku povinnostem jejich, aby chválili Boha, a přisluhovali při knížích náležitě každého dne, a vrátně v pořádcích jejich u jedné každé brány; nebo tak byl rozkaz Davida muže Božího. ¹⁵ Aniž se uchýlili od rozkázání králova knížím a Levítům při všeliké věci i při pokladích. ¹⁶ A když dostrojeno bylo všechno dílo Šalomounovo od toho dne, v němž založen byl dům Hospodinův, až do vystavení jeho, a tak dokonán byl dům Hospodinův, ¹⁷ Tedy jel Šalomoun do Aziongaber a do Elat při břehu mořském v zemi Idumejské. ¹⁸ I poslal jemu Chíram po služebnících svých lodí, a služebníky umilé na moři, kteříž plavivše se s služebníky Šalomounovými do Ofir, nabrali odtud čtyři sta a padesáte centnů zлата, a přinesli je králi Šalomounovi.

9

¹ Královna pak z Sáby uslyševši pověst o Šalomounovi, přijela do Jeruzaléma, aby zkusila Šalomouna v pohádkách, s vojskem velmi velikým a s velbloudy, na nichž přinesla vonných věcí, a zлата velmi mnoho i kamení drahého. Přišla tedy k Šalomounovi, a mluvila s ním o všechno, což měla v srdci svém. ² Jížto odpovídl Šalomoun na všechna slova její. Nebylo nic skrytého před Šalomounem, naě by jí neodpovídl. ³ Protož uzřevši královna z Sáby moudrost Šalomounovu, a dům, kterýž byl ustavil, ⁴ I pokrmy stolu jeho, též sedání a stávání služebníků jeho přisluhujících jemu, i roucha jejich, šedý také jeho a odív jejich, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu: zdísila se náramně, ⁵ A řekla králi: Pravá¹ jest oě, kterouž jsem slyšela v zemi své o věcech tvých a o moudrosti tvé. ⁶ Však jsem nechtěla vřítí oěem

jejich, až jsem pøijela a uzøela oèima svýma, a aj, není mi praveno ani polovice o velikosti moudrosti tvé. Pøevýšil jsi povìst tu, kterouž jsem slyšela. ⁷ Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji tito, kteøíž stojí pøed tebou vždycky, a slyší moudrost tvou. ⁸ Budiž Hospodin Bùh tvùj požehnaný, kterýž ti sobì oblíbil, aby ti posadil na stolicí své, abys byl králem na místì Hospodina Boha tvého. Proto že miluje Bùh tvùj Izraele, aby jej utvrdil na vìky, ustanovil ti nad nimi králem, abys èinil soud a spravedlnost. ⁹ I dala králi sto a dvadcti centnéøù zlata, a vonných vící velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy pøivezeno takových vonných vící, jakéž darovala královna z Sáby Šalomounovi. ¹⁰ K tomu také i služebníci Chíramovi, a služebníci Šalomounovi, kteøíž byli pøivezli zlata z Ofir, pøivezli døíví al gumim a kamení drahého. ¹¹ I nadìlal král z toho døíví al gumim stupòu k domu Hospodinovu i k domu královu, též harf a louten zpìvákùm, aniž kdy prvé vídány takové vící v zemi Judské. ¹² Král také Šalomoun dal královni z Sáby vedlé všì vùle její, èehož požádala, kromì toho, což byla pøinesla k králi. Potom se navrátila a odjela do zemi své, ona i služebníci její. ¹³ Byla pak váha toho zlata, kteréž pøicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte a šest centnéøù zlata, ¹⁴ Kromì toho, což kupci a prodavaèi pøinášeli, a všickni králové Arabští. A vývodové té zemi pøivázeli zlato a støíbro Šalomounovi. ¹⁵ A protož nadìlal král Šalomoun dvì stì štítù z zlata taženého; šest set lotù zlata taženého dával na každý štít. ¹⁶ A tøi sta pavéz z zlata taženého; tøi sta lotù zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domì lesu Libánského. ¹⁷ Udìlal také král stolicí z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem èistým. ¹⁸ A bylo šest stupòù k té stolicí, a podnože té stolice také byly z zlata, držící se stolice, ano i spolehadla rukám s obou stran, tu kdež se sedalo, a dva lvové stáli u spolehadel. ¹⁹ Dvanácte též lvù stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic udìláno takového v žádném království. ²⁰ Nadto všechny nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všechny nádoby v domì lesu Libánského byly z zlata nejèistšího. Nic nebylo z støíbra, aniž ho sobì co vážili za dnù Šalomounových. ²¹ Nebo mìl král lodí, kteréž pøecházely pøes moøe s služebníky Chíramovými. Jednou ve tøech letech vracovaly se ty lodí moøské, pøinášející zlato a støíbro, kosti slonové a opice a pávy. ²² I zveleben jest král Šalomoun nad všechny krále zemské v bohatství a v moudrosti. ²³ Proèež všickni králové zemi žádostivi byli vidìti tváo Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bùh v srdci jeho. ²⁴ Z nichž jeden každý pøinášeli také dar svùj, nádoby støíbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné vící, konì a mezky, každého roku, ²⁵ Tak že mìl Šalomoun ètyøi tisíce stájí koní a vozù, a dvanácte tisíc jezdcù, kteréž rozsadil v místech vozù a pøi králi v Jeruzalémì. ²⁶ I panoval nade všemi králi od øeky Eufrates až k zemi Filistinské, a až k konèinám Egyptským. ²⁷ A složil král støíbra v Jeruzalémì jako kamení, a cedrového døíví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství. ²⁸ Pøivodili také Šalomounovi konì z Egypta i ze všech zemí. ²⁹ Jiné pak vící Šalomounovy, první i poslední, vypsány jsou v knize Nátana proroka, a v proroctví Achiáše Silonského, a u vidiních Jaaddy proroka o Jeroboámovi synu Nebatovu. ³⁰ A kraloval Šalomoun v Jeruzalémì nade vším Izraelem ètyøidceti let. ³¹ I usnul Šalomoun s otci svými, a pochovali jej v místì Davida otce jeho. Kraloval pak Roboám syn jeho místo niho.

10

¹ Tedy odšel Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále. ² Stalo se pak, když o tom uslyšel Jeroboám syn Nebatùv, jsa v Egyptì, kamž byl utekl pøed králem Šalomounem, navrátil se Jeroboám z Egypta.

³ Nebo poslali a povolali ho. Tedy pøišed Jeroboám i všecken Izrael, mluvili k Roboámovi, økouce: ⁴ Otec tvùj stížil jho naše, protož nyní polehè služby otce svého tvrdé a bøemene jeho tížkého, kteréž vložil na nás, a budeme tobì sloužiti. ⁵ Kterýž øekl jim: Po tøech dnech navra¹te se ke mnì. I odšel lid. ⁶ V tom radil se král Roboám s starci, kteøíž stávali pøed Šalomounem otcem jeho, ještì za života jeho, øka: Kterak vy radíte, jakou odpovìd mám dáti lidu tomu? ⁷ I odpovídili jemu, økouce: Jestliže se dobrotivì ukážeš lidu tomuto a povolíš jim, a mluvitì budeš pøívìtivì, budou služebníci tvoji po všechny dny. ⁸ Ale on opustil radu starcù, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci, kteøíž odrostli s ním, a stávali pøed ním. ⁹ A øekl jim: Co vy radíte, jakou máme dáti odpovìd lidu tomuto, kteøíž mluvili ke mnì, økouce: Polehè bøemene, kteréž vložil otec tvùj na nás? ¹⁰ Jemuž odpovídili mládenci, kteøíž zrostli s ním, økouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteøíž mluvili k tobì a øekli: Otec tvùj stížil jho naše, ty pak polehè nám, takto díš jim: Nejmenší prst mùj tlustší jest, nežli bedra otce mého. ¹¹ Nyní tedy, otec mùj tížké bøímì vzložil na vás, já pak pøidám bøemene vašeho; otec mùj trestal vás bièíky, ale já bièi uzlovatými. ¹² Potom pøišel Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne tøetího, jakž byl vyøkl král, øka: Navra¹te se ke mnì dne tøetího. ¹³ I odpovìdìl jim král tvrdì. Nebo opustil král Roboám radu starcù, ¹⁴ A mluvil k nim vedlé rady mládencù, øka: Otec mùj stížil jho vaše, já pak k nimu pøidám; otec mùj trestal vás bièíky, ale já bièi uzlovatými. ¹⁵ A tak neuposlechl král lidu. (Pøíèina zajisté byla od Boha, aby naplnil Hospodin øeè svou, kterouž mluvil skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu.) ¹⁶ Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpovìdìl lid králi, økouce: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani didictví nemáme v synu Izai. Jeden každý k stanùm svým, ó Izraeli! Nyní opatø dùm svùj, Davide. Odšel tedy všecken Izrael k stanùm svým, ¹⁷ Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteøíž bydlili v mìstech Judských, kraloval Roboám. ¹⁸ A když poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, uházeli ho synové Izraelští kamením až do smrti, èimž král Roboám pøinucen byl, aby vsedna na vùz, utekl do Jeruzaléma. ¹⁹ A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.

11

¹ Když pak pøijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil dùm Judùv a Beniaminùv, sto a osmdesáte tisíc výborných bojovníkù, aby bojovali proti Izraelovi, a aby zase obráceno bylo království k Roboámovi. ² Tedy stala se øeè Hospodinova k Semaiášovi, muži Božímu, økoucí: ³ Povìz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému, a všemu lidu Izraelskému, kterýž jest v pokolení Judovì a Beniaminovì, øka: ⁴ Takto praví Hospodin: Netáhnìte a nebojujte proti bratøím svým, navra¹te se jeden každý do domu svého; nebo ode mne stala se víc tato. I uposlechlì rozkazu Hospodinova, a navrátili se, aby netáhli proti Jeroboámovi. ⁵ I bydlil Roboám v Jeruzalémì, a vzdìlal mìsta hrazená v Judstvu. ⁶ A vzdìlal Betlém, Etam. a Tekoe, ⁷ Betsur, Socho a Adulam, ⁸ Gát, Maresa a Zif, ⁹ Adoraim, Lachis a Azeka, ¹⁰ Zaraha, Aialon a Hebron, kteráž byla v pokolení Judovì a Beniaminovì mìsta hrazená. ¹¹ A když upevnil mìsta hrazená, osadil v nich knížata, a zdìlal špižírny k potravám, k oleji a vínu. ¹² A v jednom každém mìstì složil štíty a kopí, a opatøil ta mìsta velmi dobøe, a tak kraloval nad Judou a Beniaminem. ¹³ Knížì také a Levítové, kteøíž byli ve všem Izraeli, postavili se k nimu ze všech konèin svých. ¹⁴ Opustili byli zajisté Levítové pøedmìstí svá i vládaøství svá, a odebrali se do Judstva a do Jeruzaléma, (proto, že je zavrhl Jeroboám a synové jeho, aby v úøadu knížském nesloužili Hospodinu. ¹⁵ A naøídìl sobì knížì k sloužení po výsostech iáblùm a

telatùm, kterýchž byl nadìlal). ¹⁶ A za nimi ze všech pokolení Izraelských ti, kteříž oddali srdce své k hledání Hospodina Boha Izraelského, pøišli do Jeruzaléma, aby obìtovali Hospodinu Bohu otcù svých. ¹⁷ A tak utvrdili království Judské, a zsilili Roboáma syna Šalomounova za tøi léta, a po ta tøi léta chodili po cestì Davidovì a Šalomounovì. ¹⁸ Potom pojal sobì Roboám ženu, Mahalat, dceru Jerimota syna Davidova, a Abichail, dceru Eliaba syna Izai. ¹⁹ Kteráž mu zplodila syny: Jeusa a Semariáše a Zahama. ²⁰ A po té pojal Maachu dceru Absolonovu, kteráž mu porodila Abiáše, Attaie, Zizu a Selomita. ²¹ Ale miloval Roboám Maachu dceru Absolonovu, nade všechny ženy i ženiny své; nebo byl pojal žen osmnáct, a ženin šedesát, a zplodil dvadcti a osm synù a šedesáte dcer. ²² Ustanovil pak Roboám Abiáše syna Maachy za kníže a vývodu mezi bratøími jeho; nebo myslil ho ustanoviti králem. ²³ A opatrnosti užívaje, rozsadil všechny jiné syny své po všech krajích Judových a Beniaminových, ve všech místech ohrazených, i dal jim potravu hojnì, a nabral jim mnoho žen.

12

¹ I stalo se, když utvrdil království Roboám a zmocnil je, opustil zákon Hospodinùv, i všecken Izrael s ním. ² Stalo se, pravím, léta pátého království Roboáмова, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, (nebo byli zhøešili proti Hospodinu), ³ S tisícem a dvěma sty vozù, a s šedesáti tisíci jízdných, a nebylo poètu lidu, kterýž pøitáhl s ním z Egypta, Lubimských, Sukkimských a Chussimských. ⁴ A pobral místa hrazená, kteráž byla v Judstvu, a pøitáhl až k Jeruzalému. ⁵ Tedy Semaiáš prorok pøišel k Roboámovi a k knížatùm Judským, kteříž se byli sebrali do Jeruzaléma, bojíce se Sesáka, a øekl jim: Toto praví Hospodin: Vy jste mne opustili, i já také opouštím vás v rukou Sesákových. ⁶ I ponížili se knížata Izraelská i král, a øekli: Spravedlivý¹ jest Hospodin. ⁷ A když vidìl Hospodin, že se ponížili, stalo se slovo Hospodinovo k Semaiášovi, økoucí: Ponížili¹ jsou se, neshladím jich, ale dám jim tudíž vysvobození, aniž se vyleje prchlivost má na Jeruzalém skrze Sesáka. ⁸ A však sloužití jemu budou, aby zkusili, co jest to mnì sloužití, a sloužití králùm zemským. ⁹ A tak vstoupiv Sesák král Egyptský do Jeruzaléma, pobral poklady domu Hospodinova, i poklady domu královského, všechno to pobral. Vzal i pavézy zlaté, kterýchž byl nadìlal Šalomoun. ¹⁰ I nadìlal král Roboám místo nich pavéz mìdìných, a poruèil je úøedníkùm nad drabanty, kteříž ostøíhali brány domu královského. ¹¹ A když král chodíval do domu Hospodinova, pøicházivali drabanti a nosili je; potom též zase pøinášeli je do pokoje drabantù. ¹² Když se pak ponížil, odvrátila se od nìho prchlivost Hospodinova, a neshladil ho do cela, tak jakož se k Judovi v dobrých vícech ohlašoval. ¹³ Tedy zmocnil se král Roboám v Jeruzalémì a kraloval; nebo ve ètyøidcìti a v jednom létì byl Roboám, když poèal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémì, místì, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam pøebývalo jméno jeho. Jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská. ¹⁴ Kterýž èinil zlé vici; nebo neustavil srdce svého, aby hledal Hospodina. ¹⁵ Vici pak Roboámovy, první i poslední, zdaž zapsány nejsou v knihách Semaiáše proroka, a Iddo proroka, kdež se vyèítá poøádek rodù, ano i války mezi Roboámem a Jeroboámem, po všechny dny? ¹⁶ I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest v místì Davidovì, a kraloval Abiáš syn jeho místo nìho.

13

¹ Léta osmnáctého krále Jeroboáma kraloval Abiáš nad Judou. ² Tøi léta kraloval v Jeruzalémì, (a jméno matky jeho Michaia, dcera Urielova z Gabaa), a byla válka mezi Abiášem a Jeroboámem. ³ Proèež sšikoval Abiáš vojsko udatných

bojovníků, čtyřikrát sto tisíc mužů výborných, Jeroboám pak sšikoval se proti němu, maje osmkrát sto tisíc mužů výborných, velmi udatných. ⁴ I postavil se Abiáš na vrchu hory Semaraim, kteráž byla mezi horami Efraimskými, a řekl: Slyšte mne, Jeroboáme i všecken Izraeli. ⁵ Zdaliž jste neměli viděti, že Hospodin Bůh Izraelský dal království Davidovi nad Izraelem na věky, jemu i synům jeho smlouvou trvánlivou? ⁶ Ale povstal Jeroboám syn Nebatův, služebník Šalomouna syna Davidova, a zprotivil se pánu svému. ⁷ A sebrali se k němu lidé nevážení a bezbožní a zsilili se proti Roboámovi synu Šalomounovu, Roboám pak byv dítě a srdce choulostivé, neodepěl jim zmužile. ⁸ Tak vy nyní myslíte zsiliti se proti království Hospodinovu, kteréž jest v ruce synů Davidových, a jest vás veliké množství; máte také při sobě telata zlatá, kterýchž vám nadílal Jeroboám, za bohy. ⁹ Zdaliž jste nezavrhli kníží Hospodinových, synů Aronových a Levitů, a nadílali jste sobě kníží, tak jako národové jiných zemí? Kdožkoli přichází, aby posvěceny byly ruce jeho volětem mladým a sedmi skopci, hned je knížem těch, jenž nejsou bohové. ¹⁰ Ale my jsme Hospodina Boha našeho, aniž jsme se ho spustili, kníží pak přisluhující Hospodinu jsou synové Aronovi a Levítové, kteříž konají práci svou, ¹¹ A pálí Hospodinu zápaly každého jitra a každého večera, kadí také vonnými věcmi, zpořádání také chleba na stole čistém, a svícen zlatý s lampami jeho spravují, aby hořely každého večera. A tak my ostěiháme nařízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste se jeho. ¹² Protož aj, s námi jest Bůh vůdce náš, a kníží jeho a trouby zvučené, aby znily proti vám. Synové Izraelští, nebojte s Hospodinem Bohem otců svých, nebo nepovede se vám šťastně. ¹³ Mezi tím Jeroboám obvedl zálohy, aby po zadu na ně připadli, a tak byli Izraelští před Judskými, a zálohy ty byly jim pozadu. ¹⁴ Tedy spatřiv Juda, an válka jim s předu i s zadu, zvolali k Hospodinu, a kníží troubili v trouby. ¹⁵ Učinili také pokřik muži Judští. I stalo se v tom pokřiku mužů Judských, ranil Bůh Jeroboáma i všecken Izrael před Abiášem a Judou. ¹⁶ A tak utíkali synové Izraelští před Judou, ale dal je Bůh v ruku jejich. ¹⁷ Nebo porazili je Abiáš a lid jeho ranou velikou, tak že padlo zbitých z Izraele pětkrát sto tisíc mužů výborných. ¹⁸ Protož sníženi jsou synové Izraelští v ten čas, a zmocnili se synové Judovi, nebo zpolehli na Hospodina Boha otců svých. ¹⁹ I honil Abiáš Jeroboáma, a vzal mu města, Bethel i vsi jeho, Jesana i vsi jeho, a Efron i vsi jeho. ²⁰ Aniž se mohl zase zsiliti více Jeroboám po všechny dny Abiášovy. I ranil jej Hospodin, tak že umřel. ²¹ Ale Abiáš zmocnil se, kterýž byl sobě pojal žen třináct, a zplodil dvamecítma synů a šestnácte dcer. ²² Ostatek pak činů Abiášových, a života jeho i očeň jeho, sepsáno jest v knize proroka Iddo.

14

¹ Když pak usnul Abiáš s otcí svými, a pochovali jej v městě Davidově, kraloval Aza syn jeho místo něho. Za jeho dnů v pokoji byla země deset let. ² I činil Aza to, což se dobře líbilo Hospodinu Bohu jeho. ³ Nebo zbořil oltáře cizí i výsosti, a stroskotal obrazy jejich, a posekal háje jejich. ⁴ A přikázal Judovi, aby hledali Hospodina Boha otců svých, a ostěihali zákona a přikázání jeho. ⁵ Zkazil, pravím, po všech městech Judských výsosti a slunečné obrazy, a bylo v pokoji království za času jeho. ⁶ Zatím vzdílal města hrazená v Judstvu, proto že v pokoji byla země, aniž jaká proti němu válka povstala těch let; nebo Hospodin dal jemu odpočinutí. ⁷ I řekl lidu Judskému: Vzdílejme ta města, a ohraíme je zdmi a věžemi, branami i závorami, dokudž země jest v moci naší. Aj, že jsme hledali Hospodina Boha svého, hledali jsme ho, a dal nám odpočinutí odevšad. A tak stavili a šťastně se jim zvedlo. ⁸ Měl pak Aza vojsko těch, kteříž nosili štíty a kopí, z pokolení Judova třikrát sto

tisícù, a z Beniaminova pavézníků a stœlcù dvì stì a osmdesáte tisícù. Všickni ti byli muži udatní. ⁹ I vytáhl proti nim Zerach Mouøenín, maje v vojšti desetkrát sto tisícù, a vozù tøi sta, a pøitáhl až k Maresa. ¹⁰ Vytáhl též i Aza proti nìmu. I sšikovali vojska v údolí Sefata u Maresa. ¹¹ Tedy volal Aza k Hospodinu Bohu svému, a øekl: Hospodine, není¹ potøebí tobì velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejším. Pomoziž nám, Hospodine Bože náš, nebo¹ v tebe doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství tomuto. Hospodine, ty jsi Bùh náš; nech¹ nemá moci proti tobì bídný èlovìk. ¹² I ranil Hospodin Mouøeníny pøed Azou a pøed lidem Judským, tak že utíkali Mouøenínové. ¹³ A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním, až do Gerar. I padli Mouøenínové, že se nijakž otaviti nemohli; nebo potøíni jsou pøed Hospodinem a pøed vojskem jeho. I odnesli onino koøistí velmi mnoho. ¹⁴ Pohubili také všecka mìsta vùkol Gerar; strach zajisté Hospodinùv pøipadl na nì. I vzebrali všecka mìsta; nebo mnoho koøistí v nich bylo. ¹⁵ Též i obyvatele v staních pøi dobytých zbili, a zajavše ovec velmi mnoho a velbloudù, navrátili se do Jeruzaléma.

15

¹ Tehdy na Azariáše syna Odedova sstoupil duch Boží. ² Proèež vyšed vstøíc Azovi, øekl jemu: Slyšte mne, Azo i všecko pokolení Judovo a Beniaminovo. Hospodin byl s vámi, dokudž jste byli s ním, a budete-li ho hledati, najdete ho; pakli ho opustíte, opustí¹ vás. ³ Po mnohé zajisté dny Izrael jest bez pravého Boha a bez kníží, uèitelù i bez zákona, ⁴ Ješto, kdyby se v úzkosti své k Hospodinu Bohu Izraelskému byli obrátili a hledali ho, byli¹ by ho našli. ⁵ Ale èasù tìchto není bezpečno vycházeti ani vcházeti; nebo nepokoj veliký jest mezi všemi obyvateli zemì, ⁶ Tak že šlapá národ po národu, a mìsto po mìstu, proto že Bùh kormoutí je všelijakými úzkostmi. ⁷ Protož vy posilòte se, a neopouštijte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše. ⁸ A když slyšel Aza slova ta a proroctví Odeda proroka, posilil se, a vyplénil ohavnosti ze všì zemì Judské a Beniaminské, i z mìst, kteráž byl vzal na hoøe Efraim, a obnovil oltáø Hospodinùv, kterýž byl pøed síní Hospodinovou. ⁹ Potom shromáždil všecko pokolení Judovo i Beniaminovo, a pøíchozí s nimi z Efraima, Manassesa a Simeona; nebo jich bylo uteklo k nìmu z lidu Izraelského velmi mnoho, vidouce, že Hospodin Bùh jeho jest s ním. ¹⁰ I sebrali se do Jeruzaléma tøetího mìsíce, patnáctého léta králování Azova, ¹¹ A obìtovali Hospodinu v ten den z koøistí pøihnaných, volù sedm set a ovcí sedm tisíc. ¹² A vešli v smlouvu, aby hledali Hospodina Boha otcù svých, z celého srdce svého a ze všì duše své, ¹³ A kdož by koli nehledal Hospodina Boha Izraelského, aby byl usmrčen, buì malý neb veliký, buì muž neb žena. ¹⁴ I pøísáhli Hospodinu hlasem velikým, s zvukem na trouby i na pozouny. ¹⁵ Všecken zajisté lid Judský radoval se z pøísahy té; nebo celým srdcem svým pøísáhli, a se všì ochotností hledali ho, a našli jej. I dal jim odpoèinutí Hospodin se všech stran. ¹⁶ Nadto i Maachu matku ssadil Aza král, aby nebyla královnou, proto že byla vzdílala v háji hroznou modlu. I pod¹al Aza modlu tu hroznou, a zdrobil i spálil ji pøi potoku Cedron. ¹⁷ Aèkoli výsosti nebyly zkaženy v lidu Izraelském, srdce však Azovo bylo celé po všechny dny jeho. ¹⁸ Vnesl také ty vìci, kteréž posviceny byly od otce jeho, i to, èehož sám posvětil, do domu Božího, støíbro, zlato i nádoby. ¹⁹ A nebylo války až do léta tøidcátého pátého králování Azova.

16

¹ Léta tøidcátého šestého králování Azova vytáhl Báza král Izraelský proti Judovi, a stavil Ráma, aby nedal vyjít ani jít k Azovi králi Judskému. ² Tedy vzav Aza støíbro i zlato z pokladù domu Hospodinova i domu královského, poslal k Benadadovi králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, øka: ³ Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou,

mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Aj, posílám¹ teě stěbro a zlato, jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, a¹ odtrhne ode mne. ⁴ I uposlechl Benadad krále Azy, a poslal knížata s vojsky svými proti městům Izraelským. I dobyli Jon a Dan, též Abelmaim i všech měst Neftalímových, v nichž měli sklady. ⁵ To když uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zanechal díla svého. ⁶ V tom Aza král pojal všecken lid Judský, a pobrali kamení z Ráma i dříví, z něhož stavěl Báza, a vystavěl z něho Gabaa a Masfa. ⁷ V ten pak čas přišel Chanani prorok k Azovi králi Judskému, a řekl jemu: Že jsi zpolehl na krále Syrského, a nezpolehl jsi na Hospodina Boha svého, proto ušlo vojsko krále Syrského z ruky tvé. ⁸ Zdaliž jsou Chussimští a Lubimští neměli vojsk velmi velikých, s vozy a jezdci náramně mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina, vydal je v ruku tvou. ⁹ Oěi zajisté Hospodinovy spatují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upomíného. Bláznivě jsi učinil v té věci, protože od toho času budou proti tobě války. ¹⁰ Tedy rozhněvav se Aza na proroka, dal ho do vazení; nebo se byl rozhněval na něj pro tu věc. A utiskal Aza některé z lidu toho času. ¹¹ O jiných pak vícech Azových, prvních i posledních, zapsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských. ¹² Potom léta třicátého devátého králování svého nemocen byl Aza na nohy své tížkou nemocí, a však v nemoci své nehledal Boha, ale lékařů. ¹³ A tak usnul Aza s otci svými, a umřel léta čtyřicátého prvního králování svého. ¹⁴ A pochovali jej v hrobě jeho, kterýž byl vytesal sobě v městě Davidově, a položili ho na lůžku, kterýž byl naplnil vonnými věcmi a mastmi dle apatykářským připravenými. I páli to jemu ohněm velmi velikým.

17

¹ I kraloval Jozafat syn jeho místo něho, a zmocnil se Izraele. ² I osadil lidem válečným všechna města hrazená v Judstvu, a postavil stráž v zemi Judské a v místech Efraim, kteráž byl dobýval Aza otec jeho. ³ A byl Hospodin s Jozafatem; nebo chodil po cestách Davida otce svého prvních, aniž hledal modl. ⁴ Ale Boha otce svého hledal, a v přikázáních jeho chodil, aniž následoval skutků lidu Izraelského. ⁵ I utvrdil Hospodin království v ruce jeho, a dal všecken lid Judský dary Jozafatovi, tak že měl bohatství a slávy hojně. ⁶ A nabýv udatného srdce k cestám Hospodinovým, zkazil přesto také i výsosti a háje v Judstvu. ⁷ Léta pak třetího království svého poslal knížata svá: Benciale, Abdiáš, Zachariáš, Natanaele a Micheáš, aby učili v místech Judských. ⁸ A s nimi Levíty: Semaiáš, Netaniáš, Zebadiáš, Azaele, Semiramota, Jonatana, Adoniáš, Tobiáš a Tobadoniáš, Levíty, a s nimi Elisama a Jehorama, kníží, ⁹ kteříž učili v Judstvu, majíce s sebou knihu zákona Hospodinova. Chodili pak vůkol po všech místech Judských, vyučující lid. ¹⁰ I byl strach Hospodinův na všech královstvích zemí, kteréž byly vůkol Judstva, tak že nebojovali proti Jozafatovi. ¹¹ Nýbrž i Filistinští přinášeli Jozafatovi dary a berní uloženou. Arabští také přihánili jemu dobytky, skopců po sedmi tisících a sedmi stech, též kozlů po sedmi tisících a sedmi stech. ¹² I prospíval Jozafat, a rostl až na nejvyšší, a vystavěl v Judstvu zámky a města k skladům. ¹³ A práci mnohou vedl při místech Judských, muže pak válečné a slovoutné měl v Jeruzalémě. ¹⁴ A tento jest počet jich po domích otců jejich: Z Judy knížata nad tisíce: Adna kníže, a s ním udatných rytířů tolikrát sto tisíc. ¹⁵ A po něm Jochanan kníže, a s ním dvě stě a osmdesát tisíc. ¹⁶ Po něm Amaziáš syn Zichrův, kterýž se dobrovolně byl oddal Hospodinu, a při něm dvakrát sto tisíc mužů udatných. ¹⁷ Z Beniamina pak muž udatný Eliada, a s ním lidu zbrojného s lůžsti a pavézami dvakrát sto tisíc. ¹⁸ A po něm Jozabad, a s ním sto a osmdesát tisíc způsobných k boji. ¹⁹ Ti sloužili králi, kromě těch, kteréž byl osadil král po místech hrazených po všem Judstvu.

18

¹ I měl Jozafat bohatství a slávu velmi velikou, a spřiznil se s Achabem. ² Pøijel pak po letech k Achabovi do Samaøí, a nabil Achab ovcí a volù hojnì pro něj a pro lid, kterýž byl s ním, a namlouval ho, aby táhl do Rámot Galád. ³ Nebo øekl Achab král Izraelský Jozafatovi králi Judskému: Potáhneš-li se mnou do Rámot Galád? Odpovìdìl jemu: Jakž jsem já, tak jsi ty, jako lid tvůj, tak lid můj, a s tebou¹ budu v tom boji. ⁴ Øekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se medle dnes na slovo Hospodinovo. ⁵ I shromáždil král Izraelský prorokù svých ètyøi sta mužù, a øekl jim: Máme-li jeti do Rámot Galád na vojnu, èili tak nechati? I øekli: Táhni, nebo dá je Bùh v ruku královu. ⁶ Tedy øekl Jozafat: Což již není zde proroka Hospodinova žádného, abychom se ho zeptali? ⁷ Odpovìdìl král Izraelský Jozafatovi: Ještì¹ jest muž jeden, skrze nihož bys se mohl poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávidím, proto že mi nikdy nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé. Ten jest Micheáš syn Jemlùv. Ale Jozafat øekl: Nech¹ tak nemluví král. ⁸ Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, øekl: Pøivei sem rychle Micheáše syna Jemlova. ⁹ (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský sedili jeden každý na stolici své, odíni jsouce rouchem. Sedili pak v placu u vrat brány Samaøské, a všickni proroci prorokovali pøed nimi. ¹⁰ Kdežto Sedechiáš syn Kenanùv udílal sobì byl i rohy železné, a øekl: Takto praví Hospodin: Tìmito trkati budeš Syrské, dokudž jich nepohubiš. ¹¹ Tak podobnì všickni proroci prorokovali, økouce: Jeì do Rámot Galád, a š'astnì¹ se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.) ¹² V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, øka: Aj, øeì prorokù tìch jednostejné jsou a dobré pøed králem. Medle, buì øeè tvá, jako øeè kterého z nich, a mluv dobré vìci. ¹³ Jemuž øekl Micheáš: Živ¹ jest Hospodin, že cožkoli vyøkne Bùh můj, to mluviti budu. ¹⁴ A když pøišel k králi, øekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti proti Rámot Galád na vojnu, èili tak nechati? Kterýž øekl: Táhnìte a š'astnì¹ se vám povede, i budou dáni v ruku vaši. ¹⁵ Ještì øekl jemu král: I kolikrátž tì mám pøísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodinovu? ¹⁶ Protož øekl: Vidìl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýøe; nebo øekl Hospodin: Nemají pána tito, navra¹ se jeden každý do domu svého v pokoji. ¹⁷ I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaliž¹ jsem neøekl, že mi nebude prorokovati nic dobrého, ale zlé? ¹⁸ Øekl dále: Protož slyšte slovo Hospodinovo: Vidìl jsem Hospodina sedícího na trùnu svém, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho. ¹⁹ I øekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba krále Izraelského, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné, ²⁰ Tož¹ vyšel duch, a postaviv se pøed Hospodinem, øekl: Já ho oklamám. Hospodin pak øekl jemu: Jakým zpùsobem? ²¹ Odpovìdìl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech prorokù jeho. Kterýžto øekl: Oklamáš a dovedeš toho; jdiž a uèiò tak. ²² Protož aj, jižtì dal Hospodin ducha lživého v ústa prorokù tvých tìchto, ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobì. ²³ Tedy pøistoupi v Sedechiáš syn Kenanùv, dal polìèek Micheášovi a øekl: Kterouž jest cestou odšel duch Hospodinùv ode mne, aby mluvil tobì? ²⁴ Odpovìdìl Micheáš: Aj, uzøíš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl. ²⁵ I øekl král Izraelský: Jmìte Micheáše, a doveìte ho k Amonovi hejtmanu mìsta, a k Joasovi synu královu. ²⁶ A díte: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláøe a dávejte mu jísti malièko chleba a malièko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji. ²⁷ Ale Micháš øekl: Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedy¹ nemluvil Hospodin skrze mne. Pøesto øekl: Slyštež to všickni lidé. ²⁸ A tak táhl král Izraelský a Jozafat král Judský proti Rámot Galád. ²⁹ I øekl král Izraelský Jozafatovi: Zmìním já se, když pùjdu k bitvì, ale ty oblec se v roucho své. I zmìnil se král Izraelský, a jeli k bitvì. ³⁰ Král pak Syrský pøikázal

byl hejtmanùm nad vozy svými, øka: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému. ³¹ I stalo se, když hejtmané nad vozy uzøeli Jozafata, øekli: Král Izraelský jest. Takž se obrátili proti nimu, aby bojovali. Tedy zkøikl Jozafat, a Hospodin spomohl jemu, a odvrátil je Bùh od niho. ³² Nebo uzøevše hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od niho. ³³ Muž pak støelil z luèišti náhodou, a postøelil krále Izraelského, kdež se pancíø spojuje. Proèež øekl vozkovi: Obra¹ se, a vyvez mne z vojska; nebo jsem nemocen. ³⁴ I rozmohla se bitva v ten den. Král pak Izraelský stál na voze proti Syrským až do veèera, i umøel v západ slunce.

19

¹ Když se pak navracoval Jozafat král Judský do domu svého v pokoji do Jeruzaléma, ² Vyšel jemu vstøíc Jéhu syn Chananùv, prorok, a øekl králi Jozafatovi: Zdaliž jsi bezbožnému mìl pomáhati, a ty, jenž nenávidí Hospodina, milovati? Z té pøíèiny proti tobì jest hnìv Hospodinùv. ³ Ale však nalezly se vícì dobré pøi tobì, že jsi vysekal háje z zemì, a nastrojil srdce své, abys hledal Boha. ⁴ I bydlil Jozafat v Jeruzalémì, a zase projel lid od Bersabé až k hoøe Efraim, a navrátil je k Hospodinu Bohu otcù jejich. ⁵ A ustanovil soudce v zemì po všech mìstech Judských hrazených, v jednom každém mìstì. ⁶ Tedy øekl soudcùm: Vizte, jak co èíníte; nebo nevedete soudu za èlovìka, ale za Hospodina, kterýž vám pøítomen jest pøi vykonávání soudu. ⁷ A protož budiž bázeò Hospodinova pøi vás. Ostøihejte toho a èiòte tak, nebo¹ není u Hospodina Boha našeho nepravosti, tak aby šetøiti mìl osob, aneb pøijímati dary. ⁸ Tak i v Jeruzalémì ustanovil Jozafat nikteré z Levítù a z knížì, a z knížat otcovských, èeledì Izraelských, k soudu Hospodinovu a k rozepøem tich, kteøíž by se obraceli o to do Jeruzaléma. ⁹ A pøikázal jim, øka: Takž dìlejte v bázni Hospodinovì, u víøe a v srdci upøímém. ¹⁰ A pøi všeliké rozepøi, kteráž by pøišla pøed vás od bratøí vašich, kteøíž bydlí v mìstech svých, buì mezi krví a krví, mezi zákonem a pøikázáním, ustanoveními a soudy, napomenete jich, aby nehøešili proti Hospodinu, tak aby nepøišla prchlivost na vás, ani na bratøí vaše. Tak èiòte, a neubìhnete v høích. ¹¹ A aj, Amariáš, knìž nejvyšší, mezi vámi bude ve všech vícech Hospodinových, a Zebadiáš syn Izmaelùv, vývoda domu Judova, ve všeliké vícì královské. Máte také Levíty správce mezi sebou; posilòtež se a zmužile sobì poèínejte, a bude¹ Hospodin s tím, kdož bude dobrý.

20

¹ I stalo se potom, že pøitáhli synové Moáb a synové Ammon, a s nimi nìkteøí od Ammonitských, proti Jozafatovi na vojnu. ² A pøišedše, oznámili Jozafatovi, økouce: Pøitáhlo proti tobì množství veliké z zámoøí, z zemì Syrské, a aj, jsou v Hasesontamar, jenž jest Engadi. ³ I ulekl se, a obrátil Jozafat tváø svou k hledání Hospodina, a vyhlásil pùst všemu lidu Judskému. ⁴ A tak shromáždil se lid Judský, aby hledali Hospodina. Také i ze všech mìst Judských sešli se hledati Hospodina. ⁵ Tedy stál Jozafat v shromáždínì Judském a Jeruzalémském, v domì Hospodinovì pøed síní novou, ⁶ A øekl: Hospodine, Bože otcù našich, zdaliž ty sám nejsi Bohem na nebi? Zdaliž ty nepanuješ nade všemi královstvími národù? Zdaliž v ruce tvé není síly a moci, tak že není, kdo by se mohl postaviti proti tobì? ⁷ Zdaliž jsi ty, Bože náš, nevyhnal obyvatelù zemì této pøed tváøí lidu svého Izraelského, a dal jsi ji semeni Abrahama, milovníka svého na víky? ⁸ Kteøížto bydlili v ní, a vzdìlali tobì v ní svatyni, jménu tvému, økouce: ⁹ Jestliže by na nás pøišly zlé vícì, meè pomsty, buì morová rána, buì hlad, postavíme se pøed tímto domem a pøed tebou, (ponìvadž jméno tvé jest v domì tomto), a budeme volati k tobì v úzkostech svých,

i vyslyšíš a vysvobodíš. ¹⁰ A nyní, aj, synové Ammon a Moáb, a hora Seir, skrze niž jsi nedopustil jíti Izraelovi, když se brali z země Egyptské, ale uhnuli se od nich, a nepohubili jich, ¹¹ Aj hle, oni odplacají se nám, pøitáhše, aby nás vyhnali z dídictví tvého, kteréž jsi právem didiěným dal nám. ¹² Bože náš, zdali jich souditi nebudeš? V nás¹ zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti nám, aniž my víme, co bychom èiniti mìli, toliko na ti patøí oèi naše. ¹³ Všecken také lid Judský stáli pøed Hospodinem, též i dítky jich, ženy i synové jejich. ¹⁴ Jachaziel pak syn Zachariáše syna Benaiášova, syna Jehielova, syna Mataniášova, Levíta z synù Azafových, nadšen jsa duchem Hospodinovým, u prostøed toho shromážděni, ¹⁵ Øekl: Pozorujte všecken Judo a obyvatelé Jeruzalémští, i ty králi Jozafate. Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy, ani se lekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj, ale Boží. ¹⁶ Zítرا vytáhníte proti nim, aj, oni potáhnou po stráni Ziz, a naleznete je pøi konci údolí naproti poušti Jeruel. ¹⁷ Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stùjte a vizte vysvobození Hospodinovo pøi sobì, ó Judo a Jeruzaléme. Nebojte se, aniž se strachujte; zítرا vyjdíte proti nim, a Hospodin bude s vámi. ¹⁸ I sklonil se Jozafat tváøí k zemi, a všecken lid Judský i obyvatelé Jeruzalémští padli pøed Hospodinem, klanìjíce se Hospodinu. ¹⁹ Vstali pak Levítové z synù Kahat a z synù Chóre, aby chválili Hospodina Boha Izraelského hlasem velikým a vysokým. ²⁰ Potom vstavše ráno, vytáhli na pouš¹ Tekoe. A když vycházeli, stál Jozafat a øekl: Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzalémští. Vìøte v Hospodina Boha svého, a stane se vám vìrni; vìøte prorokùm jeho, a š¹astni se vám povede. ²¹ A tak poradiv se s lidem, postavil zpìváky Hospodinu, aby chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli sšikovani k boji, aby oni napøed šli a øíkali: Oslavujte Hospodina, nebo na vìky milosrdenství jeho. ²² Tu chvíli pak, když oni zaèali zpìv a chválení, obrátil Hospodin ty, kteøíž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a obyvatele hory Seir, ješto však byli pøitáhli proti Judovi, a tak sami se bili. ²³ Nebo povstali synové Ammon a Moábští proti obyvatelùm hory Seir, aby zmordovali a shladili je. A když dokonali boj proti obyvatelùm hory Seir, pomáhali sobì a hubili jedni druhé. ²⁴ Mezi tím lid Judský pøitáhl k stráži, kteráž jest na poušti, a uzøeli to množství, a aj, mrtví leží na zemi, aniž kdo ušel. ²⁵ Proèež pøistoupil Jozafat s lidem svým, aby rozebrali loupeže jejich, a našli u nich hojnost zboží i klénotù na tilích zbitých. I rozbitovali toho mezi sebou, tak že unesti nemohli; za tøi dni dílili ty loupeže, proto že jich mnoho bylo. ²⁶ V den pak ètvrtý shromáždili se do údolí Beracha, a že tu dobroøeèili Hospodinu, protož nazvali jméno místa toho údolí Beracha až do dnešního dne. ²⁷ Zatím obrátili se všickni muži Judští a Jeruzalémští, a Jozafat pøed nimi, aby se navrátili do Jeruzaléma s veselím; nebo byl obveselil je Hospodin nad nepøátely jejich. ²⁸ I vešli do Jeruzaléma s loutnami a harfami a s trubami do domu Hospodinova. ²⁹ Tedy pøipadl strach Boží na všechna království zemská, když uslyšeli, že Hospodin bojoval proti nepøátelùm lidu Izraelského. ³⁰ A tak v pokoji bylo království Jozafatovo; nebo odpoèinutí dal jemu Bùh jeho odevšad. ³¹ Kraloval pak Jozafat nad Judou. Ve tøidcítì pìti letech byl, když kralovati zaèal, a pìtmecítmá let kraloval v Jeruzalémi. Jméno matky jeho Azuba, dcera Silchi. ³² A chodil po cestì Azy otce svého, aniž se uchýlil od ní, èinì to, což pravého jest pøed oèima Hospodinovýmá. ³³ A však výsosti nebyly zkaženy, nebo ještì lid byl nenastrojil srdce svého k Bohu otcù svých. ³⁴ O jiných pak vícech Jozafatových, prvních i posledních, sepsáno jest v knihách Jého syna Chanani, kterémuž bylo poruèeno, aby to vložil do knihy o králích Izraelských. ³⁵ Potom stovaryšil se Jozafat král Judský s Ochoziášem králem Izraelským, kterýž sobì bezbožni poèínal. ³⁶ Stovaryšil se pak s ním proto, aby nadìlal lodí, kteréž by pøecházely pøes moøe. I nadìlali lodí v Aziongaber. ³⁷ Protož prorokoval Eliezer

syn Dodavahùv z Maresa proti Jozafatovi, øka: Jakž jsi se stovaryšil s Ochoziášem, roztrhl Hospodin skutky tvé. I stroskotány jsou lodí, a tak nemohly se doplaviti pøes moøe.

21

¹ Potom usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s nimi v mìstì Davidovì. I kraloval Jehoram syn jeho místo niho. ² Mìl pak bratøí, syny Jozafatovy, Azariáše, Jechiele, Zachariáše, Azariáše, Michaele a Sefatiáše. Všickni ti byli synové Jozafata krále Izraelského. ³ Kterýmž byl dal otec jejich darù mnoho, støíbra a zlata, a vícì drahých, s místy hrazenými v Judstvu, království pak dal Jehoramovi, proto že on byl prvorozený. ⁴ I uvázal se Jehoram v království otce svého, a zmocniv se, zmordoval všechny bratøí své meèem, ano i nìkteré z knížat Izraelských. ⁵ Ve dvou a tøidcìti letech byl Jehoram, když poèal kralovati, a osm let kraloval v Jeruzalémì. ⁶ A chodil po cestì králù Izraelských, tak jako èinil dùm Achabùv; nebo dceru Achabovu mìl za manželku, a èinil zlé vícì pøed oèima Hospodinovýmá. ⁷ Hospodin však nechtil zahladiti domu Davidova, pro smlouvu, kterouž byl uèinil s Davidem, a ponívadž byl øekl, že dá jemu svíci i synùm jeho po všechny dny. ⁸ Ve dnech jeho odstoupili Idumejští, aby nebyli poddáni Judovi, a ustanovili nad sebou krále. ⁹ Proèež pøitáhl Jehoram s knížaty svými, i se všemi vozy svými, a vstav v noci porazil Idumejské, kteøíž jej byli obklíèili, i hejtmany vozù jeho. ¹⁰ Však pøedce vytáhli se Idumejští z manství Judova až do tohoto dne. Téhož èasu zprotivilo se i Lebno, aby nebylo pod jeho mocí, proto že opustil Hospodina Boha otcù svých. ¹¹ Pøesto nadílal výsostì po horách Judských, a uvedl v smilství obyvatele Jeruzalémské, nýbrž dostreil, jako i Judské. ¹² I pøišlo k nìmu psání od Eliáše proroka, økoucího: Toto praví Hospodin Bùh Davida otce tvého: Proto že jsi nechodil po cestách Jozafata otce svého, a po cestách Azy krále Judského, ¹³ Ale chodil jsi po cestì králù Izraelských, a uvedl jsi v smilství Judu i obyvatele Jeruzalémské, tak jako jest v smilství uvedl dùm Achabùv Izraele, nadto i bratøí své, rodinu otce svého, lepší než jsi sám, zmordoval jsi: ¹⁴ Aj, Hospodin uvede ránu velikou na lid tvùj a na syny tvé, na ženy tvé a na všechno jmínì tvé, ¹⁵ Ty pak nemocen budeš tížce nemocí støev svých, až z tebe vyjdou støeva tvá pro nemoc rozmáhající se den ode dne. ¹⁶ A tak vzbudil Hospodin proti Jehoramovi ducha Filistinských a Arabských, kteøíž jsou pøi konèinách Chussimských. ¹⁷ Kteøíž vytáhše proti zemi Judské, vtrhli do ní, a rozchvátali všechno jmínì, kteréž se nalezlo v domì královském, ano i syny jeho a ženy jeho, tak že mu nezùstalo žádného syna kromì Joachaza, nejmladšího z synù jeho. ¹⁸ Potom pak po všem ranil jej Hospodin na støevách jeho nemocí nezhojitelnou. ¹⁹ A když se to den po dni rozmáhalo, a již èas vycházel pøebìhnutí dvou let, vyšla støeva jeho pro nemoc jeho, i umøel na hrozné bolesti. A nepálil mu lid jeho vonných vícì, jako pálivali otcùm jeho. ²⁰ Ve tøidcìti a ve dvou letech byl, když kralovati poèal, a osm let kraloval v Jeruzalémì, a sešel tak, že po nìm netoužili. A však jej pochovali v mìstì Davidovì, ale ne v hrobích královských.

22

¹ Tedy ustanovili krále obyvatele Jeruzalémští Ochoziáše, syna jeho nejmladšího, místo niho; nebo všechny starší byl pobil houf lotøíků, kteøíž pøitáhli s Arabskými do ležení. A tak kraloval Ochoziáš syn Jehorama krále Judského. ² Ve ètyøidcìti a dvou letech byl Ochoziáš, když kralovati poèal, a jediný rok kraloval v Jeruzalémì. Jméno pak matky jeho Atalia dcera Amri. ³ I on také chodil po cestách domu Achabova, nebo matka jeho nabádala jej k nepobožnosti. ⁴ Protož èinil zlé vícì pøed oèima Hospodinovýmá, jako dùm Achabùv; ty on mìl zajisté rádce po smrti otce

svého, k zahynutí svému. ⁵ Nebo radou jejich se spravoval, a táhl s Joramem synem Achabovým, králem Izraelským, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému do Rámot Galád, kdežto ranili Syrští Jorama. ⁶ Kterýž navrátil se, aby se hojil v Jezreel; nebo měl rány, kteréž mu učinili v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. V tom Azariáš syn Jehorama krále Judského sstoupil, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel, kterýž tam nemocen byl. ⁷ Bylo pak to ku pádu od Boha Ochoziášovi, že přišel k Joramovi. Nebo jakž přišel, vyjel s Joramem proti Jéhu synu Namsi, kteréhož byl pomazal Hospodin, aby vyplnil dům Achabův. ⁸ Tedy stalo se, když mstil Jéhu nad domem Achabovým, že našel knížata Judská, a syny bratří Ochoziášových, kteříž sloužili Ochoziášovi, i zmrdoval je. ⁹ Potom hledající i Ochoziáše, jali jej, an se pokrýval v Samařii, a přivedše ho k Jéhu, zabili jej a pochovali; nebo řekli: Syn¹ jest Jozafatův, kterýž hledal Hospodina celým srdcem svým. A tak nebylo žádného více z domu Ochoziášova, kterýž by měl moc k obdržení království. ¹⁰ Pročež Atalia matka Ochoziášova viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všechno símě královské domu Judského. ¹¹ Ale Jozabat dcera králova vzala Joasa syna Ochoziášova, a tajně ho uchvátivši z prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, schovala jej s chůvou jeho v pokoji, kdež lůžko byla. I skryla ho Jozabat dcera krále Jorama, manželka Joiady kníže, (nebo ona byla sestra Ochoziášova), před Atalií, aby ho nezamordovala. ¹² I byl s nimi v domě Božím, skryt jsa za šest let, v nichž Atalia kralovala v té zemi.

23

¹ Léta pak sedmého posilnil se Joiada, a pojal s sebou v smlouvu setníky, Azariáše syna Jerochamova, a Izmaele syna Jochananova, a Azariáše syna Obédova, a Maaseiáše syna Adaiášova, a Elizafata syna Zichri, ² kteříž obcházejíce zemi Judskou, shromáždili Levíty ze všech míst Judských, a přední z otcovských čeledí Izraelských, a přišli do Jeruzaléma. ³ I učinilo všechno to shromáždění smlouvu v domě Božím s králem. Byl pak jim řekl Joiada: Ať, syn králův kralovati bude, jakož mluvil Hospodin o synech Davidových. ⁴ Tato¹ jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu z kníží a z Levitů, budou vrátnými. ⁵ Třetí pak díl bude při domě královu, a třetí díl u brány přední, ale všechnen lid bude v síních domu Hospodinova. ⁶ Aniž kdo vcházej do domu Hospodinova kromě kníží a těch Levitů, kteříž konají služby. Ti a¹ vcházejí, nebo svatí jsou, všechnen pak lid a¹ drží stráž Hospodinovu. ⁷ I obstoupí Levítové krále vůkol, jeden každý máje bránu svou v ruce svých, a kdož by koli všel do domu, a¹ umře. A buďte při králi, když bude vcházeti, i když bude vycházeti. ⁸ Tedy učinili Levítové a všechnen Juda všechno, cožkoli přikázal Joiada kněz, a vzali jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu, a kteříž odcházeli v sobotu; nebo byl nepropustil Joiada kněz žádné stáje. ⁹ I dal Joiada kněz setníkům kopí a pavězy i štíty, kteříž byli krále Davida, jenž byli v domě Božím. ¹⁰ A postavil všechnen lid, (a jeden každý měl bránu v ruce své), od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu, při králi všude vůkol. ¹¹ A tak vyvedli syna králova, a postavili na něj korunu královskou a ozdobu. I ustanovili jej králem, a pomazali ho Joiada a synové jeho, a říkali: Živ buď král! ¹² V tom uslyševši Atalia hmot sbíhajícího se lidu, a chválícího krále, vešla k lidu do domu Hospodinova. ¹³ A když pohledla, a ať, král stál na místě vyšším, kudyž se vchází, a knížata i trubači podle krále, a všechnen lid země veselící se, a zvučící na trouby, a zpívající s nástroji hudebními, a ti, kteříž předěli v zpívání. Tedy roztrhla Atalia roucho své, a řekla: Spiknutí, spiknutí! ¹⁴ Ale Joiada kněz rozkázal vyjít setníkům, hejtmanům vojska, ať jim: Vyveďte ji prostředkem řádu, a kdož by za ní šel, a¹ jest zabit mečem. Nebo byl řekl kněz: Nezabíjejte jí v domě Hospodinově. ¹⁵ A když se jí rozstoupili s obou stran,

šla, kudy se chodí k bráně košské k domu královskému, a tu ji zabili. ¹⁶ Tedy Joiada učinil smlouvu mezi Hospodinem a mezi vším lidem, i mezi králem, aby byli lid Hospodinův. ¹⁷ Potom šel všecken lid do domu Bálova a zbořili jej i oltáře jeho, a obrazy stroskotali. Matana pak kníže Bálova zabili před oltářem. ¹⁸ I uvedl zase Joiada úředníky domu Hospodinova pod moc kníží a Levitů, kteréž byl rozdílil David v domě Hospodinově, aby obitovali zápaly Hospodinu, (jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově), s veselím a zpíváním podle nařízení Davidova. ¹⁹ Postavil také vrátné u vrat domu Hospodinova, aby tam nevcházel poškrvinný jakoužkoli věcí. ²⁰ A pojav setníky a znamenitější, a ty, kteříž správu drželi nad lidem, i všecken lid země, provázel krále z domu Hospodinova. I šli branou hořejší do domu královského, a posadili krále na stolicí královské. ²¹ I veselil se všecken lid země, a místo se upokojilo, jakž Atalii zabili mečem.

24

¹ V sedmi letech byl Joas, když počal kralovati, a čtyřiceti let kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Sebia z Bersabé. ² A učinil Joas to, což pravého bylo před očima Hospodinovýmá po všechny dny kníže Joiady. ³ Mezi tím vzal mu Joiada dvě ženy, i plodil syny i dcery. ⁴ Potom pak uložil v srdci Joas, aby opravil dům Hospodinův. ⁵ I shromáždil kníží a Levity, a řekl jim: Vyjdite do míst Judských, a vybírejte ode všeho Izraele peníze, na opravu domu Boha vašeho na každý rok, vy pak pospěšte s tou věcí. Ale nepospíchali Levitové. ⁶ Protož povolav král Joiady, předního kníže, řekl jemu: Proč nepůjdeš Levitů, aby snesli z Judstva a z Jeruzaléma sbírku Mojžíše služebníka Hospodinova a shromáždění všeho Izraele k stánku svědectví? ⁷ Nebo Atalia bezbožná a synové její vlámali se do domu Božího, a všechny věci posvěcené domu Hospodinova obrátili na modly. ⁸ A tak poručil král, aby udělali jednu truhlu, a postavili ji u brány domu Hospodinova vni. ⁹ I dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě, aby snesli Hospodinu sbírku Mojžíše služebníka Božího, uloženou na Izraele na poušti. ¹⁰ Tedy veselila se všechna knížata i všecken lid, a přinášejíce, metali do truhly, až se zpořádali. ¹¹ Bývalo pak to, že když přinášeli truhlu k úředníkům královským skrze ruce Levitů, (nebo když vidili, že mnoho jest peněz, tedy přicházel kancléř královský a úředník nejvyššího kníže), aby vyprázdnili truhlu, potom ji zase donášeli a postavovali na místo její. A tak činili den po dni, a sebrali peněz velmi mnoho. ¹² Kteréž vydával král a Joiada správcům nad dílem domu Hospodinova, a oni najímali kameníky a řemeslníky k opravování domu Hospodinova, ano i kováře a kotláře k utvrzení domu Hospodinova. ¹³ Takž dělali dílníci, a spraveno jest dílo to skrze ruce jejich, tak že přivedli zase dům Boží k způsobu jeho, a upevnili jej. ¹⁴ A když dokonali, přinesli před krále a Joiadu ostatek peněz. I dal nadělati z nich nádob do domu Hospodinova, nádob k službě a obitování, a kadidlic, i jiných nádob zlatých a stříbrných. A tak obitovali obiti zápalné v domě Hospodinově ustavičně, po všechny dny Joiadovy. ¹⁵ Potom sstaral se Joiada, pln jsa dnů, a umřel. Ve stu a ve čtyřiceti letech byl, když umřel. ¹⁶ I pochovali ho v městě Davidově s králi, proto že učinil, což dobrého jest Izraelovi, Bohu i domu jeho. ¹⁷ Po smrti pak Joiadovy přišla knížata Judská, a padše, klanili se králi. Tedy uposlechl jich král. ¹⁸ Pročež opustivše dům Hospodina Boha otců svých, sloužili hájům a modlám. I rozhněval se Bůh na lid Judský a na Jeruzalém pro ten hřích jejich. ¹⁹ I posílal k nim proroky, aby je zase obrátili k Hospodinu. Kterážto svědčili jim, oni však neuposlechl. ²⁰ Nýbrž, když Duch Boží vzbudil Zachariáše syna Joiady kníže, (kterýž vystoupiv před lid, mluvil jim: Takto praví Bůh: Proč přestupujete přikázání Hospodinova? Nepovede se vám šťastně. Proto že jste opustili Hospodina, i on také opustí vás); ²¹ Oni spikše se proti němu, ukamenovali jej z rozkazu krále v síni domu Hospodinova. ²² (Aniž se

rozpomenul Joas král na milosrdenství, kteréž byl učinil jemu Joiada otec jeho, ale zamordoval syna jeho.) Kterýž když umíral, řekl: Nech¹ popatří Hospodin, a vyhledá to. ²³ I stalo se po roce, vytáhlo proti němu vojsko Syrské a poutáhlo proti Judovi a Jeruzalému, a vyhladili z lidu všechna knížata jejich, a všechny loupeže jich poslali králi Damašskému. ²⁴ Nebo ať v malém počtu lidu bylo poutáhlo vojsko Syrské, však Hospodin dal v ruku jejich vojsko velmi veliké, proto že opustili Hospodina Boha otců svých. Ano i samého Joasa trápili. ²⁵ A jakž ti odešli od něho, (opustivše jej v těžkých nemocech), spikli se proti němu služebníci jeho pro krev synů Joiady kníze, a zamordovali jej na loži jeho. I umřel. Tedy pochovali jej v městě Davidově, ale nepochovali ho v hrobích královských. ²⁶ A tito jsou, kteříž se spikli proti němu: Zabad syn Simaty Ammonitského, a Jozabad syn Simrity Moábského. ²⁷ O synech pak jeho, a o veliké dani od něho uložené, i o stavení domu Božího, to vše sepsáno jest v knize královské. Kraloval pak Amaziáš syn jeho místo něho.

25

¹ V pěticetácti letech kralovati počal Amaziáš, a kraloval dvadeceti devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma. ² A učinil to, což pravého bylo před oěima Hospodinovýmá, ale však ne srdcem upřímným. ³ I stalo se, když bylo upevněno království jeho, že zmordoval služebníky své, kteříž zabili krále otce jeho. ⁴ A však synů jejich nekázal mordovati, ale učinil tak, jakž psáno jest v zákoně, v knize Mojžíšově, kdež přikázal Hospodin, řka: Nebudou na hrdle trestání otcové za syny, aniž synové trestání budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svůj hřích umře. ⁵ Zatím shromáždil Amaziáš lid Judský, a ustanovil po domích otcovských čeledí jejich hejtmany a setníky, po všem Judstvu a pokolení Benjaminovu, a sešel je od dvadctiletých a výše, a našel jich tolikrát sto tisíc vybraných mužů bojovných, kopidlníků a pavézníků. ⁶ Najal také ze mzdy z Izraele sto tisíc mužů udatných ze sta hřiven stříbra. ⁷ Muž pak Boží přišel k němu, řka: Ó králi, nech¹ netáhne s tebou vojsko Izraelské; nebo Hospodin není s Izraelem, a všechněmi syny Efraimovými. ⁸ Ale táhni ty. Učiníš tak, a posíláš se k boji; jinak porazí tě Bůh před nepřátely, nebo¹ může Bůh i pomoci i poraziti. ⁹ Tedy řekl Amaziáš mužům Božím: Jakž pak udílám s stem hřiven stříbra, kteréž jsem dal vojsku Izraelskému? Odpověděl muž Boží: Má¹ Hospodin mnohem více nad to, což by dal tobě. ¹⁰ A tak oddílil Amaziáš vojsko to, kteréž bylo poutáhlo k němu z Efraim, aby odešli na místo své. Proč se rozhněvali se náramně na Judské a navrátili se k místu svému s velikým hněvem. ¹¹ Mezi tím Amaziáš posiliv se, vedl lid svůj, a táhl do údolí solnatého, a porazil synů Seir deset tisíců. ¹² Deset také tisíců živých jali synové Judští, a vedli na vrch skály, a sházeli je s vrchu té skály, tak že se všickni zrozráželi. ¹³ Vojsko pak to, kteréž zase odeslal Amaziáš, aby netáhlo s ním na vojnu, vtrhlo do měst Judských od Samaří až do Betoron, a pobívše z nich toli tisíce, nabrali loupeží mnoho. ¹⁴ I stalo se, když se vracel Amaziáš od porážky Idumejských, že přivezl s sebou bohy synů Seir, a vyzdvihl je sobě za bohy, a skláněl se před nimi, a kadil jim. ¹⁵ A protože rozhněval se náramně Hospodin na Amaziáše, a poslal k němu proroka, kterýž jemu řekl: Proč hledáš bohů lidu toho, kteříž nevytrhli lidu svého z ruky tvé? ¹⁶ Stalo se pak, když on k němu mluvil, řekl mu král: Co ti postavili, abys byl rádcím královským? Přestaniž, nechceš-li být. A tak přestal prorok, však řekl: Seznávám, že tě usoudil Bůh zahladiti, poněvadž učiniv to, neuposlechl jsi rady mé. ¹⁷ Tedy poradiv se Amaziáš král Judský, poslal k Joasovi synu Joachaza syna Jého, králi Izraelskému, řka: Nuže, pohleďme sobě v oči. ¹⁸ I poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému, a řekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka: Dej dceru

svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíøe polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák. ¹⁹ Myslil jsi: Aj, porazil jsem Idumejské, protože pozdvihlo ti srdce tvé, tak že se tím honosíš. Medle, zůstaò v domì svém. Proè se máš zapletati v takové zlé, až bys padl i ty i Juda s tebou? ²⁰ Ale neuposlechl Amaziáš; nebo od Boha to bylo, aby je vydal v ruku onìchno, proto že hledali bohù Idumejských. ²¹ Takž vytáhl Joas král Izraelský, a pohledili sobì v oèi s Amaziášem králem Judským v Betsemes, kteréž jest Judovo. ²² I poražen jest Juda pøed Izraelem, a utíkali jeden každý do pøíbytkù svých. ²³ Amaziáše pak krále Judského, syna Joasova, jenž byl syn Joachazùv, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a pøivedl jej do Jeruzaléma, a zboøil zdi Jeruzalémské odbrány Efraim až k bránì úhlu na ètyøi sta loktù. ²⁴ A pobrav všecko zlato a støíbro i všecko nádobí, kteréž se nalezlo v domì Božím u Obededoma, a v pokladích domu královského, také i ty, kteøíž byli v zástavì, navrátìl se do Samaøí. ²⁵ Byl pak živ Amaziáš syn Joasùv, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let. ²⁶ Ale o jiných èinech Amaziášových, prvních i posledních, vypsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských. ²⁷ Od toho zajisté èasu, jakž se spustil Amaziáš Hospodina, spikli se jedovati proti nìmu v Jeruzalémì. A když utekl do Lachis, poslali za ním do Lachis, a zabili jej tam. ²⁸ A pøinesše ho na koních, pochovali jej s otci jeho v mìstì Judovì.

26

¹ Tedy všecken lid Judský vzali Uziáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili jej za krále na místì otce jeho Amaziáše. ² On¹ jest vzdìlal Elot, a dobyl ho zase Judovì, když již umøel král s otci svými. ³ V šestnácti letech byl Uziáš, když kralovati poèal, a kraloval padesáte a dvì létìv Jeruzalémì. Jméno pak matky jeho Jecholia z Jeruzaléma. ⁴ Ten èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýmá, podle všeho, což byl èinil Amaziáš otec jeho. ⁵ A hledal s pilností Boha ve dnech Zachariáše, rozumìjícího vidìní Božímu, a po ty dny, v nichž hledal Hospodina, š¹astný prospìch dal jemu Bùh. ⁶ Nebo vytáh, bojoval proti Filistinským, a proboøil zed mìsta Gát, a zed mìsta Jabne, i zed mìsta Azotu, a vystavìl mìsta okolo Azotu, i v zemi Filistinské. ⁷ Bùh zajisté pomáhal jemu proti Filistinským a proti Arabským, kteøíž bydlili v Gurbal, i proti Maonitským. ⁸ I dávali Ammonitští dary Uziášovi, a rozneslo se jméno jeho až do Egypta; nebo zsilil se na nejvyšší. ⁹ A vzdìlal Uziáš vìže v Jeruzalémì u brány úhlové, a u brány údolí, a u Mikzoa, i upevnil je. ¹⁰ Vystavìl také vìže na poušti, a vykopal studnic mnoho, proto že mìl stád mnoho, jakož pøi údolí tak i na rovinách, oráèe tolikéz a vinaøe po horách i na místech úrodných; nebo laskav byl na rolí. ¹¹ Mìl také Uziáš vojsko bojovníkù, vycházejících k boji po houfích v jistém poètu, jakž vyèetení byli od Jehiele kanclíøe, a Maaseiáše úøedníka, uvedené pod správu Chananiášovi knížeti královskému. ¹² Všecken poèet knížat èeledí otcovských, mužù udatných, dva tisíce a šest set. ¹³ A pod správou jejich lidu váleèného tøikrát sto tisíc, sedm tisíc a pìt set bojovníkù udatných, aby pomáhali králi proti nepøíteli. ¹⁴ Pøipravil pak Uziáš všemu tomu vojsku pavézy, kopí, lebky, pancíøe, luèišti i kamení prakové. ¹⁵ Nadìlal také v Jeruzalémì vtipnì vymyšlených nástrojù váleèných, aby byli na vìžech a na úhlech k støílení støelami a kamením velikým. I rozneslo se jméno jeho daleko, proto že divné pomoci mìl, až se i zmocnil. ¹⁶ Ale když se zmocnil, pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a zhøešìl proti Hospodinu Bohu svému; nebo všel do chrámu Hospodinova, aby kadìl na oltáøi, na nìmž se kadívalo. ¹⁷ I všel za ním Azariáš knìz, a s ním jiných knìží Hospodinových osmdesáte, mužù udatných. ¹⁸ Kteøíž postavili se proti Uziášovi králi, a mluvili jemu: Ne tobì, Uziáši, náleží kaditi Hospodinu, ale knìžím, synùm Aronovým, kteøíž posvìceni jsou, aby

kadili. Vyjdiž z svatynì, nebo jsi zhøešil, aniž to bude tobì ke cti pøed Hospodinem Bohem. ¹⁹ Proèež rozhníval se Uziáš, (v ruce pak své mìl kadidlnici, aby kadil). A když se spouzel na kniží, ukázalo se malomocenství na èele jeho pøed knižími v domì Hospodinovì u oltáře, na nimž se kadilo. ²⁰ A pohlediv na něj Azariáš, nejvyšší knìz, a všickni kniží, a aj, byl malomocný na èele svém. Protož rychle jej vyvedli ven, nýbrž i sám se nutil vyjítì, proto že ho ranil Hospodin. ²¹ A tak byl Uziáš král malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domì obzvláštním, jsa malomocný; nebo byl vyobcován z domu Hospodinova. Mezi tím Jotam syn jeho byl nad domem královským, soudì lid zemì. ²² O jiných pak vícech Uziášových, prvních i posledních, psal Izaiáš prorok, syn Amosùv. ²³ I usnul Uziáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho na poli hrobù královských; nebo øekli: Malomocný jest. I kraloval Jotam syn jeho místo niho.

27

¹ V pìtmecítma letech byl Jotam, když poèal kralovati, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho Jerusa dcera Sadochova. ² Kterýž èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýmá, podlé všeho, což èinil Uziáš otec jeho, kromì že nevšel do chrámu Hospodinova, a lid ještì porušený byl. ³ On ustavil bránu domu Hospodinova hoøejší, a na zdi Ofel mnoho stavìl. ⁴ Nadto vystavil i místa na horách Judských, a v lesích zdìlal zámky a vìže. ⁵ On také bojoval s králem synù Ammon, a zmocnil se jich. I dali mu synové Ammon toho roku sto centnéøù støíbra, a deset tisíc mìr pšenice, a jeèmene deset tisícù. Tolikéž dali mu synové Ammon i léta druhého i tøetího. ⁶ A tak zsilil se Jotam; nebo nastrojil cesty své pøed Hospodinem Bohem svým. ⁷ O jiných pak vícech Jotamových, a o všech válkách i cestách jeho, zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských. ⁸ V pìtmecítma letech byl, když kralovati zaèal, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémì. ⁹ I usnul Jotam s otci svými, a pochovali jej v místì Davidovì, a kraloval Achas syn jeho místo niho.

28

¹ Ve dvadcíti letech byl Achas, když poèal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémì, a neèinil toho, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýmá, jako David otec jeho. ² Ale chodil po cestách králù Izraelských, nýbrž nadìlal také slitin modláøských. ³ Pøesto i sám kadìval v údolí Benhinnom, a pátil syny své ohnìm podlé ohavností pohanù, kteréž vyhnal Hospodin pøed syny Izraelskými. ⁴ A obìtoval i kadìval na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným. ⁵ Protož dal jej Hospodin Bùh jeho v ruku krále Syrského. Kteøíž porazivše jej, zajali odtud množství veliké, a pøivedli je do Damašku. Nad to i v ruku krále Izraelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou velikou. ⁶ Nebo pomordoval Pekach syn Romeliášùv v Judstvu sto a dvacet tisícù dne jednoho, vše mužù udatných, proto že opustili Hospodina Boha otcù svých. ⁷ Zabil také Zichri, rytíø Efraimský Maaseiáše syna krále, a Azrikama, správce domu jeho, a Elkána, druhého po králi. ⁸ Nadto zajali též synové Izraelští z bratøí svých dvakrát sto tisíc žen, synù a dcer, ano i koøistí mnoho nabrali od nich, a vezli loupež do Samaøí. ⁹ Byl pak tu prorok Hospodinùv, jménem Oded, kterýž vyšed proti vojsku pøicházejícímu do Samaøí, øekl jim: Hle, rozhnívav se Hospodin Bùh otcù vašich na Judské, vydal je v ruku vaši, a vy jste je pomordovali v prchlivosti, kteráž až k nebi dosáhla. ¹⁰ A ještì Judské a Jeruzalémské myslíte sobì podrobiti za pacholky a dìvky. Zdaliž i vy, i vy, jste bez høíchù proti Hospodinu Bohu vašemu? ¹¹ A protož nyní poslechnìte mne, a doveìte zase zajaté, kteréž jste zajali z bratøí svých; nebo jinak hnìv prchlivosti Hospodinovy bude proti vám. ¹² Tedy povstali níkteøi z pøedních synù Efraimových: Azariáš syn Jochananùv, Berechiáš syn Mesillemotùv, Ezechiáš syn Sallumùv, a Amaza syn Chadlaiùv proti tìm, kteøíž se vracovali z té

vojny. ¹³ A øekli jim: Nepøivedete sem tìch zajatých; nebo vinu proti Hospodinu myslíte na nás uvesti, pøivìšující høích našich a provinìní našich. Veliký ti zajisté høích náš a prchlivost hnìvu proti Izraelovi. ¹⁴ Takž nechali vojáci tìch zajatých i koøistí svých pøed knížaty a vším shromáždìním. ¹⁵ A pøièinivše se muži nikteòí ze jména znamenání, vzali ty zajaté, a všechny, kteøížkoli z nich nebyli odiní, pøiodíli je z tìch koøistí. A když je zobláèeli a zobouvali, nakrmili i napojili, ano i pomazali, a zprovodili na oslích, každého nemocného z nich, a dovedli ho do Jericha místa palmového k bratøím jejich, potom navrátili se do Samaí. ¹⁶ Toho èasu poslal král Achas k králùm Assyrským, aby mu pomoc dali. ¹⁷ Nebo ještì pøitáhli i Idumejští, a zbili nìkteré z Judských, a jiné zajali. ¹⁸ Nadto i Filistinští uèinili vpád do míst, na rovinách k stranì polední Judstva, a vzali Betsemes a Aialon, a Gederot a Socho i vsi jeho, a Tamna i vsi jeho, a Gimzo i vsi jeho, a bydlili v nich. ¹⁹ Tak zajisté ponižoval Hospodin Judy pro Achasa krále Izraelského, proto že odvrátil Judu, aby naprosto pøevrácení èinil proti Hospodinu. ²⁰ A tak pøitáhl k nìmu Tiglatfalazar král Assyrský, a více ho ssužoval, nežli mu pomáhal. ²¹ A aèkoli Achas vzal z domu Hospodinova a domu královského, i od knížat, a dal králi Assyrskému, však nedal jemu pomoci. ²² V který pak koli èas byl ssužován, tím vìtší pøevrácenost páchal proti Hospodinu. Takový byl král Achas. ²³ Nebo obìtoval bohùm Damašským, kteøíž ho porazili, a øekl: Ponìvadž bohové králù Syrských pomáhají jim, tìm obìtovati budu, aby mnì pomáhali. Ale oni byli ku pádu jemu, ano i všemu Izraeli. ²⁴ Proèež shromáždìv Achas nádoby domu Božího, osekal je, a zamkl dvéøe domu Hospodinova, a nadìlal sobì oltáøù pøi každém úhlu v Jeruzalémì. ²⁵ Ano i v každém místì Judském zdìlal výsosti, aby kadil bohùm cizím, a tak popouzel k hnìvu Hospodina Boha otcù svých. ²⁶ O jiných pak vícech jeho, a o všech cestách jeho, prvních i posledních zapsáno jest v knize králù Judských a Izraelských. ²⁷ I usnul Achas s otcí svými, a pochovali jej v místì Jeruzalémì; nebo nevložili ho do hrobù králù Izraelských. I kraloval Ezechiáš syn jeho místo nìho.

29

¹ Ezechiáš kralovati poèal, když byl v pìtmecítma letech, a dvadcti devìt let kraloval v Jeruzalémì. Jméno matky jeho bylo Abia dcera Zachariášova. ² A èinil to, což pravého bylo pøed oèima Hospodinovýmá, podlé všech vící, kteréž èinil David otec jeho. ³ On prvního léta kralování svého mìsíce prvního otevøel dvéøe domu Hospodinova, a opravil je. ⁴ Uvedl také kníží a Levíty, shromáždìv je do ulice východní, ⁵ A øekl jim: Slyšte mne, Levítové. Nyní posvíte se, posvíte také i domu Hospodina Boha otcù vašich, a vyneste neèistotu z svatynì. ⁶ Nebo¹ zhøešili otcové naši, a èinili zlé vící pøed oèima Hospodina Boha našeho, opouštìjíce jej, a odvracující tváø svou od stánku Hospodinova, obracejíce se høbetem k nìmu. ⁷ Zavøeli také dvéøe sínì, a zhasili lampy, a kadidlem nekadili, aniž zápalu obìtovali v svatyni Bohu Izraelskému. ⁸ Protož rozhníval se Hospodin na Judu a na Jeruzalém, a vydal je v posmýkání, zpuštiní a ku podivení, jakož sami oèima svýma vidíte. ⁹ A aj, padli otcové naši od meèe, a synové naši i dcery naše a manželky naše zajaty jsou pro tu pøièinu. ¹⁰ Nyní tedy umínil jsem uèiniti smlouvu s Hospodinem Bohem Izraelským, aby odvrátil od nás hnìv prchlivosti své. ¹¹ Synové moji, neblužtež již. Vás¹ jest zajisté vyvolil Hospodin, abyste stojíce pøed ním, sloužili jemu, a byli služebníci jeho, a kadili. ¹² Tedy povstali Levítové tito: Machat syn Amazai, a Joel syn Azariášùv z synù Kahat; z synù pak Merari: Cis syn Abdi, a Azariáš syn Jehalleelùv; a z Gersonitských: Joach syn Zìmma, a Eden syn Joachùv; ¹³ Též z synù Elizafanových: Simri a Jehiel; z synù pak Azafových: Zachariáš a Mataniáš; ¹⁴ A z synù Hémanových: Jechiel a Simei; z synù pak Jedutunových: Semaiáš a Uziel.

¹⁵ I shromáždili bratři své, kteříž posvětivše se, šli podle rozkázání krále a slov Hospodinových, aby vyčistili dům Hospodinův. ¹⁶ A všedše kněží do domu Hospodina, aby jej vyčistili, vynesli všelikou nečistotu, kterouž našli v chrámu Hospodinově, do síně domu Hospodina. Levítové pak probravše to, vynesli ven ku potoku Cedron. ¹⁷ Začali pak prvního dne měsíce prvního posvěcovati, a dne osmého téhož měsíce vešli do síně Hospodinovy, a posvěcovali domu Hospodina za osm dní, a dne šestnáctého měsíce prvního dokonali. ¹⁸ Tedy vešli k Ezechiášovi králi, a řekli: Vyčistili jsme všecken dům Hospodinův, i oltář zápalu, i všechny nádoby jeho, i stůl předložený a všechny nádoby jeho. ¹⁹ Všecky také nádoby, kteréž byl zavrhl král Achas za kralování svého, když převrácení činil, připravili jsme a posvětili, a aj, jsou před oltářem Hospodinovým. ²⁰ Potom vstav ráno Ezechiáš král, shromáždil úředníky města, a vstoupil do domu Hospodina. ²¹ A přivedli volků sedm, a skopců sedm, a beránků sedm, a kozlů sedm za hřích, za království, a za svatyni, a za Judu; a rozkázal synům Aronovým kněžím, aby obitovali na oltáři Hospodinu. ²² Takž zbili voly ty, a kněží berouce krev jejich, kropili na oltář. Zbili též i skopce a pokropovali krví jejich oltář; zbili také i beránky, a krví jejich kropili na oltář. ²³ Přivedli i kozy k oběti za hřích před krále i shromáždění, kteřížto vložili ruce své na ně. ²⁴ I zbili je kněží a vyčistili krví jejich oltář k očištění všeho Izraele; nebo za všecken lid Izraelský rozkázal král obítovati zápal a oběti za hřích. ²⁵ Postavil zase i Levítů v domě Hospodinově s cymbály, loutnami a harfami podle rozkázání Davidova, a Gáda proroka královského, a Nátana proroka; nebo od Hospodina bylo to přikázáno skrze proroky jeho. ²⁶ A tak stáli Levítové s nástroji Davidovými a kněží s trubami. ²⁷ I rozkázal Ezechiáš, aby obitovali zápal na oltáři. A když se začala oběť zápalná, začal se zpěv Hospodinův a troubení i zpěvové na nástroje Davida, krále Izraelského. ²⁸ Všecko pak shromáždění klanilo se, když zpěváci zpívali, a trubači troubili, a to vše, až se dokonal zápal. ²⁹ A když dokonali obětování zápalu, sklonili se král a všickni, kteříž byli s ním, a poklonu učinili. ³⁰ Tedy přikázal Ezechiáš král i knězata Levítům, aby chválili Hospodina slovy Davidovými a Azafa proroka. I chválili s velikým veselím, a skláněje se, poklonu činili. ³¹ Potom mluvil Ezechiáš, řka: Nyní jste posvětili rukou svých Hospodinu. Přistupte, a přiveďte oběti vítězné a oběti chvály do domu Hospodina. Protož přivedilo shromáždění to oběti vítězné a oběti chvály, ano i každý z srdce ochotného k zápalným obětem, ³² Tak že počet obětí zápalných, kteréž přivedlo shromáždění to, byl volů sedmdesáte, skopců sto, beránků dvě stě, všecko to na oběť zápalnou Hospodinu. ³³ Jiných pak víc posvěcených bylo volů šest set, a ovec tři tisíce. ³⁴ Kněží však bylo málo, tak že nemohli postačiti vytahovati z kůže všech obětí zápalných. Pročež pomáhali jim bratři jejich Levítové, až i dokonali dílo to, a dokudž se neposvětili jiní kněží; nebo Levítové byli hotovější ku posvěcení se, nežli kněží. ³⁵ K tomu k zápalům bylo množství veliké tuků z obětí pokojných a obětí mokrých, kromě jiných zápalů. A tak vykonána byla služba domu Hospodina. ³⁶ A veselil se Ezechiáš i všecken lid, že Bůh byl nastrojil lid, tak aby se ta víc rychle spravila.

30

¹ Potom poslal Ezechiáš ke všemu lidu Izraelskému a Judskému, psal také listy k Efraimovi a Manassesovi, aby šli do domu Hospodina do Jeruzaléma, a slavili velikunoc Hospodinu Bohu Izraelskému. ² Snesli se pak byli na tom král i knězata jeho, i všecko shromáždění v Jeruzalémě, aby slavili velikunoc měsíce druhého. ³ Nebo nemohli slaviti toho času, proto že kněží posvěcených se nedostávalo, aniž se lid byl shromáždil do Jeruzaléma. ⁴ I vidělo se to za dobré králi i všemu množství, ⁵ A usoudili, aby svolali dali po všem Izraeli, od Bersabé až do Dan, aby šli k

slavení velikonoci Hospodinu Bohu Izraelskému do Jeruzaléma; nebo již byli dávno neslavili tak, jakž psáno jest. ⁶ Protož šli poslové s listy od krále a od knížat jeho po vší zemi Izraelské a Judské s rozkazem královským tímto: Synové Izraelští, obraťte se k Hospodinu Bohu Abrahamovu, Izákovu a Izraelovu, i obrátí se k ostatkům, kteříž jste koli znikli ruky králů Assyrských. ⁷ A nebývejte jako otcové vaši a bratři vaši, kteříž pøevrácení èinili proti Hospodinu Bohu otců svých, proèež dal je v zpuštění, jakž sami vidíte. ⁸ Nyní tedy nezatvrzujte šíjí svých tak, jako otcové vaši. Podejte ruky Hospodinu, a poíte do svatyní jeho, kteréž posvětil na víky, a služte Hospodinu Bohu svému, a odvrátí se od vás hněv prchlivosti jeho. ⁹ Nebo obrátíte-li se k Hospodinu, bratři vaši i synové vaši milosrdenství obdrží u těch, kteříž je zímali, tak že se navrátí do země této. Milosrdný zajisté a dobrotivý jest Hospodin Bůh váš, aniž odvrátí tváři od vás, jestliže se obrátíte k němu. ¹⁰ Když pak ti poslové chodili z místa do místa po kraji Efraim a Manasse až do Zabulon, posmívali se a utrhalí jim. ¹¹ Ale však někteří z Asser, Manasses a Zabulon, poníživše se, šli do Jeruzaléma. ¹² V Judstvu tolikéž byla ruka Boží, tak že jim dal srdce jedno k vykonání rozkazu krále a knížat, podle slova Hospodinova. ¹³ I šlo se do Jeruzaléma lidu mnoho, aby drželi slavnost pøesnic měsíce druhého, shromáždění velmi veliké. ¹⁴ Tedy povstavše, pobořili oltáře, kteříž byli v Jeruzalémě; též i všechny oltáře, na kterýchž se kadívalo, rozbořili a vmetali do potoka Cedron. ¹⁵ Potom pak obitovali beránka velikonočního, ètrnáctého dne měsíce druhého. Kníží pak a Levítové zastydivše se, posvětili se, a pøivedli oběti do domu Hospodinova. ¹⁶ A stáli v řadu svým vedlé povinnosti své podle zákona Mojžíše muže Božího, a kníží kropili krví, berouce ji z rukou Levitů. ¹⁷ Nebo mnozí byli v shromáždění, kteříž se neposvětili. Protož Levítové zabíjeli beránky velikonočního za každého nečistého, k tomu, aby jich posvětili Hospodinu. ¹⁸ Veliký zajisté díl toho lidu, množství z Efraima, Manasses, Izachara a Zabulona, neočistili se, a však jedli beránka velikonočního jinak než psáno jest. Ale modlil se Ezechiáš za ně, řka: Dobrotivý Hospodin očistí toho, ¹⁹ Kdožkoli celým srdcem svým se ustavil, aby hledal Boha, Hospodina Boha otců svých, by¹ pak i očistěn nebyl vedlé očisťování svatého. ²⁰ I vyslyšel Hospodin Ezechiáše, a uzdravil lid. ²¹ A tak drželi synové Izraelští, kteříž byli v Jeruzalémě, slavnost pøesnic za sedm dní s veselím velikým, a chválili Hospodina každého dne Levítové a kníží na nástrojích sílu Hospodinovu. ²² Mluvil pak byl Ezechiáš pøivítiv ke všechněm Levitům vyučujícím známosti pravé Hospodina. I jedli oběti slavnosti té za sedm dní, obětující oběti pokojné, a oslavující Hospodina Boha otců svých. ²³ Tedy sneslo se na tom všechno shromáždění, aby učinili tolikéž za druhých sedm dní. Takž slavili jiných sedm dní s radostí. ²⁴ Nebo Ezechiáš král Judský dal shromáždění tomu tisíc volků, a sedm tisíc ovec. Knížata také dala shromáždění volků tisíc, a ovec deset tisíců. A posvětilo se kníží velmi mnoho. ²⁵ A tak veselilo se všechno shromáždění Judské, i kníží a Levítové a všechno shromáždění, kteréž šlo z Izraele, i pøíchozí, kteříž byli šli z země Izraelské, i obyvatelé Judští. ²⁶ A bylo veselí veliké v Jeruzalémě; nebo ode dnů Šalomouna syna Davida, krále Izraelského, nic takového nebylo v Jeruzalémě. ²⁷ Potom pak vstali kníží i Levítové, a dali požehnání lidu. I vyslyšán jest hlas jejich, a šla modlitba jejich k pøíbytku svatosti Hospodinovy v nebe.

31

¹ A když se to všechno dokonalo, vyšel všecken lid Izraelský, což ho koli bylo v místech Judských, stroskotali modly a posekali háje, a pobořili výsosti a oltáře po vší zemi Judské a Benjamin, i v Efraim a Manasses, až vše dokonali. Potom navrátili se všickni synové Izraelští, jeden každý k vládě svému do místa

svého. ² Ezechiáš pak zase zřídil tůidy kníží a Levítů podle tůid jejich, jednoho každého podle povinnosti pøisluhování jeho, kníží a Levítů k obětem zápalným a pokojným, aby pøisluhovali, a oslavovali i chválili Hospodina v branách vojska jeho. ³ Též i částka z statku královského dávána k obětování zápalů, k zápalům jitěním i veěerním, též k zápalům sobotním, a na novmísíce i na slavnosti výroění, jakož psáno jest v zákoně Hospodinovi. ⁴ Pøikázal také lidu pøebývajícimu v Jeruzalémě, dávatí díl knížím a Levítům, aby tím ochotnější byli v zákoně Hospodinovi. ⁵ A jakž vyšel tento rozkaz, snesli synové Izraelští mnoho prvotin obilé, mstu, oleje, ovoce palmového i všech úrod polních, a desátek ze všech vící hojný pøinesli. ⁶ Synové také Izraelští a Judští, kteøíž bydlili v místech Judských, i oni desátky z skotů a bravů, a desátky svaté, posvěcené Hospodinu Bohu svému, snášeli a skládali po hromadách. ⁷ Tøetího mísíce poěli zakládati těch hromad, a mísíce sedmého dokonali. ⁸ Pøišed pak Ezechiáš s knížaty, a vidouce hromady ty, dobroøeěli Hospodinu a lidu jeho Izraelskému. ⁹ I tázal se Ezechiáš kníží a Levítů o těch hromadách. ¹⁰ Jemuž odpověděl Azariáš kněz nejvyšší z domu Sadochova, øka: Jakž poěli těch obětí pøináseti do domu Hospodinova, jedli jsme a nasyceni jsme, a ještě zůstává hojně; nebo Hospodin požehnal lidu svému, že toho tak mnoho pozůstalo. ¹¹ Tedy rozkázal Ezechiáš nadilati špižirní při domu Hospodinovu. I nadílali, ¹² A snášeli tam vřní oběti a desátky, i vící posvěcené, a nad tím byl za správce Konaniáš Levíta, a Simei bratr jeho, druhý. ¹³ Jechiel pak a Azaziáš, Nachat a Azael, a Jerimot a Jozabad, Eliel, Izmachiáš, Machat a Benaiáš, pøivzati za úředníky od Konaniáše a Simei bratra jeho, podle poručení Ezechiáše krále, a Azariáše knížete domu Božího. ¹⁴ Chóre pak syn Imny, Levíta, vrátný brány východní, byl nad tím, což dobrovolně obitovali Bohu, aby rozdìloval oběti Hospodinovy a vící svatosvaté. ¹⁵ Jemuž ku pomoci byli Eden, Miniamin, Jesua, Semaiáš, Amariáš a Sechaniáš po místech knížských, muži hodnověrní, aby rozdìlovali bratřím svým díly, jakž velikému, tak malému, ¹⁶ (Mimo ty, kteøíž z pokolení jejich byli pohlaví mužského, od třiletých a výše), každému vcházejícimu do domu Hospodinova ku povinnostem denním, podle úadů jejich, a podle služby jich i podle tůidy jejich, ¹⁷ A tím, kteøíž poětení byli v rodině knížské po èeleděch otců jejich, i Levítům, ode dvacítiletého a výše, podle služby jich v tůidách jejich, ¹⁸ Též i rodině jejich, na všechny malièké jich, ženy jejich, syny jejich i dcery jejich, a všemu množství; nebo dověrně posvětili se v svatosti. ¹⁹ Synům také Aronovým knížím v pøedmistích míst jejich po všech místech ti muži, kteøíž zejména zaznamenáni jsou, dávali díly každému pohlaví mužského z kníží i každému z rodiny Levítů. ²⁰ A tak uěinil Ezechiáš ve všem Judstvu, a èinil, což dobrého, pøímého a pravého jest pøed Hospodinem Bohem svým. ²¹ A ve všelikém díle, kteréžkoli zaèal při službě domu Božího, a v zákoně i v pøikázání, hledaje Boha svého, celým srdcem svým to èinil, a š'astně se mu vedlo.

32

¹ Po těch vícech a stálém nařizení jejich, pøitáh Senacherib král Assyrský, vtrhl do Judstva, a položil se proti místům hrazeným, a uložil jich zdobývatí sobě. ² Vida pak Ezechiáš, že pøitáhl Senacherib, a že tvář jeho obrácena jest k boji proti Jeruzalému, ³ Uradil se s knížaty a rytíři svými, aby zasypali vody studnic, kteréž byly vñ za místem. I pomáhali jemu. ⁴ Nebo shromáždilo se lidu množství, a zasypali všechny studnice i potok rozvodoující se u prostřed zemi, økouce: Proè pøijdouce králové Assyřští, mají najíti vody tak mnoho? ⁵ A posiliv se, vystavil všecku zed zboženou, a zopravoval viže, a vñ zed druhou. Upevnil i Mello města Davidova, k tomu také nadílal brani velmi mnoho i pavéz. ⁶ Zřídil též hejtmany váleèné nad lidem, a

shromáždil je k sobě do ulice u brány městské, a mluvil jim povìtivì, øka: ⁷ Posilòte se a zmužite sobì poèínejte, nebojte se, ani strachujte tváøi krále Assyrského, ani všeho množství, kteréž jest s ním; nebo vítši jest s námi, než s ním. ⁸ S ním¹ jest rámi èlovìka, s námi pak jest Hospodin Bùh náš, ku pomoci naší a k bojování za nás. I zpolehl lid na slova Ezechiáše krále Judského. ⁹ Potom poslal Senacherib král Assyrský služebníky své do Jeruzaléma, (sám pak ležel u Lachis, a všechno království jeho bylo s ním), k Ezechiášovi králi Judskému, i ke všemu lidu Judskému, kterýž byl v Jeruzalémì, øka: ¹⁰ Takto praví Senacherib král Assyrský: V èem vy doufáte, že zůstáváte v ohradì v Jeruzalémì? ¹¹ Zdaliž Ezechiáš nenavodí vás, aby vás zmoøil hladem a žízni, pravì: Hospodin Bùh náš vytrhne nás z ruky krále Assyrského? ¹² Zdaliž jest sám Ezechiáš nepoboøil výsostí jeho a oltáøù jeho, a pøikázal Judovi a obyvatelùm Jeruzalémským, øka: Pøed jedním oltáøem klanìti se budete, a na nìm kaditi. ¹³ Nevìte-liž, co jsem uèinil já i otcové moji všechnìm národùm zemì? Zdaliž jak mohli bohové národù a zemì vytrhnouti zemì své z ruky mé? ¹⁴ Kdo byl mezi všemi bohy národù tìch, kteréž jsou vyplénili otcové moji, kterýž by mohl vytrhnouti lid svůj z ruky mé? Aby pak mohl Bùh váš vytrhnouti vás z ruky mé? ¹⁵ Protož tedy nech¹ vás nesvodí Ezechiáš, ani vás namlouvá, aniž mu vìøte. Kdyžti nemohl žádný bùh všech národù a království vytrhnouti lidu svého z ruky mé, jako i z ruky otcù mých, nadto¹ ovšem bohové vaši nevytrhnou vás z ruky mé. ¹⁶ Pøes to ještì mluvili služebníci jeho i proti Hospodinu Bohu, i proti Ezechiášovi služebníku jeho. ¹⁷ Psal také listy, rouhaje se Hospodinu Bohu Izraelskému, a mluvì proti nìmu, øka: Jakož bohové národù zemských nevytrhli lidu svého z ruky mé, tak nevytrhne Bùh Ezechiášùv lidu svého z ruky mé. ¹⁸ Kòìèeli pak hlasem velikým Židovsky proti lidu Jeruzalémskému, kterýž byl na zdi, aby strach na nì pustili a pøedisili je, aby tak vzali mìsto. ¹⁹ A tak mluvili o Bohu Jeruzalémském, jako o jiných bozích národù zemì, dílu rukou lidských. ²⁰ Tedy modlil se Ezechiáš král, a Izaiáš prorok syn Amosùv z pøìèiny té, a volali k nebi. ²¹ I poslal Hospodin andìla, kterýž vyhladil každého udatného i vývodu i knìže v vojšti krále Assyrského, tak že se s hanbou velikou navrátil do zemì své. A když všel do chrámu boha svého, ti, kteøíž vyšli z života jeho, zamordovali ho tam meèem. ²² A tak vysvobodil Hospodin Ezechiáše a obyvatele Jeruzalémské z ruky Senacheriba krále Assyrského, a z ruky všech, a provázel je všudy vùkol. ²³ Tedy mnozí pøináøeli obìti Hospodinu do Jeruzaléma, ano i dary drahé Ezechiášovi králi Judskému, tak že potom vznešen jest u všech národù. ²⁴ V tìch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti, i modlil se Hospodinu. Kterýž promluvil k nìmu, a ukázal mu zázrak. ²⁵ Ale Ezechiáš nebyl vdìèn dobrodiní sobì uèinìného, nebo pozdvihlo se srdce jeho. Proèež povstala proti nìmu prchlivost, i proti Judovi a Jeruzalému. ²⁶ Ale když se pokoøil Ezechiáš pro to pozdvížení srdce svého i s obyvateli Jeruzalémskými, nepøišla na nì prchlivost Hospodinova za dnù Ezechiášových. ²⁷ Mìl pak Ezechiáš bohatství a slávu velmi velikou; nebo nashromáždil sobì pokladù stòíbra a zlata i kamení drahého a vonných vùcí, i pavéz i všelijakých klénòtù. ²⁸ A mìl špižírny pro úrody obilí, mstu, oleje, i stáje pro všeliká hovada a chlévy pro dobytek. ²⁹ Mìsta také zdìlal sobì, a mìl bravù a skotù množství; nebo Bùh dal jemu zboží náramnì veliké. ³⁰ Tentýž Ezechiáš zasypal tok vody Gihonu hoøejší, a pøímo vedl jej dolù k západní stranì mìsta Davidova, a š¹astnì se vedlo Ezechiášovi ve všech skutcích jeho. ³¹ Toliko pøi poselství knìžat Babylonských poslaných k nìmu, aby se vyptali na zázrak, kterýž se byl stal v zemì, opustil ho Bùh, aby ho zkusil, aby známé bylo všechno, co bylo v srdci jeho. ³² Jiné pak vùci Ezechiášovy i pobožnost jeho zapsány jsou v proroctví Izaiáše proroka syna Amosova, a v knize o králích Judských a Izraelských. ³³ I usnul Ezechiáš s otci svými, a pochovali jej výøe nad hroby potomkù Davidových,

a uèinili jemu poctivost pøi smrti jeho všecken Juda i obyvatelé Jeruzalémští. A kraloval Manasses syn jeho místo něho.

33

¹ Ve dvanácti letech byl Manasses, když poèal kralovati, a padesáte pít let kraloval v Jeruzalémì. ² Èinil pak to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, vedlé ohavností těch národù, kteréž Hospodin vyhnal pøed syny Izraelskými. ³ Nebo vzdìlal zase výsosti, kteréž byl rozboøil Ezechiáš otec jeho, a vystavil oltáøe Bálùm, a vysadil háje, a klanìje se všemu vojsku nebeskému, sloužil jim. ⁴ Vzdìlal také oltáøe v domì Hospodinovi, o němž byl øekl Hospodin: V Jeruzalémì bude jméno mé na vìky. ⁵ Vzdìlal, pravím, oltáøe všemu vojsku nebeskému ve dvou síních domu Hospodinova. ⁶ Pøesto dal provoditi syny své skrze oheò v údolí Benhinnom, a šetøil èasu, s hadaèstvím a s kouzly se obíral, a naøídil zaklínaèe a èarodìjnìky, a mnoho zlého páchal pøed oèima Hospodinovýmá, popouzeje ho. ⁷ Postavil také obraz rytý, kterýž byl udìlal, v domì Božím, o kterémž byl øekl Bùh Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domì tomto a v Jeruzalémì, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, oslavím jméno své na vìky. ⁸ Aniž více pohnu nohou lidu Izraelského z zemì, kterouž jsem oddìlil otcùm vašim, jen toliko budou-li šetøiti, aby plnili všechno to, což jsem jim pøikázal, všecken zákon, ustanovení a soudy skrze Mojžíše vydané. ⁹ Ale Manasses uvedl v blud Judské i obyvatelé Jeruzalémské, tak že èinili horší vìci nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin pøed tváøí synù Izraelských. ¹⁰ A aèkoli mluvil Hospodin k Manassesovi a k lidu jeho, oni však nepozorovali. ¹¹ Proèež pøivedl na ně Hospodin hejtmany vojska krále Assyrského, kteøíž jali Manassesu v trní, a svázavše ho dvìma øetìzy ocelivými, dovedli jej do Babylona. ¹² Tam pak jsa sevøín, modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi pøed oblìèejem Boha otcù svých, ¹³ A modlil se jemu. I naklonil se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem. ¹⁴ A potom vystavil zed zevnitøní místa Davidova k západní stranì Gihonu potoku, až kudy se chodí k bránì rybné, a obehnal Ofel, a vyhnal ji velmi vysoko. Rozsadil také hejtmany vojska po všech místech hrazených v Judstvu. ¹⁵ Vymetal také bohy cizí a rytinu z domu Hospodinova, a všechny oltáøe, kterýchž byl nadìlal na hoøe domu Hospodinova i v Jeruzalémì, a vyházel za místo. ¹⁶ Opravil zase i oltáø Hospodinùv, a obìtoval na něm obìti pokojné a díkèinìní, a pøikázal Judským, aby sloužili Hospodinu Bohu Izraelskému. ¹⁷ A však vždy ještì lid obìtoval na výsostech, ale toliko Hospodinu Bohu svému. ¹⁸ Jiné pak vìci Manassesovy, i modlitba jeho k Bohu jeho, a slova prorokù, kteøíž mluvívají k němu ve jménu Hospodina Boha Izraelského, to vše zapsáno v knize o králích Izraelských. ¹⁹ Modlitba pak jeho i to, že vyslyšán jest, a každý høích jeho, i pøestoupení jeho, i místa, na kterýchž byl postavil výsosti, a zdìlal háje a rytiny, ještì prvé než se pokoøil, to vše zapsáno jest v knihách Chozai. ²⁰ I usnul Manasses s otcì svými, a pochovali jej v domì jeho, a kraloval Amon syn jeho místo něho. ²¹ Ve dvamecítma letech byl Amon, když poèal kralovati, a dvì lèti kraloval v Jeruzalémì. ²² I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, tak jako byl èinil Manasses otec jeho; nebo všechním rytinám, kterýchž byl nadìlal Manasses otec jeho, obìtoval Amon a sloužil jim. ²³ Aniž se ponižil pøed Hospodinem, jako se ponižil Manasses otec jeho, nýbrž on Amon mnohem více høešil. ²⁴ Spuntovali se pak proti němu služebníci jeho, a zamordovali jej v domì jeho. ²⁵ Tedy pobil lid zemì všechny ty, kteøíž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid zemì krále Joziášèe syna jeho místo něho.

34

¹ V osmi letech byl Joziáš, když kralovati počal, a kraloval jedno a třicet let v Jeruzalémě. ² Ten činil to, což jest pravého před očima Hospodinovým, chodil po cestách Davida otce svého, a neuchýlil se na pravo ani na levo. ³ Léta zajisté osmého králování svého, když ještě mládeněk byl, počal hledati Boha Davida otce svého, dvanáctého pak léta počal vyvyšovati Judy a Jeruzaléma od výsostí, hájů, rytin a slitin. ⁴ Nebo u přítomnosti jeho rozbořili oltáře Bálů, i obrazy slunečné, kteříž byli na nich, zpodínal. Též i háje a rytiny, i slitiny zdrobil a setel, a rozsypal po hrobích těch, kteříž jim obitovali. ⁵ Kostí pak kníží popálil na oltářích jejich, a vyvěstil Judu a Jeruzalém, ⁶ Též i místa v pokolení Manasses, Efraim a Simeon, až i Neftalím i pustiny jejich vůkol. ⁷ A tak zkazil oltáře a háje, a rytiny stroskotal na kusy, a všechny obrazy slunečné vysekal po vši zemi Izraelské. Potom navrátil se do Jeruzaléma. ⁸ Léta pak osmnáctého králování svého, když vyvěstil zemi a dům Boží, poslal Safana syna Azaliášova, a Maaseiáše úředníka místa, a Joacha syna Joachazova kancléře, aby opraven byl dům Hospodina Boha jeho. ⁹ Kterž přišedše k Helkiášovi knízi nejvyššímu, dali peníze snesené do domu Božího, kteréž byli Levítové vrátní vybrali od Manasses a Efraima, i ode všech ostatků Izraelských, i od všeho Judy a Beniamina, a navrátili se do Jeruzaléma. ¹⁰ Dali je pak v ruce správců toho díla, kteříž představeni byli nad domem Hospodinovým, a ti vydávali je dílníkům, jenž dílali v domě Hospodinově, opravující a utvrzující jej. ¹¹ I dali tesařům a stavitelům, aby najednali kamení tesaného, a dříví k vazbám i k trámům domů, kteréž byli zbořili králové Judští. ¹² Muži pak ti věrní se měli při té práci, nad nimiž ustanoveni Jachat a Abdiáš Levítové z synů Merari, Zachariáš a Mesullam z synů Kahat, aby s pilností přidrželi k práci. A z těch Levitů každý uměl hráti na nástroje muzické. ¹³ Ale nad nositeli, i kteříž přidrželi dílníky ke všelike práci, byli z Levitů písaři, úředníci a vrátní. ¹⁴ A když vynášeli peníze, kteréž byli sneseny do domu Hospodinova, našel Helkiáš kněz knihu zákona Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. ¹⁵ I řekl Helkiáš k Safanovi písaři: Knihu zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I dal Helkiáš tu knihu Safanovi. ¹⁶ Safan pak přinesl tu knihu králi, a při tom jemu oznámil, řka: Všecko, cožkoli bylo poručeno služebníkům tvým, dělají. ¹⁷ Nebo sebravše peníze, což se jich koli nalezlo v domě Hospodinově, vydali je v ruce úředníkům a dílníkům. ¹⁸ Oznámil také Safan písaři králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl v ní Safan před králem. ¹⁹ Pročež když slyšel král slova zákona, roztrhl roucho své. ²⁰ A rozkázal král Helkiášovi, též Achikamovi synu Safanovu, a Abdonovi synu Míchovu, a Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníkovi královskému, řka: ²¹ Jdite, poraďte se s Hospodinem o mne i o pozůstalý lid Izraelský a Judský, z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův, kterýž jest vylit na nás, proto že neostálihi otcové naši slova Hospodinova, aby činili všecko, což psáno jest v knize této. ²² Tedy šli, Helkiáš a kteříž byli při králi, k Chuldě prorokyni, manželce Salluma syna Tekue, syna Chasrova, strážného nad rouchem, nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé straně, a mluvili k ní ty věci. ²³ Kterž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Povizte muži tomu, kterýž poslal vás ke mně, ²⁴ Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na toto místo a na obyvatele jeho, všechna zločinná napsaná v knize té, kterouž četli před králem Judským, ²⁵ Proto že opustili mne a kadili bohům cizím, aby mne popouzeli všemi skutky rukou svých. Z té příčiny vylita bude prchlivost má na toto místo, aniž bude uhašena. ²⁶ Králi pak Judskému, kterýž poslal vás, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteráž jsi slyšel: ²⁷ Poněvadž obmýšlelo jest srdce tvé, a ponížil jsi se před tváří Boží, kdyžs slyšel slova jeho proti místu

tomuto a proti obyvatelùm jeho, a ponižuje se pøede mnou, roztrhl jsi roucho své, a plakals pøede mnou, i já vyslyšel jsem ti, praví Hospodin. ²⁸ Aj, já pøipojím ti k otcùm tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby nevidily oči tvé nièeho z toho zlého, kteréž já uvedu na místo toto a na obyvatele jeho. I oznámili králi tu øeè. ²⁹ Tedy poslav král, shromáždil všechny starší Judské a Jeruzalémské. ³⁰ A vstoupil král do domu Hospodinova, a všickni muži Judští i obyvatelé Jeruzalémští, kníží, Levítové a všecken lid od velikého až do malého, i èetl, aby všickni slyšeli všechna slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domì Hospodinovi. ³¹ Potom stoje král na místi svém, uèinil smlouvu pøed Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostøíhati pøikázání jeho i svìdectví jeho a ustanovení jeho z celého srdce svého a ze vši duše své, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou v té knize zapsána. ³² I rozkázal, aby k témuž každý stál, kdož by koli nalezen byl v Jeruzalémì a v Beniaminovi. I èinili obyvatelé Jeruzalémští podlé smlouvy Boží, Boha otcù svých. ³³ Tehdáž také vyprázdnil Joziáš všechny ohavnosti ze všech zemí synù Izraelských, a pøidržel všechny, kteøížkoli byli v Izraeli, k tomu, aby sloužili Hospodinu Bohu svému. Po všechny dny jeho neodstoupili od následování Hospodina Boha otcù svých.

35

¹ Slavil také Joziáš v Jeruzalémì velikunoc Hospodinu, a zabili beránka velikonoèního ètrnáctého dne mìsíce prvního. ² A postaviv kníží v strážech jejich, utvrdil je v pøisluhování domu Hospodinova. ³ I øekl Levítùm, kteøíž pøipravovali za všecken lid Izraelský vici svaté Hospodinu: Vneste truhlu svatosti do domu, kterýž ustavil Šalomoun syn Davidùv, král Izraelský. Nebude¹ vám bøemenem na ramenou. A tak nyní služte Hospodinu Bohu svému a lidu jeho Izraelskému. ⁴ A pøipravte se po èeledích otcù svých, po tøídách svých, tak jakž naøídil David král Izraelský, a podlé naøízení Šalomouna syna jeho. ⁵ A stùjte v svatyni podlé rozdílu èeledí otcovských, bratøí národu svého, a podlé rozdílení každé èeledi otcovské Levítù. ⁶ A tak zabíte beránka, a posvíte se, a pøipravte bratøím svým, chovajíce se vedlé slova Hospodinova vydaného skrze Mojžíše. ⁷ Daroval pak Joziáš všemu množství z stáda beránkù a kozelcù, vše k obìtem velikonoèním, podlé toho všeho, jakž postaèovalo, v poètu tøidcet tisícù, a skotù tøi tisíce, to vše z statku královského. ⁸ Knížata jeho také k lidu, knížím i Levítùm štìdøe se ukázali: Helkiáš, Zachariáš a Jechiel, pøední v domì Božím, dali knížím k obìtem velikonoèním dva tisíce a šest set bravù a skotù tøi sta. ⁹ Konaniáš pak s Semaiášem a Natanaelem bratøími svými, též Chasabiáš, Jehiel, Jozabad, pøední z Levítù, darovali jiným Levítùm k obìtem velikonoèním pìt tisíc bravù a skotù pìt set. ¹⁰ A když pøipraveno bylo všechno k službì, stáli kníží na místi svém, a Levítové v tøídách svých, podlé rozkazu královského. ¹¹ I zabíjeli beránky velikonoèní, kníží pak kropili krví, berouce z rukou jejich, a Levítové vytahovali z koží. ¹² Tedy oddílili zápal, aby dali lidu podlé rozdílení domù èeledí otcovských, tak aby obìtováno bylo Hospodinu, jakž psáno jest v knize Mojžíšovi. Tolikéž i s voly uèinili. ¹³ I pekli beránky velikonoèní ohnìm podlé obyèje, ale jiné vici posvěcené vaøili v hrncích, v kotlících a v pánvicích, a rozdávali rychle všemu lidu. ¹⁴ Potom pak pøipravili sobì a knížím. Nebo kníží, synové Aronovi, zápaly a tuky až do noci obìtovali, protože Levítové pøipravili sobì i knížím, synùm Aronovým. ¹⁵ Též i zpíváci, synové Azafovi, stáli na místi svém podlé rozkázání Davidova Azafovi, Hémanovi i Jedutunovi, proroku královskému, vydaného. Vrátní také pøi jedné každé bráni nemili odcházeti od své povinnosti, proèež bratøí jejich Levítové jiní strojili jim. ¹⁶ A tak nastrojena byla všechna služba Hospodinova v ten den, v slavení hodu beránka a obìtování obìti zápalné na oltáøi Hospodinovu, podlé rozkázání krále Joziáše. ¹⁷ I

slavili synové Izraelští, což se jich našlo, hod beránka v ten čas a slavnost pøesnic za sedm dní. ¹⁸ Nebyla pak slavena velikanoc té podobná v Izraeli ode dnù Samuele proroka, aniž který z králů Izraelských slavil hod beránka podobného tomu, kterýž slavil Joziáš s knížími a Levíty, i se vším lidem Judským a Izraelským, což se ho našlo, i s obyvateli Jeruzalémskými. ¹⁹ Osmnáctého léta kralování Joziášova slaven byl ten hod beránka. ²⁰ Potom po všem, když již spravil Joziáš dům Boží, pøitáhl Nécho král Egyptský, aby bojoval proti Charkemis podlé Eufraten, Joziáš pak vytáhl proti nimu. ²¹ Kterýž aè poslal k nimu posly, øka: Já nic nemám s tebou èiniti, králi Judský. Ne proti tobì, slyš ty, dnes táhnu, ale proti domu, kterýž se mnou bojuje, kamž mi rozkázal Bùh, abych pospíšil. Nebojuj s Bohem, kterýž se mnou jest, a¹ ti neshladí: ²² Joziáš však neodvrátil tváøi své od niho, ale aby bojoval s ním, zmínil odív svùj, aniž uposlechl slov Néchových, poslých z úst Božích. A tak pøitáhl, aby se s ním potýkal na poli Mageddo. ²³ I postøelili støelci krále Joziáše. Tedy øekl král služebrníkùm svým: Odvezte mne, nebo¹ jsem velmi nemocen. ²⁴ Takž pøenesli jej služebrníci jeho z toho vozu, a vložili ho na druhý vůz, kterýž mìl, a dovezli jej do Jeruzaléma. I umøel a pochován jest v hrobích otcù svých. I plakal všecken Juda a Jeruzalém nad Joziášem. ²⁵ Naøíkal také i Jeremiáš nad Joziášem, a zpívávali všickni zpíváci a zpívakyni v naøíkáních svých o Joziášovi až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyèej Izraeli. A ta jsou zapsána v pláèi Jeremiášovu. ²⁶ Jiné pak vìci Joziášovy, i pobožnost jeho, jakž napsáno jest v zákoni Hospodinovi, ²⁷ I skutkové jeho první i poslední, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských.

36

¹ Tedy vzal lid zemì Joachaza syna Joziášova, a ustanovili ho králem na místi otce jeho v Jeruzalémì. ² Ve tømecítma letech byl Joachaz, když poèal kralovati, a tòi mìsíce kraloval v Jeruzalémì. ³ Nebo vzal jej král Egyptský z Jeruzaléma, a uložil na zemì pokutu sto centnéøù støíbra a centnéø zlata. ⁴ A ustanovil král Egyptský Eliakima bratra jeho nad Judou a Jeruzalémem za krále, a promínil mu jméno jeho, aby sloul Joakim. Joachaza pak bratra jeho vzal Nécho, a zavedl ho do Egypta. ⁵ V pìtmecítma letech byl Joakim, když poèal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémì. A když èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodina Boha svého, ⁶ Pøitáhl proti nimu Nabuchodonozor král Babylonský, a svázal jej øetízy ocelivými, aby jej zavedl do Babylona. ⁷ Nádobý také domu Hospodinova zavezl Nabuchodonozor do Babylona, a dal je do chrámu svého v Babylonì. ⁸ Jiné pak vìci Joakimovy i ohavnosti jeho, kteréž páchal, i což se nalézalo pøi ním, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských. I kraloval Joachin syn jeho místo niho. ⁹ V osmi letech byl Joachin, když kralovati poèal, a kraloval tòi mìsíce a deset dní v Jeruzalémì, a èinil to, což bylo zlého pøed oèima Hospodinovýmá. ¹⁰ Potom pak po roce poslal král Nabuchodonozor, a dal ho zavésti do Babylona s klénoty domu Hospodinova, a ustanovil králem Sedechiáše, pøíbuzného jeho, nad Judou a Jeruzalémem. ¹¹ V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když poèal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémì. ¹² I èinil to, což jest zlého pøed oèima Hospodina Boha svého, aniž se pokoøil pøed Jeremiášem prorokem mluvícím øeè Hospodinovu. ¹³ Nýbrž i Nabuchodonozorovi králi se zprotivil, jenž ho byl pøísahou zavázal skrze Boha, a zatvrdiv šíji svou, urputnì uložil v srdci svém, aby se nenavracoval k Hospodinu Bohu Izraelskému. ¹⁴ Ano i všechna knížata, kníží i lid v mnohá pøestoupení se vydali, podlé všech ohavností pohanských, a poškrvnili domu Hospodinova, jehož byl posvětil v Jeruzalémì. ¹⁵ A když posílal Hospodin Bùh otcù jejich k nim posly své, ráno vstáváje a posílaje, proto že se pøívítivì mìl k

lidu svému a k pøíbytku svému: ¹⁶ Posmívali se poslùm Božím, a pohrdali slovy jeho, a za svùdce mìli proroky jeho, až se rozpálila prchlivost Hospodinova na lid jeho, tak aby nebylo žádného uléèení. ¹⁷ I pøivedl na nì krále Kaldejského, kterýž zmordoval mládence jejich meèem v domì svatynì jejich, a neodpustil mládenci ani pannì, starci ani kmeti. Všecky dal v ruku jeho. ¹⁸ K tomu i všecky nádoby domu Božího, veliké i malé, i poklady domu Hospodinova, i poklady královské i knížat jeho, všecko zavezl do Babylona. ¹⁹ A vypálili dùm Boží, a zboøili zed Jeruzalémskou, též i všecky paláce v nìm popálili, ano i všelijaké klénoty drahé v nìm zkazili. ²⁰ A což jich pozùstalo po meèi, to pøevedl do Babylona, a byli služebníci jeho i synù jeho, dokudž nekraloval král Perský, ²¹ Aby se naplnila øeè Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, dokudž zemì nevykonala sobot svých; po všecky dny, pokudž byla pustá, odpoèívala, až se vyplnilo sedmdesáte let. ²² Potom léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila øeè Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského. Kterýž dal provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, øka: ²³ Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království zemì dal mi Hospodin Bùh nebeský, a ten mi poruèil, abych mu vystavìl dùm v Jeruzalémì, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, Hospodin Bùh jeho budiž s ním, a a¹ jde.

Ezdráš

¹ Léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila øeè Hospodinova skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského, aby dal provolati po všem království svém, ano také i rozepsal, øka: ² Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království zemì dal mi Hospodin Bùh nebeský, a on mi poruèil, abych mu vystavil dùm v Jeruzalémì, kterýž jest v Judstvu. ³ Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bùh jeho s ním, a necha¹ jde do Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví dùm Hospodina Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémì. ⁴ Kdož by pak zùstal na kterémkoli místì, kdež jest pohostinu, lidé místa toho a¹ mu pomohou støíbrem a zlatem, statkem i hovady, mimo obìti dobrovolné k domu Božímu, kterýž jest v Jeruzalémì. ⁵ I povstali pøední z èeledí otcù z pokolení Judova a Beniaminova, kníží také a Levítové i každý, èíhož ducha vzbudil Bùh, aby šli k stavení domu Hospodinova, kterýž jest v Jeruzalémì. ⁶ Jimž všickni ti, kteøíž bydlili okolo nich, pomáhali nádobami støíbrnými a zlatými, statkem i hovady, a vícmi drahými, mimo všecko, což dobrovolnì obitováno bylo. ⁷ Král také Cýrus vydal nádoby domu Hospodinova, kteréž byl pobral Nabuchodonozor z Jeruzaléma, a dal je byl do domu Boha svého. ⁸ Vydal je pak Cýrus král Perský skrze Mitridata správce nad poklady, kterýž je vyèetl Sesbazarovi knížeti Judskému. ⁹ A tento jest poèet jejich: Medenic zlatých tøidceti, medenic støíbrných tisíc, nožù devìtmecìtma. ¹⁰ Koflíkù zlatých tøidceti, koflíkù støíbrných prostìjších ètyøi sta a deset, nádob jiných na tisíce. ¹¹ Všech nádob zlatých i støíbrných pìt tisíc a ètyøi sta. Všecko to odnesl Sesbazar, když se stìhoval lid zajatý z Babylona do Jeruzaléma.

2

¹ Tito pak jsou lidé té krajiny, kteøíž se z zajetí a pøestìhování toho brali, jakž je byl pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský do Babylona, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do místa svého, ² Kteøíž pøišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Saraiášem, Reelaiášem, Mardocheem, Bilsanem, Misparem, Bigvajem, Rechumem a Baanou. Poèet mužù z lidu Izraelského: ³ Synù Farosových dva tisíce, sto sedmdesáte dva. ⁴ Synù Sefatiášových tøi sta sedmdesáte dva. ⁵ Synù Arachových sedm set sedmdesát pìt. ⁶ Synù Pachat Moábových, synù Jesue a Joábových dva tisíce, osm set a dvanácte. ⁷ Synù Elamových tisíc, dvì stì padesáte ètyøi. ⁸ Synù Zattuových devìt set ètyøidceti pìt. ⁹ Synù Zakkai sedm set a šedesát. ¹⁰ Synù Báni šest set ètyøidceti dva. ¹¹ Synù Bebai šest set tøimecìtma. ¹² Synù Azgadových tisíc, dvì stì dvamecìtma. ¹³ Synù Adonikamových šest set šedesáte šest. ¹⁴ Synù Bigvai dva tisíce, padesáte šest. ¹⁵ Synù Adinových ètyøi sta padesáte ètyøi. ¹⁶ Synù Aterových z Ezechiáše devadesát osm. ¹⁷ Synù Bezai tøi sta tøimecìtma. ¹⁸ Synù Jorahových sto a dvanácte. ¹⁹ Synù Chasumových dvì stì tøimecìtma. ²⁰ Synù Gibbarových devadesáte pìt. ²¹ Synù Betlémských sto tøimecìtma. ²² Mužù Netofatských padesáte šest. ²³ Mužù Anatotských sto osmmecìtma. ²⁴ Synù Azmavetských ètyøidceti dva. ²⁵ Synù Kariatarimských, Kafirských a Berotských sedm set ètyøidceti a tøi. ²⁶ Synù Ráma a Gabaa šest set jedenmecìtma. ²⁷ Mužù Michmas sto dvamecìtma. ²⁸ Mužù z Bethel a Hai dvì stì tøimecìtma. ²⁹ Synù z Nébo padesáte dva. ³⁰ Synù Magbisových sto padesáte šest. ³¹ Synù Elama druhého tisíc, dvì stì padesáte ètyøi. ³² Synù Charimových tøi sta dvadceti. ³³ Synù Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadceti pìt. ³⁴ Synù Jerecho tøi sta ètyøidceti pìt. ³⁵ Synù Senaa tøi tisíce, šest set a

tøidceti. ³⁶ Kniží, synù Jedaiášových z domu Jesua, devìt set sedmdesáte tøi. ³⁷ Synù Immerových tisíc, padesáte dva. ³⁸ Synù Paschurových tisíc, dvì stì ètyøidceti sedm. ³⁹ Synù Charimových tisíc a sedmnácte. ⁴⁰ Levítù, synù Jesua a Kadmiele, synù Hodaviášových, sedmdesáte ètyøi. ⁴¹ Zpìvákù, synù Azafových, sto dvadceti osm. ⁴² Synù vrátných, synù Sallumových, synù Aterových, synù Talmonových, synù Akkubových, synù Chatita, synù Sobai, všech sto tøidceti devìt. ⁴³ Netinejských, synù Zicha, synù Chasufa, synù Tabbaoth, ⁴⁴ Synù Keros, synù Siaha, synù Fádona, ⁴⁵ Synù Lebana, synù Chagaba, synù Akkub, ⁴⁶ Synù Chagab, synù Samlai, synù Chanan, ⁴⁷ Synù Giddel, synù Gachar, synù Reaia, ⁴⁸ Synù Rezin, synù Nekoda, synù Gazam, ⁴⁹ Synù Uza, synù Paseach, synù Besai, ⁵⁰ Synù Asna, synù Meunim, synù Nefusim, ⁵¹ Synù Bakbuk, synù Chakufa, synù Charchur, ⁵² Synù Bazlut, synù Mechida, synù Charsa, ⁵³ Synù Barkos, synù Sisera, synù Tamach, ⁵⁴ Synù Neziach, synù Chatifa, ⁵⁵ Synù služebníků Šalomounových, synù Sotai, synù Soferet, synù Feruda, ⁵⁶ Synù Jaala, synù Darkon, synù Giddel, ⁵⁷ Synù Sefatášových, synù Chattil, synù Pocheret Hazebaim, synù Ami, ⁵⁸ Věch Netinejských a synù služebníků Šalomounových tøi sta devadesáte dva. ⁵⁹ Tito také byli, kteøíž šli z Telmelach, Telcharsa, Cherub, Addan a Immer, ale nemohli ukázati domu otcù svých a semene svého, že by z Izraele byli: ⁶⁰ Synù Delaiášových, synù Tobiášových, synù Nekodových šest set padesáte dva. ⁶¹ A z synù knížských synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai, kterýž pojav sobì ze dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejich. ⁶² Ti vyhledávali zapsání o sobì, chtějce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. Protož zbaveni jsou knížství. ⁶³ A zapovìdìl jim Tirsata, aby nejedli z vícì svatosvatých, dokudž by nestál knìz s urim a thumim. ⁶⁴ Věcho toho shromáždìní pospolu ètyøidceti a dva tisíce, tøi sta šedesáte, ⁶⁵ Kromì služebníků jejich, a dìvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tøi sta tøidceti sedm. A mezi nimi bylo zpìvákù a zpìvakyní dvì stì. ⁶⁶ Koní jejich sedm set tøidceti šest, mezkù jejich dvì stì ètyøidceti pìt. ⁶⁷ Velbloudù jejich ètyøi sta tøidceti pìt, oslù šest tisíc, sedm set a dvadceti. ⁶⁸ Z knížat pak èeledí otcovských, nikteøí, když pøišli k domu Hospodinovu, kterýž byl v Jeruzalémì, dobrovolnì se oddavše, aby stavili dùm Boží na gruntech jeho, ⁶⁹ Vedlé možnosti své dali náklad k dílu: Zlata jeden a šedesáte tisíc drachem, støíbra pak pìt tisíc liber, a sukní knížských sto. ⁷⁰ A tak osadili se knìží i Levítové a nikteøí z lidu, i zpìváci i vrátní a Netinejší v místech svých, i všecken Izrael v místech svých.

3

¹ Když pak nastal mìsíc sedmý, a byli synové Izraelští v místech, shromáždil se lid jednomyslnì do Jeruzaléma. ² Tedy vstav Jesua syn Jozadakùv s bratøími svými knížími, a Zorobábel syn Salatielùv s bratøími svými, vzdilali oltáø Boha Izraelského, aby obìtovali na nìm obìti zápalné, jakož psáno jest v zákonì Mojžíše muže Božího. ³ A když postavili oltáø ten na základích jeho, àekoli se obávali národù jiných zemí, však obìtovali na nìm obìti zápalné Hospodinu, obìti zápalné ráno i veèer. ⁴ Drželi také slavnost stánků, jakož psáno jest, obìtující zápal na každý den, vedlé poètu a vedlé obyèeje každého dne, ⁵ A potom obìt zápalnou ustaviènou, i na novmìsíce i na každou slavnost Hospodinu posvícenou, i od každého dobrovolnì obìtujícího dobrovolnou obìt Hospodinu. ⁶ Od prvního dne toho mìsíce sedmého poèali obìtovati zápalù Hospodinu, àekoli chrám Hospodinùv ještì nebyl založen. ⁷ I dali peníze kameníkùm a øemeslníkùm, též potravu a nápoje i oleje Sidonským a Tyrským, aby vezli døíví cedrové z Libánu k moøi Joppen, podlé povolení jim Cýra krále Perského. ⁸ Léta pak druhého po jejich se navrácení k domu Božímu do Jeruzaléma, mìsíce druhého, zaèali Zorobábel syn Salatielùv, a Jesua syn Jozadakùv,

i jiní bratři jejich kníží a Levítové a všickni, kteříž byli přišli z toho zajetí do Jeruzaléma, a ustanovili Levíty od dvacítiletých a výše, aby přihlédali k dílu domu Hospodinova. ⁹ A tak postaven jest Jesua, synové jeho i bratři jeho, Kadmiel i synové jeho, synové Judovi spolu, aby přihlédali k dílu při domě Božím, potomci Chenadadovi, synové jejich i bratři jejich Levítové. ¹⁰ A když zakládali grunty stavitelé chrámu Hospodinova, postavili kníží zobláčené s trubami, a Levíty, syny Azafovy s cymbály, aby chválili Hospodina vedle narození Davida krále Izraelského. ¹¹ I prozpívovali jedni po druhých, chválíce a oslavující Hospodina, nebo dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho nad Izraelem. Všecken také lid prokřikoval hlasem velikým, chválíce Hospodina, proto že založen byl dům Hospodinův. ¹² Mnozí pak z kníží a z Levítů i z knížat eledí otcovských, starci, kteříž byli viděli první dům, když zakládali tento dům před oěma jejich, plakali hlasem velikým. Mnozí nazpít prokřikovali s radostí hlasem velikým, ¹³ Tak že lid nemohl rozeznati hlasu prokřikování radostného od hlasu plačícího lidu; nebo lid ten prokřikoval hlasem velikým, a hlas ten slyšán byl daleko.

4

¹ Uslyšavše pak nepřátelé Judovi a Benjaminovi, že by ti, kteříž přestěhováni byli, stavili chrám Hospodinu Bohu Izraelskému, ² Přistoupili k Zorobábelovi a k knížatům eledí otcovských, a řekli jim: Budeme s vámi staviti; nebo jako i vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i obiti obitujeme ode dnů Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem uvedl. ³ Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata eledí otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží staviti dům Bohu našemu; nebo my sami staviti budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž přikázal nám král Kýrus, král Perský. ⁴ A však lid té krajiny zemdlával ruce lidu Judského, a ohrožovali je, aby nestavili. ⁵ Anobř i najímali proti nim rádce, aby rušili rady jejich, po všechny dny Kýra krále Perského, až do kralování Daria krále Perského. ⁶ Nebo když kraloval Asverus, při začátku kralování jeho sepsali žalobu proti obyvatelům Judským a Jeruzalémským. ⁷ (Tak jako za dnů Artaxerxa psal Bislam, Mitridates, Tabel a jiní tovaryši jeho k Artaxerxovi králi Perskému.) Písmo pak listu toho psáno bylo Syrsky, i vykládáno Syrsky. ⁸ Rechum totiž kancléř a Simsai písař napsali jeden list proti Jeruzalému Artaxerxovi králi, takový: ⁹ Rechum kancléř a Simsai písař i jiní tovaryši jejich, Dinaiští a Afarsatchaiští, Tarpelaiští, Afarzaíští, Arkevaiští, Babylonští, Susanechaiští, Dehavejští a Elmaiští, ¹⁰ I jiní národové, kteréž byl přavedl Asnapar veliký a slavný, a rozsadil v místech Samašských, a jiní za řekou, i Cheenetští, ¹¹ (Tento jest opis listu, kterýž poslali k Artaxerxovi králi), služebníci tvoji, lidé za řekou a Cheenetští. ¹² Známo buď králi, že Židé, kteříž se vrátili od tebe, přišedše k nám do Jeruzaléma, místo odporné a škodlivé stavíjí, i zdi dílají, a základy spojují. ¹³ Protož nyní buď vědomo králi, bude-li to místo vystaveno, a zdi dodílány, plati, cla a úroku dávati nebudou, a tak komoše královské újma bude. ¹⁴ Nyní tedy poněvadž dobrodiní paláce užíváme, na obnažování krále neslušelo se nám dívati. Tou příčinou poslali jsme a oznámili to králi, ¹⁵ Aby dal hledati v knihách kronik otců svých, a najdeš v nich, i zviš, že místo to jest místo odporné a škodlivé králům i krajinám, a že se v něm puntovávají od starodávna, pročež to místo prvé zkaženo bylo. ¹⁶ Nadto známo¹ einíme králi, že bude-li to místo vystaveno, a zdi dodílány, tedy vládařství za řekou míti nebudeš. ¹⁷ Tedy odeslal odpověď král Rechumovi kancléři a Simsaiovi písaři i jiným tovaryšům jejich, kteříž bydlili v Samaši, a jiným za řekou v Selam i v Cheet: ¹⁸ Psaní, kteréž jste k nám poslali, zjevně eteno jest přede mnou. ¹⁹ Protož rozkázal jsem, aby hledali. I našli, že to místo zdávna povstává proti králům, a zprotivování i puntování bývají v něm. ²⁰ Nadto i králové

mocní že bývali v Jeruzalémì, a panovali nade vším, co jest za òekou, jimž platové, cla a úrok dáván býval. ²¹ Protož nyní pøikažte, a¹ jest zastaveno mužùm tím, aby to mìsto nebylo staveno, dokudž by ode mne poruèeno nebylo. ²² Hleítež pak, abyste se v té vici nemýlili, a a¹ skrze to nezroste ničò zlého na škodu králùm. ²³ Když pak ten pøípis listu Artaxerxa krále èten byl pøed Rechumem a Simsaiem písàøem a tovaryši jejich, odešli rychle do Jeruzaléma k Židùm, a zastavili jim mocí a silou. ²⁴ A tak pøetrženo jest dílo domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémì, a stálo tak až do druhého léta kralování Daria krále Perského.

5

¹ Toho èasu prorokoval Aggeus prorok a Zachariáš syn Iddo, proroci, Židùm, kteøíž byli v Judstvu a v Jeruzalémì, ve jménu Boha Izraelského mluvíce k nim. ² Tedy povstavše Zorobábel syn Salatielùv, a Jesua syn Jozadakùv, poèali zase staviti domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémì, a byli s nimi proroci Boží, pomáhající jim. ³ Téhož èasu pøišel k nim Tattenai, vývoda za òekou, a Setarbozenai, i tovaryši jejich, kteøíž takto k nim òekli: Kdo vám poruèil dùm tento staviti a zdi tyto dìlati? ⁴ Tedy jsme jim òekli takto, ano i ty muže, kteøí to stavení dìlali, jmenovali. ⁵ Nad staršími pak Židovskými byla ochrana Boha jejich, tak že nepøekazili jim, dokudž ta víc nepøišla pøed Daria, jehož tehðáž odpovìd pøinesli o té vici. ⁶ Pøípis listu, kterýž poslal Tattenai vývoda za òekou, a Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteøíž byli za òekou, k Dariovi králi. ⁷ List poslali jemu, a takto bylo psáno v nìm: Dariovi králi pokoj všeliký. ⁸ Známo buì králi, že jsme pøišli do Judské krajiny k domu Boha velikého. Kterýžto stavíjí kamením velikým, a døíví kladou do stìn, a dílo to spíšnì se staví, a daøí se v rukou jejich. ⁹ Tedy otázali jsme se tìch starších, a takto jsme jim òekli: Kdo vám poruèil staviti dùm tento, a zdi tyto dìlati? ¹⁰ Ano i na jména jejich ptali jsme se jich, abychom oznámili tobì, a napsali jména mužù tìch, kteøíž jsou pøední mezi nimi. ¹¹ Tímto pak slovy nám odpovìdili, òkouce: My jsme služebníci Boha nebe a zemì, a stavíme dùm, kterýž byl ustaven prvé pøed mnohými lety, ježž byl veliký král Izraelský stavil i dokonal. ¹² Ale potom, když popudili otcové naši Boha nebeského, vydal je v ruku Nabuchodonzora krále v Babylonì, Kaldejského, kterýž dùm tento zboøil, a lid pøevedl do Babylona. ¹³ A však léta prvního Cýra krále Babylonského, Cýrus král rozkázal, aby tento Boží dùm byl staven. ¹⁴ Nadto i nádoby domu Božího zlaté a støíbrné, kteréž byl Nabuchodonzor vynesl z chrámu, ježž byl v Jeruzalémì, a vnesl je do chrámu Babylonského, i ty vynesl Cýrus král z chrámu Babylonského, a dány jsou Sesbazarovi, jehož byl vývodou ustanovil. ¹⁵ A poruèil mu, òka: Nádoby tyto vezma, odejdi a slož je v chrámì, kterýž jest v Jeruzalémì, a dùm Boží a¹ stavíjí na místì jeho. ¹⁶ Tedy Sesbazar ten pøišed, založil grunty domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémì, a od toho èasu až po dnes staví se, a ještì není dokonán. ¹⁷ Nyní tedy jestli se za dobré králi vidí, nech¹ se pohledá mezi poklady královskými, kteøíž jsou tam v Babylonì, jest-li tak, že by Cýrus král poruèil, aby staven byl dùm Boží tento, kterýž jest v Jeruzalémì. Potom vůli královskou nech¹ nám pošle o té vici.

6

¹ Tedy král Darius rozkázal, aby hledali v bibliotèce, mezi poklady složenými v Babylonì. ² I nalezena jest v Achmeta na hradì, kterýž jest v Médské krajini, jedna kniha, a takto zapsána byla v ní pamìt: ³ Léta prvního Cýra krále Cýrus král rozkázal: Dùm Boží, kterýž byl v Jeruzalémì, a¹ jest v místì staven na místì, kdež se obìtují obìti, a grunty jeho a¹ vzhùru ženou, zvyší loktù šedesáti, a zšíøí loktù šedesáti, ⁴ Tømi

øady z kamení velikého, a øad z døiví nového, náklad pak z domu královského bude dáván. ⁵ Nadto nádobí domu Božího zlaté i støíbrné, kteréž Nabuchodonozor byl pobral z chrámu, jenž byl v Jeruzalémì, a byl je pøenesl do Babylona, a¹ zase navrátí, aby se dostalo do chrámu Jeruzalémského na místo své, a složeno bylo v domì Božím. ⁶ Protož nyní, ty Tattenai, vývodo za øekou, Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteøíž jste za øekou, ustupte odtud. ⁷ Nechte jich pøi díle toho domu Božího. Vùdce Židovský a starší jejich necha¹ ten dùm Boží stavíjí na místì jeho. ⁸ Ode mne také poruèeno jest o tom, co byste mìli èiniti s staršími Židovskými pøi stavení toho domu Božího, totiž, aby z zboží královského, z dùchodù, jenž jsou za øekou, bez meškání náklad dáván byl mužùm tím, aby dílo nemìlo pøekážky. ⁹ A to, èehož by bylo potøebí, buì volkù aneb skopcù i beránkù k zápalným obìtem Boha nebeského, obilé, soli, vína i oleje, jakž by rozkázali knìží Jeruzalémští, nech¹ se jim dává na každý den, a to beze všeho podvodu, ¹⁰ Aby mìli z èeho obítovati vùni pøíjemnou Bohu nebeskému, a aby se modlili za život krále i za syny jeho. ¹¹ Nadto ode mne jest rozkázáno: Kdož by koli zrušil pøíkázání toto, aby vyboøeno bylo z domu jeho døevo, a zdviženo bylo, na nìmž by obìšen byl, a dùm jeho a¹ jest hnojištím pro takovou vùc. ¹² Bùh pak, jehož jméno tam pøebývá, zkaziž všelikého krále i lid, kterýž by vztáhl ruku svou k zmìnìní toho, a zkáže toho domu Božího, jenž jest v Jeruzalémì. Já Darius pøíkazuji sám, bez meškání a¹ se stane. ¹³ Tedy Tattenai, vývoda za øekou, a Setarbozenai s tovaryši svými vedlé toho, jakž rozkázal Darius král, tak uèinili bez meškání. ¹⁴ I stavìli starší Židovští, a š'astnì se jim vedlo vedlé proroctví Aggea proroka, a Zachariáše syna Iddova. Stavìli tedy a dokonali z rozkázání Boha Izraelského, a z rozkázání Cýra a Daria, a Artaxerxa krále Perského. ¹⁵ A dokonán jest ten dùm k tøetímu dni mìsíce Adar, a ten byl rok šestý kralování Daria krále. ¹⁶ Tedy synové Izraelští, knìží a Levítové, i jiní, kteøíž byli pøišli z pøevezení, posvìtili toho domu Božího s radostí. ¹⁷ A obítovали pøi posvìcení toho Božího domu sto telat, skopcù dvì stì, beránkù ètyøi sta, a kozlù k obìti za høích za všecken Izrael dvanáct, vedlé poètu pokolení Izraelského. ¹⁸ I postavili knìží v tøídách jejich, a Levíty v poøádcích jejich pøi službì Boží v Jeruzalémì, jakož psáno jest v knize Mojžíšovi. ¹⁹ Slavili také ti, kteøíž se vrátili z pøestìhování, velikunoc ètrnáctého dne mìsíce prvního. ²⁰ Nebo oèistili se byli knìží a Levítové jednomyslnì. Všickni èistí byli, a obítovали beránka velikonoèního za všecky, jenž zajati byli, i za bratøí své knìží, i sami za sebe. ²¹ A jedli synové Izraelští, kteøíž se byli navrátili z pøestìhování, i každý, kdož oddìliv se od poškrvnìní pohanù zemì, pøipojil se k nim, aby hledal Hospodina Boha Izraelského. ²² Drželi také slavnost pøesnic za sedm dní s veselím, proto že je rozveselil Hospodin, a obrátìl srdce krále Assyrského k nim, aby jich posilnil v díle domu Božího, Boha Izraelského.

7

¹ Po tìch pak vícech, za kralování Artaxerxa krále Perského, Ezdráš syn Saraiáše, syna Azariášova, syna Helkiášova, ² Syna Sallumova, syna Sádochova, syna Achitobova, ³ Syna Amariášova, syna Azariášova, syna Meraiotova, ⁴ Syna Zerachiášova, syna Uzi, syna Bukki, ⁵ Syna Abisuova, syna Fínesova, syna Eleazarova, syna Aronova, knize nejvyššího, ⁶ Tento Ezdráš vyšel z Babylona, a byl èlovìk zbìhlý v zákonì Mojžíšovi, kterýž dal Hospodin Bùh Izraelský, a dal mu král podlé toho, jakž ruka Hospodina Boha jeho byla s ním, všechno, zaè ho koli žádal. ⁷ Vyšli také synové Izraelští a knìží, i Levítové a zpíváci, vrátní a Netinejští do Jeruzaléma, léta sedmého Artaxerxa krále. ⁸ A pøišel do Jeruzaléma pátého mìsíce. Ten¹ jest rok sedmý krále Daria. ⁹ Prvního zajisté dne mìsíce prvního vyšel z Babylona, a prvního

dne měsíce pátého přišel do Jeruzaléma s pomocí Boha svého. ¹⁰ Nebo Ezdráš byl uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej, a aby učil lid Izraelský ustanovením a soudům. ¹¹ Tento pak jest popis listu, kterýž dal král Artaxerxes Ezdrášovi knízi umilému v zákoně, zbhlému v těch věcech, kteréž přikázal Hospodin, a v ustanoveních jeho v Izraeli: ¹² Artaxerxes, král nad králi, Ezdrášovi knízi umilému v zákoně Boha nebeského, muži zachovalému i Cheenetským. ¹³ Ode mne jest přikázáno, kdož by koli v království mém z lidu Izraelského, a z kníží jeho i z Levitů, dobrovolně jíti chtěl s tebou do Jeruzaléma, aby šel. ¹⁴ Poněvadž jsi od krále a sedmi rad jeho poslán, abys dohlédal k Judstvu a k Jeruzalému podle zákona Boha svého, kterýž máš v ruce své, ¹⁵ A abys donesl stříbro a zlato, kteréž král a rady jeho dobrovolně obítovali Bohu Izraelskému, jehož přibýtek jest v Jeruzalémě, ¹⁶ A všechno stříbro a zlato, kteréhož bys dostal ve vši krajině Babylonské u těch, kteříž by z lidu dobrovolně co obítovati chtěli, i s knížími, kteříž by dobrovolně obítovali k domu Boha svého, kterýž jest v Jeruzalémě, ¹⁷ Abys rychle nakoupil za to stříbro telat, skopců, beránků s suchými i mokřými oběti jejich, a obítoval je na oltáři domu Boha vašeho v Jeruzalémě. ¹⁸ A což se koli tobě a bratřím tvým za dobré viděti bude, s ostatkem stříbra a zlata učiniti, vedlé vůle Boha vašeho učíte. ¹⁹ Nádoby pak, kteréž¹ jsou dány k službě domu Boha tvého, navra¹ před Bohem v Jeruzalémě, ²⁰ I jiné věci přínáležející k domu Boha tvého. A což by bylo potřebí dáti, dáš z komory královské. ²¹ A já, já Artaxerxes král poručil jsem všechním výběrším, kteříž jste za sebou, aby všechno, čehož by koli žádal od vás Ezdráš kněz, učitel zákona Boha nebeského, rychle se stalo, ²² Až do sta centnéž stříbra, a až do sta mír pšenice, a až do sta sudů vína, a až do sta tun oleje, a soli bez míry. ²³ Což by koli bylo z rozkazu Boha nebeského, nech¹ rychle spraví k domu Boha nebeského. Nebo proč má býti prchlivost jeho proti království královu i synům jeho? ²⁴ Také vám oznamujeme, aby na žádného z kníží a Levitů, zpěváků, vrátných, Netinejských a služebníků v domě Boha toho, platu, cla a úroku žádný úředník nevzkládal. ²⁵ Přesto, ty Ezdráši, podle moudrosti Boha svého, kterouž jsi obdařen, nařídíš soudce a rádce, kteříž by soudili všechnen lid, jenž jest za sebou, ze všech, kteříž povědomi jsou zákona Boha tvého. A kdo by neuměl, budete učiti. ²⁶ Kdož by pak koli neplnil zákona Boha tvého a zákona králova, a¹ se i hned soud vynese o něm, buď k smrti, buďto k vypovědění jeho, neb aby na statku pokutován byl, aneb vizením trestán. ²⁷ Požehnaný Hospodin Bůh otců našich, kterýž dal to srdce královo, aby zvelebil dům Hospodinův, kterýž jest v Jeruzalémě, ²⁸ A naklonil ke mně milosrdenstvím krále i rad jeho, i všech mocných knížat královských. Protož já posilněn jsa rukou Hospodina Boha svého nade mnou, shromáždil jsem z lidu Izraelského přednější, kteříž by šli se mnou.

8

¹ Tito jsou pak přednější po čeledech svých otcovských, a rod těch, kteříž vyšli se mnou za kralování Artaxerxa krále z Babylona: ² Z synů Fínesových Gersom, z synů Itamarových Daniel, z synů Davidových Chattus. ³ Z synů Sechaniášových, jenž byl z synů Farosových, Zachariáš, a s ním počet mužů sto a padesát. ⁴ Z synů Pachat Moábových Eliehoenai syn Zerachiášův, a s ním dvě stě mužů. ⁵ Z synů Sechaniášových syn Jachazielův, a s ním tři sta mužů. ⁶ Z synů Adinových Ebed syn Jonatanův, a s ním padesát mužů. ⁷ Z synů pak Elamových Izaiáš syn Ataliášův, a s ním sedmdesát mužů. ⁸ Z synů Sefatiášových Zebadiáš syn Michaelův, a s ním osmdesát mužů. ⁹ Z synů Joábových Abdiáš syn Jechielův, a s ním dvě stě a osmnácte mužů. ¹⁰ Z synů Selomitových syn Josifiášův, a s ním sto a šedesát mužů. ¹¹ Z synů Bebai Zachariáš syn Bebai, a s ním osmmdcát mužů. ¹² Z synů Azgadových

Jochanan syn Hakatanùv, a s ním sto a deset mužù. ¹³ Z synù Adonikamových posledních, jichž jména jsou tato: Elifelet, Jehiel, Semaiáš, a s ním šedesáte mužù. ¹⁴ Z synù Bigvai Utaí a Zabbud, a s nimi sedmdesáte mužù. ¹⁵ Shromáždil jsem je pak u potoku, kterýž vpadá do Ahavy, a leželi jsme tu tři dni. Potom pohlédal jsem lid a kníží, a z synù Léví nenašel jsem tu žádného. ¹⁶ Protož poslal jsem Eliezera, Ariele, Semaiáše, Elnatana, Jariba, Elnatana, Nátana, Zachariáše a Mesullama, přednější, a Joiariba a Elnatana, muže učené, ¹⁷ A rozkázal jsem jim k Iddovi, knížeti v Chasífia místi, a naučil sem je, jak by měli mluvit k Iddovi, Achivovi a Netinejským v Chasífia místi, aby nám přivedli služebníky domu Boha našeho. ¹⁸ I přivedli nám s pomocí Boží muže rozumného z synù Moholi, syna Léví, syna Izraelova, a Serebiáše s syny jeho, a bratři jeho osmnácte, ¹⁹ A Chasabiáše, a s ním Izaiáše z synù Merari, bratři jeho a synù jejich dvacet. ²⁰ Z Netinejských pak, kteréž byl zrodil David a knížata k službě Levitům, dvě stě a dvacet Netinejských. A ti všichni ze jména vyčtení byli. ²¹ Tedy vyhlásil jsem tu půst u řeky Ahava, abychom se ponížovali před Bohem svým, a hledali od něho cesty přímé sobě a dětkám svým, i všemu jmení našemu. ²² Nebo stydl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby nás bránili před nepřáteli na cestě; nebo jsme byli pravili králi, okouce: Ruka Boha našeho jest nade všemi, kteříž ho hledají upřímě, ale moc a prchlivost jeho proti všem, kteříž ho opouští. ²³ A když jsme se postili a hledali v tom Boha svého, tedy vyslyšel nás. ²⁴ Oddílil jsem pak přednější kníží dvanácte: Serebiáše, Chasabiáše, a s nimi z bratři jejich deset. ²⁵ I odvážil jsem jim stříbro a zlato, a to nádoby, oběť domu Boha našeho, kterouž obitovali král i rady jeho, i knížata jeho a všecken lid Izraelský, což se ho našlo. ²⁶ Odvážil jsem, pravím, do rukou jejich stříbra šest set centnéů a padesát, a nádoby stříbrného sto centnéů, a zlata sto centnéů, ²⁷ A koflíků zlatých dvacet, každý v tisíc drachem, a dvě nádoby z mosazi nejlepší, tak vzácné jako zlato. ²⁸ Potom jsem jim řekl: Vy jste posvěceni Hospodinu, i tyto nádoby posvěceny jsou, a to stříbro i zlato jest oběť dobrovolná Hospodinu Bohu otců vašich. ²⁹ Pilni toho buďte a ostřehejte, až to i odvážíte před knížaty přednějšími a Levíty, i předními z čeledi otcovských z Izraele v Jeruzalémě v pokojích domu Hospodinova. ³⁰ A tak přijali kníží a Levítové váhu stříbra, zlata a nádoby, aby donesli do Jeruzaléma, do domu Boha našeho. ³¹ Zatím hnuli jsme se od řeky Ahava, dvanáctého dne měsíce prvního, abychom se brali do Jeruzaléma, a ruka Boha našeho byla s námi, a vytrhla nás z ruky nepřátel a úkladníků na cestě. ³² I přišli jsme do Jeruzaléma, a pobýli jsme tu tři dni. ³³ Čtvrtého pak dne odváženo jest stříbro a zlato, a nádoby to v domě Boha našeho k ruce Meremota syna Uriáše kníze, s nímž byl Eleazar syn Fínesův, a pomocníci jejich Jozabad syn Jesua, a Noadiáš syn Binnui, Levítové, ³⁴ Vše v počtu a váze, a zapsána jest všechna ta váha toho času. ³⁵ Vráťvše se pak z zajetí ti, kteříž byli přestěhováni, obitovali zápal Bohu Izraelskému, volků dvanáct za všecken lid Izraelský, skopců devadesát a šest, beránek sedmdesát a sedm, kozlů za hřích dvanáct, vše v oběť zápalnou Hospodinu. ³⁶ I dali výpovědi královy vladařům královským i vývodům za řekou. Kteříž pomocní byli lidu i domu Božímu.

9

¹ A když se to vykonalo, přistoupili ke mně knížata, okouce: Neoddílil se lid Izraelský, ani kníží a Levítové od národů zemí, ale činí podle ohavností Kananejských, Hetejských, Ferezejských, Jebuzejských, Ammonitských, Moábských, Egyptských a Amorejských. ² Nebo nabrali sobě a synům svým dcer jejich, a smísili se s nimi svaté s národy zemí, a knížata a vrchnost první byla v tom přestoupení. ³ Kteroužto věc když jsem uslyšel, roztrhl jsem roucho své i pláš, a trhal jsem vlasy

s hlavy své i z brady, a sedil jsem zdišený. ⁴ I shromáždili se ke mně všickni, tæsoucí se pøed øeèmi Boha Izraelského pro pøestoupení lidu pøestihovaného, já pak sedil jsem zdišený, až do obiti veèerní. ⁵ Ale v èas obiti veèerní vstal jsem od trápení svého, maje na sobì roucho roztržené i pláš¹ svůj, a klekl jsem na kolena svá, rozprostíraje ruce své k Hospodinu Bohu svému. ⁶ A øekl jsem: Bože můj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože můj, tváøi své k tobì; nebo nepravosti naše rozmnožily se nad hlavou, a provinìní naše vzrostlo až k nebi. ⁷ Ode dnù otcù našich u veliké jsme vinì až do tohoto dne, a pro nepravosti naše vydání jsme my, králové naši i kníží naši v ruku králù zemí pod meè, v zajetí a v loupež, a v zahanbení tváøi, tak jakž se to nyní dìje. ⁸ Teï pak rychle stala se nám milost od Hospodina Boha našeho, že zanechal nám ostatkù, a dal nám obydlí na místì svatém, aby osvítil oèi naše Bùh náš, a dal nám malièké povydchnutí od služby naší. ⁹ Nebo aè jsme byli služebníci, však nenechal nás Bùh náš v porobì naší, ale naklonil k nám milostí krále Perské, dav nám život, abychom vyzdvihli dùm Boha našeho, a zase obnovili pustiny jeho, nýbrž ohradil nás v Judstvu a v Jeruzalémì. ¹⁰ Nyní tedy což díme, ó Bože náš, po tìch vícech, ponìvadž jsme opustili pøikázání tvá, ¹¹ Kteráž jsi vydal skrze služebníky své proroky, øka: Zemì ta, do kteréž jdete, abyste jí dìdièní vládli, jest zemì neèistá, pro neèistotu národù tìch zemí, pro ohavnosti jejich, kterýmiž ji naplnili všudy naskrze v neèistotì své. ¹² Protož nyní dcer vašich nedávejte synùm jejich, a dcer jejich nebeøte synùm vašim, a nehledejte pokoje jejich a dobrého jejich, až na vìky, abyste se zmocnili, a jedli dobré vìci zemì, a k dìdiènému vladaøství zanechali ji synùm svým až na vìky. ¹³ Po všech pak tìch vícech, kteréž na nás pøišly pro zlé skutky naše, a pro veliké naše provinìní, ponìvadž ty, Bože náš, netrestal jsi nás podlé nepravostí našich, a dal jsi nám vysvobození takové, ¹⁴ Opìt-liž bychom rušiti mìli tvá pøikázání, a pøízniti se s národy tìmito ohavnými? Zdaliž bys se zùøivì nehnìval na nás, až bys nás do konce vyhladil, tak že by žádný nezùstal a neušel? ¹⁵ Hospodine Bože Izraelský, ty jsi spravedlivý; nebo jsme pozùstali ostatkové, jakž se to vidí dnešního dne. Aj, my jsme pøed tebou s provinìním svým, aè bychom nemìli postavovati se pøed tváøí tvou pro vìci takové.

10

¹ Když se pak Ezdráš, padna pøed domem Božím, tak modlil a vyznával s pláèem, sešel se k nìmu z lidu Izraelského zástup velmi veliký mužù i žen i dìtí. A když plakal lid pláèem velikým, ² Tedy mluvil Sechaniáš syn Jechielùv z synù Elamových, a øekl Ezdrášovi: My¹ jsme zhøešili proti Bohu svému, že jsme pojímali ženy cizozemky z národù zemí, a však vždy Izrael může mítì nadìji pøi té vìci. ³ Nyní tedy vejdìme v smlouvu s Bohem svým, zapudíme vsecky ženy i syny jejich podlé rady Páni a tìch, jenž se tæsou pøed pøikázáním Boha našeho, a tak podlé zákona a¹ se stane. ⁴ Vstaò, nebo na tobì jest ta vìc, a my budeme pøi tobì. Posilò se a uèiò tak. ⁵ I vstal Ezdráš a zavázal pøísahou pøednìjší kníží a Levíty a vsecken lid Izraelský, aby tak uèinili. I pøisáhli. ⁶ A vstav Ezdráš od domu Božího, odšel do pokojíka Jochananova, syna Eliasibova, i všel tam, a nejedl chleba, ani vody nepil; nebo zámutek mìl pro pøestoupení tìch, jenž se pøestihovali. ⁷ Zatím dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémì všechnìm pøestihovaným, aby se shromáždili do Jeruzaléma, ⁸ Kdo by pak koli nepøišel ve tøech dnech, podlé rady knížat a starších, aby vsecken statek svůj propadl, a sám odlouèen byl od shromáždìní pøestihovaných. ⁹ A protož shromáždili se všickni muži Judští i Benjamin do Jeruzaléma ke dni tøetímu, dvadcatého dne mìsíce, (a ten mìsíc byl devátý). I sedil vsecken lid na ulici domu Božího, tæsouce se pro tu vìc i pro dèš¹. ¹⁰ Tedy vyvstal Ezdráš knìz a øekl k nim: Vy jste zhøešili, že jste pojímali ženy cizozemky, abyste pøidali k provinìní lidu Izraelského. ¹¹ Protož

již vyznejte se Hospodinu Bohu otcù svých, a èiòte vůli jeho, a oddìlte se od národù cizích, i od žen cizozemek. ¹² I odpovìdìlo všecko to shromáždìní, a øekli hlasem velikým: Podlé slova tvého povinni jsme tak uèiniti. ¹³ Ale lidu mnoho jest, a prška, a nemùžeme vnì státi. K tomu není ta práce jednoho dne ani dvou, nebo mnoho jest nás, kteøíž jsme v tom pøestoupili. ¹⁴ Nech¹ jsou postavena, prosíme, knížata naše ze všeho shromáždìní, a kdož koli jest v mìstech našich, kterýž pojal ženy cizozemky, a¹ pøijde v èas uložený, a s nimi starší z jednoho každého místa i soudcové jejich, až bychom tak odvrátili hnìv prchlivosti Boha našeho od sebe pro tu vìc. ¹⁵ Takž Jonatan syn Azahelùv, a Jachziáš syn Tekue, postaveni byli nad tím, Mesullam pak a Sabbetai, Levítové, pomáhali jim. ¹⁶ Tedy uèinili tak pøi tìch, jenž pøestihováni byli. I oddìleni jsou Ezdráš knìz a muži pøední èeledí otcovských po domích otcù svých, všickni ti ze jména, a zasedli prvního dne mìsíce desátého, aby to vyhledali. ¹⁷ Což i konali pøi všech mužích, kteøíž byli pojali ženy cizozemky, až do prvního dne prvního mìsíce. ¹⁸ Našli se pak z synù knížských, jenž zpojímali ženy cizozemky tito: Z synù Jesua syna Jozadakova, a z bratøí jeho: Maaseiáš, Eliezer, Jarib a Gedaliáš. ¹⁹ Ale povolili, aby zapudili ženy své. A ti, kteøíž provinili, obìtovali skopce z stáda za vinu svou. ²⁰ A z synù Immer: Chanani a Zebadiáš. ²¹ Z synù Charim: Maaseiáš, Eliah, Semaiáš, Jechiel a Uziáš. ²² Z synù Paschur: Elioenai, Maaseiáš, Izmael, Natanael, Jozabad a Elasa. ²³ A z Levítù: Jozabad, Simei, Kelaiáš, (jenž jest Kelita), Petachiáš, Juda a Eliezer. ²⁴ Z zpìvákù pak Eliasib, a z vrátných Sallum, Telem a Uri. ²⁵ A z lidu Izraelského, z synù Faresových: Ramiáš, Jeziáš, Malkiáš, Miamin, Eleazar, Malkiáš a Benaiáš. ²⁶ Z synù Elamových: Mataniáš, Zachariáš, Jechiel, Abdi, Jeremot a Eliah. ²⁷ Z synù Zattu: Elioenai, Eliasib, Mataniáš, Jeremot, Zabad, a Aziza. ²⁸ Též z synù Bebai: Jochanan, Chananiáš, Zabbai, Atlai. ²⁹ Z synù Báni: Mesullam, Malluch, Adaiáš, Jasub, Seal, Jeramot. ³⁰ Z synù Pachat Moábových: Adna a Chélal, Benaiáš, Maaseiáš, Mataniáš, Bezaleel, Binnui a Manasse. ³¹ Z synù Charimových: Eliezer, Isiáš, Malkiáš, Semaiáš, Simeon, ³² Beniamin, Malluch, Semariáš. ³³ Z synù Chasumových: Mattenai, Mattata, Zabad, Elifelet, Jeremai, Manasses, Simei. ³⁴ Z synù Báni: Maadai, Amram, Uel, ³⁵ Benaiáš, Bediáš, Keluhu, ³⁶ Vaniáš, Meremot, Eliasib, ³⁷ Mattaniáš, Mattenai, Jaasav, ³⁸ Báni, Binnui, Simei, ³⁹ Selemiáš, Nátan a Adaiáš, ⁴⁰ Machnadbai, Sasai, Sarai, ⁴¹ Azarel, Selemiáš, Semariáš, ⁴² Sallum, Amariáš a Jozef. ⁴³ Z synù Nébových: Jehiel, Mattitiáš, Zabad, Zebina, Jaddav, Joel a Benaiáš. ⁴⁴ Ti všickni pojali byli ženy cizozemky, a byly z tìch žen níkteré, že i dìti zplodily.

Nehemjáš

¹ Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se měsíce Kislev léta dvadcatého, když jsem byl na hradě Susan, ² Že přišel Chanani, jeden z bratrů mých, s některými muži z Judstva. Kterýchžto vzeptal jsem se na Židy, na ostatky pozůstalé z zajetí a na Jeruzalém. ³ I řekli mi: Ostatkové ti, kteříž pozůstali z zajetí tam v té krajině, jsou u velikém nátisku a v pohanění, nadto i zed Jeruzalémská rozbořena jest, a brány jeho ohněm zkaženy. ⁴ Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílil za několik dní, a postil jsem se, i modlil jsem se před Bohem nebeským. ⁵ A řekl jsem: Prosím, Hospodine Bože nebeský, silný, veliký a hrozný, ostěihající smlouvy a milosrdenství tím, jenž tě milují, a ostěihají přikázání tvých, ⁶ Budiž, prosím, ucho tvé nakloněné, a oči tvé otevřené, abys slyšel modlitbu služebníka svého, kterouž já se modlím před tebou nyní dnem i nocí za syny Izraelské, služebníky tvé, a vyznávám hříchy synů Izraelských, jimiž jsme hřešili proti tobě. Já také i dům otce mého hřešili jsme. ⁷ Zpronevili jsme se tobě, a neostěihali jsme přikázání a ustanovení a soudů, kteréž jsi vydal skrze Mojžíše služebníka svého. ⁸ Budiž pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal Mojžíšovi služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy. ⁹ Ale když se obrátíte ke mně, a budete ostěihati přikázání mých, a plniti je, by pak nikdo z vás až na kraj světa zahrnutí byli, i odtud shromáždím je, a přivedu je zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam přebývalo jméno mé. ¹⁰ Však ti to jsou služebníci tvoji a lid tvůj, kteréž jsi vykoupil mocí svou převelikou, a rukou svou přesilnou. ¹¹ Prosím, ó Hospodine, nechť jest nakloněné ucho tvé k modlitbě služebníka tvého, a k modlitbě služebníků tvých, kteříž žádají báti se jména tvého, a dej šťastný prospěch, prosím, služebníku svému dnes, nakloně k němu litošitě člověka toho. Já pak byl jsem šekémem královským.

2

¹ Tedy stalo se měsíce Nisan léta dvadcatého Artaxerxa krále, když víno stálo před ním, že vzav víno, podal jsem ho králi. Nebýval jsem pak smuten před ním. ² Pročež mi řekl král: Proč oblíben tvůj smutný jest, poněvadž nestůníš? Jiného není, než sevření srdce. Pročež ulekl jsem se velmi velice. ³ A řekl jsem králi: Král na věky buď živ. Kterak nemá býti smutný oblíben můj, když místo to, kdež jsou hrobové otců mých, zpuštěno jest, a brány jeho ohněm zkaženy? ⁴ Opět mi řekl král: Řeho žádáš? Mezi tím modlil jsem se Bohu nebeskému. ⁵ Potom řekl jsem králi: Zdá-li se za dobré králi, a jestliže má lásku služebník tvůj u tebe, žádám, abys mne poslal do Judstva, do místa, kdež jsou hrobové otců mých, abych je zase vystavil. ⁶ Ještě mi řekl král (královna pak sedla podle něho): Dlouho-li budeš na té cestě, a kdy se zas navrátíš? I líbilo se to králi, a propustil mne, hned jakž jsem mu oznámil jistý čas. ⁷ Zatím řekl jsem králi: Vidí-li se za dobré králi, nechť mi dá listy k vývodům za šekou, aby mne provedli, až bych přišel do Judstva, ⁸ Tolikéž psaní k Azafovi, vladaři lesu královského, aby mi dal dříví na trámy, k branám paláce, při domě Božím, a ke zdem městským, a k domu, do něhož bych vjíti mohl. I dal mi král vedlé štědré ruky Boha mého ke mně. ⁹ Tedy přišed k vývodům za šekou, dal jsem jim psaní královské. Poslal pak byl se mnou král hejtmany vojska a jezdce. ¹⁰ To když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský, velmi je to mrzelo, že přišel člověk, kterýž by obmýšlel dobré synů Izraelských. ¹¹ A tak přišed do Jeruzaléma, pobyl jsem tam za tři dni. ¹² V noci pak vstal jsem, a kolikosi

mužů se mnou, a neoznámil jsem žádnému, co mi dal Bůh můj v srdce, abych šel v Jeruzalém, aniž jsem měl hovada jakého s sebou, kromě hovádka, na němž jsem jel. ¹³ I vyjel jsem branou při údolí v noci k studnici drakové a k bráně hnojné, a ohledoval jsem zdi Jeruzalémských, kteréž byly pobožené, a bran jeho zkažených ohněm. ¹⁴ Odtud jsem jel k bráně studniště, a k rybníku královskému, kdež nebylo brodu hovádka, na němž jsem jel, aby přejít mohlo. ¹⁵ Pročež bral jsem se žhuru podlé potoka v noci, a ohledoval jsem zdi. Odkudž vrací se, vjel jsem branou při údolí, a tak jsem se navrátil. ¹⁶ Ale knížata nic neviděli, kam jsem jezdil, a co jsem činil; nebo jsem Židům, ani knížím, ani přednější, ani knížatům, ani jiným úředníkům až do té chvíle neoznámil. ¹⁷ Protož řekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a Jeruzalém zpuštěný, a brány jeho ohněm zkaženy. Poďtež, a stavíme zed Jeruzalémskou, abychom nebyli více v pohanině. ¹⁸ A když jsem jim oznámil, že pomoc Boha mého jest se mnou, ano i slova krále, kteráž ke mně mluvil, teprv řekli: Přidejme se a stavíme. I posílili rukou svých k dobrému. ¹⁹ Což když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobías služebník Ammonitský, a Gesem Arabský, posmívali se, a utrhalí nám, pravíce: Což to děláte? Co se králi protivíte? ²⁰ Jimž odpovídaje, řekl jsem: Bůh nebeský, ten¹ nám dá prospích, a my služebníci jeho přidáme se, staviti budeme, vy pak nemáte žádného dílu, ani práva, ani památky v Jeruzalém.

3

¹ Tedy povstal Eliasib, kněz nejvyšší, a příbuzní jeho kníží, a stavili bránu bravnou, (ti¹ jsou ji vystavili, a zavěsili vrata její, až k vřiti Mea vystavili ji), až k vřiti Chananeel. ² A podlé niho stavili muži Jerecha, též podlé niho stavil Zakur syn Imrův. ³ Bránu pak rybnou stavili synové Senaa. Ti položili trámy její, a vstavili vrata její s zámky i závorami jejími. ⁴ Podlé těch také opravoval Meremot syn Uriáš, syna Kózova, a podlé nich opravoval Mesullam syn Berechiáš, syna Mesezabelova, a podlé těch opravoval Sádoch syn Baanův. ⁵ A podlé nich opravovali Tekoitští. Ale ti, kteříž byli znamenitější z nich, nepodklonili šíje své k dílu pána svého. ⁶ Bránu pak starou opravovali Joiada syn Paseachův, a Mesullam syn Besodiášův. Ti položili trámy její a vstavili vrata její s zámky a závorami jejími. ⁷ Podlé nich opravoval Melatiáš Gabaonitský, a Jádón Meronotský, muži z Gabaon a z Masfa, až k stolici knížecí z této strany řeky. ⁸ Podlé nich pak opravoval Uziel syn Charhaiášův s zlatníky, a podlé niho opravoval Chananiáš, syn apatekáův. A nechali Jeruzaléma až do zdi široké. ⁹ Dále podlé nich opravoval Refaiáš syn Churův, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského. ¹⁰ A podlé nich opravoval Jedaiáš Charumafův proti domu svému. Podlé nihož opravoval Chattus syn Chasabneiášův. ¹¹ Druhý pak díl opravoval Malkiáš syn Charimův, a Chasub syn Pachat Moábův, a vřiti Tannurim. ¹² Podlé nihož opravoval Sallum syn Lochesův, hejtman nad polovicí kraje Jeruzalémského, se dcerami svými. ¹³ Bránu při údolí opravil Chanun s obyvateli Zanoé. Oni ji stavili, a vstavili vrata její s zámky i závorami jejími, a zdi na tisíc loket až do brány hnojné. ¹⁴ Bránu pak hnojnou opravil Malkiáš syn Rechabův, hejtman kraje Betkarem. On ji ustavil, a vstavil vrata s zámky i závorami jejími. ¹⁵ Bránu pak studnice opravoval Sallun syn Kolchozův, hejtman kraje Masfa. On ji vystavil a přikryl ji, a vstavil vrata její s zámky i závorami jejími, a zed rybníka Selach, od zahrady královské až k stupům sstoupajícím z města Davidova. ¹⁶ Za ním opravoval Nehemiáš syn Azbukův, hejtman nad polovicí kraje Betsur, až naproti hrobům Davidovým, a až k rybníku udílanému, až k domu silných. ¹⁷ Za ním opravovali Levítové, Rechum syn Báni, podlé nihož opravoval Chasabiáš, hejtman nad polovicí kraje Ceily s krajem svým. ¹⁸ Za ním opravovali bratři jejich, Bavai syn Chenadabův, hejtman nad polovicí kraje

Ceily. ¹⁹ Podlé něho pak opravoval Ezer syn Jesua, hejtman Masfa, díl druhý naproti, kudyž se chodí k skladu zbroje Mikzoa. ²⁰ Za ním rozhorliv se, opravoval Báruch syn Zabbai, díl druhý od Mikzoa až ke dveřem domu Eliasiba, kníze nejvyššího. ²¹ Za ním opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózi, díl druhý ode dveří domu Eliasibova až do konce domu jeho. ²² Za ním opravovali kníží, kteříž bydlili v rovině. ²³ Za ním opravoval Beniamin a Chasub proti domům svým. Za ním opravoval Azariáš syn Maaseiáše, syna Ananiášova vedlé domu svého. ²⁴ Za ním opravoval Binnui syn Chenadadův díl druhý, od domu Azariášova až do Mikzoa a až k úhlu. ²⁵ Pálal syn Uzai proti Mikzoa a viži vysoké, kteráž vyhlédala z domu králova, jenž byla v placu u žaláře. Za ním Pedaiáš syn Farosův. ²⁶ Netinejští pak, jenž bydlili v Ofel, až naproti bráně vodné k východu, a viži vysoké. ²⁷ Za ním opravovali Tekoitští díl druhý, naproti viži veliké a vysoké, až ke zdi při Ofel. ²⁸ Od brány košské opravovali kníží, jeden každý naproti domu svému. ²⁹ Za tím opravoval Sádoch syn Immerův naproti domu svému. Za ním pak opravoval Semaiáš syn Sechaniášův, strážný brány východní. ³⁰ Za ním opravoval Chananiáš syn Selemiášův, a Chanun syn Zalafův šestý, díl druhý. Za ním opravoval Mesullam syn Berechiášův proti pokoji svému. ³¹ Za ním opravoval Malkiáš syn zlatníkův až k domu Netinejských a kupců, naproti bráně Mifkad, až do paláce úhlového. ³² A mezi palácem úhlovým až do brány bravne opravovali zlatníci a kupci.

4

¹ I stalo se, když uslyšel Sanballat, že stavíme zed, rozpálil se hněvem, a rozzlobiv se velmi, posmíval se Židům. ² Nebo mluvil před bratry svými a před vojskem Samašským, oka: Co ti bídí Židé berou před sebe? Tak-liž mají býti zanecháni? Což budou obítovati? Za jeden-liž den to dodílají mají? Také-liž i kamení z hromad rumu kóisiti budou, kteréž spáleno jest? ³ Tobiáš pak Ammonitský podlé něho řekl: Necha¹ stavíjí, však liška přibíhna, prorazí zed jejich kamennou. ⁴ Slyš, ó Bože náš, že jsme v pohrdání, a obra¹ pohaniní jejich na hlavu jejich, a dej je v loupež v zemi, do níž by zajati byli. ⁵ A nepřikryvej nepravosti jejich, a hřích jejich od tváře tvé a¹ není shlazen, proto že jsou ti popouzelí v stavitelích. ⁶ A tak stavili jsme tu zed, a spojili všecku až do polu, a měl lid srdce k tomu dílu. ⁷ Což když uslyšel Sanballat, a Tobiáš a Arabští, Ammonitští i Azotští, že by na dyl přibývalo zdi Jeruzalémské, a že se již byly počaly mezery zavírat, rozpálili se hněvem velice. ⁸ Protož spuntovali se všickni společně, aby táhli k boji proti Jeruzalému a aby jemu překážku učinili. ⁹ (My pak modlili jsem se Bohu svému, a postavili jsme stráž proti nim ve dne i v noci, bojíce se jich. ¹⁰ Nebo řekli Judští: Zemdlela¹ jest síla nosičů, a rumu ještě mnoho jest, neodolali¹ bychom jim, stavíjíce zed.) ¹¹ Anobř i řekli nepřátelé naši: Nezvidí¹, ani spatří, až vpadneme mezi ně, a pomordujeme je, aneb zastavíme to dílo. ¹² Když pak přišli Židé, kteříž s nimi bydlili, a pravili nám na desetkrát: Míjte pozor na všechna místa, kudyž se chodí k nám: ¹³ Tedy postavil jsem na dolních místech za zdí, i na místech příkrých, a osadil jsem lidem po čeledech s meči, s kopími a lučišti jejich. ¹⁴ A když jsem to spatřil, vstana, řekl jsem k přednějším a knížatům i k jinému lidu: Nebojte se jich, ale na Pána velikého a hrozného pamatujte, a bojujte za bratry své, za syny své a dcery své, za manželky své a domy své. ¹⁵ I stalo se, když uslyšeli nepřátelé naši, že jest nám to oznámeno, tož¹ Bůh rozptýlil radu jejich, a my navrátili jsme se všickni ke zdem, každý k dílu svému. ¹⁶ Ale však od toho dne polovice služebníků mých dělali, a polovice jich držela kopí, pavězy a lučišti, a pancíře, a knížata stála za vši čeledí Judskou. ¹⁷ Ti také, kteříž dělali na zdi, i nosiči břemen, i nakladaři, každý jednou rukou dělal, a v druhé držel braço. ¹⁸ Z těch pak,

kteříž stavili, měl jeden každý me svuj pøipásaný na bedrách svých, a tak stavili, a trubaè stál podlé mne. ¹⁹ Nebo jsem øekl k pøedníšim a knížatùm i k jinému lidu: Dílo veliké a široké jest, a my porùznu jsme na zdi, podál jeden od druhého. ²⁰ Na kterém byste koli místi uslyšeli hlas trouby, tu se shromažíte k nám. Bùh náš bude bojovati za nás. ²¹ A tak my dìlali jsme dílo, a polovice jich držela kopí od svitání až do soumraku. ²² Tehdáž také øekl jsem lidu: Každý s služebníkem svým nocuj u prostøed Jeruzaléma, a¹ je máme k strážì v noci, a ve dne k dílu. ²³ Proèež i já, i bratøí moji, i služebníci moji, i strážní, kteøíž chodí za mnou, nebudeme svláèeti odìvu svého. Žádný ho nesloží, leè u vody.

5

¹ Byl pak pokøik veliký lidu i žen jejich na bratøí jich Židy. ² Nebo nikteøí pravili: Synù a dcer máme tak mnoho, že za nì obilé jednáme, abychom jísti a živi býti mohli. ³ Jiní opìt pravili: Pole svá i vinice své, a domy své zzastavovati musíme, abychom obilé jednati mohli v hladu tomto. ⁴ Jiní ještì pravili: Musíme vypùjëiti penìz, abychom dali plat králi, na svá pole i vinice své, ⁵ Ješto aj, jakož tìlo bratøí našich, tak tìla naše, jakož synové jejich, tak i synové naši. A však my musíme podrobovati syny své a dcery své v službu, a nikteré již ze dcer našich podrobeny jsou, a nemůžeme s nic býti, ponìvadž pole naše a vinice naše drží jiní. ⁶ Protož rozhnival jsem se velmi, když jsem slyšel køik jejich a slova taková. ⁷ I uložil jsem v srdci svém, abych domlouval pøedníšim a knížatùm, øka jim: Vy jste ti, jenž obtìžujete jeden každý bratra svého. I svolal jsem proti nim shromáždìní veliké. ⁸ A øekl jsem jim: My vyplacujeme bratøí své Židy, kteøíž prodáni byli pohanùm, podlé možnosti naší. Což vy zase prodávati máte bratøí vaše, anobrž což je sobì prodávati budete? Kteøížto umlkli a nenalezli odpovìdi. ⁹ Øekl jsem dále: Není to dobøe, což dìláte. Zdali v bázni Boha našeho nemáte choditi raději než v pohanìnì pohanù, nepøátel našich? ¹⁰ I já také s bratøími svými a s služebníky svými mohl bych bráti od nich peníze aneb obilé, a však odpus¹me jim medle ten dluh. ¹¹ Navra¹te jim, prosím, ještì dnes pole jejich, vinice jejich, zahrady olivové jejich i domy jejich, i ten stý díl penìz, obilé, vína i oleje, kterýž od nich bèoete. ¹² Odpovìdili: Navrátíme, aniž èeho od nich vyhledávati budeme; tak uèiníme, jakž ty praviš. Tedy svolav kníží, zavázal jsem je pøísahou, aby tak uèinili. ¹³ Vytøásl jsem také podolek svuj, a øekl jsem: Tak vytøes Bùh každého muže, kdož by nenaplnil slova tohoto, z domu jeho, z úsilí jeho, a tak buì vytøesený a prázdný. I øeklo všecko shromáždìní: Amen, a chválili Hospodina. I uèinil lid tak. ¹⁴ Anobrž také ode dne, v nìmž jsem postaven, abych byl vývodou jejich v zemi Judské, od léta dvadcatého až do léta tøidcatého druhého Artaxerxa krále, za dvanácte let, ani já ani bratøí moji pokrmu knížecího jsme nejedli, ¹⁵ Ješto vývodové prvnější, kteøíž byli pøede mnou, obtìžovali lid, berouce od nich chléb a víno mimo ètyøidceti lotù støibra. Nadto i služebníci jejich ssužovali lid, èehož jsem já neèinil, boje se Boha. ¹⁶ Alebrž také i pøi opravování zdi pracoval jsem, aniž jsme skupovali rolí, ano i všickni služebníci moji byli tu shromáždìni k dílu. ¹⁷ Pøesto Židé a knížat pùl druhého sta osob, a kteøíž pøicházeli k nám z národù okolních, jídali u stolu mého. ¹⁸ Proèež strojívalo se toho na každý den jeden vùl, šest ovec výborných, též i ptáci byli mi strojeni, a v jednom z desíti dnù všelijakého vína dávalo se dosti. Však s tím se vším pokrmu knížecího nežádal jsem, nebo tížká poroba vzložena byla na lid ten. ¹⁹ Budiž pamìtliv na mne, Bože můj, k dobrému, což jsem pak koli èinil pøi lidu tomto.

6

¹ I stalo se, když uslyšel Sanballat a Tobíáš, a Gesem Arabský i jiní nepřátelé naši, že bych vystavil zed, a že nezůstalo v ní mezery, ačkoli jsem ještě až do toho času nevstavil vrat do bran, ² Že poslal Sanballat a Gesem ke mně, řka: Pojď, a rozmluvíme spolu ve vsi na rovinách Ono. Ale oni mě zlé obmýšleli. ³ Takž jsem poslal k nim posly, řka: Dílo veliké dělám, protož nemohu odjít. Což se má meškati dílo, když bych je opustil, k vám sjíti můj? ⁴ I posílali ke mně na týž způsob čtyřikrát, a odpovídal jsem jim týmiž slovy. ⁵ Potom poslal ke mně Sanballat na tentýž způsob po páté služebníka svého s listem otevřeným. ⁶ V kterémž bylo psáno: Slyší se mezi národy, jakž Gasmu praví, že ty a Židé myslíte se zprotiviti, a že ty proto stavíš zed, abys králem jejich byl, jakž se to dokoná. ⁷ Také žes i proroky postavil, aby hlásali o tobě v Jeruzalémi, řkouce: Král v Judstvu. Nyní tedy uslyší král ty věci. Protož pojď, a poradíme se spolu. ⁸ Tedy poslal jsem k němu, řka: Není toho nic, což ty pravíš, ale sám sobě to vymýšlíš. ⁹ Nebo všickni ti nás ustrašiti se snažovali, myslíce: Oslábnou ruce jejich při díle, a nedokoná se to. Ale však ty, ó Bože, posil rukou svých. ¹⁰ A když jsem všel do domu Semaiáše syna Delaiášova, syna Mehetabelova, kterýž se byl zavěel, řekl mi: Sejdeme se do domu Božího, do vnitřku chrámu, a zavěeme dvěma chrámové; nebo přijdou, chtějí tě zamordovati. A to v noci přijdou, aby tě zamordovali. ¹¹ Jemuž jsem řekl: Takový-liž by muž, jako jsem já, utíkat můj? Aneb kdo jest tak, jako jsem já, ještě by vejda do chrámu, živ byl? Nevejdu. ¹² I poznal jsem, a aj, Bůh neposlal ho, ale proroctví to mluvil proti mně, že ho Tobíáš a Sanballat byli ze mzdy najali. ¹³ Proto pak ze mzdy byl najat, abych já ustrašen jsa, učinil to a zhešil, aby mi to bylo u nich k zlé pověsti, čímž by mi utrhal. ¹⁴ Budiž pamětliv, můj Bože, na Tobíáše a Sanballata, podle těch skutků jejich, i na Noadii prorokyni, a na jiné proroky, kteříž strašili mne. ¹⁵ A tak dodílána jest zed ta pítmečitého dne měsíce Elul v padesáti a dvou dnech. ¹⁶ To když uslyšeli všickni nepřátelé naši, a viděli všickni národové, kteříž byli vůkol nás, ulekli se velmi; nebo poznali, že od Boha našeho působeno bylo dílo to. ¹⁷ Také v těch dnech i listy často posílali přednější Judští k Tobíášovi, tolikéž od Tobíáše docházely k nim. ¹⁸ Nebo mnozí v Judstvu měli s ním pøísahu, proto že byl zetím Sechaniáše syna Arachova, a Jochanan syn jeho pojal byl dceru Mesullama syna Berechiášova. ¹⁹ K tomu i dobré činy jeho vypravovali přede mnou, a čeři mě vynášeli k němu. Listy pak posílal Tobíáš, aby mne ustrašil.

7

¹ A když byla dostavena zed, a zavěsil jsem vrata, a ustanoveni byli vrátní i zpíváci i Levítové, ² Poručil jsem Chananovi bratru svému, a Chananiášovi hejtmanu hradu Jeruzalémského, (proto že on byl muž věrný a bohabojný nad mnohé), ³ A řekl jsem jim: Nechť nebývají otvírány brány Jeruzalémské, až obejde slunce, a když ti, jenž tu stávají, zavrou brány, vy ohleďte. A tak postavil jsem stráž z obyvatelů Jeruzalémských, každého v stráži jeho, a každého naproti domu jeho. ⁴ Místo pak to bylo široké a veliké, ale lidu málo v ohradě jeho, a domové nebyli vystaveni. ⁵ Protož dal mi to Bůh můj v srdce mé, že jsem shromáždil přednější, a knížata i lid, aby byli vyčeti podle pořádku rodů. I našel jsem knihu o rodu těch, kteříž se byli dříve přestěhovali, a našel jsem v ní napsáno: ⁶ Tito jsou lidé té krajiny, kteříž šli z zajetí a přestěhování toho, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do místa svého. ⁷ Kteříž přišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Azariášem, Raamiášem, Nachamanem, Mardocheem, Bilsanem, Misperetem, Bigvajem, Nechemem, Baanou, počtem mužů z lidu Izraelského: ⁸ Synů Farosových dva tisíce, sto sedmdesát dva;

⁹ Synù Sefatiášových tõi sta sedmdesát dva; ¹⁰ Synù Arachových šest set padesát dva; ¹¹ Synù Pachat Moábových, synù Jesua a Joábových, dva tisíce, osm set a osmnáct; ¹² Synù Elamových tisíc, dvě stě padesát čtyři; ¹³ Synù Zattuových osm set čtyřiceti pět; ¹⁴ Synù Zakkai sedm set a šedesát; ¹⁵ Synù Binnui šest set čtyřiceti osm; ¹⁶ Synù Bebai šest set dvaceti osm; ¹⁷ Synù Azgadových dva tisíce, tõi sta dvaměcítma; ¹⁸ Synù Adonikamových šest set šedesáte sedm; ¹⁹ Synù Bigvai dva tisíce, šedesáte sedm; ²⁰ Synù Adinových šest set padesát pět; ²¹ Synù Aterových z Ezechiáše devadesát osm; ²² Synù Chasumových tõi sta dvaceti osm; ²³ Synù Bezai tõi sta dvaceti čtyři; ²⁴ Synù Charifových sto a dvanáct; ²⁵ Synù Gabaonitských devadesát pět; ²⁶ Mužù Betlémských a Netofatských sto osmdesát osm; ²⁷ Mužù Anatotských sto dvaceti osm; ²⁸ Mužù Betazmavetských čtyřiceti dva; ²⁹ Mužù Kariatjeharimských, Kafirských a Berotských sedm set čtyřiceti a tõi; ³⁰ Mužù Ráma a Gabaa šest set dvaceti jeden; ³¹ Mužù Michmas sto dvaceti dva; ³² Mužù z Bethel a Hai sto dvaceti tõi; ³³ Mužù z Nébo druhého padesáte dva; ³⁴ Synù Elama druhého tisíc, dvě stě padesát čtyři; ³⁵ Synù Charimových tõi sta dvaceti; ³⁶ Synù Jerecho tõi sta čtyřiceti pět; ³⁷ Synù Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvaceti jeden; ³⁸ Synù Senaa tõi tisíce, devět set a třiceti. ³⁹ Kníží: Synù Jedaiášových z domu Jesua devět set sedmdesát tõi; ⁴⁰ Synù Immerových tisíc, padesát dva; ⁴¹ Synù Paschurových tisíc, dvě stě čtyřiceti sedm; ⁴² Synù Charimových tisíc a sedmnáct. ⁴³ Levítù: Synù Jesua a Kadmiele, synù Hodevášových sedmdesát čtyři. ⁴⁴ Zpívákù: Synù Azafových sto čtyřiceti osm. ⁴⁵ Vrátných: Synù Sallumových, synù Aterových, synù Talmonových, synù Akkubových, synù Chatita, synù Sobai, sto třiceti osm. ⁴⁶ Netinejských: Synù Zicha, synù Chasufa, synù Tabbaot, ⁴⁷ Synù Keros, synù Sia, synù Fadon, ⁴⁸ Synù Lebana, synù Chagaba, synù Salmai, ⁴⁹ Synù Chanan, synù Giddel, synù Gachar, ⁵⁰ Synù Reaia, synù Rezin, synù Nekoda, ⁵¹ Synù Gazam, synù Uza, synù Paseach, ⁵² Synù Besai, synù Meunim, synù Nefisesim, ⁵³ Synù Bakbuk, synù Chakufa, synù Charchur, ⁵⁴ Synù Bazlit, synù Mechida, synù Charsa, ⁵⁵ Synù Barkos, synù Sisera, synù Tamach, ⁵⁶ Synù Neziach, synù Chatifa, ⁵⁷ Synù služebníků Šalomounových, synù Sotai, synù Soferet, synù Ferida, ⁵⁸ Synù Jaala, synù Darkon, synù Giddel, ⁵⁹ Synù Sefatiášových, synù Chattil, synù Pocheret Hazebaim, synù Amon, ⁶⁰ Všech Netinejských a synù služebníků Šalomounových tõi sta devadesát dva. ⁶¹ Tito také byli, kteříž vyšli z Telmelach a Telcharsa: Cherub, Addon a Immer. Ale nemohli prokázati rodu otců svých a semene svého, že by z Izraele byli. ⁶² Synù Delaiášových, synù Tobiasových, synù Nekodových šest set čtyřiceti dva. ⁶³ A z kníží: Synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai toho, kterýž pojav sobě z dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejich. ⁶⁴ Ti vyhledávali jeden každý zapsání o sobě, chtějíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. A protož zbaveni jsou knížství. ⁶⁵ A zapovídl jim Tirsata, aby nejedli z vicí svatosvatých, dokudž by nestál kněz s urim a tumim. ⁶⁶ Všeho toho shromáždění pospolu čtyřiceti a dva tisíce, tõi sta a šedesát, ⁶⁷ Kromě služebníků jejich a dívek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tõi sta třiceti sedm. A mezi nimi bylo zpívákù a zpívakyní dvě stě čtyřiceti pět. ⁶⁸ Koně jejich sedm set třiceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřiceti pět, ⁶⁹ Velbloudů čtyři sta třiceti pět, oslů šest tisíc, sedm set a dvaceti. ⁷⁰ Tehdy niktež z knížat eledí otcovských dávali ku potřebám. Tirsata dal na poklad tisíc drachem zlata, bání padesát, sukní knížských pět set a třiceti. ⁷¹ Knížata také eledí otcovských dali na poklad ku potřebám dvaceti tisíc drachem zlata, a stůbra liber dva tisíce a dvě stě. ⁷² Což pak dali jiní z lidu, bylo zlata dvacet tisíc drachem, a stůbra dva tisíce liber, a sukní knížských šedesát sedm. ⁷³ A tak osadili se kníží a Levítové, a vrátní i zpíváci, lid a Netinejšti, i všecken Izrael v místech svých. I nastal měsíc sedmý, a

synové Izraelští byli v místech svých.

8

¹ I shromáždil se všecken lid jednomyslně do ulice, kteráž jest proti bráně vodné, a očekli Ezdrášovi učiteli, aby přinesl knihu zákona Mojžíšova, kterýž vydal Hospodin lidu Izraelskému. ² Tedy přinesl Ezdráš knihu zákon před to shromáždění mužů i žen i všech, kteříž by rozumně poslouchati mohli, prvního dne měsíce sedmého. ³ I šel v něm na té ulici, kteráž jest proti bráně vodné, od jitra až do poledne, při přítomnosti mužů i žen, i kteřížkoli rozuměti mohli. A uši všeho lidu obráceny byly k knize zákona. ⁴ Stál pak Ezdráš učitel na kazatelnici dřevěné, kterouž byli udílali k té věci, a stál podle něho Mattitiáš, Sema, Anaiáš, Uriáš, Helkiáš a Maaseiáš, po pravé ruce jeho, po levé pak Pedaiáš, Misael, Malkiáš, Chasum, Chasbaddana, Zachariáš a Mesullam. ⁵ Otevřel tedy Ezdráš knihu před oči všeho lidu, (nebo výše stál než všecken lid). Kterouž jakž otevřel, povstal všecken lid. ⁶ I dobrořečil Ezdráš Hospodinu Bohu velikému, a všecken lid odpovídal: Amen, amen, pozdvihující rukou svých, a skloňující hlavy, poklonu učinili Hospodinu tváři k zemi. ⁷ Tak i Jesua, Báni, Serebiáš, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodiáš, Maaseiáš, Kelita, Azariáš, Jozabad, Chanan, Pelaiáš, a Levítové vyučovali lid zákonu. Lid pak byl na místě svém. ⁸ Nebo šli v té knize v zákoně Božím srozumitelně, a vykládající smysl, vysvětlovali to, což šli. ⁹ Potom řekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš kněz, učitel, a Levítové, kteříž lid vyučovali, všemu lidu: Den tento posvěcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvítež, ani plaťte. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova zákona.) ¹⁰ Ale jděte, řekl jim, a jezte tučné věci, a píte sladké, sdílejte se s těmi, kteříž nemají nic připraveno. Den zajisté tento svatý jest Pánu našemu, protože nermuťte se, nýbrž radost Hospodinova buď síla vaše. ¹¹ A když tak Levítové pospokojili všeho lidu, mluvíce: Mějte, nebo den svatý jest, a nermuťte se, ¹² Odšel všecken lid, aby jedli a pili, a aby se sdíleli. I veselili se velmi, proto že srozuměli slovům tím, kteráž jim v známost uvedli. ¹³ Potom nazejtě sešla se knížata eledí otcovských ze všeho lidu, kněží i Levítové k Ezdrášovi učiteli, aby vyrozuměli slovům zákona. ¹⁴ Našli pak napsáno v zákoně, že přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby bydlili synové Izraelští v stáncích na slavnost měsíce sedmého, ¹⁵ A aby dali prohlásiti a svolati po všech místech svých i v Jeruzalémě, okouce: Vyjděte na hory, a přineste ratolesti olivových a ratolesti dřeví borového, a ratolesti myrtových, i ratolesti palmových, a ratolesti dřeví hustého, abyste nadělali stánků, tak jakž psáno jest. ¹⁶ Protož vyšel lid, přinesli a nadělali sobě stánků, jeden každý na stěse své, i v síních svých, i v síních domu Božího, i v ulici brány vodné, i v ulici brány Efraim. ¹⁷ A tak nadělali stánků všecko shromáždění těch, jenž se vrátili z zajetí, a bydlili v nich, (ačkoli učinili tak synové Izraelští ode dne Jozue syna Nun, až do dne toho). I byla radost velmi veliká. ¹⁸ Šel pak v knize zákona Božího na každý den, od prvního dne až do posledního, a drželi slavnost za sedm dní. Osmého pak dne byl svátek podle obyčeje.

9

¹ Potom dvacátého čtvrtého dne téhož měsíce shromáždili se synové Izraelští, a postí se v zíních, posypali se prstí, ² (Oddělilo se pak bylo sými Izraelské ode všech cizozemců), a stojíce, vyznávali hříchy své i nepravosti otců svých. ³ I stáli na místech svých, a šli v knize zákona Hospodina Boha svého čtyřikrát za den, a čtyřikrát vyznávali a klanili se Hospodinu Bohu svému. ⁴ Za tím vystoupivše na výstupek Levítský Jesua a Báni, Kadmiel, Sebaniáš, Bunni, Serebiáš, Báni a Chenani, volali hlasem velikým k Hospodinu Bohu svému. ⁵ A očekli Levítové ti, Jesua, Kadmiel, Báni, Chasabniáš, Serebiáš, Hodiáš, Sebaniáš a Petachiáš: Vstaňte,

dobroøeète Hospodinu Bohu svému, od vùkù až na vùky, a a¹ dobroøeèí slavnému jménu jeho, a vyššímu nad každé dobroøeèení i chválu. ⁶ Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi uèinil nebesa, nebesa nebes i všecko vojsko jejich, zemi i všecko, což jest na ní, moøe i všecko, což jest v nich, obživuješ také všecko, ano i vojska nebeská pøed tebou se sklánìjí. ⁷ Ty jsi, Hospodine, Bùh ten, kterýž jsi vyvolil Abrama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal jsi jemu jméno Abraham. ⁸ A nalezl jsi srdce jeho vùrné pøed sebou, a uèinil jsi s ním smlouvu, že dáš zemi Kananejského, Hetejského, Amorejského, Ferezejského, Jebuzejského a Gergezejského, že dáš ji semeni jeho, a naplnìls slova svá, nebo spravedlivý jsi ty. ⁹ Popatøil jsi zajisté na trápení otcù našich v Egyptì, a kòik jejich vyslyšel jsi pøi moøi Rudém. ¹⁰ A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i na všech sluùebnících jeho, i na všem lidu zemi jeho; nebo vidìl jsi, že jsou pýchu provodili nad nimi. Èímž jsi dobyl sobì jména, jakž se to podnes vidí. ¹¹ Nadto i moøe jsi pøed nimi rozdìlil, tak že pøešli prostøedkem moøe po suše, a ty, jenž je stihali, uvrhl jsi do hlubin, jako kámen do vody veliké. ¹² A sloupem oblakovým vodìls je ve dne, a sloupem ohnivým v noci, osvìcuje jim cestu, kudy by jíti mìli. ¹³ Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy pøímé a zákony pravé, ustanovení a pøikázání dobrá. ¹⁴ Též i sobotu svou svatou známou jsi jim uèinil, a pøikázání, ustanovení i zákon vydals jim skrze Mojžíše, sluùebníka svého. ¹⁵ Také i chléb s nebe dal jsi jim v hladu jejich, a vodu z skály vyvedl jsi jim v žízni jejich, a rozkázal jsi jim, aby šli a dìdièní vládli zemí, kterouž jsi zdvihna ruku svou, pøisáhl dáti jim. ¹⁶ Oni pak a otcové naši pyšni sobì poèínali, a zatvrdivše šíji svou, neposlouchali pøikázání tvých. ¹⁷ Nýbrž hned nechtili slyšeti, aniž se rozpomenuli na divné èiny tvé, kteréž jsi pùsobil pøi nich, a zatvrdivše šíji svou, ustavovali sobì vůdce, chtíce se navrátiti k porobení svému z zarputilosti své. Ty však, Bože, snadný k odpuštìní, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustìls jich. ¹⁸ Ano i tehdáž, když sobì udìlali tele slité a øekli: Tito jsou bohové tvoji, kteøíž ti vyvedli z Egypta, a dopustili se velikého rouhání. ¹⁹ Ty však pro svá mnohá slitování neopustìl jsi jich na poušti. Sloup oblakový neodcházel od nich ve dne, veda je po cestì, ani sloup ohnivý v noci, osvìcuje je a cestu, po níž jíti mìli. ²⁰ Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k vyuèování jich, manny své také neodjals od úst jejich, a vodu dal jsi jim v žízni jejich. ²¹ A tak za ètyøidceti let krmil jsi je na poušti. V nièemž nedostatku nemìli, odìv jejich nezvetšel, a nohy jejich se neodhnetly. ²² Potom dal jsi jim království a národy, kteréž jsi rozehnal do koutù, tak že dìdièní obdrželi zemi Seonovu, a zemi krále Ezebon, i zemi Oga krále Bázan. ²³ Syny pak jejich rozmnožil jsi jako hvìzdy nebeské, a uvedl jsi je do zemi, o kteréž jsi byl øekl otcùm jejich, že do ní vejdou, aby jí vládli. ²⁴ Nebo všedše synové, dìdièní obdrželi zemi tu, když jsi snížil pøed nimi obyvatele té zemi Kananejské, a dals je v ruku jejich, i krále jejich, i národy té zemi, aby s nimi nakládali podle vůle své. ²⁵ A tak vzali mìsta hrazená i pole úrodná, a dìdièní ujali domy plné všeho dobrého, studnice vykopané, vinice a olivoví, i stromoví ovoce nesoucí velmi mnohé. I jedli, a nasycení jsouce, vytyli, a v dobrodiní tvém hojném rozkoší oplývali. ²⁶ Když pak popouzejíce ti, zprotivili se tobì, zavrhnøe zákon tvůj za hòbet svůj, a proroky tvé zmordovali, kteøíž jim osvidèovali, aby je obrátili k tobì, a dopouštìli se velikého rouhání, ²⁷ Dával jsi je v ruku nepøátel jejich, kteøíž je ssuùovali. A když v èas ssoužení svého volali k tobì, tys je s nebe vyslychal, a podle mnohých slitování svých dával jsi jim vysvoboditele, kteøíž je vysvobozovali z ruky nepøátel jejich. ²⁸ Mezitím, jakž jen oddechnutí mìli, zase znovu èinili zlé pøed tebou, a protož pouštìl jsi je v ruku nepøátel jejich, aby panovali nad nimi. Když se pak opìt obrátili, a kòieeli k tobì, tys je s nebe vyslychal a vysvobozoval podle slitování svých po mnohé èasy.

²⁹ A napomínals jich, abys je obrátil k zákonu svému, ale oni pyšni sobì poèínali, a neposlouchali pøikázání tvých, a proti soudùm tvým høešili, v nichžto, èinil-li by je èlovìk, byl by živ. Nýbrž plece svého uchylující, šíjí svou zatvrzovali, a neposlouchali. ³⁰ A však shovíval jsi jim po mnohá léta, osvidèuje jim duchem svým skrze proroky své, a když neposlouchali, dal jsi je v ruku národùm zemí. ³¹ Ale pro slitování svá mnohá nedals jim do konce zahynouti, aniž jsi jich opustil, proto že jsi Bùh milostivý a lítostivý. ³² Nyní tedy, ó Bože náš, silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž ostøíháš smlouvy a milosrdenství, nech¹ to není u tebe za málo, že ty všechny tížkosti na nás pøišly, na krále naše, knížata naše, kníží naše, proroky naše i na otce naše, a na všecken lid tvůj, hned ode dnù králù Assyrských, až do tohoto dne, ³³ Aèkoli ty jsi spravedlivý ve všech tìch vícech, kteréž pøišly na nás. Nebo jsi spravedlivì to uèinil, ale my jsme bezbožni èinili. ³⁴ I králové naši, knížata naše, kníží naši i otcové naši neplnili zákona tvého, aniž šetøili pøikázání tvých a svìdectví tvých, jimiž se jim osvidèoval. ³⁵ Nebo oni v království svém a v dobrodiní tvém hojném, kteréž jsi jim ukazoval, a v zemi široké a úrodné, kterouž jsi jim dal, nesloužili tobì, aniž se odvrátili od èinù svých zlých. ³⁶ Aj, my jsme dnes manové, a to v zemi, kterouž jsi dal otcùm našim, aby jedli ovoce její a dobré vìci její, aj, jsme v ní manové. ³⁷ Již¹ úrody své vydává v hojnosti králùm, kteréž jsi postavil nad námi pro høíchy naše, a oni¹ i nad tily našimi se potøásají, i nad hovady našimi podlé vůle své, tak že jsme u veliké úzkosti. ³⁸ Se vším však tím èiníme smlouvu nepohnutelnou, i zapisujeme, kteréž potvrzují knížata naše, Levítové naši, i kníží naši.

10

¹ Kteøíž pak potvrzovali, byli tito: Nehemiáš Tirsata, syn Chachaliášùv, a Sedechiáš, ² Saraiáš, Azariáš, Jeremiáš, ³ Paschur, Amariáš, Malkiáš, ⁴ Chattus, Sebaníáš, Malluch, ⁵ Charim, Meremot, Abdiáš, ⁶ Daniel, Ginneton, Báruch, ⁷ Mesullam, Abiáš, Miamin, ⁸ Maaseiáš, Bilkai, Semaiáš. To kníží. ⁹ Levítové pak: Jesua syn Azaniášùv, Binnui z synù Chenadad, Kadmiel. ¹⁰ Bratøí pak jejich: Sebaníáš, Hodiáš, Kelita, Pelaiáš, Chanan, ¹¹ Mícha, Rechob, Chasabiáš, ¹² Zakur, Serebiáš, Sebaníáš, ¹³ Hodiáš, Báni, Beninu. ¹⁴ Pøední z lidu: Paros, Pachat Moáb, Elam, Zattu, Báni, ¹⁵ Bunni, Azgad, Bebai, ¹⁶ Adoniáš, Bigvai, Adin, ¹⁷ Ater, Ezechiáš, Azur, ¹⁸ Hodiáš, Chasum, Bezai, ¹⁹ Charif, Anatot, Nebai, ²⁰ Magpias, Mesullam, Chezir, ²¹ Mesezabel, Sádoch, Jaddua, ²² Pelatiáš, Chanan, Anaiáš, ²³ Ozeáš, Chananiáš, Chasub, ²⁴ Loches, Pilcha, Sobek, ²⁵ Rechum, Chasabna, Maaseiáš, ²⁶ Acháš, Chanan, Anan, ²⁷ Malluch, Charim, Baana. ²⁸ Tak i jiní z lidu, kníží, Levítù, vrátných, zpìvákù, Netinejských i všickni, kteøíž se oddílili od národù zemí k zákonu Božímu, ženy jejich, synové jejich i dcery jejich, každý umilý a rozumný, ²⁹ Chopivše se téhož s bratøími svými a tìmi, kteøíž byli pøedníjší, pøistupovali, prokletím a pøísahou se zavazující: Že budeme choditi v zákonì Božím, kterýž vydán jest skrze Mojžíše služebníka Božího, a ostøíhati i plniti všechna pøikázání Hospodina Pána našeho, i soudy jeho, i ustanovení jeho; ³⁰ Také že nebudeme dávatì dcer svých národùm zemí, ani dcer jejich brátì synùm svým, ³¹ Ani od cizozemcù, kteøíž by nám pøinášeli jaké koupì a jakékoli potravy v den sobotní na prodej, pøijímati v sobotu aneb v sváteèní den, a že necháme rolí sedmého léta, i všelikého dobývání dluhu. ³² I to naøídili jsme mezi sebou, abychom dávali tøetí díl lotu na každý rok k službì domu Boha našeho, ³³ Na chleby zpoøádání, i obìt ustaviènou, i na zápal ustavièný k sobotám, novmìsícùm a slavnostem, i na vìci svaté, i obìti za høíchy k oèištìní Izraele, i na všechno pøisluhování domu Boha našeho. ³⁴ Metali jsme i losy s strany kníží, Levítù i lidu, pøièinou døíví nošení, aby ho dodávali do domu Boha našeho, èeledem otcù našich èasy vymìøenými, rok po roku, aby hoøelo na oltáøi Hospodina Boha našeho, jakž psáno jest v zákonì. ³⁵ Také,

že chceme pøináseti prvotiny zemì své, i prvotiny všelikého ovoce každého stromu, rok po roku do domu Hospodinova. ³⁶ K tomu i prvorozené syny své, i hovádka svá, (jakož psáno jest v zákonì), i prvorozené z skotù i bravù svých, že pøináseti budeme do domu Boha svého, knížím pøisluhujícím v domì Boha našeho. ³⁷ A prvotiny tìsta svého i obìtí svých, i ovoce všelijakého stromu, mstu i oleje nového, aby pøinášeli knížím do pokojù domu Boha našeho, a desátky zemì naší Levítùm. A Levítové desátky ty vybíratí budou po všech místech, v nichž pracovati budeme. ³⁸ Bude pak pøi tom kníz, syn Aronùv, s Levíty, když Levítové ty desátky vyberou, a Levítové sami vnesou desátek z desátkù do domu Boha našeho, do pokojù v domì skladu. ³⁹ Nebo do tìch pokojù donášeti budou synové Izraelští i synové Léví obìtí obilé, mstu a oleje nového, (kdež jsou nádoby svatynì), i kníží pøisluhující, vrátní i zpíváci, abychom neopouštìli domu Boha svého.

11

¹ I pøebývala knížata lidu v Jeruzalémì. Jiný pak lid metali losy, aby vzali desátého èlovìka k bydlení v Jeruzalémì mìstì svatém, ale devìt dílù v jiných místech, ² Aèkoli dobroèeìl lid všemním mužùm tím, kteøíž se sami dobrovolní podali k bydlení v Jeruzalémì. ³ A tito jsou pøedníjší té krajiny, kteøíž se osadili v Jeruzalémì. (V jiných pak místech Judských bydlili jeden každý v vládæství svém, po místech svých, lid Izraelský, kníží a Levítové, i Netinejští, též i synové služebníkù Šalomounových.) ⁴ A tak v Jeruzalémì bydlili nikteòí z synù Judových i z synù Beniaminových. Z Judových: Ataiáš syn Uziáše, syna Zachariášova, syna Amariášova, syna Sefatiášova, syna Mahalaleelova z synù Fáresových. ⁵ Též Maaseiáš syn Bárucha, syna Kolchozy, syna Chazaiášova, syna Adaiášova, syna Joiaribova, syna Zachariášova, syna Silonského. ⁶ Všech synù Fáresových, bydlících v Jeruzalémì, ètyøi sta šedesáte osm, mužù udatných. ⁷ Synové Beniaminovi tito: Sallu syn Mesullama, syna Joedova, syna Pedaiášova, syna Kolaiášova, syna Maaseiášova, syna Itielova, syna Izaiášova. ⁸ A po nìm Gabai, Sallai. Všech devìt set dvadceìti osm. ⁹ Joel pak syn Zichri byl jim pøedstaven, a Juda syn Senua nad místem druhý po nìm. ¹⁰ Z kníží: Jedaiáš syn Joiaribùv a Jachin. ¹¹ Saraiáš syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sádochova, syna Meraiotova, syna Achitobova, pøední v domì Božím. ¹² Bratøí pak jejich, pøisluhujících v tom domì, osm set dvadceìti dva. A Adaiáš syn Jerochama, syna Pelaiášova, syna Amzi, syna Zachariášova, syna Paschurova, syna Malkiášova, ¹³ A bratøí jeho, knížat èeledí otcovských, dvì stì ètyøidceìti dva. A Amassai syn Azarele, syna Achzai, syna Mesillemotova, syna Immerova. ¹⁴ Bratøí pak jejich, mužù udatných, sto dvadceìti osm, jimž pøedstaven byl Zabdiel syn Gedolimùv. ¹⁵ Z Levítù tito: Semaiáš syn Chasuby, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, syna Bunni. ¹⁶ A Sabbetai s Jozabadem byli nad dílem pøi domì Božím vni, z pøedních Levítù. ¹⁷ A Mataniáš syn Míchy, syna Zabdi, syna Azafova, pøední, zaèínal chvály a modlitbu. A Bakbukiáš druhý z bratøí jeho, a Abda syn Sammua, syna Galalova, syna Jedutunova. ¹⁸ Všech Levítù v mìstì svatém dvì stì osmdesát a ètyøi. ¹⁹ Z vrátných: Akkub, Talmon a bratøí jejich, strážní u bran, sto sedmdesát a dva. ²⁰ Ostatek pak lidu Izraelského, kníží a Levítù, bydlili ve všech místech Judských, jeden každý v didictví svém. ²¹ Ale Netinejští bydlili v Ofel, Zicha pak a Gispa byli pøedstaveni Netinejským. ²² Pøedstavený pak Levítùm v Jeruzalémì byl Uzi syn Báni, syna Chasabiášova, syna Mataniášova, syna Míchova z synù Azafových, jenž byli zpíváci pøi službì domu Božího. ²³ Nebo poruèení královské bylo o nich, a stálé odmìøení pro zpíváky na každý den. ²⁴ A Petachiáš syn Mesezabelùv, z synù Záry syna Judova, místo královské držíci v každém jednání k lidu. ²⁵ Ve všech pak s poli jejich, z synù Judových bydlili

v Kariatarbe a v vesnicích jeho, v Dibon a vesnicích jeho, v Jekabsael i ve všech jeho, ²⁶ A v Jesua, v Molada, v Betfelet, ²⁷ A v Azarsual, v Bersabé i v vesnicích jeho. ²⁸ A v Sicelechu, v Mechona, i v vesnicích jeho, ²⁹ V Enremmon, v Zaraha, v Jarmut, ³⁰ V Zanoé, v Adulam i ve všech jeho, v Lachis s poli jeho, v Azeka a vesnicích jeho. A tak bydlili od Bersabé až do Gehinnom. ³¹ Synové pak Benjaminovi z Gabaa v Michmas, v Aia, v Bethel i v vesnicích jeho, ³² V Anatot, v Nobe, v Anania, ³³ V Azor, v Ráma, v Gittaim, ³⁴ V Chadid, v Seboim, v Neballat, ³⁵ V Lod, v Ono a v údolí øemeslníků. ³⁶ Z Levítů pak nikteøí bydlili v dílech Judských a Beniaminských.

12

¹ Tito pak jsou kněží a Levítové, kteříž se byli navrátili s Zorobábelem synem Salatielovým, a s Jesua: Saraiáš, Jeremiáš, Ezdráš, ² Amariáš, Malluch, Chattus, ³ Sechaniáš, Rechum, Meremot, ⁴ Iddo, Ginnetoi, Abiáš, ⁵ Miamin, Maadiáš, Bilga, ⁶ Semaiáš, Joiarib, Jedaiáš, ⁷ Sallu, Amok, Helkiáš, Jedaiáš. Ti byli pøednější z kněží a bratøí svých za èasu Jesua. ⁸ Levítové pak: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebiáš, Juda; Mattaniáš, postavený nad zpěvy chvalitebnými s bratøími svými. ⁹ A Bakbukiáš a Unni, bratøí jejich, byli naproti nim v poøádcích svých. ¹⁰ Jesua pak zplodil Joiakima, a Joiakim zplodil Eliasiba, Eliasib pak zplodil Joiadu. ¹¹ A Joiada zplodil Jonatana, Jonatan pak zplodil Jaddua. ¹² Za èasu pak Joiakima byli pøední kněží z èeledí otcovských: Z Saraiášovy Meraiáš, z Jeremiášovy Chananiáš, ¹³ Z Ezdrášovy Mesullam, z Amariášovy Jochanan, ¹⁴ Z Melichovy Jonatan, z Sebaniášovy Jozef, ¹⁵ Z Charimovy Adna, z Meraiotovy Chelkai, ¹⁶ Z Iddovy Zachariáš, z Ginnetonovy Mesullam, ¹⁷ Z Abiášovy Zichri, z Miniaminovy a z Moadiášovy Piltai, ¹⁸ Z Bilgovy Sammua, z Semaiášovy Jonatan, ¹⁹ Z Joiaribovy Mattenai, z Jedaiášovy Uzi, ²⁰ Z Sallaiovy Kallai, z Amokovy Heber, ²¹ Z Helkiášovy Chasabiáš, z Jedaiášovy Natanael. ²² Levítové pak pøednější z èeledí otcovských za dnů Eliasiba, Joiady, Jochanana a Jaddua, zapsáni jsou až do králování Daria Perského. ²³ Synové, pravím, Lévi, pøední v èeledech otcovských, zapsáni jsou v knize Paralipomenon, až do èasu Jochanana syna Eliasibova. ²⁴ Potom pøední Levítové: Chasabiáš, Serebiáš, a Jesua syn Kadmielův, a bratøí jejich naproti nim k chválení a oslavování Boha, podle naøízení Davida muže Božího, tóida proti tóidì. ²⁵ Mataniáš, Bakbukiáš, Abdiáš, Mesullam, Talmon, Akkub, držící stráž vrátných pøi domu pokladu u bran. ²⁶ Ti byli za èasu Joiakima, syna Jesua, syna Jozadakova, a za èasu Nehemiáše vůdce, a Ezdráše knize a uèitele. ²⁷ Ku posvícování pak zdi Jeruzalémských shlédávali Levíté ze všech míst jejich, aby je pøivedli do Jeruzaléma, aby vykonali posvícení a veselí, a to s oslavováním a zpěvy, cymbály, loutnami a harfami. ²⁸ Protož shromáždìni jsou synové zpíváků, i z rovin okolo Jeruzaléma, i ze vsí Netofatských, ²⁹ Též z domu Galgal, a z polí Gaba i Azmavet; nebo vsi stávlì sobì zpíváci okolo Jeruzaléma. ³⁰ A oèistivše se kněží a Levítové, oèistili také lid, brány i zed. ³¹ Za tím rozkázal jsem vstoupiti knížatům Judským na zed, a postavil jsem dva houfy veliké oslavujících, z nichž jedni šli na pravo, od horní strany zdi k bránì hnojné. ³² A za tìmi šel Hosaiáš a polovice knížat Judských, ³³ Též Azariáš, Ezdráš, a Mesullam, ³⁴ Juda, Benjamin, Semaiáš a Jeremiáš. ³⁵ Potom za syny knížskými s trubami Zachariáš syn Jonatana, syna Semaiášova, syna Mattaniášova, syna Michaiášova, syna Zakurova, syna Azafova. ³⁶ A bratøí jeho: Semaiáš, Azarel, Milalai, Gilalai, Maai, Natanael a Juda, Chanani s nástroji hudebnými Davida muže Božího, Ezdráš pak uèitel pøed nimi. ³⁷ Potom k bránì u studnice, kteráž naproti nim byla, vstupovali po stupních místa Davidova, kudy se chodí na zed, a ode zdi pøi domì Davidově, až k bránì vodné k východu. ³⁸ Houf pak druhý oslavujících bral se naproti onìmno, a já za nimi,

a polovice lidu po zdi od viže Tannurim až ke zdi široké, ³⁹ A od brány Efraim k bráně staré, a k bráně rybné, a viži Chananeel, a viži Mea, až k bráně bravné. I zastavili se v bráně strážě. ⁴⁰ Potom zastavili se oba houfové oslavujících v domě Božím, i já, a polovice knížat se mnou. ⁴¹ Ano i kníží: Eliakim, Maaseiáš, Miniamin, Michaiáš, Elioenai, Zachariáš, Chananiáš, s trubami, ⁴² A Maaseiáš, Semaiáš, Eleazar, Uzi, Jochanan, Malkiáš, Elam a Ezer. Zpíváci pak zvučně zpívali s Izrachiášem představeným svým. ⁴³ Obitovali také v ten den oběti veliké, a veselili se; nebo Bůh obveselil je veselím velikým. Ano i ženy a děti veselily se, tak že bylo slyšáno veselí Jeruzaléma opodál. ⁴⁴ Mezi tím zřízení jsou v ten den muži nad komorami k pokladům a k obětem, i k prvotinám a k desátkům, aby shromažďovali do nich s polí městských díly, zákonem vyměřené knížím a Levítům; nebo veselil se Juda z kníží a Levitů přistojících, ⁴⁵ Kteříž držeti měli stráž Boha svého, a stráž oěišťování, a zpíváků i vrátných, podle nařízení Davidova a Šalomouna syna jeho. ⁴⁶ Nebo za času Davidova a Azafova od starodávna přední zpíváci k zpívání, chválení a oslavování Boha stáli před ním. ⁴⁷ Pročež všecken Izrael za dnů Zorobábele a za času Nehemiáše dávali díly pro zpíváky a vrátné, na každý den stálé odměnění, a odvodili je Levítům, Levítové pak dávali synům Aronovým.

13

¹ V ten den čteno jest v knize Mojžišově, tak že lid slyšeti mohl. I nalezeno v ní napsáno, že nemá vjíti Ammonitský a Moábský do shromáždění Božího až na věky, ² Proto že nevyšli proti synům Izraelským s chlebem a s vodou, ale najali ze mzdy proti nim Baláma, aby jim zlořečil, ačkoli obrátil Bůh náš to zlořečení v požehnání. ³ Stalo se pak, když slyšeli zákon, že odmísili všechny přimíšené od Izraele. ⁴ Ale před tím Eliasib kněz, správce komory domu Boha našeho, spóiznil se s Tobiášem. ⁵ Kterémuž udílal pokoj veliký, kdež prvé skládali dary, kadidlo a nádoby, a desátky z obilí, mstu a oleje nového, nařízené Levítům a zpívákům i vrátným, též i obět knížím. ⁶ Ale když se to vše dalo, nebyl jsem v Jeruzalémě. Nebo léta třicátého druhého Artaxerxa krále Babylonského přišel jsem k králi, a po pøebíhnutí let, vyžádán jsem na králi. ⁷ Když jsem pak přišel do Jeruzaléma, srozuměl jsem tomu zlému, co učinil Eliasib pro Tobiáše, udílav mu pokoj v síních domu Božího. ⁸ Což mi se velmi nelíbilo. Protož vyházal jsem všechno nádobí domu Tobiášova ven z toho pokoje. ⁹ A rozkázal jsem oěistiti ty pokoje. I vnesl jsem tam zase nádoby domu Božího, dary a kadidlo. ¹⁰ Potom dovídív se, že dílové Levítům nebyli dáváni, a že rozbíhli se jeden každý na svou roli, Levítové i zpíváci vedoucí práci, ¹¹ Protož domlouval jsem se na starší, ōka: Proč jest opuštěn dům Boží? A shromáždív je, postavil jsem je na místa jejich. ¹² A všecken Juda přinášeli desátky obilí, mstu a oleje nového do skladů. ¹³ A ustanovil jsem úředníky nad sklady: Selemiáše kníže, a Sádocha učitele, a Pedaiáše z Levitů, přidav k nim Chanana syna Zakurova, syna Mattaniášova; nebo za věrné jmíni byli. A ti měli rozdělovati bratřím svým. ¹⁴ Budiž pamětliv na mne, Bože můj, pro to, a nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem prokázal k domu Boha svého i k službám jeho. ¹⁵ V těch dnech viděl jsem v Judstvu, ani tlaěi presem v sobotu, a přinášejí snopy, kteréž nakládali na osly, též víno, hrozny, fíky i všeliká bŕemena, a snášejí v den sobotní do Jeruzaléma. I domlouval jsem jim v ten den, když prodávali potravu. ¹⁶ Tyrští také, kteříž bydlili v něm, nosili ryby i všelijaké koupě, a prodávali v sobotu synům Juda, a to v Jeruzalémě. ¹⁷ Protož jsem domlouval starším Judským, a ōekl jsem jim: Jaká jest to nepravost, kterouž činíte, poškvřoujíce dne sobotního? ¹⁸ Zdaliž jsou tak nečinili otcové vaši? Pročež Bůh náš přivedl na nás všechno toto zlé, i na toto místo, a vy přidáváte hněvivosti na Izraele, poškvřoujíce soboty. ¹⁹ Když tedy byly

v stínu brány Jeruzalémské pøed sobotou, rozkázal jsem zavøíti brány, a rozkázal jsem, aby jich neotvírali až po sobotì. K tomu i z služebníků svých níkteré postavil jsem v brání, aby náklad nebyl vezen do mìsta v sobotu. ²⁰ Protož zùstali kupci a prodavaèi všelijakých vící prodajných vnì pøed Jeruzalémem, jednou i podruhé. ²¹ I osvidìil jsem se jim, øka jim: Proè zùstáváte pøes noc naproti zdi? Uèiníte-li to více, vztáhnu ruku na vás. Od té chvíle nepøicházeli v sobotu. ²² Rozkázal jsem pak Levítùm, aby se oèistili, a pøijdouce, ostøíhali bran, a svítili den sobotní. Také i v tom pamatuj na mne, Bože můj, a buď mi milostiv podlé množství milosrdenství svého. ²³ V těch dnech spatøil jsem také Židy, kteøíž byli pojali ženy Azotské, Ammonitské a Moábské, ²⁴ An synové jejich mluvili od polu Azotsky, a neumìli mluvíti Židovsky, ale podlé jazyku každého toho lidu. ²⁵ Protož domlouval jsem jim, a zloøeèil jsem jim, a níkteré z nich bil jsem a rval, pøísahou je zavazuje skrze Boha, øka: Budete-li dávati dcery své synùm jejich, aneb bráti dcery jejich synùm svým neb sobì, zloøeèení budete. ²⁶ Zdaliž tím nezhøešil Šalomoun král Izraelský? Ješto ve mnohých národech nebylo krále jemu podobného, kterýž byl milý Bohu svému, tak že ustanovil jej Bùh králem nade vším Izraelem, však i toho k høíchu pøivedly ženy cizozemky. ²⁷ A vám zdali povolíme, abyste se dopouštìli všeho toho zlého velikého, a pøestupovali proti Bohu svému, pojímajíce ženy cizozemky? ²⁸ Z synù pak Joiady syna Eliasiba, knìze nejvyššího, jeden byl ze¹ Sanballata Choronského, kteréhož jsem zahnal od sebe. ²⁹ Budiž pamìtliv na to, Bože můj, proti těm, kteøíž poškvøují knìžství, a smlouvy knìžské i Levítské. ³⁰ Protož jsem je vyèistil od všelikého cizozemce, a ustanovil jsem zase tøídy knìžím a Levítùm, jednomu každému v práci jeho, ³¹ I nošení døíví k obìtem èasy uloženými, též i prvotin. Budiž pamìtliv na mne, Bože můj, k mému dobrému.

Ester

¹ Stalo se pak za času krále Asvera, (to jest ten Asverus, jenž kraloval od Indie až k Mouøenínské zemi nad sto dvadcíti a sedmi krajinami), ² Že toho času, když sedl král Asverus na stolicí království svého, jenž byla v Susan, místi královském, ³ Léta třetího kralování svého, učinil u sebe hody všem knížatům svým a služebníkům svým, nejznamenitějším Perským a Médským, hejtmanům a vladařům nad krajinami, ⁴ Ukazuje bohatství, slávu království svého a čest, i ozdobu důstojnosti své za mnoho dnů, totiž za sto a osmdesáte dnů. ⁵ (A když se vyplnili dnové ti, učinil král všemu lidu, což ho koli bylo v Susan místi královském, od největšího až do nejmenšího, hody za sedm dní na paláci v zahradě při domě královském.) ⁶ Též čalouny bílé, zelené a z postavce modrého, zavěšené na provázcích kmentových a šarlatových u kroužků stříbrných, na sloupích mramorových, lůžka zlatá a stříbrná na podlaze porfyretové a mramorové, pariové a socharetové. ⁷ Nápoj pak dávali v nádobách zlatých, a to v nádobách jiných a jiných, i vína královského v hojnosti, jakž slušelo na krále. ⁸ Ale ku pití, podle nařízení, žádný nenutil. Nebo tak poručil král všem správcům domu svého, aby činili podle vůle jednoho každého. ⁹ Také i královna Vasti učinila hody ženám v domě královském krále Asvera. ¹⁰ Dne pak sedmého, když se podveselil král vínem, rozkázal Mehumanovi, Biztovi, Charbonovi, Bigtovi a Abagtovi, Zetarovi a Karkasovi, sedmi komorníkům, kteříž sloužili před oblíbeným krále Asvera, ¹¹ Aby přivedli Vasti královnu před oblíbeného krále v korunu královskou, aby okázal národům i knížatům krásu její; nebo velmi krásná byla. ¹² Ale odpověla královna Vasti přijít k rozkazu královskému, skrze ty komorníky vzkázanému. Pročť král rozhněval se velmi a rozpálil se hněvem sám v sobě. ¹³ I řekl král mudrcům znajícím čas, (nebo tak každé více podával král na všechny zbíhlé v právech a soudech), ¹⁴ A nejbližšímu sebe Charsenovi, Setarovi, Admatovi, Tarsisovi, Meresovi, Marsenovi, Memuchanovi, sedmi vývodům Perským a Médským, jenž vídali tvář královskou, a sedali první po králi: ¹⁵ Co se má podle práva státi s královnou Vasti, proto že nevyplnila rozkazu krále Asvera, stáleho skrze komorníky? ¹⁶ Tedy řekl Memuchan před králem i knížaty: Ne proti samému králi zavinila královna Vasti, ale proti všem knížatům, a proti všem národům všech krajin Asvera krále. ¹⁷ Nebo když se donese to, co učinila královna, všech žen, zlehčí sobě muže své a očeknou: An král Asverus rozkázal přivést královnu Vasti před oblíbeného svého, a však nepřišla. ¹⁸ Nýbrž ještě tohoto dne budou to mluviti kněžny Perské a Médské, (kteréž slyšely, co učinila královna), všem knížatům královským, i naplodí se hojně pýchy a zpourey. ¹⁹ Jestliže se tedy králi za dobré vidí, nechť se stane výpověď královská od oblíbeného jeho, a nechť jest vepsána mezi práva Perská a Médská, kteráž by nemohla zmíněna býti, že nechť přijít Vasti před oblíbeného krále Asvera, pročť království její dá král jiné, lepší nežli ona. ²⁰ Tak když uslyší výpověď královskou, kterouž vyhlásiti dá po všem království svém, jakkoli veliké jest, všechny ženy v poctivosti míti budou manžely své, od největšího až do nejmenšího. ²¹ I líbila se ta rada králi i knížatům, a učinil král podle rady Memuchanovy. ²² A rozeslal listy do všech krajin královských, do jedné každé krajiny písmem jejím, a do každého národu jazykem jeho, aby každý muž byl pánem domu svého. Což oznámil každý hejtman lidu jazykem jeho.

2

¹ Ty více když se zbíhly, a když se upokojila prchlivost krále Asvera, zpomenul na

Vasti a na to, což byla uèinila, též i na to, jaká se výpověd stala proti ní. ² I øekli mládenci královští, služebníci jeho: Nech¹ hledají králi mladice, panen krásných. ³ A nech¹ zøídí král úøedníky ve všech krajinách království svého, kteøíž by shromáždili všechny mladice, panny krásné, do Susan místa královského, do domu ženského, pod stráž Hegai komorníka královského, strážce žen, a a¹ jim vydává okrasy jejich. ⁴ A mladice, kteráž by se zalíbila králi, aby kralovala místo Vasti. I líbila se ta víc králi, a uèinil tak. ⁵ Byl pak jeden Žid v Susan, místi královském, jménem Mardocheus syn Jairùv, syna Simei, syna Cis, z pokolení Benjamin. ⁶ A ten byl pøestìhován z Jeruzaléma s pøestìhovanými, kteøíž pøestìhováni byli s Jekoniášem králem Judským, kteréhož pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský. ⁷ Ten choval Hadassu, jinak Esteru, dceru strýce svého, proto že nemila otce ani matky. A dříve ta byla pìkné postavy a krásné tváøi, kterouž po smrti otce a matky její vzal sobì Mardocheus za dceru. ⁸ Stalo se tedy, když vyšlo slovo královské a rozkaz jeho, a když shromáždìováno bylo panen mnoho do Susan, místa královského, pod stráž Hegai, že i Ester vzata byla do domu královského pod stráž Hegai, strážného nad ženami. ⁹ I líbila se jemu ta mladice, a našla milost u niho. Proèež i hned dal jí okrasu její a díl její, a sedm panen zpùsobných z domu královského; k tomu opatøení její i jejích panen promìnil v lepší v domì ženském. ¹⁰ Neoznámila pak Ester lidu svého, ani rodiny své; nebo pøikázal jí byl Mardocheus, aby nepravila. ¹¹ Ale Mardocheus každého dne chodíval pøed síní domu ženského, aby zvidìl, jak se má Ester, a co se s ní dìje. ¹² Když pak pøišel jistý èas jedné každé panny, aby vešla pøed krále Asvera, když se vyplnilo pøi ní podlé práva žen, za dvanácte mìsícù, (nebo za tolik dnù ozdobovaly se, šest mìsícù olejem mirrovým, a šest mìsícù vícemi vonnými a ozdobami ženskými), ¹³ A tak pøicházela panna pøed krále. Cožkoli øekla, dávalo se jí, aby s tím šla z domu žen až k domu královskému. ¹⁴ U veèer vcházela k králi, a ráno zase odcházela do druhého domu ženského, pod stráž Saasgazy, komorníka královského, strážce ženin. Nepøicházela více k králi, ale jestliže se líbila králi, povolána bývala ze jména. ¹⁵ Tedy když pøišel èas jistý Estery, dcery Abichaile, strýce Mardocheova, kterouž byl vzal sobì za dceru, aby vešla k králi, nežádala nièeho, než což øekl Hegai komorník královský, strážce žen. I líbila se Ester všechnìm, kteøíž ji vidili. ¹⁶ A tak vzata jest Ester k králi Asverovi do domu jeho královského, mìsíce desátého, (jenž jest mìsíc Tebet), léta sedmého kralování jeho. ¹⁷ I zamiloval král Ester nade všechny jiné ženy, a nalezla milost a lásku u niho nade všechny panny, tak že vstavil korunu královskou na hlavu její, a uèinil ji královnou místo Vasti. ¹⁸ K tomu také uèinil král hody veliké všechnìm knížatùm svým a služebníkùm svým, totiž hody Estery, a dal odpoèinutí krajinám, a daroval je tak, jakž slušelo na krále. ¹⁹ A když podruhé shromáždìovány byly panny, a Mardocheus sedìl u brány královské, ²⁰ Ester pak neoznámila byla rodiny své a národu svého, jakž jí byl pøikázal Mardocheus; nebo rozkázání Mardocheovo Ester èinila, jako i když chována byla u niho: ²¹ V tich dnech, (když Mardocheus sedal u brány královské), rozhnìval se Bigtan a Teres, dva komorníci královští z strážných prahu, a smýšleli o to, aby vztáhli ruce na krále Asvera. ²² Èehož dovidìv se Mardocheus, oznámil to Ester královnì, Ester pak oznámila králi jménem Mardocheovým. ²³ A když bylo toho vyhledáváno, našlo se tak. I obìšení jsou ti oba na šibenici, a zapsáno jest to do kronik pøed králem.

3

¹ Po tich vícech zvelebil král Asverus Amana syna Hammedatova Agagského, a vyvýšil ho, tak že vyzdvihl stolicí jeho nade všechna jiná knížata, kteøíž byli pøi nìm. ² A všickni služebníci královští, kteøíž vcházeli do brány královské, klanili se a padali

před Amanem; nebo tak přikázal o něm král. Ale Mardocheus se neklanil, ani padal. ³ Protož šekli služebníci královští, kteříž byli v bráně královské, Mardocheovi: Proč přestupuješ přikázání královské? ⁴ I stalo se, když o to s ním mluvivali každého dne, a neposlechl jich, že to oznámili Amanovi, aby vidili, bude-li stálý v svých slovích Mardocheus; nebo oznámil jim, že jest Žid. ⁵ Vida pak Aman, že se Mardocheus neklaní, ani padá před ním, naplnil jest Aman prchlivostí. ⁶ Ale za malou vůc sobě položil, vztáhnouti ruku na Mardochea samého, (nebo byli oznámili jemu, z kterého by lidu byl Mardocheus). Protož smýšlel Aman, aby zahubil národ Mardocheův, totiž všechny Židy, kteříž byli ve všem království Asverovu. ⁷ Takž měsíce prvního, totiž měsíce Nisan, léta dvanáctého králování Asverova, rozkázal uvrcti pur, totiž los, před sebou ode dne ke dni, a od měsíce až do měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc Adar. ⁸ Nebo byl šekl Aman králi Asverovi: Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou ode všech národů, práv pak královských neostojíhají. Protož králi není užitečné, nechati jich. ⁹ Jestliže se králi za dobré vidí, nechť se napíše, aby je zahladili, a já deset tisíc centných stříbra odvážím do rukou představeným té práci, aby je vnesli do komory královské. ¹⁰ Tedy král sáav prsten svůj s ruky své, dal jej Amanovi synu Hammedatovu Agagskému, nepříteli Židovskému. ¹¹ A šekl král Amanovi: Stříbro to daruji tobě i lid ten, abys naložil s ním, jak se koli líbí. ¹² Protož povolání jsou písaři královští téhož měsíce prvního třináctého dne, a psáno jest všechno tak, jakž přikázal Aman, k knížatům královským i vývodám, kteříž byli v jedné každé krajině, i hejtmanům jednoho každého národu, každé krajině vedlé písma jejího, a každému národu vedlé jazyku jeho; jménem krále Asvera psáno, a zapečetěno prstenem královským. ¹³ I jsou posláni listové po poslích do všech krajin královských, aby hubili, mordovali a vyhladili všechny Židy, od mladého až do starce, děti i ženy, jednoho dne, totiž třináctého, měsíce dvanáctého, (jenž jest měsíc Adar), a loupeže jejich aby rozbitovali. ¹⁴ Summa toho psání byla: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajině a oznámeno všechním národům, aby hotovi byli ke dni tomu. ¹⁵ Tedy vyjeli poslové stíží s porušením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě královském. Král pak a Aman seděli, kvasíce, ale mš'ané Susan zkormoučení byli.

4

¹ : Mardocheus pak zviděl všechno to, což se bylo stalo, roztrhl roucho své, a vzal na sebe žíní a popel, a jda po městě, křičel křikem velikým a žalostným. ² A přišel až před bránu královskou; nebo žádný neměl vcházeti do brány královské v oděvu žíniném. ³ V každé také krajině i městě, kamžkoli slovo královské a výpověď jeho došla, kvílení veliké bylo od Židů, a pusto, pláč i úpiní, a žíní s popelem podestěli sobě mnozí. ⁴ Proč přišedše dříveky Estery a komorníci její, oznámili jí to. I zarmoutila se královna velmi, a poslala šaty, aby oblékli Mardochea, a aby vzali žíní jeho od něho. Ale on jich nepřijal. ⁵ Tedy zavolavši Ester Hatacha, jednoho z komorníků královských, kteréhož jí byl dal za služebníka, poručila mu o Mardocheovi, aby přezvěděl, co a proč by to bylo. ⁶ Takž vyšel Hatach k Mardocheovi na ulici města, kteráž jest před branou královskou. ⁷ I oznámil jemu Mardocheus všechno, co se mu přihodilo, i o té sumě peněz, kterouž připověděl Aman dáti do komory královské proti Židům, k vyhlazení jich. ⁸ K tomu i připsal psané výpovědi, kteráž vyhlášena byla v Susan, aby zhubeni byli, dal jemu, aby ukázal Ester a oznámil jí, a aby jí rozkázal jíti k králi, a milosti hledati u něho, a prositi před tvář jeho za lid svůj. ⁹ Tedy přišel Hatach, a oznámil Ester slova Mardocheova. ¹⁰ I šekla Ester Hatachovi, a poručila mu oznámiti Mardocheovi: ¹¹ Všickni služebníci královští i lid krajin královských

vidí, že kterýž by koli muž neb žena všel pøed krále do sínì vnitøní, nejsa povolán, jedno právo o nìm jest, aby hrdlo propadl, kromì toho, k komuž by král vztáhl berlu zlatou, že živ zůstane. Já pak nebyla jsem povolána, abych vešla k králi již tøidceti dnù. ¹² Ale když oznámili Mardocheovi slova Estery, ¹³ Øekl Mardocheus, aby zase oznámeno bylo Esteøe: Nemysl sobì, abys zachována býti mohla v domì královském ze všech Židù. ¹⁴ Nebo jestliže se umlèíš v tento èas, oddechnutí a vysvobození Židùm pøijde odjinud, ty pak a dùm otce tvého zahynete. A kdo ví, ne pro tento-lis èas pøišla k tomu království? ¹⁵ I øekla Ester, aby zase oznámili Mardocheovi: ¹⁶ Jdi a shromažď všechny Židy, což jest jich v Susan, a pos'te se za mne, a nejezte ani píte za tøi dni, v noci ani ve dne. Já podobnì, i panny mé postiti se budou, a teprv vejdu k králi, což však neobyèejné jest, a jestliže¹ zahynu, nech¹ zahynu. ¹⁷ Tedy šel Mardocheus, a uèinil všechno tak, jakž mu poruèila Ester.

5

¹ Stalo se potom dne tøetího, oblékši se Ester v roucho královské, postavila se v sínì vnitøní domu královského, naproti pokoji královskému. Král pak sedìl na stolici své královské, v pokoji královském naproti dveøím domu. ² Stalo se, pravím, když uzøel král Ester královnu, ana stojí v sínì, že milostí jsa k ní naklonìn, vztáhl král k Ester berlu zlatou, kterouž držel v ruce své. Tedy pøistoupivši Ester, dotkla se konce berly. ³ I øekl jí král: Co jest tobì, královno Ester? A jaká jest prosba tvá? Až do polovice království dáno bude tobì. ⁴ Odpovìdìla Ester: Jestliže se králi za dobré vidí, necha¹ pøijde král s Amanem dnes na hody, kteréž jsem jemu pøipravila. ⁵ I øekl král: Zavolejte rychle Amana, a¹ naplní žádost Estery. A tak pøišel král s Amanem na hody, kteréž byla pøipravila Ester. ⁶ Potom øekl král k Ester, napiv se vína. Jaká jest žádost tvá? A bude¹ dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Bys pak žádala až do polovice království, stane¹ se. ⁷ I odpovìdìla Ester: Žádost má a prosba má jest: ⁸ Nalezla-li jsem milost u krále, a jestliže se králi za dobré vidí povoliti žádosti mé, a naplniti prosbu mou, aby ještì pøišel král i Aman na hody, kteréž jim pøipravím, a zítra uèiním podlé slova královského. ⁹ A tak vyšel Aman dne toho, vesel jsa a dobré myslì. Ale když vidìl Aman Mardochea v bránì královské, že ani nepovstal, ani se nehnul pøed ním, naplnìn jest Aman hnìvem proti Mardocheovi. ¹⁰ A však zdržel se Aman, až pøišel do domu svého, a poslav, povolal pøátel svých a Zeres ženy své. ¹¹ I vypravoval jim Aman o slávi bohatství svého, i o množství synù svých, i o všem, èímž ho zvelebil král, a jak ho vyvýšil nad knížata i služebníky královské. ¹² A doložil Aman: Nadto nepozvala Ester královna s králem na hody, kteréž byla pøipravila jen mne, a ještì i k zejtøí pozván jsem od ní s králem. ¹³ Ale všechno to nic mi neprospívá, pokudžkoli vídám Mardochea, toho Žida, sedati u brány královské. ¹⁴ Øekla jemu Zeres žena jeho, i všickni pøátelé jeho: Nech¹ udìlají šibenici zvýši padesáti loket, a ráno rci králi, aby na ní obìsili Mardochea, a vejdi s králem na hody vesele. I líbila se ta rada Amanovi, a rozkázal postaviti šibenici.

6

¹ Té noci král nemoha spáti, rozkázal pøinéstì knihy pamìtné, kroniky, kteréž èteny byly pøed králem. ² I našli zapsáno, že povìdìl Mardocheus na Bigtana a Teresa, dva komorníky královské z tìch, jenž ostøíhali prahu, že ukládali vztáhnouti ruku na krále Asvera. ³ Tedy øekl král: Èím jest poctìn, neb jak zveleben Mardocheus za to? Odpovìdili služebníci královští, dvoøané jeho: Nenì jemu nic dáno. ⁴ I øekl král: Kdo jest v sínì? (Aman pak byl pøišel do sínì domu královského zevnitøní, mluvitì s králem, aby obìšen byl Mardocheus na šibenici, kterouž jemu pøipravil.)

⁵ Odpovědili králi služebníci jeho: Aj, Aman stojí v síni. Řekl král: Nech¹ vejde sem. ⁶ Takž všel Aman. Jemuž řekl král: Co sluší uěiniti muži tomu, kteréhož by chtěl král ctíti? (Aman řekl sám v sobě: Kohož by jiného chtěl král více ctíti, nežli mne?) ⁷ Odpověděl Aman králi: Muži tomu, jehož král ctíti chce, ⁸ A¹ přinesou roucho královské, do kteréhož se král obléá, a přivedou koně, na kterémž jezdí král, a vstaví korunu královskou na hlavu jeho. ⁹ A dadouce roucho to i koně toho v ruku některého z nejznamenitějších knížat královských, a¹ oblekou muže toho, jehož král chce ctíti, a a¹ jej vodí na koni po ulici města, a volají před ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce. ¹⁰ Tedy řekl král Amanovi: Pospíš, vezmi to roucho a koně, jakž jsi řekl, a uěi to Mardocheovi Židu, kterýž sedí v bráně královské. Nepomíjejž ničeho ze všeho toho, což jsi mluvil. ¹¹ Protož vzav Aman roucho i koně, oblékl Mardochea, a vedl jej na koni po ulici města, volaje před ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce. ¹² Potom navrátil se Mardocheus k bráně královské. Aman pak rychle pospíšil do domu svého, smuten jsa, s zakrytou hlavou. ¹³ I vypravoval Aman Zeres ženě své a všem svým přátelům svým všechno, což se mu přihodilo. I řekli jemu mudrci jeho i Zeres žena jeho: Poněvadž z národu Židovského jest Mardocheus, před jehož oblíbením počal jsi klesati, neodoláš jemu, ale jistě padneš před oblíbením jeho. ¹⁴ A když oni ještě mluvili s ním, komorníci královští přišli, a rychle vzali Amana na hody, kteréž připravila Ester.

7

¹ A tak přišel král i Aman, aby hodovali s Ester královnou. ² I řekl král k Ester opět druhého dne, napil se vína: Jaká jest žádost tvá, Ester královno? A bude¹ dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Až do polovice království stane¹ se. ³ Tedy odpověděla Ester královna a řekla: Jestliže jsem našla milost před oěima tvými, ó králi, a jestliže se králi za dobré vidí, nech¹ mi jest darován život můj k mé žádosti, a národu mému k prosbě mé. ⁴ Nebo prodání jsme, já i národ můj, abychom zbiti, pomordováni a vyhlazeni byli, ještě kdybychom za služebníky a dívky prodání byli, mlčela bych, ať by i tak ten nepřítel nijakž nemohl nahraditi králi té škody. ⁵ Opět odpovídá král Asverus, řekl Ester královni: I kdož jest to ten, a kde jest ten, jehož srdce tak jest naduté, aby to učinil? ⁶ I řekla Ester: Muž protivník a nepřítel nejhorší jest Aman tento. Takž Aman zhrozil se před oblíbením krále a královny. ⁷ Tedy král vstal v prchlivosti své od pití vína, a vyšel na zahradu při paláci. Aman pak pozůstal tu, aby prosil za život svůj Estery královny; nebo viděl, že jest o něm zle uloženo od krále. ⁸ Potom král navrátil se z zahrady paláce do domu, kdež pil víno, a Aman padl na lůžko, na kterémž seděla Ester. I řekl král: Což ještě násilně uěiniti chce královni u mne v domě? A hned jakž slovo to vyšlo z úst krále, tvář Amanovu zakryli. ⁹ Mezi tím řekl Charbona, jeden z komorníků, před králem: Aj, ještě šibenice, kterouž připravil Aman Mardocheovi, kterýž mluvil králi k dobrému, stojí při domě Amanově, zvýší padesáti loket. I řekl král: Oběstež ho na ní. ¹⁰ Tedy oběsili Amana na té šibenici, kterouž byl připravil Mardocheovi. A tak prchlivost královská ukojila se.

8

¹ Téhož dne dal král Asverus Ester královni dům Amana nepřítel Židovského, a Mardocheus přišel před krále, (nebo oznámila Ester, co by jí on byl). ² Kdežto král sòav prsten svůj, kterýž vzal od Amana, dal jej Mardocheovi. Ester pak ustanovila Mardochea nad domem Amanovým. ³ Potom ještě Ester mluvila před králem, padši k nohám jeho, a s pláčem pokorně ho prosila, aby zrušil nešlechtnost Amana Agagského a jeho úklady, kteréž smyslíl proti Židům. ⁴ (Tedy vztáhl král k Esteře

berlu zlatou, a Ester vstavši, postavila se pøed králem.) ⁵ A øekla: Jestliže se králi za dobré vidí, a našla-li jsem milost pøed tváøí jeho, a jestliže se ta víc králi slušná býti vidí, a já jsem-li pøíjemná pøed oèima jeho: nech¹ jest psáno, aby byli zrušeni listové ti, a tak úkladové Amana syna Hammedatova Agagského, kteréž rozepsal, aby vyhladili Židy, což jest jich ve všech krajinách královských. ⁶ Nebo jak bych se mohla dívati na to zlé, kteréž by potkalo lid můj? A jak bych mohla hlediti na zhoubu rodiny své? ⁷ I øekl král Asverus Ester královnì a Mardocheovi Židu: Ej, dùm Amanùv dal jsem Esteøe, jeho pak obìsili na šibenici, proto že vztáhnouti chtìl ruku svou na Židy. ⁸ Vy tedy pište Židùm, jakž se vám za dobré zdá, jménem královským, a zapeèe^{te} prstenem královským. (Nebo což se píše jménem krále, a zapeèetì prstenem královským, nemùže zpátkem jíti.) ⁹ Takž svolali písaøe královské v ten èas mìsíce tøetìho, jenž jest mìsíc Siban, dvadcatého tøetìho dne téhož mìsíce, a psáno jest všecko tak, jakž pøikázal Mardocheus, k Židùm a knížatùm, i vývodám a hejtmanùm krajin, kteréž jsou od Indie až do zemì Mouøenínské, sto dvadeti sedm krajin, do každé krajiny písmem jejím, každému národu jazykem jeho, též i Židùm písmem jejich a jazykem jejich. ¹⁰ A když napsal jménem krále Asvera a zapeèetil prstenem královským, rozeslal listy po poslích, kteøíž jezdívali na koních rychlých a mezcích mladých: ¹¹ Že jest povolil král Židùm, kteøížby v kterémkoli mìstì byli, aby shromáždíce se, zastávali života svého, a aby hubili, mordovali a plénili všechna vojska národu i krajiny, útok èinících na nì, na dìti jejich i ženy jejich, a koøisti jejich aby rozbitovali. ¹² Jednoho a téhož dne ve všech krajinách krále Asvera, totiž tøináctého, mìsíce dvanáctého, jenž jest mìsíc Adar. ¹³ Summa toho psání: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajinì, a oznámeno všechnìm národùm, aby Židé byli hotovi ke dni tomu ku pomstì nad nepøáteli svými. ¹⁴ Tedy poslové, kteøíž jezdívali na koních prudkých a na mezcích, vyjeli snažným a rychlým bìhem s poruèením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, mìstì královském. ¹⁵ Mardocheus pak vycházel od oblíèeje královského v rouše královském z postavce modrého a bílého, v korunì zlaté veliké a v plášti kmentovém a šarlatovém, a místo Susan plésalo a veselilo se. ¹⁶ Nebo Židùm vzešlo svìtlo a radost, i veselé a sláva. ¹⁷ Ano i v každé krajinì i v každém mìstì, na kteréžkoli místo poruèení královské a výpovìd jeho došla, veselé a radost mìli Židé, hody a dobrou vůli, a mnozí z národù jiných pøistupovali k Židùm; nebo pøipadl na nì strach Židovský.

9

¹ Potom dvanáctého mìsíce, (jenž jest mìsíc Adar), tøináctého dne téhož mìsíce, když pøišel èas poruèení královského a výpovìdi jeho, aby se vyplnila, v ten den, v kterýž se nadáli nepøatelé Židovští, že budou panovati nad nimi, stalo se na odpor, že panovali Židé nad nimi, kteøíž je v nenávisti mìli. ² Nebo se byli shromáždili Židé v mìstech svých, po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku na ty, kteøíž hledali jejich zlého. A žádný pøed nimi neostál, nebo pøipadl strach jejich na všechny národy. ³ A všickni hejtmané krajin, i knížata a vývodové, i správcové díla královského v poctivosti mìli Židy; nebo strach Mardocheùv na nì pøipadl. ⁴ Byl zajisté Mardocheus veliký v domì královském, a rozcházela se povìst o nìm po všech krajinách; nebo muž ten Mardocheus vždy více rostl. ⁵ A tak zbili Židé všechny nepøáteli své, meèem hubíce, mordující a vyhlazující je, a nakládající s nimi, kteøíž je v nenávisti mìli, podlé líbosti své. ⁶ Ano i v Susan mìstì královském zmordovali Židé a vyhladili pít set mužù. ⁷ A Parsandata, Dalfona i Aspata, ⁸ A Porata, Adalia i Aridata, ⁹ I Parimasta, Arisai i Aridai a Vajezata, ¹⁰ Deset synù Amana

syna Hammedatova, nepøítele Židovského, zmordovali. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. ¹¹ Dne toho, když se donesl krále poèet zmordovaných v Susan mìstì královském, ¹² Øekl král Esteøe královni: V Susan mìstì královském zmordovali Židé a vyhladili pìt set mužù, a deset synù Amanových. Co pak uèinili v jiných krajinách královských? Již tedy jaká jest žádost tvá? A dáno¹ bude. Aneb která prosba tvá ještì? A stane¹ se. ¹³ Odpovìdìla Ester: jestliže se králi za dobré vidí, nech¹ jest dopuštìno ještì zítra Židùm, kteøíž jsou v Susan, uèiniti podle výpovìdi dnešní, a deset synù Amanových zvišeti na šibenici. ¹⁴ I pøikázal král, aby se tak stalo. Tedy vyhlášena jest výpovìd v Susan, a tak deset synù Amanových zvišeli. ¹⁵ A shromáždivše se Židé, kteøíž byli v Susan, také i ètrnáctého dne mìsíce Adar, zmordovali v Susan tøi sta mužù. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. ¹⁶ Jiní také Židé, kteøíž byli v krajinách královských, shromáždivše se, a zastávajíce života svého, tak odpoèinuli od nepøátel svých. Zmordovali pak tìch, jenž je v nenávisti mìli, sedmdesáte pìt tisíc. Ale k loupeži nevztáhli ruky své. ¹⁷ Stalo se to dne tøináctého mìsíce Adar. I odpoèinuli ètrnáctého dne téhož mìsíce, a uèinili sobì v ten den hody a veselé. ¹⁸ Ale Židé, kteøíž byli v Susan, shromáždili se tøináctého dne téhož mìsíce a též ètrnáctého, a odpoèinuli patnáctého, a uèinili sobì na ten den hody a veselé. ¹⁹ Protož Židé, kteøíž bydlí ve všech a v mìstečkách nehrazených, svítí den ètrnáctý mìsíce Adar, majíce veselé, hody a dobrou vůli, a posílajíce èástky pokrmù jedni druhým. ²⁰ Nebo rozepsal Mardocheus ty vici, a rozeslal listy ke všem Židùm, kteøíž byli ve všech krajinách krále Asvera, blízkým i dalekým, ²¹ Ustavuje jim, aby slavili den ètrnáctý mìsíce Adar, a den patnáctý téhož mìsíce každého roku, ²² Podlé dnù tìch, v nichž odpoèinuli Židé od nepøátel svých, a mìsíce toho, kterýž se jim obrátil z zámutku v radost, a z kvílení v dobrou vůli, aby ty dni slavili, hodujíce a veselíce se, a posílajíce èástky pokrmù jeden druhému, i dary chudým. ²³ I pøijali to všickni Židé, že budou èiniti to, což zaèali, a což jim psal Mardocheus: ²⁴ Jak Aman syn Hammedatùv Agagský, protivník všech Židù, ukládal o Židech, aby je vyhubil a uvrhl pur, totiž los, k setøení a zahlazení jejich. ²⁵ Ale jak ona vešla pøed oblíbenej krále, poruèil král v listech, aby obrácení byli úkladové jeho nešlechetní, kteréž vymyslel proti Židùm, na hlavu jeho, a aby ho obìsili i syny jeho na šibenici. ²⁶ I nazvali ty dny Purim, totiž losù, od jména toho pur. A tak z pøíèiny všech slov listu toho, a což vidìli pøi tom, i což pøišlo k nim, ²⁷ Ustavili a pøijali Židé na sebe i na sími své, i na všechny pøipojené k sobì, aby to nepominulo, že budou slaviti ty dva dni podle vypsání jejich, a podle urèitého èasu jejich každého roku. ²⁸ A že ti dnové budou pamìtní a slavní v každém viku, rodinì, krajinì a mìstì; k tomu, že ti dnové Purim nepominou z prostøedku Židù, a památka jejich nepøestane u potomkù jejich. ²⁹ Psala také Ester královna, dcera Abichailova, i Mardocheus Žid pro vìtší upevninì psání z strany dnù Purim po druhé. ³⁰ A on rozeslal to psání ke všem Židùm, do sta dvacíti sedmi krajin království Asverova, vzkazuje jim pozdravení, ³¹ Aby tuze drželi dny ty Purim v urèité èasy jich, jakž je naøídil jim Mardocheus Žid a Ester královna, a jakž to pøijali na sebe a na sími své, na pamìt postù a køiku jejich. ³² A tak výpovìd Estery potvrdila ustanovení dnù Purim, což zapsáno jest v knize této.

10

¹ Potom uložil král Asverus daò na zemi i na ostrovy moøské. ² Všickni pak èinové síly jeho a moci jeho, i vypsání důstojnosti Mardocheovy, kterouž ho zvelebil král, to vše zapsáno jest v knize o králích Médských a Perských. ³ Nebo Mardocheus Žid

byl druhý po králi Asverovi, a veliký u Židů, i vzácný u všeho množství bratří svých, pečuje o dobré lidu svého, a způsobuje pokoj všemu semeni svému.

Jób

¹ Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upøímý, boje se Boha, a vystøihaje se zlého. ² Kterémuž se narodilo sedm synù a tøi dcery. ³ A mìl dobytka sedm tisíc ovec, tøi tisíce velbloudù, pìt set spøezení volù, a pìt set oslic, a èeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenìjší nade všechny lidi východní. ⁴ I scházivali se synové jeho, a strojivali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvávali své tøi sestry, aby jedly a pily s nimi. ⁵ A když vypoøádali dny hodù, posílával Job, a posvicoval jich, a vstávaje ráno, obitoval zápaly podlé poètu všech jich. Nebo øíkával Job: Snad zhøešili synové moji, aneb zloøeèili Bohu v srdci svém. Tak èiníval Job po všechny ty dny. ⁶ Jednoho pak dne, když pøišli synové Boží, aby se postavili pøed Hospodinem, pøišel také i Satan mezi nì. ⁷ Tedy øekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpovìdìl Satan Hospodinu, øka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. ⁸ I øekl Hospodin Satanovi: Spatøil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upøímý, bojící se Boha a varující se zlého. ⁹ A odpovídaje Satan Hospodinu, øekl: Zdaliž se Job darmo bojí Boha? ¹⁰ Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi. ¹¹ Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se všeho, což má, nebude-li¹ zloøeèiti v oèi. ¹² Tedy øekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buì, toliko na nij nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tváøi Hospodinovy. ¹³ Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v domì bratra svého prvorozeného. ¹⁴ I pøišel posel k Jobovi, a øekl: Když volové orali, a oslice se pásly podlé nich, ¹⁵ Vpád uèinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí meèe, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ¹⁶ A když on ješti mluvil, pøišed druhý, øekl: Oheò Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ¹⁷ A když ten ješti mluvil, jiný pøišed, øekl: Kaldejští sšikovavše tøi houfy, pøipadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí meèe, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ¹⁸ A když ten ješti mluvil, jiný pøišel a øekl: Synové tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domì bratra svého prvorozeného. ¹⁹ A aj, vítr veliký strhl se z té strany od poušti, a udeøil na ètyøi úhly domu, tak že se oboøil na dìti, i zemøeli, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobì. ²⁰ Tedy Job vstav, roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu uèinil. ²¹ A øekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buì požehnáno jméno Hospodinovo. ²² V tom ve všem nezhøešil Job, a nepøivlastnil Bohu nic nemoudrého.

2

¹ I stalo se opìt jednoho dne, že když pøišli synové Boží, aby se postavili pøed Hospodinem, pøišel také i Satan mezi nì, aby se postavil pøed Hospodinem. ² Tedy øekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpovìdìl Satan Hospodinu, øka: Procházel jsem zemi, a obcházel jsem ji. ³ I øekl Hospodin Satanovi: Spatøil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upøímý, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upøímnosti své, aèkoli jsi ty mne popudil proti nìmu, abych jej hubil bez pøìèiny. ⁴ A odpovídaje Satan Hospodinu, øekl: Kùži za kùži, a všecko, což má èlovìk, dá za sebe samého. ⁵ Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-li¹ v oèi zloøeèiti tobì. ⁶ Tedy øekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buì, a však zachovej ho pøi životu. ⁷ Protož vyšed Satan od

tváøi Hospodinovy, ranil Joba nežitem nejhorším, od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho, ⁸ Tak že vzal støepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele. ⁹ I øekla jemu žena jeho: Ještì vždy trváš v své upøímnosti? Zloøeè Bohu a umøi. ¹⁰ Jízto øekl: Mluvíš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobré-liž jen víc bráti budeme od Boha, zlých pak nebudeme pøijímati? V tom ve všem nezhøešil Job rty svými. ¹¹ Když pak uslyšeli tøi pøátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž pøišlo na něj, pøišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na tom zůstavše spolu, aby pøijdouce k němu, politovali ho a tišili jej. ¹² Kteøíž pozdvihše oèi svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhùru. ¹³ A sedili s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k němu nepromluvil slova; nebo vidili, že se velmi rozmohla bolest jeho.

3

¹ Potom otevøev Job ústa svá, zloøeèil dni svému. ² Nebo mluvi Job, øekl: ³ Ó by byl zahynul ten den, v němž jsem se naroditi mìl, i noc, v níž bylo øeèeno: Poèat jest pacholík. ⁴ Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhledával Bùh shùry, a nebyl osvícen svìtlem. ⁵ Ó by jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla pøikvaèila mraèna, a pøedisila horkost denní. ⁶ Ó by noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla pøipojena ke dnùm roku, a v poèet mìsícù nepøišla. ⁷ Ó by noc ta byla osamila, a zpìvu aby nebylo v ní. ⁸ Ó by jí byli zloøeèili ti, kteøíž proklínají den, hotovi jsouce vzbuditi velryba. ⁹ Ó by se byly hvìzdy zatmily v soumraku jejím, a oèekávajíc svìtla, aby ho nebyla doèekala, ani spatøila záøe jitøní. ¹⁰ Nebo nezavøela dveøi života mého, ani skryla trápení od oèi mých. ¹¹ Proè jsem neumøel v matce, aneb vyšed z života, proè jsem nezahynul? ¹² Proè jsem vzat byl na klín, a proè jsem prsí požíval? ¹³ Nebo bych nyní ležel a odpoèíval, spal bych a mìl bych pokoj, ¹⁴ S králi a radami zemì, kteøíž sobì vzdílavali místa pustá, ¹⁵ Aneb s knížaty, kteøíž mìli zlato, a domy své naplòovali støíbrem. ¹⁶ Aneb jako nedochùdèe nezøetelné proè jsem nebyl, a jako nemluvòátka, kteráž svìtla nevidíla? ¹⁷ Tam¹ bezbožní pøestávají bouøiti, a tam¹ odpoèívají ti, jenž v práci ustali. ¹⁸ Také i vizòové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka. ¹⁹ Malý i veliký tam jsou rovni sobì, a služebník jest prost pána svého. ²⁰ Proè Bùh dává svìtlo zbìdovanému a život tím, kteøíž jsou ducha truchlivého? ²¹ Kteøíž oèekávají smrti, a není jí, aèkoli jí hledají pilniji než skrytých pokladù? ²² Kteøíž by se veselili s plésáním a radovali, když by našli hrob? ²³ Èlovìku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bùh pøistøel? ²⁴ Nebo pøed pokrmem mým vzdychání mé pøichází, a rozchází se jako voda øvání mé. ²⁵ To zajisté, èehož jsem se lekal, stalo se mi, a èehož jsem se obával, pøišlo na mne. ²⁶ Nemìl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpeèil, ani odpoèíval, až i pøišlo pokušení toto.

4

¹ Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, øekl: ² Poèneme-li mluvit s tebou, neponeseš-liž toho tížce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby nemìl mluvit? ³ Aj, uèívals mnohé, a rukou opuštíných jsi posiloval. ⁴ Padajícího pozdvihovals øeèmi svými, a kolena zemdlená jsi zmocòoval. ⁵ Nyní pak, jakž toto pøišlo na tebe, tížce to neseš, a jakž ti dotklo, pøediš jsi. ⁶ Nebylo-liž náboženství tvé nadíjí tvou, a upøímost cest tvých oèekáváním tvým? ⁷ Rozpomeò se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde upøímí vyhlazení jsou? ⁸ Jakož jsem já vídal ty, kteøíž orali nepravost, a rozsívali pøevrácenost, že ji i žali. ⁹ Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají. ¹⁰ Øvání lva a hlas lvíce a zubové mladých lvíèat setøíni bývají.

¹¹ Hyne lev, že nemá loupeže, a lvěata mladá rozptýlena bývají. ¹² Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé něco maličko toho. ¹³ V přemýšlováních z vidění nočních, když připadá tvrdý sen na lidi, ¹⁴ Strach připadl na mne a lekání, kteréž předisilo všechny kosti mé. ¹⁵ Duch zajisté před tváří mou šel, tak že vlasové vstávali na těle mém. ¹⁶ Zastavil se, ale neznal jsem tváři jeho; tvárnost jen byla před oěima mýma. Mezi tím mlèe, slyšel jsem hlas: ¹⁷ Zdaliž může èlovík spravedlivějším býti než Bùh, aneb muž èistším nad toho, kterýž ho uèinil? ¹⁸ Ano mezi služebníky jeho není dokonalosti, a při andělech svých zanechal nedostatku. ¹⁹ Èím více při těch, kteříž bydlejí v domích hlininých, jejichž základ jest na prachu, a setěíni bývají snáze než mol. ²⁰ Od jitra až do večera stírání bývají, a kdož toho nerozvažují, na víky zahynou. ²¹ Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.

5

¹ Zavolejž tedy, dá-li¹ kdo odpověd? A k kterému se z svatých obrátíš? ² Pakli k bláznu, zahubí ho rozhnívání, a nesmyslného zabije prchlivost. ³ Já¹ jsem viděl blázna, an se vkoøenil, ale hned jsem zle tušil přibytku jeho, øka: ⁴ Vzdálení¹ jsou synové jeho od spasení; nebo potěíni budou v bráni, aniž bude, kdo by je vytrhl. ⁵ Obilè jeho zžíøe hladovitý, a i z prostřed trní je vychvátí; nadto sehlťí násilník statek takových. ⁶ Nebo¹ nepochází z prachu trápení, aniž se z země puèí bída. ⁷ Ale èlovík rodí se k bídì, tak jako jiskry z uhlí zhùru létají. ⁸ Jistì že¹ bych já hledal Boha silného, a jemu bych předložil při svou, ⁹ Kterýž èiní věci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž poètu není, ¹⁰ Kterýž dává deš¹ na zemi, a spouští vody na pole, ¹¹ Kterýž sází opovržené na místì vysokém, a žalostí vyvyšuje spasením, ¹² Kterýž v nic obrací myšlení chytrákù, tak aby nemohli k skutku přivéstí ruce jejich nièeho, ¹³ Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada převrácených bláznová bývá. ¹⁴ Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šámají o poledni. ¹⁵ Kterýž zachovává od meèe a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka. ¹⁶ Má¹ zajisté nuzný naději, ale nepravost musí zacpati ústa svá. ¹⁷ Aj, jak blahoslavený jest èlovík, kteréhož tresce Bùh! A protož káráním Všemohoucího nepohrdej. ¹⁸ On¹ zajisté uráží, on i obvažuje; raní, ruka jeho také léèí. ¹⁹ Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé. ²⁰ V hladu vykoupil by tě od smrti, a v boji od moci meèe. ²¹ Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by přišla. ²² Zhouba a hlad buď tobì za smích, a nestrachuj se ani líté zvěi zemské. ²³ Nebo s kamením polním přímìøí tvé, a zvěì lita polní pokoj zachová k tobì. ²⁴ A shleďáš, že¹ stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš se zase k přibytku svému, a nezhøešíš. ²⁵ Shleďáš také, že¹ se rozmnoží símì tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská. ²⁶ Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášino bývá zralé obilí èasem svým. ²⁷ Aj, to¹ jsme vyhledali, a tak¹ jest; poslechniž toho, a schovej sobì to.

6

¹ Odpovídaje pak Job, øekl: ² Ó kdyby pilně zvaženo bylo hoøekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvížena byla. ³ Jistì že by se nad písek moøský tížší ukázala, proèež mi se i slov nedostává. ⁴ Nebo støely Všemohoucího vizi ve mnì, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrůzy Boží bojují proti mnì. ⁵ Zdaliž øve divoký osel nad mladistvou travou? Øve-liž vůl nad picí svou? ⁶ Zdaliž jedí to, což neslaného jest, bez soli? Jest-liž chut v věci slzké? ⁷ Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti těla mého. ⁸ Ó by se naplnila žádost má, a aby to, èehož oèekávám, dal Bùh, ⁹ Totiž, aby se líbilo Bohu setěiti mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladiti mne. ¹⁰ Nebo¹ mám ještì, èím bych se potíšoval, (aèkoli hoøím bolestí, aniž mne Bùh

co lituje), že jsem netajil øeèi Nejsvìtìjšího. ¹¹ Nebo jaká jest síla má, abych potrvati mohl? Aneb jaký konec mùj, abych prodlel života svého? ¹² Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tilo mé ocelivé? ¹³ Zdaliž pak obrany mé není pøi mnì? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne, ¹⁴ Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeð Všemohoucího opustil? ¹⁵ Bratøi moji zmýlili mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové, ¹⁶ Kteøíž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje snìh. ¹⁷ V èas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z místa svého. ¹⁸ Sem i tam roztìkají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou. ¹⁹ To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž nadíji mìli v nich, ²⁰ Zastydìli se, že v nich doufali; nebo pøišedše až k nim, oklamáni jsou. ²¹ Tak zajisté i vy byvše, nejste; vidouce potøení mé, disíte se. ²² Zdali jsem øekl: Pøineste mi, aneb z zboží svého udìlte darù pro mne? ²³ Aneb: Vysvoboíte mne z ruky nepøítele, a z ruky násilníkù vykupte mne? ²⁴ Pouète mne, a budu mlèeti, a v èem bych bloudil, poslužte mi k srozumìní. ²⁵ Ó jak jsou pronikavé øeèi upøímé! Ale co vzdílá obviðování vaše? ²⁶ Zdali jen z slov mne viniti myslíte, a pøevívati øeèi choulostivého? ²⁷ Také i na sirotka se oboøujete, anobrž jámu kopáte pøíteli svému. ²⁸ A protož nyní chtìjtež popatøiti na mne, a suíte, klamám-li¹ pøed oblíèejem vašim. ²⁹ Napravte se, prosím, nech¹ není nepravostí; napravte se, pravím, a tak poznáte, že¹ jest spravedlnost v té øeèi mé. ³⁰ A jest-li na jazyku mém nepravost, nemìl-liž bych, èitedlen býti bíd?

7

¹ Zdaliž nemá vymìøeného èasu èlovìk na zemi? A dnové jeho jako dnové nájemníka. ² Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž oèekává skonání díla svého: ³ Tak jsou mi dìdièni pøivlastnìni mìsícové marní, a noci plné trápení jsou mi odeèteny. ⁴ Jestliže ležím, øíkám: Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám myšlení až do svítání. ⁵ Tilo mé odíno jest èervy a strupem i prachem, kùže má puká se a rozpouští. ⁶ Dnové moji rychlejší byli nežli èlunek tkadlce, nebo strávení jsou bez prodlení. ⁷ Rozpomeò se, ó Pane, že jako vítr jest život mùj, a oko mé že více neuzòí dobrých vìcí, ⁸ Aniž mne spatøí oko, jenž mne vídalo. Oèi tvé budou ke mnì, a mne již nebude. ⁹ Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí zase, ¹⁰ Aniž se opìt navrátí do domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho. ¹¹ Protož nemohu¹ já zdržeti úst svých, mluvím v ssouzení ducha svého, naøíkám v hoøkosti duše své. ¹² Zdali jsem já moøem èili velrybem, že jsi mne stráží osadil? ¹³ Když myslím: Potíší mne lùže mé, poodejme naøíkání mého postel má: ¹⁴ Tedy mne strašíš sny, a vidiními disíš mne, ¹⁵ Tak že sobì zvoluje zaškrcení duše má, a smrt nad život. ¹⁶ Mrzí mne, nebudu¹ déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou dnové moji. ¹⁷ Co jest èlovìk, že ho sobì tak vážíš, a že tak o nìj peèuješ? ¹⁸ A že ho navštívuješ každého jitra, a každé chvíle jej zkušuješ? ¹⁹ Dokudž se neodvrátíš ode mne, a nedáš mi aspoð polknouti mé sliny? ²⁰ Zhøešil jsem, což mám uèiniti, ó strážce lidský? Proè jsi mne položil za cíl sobì, tak abych sám sobì byl bøemenem? ²¹ Nýbrž proè neodejmeš pøestoupení mého, a neodpustíš nepravosti mé? Nebo již v zemi lehnu. Potom bys mne i pilnì hledal, nebude mne.

8

¹ Tedy odpovídaje Bildad Suchský, øekl: ² Dokudž mluviti budeš takové vìci, a slova úst tvých budou jako vítr násilný? ³ Což by Bùh silný neprávì soudil, a Všemohoucí což by pøevracel spravedlnost? ⁴ Synové zajisté tvoji že zhøešili proti nìmu, proto pustil je po nepravosti jejich. ⁵ Kdybys ty opravdovì hledal Boha silného, a Všemohoucímu se modlil, ⁶ A byl èistý a upøímý: jistì že¹ by se hned probudil k

tobì, a napravil by pøíbytek spravedlnosti tvé. ⁷ A byly by první vìci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se náramnì. ⁸ Nebo vzeptej se, prosím, vìku starého, a nastroj se k zpytování otcù jejich. ⁹ (My¹ zajisté vèerejší jsme, aniž jsme èeho povìdomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.) ¹⁰ Zdaliž ti oni nenauèí, a nepovìdí tobì, a z srdce svého nevynesou-liž slov? ¹¹ Zdali roste tètí bez bahna? Roste-liž rákosí bez vody? ¹² Nýbrž ještì za zelena, døíve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá. ¹³ Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak, pravím, nadìje pokrytce zahyne. ¹⁴ Klesne nadìje jeho, a doufání jeho jako dùm pavouka. ¹⁵ Spolehne-li na dùm svůj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží. ¹⁶ Vláu má pøed sluncem, tak že z zahrady jeho výstøelkové jeho vynikají. ¹⁷ Pøi vrchovišti koøenové jeho hustì rostou, i na místech skalnatých rozkládá se. ¹⁸ A však bývá-li zachvácen z místa svého, až by se ho i odeètlo, øka: Nevidìlo jsem ti: ¹⁹ Tož¹ ta radost života jeho, a z zemi jiný vykvetá. ²⁰ Aj, Bùh silný nepohrdá upøímým, ale nešlechetným ruky nepodává: ²¹ Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním, ²² Když nenávidící tebe v hanbu obleèeni budou, a stánku lidí bezbožných nikdež nebude.

9

¹ Odpovìdiv pak Job, øekl: ² I ovšem vím, že¹ tak jest; nebo jak by mohl èlovìk spravedliv býti pøed Bohem silným? ³ A chtìl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpovìditi ani na jedno z tisíce slov. ⁴ Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdìv se proti nìmu, pokoje užil? ⁵ On pøenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti své. ⁶ On pohybuje zemí z místa jejího, tak že se tøesou sloupové její. ⁷ On když zapovìdá slunci, nevychází, a hvìzdy zapeèe¹uje. ⁸ On roztahuje nebe sám, a šlapá po vlnách moøských. ⁹ On uèinil Arktura, Oriona, Kuøátka a hvìzdy skryté na poledne. ¹⁰ On èiní vìci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není poètu. ¹¹ Ano jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenám ho. ¹² Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co èiníš? ¹³ Nezdržel-li by Bùh hnìvu svého, klesli by pøed ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní. ¹⁴ Jakž bych já tedy jemu odpovìditi, a jaká slova svá proti nìmu vyhledati mohl? ¹⁵ Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovìditi, ale pøed soudcím svým pokoøiti se budu. ¹⁶ Aè bych pak i volal, a on mi se ozval, neuviøím, aby vyslyšel hlas můj, ¹⁷ Ponìvadž vichøicí setøel mne, rozmnožil rány mé bez pøìèiny. ¹⁸ Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí mne hoøkostmi. ¹⁹ Obrátil-li bych se k moci, aj, on¹ jest nejsilnější; pakli k soudu, kdo mi rok složí? ²⁰ Jestliže se za spravedlivého staviti budu, ústa má potupí mne; pakli za upøímého, pøevráceného mne býti ukáží. ²¹ Jsem-li upøímý, nebudu vidìti toho; nenávidìti budu života svého. ²² Jediná jest vìc, proèež jsem to mluvil, že upøímého jako bezbožného on zahlazuje. ²³ Jestliže bièem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá; ²⁴ Zemì dána bývá v ruku bezbožného, tváø soudcù jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest? ²⁵ Dnové pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž vidìli dobrých vìcí. ²⁶ Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu. ²⁷ Díml-li: Zapomenu se na své naøíkáni, zanechám horlení svého, a posílím se: ²⁸ Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich nezprostíš. ²⁹ Jestli jsem bezbožný, proèež bych nadarmo pracoval? ³⁰ Ano bych se i umyl vodou snížnou, a oèistil mýdlem ruce své, ³¹ Tedy v jámi pohøížíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho mé. ³² Nebo Bùh není èlovìkem jako já, jemuž bych odpovìditi mohl, a abychom vešli spolu v soud. ³³ Aniž máme prostøedníka mezi sebou, kterýž by rozhodl nás oba. ³⁴ Kdyby odjal ode mne prut svůj, a strach jeho aby mne nekormoutil, ³⁵ Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, ponìvadž není toho tak pøi mnì.

10

¹ Stýšti se duši mé v životi mém, vypustím nad sebou naóíkání své, mluviti budu v hoøkosti duše své. ² Díím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proè se nesnadníš se mnou? ³ Jaký máš na tom užitok, že mne ssužuješ, že pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvícuješ? ⁴ Zdali oèi tělesné máš? Zdali tak, jako hledí èlovìk, ty hledíš? ⁵ Zdaž jsou jako dnové èlovìka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnùm lidským, ⁶ Že vyhledáváš nepravosti mé, a na høích můj se vyptáváš? ⁷ Ty víš, že¹ nejsem bezbožný, aèkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé. ⁸ Ruce tvé sformovaly mne, a uèinily mne, a teèi pojednou všudy vùkol hubíš mne. ⁹ Pamìtliv buì, prosím, že jsi mne jako hlinu uèinil, a že v prach zase obrátíš mne. ¹⁰ Zdalis mne jako mléka neslil, a jako syøení neshustil? ¹¹ Kùží a masem pøiodìl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne. ¹² Života z milosrdenství udìlil jsi mi, pøesto navštìvování tvé ostøíhalo dýchání mého. ¹³ Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, že¹ jest to pøi tobì. ¹⁴ Jakž zhøeším, hned mne šetøíš, a od nepravosti mé neoèiš¹uješ mne. ¹⁵ Jestliže jsem bezbožný, bìda mnì; pakli¹ jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své, ¹⁶ Kteréhož vždy více pøibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divnì se mnou zacházíš. ¹⁷ Obnovuješ svìdky své proti mnì, a rozmnožuješ rozhnívání své na mne; vojska jedna po druhých jsou proti mnì. ¹⁸ Proè jsi jen z života vyvedl mne? Ó bych byl zahynul, aby mne bylo ani oko nevidilo, ¹⁹ A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen. ²⁰ Zdaliž jest mnoho dnù mých? Ponechejž tedy a popus¹ mne, abych malièko pookøál, ²¹ Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny tmavé, anobrž stínu smrti, ²² Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež není žádných promìn, ale sama pouhá mrákota.

11

¹ A odpovídaje Zofar Naamatský, øekl: ² Zdaliž k mnohým slovùm nemá odpovìdíno býti? Aneb zdali èlovìk mnohomluvný práv zùstane? ³ Žváním svým lidi zamìstknáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by ti zahanbil. ⁴ Nebo jsi øekl: Èisté jest uèení mé, a èist jsem, ó Bože, pøed oèima tvýma. ⁵ Ješto, ó kdyby Bùh mluvil, a otevøel rty své proti tobì, ⁶ A¹by oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát vùššího trestání zasloužil jsi. A vùz, že se Bùh zapomnìl na tebe pro nepravost tvou. ⁷ Zdaliž ty stìžitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího vystihneš? ⁸ Vyšší jest nebes, což uèiníš? Hlubší než peklo, jakž porozumíš? ⁹ Delší jest míra její než zemì, a širší než moøe. ¹⁰ Bude-li pléniti neb zavíрати aneb ssužovati, kdo se na nìj bude domlouvati? ¹¹ Ponìvadž zná lidskou marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozumìti nemìl? ¹² Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, aèkoli èlovìk jest jako høebec z divokého osla zplozený. ¹³ Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k nìmu vztáhneš; ¹⁴ Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštíj bydliti v staních svých nešlechtnosti: ¹⁵ Tedy jistì pozdvihneš tváøi své z poškrvny, a budeš nepohnutý, aniž se báti budeš. ¹⁶ Nebo se na tížkost zapomeneš, na niž jako na vody, kteréž pominuly, zpomínati budeš. ¹⁷ K tomu nad poledne jasný nastane¹ èas; zatmíš-li se pak, jitru podobný budeš. ¹⁸ Budeš i mysli doufanlivé, maje nadìji; stánek roztáhneš, i bezpeèení spáti budeš. ¹⁹ A tak v pokoji budeš, aniž ti kdo pøedìsí, a mnozí tváøi tvé koøiti se budou. ²⁰ Oèi pak bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto nadìje jejich bude jako dchnutí èlovìka.

12

¹ Odpovìdiv pak Job, øekl: ² V pravdì, že jste vy lidé, a že s vámi umøe moudrost.

³ I já¹ mám srdce jako vy, aniž jsem zpozdější než vy, anobř pøi komž toho není? ⁴ Za posmìch pøíteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslýchá Bùh; v posmìchu¹ jest spravedlivý a upøímý. ⁵ Pochodni zavržená jest (podlé smýšlení èlovìka pokoje užívajícího) ten, kterýž jest blízký pádu. ⁶ Pokojné a bezpečné pøíbytky mají loupežníci ti, kteøíž popouzejí Boha silného, jimž on uvodí dobré vìci v ruku jejich. ⁷ Ano zeptej se tøebas hovaď, a nauèí ti, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobì. ⁸ Aneb rozmluv s zemí, a pouèí ti, ano i ryby moøské vypravovati budou tobì. ⁹ Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to uèinila? ¹⁰ V jehož ruce jest duše všelikého živoèicha, a duch každého tìla lidského. ¹¹ Zdaliž ucho slov rozeznávati nebude, tak jako dásnì pokrmu okoušejí? ¹² Pøi starcích jest moudrost, a pøi dlouhovìkých rozumnost. ¹³ Nadto pak u Boha moudrost a síla, jeho¹ jest rada a rozumnost. ¹⁴ Jestliže on boží, nemùže zase stavìno býti; zavírá-li èlovìka, nemùže býti otevøíno. ¹⁵ Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi. ¹⁶ U nìho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí. ¹⁷ On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudcù blázný èiní. ¹⁸ Svazek králù rozvazuje, a pasem pøepasuje bedra jejich. ¹⁹ On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné vyvrací. ²⁰ On odjímá øeè výmluvným, a soud starcùm bèo. ²¹ On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlívá. ²² On zjevuje hluboké vìci z temností, a vyvodí na svìtlo stín smrti. ²³ On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiøuje národy i zavodí je. ²⁴ On odjímá srdce pøedním z lidu zemì, a v blud je uvodí na poušti bezcestné, ²⁵ Aby šámali ve tmì bez svìtla. Summou, èiní, aby bloudili jako opilý.

13

¹ Aj, všechno to vidilo oko mé, slyšelo ucho mé, a srozumìlo tomu. ² Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdější než vy. ³ Jistì že¹ já s Všemohoucím mluviti, a s Bohem silným o svou pøi jednati budu. ⁴ Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaøi marní všickni vy. ⁵ Ó kdybyste aspoò mlèeli, a bylo by vám to za moudrost. ⁶ Slyštež medle odpory mé, a dùvodù rtù mých pozorujte. ⁷ Zdali zastávající Boha silného, mluviti máte nepravost? Aneb za nìho mluviti máte lest? ⁸ Zdaliž osobu jeho pøijímati budete, a o Boha silného se zasazovati? ⁹ Zdaž vám to k dobrému bude, když na prùbu vezme vás, že jakož èlovìk oklamán bývá, oklamati jej chcete? ¹⁰ V pravdì že¹ vám pøisnì domlouvati bude, budete-li povrchnì osoby jeho šetøiti. ¹¹ Což ani dùstojnost jeho vás nepøedišuje, ani strach jeho nepøikvaèuje vás? ¹² Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše. ¹³ Postrptež mne, necha¹ já mluvím, pøii na mne cokoli. ¹⁴ Proèež bych trhati mìl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou? ¹⁵ By mne i zabil, což bych v nìho nedoufal? A však cesty své pøed oblíèej jeho pøedložím. ¹⁶ On¹ sám jest spasení mé; nebo pøed oblíèej jeho pokrytec nepøijde. ¹⁷ Poslouchejte pilnì øeèi mé, a zprávu mou pus^{te} v uši své. ¹⁸ Aj, již¹ zaèínám pøe své vèsti, vím, že zùstanu spravedliv. ¹⁹ Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umøiti musil? ²⁰ Toliko té dvojì vìci, ó Bože, neèiò mi, a tehdy pøed tváøí tvou nebudu se skrývati. ²¹ Ruku svou vzdal ode mne, a hrùza tvá nech¹ mne nedìsí. ²² Zatím povolej mne, a budu¹ odpovídati; aneb necha¹ já mluvím, a odpovídej mi. ²³ Jak mnoho jest mých nepravostí a høíchù? Pøestoupení mé a høích mùj ukaž mi. ²⁴ Proè tváo svou skrýváš, a pokládáš mne sobì za nepøitele? ²⁵ Zdaliž list vètrem se zmítající potøíti chceš, a stéblo suché stihati budeš? ²⁶ Že zapisuješ proti mnì hoøkosti, a dáváš mi v dìdictví nepravosti mladosti mé, ²⁷ A dáváš do klady nohy mé, a šetøíš všech stezek mých, na paty noh mých našlapuješ; ²⁸ Ješto èlovìk jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.

14

¹ Èlovík narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování. ² Jako květ vychází a pod¹at bývá, a utíká jako stín, a netrvá. ³ A však i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou. ⁴ Kdo toho dokáže, aby èistý z neèistého posel? Ani jeden. ⁵ Ponìvadž vymìøeni jsou dnové jeho, poèet mìsícù jeho u tebe, a cíles jemu položil, kterýchž by nepøekraèoval: ⁶ Odvra¹ se od nìho, a¹ oddechne sobì, a zatím aby pøeèkal jako nájemník den svùj. ⁷ O stromu zajisté jest nadìje, by i pod¹at byl, že se zase zotaví, a výstøelek jeho nevyhyne, ⁸ By se pak i sstaral v zemi koøen jeho, a v prachu již jako umøel peò jeho: ⁹ Avšak jakž poèije vláhy, zase se puèí, a zahustí jako keø. ¹⁰ Ale èlovík umírá, mdlobou pøemožen jsa, a když vypustí duši èlovík, kam se podíl? ¹¹ Jakož ucházejí vody z jezera, a øeka opadá a vysychá: ¹² Tak èlovík, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývají¹ vzbuzení lidé, aniž se probuzují ze sna svého. ¹³ Ó kdybys mne v hrobì schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hnìv tvùj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne. ¹⁴ Když umøe èlovík, zdaliž zase ožive? Po všechny tedy dny vymìøeného èasu svého oèekávati budu, až pøijde promìna pøi mnì. ¹⁵ Zavoláš, a já se ohlásím tobì, díla rukou svých budeš žádostiv, ¹⁶ Aèkoli nyní kroky mé poèítáš, aniž shovíváš høíchùm mým, ¹⁷ Ale zapeèetiné máje jako v pytlíku pøestoupení mé, ješti pøikládáš k nepravosti mé. ¹⁸ Jisti že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého, ¹⁹ Jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak i ty nadìji èlovíka v nic obracíš. ²⁰ Pøemáháš jej ustaviènì, tak aby odjítí musil; promìòuješ tváø jeho, a propouštíš jej. ²¹ Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupì, nic o nì nepeèuje. ²² Toliko tílo jeho, dokudž živ jest, bolestí okouší, a duše jeho v nìm kvílí.

15

¹ Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, øekl: ² Zdali moudrý vynáseti má umìní povìtrné, aneb naplòovati východním vìtrem bøicho své, ³ Hádaje se slovy neprospišnými, aneb øeèmi neužiteènými? ⁴ Anobrž vyprazdòuješ i bázeò Boží, a modliteb k Bohu èiniti se zbraòuješ. ⁵ Osvidèují¹ zajisté nepravost tvou ústa tvá, aè jsi koli sobì zvolil jazyk chytrých. ⁶ Potupují ti ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svìdèí proti tobì. ⁷ Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován? ⁸ Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost? ⁹ Co víš, èehož bychom nevidìli? Èemu rozumíš, aby toho pøi nás nebylo? ¹⁰ I šedivý¹ i staøec mezi námi jest, ano i starší vèkem než otec tvùj. ¹¹ Zdali malá jsou tobì potìšování Boha silného, èili nìco je zastìòuje tobì? ¹² Tak-liž ti jalo srdce tvé, a tak-liž blíkají oèi tvé, ¹³ Že smíš odpovídati Bohu silnému tak pyšnì, a vypouštìti z úst svých ty øeèi? ¹⁴ Nebo což jest èlovík, aby se mohl oèistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy? ¹⁵ An pøi svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou èistá pøed oèima jeho, ¹⁶ Nadto ohavný a neužiteèný èlovík, kterýž pije nepravost jako vodu. ¹⁷ Já oznámím tobì, poslyš mne; to zajisté, což jsem vidìl, vypravovati budu, ¹⁸ Což moudøí vynesli a nezatajili, slýchavše od pøedkù svých. ¹⁹ Jimž samým dána byla zemì, aniž pøejítí mohl cizí prostøedkem jejich. ²⁰ Po všechny své dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím léta, skrytá pøed ukrutníkem. ²¹ Zvuk strachu jest v uších jeho, že i v èas pokoje zhoubce pøipadne na nìj. ²² Nevìøí, by se mìl navrátiti z temností, ustaviènì oèekáváje na sebe meèe. ²³ Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítì, že pro nìj nastrojen jest den temností. ²⁴ Disí jej nátisk a ssoužení, kteréž se silí proti nìmu, jako král s vojskem sšikovaným. ²⁵ Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti Všemohoucìmu postavil se. ²⁶ Útok uèinil na nìj, na šíji jeho s množstvím zdvižených štítù svých.

²⁷ Nebo pøiodíl tváø svou tukem svým, tak že se mu nadílalo faldù na slabinách. ²⁸ A bydlil v místech zkažených, a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena byla. ²⁹ Avšak nezbohatne¹, aniž stane moc jeho, aniž se rozšíří na zemi dokonalost takových. ³⁰ Nevyjde z temností, mladistvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých. ³¹ Ale neví, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude smìna jeho. ³² Pøed èasem svým vy¹at bude, a ratolest jeho nebude se zelenati. ³³ Zmaøí, jako vinný kmen nezralý hrozen svùj, a svrže kvìt svùj jako oliva. ³⁴ Nebo shromáždìní pokrytce spustne, a oheò spálí stany oslepených dary. ³⁵ Kteøížto když poèali ssužování, a porodili nepravost, hned bøicho jejich strojí jinou lest.

16

¹ A odpovídaje Job, øekl: ² Slyšel jsem již podobných vící mnoho; všickni vy nepøíjemní jste tišitelé. ³ Bude-liž kdy konec slovùm povìtrným? Aneb co ti popouzí, že tak mluvíš? ⁴ Zdaliž bych já tak mluvit mohl, jako vy, kdybyste byli na místì mém? Shromažioval-li bych proti vám slova, aneb potøásal na vás hlavou svou? ⁵ Nýbrž posiloval bych vás ústy svými, a otvírání rtù mých krotilo by bolest. ⁶ Buì že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buì že tak nechám, neodchází ode mne. ⁷ Ale ustavièní zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždìní mého. ⁸ A vrásky jsi mi zdílal; což mám za svìdka, ano patrná na mnì hubenost má na tváøi mé to osvidèuje. ⁹ Prchlivost jeho zachvátila mne, a vzal mne v nenávisť, škøipì na mne zuby svými; jako nepøítel mùj zaostøil oèi své na mne. ¹⁰ Rozedøeli na mne ústa svá, potupnì mne polièkující, proti mnì se shromáždívše. ¹¹ Vydal mne Bùh silný nešlechetník, a v ruce bezbožných uvedl mne. ¹² Pokoje jsem užíval, však potøel mne, a uchopiv mne za šíji mou, roztøíštil mne, a vystavil mne sobì za cíl. ¹³ Obklíèili mne støelci jeho, roz¹al ledví má beze všì lítosti, a vylil na zem žluè mou. ¹⁴ Ranil mne ranou na ránu, outok uèinil na mne jako silný. ¹⁵ Žìni jsem ušil na zjízvenou kùži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou. ¹⁶ Tváø má oduøavila od pláèe, a na víèkách mých stín smrti jest. ¹⁷ Ne pro nijaké bezpraví v rukou mých; nebo i modlitba má èistá jest. ¹⁸ Ó zemi, nepøikrývej krve mé, a nech¹ nemá místa volání mé. ¹⁹ Aj, nyní jesti¹ i v nebesích svìdek mùj, svìdek mùj, pravím, jest na výsostech. ²⁰ Ó mudráci moji, pøátelé moji, k Bohu¹ slzí oko mé. ²¹ Ó by lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu èlovìka s pøítelem svým. ²² Nebo léta mnì odeètená pøicházejí, a cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se беру.

17

¹ Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký jsem. ² Jistì posmìvaèi jsou u mne, a pro jejich mne kormoucení nepøichází ani sen na oèi mé. ³ Postav mi, prosím, rukojmì za sebe; kdo jest ten, nech¹ mi na to ruky podá. ⁴ Nebo srdce jejich pøikryl jsi, aby nerozumili, a protož jich nepovýšíš. ⁵ Kdož pochlebuje bližním, oèi synù jeho zhynou. ⁶ Jistì vystavil mne za pøísloví lidem, a za divadlo všechnì, ⁷ Tak že pro žalost pošly oèi mé, a oudové moji všickni stínu jsou podobní. ⁸ Užasnou¹ se nad tím upøímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati bude. ⁹ Pøídržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest èistých rukou, posilní se více. ¹⁰ Tolikéž i vy všickni obra¹te se, a poìte, prosím; nebo¹ nenacházím mezi vámi moudrého. ¹¹ Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí, pøemyšlování, pravím, srdce mého. ¹² Noc mi obracejí v den, a svìtla denního ukracují pro pøítomnost temností. ¹³ Abych pak èeho i oèekával, hrob bude dùm mùj, ve tmì usteli ložce své. ¹⁴ Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a sestrou svou èervy. ¹⁵ Kdež jest tedy oèekávání

mé? A kdo to, èím bych se troštoval, spatøí? ¹⁶ Do skrýší hrobu sstoupí, ponìvadž jest všechnìm v prachu zemì odpoèívati.

18

¹ Odpovídaje pak Bildad Suchský, øekl: ² Dokudž neuèíníte konce øeèem? Pomyslte na to, a potom mluvíti budeme. ³ Proè jsme poèteni za hovada? Oškiví jsme jemu, jakž sami vidíte. ⁴ Ó ty, jenž hubíš život svùj zùøením svým, zdaliž pro tebe opuština bude zemì, a odsedne skála z místa svého? ⁵ Anobrž svìtlo bezbožných uhašeno bude, aniž se blyštìti bude jiskra ohnì jejich. ⁶ Svìtlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v nìm zhasne. ⁷ Ssoužení budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho. ⁸ Nebo zapleten jest do síti nohami svými, a v zamotání chodí. ⁹ Chytí ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník. ¹⁰ Skryta¹ jest pøi zemì smeèka jeho, a léèka jeho na stezce. ¹¹ Odevšad hrùzy jej disiti budou a dotíratì na nohy jeho. ¹² Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotovì pøi boku jeho. ¹³ Zžíøe žily kùže jeho, zžíøe oudy jeho kníže smrti. ¹⁴ Uchváčeno bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej pøivede k králi strachù. ¹⁵ V stánku jeho hrùza bydleti bude, aè nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou. ¹⁶ Od zpodku koøenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho. ¹⁷ Památka jeho zahyne z zemì, aniž jméno jeho slýcháno bude na ulicích. ¹⁸ Vyženou ho z svìtla do tmy, anobrž z okršlku zemského vypudí jej. ¹⁹ Nepozùstaví ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v pøíbytcích svých. ²⁰ Nade dnem jeho zdisí se potomci, a pøítomní strachem podjati budou. ²¹ Takový¹ jest zajisté zpùsob nešlechetného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.

19

¹ Tedy odpovìdiv Job, øekl: ² Dokudž trápitì budete duši mou, a dotíratì na mne øeèmi svými? ³ Již na desetkrát zhanilì jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mnì. ⁴ Ale nech¹ jest tak, že jsem zbloudil, pøi mnì zùstane blud můj. ⁵ Jestliže se pak vždy proti mnì silitì chcete, a obviòujíc mne, za pomoc sobì brátì proti mnì potupu mou: ⁶ Tedy vìzte, že Bùh podvrátil mne, a síť svou otáhl mne. ⁷ Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; kòeím-li, není rozsouzení. ⁸ Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projítì nemohl, a stezky mé temnostmi zastøel. ⁹ Slávu mou se mne strhl, a sòal korunu s hlavy mé. ¹⁰ Zpodvracel mne všudy vùkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom nadìji mou. ¹¹ Nadto zažžel proti mnì prchlivost svou, a pøiètl mne mezi nepøátely své. ¹² Proèež pøitáhše houfové jeho, uèínili sobì ke mnì cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého. ¹³ Bratøí mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se mne cizí. ¹⁴ Opustili mne pøíbuzní moji, a známí moji zapomenuli se na mne. ¹⁵ Podruhovì domu mého a dìvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem pøed oèima jejich. ¹⁶ Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pìknì prosím. ¹⁷ Dýchání mého štítì se manželka má, aèkoli pokornì jí prosím, pro dítky života mého. ¹⁸ Nadto i ti nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhnají mi. ¹⁹ V øsklivost mne sobì vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátìli se proti mnì. ²⁰ K kùži mé jako k masu mému pøilnuly kosti mé, kùže pøi zubích mých toliko v cele zùstala. ²¹ Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy pøátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla. ²² Proè mi se protivíte tak jako Bùh silný, a masem mým nemùžete se nasytitì? ²³ Ó kdyby nyní sepsány byly øeèi mé, ó kdyby v knihu vepsány byly, ²⁴ Anobrž rafijí železnou a olovem na viènost na skále aby vyryty byly. ²⁵ Aèkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. ²⁶ A aè by kùži mou i tìlo èervi zvrťali, však vždy v tìle svém uzòím Boha. ²⁷ Kteréhož já uzòím sobì, a oèi mé spatøí jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u

vnitřnosti mé. ²⁸ Ješto byste ōíci mĕli: I proěež ho trápíme? poněvadž základ dobré pŕe pŕi mnĕ se nalězá. ²⁹ Bojte se meěe, nebo pomsta za nepravosti jest meě, a vĕzte, že¹ bude soud.

20

¹ Odpovídaje pak Zofar Naamatský, ōekl: ² Z pŕiěiny té myšlenĕ má k odpovídání tobĕ nutĕ mne, a to abych rychle uěinil, ³ Že kárání k zahanbenĕ svěmu slyším, proěež duch můj osvícený nutĕ mne, a¹ bych odpovĕdal. ⁴ Zdaž nevíš o tom, že od vĕkŭ, a jakž postavil Bůh ělovĕka na zemĕ, ⁵ Plěsání bezbožných krátké jest, a veselĕ pokrytce jen na chvílku? ⁶ By¹ pak vstoupila až k nebi pýcha jeho, a hlava jeho oblaku by se dotkla, ⁷ Však jako lejno jeho na vĕky zahyne. Ti, kteŕiž jej vĕdali, ōeknou: Kam se podil? ⁸ Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteěe jako vidĕní noění. ⁹ Őko, kterěž ho vĕdalo, již ho nikdy neuzŕí, aniž více patŕiti bude na nĕj místo jeho. ¹⁰ Synové jeho budou pŕĕznĕ u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase vraceti loupež svou. ¹¹ Kosti jeho naplnĕny jsou hŕíchy mladosti jeho, a s nĕm v prachu lehnou. ¹² A aěkoli zlost sladne v ŕstech jeho, a chová ji pod jazykem svĕm; ¹³ Kochá se v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostŕed dásní svĕch: ¹⁴ Však pokrm ten ve stŕevách jeho promĕní se; bude jako žluě hadŭ nejlĕtĕjších u vnitřnostech jeho. ¹⁵ Zboží nahltané vyvrátĕ, z bŕicha jeho Bůh silný je vyžene. ¹⁶ Jed hadŭ lĕtých ssátĕ bude, zabije ho jazyk ještĕrĕí. ¹⁷ Neuzŕí pramenŭ potokŭ a ōek medu a másla. ¹⁸ Navrátĕ ŕsilé cizĕ, a nezažive ho, vedlé nátisku svĕho rozliěného; nebude na nĕ vesel. ¹⁹ Nebo utiskal a opouštĕl nuzné, dŭm zloupil a nestavĕl ho. ²⁰ Proěež nesezná nic pokojného v životĕ svĕm, aniž které nejrozkošnĕjší svĕ vĕci bude moci zachovati. ²¹ Nic mu nepozŕstane z pokrmu jeho, tak že nebude mítĕ, ěm by se troštŕoval. ²² By¹ pak i dovršena byla hojnost jeho, ssouženĕ mítĕ bude; každá ruka trapiěe oboŕí se na nĕj. ²³ By mĕl ěm naplniti bŕicho svĕ, dopustĕ na nĕj Bůh prchlivost hnĕvu svĕho, kterouž na nĕj dštĕti bude i na pokrm jeho. ²⁴ Když utĕkati bude pŕed zbrojí železnou, prostŕelĕ ho luěištĕ ocelivé. ²⁵ Stŕela vyŕata bude z toulu a vystŕelena, nadto meě pronikne žluě jeho; a když odcházeti bude, pŕikvaěí jej hrŕzy. ²⁶ Všelĕká neštĕstĕ jsou poleěena v skřĕších jeho, zžĕe jej oheŕ nerozdmýchaný, zle se povede i pozŕstalému v stanu jeho. ²⁷ Odkryjí nebesa nepravost jeho, a zemĕ povstane proti nĕmu. ²⁸ Rozptĕlena bude ŕroda domu jeho, rozplyne se v den hnĕvu jeho. ²⁹ Ten¹ jest podĕl ělovĕka bezbožného od Boha, to, pravĕm, didictví vyrĕené jemu od Boha silného.

21

¹ A odpovídaje Job, ōekl: ² Poslouchejte pilnĕ ōeěi mé, a bude mi to za potĕšení od vás. ³ Postrpte mne, abych i já mluvil, a když odmluvĕm, posmĕvejž se. ⁴ Zdaliž já pŕed ělovĕkem naŕíkám? A poněvadž jest proě, jakž nemá býti ssoužen duch můj? ⁵ Pohleĕte na mne, a ŕasnite se, a pološte prst na ŕsta. ⁶ Ano já sám, když rozvažuji svĕ bĕdy, tedy se dĕším, a spopadá tĕlo mé hrŕza. ⁷ Proě bezbožnĕ živi jsou, k vĕku starému pŕicházejĕ, též i bohatnou? ⁸ Sĕmĕ jejich stálé jest pŕed oblĕějem jejich s nimi, a rodina jejich pŕed ōěima jejich. ⁹ Domové jejich bezpeěni jsou pŕed strachem, aniž metla Boží na nich. ¹⁰ Býk jejich pŕĕpouštĕn bývá, ale ne na prázdnŭ; kráva jejich rodĕ, a nepotrácuje plodu. ¹¹ Vypouštĕjí jako stádo maliěké svĕ, a synové jejich poskakují. ¹² Povyšují hlasu pŕi bubnu a harfĕ, a veselĕ se k zvuku muziky. ¹³ Trávĕ v šĕstĕ dny svĕ, a v okamženĕ do hrobu sstupují. ¹⁴ Kteŕiž ŕíkají Bohu silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvĕch neoblĕbujeme. ¹⁵ Kdo jest Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili jemu? ¹⁶ Ale pohleĕ, že není v moci jejich šĕstĕ jejich, proěež rada bezbožných vzdálena jest ode mne. ¹⁷ ěasto-liž svĕce bezbožných hasne? Pŕicházĕ-liž na nĕ bĕda jejich?

Podiluje-liž je bolestmi Bůh v hněvu svém? ¹⁸ Bývají-liž jako plevy před větrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje vícher? ¹⁹ Odkládá-liž Bůh synům bezbožníka nepravost jeho? Odplácuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl, ²⁰ A aby viděly oči jeho neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil? ²¹ O dům pak jeho po něm jaká jest péče jeho, když počet měsíců jeho bude umenšen? ²² Zdáli Boha silného kdo učiti bude umění, kterýž sám vysokosti soudí? ²³ Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpečný a pokojný. ²⁴ Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svlažován bývá. ²⁵ Jiný pak umírá v hořkosti ducha, kterýž nikdy nejídal s potěšením. ²⁶ Jednostejně v prachu lehnou, a červy se rozlezou. ²⁷ Aj, znám¹ myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mně nepraví vymýšlíte. ²⁸ Nebo pravíte: Kde jest dům urozeného? A kde stánek přibýtků bezbožných? ²⁹ Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušením-liž aspoň jejich nepovolíte, ³⁰ Že v den neštěstí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhnívání přistěin bývá? ³¹ Kdo jemu oznámí zjevně cestu jeho? Aneb za to, co činil, kdo jemu odplatí? ³² A však i on k hrobu vyprovozen bude, a tam zůstane. ³³ Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všechny lidi táhne, těch pak, kteříž ho předešli, není počtu. ³⁴ Hle, jak vy mne marně troštujete, nebo v odpovědích vašich nezůstává než faleš.

22

¹ A odpovídá Elifaz Temanský, řekl: ² Zdaliž Bohu silnému co prospěšný býti může člověk, když sobě nejmoudřejší počíná? ³ Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? Aneb má-liž zisk, když bys dokonalé ukázal býti cesty své? ⁴ Zdali, že by se tebe bál, tresce ti, mstí nad tebou? ⁵ Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce nepravostem tvým. ⁶ Nebo jsi brával základ od bratří svých bez příděiny, a roucha z nahých jsi svlácel. ⁷ Vody ustálemu jsi nepodal, a hladovitému zbraňovals chleba. ⁸ Ale muži boháči přál jsi zemi, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní sedil. ⁹ Vdovy pak pouštěl jsi prázdné, ačkoli ramena siroty potěšna byla. ¹⁰ A protože obkličují ti osídla, a dísí ti strach nenadálý, ¹¹ Aneb tma, abys nevidil, anobrž rozvodnění přikrývá ti. ¹² Říkáš: Zdaž Bůh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvízd, jak jsou vysoké. ¹³ Protož pravíš: Jak by viděl Bůh silný? Skrze mrákotu-liž by soudil? ¹⁴ Oblakové jsou skryše jeho, tak že nevidí; nebo okřeslek nebeský obchází. ¹⁵ Šetříš-liž stezky víku předešlého, kterouž kráceli lidé marní? ¹⁶ Kteříž vyplnění jsou před čelem, potok vylit jest na základ jejich. ¹⁷ Kteříž říkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by tedy jim učiniti měl Všemohoucí? ¹⁸ On zajisté domy jejich naplnil dobrými věcmi, (ale rada bezbožných vzdálena jest ode mne). ¹⁹ Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim, ²⁰ Zvlášť když není vyplnění jmění naše, ostatky pak jejich sežral oheň. ²¹ Přivykejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrze to přijde tobě všechno dobré. ²² Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém. ²³ Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdílán budeš, a vzdálíš-li nepravost od stanů svých, ²⁴ Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potočního zlata z Ofir. ²⁵ Nebo bude Všemohoucí nejčistším zlatem tvým, a stěbrem i silou tvou. ²⁶ A tehdy v Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvihne k Bohu tváři své, ²⁷ Pokorně modliti se budeš jemu, a vyslyší ti; pročež sliby své plniti budeš. ²⁸ Nebo cožkoli začneš, bude¹ se dařiti, anobrž na cestách tvých svítiti bude světlo. ²⁹ Když jiní sníženi budou, tedy díš: Já¹ jsem povýšen. Nebo toho, kdož jest očí ponížených, Bůh spasena učiní. ³⁰ Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, čistou rukou tvých.

23

¹ Tedy odpovídl Job a řekl: ² Což vždy předce naříkání mé za zpouu jmíno bude, ještě bída má těžší jest nežli lkání mé? ³ Ó bych viděl, kde ho najíti, šel bych až k trůnu jeho. ⁴ Pořádni bych před ním vedl při, a ústa svá naplnil bych důvody. ⁵ Zviděl bych, jakými slovy by mně odpovídl, a porozuměl bych, co by mi řekl. ⁶ Zdaliž by podle veliké síly své rozepři vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on sám dal by mi sílu. ⁷ Tu¹ by upřímný hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od soudce svého. ⁸ Ale aj, půjdu-li upřímo dále, tam ho není; pakli nazpět, nepostihnu ho. ⁹ By i čím zaměstnán byl na levo, předce ho nespátím; zastoe-li se na pravo, ovšem ho neužím. ¹⁰ Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáží. ¹¹ Šlepijí zajisté jeho podržela se noha má, cesty jeho šetřil jsem, abych se s ní neuchyloval. ¹² Aniž od pokázaní rtu jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom, schované jsem měl oči úst jeho. ¹³ On pak jestliže při čím stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho ehož jen žádá, toho hned dovodí. ¹⁴ A vykoná uložení své o mně; nebo takových příkladů mnoho jest při něm. ¹⁵ Pročež před tváří jeho dím se; když to rozvažuji, lekám se ho. ¹⁶ Bůh zajisté zemdíl srdce mé, a Všemohoucí předěl mne, ¹⁷ Tak že sotva jsem nezahynul v těch temnostech; nebo před tváří mou nezakryl mrákoty.

24

¹ Proč by od Všemohoucího neměli býti skryti časové, a ti, kteříž jej znají, neměli neviděti dnů jeho? ² Bezbožní¹ nyní mezníky přenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou. ³ Osla sirotků zajímají, v zástavě berou vola od vdovy. ⁴ Strkají nuznými s cesty, musejí se vůbec skrývati chudí na sviti. ⁵ Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své, ráno přivstávajíce k loupeži; pouš¹ jest chléb jejich i dětí jejich. ⁶ Na cizím poli žnou, a z vinic bezbožníci sbírají. ⁷ Nahé přivodí k tomu, aby nocovati musili bez roucha, nemajíce se čím přiodíti na zimu. ⁸ A přivalem v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se přivinouti musejí. ⁹ Loupí sirotky, kteříž jsou při prsích, a od chudého základ berou. ¹⁰ Nahého opouští, že musí choditi bez odív, a ti, kteříž snášejí snopy, v hladu zůstávají. ¹¹ Ti, jenž mezi zdi jejich olej vytlačují, a presy tlačí, žízní. ¹² Lidé v místech lkají, a duše zraněných volají, Bůh pak přitrže tomu nečiní. ¹³ Oni¹ jsou ti, kteříž odporují světl, a neznají cest jeho, aniž chodí po stezkách jeho. ¹⁴ Na úsviti povstává vrahedník, morduje chudého a nuzného, a v noci jest jako zlodij. ¹⁵ Tolikéž oko cizoložníka šetří soumraku, říká: Nespatí¹ mne žádný, a tvář zakrývá. ¹⁶ Podkopávají potmě i domy, kteréž sobě ve dne znamenali; nebo nenávidí světla. ¹⁷ Ale hned v jitě přichází na ně stín smrti; když jeden druhého poznati může, strachu stínu smrti okoušejí. ¹⁸ Lehčí jsou na svrchku vody, zložené jest jmění jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou. ¹⁹ Jako sucho a horko uchvacuje vody sněžné, tak hrob ty, jenž hřešili. ²⁰ Zapomíná se na něj život matky, sladně červům, nebývá více připomínán, a tak polámána bývá nepravost jako strom. ²¹ Připojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdoví době nečiní. ²² Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí se o život svůj. ²³ Dává jemu, na čím by bezpečně spolehnouti mohl, však oči jeho šetří cest jejich. ²⁴ Bývají zvýšení ponikud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni snížení, vyplnění, a jako vrškové klasů stínání bývají. ²⁵ Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí oči mou?

25

¹ Tedy odpovídá Bildad Suchský, řekl: ² Panování a hrůza Boží působí pokoj na výsostech jeho. ³ Zdaliž jest počet vojskům jeho? A nad kým nevychází světlo jeho?

⁴ Jakž by tedy spravedliv býti mohl bídný ělovík pøed Bohem silným, aneb jak ěist býti narozený z ženy? ⁵ Hle, ani mìsíc nesvítìl by, ani hvìzdy nebyly by ěisté pøed oèima jeho, ⁶ Nadto pak smrtelný ělovík, jsa jako ěerv, a syn ělovíka, jako hmyz.

26

¹ A odpovídaje Job, øekl: ² Komu jsi napomohl? Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez moci? ³ Komu jsi rady udìlil? Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostateènì pouèil? ⁴ Komužs ty øeèi zvištoval? A ěi duch vyšel z tebe? ⁵ Však i mrtvé vìci pod vodami a obyvateli jejich sformovány bývají. ⁶ Odkryta jest propast pøed ním, i zahynutí není zakryto. ⁷ Ontì roztáhl pùlnoèní stranu nad prázdnem, zavisil zemi na nièemž. ⁸ Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod nimi. ⁹ On sám zdržuje stále trùn svùj, a roztahuje na ním oblaky své. ¹⁰ Cíl vymìøil rozlévání se vodám, až do skonání svìtla a tmy. ¹¹ Sloupové nebeští tøesou se a pohybují od žehrání jeho. ¹² Mocí svou rozdìlil moøe, a rozumností svou dutí jeho. ¹³ Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho sformovala hada dlouhého. ¹⁴ Aj, to¹ jsou jen ěástky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to malièko, což jsme slyšeli o ním. Høímání pak moci jeho kdo srozumí?

27

¹ Potom dále Job vedl øeè svou a øekl: ² Živ¹ jest Bùh silný, kterýž zavrhl pøi mou, a Všemohoucí, kterýž hoøkostí naplnil duši mou, ³ Že nikoli, dokudž duše má ve mnì bude a duch Boží v chòipích mých, ⁴ Nebudou mluvitì rtové moji nepravosti, a jazyk mùj vynáseti lsti. ⁵ Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvìdìl; dokudž dýchati budu, neodložím upøímosti své od sebe. ⁶ Spravedlnosti své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbí¹ mne srdce mé nikdy. ⁷ Bude jako bezbožník nepøitel mùj, a povstávající proti mnì jako nešlechetník. ⁸ Nebo jaká jest nadìje pokrytce, by pak lakomìl, když Bùh vytrhne duši jeho? ⁹ Zdaliž volání jeho vyslyší Bùh silný, když na nìj pøijde ssoužení? ¹⁰ Zdaliž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého ěasu? ¹¹ Ale já uèím vás, v kázni Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu, netajím. ¹² Aj, vy všickni to vidíte, proèež vždy tedy takovou marnost vynášíte? ¹³ Ten má podíl ělovík bezbožný u Boha silného, a to dìdictví ukrutníci od Všemohoucího pøijímají: ¹⁴ Rozmnoží-li se synové jeho, rozmnoží se pod meè, a rodina jeho nenasytí se chlebem. ¹⁵ Pozùstalí po ním v smrti pohøbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakati. ¹⁶ Nashromáždí-li jako prachu støíbra, a jako bláta najedná-li šatù: ¹⁷ Co najedná, to spravedlivý obleèe, a støíbro nevinný rozdìlí. ¹⁸ Vystaví-li jako Arktura dùm svùj, bude však jako bouda, kterouž udìlal strážný. ¹⁹ Bohatý když umøe, nebude pochován; pohledí nikdo, an¹ ho není. ²⁰ Postihnou jej hrùzy jako vody, v noci kradmo zachvátí ho vicher. ²¹ Pochytí jej východní vítr, a odejde, nebo vichøicí uchvátí jej z místa jeho. ²² Takové vìci na nìj dopustí Bùh bez lítosti, aèkoli pøed rukou jeho prudce utíkati bude. ²³ Tleskne nad ním každý rukama svýma, a ckátì bude z místa svého.

28

¹ Má¹ zajisté støíbro prameny své, a zlato místo k pøehánìní. ² Železo z zemi vzato bývá, a kámen rozpuštiný dává mìi. ³ Cíl ukládá temnostem, a všelikou dokonalost ělovík vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti. ⁴ Protrhuje se øeka na obyvatele, tak že ji nemùže žádný pøebøesti, a svozována bývá umìním smrtelného ělovíka, i odchází. ⁵ Z zemi vychází chléb, aèkoli pod ní jest nìco rozdìlného, podobného k ohni. ⁶ V nìkteré zemi jest kamení zafirové a prach zlatý, ⁷ K èemuž stezky nezná žádný pták, aniž ji spatøilo oko luòáka, ⁸ Kteréž nešlapala mladá zviø, aniž šel po ní lev. ⁹ K

škøemeni vztahuje ruku svou, a z koøene pøevrací hory. ¹⁰ Z skálí vyvodí potùeky, a všecko, což jest drahého, spatøuje oko jeho. ¹¹ Vylévati se øekám zbraøuje, a tak cožkoli skrytého jest, na svìtlo vynáší. ¹² Ale moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti? ¹³ Neví smrtelný èlovìk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi živých. ¹⁴ Propast praví: Není ve mnì, moøe také dí: Není u mne. ¹⁵ Nedává se zlata èistého za ni, aniž odváženo bývá støìbro za smìnu její. ¹⁶ Nemùže býti cenìna za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zaafir. ¹⁷ Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž smìnina býti mùže za nádobu z ryzího zlata. ¹⁸ Korálù pak a perel se nepøipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty. ¹⁹ Není jí rovný v cenì smaragd z Mouøenínské zemi, aniž za èisté zlato mùže cenìna býti. ²⁰ Odkudž tedy moudrost pøichází? A kde jest místo rozumnosti? ²¹ Ponìvadž skryta jest pøed oèima všelikého živého, i pøed nebeským ptactvem ukryta jest. ²² Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme povìst o ní. ²³ Sám Bùh rozumí cestì její, a on ví místo její. ²⁴ Nebo on konèiny zemi spatøuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí, ²⁵ Tak že vùtru váhu dává, a vody v míru odvažuje. ²⁶ On též vymìøuje dešti právo, i cestu blýskání hromù. ²⁷ Hned tehdáž vidìl ji, a rozhlásil ji, pøipravil ji, a vystihl ji. ²⁸ Èlovìku pak øekl: Aj, bázeø Páni jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.

29

¹ Ještì dále Job vedl øeè svou, a øekl: ² Ó bych byl jako za èasù pøedešlých, za dnù, v nichž mne Bùh zachovával, ³ Dokudž svìtil svící svou nad hlavou mou, pøi jehož svìtle chodíval jsem v temnostech, ⁴ Tak jako jsem byl za dnù mladosti své, dokudž pøívìtivost Boží byla v stanu mém, ⁵ Dokudž ještì Všemohoucí byl se mnou, a všudy vùkol mne dítky mé, ⁶ Když šlepìje mé máslem oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje, ⁷ Když jsem vycházel k bránì skrze místo, a na ulici strojíval sobì stolici svou. ⁸ Jakž mne spatøovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli. ⁹ Knížata choulili se v øeèech, anobrž ruku kladli na ústa svá. ¹⁰ Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich. ¹¹ Nebo ucho slyše, blahoslavilo mne, a oko vída, posvidèovalo mi, ¹² Že vysvobozuji chudého volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka. ¹³ Požehnání hynoucího pøicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval. ¹⁴ V spravedlnost jsem se obláèel, a ona ozdobovala mne; jako pláš¹ a koruna byl soud můj. ¹⁵ Místo oèi býval jsem slepému, a místo noh kulhavému. ¹⁶ Byl jsem otcem nuzných, a na pøi, již jsem nebyl povìdom, vyptával jsem se. ¹⁷ A tak vylamoval jsem tønovní zuby nešlechetníka, a z zubù jeho vyrážel jsem loupež. ¹⁸ A protož jsem øíkal: V hnìzdi svém umru, a jako písek rozmnožím dny. ¹⁹ Koøen můj rozloží se pøi vodách, a rosa nocovati bude na ratolestech mých. ²⁰ Sláva má mladnouti bude pøi mnì, a luèištì mé v ruce mé obnovovati se. ²¹ Poslouchajíce, èekali na mne, a pøestávali na radì mé. ²² Po slovu mém nic nemìnili, tak na ni dštila øeè má. ²³ Nebo oèekávali mne jako dešti, a ústa svá otvírali jako k pøívalu žádostivému. ²⁴ Žertoval-li jsem s nimi, nevíøili; proèež u vážnosti mne míti neoblevovali. ²⁵ Pøišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na pøedním místì, a tak bydlil jsem jako král v vojštì, když smutných potišuje.

30

¹ Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otcù nechtìl byl postaviti se psy stáda svého. ² Aè síla rukou jejich k èemu by mi byla? Zmaøena jest pøi nich starost jejich. ³ Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná a pustá místa. ⁴ Kteòíž trhali zeliny po chrastinách, ano i koøení, a jalovec za pokrm byl jim. ⁵ Z prostøed lidí vyhánìni byli; povolávali za nimi, jako za zlodìjem, ⁶ Tak

že musili bydleti v výmolích potoků, v dírách země a skály. ⁷ V chrastinách ōvali, pod trní se shromažřovali, ⁸ Lidé nejnešlechetnější, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta země. ⁹ Nyní, pravím, jsem jejich písničkou, jsa jim uěiněn za pøísloví. ¹⁰ V ošklivosti mne mají, vzdalují se mne, a na tvář mou nestydí se plvati. ¹¹ Nebo Bůh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; proěež uzdu pøed pøítomností mou svrhli. ¹² Po pravici mládež povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním protøeli ke mně stezky nešlechetnosti své. ¹³ Mou pak stezku zkazili, k bídě mé pøidali, ať jim to nic nepomůže. ¹⁴ Jako širokou mezerou vskakují, a k vyplnění mému valí se. ¹⁵ Obrátily se na mne hrůzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako oblak pomíjí zdraví mé. ¹⁶ A již ve mně rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého, ¹⁷ Kterěž v noci vrtá kosti mé ve mně; proěež ani nervové moji neodpoěívají. ¹⁸ Odiv můj miní se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek sukni mé svírá. ¹⁹ Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu. ²⁰ Volám k tobě, ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na mne. ²¹ Obrátils mi se v ukrutného nepøítele, silou ruky své mi odporuješ. ²² Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj, a k rozplynutí mi pøivodíš zdravý soud. ²³ Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do něhož se shromažřuje všeliký živý. ²⁴ Jistě že¹ nevztáhne Bůh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i volali. ²⁵ Zdaliž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnů? Duše má kormoutila se nad nuzným. ²⁶ Když jsem dobrého ěkal, pøišlo mi zlé; nadál jsem se svítla, ale pøišla mrákota. ²⁷ Vnitřností mé zevřely, tak že se ještě neupokojily; pøedstihli mne dnové trápení. ²⁸ Chodím osmahlý, ne od slunce, povstáváje, i mezi mnohými køieím. ²⁹ Bratrem uěiněn jsem draků, a tovaryšem mladých pstrosů. ³⁰ Kůže má zěrnala na mně, a kosti mé vyprahly od horkosti. ³¹ A protož v kvílení obrátila se harfa má, a pís¹alka má v hlas plaěících.

31

¹ Smlouvu jsem uěinil s oěima svýma, a proě bych hledil na pannu? ² Nebo jaký jest díl od Boha s hůry, aneb dídíctví od Všemohoucího s výsosti? ³ Zdaliž zahynutí nešlechetnému a pomsta zázraěná ěinitelům nepravosti pøipravena není? ⁴ Zdaliž on nevidí cest mých, a všech kroků mých nepoěítá? ⁵ Obíral-li jsem se s neupøímostí, a chvátala-li ke lsti noha má: ⁶ Nech¹ mne zvaží na váze spravedlnosti, a pøezví Bůh upøímost mou. ⁷ Uchýlil-li se krok můj s cesty, a za oěima mýma odešlo-li srdce mé, a rukou mých chytila-li se jaká poškvřna: ⁸ Tedy co naseji, nech¹ jiný sní, a výstøelkové moji a¹ jsou vykoøeněni. ⁹ Jestliže se dalo pøivábiti srdce mé k ženě, a u dveří bližního svého ěinil-li jsem úklady: ¹⁰ Nech¹ mele jinému žena má, a nad ní a¹ se schylují jiní. ¹¹ Nebo¹ jest to nešlechetnost, a nepravost odsudku hodná. ¹² Oheò ten zajisté by až do zahynutí žral, a všecku úrodu mou vykoøenil. ¹³ Nechtíl-li jsem státi k soudu s služebníkem svým aneb dívkou svou v rozepøi jejich se mnou? ¹⁴ Nebo co bych ěinil, kdyby povstal Bůh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpovídl jemu? ¹⁵ Zdali ten, kterýž mne v bøiše uěinil, neuěinil i jeho? A nesformoval nás hned v životě jeden a týž? ¹⁶ Odepøel-li jsem žádosti nuzných, a oěi vdovy jestliže jsem kormoutil? ¹⁷ A jedl-li jsem skyvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní? ¹⁸ Ponívadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od života matky své býval jsem vdoví za vùdce. ¹⁹ Díval-li jsem se na koho, že by hynul, nemaje šatů, a nuzný že by neměl odív? ²⁰ Nedobroøeěila-li mi bedra jeho, že rounem beranů mých se zahøel? ²¹ Opøáhl-li jsem na sirotka rukou svou, když jsem v bráni viděl pomoc svou: ²² Lopatka má od svých plecí nech¹ odpadne, a ruka má z kloubu svého a¹ se vylomí. ²³ Nebo jsem se bál, aby mne Bůh nesetøel, jehož bych velebnosti nikoli nezníkl. ²⁴ Skládal-li jsem v zlatě naději svou, aneb hrudi zlata øíkal-li jsem: Doufání mé? ²⁵ Veselil-li jsem se z

toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že ho množství nabyla ruka má? ²⁶ Hledil-li jsem na svítlost slunce svítícího, a na měsíc spanile chodící, ²⁷ Tak že by se tajně dalo svěsti srdce mé, a že by líbala ústa má ruku mou? ²⁸ I to¹ by byla nepravost odsudku hodná; nebo¹ bych tím zapíral Boha silného nejvyššího. ²⁹ Radoval-li jsem se z neštěstí toho, kterýž mne nenáviděl, a plésal-li jsem, když se mu zle vedlo? ³⁰ Nedopustil¹ jsem zajisté hřešiti ani ústům svým, abych zločinní žádal duši jeho. ³¹ Jestliže neříkala eeládka má: Ó by nám dal někdo masa toho; nemůžeme se ani najísti? ³² Nebo vni nenocoval host, dvěje své pocestnému otvíral jsem. ³³ Pøikrýval-li jsem jako jiní lidé pøestoupení svá, skrýváje v skrýši své nepravost svou? ³⁴ A aè bych byl mohl škoditi množství velikému, ale pohaniní rodù disilo mne; protož jsem mlèel, nevycházejí ani ze dveří. ³⁵ Ó bych měl toho, kterýž by mne vyslyšel. Ale aj, toto¹ jest znamení mé: Všemohoucí sám bude odpovídati za mne, a kniha, kterouž sepsal odpurce můj. ³⁶ Ví¹ Bùh, nenosil-li bych ji na rameni svém, neotočil-li bych ji sobì místo koruny. ³⁷ Poèet krokù svých oznámil bych jemu, jako kníže pøiblížil bych se k nìmu. ³⁸ Jestliže proti mnì zemì má volala, tolikéž i záhonové její plakali, ³⁹ Jídal-li jsem úrody její bez penìz, a duši držitelù jejich pøivodil-li jsem k vzdychání: ⁴⁰ Místo pšenice nech¹ vzejde trní, a místo jeèmene koukol. ⁴¹ Skonávají se slova Jobova.

32

¹ A když pøestali ti tøi muži odpovídati Jobovi, proto že se spravedlivý sobì zdál, ² Tedy rozpáliv se hnìvem Elihu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhnival se, proto že spravedlivější pravil býti duši svou nad Boha. ³ Ano i na ty tøi z pøátel jeho roznítil se hnìv jeho, proto že nenalézajíce odpovìdi, však potupovali Joba. ⁴ Nebo Elihu oèekával na Joba a na nì s øeší, proto že starší byli vìkem než on. ⁵ Ale vida Elihu, že nebylo žádné odpovìdi v ústech tìch tøí mužù, zažhl se v hnìvì svém. ⁶ I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, øka: Já jsem nejmladší, vy pak jste starci, proèež ostýchaje se, nesmìl jsem vám oznámiti zdání svého. ⁷ Myslíl jsem: Staží mluvití budou, a mnoho let mající v známost uvedou moudrost. ⁸ Ale vidím, že Duch Boží v èlovìku a nadšení Všemohoucího èiní lidi rozumné. ⁹ Slavní ne vždycky jsou moudří, aniž starci vždycky rozumíjí soudu. ¹⁰ A protož pravím: Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své. ¹¹ Aj, oèekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem dùvodù vašich dotud, dokudž jste vyhledávali øeši, ¹² A bedlivì vás soudì, spatøil jsem, že žádného není, kdo by Joba pøemohl, není z vás žádného, ješto by odpovídal øešem jeho. ¹³ Ale díte snad: Nalezli jsme moudrost, Bùh silný stihá jej, ne èlovìk. ¹⁴ Odpovím: Aè Job neobracel proti mnì øeši, a však slovy vašimi nebudu jemu odpovídati. ¹⁵ Bojí se, neodpovídají více, zavrhlí od sebe slova. ¹⁶ Èekal jsem zajisté, však ponìvadž nemluví, ale mlèí, a neodpovídají více, ¹⁷ Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání své i já. ¹⁸ Nebo pln jsem øeší, tìsno ve mnì duchu života mého. ¹⁹ Aj, bøicho mé jest jako mest nemající prùduchu, jako sudové noví rozpuklo by se. ²⁰ Mluvití budu, a vydchnu sobì, otevru rty své, a odpovídati budu. ²¹ Nebudu¹ pak šetøiti osoby žádného, a k èlovìku bez promìòování jména mluvití budu. ²² Nebo neumím jmen promìòovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvoøitel můj.

33

¹ Slyšiž tedy, prosím, Jobe, øeši mé, a všech slov mých ušima svýma pozoruj. ² Aj, již¹ otvírám ústa svá, mluvím jazyk můj v ústech mých. ³ Upøímost srdce mého a umíní vynesou rtové mojí. ⁴ Duch Boha silného uèinil mne, a dchnutí Všemohoucího dalo mi život. ⁵ Můžeš-li, odpovídej mi, pøiprav se proti mnì, a postav se. ⁶ Aj, já podlé žádosti tvé budu¹ místo Boha silného; z bláta sformován jsem i já. ⁷ Proèež

strach ze mne nepøedíší tí, a ruka má nebude¹ k obtížení. ⁸ Øekl jsi pak pøede mnou, a hlas ten øeíší tvých slyšel jsem: ⁹ Èist jsem, bez pøestoupení, nevinný jsem, a nepravosti pøi mnì není. ¹⁰ Aj, pøíèiny ku potøení mne shledal Bùh, klade mne sobì za nepøítele, ¹¹ Svírá poutami nohy mé, støeže všech stezek mých. ¹² Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobì, nebo vùtší jest Bùh nežli èlovìk. ¹³ Oè se s ním nesnadníš? Že¹ všech svých vící nezjevuje? ¹⁴ Ano jednou mluví Bùh silný, i dvakrát, a nešetøí toho èlovìk. ¹⁵ Skrže sny u vidinì noèním, když pøipadá hluboký sen na lidi ve spaní na ložci, ¹⁶ Tehdáž odkrývá ucho lidem, a èemu je uèí, to zpeèe¹uje, ¹⁷ Aby odtrhl èlovìka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil, ¹⁸ A zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meè. ¹⁹ Tresce i bolesti na lùži jeho, a všechny kosti jeho násilnou nemocí, ²⁰ Tak že sobì život jeho oškliví pokrm, a duše jeho krmi nejlahodnější. ²¹ Hyne tělo jeho patrnì, a vyhlédají kosti jeho, jichž prvé nebylo vídati. ²² A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran. ²³ Však bude-li mítì andìla vykladaèe jednoho z tisíce, kterýž by za èlovìka oznámil pokání jeho: ²⁴ Tedy smíluj se nad ním, a dí: Vypros¹ jej, a¹ nesstoupí do porušení, oblíbil¹ jsem mzdu vyplacení. ²⁵ I odmladne tělo jeho nad dítcí, a navrátí se ke dnùm mladosti své. ²⁶ Koøiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patøiti bude na něj tváøí ochotnou; nadto navrátí èlovìku spravedlnost jeho. ²⁷ Kterýž hledì na lidi, øekne: Zhøešil¹ jsem byl, a to, což pravého bylo, pøevrátil jsem, ale nebylo mi to prospìšné. ²⁸ Bùh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby svìtlo spatøoval. ²⁹ Aj, všecko¹ to dílá Bùh silný dvakrát i tøikrát pøi èlovìku, ³⁰ Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl svìtlem živých. ³¹ Pozoruj, Jobe, poslouvej mne, mlè, a¹ já mluvím. ³² Jestliže máš slova, odpovídej mi, nebo bych chtìl ospravedlniti tebe. ³³ Pakli nic, ty mne poslouvej; mlè, a pouèím tí moudrosti.

34

¹ Ještì mluvil Elihu, a øekl: ² Poslouvejte, moudøí, øeíší mých, a rozumní, ušima pozorujte. ³ Nebo ucho øeíší zkušuje, tak jako dásnì okoušejí pokrmu. ⁴ Soud sobì zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého. ⁵ Nebo øekl Job: Spravedliv jsem, a Bùh silný zavrhl pøi mou. ⁶ Svè-liž bych pøe ukrývati mìl? Pøeplnìna jest bolesti rána má bez provinìní. ⁷ Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posmìch jako vodu? ⁸ A že by všel v tovaryšství s èiniteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými? ⁹ Nebo øekl: Neprospívá to èlovìku líbiti se Bohu. ¹⁰ A protož, muži rozumní, poslouvejte mne. Odstup od Boha silného nešlechetnost a od Všemohoucího nepravost. ¹¹ Nebo on podlé skutku èlovìka odplací, a podlé toho, jaká jest èí cesta, působí, aby to nalézal. ¹² A naprosto Bùh silný neèinì nic nešlechetnì, a Všemohoucí nepøevrací soudu. ¹³ Kdo sviøil jemu zemi? A kdo zpoøádal všecken okršlek? ¹⁴ Kdyby se na něj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobì vzal, ¹⁵ Umøelo by všeliké tělo pojednou, a tak by èlovìk do prachu se navrátil. ¹⁶ Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pus¹ v uši své hlas øeíší mých. ¹⁷ Ješto ten, kterýž by v nenávisti mìl soud, zdaliž by panovati mohl? Èili toho, jenž jest svrchovanì spravedlivý, za nešlechetného vyhlásíš? ¹⁸ Zdaliž sluší králi øíci: Ó nešlechetný, a šlechticùm: Ó bezbožní? ¹⁹ Mnohem ménì tomu, kterýž nepøíjímá osob knížat, aniž u nìho má pøednost urozený pøed nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou všickni. ²⁰ V okamžení umírají, tøebas o pùl noci postrèeni bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou lidskou. ²¹ Nebo oèi jeho hledí na cesty èlovìka, a všechny kroky jeho on spatøuje. ²² Není¹ žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se skryli èinitelé nepravosti. ²³ Aniž zajisté vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl. ²⁴ Pyšné stírá bez poètu, a postavuje jiné na místa jejich. ²⁵ Nebo zná skutky

jejich; proèež na ni obrací noc, a potøíni bývají. ²⁶ Jakožto bezbožné rozráží je na místi patrném, ²⁷ Proto že odstoupili od niho, a žádných cest jeho nešetøili, ²⁸ Aby dokázal, že pøipouští k sobi køik nuzného, a volání chudých že vyslýchá. ²⁹ (Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A když skryje tváø svou, kdo jej spatøí?) Tak celý národ, jako i každého èlovíka jednostejní, ³⁰ Aby nekraloval èlovík pokrytý, aby nebylo lidem ourazu. ³¹ Jisti že¹ k Bohu silnému radíji toto mluveno býti má: Ponesu¹, nezruším. ³² Mimo to, nevidím-li èeho, ty vyuè mne; jestliže jsem nepravost páchal, neuèiním toho víc. ³³ Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv. ³⁴ Muži rozumní se mnou øeknou, i každý moudrý poslouchaje mne, ³⁵ Že Job hloupì mluví, a slova jeho nejsou rozumná. ³⁶ Ó by zkušen byl Job dokonale, pro odmlouvání nám jako lidem nepravým, ³⁷ Ponìvadž k høíchu svému pøidává i nešlechtnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a rozmnožuje øeèi své proti Bohu.

35

¹ Ješti mluvil Elihu, a øekl: ² Domníváš-liž se, že jsi to s soudem øekl: Spravedlnost má pøevyšuje Boží? ³ Nebo jsi øekl: Co mi prospìje, jaký užitek budu mít, bych i nehøešil? ⁴ Já odpovím tobì místní, i tovaryšum tvým s tebou. ⁵ Pohleí na nebe a viz, anobrž spatø oblaky, vyšší, než-lis ty. ⁶ Jestliže bys høešil, co svedeš proti nìmu? A by¹ se i rozmnožily nešlechtnosti tvé, co mu uškodíš? ⁷ Budeš-li spravedlivý, èeho mu udílíš? Aneb co z ruky tvé vezme? ⁸ Každému¹ èlovíku bezbožnost jeho uškodí, a synu èlovíka spravedlnost jeho prospìje. ⁹ Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu pøivodí, aby úpili a køìeli pro ukrutnost povýšených, ¹⁰ Žádný neoíká: Kde jest Bùh stvoøitel můj? Ješto on dává zpìv i v noci. ¹¹ On vyuèuje nás nad hovada zemská, a nad ptactvo nebeské moudøejší nás èiní. ¹² Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni. ¹³ A jisti že¹ ošemetnosti nevyslýchá Bùh silný, a Všemohoucí nepatøí na ni. ¹⁴ Mnohem ménì, jestliže díš: Nepatøíš na to. Sám s sebou vejdi v soud pøed ním, a doufej v niho. ¹⁵ Ale nyní ponìvadž nic není tìch vící, navštívil jej hnìv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké. ¹⁶ A protož marnì Job otvírá ústa svá, hloupì rozmnožuje øeèi své.

36

¹ Zatím pøidal Elihu, a øekl: ² Postrp mne malièko, a oznámím¹ šíøe; nebo¹ mám ješti, co bych za Boha mluvil. ³ Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvoøiteli svému pøivlastním spravedlnost. ⁴ V pravdì, že¹ nebudou lživé øeèi mé; zdravì smýšlejícího máš mne s sebou. ⁵ Aj, Bùh silný mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného. ⁶ Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá. ⁷ Neodvrací od spravedlivého oèi svých, nýbrž s králi na stolicí sází je na vìky, i bývají zvýšeni. ⁸ Pakli by poutami sevøíni byli, zapleteni jsouce provazy ssoužení: ⁹ Tudy jim v známost uvodí høích jejich, a že pøestoupení jejich se ssílila. ¹⁰ A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobrž mluví jim, aby se navrátili od nepravosti. ¹¹ Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potíšení. ¹² Pakli neuposlechnou, od meèe sejdou, a pozdychají bez umìní. ¹³ Nebo kteøíž jsou neèistého srdce, pøivítávají hnìvu, aniž k nìmu volají, když by je ssoužil. ¹⁴ Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky. ¹⁵ Vytrhuje, pravím, ssouženého z jeho ssoužení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení. ¹⁶ A tak by i tebe pøenesl z prostøedku úzkosti na širokost, kdež není stìsniní, a byl by pokojný stùl tvůj tukem oplývající. ¹⁷ Ale ty zasloužil, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na ti dochází. ¹⁸ Jisti strach, aby ti neuvrhl Bùh u vìtší ránu, tak že by jakkoli

veliká výplaty mzda, tebe nevyprostila. ¹⁹ Zdaliž by sobì co vážil bohatství tvého? Jistì ani nejvýbornìjšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé. ²⁰ Nechvátejš tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své. ²¹ Hleř, abys se neohlédal na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssoužení. ²² Aj, Bùh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný uèitel? ²³ Kdo jemu vymìøil cestu jeho? Kdo jemu smí øíci: Èiníš nepravost? ²⁴ Pamìtliv buř raději, abys vyvyšoval dílo jeho, kteréž spatøují lidé, ²⁵ Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na niž èlovìk patøí zdaleka. ²⁶ Nebo Bùh silný tak jest veliký, že ho nemùžeme poznati, poèet let jeho jest nevystižitelný. ²⁷ On zajisté vyvodí krùpìje vod, kteréž vylévají deš¹ z oblakù jeho, ²⁸ Když se rozpouštìjí oblakové, a kropí na mnohé lidi. ²⁹ (Anobrž vyrozumí-li kdo roztažení oblakù, a zvuku stánku jeho, ³⁰ Jak rozprostírá nad ním svìtlo své, aneb všechno moøe pokrývá? ³¹ Skrže ty vícì zajisté tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost. ³² Oblaky zakrývá svìtlo, a pøikazuje mu ukrývati se za to, co je potkává.) ³³ Ohlašuje o nìm zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když pára zhùru vstupuje. ³⁴ Také¹ se i nad tím dìsí srdce mé, až se pohybuje z místa svého.

37

¹ Poslouchejte pilnì hòmotného hlasu jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího. ² Pode všechna nebesa jej rozprostírá, a svìtlo své k krajùm zemì. ³ Za nímž zvuèí hlukem, a hòimá hlasem dùstojnosti své, aniž mešká s jinými vícìmi, když se slýchá hlas jeho. ⁴ Bùh silný hòimá hlasem svým pøedivnì, èiní veliké vícì, a však nemùžeme rozumìti, jak. ⁵ Snìhu zajisté øíká: Buř na zemì, tolikéž pršce deš¹ové, ano i pøívalu násilnému. ⁶ Zavírá ruku všelikého èlovìka, aby žádný z lidí nemohl konati díla svého. ⁷ Tehdáž i zviø vchází do skrýše, a v peleších svých obývá. ⁸ Z skrýše vychází vichøice, a od pùlnoèní strany zima. ⁹ Dchnutím Bùh silný dává mráz, až se široké vody zavírají. ¹⁰ Také i pøi svlažování zemì pohybuje oblakem, a rozhání mraèno svìtlem svým. ¹¹ A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby èinil, což by mu koli pøikázal na tváøi okršlku zemského. ¹² Buř k trestání, neb pro zemì svou, buř k prokazování dobrotivosti, spraví to, že se postaví. ¹³ Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divùm Boha silného. ¹⁴ Víš-li, kdy Bùh ukládá co o tìch vícech, aneb kdy chce osvìcovati svìtlem oblaky své? ¹⁵ Znáš-li, jak se vznášejí oblakové, a jiné divy dokonalého v umìních? ¹⁶ A že ti roucho tvé zahøívati bude, když Bùh zemì pokojnou èiní vitry poledními? ¹⁷ Roztahoval-li jsi s ním nebesa trvánlivá, k zrcadlu slitému podobná? ¹⁸ Poukaž nám, co bychom øekli jemu; nebo nemùžeme ani øeèi zpoøádati pro temnost. ¹⁹ Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil, jistì že by byl sehlcen. ²⁰ Ano nyní nemohou patøiti lidé na svìtlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr prochází a vyèiš¹uje, ²¹ Od pùlnoèní strany s jasem jako zlato pøicházejí, ale v Bohu hroznìjší jest sláva. ²² Všemohoucí, jehož vystihnouti nemùžeme, àè jest veliký v moci, však soudem a pøísnou spravedlností netrápí. ²³ Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na žádného z tìch, kdož jsou moudrého srdce.

38

¹ Tedy odpovìdìl Hospodin Jobovi z vichru, a øekl: ² Kdož jest to, jenž zatemòuje radu øeèmi neumilými? ³ Pøepaš nyní jako muž bedra svá, a naè se tebe tázati budu, oznam mi. ⁴ Kdes byl, když jsem zakládal zemì? Povìz, jestliže máš rozum. ⁵ Kdo rozmìøil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni? ⁶ Na èem podstavkové její upevnìni jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen její, ⁷ Když prozpìvovaly spolu hvìzdy jitøní, a plésali všickni synové Boží? ⁸ Aneb kdo zavøel jako dveømi moøe, když vyšlo z života, a zjevilo se? ⁹ Když jsem mu položil oblak za odìv, a mrákotu

místo plének jeho, ¹⁰ Když jsem jemu uložil úsudek svůj, pøistaviv závory a dvěøe, ¹¹ I øekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím, skládati budeš dutí vlnobití svého. ¹² Zdaž jsi kdy za dnù svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záøi jitøní místo její, ¹³ Aby uchvacovala kraje zemì, a bezbožní aby z ní vymítáni byli? ¹⁴ Tak aby promìnu pøijímala jako vosk peèetní, oni pak aby nedlouho stáli jako roucho, ¹⁵ A aby bezbožným zbraòováno bylo svìtla jejich, a rámì vyvýšené zlámáno bylo? ¹⁶ Pøišel-lis až k hlubinám moøským? A u vnìtønosti propasti chodil-lis? ¹⁷ Jsou-li tobì zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti vidil-lis? ¹⁸ Shlédl-lis širokosti zemì? Oznam, jestliže ji znáš všecku. ¹⁹ Která jest cesta k obydlí svìtla, a které místo temností, ²⁰ Že bys je pojal v meze jeho, ponìvadž bys srozumíval stezkám domu jeho? ²¹ Vidil-lis tehdaž, že jsi mìl se naroditi, a poèet dnù tvých jak veliký býti má? ²² Pøišel-lis až ku pokladùm snihu? A poklady krupobití vidil-lis, ²³ Kteréž chovám k èasu ssoužení, ke dni bitvy a boje? ²⁴ Kterými se cestami rozdìluje svìtlo, kteréž rozhání východní vítr po zemì? ²⁵ Kdo rozdìlil povodní tok, a cestu blýskání hromovému, ²⁶ Tak aby pršel deš' i na tu zemì, kdež není lidí, na pouš', kdež není èlovìka, ²⁷ Aby zapájel místa planá a pustá, a k zrùstu pøivodil trávu mladistvou? ²⁸ Má-liž deš' otce? A kdo plodí krùpìje rosy? ²⁹ Z èího života vychází mráz? A jíní nebeské kdo plodí? ³⁰ Až i vody jako v kámen se promìòují, a svrchek propasti zamrzá. ³¹ Zdali zavázati mùžeš rozkoše Kuøátek, aneb stahování Orionovo rozvázati? ³² Mùžeš-li vyvoditi hvìzdy polední v èas jistý, aneb Arktura s syny jeho povedeš-li? ³³ Znáš-li øád nebes? Mùžeš-li spravovati panování jejich na zemì? ³⁴ Mùžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod pøikryla tebe? ³⁵ Ty-liž vypustiš blýskání, aby vycházela? Zdaliž øeknou tobì: Aj teì jsme? ³⁶ Kdo složil u vnìtønostech lidských moudrost? Aneb kdo dal rozumu stìžitelnost? ³⁷ Kdo vypravovati bude o nebesích moudøe? A láhvice nebeské kdo nastrojuje, ³⁸ Aby svlažená zemì zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadì držely? ³⁹ Honíš-liž ty lvu loupež? A hltavost lvíeat naplòuješ-liž, ⁴⁰ Když se stulují v peleších svých, ustavièní z skryší èihajíce? ⁴¹ Kdo pøipravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

39

¹ Víš-li, kterého èasu rodí kamsíkové, a laò ku porodu pracující spatòil-lis? ² Máš-li v poètu mìsíce, kteréž vyplòují? Znáš-li, pravím, èas porodu jejich? ³ Jak se kladou, plod svůj utiskají, a s bolestí ho pozbývají? ⁴ Jak se zmocòují mladí jejich, i odchovávají picí polní, a vycházejíce, nenavracují se k nim? ⁵ Kdo propustil zviø, aby byla svobodná? A øemení divokého osla kdo rozvázal? ⁶ Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo pøíbytku jeho zemì slatinnou. ⁷ Posmívá se hluku mìstskému, a na køikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá. ⁸ To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá. ⁹ Svolí-liž jednorožec, aby tobì sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval? ¹⁰ Pøipøáhneš-liž provazem jednorožce k orání? Bude-liž vláèeti brázdy za tebou? ¹¹ Zdaž se na něj ubezpeíš, proto že jest veliká síla jeho, a poruíš jemu svou práci? ¹² Zdaž se jemu dovìøíš, že svezí semeno tvé, a na humno tvé shromáždí? ¹³ Ty-lis dal pávùm køídlo pikné, aneb péro èápu neb pstrosu? ¹⁴ A že opouští na zemì vejce svá, àekoli je v prachu osedí, ¹⁵ Nic nemysle, že by je noha potlaèiti, aneb zviø polní pošlapati mohla? ¹⁶ Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich nemìl; jako by neužiteèná byla práce jeho, tak jest bez starosti. ¹⁷ Nebo nedal jemu Bùh moudrosti, aniž mu udìlil rozumnosti. ¹⁸ Èasem svým zhùru se vznášeje, posmívá se koni i jezdcì jeho. ¹⁹ Zdaž ty dáti mùžeš koni sílu? Ty-li ozdobiš šjí jého øehtáním? ²⁰ Zdali jej zastrašíš jako kobytku? Anobrž frkání chòípí

jeho strašlivé jest. ²¹ Kopá důl, a pléše v síle své, vycházejí vstoupit i zbroji. ²² Smíje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před ostrostí meče, ²³ Ať i toul na něm chůstí, a blyští se důevce a kopí. ²⁴ S hmotem a s hněvem kopá zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby. ²⁵ Anobř k zvuku trouby ohece, a daleka cítí boj, hluk knížat a prokřikování. ²⁶ Zdali podle rozumu tvého létá jestěáb, roztahuje křídla svá na poledne? ²⁷ Zdali k rozkazu tvému zhůru se vznášej orlice, a vysoko se hnízdí? ²⁸ Na skále přebývá, přebývá na špičaté skále jako na hradě, ²⁹ Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka oěima svýma spatřuje. ³⁰ Ano i mladí její stěbí krev, a kde tla mrtvá, tu i ona jest. ³¹ A tak odpovídá Hospodin Jobovi, řekl: ³² Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce vinit Boha, nech¹ odpoví na to. ³³ Tehdy odpovídal Job Hospodinu a řekl: ³⁴ Aj, chaterný¹ jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa svá. ³⁵ Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více pōidávati.

40

¹ Ještě odpovídá Hospodin z vichru Jobovi, i řekl: ² Pěpaš nyní jako muž bedra svá, a naě se tebe tázati budu, oznam mi. ³ Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil? ⁴ Ěli máš rámí jako Bůh silný, a hlasem jako on hōímáš? ⁵ Ozdobiž se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu a okrasu oblec se. ⁶ Rozprostři prchlivost hněvu svého, a pohleď na všelikého pyšného, a sniž ho. ⁷ Pohleď, pravím, na všelikého pyšného, a seňi jej, anobř seti bezbožné na místě jejich. ⁸ Skrej je v prachu spolu, tvá jejich zavij v skrytí. ⁹ A tak i já budu ti oslavovati, že ti zachovává pravice tvá. ¹⁰ Aj, hle slon, jež jsem jako i tebe učinil, trávu jí jako vůl. ¹¹ Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v pupku bōicha jeho. ¹² Jak chce, ohání ocasem svým, ačkoli jest jako cedr; žily lůna jeho jako ratolesti jsou spletené. ¹³ Kosti jeho jako trouby mědíné, hnátové jeho jako sochor železný. ¹⁴ On¹ jest přední z účinků Boha silného, učinitel jeho sám na něj doložiti může me svůj. ¹⁵ Hory zajisté pōinášejí mu pastvu, a všecka zvíř polní hrá tam. ¹⁶ V stínu léhá, v soukromí mezi tětím a bahnem. ¹⁷ Dříví stín dávající stínem svým jej pōikrývá, a vrbí potoení obkličuje jej. ¹⁸ Aj, zadržuje ōeku tak, že nemůže pōpíchat; tuší sobi, že požoe Jordán v ústa svá. ¹⁹ Zdaž kdo před oěima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chōipi jeho? ²⁰ Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem pohōíženým až k jazyku jeho? ²¹ Zdali dáš kroužek na chōipi jeho, aneb hákem probodneš ěelist jeho? ²² Zdaž se obrátí k tobě s prosbami, aneb mluvití bude tobě lahodně? ²³ Uěiní-liž smlouvu s tebou? Pōijmeš-liž jej za služebníka vñného? ²⁴ Zdaž budeš s ním hráti jako s ptáčkem, aneb pōivážeš jej dítětem svým? ²⁵ Pōistrojí-liž sobi hody z niho spoleñici, a rozdílí-liž jej mezi kupce? ²⁶ Zdaž naplníš háky kůži jeho, a vidlicemi rybáorskými hlavu jeho? ²⁷ Vztáhni jen na něj ruku svou, a neuěiníš zmínky o boji. ²⁸ Aj, nadíje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatření jeho ělovík nebývá poražen?

41

¹ Není žádného tak smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se pōede mnou? ² Kdo mne ěím pōedšel, abych se jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest. ³ Nebudu mlēeti o údech jeho, a o síle výborného sformování jeho. ⁴ Kdo odkryl svrček odívu jeho? S dvojitými udidly svými kdo k němu pōistoupi? ⁵ Vrata úst jeho kdo otevře? Okolo zubů jeho jest hrůza. ⁶ Šupiny jeho pevné jako štítové sevžené velmi tuze. ⁷ Jedna druhé tak blízko jest, že ani vítr nevchází mezi ni. ⁸ Jedna druhé se pōidrží, a nedílí se. ⁹ Od kýchání jeho zažžehá se světlo, a oěi jeho jsou jako záoe svítání. ¹⁰ Z úst jeho jako pochodně vycházejí, a jiskry ohnivé vyskakují. ¹¹ Z chōipí

jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce. ¹² Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází. ¹³ V šíji jeho pøebývá síla, a pøed ním utíká žalost. ¹⁴ Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v ním, aniž se rozdrobuje. ¹⁵ Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek zpodního žernovu. ¹⁶ Vyskýtání jeho bojí se nejsilnější, až se strachem i vyèiš'ují. ¹⁷ Meè stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíř. ¹⁸ Pokládá železo za plevy, ocel za døevo shnilé. ¹⁹ Nezahání ho støela, v stéblo obrací se jemu kamení prakové. ²⁰ Za stéblo poèítá støelbu, a posmívá se šermování kopím. ²¹ Pod ním ostré støepiny, stele sobì na vícì špièaté jako na blátì. ²² Pùsobí, aby vøelo v hlubinì jako v kotle, a kormoutilo se moøe jako v moždíři. ²³ Za sebou patrnou èiní stezku, až sezdá, že propast má šediny. ²⁴ Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak uèinin byl bez strachu. ²⁵ Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.

42

¹ Tedy odpovídá Job Hospodinu, øekl: ² Vím, že všechno mùžeš, a že nemůže pøekaženo býti tvému myšlení. ³ Kdo jest to ten, ptáš se, ješto zatemòuje radu Boží tak hloupì? Protož pøiznávám se, že jsem tomu nerozumìl. Divnější¹ jsou ty vícì nad mou stížitelnost, aniž¹ jich mohu poznati. ⁴ Vyslychejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi. ⁵ Toliko¹ jsem slýchal o tobì, nyní pak i oko mé tì vidí. ⁶ Proèež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele. ⁷ Stalo se pak, když odmluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že øekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpálil se hnìv můj proti tobì, a proti dvìma pøátelùm tvým, proto že jste nemluvili o mnì toho, což pravého jest, tak jako služebník můj Job. ⁸ Protož nyní vezmìte sobì sedm volkù, a sedm skopcù, a jdìte k služebníkù mému Jobovi, abyste dali obitovati obìt za sebe, a služebník můj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistì oblìèej jeho pøijmu, abych neuèinil s vámi podlé bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mnì, tak jako služebník můj Job. ⁹ A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, uèinili, jakž jim byl pøikázal Hospodin, a pøijal Hospodin oblìèej Jobùv. ¹⁰ Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za pøátely své, tak že což mìl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobnì. ¹¹ A sšedše se k nìmu všickni pøíbuzní, a všechny pøíbuzné jeho, a všickni známí jeho prvnější, jedli s ním chléb v domì jeho, a lítost majíce nad ním, potìšovali ho nade vším tím zlým, kteréž byl uvedl Hospodin na něj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušnici zlatou jednu. ¹² A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v poèátku jeho. Nebo mìl ètrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudù, a tisíc spøežení volù, a tisíc oslic. ¹³ Mìl také sedm synù a tøi dcery, ¹⁴ Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a jméno tøetí Kerenhappuch. ¹⁵ Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve všì té krajinì; kterýmž dal otec jejich dìdictví mezi bratøími jejich. ¹⁶ Byl pak živ Job potom sto a ètyøidceti let, a vidìl syny své, a syny synù svých, až do ètvrtého pokolení. ¹⁷ I umøel Job, stár jsa a pln dnù.

Žalmy

1

¹ Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radì bezbožných, a na cestì høíšníků nestojí, a na stolici posmívàèu nesedá. ² Ale v zákonì Hospodinovi jest líbost jeho, a v zákonì jeho pøemýšlí dnem i nocí. ³ Nebo bude jako strom štípený pøi tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává èasem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli èiniti bude, š'astnì mu se povede. ⁴ Ne tak¹ budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr. ⁵ A protož neostojí bezbožní na soudu, ani høíšníci v shromáždìní spravedlivých. ⁶ Nebo¹ zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných zahyne.

2

¹ Proè se bouøí národové, a lidé daremné vìci pøemyšlují? ² Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho, ³ Øíkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich. ⁴ Ale ten, jenž pøebývá v nebesích, smìje se, Pán posmívá se jim. ⁵ Tehdáž mluvíti bude k nim v hnìvì svém, a v prchlivosti své pøedisí je, øka: ⁶ Já¹ jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou. ⁷ Vypravovati budu úsudek. Hospodin øekl ke mnì: Syn mùj ty jsi, já dnes zplodil jsem ti. ⁸ Požádej mne, a dám¹ národy, didictví tvé, a konèiny zemì, vladaøství tvé. ⁹ Roztluèeš je prutem železným, a jako nádobu hrnèíøskou roztøíš je. ¹⁰ A protož, králové, nyní srozumìjte, vyuèujte se, soudcové zemští. ¹¹ Služte Hospodinu v báznì, a veselte se s tøesením. ¹² Líbejte syna, aby se nerozhníval, a zhynuli byste na cestì, jakž by se jen málo zapálil hnìv jeho. Blahoslavení jsou všickni, kteøíž doufají v niho.

3

¹ Žalm Davidùv, když utíkal pøed Absolonem synem svým. ² Hospodine, jak¹ jsou mnozí nepøátelé moji! Mnozí povstávají proti mnì. ³ Mnozí mluví o duši mé: Nemá¹ tento žádnè pomoci v Bohu. ⁴ Ale ty, Hospodine, jsi štítem vùkol mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé. ⁵ Hlasem svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svatè své. Sélah. ⁶ Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne zdržoval Hospodin. ⁷ Nebudu¹ se báti mnoha tisícù lidí, kteøíž se vùkol kladou proti mnì. ⁸ Povstaniž, Hospodine, zachovej mne, Bože mùj, kterýž jsi zbil všech nepøátel mých líce, a zuby bezbožníků zvyrážel. ⁹ Tvé¹, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. Sélah.

4

¹ Pøednímu zpìváku na neginot, žalm Davidùv. ² Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti prostranství zpùsobil, smiluj se nade mnou, a vyslyš modlitbu mou. ³ Synové lidští, dokudž sláva má v potupì bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete? Sélah. ⁴ Vizte, že¹ jest oddìlil Hospodin sobì milého. Vyslyší¹ mne Hospodin, když k nìmu volati budu. ⁵ Uleknìtež se a nehøešte, pøemyšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a umlknìte. Sélah. ⁶ Obìtujte obìti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina. ⁷ Mnozí øíkají: Ó bychom vidìti mohli dobré vìci. Hospodine, pozdvihni nad námi jasného oblíèeje svého, ⁸ I zpùsobíš radost v srdci mém vìtší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se obrodí. ⁹ Já¹ u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám zpùsobíš mi bydlení bezpeènè.

5

¹ Pøednímu zpíváku na nechilot, žalm Davidův. ² Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpiní mému. ³ Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím. ⁴ Hospodine, v jitě vyslyšíš hlas můj, v jitě pøedložím tobě žádost, a šetøiti budu. ⁵ Nebo ty, ó Bože silný, neoblubuješ bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechtník. ⁶ Neostojí blázniví pøed oèima tvýma, v nenávisti máš všechny èinitele nepravosti. ⁷ Zatratíš mluvící lež. Èlovìka ukrutného a lstivého v ohavnosti má Hospodin. ⁸ Já pak ve množství milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klanìti se budu k svatému chrámu tvému v bázi tvé. ⁹ Hospodine, proveď mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne støehou; spravuj pøede mnou cestu svou. ¹⁰ Nebo¹ není v ústech jejich žádné upøímnosti, vnitønosti jejich plné nešlechtnosti, hrob otevøený hrdlo jejich, jazykem svým lahodnì mluví. ¹¹ Zkaz je, ó Bože, necha¹ padnou od rad svých; pro množství nešlechtností jejich rozptyl je, ponìvadž odporní jsou tobě. ¹² A a¹ se všickni v ti doufající radují, na výky a¹ plésají, když je zastíratí budeš; a¹ se v tobě veselí, kteøížkoli milují jméno tvé. ¹³ Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému, a jako štítem pøívìtivostí svou vůkol zastøeš jej.

6

¹ Pøednímu kantoru na neginot, k nízkému zpìvu, žalm Davidův. ² Hospodine, netresci mne v hnìvì svém, ani v prchlivosti své kárej mne. ³ Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo¹ jsem zemdlený; uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnuly kosti mé. ⁴ Ano i duše má pøedišena jest náramnì, ty pak, Hospodine, až dokavad? ⁵ Navrať se, Hospodine, a vytrhni duši mou; spomoz mi pro milosrdenství své. ⁶ Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobì kdo ti bude oslavovati? ⁷ Ustávám v úpiní svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami svými postel svou smáèím. ⁸ Šškvrkla se zámutekem tváø má, sstarala se pøèinou všech nepøátel mých. ⁹ Odstuptež ode mne všickni èinitelé nepravosti; nebo¹ jest vyslyšel Hospodin hlas pláèe mého. ¹⁰ Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou pøíjal. ¹¹ Nechaž¹ se zastydí a pøedíši zøejmì všickni nepøátelé moji, nechaž¹ jsou zpìt obráceni a rychle zahanbeni.

7

¹ Osvidèení nevinny Davidovy, o èemž zpíval Hospodinu z pøíèiny slov Chusi syna Jeminova. ² Hospodine Bože můj, v tobě¹ doufám, vysvoboď mne ode všech protivníkù mých, a vytrhni mne, ³ Aby neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by nebyl, kdo by vysvobodil. ⁴ Hospodine Bože můj, uèinil-li jsem to, jest-li nepravost pøi mnì, ⁵ Èinil-li jsem zle tomu, kdož se ke mnì pokojnì choval, (nýbrž spomáhal jsem protivícímu se mi bez pøíèiny), ⁶ Necha¹ stihá nepøítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život můj, a slávu mou v prach uvede. Sélah. ⁷ Povstaò, Hospodine, v hnìvì svém, vyvyš se proti vzteklostem mých nepøátel, a proci¹ ke mnì, nebo jsi soud naòídl. ⁸ I shrne se k tobě shromáždìní lidí; pro ni tedy u výsost navra¹ se zase. ⁹ Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podle spravedlnosti mé, a podle nevinnosti mé, kteráž pøi mnì jest. ¹⁰ Ó by již k skonèení pøišla nešlechtnost bezbožných, spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a ledví, Bože spravedlivý. ¹¹ Bùh jest štít můj, kterýž spaseny èiní upøímé srdcem. ¹² Bùh jest soudce spravedlivý, Bùh silný hnívá se na bezbožného každý den. ¹³ Neobrátí-li se, naostøí¹ meè svůj; luèíšti své natáhl, a namìøil je. ¹⁴ Pøipravil sobě i zbroj smrtelnou, støely své proti škùdcím pøistrojil. ¹⁵ Aj, rodí nepravost; nebo poèav tížkou bolest, urodí lež. ¹⁶ Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu, kterýž

pøistrojil. ¹⁷ Obrátí¹ se usilování jeho na hlavu jeho, a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí. ¹⁸ Slaviti budu Hospodina podle spravedlnosti jeho, a žalmy zpívati jménu Hospodina nejvyššího.

8

¹ Pøednímu zpíváku na gittejský nástroj, žalm Davidův. ² Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vší zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa. ³ Z úst nemluvoátek a tich, jenž prsí požívají, mocně dokazuješ síly z pøíèiny svých nepøátel, abys pøítrž uèinil protivníkovi a vymstívajícímu se. ⁴ Když spatøuji nebesa tvá, dílo prstù tvých, mìsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, øíkám: ⁵ Co jest èlovìk, že jsi naò pamìtliv, a syn èlovìka, že jej navštívuješ? ⁶ Nebo uèinil jsi ho málo menšího andilù, slávou a ctí korunoval jsi jej. ⁷ Pánem jsi ho uèinil nad dílem rukou svých, všechno jsi podložil pod nohy jeho: ⁸ Ovce i voly všechny, také i zvíø polní, ⁹ Ptactvo nebeské, i ryby moøské, a cožkoli chodí stezkami moøskými. ¹⁰ Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vší zemi!

9

¹ Pøednímu zpíváku na al mutlabben, žalm Davidův. ² Oslavovati ti budu, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všechny divné skutky tvé. ³ Radovati a veseliti se budu v tobì, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó Nejvyšší, ⁴ Proto že nepøátelé moji jsou nazpìt obráceni, že klesli, a zahynuli od tváøi tvé. ⁵ Nebo jsi vyvedl soud můj a pøi mou, posadils se na stolièi soudce spravedlivý. ⁶ Ohromil jsi národy, ztratil bezbožníka, jméno jejich vyhladil jsi na vìné vìky. ⁷ Ó nepøíteli, již-li jsou dokonány zhouby tvé na vìky? Již-li jsi místa podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi. ⁸ Ale Hospodin na vìky kraluje, pøipravil k soudu trùn svůj. ⁹ On¹ soudí sám okršlek v spravedlnosti, a výpovìd èiní národùm v pravosti. ¹⁰ Hospodin zajisté jest útoèištì chudého, útoèištì v èas ssoužení. ¹¹ I budou v tebe doufati, kteøíž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících ti, Hospodine. ¹² Žalmy zpívejte Hospodinu, pøebývajícímu na Sionu, zvìstujte mezi národy skutky jeho. ¹³ Nebo on vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na kòik utištìných. ¹⁴ Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz ssoužení mé od tich, kteøíž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti, ¹⁵ Abych vypravoval všechny chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém. ¹⁶ Pohøížení¹ jsou národové v jámì, kterouž udílali; v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich. ¹⁷ Pøišel¹ jest v známost Hospodin, pomstu uèiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník. Higgaion Sélah. ¹⁸ Obráceni buíte bezbožníci do pekla, všickni národové, kteøíž se zapomínají nad Bohem. ¹⁹ Nebo¹ nebude dán chudý u vìné zapomenutí; oèekávání ssoužených nezahyne¹ na vìky. ²⁰ Povstaniž, Hospodine, a¹ se nesilì èlovìk; národové buíte souzeni pøed tebou. ²¹ Pus¹ na nì strach, ó Hospodine, a¹ tomu porozumí národové, že smrtelní jsou. Sélah.

10

¹ Proè, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v èas ssoužení? ² Z pychu bezbožník protivenství èiní chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí. ³ Nebo¹ se honosí bezbožník v líbostech života svého, a lakomý sobì pochlebuje, a Hospodina popouzí. ⁴ Bezbožník pro pýchu, kterouž na sobì prokazuje, nedbá na nic; všechna myšlení jeho jsou, že není Boha. ⁵ Dobøe mu se daøí na cestách jeho všelikého èasu, soudové tvoji vzdáleni jsou od niho, i na všechny nepøátely své fouká, ⁶ Øíkaje v srdci svém: Nepohnu¹ se od národu až do pronárodu, nebo nebojím se zlého. ⁷ Ústa

jeho plná jsou zločinností, i chytrosti a lsti; pod jazykem jeho trápení a starost.
⁸ Sedí v zálohách ve všech a v skrýších, aby zamordoval nevinného; oěima svýma po chudém špehuje. ⁹ ěíhá v skryti jako lev v jeskyni své, ěíhá, aby pochytil chudého, uchvacuje¹ jej, a táhne pod sítku svou. ¹⁰ Pøipadá a stuluje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury jeho shromáždění chudých. ¹¹ Őíká v srdci svém: Zapomenul¹ jest Bùh silný, skryl tváø svou, nepohledí¹ na vïky. ¹² Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku svou, nezapomínejž se nad chudými. ¹³ Proè má bezbožník Boha popouzeti, Őíkaje v srdci svém, že toho vyhledávati nebudeš? ¹⁴ Díváš se do èasu, nebo ty nátisk a bolest spatøuješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebe¹ se spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník. ¹⁵ Potøi rámi bezbožného, a vyhledej nepravosti zlostného, tak aby neostál. ¹⁶ Hospodin jest králem viěných vïkù, národové z zemì své hynou. ¹⁷ Žádost ponížených vyslycháš, Hospodine, utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloøuješ, ¹⁸ Abys soud èinil sirotku a ssouženému, tak aby jich nesusužoval více èlovìk bídny a zemský.

11

¹ Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv. Hospodina doufám, kterakž tedy Őíkáte duši mé: Ule¹ s hory své jako ptáèe? ² Nebo aj, bezbožníci napínají luèišti, pøikládají šípy své na titivo, aby støíleli skryti na upøímé srdcem. ³ Ale timi usilováními zkažení budou; nebo spravedlivý co uèinil? ⁴ Hospodin jest v chrámi svatém svém, trùn Hospodinùv v nebi jest; oèi jeho hledí, viěka jeho zkušují synù lidských. ⁵ Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost nenávidí duše jeho. ⁶ Dštíti bude na bezbožníky uhlím øeøavým, ohnìm a sirou, a duch vichøice bude èástka kalicha jejich. ⁷ Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upøímého oèi jeho patøí.

12

¹ Pøednímu kantoru k nízkému zpìvu, žalm Davidùv. ² Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá milosrdného, a vyhynuli vìrní z synù lidských. ³ Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého øeèi vynášejí. ⁴ Ó by vyplénil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný, ⁵ Kteøíž Őíkají: Jazykem svým pøemůžeme, máme¹ ústa svá s sebou, kdo jest pánem naším? ⁶ Pro zhoubu chudých, pro úpiní nuzných již¹ povstanu, praví Hospodin, v bezpečnosti postavím toho, na nějž poleèeno bylo. ⁷ Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti èisté, jako støíbro v hlinině peci pøehnané a sedmkrát zprubované. ⁸ Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostøíhati každého od národu tohoto až na vïky. ⁹ Vùkol a vùkol bezbožní se protulují, když takoví nièemní vyvýšení bývají mezi syny lidskými.

13

¹ Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv. ² Až dokud, Hospodine? Což se na vïky zapomeneš na mne? Dokudž tváø svou skrývati budeš pøede mnou? ³ Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svíratí se v srdci svém? Až dokud se zpínati bude nepøítel můj nade mnou? ⁴ Vzhledni, vyslyš mne, Hospodine Bože můj, osví¹ oèi mé, abych neusnul snem smrti, ⁵ A aby neøekl nepøítel můj: Svítìzil jsem nad ním, a nepøátelé moji aby neplésali, jestliže bych se poklesl. ⁶ Já¹ zajisté v milosrdenství tvém doufám, plésati bude srdce mé v spasení tvém; zpívati budu Hospodinu, že jest mi tak dobøe uèinil.

14

¹ Přednímu zpíváku, píseň Davidova. Ňká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by ěnil dobré. ² Hospodin s nebe popatěl na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. ³ Všickni se odvrátili, napořád neužiteční uěiníni jsou; není, kdo by ěnil dobré, není ani jednoho. ⁴ Zdaliž nevidí všickni ěinitelé nepravosti, že zžírají lid můj, jako by chléb jedli? Hospodina pak nevzývají. ⁵ Tehdáž se náramně strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině spravedlivého. ⁶ Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest naděje jeho. ⁷ Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Hospodin zase pěvede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

15

¹ Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude pěbývati v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé? ² Ten, kdož chodí v upřímnosti, a ění spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého. ³ Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému neění zlého, a potupy neuvodí na bližního svého. ⁴ Ten, pěd jehož oěima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a pěsáhl-li by i se škodou, však toho nemíní. ⁵ Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběe. Kdož tyto věci ění, nepohne¹ se na věky.

16

¹ Zlatý zpív Davidův. Ostěíhej mne, Bože silný, nebo¹ v tebe doufám. ² Rciž, duše má, Hospodinu: Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje. ³ Ale svatým, kteříž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má. ⁴ Rozmnožují bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají; neokusím obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty své. ⁵ Hospodin jest ěástka dílu mého a kalicha mého; ty zdržuješ los můj. ⁶ Provazcové padli mi na místech veselých, a didictví rozkošné dostalo se mi. ⁷ Dobroěěiti budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyuěují mne ledví má. ⁸ Představuji Hospodina pěd oblěej svůj vždycky, a když¹ jest mi po pravici, nikoli se nepohnu. ⁹ Z té pěěiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti pěbývati bude. ¹⁰ Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení. ¹¹ Známou uěiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest pěd oblěejem tvým, a dokonalé utišení po pravici tvé až na věky.

17

¹ Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloò uší k modlitbě mé, kteráž jest beze vší rtů ošemetnosti. ² Od tváři tvé vyjdiž soud můj, oěi tvé necha¹ patŃ na upřímnost. ³ Zkusils srdce mého, navštívils je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepědstihá úst mých. ⁴ Z strany pak skutků lidských, já podlé slova rtů tvých vystŃhal jsem se stezky zhoubce. ⁵ Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé. ⁶ Já volám k tobě, nebo vyslycháš mne, ó Bože silný; nakloò ke mně ucha svého, a slyš ōěě mou. ⁷ Prokaž milosrdenství svá, naději majících ochránce pěd těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé. ⁸ Ostěíhej mne jako zŃitelnice oka, v stínu kŃidel svých skrej mne, ⁹ Od tváři bezbožných těch, kteříž mne hubí, od nepŃatel mých úhlavních obklěujících mne, ¹⁰ Kteříž tukem svým zarostli, mluví pyšně ústy svými. ¹¹ Již¹ i kroky naše pědstihají, oěi své obrácené mají, aby nás porazili na zem. ¹² Každý z nich podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvěeti sedícímu v skrýši. ¹³ Povstaniž, Hospodine, pědejdi tváři jeho, sehní jej, a vytrhni duši mou od bezbožníka meěem svým, ¹⁴ Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských, jichžto oddíl jest v tomto

životì, a jejichž bøicho ty z špižírny své naplòuješ. Èímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatkù zanechávají malièkým svým. ¹⁵ Já pak v spravedlnosti spatøovati budu tváo tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

18

¹ Pøednímu zpíváku, služebníka Hospodinova Davida, kterýž mluvil Hospodinu slova písnì této v ten den, v němž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepøátel jeho i z ruky Saulovy, a øekl: ² Z vnitønosti srdce miluji ti, Hospodine, sílo má. ³ Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj, Bùh silný můj, skála má, v němž nadìji skládám, štít můj a roh spasení mého, mé útoèištì. ⁴ Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepøátel svých byl jsem vyproštìn. ⁵ Obklíèily¹ mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechetných pøedisili mne. ⁶ Byly¹ jsou mne obklíèily bolesti hrobu, osídla smrti zachvátila mne. ⁷ V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a volání mé pøed oblíèejem jeho pøišlo v uši jeho. ⁸ Tehdy pohnula se a zatøásla zemì, základové hor pohnuli se, a tøásli se pro rozhnívání jeho. ⁹ Dým vystupoval z chòipí jeho, a oheò zžírající z úst jeho, od nihož se uhlí rozpálilo. ¹⁰ Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohami jeho. ¹¹ A sedì na cherubínu, letìl, letìl na peøí vètrovém. ¹² Udìlal sobì z temností skryší, vùkol sebe stánek svůj z temných vod a hustých oblakù. ¹³ Od blesku pøed ním oblakové jeho rozehnáni jsou, krupobití i uhlí øeøavé. ¹⁴ I hòímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí øeøavé. ¹⁵ Vystøelil i støely své, a rozptýlil je, a blýskáním èastým porazil je. ¹⁶ I ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okršlku pro žehrání tvé, Hospodine, pro dchnutí vèttru chòipí tvých. ¹⁷ Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod. ¹⁸ Vytrhl mne od nepøítele mého silného, a od tìch, kteøíž mne nenávidìli, aèkoli silnìjší mne byli. ¹⁹ Pøedstihli¹ jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora. ²⁰ Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobì oblíbil. ²¹ Odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé èistoty rukou mých nahradil mi. ²² Nebo jsem ostøíhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožnì strhl Boha svého. ²³ Všickni zajisté soudové jeho jsou pøede mnou, a ustanovení jeho neodložil jsem od sebe. ²⁴ Nýbrž upøímì choval jsem se k nìmu, a vystøíhal jsem se nepravosti své. ²⁵ Protož odplatil mi Hospodin podlé spravedlnosti mé, podlé èistoty rukou mých, kteráž jest pøed oèima jeho. ²⁶ Ty, Pane, s milosrdným milosrdnì nakládáš, a k èlovìku upøímému upøímì se máš. ²⁷ K sprostnému sprostnì se ukazuješ, a s pøevráceným pøevrácenì zacházíš. ²⁸ Lid pak ssoužený vysvobozuješ, a oèi vysoké snižuješ. ²⁹ Ty zajisté rozsvìcuješ svíci mou; Hospodin Bùh můj osvìcuje temnosti mé. ³⁰ Nebo v tobì probìhl jsem vojsko, a v Bohu mém pøeskoèil jsem i zed. ³¹ Boha tohoto silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy jsou pøeèištìnì, on¹ jest štít všech, kteøíž v niho doufají. ³² Nebo kdo jest Bohem kromì Hospodina, a kdo skalou kromì Boha našeho? ³³ Ten Bùh silný pøepasuje mne udatností, a èiní dokonalou cestu mou. ³⁴ Èiní nohy mé jako laní, a na vysokostech mých postavuje mne. ³⁵ Uèi ruce mé boji, tak že lámi i luèištì ocelivé rukama svýma. ³⁶ Tys mi také dodal štítu spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost tvá mne zvelebila. ³⁷ Rozšíøil jsi krokùm mým místo pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé. ³⁸ Honil jsem nepøátely své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až jsem je vyhubil. ³⁹ Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše pod nohy mé. ⁴⁰ Ty jsi zajisté mne pøepásal udatností k boji, povstávající proti mnì sehnul jsi pode mne. ⁴¹ Nýbrž dals mi šíji nepøátel mých, abych ty, kteøíž mne nenávidìli, vyplénil. ⁴² Volali¹ jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale nevyslyšel jich. ⁴³ I potøel jsem je jako prach

u povìtòí, jako bláto na ulicích rozšlapal jsem je. ⁴⁴ Ty jsi mne vyprostil z rùzníc lidu, a postavils mne v hlavu národùm; lid, kteréhož jsem neznal, sloužil mi. ⁴⁵ Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci lhali mi. ⁴⁶ Cizozemci svadli a tòásli se v ohradách svých. ⁴⁷ Živ¹ jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož buì vyvyšován Bùh spasení mého, ⁴⁸ Bùh silný, kterýž mi pomsty porouèí, a podmaòuje mi lidi. ⁴⁹ Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřátel mých, také i nad povstávající proti mnì vyvýšils mne, a od èlovìka ukrutného vyprostils mne. ⁵⁰ A protož chváliti ti budu mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému žalmy prozpìvovati, ⁵¹ Kterýž tak dùstojnì vysvobozuješ krále svého, a èiníš milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na vìky.

19

¹ Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv. ² Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvisuje. ³ Den po dni vynáší øeè, a noc po noci ukazuje umìní. ⁴ Není¹ øeèi ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich. ⁵ Po vší zemi rozchází se zpráva jejich, a až do konèin okršlku slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich. ⁶ Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou bìžeti máje. ⁷ Od konèin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do konèin jejich, a nièeho není, což by se ukryti mohlo pøed horkostí jeho. ⁸ Zákon Hospodinùv jest dokonalý, oèerstvující duši, Hospodinovo svìdectví pravé, moudrost dávající neumílým. ⁹ Rozkazové Hospodinovi pøímí, obveselující srdce, pøíkázání Hospodinovo èisté, osvìcující oèi. ¹⁰ Bázeò Hospodinova èistá, zùstávající na vìky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. ¹¹ Mnohem žádostivìjší jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástù. ¹² Služebník tvůj zajisté jimi osvìcován bývá, a kdož jich ostøíhá, užitek hojný má. ¹³ Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných oèis¹ mne. ¹⁴ I od zúmýslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdy¹ dokonalý budu, a oèištìný od pøestoupení velikého. ¹⁵ Ó a¹ jsou slova úst mých tobì pøíjemná, i pøemyšlování srdce mého pøed tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.

20

¹ Pøednímu zpìváku, žalm Davidùv. ² Vyslyšíš ti Hospodin v den ssoužení, k zvýšení ti pøiveì jméno Boha Jákobova. ³ Sešliž tobì pomoc z svatynì, a z Siona utvrzuj ti. ⁴ Rozpomeniž se na všechny obìti tvé, a zápaly tvé v popel obra¹. Sélah. ⁵ Dejž tobì vše podlé srdce tvého, a všelikou radu tvou vyplò. ⁶ I budeme prozpìvovati o spasení tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme; naplniž Hospodin všechny prosby tvé. ⁷ Nyní¹ jsme poznali, že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej vyslyšel s nebe svatého svého; nebo v jeho pøesilné pravici jest spasení. ⁸ Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobì pøipomínáme. ⁹ A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile stojíme. ¹⁰ Hospodine, zachovávejž nás, i král a¹ slyší nás, když k nimu volati budeme.

21

¹ Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv. ² Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se pøenáramnì. ³ Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbì rtù jeho neodepøel jsi. Sélah. ⁴ Pøedšel jsi jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho korunu z ryzího zlata. ⁵ Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnù na vìky vìkù. ⁶ Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, dùstojností a krásou pøiodil jsi jej. ⁷ Nebo jsi jej vystavil za pøíklad hojného požehnání až na vìky, rozveselil jsi jej radostí

oblíèeje svého. ⁸ A ponìvadž král doufá v Hospodina, a v milosrdenství Nejvyššího, nepohne¹ se. ⁹ Najde¹ ruka tvá všechny nepøátely své, dosáhne pravice tvá tìch, kteøíž ti nenávidí. ¹⁰ Uvržeš je jako do peci ohnivé v èas rozhnívání svého; Hospodin v prchlivosti své sehlí je, a oheò sžíøe je. ¹¹ Plémì jejich z zemì vyhladíš, a símì jejich z synù lidských, ¹² Nebo jsou proti tobì ukládali zlost, myslili na nešlechetnost, aè ji dovesti nemohli. ¹³ Protož je vystavíš za cíl, na tìtíva svá pøíkládati budeš proti tváøi jejich. ¹⁴ Zjevíš se, ó Hospodine, v síle své, a budeme¹ zpívati a oslavovati udatnost tvou.

22

¹ Pøednímu zpíváku k èasu jitønímu, žalm Davidùv. ² Bože mùj, Bože mùj, proèež jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov naòíkání mého. ³ Bože mùj, pøes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti. ⁴ Ty zajisté jsi svatý, zùstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi. ⁵ V tobì¹ doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovali se. ⁶ K tobì volávali, a spomáhals jim; v tobì doufali, a nebyvali zahanbeni. ⁷ Já pak èerv jsem, a ne èlovík, útržka lidská a povrhel vùbec. ⁸ Všickni, kteøíž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami potáásají, øíkajíce: ⁹ Spustilti se na Hospodina, nech¹ ho vysvobodí; necha¹ jej vytrhne, ponìvadž se mu v nìm zalíbilo. ¹⁰ Ješto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání pøi prsích matky mé. ¹¹ Na tebe¹ jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bùh mùj ty jsi. ¹² Nevzdalujš se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka. ¹³ Obklièují¹ mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne. ¹⁴ Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsápávající a øvoucí. ¹⁵ Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všechny kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostøed vnitøností mých. ¹⁶ Vyprahla jako støepina síla má, a jazyk mùj pøílnul k dásním mým, anobrž v prachu smrti položils mne. ¹⁷ Nebo psi obskoèili mne, rota zlostníkù oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé. ¹⁸ Mohl bych sèísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi. ¹⁹ Dílí mezi sebou roucha má, a o mùj odìv mecí los. ²⁰ Ale ty, Hospodine, nevzdalujš se, síla má, pøispìj k spomožení mému. ²¹ Vychva¹ od meèe duši mou, a z moci psù jedinkou mou. ²² Zachovej mne od úst lva, a od rohù jednorohcových vypros¹ mne. ²³ I budu vypravovati bratøím svým o jménu tvém, u prostøed shromáždìní chváliti ti budu, øka: ²⁴ Kteøíž se bojíte Hospodina, chvalte jej, všechno símì Jákobovo ctíte jej, a boj se ho všechna rodino Izraelova. ²⁵ Nebo nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváøi své od niho, nýbrž když k nìmu volá, vyslýchá jej. ²⁶ O tobì chvála má v shromáždìní velikém, sliby své plniti budu pøed tìmi, kteøíž se bojí tebe. ²⁷ Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti budou Hospodina ti, kteøíž ho hledají, živo bude srdce vaše na víky. ²⁸ Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všechny konèiny zemì, a sklánìti se budou pøed ním všechny èeledi národù. ²⁹ Nebo Hospodinovo jest království, a on¹ panuje nad národy. ³⁰ Jísti budou a sklánìti se pøed ním všickni tuèní zemì, jemu se klanìti budou všickni sstupující do prachu, a kteøíž duše své nemohou pøi životu zachovati. ³¹ Sími jejich sloužití mu bude, a pøièteno bude ku Pánu v každém víku. ³² Pøijdou¹, a lidu, kterýž z nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji skutkem vykonal.

23

¹ Žalm Davidùv. Hospodin jest mùj pastýø, nebudu mítí nedostatku. ² Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne pøivodí. ³ Duši mou oèerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. ⁴ By¹ mi se dostalo jíti pøes údolí stínu smrti, nebudu¹ se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvùj a hùl tvá, to¹ mne potíšuje.

⁵ Strojíš stůl pøed oblíèejem mým naproti mým nepøátelùm, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich mùj naléváš, až oplývá. ⁶ Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a pøebývati budu v domì Hospodinovi za dlouhé èasy.

24

¹ Žalm Davidùv. Hospodinova jest zemì, a plnost její, okršlek zemì, i ti, kteøíž obývají na nìm. ² Nebo on ji na moøi založil, a na øekách upevnil ji. ³ Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místì svatém jeho? ⁴ Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce èistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepøisahá lstivì. ⁵ Ten pøijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého. ⁶ To¹ jest národ hledajících jeho, hledajících tváøi tvé, ó Bože Jákobùv. Sélah. ⁷ Pozdvihnìtež, ó brány, svrchkù svých, pozdvihnìtež se vrata vìená, aby vjíti mohl král slávy. ⁸ Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný váleèník. ⁹ Pozdvihnìtež, ó brány, svrchkù svých, pozdvihnìte se vrata vìená, aby vjíti mohl král slávy. ¹⁰ Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupù, on¹ jest král slávy. Sélah.

25

¹ Žalm Davidùv. K tobì¹, Hospodine, duše své pozdvihuji. ² Bože mùj, v tobì¹ nadìji skládám, nech¹ nejsem zahanben, aby se neradovali nepøátelé moji nade mnou. ³ A tak¹ i všickni, kteøíž na ti oèekávají, zahanbeni nebudou; zahanbeni budou, kteøíž se pøevrácení mají bez pøìèiny. ⁴ Cesty své, Hospodine, uveì mi v známost, a stezkám svým vyuè mne. ⁵ Dejž, a¹ chodím v pravdì tvé, a pouèuj mne; nebo ty jsi Bùh spasitel mùj, na tebe¹ oèekávám dne každého. ⁶ Rozpomeò se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od vikù. ⁷ Høíchù mladosti mé a pøestoupení mých nezpomínej, ale podle milosrdenství svého pamìtliv buì na mne pro dobrotu svou, Hospodine. ⁸ Dobrý a pøímý jest Hospodin, a protož vyuèuje høíšníky cestì své. ⁹ Pùsobí to, aby tiší chodili v soudu, a vyuèuje tiché cestì své. ¹⁰ Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda tím, kteøíž ostøíhají smlouvy jeho a svìdectví jeho. ¹¹ Pro jméno své, Hospodine, odpus¹ nepravost mou, nebo¹ jest veliká. ¹² Který jest èlovìk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyuèuje, kterou by cestu vyvoliti mìl? ¹³ Duše jeho v dobrém pøebývati bude, a símì jeho dìdièní obdrží zemi. ¹⁴ Tajemství Hospodinovo zjevné jest tím, kteøíž se jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou. ¹⁵ Oèi mé vždycky patøí k Hospodinu, on zajisté z leèi vyvodí nohy mé. ¹⁶ Popatøiž na mne, a smiluj se nade mnou, nebo¹ jsem opuštìný a strápený. ¹⁷ Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyveì mne. ¹⁸ Viz trápení mé a bídu mou, a odpus¹ všechny høíchy mé. ¹⁹ Viz nepøátely mé, jak mnozí jsou, a nenávisí nešlechetnou nenávidí mne. ²⁰ Ostøíhej duše mé, a vytrhni mne, a¹ nejsem zahanben, nebo¹ v tebe doufám. ²¹ Sprostnost a upøímnost necha¹ mne ostøíhají, nebo na ti oèekávám. ²² Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.

26

¹ Žalm Davidùv. Suì mne, Hospodine, nebo já v upøímnosti své chodím, a v ti Hospodina doufám, nepohnu¹ se. ² Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, pøepal ledví má i srdce mé. ³ Milosrdenství tvé zajisté pøed oèima mýma jest, a chodím stále v pravdì tvé. ⁴ S lidmi marnými neseidám, a s pokrytci v spolek nevcházím. ⁵ V nenávisti mám shromáždìní zlostníkù, a s bezbožnými se neusazují. ⁶ Umývám v nevinosti ruce své, postavuji se pøi oltáøi tvém, Hospodine, ⁷ Abych ti hlasitì chválil, a vypravoval všechny divné skutky tvé. ⁸ Hospodine, já¹ miluji obydlí domu tvého, a

místo pøíbytku slávy tvé. ⁹ Nezahrnuj s høišnými duše mé, a s lidmi vražednými života mého, ¹⁰ V jejichž rukou jest nešlechtnost, a pravice jejich vzátek plná. ¹¹ Já pak v upøímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se nade mnou. ¹² Noha má stojí na rovině, v shromážděních svatých dobroøeěiti budu Hospodinu.

27

¹ Davidùv. Hospodin svìtlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti? ² Útok uèinivše na mne zlostníci, k sežrání tìla mého, protivníci moji a nepøátelé moji, sami se potkli a padli. ³ Protož by¹ i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé; by¹ se pozdvihla proti mně i válka, na to¹ se já spouštím. ⁴ Jedné vici žádal jsem od Hospodina, té¹ vždy hledati budu: Abych pøebýval v domě Hospodinovi po všechny dny života svého, a spatøoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho. ⁵ Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne. ⁶ A tak vyvýšena bude hlava má nad nepøátely mými, kteøíž mne obklíèili; i budu obìtovati v stánku jeho obìti plésání, prozpìvovati a chvály vzdávati budu Hospodinu. ⁷ Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne. ⁸ O tobě pøemýšlí srdce mé, že velíš, øka: Hleďte tváøi mé, a protož tváøi tvé, Hospodine, hledati budu. ⁹ Neskrývejž tváøi své pøede mnou, aniž zamítej v hněvi služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštíj mne, aniž se mne zhoš¹uj, Bože spasení mého. ¹⁰ Aèkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě pøivine. ¹¹ Vyuè mne, Hospodine, cestí své, a veš mne po stezce pøímé pro ty, jenž mne støehou. ¹² Nevydávejž mne líbosti protivníkù mých, nebo¹ by ostáli proti mně svìdkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností. ¹³ Bych¹ nevìøil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých, nikoli bych neostál. ¹⁴ Oèekávejž na Hospodina, posilò se, a on¹ posilní srdce tvého; protož oèekávej na Hospodina.

28

¹ Davidùv. K tobě¹, Hospodine, volám, skálo má, neodmlèujž mi se, abych, neozvali bys mi se, nebyl podobný uèinìn tìm, kteøíž sstupují do hrobu. ² Vyslychej hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k tobě volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé. ³ Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s tìmi, kteøíž páší nepravost, kteøíž mluvívají pokoj s bližními svými, ale pøevrácenost jest v srdcích jejich. ⁴ Dejž jim podle skutkù jejich, a podle zlosti nešlechtností jejich; podle práce rukou jejich dej jim, zapla¹ jim zaslouženou mzdu jejich. ⁵ Nebo nechť mysli pøiložiti k skutkùm Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož podvrátí je, a nebude jich vzdìlávati. ⁶ Požehnaný Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb mých. ⁷ Hospodin jest síla má a štít můj, v něm¹ jest složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písnièkou svou oslavovati jej budu. ⁸ Hospodin jest síla svých, a síla hojného spasení pomazaného svého on jest. ⁹ Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dìdictví svému, a pas je, i vyvyš je až na vky.

29

¹ Žalm Davidùv. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu èest a sílu. ² Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánìjte se Hospodinu v ozdobi svatosti. ³ Hlas Hospodinùv nad vodami, Bùh silný slávy høímání vzbuzuje, Hospodin to èiní nad vodami mnohými. ⁴ Hlas Hospodinùv pøichází s mocí, hlas Hospodinùv s velebností. ⁵ Hlas Hospodinùv láme cedry, rozráží¹ Hospodin cedry Libánské. ⁶ A èiní, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý jednorožec. ⁷ Hlas Hospodinùv rozkøesává plamen ohně. ⁸ Hlas Hospodinùv k bolesti pøivodí pouš¹, k bolesti pøivodí

Hospodin pouš¹ Kádes. ⁹ Hlas Hospodinův to èiní, že lanì plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale v chrámì svém všecku svou slávu vypravuje. ¹⁰ Hospodin nad potopou sedìl, a bude¹ sedìti Hospodin, jsa králem i na vìky. ¹¹ Hospodin silou lid svùj daší, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

30

¹ Žalm písni, pøi posvícení domu Davidova. ² Vyvyšovati ti budu, Hospodine, nebo jsi vyvýšil mne, aniž jsi obradoval nepøátel mých nade mnou. ³ Hospodine Bože můj, k tobì¹ jsem volal, a uzdravil jsi mne. ⁴ Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu. ⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti jeho. ⁶ Nebo na kratièko trvá v hnìvì svém, všecken pak život v dobré líbeznosti své; z veèera potrvá plàè, ale z jitra navrátí se prozpívování. ⁷ I já¹ jsem øekl, když mi se š¹astní vedlo: Nepohnu se na vìky. ⁸ Nebo ty, Hospodine, podlé dobøe líbezné vůle své silou upevnil jsi horu mou, ale jakž jsi skryl tváø svou, byl jsem pøestrašen. ⁹ I volal jsem k tobì, Hospodine, Pánu pokornì jsem se modlil, øka: ¹⁰ Jaký bude užitek z mé krve, jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž ti prach oslavovati bude? Zdaliž zvištovatì bude pravdu tvou? ¹¹ Vyslyšíš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž můj spomocník. ¹² I obrátil jsi mi plàè můj v plésání, odvázel jsi pytel můj, a pøepásals mne veselím. ¹³ Protož tobì žalmy zpívati bude jazyk můj, a nebude mlèeti. Hospodine Bože můj, na vìky ti oslavovati budu.

31

¹ Pøednímu zpíváku, žalm Davidův. ² V tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na vìky, pro spravedlnost svou vysvoboì mne. ³ Nakloò ke mnì ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne zachoval. ⁴ Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protož pro jméno své veì i doveì mne. ⁵ Vyveì mne z leèi, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi. ⁶ V ruce tvé porouèím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a vìrný. ⁷ Nenávidím tìch, kteøíž následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu nadìji skládám. ⁸ Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém, že jsi vzezøel na mé trápení, a poznal jsi v ssoužení duši mou. ⁹ Aniž jsi mne zavøel v ruce nepøítele, ale postavil jsi na širokosti nohy mé. ¹⁰ Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem ssoužen, tak že usvadla zámutkem tváø má, duše má, i život můj. ¹¹ Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé, a léta má od úpiní, zemdlena bídou mou síla má, a kosti mé vyprahly. ¹² U všech nepøátel svých jsem v pohanìní, a nejvíce u sousedù, známým pak svým jsem strašidlem; kteøíž mne vídají vnì, utíkají pøede mnou. ¹³ Vyšel jsem z pamìti tak, jako mrtvý, uèinìn jsem jako nádoba rozražená. ¹⁴ Nebo slýchám utrhaní mnohých, strach odevšad, když se proti mnì spolu puntují, lstivì pøemýšlejíce, jak by odjali duši mou. ¹⁵ Ale já v tobì nadìji skládám, Hospodine; øekl jsem: Bùh můj jsi ty. ¹⁶ V rukou tvých jsou èasové moji, vytrhni mne z ruky nepøátel mých a tìch, kteøíž mne stihají. ¹⁷ Osvì¹ tváø svou nad služebníkem svým, zachovej mne pro milosrdenství své. ¹⁸ Hospodine, a¹ nejsem zahanben, nebo jsem ti vzýval; necha¹ jsou zahanbeni bezbožníci, a skroceni v pekle. ¹⁹ Onìmijte rtové lživí, kteøíž mluví proti spravedlivému tvrdì, pyšni a s potupou. ²⁰ Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil tìm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi èiníval doufajícím v tebe pøed syny lidskými. ²¹ Ty je skrýváš v skrýši oblíèeje svého pøed vysokomyslností èlovìka, skrýváš je jako v stanu pøed jazyky svárlivými. ²² Požehnaný buì Hospodin, nebo prokázal ke mnì divné milosrdenství své jako v mìstì ohraženém. ²³ Já zajisté když jsem pospíchal, øekl jsem: Zavržen¹ jsem od oèi tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas

pokorných modliteb mých, když jsem k tobì volal. ²⁴ Milujtež Hospodina všickni svatí jeho, nebo¹ ostøíhá vòících Hospodin, a též odplací vrchovatì tomu, kdož pýchu provádí. ²⁵ Zmužile sobì èiòte, (a posilní Bùh srdce vašeho), všickni, kteøíž nadìji máte v Hospodinu.

32

¹ Žalm Davidùv vyuèující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštìno pøestoupení, a jehož høích pøikryt jest. ² Blahoslavený èlovìk, jemuž nepoèítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není. ³ Já když jsem mlèel, prahly kosti mé v úpiní mém každého dne. ⁴ Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že pøirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Sélah. ⁵ Protož høích svùj oznámil jsem tobì, a nepravosti své jsem neukryl. Øekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu pøestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost høichu mého. Sélah. ⁶ Za to se tobì bude modliti každý svatý, v èasu pøíhodném k nalezení tebe; proèež vody mnohé v rozvodnìní k nìmu nedosáhnou. ⁷ Ty jsi skryše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítìzným obdaøíš. Sélah. ⁸ Já tobì k srozumìní posloužím, a vyuèím ti cestì, po níž bys choditi mìl; dám¹ radu, oèi své na ti obrátì. ⁹ Nebývejte jako kùò a jako mezek, kteøíž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevøítì musíš, aby tobì neškodili. ¹⁰ Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž nadìji skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíèí. ¹¹ Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpìvujte všickni srdce upøímého.

33

¹ Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upøímé¹ pøísluší chválení. ² Oslavujte Hospodina na harfì, na loutnì, a na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu. ³ Zpívejte jemu píseò novou, a huíte dobøe a zvuènì. ⁴ Nebo pravé jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé. ⁵ Miluje¹ spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest zemì. ⁶ Slovem Hospodinovým nebesa uèinìna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich. ⁷ On¹ shrnul jako na hromadu vody moøské, a složil na poklad propasti. ⁸ Boj se Hospodina všecka zemì, distež se pøed ním všickni obyvatelé okrølku zemského. ⁹ Nebo on øekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se. ¹⁰ Hospodin ruší rady národù, a v nic obrací pøemyšlování lidská. ¹¹ Rada pak Hospodinova na víky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu. ¹² Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobì on vyvolil za dìdictví. ¹³ Hospodin patøe s nebe, vidí všechny syny lidské, ¹⁴ Z pøíbytku trùnu svého dohlédá ke všemním obyvatelùm zemì. ¹⁵ Ten, kterýž stvoøil srdce jednoho každého z nich, spatøuje všechny skutky jejich. ¹⁶ Nebývá král zachován skrze mnohý zástup, ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou. ¹⁷ Oklamavatelný jest kùò k spomožení, aniž ve množství síly své vytrhuje. ¹⁸ Aj, oèi Hospodinovy patøí na ty, kteøíž se ho bojí, a na ty, kteøíž oèekávají milosrdenství jeho, ¹⁹ Aby vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v èas hladu. ²⁰ Duše naše oèekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavéza naše. ²¹ V nìm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém nadìji skládáme. ²² Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož nadìji máme v tobì.

34

¹ Davidùv, když promìnil oblíèej svùj pøed Abimelechem; proèež jsa od niho vyhnán, odšel. ² Dobroøeèiti budu Hospodinu každého èasu, vždycky chvála jeho v ústech mých. ³ V Hospodinu chlubitì se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se veseliti. ⁴ Zvelebujtež se mnou Hospodina, a jméno jeho spoleènì vyvyšujeme. ⁵ Hledal

jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech pøístrachù mých vytrhl mne. ⁶ Proèež k nìmu patøiti budou, a sbíhati se, a nebudou zahanbeny tváøi jejich, ale økou: ⁷ Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej. ⁸ Vojensky se klade andíl Hospodinùv okolo tich, kteøíž se ho bojí, a zastává jich. ⁹ Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený èlovìk, kterýž doufá v nìho. ¹⁰ Bojtež se Hospodina svatí jeho; nebo¹ nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí. ¹¹ Lvìeátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteøíž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém. ¹² Poítež, dítky, poslouchajte mne, bázni Hospodinovi vyuèovati vás budu. ¹³ Který èlovìk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých vùcí? ¹⁴ Zdržuj jazyk svùj od zlého, a rty své od mluvení lsti. ¹⁵ Odstup od zlého, a èò dobré, hledej pokoje, a stíhej jej. ¹⁶ Oèi Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich: ¹⁷ Ale zùøivý oblìeè Hospodinùv proti tím, kteøíž páší zlé vùci, aby vyplénìl z zemì památku jejich. ¹⁸ Volají-li spravedliví, Hospodin vyslychá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje. ¹⁹ Nebo blízko jest Hospodin tím, kteøíž jsou srdce skroušeného, a potøeným v duchu spomáhá. ²⁰ Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje. ²¹ On¹ ostøíhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána. ²² Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteøíž nenávidí spravedlivého, zkažení budou. ²³ Služebníkù pak svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkažení, kteøíž doufají v nìho.

35

¹ Žalm Davidùv. Suì se, Hospodine, s tím, kteøíž se se mnou soudí; bojuj proti tím, kteøíž proti mnì bojují. ² Pochy¹ štít a pavèzu, a povstaò mi ku pomoci. ³ Vezmi i kopí, a vyjdi vstøíc tím, kteøíž táhnou proti mnì. Rciž duši mé: Spasení tvé já¹ jsem. ⁴ Necha¹ se zahanbí a zapýøí ti, kteøíž hledají duše mé; zpìt a¹ jsou obráceni a zahanbeni ti, kteøíž mi zlé obmýšlejí. ⁵ A¹ jsou jako plevy pøed vìtrem, a andíl Hospodinùv rozptylujž je. ⁶ Cesta jejich budiž temná a plzká, a andíl Hospodinùv stihej je. ⁷ Nebo jsou bez pøíèiny polékli v jámì osídlo své, bez pøíèiny vykopali jámu duši mé. ⁸ Pøipadniž na nì setøení, jehož se nenadáli, a sít jejich, kterouž ukryli, a¹ je uloví; s hømotem a¹ do ní vpadnou. ⁹ Duše má pak a¹ se veselí v Hospodinu, a a¹ raduje se v spasení jeho. ¹⁰ A tu¹ všechny kosti mé øeknou: Hospodine, kdo jest podobný tobì, ješto vytrhuješ ztrápeného z moci toho, kterýž nad nìj silnìjší jest, tolikéž chudého a nuzného od toho, kterýž ho násilnì loupí? ¹¹ Povstávají svìdkové lživí, a na to, o èemž nevím, dotazují se mne. ¹² Zlým za dobré mi se odplacují, duše mé zbaviti mne chtěje, ¹³ Ješto já v nemoci jejich pytle jsem se pøiodíval, duši svou postem trápil, a sám u sebe za nì èasto se modlil. ¹⁴ Jako k pøíteli, jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten, kterýž po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval. ¹⁵ Ale oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažìovali se proti mnì i ti nejnevážnìjší, o èemž jsem nevidìl; utrhalì mi, a nemlèeli. ¹⁶ S pokrytci, posmìvaèi, fatkáøi škøípili na mne zuby svými. ¹⁷ Pane, dlouho-liž se dívati budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvù jedinkou mou. ¹⁸ I budu ti oslavovati v shromáždìní velikém, ve množství lidu tebe chváliti budu. ¹⁹ Nechaž¹ se nade mnou neradují ti, kteøíž bezprávnì ke mnì se nepøátelsky mají; ti, kteøíž mne nenávidí bez pøíèiny, a¹ nemhourají oèima. ²⁰ Nebo¹ nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá vymýšlejí. ²¹ Anobrž rozdírají proti mnì ústa svá, a øíkají: Hahá, hahá, již¹ vidí oko naše. ²² Vidíš ty to, Hospodine, neodmlèujž se, Pane, nevzdalujž se ode mne. ²³ Probudiž se a proci¹ k soudu mému, Bože mùj a Pane mùj, k obhájení pøe mé. ²⁴ Suì mne podlé spravedlnosti své, Hospodine Bože mùj, a¹ se neradují nade mnou. ²⁵ A¹ neøíkají v srdci svém: Mìhodìk duši naší; a¹ neøíkají: Sehltili jsme jej.

²⁶ Ale a¹ se zahanbí a zapýóí všickni radující se mému zlému, v stud a hanbu a¹ jsou obleèeni ti, kteøíž se zpínají proti mnì. ²⁷ Ti pak, kteøíž mi pøejí mé spravedlnosti, a¹ plésají, a radují se, a a¹ óíkají vždycky: Velezlaven budiž Hospodin, kterýž pøeje pokoje služebníku svému. ²⁸ I můj jazyk ohlašovati bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.

36

¹ Pøednímu z kantorù, služebníka Hospodinova Davida. ² Pøevrácenost bezbožníka pojiš¹uje u vnitønosti srdce mého, že není žádné báznì Boží pøed oèima jeho. ³ Nebo mu ona pochlebuje pøed oèima jeho, aby vykonal nepravost svou až do zošklivení. ⁴ Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá, pøestal srozumívati, aby dobøe èinil. ⁵ Nepravost smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestì nedobré, zlého se nevaruje. ⁶ Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblakù. ⁷ Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám zachováváš, Hospodine. ⁸ Jak pøevelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu køidel tvých doufají. ⁹ Tuèností domu tvého rozvlažování bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je. ¹⁰ Nebo u tebe jest studnice života, a v svìtle tvém svìtlo vidíme. ¹¹ Rozprostøi milosrdenství své na ty, kteøíž tebe znají, a spravedlnost tvou na upøímé srdcem. ¹² Nechaž¹ nedotírá na mne noha pyšných, a ruka bezbožníkù a¹ mne nezavozuje. ¹³ Tam, kdež padají èinitelé nepravosti, poražení bývají, a nemohou povstati.

37

¹ Žalm Davidùv. Nehnívej se pøíèinou zlostníkù, nechtij závidìti tím, kteøíž páší nepravost. ² Nebo jako tráva v náhle pod¹ati budou, a jako zelená bylina uvadnou. ³ Doufej v Hospodina, a ⁴ Tiš se v Hospodinu, a dá tobì žádosti srdce tvého. ⁵ Uval na Hospodina cestu svou, a slož v nìm naději, on¹ zajisté všecko spraví. ⁶ A vyvede¹ spravedlnost tvou jako svìtlo, a nevinu tvou jako poledne. ⁷ Mlèelivì se mìj k Hospodinu, a oèekávej na nìj peèlivì. Nekormu¹ se pøíèinou toho, jemuž se daóí na cestì jeho, pøíèinou èlovìka, kterýž provádí, cožkoli umyslí. ⁸ Pus¹ mimo sebe hnìv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle èiniti chtìl. ⁹ Nebo zlostníci vyplénìni budou, ale ti, kteøíž oèekávají na Hospodina, didièni zemí vládnouti budou. ¹⁰ Po malé chvíli zajisté, an¹ bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, an¹ ho již není. ¹¹ Ale tiší didièni obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje. ¹² Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a škøipí na nìj zuby svými, ¹³ Ale Hospodin smìje se jemu; nebo vidí, že se pøibližuje den jeho. ¹⁴ Vytrhují¹ bezbožníci meè, a natahují luèiští své, aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteøíž jsou ctného obcování; ¹⁵ Ale meè jejich vejde v jejich srdce, a luèiští jejich budou polámána. ¹⁶ Lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníkù mnohých. ¹⁷ Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin. ¹⁸ Zná¹ Hospodin dny upøímých, protož didictví jejich na vìky zùstane. ¹⁹ Nebudou¹ zahanbeni v èas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou; ²⁰ Ale bezbožníci zahynou, a nepøátelé Hospodinovi, jak tuk beranù s dymem mizí, tak zmizejí. ²¹ Vypùjèuje bezbožník, a nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost èiní, a rozdává. ²² Nebo požehnaní ode Pána zemí vládnouti budou, ale zloèeèení od nìho budou vyplénìni. ²³ Krokové èlovìka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje. ²⁴ Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho. ²⁵ Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a nevidíl jsem spravedlivého opuštìného, ani semene jeho žebrati chleba. ²⁶ Každého dne milost èiní, i pùjèuje, a však símì jeho jest v požehnaní. ²⁷ Odstup

od zlého, a èiò dobré, a bydliti budeš na vïky. ²⁸ Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých, na vïky v stráži jeho budou; sími pak bezbožníkù bude vyplénìno. ²⁹ Ale spravedliví ujmou zemi dìdièni, a na vïky v ní pøebývati budou. ³⁰ Ústa spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynášì soud. ³¹ Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, proèež nepodvrtnou se nohy jeho. ³² Špehuje¹ bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti; ³³ Ale Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když by souzen byl. ³⁴ Oèekávejž tedy na Hospodina, a ostøíhej cesty jeho, a on ti povýší, abys dìdièni obdržel zemi, z níž že vykoøenìni budou bezbožníci, uhlédáš. ³⁵ Vidìl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený samorostlý strom. ³⁶ Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a není nalezen. ³⁷ Pozor mìj na pobožného, a viz upøímého, že¹ takového èlovìka poslední vici jsou potìšené, ³⁸ Pøestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a bezbožníci naposledy vy¹ati. ³⁹ Ale spasení spravedlivých jest od Hospodina, on¹ jest síla jejich v èasu ssoužení. ⁴⁰ Spomáhá¹ jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníkù, a zachovává je; nebo doufají v òho.

38

¹ Žalm Davidùv k pøipomínání. ² Hospodine, v prchlivosti své netresci mne, ani v hñivì svém kárej mne. ³ Nebo støely tvé uvázly ve mnì, a ruka tvá na mne tížce dolehla. ⁴ Nic není celého v tile mém pro tvou hñivost, nemají pokoje kosti mé pro høích mùj. ⁵ Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako bøímì tížké nemožné jsou mi k unesení. ⁶ Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé. ⁷ Pohrbený a sklìený jsem náramni, každého dne v smutku chodím. ⁸ Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic není celého v tile mém. ⁹ Zemdlen jsem a potøín pøevelice, øvu pro úzkost srdce svého. ¹⁰ Pane, pøed tebou jest všechna žádost má, a vzdychání mé není pøed tebou skryto. ¹¹ Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to svìtlo oèi mých není se mnou. ¹² Ti, kteøíž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se ran mých, a pøíbuzní moji zdaleka stojí. ¹³ Ti pak, kteøíž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteøíž mého zlého hledají, mluví pøevrácení, a pøes celý den lest a chytrost smýšlejí. ¹⁴ Ale já jako hluchý neslyším, a jako òmý, kterýž neotvírá úst svých; ¹⁵ Tak jsem, jako èlovìk, kterýž neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu. ¹⁶ Nebo na ti, Hospodine, oèekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože mùj. ¹⁷ Nebo jsem øekl: A¹ se neradují ze mne, poklesla-li by se noha má, a¹ se pyšní nepozdvihují nade mnou, ¹⁸ Ponìvadž k snášení bíd hotov jsem, anobrž bolest má vždycky jest pøede mnou. ¹⁹ A že nepravosti své vyznávám, a pro høích svùj tesklím. ²⁰ Proèež nepøátelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují se ti, kteøíž mne bez pøíèiny nenávidí. ²¹ A zlým za dobré mi se odplacující, èiní mi protivenství, proto že dobrého následuji. ²² Neopouštíž mne, Hospodine Bože mùj, nevzdalujž se ode mne. ²³ Pøispìj k spomožení mému, Pane spasení mého.

39

¹ Pøednímu zpìváku Jedutunovi, žalm Davidùv. ² Øekl jsem: Ostøíhati budu cest svých, abych nezhøešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude bezbožník pøede mnou. ³ Mlèním byl jsem k òmému podobný, umlèel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest má více zbouøena jest. ⁴ Hoøelo ve mnì srdce mé, roznícen jest oheò v pøemyšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem svým, øka: ⁵ Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odmìøení dnù mých jaké jest, abych vidìl, jak dlouho trvati mám. ⁶ Aj, na dlaò odmìøil jsi mi dnù, a vïk mùj jest jako nic pøed tebou, a jistì že¹ není než pouhá marnost každý èlovìk, jakkoli pevnì stojící. Sélah.

⁷ Jistì tak pomíjí èlovìk jako stín, nadarmo zajisté kvatuje se; shromažiuje, a neví, kdo to pobéøe. ⁸ Naèež bych tedy nyní oèekával, Pane? Oèekávání mé jest na tebe. ⁹ A protož ode všech pøestoupení mých vysvoboí mne, za posmích bláznů nevystavuj mne. ¹⁰ Onìmil jsem, a neotevøel úst svých, proto že jsi ty uèinil to. ¹¹ Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul jsem. ¹² Ty, když žehráním pro nepravost tresceš èlovìka, hned jako mol k zetlení pøivodíš zdárnost jeho; marnost zajisté jest všeliký èlovìk. Sélah. ¹³ Vyslyšíš modlitbu mou, Hospodine, a volání mé pøijmi v uši své; neodmlèujž se kvílení mému, nebo jsem pøíchozí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji. ¹⁴ Ponechej mne, a¹ se posilím, prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.

40

¹ Pøednímu zpíváku, Davidùv žalm. ² Žádostivì oèekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mnì, a vyslyšel mé volání. ³ A vytáhl mne z èisterny hluèicí, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil. ⁴ A tak vložil v ústa má píseò novou, chválu Bohu našemu, což když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v Hospodinu. ⁵ Blahoslavený ten èlovìk, kterýž skládá v Hospodinu svou nadiji, a neohlédá se na pyšné, ani na ty, kteøíž se ke lži uchylují. ⁶ Mnohé vici èiníš ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je poøád vyèísti mohl pøed tebou. Já chtìl-li bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může. ⁷ Obìti a daru neoblíbils, ale uši jsi mi otevøel; zápalu a obìti za høích nežádal jsi. ⁸ Tehdy øekl jsem: Aj, jdu¹, jakož v knihách psáno jest o mnì. ⁹ Abych èinil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostøed vnitøností mých. ¹⁰ Ohlašoval jsem spravedlnost v shromáždìní velikém; aj, rtù svých že jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine. ¹¹ Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostøed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždìní velikém. ¹² Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky a¹ mne ostøíhají. ¹³ Nebo¹ jsou mne obklèily zlé vici, jimž poètu není; dostihly mne mé nepravosti, tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad poèet vlasù hlavy mé, a srdce mé opustilo mne. ¹⁴ Raèiž ty mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospíšíž ku pomoci mé. ¹⁵ Zahanbeni buíte, a zapyøte se všickni, kteøíž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpìt obráceni a v potupu dáni buíte, kteøíž líbost mají v neštìstí mém. ¹⁶ Pøijdiž na nì spuštìní za to, že mne k hanbì pøivésti usilují, øíkajíce: Hahá, hahá. ¹⁷ Ale a¹ radují a veselí se v tobì všickni hledající tebe, a milující spasení tvé a¹ øíkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin. ¹⁸ Já pak aèkoli chudý a nuzný jsem, Pán však peèuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi. Bože můj, neprodlévejž.

41

¹ Pøednímu zpíváku, žalm Davidùv. ² Blahoslavený, kdož prozøetelný soud èinì o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin. ³ Hospodin ho ostøeže, a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepøátel jeho. ⁴ Hospodin ho na ložci ve mdlobì posilí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promìní. ⁵ Já øekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, nebo jsem tobì zhøešil. ⁶ Nepøátelé moji mluvili zle o mnì, økouce: Skoro-liž umøel, a zahyne jméno jeho? ⁷ A jestliže kdo z nich pøichází, aby mne navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobì nepravost, a vyjda ven, roznáší ji. ⁸ Sšeptávají se spolu proti mnì všickni, kteøíž mne nenávidí, a pøiètají mi zlé vici, øíkajíce: ⁹ Pomsta pro nešlechetnost pøichytila se ho, a kdyžtì se složil nepovstane¹ zase. ¹⁰ Také i ten, s nímž jsem byl v pøátelství,

jemuž jsem se dovìšoval, a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl paty proti mnì. ¹¹ Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni mne, a odplatím jim; ¹² Abych odtud poznal, že mne sobì libuješ, když by se neradoval nade mnou nepřítel můj. ¹³ Mne pak v upøímnosti mé zachováš, a postavíš pøed oblíèejem svým na vìky. ¹⁴ Požehnaný Hospodin Bùh Izraelský, od vìkù až na vìky, Amen i Amen.

42

¹ Pøednímu zpìváku z synù Chóre, žalm vyuèující. ² Jakož jelen øve, dychtì po tekutých vodách, tak duše má øve k tobì, ó Bože. ³ Žízní duše má Boha, Boha živého, a øíká: Skoro-liž pùjdu, a ukáži se pøed oblíèejem Božím? ⁴ Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi øíkají každého dne: Kdež jest Bùh tvůj? ⁵ Na to když se rozpomínám, téměř duši svou sám v sobì vylévám, že jsem chodíval s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s hlasitým zpíváním, a díkèiním v zástupu plésajících. ⁶ Proè jsi smutná, duše má, a proè se kormoutíš? Poseèkej na Boha, nebo¹ ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení tváøi jeho. ⁷ Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na ti rozpomínám v krajinì Jordánské a Hermonské, na hoøe Mitsar. ⁸ Propast propastí se ozývá k hluèení trub tvých, všechna vlnobití tvá a rozvodnìní tvá na mne se svalila. ⁹ Vìøím však, že¹ mi udílí ve dne Hospodin milosrdenství svého, a v noci písnièka jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého. ¹⁰ Díím k Bohu silnému, skále své: Proèež jsi zapomenul se nade mnou? Proè pro ssoužení od nepřítelè v smutku mám choditi? ¹¹ Jako rána v kostech mých jest to, když mi utrhnají nepřátelè moji, øíkajíce mi každého dne: Kdež jest Bùh tvůj? ¹² Proè jsi smutná, duše má, a proè se kormoutíš ve mnì? Poseèkej na Boha, nebo¹ ještě vyznávati jej budu; on¹ jest hojné spasení tváøi mé a Bùh můj.

43

¹ Suì mne, ó Bože, a zasaì se o mou pøi; od národu nemilosrdného, a od èlovìka lstivého a nepravého vytrhni mne. ² Nebo ty jsi Bùh mé síly. Proè jsi mne zapudil? Proè pro ssoužení od nepřítelè v smutku mám ustaviènì choditi? ³ Sešliž svìtlo své a pravdu svou, to a¹ mne vodí a zprovodí na horu svatosti tvé a do pøíbytkù tvých, ⁴ Abych pøistoupil k oltáøi Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a budu ti oslavovati na harfì, ó Bože, Bože můj. ⁵ Proè jsi smutná, duše má, a proè se kormoutíš ve mnì? Poseèkej na Boha, nebo¹ ještě vyznávati jej budu; on¹ jest hojné spasení tváøi mé a Bùh můj.

44

¹ Pøednímu zpìváku z synù Chóre, vyuèující. ² Bože, ušima svýma slýchali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi èiníval za dnù jejich, za dnù starodávních. ³ Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípil jsi je; potøel jsi lidi, a je jsi rozplodil. ⁴ Nebo¹ jsou neopanovali zemì meèem svým, aniž jim rámì jejich spomohlo, ale pravice tvá a rámì tvé, a svìtlost oblíèeje tvého, proto že jsi je zamiloval. ⁵ Ty jsi sám král můj, ó Bože, udílejž hojného spasení Jákobova. ⁶ V tobì¹ jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám. ⁷ Nebo¹ jsem v luèišti svém nadíje neskládal, aniž mne kdy obránil meè můj. ⁸ Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel našich, a kteøíž nás nenávidí, ty jsi zahanboval. ⁹ A protož chválíme ti Boha na každý den, a jméno tvé ustaviènì oslavujeme. Sélah. ¹⁰ Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi. ¹¹ Obrátil jsi nás nazpít, a ti, kteøíž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmíni naše. ¹² Oddal jsi nás, jako ovce k snídení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás. ¹³ Prodal jsi lid svůj bez penìz, a nenadsadils mzdy jejich. ¹⁴ Vydal jsi nás k utrhnání sousedùm

našim, ku posmìchu a ku potupì tím, kteòíž jsou vůkol nás. ¹⁵ Uvedl jsi nás v pøísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi hlavou zmítáno bylo. ¹⁶ Na každý den stydìti se musím, a hanba tváøi mé pøikrývá mne, ¹⁷ A to z pøíèiny øeèi utrha jího a haní jího, z pøíèiny nepøítele a vymstívá jího se. ¹⁸ Všecko to pøišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na ti, aniž jsme zrušili smlouvy tvé. ¹⁹ Neobrátilo se nazpìt srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé, ²⁰ Aèkoli jsi nás byl potøel na místì drakù, a pøikryl jsi nás stínem smrti. ²¹ Kdybychom se byli zapomenuli na jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu, ²² Zdaliž by toho Bùh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce. ²³ Anobrž pro tebe mordování býváme každého dne, jmíni jsme jako ovce k zabítí oddané. ²⁴ Procitiž, proè spíš, ó Pane? Probudiž se, a nezahánìj nás na vìky. ²⁵ I proèež tváø svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše? ²⁶ Nebotì se již sklonila až k prachu duše naše, pøílnul k zemi život náš. ²⁷ Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.

45

¹ Pøednímu kantoru z synù Chóre, na šošannim, vyuèující. Píseò o lásce. ² Vyneslo srdce mé slovo dobré, vypravovati budu písnì své o králi, jazyk můj jako péro hbitého písaøe. ³ Krásnìjší jsi nad všechny syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobì požehnal Bùh až na vìky. ⁴ Pøipaš meè svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž dùstojnost a slávu svou. ⁵ A v té slávì své šastní vyjíždìj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže pravice tvá hrozných vùcí. ⁶ Støely tvé jsou ostré, padati budou od nich pøed tebou národové, proniknou až k srdci nepøatel královských. ⁷ Trùn tvùj, ó Bože, jest vìený a stálý, berla království tvého jesti¹ berla nejupøímìjší. ⁸ Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal ti, Bože, Bùh tvùj olejem veselé nad úèastníky tvé. ⁹ Mirra, aloe a kassia, všechna roucha tvá voní z palácù, z kostí slonových vzdílaných, nad ty, jenž ti obveselují. ¹⁰ Dcery králù jsou mezi vzácnými tvými, pøístojí¹ i manželka tobì po pravici v ryzím zlatì. ¹¹ Slyšíž, dcerko, a viz, a nakloò ucha svého, a zapomeò na lid svůj a na dùm otce svého. ¹² I zalíbì se králi tvá krása; on¹ jest zajisté Pán tvùj, protož sklánìj se pøed ním. ¹³ Tu¹ i Tyrští s dary, pøed oblíbenem tvým koòiti se budou bohatí národové. ¹⁴ Všecka slavná jest dcera královská u vnitøku, roucho zlatem vytkávané jest odìv její. ¹⁵ V rouše krumpovaném pøivedena bude králi, i panny za ní, družieky její, pøivedeny budou k tobì. ¹⁶ Pøivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský. ¹⁷ Místo otcù svých budeš mít syny své, kteréž postavíš za knížata po všì zemi. ¹⁸ V pamìt uvoditi budu jméno tvé po všechny vìky, proèež oslavovati ti budou národové na vìky vùkù.

46

¹ Pøednímu kantoru z synù Chóre, píseò na alamt. ² Bùh jest naše útoèištì i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová. ³ A protož nebudeme se báti, by¹ se pak i zemì podvrátila, a zpøevracely se hory do prostøed moøe. ⁴ By¹ i jeèely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah. ⁵ Potok a pramenové jeho obveselují místo Boží, nejsvitìjší z pøíbytkù Nejvyššího. ⁶ Bùh jest u prostøed nìho, nepohne¹ se; pøispìje¹ jemu Bùh na pomoc hned v jitøe. ⁷ Když hluèeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se zemì. ⁸ Hospodin zástupù jest s námi, hradem vysokým jest nám Bùh Jákobùv. Sélah. ⁹ Poíte, vizte skutky Hospodinovy, jakých¹ jest pustín nadílal na zemì. ¹⁰ Pøítrž èinì bojùm až do konèin zemì, luèištì láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohnìm, ¹¹ Mluví: Upokojtež se, a vizte, že¹ jsem já Bùh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemì. ¹² Hospodin zástupù jest s námi, hradem vysokým jest nám Bùh Jákobùv. Sélah.

47

¹ Přednímu zpíváku z synů Chóre, žalm. ² Všickni národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpíváním. ³ Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král veliký nade vši zemi. ⁴ Uvozuje lidi v moc naši, a národy pod nohy naše. ⁵ Oddílil nám za dídictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval. Sélah. ⁶ Vstoupil Bůh s trubením, Hospodin s zvukem trouby. ⁷ Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte. ⁸ Nebo král vši země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumní. ⁹ Kraluje¹ Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém. ¹⁰ Knížata národů připojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavězy země Boží jsou, protože on náramně vyvýšen jest.

48

¹ Píseň žalmu synů Chóre. ² Veliký jest Hospodin, a převelmi chvalitebný v místě Boha našeho, na hoře svatosti své. ³ Ozdoba krajiny, úticha vši země jest¹ hora Sion, k straně pùlnoení, místo krále velikého. ⁴ Bůh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem. ⁵ Nebo aj, králové když se shromáždili a spolu táhli, ⁶ Sami to uževše, velmi se divili, a předišeni byvše, náhle utíkali. ⁷ Tu¹ jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící. ⁸ Vítrem východním rozrážíš lodí Tarské. ⁹ Jakž jsme slychali, tak jsme spatřili, v místě Hospodina zástupů, v místě Boha našeho. Bůh upevní je až na věky. ¹⁰ Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostřed chrámu tvého. ¹¹ Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končin země; pravice tvá jistě plná jest spravedlnosti. ¹² Raduj se, horo Sione, plésejte, dcery Judské, z příchodu soudů Božích. ¹³ Obejděte Sion, a obstupte jej, seďte vžeh jeho. ¹⁴ Přiložte mysl svou k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste umili vypravovati věku potomnímu, ¹⁵ Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.

49

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm. ² Slyšte to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé země. ³ Tak z lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý. ⁴ Ústa má mluvití budou moudrost, a přemýšlování srdce mého rozumnost. ⁵ Nakloním k přísloví ucha svého, a při harfě vykládati budu příprovidku svou. ⁶ I proě se báti mám ve dnech zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají, mne obklíeti mla? ⁷ Kteříž doufají v své zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí. ⁸ Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení, ⁹ (Nebo¹ by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protože nedovede¹ toho na věky), ¹⁰ Aby živ byl věn, a neviděl porušení. ¹¹ Nebo se vídá, že i moudří umírají, blázen a hovadný ělovík zároveň hynou, zboží svého i cizím zanechávající. ¹² Myšlení jejich jest, že domové jejich věn jsou, a přibytkové jejich od národu do pronárodu; protože je po krajinách nazývají jmény svými. ¹³ Ale ělovík v slávi netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou. ¹⁴ Taková snažnost jejich jest bláznovstvím při nich, však potomci jejich ústy svými to schvalují. Sélah. ¹⁵ Jako hovada v pekle sklaveni budou, smrt je žráti bude, ale upoímí panovati budou nad nimi v jitě; způsob pak onichno aby zvětšel, z přibytku svého octnou se v hrobě. ¹⁶ Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla, když mne přijme. Sélah. ¹⁷ Neboj se, když by nikdo zbohatl, a když by se rozmnožila sláva domu jeho. ¹⁸ Při smrti jistě něeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva jeho. ¹⁹ Aě¹koli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k tomu chválí jej i jiní, když sobě ěisti povoluje: ²⁰ A však musí se odebrati za věkem otců svých, a na věky světla neuzoí. ²¹ Summou: ělovík jsa ve cti, neusrozumí-li sobě, bývá uěn podobný hovadům, kteráž hynou.

50

¹ Žalm Azafovi. Bùh silný, Bùh Hospodin mluvil, a pøivolal zemi od východu slunce i od západu jeho. ² Z Siona v dokonalé kráse Bùh zastkvìl se. ³ Bèøe¹ se Bùh náš, a nebude mlèeti; oheò pøed ním vše zžirati bude, a vùkol nìho vichøice náramná. ⁴ Zavolal nebes s hùry i zemì, aby soudil lid svùj, øka: ⁵ Shromažìte mi svaté mé, kteøíž smlouvu se mnou uèinili pøi obìtech. ⁶ I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bùh soudce jest. Sèlah. ⁷ Slyš, lide mùj, a budu¹ mluvitì, Izraeli, a budu¹ tebou osvidèovati. Já zajisté Bùh, Bùh tvùj jsem. ⁸ Nechci ti obviðovati z pøìèiny obìtí tvých, ani zápalù tvých, že by vždycky pøede mnou nebyli. ⁹ Nevezmu¹ z domu tvého volka, ani z chlèvù tvých kozlù. ¹⁰ Nebo má jest všecka zviø lesní, i hovada na tisíci horách. ¹¹ Já znám všecko ptactvo po horách, a zviø polní pøed sebou mám. ¹² Zlaèním-li, nic tobì o to nedím; nebo mùj jest okršlek zemský i plnost jeho. ¹³ Zdaliž jídám maso z volù, a pijím krev kozlovou? ¹⁴ Obìtuj Bohu obìt chvály, a plò Nejvyššímu své sliby; ¹⁵ A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu ti, a ty mne budeš slaviti. ¹⁶ Sic jinak bezbožníku praví Bùh: Což tobì do toho, že ty vypravuješ ustanovení má, a bèøeš smlouvu mou v ústa svá, ¹⁷ Ponìvadž jsi vzal v nenávisť kázeò, a zavrhl jsi za sebe slova má. ¹⁸ Vidiš-li zlodìje, hned s ním bižíš, a s cizoložníky díl svùj máš. ¹⁹ Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk tvùj skládá lest. ²⁰ Usazuješ se, a mluvíš proti bratru svému, a na syna matky své lehkost uvodíš. ²¹ To jsi èinil, a já mlèel jsem. Mìl-liž jsi ty se domnívati, že já tobì podobný budu? Nýbrž trestati ti budu, a pøedstavím¹ to pøed oèi tvé. ²² Srozumìtež tomu již aspoò vy, kteøíž se zapomínáte na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl. ²³ Kdož obìtuje obìt chvály, ten¹ mne uctí, a tomu, kdož napravuje cestu svou, ukáží spasení Boží.

51

¹ Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv, ² Když k nìmu pøišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé. ³ Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlaì pøestoupení má. ⁴ Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od høíchu mého oèis¹ mne. ⁵ Nebo já znám pøestoupení svá, a høích mùj pøede mnou jest ustavièní. ⁶ Tobì, tobì samému, zhøešil jsem, a zlého se pøed oèima tvýma dopustil, abys spravedlivý zùstal v øeèech svých, a bez úhony v soudech svých. ⁷ Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v høíchu poèala mne matka má. ⁸ Aj, ty libuješ pravdu u vnitønostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi. ⁹ Vyèis¹ mne yzopem, a oèištìn budu, umej mne, a nad sníh bìlejší budu. ¹⁰ Dej mi slyšeti radost a potìšení, tak a¹ zplèší kosti mé, kteréž jsi potøel. ¹¹ Odvra¹ tváø svou pøísnou od høíšností mých, a vymaž všechny nepravosti mé. ¹² Srdce èisté stvoø mi, ó Bože, a ducha pøímého obnov u vnitønostech mých. ¹³ Nezamítej mne od tváøi své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne. ¹⁴ Navra¹ mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrì mne. ¹⁵ I budu vyuèovati pøestupníky cestám tvým, aby høíšníci k tobì se obraceli. ¹⁶ Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli mùj, a bude¹ s veselím prozpìvovati jazyk mùj o spravedlnosti tvé. ¹⁷ Pane, rty mé otevøi, i budou ústa má zvištovatì chválu tvou. ¹⁸ Nebo neoblíbil bys obìti, bych¹ ji i dal, aniž bys zápalu pøíjal. ¹⁹ Obìti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potøebným, Bože, nezhrzíš. ²⁰ Dobrotivì nakládej z milosti své s Sionem, vzdìlej zdi Jeruzalémské. ²¹ A tehdaž sobì zalíbíš obìti spravedlnosti, zápaly a pálení celých obìtí, tehdaž¹ voly na oltáøi tvém obìtovatì budou.

52

¹ Přednímu z kantorù, vyuèující žalm Davidùv. ² Když pøišel Doeg Idumejský, a zvištoval Saulovi, a pøíìl mu, že David všel do domu Achimelechova. ³ Proè se chlubiš nešlechetností, ty mocný? Milosrdenství¹ Boha silného trvá každého dne. ⁴ Tížkosti obmýšlí jazyk tvùj, tak jako bøitva nabroušená lest provádí. ⁵ Miluješ zlé více než dobré, radìji lež mluvíš než spravedlnost. Sélah. ⁶ Miluješ všelijaké øeèi k sehlcení, a jazyk øšemetný. ⁷ I tebe¹ Bùh silný zkazí na vùky, pochybí ti, a vytrhne ti z stánku, a vykoøení z zemì živých. Sélah. ⁸ Což spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati: ⁹ Aj, to¹ jest ten èlovìk, kterýž neskládal v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých, zmocòoval se v zlosti své. ¹⁰ Já pak budu jako oliva zelenající se v domì Božím; nebo¹ jsem nadìji složil v milosrdenství Božím na vùky vùkù. ¹¹ Oslavovati ti budu, Pane, na vùky, že jsi to uèinil, a poshovím na jméno tvé, nebo¹ jest vzácné pøed oblíèejem svatých tvých.

53

¹ Přednímu z kantorù na machalat, vyuèující žalm Davidùv. ² Óíká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by èinil dobré. ³ Bùh s nebe popatøil na syny lidské, aby vidìl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha. ⁴ Aj, každý z nich nazpìt odšel, napoøád neužiteèní uèinìni jsou; není, kdo by èinil dobré, není ani jednoho. ⁵ Zdaliž nevidí všickni èinitelé nepravosti, lid mùj šírajíce, jako by chléb jedli? Boha pak nevzývají. ⁶ Tu¹ se náramnì strašiti budou, kdež není strachu. Bùh zajisté rozptýlí kosti tìch, kteøíž ti vojensky oblehli; zahanbíš je, nebo Bùh pohrdl jimi. ⁷ Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bùh zase pøivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

54

¹ Přednímu z kantorù na neginot, vyuèující žalm Davidùv. ² Když pøišli Zifejští, a øekli Saulovi: Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás? ³ Bože, spasena mne uèiò pro jméno své, a v moci své veì pøi mou. ⁴ Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj øeèi úst mých. ⁵ Nebo¹ jsou cizí povstali proti mnì, a ukrutníci hledají duše mé, nepøedstavujíce sobì Boha pøed oblíèej svůj. Sélah. ⁶ Aj, Bùh¹ jest spomocník mùj; Pán s tìmi jest, kteøíž jsou podpùrcové života mého. ⁷ Odpla¹ zlým nepøátelùm mým, v pravdì své vypeò je, ó Pane. ⁸ I budu¹ dobrovolnì obìti obitovati, slaviti budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré. ⁹ Nebo z ssoužení všelikého vytrhl mne Bùh, nýbrž i pomstu nad nepøátely mými vidìlo oko mé.

55

¹ Přednímu kantoru na neginot, vyuèující žalm Davidùv. ² Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se pøed prosbou mou. ³ Pozoruj a vyslyš mne, nebo¹ naóíkám v úpiní svém, a kormoutím se, ⁴ A to pro kòik nepøítele, pro nátisk bezbožníka; nebo¹ sèitají na mne lživé vùci, a s vzteklostí se proti mnì postavují. ⁵ Srdce mé bolestí ve mnì, a strachové smrti pøipadli na mne. ⁶ Bázeò a strach pøišel na mne, a hrùza øíkaèila mne. ⁷ I øekl jsem: Ó bych mìl kòidla jako holubice, zaletìl bych a poodpoèinul. ⁸ Aj, daleko bych se vzdálil, a pøebýval bych na poušti. Sélah. ⁹ Pospíšil bych ujíti vùtru prudkému a vichøici. ¹⁰ Zkaz je, ó Pane, zmì¹ jazyk jejich, nebo¹ jsem spatøil bezpráví a rozbroy v mìstì. ¹¹ Dnem i nocí ty vùci je obklíèují po zdech jeho, a v prostøedku jeho jest nepravost a pøevrácenost. ¹² Tížkosti jsou u prostøed nìho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho. ¹³ Nebo ne nìjaký nepøítel útržky mi èinil, sic jinak snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mnì, nebo skryl bych se pøed ním: ¹⁴ Ale ty, èlovìèe mnì rovný, vùdce mùj a domácí mùj; ¹⁵ Ješto jsme

spolu mile tajné rady drživali, a do domu Božího společně chodívali. ¹⁶ Ó by je smrt náhle přikvæila, tak aby za živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechtnost v pøibytcích jejich a u prostøed nich. ¹⁷ Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne. ¹⁸ U veèer, i ráno, též o poledni modliti se, a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj. ¹⁹ Vykoupí¹ duši mou, tak aby v pokoji byla pøed válkou proti mně; nebo veliké množství bylo jich pøi mně. ²⁰ Vyslyší¹ Bùh silný, a je ssouží, (nebo¹ sedí od viènosti, Sélah), proto že nenapravují, aniž se bojí Boha. ²¹ Vztáhl ruce své na ty, kteøíž s ním pokoj míli, a zrušil smlouvu svou. ²² Libijší než máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; mìkèejší nad olej øeèi jeho, a však byly jako meèové. ²³ Uvrz na Hospodina bõimì své, a on¹ opatrovati ti bude, aniž dopustí, aby na víky pohnut byl spravedlivý. ²⁴ Ale onyno, ty Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražední a lstiví nedojdou polovice dnù svých, já pak v tebe doufati budu.

56

¹ Pøednímu z kantorù, o nìmé holubici v místech vzdálených, zlatý žalm Davidùv, když ho jali Filistiňtí v Gát. ² Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehliti chce èlovìk; každého dne boj veda, ssužuje mne. ³ Sehliti mne usilují na každý den moji nepřátelé; jistì že¹ jest mnoho váleících proti mně, ó Nejvyšší. ⁴ Kteréhokoli dne strach mne obklìuje, v tebe doufám. ⁵ Boha chváliti budu z slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo uèiniti tilo. ⁶ Na každý den slova má pøevracejí, proti mně jsou všechna myšlení jejich ke zlému. ⁷ Spolu se scházejí, skrývají se, a šlepijí mých šetøí, èíhajíce na duši mou. ⁸ Za nešlechtnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó Bože, smeceš lidi ty. ⁹ Ty má utíkání v poètu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což bys jich v poètu nemìl? ¹⁰ A tehdy¹ obráceni budou zpìt nepřátelé moji v ten den, když volati budu; to¹ vím, že Bùh pøi mně stojí. ¹¹ Já¹ budu Boha chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho. ¹² V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co uèiniti mohl èlovìk. ¹³ Tobì jsem, Bože, uèinil sliby, a protož tobì vzdám chvály. ¹⁴ Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil pøed Bohem v svìtle živých.

57

¹ Pøednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm Davidùv, když utekl pøed Saulem do jeskynì. ² Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; nebo¹ v tebe doufá duše má, a v stínu kòidel tvých schráním se, až pøejde ssoužení. ³ Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává za mne. ⁴ On¹ pošle s nebe, a zachová mne od potupy usilujícího mne sehliti. Sélah. Pošle Bùh milosrdenství své a pravdu svou. ⁵ Duše má jest u prostøed lvù, bydlím mezi palièi, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a støely, a jazyk jejich jako ostrý meè. ⁶ Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všechnu zemi sláva tvá. ⁷ Tenata roztáhli nohám mým, sklìili duši mou, vykopali pøede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah. ⁸ Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati ti budu. ⁹ Probuì se, slávo má, probuì se, loutno a harfo, když v svítání povstávám. ¹⁰ Slaviti ti budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpìvovati tobì budu mezi národy. ¹¹ Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakùm pravda tvá. ¹² Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všechnu zemi sláva tvá.

58

¹ Pøednímu z kantorù, jako: Nevyhlazuj, Davidùv žalm zlatý. ² Právi-liž vy, ó shromáždinì, spravedlnost vypovídáte? Upøimì-liž soudy èiníte, vy synové lidští? ³ Anobrž radìji nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této

odvažujete. ⁴ Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež. ⁵ Jed v sobě mají jako jedovatý had, jako lýtý had hluchý, kterýž zacpává ucho své, ⁶ Aby neslyšel hlasu zaklínače, a ěarodijníka v ěáóich vycvičeného. ⁷ Ó Bože, potři jim zuby v ústech jejich, stěnovní zuby lvíeat tich polámej, Hospodine. ⁸ Nech¹ se rozplynou jako voda, a zmizejí; a¹ jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož však stěly se lámí, ⁹ Jako hlemejži, kterýž trátí se a mizí, jako nedochůdee ženy, ještě nespátěilo slunce. ¹⁰ Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za živa zapálením jako vichřicí zachváceni budou. ¹¹ I bude se veseliti spravedlivý, když užěi pomstu, nohy své umyje ve krvi bezbožníka. ¹² Ano dí každý: V pravdi, že¹ má užitek spravedlivý, jisti, že¹ jest Bůh soudce na zemi.

59

¹ Pøednímu z kantorù, jako: Nevyhlazujž, Davidùv žalm zlatý, když poslal Saul, aby stěhouc domu, zabili ho. ² Vytrhni mne od nepřátel mých, Bože můj; pøed tìmi, kteřiž povstávají proti mnì, bezpečna mne uèiò. ³ Vytrhni mne od tich, kteřiž páší nepravost, a od mužù vražedlných zachovej mne. ⁴ Neb aj, zálohy èiní duši mé, sbírají se proti mnì mocní, bez mého provinìní a bez hříchů mého, ó Hospodine. ⁵ Beze vši mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž mnì vstěic, a popatø. ⁶ Sám ty, Hospodine Bože zástupù, Bože Izraelský, proci¹, abys navštívil všechny národy, aniž se smilovávej nad kterým z tich pøevrácencù nešlechetných. Sélah. ⁷ Navracejí se k veèerou, štikají jako psi, a bìhají okolo mìsta. ⁸ Aj, co¹ vynášejí ústy svými! Meòové jsou ve rtech jejich, nebo øíkají: Zdaliž kdo slyší? ⁹ Ale ty, Hospodine, smíješ se jim, posmíváš se všemním národùm. ¹⁰ Když on moc provozuje, na tebe pozor mítí budu, nebo ty, Bože, jsi hrad můj vysoký. ¹¹ Bůh mnì milosrdný pøedejde¹ mne, Bůh dá mi viditi pomstu nad nepřátely mími. ¹² Nezbíjej jich, aby nezapomnil lid můj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane. ¹³ Hřích úst svých, slova rtù svých, (postižení jsouce v pýše své, pro prokletí a chøadnutí), a¹ vypravují. ¹⁴ Zahlaì v prchlivosti, zahlaì je, a¹ jich není, a¹ poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do konèin zemì. Sélah. ¹⁵ I nechaž¹ se pak zase navracejí k veèerou, štikají jako psi, a bìhají okolo mìsta. ¹⁶ Necha¹ tikají, a potravý hledají, však hladovití jsouce, uložití se musejí. ¹⁷ Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasiti slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útoèišti v den ssoužení mého. ¹⁸ A posilen jsa, žalmy tobì zpívati budu; nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mnì milosrdný.

60

¹ Pøednímu z kantorù na šušan eduth, zlatý žalm Davidùv, k vyuèování, ² Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, kdyžto navrátil se Joáb, pobiv Idumejských v údolí slaném dvanácte tisícù. ³ Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhl nás a hnìvals se, navrať se zase k nám. ⁴ Zatøasl jsi byl zemí a roztrhl ji, uzdraviž rozsedliny její, nebo¹ se chvěje. ⁵ Ukazoval jsi lidu svému tvrdé vici, napájels nás vínem zkormoucení. ⁶ Ale nyní dal jsi tìm, kteřiž se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Sélah. ⁷ A¹ jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž jich pravicí svou, a vyslyš mne. ⁸ Bůh mluvil skrze svatost svou, veseliti se budu, budu dìliti Sichem, a údolí Sohot rozmìøím. ⁹ Můj¹ jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda uèitel můj. ¹⁰ Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti mnì, Palestino, trub. ¹¹ Kdo mne uvede do mìsta ohraženého? Kdo mne zprovodí až do Idumee? ¹² Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, Bože, s vojsky našimi? ¹³ Udiliž nám pomoci pøed nepřitelem, nebo marná jest pomoc lidská. ¹⁴ V Bohu udatni sobì poèínati budeme, a on¹ pošlapá nepřátely naše.

61

¹ Pøednímu z kantorù na neginot, Davidùv. ² Slyš, ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé. ³ Od konce zemì v sevøení srdce svého k tobì volám, na skálu nade mne vyšší uveď mne. ⁴ Nebo jsi býval mé útoèišti, a pevná víže pøed tváøí nepøítele. ⁵ Budu¹ bydliti v stánku tvém na vïky, schráním se v skrýši køidel tvých. Sélah. ⁶ Ty jsi zajisté, Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dìdictví bojícím se jména tvého. ⁷ Ke dnùm krále více dnù pøidej, a¹ jsou léta jeho od národu do pronárodu, ⁸ A¹ bydlí na vïky pøed tváøí Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, a¹ ho ostøíhají. ⁹ A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na vïky, a sliby své plniti budu den po dni.

62

¹ Pøednímu z kantorù Jedutunovi, žalm Davidùv. ² Vždy pøedce k Bohu má se mlèelivì duše má, od niho¹ jest spasení mé. ³ Vždy¹ pøedce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnu¹ se škodlivì. ⁴ Až dokud zlé obmýšleti budete proti èlovìku? Všickni vy zahubeni budete, jako zed navážená a stìna nachýlená jste. ⁵ Však nic ménì radí se o to, jak by jej odstrèili, aby nebyl vyvýšen; lež oblubují, ústy svými dobroøeèí, ale u vnìtønosti své proklínají. Sélah. ⁶ Vždy pøedce mìj se k Bohu mlèelivì, duše má, nebo od niho jest oèekávání mé. ⁷ On¹ jest zajisté skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnu¹ se. ⁸ V Bohu jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v Bohu jest. ⁹ Nadìji v nìm skládejte všelikého èasu, ó lidé, vylévejte pøed oblíèejem jeho srdce vaše, Bùh útoèišti naše. Sélah. ¹⁰ Jistì že¹ jsou marnost synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehèejší budou nežli marnost. ¹¹ Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a nebývejte marní; statku pøibývalo-li by, nepøíkládejte srdce. ¹² Jednou mluvil Bùh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest moc, ¹³ A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatíš jednomu každému podlé skutkù jeho.

63

¹ Žalm Davidùv, když byl na poušti Judské. ² Bože, Bùh silný můj ty jsi, tebe¹ hned v jitøe hledám, tebe žízni duše má, po tobì touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody, ³ Abych ti v svatyni tvé spatøoval, a vidìl sílu tvou a slávu tvou, ⁴ (Nebo¹ jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby ti chválili rtové moji, ⁵ A tak abych tobì dobroøeèil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvíhoval rukou svých. ⁶ Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtù prozpìvováním chválila by ti ústa má. ⁷ Jistì že¹ na ti pamìtliv jsem i na ložci svém, každého bdìní noèního pøemýšlím o tobì. ⁸ Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu køidel tvých prozpìvovati budu. ⁹ Pøílnula duše má k tobì, pravice tvá zdržuje mne. ¹⁰ Proèež ti, kteøíž hledají pádu duše mé, sami vejdou do nejvìtší hlubokosti zemì. ¹¹ Zabijí každého z nich ostrostí meèe, i budou liškám za podíl. ¹² Král pak veseliti se bude v Bohu, i každý, kdož skrze niho pøisahá, chlubitì se bude; nebo ústa mluvících lež zacpána budou.

64

¹ Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv. ² Slyš, ó Bože, hlas můj, když naøíkám, pøed hrùzou nepøítele ostøíhej života mého. ³ Skrej mne pøed úklady zlostníkù, pøed zbouøením tìch, kteøíž páší nepravost, ⁴ Kteøíž naostøili jako meè jazyk svůj, namìøili støelu svou, øeè pøehoøkou. ⁵ Aby støíleli z skrýší na upøímého; nenadále naò vystøelují, aniž se koho bojí. ⁶ Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci mohli osídla, a øíkají: Kdo je spatøí? ⁷ Vyhledávají snažnì nešlechetnosti, hyneme od ran pøelstivých; tak¹ vnìtønost a srdce èlovìka hluboké jest. ⁸ Ale jakž Bùh vystøelí na nì prudkou støelu, poraženi budou. ⁹ A ku pádu je pøivede vlastní jazyk jejich;

vzdálí se jich každý, kdož by je viděl. ¹⁰ I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k srozumívání dílu jeho pøièinu dadí. ¹¹ Spravedlivý pak veseliti se bude v Hospodinu, a v ním doufati, anobrž chlubiti se budou všickni, kteøíž jsou upøímého srdce.

65

¹ Pøednímu z kantorù žalm, Davidova píseò. ² Na tobì pøestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu tobì slib vyplòovati. ³ Tu k tobì modlitbu vyslýchajícímu všeliké tìlo pøicházeti bude. ⁴ Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a pøestoupení naše ty oèistíš. ⁵ Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a pøivodíš, aby obýval v sídcích tvých. Tu¹ nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého. ⁶ Pøedivné vici podlé spravedlnosti nám mluvíš, Bože spasení našeho, nadìje všech konèin zemì i moøe dalekého, ⁷ Kterýž upevòuješ hory mocí svou, silou jsa pøepásán, ⁸ Kterýž skrocuješ zvuk moøe, jeèení vlnobití jeho, i bouøení se národù, ⁹ Tak že se báti musejí obyvatelé konèin zázrakù tvých, kteréž nastáváním jitra a veèera k plésání pøivodíš. ¹⁰ Navštívuješ zemi a svlažuješ ji, hojnì ji obohacuješ. Potok Boží naplòován bývá vodami, i nastrojuješ obilé jejich, když ji tak spravuješ. ¹¹ Záhony její svlažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obmìkèuješ, a zrostlinám jejím požehnání dáváš. ¹² Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepìje tvé kropí tuèností; ¹³ Skropují pastvišti po pustinách, tak že i pahrbkové plésáním pøepasování bývají. ¹⁴ Pøiodíny bývají roviny dobyt看, a údolí pøistòina obilím, tak že radostí prokòikují, a prozpívují.

66

¹ Pøednímu z kantorù, píseò žalmu. Plésej Bohu všechna zemì. ² Zpívejte žalmy k slávi jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho. ³ Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobì nepøátelé tvoji. ⁴ Všecka zemì sklánìti se tobì a prozpívovati bude, žalmy zpívati bude jménu tvému. Sélah. ⁵ Poíte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správì pøi synech lidských. ⁶ Obrátil moøe v suchost, øeku pøešli nohou po suše, tu¹ jsme se veselili v ním. ⁷ Panuje v síle své nade vším svìtem, oèi jeho spatøují národy, zpuení nebudou mítí zniku. Sélah. ⁸ Dobroøeète národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály jeho. ⁹ Zachoval pøi životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše. ¹⁰ Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, pøeèistil jsi nás, tak jako pøeèištìno bývá stòibro. ¹¹ Uvedl jsi nás byl do leèi, krutí jsi bedra naše ssoužil, ¹² Vsadils èlovìka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohnì i do vody, a však jsi nás vyvedl do rozvlažení. ¹³ A protož vejdu do domu tvého s zápalnými obìtmi, a plniti tobì budu sliby své, ¹⁴ Kteréž vyøkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení. ¹⁵ Zápaly tuèných beranù obìtovati budu tobì s kadìním, volù i kozlù nastrojím tobì. Sélah. ¹⁶ Poíte, slyšte, a vypravovati budu, kteøíž se koli bojíte Boha, co jest uèinil duši mé. ¹⁷ Ústy svými k nìmu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým. ¹⁸ Bych¹ byl patøil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán. ¹⁹ Ale vyslyšel¹ Bùh, a pozoroval hlasu modlitby mé. ²⁰ Požehnaný Bùh, kterýž neodstrèil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal.

67

¹ Pøednímu z kantorù na neginot, žalm k zpívání. ² Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvì¹ oblìèej svùj nad námi, Sélah, ³ Tak aby poznali na zemì cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé. ⁴ I budou ti oslavovati národové, ó Bože, oslavovati ti budou všickni lidé. ⁵ Veseliti se a prozpívovati budou národové; nebo ty souditi budeš lidi v pravosti, a národy spravovati budeš na zemì. Sélah. ⁶ I budou ti

oslavovati národové, ó Bože, oslavovati ti budou všickni lidé. ⁷ Zemì také vydá úrodu svou. Požehnání svého udílíž nám Bùh, Bùh náš; ⁸ Požehnej nás Bùh, a bojtež se jeho všechny konèiny zemì.

68

¹ Pøednímu z kantorù, Davidùv žalm k zpívání. ² Povstane Bùh, a rozprchnou se nepřátelé jeho, a utekou od tváøi jeho ti, kteøíž ho mají v nenávisti. ³ Jakož rozehnan bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk pøed ohnì, tak bezbožní zahynou pøed tváøí Boží. ⁴ Spravedliví pak veselíce se, poskakovati budou pøed Bohem, a plésati budou radostí. ⁵ Prozpívujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnejte cestu tomu, kterýž se vznáší na oblacích. Hospodin jest jméno jeho, plésejtež pøed ním. ⁶ Otec jest sirotkù a ochránce vdov, Bùh v pøíbytku svatém svém. ⁷ Bùh samotné rozmnožuje v domy, vyvedí vìznì z okovù, zpuení pak bydliti musejí v zemi vyprahlé. ⁸ Bože, když jsi pøedcházel lid svùj, když jsi kráèel po poušti, Sélah, ⁹ Zemì se tòasla, též i nebesa rozplývala se pøed tváøí Boží, i ta hora Sinai pøed pøítomností Boží, Boha Izraelského. ¹⁰ Deštím štìdrosti hojnè skropoval jsi, Bože, dìdictví své, a když zemdlívalo, ty jsi je zase oèerstvoval. ¹¹ Zástupové tvoji pøebývají v nìm, kteréžs ty nastrojil dobrotivostí svou pro chudého, ó Bože. ¹² Pán dal slovo své, i tìch, kteréž potìšení zvístovaly, zástup veliký, økoucích: ¹³ Králové s vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dìlili koøisti. ¹⁴ Aèkoli jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající kòidla postòibøená, a brky z ryzího zlata. ¹⁵ Když Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbílíš jako sníh na hoøe Salmon. ¹⁶ Hoøe veliké, hoøe v Bázan, hoøe pahrbkovaté, hoøe v Bázan. ¹⁷ Proèèž vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na této¹ hoøe zalíbilo se Bohu pøebývat, jistì že¹ na ní Hospodin na víky pøebývatì bude. ¹⁸ Vozù Božích jest dvadce ti tisícù, mnoho tisícù andìlù, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni pøebývá. ¹⁹ Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vìznì, vzal jsi dary pro lidi. I nejzpueníjší k pøebývání s námi, Hospodine Bože, pøivozuješ. ²⁰ Požehnaný Pán, každého dne nás osýpá dary svými, Bùh silný spasení našeho. Sélah. ²¹ On¹ jest Bùh silný náš, Bùh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z smrti vyvedí. ²² Raní zajisté Bùh hlavu nepřátel svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v hošíích svých. ²³ Øekltì Pán: Zase¹ vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z hlubokosti moøské. ²⁴ A protož noha tvá zbrcena bude ve krvi, i jazyk psù tvých krví nepřátelskou. ²⁵ Spatøili slavné jítí tvé, Bože, jítí silného Boha mého a krále mého v svatyni. ²⁶ Napøed šli zpíváci, z zadu hrající na nástroje hudebné, u prostøed pak dìveèky bubnující. ²⁷ V shromáždìních dobroèete Bohu Pánu, kteøíž jste z národu Izraelského. ²⁸ Tu a¹ jest Beniamin malièký, kterýž je opanoval, tu knížata z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z Neftalíma. ²⁹ Obdaøil ti Bùh tvùj silou. Potvrdìž, Bože, což jsi mezi námi vzdìlal, ³⁰ Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do nihož tobi pøinášeti budou králové dary. ³¹ Zahub zástup kopidlníkù, sebrání mocných vùdcù i lidu bujného, pyšní vykraèující s kusy stòibra; rozptyl lidi žádostivé válek. ³² Pøijdou¹ nejvzácnější z Egypta, Mouøenínská zemì rychle vztáhne ruku svou k Bohu. ³³ Království zemì zpívejte Bohu, žalmy zpívejte Pánu, Sélah, ³⁴ Tomu, kterýž se vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svùj, hlas pøemocný. ³⁵ Dejte èest síly Bohu, jehož dùstojnost nad Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích. ³⁶ Pøehrozný jsi, ó Bože, z svatých pøíbytkù svých. Bùh silný Izraelský, on¹ dává moc a sílu lidu svému, Bùh požehnaný.

69

¹ Pøednímu z kantorù na šošannim, žalm Davidùv. ² Vysvoboì mne, ó Bože, nebo¹ jsou dosáhly vody až k duši mé. ³ Pohøížen jsem v hlubokém bahnì, v nìmž dna není;

všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne. ⁴ Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oèi mé od ohlídání se na ti Boha svého. ⁵ Více jest tich, kteøíž mne nenávidí bez pøíèiny, než vlasù hlavy mé; zmocnili se ti, kteøíž mne vyhladiti usilují, a jsou nepøátelé moji bez mého provinìní; to, èehož jsem nevydøel, nahražovati jsem musil. ⁶ Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti pøed tebou. ⁷ Nech¹ nebývají zahanbeni pøíèinou mou ti, kteøíž na ti oèekávají, Pane, Hospodine zástupù; nech¹ nepøicházejí skrze mne k hanbì ti, kteøíž ti hledají, ó Bože Izraelský. ⁸ Nebo¹ pro tebe snáším pohanìní, a stud pøikryl tváø mou. ⁹ Cizí uèinìn jsem bratøím svým, a cizozemec synù matky své, ¹⁰ Proto že horlivost domu tvého snìdla mne, a hanìní hanìjících ti na mne pøipadla. ¹¹ Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku potupì obráceno. ¹² Když jsem bral na se pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za pøísloví. ¹³ Pomlouvali mne, sedíce v bránì, a písnièkou byl jsem tím, kteøíž pili víno. ¹⁴ Já pak modlitbu svou k tobì odsílám, Hospodine, èas¹ jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasitelnou. ¹⁵ Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohøížen; nech¹ jsem vytržen od tich, kteøíž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod, ¹⁶ Aby mne nezachvátili proudové vod, a nesehltla hlubina, ani se nade mnou zavøela prohlubni. ¹⁷ Vyslyšíš mne, Hospodine, nebo¹ jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých vzhlédniž na mne. ¹⁸ A neskrývej tváøi své od služebníka svého, nebo¹ mám úzkost; rychle vyslyš mne. ¹⁹ Pøiblíž se k duši mé, a vypros¹ ji; pro nepøátely mé vykup mne. ²⁰ Ty znáš pohanìní mé, a zahanbení mé, i potupu mou, pøed tebou¹ jsou všickni nepøátelé moji. ²¹ Pohanìní potøelo srdce mé, proèež jsem byl v žalosti. Oèekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potíšiti chtìli, ale nedoèkal jsem. ²² Nýbrž místo pokrmu poskytli mi žluèi, a v žízni mé napájeli mne octem. ²³ Budiž jim stùl jejich pøed nimi za osídlo, a pokojný zpùsob jejich místo síti. ²⁴ A¹ se zatmí oèi jejich, aby vidìti nemohli, a bedra jejich k stálému pøiveìi zemdlení. ²⁵ Vylí na nì rozhnívání své, a prchlivost hnìvu tvého a¹ je zachvátí. ²⁶ Budiž pøíbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, a¹ není žádného. ²⁷ Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o bolesti zranìných tvých rozmlouvají. ²⁸ Pøilož nepravost k nepravosti jejich, a a¹ nepøicházejí k spravedlnosti tvé. ²⁹ Nech¹ jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými a¹ nejsou zapsáni. ³⁰ Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevøený, ale spasení tvé, ó Bože, na místì bezpečném postaví mne. ³¹ I budu¹ chváliti jméno Boží s prozpìvováním, a velebiti je s òikováním. ³² A bude to pøíjemnější Hospodinu nežli vùl, neb volek rohatý s rozdílenými kopyty. ³³ To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive srdce jejich. ³⁴ Nebo¹ vyslychá chudé Hospodin, a vìzni svými nezhrzí. ³⁵ Chvaltež ho nebesa a zemì, moøe i všeliký hmyz jejich. ³⁶ Bùh¹ zajisté zachová Sion, a vzdílá mìsta Judská, i budou tu bydleti, a zemì tu òidiènì obdrží. ³⁷ Tolikéž i sími služebníkù jeho òidiènì jí vládnouti budou, a milující jméno jeho v ní pøebývati.

70

¹ Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv, k pøipomínání. ² Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl, pospiš. ³ Zahanbeni buíte, a zapyøte se, kteøíž hledají duše mé; zpìt obráceni a v potupu dáni buíte, kteøíž se kochají v neštìstí mém. ⁴ Zpìt obráceni buíte za to, že mne k hanbì pøivesti usilují ti, kteøíž na mne povolávají: Hahá, hahá. ⁵ Ale a¹ se radují a veselí v tobì všickni ti, kteøíž ti hledají, a ti, kteøíž milují spasení tvé, a¹ òíkají vždycky: Velešlaven budiž Bùh náš. ⁶ Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, pospišíš ke mnì; pomoc má, a vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévej, Hospodine.

71

¹ V tebe¹, Hospodine, doufám, nech¹ nejsem zahanben na vîky. ² Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a vypros¹ mne; nakloø ke mnì ucha svého, a spas mne. ³ Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavièní utíkal; pøikázal jsi ostøíhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi. ⁴ Bože můj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky pøevráceného a násilníka. ⁵ Nebo ty jsi má nadíje, Pane; Hospodine, v tebe¹ doufám od své mladosti. ⁶ Na tebe jsem zpolehl hned od života, z bøicha matky mé ty jsi mne vyvedl, v tobì jest chvála má vždycky. ⁷ Jako zázrak byl jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání. ⁸ Ó a¹ jsou naplnìna ústa má chválením tebe, pøes celý den slavením tebe. ⁹ Nezamítejž mne v vîku starosti; když zhyne síla má, neopouštijž mne. ¹⁰ Nebo mluvili nepøátelé moji proti mnì, a ti, jenž støehou duše mé, radili se spolu, ¹¹ Pravíce: Bùh jej opustil, hoøte a popadnite jej, nebo kdo by ho vytrhl, není žádného. ¹² Bože, nevzdalujž se ode mne, Bože můj, pøispìjž mi na pomoc. ¹³ Nech¹ jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; pøikryti buíte lehkostí a hanbou, kteøíž hledají pádu mého. ¹⁴ Já pak ustavièní èekati, a vždy víc a víc ti chváliti budu. ¹⁵ Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne spasení tvé, aèkoli mu poètu nevím. ¹⁶ Pøistoupì k všelijaké moci Panovníka Hospodina, pøipomínati budu tvou vlastní spravedlnost. ¹⁷ Bože, uèinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných èinech tvých. ¹⁸ Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštij mne, až v známost uvedu rámi tvé tomuto vîku, a všechním potomkùm sílu tvou. ¹⁹ Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté vîci veliké. Bože, kdo jest podobný tobì? ²⁰ Kterýž aè jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z propastí zemì zase mne vyzdvihneš. ²¹ Rozmnožíš dùstojnost mou, a zase utíšíš mne. ²² I já¹ také budu ti slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože můj; žalmy tobì zpívati budu na harfi, ó svatý Izraelský. ²³ Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobì, i duše má, kterouž jsi vykoupil. ²⁴ Nadto i jazyk můj každý den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo se zastydìti a zahanbìti musili ti, jenž mého pádu hledali.

72

¹ Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost svou synu královu, ² Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti. ³ Hory pøinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti. ⁴ Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzného, násilníka pak potøe. ⁵ Báti se budou tebe, dokudž slunce a mìsíc trvati bude, od národu až do pronárodu. ⁶ Jako když sstupuje dëš¹ na pøiseèenou trávu, a jako tiší dëš¹ové skrápìjící zemì: ⁷ Tak zkvete ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud mìsíce stává. ⁸ Panovati bude od moøe až k moøi, a od øeky až do konèin zemì. ⁹ Pøed ním sklánìti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a nepøátelé jeho prach lízati budou. ¹⁰ Králové pøi moøi a z ostrovù pocty mu pøinesou, králové Šebejští a Sabejští dary obítovati budou. ¹¹ Nadto klanìti se jemu budou všickni králové, všickni národové jemu sloužitì budou. ¹² Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, kterýž nemá spomocníka. ¹³ Smiluje se nad bídným a potøebným, a duše nuzných spasí. ¹⁴ Od lsti a násilí vysvobodí duši jejich; nebo¹ jest drahá krev jejich pøed oèima jeho. ¹⁵ Bude¹ dlouhovîký, a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavnì za nìj se modliti, na každý den jemu dobroøeèiti budou. ¹⁶ Když se vrže hrst obilí do zemì na vrchu hor, klátiti se budou jako Libán klasové jeho, a kvèsti budou mìš¹ané jako byliny zemì. ¹⁷ Jméno jeho bude na vîky; dokudž slunce trvá, dìditi bude jméno jeho. A požehnání sobì dávající v nìm všickni národové, budou ho blahoslaviti. ¹⁸ Požehnaný Hospodin Bùh, Bùh Izraelský, kterýž sám èiní divné vîci,

¹⁹ A požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také naplněna slávou jeho všechna země, Amen i Amen. ²⁰ Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.

73

¹ Žalm Azafovi. Jistě že¹ jest Bůh dobrý Izraelovi, tím, kteříž jsou čistého srdce. ² Ale nohy mé téměř se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové moji, ³ Když jsem horlil proti bláznivým, vida šťastí nešlechtných. ⁴ Nebo nebývají vázání až k smrti, ale zůstává v cele síla jejich. ⁵ V práci lidské nejsou, a s lidmi trestání nebývají. ⁶ Protož otočení jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem ozdobným periodini. ⁷ Vysedlo tukem oko jejich; majíce hojnost nad pomýšlení srdce, ⁸ Rozpustili jsou, a mluví zlostně, o nátlaku velmi pyšně mluví. ⁹ Stavíjí proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí. ¹⁰ A protož na to přichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá, ¹¹ Že říkají: Jak¹ má o tom viděti Bůh silný? Aneb zdaž jest to známé Nejvyššímu? ¹² Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v světě, a dosahují zboží. ¹³ Nadarmo tedy v čistotě chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám. ¹⁴ Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází na mne každého jitra. ¹⁵ Řeknu-li: Vypravovati budu věci takové, hle, rodina synů tvých dí, že jsem jim křiv. ¹⁶ Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracno. ¹⁷ Až jsem všel do svatyně Boha silného, tu jsem srozuměl poslední věci jejich. ¹⁸ Jistě že jsi je na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny. ¹⁹ Aj, jak¹ přicházejí na spuštěniny jako v okamžení! Mizejí a hynou hrůzami, ²⁰ Jako snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten jejich za nic položíš. ²¹ Když zhořklo srdce mé, a ledví má bodena byla, ²² Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádka byl jsem před tebou. ²³ A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici. ²⁴ Podlé rady své veš mne, a potom v slávu přijmeš mne. ²⁵ Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi. ²⁶ Ať tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky. ²⁷ Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou; vytínáš ty, kteříž cizoloží odcházením od tebe. ²⁸ Ale mně nejlépe jest přidržeti se Boha; pročež skládám v Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval všechny skutky jeho.

74

¹ Využívající, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proč roznícena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé? ² Rozpomeš se na shromáždění své, jehož jsi od starodávna dobyl a vykoupil, na proutek didictví svého, na Sion horu tuto, na níž přebýváš. ³ Přispějž k hrozným pustinám. Jak všechno pohubil nepřítel v svatyni! ⁴ Ůvali nepřítelé tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení toho zanechali množství korouhví svých. ⁵ Za hrdinu jmín byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu dříví jeho. ⁶ A nyní již oezby jeho napořád sekerami a palicemi otloukají. ⁷ Uvrhli oheň do svatyně tvé, na zem zotivše, poškrvnili příbytku jména tvého. ⁸ Řekli v srdci svém: Vyhubme je napořád. Takž vypálili všechny stánky Boha silného v zemi. ⁹ Znamení svých nevidíme, již¹ není proroka, aniž jest mezi námi, kdo by viděl, dokud to stane. ¹⁰ I dokudž, ó Bože, útržky čistiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž rouhati se bude jménu tvému? ¹¹ Proč zdržuješ ruku svou, a pravice své z lůna svého nevzneseš? ¹² Však jsi ty, Bože, král můj od starodávna, působíš hojné spasení u prostřed země. ¹³ Ty silou svou rozdílil jsi moře, a potěls hlavy draků u vodách. ¹⁴ Ty jsi potěel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti. ¹⁵ Ty jsi otevřel vrchovišti a potoky, ty jsi osušil i řeky prudké. ¹⁶ Tvůj¹ jest den, tvá jest také i noc, světlo i slunce ty jsi učinil. ¹⁷ Ty jsi založil všechny koně země, léto i zimy ty jsi sformoval. ¹⁸ Rozpomeň se na to,

že útržky èinil ten odpùrce Hospodinu, a lid bláznivý jak se jménu tvému rouhal. ¹⁹ Nevydávejž té zbìøi duše hrdlièky své, na stádce chudých svých nezapomínej se na vïky. ²⁰ Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmaivìjší koutové zemì peleši ukrutnosti. ²¹ Nechaž¹ bídní neodcházejí s hanbou, chudý a nuzný a¹ chválí jméno tvé. ²² Povstaniž, ó Bože, a veř pøi svou, rozpomeò se na pohanìní, kteréž¹ se dìje od nesmyslných na každý den. ²³ Nezapomínej se na vykøikování svých nepøátel, a na hluk proti tobì povstávajících, kterýž se silí ustavièní.

75

¹ Pøednímu z kantorù, jako: Nezahlazuj, žalm Azafùv, a píseò. ² Oslavujeme ti, Bože, oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé, vypravují to pøedivní skutkové tvoji. ³ Když pøijde èas uložený, já právi souditi budu. ⁴ Rozplynula se zemì i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. Sélah. ⁵ Díím bláznùm: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte rohù. ⁶ Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohù svých, aniž mluvte tvrdošijnì. ⁷ Nebo ne od východu, ani západu, ani od poušti pøichází zvýšení; ⁸ Ale Bùh soudce jednoho ponižuje, a druhého povyšuje. ⁹ Kalich zajisté jest v rukou Hospodinových, a to vína kalného plný nalitý, z nihož nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci zemì. ¹⁰ Já pak zvìstovati budu skutky Páni na viènost, žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu. ¹¹ A všechny rohy bezbožníkù srážím, rohové pak spravedlivého vyvýšení budou.

76

¹ Pøednímu z kantorù na neginot, žalm Azafùv a píseò. ² Znáím jest Bùh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho. ³ V Sálem jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu. ⁴ Tam¹ jest polámal ohnivé šípy luèiš¹, pavézu a meè, i válku. Sélah. ⁵ Slavný jsi uèinìn a dùstojný horami loupeže. ⁶ V loupež dáni jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž našly zmužilé hrdiny síly v rukou svých. ⁷ Od žehrání tvého, ó Bože Jákobùv, i vùz i kuò tvrdì zesnuli. ⁸ Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by pøed tebou ostál v rozhnívání tvém? ⁹ Když s nebe dávaš slyšeti výpovìd svou, zemì se bojí a tichne, ¹⁰ Když povstává k soudu Bùh, aby zachoval všechny pokorné na zemi. Sélah. ¹¹ Zajisté i hnìv èlovìka chváliti ti musí, a ostatek zùøivosti skrotíš. ¹² Sliby èiòte a plòte Hospodinu Bohu vašemu; kteøížkoli jste vùkol niho, pøinášejte dary Pøehroznému. ¹³ On¹ odjímá ducha knížatùm, a k hrùze jest králùm zemským.

77

¹ Pøednímu kantoru z potomkù Jedutunových, s Azafem, žalm. ² Hlas mùj k Bohu, když volám, hlas mùj k Bohu, aby ucha naklonil ke mnì. ³ V den ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez pøestání, a nedala se potìšiti duše má. ⁴ Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, pøemyšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch mùj. Sélah. ⁵ Zdržoval jsi oèi mé, aby bdìly; potøín jsem byl, aniž jsem mluvit mohl. ⁶ I pøicházeli mi na pamìt dnové pøedešli, a léta dávná. ⁷ Rozpomínal jsem se v noci na zpìvy své, v srdci mém pøemyšloval jsem, a zpytoval to duch mùj, právi: ⁸ Zdali na vïky zažene Bùh? Nikdy-liž již více lásky neukáže? ⁹ Zdali do konce pøestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení? ¹⁰ Zdali se zapomnil smilovávati Bùh silný? Zdaž zadržel v hnìvi milosrdenství svá? Sélah. ¹¹ I øekl jsem: To¹ jest má smrt. Ale uèinì¹ promìnu pravice Nejvyššího. ¹² Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a pøipomínati sobì divné èiny tvé, od starodávna. ¹³ A pøemyšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluvit. ¹⁴ Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bùh? ¹⁵ Ty jsi ten Bùh silný, jenž èiníš divné vïci; uvedl jsi v známost mezi národy sílu svou. ¹⁶ Vysvobodil jsi

ramenem lid svůj, syny Jákobovy a Jozefovy. Sélah. ¹⁷ Vidily¹ jsou ti vody, Bože, vidily ti vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny. ¹⁸ Vydali povodni oblakové, vydala hmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákalo. ¹⁹ Vznilo hřímání tvé po obloze, blýskání osvětlovalo okřilek zemský, pohybovala se a třásla země. ²⁰ Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlepijí tvých nebylo znáti. ²¹ Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.

78

¹ Využívající, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona mého, nakloňte uši svých k slovům úst mých. ² Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu přímověky starobylé. ³ Co jsme slychali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali, ⁴ Nezatajíme toho před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil. ⁵ Nebo¹ jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvedili synům svým, ⁶ Aby to poznal vik potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým, ⁷ Aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostýchali přikázání jeho, ⁸ Aby nebyvali jako otcové jejich, pokolení zperné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho. ⁹ Jako synové Efraim zbrojní, ať umile z lůžek stáli, však v čas boje zpět se obrátili, ¹⁰ Nebo neostýchali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpívali se choditi. ¹¹ Zapomenuli se na činy jeho, a na divné skutky jeho, kteréž jim ukázal. ¹² Před otci jejich činil divy v zemi Egyptské, na poli Soan. ¹³ Rozdělil moře, a převedl je; učinil, aby stály vody jako hromada. ¹⁴ Vedl je ve dne v oblaci, a každé noci v jasném ohni. ¹⁵ Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých. ¹⁶ Vyvedl potoky z skály, a učinil, aby vody tekly jako řeky. ¹⁷ A však vždy přehřívili hříchů proti němu, a popouzelili Nejvyššího na poušti. ¹⁸ A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podle libosti své. ¹⁹ A mluvili proti Bohu, řkouce: Zda-liž bude moci Bůh silný připraviti stůl na této poušti? ²⁰ Ať, udeřil¹ jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. Zda-liž bude moci dáti chleba? Zda-liž nastojí masa lidu svému? ²¹ A protože uslyšav Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele, ²² Proto že se nedovědli Bohu, a neměli naděje v spasení jeho, ²³ Aťkoli rozkázal oblakům šůry, a prūdouchy nebeské otevřel, ²⁴ A dštil na ně mannou ku pokrmu, a obilné nebeské dával jim. ²⁵ Chléb mocných jedl elovík, seslal jim pokrmů do sytosti. ²⁶ Obrátil vítr východní u povítrí, a přivedl mocí svou vítr polední. ²⁷ I dštil na ně masem jako prachem, a ptactvem pernatým jako pískem mořským. ²⁸ Spustil je do prostřed vojska jejich, a všude vůkol stanů jejich. ²⁹ I jedli, a nasycení jsou hojně, a dal jim to, čehož žádali. ³⁰ Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl v ústech jejich, ³¹ A v tom prchlivost Boží připadla na ně, a zbil tučné jejich, a přední Izraelské porazil. ³² S tím se všim vždy ještě hřešili, a nevěděli předivným skutkům jeho. ³³ A protože dopustil na ně, že marně skonali dny své, a léta svá s chvátáním. ³⁴ Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned na úsvitě se navraceli, ³⁵ Rozpomínajíce se na to, že Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší vykupitel jejich: ³⁶ (Aťkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a jazykem svým lhali jemu. ³⁷ A srdce jejich nebylo upřímné před ním, aniž se věrně měli v smlouvě jeho), ³⁸ On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich, a nezahladil jich; častokrát odvracel hněv svůj, a nezbuzoval vši zlobivosti své. ³⁹ Nebo pamatoval, že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se zase. ⁴⁰ Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti přivodili na pustinách. ⁴¹ Těž i těž navracujíce se, pokoušeli Boha silného, a svatému

Izraelskému cíle vyměňovali. ⁴² Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v kterémž je vysvobodil z ssoužení, ⁴³ Když èinil v Egyptì znamení svá, a zázraky své na poli Soan, ⁴⁴ Když obrátil v krev øeky a potoky jejich, tak že jich píti nemohli. ⁴⁵ Dopustil na ni smisici žízal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily. ⁴⁶ A dal chroustùm úrody jejich, a úsilí jejich kobyilkám. ⁴⁷ Stloukl krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem. ⁴⁸ Vydal krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí øeøavé. ⁴⁹ Poslal na ni prchlivost hnìvu svého, rozpálení, zùøivost i ssoužení, dopustiv na ni andìly zlé. ⁵⁰ Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich, ano i na hovada jejich mor dopustil. ⁵¹ A pobil všechno prvorozené v Egyptì, prvotiny síly v staních Chamových. ⁵² Ale lid svùj vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti. ⁵³ Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepøátely pak jejich pøikrylo moøe, ⁵⁴ Až je pøivedl ku pomezí svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho. ⁵⁵ Vyhnal pøed tváøí jejich národy, zpùsobil to, aby jim na provazec didictví jejich pøišli, a aby pøebývala v staních jejich pokolení Izraelská. ⁵⁶ Však vždy pøedce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svìdectví jeho neostøíhali. ⁵⁷ Ale zpìt odšedše, pøevrácení èinili, jako i pøedkové jejich; uchýlili se jako mylné luèišti. ⁵⁸ Nebo popouzel ho výsostmi svými, a rytinami svými k horlení pøivedli jej. ⁵⁹ Slyšel Bùh, a rozhníval se, a u velikou øsklivost vzal Izraele, ⁶⁰ Tak že opustiv pøíbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi, ⁶¹ Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v ruce nepøítele. ⁶² Dal pod meè lid svùj, a na didictví své se rozhníval. ⁶³ Mládence jeho sežral oheò, a panny jeho nebyly chváleny. ⁶⁴ Kniží jejich od meèe padli, a vdovy jejich neplakaly. ⁶⁵ Potom pak procítil Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po vínì sobì vykøikuje. ⁶⁶ A ranil nepøátely své po zadu, a u vièné pohanìní je vydal. ⁶⁷ Aèkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil, ⁶⁸ Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval. ⁶⁹ A vystavil sobì, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž utvrdil na víky. ⁷⁰ A vyvolil Davida služebníka svého, vzav jej od chlévù stáda. ⁷¹ Když chodil za ovceci bøezími, zavedl jej, aby pásł Jákoba, lid jeho, a Izraele, didictví jeho. ⁷² Kterýž pásł je v upøímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.

79

¹ Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do didictví tvého, poškrvnili chrám svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v hromady. ² Dali tìla mrtvá služebníkù tvých za pokrm ptákùm nebeským, tìla svatých tvých šelmám zemským. ³ Vylili krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával. ⁴ Vydání jsme v pohanìní sousedùm našim, v posmích a žert tìm, kteøíž jsou vůkol nás. ⁵ Až dokud, ó Hospodine? Na víky-liž se hnìvati budeš, a hoøeti bude jako oheò horlení tvé? ⁶ Vylí hnìv svùj na národy, kteøíž ti neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají. ⁷ Nebo¹ jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili. ⁸ Nezpomínejž nám døevních nepravostí našich, rychle a¹ pøedejdou nás milosrdenství tvá, nebo¹ jsme velmi znuzeni. ⁹ Pomož nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás, a buñ milostiv høíchùm našim pro jméno své. ¹⁰ Proè mají øíkati pohané: Kdež jest Bùh jejich? Budiž znám mezi pohany, pøed oèima našima, skrze pomstu krve služebníkù svých, kteráž jest vylita. ¹¹ Vstupiž pøed oblíèej tvùj lkání vizòù, a podlé velikosti síly své zanechej ostatkù k smrti oddaných. ¹² A odpla¹ sousedùm našim sedmernásobnì do lùna jejich za pohanìní, kteréž jsou tobì èinili, ó Pane. ¹³ My pak, lid tvùj a ovce pastvy tvé, slaviti ti budeme na víky; od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu tvou.

80

¹ Pøednímu z kantorù na šošannim, žalm svìdectví, Azafovi. ² Ó pastýøi Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvijž se. ³ Pøed Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbuì moc svou, a pøispij k spasení našemu. ⁴ Ó Bože, navra¹ nás, a dejž, a¹ nám svítí oblíèej tvùj, a spasení budeme. ⁵ Hospodine Bože zástupù, dokudž se pøísni staviti budeš k modlitbám lidu svého? ⁶ Nakrmil jsi je chlebem pláèe, a dals jim vypiti slz míru velikou. ⁷ Postavils nás k sváru sousedùm našim, a nepøatelé naši aby sobì posmìch z nás èinili. ⁸ Ó Bože zástupù, navra¹ nás, a dej, a¹ nám svítí oblíèej tvùj, a spasení budeme. ⁹ Ty jsi kmen vinný z Egypta pøenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej. ¹⁰ Uprázdnil jsi mu, a uèinils, aby se vkoøenil, i zemi naplnil. ¹¹ Pøikryty jsou hory stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové. ¹² Vypustil ratolesti své až k moøi, a až do øeky rozvody své. ¹³ I proèež jsi rozboøil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel, trhati z ní mohl? ¹⁴ Vepø divoký zryl ji, a zvìø polní spásla ji. ¹⁵ Ó Bože zástupù, obra¹ se již, popatø s nebe, viz a navštív kmen vinný tento, ¹⁶ Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobì. ¹⁷ Popálena¹ jest ohnìm a poroubána, od žehráni oblíèeje tvého hyne. ¹⁸ Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem èlovìka, kteréhož jsi zmocnil sobì, ¹⁹ A neodstoupíme¹ od tebe; zachovej nás pøi životu, a¹ jméno tvé vzýváme. ²⁰ Hospodine Bože zástupù, navrať nás zase, a dej, a¹ nám svítí oblíèej tvùj, a spasení budeme.

81

¹ Pøednímu z kantorù na gittit, Azafovi. ² Plésejte Bohu, síle naší, prokøikujte Bohu Jákobovu. ³ Vezmìte žaltáø, pøidejte buben, harfu libou a loutnu. ⁴ Trubte trubou na novmìsíce, v uložený èas, v den slavnosti naší. ⁵ Nebo to¹ jest ustavení v Izraeli, øád Boha Jákobova. ⁶ Na svìdectví v Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme jazyk neznámý slýchati musili. ⁷ Osvobodil jsem, dí Bùh, od bøemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštiny byly. ⁸ V ssoužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem ti, vyslyšel jsem ti z skryše hromu, zkušoval jsem ti pøi vodách sváru. Sélah. ⁹ Øekl¹ jsem: Slyš, lide můj, a osvidèím se tobì, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati, ¹⁰ A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klanìti bohu cizímu. ¹¹ Já jsem Hospodin Bùh tvùj, kterýž jsem ti vyvedl z zemì Egyptské, otevøi jen ústa svá, a naplním¹ je. ¹² Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael nepøestal na mnì, ¹³ A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých. ¹⁴ Ó by¹ mne byl lid můj poslouchal, a Izrael po cestách mých chodil, ¹⁵ Tudíž bych já byl nepøátely jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou. ¹⁶ A ti, kteøíž v nenávisti mají Hospodina, úlisni by se jim poddávati musili, i byl by èas jejich až na víky. ¹⁷ A krmil bych je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.

82

¹ Žalm Azafov. Bùh stojí v shromáždìní Božím, u prostøed bohù soud èinì, a dí: ² Dokudž souditi budete nespravedlivì, a osoby nešlechetných pøijímati? Sélah. ³ Zastávejte bídneho a sirotka, utištìného a chudého spravedliva vyhlašujte. ⁴ Vytrhnìte bídneho a nuzného, z ruky nešlechetných vytrhnìte ho. ⁵ Ale nevidí nic, nerozumíjí nic; ve tmách ustavnì chodí, až se proto všickni základové zemì pohybují. ⁶ Øekl¹ jsem já byl: Bohové jste, a synové Nejvyššího vy všickni; ⁷ A však jako i jiní lidé zemøete, a jako jeden z knížat padnete. ⁸ Povstaniž, ó Bože, suì zemi; nebo ty dìdièni vládneš všemi národy.

83

¹ Píseò a žalm Azafùv. ² Bože, neodmlèujž se, neèiò se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný. ³ Nebo aj, nepřátelé tvoji se bouøí, a ti, kteøíž ti v nenávisti mají, pozdvihují hlavy. ⁴ Chytøe tajné rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti òim, kteréž ty skrýváš, ⁵ Øíkajíce: Poíte, a vyhláime je, a¹ nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo více jména Izraelova. ⁶ Jednomyslnì¹ se na tom spolu snesli, i smlouvou se proti tobì zavázali, ⁷ Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští, ⁸ Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s obyvateli Tyrskými. ⁹ Ano i Assyrští spojili se s nimi, jsouce na ruku synùm Lotovým. Sélah. ¹⁰ Uèiniž jim jako Madianským, jako Zizarovi, a jako Jabínovi pøi potoku Císon, ¹¹ Kteøíž jsou do konce vyhlazeni v Endor, a uèinìni hnùj zemì. ¹² Nalož s nimi a s vůdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich. ¹³ Nebo¹ jsou øekli: Uvažme se didièni v pøíbytky Boží. ¹⁴ Mùj Bože, uèiò to, a¹ jsou jako chumelice, a jako stéblo pøed větrem. ¹⁵ Jakož oheò spaluje les, a jako plamen zapaluje hory, ¹⁶ Tak ty je vichøicí svou stihej, a bouøí svou ohrom je. ¹⁷ Naplò tváøe jejich zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine. ¹⁸ Necha¹ se hanbí a òisí na vìèné èasy, a a¹ potupu nesou a zahynou. ¹⁹ A tak a¹ poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vši zemì.

84

¹ Pøednímu z kantorù na gittit, synù Chóre, žalm. ² Jak jsou milí pøíbytkové tvoji, Hospodine zástupù! ³ Žádostiva jest a velice touží duše má po síòcích Hospodinových; srdce mé, i òilo mé plèše k Bohu živému. ⁴ Ano i ten vrabec našel sobì místo a vlaštovice hnízdo, v nìmž by schránila mladé své, pøi oltáøích tvých, Hospodine zástupù, králi mùj a Bože mùj. ⁵ Blahoslavení, kteøíž pøebývají v domì tvém, ti¹ tebe na viky chváliti budou. Sélah. ⁶ Blahoslavený èlovìk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky krokù jejich, ⁷ Ti, kteøíž jdouce pøes údolí moruší, za studnici jej sobì pokládají, na niž i dèš¹ požehnání pøichází. ⁸ Berou se houf za houfem, a ukazují se pøed Bohem na Sionu. ⁹ Hospodine Bože zástupù, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobùv. Sélah. ¹⁰ Pavézo naše, popatø, ó Bože, a viz tváø pomazaného svého. ¹¹ Nebo lepší jest den v síòcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobì raději u prahu sedìti v domì Boha svého, nežli pøebývati v stáncích bezbožníkù. ¹² Nebo Hospodin Bùh jest slunce a pavéza; tu¹ milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepøe èeho dobrého chodícím v upøímnosti. ¹³ Hospodine zástupù, blahoslavený èlovìk, kterýž naději skládá v tobì.

85

¹ Pøednímu z kantorù, synù Chóre, žalm. ² Laskavì se, Hospodine, nikdy ukazoval k zemi své, pøivedls zase z vìzení Jákoba. ³ Odpustil jsi nepravost lidu svého, pøikryls všeliký høích jejich. Sélah. ⁴ Zdržels všecken hnìv svůj, odvrátils od zùøivosti prchlivost svou. ⁵ Navrať se zase k nám, ó Bože spasení našeho, a uèiò pøitřž hnìvu svému proti nám. ⁶ Zdaliž na viky hnìvati se budeš na nás? A protáhneš zùøivost svou od národu do pronárodu? ⁷ Zdaliž ty obráti se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobì? ⁸ Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své dej nám. ⁹ Ale poslechnu, co øíká Bùh ten silný, Hospodin. Jistì že¹ mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství. ¹⁰ Zajisté že¹ jest blízké òim, kteøíž se ho bojí, spasení jeho, a pøebývati bude sláva v zemi naší. ¹¹ Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobì políbení. ¹² Víra z zemì puèiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati. ¹³ Dá¹ také Hospodin i

časné dobré, tak že země naše vydá úrody své. ¹⁴ Způsobí to, aby spravedlnost před ním šla, když obrátí k zemi nohy své.

86

¹ Modlitba Davidova. Nakloò, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, nebo¹ jsem chudý a nuzný. ² Ostøíhejž duše mé, nebo¹ jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího. ³ Smiluj se nade mnou, Hospodine, k tobě¹ zajisté každého dne volám. ⁴ Potíš duše služebníka svého, nebo¹ k tobě, ó Pane, duše své pozdvihuji. ⁵ Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v milosrdenství ke všem, kteříž tě vzývají. ⁶ Slyš, Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých. ⁷ V den ssoužení svého vzývám tě, nebo mne vyslycháš. ⁸ Není¹ žádného tobě podobného mezi bohy, ó Pane, a není takových skutků, jako jsou tvoji. ⁹ Všickni národové, kteréž jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé. ¹⁰ Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám. ¹¹ Vyuè mne, Hospodine, zemi své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v báni jména svého. ¹² I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky, ¹³ Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhl duši mou z jámy nejhlubší. ¹⁴ Ó Bože, povstali¹ jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují. ¹⁵ Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný, ¹⁶ Vzhledniž na mne, a smiluj se nade mnou, obdař silou svou služebníka svého, a zachovávej syna dívky své. ¹⁷ Prokaž ke mně znamení dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteříž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, pomohl, a mne potěšil.

87

¹ Synùm Chóre, žalm a píseò. Základ svůj na horách svatých. ² Miluje¹ Hospodin, totiž brány Sionské, nade všechny přibytky Jákobovy. ³ Pøeslavné¹ jsou to věci, kteréž se o tobě hlásají, ó místo Boží. Sélah. ⁴ Pøipomínati budu Egypt a Babylon před svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouøeníny, že se tu každý z nich narodil. ⁵ An i o Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak Nejvyšší utvrdí jej. ⁶ Seète¹ Hospodin při popisu národy, a dí, že tento se tu narodil. Sélah. ⁷ Tou přelínou zpívají s plésáním o tobě všechny moci života mého.

88

¹ Píseò a žalm synùm Chóre, přednímu zpěvákovi na machalat k zpívání, vyuèující, složený od Hémána Ezrachitského. ² Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v noci k tobě volám. ³ Vstupiž před oblíbenou tvou modlitba má, nakloò ucha svého k volání mému. ⁴ Nebo¹ jest naplněna trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil. ⁵ Poèten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy; připodobněn jsem èlověku beze vši síly. ⁶ Mezi mrtvé jsem odložen, jako zmrdovaný ležící v hrobě, na niž nezpomínáš více, kteříž od ruky tvé vyhlazeni jsou. ⁷ Spustils mne do jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího místa. ⁸ Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým přikvaèil jsi mne. Sélah. ⁹ Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne velice zòsklivil, a tak jsem seøvin, že mi nelze nijakž vyjít. ¹⁰ Zrak můj hyne trápením; na každý den vzývám tě, Hospodine, ruce své před tebou rozprostíraje. ¹¹ Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví, aby tě oslavovali? Sélah. ¹² I zdali bude ohlašováno v hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá v zahynutí? ¹³ Zdaliž v známost přichází ve tmách div tvou, a spravedlnost tvá v zemi zapomenutí? ¹⁴ Já pak, Hospodine, k tobě volám, a každého jitra předchází tě modlitba má. ¹⁵ Proèež, ó Hospodine, zamítáš mne, a tváø svou skrýváš přede

mnou? ¹⁶ Ztrápený jsem, jako hned maje umøíti od násilí; snáším hrůzy tvé, a ðísím se. ¹⁷ Hnìv tvùj pøísný na mne se oboøil, a hrůzy tvé krutì sevøely mne. ¹⁸ Obklíèují mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadnì. ¹⁹ Vzdálil jsi ode mne pøítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmì.

89

¹ Vyuèující, složený od Etana Ezrachitského. ² O milosrdenstvích Hospodinových na víky zpívati budu, od národu do pronárodu zvístovati budu pravdu tvou ústy svými. ³ Nebo jsem øekl: Na víky milosrdenství vzdilávati se bude, na nebi utvrdíš pravdu svou, o níž øekl: ⁴ Uèinil jsem smlouvu s vyvoleným svým, pøisáhl jsem Davidovi služebníkù svému, ⁵ Že až na víky utvrdím símì tvé, a vzdílám od národu do národu trùn tvùj. Sélah. ⁶ Protož oslavují nebesa div tvùj, Hospodine, i pravdu tvou v shromáždíní svatých. ⁷ Nebo kdo na nebi pøirovnán býti může Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu mezi syny silných? ⁸ Bùh i v shromáždíní svatých strašlivý jest náramnì, a hrozný nade všechny vùkol niho. ⁹ Hospodine Bože zástupù, kdo jest jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobì pøístojí všudy vùkol. ¹⁰ Ty panuješ nad dutím moøe; když se zdvihají vlny jeho, ty je skrocuješ. ¹¹ Ty jsi jako ranìného potøel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi nepøátely své. ¹² Tvá¹ jsou nebesa, tvá také i zemì, okršlek i plnost jeho ty jsi založil. ¹³ Pùlnoèní i polední strana, kteréž jsi ty stvoøil, i Tábor a Hermon o tvém jménu zpívají. ¹⁴ Tvé rámì jest pøemocné, silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá. ¹⁵ Spravedlnost a soud jsou základem trùnu tvého, milosrdenství a pravda pøedcházejí tváø tvou. ¹⁶ Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvùj; ti¹, Hospodine, v svìtle oblíèeje tvého choditi budou. ¹⁷ Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se. ¹⁸ Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení pøijde roh náš. ¹⁹ Nebo štít náš jest Hospodinùv, a svatého Izraelského král náš. ²⁰ Tehdy mluvì u vidíní k svatému svému, øekl jsi: Složil jsem pomoc v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu. ²¹ Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem ho. ²² A protož bude¹ s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho budu. ²³ Nebude¹ ho moci nuziti nepøitel, ani èlovìk nešlechtný trápati. ²⁴ Nebo potru pøed tváøí jeho protivníky jeho, a ty, kteøíž ho nenávidí, porazím. ²⁵ Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho. ²⁶ A vložím na moøe ruku jeho, a na øeky pravici jeho. ²⁷ On volaje ke mnì, dí: Ty jsi otec můj, Bùh silný můj a skála spasení mého. ²⁸ Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králù zemských. ²⁹ Na víky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva s ním stálá bude. ³⁰ Uèiním i to, aby na víky trvalo símì jeho, a trùn jeho jako dnové nebese. ³¹ Jestliže by pak synové jeho opustili zákon můj, a v soudech mých nechodili, ³² Jestliže by ustanovení mých poškrvnili, a pøíkázání mých neostøíhali: ³³ Tedy navštívím metlou pøestoupení jejich, a trestáním nepravost jejich, ³⁴ Ale milosrdenství svého neodejmu od niho, aniž klamati budu proti pravdì své. ³⁵ Nepoškrvním¹ smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých, nezminím. ³⁶ Jednou jsem pøisáhl skrze svatost svou, nesklamám¹ Davidovi, ³⁷ Že símì jeho na víky bude, a trùn jeho jako slunce pøede mnou, ³⁸ Jako mìsíc utvrzeno bude na víky, a jako svìdkové na obloze hodnovìrní. ³⁹ Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhnìvals se na pomazaného svého. ⁴⁰ Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhl korunu jeho na zem. ⁴¹ Roztrhal jsi všechny ohrady jeho, a bašty jeho jsi rozválel. ⁴² Derou jej všickni, kteøíž tudy jdou; jest ku posmìchu i sousedùm svým. ⁴³ Vyvýšil jsi pravici protivníkù jeho, obveselils všechny nepøátely jeho. ⁴⁴ Ztupils i ostøí meèe jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji. ⁴⁵ Uèinils pøítrž okrase jeho, a trùn jeho svrhl jsi na zem. ⁴⁶ Ukrátil jsi dnù mladosti jeho, a hanbous jej

pøiodíl. Sélah. ⁴⁷ Až dokud, Hospodine? Na vïky-liž se skrývati budeš? Tak-liž hoøeti bude jako oheò prchlivost tvá? ⁴⁸ Rozpomeniž se na mne, jak kratièký jest vïk mùj. Zdaliž jsi pak nadarmo stvoøil všechny syny lidské? ⁴⁹ Kdo z lidí mùže tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život svùj z hrobu? Sélah. ⁵⁰ Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Pøísahu¹ jsi uèinil Davidovi, v pravdì své. ⁵¹ Pamatuj, Pane, na útržky èinìné služebníkùm tvým, a jak jsem já nosil v lùnì svém potupu ode všech nejmocnějších národù, ⁵² Jak jsou utrhalì nepøátele tvoji, Hospodine, jak jsou utrhalì šlepijím pomazaného tvého. ⁵³ Budiž pochválen Hospodin na vïky, Amen i Amen.

90

¹ Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval pøíbytek náš od národu do pronárodu. ² Prvé, než hory stvoøeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek svíta, ano hned od vïkù a až na vïky, ty jsi Bùh silný. ³ Ty pøivodiš èlovíka na to, aby setøín byl, øíkaje: Navra¹tež se zase, synové lidští. ⁴ Nebo by tisíc let pøetrval, jest to pøed oèima tvýma jako den vèerejší, a bdinì noèní. ⁵ Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v jitøe pomíjející. ⁶ Toho jitra, kteréhož vykvetne, mìnì se, u veèer pak jsuc pod¹ata, usychá. ⁷ Ale my hyneme od hnìvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zdišeni. ⁸ Nebo jsi položil nepravosti naše pøed sebe, a tajnosti naše na svìtlo oblièeje svého. ⁹ Proèež všickni dnové naši v náhle pøebíhají pro tvé rozhnívání; k skonèení let svých docházíme jako øeè. ¹⁰ Všechnù let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího pøirození, osmdesát let, a i to, což nejzdárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tož¹ ihned rychle zaletíme. ¹¹ Ale kdo jest, ješto by znal pøísnost hnìvu tvého, a ostýchal se zùøivosti tvé? ¹² Nauèiž nás poèítati dnù našich, abychom uvodili moudrost v srdce. ¹³ Navra¹ se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mìjž lítost nad služebníky svými. ¹⁴ Nasy¹ nás hned v jitøe svým milosrdenstvím, tak abychom prozpívovati, a veseliti se mohli po všechny dny naše. ¹⁵ Obveseliž nás podle dnù, v nichž jsi nás ssužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého. ¹⁶ Budiž zøejmé pøi služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá pøi synech jejich. ¹⁷ Budiž nám pøítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvři mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvři.

91

¹ Ten, kdož v skrýši Nejvyššího pøebývá, v stínu Všemohoucího odpoèívati bude. ² Díím Hospodinu: Útoèištì mé a hrad mùj, Bùh mùj, v nìmž nadìji skládati budu. ³ On¹ zajisté vysvobodí tì z osídla lovce, a od nejjedovatějšího nakažení morního. ⁴ Brky svými pøikryje tì, a pod kòidly jeho bezpeèen budeš; místo štítu a pavézy budeš mítì pravdu jeho. ⁵ Nebudeš se báti pøístrachu noèního, ani støely létající ve dne. ⁶ Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotì, ani povìtøí morního, v polední èas hubícího. ⁷ Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisícù po pravici tvé, ale k tobì se to nepøiblíží. ⁸ Oèima tolika svýma to spatøíš, a odplatì bezbožných se podíváš. ⁹ Ponìvadž jsi Hospodina, kterýž útoèištì mé jest, a Nejvyššího za svùj pøíbytek položil, ¹⁰ Nepøihodí se tobì nic zlého, aniž se pøiblíží jaká rána k stánku tvému. ¹¹ Nebo andílùm svým pøikázal o tobì, aby tì ostøíhali na všech cestách tvých. ¹² Na rukou ponesou tì, abys neurazil o kámen nohy své. ¹³ Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíèe i draka. ¹⁴ Ponìvadž mne, dí Bùh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvýším; nebo poznal jméno mé. ¹⁵ Vzývati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a oslavím jej. ¹⁶ Dlouhostí dnù jej nasytím, a ukáží jemu spasení své.

92

¹ Žalm a píseò, ke dni sobotnímu. ² Dobré jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší, ³ Zvìstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci, ⁴ Pøi nástroji o desíti strunách, pøi loutni, a pøi harfi s písnièkou. ⁵ Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu. ⁶ Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá. ⁷ Èlovìk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu, ⁸ Že vyrostají bezbožní jako bylina, a kvetou všickni èinitelé nepravosti, aby vyhlazeni byli na vìky. ⁹ Ty pak, ó Nejvyšší, že na vìky jsi Hospodin. ¹⁰ Nebo aj, nepøatelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepøatelé tvoji zahynou; rozptýleni budou všickni èinitelé nepravosti. ¹¹ Mùj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcùv, pokropen budu olejem novým. ¹² I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o tìch nešlechetnících, jenž proti mnì povstávají, ušima svýma uslyším. ¹³ Spravedlivý jako palma kvèsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se. ¹⁴ Štípení v domì Hospodinovi v síòcích Boha našeho kvèsti budou. ¹⁵ Ještì i v šedinách ovoce ponesou, spanilí a zelení budou, ¹⁶ Aby to zvìstováno bylo, že pøímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné pøi nìm není.

93

¹ Hospodin kraluje, v dùstojnost se oblékl, oblékl se Hospodin v sílu, a pøepásal se; také okršlek zemì upevnil, aby se nepohnul. ² Utvrzen¹ jest trùn tvůj pøede všemi èasy, od vìènosti ty jsi. ³ Pozdvihují se øeky, ó Hospodine, pozdvihují øeky zvuku svého, pozdvihují øeky vlnobití svých. ⁴ Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln moøských mnohem silnější jest na výsostech Hospodin. ⁵ Svìdectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na vìky.

94

¹ Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst, zastkvìj se. ² Zdvihni se, ó soudce všì zemì, a dej odplatu pyšným. ³ Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati, ⁴ Žvátí a hrdì mluvití, honosíce se, všickni èinitelé nepravosti? ⁵ Lid tvůj, Hospodine, potíratí a dìdictví tvé bìdovati? ⁶ Vdovy a pøíchozí mordovati, a sirotky hubiti, ⁷ Óikajíce: Nehledí¹ na to Hospodin, aniž tomu rozumí Bùh Jákobùv? ⁸ Rozumìjte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte? ⁹ Zdali ten, jenž uèinil ucho, neslyší? A kterýž stvoøil oko, zdali nespatoí? ¹⁰ Zdali ten, jenž tresce národy, nebude káratí, kterýž uèí lidi umìní? ¹¹ Hospodin¹ zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost. ¹² Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvièíš, Hospodine, a z zákona svého jej vyuèuješ. ¹³ Abys mu zpùsobil pokoj pøed èasy zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku jáma. ¹⁴ Nebo¹ neopustí Hospodin lidu svého, a dìdictví svého nezanechá, ¹⁵ Ale až k spravedlnosti navrátí se soud, a za ním všickni upøímého srdce. ¹⁶ Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostníkùm? Kdo by se byl za mne postavil proti tìm, jenž páší nepravost? ¹⁷ Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se byla octla duše má v mlèení. ¹⁸ Již jsem byl øekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine, zdrželo mne. ¹⁹ Ve množství pøemýšlování mých u vnìtønosti mé, tvá potìšování obveselovala duši mou. ²⁰ Zdaliž se k tobì pøitovaryší stolice pøevráceností tìch, jenž vynášejí nátisk mimo spravedlnost, ²¹ Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují? ²² Ale Hospodin jest mým hradem vysokým, a Bùh můj skalou útoèištì mého. ²³ On¹ obrátí na nì nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je, zahladí je Hospodin Bùh náš.

95

¹ Poíte, zpívejme Hospodinu, prokøikujme skále spasení našeho. ² Pøedejdìme oblìeèj jeho s díkèinìním, žalmy prozpívujme jemu. ³ Nebo Hospodin jest Bùh veliký, a král veliký nade všechny bohy, ⁴ V jehož rukou základové zemì, a vrchové hor jeho jsou. ⁵ Jehož jest i moøe, nebo on je uèinil, i zemì, kterouž ruce jeho sformovaly. ⁶ Poíte, sklánìjme se, a padnìme pøed ním, klekejme pøed Hospodinem stvoøitelem naším. ⁷ On¹ jest zajisté Bùh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho, ⁸ Nezatvrzujte srdce svého, jako pøi popuzení, a v den pokušení na poušti, ⁹ Kdežto pokouøeli mne otcové vaši, zkusili¹ jsou mne, a vidili skutky mé. ¹⁰ Za ètyøidceti let mìl jsem nesnáz s národem tím, a øekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých. ¹¹ Jimž jsem pøisáhl v hnìvì svém, že nevejdou v dpoèinutí mé.

96

¹ Zpívejte Hospodinu píseò novou, zpívej Hospodinu všechna zemì. ² Zpívejte Hospodinu, dobroøeète jménu jeho, zvìstujte den po dni spasení jeho. ³ Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho. ⁴ Nebo veliký Hospodin, a vši chvály hodný, i hrozný jest nade všechny bohy. ⁵ Všickni zajisté bohové národù jsou modly, ale Hospodin nebesa uèinil. ⁶ Sláva a dùstojnost pøed ním, síla i okrasa v svatyni jeho. ⁷ Vzdejte Hospodinu èeledi národù, vzdejte Hospodinu èest i moc. ⁸ Vzdejte Hospodinu èest jména jeho, pøineste dary, a vejdìte do síòcí jeho. ⁹ Sklánìjte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se oblìeèje jeho všechna zemì. ¹⁰ Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský upevnìn bude, tak aby se nepohnul, a že souditi bude lidi spravedlivì. ¹¹ Rozveseltež se nebesa, a plésej zemì, zvuè moøe, i což v nìm jest. ¹² Plésej pole a vše, což na nìm, tehðáž a¹ prozpívuje všechno døíví lesní, ¹³ Pøed tváøí Hospodina; nebo¹ se béøe, béøe se zajisté, aby soudil zemì. Bude¹ souditi okršlek svìta v spravedlnosti, a národy v pravdì své.

97

¹ Hospodin kraluje, plésej zemì, a vesel se ostrovù všechno množství. ² Oblak a mrákota jest vùkol niho, spravedlnost a soud základ trùnu jeho. ³ Oheò pøedchází jej, a zapaluje vùkol nepøátely jeho. ⁴ Zasvìcují¹ se po okršlku svìta blýskání jeho; to viduc zemì, dìsí se. ⁵ Hory jako vosk rozplývají se pøed oblìeèjem Hospodina, pøed oblìeèjem Panovníka vši zemì. ⁶ Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti, a slávu jeho spatøují všickni národové. ⁷ Zastyíte se všickni, kteøíž sloužíte rytinám, kteøíž se chlubíte modlami; sklánìjte se pøed ním všickni bohové. ⁸ To uslyøe Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z pøíèiny soudù tvých, Hospodine. ⁹ Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vši zemì, a velice jsi vyvýøený nade všechny bohy. ¹⁰ Vy, kteøíž milujete Hospodina, mìjte v nenávisti to, což zlého jest; on¹ ostøíhá duši svatých svých, a z ruky bezbožníkù je vytrhuje. ¹¹ Svìtlo vsáto jest spravedlivým, a radost tím, kteøíž jsou upøímého srdce. ¹² Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a oslavujte památku svatosti jeho.

98

¹ Žalm. Zpívejte Hospodinu píseò novou, nebo¹ jest divné vìci uèinil; spomohla mu pravice jeho, a rámì svatosti jeho. ² V známost uvedl Hospodin spasení své, pøed oèima národù zjevil spravedlnost svou. ³ Rozpomenul se na milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všechny konèiny zemì vidí spasení Boha našeho. ⁴ Prokøikuj Hospodinu všechna zemì; zvuk vydejte, prozpívujte, a žalmy zpívejte. ⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu na citaøe, k citaøe i hlasem pøizpívujte. ⁶ Trubami a

zvuènými pozouny hlas vydejte pøed králem Hospodinem. ⁷ Zvuè moøe i to, což v nìm jest, okršlek svìta i ti, kteøíž na nìm bydlí. ⁸ Øeky rukama plésejte, spolu i hory prozpívujte, ⁹ Pøed Hospodinem; nebo¹ se béøe, aby soudil zemi. Bude¹ souditi okršlek svìta v spravedlnosti, a národy v pravosti.

99

¹ Hospodin kraluje, užasnìte se národové; sedí nad cherubíny, pohniž se zemi. ² Hospodin na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všechny lidi. ³ Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest. ⁴ Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v Jákobovi ty konáš. ⁵ Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánìjte se u podnoží noh jeho, svatý¹ jest. ⁶ Mojžíš a Aron mezi knížími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslýchal. ⁷ V sloupu oblakovém mluvíval k nim; kteøížto když ostøíhali svìdectví jeho, i ustanovení jim vydal. ⁸ Hospodine Bože náš, tys je vyslýchal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal pro výstupky jejich. ⁹ Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánìjte se na hoøe svaté jeho; nebo¹ jest svatý Hospodin Bùh náš.

100

¹ Žalm k díkù èininí. Prokøikuj Hospodinu všechna zemi. ² Služte Hospodinu s veselím, pøedstupte pøed oblíèej jeho s prozpívováním. ³ Vizte, že Hospodin jest Bùh; on uèinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho. ⁴ Vcházejte do bran jeho s díkèininím, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobroøeète jménu jeho. ⁵ Nebo dobrý jest Hospodin, na vìky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.

101

¹ Žalm Davidùv. O milosrdenství a soudu zpívati budu, tobì, ó Hospodine, žalmy budu zpívati. ² Opatrnì se míti budu na cestì pøímé, až pøijdeš ke mnì; choditi budu ustaviènì v upøímnosti srdce svého i v domì svém. ³ Nepøedstavím¹ sobì pøed oèi vìci nešlechtné; skutek uchylujících se v nenávisti mám, nepøichytí¹ se mne. ⁴ Srdce pøevrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati. ⁵ Škodícího jazykem bližnímu svému tajnì, toho¹ vytnu; oèi vysokých a mysli naduté nikoli nebudu moci trpiti. ⁶ Oèi mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po cestì upøímé, ten¹ mi sloužiti bude. ⁷ Nebude bydliti v domì mém èinící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne. ⁸ Každého jitra pléniti budu všechny nešlechtné z zemi, abych tak vyplénil z místa Hospodinova všechny, kdož páší nepravost.

102

¹ Modlitba chudého, když sevøín jsa, pøed Hospodinem vylévá žádosti své. ² Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé pøijdiž k tobì. ³ Neskrývej tváøi své pøede mnou, v den ssoužení mého nakloò ke mnì ucha svého; když k tobì volám, rychle vyslyš mne. ⁴ Nebo mizejí jako dým dnové moji, a kosti mé jako ohništi vypáleny jsou. ⁵ Poraženo jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba svého jísti zapomenul. ⁶ Od hlasu lkání mého pøilnuly kosti mé k kùži mé. ⁷ Podobný jsem uèinìn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách. ⁸ Bdím, a jsem jako vrabec osamílý na støeøe. ⁹ Každý den utrhají mi nepøátelé moji, a posmìvaèi moji proklínají mnou. ¹⁰ Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz pøimìšuji, ¹¹ Pro rozhnívání tvé a zažžený hnìv tvùj; nebo zdvihna mne, hodils mnou. ¹² Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem. ¹³ Ale ty, Hospodine, na vìky zùstáváš, a památka tvá od národu až do pronárodu. ¹⁴ Ty povstana, smiluješ

se nad Sionem, nebo èas jest uèiniti milost jemu, a èas uložený pøišel. ¹⁵ Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slitují se, ¹⁶ Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni králové zemi slávy tvé, ¹⁷ Když by Hospodin vzdílal Sion, a ukázal se v slávi své, ¹⁸ Když by popatøil k modlitbì poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou jejich. ¹⁹ Bude¹ to zapsáno pro budoucí potomky, a lid, kterýž má stvoøen býti, chváliti bude Hospodina, ²⁰ Že shlédł s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatøil, ²¹ Aby vyslyšel vzdychání vüzòu, a rozvázal ty, kteøíž již k smrti oddání byli, ²² Aby vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémì, ²³ Když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu. ²⁴ Ztrápil¹ jest na cestì sílu mou, ukrátil dnù mých, ²⁵ Až jsem øekl: Můj Bože, nebeø mne u prostøed dnù mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá, ²⁶ I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa. ²⁷ Ona¹ pominou, ty pak zůstáváš; všechny ty vùci jako roucho zvetšejí, jako odív zmìníš je, a zmìniny budou. ²⁸ Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepøestanou. ²⁹ Synové služebníků tvých bydliti budou, a símì jejich zmocní se pøed tebou.

103

¹ Davidùv. Dobroøeè duše má Hospodinu, a všechny vnitønosti mé jménu svatému jeho. ² Dobroøeè duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho, ³ Kterýž odpouští tobì všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé, ⁴ Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvùj, kterýž ti korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním, ⁵ Kterýž nasycuje dobrými vùcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá. ⁶ Èiní, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechním utištíným. ⁷ Znamé uèinil Mojžíšovi cesty své, synùm Izraelským skutky své. ⁸ Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství. ⁹ Nebude¹ ustavièní žehradi, ani na vùky hnìvu držeti. ¹⁰ Ne podle høíchù našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám. ¹¹ Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad tìmi, kteøíž se ho bojí. ¹² A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás pøestoupení naše. ¹³ Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad tìmi, kteøíž se hobojí. ¹⁴ On¹ zajisté zná slepení naše, v pamìti má, že prach jsme. ¹⁵ Dnové èlovíka jsou jako tráva, a jako kvìt polní, tak kvete. ¹⁶ Jakž vítr na něj povane, an¹ ho není, aniž ho již více pozná místo jeho. ¹⁷ Milosrdenství pak Hospodinovo od vùku až na vùky nad tìmi, kteøíž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synù, ¹⁸ Kteøíž ostøíhají smlouvy jeho, a pamatují na pøíkázání jeho, aby je èinili. ¹⁹ Hospodin na nebesích utvrdil trùn svùj, a kralování jeho nade vším panuje. ²⁰ Dobroøeète Hospodinu andìlé jeho, kteøíž jste mocní v síle, a èiníte slovo jeho, poslušní jsouc hlasu slova jeho. ²¹ Dobroøeète Hospodinu všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteøíž èiníte vùli jeho. ²² Dobroøeète Hospodinu všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobroøeè duše má Hospodinu.

104

¹ Dobroøeè duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl. ² Pøiodìls se svìtlem jako rouchem, roztáhlš nebesa jako kortýnu. ³ Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblakù místo vozù, a vznáší se na peøí vitrovém. ⁴ Kterýž èiní posly své duchy, služebníky své oheò plápolající. ⁵ Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na vùky vùku. ⁶ Propastí jako rouchem byl jsi ji pøiodìl, i nad horami stály vody. ⁷ K žehraní tvému rozbíhly se, pøed hømotem hromu tvého pospíšily, ⁸ (Vystoupily hory, snížilo

se údolí), na místo, kteréž jsi jim založil. ⁹ Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly, ani se navracovaly k pokrývání země. ¹⁰ Kterýž vypouštíš potoky přes údolí, aby tekli mezi horami, ¹¹ A nápoj dávali všem živoucím polním. Tu¹ uhašují oslové divocí žíze svou. ¹² Při nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj vydává. ¹³ Kterýž svlažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem čin tvých sytila se země. ¹⁴ Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys tak vyvedl chléb z země, ¹⁵ A víno, jenž obveseluje srdce člověka. Činí, aby se stkvěla tvá od oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský. ¹⁶ Nasyceno bývá i dŕví Hospodinovo, cedrové Libáňští, kteréž štípl. ¹⁷ Na nichž se ptáci hnízdí, i čas přibýtek svůj má na jedl. ¹⁸ Hory vysoké jsou kamsíku, skály útočiště králíku. ¹⁹ Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná západ svůj. ²⁰ Uvodíš tmou, a bývá noc, v níž vybíhají všichni živočichové lesní: ²¹ Lviata ňvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého. ²² Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatcích svých se ukládají. ²³ Člověk vychází ku práci své, a k dílu svému až do večera. ²⁴ Jak mnozí a velcí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všechy je moudře učinil, plná jest země bohatstvím tvého. ²⁵ V moři pak velikém a širokém, tam¹ jsou hmyzové nesčíslní, a živočichové malí i velcí. ²⁶ Tu¹ barky přecházejí i velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál. ²⁷ Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým. ²⁸ Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasyceni bývají dobrými věcmi. ²⁹ Když skrýváš tvá svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a v prach svůj se navracují. ³⁰ Vysíláš ducha svého, a zase stvoření bývají, a obnovuješ tvá zemi. ³¹ Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveseluj se Hospodin v skutcích svých. ³² On když pohledí na zemi, an¹ se těse; když se dotkne hor, an¹ se kouší. ³³ Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává. ³⁴ Libé bude přemýšlování mé o něm, já¹ rozveselím se v Hospodinu. ³⁵ Ó by hŕšníci vyhynuli z země, a bezbožných aby již nebylo. Dobroře duše má Hospodinu. Halelujah.

105

¹ Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho. ² Zpívejte jemu, žalmy prozpívajte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho. ³ Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Hospodina. ⁴ Hledejte Hospodina a síly jeho, hledejte tvář jeho ustavičně. ⁵ Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho, ⁶ Sími Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho. ⁷ On¹ jest Hospodin Bůh náš, na vši zemi soudové jeho. ⁸ Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení, ⁹ Kteréž upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi. ¹⁰ Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou, ¹¹ Pravi: Tobě dám zemi Kananejskou za podíl dídictví vašeho, ¹² Ješto jich byl malý počet, malý počet, a ještě v ní byli pohostinu. ¹³ Přecházeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu. ¹⁴ Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, ňka: ¹⁵ Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečinite nic zlého. ¹⁶ Když povolav hlad na zemi, všecku hůl chleba polámal, ¹⁷ Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl, totiž Jozefa. ¹⁸ Jehož nohy sevřeli pouty, železa podniknouti musil, ¹⁹ Až do toho času, když se zmínka stala o něm; šel Hospodinova zkusila ho. ²⁰ Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil. ²¹ Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vládnutí svého, ²² Aby vládl i knížaty jeho podle své libosti, a starce jeho vyučoval moudrosti. ²³ Potom všel Izrael do Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamovi. ²⁴ Kdež rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby silnější byl nad nepřátely své.

²⁵ Zmìnil mysl tìchto, aby v nenávisti mìli lid jeho, a aby ukládali lest o služebnících jeho. ²⁶ I poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil. ²⁷ Kteříž pøedložili jim slova znamení jeho a zázrakù v zemi Chamovi. ²⁸ Poslal tmu, a zatmìlo se, aniž odporná byla slovu jeho. ²⁹ Obrátil vody jejich v krev, a zmožil ryby v nich. ³⁰ Vydała zemì jejich množství žab, i v pokoleních králù jejich. ³¹ Øekl, i pøišla smìsice žízal, a stìnice na všechny konèiny jejich. ³² Dal místo deští krupobití, oheò hořící na zemì jejich, ³³ Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a zpøerážel dříví v krajinì jejich. ³⁴ Øekl, i pøišly kobyly a chroustù nesèíslné množství. ³⁵ I sežrali všelikou bylinu v krajinì jejich, a pojedli úrody zemì jejich. ³⁶ Nadto pobil všechno prvorozené v zemì jejich, poèátek všeliké síly jejich. ³⁷ Tedy vyvedl své s stòibrem a zlatem, aniž byl v pokoleních jejich, ješto by se poklesl. ³⁸ Veselili se Egyptští, když tito vycházeli; nebo byl pøipadl na nì strach Izraelských. ³⁹ Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheò k osvícování noci. ⁴⁰ K žádosti pøivedl køepelky, a chlebem nebeským sytil je. ⁴¹ Otevøel skálu, i tekly vody, a odcházely pøes vyprahlá místa jako øeka. ⁴² Nebo pamìtliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníkù svému mluvené. ⁴³ Protož vyvedl lid svùj s radostí, s prozpívováním vyvolené své. ⁴⁴ A dal jim zemì pohanù, a tak úsilí národù dìdiènì obdrželi, ⁴⁵ Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostøíhali. Halelujah.

106

¹ Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na vìky milosrdenství jeho. ² Kdo může vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypraviti všechnu chválu jeho? ³ Blahoslavení, kteříž ostøíhají soudu, a èiní spravedlnost každého èasu. ⁴ Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštìv mne spasením svým, ⁵ Abych užíval dobrých vící s vyvolenými tvými, a veselil se veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dìdictvím tvým. ⁶ Zhøešili jsme i s otcí svými, neprávì jsme èinili, a bezbožnost páchali. ⁷ Otcové naši v Egyptì nerozumili pøedivným skutkùm tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporní byli pøi moři, pøi moři Rudém. ⁸ A však vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou. ⁹ Nebo pøimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti. ¹⁰ A tak zachoval je od ruky toho, jenž jich nenávidìl, a vyprostil je z ruky nepøítele. ¹¹ V tom pøikryly vody ty, kteříž je ssužovali, nezùstalo ani jednoho z nich. ¹² A aèkoli vìřili slovùm jeho, a zpívali chválu jeho, ¹³ Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a neèekali na radu jeho; ¹⁴ Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách. ¹⁵ I dal jim, èehož se jim chtìlo, a však dopustil hubenost na život jejich. ¹⁶ Potom, když horlili proti Mojžíšovi v vojšti, a Aronovi, svatému Hospodinovu, ¹⁷ Otevøevši se zemì, požøela Dátana, a pøikryla zbìò Abironovu. ¹⁸ A roznícen byl oheò na rotu jejich, plamen spálil bezbožníky. ¹⁹ Udílali i tele na Orébì, a sklánìli se slitinì. ²⁰ A zmìnivše slávu svou v podobiznu vola, jenž jí trávu, ²¹ Zapomnìli na Boha silného, spasitele svého, kterýž èinil veliké vici v Egyptì. ²² A pøedivné v zemì Chamovi, pøehrozné pøi moři Rudém. ²³ Proèež øekl, že je vyplení, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeøe pøed ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil. ²⁴ Za tím zošklivili sobì zemì žádanou, nevìøíce slovu jeho. ²⁵ A repcíce v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova. ²⁶ A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po poušti, ²⁷ A aby rozptýlil símì jejich mezi pohany, a rozehnal je do zemí. ²⁸ Spøáhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli obìti mrch. ²⁹ A tak dráždili Boha skutky svými, až se na nì obořila rána, ³⁰ Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i pøetržena jest rána ta. ³¹ Což jest mu poèteno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na vìky. ³² Opìt ho byli popudili pøi

vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně. ³³ Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými. ³⁴ K tomu nevyplénili ani národů těch, o kterýchž jim byl Hospodin poručil, ³⁵ Ale smiřující se s těmi národy, naučili se skutkům jejich, ³⁶ A sloužili modlám jejich, kteréž jim byly osídlem. ³⁷ Obitovali zajisté syny své a dcery své iáblům. ³⁸ A vylili krev nevinnou, krev synů svých a dcer svých, kteréž obitovali trapidlům Kananejským, tak že poškrvňina jest země těmi vraždami. ³⁹ I zmazali se skutky svými, a smilnili činy svými. ⁴⁰ Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na lid svůj, v ošklivost vzal dídictví své. ⁴¹ A vydal je v ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti měli, ⁴² A utiskali je nepřátelé jejich, tak že sníženi jsou pod ruku jejich. ⁴³ Mnohokrát je vysvobozoval, oni však popouzeři ho radou svou, protože potlačeni jsou pro nepravost svou. ⁴⁴ A však patřil na úzkost jejich, a slyšel křik jejich. ⁴⁵ Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi, a želel toho podle množství milosrdenství svých, ⁴⁶ Tak že naklonil k nim litoštiny všechny, kteříž je u vření drželi. ⁴⁷ Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromáždě nás z těch pohanů, abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubili se v chvále tvé. ⁴⁸ Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků až na věky. Na to řciž všechny lid: Amen, Halelujah.

107

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho. ² Nechť o tom vypravují ti, kteříž jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak je on vykoupil z ruky těch, kteříž je ssuzovali, ³ A shromáždil je z země, od východu a od západu, od půlnoci i od moře. ⁴ Bloudili po poušti, po cestách pustých, místa k přebývání nenacházejíce. ⁵ Hladoví a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich. ⁶ Když volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl je, ⁷ A vedl je po cestě přímé, aby přišli do místa k bydlení. ⁸ Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, ⁹ Poněvadž napájí duši žíznivou, a duši hladovitou naplňuje dobrými věcmi. ¹⁰ Kteříž sedí ve tmě a v stínu smrti, sevězí jsouce bídou i železy, ¹¹ Protože odporní byli oščen Boha silného, a radou Nejvyššího pohrdli. ¹² Pročež ponížil bídou srdce jejich, padli, a nebylo pomocníka. ¹³ Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje. ¹⁴ Vyvedl je z temností a stínu smrti, a svazky jejich trhá. ¹⁵ Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, ¹⁶ Poněvadž láme brány mědové, a závory železné posekává. ¹⁷ Blázní pro cestu převrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení bývají. ¹⁸ Oškliví se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují. ¹⁹ Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje. ²⁰ Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu. ²¹ Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými, ²² A obitoující obiti chvály, ať vypravují skutky jeho s prozpíváním. ²³ Kteří se plaví po moři na lodech, pracující na velikých vodách, ²⁴ Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v hlubokosti. ²⁵ Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý, a dme vlny mořské. ²⁶ Vznášejí se k nebi, sstupují do propasti, duše jejich v nebezpečnosti rozplývá se. ²⁷ Motají se a nakloňují jako opilý, a všechno umění jejich mizí. ²⁸ Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje. ²⁹ Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich. ³⁰ I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k bohu žádostivému. ³¹ Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými. ³² Nechť ho vyvyšují v shromáždění lidu, a v radě starců chválí jej. ³³ Obrací řeky v poušť, a prameny vod v suchost, ³⁴ Zemi úrodnou v slatinou, pro zlost obyvatelů jejich. ³⁵ Pustiny obrací v jezera, a zemi vyprahlou v prameny vod. ³⁶ I osazuje na ní

hladovité, aby stavili místa k bydlení. ³⁷ Kteříž osívají pole, a dělají vinice, a shromažďují sobě užitek úrody. ³⁸ Tak¹ on jim žehná, že se rozmnožují velmi, a dobytka jejich neumenšuje. ³⁹ A nikdy pak umenšení a snížení bývají ukrutenstvím, bídou a truchlostí, ⁴⁰ Když vylévá pohrdání na knížata, dopouštíje, aby bloudili po poušti bezcestné. ⁴¹ On¹ vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu jako stádo. ⁴² Nech¹ to spatují upomíní, a rozveselí se, ale všeliká nepravost a¹ zacpá ústa svá. ⁴³ Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetěl, a vyrozumíval mnohému milosrdenství Hospodinovu?

108

¹ Píseň a žalm Davidův. ² Hotovo jest srdce mé, Bože, zpívati a oslavovati ti budu, také i sláva má. ³ Probuť se loutno a harfo, když v svitání povstávám. ⁴ Slaviti ti budu mezi lidmi, Hospodine, a tobě žalmy prozpívovati mezi národy. ⁵ Nebo nad nebesa větší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá. ⁶ Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všechnu zemi sláva tvá. ⁷ A¹ jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž je pravicí svou, a vyslyš mne. ⁸ Bůh mluvil skrze svatost svou; veseliti se budu, že budu díliti Sichem, a údolí Socht že rozměním. ⁹ Můj¹ jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj. ¹⁰ Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti Palestini troubiti budu. ¹¹ Kdo mne uvede do místa hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské země? ¹² Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, ó Bože, s vojsky našimi? ¹³ Uděliž nám pomoci proti nepříteli, nebo marná jest pomoc lidská. ¹⁴ V Bohu udatní sobě počinati budeme, a on pošlapá nepřátely naše.

109

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože chvály mé, nečeš se neslyše. ² Nebo ústa nešlechtného a ústa lstivá proti mně se otevřela, mluvili proti mně jazykem lživým. ³ A slovy jizlivými osočili mne, válejí proti mně beze vši příčiny. ⁴ Protivili mi se za mé milování, ještě jsem se za ně modlíval. ⁵ Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé. ⁶ Postav nad ním bezbožníka, a protivník a¹ mu stojí po pravici. ⁷ Když před soudem stane, a¹ zůstane za nešlechtného, a prosba jeho budiž jemu k hořichu. ⁸ Budiž dnů jeho málo, a úřad jeho vezmi jiný. ⁹ Buďtež děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou. ¹⁰ Buďtež bihouni a tuláci synové jeho, žebřete, vyhnání jsouce z poustek svých. ¹¹ Přítáhní k sobě lichevník všechno, cožkoli má, a úsilé jeho rozchvátejte cizí. ¹² Nebudiž, kdo by mu chtěl milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se smíloval nad sirotky jeho. ¹³ Potomci jeho z kořen vy¹ati buďte, v druhém kolenu vyhlazeno buď jméno jejich. ¹⁴ Přijdiž na paměť nepravost předků jeho před Hospodinem, a hořích matky jeho nebuď shlazen. ¹⁵ Buďtež před Hospodinem ustaviční, až by vyhladil z země památku jejich, ¹⁶ Proto že nepamatoval, aby činil milosrdenství, ale protivenství činil člověku chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce, aby jej zamordoval. ¹⁷ Poněvadž miloval zločinní, necha¹ přijde na něj; nemil lhosti v požehnání, necha¹ se vzdálí od něho. ¹⁸ A tak budiž oblečen v zločinnství jako v svůj odív, a a¹ vejde do vnitřností jeho jako voda, a jako olej do kostí jeho. ¹⁹ Budiž jemu to jako pláš¹ k přiodívání, a jako pás k ustavičnému opasování. ²⁰ Taková mzda přijdiž mým protivníkům od Hospodina, a mluvícím zlé věci proti duši mé. ²¹ Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni mne. ²² Jsem¹ zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno jest u vnitřnostech mých. ²³ Jako stín, když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou jako za kobyolkou. ²⁴ Kolena má klesají postem, a tělo mé vyschlo z tučnosti. ²⁵ Nadto jsem jim za posměch; když mne

uhlédají, potøásají hlavami svými. ²⁶ Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj, zachovej mne podle milosrdenství svého, ²⁷ Tak aby poznati mohli, že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine, uèinil to. ²⁸ Nech¹ oni jakkoli zloøeèí, ty dobroøeè; kteøíž povstali, nech¹ se zastydí, aby se veselil služebník tvůj. ²⁹ Buítež obleèeni protivníci moji v zahanbení, a nech¹ se odíjí jako pláštím hanbou svou. ³⁰ Slaviti budu Hospodina velice ústy svými, a u prostøed mnohých chváliti jej budu, ³¹ Proto že stojí po pravici nuznému, aby ho zachoval od tìch, kteøíž odsuzují život jeho.

110

¹ Davidùv žalm. Øekl Hospodin Pánu mému: Seì na pravici mé, dokudž nepoložím nepøátel tvých za podnože noh tvých. ² Berlu mocí tvé vyše Hospodin z Siona, øka: Panuj u prostøed nepøátel svých. ³ Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého v ozdobi svatosti, z života hned v svitání jako rosa plod tvůj bude. ⁴ Pøisáhl Hospodin, a nebude želeti toho, øka: Ty jsi knìz na vìky podle øádu Melchisedechova. ⁵ Pán po pravici tvé potøe v den hnìvu svého krále. ⁶ Soud èiniti bude mezi národy, porážku hroznou uèiní, potøe i hlavu panující nad mnohými krajinami. ⁷ Z potoka na cestì píti bude, a protož povýší hlavy.

111

¹ Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého srdce, v radì pøímých i v shromáždìní; ² Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všechnìm, kteøíž v nich líbost mají; ³ Slavné a pøekrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zùstávající na vìky. ⁴ Památku zpùsobil pøedivnými skutky svými milostivý a milosrdný Hospodin. ⁵ Pokrm dal tìm, kteøíž se ho bojí, pamìtliv jsa vìnì na smlouvu svou. ⁶ Mocné skutky své oznámil lidu svému, dav jim òdictví pohanù. ⁷ Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohnutelní všickni rozkazové jeho. ⁸ Upevnìní na vìnou vìnost; uèinìni jsou v pravdì a v pravosti. ⁹ Vykoupení poslav lidu svému, pøikázal na vìky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho. ¹⁰ Poèátek moudrosti jest bázeò Hospodina; rozumu výborného nabývají všickni, kteøíž èiní ty vìci; chvála jeho zùstává na vìky.

112

¹ Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v pøikázáních jeho má velikou líbost. ² Mocné na zemi bude símì jeho, rodina upøímých požehnání dojde. ³ Zboží a bohatství v domì jeho, a spravedlnost jeho zùstává na vìky. ⁴ Vzchází ve tmách svìtlo upøímým, milostivý jest, milosrdný a spravedlivý. ⁵ Dobrý èlovìk slitovává se i pùjèuje, a øídí své vìci s soudem. ⁶ Nebo nepohne se na vìky, v pamìti vìné bude spravedlivý. ⁷ Slyše zlé noviny, nebojí se; stále jest srdce jeho, a doufá v Hospodina. ⁸ Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzòí pomstu na svých nepøátelích. ⁹ Rozdìluje štìdøe, a dává nuzným; spravedlnost jeho zùstává na vìky, roh jeho bude vyvýšen v slávi. ¹⁰ Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými škøipìti a schnouti bude; žádost bezbožníkù zahyne.

113

¹ Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi, chvalte jméno Hospodinovo. ² Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto èasu až na vìky. ³ Od východu slunce až do západu jeho chváleno buì jméno Hospodinovo. ⁴ Vyvýšen¹ jest nade všechny národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho. ⁵ Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí? ⁶ Kterýž snižuje se, aby všechno spatøoval, což jest na nebi i na zemi. ⁷ Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z hnoje vyvyšuje chudého, ⁸ Aby jej posadil s

knížaty, s knížaty lidu svého. ⁹ Kterýž vzdilává neplodnou v èeled, a matku veselící se z dítek. Halelujah.

114

¹ Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova z národu jazyka cizího, ² Byl Juda posvěcením jeho, Izrael panováním jeho. ³ To když vidilo moøe, uteklo, Jordán nazpít se obrátil. ⁴ Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehòata. ⁵ Co¹ bylo, ó moøe, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi nazpít se obrátil? ⁶ Ó hory, že jste poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehòata? ⁷ Pro pøítomnost Panovníka tøásla jsem se já zemi, pro pøítomnost Boha Jákobova, ⁸ Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škøemen v studnici vod.

115

¹ Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej èest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou. ² Proèe mají øíkatí pohané: Kdež jest nyní Bùh jejich? ³ Ješto Bùh náš jest na nebi, èinì všecko, což se mu líbí. ⁴ Modly pak jejich jsou støíbro a zlato, dílo rukou lidských. ⁵ Ústa mají, a nemluví, oèi mají, a nevidí. ⁶ Uši mají, a neslyší, nos mají, a neèíjí. ⁷ Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým. ⁸ Necha¹ jsou jim podobní, kteøíž je dìlají, a kdožkoli v nich doufají. ⁹ Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest. ¹⁰ Dome Aronùv, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. ¹¹ Kteøíž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. ¹² Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná i domu Aronovu. ¹³ Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým. ¹⁴ Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše. ¹⁵ Požehnaní vy od Hospodina, kterýž uèinil nebesa i zemi. ¹⁶ Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synùm lidským. ¹⁷ Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech tich, kteøíž sstupují do místa mlèení, ¹⁸ Ale my dobroøeèiti budeme Hospodinu od tohoto èasu až na vky. Halelujah.

116

¹ Miluji Hospodina, proto že vyslychá hlas můj a pokorné modlitby mé. ² Nebo naklonil ucha svého ke mnì, když jsem ho vzýval ve dnech svých. ³ Obklíèily¹ mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; sevøení a truchlost pøišla na mne. ⁴ I vzýval jsem jméno Hospodinovo, øka: Prosím, ó Hospodine, vysvoboì duši mou. ⁵ Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bùh náš lítostivý. ⁶ Ostøíhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl mi. ⁷ Navrať se, duše má, do odpoèinutí svého, ponìvadž Hospodin jest dobrodince tvùj. ⁸ Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oèi mé od slz, nohu mou od poklesnutí. ⁹ Ustaviènì choditi budu pøed Hospodinem v zemi živých. ¹⁰ Uvìòil jsem, protož i mluvil jsem, aèkoli jsem byl velmi ztrápený. ¹¹ Já jsem byl øekl v pospíchání: Všeliký èlovík jest lháø. ¹² Èím se odplatím Hospodinu za všechna dobrodiní jeho mnì uèinìná? ¹³ Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodinovo vzývati budu. ¹⁴ Sliby své Hospodinu splním, teì pøede vším lidem jeho. ¹⁵ Drahá jest pøed oèima Hospodinovýmá smrt svatých jeho. ¹⁶ Ó Hospodine, že jsem služebník tvùj, služebník, pravím, tvùj, syn dívky tvé, rozvázal jsi svazky mé. ¹⁷ Tobì obìtovati budu obìt díky èinìní, a jméno Hospodinovo vzývati budu. ¹⁸ Sliby své Hospodinu splním, teì pøede vším lidem jeho, ¹⁹ V síòcích domu Hospodinova, u prostøed tebe, Jeruzaléme. Halelujah.

117

¹ Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež ho všickni lidé. ² Nebo¹ jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na věky. Halelujah.

118

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky trvá milosrdenství jeho. ² Rciž nyní, Izraeli, že na věky milosrdenství jeho. ³ Rciž nyní, dome Aronův, že na věky milosrdenství jeho. ⁴ Rcetež nyní bojící se Hospodina, že na věky milosrdenství jeho. ⁵ V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mi Hospodin. ⁶ Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mi může uèiniti èlovìk? ⁷ Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, proèež já podívám se tím, kteøíž mne mají v nenávisti. ⁸ Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v èlovìku. ⁹ Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech. ¹⁰ Všickni národové obklíèili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je. ¹¹ Mnohokrát obklíèili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je. ¹² Ssuli se na mne jako vèely, však zhasli jako oheò z trní: nebo ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je. ¹³ Velmi jsi ztuhla na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl mi. ¹⁴ Síla má a písnièka má jest Hospodin, on byl můj vysvoboditel. ¹⁵ Hlas prokøikování a spasení v staních spravedlivých. Právice Hospodinova dokázala síly, ¹⁶ Právice Hospodinova vyvýšila se, právice Hospodinova dokázala síly. ¹⁷ Neumru¹, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy. ¹⁸ Trestaltì mne pøísni Hospodin, ale smrti mne nevydal. ¹⁹ Otevøetež mi brány spravedlnosti, a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina. ²⁰ Ta¹ jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí. ²¹ Tu¹ já ti oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls můj vysvoboditel. ²² Kámen, kterýž zavrhl stavitelé, uèinin jest v hlavu úhelní. ²³ Od Hospodina stalo se to, a jest divné pøed oèima našima. ²⁴ Tento¹ jest den, kterýž uèinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v nìm. ²⁵ Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine, dávej již š'astný prospìch. ²⁶ Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Hospodinovu; dobroøeèíme vám z domu Hospodinova. ²⁷ Bùh silný Hospodin, on¹ se zasnìl nám, važte beránky až k rohùm oltáøe. ²⁸ Bùh silný můj ty jsi, protož slaviti ti budu, Bože můj, vyvyšovati ti budu. ²⁹ Oslavujtež Hospodina, nebo¹ jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

119

¹ Aleph. Blahoslavení ti, kteøíž jsou ctného obcování, kteøíž chodí v zákoni Hospodinovi. ² Blahoslavení, kteøíž ostøíhají svìdectví jeho, a kteøíž ho celým srdcem hledají. ³ Neèiní zajisté nepravosti, ale kráèejí po cestách jeho. ⁴ Ty jsi pøikázal, aby pilní bylo ostøíháno rozkazù tvých. ⁵ Ó by spraveny byly cesty mé k ostøíhání ustanovení tvých. ⁶ Tehdáž¹ nebudu zahanben, když budu patøiti na všecka pøikázání tvá. ⁷ Oslavovati ti budu v upøímnosti srdce, když se vyuèovati budu právùm spravedlnosti tvé. ⁸ Ustanovení tvých budu ostøíhati s pilností, toliko neopouštìj mne. ⁹ Beth. Jakým zpùsobem oèistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého. ¹⁰ Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštìjž mi blouditi od pøikázání tvých. ¹¹ V srdci mém skládám øeè tvou, abych nehøešil proti tobì. ¹² Ty chvály hodný Hospodine, vyuè mne ustanovením svým. ¹³ Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých. ¹⁴ Z cesty svìdectví tvých raduji se více, než z největšího zboží. ¹⁵ O pøikázáních tvých pøemyšluji, a patøím na stezky tvé. ¹⁶ V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé. ¹⁷ Gimel Tu milost uèiò s služebníkem svým, abych, dokudž jsem živ, ostøíhal slova tvého. ¹⁸ Otevøi oèi mé, abych spatøoval divné vìci z zákona tvého. ¹⁹ Pøíchozí jsem na tom svìtì, neukrývejž pøede mnou pøikázání svých. ²⁰ Umdlévá duše má pro žádost soudù

tvých všelikého èasu. ²¹ Vyhlazuješ pyšné, zloøeèené, kteøíž bloudí od pøikázání tvých. ²² Odejmi ode mne útržku a potupu, nebo¹ ostøíhám svìdectví tvých. ²³ Také i knížata se zasazují, a mluví proti mnì, služebník pak tvůj pøemýšlí o ustanoveních tvých. ²⁴ Svìdectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové. ²⁵ Daleth Pøilnula k prachu duše má; obživíž mne podle slova svého. ²⁶ Cesty své pøedložil¹ jsem, a vyslychals mne; vyuè mne ustanovením svým. ²⁷ Cestì rozkazù tvých dej a¹ vyrozumívám, a a¹ pøemýšlím o divných skutcích tvých. ²⁸ Rozplývá se zámutek duše má, oèerstviž mne podle slova svého. ²⁹ Cestu lživou odvra¹ ode mne, a zákon svùj z milosti dej mi. ³⁰ Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobì pøedkládám. ³¹ Svìdectví tvých se pøidržíím, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti. ³² Cestou rozkazù tvých pobíhnu, když ty rozšíøíš srdce mé. ³³ He Vyuè mne, Hospodine, cestì ustanovení svých, kteréž bych ostøíhal do konce. ³⁴ Dej mi ten rozum, a¹ šetøím zákona tvého, a a¹ ho ostøíhám celým srdcem. ³⁵ Dej, a¹ chodím cestou pøikázání tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám. ³⁶ Nakloø srdce mého k svìdectvím svým, a ne k lakomství. ³⁷ Odvra¹ oèi mé, a¹ nehledí marnosti; na cestì své obživ mne. ³⁸ Potvrí služebníku svému øeèi své, kterýž se oddal k službì tvé. ³⁹ Odvra¹ ode mne pohaninì, jehož se bojím; nebo soudové tvoji dobøí jsou. ⁴⁰ Aj, toužím po rozkázáních tvých; dej, a¹ jsem živ v spravedlnosti tvé. ⁴¹ Vav Ó a¹ se pøiblíží ke mnì milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení tvé vedlé øeèi tvé, ⁴² Tak abych odpovìdìti umìl utrhaèi svému skutkem, že doufání skládám v slovu tvém. ⁴³ A nevynímej z úst mých slova nejpravìjšího; nebo¹ na soudy tvé oèekávám. ⁴⁴ I budu ostøíhati zákona tvého ustaviènì, od vùkù až na vùky, ⁴⁵ A bez pøestání choditi na širokosti, nebo¹ jsem se dotázal rozkazù tvých. ⁴⁶ Nýbrž mluvíti budu o svìdectvích tvých i pøed králi, a nebudu se hanbiti. ⁴⁷ Nebo rozkoš svou skládám v pøikázáních tvých, kteráž jsem zamiloval. ⁴⁸ Pøièiním¹ i ruce své k pøikázáním tvým, kteráž miluji, a pøemýšleti budu o ustanoveních tvých. ⁴⁹ Zajin Rozpomeò se na slovo k služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpeèil. ⁵⁰ To¹ jest má útìcha v ssouzení mém, že mne slovo tvé obživuje. ⁵¹ Pyšní mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchyluji. ⁵² Nebo¹ se rozpomínám na soudy tvé vìèné, Hospodine, kterýmiž se potíšuji. ⁵³ Disím se nad bezbožnými, kteøíž opouštíjí zákon tvùj. ⁵⁴ Ustanovení tvá jsou mé písnièky na místì mého putování. ⁵⁵ Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine, a ostøíhám zákona tvého. ⁵⁶ To¹ mám odtud, abych ostøíhal rozkazù tvých. ⁵⁷ Cheth Díl mùj, øekl jsem, Hospodine, ostøíhati výmluvnosti tvé. ⁵⁸ Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podle slova svého. ⁵⁹ Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým svìdectvím. ⁶⁰ Pospíchám¹ a neodkládám ostøíhati rozkazù tvých. ⁶¹ Rota bezbožníkù zloupila mne, na zákon tvùj se nezapomínám. ⁶² O pùlnoci vstávám, abych ti oslavoval v soudech spravedlnosti tvé. ⁶³ Úèastník jsem všech, kteøíž se bojí tebe, a tìch, kteøíž ostøíhají pøikázání tvých. ⁶⁴ Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest zemì, ustanovením svým vyuè mne. ⁶⁵ Teth Dobrotivì jsi nakládal s služebníkem svým, Hospodine, podle slova svého. ⁶⁶ Pravému soudu a uminì vyuè mne, nebo jsem pøikázáním tvým uvìøil. ⁶⁷ Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostøíhám. ⁶⁸ Dobrý jsi ty a dobrotivý, vyuè mne ustanovením svým. ⁶⁹ Složili¹ jsou lež proti mnì pyšní, ale já celým srdcem ostøíhám pøikázání tvých. ⁷⁰ Zbøidlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potíšuji. ⁷¹ K dobrému¹ jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se nauèil ustanovením tvým. ⁷² Za lepší sobì pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a støibra. ⁷³ Jod Ruce tvé uèinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se nauèil pøikázáním tvým, ⁷⁴ Tak aby bojíci se tebe mne vidouce, radovali se, že na slovo tvé oèekávám. ⁷⁵ Seznávám¹, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi

mne hodni potrestal. ⁷⁶ Necha¹ jest již zřejmé milosrdenství tvé ku potišení mému, podle oěi tvé mluvené služebníku tvému. ⁷⁷ Pøiítež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon tvůj rozkoš má jest. ⁷⁸ Zahanbeni buíte pyšní, proto že lstivì chtìli mne podvrátiti, já pak pøemyšluji o pøikázáních tvých. ⁷⁹ Obra¹tež se ke mnì, kteøíž se bojí tebe, a kteøíž znají svìdectví tvá. ⁸⁰ Budiž srdce mé upøímé pøi ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben. ⁸¹ Kaph Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé oèekávám. ⁸² Hynou i oèi mé žádostí výmluvností tvých, když øíkám: Skoro-liž mne potíšíš? ⁸³ Aèkoli jsem jako nádoba kožená v dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul. ⁸⁴ Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad tìmi, kteøíž mi protivenství èiní? ⁸⁵ Vykopali mi pyšní jámy, kterážto víc není podle zákona tvého. ⁸⁶ Všecka pøikázání tvá jsou pravda; bez pøièiny mi se protiví, spomoziž mi. ⁸⁷ Témìø¹ jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil pøikázání tvých. ⁸⁸ Podle milosrdenství svého obživ mne, abych ostøíhal svìdectví úst tvých. ⁸⁹ Lamed Na vìky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích. ⁹⁰ Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a tak stojí. ⁹¹ Vedlé úsudkù tvých stojí to vše do dnešního dne, všechno to zajisté jsou služebníci tvoji. ⁹² By¹ zákon tvůj nebyl mé potíšení, dávno bych byl zahynul v svém trápení. ⁹³ Na vìky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté obživil jsi mne. ⁹⁴ Tvůj¹ jsem já, zachovávejž mne; nebo pøikázání tvá zpytuji. ⁹⁵ Oèekávají¹ na mne bezbožní, aby mne zahubili, já pak svìdectví tvá rozvažuji. ⁹⁶ Každé vícì dokonalé vidím skonèení; rozkaz tvůj jest pøeširoký náramní. ⁹⁷ Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé pøemyšlování. ⁹⁸ Nad nepøátely mé moudøejšího mne èiníš pøikázáními svými; nebo mám je ustavièní pøed sebou. ⁹⁹ Nade všechny své uèitele rozumnější jsem uèinin; nebo svìdectví tvá jsou má pøemyšlování. ¹⁰⁰ I nad starce opatrnější jsem, nebo pøikázání tvých ostøíhám. ¹⁰¹ Od každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostøíhal slova tvého. ¹⁰² Od soudù tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyuèuješ. ¹⁰³ Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústùm mým. ¹⁰⁴ Z pøikázání tvých rozumnosti jsem nabyl, a protož všeliké cesty bludné nenávidím. ¹⁰⁵ Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a svìtlo stezce mé. ¹⁰⁶ Pøisáhl jsem, což i splním, že chci ostøíhati soudù spravedlnosti tvé. ¹⁰⁷ Ztrápený¹ jsem pøenáramní, Hospodine, obživíž mne vedlé slova svého. ¹⁰⁸ Dobrovolné obiti úst mých, žádám, oblib, Hospodine, a právùm svým vyuè mne. ¹⁰⁹ Duše má jest v ustavièném nebezpeèenství, a však na zákon tvůj se nezapomínám. ¹¹⁰ Polékli jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazù tvých se neodvracím. ¹¹¹ Za dìdictví vèené ujal jsem svìdectví tvá, nebo¹ jsou radost srdce mého. ¹¹² Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých ustavièní, až i do konce. ¹¹³ Samech Výmyslkù nenávidím, zákon pak tvůj miluji. ¹¹⁴ Skryše má a pavéza má ty jsi, na slovo tvé oèekávám. ¹¹⁵ Odstuptež ode mne nešlechetníci, abych ostøíhal pøikázání Boha svého. ¹¹⁶ Zdržujž mne podle slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém oèekávání. ¹¹⁷ Posiluj mne, abych zachován byl, a patøil k ustanovením tvým ustavièní. ¹¹⁸ Potlaèuješ všechny ty, kteøíž odstupují od ustanovení tvých; nebo¹ jest lživá opatrnost jejich. ¹¹⁹ Jako trùsku odmítáš všechny bezbožníky zemi, a protož miluji svìdectví tvá. ¹²⁰ Diší se strachem pøed tebou tìlo mé; nebo soudù tvých bojím se. ¹²¹ Ajin Èiním soud a spravedlnost, nevydávajž mne mým násilníkùm. ¹²² Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby mne pyšní nepotlaèili. ¹²³ Oèi mé hynou èekáním na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti tvé. ¹²⁴ Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým vyuè mne. ¹²⁵ Služebník tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych umil svìdectví tvá. ¹²⁶ Èas¹ jest, abys se pøièinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj. ¹²⁷ Z té pøièiny miluji pøikázání tvá

více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší. ¹²⁸ A proto, že všechny rozkazy tvé o všech věcech pravé býti poznávám, všeliké stezky bludné nenávidím. ¹²⁹ Pe Pøedivná¹ jsou svïdectví tvá, a protož jich ostøíhá duše má. ¹³⁰ Zaèátek uèení tvého osvícuje, a vyuèuje sprostné rozumnosti. ¹³¹ Ústa svá otvírám, a dychtím, nebo pøíkázání tvých jsem žádostiv. ¹³² Popatøiž na mne, a smiluj se nade mnou podle práva tich, kteøíž milují jméno tvé. ¹³³ Kroky mé utvrzuj v slovu svém, a nedej, aby nade mnou panovati mila jaká nepravost. ¹³⁴ Vysvoboď mne z nátisků lidských, abych ostøíhal rozkazů tvých. ¹³⁵ Zasvi¹ tváø svou nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuè mne. ¹³⁶ Potùèkové vod vyplývají z oèi mých pøíèinou tich, kteøíž neostøíhají zákona tvého. ¹³⁷ Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upøímý v soudech svých. ¹³⁸ Ty jsi vydal spravedlivá svïdectví svá, a vši víry hodná. ¹³⁹ Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají na slovo tvé nepřátelé moji. ¹⁴⁰ Zprubovaná¹ jest øeè tvá dokonale, tou pøíèinou ji miluje služebník tvůj. ¹⁴¹ Malièký a opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám. ¹⁴² Spravedlnost tvá jest spravedlnost vièná, a zákon tvůj pravda. ¹⁴³ Ssoužení a nátisk mne stihají, pøíkázání tvá jsou mé rozkoše. ¹⁴⁴ Spravedlnost svïdectví tvých trvá na víky; dej mi z ní rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl. ¹⁴⁵ Koph Z celého srdce volám, vyslyšíš mne, ó Hospodine, abych ostøíhal ustanovení tvých. ¹⁴⁶ K tobì volám, vysvoboď mne, abych šetøil svïdectví tvých. ¹⁴⁷ Pøedstihám svítání a volám, na tvé¹ slovo oèekávám. ¹⁴⁸ Pøedstihají oèi mé bdìní proto, abych pøemýšlel o výmluvnostech tvých. ¹⁴⁹ Hlas můj slyš podle svého milosrdenství, Hospodine, podle soudů svých obživ mne. ¹⁵⁰ Pøibližují se následovníci nešlechtnosti, ti, kteøíž se od zákona tvého vzdálili. ¹⁵¹ Ty blíže jsi, Hospodine; nebo všechna pøíkázání tvá jsou pravda. ¹⁵² Již¹ to dávno vím o svïdectvích tvých, že jsi je stvrdil až na víky. ¹⁵³ Reš Popatøiž na mé trápení, a vysvoboď mne; nebo¹ se na zákon tvůj nezapomínám. ¹⁵⁴ Zasaď se o mou pøi, a ochraň mne; pro øeè svou obživ mne. ¹⁵⁵ Daleko¹ jest od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení tvá. ¹⁵⁶ Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podle soudů svých obživ mne. ¹⁵⁷ Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji a nepřátelé moji, však od svïdectví tvých se neuchyluji. ¹⁵⁸ Vidil jsem ty, kteøíž se pøevrácenì mili, velmi to tížce nesa, že øeèi tvé neostøíhali. ¹⁵⁹ Popatøiž, že¹ rozkazy tvé miluji, Hospodine; podle milosrdenství svého obživ mne. ¹⁶⁰ Nejpøednější vïc slova tvého jest pravda, a na víky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé. ¹⁶¹ Šin Knížata mi se protíví bez pøíèiny, však slova tvého dìsí se srdce mé. ¹⁶² Já raduji se z øeèi tvé tak jako ten, kterýž dochází hojně koøisti. ¹⁶³ Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti mám; zákon tvůj miluji. ¹⁶⁴ Sedmkrát za den chválím ti z soudů tvých spravedlivých. ¹⁶⁵ Pokoj mnohý tím, kteøíž milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky. ¹⁶⁶ Oèekávám na spasení tvé, Hospodine, a pøíkázání tvá vykonávám. ¹⁶⁷ Ostøíhá duše má svïdectví tvých, nebo je velice miluji. ¹⁶⁸ Ostøíhám rozkazů tvých a svïdectví tvých; nebo všechny cesty mé jsou pøed tebou. ¹⁶⁹ Thav Pøedstupiž úpìní mé pøed oblíèej tvůj, Hospodine, a podle slova svého udìl mi rozumnosti. ¹⁷⁰ Vejdìž pokorná prosba má pøed tváø tvou, a vedlé øeèi své vytrhni mne. ¹⁷¹ I vynesou rtové moji chválu, když ty mne vyuèíš ustanovením svým. ¹⁷² Zpívati bude i jazyk můj slovo tvé, a že všechna pøíkázání tvá jsou spravedlnost. ¹⁷³ Budiž mi ku pomoci ruka tvá; nebo¹ jsem sobì zvolil pøíkázání tvá. ¹⁷⁴ Toužím po spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest rozkoš má. ¹⁷⁵ Živa bude duše má, a bude ti chváliti, a soudové tvoji budou mi na pomoc. ¹⁷⁶ Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého, nebo¹ se na pøíkázání tvá nezapomínám.

120

¹ Píseò stupòù. K Hospodinu v ssoužení svém volal jsem, a vyslyšel mne.

² Hospodine, vysvoboď duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého. ³ Co¹ prospěje, aneb co¹ pøídá jazyk lstivý, ⁴ Podobný k stěelám pøeostrým silného, a k uhlí jalovcovému? ⁵ Bida mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a pøebývati v saláších Cedarských. ⁶ Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje. ⁷ Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.

121

¹ Píseò stupòù. Pozdvihuji oěi svých k horám, odkudž by mi pøišla pomoc. ² Pomoc má jest od Hospodina, kterýž uèinil nebe i zemi. ³ Nedopustí¹, aby se pohnouti mla noha tvá, nedøíme¹ strážný tvůj. ⁴ Aj, nedøíme¹, ovšem nespí ten, kterýž ostøíhá Izraele. ⁵ Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastíní tvé tobě po pravici. ⁶ Nebude¹ bítí na tě slunce ve dne, ani mšíc v noci. ⁷ Hospodin tě ostøíhati bude ode všeho zlého, ostøíhati bude duše tvé. ⁸ Hospodin ostøíhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto èasu až na vky.

122

¹ Píseò stupòù, Davidova. Veselím se z toho, že mi øíkáno bývá: Poíme do domu Hospodinova, ² A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme. ³ Jižti Jeruzalém ušlechtilé vystaven, a jako v místo k sobě vespolek pøipojen. ⁴ Do nihož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova, k svïdectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo. ⁵ Nebo tam¹ jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davidova. ⁶ Žádejtež pokoje Jeruzalému, økouce: Díjž se pokojně tím, kteříž tě milují. ⁷ Budiž pokoj v pøedhradí tvém, a upokojení na palácích tvých. ⁸ Pro bratøi své a pøátely své žádati budu pokoje tobě. ⁹ Pro dùm Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.

123

¹ Píseò stupòù. K tobě¹ pozdvihuji oěi svých, ó ty, kterýž na nebesích pøebýváš. ² Aj hle, jakož oěi služebníkù k rukám pánù jejich, jakož oěi dívky k rukám paní její: tak oěi naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smiloval nad námi. ³ Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, nebo¹ jsme již pøíliš potupou nasyceni. ⁴ Již¹ jest pøíliš nasycena duše naše posmišky bezbožných, a potupou pyšných.

124

¹ Píseò stupòù, Davidova. By¹ Hospodina s námi nebylo, rcíž nyní, Izraeli, ² By¹ Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám: ³ Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hnìvu svého proti nám; ⁴ Tehdáž by nás byly pøikvaèily vody, proud zachvátil by byl duši naši; ⁵ Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté. ⁶ Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubùm jejich. ⁷ Duše naše jako ptáèe znikla osídla ptáèníkù; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme. ⁸ Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž uèinil nebe i zemi.

125

¹ Píseò stupòù. Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoøe Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na vky zůstává. ² Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vùkol lidu svého, od tohoto èasu až na vky. ³ Nebo¹ nebude státi sceptrum bezbožníkù nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých. ⁴ Dobøe uèò, Hospodine, dobrým, a tím, kteříž jsou upøímého srdce. ⁵ Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým kòivým, zapudiž Hospodin s èiniteli nepravosti. Pokoj pøijdiž na Izraele.

126

¹ Píseò stupòù. Když zase vedl Hospodin zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve snách. ² Tehdáž¹ byla plná radosti ústa naše, a jazyk náš plésání; tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin. ³ Učinil¹ jest s námi veliké věci Hospodin, a protož veselili jsme se. ⁴ Uveďž zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu. ⁵ Ti, kteříž se slzami rozsívali, s prozpíváním žíti budou. ⁶ Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé sími, ale potom přijde, s plésáním snášeti bude snopy své.

127

¹ Píseò stupòù, Šalomounova. Nebude-li Hospodin staviti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavíjí jej; nebude-li Hospodin ostíhati místa, nadarmo bdí strážný. ² Daremné¹ jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, ponivadž Bůh dává milému svému i sen. ³ Aj, didictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda. ⁴ Jako stěly v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné. ⁵ Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj; nebudou¹ zahanbeni, když v rozepři budou s nepřátely v branách.

128

¹ Píseò stupòù. Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho. ² Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a šťastní¹ se povede. ³ Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvé jako mladistvé olivové vůkol stolu tvého. ⁴ Aj, takové¹ bude míti požehnání muž bojující se Hospodina. ⁵ Požehnání tobě udílíž Hospodin z Siona, a ty spatřuj dobré věci Jeruzaléma po všechny dny života svého; ⁶ A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.

129

¹ Píseò stupòù. Velice¹ jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, rciž nyní Izraeli, ² Velice¹ jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, a však mne nepřemohli. ³ Po hřbeti mém orali oráči, a dlouhé prohánili brázdy své. ⁴ Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpřetrhal prostranky bezbožných. ⁵ Zahanbeni a zpřetrženi budou všickni, kteříž nenávidí Siona. ⁶ Budou jako tráva na stěchách, kteráž prvé než odrostá, usychá. ⁷ Z níž nemůže hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž váže snopy. ⁸ Aniž oeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.

130

¹ Píseò stupòù. Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine. ² Pane, vyslyš hlas můj, nakloù uší svých k hlasu pokorných proseb mých. ³ Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí? ⁴ Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla. ⁵ Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho. ⁶ Duše má čeká Pána, víc než ponocní sítání, kteříž ponocují až do jitra. ⁷ Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupění. ⁸ On¹ zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.

131

¹ Píseò stupòù, Davidova. Hospodine, nepozdvihloť se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se vydal v věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží. ² Zdali jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky své? Ostavenému

podobná byla ve mně duše má. ³ Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.

132

¹ Píseò stupòù. Pamìtliv buì, Hospodine, na Davida i na všechna trápení jeho, ² Jak se pøisahou zavázal Hospodinu, a slib uèinil Nejmocnìjšímu Jákobovu, øka: ³ Jistì že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého, ⁴ Aniž dám oèím svým usnouti, ani víèkám svým zdøímati, ⁵ Dokudž nenajdu místa Hospodinu, k pøíbytkùm Nejmocnìjšímu Jákobovu. ⁶ Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských. ⁷ Vejdeme¹ již do pøíbytkù jeho, a sklánìti se budeme u podnoží noh jeho. ⁸ Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpoèinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé. ⁹ Knìží tvoji a¹ se zobláèejí v spravedlnost, a svatí tvoji a¹ vesele prozpívují. ¹⁰ Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváøi pomazaného svého. ¹¹ Uèinil¹ jest Hospodin pravdomluvnou pøisahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, øka: Z plodu života tvého posadím na trùn tvùj. ¹² Budou-li ostøíhati synové tvoji smlouvy mé a svìdectví mých, kterýmž je vyuèovati budu, také i synové jejich až na věky sedìti budou na stolici tvé. ¹³ Nebo¹ jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobì za svůj pøíbytek, øka: ¹⁴ To¹ bude obydlí mé až na věky, tu¹ pøebývati budu, nebo jsem sobì to oblíbil. ¹⁵ Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím, ¹⁶ A knìží jeho v spasení zobláèím, a svatí jeho vesele prozpívovati budou. ¹⁷ Tu¹ zpùsobím, aby zkvetl roh Davidùv; pøipravím svíci pomazanému svému. ¹⁸ Nepøátely jeho v hanbu zobláèím, nad ním pak kvèsti bude koruna jeho.

133

¹ Píseò stupòù, Davidova. Aj, jak dobré a jak utìšené, když bratøí v jednomyslnosti pøebývají! ² Jako masť výborná na hlavì, sstupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho. ³ A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.

134

¹ Píseò stupòù. Ej nuž dobroøeète Hospodinu všickni služebníci Hospodinovi, kteøíž stávajíte v domì Hospodinovi každé noci. ² Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobroøeète Hospodinu, øíkajíce: ³ Požehnejž tobì Hospodin z Siona, kterýž uèinil nebe i zemi.

135

¹ Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo, chvalte služebníci Hospodinovi, ² Kteøíž stávajíte v domì Hospodinovi, v sídcích domu Boha našeho. ³ Chvalte Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívejte jménu jeho, nebo rozkošné jest. ⁴ Jákoba zajisté sobì vyvolil Hospodin, a Izraele za svůj lid zvláštní. ⁵ Já¹ jsem jistì seznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všechny bohy. ⁶ Cožkoli chce Hospodin, to èiní na nebi i na zemi, v moøi i ve všech propastech. ⁷ Kterýž zpùsobuje to, že páry vystupují od krajù zemì; blýskání s deštím pøivodí, a vyvodí vítr z pokladù svých. ⁸ Kterýž zbil prvorozené v Egyptì, od èlovíka až do hovada. ⁹ Poslal znamení a zázraky u prostøed tebe, Egypte, na Faraona i na všechny služebníky jeho. ¹⁰ Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné, ¹¹ Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všechna království Kananejská. ¹² A dal zemi jejich v dìdictví, v dìdictví Izraelovi lidu svému. ¹³ Hospodine, jméno tvé na věky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu. ¹⁴ Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a služebníkùm svým bude milostiv. ¹⁵ Ale modly pohanské støíbro a zlato, dílo rukou lidských, ¹⁶ Ústa mají a

nemluví, oěi mají a nevidí. ¹⁷ Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich. ¹⁸ Buítež jim podobní, kteříz je dilají, a kdožkoli nadiji svou v nich skládají. ¹⁹ Dome Izraelský, dobroøeète Hospodinu; dome Aronùv, dobroøeète Hospodinu. ²⁰ Dome Léví, dobroøeète Hospodinu; kteříz se bojíte Hospodina, dobroøeète Hospodinu. ²¹ Požehnaný Hospodin z Siona, kterýž pøebývá v Jeruzalémì. Halelujah.

136

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo vìené jest milosrdenství jeho. ² Oslavujte Boha bohù, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ³ Oslavujte Pána pánù, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ⁴ Toho, kterýž sám èiní divy veliké, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ⁵ Kterýž uèinil nebesa moudøe, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ⁶ Kterýž roztáhl zemi na vodách, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ⁷ Kterýž uèinil svítla veliká, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ⁸ Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ⁹ Mísíc a hvìzdy, aby panovaly v noci, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁰ Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹¹ A vyvedl Izraele z prostøedku jejich, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹² V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹³ Kterýž rozdílil moøe Rudé na díly, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁴ A pøevedl Izraele prostøedkem jeho, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁵ A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moøe Rudého, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁶ Kterýž vedl lid svùj pøes pouš¹, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁷ Kterýž pobil krále veliké, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁸ A zbil krále znamenité, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ¹⁹ Seona krále Amorejského, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²⁰ Též Oga krále Bázan, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²¹ A dal zemi jejich v òidictví, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²² V òidictví Izraelovi, služebníkù svému, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²³ Kterýž v snížení našem pamatuje na nás, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²⁴ A vytrhl nás z nepøátel našich, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²⁵ Kterýž dává pokrm všelikému tìlu, nebo jest vìené milosrdenství jeho. ²⁶ Oslavujte Boha silného nebes, nebo¹ jest vìené milosrdenství jeho.

137

¹ Pøi øekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion. ² Na vrbí v té zemi zavišovali jsme citary své. ³ A když se tam dotazovali nás ti, kteříz nás zajali, na slova písnièky, (ješto jsme zavisili byli veselí), øíkajíce: Zpívejte nám nikterou píseò Sionskou: ⁴ Kterakž bychom mìli zpívati píseò Hospodinovu v zemi cizozemcù? ⁵ Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeníž i pravice má. ⁶ Pøilniž i jazyk mùj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na tebe, jestliže v samém Jeruzalémì nebudu mítí svého nejvìtšího potíšení. ⁷ Rozpomeò se, Hospodine, na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteříz pravili: Rozboøte, rozboøte až do základù v òim. ⁸ Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten, kdož odplatí tobì za to, což jsi nám zlého uèinila. ⁹ Blahoslavený, kdož pochytí dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.

138

¹ Davidùv. Oslavovati ti budu, Pane, celým srdcem svým, a pøed mocnými žalmy tobì zpívati. ² Sklánìti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všecko jméno své a slovo své. ³ Kteréhokoli dne vzýval jsem ti, vyslyšels mne, a obdaøils silou duši mou. ⁴ Oslavovati ti budou, Hospodine, i všickni králové zemì, když uslyší øeè úst tvých.

⁵ A zpívati budou o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva Hospodinova, ⁶ A aè vyvýšený jest Hospodin, však že na poníženého patøí, a vysokomyslného zdaleka zná. ⁷ Bych pak chodil u prostøed ssoužení, obživíš mne; proti vzteklosti nepøátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá. ⁸ Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na viky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.

139

¹ Pøednímu zpíváku, žalm Davidùv. Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal. ² Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka. ³ Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svìdom jsi. ⁴ Než ještì mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všechno víš. ⁵ Z zadu i z pøedu obklíèils mne, a vzložils na mne ruku svou. ⁶ Divnìjší jest umìní tvé nad mùj vtip; vysoké jest, nemohu k nìmu. ⁷ Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych pøed tváøí tvou utekl? ⁸ Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobì ustlal v hrobì, aj, pøítomen jsi. ⁹ Vzal-li bych kòidla záøe jitøní, abych bydlil pøi nejdalším moøi: ¹⁰ I tam¹ by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne popadla. ¹¹ Dí-m-li pak: Aspoð tmy, jako v soumrak, pøikryjí mne, ale i noc jest svìtlem vůkol mne. ¹² Aniž ty tmy pøed tebou ukryti mohou, anobrž noc jako den tobì svítí, rovnì tma jako svìtlo. ¹³ Ty zajisté v moci máš ledví má, pøiodìl jsi mne v životì matky mé. ¹⁴ Oslavuji ti, proto že se hrozným a divným skutkùm tvým divím, a duše má zná je výbornì. ¹⁵ Není¹ ukryta žádná kost má pøed tebou, jakž jsem uèinìn v skrytì, a øemeslnì složen, v nejhlubších místech zemì. ¹⁶ Trupel mùj vidìly oèi tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formováni byli, když ještì žádného z nich nebylo. ¹⁷ Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich nesèíslná summa! ¹⁸ Chtìl-li bych je sèísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já jsem vždy s tebou. ¹⁹ Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka, tehdaž¹ by muži vražedlní odstoupili ode mne, ²⁰ Kteòíž mluví proti tobì nešlechetnì; marnì vyvyšují nepøátely tvé. ²¹ Zdaliž tìch, kteòíž ti v nenávisti mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteòíž proti tobì povstávají, zdaž mne nemrzejí? ²² Úhlavní nenávisti jich nenávidím, a mám je za nepøátely. ²³ Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. ²⁴ A popatø, chodím-li¹ já cestou odpornou tobì, a veì mne cestou vìnou.

140

¹ Pøednímu z kantorù, žalm Davidùv. ² Vysvoboì mne, Hospodine, od èlovìka zlého, a od muže ukrutného ostøíhej mne, ³ Kteòíž myslí zlé vìci v srdci, a na každý den sbírají se k válce. ⁴ Naostøují jazyk svùj jako had, jed lítého hada jest ve rtech jejich. Sélah. ⁵ Ostøíhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne, kteòíž myslí podraziti nohy mé. ⁶ Polékli pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léèky své mi položili. Sélah. ⁷ Øekl jsem Hospodinu: Bùh silný mùj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu pokorných modliteb mých. ⁸ Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž pøikrýváš hlavu mou v èas boje, ⁹ Nedávej, Hospodine, bezbožnému, èehož žádostiv jest, ani pøedsevzetí zlého vykonati jemu dopouštìj, aby se nepovýšil. Sélah. ¹⁰ Vùdce tìch, jenž obklíèují mne, nepravost rtù jejich a¹ pøikryje. ¹¹ Padej na nì uhlé øeøavé, a na oheð uvrz je, do jam hlubokých, aby nemohli povstati. ¹² Èlovìk utrhaè nebude upevnìn na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen jsa, padne. ¹³ Vím, že¹ se Hospodin zasadí o pøi chudého, a pomstí nuzných. ¹⁴ A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upòímí pøebývati pøed oblíèejem tvým.

141

¹ Žalm Davidův. Hospodine, k tobí¹ volám, pospiš ke mně; pozoruj hlasu mého, když tebe vzývám. ² Budiž pøíjemná modlitba má, jako kadidlo pøed oblíèejem tvým, pozdvižení rukou mých, jako obìt veèerní. ³ Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostøíhej dveøí rtù mých. ⁴ Nedopouštìj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k èinìní skutkù bezbožných, s muži èinícími nepravost, a abych nebyl pøelouzen líbostmi jejich. ⁵ Nech¹ mne bije spravedlivý, pøijmu to za dobrodiní, a nech¹ tresce mne, bude mi to olej nejèistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještì¹ modlitba má platná bude proti zlosti jejich. ⁶ Smetání jsou do míst skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou libá. ⁷ Jako když nikdo roubá a štípá døíví na zemi, tak se rozletují kosti naše až k ústům hrobovým. ⁸ Ale k tobí¹, Hospodine Pane, oèi mé; v tebe doufám, nevylévej duše mé. ⁹ Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od sítetek èinících nepravost. ¹⁰ Nech¹ padnou hromadní do sítetek svých bezbožní, a já zatím pøejdu.

142

¹ Vyuèující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho. ² Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokornì se modlím. ³ Vylévám pøed oblíèejem jeho žádost svou, a ssoužení své pøed ním oznamuji. ⁴ Když se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na cestì, po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli. ⁵ Ohlédám-li se na pravo, a patøím, není, kdo by mne znáti chtìl; zhynulo útoèištì mé, není, kdo by se ujal o život můj. ⁶ K tobí volám, Hospodine, øíkaje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi živých. ⁷ Pozorujž volání mého, nebo¹ jsem zemdlen pøenáramnì; vysvoboì mne od tich, jenž stihají mne, nebo jsou silnìjší nežli já. ⁸ Vyveì z žaláøe duši mou, abych oslavoval jméno tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní uèiníš.

143

¹ Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou vyslyš mne, i pro spravedlnost svou. ² A nevcházej v soud s služebnìkem svým, nebo¹ by nebyl spravedliv pøed tebou nižádný živý. ³ Nebo stihá nepøítel duši mou, potírá až k zemi život můj; na to mne pøivodí, abych bydlil v mrákotì, jako ti, kteøíž již dávno zemøeli, ⁴ Tak že se svírá úzkostmi duch můj ve mně, u vnìtønosti mé hyne srdce mé. ⁵ Rozpomínaje se na dny pøedešlé, a rozvažuje všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímaje, ⁶ Vztahuji ruce své k tobì, duše má jako zemì vyprahlá žádá tebe. Sélah. ⁷ Pospíšìž a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch můj; neukrývejž tváøi své pøede mnou, nebo¹ jsem podobný tìm, kteøíž sstupují do hrobu. ⁸ Uèiò to, a¹ v jitøe slyším milosrdenství tvé, nebo¹ v tobì nadìji mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi mìl, nebo¹ k tobì pozdvihuji duše své. ⁹ Vytrhni mne z nepøátel mých, Hospodine, u tebe¹ se skrývám. ¹⁰ Nauè mne èiniti vůle tvé, nebo ty jsi Bùh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi. ¹¹ Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyveì z úzkosti duši mou. ¹² A pro milosrdenství své vypeò nepøátely mé, a vyhlai všechny, kteøíž trápí duši mou; nebo já jsem služebnìk tvůj.

144

¹ Davidův. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž uèí ruce mé boji, a prsty mé bitví. ² Milosrdenství mé a hrad můj, útoèištì mé, vysvoboditel můj, a štít můj, protož v niho¹ já doufám; on¹ mi podmaøuje lidi. ³ Hospodine, co jest èlovìk, že se znáš k niemu, a syn èlovìka, že ho sobì tak vážíš? ⁴ Èlovìk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející. ⁵ Hospodine, nakloò svých nebes a sstup, dotkni se

hor, a kouøiti se budou. ⁶ Sešli hromobití a rozptyl je, vypus¹ støely své a poraz je. ⁷ Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvoboí mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z ruky cizozemců. ⁸ Jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice lživá. ⁹ Bože, píseò novou zpívati budu tobì na loutni, a na desíti strunách žalmy tobì prozpívovati, ¹⁰ Dávajícímu vítizství králùm, a vysvobozujícímu Davida, služebníka svého od meèe vražedlného. ¹¹ Vysvoboí mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice lživá. ¹² Aby synové naši byli jako štípkové zdárnì rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesianí ku podobenství chrámu. ¹³ Špižírny naše plné a¹ vydávají všelijaké potravu; dobytek náš a¹ rodí na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich. ¹⁴ Volové naši a¹ jsou vytylí; a¹ není vpádu ani zajetí, ani naøíkání na ulicích našich. ¹⁵ Blahoslavený lid, jemuž se tak dìje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.

145

¹ Chvalitebná píseò Davidova. Vyvyšovati ti budu, Bože můj králi, a dobroøeèiti jménu tvému na viky vikù. ² Na každý den dobroøeèiti budu tobì, a chváliti jméno tvé na viky vikù. ³ Hospodin veliký jest, a všì chvály hodný, a velikost jeho nemùž vystižena býti. ⁴ Rodina rodinì vychalovati bude skutky tvé, a pøedivnou moc tvou zvišovati. ⁵ O slávi a kráse velebnosti tvé, i o vícech tvých pøedivných mluvíti budu. ⁶ A moc pøehrozných skutků tvých rozhlašovati budou; i já dùstojnost tvou budu vypravovati. ⁷ Pamìt mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, økouce: ⁸ Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a velikého milosrdenství. ⁹ Dobrotivý Hospodin všechnìm, a slitování jeho nade všechny skutky jeho. ¹⁰ Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobì dobroøeète. ¹¹ Slávu království tvého a¹ vypravují, a o síle tvé mluví, ¹² Aby v známost uvedli synùm lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho. ¹³ Království tvé jest království všech vikù, a panování tvé nad jedním každým pokolením. ¹⁴ Zdržuje¹ Hospodin všechny padající, a pozdvihuje všechních sklíèených. ¹⁵ Oèi všechních v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich v èas pøíhodný. ¹⁶ Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živoèich podle dobøe líbezné vůle své. ¹⁷ Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých. ¹⁸ Blízky jest Hospodin všechnìm, kteøíž ho vzývají, všechnìm, kteøíž ho vzývají v pravdì. ¹⁹ Vùli tìch, kteøíž se ho bojí, èiní, a køik jejich slyší, a spomáhá jim. ²⁰ Ostøíhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale všechny bezbožné zatratí. ²¹ Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobroøeèiti bude všeliké tilo jménu svatému jeho od vikù až na viky.

146

¹ Halelujah. Chval, duše má, Hospodina. ² Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává. ³ Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození. ⁴ Vychází duch jejich, navracují se do zemì své, v tentýž den mizejí myšlení jejich. ⁵ Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bùh silný Jákobùv, jehož nadìje jest v Hospodinu Bohu jeho, ⁶ Kterýž uèinil nebe, zemì, moøe, i vše, což v nich jest, kterýž ostøíhá pravdy až na viky, ⁷ Kterýž èiní soud utištíným, dává chléb laèným. Hospodin vysvobozuje vizi. ⁸ Hospodin otvírá oèi slepých, Hospodin pozdvihuje snížených, Hospodin miluje spravedlivé. ⁹ Hospodin ostøíhá pøíchozích, sirotku a vdovi pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací. ¹⁰ Kralovati bude Hospodin na viky, Bùh tvùj, ó Sione, od národu až do pronárodu. Halelujah.

147

¹ Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a ozdobná jest chvála. ² Stavitel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený lid Izraelský shromažďuje, ³ Kterýž uzdravuje skroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich, ⁴ Kterýž sčítá poèet hvízd, a každé z nich ze jména povolává. ⁵ Veliký¹ jest Pán náš, a nesmírný v síle; rozumnosti jeho není poètu. ⁶ Pozdvihuje pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi. ⁷ Zpívejte Hospodinu s díkèiním, zpívejte žalmy Bohu našemu na citaøe, ⁸ Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi děš¹, a vyvodí trávu na horách. ⁹ Kterýž dává hovědùm potravu jejich, i mladým krkavcùm, kteøíž volají k nìmu. ¹⁰ Nemá¹ v síle konì zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného. ¹¹ Líbost má Hospodin v tich, kteøíž se ho bojí, a kteøíž doufají v milosrdenství jeho. ¹² Chval, Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione. ¹³ Nebo on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synùm tvým u prostøed tebe. ¹⁴ On pùsobí v konèinách tvých pokoj, a bílí pšeníenou nasycuje ti. ¹⁵ On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání biží slovo jeho. ¹⁶ On¹ dává snìh jako vlnu, jíním jako popelem posýpá. ¹⁷ Hází ledem svým jako skyvami; pøed zimou jeho kdo ostojí? ¹⁸ Vysílaje slovo své, rozpouští je; hned jakž povane vítrém svým, an¹ tekou vody. ¹⁹ Zvístuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi. ²⁰ Neuèinil¹ tak žádnému národu, a protož soudù jeho nepoznali. Halelujah.

148

¹ Halelujah. Chvalte hospodina stvoøení nebeská, chvaltež ho na výsostech. ² Chvalte jej všickni andìlé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho. ³ Chvalte jej slunce i mìsíc, chvalte jej všechny jasné hvězdy. ⁴ Chvalte jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto. ⁵ Chvalte jméno Hospodinovo všechny vici, kteréž, jakž on øekl, pojednou stvoøeny jsou. ⁶ A utvrdil je na vèené vïky, uložil cíle, z nichž by nevykraèovaly. ⁷ Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a všechny propasti, ⁸ Oheò a krupobití, snìh i pára, vítr bouølivý, vykonávající rozkaz jeho, ⁹ I hory a všickni pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni cedrové, ¹⁰ Zvíø divoká i všeliká hovada, zemìplazové i ptactvo létavé, ¹¹ Králové zemští i všickni národové, knížata i všickni soudcové zemì, ¹² Mládenci, též i panny, starci s dítkami, ¹³ Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všechnu zemi i nebe. ¹⁴ A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých jeho, synù Izraelských, lidu s ním spojeného. Halelujah.

149

¹ Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseò novou, chválu jeho v shromáždìní svatých. ² Vesel se Izrael v tom, kterýž ho uèinil, synové Sionští plésejte v králi svém. ³ Chvalte jméno jeho na pís¹alu, na buben a na citaru prozpívujte jemu. ⁴ Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; on¹ ozdobuje pokorné spasením. ⁵ Plésati budou svatí v Boží slávi, a zpívati v pokojích svých. ⁶ Oslavování Boha silného bude ve rtech jejich, a meè na obì stranì ostrý v rukou jejich, ⁷ K vykonávání pomsty nad pohany, a k strestání národù, ⁸ K svazování králù jejich øetìzy, a šlechticù jejich pouty železnými, ⁹ K nakládání s nimi podle práva zapsaného, k slávi všemnim svatým jeho. Halelujah.

150

¹ Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíøení síly jeho. ² Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podle veliké dùstojnosti jeho. ³ Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru. ⁴ Chvalte jej na buben a

píšťalu, chvalte jej na husle a varhany. ⁵ Chvalte jej na cymbály hlasité, chvalte jej na cymbály zvučené. ⁶ Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.

Příslaví

¹ Příslaví Šalomouna syna Davidova, krále Izraelského, ² Ku poznání moudrosti a cvičení, k vyrozumívání o všem rozumnosti, ³ K dosažení vycvičení v opatrnosti, spravedlnosti, soudu a toho, což pravého jest, ⁴ Aby dána byla hloupým důmyslnost, mládenečkům umění a prozřetelnost. ⁵ Když poslouchati bude moudrý, přibude mu umění, a rozumný bude vtipnější, ⁶ K srozumění podobenství, a výmluvnosti o všem moudrých a pohádkám jejich. ⁷ Bázeň Hospodinova jest počátek umění, moudrosti a cvičením pohrdají blázni. ⁸ Poslouchej, synu můj, cvičení otce svého, a neopouštíj naučení matky své. ⁹ Nebo¹ to přídá příjemnosti hlavě tvé, a bude zlatým ořezem hrdlu tvému. ¹⁰ Synu můj, jestliže by ti namlouvali hořšíci, nepřivoluj. ¹¹ Jestliže by šekli: Poj s námi, úklady učiníme krvi, skryjeme se proti nevinnému bez ostýchání se; ¹² Sehlíme je jako hrob za živa, a v cele jako ty, jenž sestupují do jámy; ¹³ Všelijakého drahého zboží dosáhneme, naplníme domy své loupeží; ¹⁴ Vrz los svůj mezi nás, měsíc jeden budeme mít všichni: ¹⁵ Synu můj, nevycházej na cestu s nimi, zdrž nohu svou od stezky jejich; ¹⁶ Nebo nohy jejich ke zlému bíží, a pospíchají k vylévání krve. ¹⁷ Jisti, že jakož nadarmo roztažena bývá síť před očima jakéhokoli ptactva, ¹⁸ Tak tito proti krvi své ukládají, skrývají se proti dušemi svým. ¹⁹ Takové¹ jsou cesty každého dychtícího po zisku, duši pána svého uchvacuje. ²⁰ Moudrost vni volá, na ulicích vydává hlas svůj. ²¹ V největším hluku volá, u vrat brány, v městě, a výmluvnosti své vypravuje, ořka: ²² Až dokud hloupí milovati budete hloupost, a posmívá se posměch sobě libovati, a blázni nenáviditi umění? ²³ Obrať se k domlouvání mému. Hle, vynáším vám ducha svého, a v známost vám uvodím slova svá. ²⁴ Poněvadž jsem volala, a odpírali jste; vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval, ²⁵ Anobrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste neoblíbili: ²⁶ Pročež i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte, ²⁷ Když přijde jako hrozné zpuštění to, čehož se bojíte, a bída vaše jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a ssoužení. ²⁸ Tehdy volati budou ke mně, a nevyslyším; ráno hledati mne budou, a nenaleznou mne. ²⁹ Proto že nenáviděli umění, a bázně Hospodinovy nevyvolili, ³⁰ Aniž povolili radě mé, ale pohrdali všelikým domlouváním svým. ³¹ Protož jisti budou ovoce skutků svých, a radami svými nasyceni budou. ³² Nebo pokoj hloupých zmrduje je, a šťistí bláznů zahubí je. ³³ Ale kdož mne poslouchá, bydliti bude bezpečně, pokoj máje před strachem zlých lidí.

2

¹ Synu můj, přijmeš-li slova má, a přikázání má schováš-li u sebe; ² Nastavíš-li moudrosti ucha svého, a nakloníš-li srdce svého k opatrnosti; ³ Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li; ⁴ Budeš-li jí hledati jako stříbra, a jako pokladu pilně vyhledávati jí: ⁵ Tehdy porozumíš bázni Hospodinovi, a známosti Boží nabudeš; ⁶ Nebo Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a opatrnost. ⁷ Chová upřímným dlouhověkosti, pavézou jest chodícím v sprostnosti, ⁸ Ostříháje stezek soudu; on cesty svatých svých ostříhá. ⁹ Tehdy porozumíš spravedlnosti a soudu, a upřímnosti i všeliké cesty dobré, ¹⁰ Když vejde moudrost v srdce tvé, a umění duši tvé se zalíbí. ¹¹ Prozřetelnost ostříhati bude tebe, a opatrnost zachová ti, ¹² Vysvobozujíc ti od cesty zlé, a od lidí mluvících více převrácené, ¹³ Kteříž opouštíjí stezky přímé, aby chodili po cestách tmavých, ¹⁴ Kteříž se veselí ze zlého činění, plésají v převrácenostech nejhorších, ¹⁵ Jejichž stezky křivolaké jsou, anobrž zmotaní jsou na cestách svých; ¹⁶ Vysvobozujíc ti i od ženy postranní, od cizí, kteráž o všem svým

lahodí, ¹⁷ Kteráž opouští vůdce mladosti své, a na smlouvu Boha svého se zapomíná; ¹⁸ K smrti se zajisté nachyluje dům její, a k mrtvým stezky její; ¹⁹ Kteřížkoli vcházejí k ní, nenavracují se zase, aniž trefují na cestu života; ²⁰ Abys chodil po cestě dobrých, a stezek spravedlivých abys ostěhal. ²¹ Nebo upomíní bydliti budou v zemi, a pobožní zůstanou v ní; ²² Bezbožní pak z země vy'ati budou, a přestupníci vykořeněni budou z ní.

3

¹ Synu můj, na učení mé nezapomínej, ale pokázaní mých necha' ostěhá srdce tvé. ² Dlouhosti zajisté dnů, i let života i pokoje přidá tobě. ³ Milosrdenství a pravda nech' neopouští tě, přivaž je k hrdlu svému, napiš je na tabuli srdce svého, ⁴ A nalezněš milost a prospích výborný před Bohem i lidmi. ⁵ Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nezpolehej. ⁶ Na všech cestách svých snaž se jej poznáti, a on' spravovati bude stezky tvé. ⁷ Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina, a odstup od zlého. ⁸ To' bude zdraví životu tvému, a rozvážení kostem tvým. ⁹ Cti Hospodina z statku svého, a z nejpřednějších více všech úrod svých, ¹⁰ A naplněny budou stodoly tvé hojností, a přesové tvoji mstem oplývati budou. ¹¹ Kázně Hospodinovy, synu můj, nezmáhej, aniž sobě oškliv domlouvání jeho. ¹² Nebo kohož miluje Hospodin, tresce, a to jako otec syna, ježž libuje. ¹³ Blahoslavený člověk nalézající moudrost, a člověk vynášející opatrnost. ¹⁴ Lépe' jest zajisté tížeti jí, nežli tížeti stěbrem, anobrž nad výborné zlato užitek její. ¹⁵ Dražší jest než drahé kamení, a všechny nejžádostivější více tvé nevravnají se jí. ¹⁶ Dlouhost dnů v pravici její, a v levici její bohatství a sláva. ¹⁷ Cesty její cesty utišené, a všechny stezky její pokojné. ¹⁸ Stromem života jest tím, kteříž jí dosahují, a kteříž ji mají, blahoslavení jsou. ¹⁹ Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa opatrností. ²⁰ Umíním jeho propasti protrhují se, a oblakové vydávají rosu. ²¹ Synu můj, nech' neodcházejí ty více od očí tvých, ostěhej zdravého učení a prozřetelnosti. ²² I bude' to životem duši tvé, a ozdobou hrdlu tvému. ²³ Tehdy choditi budeš bezpečně cestou svou, a v nohu svou neurazíš se. ²⁴ Když lehneš, nebudeš se strašiti, ale odpočívati budeš, a bude libý sen tvůj. ²⁵ Nelekneš se strachu náhlého, ani zpuštění bezbožníků, když přijde. ²⁶ Nebo Hospodin bude doufání tvé, a ostěhati bude nohy tvé, abys nebyl lapen. ²⁷ Nezadržuj dobrodiní potěbujícím, když s to býti můžeš, abys je činil. ²⁸ Neříkej bližnímu svému: Odejdi, potom navra' se, a zítra' dám, máje to u sebe. ²⁹ Neukládej proti bližnímu svému zlého, kterýž s tebou důvěrně bydlí. ³⁰ Nevaň se s člověkem bez přístěny, jestliže' neučinil zlého. ³¹ Nechtěj záviděti muži dráči, aniž zvoluj které cesty jeho. ³² Nebo ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upomínými tajemství jeho. ³³ Zločinní Hospodinovo jest v domě bezbožníka, ale přebytku spravedlivých žehná: ³⁴ Poněvadž posmívá se on se posmívá, pokorným pak dává milost. ³⁵ Slávu moudrých dříve obdržel, ale bláznů hubí pohanění.

4

¹ Poslouchejte, synové, učení otcova, a pozorujte, abyste poznali rozumnost. ² Nebo učení dobré dávám vám, neopouštějtež zákona mého. ³ Když jsem byl syn u otce svého mladičků, a jediný při matce své, ⁴ On vyučoval mne a říkal mi: A' se chopí výmluvností mých srdce tvé, ostěhej pokázaní mých, a živ budeš. ⁵ Nabuď moudrosti, nabuď rozumnosti; nezapomínej, ani se uchyluj od svého úst mých. ⁶ Neopouštěj jí, a bude tě ostěhati; miluj ji, a zachová tě. ⁷ Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za všechno jmění své zjednej rozumnost. ⁸ Vyvyšuj ji, a zvýší' tě; počtí tě, když ji přijmeš. ⁹ Přidá hlavě tvé přímě, korunou krásnou obdaří tě. ¹⁰ Slyš, synu můj, a přijmi věci mé, a tak rozmnoží se léta života tvého. ¹¹ Cestě

moudrosti uěím ti, vedu ti stezkami pøímými. ¹² Když choditi budeš, nebude ssoužen krok tvůj, a pobìhneš-li, neustrěíš se. ¹³ Chopiž se uěení, nepouštíj, ostøíhej ho, nebo ono jest život tvůj. ¹⁴ Na stezku bezbožných nevcházej, a nekráèej cestou zlostníků. ¹⁵ Opus¹ ji, nechoj po ní, uchyl se od ní, a pomiò jí. ¹⁶ Nebo¹ nespí, leè zlost provedou; anobrž zahánín bývá sen jejich, dokudž ku pádu nepøivodí, ¹⁷ Proto že jedí chléb bezbožnosti, a víno loupeží pijí. ¹⁸ Ale stezka spravedlivých jako svìtlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne. ¹⁹ Cesta pak bezbožných jako mrákota; nevidí, na èem se ustrèiti mohou. ²⁰ Synu mùj, slov mých pozoruj, k øeèem mým nakloò ucha svého. ²¹ Necha¹ neodcházejí od oèí tvých, ostøíhej jich u prostøed srdce svého. ²² Nebo životem jsou tím, kteøíž je nalézají, i všemu tilu jejich lékaøstvím. ²³ Pøede vším, èehož se støíci sluší, ostøíhej srdce svého, nebo z nìho pochází život. ²⁴ Odlož od sebe pøevrácenost úst, a zlost rtù vzdal od sebe. ²⁵ Oèi tvé a¹ k dobrým vícem patøí, a víèka tvá a¹ pøímì hledí pøed tebou. ²⁶ Zvaž stezku noh svých, a všechny cesty tvé a¹ jsou spraveny. ²⁷ Neuchyluj se na pravo ani na levo, odvra¹ nohu svou od zlého.

5

¹ Synu mùj, pozoruj moudrosti mé, k opatrnosti mé nakloò ucha svého, ² Abys ostøíhal prozøetelnosti, a rtové tvoji šetøili umìní. ³ Nebo rtové cizí ženy strdí tekou, a mìkèejší nad olej ústa její. ⁴ Poslední pak vící její hoøké jsou jako pelyník, ostré jako meč na obì stranì ostrý. ⁵ Nohy její sstupují k smrti, krokové její hrob uchvacují. ⁶ Stezku života snad bys zvážitì chtìl? Vrtké¹ jsou cesty její, neseznáš. ⁷ Protož, synové, poslechnìte mne, a neodstupujte od øeèí úst mých. ⁸ Vzdal od ní cestu svou, a nepøiblížuj se ke dveøím domu jejího, ⁹ Abys snad nedal jiným slávy své, a let svých ukrutnému, ¹⁰ Aby se nenasytili cizí úsilím tvým, a práce tvá nezùstala v domì cizím. ¹¹ I øval bys naposledy, když bys zhubil tilo své a èerstvost svou, ¹² A øekl bys: Jak jsem nenávidìl cvièení, a domlouváním pohrdalo srdce mé, ¹³ A neposlouchal jsem hlasu vyuèujících mne, a k uèitelùm svým nenaklonil jsem ucha svého! ¹⁴ O málo, že jsem nevlezl ve všechno zlé u prostøed shromáždìní a zástupu. ¹⁵ Pí vodu z èisterny své, a prameny z prostøedku vrchovišti svého. ¹⁶ Nech¹ se rozlévají studnice tvé ven, a potùèkové vod na ulice. ¹⁷ Mìj je sám sobì, a ne cizí s tebou. ¹⁸ Budiž pozhnaný pramen tvůj, a vesel se z manželky mladosti své. ¹⁹ Lanì milostné a srny utišené; prsy její a¹ ti opojují všelikého èasu, v milování jejím kochej se ustaviènì. ²⁰ Nebo proè bys se kochal, synu mùj, v cizí, a objímal život postranní, ²¹ Ponìvadž pøed oèima Hospodinovými jsou cesty èlovìka, a on všechny stezky jeho váží? ²² Nepravosti vlastní jímají bezbožníka takového, a v provazích høíchu svého uvázne. ²³ Takový¹ umøe, proto že nepøijímal cvièení, a ve množství bláznovství svého blouditi bude.

6

¹ Synu mùj, slíbil-lis za pøítele svého, podal-lis cizímu ruky své, ² Zapleten jsi slovy úst svých, jat jsi øeèmi úst svých. ³ Uèiniž tedy toto, synu mùj, a vypros¹ se, ponìvadžs se dostal v ruku pøítele svého. Jdi, pokoo se, a probuì pøítele svého. ⁴ Nedej usnouti oèím svým, a zdøímati víèkám svým. ⁵ Vydøi se jako srna z ruky, a jako pták z ruky èižebníka. ⁶ Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuì moudrosti. ⁷ Kterýž nemaje vůdce, ani správce, ani pána, ⁸ Pøipravuje v létì pokrm svůj, shromažìuje ve žni potravu svou. ⁹ Dokudž lenochu ležeti budeš? Skoro-liž vstaneš ze sna svého? ¹⁰ Malièko pospíš, malièko zdøímeš, malièko složíš ruce, abys poležel, ¹¹ V tom pøijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný. ¹² Èlovìk nešlechetný, muž nepravý chodí v pøevrácenosti úst. ¹³ Mhourá oèima svými, mluví nohama svými, ukazuje prsty svými. ¹⁴ Pøevrácenost všeliká jest

v srdci jeho, smýšlí zlé všelikého èasu, sváry rozsívá. ¹⁵ A protože v náhle pøijde bída jeho, rychle setøín bude, a nebude¹ uléèení. ¹⁶ Tìchto šesti vící nenávidí Hospodin, a sedmá ohavností jest duši jeho: ¹⁷ Oèi vysokých, jazyka lživého, a rukou vylévajících krev nevinnou, ¹⁸ Srdce, kteréž ukládá myšlení nepravá, noh kvapných bižeti ke zlému, ¹⁹ Svìdka lživého, mluvícího lež, a toho, jenž rozsívá rùznice mezi bratøími. ²⁰ Ostøíhejž, synu mùj, pøikázání otce svého, a neopouštíj nauèení matky své. ²¹ Pøivazuj je k srdci svému ustaviènì, a k hrdlu svému je pøipínej. ²² Kamžkoli pùjdeš, ono ti zprovodí, když spáti budeš, bude ti ostøíhati, a když procítíš, bude s tebou rozmlouvati, ²³ (Nebo pøikázání jest svíce, a nauèení svìtlo, a cesta života jsou domlouvání vyuèující), ²⁴ Aby ti ostøíhalo od ženy zlé, od úlisnosti jazyka ženy cizí. ²⁵ Nežádejž krásy její v srdci svém, a necha¹ ti nejímá víèky svými. ²⁶ Nebo pøíèinou ženy cizoložné zchudl bys až do kusu chleba, anobrž žena cizoložná drahou duši ulovuje. ²⁷ Mùže-liž kdo skrýti oheò v klínì svém, aby roucho jeho se nepropálilo? ²⁸ Mùže-liž kdo choditi po uhlí øeøavém, aby nohy jeho se neopálily? ²⁹ Tak kdož vchází k ženì bližního svého, nebude¹ bez viny, kdož by se jí kolí dotkl. ³⁰ Neuvozují potupy na zlodíje, jestliže by ukradl, aby nasýtil život svůj, když laèní, ³¹ Aè postižen jsa, navracuje to sedmernásobnì, vším statkem domu svého nahraňuje: ³² Ale cizoložící s ženou blázen jest; kdož hubí duši svou, ten¹ to èiní; ³³ Trápení a lehkosti dochází, a útržka jeho nebývá shlazena. ³⁴ Nebo zùøivý jest hnìv muže, a neodpouští¹ v den pomsty. ³⁵ Neohlídá se na žádnou záplatu, aniž pøijímá, by i množství darù dával.

7

¹ Synu mùj, ostøíhej øeèi mých, a pøikázání má schovej u sebe. ² Ostøíhej pøikázání mých, a živ budeš, a nauèení mého jako zøitelnice oèi svých. ³ Pøivaž je na prsty své, napiš je na tabuli srdce svého. ⁴ Rci moudrosti: Sestra má jsi ty, a rozumnost pøítelkyní jmenuj, ⁵ Aby ti ostøíhala od ženy cizí, od postranní, jenž øeèmi svými lahodí. ⁶ Nebo z okna domu svého okénkem vyhlédaje, ⁷ Vidìl jsem mezi hloupými, spatøil jsem mezi mládeží mládence bláznivého. ⁸ Kterýž šel po ulici vedlé úhlu jejího, a cestou k domu jejímu kráèel, ⁹ V soumrak, u veèer dne, ve tmách noèních a v mrákotì. ¹⁰ A aj, žena potkala ho v ozdobi nevistèí a chytrého srdce, ¹¹ Štìbetná a opovážlivá, v domì jejím nezustávají nohy její, ¹² Jednak vnì, jednak na ulici u každého úhlu úklady èinící. ¹³ I chopila jej, a políbila ho, a opovrhši stud, øekla jemu: ¹⁴ Obìti pokojné jsou u mne, dnes splnila jsem slib svůj. ¹⁵ Protož vyšla jsem vstøíc tobì, abych pilnì hledala tváøi tvé, i našla jsem ti. ¹⁶ Koberci jsem obestøela lùže své, s øezbami a prostìradly Egyptskými, ¹⁷ Vykadila jsem pokojík svůj mirrou a aloe a skoøicí. ¹⁸ Poi, opojme se milostí až do jitra, obveselíme se v milosti. ¹⁹ Nebo není muže doma, odšel na cestu dalekou. ²⁰ Pytlík penìz vzal s sebou, v jistý den vrátí se do domu svého. ²¹ I naklonila ho mnohými øeèmi svými, a lahodností rtù svých pøinutila jej. ²² Šel za ní hned, jako vůl k zabiti chodívá, a jako blázen v pouta, jimiž by trestán byl. ²³ Dokudž nepronikla støela jater jeho, pospíchal jako pták k osídlu, nevída, že ono bezživotí jeho jest. ²⁴ Protož nyní, synové, slyšte mne, a pozorujte øeèi úst mých. ²⁵ Neuchyluj se k cestám jejím srdce tvé, aniž se toulej po stezkách jejích. ²⁶ Nebo mnohé zranivši, porazila, a silní všickni zmordováni jsou od ní. ²⁷ Cesty pekelné dùm její, vedoucí do skryší smrti.

8

¹ Zdaliž moudrost nevolá, a rozumnost nevydává hlasu svého? ² Na vrchu vysokých míst, u cesty, na rozcestí stojí, ³ U bran, kudy se chodí do mìsta, a kudy se chodí

dveømi, volá, økuci: ⁴ Na vás¹, ó muži, volám, a hlas můj jest k synùm lidským. ⁵ Pouète se hloupí opatrnosti, a blázni srozumìjte srdcem. ⁶ Poslouchejtež, nebo znamenité vícì mluvíti budu, a otevøení rtù mých pouhou pravdu. ⁷ Jistì že¹ pravdu zvìstují ústa má, a ohavností jest rtùm mým bezbožnost. ⁸ Spravedlivé jsou všechny øeèi úst mých, není v nich nic køivého ani pøevráceného. ⁹ Všecky pravé jsou rozumìjícímu, a pøímé tím, kteøíž nalézají umìní. ¹⁰ Pøijmìtež cvièení mé radìji než støíbro, a umìní radìji než zlato nejvýbornìjší. ¹¹ Nebo lepší jest moudrost než drahé kamení, tak že jakékoli vícì žádostivé vrovhati se jí nemohou. ¹² Já moudrost bydlím s opatrností, a umìní pravé prozøetelnosti pøítomné mám. ¹³ Bázeò Hospodinova jest v nenávisti mítì zlé, pýchy a vysokomyslnosti, i cesty zlé a úst pøevrácených nenávidím. ¹⁴ Má jest rada i š¹astný prospìch, já¹ jsem rozumnost, a má jest síla. ¹⁵ Skrze mne králové kralují, a knížata ustanovují vícì spravedlivé. ¹⁶ Skrze mne knížata panují, páni i všickni soudcové zemští. ¹⁷ Já milující mne milují, a kteøíž mne pilnì hledají, nalézají mne. ¹⁸ Bohatství a sláva pøi mnì jest, zboží trvánlivé i spravedlnost. ¹⁹ Lepší jest ovoce mé než nejlepší zlato, i než ryzí, a užitek můj než støíbro výborné. ²⁰ Stezkou spravedlnosti vodím, prostøedkem stezek soudu, ²¹ Abych tím, kteøíž mne milují, pøididila zboží vìné, a poklady jejich naplnila. ²² Hospodin mil mne pøi poèátku cesty své, pøed skutky svými, pøede všemi èasy. ²³ Pøed vìky ustanovena jsem, pøed poèátkem, prvé než byla zemì. ²⁴ Když ještì nebylo propasti, zplozena jsem, když ještì nebylo studnic oplývající vodami. ²⁵ Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem; ²⁶ Ještì byl neuèinil zemì a rovin, ani zaèátku prachu okršlku zemského. ²⁷ Když pøipravoval nebesa, byla jsem tu, když vymìøoval okrouhlost nad propastí; ²⁸ Když upevòoval oblaky u výsosti, když utvrzoval studnice propasti; ²⁹ Když ukládal moøi cíl jeho, a vodám, aby nepøestupovaly rozkázání jeho, když vymìøoval základy zemì: ³⁰ Tehdáž byla jsem od nìho pìstována, a byla jsem jeho potìšení na každý den, anobrž hrám pøed ním každého èasu; ³¹ Hrám i na okršlku zemì jeho, a rozkoše mé s syny lidskými. ³² A tak tedy, synové, poslechnìte mne, nebo blahoslavení jsou ostøihající cest mých. ³³ Poslouchejte cvièení, a nauète rozumu, a nerozpakujte se. ³⁴ Blahoslavený èlovìk, kterýž mne slýchá, bdì u dveøí mých na každý den, šetøe veøejí dveøí mých. ³⁵ Nebo kdož mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina. ³⁶ Ale kdož høeší proti mnì, ukrutenství provodí nad duší svou; všickni, kteøíž mne nenávidí, milují smrt.

9

¹ Moudrost vystavila dùm svùj, vytesavši sloupù svých sedm. ² Zbila dobytek svùj, smísila víno své, stùl také svùj pøipravila. ³ A poslavši dìveèky své, volá na vrchu nejvyšších míst v mìstì: ⁴ Kdožkoli jest hloupý, uchyl se sem. Až i bláznivým øíká: ⁵ Poíte, jezte chléb můj, a píte víno, kteréž jsem smísila. ⁶ Opus¹te hloupost a živi buíte, a choíte cestou rozumnosti. ⁷ Kdo tresce posmìvaèe, dochází hanby, a kdo pøimlouvá bezbožnému, pohanìnì. ⁸ Nedomlouvej posmìvaèi, aby ti nevzal v nenávist; pøimlouvej moudrému, a bude ti milovati. ⁹ Uèiò to moudrému, a bude moudøejší; pouè spravedlivého, a bude umìlejší. ¹⁰ Poèátek moudrosti jest bázeò Hospodinova, a umìní svatých rozumnost. ¹¹ Nebo skrze mne rozmnoží se dnové tvoji, a pøidáno¹ bude let života. ¹² Budeš-li moudrý, sobì moudrý budeš; pakli posmìvaè, sám vytrpíš. ¹³ Žena bláznivá štibetná, nesmyslná, a nic neumí. ¹⁴ A sedí u dveøí domu svého na stolici, na místech vysokých v mìstì, ¹⁵ Aby volala jdoucích cestou, kteøíž pøímo jdou stezkami svými, økuci: ¹⁶ Kdo jest hloupý, uchyl se sem. A bláznivému øíká: ¹⁷ Voda kradená sladší jest, a chléb pokoutní chutnìjší. ¹⁸ Ale neví hlupec, že mrtví jsou tam, a v hlubokém hrobì ti, kterýchž pozvala.

10

¹ Syn moudrý obveseluje otce, ale syn bláznivý zámutkem jest matce své. ² Neprospívají pokladové bezbožní nabytí, ale spravedlnost vytrhuje od smrti. ³ Nedopustí laènití Hospodin duši spravedlivého, statek pak bezbožných rozptýlí. ⁴ K nouzi pøivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých zbohacuje. ⁵ Kdo shromažžuje v létì, jest syn rozumný; kdož vyspává ve žni, jest syn, kterýž hanbu èiní. ⁶ Požehnání jest nad hlavou spravedlivého, ale ústa bezbožných pøikrývají ukrutnost. ⁷ Památka spravedlivého požehnaná, ale jméno bezbožných smrdí. ⁸ Moudré srdce pøijímá pøikázání, ale blázen od rtù svých padne. ⁹ Kdo chodí upøímì, chodí doufanlivì; kdož pak pøevrací cesty své, vyjeven bude. ¹⁰ Kdo mhourá okem, uvedí nesnáz; a kdož jest bláznivých rtù, padne. ¹¹ Pramen života jsou ústa spravedlivého, ale ústa bezbožných pøikrývají ukrutnost. ¹² Nenávist vzbuzuje sváry, ale láska pøikrývá všechna pøestoupení. ¹³ Ve rtech rozumného nalézá se moudrost, ale kyj na høbetì blázna. ¹⁴ Moudři skrývají umìní, úst pak blázna blízké jest setøení. ¹⁵ Zboží bohatého jest místo pevné jeho, ale nouze jest chudých setøení. ¹⁶ Práce spravedlivého jest k životu, nábytek pak bezbožných jest k høíchu. ¹⁷ Stezkou života jde, kdož pøijímá trestání; ale kdož pohrdá domlouváním, bloudí. ¹⁸ Kdož pøikrývá nenávist rty lživými, i kdož uvedí v lehkost, ten blázen jest. ¹⁹ Mnohé mluvení nebývá bez høíchu, kdož pak zdržuje rty své, opatrný jest. ²⁰ Støibro výborné jest jazyk spravedlivého, ale srdce bezbožných za nic nestojí. ²¹ Rtové spravedlivého pasou mnohé, blázni pak pro bláznovství umírají. ²² Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení. ²³ Za žert jest blázu èiniti nešlechtnost, ale muž rozumný moudrosti se drží. ²⁴ Èeho se bojí bezbožný, to pøichází na něj; ale èehož žádají spravedliví, dává Bùh. ²⁵ Jakož pomíjí vichøice, tak nestane bezbožníka, spravedlivý pak jest základ stálý. ²⁶ Jako ocet zubùm, a jako dým oèima, tak jest lenivý tím, kteøíž jej posílají. ²⁷ Bázeò Hospodinova pøidává dnù, léta pak bezbožných ukrácena bývají. ²⁸ Oèekávání spravedlivých jest potíšení, nadìje pak bezbožných zahyne. ²⁹ Silou jest upøímému cesta Hospodinova, a strachem tím, kteøíž èiní nepravost. ³⁰ Spravedlivý na viky se nepohne, bezbožní pak nebudou bydleti v zemi. ³¹ Ústa spravedlivého vynášejí moudrost, ale jazyk pøevrácený vy¹at bude. ³² Rtové spravedlivého znají, což jest Bohu libého, ústa pak bezbožných pøevrácené vìci.

11

¹ Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale závaží pravé líbí se jemu. ² Za pýchou pøichází zahanbení, ale pøi pokorných jest moudrost. ³ Sprostnost upøímých vodí je, pøevrácenost pak pøestupníkù zatracuje je. ⁴ Neprospívá¹ bohatství v den hnìvu, ale spravedlnost vytrhuje z smrti. ⁵ Spravedlnost upøímého spravuje cestu jeho, ale pro bezbožnost svou padá bezbožný. ⁶ Spravedlnost upøímých vytrhuje je, ale pøestupníci v zlosti zjímání bývají. ⁷ Když umírá èlovìk bezbožný, hyne nadìje, i oèekávání rekovských èinù mizí. ⁸ Spravedlivý z úzkosti bývá vysvobozen, bezbožný pak pøichází na místo jeho. ⁹ Pokrytec ústy kazí bližního svého, ale spravedliví umíním vytržení bývají. ¹⁰ Z štiští spravedlivých veselí se místo, když pak hynou bezbožní, bývá prozpìvování. ¹¹ Požehnáním spravedlivých zvýšeno bývá místo, ústy pak bezbožných vyvráceno. ¹² Pohrdá bližním svým blázen, ale muž rozumný mlèí. ¹³ Utrhaè toulaje se, pronáší tajnost, vìrný pak èlovìk tají vìc. ¹⁴ Kdež není dostateènè rady, padá lid, ale spomožení jest ve množství rádcù. ¹⁵ Velmi sobì škodí, kdož slibuje za cizího, ješto ten, kdož nenávidí rukojemství, bezpeèen jest. ¹⁶ Žena šlechtná má èest, a ukrutní mají zboží. ¹⁷ Èlovìk úèinný dobøe èiní životu svému, ale ukrutný kormoutí tilo své. ¹⁸ Bezbožný dilá dílo falešné, ale kdož rozsívá

spravedlnost, má mzdu jistou. ¹⁹ Tak spravedlivý rozsívá k životu, a kdož následuje zlého, k smrti své. ²⁰ Ohavností jsou Hospodinu pøevrácení srdcem, ale ctného obcování líbí se jemu. ²¹ Zlý, by sobì i na pomoc pøivzal, neujde pomsty, símì pak spravedlivých uchází toho. ²² Zápona zlatá na pysku svinì jest žena pikná bez rozumu. ²³ Žádost spravedlivých jest toliko dobrých vící, ale oèekávání bezbožných hnìv. ²⁴ Mnohý rozdává štìdøe, a však pøibývá mu více; jiný skoupì drží nad slušnost, ale k chudobì. ²⁵ Èlovìk štìdrý bývá bohatší, a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen. ²⁶ Kdo zadržuje obilí, zloøeèì mu lid; ale požeňání na hlavì toho, kdož je prodává. ²⁷ Kdo pilnì hledá dobrého, nalézá pøízeò; kdož pak hledá zlého, potká jej. ²⁸ Kdo doufá v bohatství své, ten spadne, ale spravedliví jako ratolest zkvetnou. ²⁹ Kdo kormoutí dùm svùj, za dìdictví bude mítì vítr, a blázen sloužitì musí moudrému. ³⁰ Ovoce spravedlivého jest strom života, a kdož vyuèuje duše, jest moudrý. ³¹ Aj, spravedlivému na zemi odplacováno bývá, èím více bezbožnému a høíšníkù?

12

¹ Kdo miluje cvièení, miluje umìní; kdož pak nenávidí domlouvání, nemoudrý jest. ² Dobrý nalézá lásku u Hospodina, ale muž nešlechtného potupí Bùh. ³ Nebývá trvánlivý èlovìk v bezbožnosti, koøen pak spravedlivých nepohne se. ⁴ Žena stateèná jest koruna mužè svého, ale jako hnis v kostech jeho ta, kteráž k hanbì pøivodí. ⁵ Myšlení spravedlivých jsou pravá, rady pak bezbožných lstivé. ⁶ Slova bezbožných úklady èiní krvi, ústa pak spravedlivých vytrhují je. ⁷ Vyvrácení bývají bezbožní tak, aby jich nebylo, ale dùm spravedlivých ostojí. ⁸ Podlé toho, jakž rozumný jest, chválen bývá muž, pøevráceného pak srdce bude v pohrdání. ⁹ Lepší jest nevzácný, kterýž má služebníkà, nežli ten, kterýž sobì slavnì poèíná, a nemá chleba. ¹⁰ Peùje spravedlivý o život hovádka svého, srdce pak bezbožných ukrutné jest. ¹¹ Kdo dílá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahaleèù, blázen jest. ¹² Žádostiv jest bezbožný obrany proti zlému, ale koøen spravedlivých zpùsobuje ji. ¹³ Do pøestoupení rtù zapletá se zlostník, ale spravedlivý vychází z ssoužení. ¹⁴ Z ovoce úst každý nasycen bude dobrým, a odplatu za skutky èlovìka dá jemu Bùh. ¹⁵ Cesta blázna pøímá se zdá jemu, ale kdo poslouchá rady, moudrý jest. ¹⁶ Hnìv blázna v tentýž den poznán bývá, ale opatrný hanbu skrývá. ¹⁷ Kdož mluví pravdu, ohlašuje spravedlnost, svìdek pak falešný lest. ¹⁸ Nikdo vynáší øeèì podobné meèì probodujícímu, ale jazyk moudrých jest lékaøství. ¹⁹ Rtové pravdomluvnì utvrzení budou na vìky, ale na kratièko jazyk lživý. ²⁰ V srdci tìch, kteøíž zlé obmyšlejí, bývá lest, v tìch pak, kteøíž radí ku pokoji, veselí. ²¹ Nepotká spravedlivého žádná tížkost, bezbožní pak naplnìni budou zlým. ²² Ohavností jsou Hospodinu rtové lživí, ale ti, jenž èiní pravdu, líbí se jemu. ²³ Èlovìk opatrný tají umìní, ale srdce bláznù vyvolává bláznovství. ²⁴ Ruka pracovitých panovati bude, lstivá pak musí dávati plat. ²⁵ Starost v srdci èlovìka snižuje ji, ale víc dobrá obveseluje ji. ²⁶ Vzácnější jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných svodí je. ²⁷ Nebude péci fortelný, což ulovil, ale èlovìk bedlivý statku drahého nabude. ²⁸ Na stezce spravedlnosti jest život, a cesta stezky její nesmrtelná jest.

13

¹ Syn moudrý pøijímá cvièení otcovo, ale posmíváè neposlouchá domlouvání. ² Z ovoce úst každý jístì bude dobré, ale duše pøevrácených nátisky. ³ Kdo ostøíhá úst svých, ostøíhá duše své; kdo rozdírà rty své, setøení na něj pøijde. ⁴ Žádá, a nic nemá duše lenivého, duše pak pracovitých zbohatne. ⁵ Slova lživého nenávidí spravedlivý, bezbožníkà pak v ošklivost uvodí a zahanbuje. ⁶ Spravedlnost ostøíhá pøímì

chodícího po cestě, bezbožnost pak vyvrací hříšníka. ⁷ Nikdo bohatým se dilaže, nemá nic: zase nikdo dilaže se chudým, má však statku mnoho. ⁸ Výplata života èlovíku jest bohatství jeho, ale chudý neslyší domlouvání. ⁹ Světlo spravedlivých rozsvítluje se, svíce pak bezbožných zhasne. ¹⁰ Samou toliko pýchou působí èlovík svár, ale při tich, jenž užívají rady, jest moudrost. ¹¹ Statek zle dobytý umenšovati se bude, kdož pak shromažďuje rukou, přivítší ho. ¹² Očekávání dlouhé zemdlívá srdce, ale žádost splnitná jest strom života. ¹³ Kdož pohrdá slovem Božím, sám sobě škodí; ale kdož se bojí přikázání, odplaceno mu bude. ¹⁴ Naučení moudrého jest pramen života, k vyhýbání se osídlení smrti. ¹⁵ Rozum dobrý dává milost, cesta pak převrácených jest tvrdá. ¹⁶ Každý důmyslný dilaž umile, ale blázen rozprostírá bláznovství. ¹⁷ Posel bezbožný upadá v neštítí, jednatel pak věrný jest lékařství. ¹⁸ Chudoba a lehkost potká toho, jenž se vytahuje z kázně; ale kdož ostěihá naučení, zveleben bude. ¹⁹ Žádost naplnitná sladká jest duši, ale ohavnost jest bláznům odstoupiti od zlého. ²⁰ Kdo chodí s moudrými, bude moudrý; ale kdo tovaryší s bláznem, setíin bude. ²¹ Hříšníky stihá neštítí, ale spravedlivým odplatí Bůh dobrým. ²² Dobrý zanechává dídectví vnukům, ale zboží hříšného zachováno bývá spravedlivému. ²³ Hojnost jest pokrmu na roli chudých, nikdo pak hyne skrze nerozšafnost. ²⁴ Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého; ale kdož ho miluje, za čas jej tresce. ²⁵ Spravedlivý jí až do nasycení duše své, boicho pak bezbožných nedostatek trpí.

14

¹ Moudrá žena vzdilává dům svůj, bláznice pak rukama svýma boží jej. ² Kdo chodí v upřímnosti své, bojí se Hospodina, ale převrácený v cestách svých pohrdá jím. ³ V ústech blázna jest hůl pýchy, rtové pak moudrých ostěihají jich. ⁴ Když není volů, prázdné jsou jesle, ale hojná úroda jest v síle volů. ⁵ Svědek věrný neklamá, ale svědek falešný mluví lež. ⁶ Hledá posmíváè moudrosti, a nenalézá, rozumnému pak umíni snadné jest. ⁷ Odejdi od muže bláznivého, když neseznáš při něm rtu umíni. ⁸ Moudrost opatrného jest, aby rozumil cestě své, bláznovství pak bláznů ke lsti. ⁹ Blázen pokrývá hřích, ale mezi upřímnými dobrá vůle. ¹⁰ Srdce ví o hořkosti duše své, a k veselí jeho nepřimísí se cizí. ¹¹ Dům bezbožných vyhlazen bude, ale stánek upřímných zkvetne. ¹² Cesta zdá se přímá èlovíku, a však dokonání její jest cesta k smrti. ¹³ Také i v smíchu bolí srdce, a cíl veselí jest zámutek. ¹⁴ Cestami svými nasytí se převrácený srdcem, ale muž dobrý štítí se jeho. ¹⁵ Hloupý víni každému slovu, ale opatrný šetí kroku svého. ¹⁶ Moudrý bojí se a odstupuje od zlého, ale blázen dotoe a smilý jest. ¹⁷ Náhlý se dopouští bláznovství, a muž myšlení zlých v nenávisti bývá. ¹⁸ Dídiení vládnou hlupci bláznovstvím, ale opatrní bývají korunováni umíním. ¹⁹ Skláníjí se zlí před dobrými, a bezbožní u bran spravedlivého. ²⁰ Také i příteli svému v nenávisti bývá chudý, ale milovníci bohatého mnozí jsou. ²¹ Pohrdá bližním svým hříšník, ale kdož se slitovává nad chudými, blahoslavený jest. ²² Zajisté že¹ bloudí, kteříž ukládají zlé; ale milosrdenství a pravda tím, kteříž smýšlejí dobré. ²³ Všelike práce bývá zisk, ale slovo rtu jest jen k nouzi. ²⁴ Koruna moudrých jest bohatství jejich, bláznovství pak bláznivých bláznovstvím. ²⁵ Vysvobozuje duše svědek pravdomluvný, ale lstivý mluví lež. ²⁶ V bázni Hospodinovi jesti¹ doufání silné, kterýž synům svým útoeistim bude. ²⁷ Bázeò Hospodinova jest pramen života, k vyhýbání se osídlení smrti. ²⁸ Ve množství lidu jest sláva krále, ale v nedostatku lidu zahynutí vůdce. ²⁹ Zpozdilý k hněvu hojně má rozumu, ale náhlý pronáší bláznovství. ³⁰ Život těla jest srdce zdravé, ale hnis v kostech jest závist. ³¹ Kdo utiská chudého, útržku èini Uèiniteli jeho; ale ctí jej,

kdož se slitovává nad chudým. ³² Pro zlost svou odstræn bývá bezbožný, ale naději má i při smrti své spravedlivý. ³³ V srdci rozumného odpoívá moudrost, co pak jest u vnitønosti bláznù, nezatají se. ³⁴ Spravedlnost zvyšuje národ, ale høích jest ku pohaniní národùm. ³⁵ Laskav bývá král na služebníka rozumného, ale hnìviv na toho, kterýž hanbu èiní.

15

¹ Odpovìd mìkká odvracuje hnìv, ale øeè zpuená vzbuzuje prchlivost. ² Jazyk moudrých ozdobuje umìní, ale ústa bláznù vylévají bláznovství. ³ Na všelikém místì oèi Hospodinovy spatøují zlé i dobré. ⁴ Zdravý jazyk jest strom života, pøevrácenost pak z niho ztroskotání od vùtru. ⁵ Blázen pohrdá cvièením otce svého, ale kdož ostøíhá nauèení, opatrnosti nabude. ⁶ V domì spravedlivého jest hojnost veliká, ale v úrodì bezbožného zmatek. ⁷ Rtové moudrých rozsívají umìní, srdce pak bláznù ne tak. ⁸ Obìt bezbožných ohavností jest Hospodinu, ale modlitba upøímých líbí se jemu. ⁹ Ohavností jest Hospodinu cesta bezbožného, toho pak, kdož následuje spravedlnosti, miluje. ¹⁰ Trestání pøísné opouštìjícímu cestu, a kdož nenávidí domlouvání, umøe. ¹¹ Peklo i zatracení jest pøed Hospodinem, èím více srdce synù lidských? ¹² Nemiluje posmìvaè toho, kterýž ho tresce, aniž k moudrým pøistoupí. ¹³ Srdce veselé obveseluje tváø, ale pro žalost srdce duch zkormoucen bývá. ¹⁴ Srdce rozumného hledá umìní, ale ústa bláznù pasou se bláznovstvím. ¹⁵ Všickni dnové chudého zlí jsou, ale dobromyslného hody ustaviènè. ¹⁶ Lepší jest malièko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem. ¹⁷ Lepší jest krmì z zelí, kdež jest láska, nežli z krmného vola, kdež jest nenávisť. ¹⁸ Muž hnìvivý vzbuzuje sváry, ale zpozdlý k hnìvu upokojuje svadu. ¹⁹ Cesta lenivého jest jako plot z trní, ale stezka upøímých jest vydlážená. ²⁰ Syn moudrý obveseluje otce, bláznivý pak èlovìk pohrdá matkou svou. ²¹ Bláznovství jest veselím bláznù, ale èlovìk rozumný upøímo kráèeti smìøuje. ²² Kdež není rady, zmaøena bývají usilování, ale množství rádcù ostojí. ²³ Vesel bývá èlovìk z odpovìdi úst svých; nebo slovo v èas pøíhodný ó jak jest dobré! ²⁴ Cesta života vysoko jest rozumnému proto, aby se uchýlil od pekla dole. ²⁵ Dùm pyšných vyvrací Hospodin, meze pak vdovy upevòuje. ²⁶ Ohavností jsou Hospodinu myšlení zlého, ale èistých øeèi vzácné. ²⁷ Kdož dychtí po lakomství, kormoutí dùm svůj; ale kdož nenávidí darù, živ bude. ²⁸ Srdce spravedlivého pøemyšluje, co má mluvit, ale ústa bezbožných vylévají všelijakou zlost. ²⁹ Vzdálen jest Hospodin od bezbožných, ale modlitbu spravedlivých vyslýchá. ³⁰ To, což se zraku naskýtá, obveseluje srdce; povìst dobrá tukem naplòuje kosti. ³¹ Ucho, kteréž poslouchá trestání života, u prostøed moudrých bydliti bude. ³² Kdo se vyhýbá cvièení, zanedbává duše své; ale kdož pøijímá domlouvání, má rozum. ³³ Bázeò Hospodinova jest cvièení se moudrosti, a slávu pøedchází ponižení.

16

¹ Při èlovìku bývá spoøádání myšlení, ale od Hospodina jest øeè jazyka. ² Všecky cesty èlovìka èisté se jemu zdají, ale kterýž zpytuje duchy, Hospodin jest. ³ Uval na Hospodina èiny své, a budou upevnìna pøedsevzetí tvá. ⁴ Hospodin všecko uèinil pro sebe samého, také i bezbožného ke dni zlému. ⁵ Ohavností jest Hospodinu každý pyšného srdce; by sobì na pomoc i jiné pøivzal, neujde pomsty. ⁶ Milosrdenstvím a pravdou oèištìna bývá nepravost, a v bázni Hospodinovì uchází se zlého. ⁷ Když se líbí Hospodinu cesty èlovìka, také i nepøátely jeho spokojuje k nìmu. ⁸ Lepší jest malièko s spravedlností, než množství dùchodù nespravedlivých. ⁹ Srdce èlovìka pøemýšlí o cestì své, ale Hospodin spravuje kroky jeho. ¹⁰ Rozhodnutí jest ve rtech královských, v soudu neuchylují se ústa jeho. ¹¹ Váha a závaží jsou úsudek Hospodinùv, a

všecka závaží v pytlíku jeho nařízení. ¹² Ohavností jest králům èiniti bezbožní; nebo spravedlností upevňován bývá trůn. ¹³ Rtové spravedliví líbezní jsou králům, a ty, kteříž upomínají mluví, milují. ¹⁴ Rozhňování královo jistý posel smrti, ale muž moudrý ukrotí je. ¹⁵ V jasné tváři královské jest život, a pøivítivost jeho jako oblak s deštěm jarním. ¹⁶ Mnohem lépe jest nabytí moudrosti než zlata nejèistšího, a nabytí rozumnosti lépe než støíbra. ¹⁷ Cesta upomíných jest odstoupiti od zlého; ostøíhá duše své ten, kdož ostøíhá cesty své. ¹⁸ Pøed setøením bývá pýcha, a pøed pádem pozdvižení ducha. ¹⁹ Lépe jest poníženého duchu býti s pokornými, než diliti koøist s pyšnými. ²⁰ Ten, kdož pozoruje slova, nalézá dobré; a kdož doufá v Hospodina, blahoslavený jest. ²¹ Ten, kdož jest moudrého srdce, slove rozumný, a sladkost rtù pøidává naučení. ²² Rozumnost tím, kdož ji mají, jest pramen života, ale umíní bláznù jest bláznovství. ²³ Srdce moudrého rozumnì spravuje ústa svá, tak že rty svými pøidává naučení. ²⁴ Plást medu jsou øeři utišené, sladkost duši, a lékaøství kostem. ²⁵ Cesta zdá se pøímá èlovíku, ale dokonání její jistá cesta smrti. ²⁶ Èlovík pracovitý pracuje sobì, nebo ponoukají ho ústa jeho. ²⁷ Muž nešlechtný vykopává zlé, v jehožto rtech jako oheò spalující. ²⁸ Muž pøevrácený rozsívá sváry, a klevetník rozluèuje pøátely. ²⁹ Muž ukrutný pøeluzuje bližního svého, a uvodí jej na cestu nedobrou. ³⁰ Zamhuøuje oèi své, smýšleje víc pøevrácené, a zmítaje pysky svými, vykonává zlé. ³¹ Koruna ozdobná jsou šediny na cestì spravedlnosti se nalézající. ³² Lepší jest zpozdlý k hñivu než silný rek, a kdož panuje nad myslí svou nežli ten, kterýž dobyl místa. ³³ Do klínu umítán bývá los, ale od Hospodina všecko øízení jeho.

17

¹ Lepší jest kus chleba suchého s pokojem, nežli dùm plný nabitých hovad s svárem. ² Služebník rozumný panovati bude nad synem, kterýž jest k hanbì, a mezi bratøími diliti bude didictví. ³ Teglík støíbra a pec zlata zkušuje, ale srdcí Hospodin. ⁴ Zlý èlovík pozoruje øeři nepravých, a lháø poslouchá jazyka pøevráceného. ⁵ Kdo se posmívá chudému, útržku èiní Uèiniteli jeho; a kdo se z bídy raduje, nebude bez pomsty. ⁶ Koruna starcù jsou vnukové, a ozdoba synù otcové jejich. ⁷ Nesluší na blázna øeři znamenité, ovšem na kníže øeři lživá. ⁸ Jako kámen drahý, tak bývá vzácný dar pøed oèima toho, kdož jej bèøe; k èemukoli smìøuje, daøí se jemu. ⁹ Kdo pøikrývá pøestoupení, hledá lásky; ale kdo obnovuje víc, rozluèuje pøátely. ¹⁰ Více se chápá rozumného jedno domluvení, nežli by blázna stokrát ubil. ¹¹ Zpurný toliko zlého hledá, proèež pøísny posel na něj poslán bývá. ¹² Lépe èlovíku potkati se s nedvidicí osiøalou, nežli s bláznem v bláznovství jeho. ¹³ Kdo odplacuje zlým za dobré, neodejde¹ zlé z domu jeho. ¹⁴ Zaèátek svady jest, jako když kdo protrhuje vodu; protož prvé než by se zsilil svár, pøestaò. ¹⁵ Kdož ospravedlòuje nepravého, i kdož odsuzuje spravedlivého, ohavností jsou Hospodinu oba jednostejní. ¹⁶ K èemu jest zboží v ruce blázna, když k nabytí moudrosti rozumu nemá? ¹⁷ Všelického èasu miluje, kdož jest pøítelem, a bratr v ssoužení ukáže se. ¹⁸ Èlovík bláznivý ruku dává, èiní slib pøed pøítelem svým. ¹⁹ Kdož miluje svadu, miluje høích; a kdo vyvyšuje ústa svá, hledá potøení. ²⁰ Pøevrácené srdce nenalézá toho, což jest dobrého; a kdož má vrtký jazyk, upadá v tížkost. ²¹ Kdo zplodil blázna, k zámutku svému zplodil jej, aniž se bude radovati otec nemoudrého. ²² Srdce veselého oèerstvuje jako lékaøství, ale duch zkormoucený vysušuje kosti. ²³ Bezbožný tajně bèøe dar, aby pøevrátil stezky soudu. ²⁴ Na oblíèejí rozumného vidí se moudrost, ale oèi blázna tikají až na konec zemì. ²⁵ K žalosti jest otci svému syn blázen, a k hoøkosti rodièe své. ²⁶ Jisti že pokutovati spravedlivého není dobré, tolikéž, aby knížata bítí mìli pro

upřímost. ²⁷ Zdržuje řeči své muž umilý; drahého ducha jest muž rozumný. ²⁸ Také i blázen, mlčíc, za moudrého jmín bývá, a zacpává rty své, za rozumného.

18

¹ Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve všelijakou vřec plete se. ² Nezalibuje sobě blázen v rozumnosti, ale v tom, což zjevuje srdce jeho. ³ Když přijde bezbožný, přichází také pohrdání, a s lehkomyšlným útržka. ⁴ Slova úst muže vody hluboké, potok rozvodnilý pramen moudrosti. ⁵ Přijímati osobu bezbožného není dobré, abys převrátil spravedlivého v soudu. ⁶ Rtové blázna směřují k svádění, a ústa jeho bití se domluví. ⁷ Ústa blázna k setření jemu, a rtové jeho osídlem duši jeho. ⁸ Slova utrhače jsou jako ubitých, ale však sstupují do vnitřností života. ⁹ Také ten, kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhače. ¹⁰ Víže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude povýšen. ¹¹ Zboží bohatého jest místo pevné jeho, a jako zeď vysoká v mysli jeho. ¹² Před setřením vyvyšuje se srdce ělovíka, ale před povýšením bývá ponížení. ¹³ Kdož odpovídá nic, prve než vyslyší, počítá se to za bláznovství jemu a za lehkost. ¹⁴ Duch muže snáší nemoc svou, ducha pak zkormouceného kdo snese? ¹⁵ Srdce rozumného dosahuje umění, a ucho moudrých hledá umění. ¹⁶ Dar ělovíka uprostráňuje jemu, a před oblíbenými mocných přivodí jej. ¹⁷ Spravedlivý zdá se ten, kdož jest první v své práci, ale když přichází bližní jeho, tedy stihá jej. ¹⁸ Los pokojí svady, a mezi silnými rozeznává. ¹⁹ Bratr křivdou uražený tvrdší jest než místo nedobyté, a svárové jsou jako závora u hradu. ²⁰ Ovocem úst jednoho každého nasyceno bývá břicho jeho, úrodou rtů svých nasycen bude. ²¹ Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho. ²² Kdo nalezl manželku, nalezl více dobrou, a navázil lásky od Hospodina. ²³ Ponížení mluví chudý, ale bohatý odpovídá tvrdě. ²⁴ Ten, kdož má přátely, má se míti přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.

19

¹ Lepší jest chudý, jenž chodí v upřímnosti své, nežli převrácený ve rtech svých, kterýž jest blázen. ² Jisti že bez umění duši není dobře, a kdož jest kvapných noh, hřeší. ³ Bláznovství ělovíka převrací cestu jeho, ačkoli proti Hospodinu zpouzí se srdce jeho. ⁴ Statek přidává přátel množství, ale chudý od přítele svého odloučen bývá. ⁵ Svědek falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, neuteče. ⁶ Mnozí pokouší se před knížetem, a každý jest přítel muži štídrému. ⁷ Všichni bratři chudého v nenávisti jej mají; čím více přátelé jeho vzdalují se od něho! Když volá za nimi, není jich. ⁸ Ten, kdož miluje duši svou, nabývá moudrosti, a ostříhá opatrnosti, aby nalezl dobré. ⁹ Svědek falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, zahyne. ¹⁰ Nesluší na blázna rozkoš, a ovšem, aby služebník nad knížaty panoval. ¹¹ Rozum ělovíka zdržuje hněv jeho, a čest jeho jest prominouti provinění. ¹² Prchlivost královská jako ování mladého lva jest, a ochotnost jeho jako rosa na bylinu. ¹³ Trápení otci svému jest syn bláznivý, a ustavičné kapání žena svárlivá. ¹⁴ Dům a statek jest po rodičích, ale od Hospodina manželka rozumná. ¹⁵ Lenost přivodí tvrdý sen, a duše váhavá lačniti bude. ¹⁶ Ten, kdož ostříhá přikázání, ostříhá duše své; ale kdož pohrdá cestami svými, zahyne. ¹⁷ Kdo udluje chudému, pùjeuje Hospodinu, a on¹ za dobrodiní jeho odplatí jemu. ¹⁸ Tresci syna svého, dokudž jest o něm naděje, a k zahynutí jeho neodpouští jemu duše tvá. ¹⁹ Veliký hněv ukazuj, odpouštíje trestání, proto že poněvadž odpouštíš, potom více trestati budeš. ²⁰ Poslouchej rady, a přijímej kázeň, abys vždy nikdy moudrý byl. ²¹ Mnozí úmyslové jsou v srdci ělovíka, ale uložení Hospodinovo to¹ ostojí. ²² Žádaná více ělovíku jest dobře činiti jiným, ale

poèestnìjší jest chudý než muž lživý. ²³ Bázeò Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštìstím navštìven bývá. ²⁴ Lenivý schovává ruku svou za òadra, ani k ústùm svým jí nevztáhne. ²⁵ Ubí posmíváèe, a¹ se hlupec dovtípí; a potresci rozumného, a¹ porozumí umìní. ²⁶ Syn, kterýž hanbu a lehkost èiní, hubí otce, a zahání matku. ²⁷ Pøestaò, synu mùj, poslouchati uèení, kteréž od øeèí rozumných odvozuje. ²⁸ Svìdek nešlechetný posmívá se soudu, a ústa bezbožných pøikrývají nepravost. ²⁹ Nebo na posmíváèe hotoví jsou nálezové, a rány na høbet bláznù.

20

¹ Víno èiní posmíváèe, a nápoj opojný nepokojného; proèež každý, kdož se kochá v nìm, nebývá moudrý. ² Hrùza královská jako øvání mladého lva; kdož ho rozhnívá, høeší proti životu svému. ³ Pøestati od sváru jest to každému ku poctivosti, ale kdožkoli se do nich zapletá, blázen jest. ⁴ Lench neøe pro zimu, proèež žebrati bude ve žni, ale nadarmo. ⁵ Rada v srdci muže voda hluboká, muž však rozumný dosáhne jí. ⁶ Vítší díl lidí honosí se úèinností svou, ale v pravdì takového kdo nalezne? ⁷ Spravedlivý ustavièní chodí v upøímnosti své; blažení synové jeho po nìm. ⁸ Král sedí na soudné stolici, rozhání oèima svýma všechno zlé. ⁹ Kdo může øíci: Oèistil jsem srdce své? Èist jsem od høíchu svého? ¹⁰ Závaží rozdílná a míra rozdílná, obé to ohavností jest Hospodinu. ¹¹ Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upøímé a pravé dílo jeho. ¹² Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, obé to uèinil Hospodin. ¹³ Nemiluj snu, abys nezchudl, otevøi oèi své, a nasytíš se chlebem. ¹⁴ Zlé, zlé, øíká ten, kdož kupuje, a odejda, tedy se chlubí. ¹⁵ Zlato a množství perel, a nejdražší klínót jsou rtové umílí. ¹⁶ Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a kdo za cizozemku, základ jeho. ¹⁷ Chutný jest nìkomu chléb falše, ale potom ústa jeho pískem naplnìna bývají. ¹⁸ Myšlení radou upevòuj, a s opatrnou radou veí boj. ¹⁹ Kdo vynáší tajnost, chodí neupøímí, proèež k lahodícímu rty svými nepøímìšuj se. ²⁰ Kdo zloøeèí otci svému neb matce své, zhasne svíce jeho v temných mrákotách. ²¹ Dìdictví rychle z poèátku nabytému naposledy nebývá dobroøeèeno, ²² Neøíkej: Odplatím se zlým; oèekávej na Hospodina, a vysvobodí ti. ²³ Ohavností jsou Hospodinu závaží rozdílná, a váhy falešné neoblíbuj. ²⁴ Od Hospodina jsou krokové muže, ale èlovìk jak vyrozumívá cestì jeho? ²⁵ Osídlo jest èlovìku pohliti víc posvícenou, a po slibu zase toho vyhledávati. ²⁶ Král moudrý rozptyluje bezbožné, a uvodí na nì pomstu. ²⁷ Duše èlovìka jest svíce Hospodinova, kteráž zpytuje všechny vnitønosti srdeèné. ²⁸ Milosrdenství a pravda ostøíhají krále, a milosrdenstvím podpírá se trùn jeho. ²⁹ Ozdoba mládencù jest síla jejich, a okrasa starcù šediny. ³⁰ Modøiny ran jsou lékaøství pøi zlém, a bití vnitønostem života.

21

¹ Jako potùèkové vod jest srdce královo v ruce Hospodinovi; kamžkoli chce, naklòuje ho. ² Všelíká cesta èlovìka pøímá se zdá jemu, ale kterýž zpytuje srdce, Hospodin jest. ³ Vykonávati spravedlnost a soud více se líbí Hospodinu nežli obít. ⁴ Vysokost oèí, širokost srdce, a orání bezbožných jest høíchem. ⁵ Myšlení bedlivého všelijak ku prospìchu pøicházejí, ale každého toho, kdož kvapný jest, toliko k nouzi. ⁶ Pokladové jazykem lživým shromáždìní jsou marnost pomíjející hledajících smrti. ⁷ Zhouba, kterouž èiní bezbožníci, bydliti bude u nich; nebo se zpìeují èiniti soudu. ⁸ Muž, jehož cesta pøevrácená jest, cizí jest, èistého pak dílo pøímé jest. ⁹ Lépe jest bydliti v koutì na støeše, nežli s ženou svárlivou v domì spoleèném. ¹⁰ Duše bezbožného žádá zlého, ani pøítel jeho jemu pøijemný nebývá. ¹¹ Posmíváè když bývá trestán, hloupý bývá moudøejší; a když se umìle nakládá s moudrým, pøijímá

umíní. ¹² Vyuèuje Bùh spravedlivého na domì bezbožného, kterýž vyvrací bezbožné pro zlost. ¹³ Kdo zacpává ucho své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude vyslyšán. ¹⁴ Dar skrytý ukrocuje prchlivost, a pocta v klínì hnìv prudký. ¹⁵ Radostí jest spravedlivému èiniti soud, ale hrùzou èinitelùm nepravosti. ¹⁶ Èlovìk bloudící z cesty rozumnosti v shromáždìní mrtvých odpoèívati bude. ¹⁷ Muž milující veselost nuzníkem bývá, a kdož miluje víno a masti, nezbohatne. ¹⁸ Výplatou za spravedlivého bude bezbožný, a za upøímé ošemetný. ¹⁹ Lépe jest bydliti v zemi pusté než s ženou svárlivou a zlostnou. ²⁰ Poklad žádostivý a olej jest v pøíbytku moudrého, bláznivý pak èlovìk zžírà jej. ²¹ Kdo snažnì následuje spravedlnosti a milosrdenství, nalézà život, spravedlnost i slávu. ²² Do mìsta silných vchází moudrý, a boží pevnost doufání jeho. ²³ Kdo ostøíhá úst svých a jazyka svého, ostøíhá od úzkosti duše své. ²⁴ Hrdého a pyšného jméno jest posmìvaè, kterýž vše s neochotností a pýchou dìlá. ²⁵ Žádost lenivého zabijí jej, nebo nechtí ruce jeho dìlati. ²⁶ Každého dne žádostí hoøí, spravedlivý pak dává a neskoupí se. ²⁷ Obìt bezbožných ohavností jest, ovšem pak jestliže by ji s nešlechetností obìtovali. ²⁸ Svìdek lživý zahyne, ale muž, kterýž co slyší, stále mluvitì bude. ²⁹ Muž bezbožný zatvrzuje tvàø svou, upøímý pak mìøí cestu svou. ³⁰ Není žádné moudrosti, ani opatrnosti, ani rady proti Hospodinu. ³¹ Kùò strojen bývá ke dni boje, ale Hospodinovo jest vysvobození.

22

¹ Vzácnìjší jest jméno dobré než bohatství veliké, a pøízeò lepší než støíbro a zlato. ² Bohatý a chudý potkávají se, uèinitel obou jest Hospodin. ³ Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí pøedce jdouce, tížkosti docházejí. ⁴ Pokory a báznì Hospodinovy odplata jest bohatství a sláva i život. ⁵ Trní a osídla jsou na cestì pøevráceného; kdož ostøíhá duše své, vzdálí se od nich. ⁶ Vyuèuj mladého podle zpùsobu cesty jeho; nebo když se i zstarà, neuchýlí se od ní. ⁷ Bohatý nad chudými panuje, a vypùjèující bývá služeblíkem toho, jenž pùjèuje. ⁸ Kdo rozsívà nepravost, žítì bude trápení; prut zajisté prchlivosti jeho pøestane. ⁹ Oko dobrotivé, ono¹ požehnàno bude; nebo udílí z chleba svého chudému. ¹⁰ Vyvrz posmìvaèe, a odejde¹ svada, anobrž pøestane svár a lehkost. ¹¹ Kdo miluje èistotu srdce, a v èích rtech jest pøíjemnost, takového král pøítelem bývá. ¹² Oèi Hospodinovy ostøíhají umíní, ale snažnosti ošemetného pøevrací. ¹³ Øíkà lenoch: Lev jest vnì, naprostøed ulic byl bych zabit. ¹⁴ Jáma hluboká ústa postranních; ten, na kohož se hnívà Hospodin, vpadne tam. ¹⁵ Bláznovství pøivázáno jest k srdci mladého, ale metla káznì vzdálí je od niho. ¹⁶ Kdo utiskà nuzného, aby rozmnožil své, a dává bohatému, jistotnì bude v nouzi. ¹⁷ Nakloò ucha svého, a slyš slova moudrých, a mysl svou pøilož k uèení mému. ¹⁸ Nebo to bude utišenou vící, jestliže je složíš v srdci svém, budou-li spolu nastrojena ve rtech tvých. ¹⁹ Aby bylo v Hospodinu doufání tvé, oznamuji¹ to dnes. I ty také ostøíhej toho. ²⁰ Zdalíž¹ jsem nenapsal znamenitých vící z strany rad a umíní, ²¹ A¹ bych v známost uvedl jistotu øeèi pravých, tak abys vynáseti mohl slova pravdy tím, kteøíž by k tobì poslali? ²² Nelup nuzného, proto že nuzný jest, aniž potírej chudého v brání. ²³ Nebo Hospodin povede pøi jejich, a vydøe duši tím, kteøíž vydírají jim. ²⁴ Nebývej pøítelem hnìvivého, a s mužem prchlivým neobcuj, ²⁵ Abys se nenauèil stezkám jeho, a nevložil osídla na duši svou. ²⁶ Nebývej mezi rukojmìmi, mezi slibujícími za dluhy. ²⁷ Nemáš-li, èím bys zaplatil, proè má kdo brátì lùže tvé pod tebou? ²⁸ Nepøenášej mezníku starodávniho, kterýž uèinili otcové tvoji. ²⁹ Vídáš-li, že muž snažný v díle svém pøed králi stává? Nestává pøed nepatrnými.

23

¹ Když sedneš k jídlu se pánem, pilně šetř, co jest před tebou. ² Jinak vrazil bys nůž do hrdla svého, byl-li bys lakotný. ³ Nežádej lahůdek jeho, nebo jsou pokrm oklamavatelny. ⁴ Neusiluj, abys zbohatl; od opatrnosti své přestaš. ⁵ K bohatství-liž bys obrátil oči své? Poněvadž v náhle mizí; nebo sobě zdíralo křídla podobná orlím, a zaletuje k nebi. ⁶ Nejez chleba člověka závistivého, a nežádej lahůdek jeho. ⁷ Nebo jak on sobě tebe váží v mysli své, tak ty pokrmu toho. Dí: Jez a pít, ale srdce jeho není s tebou. ⁸ Skyvu svou, kterouž jsi snídl, vyvrátíš, a zmažeš slova svá utišená. ⁹ Před bláznem nemluv, nebo pohrdne opatrností očí tvých. ¹⁰ Nepřeneš mezníku starodávního, a na pole sirotků nevcházej. ¹¹ Silný jest zajisté ochránce jejich; on povede proti tobě. ¹² Zaveš k učení mysl svou, a uši své k ošlouchání umění. ¹³ Neodjímej od mladého kázně; nebo umrskáš-li jej metlou, neumě. ¹⁴ Ty metlou jej mrskávej, a tak duši jeho z pekla vytrhneš. ¹⁵ Synu můj, bude-li moudré srdce tvé, veseliti se bude srdce mé všelijak ve mně; ¹⁶ A plésati budou ledví má, když mluvíti budou rtové tvoji pravé věci. ¹⁷ Nech nežádné srdce tvé hořšíku, ale raději choť v báni Hospodinovi celý den. ¹⁸ Nebo poněvadž jest odplata, naděje tvá nebude podléta. ¹⁹ Slyš ty, synu můj, a buď moudrý, a naprav na cestu srdce své. ²⁰ Nebývej mezi pijány vína, ani mezi žráci masa. ²¹ Nebo opilec a žráč zchudne, a ospálost v hadry oblé. ²² Poslouchej otce svého, kterýž tě zplodil, aniž pohrdej matkou svou, když se zstará. ²³ Pravdy nabuď, a neprodávej jí, též moudrosti, umění a rozumnosti. ²⁴ Náramně bývá potěšen otec spravedlivého, a ten, kdož zplodil moudrého, veselí se z něho. ²⁵ Nech se tedy veselí otec tvůj a matka tvá, a ať pléše rodička tvá. ²⁶ Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostýchají. ²⁷ Nebo nevěstka jest jáma hluboká, a studnice tísňá žena cizí. ²⁸ Ona také jako loupežník úklady činí, a zoufalce na světě rozmnožuje. ²⁹ Komu bída? komu ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo? komu červenost očí? ³⁰ Tím, kteříž se zdržují na víně; tím, kteříž chodí, aby vyhledali strouhané víno. ³¹ Nehle na víno rdící se, že vydává v koflíku záři svou, a přímě vyskakuje. ³² Naposledy jako had uštkne, a jako štír uškne. ³³ Oči tvé hleděti budou na cizí, a srdce tvé mluvíti bude převrácené věci, ³⁴ A budeš jako ten, kterýž spí u prostřed moře, a jako ten, kterýž spí na vrchu sloupu bárky. ³⁵ Díš: Zbili mne, a nestonal jsem, tloukli mne, a nešl jsem; když procítím, dám se zase v to.

24

¹ Nenásleduj lidí zlých, aniž žádej bývat s nimi. ² Nebo o zhoubě přemýšlí srdce jejich, a rtové jejich o trápení mluví. ³ Moudrostí vzdělán bývá dům, a rozumností upevněn. ⁴ Skrze umění zajisté pokojové naplnění bývají všelijakým zbožím drahým a utišeným. ⁵ Muž moudrý jest silný, a muž umilý přidává síly. ⁶ Nebo skrze rady opatrné svedeš bitvu, a vysvobození skrze množství rádců. ⁷ Vysoké jsou bláznů moudrosti; v bráni neotevře úst svých. ⁸ Kdo myslí zle činiti, toho nešlechtným nazovou. ⁹ Zlé myšlení blázně jest hořích, a ohavnost lidská posmívá. ¹⁰ Budeš-li se lenovati ve dni ssoužení, špatná bude síla tvá. ¹¹ Vytrhuj jaté k smrti; nebo od těch, ještě se chýlí k zabiti, což bys se zdržel? ¹² Díš-li: Ať, neviděli jsme o tom: zdaliž ten, jenž zpytuje srdce, nerozumí, a ten, kterýž jest strážce duše tvé, nezná, a neodplatí každému podle skutků jeho? ¹³ Synu můj, jez med, nebo dobrý jest, a plást sladký dásním tvým. ¹⁴ Tak umění moudrosti duši tvé. Jestliže ji najdeš, ona bude mzda, a naděje tvá nebude vyčata. ¹⁵ Nečiní úkladů, ó bezbožní, přibytku spravedlivého, a nekaz odpočívání jeho. ¹⁶ Nebo ať sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává, bezbožníci pak padají ve zlém. ¹⁷ Když by padl nepřítel tvůj, neraduj se, a když by klesl, nech ať nepléše srdce tvé, ¹⁸ Aby snad nepřipadl Hospodin, a nelíbilo by

se to jemu, a odvrátil by od něho hněv svůj. ¹⁹ Nehněvej se přelínou zlostníků, aniž následuj bezbožných. ²⁰ Nebo zlý nebude mít odplaty; svíce bezbožných zhasne. ²¹ Boj se Hospodina, synu můj, i krále, a k neustavičným se nepřimíšuj. ²² Nebo v náhle nastane bída jejich, a pomstu obou těch kdo zná? ²³ Také i toto moudrým náleží: Přijímati osobu v soudu není dobré. ²⁴ Toho, kdož říká bezbožnému: Spravedlivý jsi, klnouti budou lidé, a v ošklivost jej vezmou národové. ²⁵ Ale kteříž kárají, budou potěšeni, a přijde na ně požehnání dobrého. ²⁶ Bude líbat rty toho, kdož mluví slova pravá. ²⁷ Nastroj vnitř dílo své, a sprav je sobě na poli; potom také vystavíš dům svůj. ²⁸ Nebývej svědkem všetečným proti bližnímu svému, aniž lahodit namlouvej rty svými. ²⁹ Neříkej: Jakž mi učinil, tak mu učiním; odplatím muži tomu podle skutku jeho. ³⁰ Přes pole muže lenivého šel jsem, a přes vinici člověka nemoudrého, ³¹ A aj, porostlo všudy trnům, přikryly všechno kopřivy, a ohrada kamenná její byla zbořená. ³² A vida to, posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze. ³³ Maličko pospíš, maličko zděíšeš, maličko složíš ruce, abys poležel, ³⁴ V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.

25

¹ Jaké i tato jsou přísloví Šalomounova, kteráž shromáždili muži Ezechiáše, krále Judského: ² Sláva Boží jest skrýváti víc, ale sláva krále zpytovati víc. ³ Vysokosti nebes, a hlubokosti země, a srdce krále není žádného vystižení. ⁴ Jako když bys odjal trůsku od stříbra, ukáže se slevač nádob čistá: ⁵ Tak když odejmeš bezbožného od oblíbeného krále, tedy utvrzen bude v spravedlnosti trůn jeho. ⁶ Nestavij se za znamenitého před králem, a na místě velikých nestůj. ⁷ Nebo lépe jest, a¹by oheeno bylo: Vstup sem, nežli abys snížen byl před knížetem; což vidávají oči tvé. ⁸ Nevcházej v svár kvapně, tak abys naposledy něeho se nedopustil, kdyby ti zahanbil bližní tvůj. ⁹ Srovnej při svou s bližním svým, a tajné věci jiného nevyjevuj, ¹⁰ A¹by lehkosti neučinil ten, kdož by to slyšel, až by i zlá pověst tvá nemohla jíti nazpět. ¹¹ Jablka zlatá s ozdobami stříbrnými jest slovo propovídky případně. ¹² Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest trestatel moudrý u toho, jenž poslouchá. ¹³ Jako studenost sněžná v čas žně, tak jest posel věrný tím, kteříž jej posílají; nebo duši pánů svých ožerstvuje. ¹⁴ Jako oblakové a vítr bez deště, tak člověk, kterýž se chlubí darem lživým. ¹⁵ Snášlivostí nakloněn bývá vývoda, a jazyk měkký láme kosti. ¹⁶ Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti bylo tobě, abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho. ¹⁷ Zdržuj nohu svou od domu bližního svého, aby syt jsa tebe, neměl ti v nenávisti. ¹⁸ Kladivo a meč a stěla ostrá jest každý, kdož mluví falešné svědectví proti bližnímu svému. ¹⁹ Zub vylomený a noha vytknutá jest doufání v převráceném v den úzkosti. ²⁰ Jako ten, kdož svaluje odív v čas zimy, a ocet lije k sanitru, tak kdož zpívá písničky srdci smutnému. ²¹ Jestliže by lalel ten, jenž ti nenávidí, nakrm jej chlebem, a žíznil-li by, napoj jej vodou. ²² Nebo uhlí oheň shromáždíš na hlavu jeho, a Hospodin odplatí tobě. ²³ Vítr púlností zplozuje dešť¹, a tvá oheň jazyk tajně utrhačí. ²⁴ Lépe jest bydlet v koutě na stěše, nežli s ženou svárlivou v domě společném. ²⁵ Voda studená duši ustálé jest novina dobrá z země daleké. ²⁶ Studnice nohami zakalená a pramen zkažený jest spravedlivý z místa svého před bezbožným vystrčený. ²⁷ Jísti mnoho medu není dobře; tak zpytování slávy jejich není slavné. ²⁸ Místo rozbořeného zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.

26

¹ Jako sníh v létě, a jako dešť¹ ve žni, tak nepřipadá na blázna čest. ² Jako vrabec přenáší se, a vlaštovka létá, tak zločinec bez přeliny nedojde. ³ Běh na koni, uzda

na osla, a kyj na høbet blázna. ⁴ Neodpovídej bláznu podle bláznovství jeho, abys i ty jemu nebyl podobný. ⁵ Odpoviz bláznu podle bláznovství jeho, aby sám u sebe nebyl moudrý. ⁶ Jako by nohy osekal, bezpráví se dopouští ten, kdož svìøuje poselství bláznu. ⁷ Jakož nejednostejní jsou hnátové kulhavého, tak øeè v ústech bláznù. ⁸ Jako vložití kámen do praku, tak jest, když kdo ctí blázna. ⁹ Trn, kterýž se dostává do rukou opilého, jest pøísloví v ústech bláznù. ¹⁰ Veliký pán stvoøil všecko, a dává odplatu bláznu, i odmìnu pøestupníkùm. ¹¹ Jakož pes navracuje se k vývratku svému, tak blázen opìtuje bláznovství své. ¹² Spatøil-li bys èlovìka, an jest moudrý sám u sebe, nadìje o bláznu lepší jest než o takovém. ¹³ Øíká lenoch: Lev lýtý jest na cestì, lev jest v ulici. ¹⁴ Dvøe se obracejí na stežejích svých, a lenoch na lùži svém. ¹⁵ Schovává lenivý ruku svou za òadra; tížko mu vztáhnouti ji k ústùm svým. ¹⁶ Moudøejší jest lenivý u sebe sám, nežli sedm odpovídajících s soudem. ¹⁷ Psa za uši lapá, kdož odcházejí, hnívá se ne v své pøi. ¹⁸ Jako nesmyslný vypouští jiskry a šípy smrtelné, ¹⁹ Tak jest každý, kdož oklamává bližního, a øíká: Zdaž jsem nežertoval? ²⁰ Když není drev, hasne oheò; tak když nebude klevetníka, utichne svár. ²¹ Uhel mrtvý k roznícení, a drva k ohni, tak èlovìk svárlivý k roznícení svady. ²² Slova utrhaèe jako ubitých, ale však sstupují do vnitøností života. ²³ Støíbrná trùska roztažená po støepì jsou rtové protivní a srdce zlé. ²⁴ Rty svými za jiného se staví ten, jenž nenávidí, ale u vnitønosti své skládá lest. ²⁵ Když se ochotný ukáže øeèi svou, nevìø mu; nebo sedmera ohavnost jest v srdci jeho. ²⁶ Pøikrývána bývá nenávist chytøe, ale zlost její zjevena bývá v shromáždìní. ²⁷ Kdo jámu kopá, do ní upadá, a kdo valí kámen, na něj se obrací. ²⁸ Èlovìk jazyka oøemetného v nenávisti má ponížené, a ústy úlisnými zpùsobuje pád.

27

¹ Nechlub se dnem zítøejším, nebo nevíš, co¹ ten den pøinese. ² Necha¹ ti chválí jiní, a ne ústa tvá, cizí, a ne rtové tvoji. ³ Tíž má kamen, a váhu písek, ale hnìv blázna tížší jest nad to obé. ⁴ Ukruťnátì víc hnìv a prudká prchlivost, ale kdo ostojí pøed závistí? ⁵ Lepší jest domlouvání zjevné, než milování tajné. ⁶ Bezpeènìjší rány od pøitele, než lahodná líbání nenávidícího. ⁷ Duše sytá pohrdá i medem, ale duši laènè každá hoøkost sladká. ⁸ Jako pták zaletuje od hnízda svého, tak muž odchází od místa svého. ⁹ Mast a kadínì obveseluje srdce; tak sladkost pøitele víc než rada vlastní. ¹⁰ Pøitele svého a pøitele otce svého neopouštíj, a do domu bratra svého nechoj v èas bídy své; lepší¹ jest soused blízký, než bratr daleký. ¹¹ Buì moudrý, synu mùj, a obvesel srdce mé, a¹ mám co odpovìditi tomu, kdož mi utrhá. ¹² Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí pøedce jdouce, tížkosti docházejí. ¹³ Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a od toho, kdo za cizozemku slíbil, základ jeho. ¹⁴ Tomu, kdož dobroøeèi pøíteli svému hlasem velikým, ráno vstává, za zloøeèení poèteno bude. ¹⁵ Kapání ustaviènè v èas pøívalu, a žena svárlivá rovní jsou sobì; ¹⁶ Kdož ji schovává, schovává vítr, a jako mast v pravici vonìti bude. ¹⁷ Železo železem se ostøí; tak muž zostøuje tváø pøitele svého. ¹⁸ Kdo ostøíhá fíku, jídá ovoce jeho; tak kdo ostøíhá pána svého, poctìn bude. ¹⁹ Jakož u vodì tváø proti tváøi se ukazuje, tak srdce èlovìka èlovìku. ²⁰ Propast a zahynutí nebývají nasycení, tak oèi èlovìka nasytiti se nemohou. ²¹ Teglík støíbra a pec zlata zkušuje, tak èlovìka povìst chvály jeho. ²² Bys blázna i v stupì mezi krupami píchem zopíchal, neodejde od nìho bláznovství jeho. ²³ Pilnì pøihlídej k dobytku svému, peøuj o stáda svá. ²⁴ Nebo ne na vìky trvá bohatství, ani koruna do pronárodu. ²⁵ Když zroste tráva, a ukazuje se bylina, tehdaž a¹ se shromažìuje seno s hor. ²⁶ Beránkové budou k odìvu tvému, a záplata

pole kozelci. ²⁷ Nadto dostatek mléka kozího ku pokrmu tvému, ku pokrmu domu tvého, a živnosti dítvek tvých.

28

¹ Utíkají bezbožní, aè jich žádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev smílí jsou. ² Pro pøestoupení zemí mnoho knížat jejích, ale pro èlovíka rozumného a umilého trvánlivé bývá panování. ³ Muž chudý, kterýž utiská nuzné, podoben jest pøívalu zachvacujícímu, za èímž nebývá chleba. ⁴ Kteòí opouští zákon, chválí bezbožného, ale kteòíž ostøíhají zákona, velmi jsou jim na odpor. ⁵ Lidé zlí nesrozumívají soudu, ti pak, kteòíž hledají Hospodina, rozumíjí všemu. ⁶ Lepší jest chudý, kterýž chodí v upøímnosti své, než pøevrácený na kterékoli cestì, aèkoli jest bohatý. ⁷ Kdo ostøíhá zákona, jest syn rozumný; kdož pak s žráèi tovaryší, hanbu èiní otci svému. ⁸ Kdo rozmnožuje statek svůj lichvou a úrokem, shromažďuje tomu, kdož by jej z milosti chudým rozdíloval. ⁹ Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i modlitba jeho jest ohavností. ¹⁰ Kdo zavodí upøímé na cestu zlou, do jámy své sám vpadne, ale upøímí dítèinì obdrží dobré. ¹¹ Moudrý jest u sebe sám muž bohatý, ale chudý rozumný vystihá jej. ¹² Když plésají spravedliví, velmi to píkni sluší; ale když povstávají bezbožní, vyhledáván bývá èlovík. ¹³ Kdo pøikrývá pøestoupení svá, nepovede se jemu šťastní; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství dñjde. ¹⁴ Blahoslavený èlovík, kterýž se strachuje vždycky; ale kdož zatvrzuje srdce své, upadne ve zlé. ¹⁵ Lev øvoucí a nedvídl hladovitý jest panovník bezbožný nad lidem nuzným. ¹⁶ Kníže bez rozumu bývá veliký dráè, ale kdož v nenávisti má mrzký zisk, prodlí dnù. ¹⁷ Èlovíka, kterýž násilí èiní krvi lidské, ani nad jamou, když utíká, žádný ho nezadrží. ¹⁸ Kdo chodí upøímì, zachován bude, pøevrácený pak na kterékoli cestì padne pojednou. ¹⁹ Kdo dílá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahaleèù, nasycen bývá chudobou. ²⁰ Muž vírný pøispojí požehnání, ale kdož chvátá zbohatnouti, nebývá bez viny. ²¹ Pøijímati osobu není dobré; nebo mnohý pro kus chleba neprávì èiní. ²² Èlovík závistivý chvátá k statku, nic nevída, že nouze na něj pøijde. ²³ Kdo domlouvá èlovíku, potom spíše milost nalézá nežli ten, kterýž lahodí jazykem. ²⁴ Kdo loupí otce svého a matku svou, a øíká, že to není žádný høích, tovaryš jest vražedlníka. ²⁵ Vysokomyslný vzbuzuje svár, ale kdo doufá v Hospodina, hojnost mítí bude. ²⁶ Kdo doufá v srdce své, blázen jest; ale kdož chodí moudøe, pomůže sobì. ²⁷ Kdo dává chudému, nebude mítí žádného nedostatku; kdož pak zakrývá oèi své, bude mítí množství zloèèení. ²⁸ Když povstávají bezbožní, skrývá se èlovík; ale když hynou, rozmnožují se spravedliví.

29

¹ Èlovík, kterýž èasto kárán bývá, zatvrzuje šíji, rychle potøín bude, tak že neprosíje žádné lékaøství. ² Když se množí spravedliví, veselí se lid; ale když panuje bezbožník, vzdychá lid. ³ Muž, kterýž miluje moudrost, obveseluje otce svého; ale kdož se pøitovaryšuje k nevístkám, mrhá statek. ⁴ Král soudem upevòuje zemi, muž pak, kterýž béøe dary, boøí ji. ⁵ Èlovík, kterýž pochlebuje pøíteli svému, rozprostírá síť pøed nohama jeho. ⁶ Výstupek bezbožného jest jemu osídlem, spravedlivý pak prozpívuje a veselí se. ⁷ Spravedlivý vyrozumívá pøi nuzných, ale bezbožník nemá s to rozumnosti ani umíní. ⁸ Muži posmívaèi zavozují mìsto, ale moudøí odvracují hnìv. ⁹ Muž moudrý, kterýž se nesnadní s mužem bláznivým, buí že se pohne, buí že se smíje, nemá pokoje. ¹⁰ Vražedlníci v nenávisti mají upøímého, ale upøímí peèují o duši jeho. ¹¹ Všecken duch svůj vypouští blázen, ale moudrý na potom zdržuje jej. ¹² Pána toho, kterýž rád poslouchá slov lživých, všickni služebníci jsou

bezbožní. ¹³ Chudý a dráè potkávají se, obou dvou však oèi osvícuje Hospodin. ¹⁴ Krále toho, kterýž soudí právi nuzné, trùn na víky bývá utvrzen. ¹⁵ Metla a kárání dává moudrost, ale díti sobì volné k hanbì pøivodí matku svou. ¹⁶ Když se rozmnožují bezbožní, rozmnožuje se pøevrácenost, a však spravedliví spatøují pád jejich. ¹⁷ Tresci syna svého, a pøinese¹ odpoèinutí, a zpùsobí rozkoš duši tvé. ¹⁸ Když nebývá vidiní, rozptýlen bývá lid; kdož pak ostøíhá zákona, blahoslavený jest. ¹⁹ Slovy nebývá napraven služebník; nebo rozumìje, však neodpoví. ²⁰ Spatøil-li bys èlovíka, an jest kvapný v vícech svých, lepší jest nadìje o bláznu, než o takovém. ²¹ Kdo rozkošni chová z dìtinství služebníka svého, naposledy bude syn. ²² Èlovík hnìvivý vzbuzuje svár, a prchlivý mnoho høeší. ²³ Pýcha èlovíka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy. ²⁴ Kdo má spolek s zlodìjem, v nenávisti má duši svou; zloèèení slyší, však neoznámí. ²⁵ Strašlivý èlovík klade sobì osídlo, ale kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen. ²⁶ Mnozí hledají tváøi pánù, ješto od Hospodina jest soud jednoho každého. ²⁷ Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností pak bezbožnému, kdož upøímì kráèí.

30

¹ Slova Agura, syna Jáke. Sepsání øeèi muže toho k Itielovi, k Itielovi a Uchalovi. ² Jistì že¹ jsem hloupìjší nad jiné, tak že rozumnosti èlovíka obecného nemám, ³ Aniž jsem se nauèil moudrosti, a umìní svatých neumím. ⁴ Kdo vstoupil v nebe, i sstoupil? Kdo sebral vítr do hrstí svých? Kdo shrnul vody v roucho své? Kdo upevnil všechny konèiny zemì? Které jméno jeho, a jaké jméno syna jeho, víš-li? ⁵ Všelíká výmluvnost Boží pøeèiština jest; on¹ jest štít doufajících v nìho. ⁶ Nepøidávej k slovùm jeho, aby ti nekáral, a byl bys ve lži postižen. ⁷ Dvou vícì žádám od tebe, neoslýchejž mne, prvé než umru: ⁸ Marnost a slovo lživé vzdal ode mne, chudoby neb bohatství nedávej mi, živ mne pokrmem vedlé potøeby mé, ⁹ Abych snad nasycen jsa, ti nezapøel, a neøekl: Kdo jest Hospodin? a bych zchudna, nekradl, a nebral naprázdno jména Hospodina Boha svého. ¹⁰ Nesoè na služebníka pøed pánem jeho, a¹by nezloèèil, a ty abys nehøešil. ¹¹ Jest pokolení, kteréž otci svému zloèèí, a matce své nedobroèèí. ¹² Jest pokolení èisté samo u sebe, aèkoli od neèistot svých není obmyto. ¹³ Jest pokolení, jehož vysoké jsou oèi, a víèka jeho jsou vyzdvižená. ¹⁴ Jest pokolení, jehož zubové jsou meòové, a tønovnní zubové jeho nožové, k zžírání chudých na zemi a nuzných na svìtì. ¹⁵ Pijavice má dvì dcery øíkající: Dej, dej. Tøi vícì nebývají nasyceny, anobrž ètyry, kteréž nikdy neøeknou: Dosti. ¹⁶ Peklo a život neplodné, zemì též nebývá nasycena vodou, a oheò neøíká: Dosti. ¹⁷ Oko, kteréž se posmívá otci, a pohrdá poslušenstvím matky, vyklubí krkavci potoèení, aneb snìdí je orlièata. ¹⁸ Tøi tyto vícì skryty jsou pøede mnou, nýbrž ètyry, kterýchž neznám: ¹⁹ Cesty orlice v povìtøí, cesty hada na skále, cesty lodí u prostøed moøe, a cesty muže pøi pannì. ²⁰ Takováž jest cesta ženy cizoložné: Jí, a utøe ústa svá, a dí: Nepáchala jsem nepravosti. ²¹ Pode tømì vícìmi pohybuje se zemì, anobrž pod ètyømi, jichž nemuž snèsti: ²² Pod služebníkem, když kraluje, a bláznem, když se nasytí chleba; ²³ Pod omrzalou, když se vdá, a dívkou, když didièkou bývá paní své. ²⁴ Ètyry tyto vícì jsou malé na zemi, a však jsou moudøejší nad mudrce: ²⁵ Mravenci, lid nesilný, kteøíž však pøipravují v létì pokrm svùj; ²⁶ Králíkové, lid nesilný, kteøíž však stavíjí v skále dùm svùj; ²⁷ Krále nemají kobyly, a však vycházejí po houfích všechny; ²⁸ Pavouk rukama dílá, a bývá na palácích královských. ²⁹ Tøi tyto vícì udatní vykraèují, anobrž ètyry, kteréž zmužile chodí: ³⁰ Lev nejsilnìjší mezi zvíøaty, kterýž neustupuje pøed žádným; ³¹ Pøepásaný na bedrách kùò neb kozel, a král, proti nìmuž žádný nepovstává. ³² Jestliže jsi bláznil,

vynášeje se, a myslil-lis zle, ruku na ústa polož. ³³ Kdo tluče smetanu, stlouká máslo, a stiskání nosu vyvede krev, tak popouzení k hněvu vyvede svár.

31

¹ Slova prorocství Lemuele krále, kterýmž vyučovala jej matka jeho. ² Co dím, synu můj, co, synu života mého? Co, øku, dím, synu slibů mých? ³ Nedávej ženám síly své, ani cest svých těm, kteréž k zahynutí přivodí krále. ⁴ Ne králům, ó Lemueli, ne králům náleží pítí víno, a ne pánům žádost nápoje opojného, ⁵ Aby pije, nezapomněl na ustanovení, a nezměnil pro všech lidí ssouzených. ⁶ Dejte nápoj opojný hynoucímu, a víno těm, kteříž jsou truchlivého ducha, ⁷ A¹ se napije, a zapomene na chudobu svou, a na trápení své nezpomíná více. ⁸ Otevři ústa svá za něho, v pro všech oddaných k smrti, ⁹ Otevři, øku, ústa svá, suš spravedliví, a veš pro chudého a nuzného. ¹⁰ Ženu statečnou kdo nalezne? Nebo daleko nad perly cena její. ¹¹ Dívá se jí srdce muže jejího; nebo tu kořistí nebude nedostatku. ¹² Dobře činí jemu a ne zle, po všechny dny života svého. ¹³ Hledá pilně vlny a lnu, a dílá šťastně rukama svými. ¹⁴ Jest podobná lodi kupecké, zdaleka přiváží pokrm svůj. ¹⁵ Kterážto velmi ráno vstávajíc, dává pokrm dědi své, a podíl náležitý dítčím svým. ¹⁶ Rozsuzuje pole, a ujímá je; z výdělku rukou svých štipuje i vinici. ¹⁷ Přepasuje silou bedra svá, a zesiluje ramena svá. ¹⁸ Zakouší, jak jest užitečné zaměstnání její; ani v noci nehasne svíce její. ¹⁹ Rukama svými sahá k kuželi, a prsty svými drží vřeteno. ²⁰ Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nuznému. ²¹ Nebojí se za dědi svou v čas sněhu; nebo všechna dědi její obléčí se v roucho dvojnásobní. ²² Koberce dílá sobě z kmentu, a z zlatohlavu jest odív její. ²³ Patrný jest v branách manžel její, když sedá s staršími země. ²⁴ Plátno drahé dílá, a prodává; též i pasy prodává kupci. ²⁵ Síla a krása odív její, nestará se o čas potomní. ²⁶ Ústa svá otvírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v jazyku jejím. ²⁷ Spatňuje obcování dědi své, a chleba zahálky neví. ²⁸ Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí ji, ²⁹ Říká: Mnohé ženy statečně sobě přetínaly, ty pak převyšuješ je všechny. ³⁰ Oklamavatelna jest přijemnost a marná krása; žena, kteráž se bojí Hospodina, ta¹ chválena bude. ³¹ Dejtež takové z ovoce rukou jejich, a necha¹ ji chválí v branách skutkové její.

Kazatel

¹ Slova kazatele syna Davidova, krále v Jeruzalémì. ² Marnost nad marnostmi, øekl kazatel, marnost nad marnostmi, a všechno marnost. ³ Jaký užitok má èlovìk ze všelijaké práce své, kterouž vede pod sluncem? ⁴ Vìk pomíjí, a jiný vík nastává, aèkoli zemì na víky trvá. ⁵ Vychází slunce, i zapadá slunce, a k místu svému chvátá, kdež vychází. ⁶ Jde ku poledni, a obrací se na pùlnoci, sem i tam se toèe, chodí vítr, a okolky svými navracuje se vítr. ⁷ Všecky øeky jdou do moøe, a však se moøe nepøeplòuje; do místa, do nihož tekou øeky, navracují se, aby zase odtud vycházely. ⁸ Všecky vici jsou plné zaneprázdnìní, aniž mùže èlovìk vymluviti; nenasytí se oko hledìním, aniž se naplní ucho slyšením. ⁹ Což bylo, jest to, což býti má; a což se nyní dìje, jest to, což se diti bude; aniž jest co nového pod sluncem. ¹⁰ Jest-liž jaká víc, o níž by øici mohl: Pohleì, to¹ jest cosi nového? Ano již to bylo pøed víky, kteøíž byli pøed námi. ¹¹ Není pamìti prvních vící, aniž také potomních, kteréž budou, památka zùstane u tìch, jenž potom nastanou. ¹² Já kazatel byl jsem králem nad Izraelem v Jeruzalémì, ¹³ A pøiložil jsem mysl svou k tomu, jak bych vyhledati a vystihnouti mohl rozumností svou všechno to, což se dìje pod nebem. (Takové bídné zamìstknání dal Bùh synùm lidským, aby se jím bìdovali.) ¹⁴ Vidìl jsem všecky skutky, dìjící se pod sluncem, a aj, všechno jest marnost a trápení ducha. ¹⁵ Což kòivého jest, nemùže se zpøímiti, a nedostatkové nemohou seètení býti. ¹⁶ Protož tak jsem myslil v srdci svém, øka: Aj, já zvelebil jsem a rozšíøil moudrost nade všecky, kteøíž byli pøede mnou v Jeruzalémì, a srdce mé dosáhlo množství moudrosti a umìní. ¹⁷ I pøiložil jsem mysl svou, abych poznal moudrost a umìní, nemoudrost i bláznovství, ale shledal jsem, že i to jest trápení ducha. ¹⁸ Nebo kde jest mnoho moudrosti, tu mnoho hnìvu; a kdož rozmnožuje umìní, rozmnožuje bolest.

2

¹ Øekl jsem opìt srdci svému: Nuže nyní zkusím tì v veselí, užívejž tedy dobrých vící. A hle, i to marnost. ² Smíchu jsem øekl: Blázníš, a veselí: Co to dìláš? ³ Pøemyšloval jsem v srdci svém, abych povoloval u vínì tìlu svému, srdce však své spravuje moudrostí, a pøidržel se bláznovství dotud, až bych zkusil, co by lepšího bylo synùm lidským, aby èinili pod nebem v poètu dnù života svého. ⁴ Veliké jsem skutky èinil, vystavil jsem sobì domy, štípil jsem sobì vinice. ⁵ Vzdìlal jsem sobì zahrady a štìpnice, a štípil jsem v nich stromy všelijakého ovoce. ⁶ Nadìlal jsem sobì rybníku, abych svlažoval jimi les plodící døíví. ⁷ Najednal jsem sobì služebníkù a dìvek, a mìl jsem èeled v domì svém; k tomu i stáda skotù a bravù veliká mìl jsem nade všecky, kteøíž byli pøede mnou v Jeruzalémì. ⁸ Nahromáždil jsem sobì také støíbra a zlata a klínòtù od králù a krajin; zpùsobil jsem sobì zpìváky a zpìvakynì i jiné rozkoše synù lidských a nástroje muzické rozlièné. ⁹ A tak velikým jsem uèinìl, a zrostl jsem nade všecky, kteøíž pøede mnou byli v Jeruzalémì; nadto moudrost má zùstávala pøi mnì. ¹⁰ A èehožkoli žádaly oèi mé, nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraòoval srdci svému jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vší práce mé, a to byl podíl mùj ze vší práce mé. ¹¹ Ale jakž jsem se ohlédl na všecky skutky své, kteréž èinily ruce mé, a na práci úsilnì vedenou, a aj, všechno marnost a trápení ducha, a že nic není užitèného pod sluncem. ¹² Proèež obrátil jsem se, abych spatøoval moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co by èlovìk spravil, chtìje následovati krále? To, což již jiní spravili.) ¹³ I vidìl jsem, že jest užiteènìjší moudrost než bláznovství, tak jako jest užiteènìjší svìtlo nežli temnost. ¹⁴ Moudrý má oèi v hlavì své, blázen pak

ve tmách chodí; a však poznal jsem, že jednostejné pŕihody všechním se pŕiházejí. ¹⁵ Protož jsem ōekl v srdci svém: Máli¹ mi se tak dít, jako se dĕje bláznu, proěež jsem tedy moudrostí pŕeděil? A tak ōekl jsem v srdci svém: I to jest marnost. ¹⁶ Nebo není památka moudrého jako i blázna na vĕky, proto že to, což nyní jest, ve dnech budoucích všecko v zapomenutí pŕichází, a že jakož umírá moudrý, tak i blázen. ¹⁷ Proěež mrzí mne tento život; nebo semi nelíbí nic, což se dĕje pod sluncem, ponĕvadž všecky vĕci jsou marnost a trápení ducha. ¹⁸ Ano mrzí mne i všecka práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem proto že jí zanechatí musím ělovĕku, kterýž bude po mnĕ. ¹⁹ A kdo ví, bude-li moudrý, ěi blázen? A však panovati bude nade všĕ prací mou, kterouž jsem vedl, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem. A i to marnost. ²⁰ I pŕišel jsem na to, abych pochybil v srdci svém o všĕ práci, kterouž jsem konal, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem. ²¹ Mnohý zajisté ělovĕk pracuje moudŕe, umĕle a spravedlivĕ, a však jinĕmu, kterýž nepracoval o tom, nechává toho za podíl jemu, ješto i to jest marnost a bĕdná vĕc. ²² Nebo co má ělovĕk ze všĕ práce své a z kvaltování srdce svého, kteréž snášĕ pod sluncem, ²³ Ponĕvadž všickni dnové jeho bolestní, a zamĕstknání jeho hnĕv, tak že ani v noci neodpoĕívá srdce jeho? A i to marnost. ²⁴ Zdaliž není to chvalitebné pŕi ělovĕku, jísti a pít, a uĕiniti životu svĕmu pohodlí z práce své? Aĕ i to také vidĕl jsem, že z ruky Boží pochází. ²⁵ Nebo kdož by jísti a užívatĕ mĕl toho nežli já? ²⁶ ělovĕku zajisté, kterýž se líbí jemu, dává moudrost, umĕní a veselí; hŕĕšník pak dává trápení, aby shromažĕoval a hrnul, ěehož by zanechal tomu, kterýž se líbí Bohu. I to také jest marnost a trápení ducha.

3

¹ Všelíká vĕc má jistý ěas, a každé pŕedsevzetí pod nebem svou chvíli. ² Jest ěas rození i ěas umírání, ěas sázení a ěas vykopání, což vsazeno bývá; ³ ěas mordování a ěas hojení, ěas boŕení a ěas stavení; ⁴ ěas pláĕe a ěas smĕchu, ěas smutku a ěas proskakování; ⁵ ěas rozmĕtání kamení a ěas shromažĕování kamení, ěas objímání a ěas vzdálení se od objímání; ⁶ ěas hledání a ěas ztracení, ěas chování a ěas zavržení; ⁷ ěas roztrhování a ěas sšívání, ěas mlĕení a ěas mluvení; ⁸ ěas milování a ěas nenávidĕní, ěas boje a ěas pokoje. ⁹ Co tedy má ten, kdo práci vede, z toho, o ěemž pracuje? ¹⁰ Vidĕl jsem zamĕstknání, kteréž dal Bŕh synŕm lidským, aby se jĕm trápili. ¹¹ Sám všecko ěinĕ ušlechtilĕ ěasem svĕm, nýbrž i žádost svĕta dal v srdce jejich, aby nestihal ělovĕk díla toho, kteréž dílá Bŕh, ani poĕátku ani konce. ¹² Odtud seznávám, že nic lepšího nemají, než aby se veselili, a ěinili dobŕe v životĕ svĕm, ¹³ Aĕ i to, když všeliký ělovĕk jí a pĕje, a užívá dobrých vĕcí ze všelijaké práce své, jest dar Boží. ¹⁴ Znáám, že cožkoli ěinĕ Bŕh, to trvá na vĕky; nemŕže se k tomu nic pŕidati, ani od toho co odjĕti. A ěinĕ to Bŕh, aby se báli oblĕeje jeho. ¹⁵ To, což bylo, i nyní jest, a což bude, již bylo; nebo Bŕh obnovuje to, což pominulo. ¹⁶ Pŕesto vidĕl jsem ješto pod sluncem na místĕ soudu bezbožnost, a na místĕ spravedlnosti nespravedlnost. ¹⁷ I ōekl jsem v srdci svém: Bude¹ Bŕh spravedlivého i bezbožného souditi; nebo tam bude ěas každĕmu pŕedsevzetí i každĕmu skutku. ¹⁸ Őekl jsem v srdci svém o zpŕosobu synŕm lidských, že jim ukázal Bŕh, aby vidĕli, že jsou podobni hovadŕm. ¹⁹ Pŕĕpadnost synŕm lidských a pŕĕpadnost hovad jest pŕĕpadnost jednostejná. Jakož umírá ono, tak umírá i on, a dýchání jednostejné všickni mají, aniž co napŕed má ělovĕk pŕed hovadem; nebo všecko jest marnost. ²⁰ Obĕ to jde k místu jednomu; obĕ jest z prachu, obĕ také zase navracuje se do prachu. ²¹ Kdo to zná, že duch synŕm lidských vstupuje zhŕru, a duch hovadĕ že sstupuje pod zemi? ²² Protož spatŕil jsem, že nic není lepšího, než veseliti se ělovĕku v skutcích svých, ponĕvadž to jest podíl jeho. Nebo kdo jej k tomu pŕivede, aby poznati mohl to, což jest budoucího po nĕm?

4

¹ Opit obrátiv se, i vidil jsem všeliká ssoužení, kteráž se dĕjí pod sluncem, a aj, slzy kŕivdu trpících, ješto nemají potĕšitele, ani moci k vyjití z ruky tĕch, kteŕíž je ssužují, a nemají potĕšitele. ² Protož já chválil jsem mrtvé, kteŕíž již zemŕeli, více nežli živé, kteŕíž jsou živi až po dnes. ³ Nýbrž nad oba tyto š'astnější jest ten, kterýž ješto nebyl, a nevidil skutku zlého, dĕjícího se pod sluncem. ⁴ Nebo spatŕil jsem všelikou práci a každé dobré dílo, že jest k závisti jedních druhým. I to také jest marnost a trápení ducha. ⁵ Blázen skládá ruce své, a jí maso své, ŕíkaje: ⁶ Lepší jest plná hrst s odpoĕinutím, nežli pŕehrší plné s prací a trápením ducha. ⁷ Opit obrátiv se, vidil jsem jinou marnost pod sluncem: ⁸ Jest samotný nĕkdo, nemaje žádného, ani syna, ani bratra, a však není konce všeliké práci jeho, ani oĕi jeho nemohou se nasytiti bohatstvím. Nepomyslí: Komu já pracuji, tak že i životu svému ujímám pohodlí? I to také jest marnost a bídne zaneprázdnĕní. ⁹ Lépe¹ jest dvĕma než jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce své. ¹⁰ Nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Bida tedy samotnému, když by padl; nebo nemá druhého, aby ho pozdvihl. ¹¹ Také budou-li dva spolu ležeti, zahŕejí se, ale jeden jak se zahŕeje? ¹² Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocniti chtĕl, dva postaví se proti nĕmu; ano trojnásobnĕ provázek nesnadnĕ se pŕetrhne. ¹³ Lepší jest dĕti chudé a moudré, než král starý a blázen, kterýž neumí již ani napomenutí pŕijímati, ¹⁴ Aĕkoli z žaláŕe vychází, aby kraloval, nýbrž i v království svém mŕže na chudobu pŕijíti. ¹⁵ Vidil jsem všecy živé, kteŕíž chodí pod sluncem, ani se pŕidrželi pacholete, potomka onoho, kterýž mĕl kralovati místo nĕho. ¹⁶ Nebývalo konce té vrtkosti všeho lidu, jakž toho, kterýž byl pŕed nimi, takž ani potomci nebudou se tĕšiti z nĕho. Protož i to jest marnost a trápení ducha.

5

¹ Ostŕíhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buĕ hotovĕjší k slyšení nežli k dávání obĕtí bláznŕ; nebo oni neznají toho, že zle ĕiní. ² Nebývej rychlý k mluvení, ani srdce tvé kvapné k vynášení slova pŕed oblĕejem Božím, ponĕvadž Bŕh jest na nebi, a ty na zemi; protož nech¹ jsou slova tvá nemnohá. ³ Nebo jakož pŕichází sen z velikého pracování, tak hlas blázna z množství slov. ⁴ Když bys uĕnil slib Bohu, neprodlevej ho splniti, nebo nemá líbosti v blázních. Cožkoli slĕbíš, splŕ. ⁵ Lépe jest, abys nesliboval, než abys slĕbĕ, neplnil. ⁶ Nedopouštĕj ŕstŕm svým, aby k hŕíchu pŕivodila tĕlo tvé, aniž ŕíkej pŕed andĕlem, že to jest poblouzení. Proĕ máš hnĕvati Boha ŕeĕi svou, kterýž by na zkázku pŕivedl dílo rukou tvých? ⁷ Nebo kdež jest mnoho snŕ, tu i marnosti a slova mnohá, ale ty Boha se boj. ⁸ Jestliže bys nátisk chudého a zadržení soudu a spravedlnosti spatŕil v krajinĕ, nediv se té vĕci; nebo vyšší vysokého ŕetŕí, a ješto vyšší nad nimi. ⁹ Zemský pak obchod u všech pŕední místo má; i král rolí slouží. ¹⁰ Kdo miluje penĕze, nenasytí se penĕzi; a kdo miluje hojnost, nebude mítĕ užitku. I to jest marnost. ¹¹ Kde jest mnoho statku, mnoho bývá i tĕch, kteŕíž jedí jej. Jakýž tedy má užitek pán jeho? Jediné, že oĕima svýma hledí na nĕj. ¹² Sladký jest sen pracovitému, jez on málo neb mnoho, ale sytost bohatého nedopouští mu spáti. ¹³ Jest pŕebídná vĕc, kterouž jsem vidil pod sluncem: Bohatství nachované tomu, kdož je má, k jeho zlému. ¹⁴ Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn, kteréhož zplodí, nebude mítĕ v ruce své niĕeho. ¹⁵ Jakž vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází, jakž pŕišel, aniž ĕeho odnáší z práce své, což by vzal v ruku svou. ¹⁶ A to¹ jest také pŕebídná vĕc, že rovnĕ, jakž pŕišel, tak odjĕti musí. Protož jaký užitek mítĕ bude toho, že pracoval u vĕtr? ¹⁷ K tomu, že po všecy dny své v temnostech jĕdal, s mnohým zŕŕením, nemocí a hnĕvem? ¹⁸ Aj, to¹ jsem já spatŕil, že dobrá a ĕistá jest vĕc jĕsti a pĕti a užívatĕ pohodlí ze všĕ práce své, kterouž kdo

vede pod sluncem v počtu dnů života svého, kteréž dal jemu Bůh, nebo to jest podíl jeho; ¹⁹ A že kterémukoli člověku dal Bůh bohatství a zboží, a dopustil, aby užíval jich, a bral díl svůj, a veselil se z práce své, to jest dar Boží. ²⁰ Nebo nebude mnoho pamatovati na dny života svého, proto že Bůh jemu přejí veselí srdce jeho.

6

¹ Jest bídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, a lidem obyčejná: ² Kterému člověku dal Bůh bohatství a zboží i slávu, tak že nemá nedostatku duše jeho v ničemž, čehokoli žádá, a však nedopouští mu Bůh užívatí těch věcí, ale jiný leckdo sžíje to, a to¹ jest marnost a bídná věc. ³ Zplodil-li by kdo sto synů, a byl by živ mnoho let, jakkoli rozmnožení jsou dnové let jeho, nebyl-li život jeho nasycen dobrými věcmi, a neměl by ani pohřbu, pravím, že šťastnější jest nedochůdce nežli on. ⁴ Nebo ono v zmaření přicházejí, do temností odchází, a jméno jeho temnostmi překryto bývá. ⁵ Nýbrž ani slunce nevidá, aniž čeho poznává, a tak odpočinutí má lepší nežli onen. ⁶ A by¹ pak byl živ dva tisíce let, a pohodlí by neužil, zdaliž k jednomu místu všichni neodcházejí? ⁷ Všecka práce člověka jest pro ústa jeho, a však duše jeho nemůže se nasytit. ⁸ Nebo co má více moudrý nežli blázen? A co chudý, kterýž se umí chovati mezi lidmi? ⁹ Lépe jest viděti nežli žádati, ale i to jest marnost a trápení ducha. ¹⁰ Čímžkoli jest, dávno jest tím nazván, a známé bylo, že člověk býti měl, a že se nebude moci souditi s silnějším, nežli jest sám. ¹¹ A poněvadž předsevzetí mnohá rozmnožují marnost, co na tom má člověk? ¹² Nebo kdo ví, co by bylo dobrého člověku v tomto životě, v počtu dnů marného života jeho, kteráž pomíjejí jako stín? Aneb kdo oznámí člověku, co se dítí bude po něm pod sluncem?

7

¹ Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti než den narození člověka. ² Lépe jest jíti do domu zármutku, nežli jíti do domu hodování, pro dokonání každého člověka, a kdož jest živ, složí to v srdci svém. ³ Lepší jest horlení nežli smích; nebo žití tvář polepšuje srdce. ⁴ Srdce moudrých v domě zármutku, ale srdce bláznů v domě veselí. ⁵ Lépe jest slyšeti zehraní moudrého, nežli aby někdo poslouchal písní bláznů. ⁶ Nebo jako praštiní trní pod hrncem, tak smích blázna. A i to jest marnost. ⁷ Ssuzování zajisté k bláznovství přivodí moudrého, a dar oslepuje srdce. ⁸ Lepší jest skončení věci nežli počátek její; lepší jest dlouho čekající nežli vysokomyslný. ⁹ Nebuť kvapný v duchu svém k hněvu; nebo hněv v lůnu bláznů odpočívá. ¹⁰ Neříkej: Čím jest to, že dnové první lepší byli nežli tito? Nebo bys se nemoudře na to vytazoval. ¹¹ Dobrá jest moudrost s statkem, a velmi užitečná těm, kteříž vidí slunce; ¹² Nebo v stínu moudrosti a v stínu stříbra odpočívají. A však přednější jest umění moudrosti, přináší život těm, kdož ji mají. ¹³ Hleď na skutky Boží. Nebo kdo může zpřímiti to, což on zkřivil? ¹⁴ V den dobrý užívej dobrých věcí, a v den zlý buď bedliv; nebo i to naproti onomu učinil Bůh z té příčiny, aby nenalezl člověk po něm ničeho. ¹⁵ Všecko to viděl jsem za dnů marnosti své: Bývá spravedlivý, kterýž hyne s spravedlností svou; tolikéž bývá bezbožný, kterýž dlouho živ jest v zlosti své. ¹⁶ Nebývej příliš spravedlivý, aniž buď příliš moudrý. Proč máš na kázání přicházeti? ¹⁷ Nebuť příliš starostlivý, aniž bývej bláznem. Proč máš umíratí dříve času svého? ¹⁸ Dobré¹ jest, abys se onoho přidržel, a tohoto se nespouštěl; nebo kdo se bojí Boha, ujde všeho toho. ¹⁹ Moudrost posiluje moudrého nad desatero knížat, kteříž jsou v místě. ²⁰ Není zajisté člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře a nehřešil. ²¹ Také ne ke všem slovům, kteráž mluví lidé, přikládej mysl svou, poněvadž nemáš dbáti, by i služebník tvůj zlořečil tobě. ²² Nebo¹ ví srdce tvé, že jsi i ty častokrát zlořečil jiným.

²³ Všeho toho zkusil jsem moudrostí, a øekl jsem: Budu moudrým, ale moudrost vzdálila se ode mne. ²⁴ Což pak vzdálené a velmi hluboké jest, kdož to najíti může? ²⁵ Všecko jsem pøebíhl myslí svou, abych poznal a vyhledal, i vynalezl moudrost a rozumnost, a abych poznal bezbožnost, bláznovství a nemoudrost i nesmyslnost. ²⁶ I našel jsem víc hoøejší nad smrt, ženu, jejíž srdce tenata, a ruce její okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale hošíšník bývá od ní jat. ²⁷ Pohleí, to jsem shledal, (praví kazatel), jedno proti druhému stavíje, abych našel umíní, ²⁸ Èeho pak pøesto hledala duše má, však jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem nenalezl. ²⁹ Obzvláštñ pohleí i na to, což jsem našel: Že uèinil Bùh èlovíka dobrého, ale oni následovali smyšlínek rozlièných. ³⁰ Kdo se může vrovñati moudrému, a kdo může vykládati všelikou víc?

8

¹ Moudrost èlovíka osvìcuje oblíèej jeho, a nestydatost tváøi jeho promìòuje. ² Já¹ radím: Výpovìdi královské ostøíhej, a však podle pøísahy Boží. ³ Nepospíchej odjíti od tváøi jeho, aniž trvej v zpouøe; nebo což¹ by koli chtìl, uèinil by. ⁴ Nebo kde slovo královské, tu i moc jeho, a kdo dí jemu: Co díláš? ⁵ Kdo ostøíhá pøíkázání, nezví o nièem zlém. I èas i pøíèiny zná srdce moudrého. ⁶ Nebo všeliké pøedsevzetí má èas a pøíèiny. Ale i to neštístí veliké èlovíka se pøídrží, ⁷ Že neví, co budoucího jest. Nebo jak se stane, kdo mu oznámí? ⁸ Není èlovíka, kterýž by moci mìl nad životem, aby zadržel duši, aniž má moc nade dnem smrti; nemá ani branì v tom boji, aniž vysvobodí bezbožnost bezbožného. ⁹ Ve všem tom vidìl jsem, pøiloživ mysl svou ke všemu tomu, co se dìje pod sluncem, že èasem panuje èlovík nad èlovíkem k jeho zlému. ¹⁰ A tehdaž vidìl jsem bezbožné pohøbené, že se zase navrátili, ale kteøíž z místa svatého odešli, v zapomenutí dání jsou v místì tom, v kterémž dobøe èinili. I to také jest marnost. ¹¹ Nebo že ne i hned ortel dochází pro skutek zlý, protož vroucí jest k tomu srdce synù lidských, aby èinili zlé víc. ¹² A aèkoli hošíšník èiní zle na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím, že dobøe bude bojícím se Boha, kteøíž se bojí oblíèejeho. ¹³ S bezbožným pak nedobøe se dítì bude, aniž se prodlí dnové jeho; minou jako stín, proto že jest bez báznì pøed oblíèejem Božím. ¹⁴ Jest marnost, kteráž se dìje na zemi: Že bývají spravedliví, jimž se však vede, jako by èinili skutky bezbožných; zase bývají bezbožní, kterýmž se však vede, jako by èinili skutky spravedlivých. Protož jsem øekl: I to také jest marnost. ¹⁵ A tak chválil jsem veselí, proto že nic nemá lepšího èlovík pod sluncem, jedinè aby jedl a pil, a veselil se, a že to pozùstává jemu z práce jeho ve dnech života jeho, kteréž dal jemu Bùh pod sluncem. ¹⁶ A aè jsem se vydal srdcem svým na to, abych moudrost vystihnouti mohl, a vyrozumìti bídì, kteráž bývá na zemi, pro kterouž ani ve dne ani v noci nespí, ¹⁷ A však vidìl jsem pøi každém skutku Božím, že nemůže èlovík vystihnouti skutku dìjícího se pod sluncem. O èež pracuje èlovík, vyhledati chtíje, ale nenalézá; nýbrž by¹ i myslil moudrý, že se doví, nebude moci nic najíti.

9

¹ Všecko to zajisté rozvažoval jsem v srdci mém, abych vysvìtlil všecko to, že spravedliví a moudøí, i skutkové jejich jsou v rukou Božích. Jakož milosti, tak ani nenávisti nezná èlovík ze všech vící, kteréž jsou pøed oblíèejem jeho. ² Všecko se dìje jednostejnì pøi všech; jedna a táž pøípadnost jest spravedlivého jako bezbožného, dobrého a èistého jako neèistého, obitujícího jako toho, kterýž neobituje, tak dobrého jako hošíšníka, pøisahajícího jako toho, kterýž se pøísahy bojí. ³ A to¹ jest pøebídná víc mezi vším tím, což se dìje pod sluncem, že pøípadnost jednostejná jest

všechních, ovšem pak že srdce synů lidských plné jest zlého, a že bláznovství pŕidrží se srdce jejich, pokudž živi jsou, potom pak umírají, ⁴ Aèkoli ten, kterýž tovaryší se všechními živými, má naději, an psu živému lépe jest nežli lvu mrtvému. ⁵ Nebo živi vidí, že umŕíti mají, mrtví pak nevidí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí pŕišla památka jejich. ⁶ Anobř i milování jejich, i nenávisť jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na vŕky v žádné vŕci, kteráž se dŕje pod sluncem. ⁷ Nuže tedy jez s radostí chléb svŕj, a pí s veselou myslí víno své, nebo již oblubuje Bŕh skutky tvé. ⁸ Každého èasu a¹ jest roucho tvé bílé, a oleje na hlavì tvé nech¹ není nedostatku. ⁹ Živ buì s manželkou, kterouž jsi zamiloval, po všecy dny života marnosti své, kterýž¹ dán pod sluncem po všecy dny marnosti tvé; nebo to jest podíl tvŕj v životì tomto a pŕ práci tvé, kterouž vedeš pod sluncem. ¹⁰ Všecko, což by pŕed se vzala ruka tvá k èinìní, podlé možnosti své konej; nebo není práce ani dùmyslu ani umìní ani moudrosti v hrobì, do nihož se béøeš. ¹¹ A obrátiv se, spatŕil jsem pod sluncem, že nezáleží bìh na rychlých, ani boj na udatných, nýbrž ani živnost na moudrých, ani bohatství na opatrných, ani pŕízeò na umilých, ale podlé èasu a pŕíhody pŕihází se všechním. ¹² Nebo tak nezná èlovìk èasu svého jako ryby, kteréž loveny bývají síti škodlivou, a jako ptáci polapeni bývají osídlem; tak zlapání bývají synové lidští v èas zlý, když na nì pŕipadá v náhle. ¹³ Také i tuto moudrost vidìl jsem pod sluncem, kteráž za velikou byla u mne: ¹⁴ Bylo mìsto malé, a v nìm lidí málo, k nìmuž pŕitáhl král mocný, a obehnav je, zdìlal proti nìmu násy velíké. ¹⁵ I nalezen jest v nìm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to mìsto moudrostí svou, aèkoli žádný nevzpomenul na muže toho chudého. ¹⁶ Protož øekl jsem já: Lepší jest moudrost než síla, aèkoli moudrost chudého toho byla v pohrdání, a slov jeho neposlouchali. ¹⁷ Slov moudrých pokojnì poslouchati sluší, raději než kŕiku panujícího mezi blázny. ¹⁸ Lepší jest moudrost než nástrojové váleèní, ale nemoudrý jeden kazí mnoho dobrého.

10

¹ Muchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast apatekáøskou; tak pro moudrost a slávu vzácného malièko bláznovství zohyžuje. ² Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázna po levici jeho. ³ I tehðáž, když blázen cestou jde, srdce jeho nedostatek trpí; nebo všechním znáti dává, že blázen jest. ⁴ Jestliže by duch toho, jenž panuje, povstal proti tobì, neopouštíj místa svého; nebo krotkost pŕítrž èiní hŕíchùm velikým. ⁵ Jest zlá vŕc, kterouž jsem vidìl pod sluncem, totiž neprozøetelnost, kteráž pochází od vrchnosti, ⁶ Že blázen postaven bývá v dùstojnosti velíké, a bohatí že v nízkosti sedávají. ⁷ Vidìl jsem služebníky na koních, knížata pak, ana chodí pišky jako služebníci. ⁸ Kdo kopá jámu, upadá do ní; a kdo boŕí plot, uš¹kne jej had. ⁹ Kdo pŕenáší kamení, urazí se jím; a kdo štípá dŕví, nebezpeèenství bude mítì od niho. ¹⁰ Jestliže se ztupí železo, a nenabrousí-li ostŕí jeho, tedy síly pŕieiniti musí; ale mnohem lépe mùže to spraviti moudrost. ¹¹ Uš¹kne-li had, než by zaklet byl, nic neprosipíj slova zaklínaèe. ¹² Slova úst moudrého jsou pŕíjemná, ale rtové blázna sehlcují jej. ¹³ Poèátek slov úst jeho jest nemoudrost, a ostatek mluvení jeho pouhé bláznovství. ¹⁴ Nebo blázen mnoho mluví, ješto neví èlovìk ten, co budoucího jest. To zajisté, co bude po nìm, kdo mu oznámí? ¹⁵ Práce bláznù k ustání je pŕivodí, nebo neumí ani do místa trefiti. ¹⁶ Bìda tobì, zemì, když král tvŕj dítì jest, a knížata tvá ráno hodují. ¹⁷ Blahoslavená jsi ty zemì, když král tvŕj jest syn šlechetných, a knížata tvá, když èas jest, jídají pro posilnìní, a ne pro opilství. ¹⁸ Ano pro lenost schází krov, a pro opuštìnì rukou kapává do domu. ¹⁹ Pro obveselení strojívají hody, a víno obveseluje život, peníze pak ke všemu dopomáhají. ²⁰ Ani sám u sebe králi nezloøe,

ani v skrýších pokoje svého nezlože mocnějšímu; nebo pták nebeský donesl by hlas ten, a to, což křídla má, vyjevilo by vše tvou.

11

¹ Pouštij chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej. ² Dej částku sedmi aneb i osmi, nebo nevíš, co zlého bude na zemi. ³ Když se naplňují oblakové, dešť¹ na zem vydávají; a když padá dřevo na poledne aneb na půlnoci, na kteréž místo padá to dřevo, tu zůstává. ⁴ Kdo šetří větru, nebude síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude žítí. ⁵ Jakož ty nevíš, která jest cesta větru, a jak rostou kosti v životě těhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž činí všecko. ⁶ Hned z jitra rozšívej símě své, a u vešer nedávej odpočívání ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li je ono, či obě jednostejně dobré jest. ⁷ Půjmemné¹ jest zajisté světlo, a milá věc oči viděti slunce; ⁸ A však, by mnoho let živ jsi člověk, ve všech těch veselil by se, tedy rozpomenul-li by se na dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli přebíhlo, počte za marnost. ⁹ Raduj se tedy, mládenče, v mladosti své, a nech¹ tě obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé, a choť po cestách srdce svého, a podle žádosti očí svých, než víš, že ti s tím se všim přivede Bůh na soud. ¹⁰ Anobř odejmi hněv od srdce svého, a odvráť¹ zlost od těla svého; nebo dětinství a mladost jest marnost.

12

¹ A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, první než nastanou dnové zlé, a přiblíží se léta, o nichž říkáš: Nemám v nich zalíbení; ² První než se zatmí slunce a světlo, a měsíc i hvězdy, a navrátí se husté oblakové po dešti; ³ V ten den, v kterémž se těstí budou strážní domu, a nakříví se muži silní, a ustanou melící, proto že jich málo bude, a zatmí se ti, kteříž vyhlédají z oken, ⁴ A zavěiny budou dvěma od ulice s slabým zvukem mlení, a povstanou k hlasu ptačímu, a přestanou všechny slibnosti zpívu; ⁵ Ano i vysokosti báti se budou, a úrazu na cestě, a kvěsti bude mandlový strom, tak že i kobylka těžká bude, a poruší se žádost; nebo běže se člověk do domu věného, a choditi budou po ulici kvílící; ⁶ První než se přetrhne provaz stříbrný, a než se rozrazí ještě zlatá, a roztříští se viderce nad vrchovištěm, a roztrhne se kolo nad studnicí, ⁷ A navrátí se prach do země, jakž první byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal. ⁸ Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, a všecko marnost. ⁹ Čím pak byl kazatel moudřejší, tím více vyučoval lid umění, a rozvažoval, zpytoval, i složil množství přísloví. ¹⁰ Snažoval se kazatel vyhledati věci nejžádostivější, a napsal, což pravého jest, a slova věrná. ¹¹ Slova moudrých podobná ostnům a hřebíkům vbitým, slova skladatelů, kteráž jsou vydána od pastýře jednoho. ¹² A tak tedy jimi, synu můj, hojně dosti osvěcen býti můžeš. Dělání knih mnohých žádného konce není, a čísti mnoho jest zemdlení těla. ¹³ Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku záleží. ¹⁴ Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.

Píseň písní

¹ Píseò nejpøednìjší z písní Šalomounových. ² Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno. ³ Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož ti mladice milují. ⁴ Táhnìž mne, a pobìhnem za tebou. Uvedltì mne král do pokojù svých, plésati a veseliti se v tobì budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upøímí milují ti. ⁵ Jsem¹ èerná, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy. ⁶ Nehleìte na mne, že¹ jsem snìdá, nebo jsem obhoøela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mnì, postavili mne, abych ostøíhala vinic, a vinice své nehlídala jsem. ⁷ Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpoèinutí o poledni? Nebo proè mám býti tak jako pobìhlá pøi stádích tovaryšù tvých? ⁸ Jestliže nevíš, ó nejkrášší mezi ženami, vyjdi po šlepìjích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýøù. ⁹ Jízdi v vozích Faraonových pøipodobòuji ti, ó milostnice má. ¹⁰ Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi. ¹¹ Ozdob zlatých nadìláme tobì s promìnami støíbrnými. ¹² Dotud, dokudž král stolí, nardus mùj vydává vůni svou. ¹³ Svazèek mirry jest mi milý mùj, na prsech mých odpoèívaje. ¹⁴ Milý mùj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi. ¹⁵ Aj, jak jsi ty krásná, pøítelkynì má, aj, jak jsi krásná! Oèi tvé jako holubièí. ¹⁶ Aj, jak jsi ty krásný, milý mùj, jak utišený! I to lùže naše zelená se. ¹⁷ Trámové domù našich jsou z cedrù, a pavlaèe naše z boroví.

2

¹ Já jsem rùže Sáranská, a lilium pøi dolinách. ² Jako lilium mezi trním, tak pøítelkynì má mezi pannami. ³ Jako jabloò mezi døívím lesním, tak milý mùj mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla sedìti, a sedím¹; nebo ovoce jeho sladké jest ústùm mým. ⁴ Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mnì. ⁵ Oèerstvítež mne timi flašemi, posilòte mne timi jablky, nebo umdlévám milostí, ⁶ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. ⁷ Zavazuji¹ vás pøísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a lanì polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtìl. ⁸ Hlas milého mého, aj, on¹ se béøe, skáèe po tìch horách, poskakuje na tìch pahrbcích. ⁹ Podobný jest milý mùj srni aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stìnou naší, vyhlédá z oken, patøí skrze møíži. ¹⁰ Ozval se milý mùj, a øekl mi: Vstaò, pøítelkynì má, krásná má, a poì. ¹¹ Nebo aj, zima pominula, prška pøestala a odešla. ¹² Kvítìeko se ukazuje po zemi, èas prozpìvování pøišel, a hlas hrdlièky slyší se v krajinì naší. ¹³ Fík vypustil holièky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, pøítelkynì má, krásná má, a poì. ¹⁴ Holubièko má, v rozsedinách skalních, v skrýši pøíkré, ukaž mi oblìèej svùj, necha¹ slyším hlas tvùj; nebo hlas tvùj libý jest, a oblìèej tvùj žádostivý. ¹⁵ Zlapejte nám lišky, lišky malièké, ješto škodu dìlají na vinicích, ponìvadž vinice naše kvete. ¹⁶ Milý mùj jest mùj, a já jeho, jenž pase mezi lilium. ¹⁷ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navratìž se, pøipodobni se, milý mùj, srni neb mladému jelenu na horách Beter.

3

¹ Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. ² Již tedy vstanu, a zchodím mìsto; po ryncích i po ulicích hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. ³ Našli mne ponocní, kteøíž chodí po mìstì. Vidili-liž jste toho, kteréhož miluje

duše má? ⁴ A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své. ⁵ Pøisahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laní polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl. ⁶ Která jest to, jenž vstupuje z poušti jako sloupové dymu, okoušena jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach apatekáøský? ⁷ Aj, lože Šalomounovo, okolo nihož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských, ⁸ Vše vládnoucích meem, vycvičených v boji, z nichž jeden každý má svůj meč při boku svém z pøieiny strachu noèního. ⁹ Schranu vystavil sobì král Šalomoun z døíví Libánského, ¹⁰ Při níž udílal sloupy støíbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitøek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských. ¹¹ Vyjdìte a pohleìte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruni, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí srdce jeho.

4

¹ Aj, jak jsi ty krásná, pøítelkynì má, aj, jak jsi krásná! Oèi tvé jako holubièi mezi kadeøi tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoøe Galád. ² Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednotejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné. ³ Jako provázek z hedbáví èerveného dvakrát barveného rtové tvoji, a øeè tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeøi tvými. ⁴ Hrdlo tvé jest jako víže Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše štítù mužù udatných. ⁵ Oba tvé prsy jako dvě telátek bližencù srních, jenž se pasou v kvítí. ⁶ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoøe mirrové a pahrbku kadidlovému. ⁷ Všecka jsi krásná, pøítelkynì má, a není na tobì poškvrny. ⁸ Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových. ⁹ Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou toèenicí hrdla svého. ¹⁰ Jak utišené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůni mastí tvých nade všecky vonné vůci. ¹¹ Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůni roucha tvého jako vůni Libánu. ¹² Zahrada zamèená jsi, sestro má choti, vrchovišti zamèené, studnice zapeèetíná. ¹³ Výstøelkové tvoji jsou zahrada stromù jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu, ¹⁴ Nardu s šafránem, prustvorce s skoèicí, a s každým stromovým kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními vůcmi vonnými. ¹⁵ Ó ty sám vrchovišti zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu. ¹⁶ Vìj, vìtøíèku pùlnoèní, a pøii, vìtøíèku polední, provìj zahradu mou, a¹ tekou vonné vůci její, a a¹ pøijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

5

¹ Pøišel¹ jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné vůci své, jím plást svůj i med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte, pøátele, píte a hojnì se napíte, moji milí. ² Spávám¹, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevøi mi, sestro má, pøítelkynì má, holubièko má, upøímá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeøe mé krùpìjí noèních. ³ Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káleti? ⁴ Milý můj sáhl rukou svou skrze dvěøe, a vnitønosti mé pohnuly se ve mnì. ⁵ I vstala jsem, abych otevøela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstù mých, mirra tekutá na rukovìtech závory. ⁶ Otevøela¹ jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi. ⁷ Nalezše mne strážní, kteøíž chodí po mìstì, zbili mne, ranili mne,

vzali i rouchu mou se mne strážní zdí místských. ⁸ Zavazují vás pøisahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí. ⁹ Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak pøisahou zavazuješ? ¹⁰ Milý můj jest bílý a èervený, znamenitější nežli deset tisíců jiných. ¹¹ Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, èerné jako havran. ¹² Oèi jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti. ¹³ Líce jeho jako záhonkové vonných vící, jako květové vonných vící; rtové jeho jako lilium prýstící mirru tekutou. ¹⁴ Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; bøicho jeho stkvílost slonové kosti zafíry obložené. ¹⁵ Hnatové jeho sloupové mramorové, na podstavcích zlata nejèistšího založení; oblíèej jeho jako Libán, výborný jako cedrové. ¹⁶ Ústa jeho pøesladká, a všecken jest pøežadostivý. Takový¹ jest milý můj, takový jest pøítel můj, ó dcery Jeruzalémské. ¹⁷ Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.

6

¹ Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům vící vonných, aby pásal v zahradách, a aby zbíral lilium. ² Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium. ³ Krásná jsi, pøítelkyně má, jako Tera, pìkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci. ⁴ Odvrá¹ oèi své od patøení na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád. ⁵ Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvém, a mezi nimiž není žádné neplodné. ⁶ Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými. ⁷ Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladíc bez poètu; ⁸ Jediná jest však má holubice, má upøímá, jedinká pøi matce své, nepoškrvníná pøi své rodièe. Spatøivše ji dcery, blahoslavily ji, královny a ženiny chválily ji, økouce: ⁹ Která jest to, kterouž vidíti jako dennici, krásná jako mìsíc, èistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci? ¹⁰ Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatøila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a puèí-li se jablonì zrnaté. ¹¹ Nezvidila jsem, a žádost má ponukla mne na vůz pøedních z lidu mého. ¹² Navra¹ se, navra¹, ó Sulamitská, navra¹ se, navra¹, a¹ na ti patøíme. Co uzøíte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

7

¹ Jak jsou krásné nohy tvé v støevících, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného øemeslníka. ² Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; bøicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím. ³ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních. ⁴ Hrdlo tvé jako víže z kostí slonových, oèi tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj víže Libánská patøící k Damašku. ⁵ Hlava tvá na tobì jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král pøivázán by byl na pavlaèích. ⁶ Jak jsi ty krásná, a jak utišená, ó milosti pøerozkøšná! ⁷ Ta postava tvá podobna jest palmì, a prsy tvé hroznùm. ⁸ Øekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnù vrchů jejích. Nechaž¹ tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůni chøípí tvých jako jablek vonných. ⁹ Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upøímnost, pùsobící, aby i tich, jenž spí, rtové mluvili. ¹⁰ Já jsem milého svého, a ke mnì jest žádost jeho. ¹¹ Poi, milý můj, vyjdìme na pole, pøenocujme ve všech. ¹² Ráno pøivstaneme, na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal zaèátek hroznù, kvetou-li jablka zrnatá, a tu¹ dám tobì milosti své. ¹³ Pìkná jableèka vydala vůni, a na dveøech našich všecy rozkoše nové i staré, milý můj, zachovala jsem tobì.

8

¹ Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky mé, abych tě naleznuc vně, políbila, a nebyla zahanbena. ² Vedla bych tě, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyučoval; a já¹ bych dala pítí vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých. ³ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. ⁴ Pøísahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl. ⁵ Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehši na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tu¹ tebe poèala matka tvá, tu¹ tě poèala rodièka tvá. ⁶ Položíš mne jako peèet na srdce své, jako peèetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí øeøavé, plamen nejprudší. ⁷ Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho øeky zatopí. Kdyby nikdo dátil chtěl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl. ⁸ Sestru máme malièkou, kteráž ještì nemá prsí. Co uèiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude øeè o ní? ⁹ Jestliže jest zed, vzdíláme na ní palác støíbrný; pakli jest dveømi, obložíme je deskami cedrovými. ¹⁰ Já jsem zed, a prsy mé jako vìže; takž jsem byla pøed oèima jeho, jako nacházející pokoj. ¹¹ Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý pøinášel za ovoce její tisíc støíbrných. ¹² Ale vinice má, kterouž mám, pøede mnou jest. Mijž sobì ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě stì ti, kteøíž ostøíhají ovoce jejího. ¹³ Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, pøátelé¹ pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se. ¹⁴ Pospíš, milý můj, a pøipodobni se k srni nebo mladému jelenu, na horách vonných vící.

Izajáš

¹ Vidiní Izaiáše syna Amosova, kteréž vidil o Judovi a Jeruzalému, za dnù Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše, králù Judských. ² Slyšte nebesa, a ušima pozoruj zemì, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se mne. ³ Vùl zná hospodáøe svého, a osel jesle pánù svých; Izrael nezná, lid mùj nesrozumívá. ⁴ Ach, národe høíšný, lide obtížený nepravostí, símì zlostníkù, synové nešlechtní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpìt. ⁵ Proè, èím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. ⁶ Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na nìm místa celého, jen rána a zsinlost, a zbití zahnojené, aniž se vytlaèuje, ani uvazuje, ani olejem zmìkèuje. ⁷ Zemì vaše spustla, místa vaše vypálena ohnìm; zemì vaši pøed vámi cizozemci zžírají, a v pouš¹ obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci. ⁸ I zùstala dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka v zahradì tykevné, a jako místo zkažené. ⁹ By¹ nám byl Hospodin zástupù jakkoli malièka ostatkù nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomoøe podobni. ¹⁰ Slyšte slovo Hospodinovo, knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský: ¹¹ K èemu jest mi množství obìtí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obìtí skopcù a tukù krmných hovað, a krve volkù a beránkù a kozlù nejsem žádostiv. ¹² Že pøicházíte, abyste se ukazovali pøede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali síni mé? ¹³ Nepøinášejte více obìtí oklamání. Kadinì v ohavnosti mám, novmìsícù a sobot a svolávání nemohu trpìti, (nepravost jest), ani shromáždinì. ¹⁴ Novmìsícù vašich a slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi bøemenem, ustal jsem, nesa je. ¹⁵ Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oèi své pøed vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. ¹⁶ Umejte se, oèis¹te se, odvrzte zlost skutkù vašich od oèi mých, pøestaòte zle èiniti. ¹⁷ Uète se dobøe èiniti, hledejte soudu, pozdvihnìte potlaèeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaòte vdovy. ¹⁸ Poítež nu, a poukažme sobì, praví Hospodin: Budou-li høíchové vaši jako èervec dvakrát barvený, jako sníh zbìlejší; budou-li èervení jako šarlat, jako vlna budou. ¹⁹ Budete-li povolní a poslušní, dobré vícì zemì jísti budete. ²⁰ Pakli nebudete povolní, ale zpuvní, od meèe sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila. ²¹ Jak ti nevístkou uèinìno to místo vìrné, plné soudu! Spravedlnost pøebývala v nìm, nyní pak vražedníci. ²² Støíbro tvé obrátilo se v trùsky, víno tvé smíšeno s vodou. ²³ Knížata tvá zpuvná a tovaryši zlodìjù, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a pøe vdovy pøed nì nepøichází. ²⁴ Protož dí Pán, Hospodin zástupù, silný Izraelský: Aj, já¹ se potíším nad protivníky svými, a vymstím se nad nepøátely svými, ²⁵ Když zase obrátím ruku svou na ti, až pøepálím doèista trùsky tvé, a odejmu všecken cín tvùj, ²⁶ A obnovím soudce tvé tak jako na poèátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš místem spravedlnosti, místem vìrným. ²⁷ Sion v soudu vykøpen bude, a kteøíž zase uvedeni budou do niho, v spravedlnosti. ²⁸ Setøení pak pøestupníkù a nešlechtných v náhle pøijde, a kteøíž opouštíjí Hospodina, docela zahynou. ²⁹ Nebo zahanbeni budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se pro zahrady, kteréž jste sobì zvolili. ³⁰ Budete zajisté jako dub, s nihož lístí prší, a jako zahrada, v níž vody není. ³¹ I bude nejsilnější jako koudel, a uèinitel jeho jako jiskra; i bude to obé hoøeti spolu, a nebude žádného, ješto by uhasiti mohl.

2

¹ Slovo, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův o Judovi a Jeruzalému. ² I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní všickni národové. ³ A půjdou lidé mnozí, ůikajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ⁴ On¹ bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji. ⁵ Dome Jákobův, počítež, a choťme v světle Hospodinovi. ⁶ Ale ty jsi opustil lid svůj, dům Jákobův, proto že jsou naplněni ohavnostmi národů východních, a jsou povírní jako Filistiňtí, a smyšlínky cizozemců že sobě libují. ⁷ K tomu naplněna jest země jejich stříbrem a zlatem, tak že není konce pokladům jejich; naplněna jest země jejich i koňmi, vozům pak jejich počtu není. ⁸ Naplněna jest také země jejich modlami; klaníjí se dílu rukou svých, kteréž učinili prstové jejich. ⁹ Klaní se obecný ělovík, a ponízuje se i přední muž; protož neodpouští jim. ¹⁰ Vejdí do skály, a skrej se v prachu před hrůzou Hospodinovou, před slávou důstojnosti jeho. ¹¹ Tu¹ oěi vysoké ělovíka sníženy budou, a skloněna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen bude v ten den. ¹² Nebo den Hospodina zástupů se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného, i bude ponížen, ¹³ I na všechny cedry Libánské vysoké a vyvýšené, i na všechny duby Bázánské, ¹⁴ I na všechny hory vysoké, i na všechny pahrbky vyvýšené, ¹⁵ I na všelikou vížď vysokou, i na všelikou zed pevnou, ¹⁶ I na všechny lodí mořské, i na všechna malování slibná. ¹⁷ A sehnuta bude pýcha ělovíka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen bude Hospodin sám v ten den, ¹⁸ Modly pak docela vymizejí. ¹⁹ Tehdy půjdou do jeskyní skal a do roklí země, před hrůzou Hospodinovou a slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potěel zemi. ²⁰ V ten den zavrže ělovík modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadílali, aby se klanil, totiž krtům a netopýřům. ²¹ I vejde do slují skal a do vysedlin jejich před hrůzou Hospodinovou, a před slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potěel zemi. ²² Přestaňtež doufati v ělovíku, jehož dýchání v chřípích jeho jest. Nebo zaě má jmín býti?

3

¹ Nebo aj, Pán, Hospodin zástupů, odejme od Jeruzaléma a Judy hůl a podporu, všelijakou hůl chleba a všelikou podporu vody, ² Silného i muže válečného, soudce i proroka, mudrce i starce, ³ Padesátníka i počestného, i rádci, i vtipného ůemeslníka, i výmluvného, ⁴ A dám jim děti za knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi. ⁵ I bude ssuzovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého; zpuřní se postaví děti proti starci, a chaterný proti vzácnému. ⁶ Proěež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce svého, a dí: Máš odív, knížetem naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou. ⁷ Ale on přisáhne v ten den, ůka: Nebudu¹ vázati těch ran, nebo v domě mém není chleba ani odívu; neustanovujtež mne knížetem lidu. ⁸ Nebo se obořil Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich jsou proti Hospodinu, k dráždině oěi slávy jeho. ⁹ Nestydatost tváři jejich svědčí proti nim; hřích zajisté svůj jako Sodomští ohlašují, a netají. Bída duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé. ¹⁰ Rcete spravedlivému: Dobře bude; nebo ovoce skutků svých jísti bude. ¹¹ Ale bída bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu bude. ¹² Lidu mého knížata jsou děti, a ženy panují nad ním. Lide můj, kteříž tě vodí, svodí tě, a cestu stezek tvých ukrývají. ¹³ Stojí¹ Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku s lidmi. ¹⁴ Hospodin k soudu přijde proti starším lidu svého a knížatům jejich, a dí: Vy jste

pohubili vinici mou, loupež chudého jest v domích vašich. ¹⁵ Proè vy nuzíte lid můj, a tváøe chudých zahanbujete? praví Pán, Hospodin zástupù. ¹⁶ I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou oèima, protulují se, a zdobna kráèejíce, i nohama svýma lákají, ¹⁷ Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a Hospodin hanbu jejich obnaží. ¹⁸ V ten den odejme Pán okrasu tìch nástrah, totiž pauèníky a halže, ¹⁹ Jablka zlatá a spinadla a èepce, ²⁰ Biréty a zápony, tkanice, punty a náušnice, ²¹ Prsteny a náèelníky, ²² Promìnná roucha, i plášky, i roušky, i vaèky, ²³ I zrcadla, i èechlíky, i vìnce, i šlojíøe. ²⁴ A bude místo vonných vící hnis, a místo pasù roztržení, a místo strojení kadeøí lysina, a místo širokého podolku bude pøepásání pytlím, obhoøení pak místo krásy. ²⁵ Muži tvoji od meèe padnou, a silní tvoji v boji. ²⁶ I budou plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi sedíti bude.

4

¹ I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a øeknou: Chléb svùj jísti budeme, a rouchem svým se odívati, toliko a¹ po tobì se jmenujeme; odejmi pohanìní naše. ² V ten den bude výstøelek Hospodinùv ušlechtilý a slavný, a plod zemi výteèný a krásný, totiž ti, kteøíž zachováni budou z Izraele. ³ I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozùstaven bude v Jeruzalèmi, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalèmi, ⁴ Když Pán smyje neèistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma vyplákne z nìho v duchu soudu a v duchu horlivosti. ⁵ A stvoøí Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým shromáždìním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohnì v noci; nebo nad všecku slávu bude zastøení. ⁶ A bude stánkem k zastiòování ve dne pøed horkem, a za útoèišti a skrýši pøed pøívalem a deštím.

5

¹ Zpívati již budu milému svému píseò milého svého o vinici jeho: Vinici má milý můj na vrchu úrodném. ² Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem výborným, a ustavil viži u prostøed ní, také i pres udílal v ní, a oèekával, aby nesla hrozny, ale vydala plané víno. ³ Nyní tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, suíte medle mezi mnou a vinicí mou. ⁴ Což ještì èinìno býti mìlo vinici mé, ješto bych jí neuèinil? Proè, když jsem oèekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno? ⁵ A protož oznámím vám, co já uèiním vinici své: Odejmu plot její, a pøijde na spuštìní; rozboøím hradbu její, i pøijde na pošlapání. ⁶ Zapustím ji, nebude øezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláèi a trní; oblakùm také zapovím, aby nevydávali více na ni deštì. ⁷ Vinice zajisté Hospodina zástupù dùm Izraelský jest, a muži Judští révové milí jemu. Oèekával pak soudu, a aj, nátisk; spravedlnosti, a aj, køik. ⁸ Bìda vám, kteøíž pøipojujete dùm k domu, a pole s polem spojujete, tak že místa jiným není, jako byste sami rozsazeni byli k pøebývání u prostøed zemi. ⁹ V uši mé øekl Hospodin zástupù: Jistì že¹ domové mnozí zpustnou, velicí a krásní bez obyvatele budou. ¹⁰ Nadto deset dílcù vinièných vydá láhvi jednu, a semena chomer vydá efi. ¹¹ Bìda tìm, kteøíž ráno vstávající, chodí po opilství, a trvají pøi tom do veèera, až je víno i rozpaluje. ¹² A harfa, loutna a buben, a písalka, a víno bývá na hodech jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí, a díla rukou jeho nespátøují. ¹³ Protož v zajetí pùjde lid můj, nebo jest bez umìní; a slavní jeho budou hladovití, a množství jeho žízní usvadne. ¹⁴ Proèèž rozšíøilo i peklo hrdlo své, a rozedøelo nad míru ústa svá, i sstoupí do nìho slavní její a množství její, i hluk její, i ti, kteøíž se veselí v ní. ¹⁵ A tak sehnut bude èlovìk, a ponížen muž, a oèi pyšných sníženy budou, ¹⁶ Hospodin pak zástupù vyvýšen bude v soudu, a Bùh silný a svatý ukáže se svatý v spravedlnosti. ¹⁷ I pásti se budou beránkové podlé

obyèeje svého, a ostatky tìch tuèných, navrátice se, jísti budou. ¹⁸ Bìda tìm, kteòíž táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem u vozu hòích; ¹⁹ Kteòíž òíkají: Necha¹ pospíší, a nemešká dílem svým, abychom vidili, a necha¹ se pøiblízí, a pøijde rada toho Svatého Izraelského, abychom zvidili. ²⁰ Bìda tìm, kteòíž òíkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za svìtlo, a svìtlo za tmu, pokládajíce hoøké za sladké, a sladké za hoøké. ²¹ Bìda tìm, kteòíž jsou moudøí sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní. ²² Bìda tìm, kteòíž jsou silní ku pití vína, a muži udatní k smíšení nápoje opojného; ²³ Kteòíž ospravedlòují bezbožného pro dary, spravedlnost pak spravedlivých odjímají od nich. ²⁴ Z té pøìeiny, jakož plamen ohni zžírá strništi, a plevy plamen v nic obrací, tak koøen jejich bude jako shnilina, a kvìt jejich jako prach vzejde; nebo zavrhlì zákon Hospodina zástupù, a øeèí svatého Izraelského pohrdli. ²⁵ Proèež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid svùj, a vztáh ruku svou na nìj, porazil jej, tak že se hory zatòásly, a tìla mrtvá jejich jako hnùj u prostøed ulic. V tom však ve všem neodvrátila se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho jest vztažená. ²⁶ Nebo vyzdvihne korouhev národu dalekému, a zahvízdne naò od konèin zemì, a aj, rychle a prudce pøijde. ²⁷ Žádného ustalého ani klesajícího nebude mezi nimi; nebude døímati ani spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá øemen obuví jeho. ²⁸ Støely jeho ostré, a všacka luèiští jeho natažená; kopyta koòù jeho jako škøemen souzena budou, a kola jeho jako vichøice. ²⁹ Øvání jeho jako øvání lva, a øvátì bude jako lvíèata; a mumlatì bude, a pochytlí loupež a uteèe, aniž bude, kdo by vydøel. ³⁰ A zvuèetì bude nad ním v ten den, jako zvuèí moøe. Tehdy pohledíme na zemì, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i svìtlo zatmí pøi pohubení jejím.

6

¹ Léta, kteréhož umøel král Uziáš, vidìl jsem Pána sedícího na trùnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplòoval chrám. ² Serafínové stáli nad ním. Šest kòidel mìl každý z nich: dvìma zakrýval tváø svou, a dvìma pøikrýval nohy své, a dvìma létal. ³ A volal jeden k druhému, òíkaje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupù, plná jest všacka zemì slávy jeho. ⁴ A pohnuly se podvoje veøejí od hlasu volajícího, a dùm plný byl dymu. ⁵ I øekl jsem: Bìda mnì, již¹ zahynu, proto že jsem èlovìk poškvrnìnè rty maje, k tomu u prostøed lidu rty poškvrnìnè majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupù vidily oèi mé. ⁶ I pøiletìl ke mnì jeden z serafínù, maje v ruce své uhel øeøavý, kleštimì vzatý z oltáøe, ⁷ A dotekl se úst mých, a øekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hòích tvùj shlazen jest. ⁸ Potom slyšel jsem hlas Pána økoucího: Koho pošli? A kdo nám pùjde? I øekl jsem: Aj já, pošli mne. ⁹ On pak øekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšice, a nerozumìjte, a hleìte hledice, a nepoznávejte. ¹⁰ Zatvrì srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oèi jeho zavøi, aby nevidil oèima svýma, a ušima svýma neslyšel, a srdcem svým nerozumìl, a neobrátil se, a nebyl uzdraven. ¹¹ A když jsem øekl: Až dokud, Pane? i odpovìdìl: Dokudž nezpustnou mìsta, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného èlovìka, a zemì docela nezpustne, ¹² A nevzdálí Hospodin všelikého èlovìka, a nebude dokonalého zpuštinì u prostøed zemì; ¹³ Dokudž ještlì v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu podporou jest, tak símì svaté jest podpora její.

7

¹ I stalo se za dnù Achasa syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že pøitáhl Rezin král Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval proti nìmu, ale nemohl ho dobyti. ² I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se zemì Syrská s Efraimem. Proèež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu

jeho, tak jako se pohybuje dříví v lese od vítru. ³ Tedy řekl Hospodin Izaiášovi: Vyjdi nyní vstoupit Achasovi, ty a Sear Jašub syn tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k silnici pole valchářova, ⁴ A díš jemu: Šeť se, abys se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé nechať se nedísí dvou ostatků hlavní těch kouzlicích se, před rozpáleným hněvem Rezinovým s Syrskými, a syna Romeliášova, ⁵ Proto že zlou radu složili proti tobě Syrský, Efraim a syn Romeliášův, říká: ⁶ Táhneme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhneme ji k sobě, a ustavme krále u prostřed ní syna Tabealova. ⁷ Toto praví Panovník Hospodin: Nestaneť se a nebude toho. ⁸ Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pěti letech potěm bude Efraim, tak že nebude lidem. ⁹ Mezi tím hlava Efraimova Samaš, a hlava Samaš syn Romeliášův. Jestliže nevěříte, jistě že neostojíte. ¹⁰ I mluvil ještě Hospodin k Achasovi, říká: ¹¹ Požádej sobě znamení od Hospodina Boha svého, buď dole hluboko, aneb na hoře vysoko. ¹² I řekl Ahas: Nebudu prositi, aniž budu pokoušeti Hospodina. ¹³ Tedy řekl prorok: Slyšte nyní, dome Davidův, ještě-liž jest vám málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste? ¹⁴ Protož sám Pán dá vám znamení: Ať, panna počne, a porodí syna, a nazve jméno jeho Immanuel. ¹⁵ Máslo a med jísti bude, až by umil zavrci zlé, a vyvoliti dobré. ¹⁶ Nýbrž dříve než bude umiti dítě to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštěna bude země, kteréž nenávidíš pro dva krále její. ¹⁷ Na tebe pak přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého dny, jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského. ¹⁸ Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou při nejedléších řekách Egyptských, a vělám, kteréž jsou v zemi Assyrské. ¹⁹ I přijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v dírách skalních, i na všech chřastinách i na všech stromích užitečných. ²⁰ V ten den oholí Pán tou břitvou najatou, (skrze ty, kteříž za řekou jsou, skrze krále Assyrského), hlavu a vlasy noh, ano také i bradu do čista sholí. ²¹ I bude tehdy, že sotva člověk zachová kravičku neb dvě ovce, ²² Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán. ²³ Bude také v ten čas, že každé místo, na němž jest tisíc kmenů vinných za tisíc stěbrných, trním a hlozím poroste. ²⁴ S stěly a lučistím tudy jíti musí; hlozím zajisté a trním zaroste všechna země. ²⁵ Všecky pak hory, kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti hloží a trní; nebo budou za pastviště volům, a bravům ku pošlapání.

8

¹ I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě knihu velikou, a napiš na ní písmem lidským: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. ² I vzal jsem sobě za svědky věrné Uriáše kníze, a Zachariáša syna Jeberechiášova. ³ V tom přistoupil jsem k prorokyni, kteráž počala, a porodila syna. I řekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. ⁴ Nebo dříve než bude umiti dítě to volati: Otče můj, matko má, odejme zboží Damašské a loupeže Samašské lid krále Assyrského. ⁵ I to ještě mluvil Hospodin ke mně, říká: ⁶ Poněvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, raduje se z Rezina a syna Romeliášova, ⁷ Protož ať, Pán uvede na ně vody, řeky násilné a mnohé, totiž krále Assyrského, a všechnu slávu jeho, tak že vystoupí ze všech toků svých, a půjde nad všecky řeky své. ⁸ Půjde i přes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená kůže jeho naplní šířku země tvé, ó Immanueli. ⁹ Puntujtež se lidé, však potěmni budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké zemi), přepašte se, však potěmni budete, přepašte se, však potěmni budete. ¹⁰ Vejděte v radu, a zrušena bude, mluve slovo, a neostojíte; nebo s námi jest Bůh silný. ¹¹ Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, říká: ¹² Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete,

nerci-li, abyste se dìsiti mìli. ¹³ Hospodina zástupù samého posvìcujte; on budiž bázeò vaše i strach váš. ¹⁴ A bude¹ vám i svatynì, kamenem pak urážky a skalou pádu obìma domùm Izraelským, osídlem a léèkou i obyvatelùm Jeruzalémským. ¹⁵ I urazí se o to mnozí, a padnou, a potøíni budou, aneb zapletouce se, popadení budou. ¹⁶ Zavaž osvidèení, zapeèe¹ zákon mezi uèedlníky mými. ¹⁷ Proèež oèekávati budu na Hospodina, kterýž skryl tváò svou od domu Jákobova; na něj, pravím, èekati budu. ¹⁸ Aj, já a dítky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky v Izraeli od Hospodina zástupù, kterýž pøebývá na hoøe Sion. ¹⁹ Jestliže by vám pak øekli: Dotazujte se na hadaèích a viš¹cích, kteøíž šepcí a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utíkat? ²⁰ K zákonu a svìdectví! Pakli nechí, necha¹ mluví vedlé slova toho, v nìmž není žádné záøe, ²¹ Až by každý toulati se musil, zbìdovaný jsa a hladovitý. I stane se, že se bude, hladovitý jsa, sám v sobì zlobiti, a zloøeèiti králi svému a Bohu svému, buì že zhùru pohledí, ²² Buì že na zemi popatøí, a aj, všudy ssoužení a tma, mrákota, bída i nátisk v temnostech.

9

¹ A však ne tak obklíèí mrákota té zemi, kteráž ssoužena bude, jako když se ponejprv nepøítel dotkl zemi Zabulon a zemi Neftalím, ani jako potom, když více obtíží, naproti moøi, pøi Jordánu Galilei lidnou. ² Nebo lid tento chodí v temnostech, uzøí svìtlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti svìtlo zastkví se. ³ Rozmnožil jsi tento národ, ale nezvelèils veselé. A však veseliti se budou pøed tebou, tak jako se veselí ve žni, jako se radují, když dìlí koøisti, ⁴ Když jho bøemene jeho a prut ramene jeho, hùl násilníka jeho polámeš, jako za dnù Madianských, ⁵ Kdyžto všickni bojovníci pøedišení, a roucha ve krvi zbrocena, ano což hoøeti mohlo, i ohnìm spáleno. ⁶ Nebo díti narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Pøedivný, Rádce, Bùh silný, Rek udatný, Otec vìènosti, Kníže pokoje. ⁷ K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stolicì Davidovì, a na království jeho, až je i v øád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto èasu až na vky. Horlivost Hospodina zástupù to uèiní. ⁸ Slovo poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli. ⁹ A zví¹ všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samaøští, kteøíž v pýše a vysokomyslnosti srdce øíkají: ¹⁰ Padly cihly, ale my tesaným kamenem staviti budeme; planí fíkové pod¹ati jsou, a my to v cedry smìníme. ¹¹ Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad něj, a nepøátely jeho svolá, ¹² Syrské po pøedu, a Filistinské po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho pøedce bude vztažená. ¹³ Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina zástupù nehledají, ¹⁴ Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i síti jednoho dne. ¹⁵ (Staøec a vzácný èlovìk, on¹ jest hlava, prorok pak, kterýž uèí lži, on¹ jest ocas.) ¹⁶ Nebo vůdcové lidu tohoto jsou svùdcové, a kteøíž se jim vésti dadí, zhynuli. ¹⁷ Protož z mládencù jeho nepotíší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zloèinci, a každá ústa mluví nešlechtnost. Aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená. ¹⁸ Nebo roznícena jsouc jako oheò bezbožnost, bodláèí a trní pálí, potom zapálí i houšti lesu; proèež rozptýleni budou jako dým u povìtøí. ¹⁹ Pro hñiv Hospodina zástupù zatmí se zemi, a ten lid bude jako pokrm ohnì. Žádný ani bratra svého šanovati nebude, ²⁰ Ale krájeje sobì po pravé stranì, však laèniti bude, a zžíraje po levé, však nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti bude, ²¹ Manasses Efraima a Efraim Manessesa, oba pak spolu proti Judovi budou. Ve všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale pøedce ruka jeho bude vztažená.

10

¹ Bida tím, kteříž ustanovují práva nepravá, a spisovatelům, kteříž těžkosti spisují,
² Aby odstrkovali nuzné od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu mého, vdovy
aby byly kořist jejich, a sirotky aby loupili. ³ I což uěiníte v den navštívení a zpuštění,
kterých zdaleka přijde? K komu se o pomoc utečete? A kde zanecháte slávy své, ⁴ By
nemusila skloniti se mezi vizni, a mezi zbitými klesnouti? Ve všem tom neodvrátí se
prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažena. ⁵ Bida Assurovi, metle hněvu
mého, ačkoli hůl rozhněvání mého jest v rukou jeho, ⁶ A na národ ošemetný pošli jej,
a o lidu hněvu mého přikáži jemu, aby směle bral kořisti, a loupil bez milosti, a položil
jej v pošlapání jako bláto na ulicích. ⁷ Ale on ne tak se bude domnívati, ani srdce jeho
tak mysliti bude; nebo srdce jeho jest hubiti a pléniti národy mnohé. ⁸ Nebo očekne:
Zdaliž knížata má nejsou také i králové? ⁹ Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdali
není jako Arfad Emat? Zdali není jako Damašek Samaóí? ¹⁰ Jakož nalezla ruka má
království bohů, ještě rytiny jejich byly nad Jeruzalémských a Samašských, ¹¹ Zdaliž
jako jsem uěinil Samaóí a modlám jeho, tak neuěiním Jeruzalému a obrazům jeho? ¹² I
stane¹ se, když dokoná Pán všechno dílo své na hoře Sion a v Jeruzalémě, že navštívím
ovoce pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých očí jeho. ¹³ Nebo
očekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a
odjal jsem meze národů, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem dolů, jako mocný,
obyvatele. ¹⁴ Anobřž jako hnízdo nalezla ruka má zboží národů, a jako sbírána bývají
vejce opuštěná, tak všechnu zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by křídlem hnul, aneb
otevřel ústa a sptil. ¹⁵ Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž
se honositi bude pila nad toho, kdož ní tře? Jako by se zpínala metla proti tomu,
kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hůl, že není dřevem. ¹⁶ Protož pošle Pán,
Hospodin zástupů, na vytlé jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce zapálí,
jako silný oheň. ¹⁷ Nebo světlo Izraelovo bude ohněm, a Svatý jeho plamenem, i
spálí a sžije trní i bodláčí jeho jednoho dne. ¹⁸ Též spanilost lesu jeho, i úrodných
polí jeho, od duše až do těla, všechno vyhubí. I stane se, že předišeny jsa, bude
utíkati. ¹⁹ A pozůstalého dříví lesu jeho malý počtet bude, tak že by je mohlo dítě
popsati. ²⁰ I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z domu
Jákovova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati budou na Hospodina, Svatého
Izraelského v pravdu. ²¹ Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákovovi k Bohu silnému,
reku udatnému. ²² Nebo by¹ bylo lidu tvého, Izraeli, jako písku mořského, ostatkové
jeho obrátí se. Pohubení uložené rozhojní spravedlnost. ²³ Pohubení, pravím, a to
jisté, Pán, Hospodin zástupů, uěiní u prostřed vši této zemi. ²⁴ Protož takto praví
Pán, Hospodin zástupů: Neboj se Assyrského, lide můj, kterýž přebýváš na Sionu.
Prutem umrská tě, a holí svou opěáhne na tebe na cestě Egyptské. ²⁵ Po maličkém
zajisté easu dokoná se hněv a prchlivost má k vyhlazení jich. ²⁶ Nebo vzbudí na něj
Hospodin zástupů biě, jako porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl
holi své na moře, tak jí pozdvihne na něj, na cestě Egyptské. ²⁷ I stane se v ten den, že
složeno bude břímě jeho s ramene tvého, a jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jeho
od přítomnosti pomazaného. ²⁸ Přitáhne do Aiat, přejde přes Migron, v Michmas
složí nádoby svá. ²⁹ Projdou průchod, v Gabaa budou míti hospodu k pøenocování;
ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteče. ³⁰ Naóikej hlasem svým, místo Gallim, a¹ se
slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot. ³¹ Pohne se Madmena, obyvatelé Gábim schopí se.
³² Ještě téhož dne zastaví se v Nobe, pohrozí rukou svou hoře dcery Sionské, pahrbku
Jeruzalémskému. ³³ Aj, Panovník Hospodin zástupů oklestí vši silou ratolesti, ty pak,
kteříž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí sníženi. ³⁴ Vyseká též houš¹ lesů
sekerou, i Libán od velikomocného padne.

11

¹ Ale vyjde¹ proutek z paøezu Izai, a výstøelek z koøenù jeho vyroste, a ovoce ponese. ² Na nimž odpoèine Duch Hospodinùv, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umìní a báznì Hospodinovy. ³ A bude stižitelný v bázni Hospodinovi, a nebude¹ podle vidinì oèi svých souditi, ani podle slyšení uší svých trestati. ⁴ Ale souditi bude chudé podle spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtù svých zabije bezbožného. ⁵ Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda pøepásáním ledví jeho. ⁶ I bude bydliti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíèe i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede. ⁷ Také i kráva a nedvidice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vùl plevy jísti bude. ⁸ A lýtý had nad dìrou pohrávati bude s dítìtem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, smìle sáhne rukou svou do díry bazališkovy. ⁹ Neuškodí, aniž zahubí na vši mé hoøe svaté; nebo zemì naplnìna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moøe naplnìno jest. ¹⁰ A bude¹ v ten den, že na koøen Izai, kterýž stane za korouhev národùm, pohané pilnì ptáti se budou; nebo odpoèívání jeho bude slavné. ¹¹ I bude v ten den, že pøìeiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a od ostrovù moøských. ¹² A vyzdvihne korouhev mezi pohany, a sbéøe zahnáné Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí ode ètyø stran zemì. ¹³ I pøestane nenávist Efraimova, a nepøátelé Judovi vyhlazeni budou. Efraim nebude nenávidìti Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima. ¹⁴ Ale vletí na rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou. ¹⁵ Zkazí též Hospodin zátoku moøe Egyptského, a vztáhne ruku svou na øeku v prudkosti vítru svého, a rozrazí ji na sedm potùekù, a uèiní, aby je v obuvi pøejítì mohli. ¹⁶ I bude silnice ostatkùm lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla Izraelovi v ten den, když vycházel z zemì Egyptské.

12

¹ I díš v ten den: Oslavovati ti budu, Hospodine, proto že byv hnìviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a utišil jsi mne. ² Aj, Bùh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseò a spasení mé jest Bùh Hospodin. ³ I budete vážiti vody s radostí z studnic toho spasení, ⁴ A øeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé èiòte mezi lidmi skutky jeho, pøipomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho. ⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu, nebo veliké vìci uèinil; a to známé buì po vši zemì. ⁶ Prokøíknì a zpívej, obyvatelkynì Sionská, nebo veliký jest u prostøed tebe Svatý Izraelský.

13

¹ Bøímì Babylona, kteréž vidìl Izaiáš syn Amosùv. ² Na hoøe vysoké vyzdvihnìte korouhev, povýšte hlasu k nim, dejte náviští rukou, a¹ vejdou do bran knížecích. ³ Já jsem pøikázal posvíceným svým, povolal jsem také i udatných rekù svých k vykonání hnìvu svého, veselících se z vyvýšení mého. ⁴ Hlas množství na horách, jakožto lidu mnohého, hlas a zvuk království a národù shromáždìných: Hospodin zástupù sbírá vojsko k válce. ⁵ Táhnou z zemì daleké od konèin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho, aby poplénìl všecku zemì. ⁶ Kvìlte, nebo blízko jest den Hospodinùv, jako zpuštinì od Všemohoucího pøijde. ⁷ A protož všeliké ruce oslábnou, a všeliké srdce èlovìka rozplyne se. ⁸ I budou pøedìšení, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodièka stonati budou; každý nad bližním svým užasne se, tváøe jejich k plameni

podobné budou. ⁹ Aj, den Hospodinův přichází přesný, a zúřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť, a hořšíky její z ní vyhladil. ¹⁰ Nebo hvězdy nebeské a planěty jejich nedopustí svítiti světlu svému; zatmí se slunce při vycházení svém, a měsíc nevydá světla svého. ¹¹ A navštívím na okršlku zemi zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a káži přestati pyše pyšných, a vysokomyslnost tyranů snížím. ¹² Způsobím to, že dražší bude ělovík nad zlato ěisté, ělovík, pravím, nad zlato z Ofir. ¹³ Z té přičiny zatěsu nebesy, a pohne se země z místa svého, v prchlivosti Hospodina zástupů, a ve dni rozpálení hněvu jeho. ¹⁴ I bude jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by je shromáždil; jeden každý k lidu svému se obrátí, a každý do země své uteče. ¹⁵ Kdožkoli nalezen bude, bude proboden, a kteříž by se koli shlukli, od meče padnou. ¹⁶ Nadto i dítky jejich rozrážiny budou před očima jejich, domové jejich zloupení, a ženy jejich poškrvniny. ¹⁷ Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteříž sobě stěbra nebudou vážiti, a v zlatě nebudou se kochati, ¹⁸ Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují, aniž synům odpustí oko jejich. ¹⁹ I bude¹ Babylon, nikdy ozdoba království a okrasa důstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě a Gomorě. ²⁰ Nebudou se v něm osazovati na věky, ani bydliti od pokolení až do pokolení; aniž rozbije tam stanu svého Arab, ani pastýři tam odpočívati budou. ²¹ Ale lita země tam odpočívati bude, a domové jejich šelmami naplněni budou; bydliti budou tam i sovy, a ptáky tam skákati budou. ²² Ozývati se také budou sobě hrozné potvory na palácích jejich, a draci na hradích rozkošných. A blízko¹ jest, že přijde čas jeho, a dnové jeho prodlévati nebudou.

14

¹ Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpočinutí v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přidržeti se budou domu Jákobova. ² Nebo pojmu ty národy, a přivedou je k místu svému, i uvedou je v didictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za služebníky a za dívky; a jímati budou ty, kteříž je zjímali, a panovati budou nad násilníky svými. ³ I stane¹ se v ten den, v němž tobě odpočinutí dá Hospodin od tížnosti tvé a strachu tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben, ⁴ Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a ůekneš: Aj, jak přestal násilník! Přestalo dychtění po zlatě. ⁵ Potěskal Hospodin hůl bezbožných, prut panujících, ⁶ Mrskajícího lidi v prchlivosti mrskáním ustavičným, panujícího v hněvě nad národy, kteříž ssuzování bývali bez lítosti. ⁷ Odpočívá, jest v pokoji všechna země, zvučení prozpívují. ⁸ I jedloví veselí se nad tebou, i cedroví Libánské, ůkouce: Jakž jsi klesl, nepovstal, kdo by nás podtínal. ⁹ I peklo zespod zbouřilo se pro tebe, k vyjití vstoup přicházejícímu tobě vzbudilo pro tě mrtvé, všechna knížata země; kázalo vystati z stolic jejich i všemním králům národů. ¹⁰ Všichni tito odpovídajíce, mluví tobě: Což ty také jsi zemdlen jako i my, a nám podobný učiněn? ¹¹ Svržena¹ jest do pekla pycha tvá, i zvuk hudebních nástrojů tvých; moli tobě podestláno, a ěervi tě přikrývají. ¹² Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitě vycházející? Poražen jsi až na zem, ještěs zemdlíval národy. ¹³ Však jsi ty ůíkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hůe shromáždění k straně půlnoění. ¹⁴ Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. ¹⁵ A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy. ¹⁶ Ti, kdož tě ůzší, za tebou se ohlédati, a tebe spatřovati budou, ůíkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, ¹⁷ Obracel jako v pustinu okršlek země, a místa jeho bořil, vřzů svých nepropouštěl domů? ¹⁸ Všichni králové národů, což jich koli bylo, pochováni slavně doma jeden každý z nich; ¹⁹ Ty pak zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých, ukrutně zraněných, kteříž

se dostávají do jámy mezi kamení, a jako mrcha pošlapaná. ²⁰ Nebudeš k onimno v pohøbu pøiúèastnìn, nebo jsi poplénìl zemi svou, lid svùj jsi pomordoval; nebude¹ pøipomínáno na vìky símì zlostníkù. ²¹ Pøipravte se k zmordování synù jeho pro nepravosti otcù jejich, aby nepovstali, a dìdiènì neujali zemi, a nenaplnili svrchku okršlku zemského mìsty. ²² Nebo povstanu proti nim, praví Hospodin zástupù, a zahladím jméno Babylona i ostatky syna i vnuka, praví Hospodin. ²³ A obrátím jej v dìdictví bukaèù, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupù. ²⁴ Pøisáhl Hospodin zástupù, øka: Jistì že jakž jsem myslil, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se, ²⁵ Že potru Assyrského v zemi své, a na horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jho jeho, bøímì také jeho s ramene jejich sòato bude. ²⁶ To¹ jest ta rada, kteráž zavøína jest o všì té zemi, a to jest ta ruka vztažená proti všemním tím národùm. ²⁷ Ponìvadž pak Hospodin zástupù usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí? ²⁸ Léta kteréhož umøel král Achas, stalo se proroctví toto: ²⁹ Neraduj se všechna ty zemi Filistinská, že zlámán jest prut toho, kterýž ti mrskal; nebo z plemene hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající. ³⁰ I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečnì odpoèívati budou; koøen pak tvùj umoøím hladem, a ostatky tvé zmorduje. ³¹ Kvìl, ó bráno, køiè mìsto, již jsi rozplynula se všechna ty zemi Filistinská; nebo od pùlnoci oheò pøijde aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho. ³² Co pak odpovìdí poslové národù? To, že Hospodin upevnil Sion, v nìmž útoèištì mají chudí z lidu jeho.

15

¹ Bøímì Moábských. Když v noci Ar Moábské poplénìno a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci poplénìno a zkaženo bude, ² Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot s pláèem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvìliti bude, na všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena bude. ³ Na ulicích jeho pøepášì se žínì, na støechách jeho i na ryncích jeho každý kvìliti bude, s pláèem se vraceje. ⁴ A køièeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas jejich, nýbrž i zbrojnì Moábští køièeti budou. Duše každého z nich žalostiti bude, a øekne: ⁵ Srdce mé øve nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tøiletá; nebo cestou Luchitskou s pláèem pùjde, a kudyž se chodí k Choronaim, køik hrozný vydávati budou, ⁶ Proto že vody Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co zeleného bude. ⁷ A protože zboží nachované a statky jejich odnesou ku potoku Arabim. ⁸ Nebo køik obejde vùkol meze Moábské, až do Eglaim kvìlení jeho, a až do Beer Elim kvìlení jeho, ⁹ Ponìvadž i vody Dimon naplnìny budou krví. Pøidám zajisté Dimonu pøídavkù, a pošli na ty, kteøíž ujdou z Moábských, lvy, i na pozùstalé v té zemi.

16

¹ Pošlete beránky panovníku zemi, poènouc od Sela až do poušti, k hoøe dcery Sionské. ² Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající, a s hnízda sehnáný; budou dcery Moábské pøi brodech Arnon. ³ Svolej radu, uèiò soud, pøiprav stín svùj u prostøed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa nemajícího nevyzrazuj. ⁴ Necha¹ u tebe pobudou vyhnaní moji, ó Moábe, buì skryší jejich pøed zhoubcím; nebo pøestane násilník, pøestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z zemi. ⁵ A upevnìn bude milosrdenstvím trùn, a sedìti bude na nìm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti. ⁶ Ale slýchali¹ jsme o pýše Moábovi, že velmi pyšný jest, o pýše jeho, a chloubì jeho i spouzení se jeho, ale nepøijdou¹ k vykonání myšlènky jeho. ⁷ Protož kvìliti bude Moáb pøed Moábem, jeden každý kvìliti bude; nad grunty Kirchareset úpitì budete, a øíkati: Již¹ jsou zkaženi. ⁸ Nýbrž i révì Ezebon usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národù

potøeli výborné réví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšířilo pøi poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moøe. ⁹ Protož pláèi pro pláè Jazerských a pro vinici Sibma; svlažuji ti slzami svými, ó Ezebon a Eleale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo. ¹⁰ A pøestalo veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani prokøikuje, vína v presích netlaèí ten, kterýž tlaèívá. Takž i já provyskování pøestávám. ¹¹ Protože støeva má nad Moábem jako harfa zníjí, a vnitønosti mé pro Kircheres. ¹² I stane se, když zøejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi, že vejde do svatyni své, aby se modlil, však nic nespraví. ¹³ To¹ jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již dávno. ¹⁴ Nyní pak praví Hospodin, øka: Po tøech letech, jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho budou skrovní, pøemaliècí a mdlí.

17

¹ Bøímì Damašku. Aj, Damašek pøestane býti mìstem, a bude hromadou rumu. ² Zpuštiná mìsta Aroer pro stáda budou, a odpoèívati tam budou, a nebude žádného, kdo by je strašil. ³ I bude odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i ostatkù Syrských; jako i sláva synù Izraelských na nic pøijdou, praví Hospodin zástupù. ⁴ I bude v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk tìla jeho vymizí. ⁵ Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažřuje ve žni obilé, a rámì jeho žne klasy, anobrž bude jako ten, jenž sbírá klasy v údolí Refaim. ⁶ Pabìrkové však zanechání v něm budou, jako po oèesání olivy dvì neb tøi olivky na vrchu vùtve, a ètyry neb pìt na ratolestech jejích plodistvých, praví Hospodin Bùh Izraelský. ⁷ V ten den patøiti bude èlovìk k Uèiniteli svému, a oèi jeho k Svatému Izraelskému hlediti budou. ⁸ A nebude patøiti k oltáøùm, dílu rukou svých; ani k tomu, což uèinili prstové jeho, hlediti bude, ani k hájùm, ani k obrazùm sluneèným. ⁹ V ten den budou mìsta síly jeho opuština jako chrastinka a ruž¹ka, kteráž opuština budou od synù Izraelských, i spustneš, ó zemi. ¹⁰ Nebos se zapomnila na Boha spasení svého, a na skálu síly své nezpomenulas. Protož aèkoli štipy rozkošné štipuješ, a kmen vinný pøespolní sázíš, ¹¹ V èas štipování tvého štipí, aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se puèilo, peèuješ: v den však užitku odejde žeò, na žalost tvou pøetižkou. ¹² Bida množství lidí mnohých, kteøíž jako zvuk moøský jeèí, a hluèícím národùm, kteøíž jako zvuk vod násilných hluèí, ¹³ Národùm jako zvuk vod mnohých zvuèícím; nebo je Bùh okøikne. Proèež daleko utíkati budou, a honìni budou jako plevy po vrších od vùtru, a jako chumel od vichøice. ¹⁴ Nebo u veèer aj, pøedišení, a než jitra pøijde, an¹ ho není. Ten¹ jest podíl tìch, kteøíž nás potlaèují, a los tìch, kteøíž nás loupí.

18

¹ Bida zemi zastìòující se kòidly, kteráž jest pøi øekách zemi Mouøenínské, ² Posílající po moøi posly, v nástrojích z sítí po vodách, øka: Jdìte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak potlaèenému, jehož zemi øeky roztrhaly. ³ Všickni obyvatelé svìta, a pøebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvižena na horách, uzøíte, a když troubiti se bude trubou, uslyšíte. ⁴ Nebo takto praví Hospodin ke mnì: Spokojím¹ se, a podívám z pøíbytku svého, a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak deš¹ový v èas horké žní. ⁵ Pøed vinobraním zajisté, když se vypuèí pupenec, a kvìt vydá hrozen trpký, ještì rostoucí, tedy podøeže révièko noži, a rozvody odejme a zpodtíná. ⁶ I budou zanechání všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich pøes léto ptactvo, a všelíkè šelmy zemské na nich pøes zimu zùstanou. ⁷ V ten

èas pøinesen bude dar Hospodinu zástupù (od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak potlaèeného, jehožto zemi øeky rozchvátaly), k místu jména Hospodina zástupù, hoøe Sion.

19

¹ Bøímì Egyptských. Aj, Hospodin béøe se na oblaku lehkém, a pøitáhne na Egypt. I pohnou se modly Egyptské pøed tváøí jeho, a srdce Egyptských rozplyne se u prostøed niho. ² Nebo spustím Egyptské s Egyptskými, tak že bojovati budou jeden každý proti bratru svému, a pøitel proti pøiteli svému, místo proti místu, království proti království. ³ A na nic pøijde duch Egyptských u prostøed niho, a radu jeho sehlším. I raditi se budou modl a kouzelníku a zaklínaèù a hadaèù. ⁴ Dám zajisté Egypt v ruku pánù ukrutných, a král pøisný panovati bude nad nimi, praví Pán, Hospodin zástupù. ⁵ A vymizejí vody z moøe, i øeka osákne a vyschne. ⁶ I vzdálí se øeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, tètí i rákosí usvadne. ⁷ Tráva okolo potoka a pøi pramenu potoka, i vše, což se seje pøi potoku, uschne, zmizí a ztratí se. ⁸ I budou žalostiti rybáøi, a kvíliti všickni, kteøíž mecí do potoka udici; a kteøíž rozstírají síti na vody, na nouzi pøijdou. ⁹ Zahanbeni budou i ti, kteøíž dílají vici lníné a hedbávné, a kteøíž tkají kment. ¹⁰ Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dílající rybníky pro ryby. ¹¹ Jistì že¹ jsou blázni knížata Soan, moudrých rádcù Faraonových rada zhlupila. Jakž øíkati můžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem, syn králù starožitných? ¹² Kdež jsou, kde ti moudøí tvoji? Necha¹ oznámí nyní tobì, vidí-li, co uložil Hospodin zástupù o Egyptu. ¹³ Zbláznila se knížata Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt pøedníjší v pokolení jeho. ¹⁴ Hospodin pustil mezi ni ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí Egypt pøi všelikém pøedsevzetí svém, tak jako bloudí ožravec pøi vývratku svém. ¹⁵ Aniž bude dílo v Egyptì, kteréž by uèinila hlava neb ocas, ratolest aneb síti. ¹⁶ V ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a dìsiti bude pøed zdvižením ruky Hospodina zástupù, kterouž on zdvihne proti ni mu. ¹⁷ A bude¹ zemì Judská Egyptu k hrùzi; každý, kdož zpomene na ni, strašiti se bude, pro radu Hospodina zástupù, kterouž zavøel o nim. ¹⁸ V ten den bude pít míst v zemi Egyptské, mluvících jazykem Kananejským, a pøisahajících skrze Hospodina zástupù, jedno pak nazváno bude místo zpuštiní. ¹⁹ V ten den bude oltáø Hospodinùv u prostøed zemì Egyptské, a sloup pøi pomezí jejím Hospodinu; ²⁰ Bude, pravím, na znamení a na svìdectví Hospodinu zástupù v zemi Egyptské. A když volati budou k Hospodinu pøíèinou tìch, kteøíž by je ssužovali, tedy pošle jim spasitele a kníze, i vysvobodí je. ²¹ I bude známý Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten den, a ctíti jej budou obìtmi a dary, a èiniti budou slíby Hospodinu, i plniti. ²² A tak bítí bude Hospodin Egypt, aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a on je vyslyší a uzdraví. ²³ V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyřtí do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a sloužiti budou Egyptští s Assyřskými Hospodinu. ²⁴ V ten den bude Izrael Egyptským a Assyřským jako tøetí z nich, i budou požehnání u prostøed zemì. ²⁵ Nebo požehná jim Hospodin zástupù, øka: Požehnaný lid můj Egyptský, a dílo rukou mých Assur, i dìdictví mé Izrael.

20

¹ Léta, kteréhož pøitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od Sargona, krále Assyřského, a když bojoval proti Azotu, a vzal jej, ² Èasu toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, øka: Jdi a slož žíni z bedr svých, a obuv svou zruj s noh svých. I uèinil tak, a chodil nahý a bosý. ³ I øekl Hospodin: Jakož chodí služebník můj Izaiáš nahý a bosý, na znamení a zázrak, tøetího roku Egypta a Mouøenínské zemì, ⁴ Tak povede král Assyřský jaté Egyptské a jaté Mouøenínské, mladé i staré, nahé a bosé,

s obnaženými zadky, k hanbi Egyptských. ⁵ I užasnou se a zahanbí nad Mouøeníny, útoèištim svým, a nad Egyptskými, chloubou svou. ⁶ Tedy øekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, to¹ naše útoèišti, k nimuž jsme se utíkali o pomoc, abychom vysvobození byli z moci krále Assyrského. Jakž bychom my tedy ušli?

21

¹ Bøimì pustého moøe. Jako vichøice na poledne se žene, tak pøijde z poušti, z zemì hrozné. ² Vidinì tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechovník nešlechtnost páše, a zhoubce hubí. Pøitáhniž Elame, Médský oblehni. Všelíkému úpinì jeho pøestati rozkáži. ³ Z té pøèieiny naplnina jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodièky; sklíèen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to. ⁴ Zkormoutilo se srdce mé, hrùza pøedisila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi v strach. ⁵ Pøistroj na stùl, nech¹ stráž drží strážný, jez, pí. Vstaòte knížata, mažte pavézy. ⁶ Nebo tak øekl ke mnì Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá, oznámil. ⁷ I vidil vozy, a dvìma øady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetøil zajisté pilnì s velikou bedlivostí. ⁸ A volal jako lev: Já¹, Pane mùj, stojím na stráži ustaviènì ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každìkou noc. ⁹ (A aj, v tom pøijeli na vozích muži a dvìma øady jízda.) Zvolal tedy a øekl: Padl, padl Babylon, a všechny rytiny bohù jeho o zem roztøískány. ¹⁰ Mé¹ jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina zástupù, Boha Izraelského, oznámil jsem vám. ¹¹ Bøimì Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci? ¹² Øekl strážný: Pøišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hledejte. Navra¹te se, pøiíte. ¹³ Bøimì na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní Dedanských. ¹⁴ Obyvatelé zemì Tema necha¹ vynesou vody vstøíc žíznivému; s chlebem jeho necha¹ vyjdou proti utíkajícímu. ¹⁵ Nebo pøed meèem utíkati budou, pøed meèem vytaženým, pøed luèištim nataženým, pøed tížkostí boje. ¹⁶ Tak zajisté øekl Pán ke mnì: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka, pøestane všeka sláva Cedar, ¹⁷ A pozùstalý poèet støelců udatných synù Cedar zmenšen bude; nebo Hospodin Bùh Izraelský to mluvil.

22

¹ Bøimì údolí vidinì. Což¹ se stalo, že jsi vystoupilo všechno na støechy, ² Mìsto plné hømotu a hluku, mìsto veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti meèem, ani zhynuli v boji. ³ Všeka knížata tvá rozprchla se napoòád, od støelců svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobì, napoòád svázání jsou, zdaleka utíkají. ⁴ Protož jsem øekl: Ponechejte mne, a¹ hoøekuji s plàèem, a neusilujte mne tìšiti nad popléniním dcerky lidu mého. ⁵ Nebo jest den ssoužení, a pošlapání, a v mysli sevøení ode Pána, Hospodina zástupù, v údolí vidinì, den boøení zdi, a køiku k horám. ⁶ Byli zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavézu. ⁷ I stalo se, že nejvýbornìjší údolí tvá naplnina byla vozy, a vojáci silnì položili se u brány, ⁸ A odkryto bylo zastøení Judovo; však obrátilo jsi zøetel v ten den k zbrojnè komoøe. ⁹ I k zboøeninám mìsta Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního. ¹⁰ Domy též Jeruzalémské seètli jste, i poboøili, abyste utvrdili zed. ¹¹ Udílali jste také stav mezi dvìma zdmi pro vody rybníka starého, aniž jste popatøili k Uèiniteli jeho, a toho, kdo jej vzdílal od starodávna, nevidili jste. ¹² Nadto když volal Pán, Hospodin zástupù, v ten den k plàèi a k kvílení, a k lysinì a k pøepásání se žinì. ¹³ A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bítí ovce, jísti maso, a pítí víno, a øíkati: Jezme, píme, nebo zítra zemøeme. ¹⁴ Ale známé¹ jest to v uších mých, praví Hospodin zástupù. Protož nikoli vám nebude odpuština ta nepravost, až i zemøete, praví Pán, Hospodin zástupù. ¹⁵ Takto praví Pán, Hospodin zástupù: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovì správci domu, a øekni: ¹⁶ Co ty zde máš? A koho zde máš, že jsi

vytesal sobì zde hrob? Vytesals sobì na vysokém místì hrob svùj, a vystavìls na skále pøíbytek svùj. ¹⁷ Aj, Hospodin, kterýž ti pøistøel, jakž na muže znamenitého náleží, a kterýž ti výbornì pøiodìl, ¹⁸ Prudce ti zakulí jako kuli do zemì všelijak prostranné. Tam umøeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého. ¹⁹ A tak seženu ti s místa tvého, a s úøadu tvého svrhu ti. ²⁰ I stane se v ten den, že povolám služebníka svého Eliakima syna Helkiášova, ²¹ A obleku jej v sukni tvou, a pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku jeho. I bude za otce obyvatelùm Jeruzalémským a domu Judovu, ²² A vložím klíè domu Davidova na rameno jeho. Když otevøe, žádný nezavøe, a když zavøe, žádný neotevøe. ²³ A vbiji jej jako høebík v místì pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého. ²⁴ I zavìsí na nìm synové a dcery všecku slávu domu otce jeho, všecko nádobí, i to nejmenší, od nádobí, z nihož se pije, až do všech nádob vinných. ²⁵ V ten den, praví Hospodin zástupù, pohne se høebík, kterýž vbit byl v místì pevném, a vy¹at bude, a spadne, od¹ato bude i bøímì, kteréž jest na nìm; nebo Hospodin mluvil.

23

¹ Bøímì Týru. Kvìlte lodí moøské; nebo poplènìn jest, tak že není ani domu. Aniž kdo pøichází z zemì Citim; známé uèinìno jest jim. ² Umlknítež obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se pøes moøe, naplòovali, ³ A jehož úrody na velikých vodách, símì Sichor, žeò jeho, užitek potoka, a kterýž byl skladem národù. ⁴ Zastyì se, Sidone, nebo praví moøe, pevnost moøská, økuc: Nepracuji ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládencù, aniž odchovávám panen. ⁵ Jakož nad povìstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad povìstí o Týru. ⁶ Pøepravte se do Tarsu, kvìlte obyvatelé ostrovu. ⁷ To-liž by se vždycky veselilo? Jestì starožitnost jeho ode dnù starodávních, ale zavedou¹ je daleko nohy jeho. ⁸ Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu jiné, jehož kupci jsou jako knížata, a kramáøi jeho znamenití v zemi? ⁹ Hospodin zástupù usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil všecky znamenité zemì. ¹⁰ Navra¹ se do zemì své jako øeka, ó dcero Tarská, není¹ tam více ani pasu. ¹¹ Vztáhl ruku svou na moøe, pohnul královstvími; Hospodin pøikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho. ¹² A øekl: Nebudeš se více veseliti, trpìc nátisk, panno, dcero Sidonská. Povstaò, beò se do Citim, ale i tam nebudeš mítì odpoèinutí. ¹³ Aj, zemì Kaldejská, ten lid nebyl lidem. Assur vzdílal ji pro obyvatele pustin, vystavìli viže jejich, vzdílalì paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil. ¹⁴ Kvìlte lodí moøské, nebo zpušìna jest pevnost vaše. ¹⁵ I stane se v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako za vik krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude mítì Týrus jako písnièku nevístky. ¹⁶ Vezmi harfu, obcházej mìsto, ó nevístko v zapomenutí daná, hrej dobøe, zpívej dlouho, abys v pamìt uvedena byla. ¹⁷ I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevístèi mzdi své, a smìlniti bude se všemi královstvími zemì na okršlku svìta. ¹⁸ Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteøíž pøebývají pøed Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a mìli roucho dobré.

24

¹ Aj, Hospodin vyprázdní zemì, a pustou uèiní; promìní zajisté zpùsob její, a rozptýlí obyvatele její. ² I bude¹ jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož dìvka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož pùjeující tak vypùjeující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává. ³ Náramnì vyprázdìna bude zemì, a velice zloupena; nebo Hospodin mluvil slovo toto. ⁴ Kvìliti bude a padne zemì, zemdlí a padne okršlek zemì, zemdlejí vysocí národové zemští, ⁵ Proto že i ta zemì

poškrvňina jest pod obyvateli svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věnou. ⁶ Protož prokletí zžije země, a vyplnění budou obyvatelé její; protož hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí máličko. ⁷ Žalostiti bude mest, usvadne vinný kmen, úpiti budou všickni veselého srdce. ⁸ Odpoěine radost bubně, přestane hluk veselících se, utichne veselí harfy. ⁹ Nebudou píti vína s prozpíváním, zhoekne opojný nápoj pitelům jeho. ¹⁰ Potěino bude místo marnosti; zavěin bude každý dům, aby do něho nechodili. ¹¹ Naěikání bude na ulicích pro víno, zatemněno bude všeliké veselí, odstihuje se radost země. ¹² Zůstane v místě pouš¹, i brány zboženy budou. ¹³ Nebo tak bude u prostřed země, u prostřed národů, jako oěesání olivy, jako pabirkování, když se dokoná vinobraní. ¹⁴ Ti¹ pozdvihnou hlasu svého, prozpívovati budou v důstojnosti Hospodinovi, prokřikovati budou i při moři. ¹⁵ Protož v údolích oslavujte Hospodina, na ostrovích mořských jméno Hospodina Boha Izraelského. ¹⁶ Od koněin země slyšíme písničky o slávi spravedlivého. Ale já řekl jsem: Zchuravil jsem, zchuravil jsem. Ach, na mé hoře, že nešlechtní nešlechtnost provodí, nešlechtnost, pravím, že tak nestydatí páší. ¹⁷ Hruza a jáma a osídlo ti oěekává, ó obyvateli země. ¹⁸ I stane se, že kdož uteče před pověstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevěini budou, a zatěsou se základové země. ¹⁹ Velmi se rozstoupí země, velice se rozpadne země, náramně pohybovati se bude země. ²⁰ Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenešena bude jako chaloupka; nebo tížce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více. ²¹ I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemi. ²² Kteřížto shromážďini budou, tak jako shromažiováni bývají vžďové do žaláěe, a zavěini budou u vizení; po mnohých, pravím, dnech navštívěni budou. ²³ I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupů na hoře Sion, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.

25

¹ Hospodine, ty jsi Bůh můj, vyvyšovati ti budu, a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi uěinil předivné věci. Rady tvé zdávna uložené jsou věrná pravda. ² Nebo jsi obrátil místo v hromadu, místo hrazené v zěiceninu, paláce cizozemců, aby nebyli místem, a na vřky aby nebyli zase stavení. ³ Protož ctíti ti budou lid silný, místa národů hrozných báti se tebe budou. ⁴ Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útoěištím před povodní, zastíněním před horkem; (nebo vzteklost ukrutníků podvrátila by zed). ⁵ Hluěení cizozemců jsi přetrhl jako horkost v suchu, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných přetržena. ⁶ I uěiní Hospodin zástupů všemním národům na hoře této hody z vící tuěných, hody z vína vystálého, z vící tuěných, mozk v sobě majících, z vína vystálého a uěištěného. ⁷ A zkazí na hoře této zastěni, kteréž zastírá všechny lidi, a přikrytí, jímž přikryti jsou všickni národové. ⁸ Sehlť i smrt u vítězství, a setěe Panovník Hospodin slzu s všeliké tvěi, a pohaněni lidu svého odejme ze vší země; (nebo Hospodin mluvil). ⁹ Proěěž řekne v ten den: Ať, Bůh náš tento jest, oěekávali¹ jsme na něj, a vysvobodil nás. On¹ jest Hospodin, jehož jsme oěekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho. ¹⁰ Nebo odpoěine ruka Hospodinova na hoře této, a mlácen bude Moáb na místě svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje. ¹¹ A roztáhne¹ ruce své u prostřed něho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou svých. ¹² A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne, poníží a srazí na zem až do prachu.

26

¹ V ten den zpívána bude píseň tato v zemi Judské: Místo máme pevné, sám Bůh

spasením obdašil zdi a valy jeho. ² Otevøete brány, a¹ vejde národ spravedlivý, ostøíhající všeliké pravdy. ³ Èlovíka spoléhajícího na ti ostøíháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. ⁴ Doufejtež v Hospodina až na víky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála vñená. ⁵ Ale obyvatele vysokých míst snižuje, místa vyvýšeného poníží, poníží ho až k zemi, sráží je až do prachu. ⁶ Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové nuzných. ⁷ Cesta spravedlivého jest upøímá; stezku spravedlivého vyrovnáváš. ⁸ Také na cestì soudù tvých, Hospodine, oèekáváme na ti; ke jménu tvému a k rozpomínání se na ti patøí žádost duše. ⁹ Duše má touží po tobì v noci, nýbrž i duchem svým ve mnì ráno ti hledám. Nebo když soudové tvoji dìjí se na zemi, obyvatele okršlku zemského uèí se spravedlnosti. ¹⁰ Když se milost èiní bezbožnému, neuèí se spravedlnosti; v zemi pravosti nepraví èiní, a nehledí na důstojnost Hospodinovu. ¹¹ Hospodine, aèkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzøí¹ a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohnì ty nepøátely své sehlíš. ¹² Nám, Hospodine, zpùsobíš pokoj; nebo i všechno, cožkoli se dalo pøi nás, dìlal jsi pro dobré naše. ¹³ Hospodine, Bože náš, panovali¹ jsou nad námi páni jiní než ty, (my však toliko v tebe doufáme, rozpomínali jsme se na jméno tvé). ¹⁴ Ale již zemøevše, neoživou¹, mrtví jsou, nevstanou¹, proto že jsi je navštívil, a vyplnil, i zahladil všechnu památku jejich. ¹⁵ Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, aè jsi jej byl vzdálil do všech konèin zemì. ¹⁶ Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévali prosby, když jsi je trestával. ¹⁷ Jako tìhotná, blíží se ku porodu, svírá se, køíèí v bolestech svých, tak jsme byli pøed tváøí tvou, Hospodine. ¹⁸ Poèali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vít: však jsme žádného vysvobození nezpùsobili zemi, aniž padli obyvatele okršlku zemského. ¹⁹ Oživou¹ mrtví tvoji, tìla mrtvá má vstanou. Proci¹te a prozpívajte, obyvatele prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš. ²⁰ Ej lide můj, vejdi do pokojù svých, a zavøi dvøe své za sebou; schovej se na malièkou chvíli, dokudž nepøejde hnìv. ²¹ Nebo aj, Hospodin bèøe se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích zemì, a odkryje zemì zbité své, a nebude pøikrývati více zmordovaných svých.

27

¹ V ten den navštíví Hospodin meèem svým pøísným, velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a Leviatana, hada stoèilého, a zabije draka, kterýž jest v moøi. ² V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte. ³ Já Hospodin, kterýž ji ostøíhám, každé chvíly budu ji svlažovati, a aby jí nikdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostøíhati. ⁴ Prchlivosti pøi mnì žádné není. Kdož mi dá bodlák a trn, abych proti ní válèil, a spálil ji docela? ⁵ Zdali sváže sílu mou, aby uèinil se mnou pokoj, aby pravím, uèinil se mnou pokoj? ⁶ Vždy¹ na to pøijde, že se vkoøení Jákob, zkvete a zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem. ⁷ Nebo zdaliž jej tak ubil, jako ubil nepøítele jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od nìho? ⁸ Vedlé míry trestal jej i tehdaž, když jej zavesti dal, ješto nepøítele zachvátil vñtrem svým tuhým východním. ⁹ A protož tím zpùsobem oèiština bude nepravost Jákobova, a to¹ bude veliký užitek, že odejme høích jeho, když rozmece všechno kamení oltáøe jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneèní obrazové; ¹⁰ Když místo hrazené zpustne, a bude pøíbytkem zavrženým a opuštìným jako pouš¹, tam pásti se bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstøelky jeho. ¹¹ Když poène zrátì žeò jeho, potøina bude; ženy pøijdouce, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním uèinitel jeho, a stvoøitel jeho neuèiní jemu milosti. ¹² I stane se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku øeky až do potoka Egyptského, že vy,

synové Izraelští, po jednom sebrání budete. ¹³ Stane se také v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i přijdou, kteříž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahnáni byli do zemi Egyptské, a klaniti se budou Hospodinu na hoře svaté v Jeruzalémi.

28

¹ Bida koruně pýchy, ožralcům Efraimským, květu nestálému v kráse a slávi své, tím, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína. ² Aj, silný a mocný Pán jako páchal s krupobitím, jako povíť vyvracející, jako povodeň vod prudkých a rozvodnilých prudce až k zemi porazí. ³ Nohami pošlapána bude koruna pýchy, ožralci Efraimští. ⁴ Tehdáž stane se, že květ ten nestálý v kráse a slávi své tich, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteráž vida nikdo, nepustil by ho z ruky, až by je snědl. ⁵ V ten den bude Hospodin zástupě korunou ozdoby, a korunou okrasy ostatkům lidu svého, ⁶ A duchem soudu sedícímu na soudu, a silou tím, kteříž zapuzují válku až k brání. ⁷ Ale i ti od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kníže i prorok bloudí, přeploující se nápojem opojným, pohlčení jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidiní, chybují v soudu. ⁸ Nebo všickni stolové plní jsou vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není. ⁹ Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? ¹⁰ Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trochu odtud, trochu od onud. ¹¹ A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, ¹² Kdyžto jim řekl: Toto¹ jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, to¹ jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtili slyšeti. ¹³ I bude jim slovo Hospodinovo naučení za naučením, naučení za naučením, správa za správou, správa za správou, trochu odtud, trochu od onud; k tomu aby šli a padající nazpět, setřeni byli, a zapleteni jsouce, aby polapeni byli. ¹⁴ Protož slyšte slovo Hospodinovo, muži posmívající, panující nad lidem tímto, kterýž jest v Jeruzalémi: ¹⁵ Proto že říkáte: Učinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumění, pomsta rozvodnilá, a přecházeti bude, nepřijde na nás, jakžkoli jsme položili svod za útočiště své, a pod falš jsme se ukryli: ¹⁶ Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo víří, nebude¹ kvapiti. ¹⁷ A vykonám soud podle pravidla, a spravedlnost podle závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skryší povodeň zatopí. ¹⁸ A tak zrušena bude smlouva vašes smrti, a srozumění vaše s peklem neostojí; a když přecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni. ¹⁹ Jakž jen počne přecházeti, zachvátí vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slyšali, k srozumění poslouží, ²⁰ Zvlášť když bude tak krátké lůže, že se nebude lze stáhnouti, a přikrytí úzké, by se i skřel. ²¹ Nebo jako na hoře Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dílal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj. ²² A protož nebuďte již posmívající, aby se nezadrhla osídla vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vši zemi slyšel jsem ode Pána, Hospodina zástupě. ²³ Nastavte uši, a slyšte hlas můj; pozorujte, a poslechněte řeči mé. ²⁴ Zdaliž každého dne oře oráče, aby sel, prohání brázdy, a vláčí roli svou? ²⁵ Zdali když srovná svrček její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje pšenice přední a ježmene výborného, i špaldy v místi příhodném? ²⁶ Nebo uel jej rozšafnosti, Bůh jeho vyučuje jej. ²⁷ Nebývá¹ pak okovaným smykem mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vůkol jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem. ²⁸ Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji potře kolem vozu svého, ani o zuby jeho rozdrobí. ²⁹ I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž jest divný v radě, a veleslavný v skutku.

29

¹ Bída Arieli, Arieli místu, v kterémž bydlil David. Pøidejte rok po roku, necha¹ zaøezují beránky. ² Však pøedce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo mi bude jako Ariel. ³ Položím se zajisté vůkol proti tobì vojensky, a ssoužím ti bez lítosti, a vzdílám proti tobì šance. ⁴ Tehdy sníženo jsuc, z zemì mluvíti budeš, a z prachu šeptati bude øeè tvá; bude, pravím, jako hadaèe z zemì hlas tvùj, a z prachu øeè tvá sptiti. ⁵ Nebo jako prášku drobného bude množství nepøátel tvých, a jako plev létajících množství ukrutníkù, a stane se to hned v okamžení. ⁶ Od Hospodina zástupù navštíveno bude hromem a zemì tøesením, a zvukem velikým, vichøicí a bouøí a plamenem ohnì šírajícího. ⁷ I bude¹ jako zdání vidinì noèního množství všech národù bojujících proti Arieli, a všech válèících proti nìmu a pevnostem jeho, a ssužujících jej. ⁸ Bude, pravím, jako když se laènému ve snách zdá, an jí, ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když se žíznivému ve snách zdá, an pije, a když procítí, žíznivým zůstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude množství všech národù, bojujících proti hoøe Sion. ⁹ Jak zpozdlí jste, ješto byste se mìli užasnouti; rozkoš provodíte, ješto byste mìli na pomoc volati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje opojného. ¹⁰ Nebo naplnil vás Hospodin duchem chropotu, a zavøel oèi vaše; prorokù i knížat vašich nejopatrnějších oèi zastøel. ¹¹ Protož jest vám všeliké vidinì podobné slovùm knihy zapeèetìné, kterouž dadí-li tomu, kterýž zná písmo, økouce: Èti ji medle, i øekne: Nemohu, nebo zapeèetìná jest. ¹² Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná písma, økouce: Èti ji medle, tedy dí: Neznám písma. ¹³ Nebo praví Pán: Proto že lid tento pøibližuje se ústy svými, a rty svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeò jejich, již se mne bojí, jest z pøikázání lidských pošlá: ¹⁴ Z té pøíèiny, aj, já také divnì zajdu s lidem tímto, divnì, pravím, a zázraènì. I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatrnost opatrných jeho vymizí. ¹⁵ Bída tím, kteøíž hluboko pøed Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek dìje se v temnostech, a øíkají: Kdo nás vidí? A kdo nás šetøí? ¹⁶ Pøevrácená myšlení vaše zdali nejsou podobná hlinì hrnèíøovì? Zdali øíká dílo o dílníku svém: Neuèinil mne? A uèínek øíká-liž o uèiniteli svém: Nerozumil? ¹⁷ Zdaliž po malièkém a kratièkém èasu neobráti se Libán v pole, a pole za les nebude poèteno? ¹⁸ I uslyší v ten den hluší slova knihy, a z mrákoty a tmy oèi slepých prohlédnou. ¹⁹ Ale tiší rozveselí se náramnì v Hospodinu, a chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou, ²⁰ Kdyžto pøestane ukrutník, a zahyne posmívaè, a všickni, kteøíž jsou pilni marnosti, vyplènìni budou, ²¹ Kteøíž obviòují z høíchu èlovíka pro slovo, a na toho, kterýž je tresce, v brání lécejí, a pro nic utiskují spravedlivého. ²² Protož takto dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebude¹ již zahanben Jákob, aniž více tváø jeho zbledne. ²³ Nebo když uzøí syny své, dílo rukou mých u prostøed sebe, an posvìcují jména mého, tedy posvìcovati budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského sloužiti, ²⁴ Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a reptáci nauèili se umìnì.

30

¹ Bída synùm zpuřným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a pøikrývajícím ji pøikrytím, ale ne z ducha mého, aby høích k høíchu pøidávali; ² Kteøíž chodí a sstupují do Egypta, nedotazující se úst mých, aby se zmocòovali v síle Faraonovì, a doufali v stínu Egyptském. ³ Nebo síla Faraonova bude vám k hanbì, a to odpoèívání v stínu Egyptském k lehkosti, ⁴ Proto že knížata jeho byli v Soan, a poslové jeho do Chanès chodili. ⁵ Všecky¹ k zahanbení pøivede skrze lid, kterýž jim nic neprospíje, aniž bude ku pomoci, ani k užitku, ale k hanbì toliko a k útržce. ⁶ Bøímì hovad poledních v zemi nátisku a ssoužení, odkudž lev a lvíèe, ještírka a drak ohnivý

létající, odnesou na hřebetì hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudù poklady své k lidu, kterýž jim nic neprospěje. ⁷ Nebo Egyptští nadarmo a na prázdno pomáhati budou. Proèež ohlašuji to, že by síla jejich byla s pokojem sediti. ⁸ Nyní jdi, napiš to na tabuli pøed oèima jejich, a na knize vyrej to, aby to zůstávalo do nejposledního dne, a až na vky vky, ⁹ Že lid tento zpuřný jest, synové lháři, synové, kteøíž nechťi poslouchati zákona Hospodinova; ¹⁰ Kteøíž øíkají vidoucím: Nemívejte vidiní, a prorokùm: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání. ¹¹ Sejdite s cesty, svozujte od stezky, necha¹ se vzdálí od tváøi naší Svatý Izraelský. ¹² Protož takto praví Svatý Izraelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti a v pøevrácenosti, a spoléháte na ni: ¹³ Z té pøièiny bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzké a náhlé bývá oboøení. ¹⁴ A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu hrnèíøskou rozbitou; neodpustí¹, tak že nebude nalezena po rozražení jejím ani støepina k nabrání ohni z ohništi, anebo k nabrání vody z louže. ¹⁵ Nebo tak øekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše. Ale nechcete. ¹⁶ Nýbrž øíkáte: Nikoli, ale na koních uteèeme. Protož utíkati budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší budou stihající vás. ¹⁷ Jeden tisíc pøed okøiknutím jednoho, a pøed okøiknutím pìti utíkati budete, až (jestliže však vás co pozůstane), budete zanecháni jako okleštiné døevo na vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku. ¹⁸ Proto¹ pak shovívá Hospodin, milost vám èini, a proto¹ se vyvýší, aby se smiloval nad vámi; nebo Hospodin jest Bùh spravedlivý. Blahoslavení všickni, kteøíž oèekávají na něj. ¹⁹ Lid zajisté na Sionu a v Jeruzalèmi bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak milost èiniti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásí¹ se. ²⁰ A àkoli Pán dá vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou více odjati tobì uèitelé tvoji, ale oèima svýma vídati budeš uèitele své, ²¹ A ušima svýma slýchati slovo tobì po zadu økoucích: To¹ jest ta cesta, choíte po ní, buì že byste se na pravo neb na levo uchýlili. ²² Tedy zavržete obestøení rytin svých støíbrných, a odív slitin svých zlatých; odlouèíš je jako nemoc svou trpící, øka jim: Táhnìte tam. ²³ Dá¹ i deš¹ na rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody zemi, kterýž bude jadrný a zdárný; v ten den pásti se bude i dobytek tvůj na pastvišti širokém. ²⁴ Volové také i oslové, dílající zemi, píci èistou jísti budou, kteráž opálkou a vjeèkou vyèiština bývá. ²⁵ Budou také na všeliké hoøe vysoké, a na všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové vod, v den porážky veliké, když padnou vìže. ²⁶ Bude i svìtlo mìsíce jako svìtlo slunce, svìtlo pak slunce bude sedmènasobní, jako svìtlo sedmi dnù, v den, v kterýž uváže Hospodin zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví. ²⁷ Aj, jméno Hospodinovo pøichází z daleka, jehožto hnìv hoøící a tížká pomsta; rtové jeho naplnìni jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheò šírající. ²⁸ Duch pak jeho jako potok rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby tøíbil národy, až by v nic obráceni byli, a uzdou svíral èelisti národù. ²⁹ I budete zpívati, jako když se v noci zasvìcuje slavnost, a veseliti se srdeènì, jako ten, kterýž jde s pís¹alkou, bera se na horu Hospodinovu, k skále Izraelovi, ³⁰ Když dá slyšeti Hospodin hlas dùstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s hnìvem prchlivosti a plamenem ohni šírajícího, an vše rozráží i pøívalem i kamenným krupobitím. ³¹ Hlasem zajisté Hospodinovým potøín bude Assur, kterýž jiné kyjem bijíval. ³² Ale stane se, že každé udeøení holí, kterouž doloží na něj Hospodin, silnì dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati bude proti nìmu. ³³ Nebo pøipraveno jest již dávno peklo, také i samému králi pøipraveno jest. Hluboké a široké je uèinil, hranic jeho, ohni a døíví mnoho; dmýchání Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje.

31

¹ Bída tím, kteříž se utíkají do Egypta o pomoc, a v koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatí k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají, ² Ješto¹ i on jest moudrý. Protož uvede pomstu, a nezmíní¹ slov svých, ale povstane proti domu zlostníků a proti pomoci těch, kteříž páší nepravost. ³ Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný, a koni jejich tělo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednoduše všichni ti na nic přijdou. ⁴ Nebo tak řekl Hospodin ke mně: Jako když lev ůve aneb lvíe nad loupeží svou, proti němuž byl-li by svolán houf pastýřů, kvůli jejich se nedíší, aniž se pro hluk jejich kooí: tak sstoupí Hospodin zástupů, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její. ⁵ Jako ptáci létajíce, tak hájiti bude Hospodin zástupů Jeruzaléma, anobř obhajuje vysvobodí, pomíjeje zachová. ⁶ Navra¹tež se k tomu, od něhož hluboko zabøedli synové Izraelští. ⁷ Nebo v ten den zavržete jeden každý modly své støíbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadílaly ruce vaše, abyste høešili. ⁸ I padne Assur od meèe ne muže, a meè ne èlovíka zžíøe jej; a utíkati bude pøed meèem, a nejudatnější jeho pod plat uvedeni budou. ⁹ A tak skála jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve dìsiti se budou, praví Hospodin, jehož jest oheò na Sionu a pec v Jeruzalémì.

32

¹ Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu panovati budou. ² Nebo bude muž ten jako skrýše pøed vètrem, a schrana pøed pøívalem, jako potokové vod na místì suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé. ³ A oèi vidoucích nebudou blíkati, a uši slyšících pozorovati budou. ⁴ Proèež srdce bláznů nabude umìní, a jazyk zajímavých prostrannì a svìtle mluvití bude. ⁵ Nebude¹ více nazýván nešlechetný šlechetným, a skrbný nebude slouti štìdrým. ⁶ Proto že nešlechetný o nešlechetnosti mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost, a mluvil proti Hospodinu scestné vici, jak by znuzil duši laèného, a nápoj žíznivému odjal. ⁷ Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo nešlechetnosti obmýšlí, jak by k záhubì pøivedl ponižené slovy lživými, a mluvil proti nuznému pøed soudem. ⁸ Ješto šlechetný obmýšlí šlechetné vici, a takový¹ pøi tom, což šlechetného jest, státi bude. ⁹ Ženy lhostejné, vstaòte, slyšte hlas můj; dcery bezpečì sobì poèínající, ušima pozorujte øeèi mé. ¹⁰ Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy v bezpečì bydlicí; nebo pøestane vinobraní, a klizení úrod nepøijde. ¹¹ Tøestě se strachem, ó lhostejné, pohnětež se, bezpečì sobì poèínající; svlechte se, a obnažte se, a pøepašte se po bedrách. ¹² Kvílíce nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny úrodnými. ¹³ Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde, anobř na všech domácích veselých a místì plésajícím. ¹⁴ Nebo rozkošný palác opuštìn bude, hluk místa pøestane, hrad vysoký a viže obráceny budou v jeskynì na vìenost, k radosti divokým oslům, a ku pastvišti stádům. ¹⁵ Dokudž nebude vylit na nás duch s výsosti, a nebude obrácena pouš¹ v pole úrodné, a pole úrodné za les poèítáno. ¹⁶ I bude na poušti soud bydliti, a spravedlnost na poli úrodném pøebývati. ¹⁷ A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečì až na viky. ¹⁸ Nebo bydliti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v pøíbytcích nejbezpečìjších a v odpøeívání nejpokojnějším, ¹⁹ By¹ pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo místo. ²⁰ Blaze vám, kteříž sejete na všelikých místech úrodných, vypouštìjíc tam vola i osla.

33

¹ Bída tobì, zhoubce, ješto sám nebyváš huben, a kterýž nevìrnì dìláš, ješto tobì

neèinili nevìrnì. Když pøestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když pøestaneš nevìrnì èiniti, nevìrnì¹ èiniti budou. ² Hospodine, uèiò nám milost, na tebe¹ oèekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a vysvobozením naším v èas ssoužení. ³ Pøed zvukem hømotu rozprchnou se národové, pøed vyvýšením tvým budou rozptýleni pohané. ⁴ A sebrána bude loupež vaše, tak jako sbírání bývají chroustové; jako pøipadají kobylinky, tak pøipadnou na ni. ⁵ Vyvýší¹ se Hospodin, nebo na výsosti pøebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností. ⁶ I bude upevnìním èasù tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umìní, a bázeò Hospodinova poklad tvùj. ⁷ Aj, rekové jejich naòíkali vnì, jednatelé pokoje hoøce plakali. ⁸ Zpustly silnice, pøestali choditi cestou; zrušil pøímìí, nevážil sobì mìst, za nic položil sobì èlovìka. ⁹ Kvìlila a zemdlela zemì, stydìti se musil Libán a usvadl; Sáron uèinìn jako pouš¹, Bázan pak a Karmel oklácen. ¹⁰ Již¹ povstanu, praví Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu. ¹¹ Poènouce slámu, porodíte strništi; oheò dýchání vašeho sžíøe vás. ¹² I budou národové vypálené vápno, trní pod¹até, ohnìm spáleni budou. ¹³ Slyšte dalecí, co jsem uèinil, a poznejte blízcí sílu mou. ¹⁴ Zdìsili se na Sionu høíšníci, podjala hrùza pokrytce, økoucí: Kdož by z nás mohl ostáti pøed ohnìm sžírajícím? Kdož by z nás mohl ostáti pøed plamenem vièným? ¹⁵ Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé vìci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otøásá ruce své, aby darù nepøijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždì, a zavírá oèi své, aby se na zlé nedíval: ¹⁶ Ten na vysokých místech pøebývati bude, hradové na skalách útoèišti jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou. ¹⁷ Krále v okrase jeho uzòí oèi tvé, spatòí i zemi dalekou. ¹⁸ Srdce tvé pøemyšlovati bude o strachu, øka: Kdež jest písae, kde výbìrèí, kde spisovatel velikých domù? ¹⁹ Lidu ukrutného neuhledáš, lidu hluboké øeèi, již bys neslýchal, a jazyku cizího, jemuž bys nerozumìl. ²⁰ Patø na Sion, mìsto slavností našich, oèi tvé necha¹ hledí na Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek, kterýž nebude pøenešen, kolíkové jeho na vìky se nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá; ²¹ Proto že velikomocný Hospodin jest nám na místì tom øekami tokù širokých, po nimž nepùjde lodí s vesly, aniž bárka veliká po nim pøecházeti bude. ²² Nebo Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš, on¹ spasí nás. ²³ Osláblí¹ jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu bárky své, ani roztáhnouti plachty, an¹ již rozdìlena bude koøist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají koøist. ²⁴ Aniž dí kdo z obyvatelù: Nemocen jsem. Lid osedlý v nim zproštin bude nepravosti.

34

¹ Pøistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte. Necha¹ slyší zemì i plnost její, okršlek zemský i všeliký plod jeho. ² Proto že hnìv Hospodinùv jest proti všemním národùm, a prchlivost proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabítí. ³ I budou povrženi zbití jejich, a z tìl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou se hory od krve jejich. ⁴ Chøadnouti bude i všechno vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha, a všechno vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako nezralé ovoce s fíku. ⁵ Nebo opojen jest na nebi meè mùj; na Idumejské sstoupí, a na lid, na niž jsem klatbu vydal, aby trestán byl. ⁶ Meè Hospodinùv bude plný krve, umastí se tukem a krví beranù a kozlù, tukem ledvin skopových; obìt zajisté bude mítí Hospodin v Bozra, a zabíjení veliké v zemi Idumejské. ⁷ Sstoupí s nimi i jednorožcové a volèata s voly, i opije se zemì jejich krví, a prach jejich tukem se omastí. ⁸ Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mštino bylo Siona. ⁹ A obrácení budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a zemì její obrátí se v smolu hoøící. ¹⁰ V noci ani ve dne neuhasne, na vìky

vystupovati bude dým její, od národu až do pronárodu pustá zůstane, na věky věků nebude, kdo by šel přes ni. ¹¹ Ale osednou ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydleti v ní, a roztáhne po ní šòuru zahanbení a závaží marnosti. ¹² Šlechticů jejích volati budou k království, ale nebude tam žádného, nebo všechna knížata její zhynou. ¹³ A vzroste na palácích jejích trní, kopřivy a bodláčí na hradích jejích, a bude přibýtkem draků a obydlím sov. ¹⁴ Tam se budou potkávati spolu zvíř s ptactvem, a přišera jedna druhé se ozývati; tam toliko noení pøeluda se usadí, a odpøeinutí sobì nalezne. ¹⁵ Tam se zhnízdí sup, a škøeeti bude, a když vysedí, shromáždí je pod stín svůj; tam také shledají se luòáci jeden s druhým. ¹⁶ Hleďte v knize Hospodinovi, a ètìte. Ani jedno z tìch nechybí, a jeden každý bez své družce nebude; nebo to ústa Pánì pøikázala, a duch jeho shromáždí je. ¹⁷ On¹ zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim rozdílí ji provazcem; až na věky dìdièní ji osednou, od národu až do pronárodu v ní pøebývati budou.

35

¹ Veseliti se budou z toho pouš¹ a pustina, plésati, pravím, bude pouš¹, a zkvetne jako růže. ² Ušlechtilé zkvetne, ano i radostně plésati bude s prozpíváním. Sláva Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Ty¹ více uzòí slávu Hospodinovu, důstojnost Boha našeho. ³ Posilòtež rukou opuštìných, a kolena klesající utvříte. ⁴ Rcete tìm, kteøíž jsou bázlivého srdce: Posilòte se, nebojte se. Aj, Bùh váš s pomstou pøijde, s odplatou Bùh sám pøijde, a spasí vás. ⁵ Tehdáž otevrou se oèi slepých, otevrou se též i uši hluchých. ⁶ Tehdáž poskoèí kulhavý jako jelen, a jazyk nìmého prozpívovati bude; nebo se vyprýstí vody na poušti, a potokové na pustinách. ⁷ A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v doupatech draků, v pelešech jejich tráva, tètí a sítí. ⁸ Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepùjde po ní neèistý, ale bude samých tichto; tou cestou jdoucí i nejhloupìjší nezbloudí. ⁹ Nebude tam lva, a lítá zvíř nebude choditi po ní, aniž tam nalezena bude, ale pùjdou po ní ti, jenž budou vysvobození. ¹⁰ Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a pøijdou na Sion s prozpíváním, a veselé vièné bude na hlavì jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a úpiní uteèe od nich.

36

¹ Stalo se pak ètrnáctého léta kralování Ezechiášova, pøitáhl Senacherib král Assyrský proti všemním mìstùm Judským hrazeným, a zdobýval jich. ² I poslal král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi Ezechiášovi s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hoøejšího, pøi silnici pole valcháøova. ³ Tedy vyšel k nìmu Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správce domu, a Sobna písao, a Joach syn Azafùv, kancléø. ⁴ I mluvil k nim Rabsaces: Povìzte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? ⁵ Øekl jsem: Jistì že¹ jest víc daremní; rady¹ jest a síly k válce potøebí. A protož v koho doufáš, že mi se protívíš? ⁶ Aj, spolehl jsi na hùl tètiny té nalomené, na Egypt, na niž zpodepøel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takový¹ jest Farao král Egyptský všemním, kteøíž v nìm doufají. ⁷ Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme: zdaliž on není ten, jehož poboøil Ezechiáš výsosti i oltáøe, a pøikázal Judovi a Jeruzalému, øka: Pøed tímto oltáøem klanìti se budete? ⁸ Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem Assyrským. Pøidám¹ ještì dva tisíce koní, mùžeš-li jen mítì, kdo by na nich jeli. ⁹ Jakž tedy odoláš jednomu knížeti z nejmenších služebníkù pána mého, aèkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? ¹⁰ Pøesto, zdali jsem bez Hospodina pøitáhl do zemì této, abych ji zkazil? Hospodin

øekl mi: Táhni na tu zemi, a zkaz ji. ¹¹ I øekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkùm svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky pøed lidem tímto, kterýž jest na zdech. ¹² I odpovìdìl Rabsaces: Zdaliž ku pánu tvému a k tobì poslal mne pán mùj, abych mluvil slova tato? Však k mužùm tím, kteøíž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moè svùj spolu s vámi pili. ¹³ A tak stoje Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a øekl: Slyšte slova krále velikého, krále Assyrského: ¹⁴ Toto praví král: Nech¹ vás nesvodí Ezechiáš, nebo¹ nebude moci vyprostiti vás. ¹⁵ A nech¹ vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, øka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebude¹ dáno místo toto v ruku krále Assyrského. ¹⁶ Neposlouchejte Ezechiáše. Nebo takto praví král Assyrský: Uèiòte mi to k líbosti, a vyjdìte ke mnì, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý vodu z èisterny své, ¹⁷ Dokudž nepøijdu, a nepoberu vás do zemì podobné zemì vaší, do zemì úrodné, zemì chleba a vinic. ¹⁸ Nech¹ vás nesvodí Ezechiáš, øka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národù jeden každý zemì svou z ruky krále Assyrského? ¹⁹ Kde jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i Samaøí z ruky mé? ²⁰ Kteøí jsou mezi všemi bohy tìch zemí, ješto by vysvobodili zemì svou z ruky mé? Aby pak Hospodin mìl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé? ²¹ Oni pak mlèeli, a neodpovìdìli jemu slova. Nebo takové bylo rozkázání královo, økoucí: Neodpovìdejte jemu. ²² I pøišel Eliakim syn Helkiášùv, kterýž byl správcím domu, a Sobna písae, a Joach syn Azafùv, kancléø, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená, a oznámili jemu slova Rabsakova.

37

¹ I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl roucho své, a odìl se žíní, a všel do domu Hospodinova. ² I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písae, a starší z kníží, obleèené v žínì k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. ³ Kteøíž øekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání jest den tento, proto že se pøiblížil plod k vyjití, ale není síly ku porodu. ⁴ Ó by slyšel Hospodin Bùh tvùj slova Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bùh tvùj tìch slov, kteráž slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž se nalézá. ⁵ I pøišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. ⁶ Jimž odpovìdìl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov tìch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mnì rouhali služebníci krále Assyrského. ⁷ Aj, já pustím naò vítr, aby uslyše povìst, navrátil se do zemì své, a uèiním to, že padne od meèe v zemì své. ⁸ Navrátil se pak Rabsaces, nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna. Nebo uslyšel, (proèež odtrhl od Lachis), ⁹ Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouøenínském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však uslyšev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s tímto slovy: ¹⁰ Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, økouce: Nech¹ tebe nesvodí Bùh tvùj, v nìmž ty doufáš, øíkaje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. ¹¹ Aj, slyšels, co jsou uèinili králové Assyští všechním zemím, pohubivše je, a ty bys mìl býti vysvobozen? ¹² Zdaliž jsou je vysvobodili bohové tìch národù, kteréž zahladili pøedkové moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteøíž byli v Telasar? ¹³ Kde jest král Emat, a král Arfad, a král místa Sefarvaim, Ana i Ava? ¹⁴ Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslù, pøeètl jej a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš pøed Hospodinem. ¹⁵ A modlil se Ezechiáš Hospodinu, øka: ¹⁶ Hospodine zástupù, Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bùh všech království zemì, ty jsi uèinil nebe i zemì. ¹⁷ Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevøi, Hospodine, oèi své a pohle; slyš, pravím, všecka slova Senacheribova, kterýž poslal k èinìní útržek Bohu živému. ¹⁸ Tak¹ jest, Hospodine, že¹ jsou pohubili králové Assyští

všecky ty krajiny i zemi jejich, ¹⁹ A uvrhli bohy jejich do ohně; nebo nebyli bohové, ale dílo ruky lidských, dřevo a kámen, protože zahladili je. ²⁰ A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboď nás z ruky jeho, a¹by poznala všechna království země, že jsi ty Hospodin sám. ²¹ Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, ōka: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, ²² Toto¹ jest slovo, kteráž mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě panna, dcera Sionská, potěšá hlavou za tebou dcera Jeruzalémská. ²³ Kohož jsi zhanil? A komus se rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl žhůru očí svých? Proti Svatému Izraelskému. ²⁴ Skrze služebníky své utrhal jsi Pánu, a ōekl jsi: Ve množství vozů svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stráně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesů a výborných rolí jeho. ²⁵ Já jsem vykopál a pil vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všechny potoky míst obležených. ²⁶ Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno učinil, a ode dnů starých to sformoval? Nyní pak k tomu přivozuji, aby v pouš¹ a v hromady rumu místa hrazená obrácena byla, ²⁷ A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, předěšení a zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzcházející, jako tráva na stěchách, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo. ²⁸ Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti sobě. ²⁹ Poněvadž ty se vztíkáš proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protože vpustím udici svou v chůpě tvé, a udidla svá v ústa tvá, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel. ³⁰ A toto můj za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, třetího pak roku budete sít a žít a štipovati vinice, a jísti ovoce jejich. ³¹ Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase košeny své hluboce, a vydá užitek žhůru. ³² Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachovaní z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to. ³³ A protože toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejde¹ do místa tohoto, aniž sem stěly vstělí, aniž na ně dotrou pavězníci, aniž udlají u něho náspu. ³⁴ Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do místa tohoto nevejde, praví Hospodin. ³⁵ Nebo chrániti budu místa tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. ³⁶ Tedy vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojsťi Assyrském sto osmdesát a pět tisíců. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví. ³⁷ A tak odjel, anobřž utekl, a navrátil se Senacherib král Assyrský, a bydlil v Ninive. ³⁸ I stalo se, když se klanil v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

38

¹ V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a ōekl jemu: Toto praví Hospodin: Zůeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ. ² I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu. ³ A ōekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímem, a že jsem to učinil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým. ⁴ Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, ōkoucí: ⁵ Jdi a řci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšel¹ jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přídám ke dnům tvým patnácte let. ⁶ A z ruky krále Assyrského vysvobodím tě i místo toto, a chrániti budu místa tohoto. ⁷ A toto budeš mít znamení od Hospodina, že Hospodin učiní vůc tuto, kterouž mluvil: ⁸ Aj, já navrátím zpátkem stín po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečních Ahasových, o deset stupňů. I navrátilo se slunce o deset stupňů, po těchž stupních, po nichž bylo sešlo. ⁹ Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen byl, a ozdravil po nemoci své: ¹⁰ Já¹ jsem byl ōekl v přestěžení dnů svých, že vejdu do bran hrobu, zbaven budu ostatku let svých. ¹¹ ōekl jsem byl, že neuzoím Hospodina,

Hospodina v zemi živých, nebudu vídati ělovíka více mezi pøebývajícími na svìtì. ¹² Pøebývání mé pomíjí, a stìhuje se ode mne jako stánek pastýøský; pøestøihl jsem jako tkadlec život svùj, od tòisní odøeže mne. Dnes døíve než noc pøijde, uèiníš mi konec. ¹³ Pøedkládal jsem sobì v jitøe, že jako lev tak potøe všechny kosti mé, dnes døíve než noc pøijde, že mi uèiníš konec. ¹⁴ Jako øeøáb a vlaštovice pištil jsem, lkal jsem jako holubice, oèi mé zhùru pozdvižené byly. Pane, násilé trpím, ó prodlíž mi života. ¹⁵ Ale co¹ mám více mluvíti? I pøedpovídl mi, i uèinil, že živ pobudu mimo všechna léta svá po hoøkosti duše své. ¹⁶ Pane, kdo po nich i v nich živi budou, všemním znám bude život dýchání mého, žes mi zdraví navrátil, a mne pøi životu zachoval. ¹⁷ Aj, v èas pokoje potkala mne byla hoøkost nejhoøejší, ale tobì zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za høbet svùj všechny høíchy mé. ¹⁸ Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt ti chválí, aniž oèekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy tvé. ¹⁹ Ale živý, živý, ten¹ oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synùm v známost uvodí pravdu tvou. ²⁰ Hospodin vysvobodil mne, a protož písni mé zpívati budeme po všechny dny života našeho v domì Hospodinovi. ²¹ Øekl pak byl Izaiáš: Necha¹ vezmou hrudu suchých fíkù, a pøiloží na vøed, a zdráv bude. ²² I øekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu Hospodinova?

39

¹ Toho èasu poslal Merodach Baladan syn Baladanùv, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase ozdravil. ² I zraoval se z toho Ezechiáš, a ukázal jim dùm klénotu svých, støibra a zlata a vonných vící, a olej nejvýbornější, tolikéž dùm zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Nièeho nebylo, èehož by jim neukázal Ezechiáš v domì svém i ve všem panství svém. ³ V tom pøišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a øekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud pøišli k tobì? I odpovědìl Ezechiáš: Z zemi daleké pøišli ke mnì, z Babylona. ⁴ Øekl ješti: Co jsou vidili v domì tvém? Odpovědìl Ezechiáš: Všecko, což jest v domì mém, vidili. Nièeho není v pokladích mých, èehož bych jim neukázal. ⁵ Tedy øekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodina zástupù: ⁶ Aj, dnové pøijdou, že odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domì tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až do tohoto dne; nezùstane¹ nièeho, (praví Hospodin). ⁷ I syny tvé také, kteòíž pojdou z tebe, kteréž zplodíš, poberou, a budou komorníci pøi dvoøe krále Babylonského. ⁸ Tedy øekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobré¹ jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnù mých.

40

¹ Potište, potište lidu mého, dí Bùh váš. ² Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil èas uložený jeho, že jest odpuština nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobni za všechny høíchy své. ³ Hlas volajícího: Pøipravtež na poušti cestu Hospodinovu, pøímou uèiòte na pustinì stezku Boha našeho. ⁴ Každé údolí a¹ jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek a¹ jest snížen; což jest kòivého, a¹ jest pøímé, a místa nerovná a¹ jsou rovinou. ⁵ Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzòí všeliké tilo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. ⁶ Hlas økocího: Volej. I øekl: Co mám volati? To, že všeliké tilo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako kvìt polní. ⁷ Usychá tráva, kvìt prší, jakž vítr Hospodinùv povane na nìj. V pravdì¹ jsou lidé ta tráva. ⁸ Usychá tráva, kvìt prší, ale slovo Boha našeho zùstává na vìky. ⁹ Na horu vysokou vystup sobì, Sione, zvišovateli vící potíšených, povyš mocni hlasu svého, Jeruzaléme, zvišovateli vící potíšených, povyš, aniž se boj. Rci místùm Judským: Aj, Bùh váš. ¹⁰ Aj, Panovník Hospodin proti silnému pøijde, a rámì jeho panovati bude nad ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho pøed

ním. ¹¹ Jako pastýř stádo své pásiti bude, do náručí svého shromáždí jehoátka, a v klíně svém je ponese, bŕezí pak poznenáhlu povede. ¹² Kdo zmìøil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozmìøil? A kdo zmìøil mírou prach zemì, a zvážil na váze hory, a pahrbky na závaží? ¹³ Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rádcím jeho byl, že by mu oznámil? ¹⁴ S kým se radil, že by mu pøidal srozumìní, a nauèil jej stezce soudu, a vyuèil jej umìní, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl? ¹⁵ Aj, národové jako krùpi od okova, a jako prášek na vážkách se poèítají, ostrovy jako nejmenší víc zachvacuje. ¹⁶ Ani Libán nepostaèil by k zanícení ohni, a živoèichové jeho nepostaèili by k zápalné obìti. ¹⁷ Všickni národové jsou jako nic pøed ním, za nic a za marnost pokládají se u niho. ¹⁸ K komu tedy pøipodobníte Boha silného? A jaké podobenství pøirovnáte jemu? ¹⁹ Jakžkoli rytinu líèí øemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a øetízky støíbrné k ní slévá; ²⁰ A ten, kterýž pro chudobu nemá co obìtovati, dŕevo, kteréž by nepráchnivilo, vybírá, a øemeslníka umìlého sobì hledá k pøistrojení rytiny, aby se nepohnula. ²¹ Zdaliž nevíte? Zdaliž neslýcháte? Zdaliž se vám nezvìstuje od poèátku? Zdaliž nesrozumíváte z základù zemì? ²² Ten, kterýž sedí nad okršlkem zemì, jejížto obyvatelé jako kobyly, kterýž rozprostøel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek k pøebývání, ²³ On¹ pøivodí knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptyluje, ²⁴ Tak že nebývají štípení ani sáti, aniž koøene pouští do zemì paøez jejich. Nebo jakž jen zavane na ni, hned usychají, a vicher jako plevu zanáší je. ²⁵ K komu tedy pøipodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví Svátý? ²⁶ Pozdvihnìte zhùru oèi svých, a vizte, kdo to stvoøil? Kdo vyvodí v poètu vojsko jejich, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké moci ani jedno z nich nehyne. ²⁷ Proèež tedy øíkáš, Jákobe, a mluvíš, Izraeli: Skryta¹ jest cesta má pøed Hospodinem, a pøe má pøed Boha mého nepøichází? ²⁸ Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslýchá, že Bùh vìený Hospodin, kterýž stvoøil konèiny zemì, neustává ani zemdlívá, a že vystižena býti nemùže moudrost jeho? ²⁹ On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojnì udílí. ³⁰ Ustává a umdlévá mládež, a mládenci tížce klesají, ³¹ Ale ti, jenž oèekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peøím jako orlice; biží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.

41

¹ Umlknìtež pøede mnou ostrovové, a národové necha¹ se ssilí, necha¹ pøistoupí, a tu a¹ mluví. Pøistupmež spolu k soudu. ² Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu podmanil národy, a zpùsobil, aby nad králi panoval, vydav je jako prach meòì jeho, a jako plevy rozptýlené luèišti jeho? ³ Shánìje se s nimi, prošel pokojnì cestou, po níž nohama svýma nechodíval. ⁴ Kdo to spravil a uèinil, povoláváje rodin od poèátku? Já Hospodin, první i poslední, já sám. ⁵ Vidìli ostrovové, a ulekli se, konèiny zemì pøedisily se, shromáždili se a sešli. ⁶ Jeden druhému pomáhal, a bratru svému øíkal: Posilò se. ⁷ A tak posilòoval tesaø zlatníka, vyhlazujícího kladivo tluèením na nákovadlí, øíkaje: K sletování toto dobré jest. I utvrdil to høebíky, aby se nepohnulo. ⁸ Ale ty, Izraeli služebnìe mùj, ty Jákobe, kteréhož jsem vyvolil, símì Abrahama, pøítele mého, ⁹ Ty, kteréhož jsem vychvátil od konèin zemì, nýbrž pominuv pøednìjších jejich, povolal jsem ti, øka tobì: Služebník mùj jsi, vyvolil jsem ti, aniž jsem zavrhl tebe. ¹⁰ Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bùh tvùj. Posilním ti, a pomáhati budu tobì, a podpírati ti budu pravici spravedlnosti své. ¹¹ Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni, kteøíž se zlobí proti tobì; v nic obráceni budou, a zahynou ti, kteøíž tobì odporují. ¹² Hledali bys jich, nenalezneš jich. Ti, kteøíž se s tebou nesnadní, v nic obráceni budou, a na nic pøijdou ti, jenž s tebou válèí. ¹³ Nebo já, Hospodin Bùh tvùj, ujal jsem ti za tvou

pravici, a pravím¹: Neboj se, já tobì pomáhati budu. ¹⁴ Neboj se, èervíèku Jákobùv, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobì, praví Hospodin, a vykupitel tvùj, Svatý Izraelský. ¹⁵ Aj, uèinil jsem ti jako smyk i s zuby novými po obou stranách; pomlátíš hory, a zetøeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš. ¹⁶ Pøevíješ je, v tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak plésati budeš v Hospodinu, v Svatém Izraelském chlubiti se budeš. ¹⁷ Chudé a nuzné, kteøíž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízni prahne, já Hospodin vyslyším, já Bùh Izraelský neopustím jich. ¹⁸ Vyvedu na vysokých místech øeky, a u prostøed rovin studnice; obrátím pouš¹ v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod. ¹⁹ Nasadím na poušti cedrù, výborných cedrù, myrtoví, a olivoví; vysadím pouš¹ jedlovím, jilmem, též i pušpanem, ²⁰ Aby vidili, a poznali, a rozvažující, srozumili, že to ruka Hospodinova uèinila, a Svatý Izraelský že to stvoøil. ²¹ Veíte pøi svou, praví Hospodin, ukažte mocné dùvody své, dí král Jákobùv. ²² Necha¹ pøistoupí, a nech¹ nám oznámí to, což se státi má. Víci prvé stalé oznamte, abychom povážili v srdci svém, a poznali cíl jejich, aneb aspoò co jest budoucího, povizte nám. ²³ Oznamte, co se budoucnì státi má, a poznáme, že bohové jste. Pakli, uèiøte nìco dobrého neb zlého, abychom se dìsili, když bychom to vidili spolu. ²⁴ Aj, vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protož ohavný¹ jest, kdo vás zvoluje. ²⁵ Vzbudím od pùlnoci, ten pøitáhne, od východu slunce, ten svolá ve jménu mém, a oboøí se na knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrnèíø hlinu. ²⁶ Kdo oznámí od poèátku, abychom vidili, aneb od starodávna, abychom øekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by oznámil, aniž jest kdo, ješto by se dal slyšeti, aneb ješto by slyšel øeèi vaše. ²⁷ Já jsem první, kterýž Sionu pøedpovídám: Aj, aj, tei jsou; a Jeruzalému: Zvìstovatele potíšených vící dám. ²⁸ Nebo vidím, že není žádného, není žádného mezi nimi rozumného; aè se jich otazují, však neodpovídají slova. ²⁹ Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a daremní víc jsou slitiny jejich.

42

¹ Aj, služebník mùj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený mùj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, on¹ soud národùm vynášeti bude. ² Nebude kòèeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vnì hlas jeho. ³ Tøtiny nalomené nedolomí, a lnu kouøícího se neuhasí, ale soud podlé pravdy vynášeti bude. ⁴ Nebude neochotný, ani pøísný, dokudž soudu na zemi nevykoná, a uèení jeho ostrovové oèekávají budou. ⁵ Tak praví Bùh silný Hospodin, kterýž stvoøil nebesa, a roztáhl je, kterýž rozšíøil zemi, i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha tím, jenž chodí po ní. ⁶ Já Hospodin povolal jsem ti v spravedlnosti, a ujal jsem ti za ruku tvou; protož ostøíhati ti budu, a dám ti v smlouvu lidu, a za svìtlo národùm, ⁷ Abys otvíral oèi slepé, a vyvodil z žaláøe vizi, a z vizení ty, kteøíž sedí ve tmách. ⁸ Já jsem Hospodin, to¹ jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám. ⁹ Aj, prvníjší víci pøišly, a i nové pøedpovídaje, dříve než se zaènou, dám o nich slyšeti vám. ¹⁰ Zpívejte Hospodinu píseò novou, chvála jeho jest od konèin zemi, kteøíž se plavíte po moøi, i všechno, což v nìm jest, ostrovové i obyvatelé jejich. ¹¹ Pozdvihněte hlasu pustiny i místa její, i vsi, v nichž bydlí Cedar, prokòikujte obyvatelé skal, s vrchu hor volejte. ¹² Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na ostrovech zvìstujte. ¹³ Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž váleèný rozhorlí se, troubiti, anobrž i prokòikovati bude, a proti nepøátelùm svým zmužile sobì poèínati, øka: ¹⁴ Mlèel jsem dosti dlouho, èinil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale již jako pracující ku porodu kòèeti budu, pohubím a sehlám vše pojednou. ¹⁵ V pustinu obrátím hory i pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím øeky v ostrovy, a jezera vysuším. ¹⁶ I povedu slepé po cestì, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž neumili, provedu

je; obrátím pøed nimi tmu v svìtlo, a co nerovného, v rovinu. To¹ jest, což jim uèiním, a neopustím jich. ¹⁷ Obrátí se zpìt, zahanbení budou ti, kteøíž doufají v rytinu, kteøíž øíkají slitinám: Vy jste bohové naši. ¹⁸ Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédnìte, abyste vidìli. ¹⁹ Kdo jest to slepý, jediný slu¿ebník můj? A hluchý, než posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako slu¿ebník Hospodinùv? ²⁰ Hledì na mnohé vìci, však nesrozumívá; otevøené máje uši, však neslyší. ²¹ Mil¹ jest Hospodin líbost v nìm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného uèinil. ²² Že pak lid tento obloupený jest a potlaèený, jehožto mládence, což jich koli, jímají a do žaláøù skrývají, že jsou dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž jest, kdo by øekl: Navra¹ zase, ²³ Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu, aby se bedlivìji chtìl mítí napotom? ²⁴ Kdo vydal v potlaèení Jákoba, a Izraele loupežníkù? Zdali ne Hospodin, proti nìmuž jsme zhøešili? Nebo nechtìli po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho. ²⁵ A protož vylil na nìj s prchlívností hnìv svůj, a násilé boje, a zapálil jej vùkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a však nepøipustil toho k srdci.

43

¹ Ale nyní takto praví Hospodin stvoøitel tvùj, ó Jákobe, a uèinitel tvùj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem ti, a povolal jsem ti jménem tvým. Můj jsì ty. ² Když pùjdeš pøes vody, s tebou budu, pakli pøes øeky, nepøikvaèí ti; pùjdeš-li pøes oheò, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe. ³ Nebo já Hospodin Bùh tvùj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvùj. Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouøenínskou a Sábu místo tebe. ⁴ Hned jakž jsì drahým uèinìn pøed oèima mýma, zveleben jsì, a já jsem ti miloval; protož dal jsem lidi za tebe, a národy za život tvùj. ⁵ Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase pøivedu sími tvé, a od západu shromáždím ti. ⁶ Díím pùlnoení stranì: Navra¹, a polední: Nezbraòuj. Pøiveì zase syny mé zdaleka, a dcery mé od konèin zemì, ⁷ Každého toho, jenž se nazývá jménem mým, a kteréhož jsem k slávi své stvoøil, ježž jsem sformoval, a kteréhož jsem uèinil. ⁸ Vyveì lid slepý, kterýž již má oèi, a hluché, kteøíž již mají uši. ⁹ Všickni národové necha¹ se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto by to zvištoval, a to, což se pøednì státi má, aby oznámil nám? Nech¹ vystaví svìdky své, a spravedliví budou, aneb a¹ slyší, a øeknou: Pravda¹ jest. ¹⁰ Vy svìdkové moji jste, praví Hospodin, a slu¿ebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že mùžete vidìti, a mnì vìøiti, i rozumìti, že já jsem, a že pøede mnou nebyl sformován Bùh silný, aniž po mnì bude. ¹¹ Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromì mne spasitele. ¹² Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž pøedpovídám, a ne nikdo mezi vámi z cizích bohù, a vy mi toho svìdkové jste, praví Hospodin, že já Bùh silný jsem. ¹³ Ještì prvé nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dílám, kdo ji odvrátí? ¹⁴ Takto praví Hospodin vykupitel váš, Svatý Izraelský: Pro vás pošli do Babylona, a sházím závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejich. ¹⁵ Já jsem Hospodin svatý váš, stvoøitel Izraele, král váš. ¹⁶ Takto praví Hospodin, kterýž zpùsobuje na moøi cestu, a na prudkých vodách stezku, ¹⁷ Kterýž vyvodí vozy a konì, vojsko i sílu, èinì, že v náhle padají, až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne: ¹⁸ Nezpomínejte na první vìci, a na starodávní se neohlédejte. ¹⁹ Aj, já uèiním vìc novou, a tudìž se zjevì. Zdaliž o tom nezvíte? Nadto zpùsobím na poušti cestu, a na pustinách øeky. ²⁰ I slaviti mne bude zvìø polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na poušti vody a øeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému, vyvolenému svému. ²¹ Lid, kterýž nastrojím sobì, chválu mou vypravovati bude, ²² Ponìvadž jsì mne nevzýval, ó Jákobe, nýbrž stesko¹ se se mnou, ó Izraeli. ²³ Nepøivedl jsì mi hovádka k zápalùm svým, a obìtmi svými neuctils mne;

nenutil jsem ti, abys mi sloužil oběti suchými, aniž jsem ti tím obtěžoval, abys mi kadil. ²⁴ Nekoupil jsi mi za peníze vonných vůcí, ani tukem obětí svých zavláčil jsi mne, ale zamístknil jsi mne hříchy svými, a obtížils mne nepravostmi svými. ²⁵ Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nezpomínám. ²⁶ Pøiveř mi ku paměti, suňme se spolu; oznam ty, podle ěeho bys mohl spravedliv býti. ²⁷ Otec tvůj první zhøšil, a učitelé tvoji přestoupili proti mně. ²⁸ A protož smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jákoba, a Izraele v pohanině.

44

¹ A však nyní slyš, Jákobe, služebník můj, a Izraeli, kteréhož jsem vyvolil. ² Toto dí Hospodin, kterýž ti učinil, a sformoval hned od života matky, a pomáhá tobě: Neboj se, služebník můj, Jákobe, a upomínám, kteréhož jsem vyvolil. ³ Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého na síni tvé, a požehnání své na potomky tvé. ⁴ I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých vod. ⁵ Tento dí: Hospodinův já jsem, a onen nazve se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude. ⁶ Takto praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho, Hospodin zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není žádného Boha. ⁷ Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje to, aneb spořádá mi to hned od toho času, jakž jsem rozsadil lidi na světě? A kdo to, což přijíti má, oznámiti jim mohou? ⁸ Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepovídal jsem tobě a neoznámil, ěehož vy sami mně svědkové jste? Zdaliž jest Bůh kromě mne? Není¹ jistě žádné skály, já¹ o žádné nevím. ⁹ Ti, kteříž formují rytiny, všickni nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají. ěehož ony sobě samy svědectvím jsou; nic nevidí, aniž ěeho znají, aby se styditi mohli. ¹⁰ Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k němu se to nehodí. ¹¹ Aj, všickni, i ti, kteříž se k němu přiučastoují, zahanbeni budou, ovšem ōemeslníci ti nad jiné lidi; by¹ se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se musejí, a spolu zahanbeni budou. ¹² Kovář pochyti železo, dílá při uhlí, a kladivý formuje modlu. Když ji dílá vši silou svou, ještě k tomu laění až do zemdlení, aniž se vody napije, až i ustává. ¹³ Tesař roztáhne šouřu, znamenává ji hrudkou, spravuje ji úhelnicemi, a kružidlem rozměruje ji, až ji udílá tvárnost muže mající a podobnost krásy ělovíka, aby seděla doma. ¹⁴ Nasekaje sobě cedrů, vezme také cypřiš a dub aneb to, kteréž jest nejcelistvější mezi dřívím lesním; i javor štípuje, a děš¹ jej k zrostu přivozuje. ¹⁵ I bývá ělovíku k topení; nebo vezma z něho, zhřívá se. Roznícuje také oheď, aby napekl chleba. Mimo to udílá sobě boha, a klaní se jemu; udílá z něho rytinu, a kleká před ní. ¹⁶ ěástku jeho pálí ohněm, při druhé ěástce jeho maso jí, peče pečení, a nasycen bývá. Zhřívá se také, a říká: Aha, zhøel jsem se, viděl jsem oheď. ¹⁷ Z ostatku pak jeho udílá boha, rytinu svou, před níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, ōka: Vysvoboď mne, nebo Bůh silný můj jsi. ¹⁸ Neznají ani soudí, proto že zaslepil oči jejich, aby neviděli, a srdce jejich, aby nerozuměli. ¹⁹ Aniž považují toho v srdci svém. Není umění, není rozumu, aby kdo ōekl: Díl z něho spálil jsem ohněm, a při uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udílati, a před špalkem dřeviným klekati? ²⁰ Popelem se pase takový, srdce svedené skloňuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své, ani říci: Není-liž omylu v předsevzetí mém? ²¹ Pamatujž na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník můj. Já jsem ti sformoval, služebník můj jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí. ²² Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navrátíš se ke mně, nebo jsem ti vykoupil. ²³ Prozpívujte nebesa, nebo Hospodin to učinil; zvuete nížiny země, zvuění prozpívujte hory, les i všeliké dříví v něm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a v Izraeli sebe oslavil. ²⁴ Takto praví Hospodin vykupitel tvůj, a

ten, kterýž ti sformoval hned od života matky: Já Hospodin èiním všecko, roztahuji nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou. ²⁵ Rozptyluji znamení lháøù, a z hadaèù blázny dilám; obracím moudré nazpìt, a umìní jejich v bláznovství. ²⁶ Potvrzuji slova služebníka svého, a radu poslù svých vykonávám. Kterýž dím o Jeruzalému: Bydleno bude v nìm, a o mìstech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdílám. ²⁷ Kterýž dím hlubini: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším. ²⁸ Kterýž dím o Cýrovi: Pastýø mùj, nebo všelikou vůli mou vykoná, a øekne Jeruzalému: Zase vystaven buì, a chrámu: Založen buì.

45

¹ Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy pøed ním porazím, a bedra králù rozpáši, a zotvírám pøed ním vrata, a brány nebudou zavírány: ² Já pøed tebou pùjdu, a cesty køivé zpøímím, vrata mìdná potru, a závory železné posekám. ³ A dám tobì poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem Hospodin Bùh Izraelský, kterýž ti ze jména volám. ⁴ Pro služebníka svého Jáкова a Izraele vyvoleného svého jmenoval jsem ti jménem tvým, i pøijmím tvým, àekoli mne neznáš. ⁵ Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromì mne není žádného Boha. Pøepásal jsem ti, àekoli mne neznáš, ⁶ Aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného kromì mne. Já¹ jsem Hospodin, a není, žádného více. ⁷ Kterýž formuji svìtlo, a tvoøím tmu, pùsobím pokoj, a tvoøím zlé, já Hospodin èiním to všecko. ⁸ Rosu dejte nebesa s hùry, a nejvyšší oblakové dštìte spravedlnost; otevøi se zemi, a a¹ vzejde spasení, a spravedlnost a¹ spolu vykvete. Já Hospodin zpùsobím to. ⁹ Bìda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa støep jako jiné støepiny hlininé. Zdaliž dí hlína hrnèiøi svému: Což diláš? Dílo tvé zajisté nièemné jest. ¹⁰ Bìda tomu, kterýž øíká otci: Co zplodíš? A ženì: Co porodíš? ¹¹ Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval: Budoucí-liž vìci na mnì vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mnì vymìøovati? ¹² Já jsem uèinil zemi, a èlovìka na ní stvoøil; já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazují. ¹³ Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všechny cesty jeho zpøímím. On¹ vzdílá mìsto mé, a zajaté mé propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupù. ¹⁴ Takto praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouøenínská, a Sabejští, muži veliké postavy, k tobì pøijdou, a tvoji budou. Za tebou se poberou, v poutech pùjdou, tobì se klanìti, a tobì se koøiti budou, øíkájíce: Toliko u tebe jest Bùh silný, a není¹ žádného více kromì toho Boha. ¹⁵ (Jistì ty jsi Bùh silný, skrývající se, Bùh Izraelský, spasitel.) ¹⁶ Všickni onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s hanbou èinitelé obrazù; ¹⁷ Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením vèeným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na vìky vìkù. ¹⁸ Nebo tak praví Hospodin stvoøitel nebes, (ten Bùh, kterýž sformoval zemi a uèinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvoøil ji, k bydlení sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více. ¹⁹ Nemluvíím tajnì v místì zemském tmavém, neøíkám semenì Jákovovu nadarmo: Hledejte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvìstuji vìci pravé. ²⁰ Shromažìte se a pøiìte, pøiblížte se spolu vy, kteøíž jste pozùstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteøíž se s døevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemùže vysvoboditi. ²¹ Oznamte a pøiveìte i jiné, a necha¹ spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna pøedpovìdìl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Nebo¹ není žádného jiného Boha kromì mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromì mne. ²² Obra¹tež zøetel ke mnì, abyste spaseny byly všechny konèiny zemi; nebo já jsem Bùh silný, a není žádného více. ²³ Skrze sebe pøisáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepùjde na zpìt: Že se mnì sklánìti

bude všeliké koleno, a pøisahati každý jazyk, ²⁴ Øíkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému pøijde; ale zahanbeni budou všickni, kteøíž se koli zlobí proti nìmu. ²⁵ V Hospodinu ospravedlnìni budou, a chlubitì se všecko sími Izraelovo.

46

¹ Klesl Bèl, padl Nébo, modly jejich octnou se na hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíváte, budou náramnì obtížena až do ustání. ² Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati bøemene, nýbrž i oni sami v zajetí odejdou. ³ Slyšte mne, dome Jákobùv, a všickni ostatkové domu Izraelova, kteréž pìstují hned od života, kteréž nosím hned od narození: ⁴ Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás uèinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím. ⁵ K komu mne pøipodobníte a pøirovnáte, aneb podobna uèiníte, abychom sobì podobní byli? ⁶ Ti, kteøíž marnì vynakládají zlato z mìšce, a støíbro na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udìlal z nìho boha, pøed nímž padají a sklánìjí se. ⁷ Nosí jej na rameni, pìstují se s ním, a stavìjí ho na místì jeho, i stojí, z místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k nìmu, neozývá se, aniž jej z úzkosti jeho vysvobozuje. ⁸ Pamatujeť na to, a zastyíte se; pøipus¹te to, ó zpronevìilí, k srdci. ⁹ Rozpomeòte se na první vici od vikù stalé, nebo já jsem Bùh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mnì podobného. ¹⁰ Kterýž oznamuji pøi poèátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještì nestalo; øeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, èiním. ¹¹ Kterýž zavolám od východu ptáka, z zemì daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Øekl jsem, a dovedu toho, umínìl jsem, a vykonám to. ¹² Slyšte mne, vy urputného srdce, kteøíž jste dalecí od spravedlnosti. ¹³ Já¹ zpùsobím, aby se pøiblížila spravedlnost má. Nebude¹ prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.

47

¹ Sstup a seì v prachu, panno dcero Babylonská, seì na zemi, a ne na trùnu, dcero Kaldejská; nebo nebudou ti více nazývati milostnou a rozkošnou. ² Chy¹ se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeøe své, obnaž nohy, odkrej hnáty, bøeì pøes øeky. ³ Odkryta bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstiti budu, a nedám sobì žádnému pøekaziti, ⁴ Praví vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin zástupù, Svatý Izraelský. ⁵ Sediž mlèe, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo nebudou ti více nazývati paní království. ⁶ Rozhnìval jsem se na lid svùj, v lehkost jsem uvedl dìdictví své, a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim milosrdenství. Starce jsi obtížila velmì jhem svým, ⁷ A øíkalas: Na viky budu paní, a nikdy jsi nesložila tìch vícì v srdci mém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho. ⁸ Protož nyní slyšíš toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpeènì, a øíkáš v srdci mém: Já jsem, a není kromì mne žádné; nebudu¹ vdovou, aniž zvím o sirobì), ⁹ Že obé to pøijde na ti pojednou dne jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna pøijde na ti, i na množství kouzlù tvých, a na velikou moc èárù tvých. ¹⁰ Nebo doufáš v zlost svou, a øíkáš: Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umíní tvé, to ti pøevrátilo, abys øíkala v srdci mém: Já jsem, a není kromì mne žádné. ¹¹ A protož pøijde na ti zlé, jehož východu neznáš, a pøipadne na ti bída, kteréž nebudeš moci se odžehnati, a pøijde na ti pojednou hrozné zpuštinì, než zviš. ¹² Postav se nyní s èáry svými, a s množstvím kouzlù svých, jimiž jsi se zamìstknávala od mladosti své, budeš-li moci co prospìti, aneb snad zmocnitì se. ¹³ Ustáváš s množstvím rad svých. Necha¹ se nyní postaví hvizdáøi, kteøíž spatøují hvizdy, a oznamují na každý mìsíc, a vysvobodí ti z toho, což pøijíti má na ti. ¹⁴ Aj, jako pleva jsou, oheò popálí je, nevychvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezùstane k zhòívání

se, ani ohnì, aby se mohlo posediti u nìho. ¹⁵ Tak¹ se stane i kupcùm tvým, jimiž jsi se zamìstknávala od mladosti své. Jeden každý svou stranou půjde, aniž bude, kdo by ti vysvobodil.

48

¹ Slyštež to, dome Jákobùv, kteøíž se nazýváte jménem Izraelovým, a z vod Judových jste pošli, kteøíž pøisaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského pøipomínáte, však ne v pravdì, ani v spravedlnosti, ² Aèkoli od mìsta svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástupù, zpoléháte. ³ Pøedešlé vìci zdávna jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval, brzce jsem èiníval, a stávalo se. ⁴ Vidil jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a èelo tvé ocelivé. ⁵ A protož¹ jsem oznamoval z dávna, prvé než pøicházelo, ohlašoval¹ jsem, abys neøíkal: Modla má uèinila ty vìci, a rytina má neb slitina má pøíkázala to. ⁶ Slýchals o tom, pohlediž na to na všecko, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašuji¹ nové a tajné vìci, o nichž jsi ty nic nevidil. ⁷ Nyní stvoøeny jsou, a ne pøedešlého èasu, o nichž jsi pøed tímto dnem nic neslyšel, abys neøekl: Aj, vidil jsem o tom. ⁸ Anobrž aniž jsi slyšel, ani vidil, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého; nebo jsem vidil, že sobì velmi nevážnì poèínati budeš, a že jsi pøevrácenec hned od života matky. ⁹ Pro jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hnìvu proti tobì, abych ti nevyplénil. ¹⁰ Aj, pøepálím ti, aèkoli ne jako støíbro, pøeberu ti v peci ssoužení. ¹¹ Pro sebe, pro sebe uèiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám. ¹² Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povoláný mùj: Já jsem, já první, já jsem i poslední. ¹³ Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozmìøila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily. ¹⁴ Shromažíte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil tyto vìci: Hospodin miluje jej, on¹ vykoná vůli jeho proti Babylonu, a rámì jeho proti Kaldejským? ¹⁵ Já, já mluvil jsem, protož povolám ho; pøivedu jej, a š¹astnou bude míti cestu svou. ¹⁶ Pøistupte ke mnì, slyšte to: Nemluvíval jsem z poèátku v skryti; od toho èasu, v kterémž se to dalo, pøítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne a duch jeho. ¹⁷ Toto praví Hospodin vykupitel tvùj, Svatý Izraelský: Já Hospodin Bùh tvùj uèím ti, abys prospìch bral, a vodím ti po cestì, po kteréž bys chodil. ¹⁸ Ó kdybys byl šetøil pøíkázání mých, byl¹ by jako potok pokoj tvùj, a spravedlnost tvá jako vlny moøské. ¹⁹ A bylo by jako písku semene tvého, a plodu života tvého jako štirku jeho, aniž by vy¹ato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho pøed oblèejem mým. ²⁰ Vyjdìte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem zvuèným zvìstujte, ohlašujte to, rozneste to až do konèin zemì. Rcete: Vykoupil Hospodin služebníka svého Jákoba. ²¹ Nebudou¹ žízni, když je po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody. ²² Nemají¹ žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožnì.

49

¹ Poslouchejte mne ostrovové, a pozorujte národové dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života matky mé v pamìt uvedl jméno mé, ² A uèinil ústa má podobná meèi ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a uèiniv ze mne støelu vypulovanou, v toule svém schoval mne. ³ A øekl mi: Služebník mùj jsi, v Izraeli skrže tebe oslaven budu. ⁴ Já pak øekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremnì a marnì sílu svou jsem strávil. Ale však soud mùj jesti¹ u Hospodina, a práce má u Boha mého. ⁵ A nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za služebníka svého, abych zase pøivedl k nìmu Jákoba; (by¹ pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám pøed oèima Hospodinovýmá; nebo Bùh mùj jest síla má); ⁶ I to øekl Hospodin: Málo¹ by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvìžení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatkù

Izraelských; protož dal jsem ti za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do koněin země. ⁷ Toto praví Hospodin vykupitel Izraelův, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobě oškliví národové, služebníku panujících: Králové, vidouce ti, povstanou, a knížata klaniti se budou pro Hospodina, kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž ti vyvolil. ⁸ Toto praví Hospodin: V čas milosti vyslyším ti, a ve dni spasení spomohu tobě. Nadto ostěihati ti budu, a dám ti v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v didictví uvedl didictví zpuštěná; ⁹ Abys řekl všem: Vyjděte, všem, kteříž jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti podlé cest, a na všech místech vysokých bude pastva jejich. ¹⁰ Nebudou laěnit ani žízni, nebude na ně bít horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovedí je, a podlé pramenů vod povede je. ¹¹ Poes to způsobím na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny budou. ¹² Aj, tito zdaleka přijdou, aj, onino od půlnoci a od moře, a jiní z země Sinim. ¹³ Prozpívujte nebesa, a plésej země, a zvuění prokřikujte hory; nebo¹ jest potěšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se. ¹⁴ Ale řekl Sion: Opustil mne Hospodin, a Pán zapomenul se na mne. ¹⁵ I zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvoátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A by¹ se pak ony zapomnily, já však nezapomenu se na ti. ¹⁶ Aj, na dlaních vyryl jsem ti, zdi tvé jsou vždycky přede mnou. ¹⁷ Pospíší¹ k tobě synové tvoji, ti pak, kteříž ti božili a kazili, odejdou od tebe. ¹⁸ Pozdvihni vůkol očí svých, a pohleď, všickni ti shromáždíce se, přijdou k tobě. Živ¹ jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou přioděješ, a otočíš se jimi jako halzí nevěsta, ¹⁹ Proto že pustiny tvé, a pouště tvé, a zboženiny země tvé že tehdaž tisné budou, přičinou obyvatelů, když vzdáleni budou ti, kteříž ti zžírali; ²⁰ Tak že očeknou před tebou synové siroby tvé: Tisné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl. ²¹ I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil těchto? Nebo jsem já byla osiřelá a osamělá, sem i tam přecházející a odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozůstala jsem byla sama jediná. Kdež tito byli? ²² Toto praví Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihnu k národům ruky své, a k lidem vyzdvihnu korouhev svou, aby přinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecích neseny byly. ²³ I budou králové pěstounové tvoji, a královny jejich chovačky tvé. Tváří k zemi skláněti se budou před tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni, kteříž na mne očekávají. ²⁴ Ale díš: Zdaliž odjato bude reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého vyproštěn bude? ²⁵ Anobrž tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštěn bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadniti budu, a syny tvé já vysvobodím. ²⁶ A nakrmím ty, kteříž ti utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví svou se zpíjí. I pozná¹ všeliké tělo, že já Hospodin jsem spasitel tvůj, a vykupitel tvůj Bůh silný Jákobův.

50

¹ Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z vůitelů mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro převrácenosti vaše propuštěna jest matka vaše. ² Proč, když přicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mně moci k vysvobození? Aj, žehráním svým vysušuji moře, obracím řeky v poušť¹, až se smrazují ryby jejich, proto že nebývá vody, a mrou žízni. ³ Obláčím nebesa v smutek, a žíní dávám jim za odiv. ⁴ Panovník Hospodin dal mi jazyk umilý, abych umil příhodně ustalému mluvit slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící. ⁵ Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji

zpuřní, aniž se nazpřt odvracím. ⁶ Třla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím mne, tváři své neskrývám od pohaniní a plvání. ⁷ Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, přeěž nebývám zahanben. Pro touž pœieinu nastavuji tváři své jako škøemene; nebo vím, že nebudu zahanben. ⁸ Blízko¹ jest ten, kterýž mne ospravedlòuje. Kdož se nesnadniti bude se mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpùrce můj, nech¹ pœistoupí ke mnì. ⁹ Aj, Panovník Hospodin spomáhá mi bude. Kdož jest, jeřto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho zvetřejí, mol šzíøe je. ¹⁰ Kdo jest mezi vámi, jeřto se bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, jeřto chodí v temnostech, a nemá žádného svítla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého. ¹¹ Aj, vy všickni, kteøíž zanìcujete oheò, a jiskrami se pøepasujete, choítež v blesku ohnì svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítìli. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.

51

¹ Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteøíž hledáte Hospodina, pohlèite na skálu, odkudž vy¹ati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste. ² Pohlèite na Abrahama otce vašeho, a na Sáru, kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej. ³ Nebo potíš Hospodin Siona, potíš všech pustin jeho, a uèiní pouř¹ jeho pøerozkøšnou, a pustinu jeho podobnou zahradì Hospodinovì. Radost a veselí bude nalezeno v nìm, díkèinìnì, a hlas žalmù zpívání. ⁴ Pozorujte mne, lide můj, a rodino má, nastavte mi uří; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svùj za svítlo národùm vystavím. ⁵ Blízko jest spravedlnost má, vyjde¹ spasení mé, a ramena má národy souditi budou. Na mne¹ ostrovové èekají, a po mém rameni touží. ⁶ Pozdvihnìte k nebi oèi svých, a popatøte na zem dolù. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a zemì jako roucho zvetřì, a obyvatelé její též podobnì zemrou: ale spasení mé na vřky zùstane, a spravedlnost má nezahyne. ⁷ Poslouchejte mne, kteøíž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon můj; nebojte se útržky lidí bídných, a haninì jejich nedìste se. ⁸ Nebo jako roucho zžíøe je mol, a jako vlnu zžíøe je èerv, ale spravedlnost má na vřky zùstane, a spasení mé od národu do pronárodu. ⁹ Probuì se, probuì se, oblec se v sílu, ó rámì Hospodinovo, probuì se, jako za dnù starodávních a národù pøedeřlých. Zdalìž ty nejsi to, kteréžs poplènilo Egypt, a ranilo draka? ¹⁰ Zdalìž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moøe, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny moøské v cestu, aby pøeřli ti, jenž byli vysvobozeni? ¹¹ A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, a¹ se navrátí, a pøijdou na Sion s prozpíváním, a veselé vñèné a¹ jest na hlavì jejich; radosti a veselé a¹ dojdou, zámutek pak a úpìnì a¹ utekou. ¹² Já, já jsem utiřitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíř èlovìka smrtelného, a syna èlovìka tráví podobného? ¹³ Že se zapomínáš na Hospodina uèinitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemì, a že se dšísř ustaviènì každého dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojì, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje? ¹⁴ Pospíšì¹, aby zajatý propuřtin byl; nebo¹ neumøe v jámì, aniž bude mítì jaký nedostatek chleba svého. ¹⁵ Já¹ jsem zajisté Hospodin Bùh tvùj, kterýž rozdìluje moøe, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupù jest jméno mé, ¹⁶ Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své pøikryl jsem ti, abys řtípil nebesa, a založil zemì, a øekl Sionu: Lid můj jsi ty. ¹⁷ Probuì se, probuì, povstaò, Jeruzalème, kterýž jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z kalicha hrùzy vypil jsi, i vyvážil. ¹⁸ Žádný jí nevedl ze všech synù, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech synù, kteréž vychovala. ¹⁹ Toto dvè ti potkalo, (kdo ti politoval?) zpuřtinì a setøení, hlad a meè. Kdo ti potíšoval? ²⁰ Synové tvoji omráèeni jsouc, leží na rozcestí všech ulic, jako bùvol v leèi, plní jsouce prchlivosti Hospodinovy, žehránì Boha tvého. ²¹ A protož

slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale ne vínem: ²² Takto praví Pán tvůj, Hospodin a Bůh tvůj, vedoucí při lidu svého: Aj, беру z ruky tvé kalich hrůzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho pít více. ²³ Ale dám jej do ruky těch, jenž ti ssužují, kteříž ōíkali duši tvé: Sehní se, a¹ přes ti pøejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi hřbet svůj, a jako ulici pøecházejícím.

52

¹ Probuš se, probuš se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, místo svaté; nebo¹ nebude již více na ti dotírati neobřezaný a nečistý. ² Otřes se z prachu, povstaň, posaz se, Jeruzaléme; dobuš se z okovů hrdla svého, ó jata dcerk Sionská. ³ Takto zajisté dí Hospodin: Darma jste sebe prodali, protož bez peněz budete vykoupeni. ⁴ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid můj pøedešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez přičiny jej ssužuje. ⁵ Nyní tedy což mám činiti? praví Hospodin. Poněvadž jest lid můj zajat darmo, a panovníci jeho k úpiní jej pøivodí, praví Hospodin. Nad to ustavičně každého dne jménu mému útržka se činí. ⁶ Protož pozná¹ lid můj jméno mé, protož pozná¹, pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přitomen budu. ⁷ Ó jak krásné na horách nohy toho, ještě potíšené více zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ještě zvěstuje dobré, ještě káže spasení, a mluví k Sionu: Kraluje¹ Bůh tvůj. ⁸ Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou; nebo¹ okem v oko uzří, že Hospodin zase přivede Sion. ⁹ Zvěte, prozpívajte spolu pustiny Jeruzalémské; nebo¹ jest potíšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. ¹⁰ Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všechny koněiny země spasení Boha našeho. ¹¹ Odejdite, odejdite, vyjdite z Babylona, nečistého se nedotýkejte; vyjdite z prostředku jeho, očisťte se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo. ¹² Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkaním půjdete; předcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zběhe vás Bůh Izraelský. ¹³ Aj, služebníku mému šťastní se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi. ¹⁴ A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, způsob jeho nad syny lidské: ¹⁵ Tak zase skropí národy mnohé, i králové před ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to uzří, a tomu, o čemž neslychali, porozumí.

53

¹ Kdo uviděl kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno? ² Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Viděli¹ jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli. ³ Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolesti, a kterýž zkusil nemocí, a jako ukrývající tvář svou; nejpohrdanější, protože jsme ho za nic nevážili. ⁴ Ještěť on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. ⁵ On pak raněn jest pro přestoupení naše, potěš pro nepravosti naše; kážeť pokoje našeho na něj vzložena, a zsalostí jeho lékařství nám způsobeno. ⁶ Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. ⁷ Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stěhou, oněm, aniž otevřel úst svých. ⁸ Z úzkosti a z soudu vydat jest, a protož rod jeho kdo vypraví, ačkoli vy¹at jest z země živých, a raněn pro přestoupení lidu mého? ⁹ Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrčen, ještě však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho. ¹⁰ Takti se líbilo Hospodinu jej stírati, a nemocí trápiti, aby položil duši svou v obě¹ za hřích, viděl sími své, byl dlouhověký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze něho

šťastní konáno bylo. ¹¹ Z práce duše své užoí užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese. ¹² A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nesěislnými dělil se o košist, proto že vylil na smrt duši svou, a s pøestupníky poèten jest. On¹ sám nesl høích mnohých, a pøestupníků zástupcím byl.

54

¹ Prozpívuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvuèní prozpívuj a prokøikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více bude synù opuštíné, nežli synù té, kteráž má muže, praví Hospodin. ² Rozšiø místo stanu svého, a èalounù pøíbytkù svých roztáhnouti nezbraòuj; natáhni i provazù svých, a kolíky své utvři. ³ Nebo na pravo i na levo se rozmùžeš, a sími tvé národy dìdièní vládnouti bude, a místa pustá osadí. ⁴ Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zapyøuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohaniní vdovství svého nezpomeneš více. ⁵ Nebo manželem tvým jest Uèinitel tvůj, jehož jméno Hospodin zástupù, a vykupitel tvůj Svatý Izraelský Bohem vši zemì slouti bude. ⁶ Nebo jako ženy propuštíné a v duchu sevøené povolá ti Hospodin, a jako ženy mladice, když v pohrnutí budeš, praví Bùh tvůj. ⁷ Na malièkou chvílku poopustil jsem ti, ale v slitování pøevelikém shromáždím ti. ⁸ V malièkém hnìví skryl jsem tvæ svou na malièko pøed tebou, ale v milosrdenství vìèném slituji se nad tebou, praví vykupitel tvůj Hospodin. ⁹ Nebo¹ jest to u mne, co pøi potopì Noé. Jakož jsem pøisáhl, že se nebudou více rozlévati vody Noé po zemì, tak jsem pøisáhl, že se nerozhnivám na ti, aniž tobì pøisnì domlouvati budu. ¹⁰ A by¹ se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin. ¹¹ Ó ssoužená, vichøicí zmítaná, potíšení zbavená, aj, já položím na karbunkulích kamení tvé, a založím ti na zafiøích. ¹² A vzdílám z køištálu skla tvá, a brány tvé z kamení tøpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení drahého. ¹³ Synové pak tvoji všickni vyuèení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji. ¹⁴ Na spravedlnosti upevnìna budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protož se ho nebudeš báti, a od setøení, nebo nepøiblíží se k tobì. ¹⁵ Aj, budou¹ nejedni bydliti s tebou, kteøíž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobì, padne. ¹⁶ Aj, já stvoøil jsem kováøe dýmajícího pøi ohni na uhlí, a vynášejícího nádobí k dílu svému, já také stvoøil jsem zhoubce, aby hubil. ¹⁷ Žádný nástroj proti tobì udílaný nepodaøí se, a každý jazyk, povstávající proti tobì na soudu, potupíš. To¹ jest dìdictví služebníkù Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.

55

¹ Ej, všickni žizniví, poíte k vodám, i vy, kteøíž nemáte žádných penìz. Poíte, kupujte a jezte, poíte, pravím, kupujte bez penìz a bez záplaty víno a mléko. ² Proè vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechnìte mne radìji, a jezte to, což jest dobrého, a nech¹ se kochá v tuku duše vaše. ³ Nakloòte ucha svého, a poíte ke mnì, poslechnìte, a bude¹ živa duše vaše; uèiním zajisté s vámi smlouvu vìènou, milosrdenství Davidova pøepevná. ⁴ Aj, za svídka národùm dal jsem jej, za vùdce a uèitele národùm. ⁵ Aj, národu, k nìmužs se neznal, povoláš, a národové, kteøíž ti neznali, k tobì se sbìhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo ti oslaví. ⁶ Hledejte Hospodina, pokudž mùže nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest. ⁷ Opus¹ bezbožný cestu svou, a èlovìk nepravý myšlení svá, a nech¹ se navrátí k Hospodinu, i slituje¹ se nad ním, a k Bohu našemu, neb¹ jest hojný k odpuštíní. ⁸ Nejsou¹ zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. ⁹ Ale jakož vyšší jsou nebesa než zemì,

tak pøevyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. ¹⁰ Nebo jakož prší děš¹ neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a èiní ji plodivou a úrodnou, tak že vydává sími rozsívajícimu, a chléb jedoucimu, ¹¹ Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavráti se ke mnì prázdne, ale uèiní to, což mi se líbí, a prospìšni to vykoná, k èemuž je posílám. ¹² A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovedeni budete. Hory i pahrbkové zvuèní naproti vám prozpìvovati budou, a všechno døíví polní rukama plésati bude. ¹³ Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyrosté myrtus, a bude to Hospodinu k slávi, na znamení vìné, kteréž nebude vyhlazeno.

56

¹ Toto praví Hospodin: Ostøíhejte soudu, a èiòte spravedlnost; nebo brzo spasení mé pøijde, a spravedlnost má zjevena bude. ² Blahoslavený èlovìk, kterýž èiní to, a syn èlovìka, kterýž se pøidrží toho, ostøíhaje soboty, aby jí nepoškròoval, a ostøíhaje ruky své, aby nic zlého neuèinila. ³ Nech¹ tedy nemluví cizozemec, kterýž se pøipojuje k Hospodinu, øíkaje: Jisti odlouèil mne Hospodin od lidu svého. Též a¹ neøíká kleštìnec: Aj, já jsem døevo suché. ⁴ Nebo toto praví Hospodin o kleštìncích, kteøíž by ostøíhali sobot mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou: ⁵ Že dám jim v domì svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synù a dcer. Jméno vìné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno. ⁶ Cizozemce pak, kteøíž by se pøipojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodinovo, jsouce u niho za služebníky, všechny ostøíhající soboty, aby jí nepoškròovali, a držící smlouvu mou, ⁷ Ty pøivedu k hoøe svatosti své, a obveselím je v domì svém modlitebném. Zápalové jejich a obìti jejich pøijemné mi budou na oltáøi mém; nebo dùm můj dùm modlitby slouti bude u všech národù. ⁸ Praví¹ Panovník Hospodin, kterýž shromažňuje rozehnané Izraelovy: Ještì¹ shromáždím k nìmu a k shromáždìným jeho. ⁹ Všecka zvíøata polní poíte žráti, i všecka zvíøata lesní. ¹⁰ Strážní jeho jsou slepí, všickni napoøád nic neznají, všickni jsou psi nìmí, aniž mohou štikati; jsou ospalci, leží, milující døímotu. ¹¹ Nadto jsou psi obžerní, nevidí, kdy jsou syti; proèež sami se pasou. Neumìjí uèiti, všickni k cestám svým patøí, jeden každý k zisku svému po své stranì. ¹² Poíte, naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovnì zítøejší jako dnešní den, nýbrž vítší a mnohem hojnìjší.

57

¹ Spravedlivý hyne, a žádný nepøipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že pøed pøíchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý, ² Že dochází pokoje, a odpoèívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upøímosti své. ³ Ale vy pøistupte sem, synové kouzelnice, sími cizoložníka a smilnice. ⁴ Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neøádní, sími postranní? ⁵ Kteøíž smilníte v hájích pod každým døevem zeleným, zabíjejíce syny své pøi potocích, pod vysokými skalami. ⁶ Mezi hladkými kameny potoèeními jest díl tvùj. Tí¹ jsou, ti los tvùj, na niž také vyléváš mokrou obìt, obìtuješ suchou obìt. V tich-liž bych vícech se kochal? ⁷ Na hoøe vysoké a vyvýšené staviš lože své, a tam vstupuješ k obitování obìti. ⁸ Pamìtné pak znamení své za dvøe a za veøeje staviš, když ode mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiøuješ lože své, èiníc je postrannìjší víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš. ⁹ Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu. ¹⁰ Pro množství cest svých ustáváš, aniž øíkáš: Daremné¹ jest to. Nalezla jsi sobì zbìø ku pomoci, protož neželíš práce. ¹¹ A

kohož jsi se dìsila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani pøipustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlèel, a to zdávna, nebojíš se mne? ¹² Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteøíž¹ nic neprospìjí. ¹³ Když kòèeti budeš, necha¹ ti vysvobodí zbìø tvá. Ano pak všechny je zanesé vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dìdièní obdrží horu svatou mou. ¹⁴ Nebo øeèeno bude: Vyrovnajte, vyrovnajte, spravte cestu, odkliíte pøekážky z cesty lidu mého. ¹⁵ Nebo takto dí ten dùstojný a vyvýšený, kterýž u vìènosti pøebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místi svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha pøebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených. ¹⁶ Nebudu¹ se zajisté na vìky nesnadniti, aniž se budu vìèní hnìvati, nebo¹ by duch pøed oblíèejem mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já uèinil. ¹⁷ Pro nepravost lakomství jeho rozhnìval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhnìval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého. ¹⁸ Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovedím jej, a jemu potíšení navrátím, i tím, kteøíž kvílí s ním. ¹⁹ Stvoøím ovoce rtù, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej. ²⁰ Bezbožní pak budou jako moøe zbouøené, když se spokojiti nemùže, a jehož vody vymítají neèistotu a bláto. ²¹ Nemají¹ žádného pokoje, praví Bùh můj, bezbožní.

58

¹ Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému pøevrácenost jejich, a domu Jákobovu hòíchy jejich. ² Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost èiní, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, ³ A øíkají: Proè se postíváme, ponìvadž nepatøíš? Trápíváme duše své, a nechceš vidìti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provodíte, a ke všem robotám svým pøísni doháníte. ⁴ Aj, k sváru a rùznicí se postíváte, a abyste bili pístí nemilostiví; nepostíte se tak dnù tich, aby slyšán byl na výsosti hlas váš. ⁵ Zdaliž to jest takový pùst, jakýž oblibuji, a den, v nimž by trápil èlovík duši svou? Zdali, aby svìsil jako tètina hlavu svou, a podstíral žíní a popel? To-liž nazùveš postem a dnem vzácným Hospodinu? ⁶ Není-liž toto pùst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtíživící, a potøené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? ⁷ Není-liž: Abys lámal laènému chléb svůj, a chudé vypovìdné abys uvedl do domu? Vidìl-li bys nahého, abys jej pøiodìl, a pøed tìlem svým abys se neskrýval. ⁸ Tehdáž se vyrazí jako jitøní záøe svìtlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; pøedcházeti ti zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zbéøe ti. ⁹ Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší ti; zavoláš, a øekne¹: Teì jsem. Jestliže vyvržeš z prostøed sebe jho, a vztahování prstù, a mluvení nepravostí, ¹⁰ A vyleješ-li laènému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech svìtlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. ¹¹ Nebo povede ti Hospodin ustavièní, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají. ¹² A vzdilají od tebe zplození pustiny starodávní; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I sloutí budeš vzdilavatel zboženiny, a napravovatel stezek k bydlení. ¹³ Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobrž nazùveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys neèinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: ¹⁴ Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu ti na vysoká místa zemì, a zpùsobím to, abys užíval dìdictví Jákoba otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.

59

¹ Aj, není¹ ukřácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti. ² Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vaším, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel. ³ Nebo ruce vaše jsou poškvrněné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší převrácenost. ⁴ Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají nátisk, a rodí nepravost. ⁵ Vejce bazališková vysedili, a plátina pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umře; pakli je roztlačí, vynikne ještěrka. ⁶ Plátina jejich nehodí se na roucho, aniž se odíjí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich. ⁷ Nohy jejich k zlému bíží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštění a setření jest na cestách jejich. ⁸ Cesty pokoje neznají, a není žádné spravedlnosti v šlepijích jejich. Stezky své převrací tajně; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje. ⁹ Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Ěkáme-li na světlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme. ¹⁰ Makáme jako slepí stínu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobni jsme mrtvým. ¹¹ Mumleme všickni my jako nedvidi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás. ¹² Nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti naše. Známe¹ to, ¹³ že jsme se zpronevili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lživá, ¹⁴ tak že odvrácen jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu. ¹⁵ Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeží bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu. ¹⁶ Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození jemu způsobilo ráni jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpoděpěla. ¹⁷ Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a odíl se horlivostí jako pláštěm, ¹⁸ aby podle skutků, aby podle nich odplacel prchlivostí protivníkům svým, odměnu nepřítelům svým, i ostrovům odplatu aby dával. ¹⁹ I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se přivalí jako oeka nepřítel, ježž duch Hospodinův přeě zažene. ²⁰ Nebo¹ přijde k Sionu vykupitel, a k těm, kteříž se odvracují od přestoupení v Jákobovi, praví Hospodin. ²¹ Tato¹ pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin: Duch můj, kterýž jest v tobě, a slova má, kteráž jsem vložil v ústa tvá, neodejdou¹ od úst tvých, ani od úst semene tvého, ani od úst potomků semene tvého, praví Hospodin, od tohoto času až na věky.

60

¹ Povstaniž, zastkvij se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. ² Nebo aj, tmy překryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude. ³ I budou choditi národové v světle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou. ⁴ Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř. Všickni tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém chovány budou. ⁵ Tehdáž užoíš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví se, a rozšíří se srdce tvé; nebo se obrátí k tobě množství moorské, síla pohanů přijde k tobě. ⁶ Stádo velbloudů překryje tě, a dromedáři Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby přijdou, zlato a kadidlo přinesou, a chvály Hospodinovy zvěstovati budou.

⁷ Všecka stáda Cedarská shromáždí se k tobì, skopcové Nabajotští pøisluhovati budou tobì, a obìtování jsouce na mém oltáři, pøijemní budou. A tak¹ dùm okrasy své ozdobím. ⁸ I diš: Kdo jsou ti, kteøíž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice k dirám svým? ⁹ Na mne¹ zajisté ostrovové oèekávají, a lodí moøské hned zdávna, aby pøivedli syny tvé zdaleka, též støíbro své a zlato své s sebou, k slávi Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo ti oslaví. ¹⁰ I vystavíjí cizozemci zdi tvé, a králové jejich pøisluhovati budou tobì, když v prchlivosti své ubiji ti, a v dobré líbeznosti své slituji se nad tebou. ¹¹ A otevøiny budou brány tvé ustavièní, ve dne ani v noci nebudou zavírány, aby pøivedli k tobì sílu pohanù, i králové jejich aby pøivedeni byli. ¹² Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo tobì, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou. ¹³ Sláva Libánská pøijde k tobì, jedle, jilm, též i pušpan k ozdobì místa svatynì mé, abych místo noh svých oslavil. ¹⁴ Také pøijdou k tobì s ponížením synové tich, kteøíž ti trápili, a klaníti se budou k zpodku noh tvých, kteøížkoli pohrdali tebou, a nazývati ti budou místem Hospodinovým, Sionem Svatého Izraelského. ¹⁵ Místo toho, že jsi byla opuština a v nenávisti, tak že žádný skrze ti nechodil, zpùsobím¹ dùstojnost viènou, a veselí od národu do pronárodu. ¹⁶ Nebo ssáti budeš mléko národù, a prsy králù ssáti budeš; i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvùj, a vykupitel tvùj silný Jákobùv. ¹⁷ Místo mìdi dodávati budu zlata, a místo železa dodávati budu støíbra, a místo døíví mìdi, a místo kamení železa, a pøedstavím¹ správce pokojné a úøedníky spravedlivé. ¹⁸ Nebude více slyšáno o bezpraví v zemi tvé, o zpuštìni a zhoubì na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu. ¹⁹ Nebudeš mítí více slunce za svítlo denní, a blesk mìsíce nebude ti osvícovati, ale bude¹ Hospodin svítlelem tvým vièným, a Bùh tvùj okrasou tvou. ²⁰ Nezajde¹ více slunce tvé, a mìsíc tvùj neschová se, nebo Hospodin bude svítlelem tvým vièným, a tak dokonání budou dnové smutku tvého. ²¹ Lid také tvùj, kteøíž by koli byli spravedliví, na vìky dìdièní obdrží zemi, výstøelek štípení mého, dílo rukou mých, abych v nìm oslavován byl. ²² Samotný rozmnoží se v tisíce, a nejšpatnější v národ nesèíslný, já Hospodin èasem svým brzo zpùsobím to.

61

¹ Duch Panovníka Hospodina jest nadè mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vizòùm otevøení žaláøe, ² Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych tišil všechny kvílící, ³ Abych zpùsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselé místo smutku, odív chvály místo ducha sevøeného. I nazvání budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl. ⁴ Tedy vzdilají pustiny starodávní, poušti staré spraví, a obnoví místa zpuštìná, pustá po mnohé národy. ⁵ Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemcù oráèi vaši a vinaøi vaši budou. ⁶ Vy pak kníží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanù užívati budete, a v slávi jejich zvýšení budete. ⁷ Za dvojnásobní zahanbení vaše a pohaniní prozpìvovati budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní dìdictví obdržíte, a tak veselé vièné mítí budete. ⁸ Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže pøi obìti, a protož zpùsobím, aby skutkové jejich dáli se v pravdì, a smlouvu viènou s nimi uèiním. ⁹ I vejde¹ v známost mezi pohany símì jejich, a potomci jejich u prostøed národù. Všickni, kteøíž je uzòí, poznají je, že jsou símì, jemuž požehnal Hospodin. ¹⁰ Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštím spravedlnosti pøiodíl mne jako ženicha, kterýž se strojí ozdobní,

a jako nevěstu okrašlující se ozdobami svými. ¹¹ Nebo jakož země vydává zrostlinu svou, a jakož zahrada sítí své vyvedí, tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu pøede všemi národy.

62

¹ Pro Sion nebudu mlèeti, a pro Jeruzalém neupokojím se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodní hoøeti nebude. ² I uzóí národové spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou ti jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyøknou. ³ Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinovi, a korunou královskou v ruce Boha svého. ⁴ Nebudeš více slouti opuština, a země tvá nebude více slouti pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoší, a země tvá vdanou; nebo rozkoš míti bude Hospodin v tobì, a země tvá bude vdaná. ⁵ Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak ti sobì pojmu synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevěsty, tak radovati se bude z tebe Bùh tvůj. ⁶ Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteøíž pøes celý den i pøes celou noc nikdy nebudou mlèeti. Kteøíž tedy pøipomínáte Hospodina, nemlètež, ⁷ A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi. ⁸ Pøisáhli Hospodin skrze pravici svou, a skrze rami síly své, øka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepøátelùm tvým, aniž pítí budou cizozemci vína tvého, o nìmž jsi pracoval. ⁹ Ale ti, kteøíž je shromaždují, budou je jísti, a chváliti Hospodina, a kteøíž je zbírají, budou je pítí v sídcích svatosti mé. ¹⁰ Vejdítež, vejdítež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vybeøte kamení, vyzdvihněte korouhev k národùm. ¹¹ Aj, Hospodin rozkáže provolati až do konèin země: Rcetež dceøi Sionské: Aj, Spasitel tvůj béøe se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho pøed ním. ¹² I nazovou syny tvé lidem svatým, vykoupenými Hospodinovými, ty pak slouti budeš místem vzácným a neopuštěným.

63

¹ Kdož jest to, ješto se béøe z Edom, v ubroceném rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráèeje u velikosti síly své? Já¹ jsem, kterýž mluvím spravedlivì, dostateený k vysvobození. ² Proè jest èervené roucho tvé, a odív tvůj jako toho, kterýž tlaèí v presu? ³ Pres jsem tlaèil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlaèil jsem nepøátely v hnìvì svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stòíkala krev i nejsilnějších jejich na roucho mé, a tak všecken odív svůj zkálel jsem. ⁴ Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v nìmž mají vykoupeni býti moji, pøišlo. ⁵ Když jsem pak vidìl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození zpùsobilo rami mé, a prchlivost má, ta mne podepøela. ⁶ I pošlapal jsem národy v hnìvì svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich. ⁷ Milosrdenství Hospodinova pøipomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což uèinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého. ⁸ Nebo øekl: Vždy¹ jsou lidem mým, jsou synové, neuèinì¹ mi nevěrnì. A protož byl jejich spasitelem. ⁹ Ve všelikém ssoužení jejich i on mìl ssoužení, a andìl pøístoje jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pìstoval je, i nosil je po všechny dny vikù. ¹⁰ Ale oni zpuení byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; proèež obrátil se jim v nepøítele, a sám bojoval proti nim. ¹¹ I rozpomínal se lid jeho na dny starodávní, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moøe s pastýøem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil u prostøed niho Ducha svatého svého? ¹² Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšovi, kterýž rozdílil vody pøed nimi, aby sobì zpùsobil jméno vèené, ¹³ Kterýž je provedl skrze hlubiny

jako konì po poušti, ani se nepoklesli. ¹⁴ Jako když hovádko do údolí sstupuje, tak Duch Hospodinův poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné. ¹⁵ Popatřiž s nebe, a pohleď z pobytku svatosti své a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mní-liž se zdržovati budou? ¹⁶ Ty jsi jistě otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš, to¹ jest od věčnosti jméno tvé. ¹⁷ Proč jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navrať se zase pro služebníky své, pokolení didictví svého. ¹⁸ Nejšpatnější vládne lidem svatosti tvé, nepřátelé naši pošlapali svatyni tvou. ¹⁹ My tvoji jsme od věků; nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.

64

¹ Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od přítomnosti tvé hory rozplynouti musily, ² (jako od rozníceného ohně rozpouštícího voda vodu), abys v známost uvedl jméno své nepřátelům svým, a aby se před tváří tvou národové tázali; ³ Jako když jsi činil hrozné věci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, před obličejem tvým hory se rozplývaly; ⁴ Ěehož se od věků neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž na očekává. ⁵ Vyšel jsi vstoupit tomu, kdož ochotně činí spravedlnost, a na cestách tvých na tě se rozpomínali. Aj, ty rozhněvals se, proto že jsme hřešili na nich ustavičně, a však zachováni budeme, ⁶ Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Proč jsi přišel jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás. ⁷ Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvou svou před námi, a způsobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše. ⁸ Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak uěinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé. ⁹ Nehněvej se tak velmi, Hospodine, aniž se na věky rozpomínej na nepravost. Ó vzhledniž, prosíme, všickni my lid tvůj jsme. ¹⁰ Místa svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. ¹¹ Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválivali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno. ¹² I zdaliž pro ty věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčetí a nás tak velmi trápití budeš?

65

¹ Dal jsem se najíti těm, kteříž se na mne neptávali, nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem mým, řekl jsem: Teď jsem, teď jsem. ² Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuštěnému, kteříž chodí cestou nedobrou za myšlenkami svými, ³ K lidu, kteříž zjevně popouzejí mne ustavičně, obíhajíce v zahradách, a kadíce na cihlách, ⁴ Kteříž sedají při hrobích, a při svých modlách nocují, kteříž jedí maso sviště, a polívku nečistého z nádob svých, ⁵ Ókajíce: Táhní přece, nepřistupuj ke mně, nebo světější jsem nežli ty. Ti¹ jsou dymem v chůpích mých a ohněm hořícím přes celý den. ⁶ Aj, zapsáno jest to přede mnou: Nebudu¹ mlčetí, nýbrž nahradím a odplatím do lůna jejich, ⁷ Za nepravosti vaše, a spolu za nepravosti otců vašich, praví Hospodin, kteříž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvodili mne; proč odmítnu za dílo jejich předešlé do lůna jejich. ⁸ Takto praví Hospodin: Jako nikdo nalezna víno v hroznu, i řekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto. ⁹ Nebo vyvedu z Jáкова símě, a z Judy toho, kterýž by dříve obdržel hory mé, i budou ji dříve držeti vyvolení moji, a služebníci moji

bydliti budou tam. ¹⁰ Lid pak můj, kteříž by mne hledali, budou míti Saron za pastviště ovčím, a údolí Achor za odpočívadlo skotům. ¹¹ Ale vás, kteříž opouštíte Hospodina, kteříž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteříž strojíte vojsku tomu stůl, a kteříž vykonáváte tomu počtu obětí, ¹² Vás, pravím, seřtu pod meč, tak že všickni vy k zabítí na kolena padati budete, proto že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale činili jste to, což zlého jest před očíma máma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili jste. ¹³ A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpěti budete: aj, služebníci moji pítí budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete. ¹⁴ Aj, služebníci moji prozpívovati budou pro radost srdce, vy pak křečeti budete pro bolest srdce, a pro setření ducha kvělití budete, ¹⁵ A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své nazve jménem jiným. ¹⁶ Ten, kterýž bude sobě požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v Bohu pravém, a kdož pšisahati bude na zemi, pšisahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssoužení první, a budou skryta od očí mých. ¹⁷ Nebo aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce. ¹⁸ Anobřz radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. ¹⁹ I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku. ²⁰ Nebude tam více žádného v věku ditinském, ani starce, kterýž by dnů svých nevyplnil; nebo dítě ve stu letech umře, hošíšníku pak, by došel i sta let, zločeno bude. ²¹ Nastavíjí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štipovati budou, a jísti budou ovoce jejich. ²² Nebudou staviti tak, aby jiný bydlil, nebudou štipovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřevo budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvětšení užívati budou vyvolení moji. ²³ Nebudou¹ pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou sími požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi. ²⁴ Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvití budou, a já vyslyším. ²⁵ Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodí¹, aniž zahubí na vši mé hoře svaté, praví Hospodin.

66

¹ Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a země podnože noh mých. Kdež ten dům bude, kterýž mi vzdiláte? Aneb kde bude místo odpočívání mého? ² Nebo všechno to ruka má učinila, a jí stojí všechno, praví Hospodin. I však na toho patším, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a těse se před slovem mým. ³ Sic jinak ten, kdož zabijí vola, zabil člověka; kdo zabijí hovědka, psa s'al; kdo obituje oběť suchou, krev svišskou obitoval; kdo kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá. ⁴ I já¹ také vyvolím za nešlechtnosti jejich, a to, čehož se strachují, na ně uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem mluvil, neslyšeli, ale činili to, což zlého jest před očíma máma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili. ⁵ Slyšte slovo Hospodinovo, kteříž se těsete před slovem jeho: Oíkávají bratři vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nech¹ se zjeví sláva Hospodinova. Ukáže¹ se zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou. ⁶ Hlas hmotu z místa, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, an odplatu dává nepřátelům svým. ⁷ Prvé než pracovala ku porodu, porodila; prvé než pšišla na ni bolest, porodila pacholátko. ⁸ Kdo slýchal co takového? Kdo vidal co podobného? Zda-liž může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho? Zda-liž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen počal pracovati ku porodu, a porodil syny své. ⁹ Což bych já, kterýž otvírám život matky,

neplodil? praví Hospodin. Což bych já, kterýž èiním to, aby rodily, zavøín byl? praví Bùh tvùj. ¹⁰ Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte v nìm všickni, kteøíž jej milujete. Radujte se s ním velice, kteøíž jste koli kvílili nad ním, ¹¹ Proto že ssáti budete, a sytíti se z prs potíšení jeho, ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho. ¹² Nebo takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na nìj jako øeku pokoj, a jako potok rozvodnilý slávu národù. I budete ssáti, na rukou pìstování a na klínì rozkošnì chování budete. ¹³ Jako ten, kteréhož matka jeho tiší, tak já vás tišiti budu, a tak v Jeruzalémì potíšování budete. ¹⁴ Uzøíte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylínka zkvetnou. I seznána bude ruka Hospodinova pøi služebnících jeho, a prchlivost proti nepøátelùm jeho. ¹⁵ Nebo aj, Hospodin v ohni pøijde, a jako vichøice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hnìv svùj, a žehrání své v plameni ohnì. ¹⁶ Hospodin, pravím, ohnìm mstíti bude, a meèem svým nad všelikým tìlem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina. ¹⁷ I ti, kteøíž se posvìcují a oèiš'ují v zahradách, jeden po druhém zjevni, kteøíž jedí maso sviòské, a víc ohavnou i myši, též konec vezmou, praví Hospodin. ¹⁸ Nebo já, když skutkové a myšlení jejich pøijdou, shromáždím všechny národy a jazyky. I pøijdou, a uzøí slávu mou. ¹⁹ A položím na nì znamení, a pošli z nich, kteøíž zachováni budou, k národùm do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují luèišti, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteøíž neslýchali povìsti o mnì, aniž vídali slávy mé. I budou zvìstovati slávu mou mezi národy. ²⁰ A pøivedou všechny bratøi vaše ze všech národù za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na nùších a na mezcích, a na dromedáøích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako pøinášejí synové Izraelští dar v nádobi èisté do domu Hospodinova. ²¹ A z tìch¹ také vezmu za knìží a za Levíty, praví Hospodin. ²² Nebo jakož ta nebesa nová, a zemì ta nová, kterouž já uèiním, stane pøede mnou, praví Hospodin, tak stane sími vaše a jméno vaše. ²³ I stane se, že od novmìsíce do novmìsíce, od soboty do soboty pøicházeti bude všeliké tìlo, aby se klanìlo pøede mnou, praví Hospodin. ²⁴ A vyjdouce, uzøí tìla mrtvá lidí tìch, kteøíž se mi zpronevìøili; nebo èerv jejich neumøe, a oheò jejich neuhasne. I budou¹ v ošklivosti všelikému tìlu.

Jeremjáš

¹ Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z kníží, kteříž byli v Anatot, v zemi Beniamin, ² K němuž se stalo slovo Hospodinovo za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského, třináctého léta králování jeho. ³ Byl i za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, až do vyplnění jedenáctého léta Sedechiáše syna Joziášova, krále Judského, až do zajetí Jeruzaléma měsíce pátého. ⁴ Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ⁵ Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve než sis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe. ⁶ I øekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, ať, neumím mluvit, nebo dítě jsem. ⁷ Ale Hospodin øekl mi: Neøíkej, dítě jsem, nýbrž k èemuž tě koli pošli, jdi, a vše, což¹ pøikáží, mluv. ⁸ Neboj se jich, nebo¹ jsem s tebou, abych tě vysvobodil, dí Hospodin. ⁹ A vztáhla ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a øekl mi Hospodin: Ať, vložil jsem slova svá v ústa tvá. ¹⁰ Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a nad královstvími, abys plénil a kazil, a hubil a bořil, abys stavil a štipoval. ¹¹ Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: Co vidíš, Jeremiáši? I øekl jsem: Prut mandlový vidím. ¹² Tedy øekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo spěchám já s slovem svým, abych je vykonal. ¹³ Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně po druhé, økoucí: Co vidíš? I øekl jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho k straně pùlnoení. ¹⁴ Tedy øekl mi Hospodin: Od pùlnoci pøivalí se to zlé na všechny obyvatele této země. ¹⁵ Nebo ať, já svolám všechny rodiny království pùlnoeních, dí Hospodin, aby pøitáhly, postavili jeden každý stolicí svou v branách Jeruzalémských, a pøi všech zdech jeho vùkol, a pøi všech místech Judských. ¹⁶ A tak vypovím úsudky své proti nim, pro všelikou nešlechtnost těch, kteříž opustili mne, a kadili bohům cizím, a skláněli se dílu rukou svých. ¹⁷ Protož ty pøepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim, cožkoli já pøikazuji tobě. Nelekej se jich, abych tě nepotøel pøed oblíbenými jejich. ¹⁸ Nebo ať, já postavuji tě dnes jako místo hrazené, a jako sloup železný, a jako zdi mìníné proti vši této zemi, proti králům Judským, proti knížatům jejím, proti knížím jejím, a lidu země této. ¹⁹ Kteříž bojovati budou proti tobě, ale nedolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tě vysvobodil.

2

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ² Jdi a volej, tak aby slyšel Jeruzalém, øka: Takto praví Hospodin: Rozpomínám se na tě pro milosrdenství mladosti tvé, a pro lásku snění tvého, když jsi za mnou chodila po poušti v zemi, kteráž nebývá osívána. ³ Tehdáž svatost Hospodinova byl Izrael, prvotiny úrod jeho. Všickni, kteříž jej zžirali, obviněni byli; zlé věci na ně pøišly, praví Hospodin. ⁴ Slyšte slovo Hospodinovo, dome Jákobův, a všechny èeledi domu Izraelského. ⁵ Takto praví Hospodin: Jakou shledali otcové vaši pøi mně nepravost, že se vzdálili ode mne, a chodíce za marností, marní uèiněni jsou, ⁶ Tak že ani neøekli: Kde jest Hospodin, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, kterýž nás vodil po poušti, po zemi pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a stínu smrti, po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný èlověk nebydlil? ⁷ Nýbrž, když jsem vás uvedl do země úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré věci její, všedše tam, poškrvnili jste zemi mé, a dídectví mé zohavili jste. ⁸ Kniží neøekli: Kde jest Hospodin? a ti, kteříž se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýři pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze Bále, a za vícemi neužitečnými chodili. ⁹ Proèež vždyž nesnáz mám s vámi, praví Hospodin,

i s syny synů vašich nesnáž míti musím. ¹⁰ Projděte ale ostrovy Citim, a pohleďte, i do Cedar pošlete, a pošlete pilně, a pohleďte, stalo-li se co takového. ¹¹ Zdali zmínil který národ bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj zmínil slávu svou v víc neužitečnou. ¹² Užasněte se nebesa nad tím, a děste se, chodněte velmi, praví Hospodin. ¹³ Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali èisterny, èisterny diravé, kteréž nedrží vody. ¹⁴ Zdali otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Proèež vydán jest v loupež? ¹⁵ Lvièata øvou na něj, a vydávají hlas svůj, a obracejí zemi jeho v pustinu; místa jeho vypálena jsou, tak že není žádného obyvatele. ¹⁶ Obyvatelé také Nof a Tachpanes pasou na vrchu hlavy tvé. ¹⁷ Zdaliž toho sobě nepůsobíš, opouštíš Hospodina Boha svého v ten èas, když ti vodí po cestě své? ¹⁸ A nyní co tobě do cesty Egyptské, že piješ vodu z Níle? Aneb co tobě do cesty Assyrské, že piješ vodu z øeky? ¹⁹ Trestati ti bude zlost tvá, a odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznejž tedy a viz, že zlá a hoøká víc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není bázně mé pøi tobě, dí Panovník Hospodin zástupů. ²⁰ Ačkoli dávno polámal jsem jho tvé, potrhal jsem to, čím jsi svázána byla, a øeklas: Nebudu¹ sloužiti modlám, však po každém pahrbku vysokém, a pod každým døevem zeleným touláš se, ó nevěstko. ²¹ Ješto jsem já ti vysadil vinným kmenem výborným, všecku napoøád semenem èistotným, i kterakž jsi mi prominila se v plané réví cizího kmene? ²² Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotøebovala, pøedce¹ patrná jest nepravost tvá pøed oblíèejem mým, praví Panovník Hospodin. ²³ Kterakž můžeš øíci: Nepoškvøovala jsem se, za Báli jsem nechodila? Pohleď na cestu svou v tomto údolí, poznej, cos èinila, dromedáøko rychlá, kteráž znamená necháváš na cestách svých. ²⁴ Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podle líbosti duše své hltá vítr, když se jí pøíèina dá. Kdo jí pøekážku uèiní? Všickni ti, kteøíž jí hledají, nepotøebí se jim kvaltovati, naleznou¹ ji v mìsíci jejím. ²⁵ Dí-li¹ kdo: Zdržuj nohu svou, aby bosá nebyla, a hrdlo své od žízni, tedy øíkáš: To nic, nikoli; nebo jsem zamilovala cizí, a za nimi choditi budu. ²⁶ Jakož k hanbi pøichází zlodij, když postižen bývá, tak zahanben bude dùm Izraelský, oni, králové jejich, knížata jejich, a kníží jejich, i proroci jejich, ²⁷ Kteøíž øíkají døevu: Otec můj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil. Nebo se høbetem ke mně obracejí a ne tváøí, ale v èas trápení svého øíkají: Vstaò a vysvoboď nás. ²⁸ I kdež jsou bohové tvoji, kterýchž jsi nadílal sobě? Nech¹ vstanou, budou-li ti moci vysvoboditi v èas trápení tvého, ponìvadž podle poètu míst svých máš bohy své, ó Judo. ²⁹ Co se vaditi budete se mnou? Vy všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin. ³⁰ Nadarmo jsem bil syny vaše, káznì nepøijali; sežral meè váš proroky vaše jako lev, kterýž dává. ³¹ Ó národe, vy posuňte slova Hospodinova, zdali jsem byl pouští Izraelovi, zdali země tmavou? Proè øíká lid můj: Panujeme, nepøijdeme více k tobě? ³² Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny nesèíslné. ³³ Proè zastáváš cesty své, hledajíc toho, což miluješ? Proèež i jiné nešlechetnice uèíš cestám svým. ³⁴ Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev duší chudých nevinných. Nenesnadně nalézám to, nebo vidíti to na těch všech podolcích. ³⁵ A vždy øíkáš: Ponìvadž nevinná jsem, jistì odvrácena jest prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud vejdu s tebou, proto že pravíš: Nehøøila jsem. ³⁶ Proè tak bìháš, promìòujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od Assyrských, tak i od Egyptských zahanbena budeš. ³⁷ Také odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou; nebo zamítá Hospodin troštování tvá, a nepovede¹ se š¹astně v nich.

3

¹ Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona odejduc od nìho, vdala by se

za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní více? Zdaliž by hroznì nebyla poškrvnìna zemì ta? Ale ty, aè jsi smilnila s milovníky mnohými, a však navrať se ke mnì, dí Hospodin. ² Pozdvihni oèi svých k vysokým místùm, a pohleì, kdes necizoložila? Na cestách usazovalas se jim jako Arab na poušti, a poškrvnila jsi zemì smilstvím svým a nešlechtností svou. ³ A aèkoli zadržáni jsou podzimní deš'ové, a dešti jarního nebyvalo, však èelo ženy nevísky majíc, nechtilas se stydìti. ⁴ Zdali od nynìjšího èasu volati budeš ke mnì: Otèe mùj, ty jsi vùdce mladosti mé? ⁵ Zdaliž Bùh držeti bude hnìv na viènost? Zdali chovati jej bude na vìky? Aj, mluvíš i pášeš zlé vici, jakž jen mùžeš. ⁶ Tedy øekl mi Hospodin za dnù Joziáše krále: Vidìl-lis, co èinila zpuená dcera Izraelská? Chodìvala na každou horu vysokou, i pod každé døevo zelené, a tam smilnila. ⁷ A aèkoli jsem øekl, když ty všechny vici ona èinila: Nech¹ se navrátí ke mnì, však se nenavrátila. Naèež hledìla zpronevìilá sestra její, dcera Judská. ⁸ Proèež vidìlo mi se pro ty všechny pøìeiny, ponìvadž cizoložila zpuená dcera Izraelská, propustiti ji, a dátì jí lístek zapuzení jejího. Však se vždy neulekla zpronevìilá sestra její, dcera Judská, ale šedši, smilnila také sama. ⁹ I stalo se, že hanebným smilstvím svým poškrvnila zemì; nebo cizoložila s kamenem i s døevem. ¹⁰ A však s tím se vším neobrátila se ke mnì zpronevìilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem svým, ale pokrytì, praví Hospodin. ¹¹ Protož øekl Hospodin ke mnì: Ospravedlnila duši svou zpuená dcera Izraelská, více nežli zpronevìilá Judská. ¹² Jdi a volej slovy tímto ku pùlnoci, a rci: Navra¹ se, zpuená dcero Izraelská, dí Hospodin, a neoboøi se tváø má zùøivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím hnìvu na viènost. ¹³ Jen toliko poznej nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam bìhala cestami svými k cizím pod každé døevo zelené, a hlasu mého neposlouchali jste, dí Hospodin. ¹⁴ Navra¹te se synové zpuení, dí Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a pøijmu vás, jednoho z místa, a dva z èeledi, abych vás uvedl na Sion. ¹⁵ Kdežto dám vám pastýøe podlé srdce svého, kteøíž pásiti vás budou umìle a rozumnì. ¹⁶ I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této zemì za dnù tìch, dí Hospodin, že nebudou øíkati více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jim vstoupí na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi, aniž bude více u vážnosti. ¹⁷ V ten èas nazývati budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou choditi více podlé zdání srdce svého zlého. ¹⁸ V tìch dnech pøijdou dùm Judský s domem Izraelským, a pøiberou se spolu z zemì pùlnoèní do zemì, kterouž jsem v didictví uvedl otcùm vašim; ¹⁹ Aè já pravím: Kterakž bych ti poèísti mohl mezi syny, a dátì tobì zemì žádostivou, didictví slavné zástupù pohanských, leè abys mne vzýval, øíkaje: Otèe mùj, a od následování mne abys se neodvracel? ²⁰ Ponìvadž jakož žena zpronevìuje se manželù svému, tak jste se zpronevìili mnì, dome Izraelský, dí Hospodin. ²¹ Hlas po místech vysokých buì slyšán, pláè pokorné modlitby synù Izraelských. Nebo pøevrátivše cesty své, zapomnìli se na Hospodina Boha svého, økoucìho: ²² Navra¹te se, synové zpuení, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete: Aj, my jdeme k tobì, nebo ty, Hospodine, jsi Bùh náš. ²³ Právì marné jest v pahrbcích a v množství hor doufání; zajisté v Hospodinu Bohu našem jest spasení Izraelovo. ²⁴ Nebo ohavnost ta zžírala práci otcù našich od dítinství našeho, bravy jejich i skoty jejich, syny jejich i dcery jejich. ²⁵ Ležíme v hanbì své, a pøikrývá nás pohaninì naše, že jsme proti Hospodinu Bohu svému høešili, my i otcové naši, od dítinství svého až do dne tohoto, a neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha svého.

4

¹ Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke mnì se navra¹. Nebo odejmeš-li ohavnosti své od tváøi mé a nebudeš-li se toulati, ² A budeš-li pøisahati právì,

náležitì a spravedlivì, øíkaje: Živ¹ jest Hospodin, tedy požehnání dávati sobì v nìm budou národové, a v nìm se chlubitì. ³ Nebo takto praví Hospodin mužùm Judským a Jeruzalémským: Zoøte sobì ouhor, a nerozsívejte do trní. ⁴ Obøežte se Hospodinu, a odejmìte neobøízky srdce vašeho, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla jako oheò prchlivost má, a nehoøela, tak že by nebyl kdo uhasiti, pro nešlechtnost pøedsevzetí vašich. ⁵ Oznamte v Judstvu, a v Jeruzalémì ohlaste, a rcete: Trubte trubou v zemi, svolajte a sbeøte lid, a rcete: Shromažìte se, a vejðme do míst hrazených. ⁶ Vyzdvihnìte korouhev na Sionu, zmužile se mìjte, nepostávejte; nebo já zlé věci uvedu od pùlnoci, a potøení veliké. ⁷ Vychází lev z houští své, a ten, kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne, aby obrátil zemi tvou v pustinu, a místa tvá aby zboøena byla, tak aby nebylo žádného obyvatele. ⁸ Protož pøepašte se žínìmi, kvìlte a naøíkejte; nebo není odvrácen hnìv prchlivosti Hospodinovy od nás. ⁹ Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin, že zhyne srdce královo a srdce knížat, užasnou se i knížì, a proroci diviti se budou. ¹⁰ I øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, jistì že jsi velice podvedl lid tento, i Jeruzalém, øíkaje: Pokoj míti budete, a však pronikl meè až k duši. ¹¹ V ten èas øeèeno bude lidu tomuto i Jeruzalému: Víttr tuhý z míst vysokých na poušti jde upøímo na lid mùj, ne aby pøevíval, ani pøeèiš¹oval. ¹² Víttr silnìjší než oni pøijde mì, nyní já také vypovím jim úsudky. ¹³ Aj, jako oblakové vystupuje, a jako vicher vozové jeho, rychlejší jsou nežli orlice koni jeho. Bìda nám, nebo poplénìni jsme. ¹⁴ Obmej od nešlechtnosti srdce své, Jeruzalème, abys vysvobozen byl. Dokudž zùstávati budou u prostøed tebe myšlení marnosti tvé? ¹⁵ Nebo hlas oznamujícího pøichází od Dan, a toho, kterýž ohlašuje nepravost, s hory Efraim. ¹⁶ Pøipomínejte tímto národùm, aj, ohlašujte Jeruzalémským, že strážní táhnou z zemì daleké, a vydávají proti místùm Judským hlas svůj. ¹⁷ Jako ti, kteøíž hlídají polí, položí se proti nìmu vùkol; nebo jest mì odporný, dí Hospodin. ¹⁸ Cesta tvá a skutkové tvoji to zpùsobili tobì; to¹ nešlechtnost tvá, že¹ to hoøké jest, a že dosahá až do srdce tvého. ¹⁹ Ó, støeva má, støeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mnì srdce mé, nemohu¹ mlèeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokøikování vojenské. ²⁰ Potøení za potøením provolává se, poplénìna zajisté bude všecka zemì, náhle poplénìni budou stanové moji, v okamžení kortýny mé. ²¹ Až dokud vídati budu korouhev, slýchati hlas trouby? ²² Nebo bláznivý lid mùj nezná mne, synové nemoudøí a nerozumní jsou. Moudøí jsou k èinìní zlého, ale èiniti dobøe neumìjí. ²³ Hledím-li na zemì, a aj, neslièná jest a prázdná; pakli na nebe, není na nìm žádného svìtla. ²⁴ Hledím-li na hory, a aj, tøesou se, a všickni pahrbkové pohybují se. ²⁵ Hledím-li, a aj, není žádného èlovìka, a všeliké ptactvo nebeské zaletilo. ²⁶ Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští, a všecka místa jeho zboøena jsou od Hospodina a od hnìvu prchlivosti jeho. ²⁷ Nebo takto praví Hospodin: Spustne všecka zemì, a však konce ješti neuèiním. ²⁸ Kvìliti bude nad tím zemì, a zasmuší se na hoøe nebe, proto že jsem mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od toho. ²⁹ Pøed hømotem jezdcù a tìch, kteøíž støílejí z luèiští, uteèe všeccko místo. Vejdou do hustých oblakù, a na skálì vylezou; všecka místa opuština budou, a žádný nebude bydleti v nich. ³⁰ Ty pak pohubena jsuc, což èiniti budeš? Aèkoli obláèíš se v šarlat, aèkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, aèkoli líèíš tváø svou líèidlem, darmo se okrašluješ. Pohrdají tebou frejíøi, bezživotí tvého hledají. ³¹ Nebo slyším hlas jako rodièky, svírání jako té, kteráž po nejprvé ku porodu pracuje, hlas dcery Sionské, ustavièni vzdychající, a lomící rukama svýma, øíkající: Bìda mnì nyní, nebo ustala duše má pro vrahy.

5

¹ Zbìhejte ulice Jeruzalémské, pohleìte nyní, a zvìzte, a hledejte v ulicích jeho,

naleznete-li muže, jest-li kdo, ještě by èinil soud, a vyhledával toho, což pravého jest, a odpustím jemu. ² Ale i když øíkají: Živ¹ jest Hospodin, takovým způsobem kòivì pøisahají. ³ Ó Hospodine, zdaliž oèi tvé nepatøí na pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš je, ale nechťi pøijímati káznì. Tvrdší jsou tváøe jejich než skála, nechťi se navrátiti. ⁴ I øekl jsem já: Snad tito prostí jsou, nerozumní sobì poèínají; nebo nejsou povìdomi cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. ⁵ Pùjdu aspoø k pøedníšim, a mluvití budu k nim; nebo oni povìdomi jsou cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Ale i ti spolu polámali jho, roztrhali svazky. ⁶ Protož je podáví lev z lesa, vlk veèerní pohubí je, pardus èíhati bude u mìst jejich. Kdožkoli vyjde z nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou pøestoupení jejich, rozmohly se pøevrácenosti jejich. ⁷ Kdež jest to, proèež bych mìl odpustiti tobi? Synové tvoji opouštìjí mne, a pøisahají skrze ty, kteøíž nejsou bohové. Jakž jsem jen nasýtil je, hned cizoloží, a do domu nevístky houfem se valí. ⁸ Ráno vstávající, jsou jako koni vytylí; každý k ženì bližního svého øehce. ⁹ Zdaliž pro takové vícì nemám navštívitì? dí Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá mstítì duše má? ¹⁰ Vstupte na zdi jeho, a zkazte je, a nepøestávejte; svrzte štítky zdí jeho, nebo nejsou Hospodinovy. ¹¹ Velice zajisté zpronevìdili se mi dùm Izraelský a dùm Judský, dí Hospodin. ¹² Sèitali klam na Hospodina, a øíkali: Není tak, nikoli nepøijde na nás zlé, a meèe ani hladu nepocítíme. ¹³ Ti pak proroci pominou s vètrem, a žádného slova není v nich. Tak¹ se stane jim. ¹⁴ Protož takto praví Hospodin Bùh zástupù: Proto že tak mluvíte, aj, já zpùsobím, aby slova tvá v ústech tvých byla jako oheò, a lid tento døívím, kteréž on zžìøe. ¹⁵ Aj, já pøivedu na vás národ zdaleka, ó dome Izraelský, dí Hospodin, národ silný, národ starodávni, národ, jehož jazyka nebudeš umìti, ani rozumìti, co mluví. ¹⁶ Jehož toul jako hrob otevøený, všickni jsou silní. ¹⁷ A vytráví obilé tvé a chléb tvùj, požerou syny tvé a dcery tvé, pojí bravery tvé i skot tvùj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé, místa tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí meèem. ¹⁸ A však ani tìch èasù, dí Hospodin, neuèiním s vámi konce. ¹⁹ Nebo stane se, když øeknete: Proè nám èiní Hospodin Bùh náš všecko toto? že øekneš jim: Jakož jste opustili mne, a sloužili bohùm cizozemcù v zemi své, tak sloužiti budete cizozemcùm v zemi ne své. ²⁰ Oznamtež to v domì Jákobovi, a rozhlaste v Judstvu, økouce: ²¹ Slyštež nyní toto, lide bláznivý a nesmyslný, kteøíž oèi mají a nevidí, kteøíž uši mají a neslyší: ²² Což se mne nebudete báti? dí Hospodin. Což pøed oblìèejem mým nebudete se tøásti? Kterýž jsem položil písek za cíl moøi ustanovením vìným, jehož nepøekraèuje. Aèkoli zmítají se, však neodolají, aèkoli zvuèí vlnobití jeho, však ho nepøecházejí. ²³ Ale lid tento má srdce zarputilé a zpuené, odstoupili a odešli. ²⁴ Ani neøekli v srdci svém: Bojme se již Hospodina Boha našeho, kterýž dává dèš¹ jarní i podzimní èasem svým, téhodnù naøízených ke žni ostøíhá nám. ²⁵ Nepravosti¹ vaše pøekážku èiní tím vícem, a hòíchové vaši pøipravují vás o to dobré. ²⁶ Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; støeže jako èižebníci, kteøíž lécejí, stavíjí osídla, lidi lapají. ²⁷ Jako klece plná ptákù, tak domové jejich plní jsou lsti. Protož zrostli a zbohatli, ²⁸ Vytylí jsou, lsknou se, nadto umíjí se vyhýbatì bídám. Pøe nesoudí, ani pøe sirotka, a však š¹astní se jim vede, aèkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají. ²⁹ Zdaliž pro takové vícì nemám navštívitì jich? dí Hospodin. Zdali nad národem takovým nemá mstítì duše má? ³⁰ Víc užasnutí hodná a hrozná dìje se v zemi této. ³¹ Proroci prorokují lživì, a kníží panují skrze nì, a lid mùj miluje to. Èeho byste pak neuèinili naposledy?

6

¹ Shromažíte se, synové Beniaminovi, z prostøedku Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad Betkarem vyzdvihnìte korouhev; nebo vidìti zlé od pùlnoci, a potøení

veliké. ² Pannì krásné a rozkošné pøipodobnil jsem byl dceru Sionskou. ³ Ale pøitáhnou k ní pastýøi s stády svými, rozbijí proti ní stany vùkol, spase každý místo své. ⁴ Vyzdvihnite proti ní válku, vstaòte a pøitrháme o poledni. Bìda nám, že pomíjí den, že se roztáhli stínové veèerní. ⁵ Vstaòte a pøitrháme v noci, a zkazme paláce její. ⁶ Takto zajisté praví Hospodin zástupù: Nasekejte døíví, a zdílejte proti Jeruzalému náspy. To¹ jest to místo, kteréž navštíveno býti musí; což ho koli, jen nátisk jest u prostøed nìho. ⁷ Jakož studnice vyprýš¹uje vodu svou, tak ono vyprýš¹uje zlost svou. Nátisk a zhoubu slyšeti v nìm pøed oblièejem mým ustavièní, bolest i bití. ⁸ Usmysl sobì, ó Jeruzalème, aby se neodlouèila duše má od tebe, abych ti neobrátil v pustinu, v zemi nebydlitelnou. ⁹ Takto praví Hospodin zástupù: Jisti pabìrovati budou jako vinný kmen ostatek Izraele, øíkající: Sahej rukou svou jako ten, kterýž víno zbírá do putny. ¹⁰ Komuž mluvití budu, a kým osvidèovati, aby slyšeli? Aj, neobøezané jsou uši jejich, tak že nemohou pozorovati; aj, slovo Hospodinovo mají v posmìchu, a nemají líbosti v nìm. ¹¹ Protož plný jsem prchlivosti Hospodinovy, ustal jsem, drže ji v sobì. Vylita bude i na malièké vnì, spolu i na shromáždíní mládencù, ovšem pak muž s ženou jat bude, staøec s kmetem. ¹² A dostanou se domové jejich jiným, též pole i ženy, když vztáhnou ruku svou na obyvatele této zemì, dí Hospodin. ¹³ Od nejmenšího zajisté z nich, až do největšího z nich, všickni napoøád vydali se v lakomství, anobrž od proroka až do knìze všickni napoøád provodí faleš. ¹⁴ A hojí potøení dcery lidu mého povrchu, øíkající: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje. ¹⁵ Stydìli-liž se pak co proto, že ohavnost páchali? Aníž se lid co stydìl, aníž jich proroci k zahanbení pøivesti umìli. Protož padnou mezi padajícími; v èas, v nìmž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. ¹⁶ Když takto øíkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohleíte, a vypjte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i choíte po ní, a naleznete odpoèinutí duši své, tedy øíkávali: Nebudeme choditi. ¹⁷ Když jsem pak ustanovil nad vámi strážné, øka: Mìjtež pozor na zvuk trouby, tedy øíkávali: Nebudeme pozorovati. ¹⁸ Protož slyšte, ó národové, a poznej, ó shromáždíní, co se dìje mezi nimi. ¹⁹ Slyš, ó zemì: Aj, já uvedu zlé na lid tento, ovoce myšlení jejich, proto že nepozorují slov mých, ani zákona mého, ale jím pohrdají. ²⁰ K èemuž mi kadidlo z Sáby pøichází, a vonná tètina výborná z zemì daleké? Zápalù vašich nelibují sobì, aníž obìti vaše jsou mi pøíjemné. ²¹ Protož takto praví Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazù, a zurázejí se o nì otcové, tolikéž i synové, soused i bližní jeho, a zahynou. ²² Takto praví Hospodin: Aj, lid pøitáhne z zemì pùlnoèní, a národ veliký povstane od konèin zemì. ²³ Luèiští i kopí pochyti, každý ukrutný bude, a neslitují se. Hlas jejich jako moøe zvuèeti bude, a na koních jezdití budou, zšikovaní jako muž k boji, proti tobì, ó dcero Sionská. ²⁴ Jakž uslyšíme povìst o nìm, opadnou ruce naše; ssoužení zachvátí nás, a bolest jako rodièku. ²⁵ Nevycházejte na pole, a na cestu nechoíte; nebo meè nepøítele a strach jest vùkol. ²⁶ Ó dcero lidu mého, pøepaš se žíní, a válej se v popele. Vydej se v kvílení, jako po synu jednorozeném, v kvílení pøehoøké; nebo náhle pøitáhne zhoubce na nás. ²⁷ Dal jsem ti za víži v lidu tvém, a za baštu, abys spatøoval a zkušoval cesty jejich. ²⁸ Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší, chodí jako utrhaè, jsou ocel a železo, všickni napoøád zhoubcové jsou. ²⁹ Prahnu mìchy, od ohnì mizí olovo, nadarmo ustavièní pøepaluje zlatník; nebo zlé vícì nemohou býti oddìleny. ³⁰ Støíbrem falešným nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.

7

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí: ² Postav se v brani domu Hospodinova, a ohlašuj tam slovo toto, a rci: Slyšte slovo Hospodinovo

všickni Judští, kteříž vcházíte do bran těchto, abyste se klaněli Hospodinu. ³ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Polepšte cest svých i předsevzetí svých, a způsobím to, abyste bydlili na místě tomto. ⁴ Neskládejte nadije své v slovích živých, říkajíce: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest. ⁵ Ale jestliže všelijak polepšíte cest svých, a předsevzetí svých, jestliže spravedlivě soud konati budete mezi mužem a mezi bližním jeho; ⁶ Pouchozího, sirotka a vdovy neutisknete, a krve nevinné nevylejete na místě tomto, a za bohy cizími nebudete-li choditi k svému zlému: ⁷ Tedy způsobím, abyste bydlili na místě tomto, v zemi, kterouž jsem dal otcům vašim, od říků až na říky. ⁸ Aj, vy skládáte nadiji svou v slovích živých, kteráž neprospívají. ⁹ Zdaliž kradouce, mordující a cizoložice i křivě přísahající a kadíce Bálovi; též chodíte za bohy cizími, jichž neznáte, ¹⁰ Předce choditi a postavovati se budete před obličejem svým v domě tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštíme jsme, abyste páchali ty všechny ohavnosti? ¹¹ Což peleší lotrovskou jest dům tento před očíma vašimi, kterýž nazván jest od jména mého? Aj, také¹ já vidím, dí Hospodin. ¹² Ale jděte aspoň na místo mé, kteréž bylo v Sílo, kdež jsem byl způsobil pobýtek jménu svému z počátku, a vizte, co jsem učinil jemu pro nešlechtnost lidu svého Izraelského. ¹³ Protož nyní, že činíte všechny skutky tyto, dí Hospodin, a když mluvím k vám, ráno vstáváje, a to ustavičně, tedy neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte se: ¹⁴ Protož učiním domu tomuto, kterýž nazván jest od jména mého, v němž vy doufáte, i místu tomuto, kteréž jsem dal vám a otcům vašim, jako jsem učinil Sílo; ¹⁵ A zavrhu vás od tváře své, jako jsem zavrhl bratře vaše, všechno símě Efraimovo. ¹⁶ Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby, aniž se přimlouvěj ke mně; nebo ti nikoli nevyslyším. ¹⁷ Zdaliž sám nevidíš, co oni činí v místech Judských a po ulicích Jeruzalémských? ¹⁸ Synové sbírají dříví, a otcové zanícují oheň, ženy pak zadílavají tisto, aby pekly koláčů tvorů nebeskému, a obitovali oběti mokré bohům cizím, aby mne popouzeli. ¹⁹ Zdaliž to proti mně jest, že mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali není proti nim k zahanbení tváře jejich? ²⁰ Pročež takto praví Panovník Hospodin: Aj, hněv můj a prchlivost má vylita bude na místo toto, na lidi i na hováda, i na dříví polní, i na úrody země, a hořeti bude, tak že neuhasne. ²¹ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Zápaly své přidejte k obětem svým, a jezte maso. ²² Nebo jsem nemluvil s otcí vašimi, aniž jsem přikázal jim v ten den, v kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, o zápalích a obětech. ²³ Ale toto přikázal jsem jim, řka: Poslouchejte hlasu mého, a budu vašim Bohem, a vy budete mým lidem, a choďte po vši cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře bylo. ²⁴ Však neposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale chodili po radách, a podle zdání srdce svého zlého. Obrátili se ke mně hřbetem a ne tváří svou. ²⁵ Od toho času, jakž vyšli otcové vaši z země Egyptské, až do tohoto dne posílal jsem k vám všechny služebníky své proroky, každý den ráno vstáváje, a to ustavičně. ²⁶ Však neposlechli mne, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdivše šíji svou, hůře činili nežli otcové jejich. ²⁷ Když jim mluvíš všechna slova tato, ani tebe neposlouchají, a když voláš na ně, neohlašují se tobě. ²⁸ Protož řciž jim: Tento jest národ, kterýž neposlouchají hlasu Hospodina Boha svého, aniž přijímají naučení. Zhynula pravda, a vymizela z úst jejich. ²⁹ Ohol vlasy své a zavrž, a naříkej hlasem na místech vysokých; nebo zavrhl Hospodin a opustil rodinu, na kterouž se velmi hněvá. ³⁰ Činili zajisté synové Judovi, což zlého jest před očima mámi, dí Hospodin. Nastavili ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby poškvrnili jej. ³¹ Nadto vzdírali výsosti Tofet, kteréž jest v údolí syna Hinnom, aby pálili syny své i dcery své ohněm, čehož jsem nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé. ³² Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude slouti více Tofet, ani údolí

syna Hinnom, ale údolí mordu, a pochovávati budou v Tofet, nebo nebude dostávati místa. ³³ I budou mrtvá těla lidu tohoto za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským, a nebude žádného, kdo by odstrašil. ³⁴ Způsobím také, aby přestal v místech Judských a v ulicích Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty; nebo pustinou uěinina bude země.

8

¹ V ten čas, dí Hospodin, vyberou kosti králů Judských, i kosti knížat jejich, i kosti kníží, i kosti proroků, ano i kosti obyvatelů Jeruzalémských z hrobů jejich, ² A rozmečí je proti slunci a měsíci, i proti všemu vojsku nebeskému, kteréž milují, a kterýmž slouží, a za kterýmiž chodí, a kterýchž hledají, a kterýmž se klaní. Nebudou sebrány, ani pochovány, budou místo hnoje na svrchku země. ³ I bude žádostivější smrt nežli život všechním ostatkům tím, kteříž pozůstanou z rodiny této nešlechtné na všech místech, kdež by koli pozůstali, tam kamž je zaženu, dí Hospodin zástupů. ⁴ Protož dí jim: Takto praví Hospodin: Tak-liž padli, aby nemohli povstati? Tak-liž se odvrátil, aby se nemohl zase navrátiti? ⁵ Proč se odvrátil lid tento Jeruzalémský odvrácením věným? Chytají se lsti, a nechť se navrátiti. ⁶ Pozoroval jsem a poslouchal. Nemluví, což pravého jest; není, kdo by želel zlosti své, říká: Což jsem učinil? Každý obrácen jest k bhu svému jako kuň, kterýž prudce běží k boji. ⁷ Ješto čas u povětří zná nařízené časy své, a hrdlička i ořáb i vlaštovice šetí času přeletu svého, lid pak můj nezná soudu Hospodinova. ⁸ Jakž můžete říci: Moudří jsme a zákon Hospodinův máme? Aj, jistě nadarmo dila písař péro, nadarmo jsou v zákoně zbíhlí. ⁹ Kohož zahanbili ti moudří? Kdo jsou předěšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají, jakáž tedy jest moudrost jejich? ¹⁰ A protož dám ženy jejich jiným, pole jejich tím, kteříž by je opanovali; nebo od nejmenšího až do největšího všickni napořád vydali se v lakomství, od proroka až do kníze všickni napořád provádí faleš. ¹¹ Nebo hojí potěšení dcery lidu mého po vrchu, říkájíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje. ¹² Jsou-liž zahanbování, proto že ohavnost páchali? Ba ani se co ustydlí, ani zahanbiti umili. Protož padnou, když oni padati budou; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin. ¹³ Do konce vykořením je, dí Hospodin. Nebude žádného hrozu na vinném kmenu, ani žádných fíků na fíku, ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude. ¹⁴ Proč my tu sedíme? Shromažďte se, a vejďme do míst hrazených, a odpočíneme tam. Ale Hospodin Bůh náš káže odpočívati nám, když vodou jedovatou napojí nás, proto že jsme hřešili proti Hospodinu. ¹⁵ Čekej pokoje, ale nic dobrého, času uzdravení, ale aj, hrůza. ¹⁶ Od Dan slyšeti frkání koní jeho, od hlasu prokřikování silných jeho všechna země se třese, kteříž táhnou, aby zžírali zemi i všechno, což jest na ní, místo i ty, kteříž bydlejí v něm. ¹⁷ Nebo aj, já pošli na vás hady nejedovatější, proti nimž nic neprospívá zaklínání, a štípati vás budou, dí Hospodin. ¹⁸ Srdce mé ve mně, kteréž by mne mělo oběrstvovati v zármutku, mdlé jest. ¹⁹ Aj, hlas křiku dcery lidu mého z země velmi daleké: Zdali Hospodina není na Sionu? Zdali krále jeho není na něm? Proč mne popouzeli rytinami svými, marnostmi cizozemců? ²⁰ Pominula žeo, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni. ²¹ Pro potěšení dcery lidu mého potěším jsem, smutek nesu, užasnutí podjalo mne. ²² Což není žádného lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy není zhojena dcera lidu mého?

9

¹ Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati mohl zmordovaných dcery lidu svého. ² Ó kdo mne postaví na poušti

v hospodì pocestných, abych opustil lid svùj, a odešel od nich; nebo všickni jsou cizoložníci, zbìø zpronevìilých, ³ A natahují jazyka svého ke lži jako luèišti své. Zmocnili se na zemi, ale ne k pravdì; nebo ze zlého ve zlé jdou, a mne neznají, praví Hospodin. ⁴ Každý støez se bližního svého, a ne každému bratru se dovìøuj; nebo každý bratr hledí všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhaè chodí. ⁵ A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy nemluví; uèí jazyk svùj mluvití lež, nepravì èiníce, ustávají. ⁶ Tvùj byt jest u prostøed lidu pøelstivého; pro lest nechťijí mne poznati, dí Hospodin. ⁷ Z té pøíèiny takto praví Hospodin zástupù: Aj, já pøehánìje, pruboval jsem je. Jakž tedy již naložiti mám s dcerou lidu svého? ⁸ Støela zabíjející jest jazyk jejich, lest mluví. Ústy svými pokojní s bližním svým mluví, ale v srdci svém skládá úklady své. ⁹ Zdali pro takové vícì nemám jich navštívití? dí Hospodin. Zdaliž nad národem takovým nemá mstítì duše má? ¹⁰ Pro tyto hory dám se v pláè a v naòíkání, a pro pastvišti, kteráž jsou na poušti, v kvílení; nebo popálena budou, tak že nebude žádného, kdo by skrze ni šel, aniž bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva nebeského až do hovada všechno se odbéøe a odejde. ¹¹ A obrátím Jeruzalém v hromady, pøíbytek drakù, a místa Judská obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele. ¹² Kdo jest ten muž moudrý, ješto by rozumìl tomu? A k komu mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval to, proè zahynouti má tato zemì, a vypálena býti jako poušť, tak aby nebylo, kdo by skrze ni šel? ¹³ Nebo praví Hospodin: Proto že opustili zákon můj, kterýž jsem jim pøedložil, a neposlouchali hlasu mého, aniž chodili za ním, ¹⁴ Ale chodili za myšlènkami srdce svého a za Báli, èemuž je nauèili otcové jejich: ¹⁵ Protož takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím je vodou jedovatou. ¹⁶ Nebo rozptýlím je mezi národy, kterýchž neznali oni, ani otcové jejich, a pošlati budu za nimi meè, až je do konce vyhladím. ¹⁷ Takto praví Hospodin zástupù: Pilní považte, a svolejte ty, kteréž naòíkávají, a¹ pøijdou, a k tìm, kteréž jsou vycvièené, pošlete, aby pøišly. ¹⁸ Nech¹ pospíší, a dadí se nad námi v naòíkání, aby slzy tekly z oèí našich, a vìèka naše oplývala vodou. ¹⁹ Hlas zajisté naòíkání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme se náramní, že jsme ztratili zemì, že boží pøíbytky naše. ²⁰ Anobrž slyšte, ženy, slovo Hospodinovo, a nech¹ pøijme ucho vaše slovo úst jeho, abyste uèily dcerky své naòíkání, a jedna každá tovaryšku svou kvílení. ²¹ Nebo vlezla smrt okny našimi, vešla na paláce naše, aby vyhubila dìti z rynkù a mládence z ulic. ²² (Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A padla mrtvá tìla lidská jako hnùj po poli, a jako snopové za žencem, a není žádného, kdo by pochoval. ²³ Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. ²⁴ Ale v tom nech¹ se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž èiním milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v tìch vícech líbost mám, dí Hospodin. ²⁵ Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím každého, obøezaného i neobøezaného, ²⁶ Egyptské i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i všecky, kteøíž v nejzadnější koutì bydlí na poušti. Nebo ti všickni národové jsou neobøezaní, tolikéž všecken dùm Izraelský jest neobøezaného srdce.

10

¹ Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin, ó dome Izraelský. ² Takto praví Hospodin: Cestì pohanù neuète se, aniž se znamení nebeských dìste, nebo¹ se jich dìsí pohané. ³ Ustanovení zajisté tìch národù jsou pouhá marnost. Nebo setna døevo sekerou v lese, dílo rukou øemeslníka, ⁴ Støíbrem a zlatem ozdóbí je, høebíky a kladivy utvrzují je, aby se neviklalo. ⁵ Jsou jako palmový špalek tvrdý, ani nemluví; nošení býti musejí, nebo choditi nemohou. Nebojtež se jich, nebo zle uèiniti

nemohou, aniž také dobře uèiniti mohou. ⁶ Z nichž není žádného tobì podobného, ó Hospodine; veliký jsi, i jméno tvé veliké jest v moci. ⁷ Kdož by se nebál tebe, králi národù? Na tebe¹ zajisté to sluší, ponìvadž mezi všemi mudrci národù, i ve všem království jejich nikdá nebylo podobného tobì. ⁸ A však ze spolka zhlupili, a blázni jsou; z døeva uèiti se jest pouhá marnost. ⁹ Støibro tažené z zámoží pøivážíno bývá, a zlato z Ufaz, dílo øemeslníka a rukou zlatníka; z postavce modrého a šarlatový jest odív jejich, všechno to jest dílo umílých. ¹⁰ Ale Hospodin jest Bùh pravý, jest Bùh živý a král viěný, pøed jehož prchlivostí zemì se tøese, aniž mohou snéstì národové rozhnivání jeho. ¹¹ (Takto øíkejte jim: Bohové ti, kteøíž nebe ani zemì neuèinili, nech¹ zahynou z zemì, a nech¹ jich není pod nebem.) ¹² Kterýž uèinil zemì mocí svou, kterýž utvrdil okršlek svìta moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa. ¹³ Kterýžto když vydává hlas, jeèení vod bývá na nebi, a kterýž pùsobí to, aby vystupovaly páry od kraje zemì, blýskání s deštím pøivodí, a vyvodí vítr z pokladù svých. ¹⁴ Tak zhlupil každý èlovìk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník pro rytinu; nebo slitina jeho jest faleš, a není ducha v nich. ¹⁵ Marnost jsou a dílo podvodù; v èas, v nìmž je navštívím, zahynou. ¹⁶ Není¹ podobný tímto díl Jákobùv, nebo on jest stvoøitel všeho; Izrael tolikéž jest pokolení dìdictví toho, jehož jméno jest Hospodin zástupù. ¹⁷ Sbeø z zemì koupi svou, ty kteráž bydlíš v pevnosti této. ¹⁸ Nebo takto praví Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele zemì této pojednou, a ssoužím je, aby shledali toto: ¹⁹ Bida mnì pro setøení mé, pøebolestná jest rána má, ješto jsem já byl øekl: Jistì tuto nemoc budu moci snéstì. ²⁰ Stan můj poplénìn jest, a všickni provazové moji potrháni jsou. Synové moji odebrali se ode mne, a není žádného; není žádného, kdo by více rozbíjel stan můj, a roztáhl kortýny mé. ²¹ Nebo zhlupili pastýøi, a Hospodina se nedotazovali; protož nevede se jim š'astní, a všechno stádo pastvy jejich rozptýleno jest. ²² Aj, povìst jistá pøichází, a pohnutí veliké z zemì pùlnoèní, aby obrácena byla mìsta Judská v pustinu a v pøíbytek drakù. ²³ Vím, Hospodine, že není v moci èlovìka cesta jeho, aniž jest v moci muže toho, kterýž chodí, aby spravoval krok svùj. ²⁴ Kárej mne, Hospodine, však milostivì, ne v hnìvì svém, abys nesetøel mne. ²⁵ Vylí hnìv svùj na ty národy, kteøíž tebe neznají, a na rodiny, kteréž jména tvého nevzývají; nebo zžirají Jákoba, a tak zžirají jej, aby jej všeho sežrali, a obydlí jeho v poustku obrátili.

11

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí: ² Slyšte slova smlouvy této, kteráž byste mluvili mužùm Judským, a obyvatelùm Jeruzalémským, ³ A rci jim: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Zloøeèený ten èlovìk, kterýž by neposlechl slov smlouvy této, ⁴ Kterouž jsem vydal otcùm vašim tehdáž, když jsem je vyvedl z zemì Egyptské, z peci železné, øka: Poslouchejte hlasu mého, a èìòte to všechno, tak jakž pøíkazuji vám, i budete lidem mým, a já budu Bohem vašim, ⁵ Abych splnil pøísahu, kterouž jsem uèinil otcùm vašim, že jim dám zemì oplývající mlékem a strdí, jakž dnešní den jest. Jemuž odpovìdìv, øekl jsem: Amen, Hospodine. ⁶ Potom øekl mi Hospodin: Ohlašuj všechna slova tato po místech Judských, a po ulicích Jeruzalémských, øka: Slyšte slova smlouvy této, a èìòte je. ⁷ Nebo èastokrát osvidèoval jsem se otcùm vašim, od toho dne, jakž jsem je vyvedl z zemì Egyptské, až do dne tohoto; ráno pøivstáváje a osvidèuje se, øíkával jsem: Poslouchejte hlasu mého. ⁸ Ale neposlouchali, aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil jeden každý po zdání srdce svého zlého. Proèež uvedl jsem na nì všechna slova smlouvy této, kterouž jsem pøíkázal plniti, ale neplnili. ⁹ Tehdy øekl mi Hospodin: Nalézá se spiknutí mezi muži Judskými, a mezi obyvateli Jeruzalémskými. ¹⁰ Obrátili se k nepravostem otcù svých starých, kteøíž nechtili poslouchati slov mých. Tolikéž tito chodí za bohy cizími, sloužíce jim; dùm Izraelský a dùm Judský zrušili smlouvu mou,

kterouž jsem uèinil s otci jejich. ¹¹ Protož takto praví Hospodin: Aj, já uvedu na nì zlé, z nìhož nebudou moci vyjít. By pak volali ke mnì, nevyslyším jich. ¹² I pùjdou místa Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati k bohùm tím, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí jich v èas bídy jejich, ¹³ Aèkoli podle poètu míst máš bohy své, ó Judo, a podle poètu ulic Jeruzalémských nastavili jste oltáøù ohavnosti té, oltáøù, na nichž byste kadili Bálovi. ¹⁴ Protož ty nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za nì hlasu a modlitby; nebo¹ nikoli nevyslyším jich v ten èas, když by volali ke mnì pøíèinou svého zlého. ¹⁵ Co jest milému mému do mého domu, ponìvadž nestydatì páše nešlechtnosti s mnohými, a obìti svaté odešly od tebe, a že v zlosti své pléšeš? ¹⁶ Byltì Hospodin nazval jméno tvé olivou zelenající se, pìknou pro ovoce ušlechtilé, ale s zvukem bouøe veliké zapálí ji s hùry, když polámí ratolesti její. ¹⁷ Nebo Hospodin zástupù, kterýž ti byl štípil, vyøkl zlé proti tobì, pro nešlechtnost domu Izraelského a domu Judského, kterouž mezi sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce Bálovi. ¹⁸ Hospodin zajisté oznámil mi, i dovìdìl jsem se. Tehdáž jsi mi ukázal pøedsevzetí jejich, ¹⁹ Když jsem já byl jako beránek a volèek, kterýž veden bývá k zabití. Nebo nevidìl jsem, by proti mnì rady skládali: Zkazme strom s ovocem jeho, a vyhlaíme jej z zemì živých, aby jméno jeho nebylo pøipomínáno více. ²⁰ Ale ó Hospodine zástupù, soudce spravedlivý, kterýž zkušuješ ledví i srdce, nech¹ se podívám na pomstu tvou nad nimi; nebo jsem tobì zjevil pøi svou. ²¹ Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteøíž hledají bezživotí tvého, øíkající: Neprorokuj ve jménu Hospodinovu, abys neumøel v ruce naší: ²² Protož takto praví Hospodin zástupù: Aj, já navštívím je. Mládenci zbiti budou meèem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem, ²³ A nebudou mítì potomkù, když uvedu zlé na Anatotské, èasu toho, v nìmž je navštívím.

12

¹ Spravedlivý zùstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti tobì, a však o soudech tvých mluvitì budu s tebou. Proè se cestì bezbožníkù š'astnì vede? Mají pokoj všickni, kteøíž se pyšnì zpronevìdili. ² Štìpuješ je, ano i vkoøeòují se; rostou, ano i ovoce nesou ti, jejichžto úst blízko jsi, ale daleko od ledví jejich. ³ Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne, a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno pak táhneš jako ovce k zabíjení, a pøipravuješ je ke dni zabití. ⁴ Dokudž by žalostila zemì, a bylina všeho pole svadla pro zlost pøebývajících v ní, a hynulo každé hovado i ptactvo? Nebo øíkají: Nevidí¹ Bùh skonèení našeho. ⁵ Ponìvadž tebe s pišími bižícího k ustání pøivodí, kterakž bys tedy staèil pøi koních? A ponìvadž v zemì pokojné, již jsi se dovìøil, ustáváš, což pak spravíš pøi tom zdutém Jordánu? ⁶ Nebo i bratøi tvoji i dùm otce tvého zpronevìdili se tobì, a ti také povolávají za tebou plnými ústy. Nevìø jim, by¹ pak mluvili s tebou pøátelsky. ⁷ Opustil jsem dùm svùj, zavrhl jsem dìdictví své, dal jsem to, což velice milovala duše má, v ruce nepøatel jeho. ⁸ Uèinìno jest mi dìdictví mé podobné lvu v lese, vydává proti mnì hlas svùj, proèež ho nenávidím. ⁹ A což ptákem dravým jest mi dìdictví mé? Což ptactvo vùkol bude proti nimu? Jdìtež nu, shromažìte se všechna zvíøata polní, sejdìte se k jídlu. ¹⁰ Mnozí pastýøi zkazí vinici mou, pošlapají podíl můj, podíl mnì velmi milý obrátí v pouš¹ nejhroznìjší, ¹¹ Obrátí jej v pustinu. Kvìliti bude, spustošen jsa ode mne; spustne všechna tato zemì, nebo není žádného, kdo by to v srdci skládal. ¹² Na všechna místa vysoká po poušti potáhnou zhoubcové, meè zajisté Hospodinùv zžíøe od jednoho kraje zemì až do druhého, nebude mítì pokoje žádné tìlo. ¹³ Nasejí pšenice, ale trní žítì budou; bolestnì to ponesou, že užitku nevezmou, a stydìti se budou za úrody své pro prchlivost hnìvu Hospodinova. ¹⁴ Takto praví Hospodin o

všech mých susedech zlých, jenž se dotýkají dïdictví, kteréž jsem uvedl v dïdictví lidu svému Izraelskému: Aj, já vypléním je z země jejich, když dùm Judský vypléním z prostøedku jejich. ¹⁵ Stane se však, když je vypléním, že se navrátím a smiluji se nad nimi, a pøivedu zase jednoho každého z nich k dïdictví jeho, a jednoho každého do země jeho. ¹⁶ Stane se také, jestliže by se pilní uèili cestám lidu mého, a pøisahali by ve jménu mém, øíkajíce: Živ¹ jest Hospodin, jakž oni uèívali lid můj pøisahati skrze Bále, že vzdílání budou u prostøed lidu mého. ¹⁷ Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ ten ustaviènì a hubiti, dí Hospodin.

13

¹ Takto øekl Hospodin ke mnì: Jdi a zjednej sobì pás lnìný, a opáš jím bedra svá, do vody pak nedávej ho. ² Tedy zjednal jsem ten pás podlé slova Hospodinova, a opášal jsem bedra svá. ³ Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì podruhé, økoucí: ⁴ Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal, kterýž jest na bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a skrej jej tam do díry skalní. ⁵ I šel jsem, a skryl jsem jej u Eufrates, jakž mi byl pøikázal Hospodin. ⁶ Stalo se pak po pøebìhnutí dnù mnohých, že øekl Hospodin ke mnì: Vstana, jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýž¹ jsem pøikázal skryti tam. ⁷ I šel jsem k Eufrates, a vykopav, vzal jsem ten pás z místa toho, kdež jsem jej byl skryl. A aj, zkažený byl ten pás, aniž se k èemu hodil. ⁸ Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ⁹ Takto praví Hospodin: Tak¹ zkazím pýchu Judských i pýchu Jeruzalémských velikou. ¹⁰ Lidu toho pøenešlechetného, kteøíž nechti poslouchati slov mých, kteøíž chodí podlé zdání srdce svého, a chodí za bohy cizími, sloužíce jim, a klaníjíce se jim. I bude podoben pasu tomu, kterýž se nehodí k nièemu. ¹¹ Nebo jakož se drží pás na bedrách muže, tak jsem byl pøipojil k sobì všecken dùm Izraelský i všecken dùm Judský, dí Hospodin, aby byli lidem mým, a to k slávi, a k chvále, i k ozdobi, ale nebyli poslušni. ¹² Protož rci jim slovo toto: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Všelíká nádoba vinná naplòována bývá vínem. Když¹ pak øeknou: Zdaliž nevíme dobøe, že všeliká nádoba vinná naplòována bývá vínem? ¹³ I díš jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všechny obyvatele země této i krále, kteøíž sedí místo Davida na stolici jeho, i kníží i proroky, a tolikéz všechny obyvatele Jeruzalémské opilství, ¹⁴ A rozrazím jednoho o druhého, jakož otce, tak také syny, dí Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím, aniž se smiluji, abych zkaziti jich nemìl. ¹⁵ Poslouchejte a ušima pozorujte, nepovyšujte se, nebo¹ Hospodin mluví. ¹⁶ Dejte Hospodinu Bohu svému èest, døív než by tmu uvedl, a døíve nežli by se zurázely nohy vaše o hory tmavé. I èekali byste svítla, ale obrátil by je v stín smrti, promìnil by je v mrákotu. ¹⁷ Jestliže pak toho neuposlechnete, v skrýších plakati bude duše má pro pýchu vaši, a náramní kvíliti bude. Potekou, pravím, z očí mých slzy, nebo zajato bude stádce Hospodinovo. ¹⁸ Rci králi i královni: Seíte na zemi; nebo odjata bude pøednost vaše, koruna ozdoby vaší. ¹⁹ Mista polední uzavírána budou, tak že nebude žádného, kdo by otevøíti mohl. Zastihováno bude všecko Judstvo, zastihováno bude docela. ²⁰ Pozdvihnìte očí svých, a vizte ty, kteøíž táhnou od pùlnoci. Kdež jest to stádo, kteréž¹ dáno bylo, stádce ozdoby tvé? ²¹ Co díš, když ti navštíví, ještos ty nauèila je, aby byli nad tebou vùdcové pøední? Zdaliž bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící? ²² Díš-li v srdci svém: Proè by mne to potkati mìlo? Pro množství nepravosti tvé odkryti budou podolkové tvoji, násilní odjata bude obuv tvá. ²³ Mùže-li zmìniti Mouøenín kùži svou, aneb pardus peøestost svou, také vy budete moci dobøe èiniti, nauèivše se zle èiniti. ²⁴ Protož rozptýlím je, jako vítr poušti rozptyluje plevy. ²⁵ Ten bude los tvůj a díl odmìøený tobì ode mne, praví Hospodin, proto žes se zapomnila nade mnou, a úfalas v lež. ²⁶ A tak i já také

odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, aby spatřena byla hanba tvá, ²⁷ Cizoložství tvá, a ošetání tvá, nešlechtná smilství tvá, na pahrbcích i na poli. Vidil¹ jsem ty ohavnosti tvé; bída tobě, Jeruzaléme. A což se ještě neočistiš? I až dokud pak?

14

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu. ² Kvůli bude země Judská, a brány její zemdlejí, smutek ponesou na zemi, a naříkání Jeruzaléma vzejde. ³ Také nejznamenitější z nich rozšílají budou i nejšpatnější své pro vodu. Půjdouce k cisternám, a nenaleznouce vody, navrátí se s nádobami svými prázdnými, hanbíce a stydíce se; protože překryjí hlavu svou. ⁴ I oraři stydíce se, překryjí hlavu svou přelínou zemí vyprahlé, proto že dešť nebude na zemi. ⁵ Anobř i laď na poli, což porodí, opustí; nebo mladistvé trávy nebude. ⁶ A divocí oslové stojíce na vysokých místech, hltají budou vítr jako draci; přehledí se oči jejich, nebo nebude žádné trávy. ⁷ Ó Hospodine, poněvadž nepravosti naše svědčí proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou odvrácení naše, tobě¹ jsme zhořšili. ⁸ Ó naděje Izraelova, vysvoboditeli jeho v čas ssoužení, proč býti máš jako přichodzí v této zemi, a jako počestný stavující se na noclehu? ⁹ Proč se ukazuješ jako muž ustalý, jako silný, kterýž nemůže vysvoboditi? Všaks ty u prostřed nás, Hospodine, a jméno tvé nad námi vzýváno jest; neopouštíš nás. ¹⁰ Takto praví Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých nezdržují, až Hospodin nemá v nich líbosti, a nyní zpomíná nepravost jejich, a navštívuje hříchy jejich. ¹¹ Potom řekl ke mně Hospodin: Nemodl se za lid tento k dobrému. ¹² Když se postít budou, já nikoli nevyslyším volání jejich, a když obítovati budou obětí zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím sobě těch věcí, ale mečem a hladem a morem já do konce zhubím je. ¹³ Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, tito proroci říkají jím: Neuzdáte mě, a hlad nepřijde na vás, ale pokoj pravý dám vám na místě tomto. ¹⁴ I řekl Hospodin ke mně: Lež prorokují ti proroci ve jménu mém. Neposlal¹ jsem jich, aniž jsem přikázal jím, anobř aniž jsem mluvil k nim. Vidině lživé a hádání, a marné věci i lest srdce svého oni prorokují vám. ¹⁵ Protož takto praví Hospodin o prorocích, kteříž prorokují ve jménu mém, ješto jsem já jich neposlal, a kteříž říkají: Meč ani hladu nebude v zemi této: Meč a hladem i ti sami proroci zhynou. ¹⁶ Lid pak ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích Jeruzalémských hladem a mečem, aniž bude, kdo by je pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a dcery jejich. Tak vyleji na ně nešlechtnost jejich. ¹⁷ Protož řci jim slovo toto: Z očí mých tekou slzy dnem i nocí bez přestání; nebo potřeba bude velmi velice panna dcera lidu mého ranou náramní bolestnou. ¹⁸ Vyjdou-li na pole, aj, tam zbití mě; pakli vejdu do města, aj, tam nemocní hladem. Nebo jakož prorok tak kněz obcházejíce, kupějí zemi, a lidé toho neznají. ¹⁹ Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdaliž Sion oškliví sobě duše tvá? Proč nás biješ, tak abychom již nebyli uzdraveni? Čekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého pakli času uzdravení, a aj, hrůza. ²⁰ Poznáváme¹, Hospodine, bezbožnost svou i nepravost otců svých, že jsme hořšili proti tobě. ²¹ Nezamítej pro jméno své, nezlehčuj stolice slávy své; rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi. ²² Zdaliž jsou mezi marnostmi pohanskými ti, kteříž by děš¹ dávali? A zdaliž nebesa dávají přívaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine, Bůh náš? Protož na tebe¹ očekáváme, nebo ty působíš všechno to.

15

¹ Tedy řekl Hospodin ke mně: By¹ se postavil Mojžíš i Samuel před oblíbeným mým, nikoli srdce nemohu míti k lidu tomuto. Pus¹ je ode mne, a nech¹ jdou pryč. ² A očeknou-li¹: Kam bychom šli? tedy řiž jim: Takto praví Hospodin: Kdo k smrti,

na smrt, a kdo k meèi, pod meè, a kdo k hladu, k hladu, a kdo k zajetí, do zajetí. ³ Pøedstavím zajisté jim to ètvero, dí Hospodin: Meè k zmordování, a psy, aby je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvìø zemskou, aby je sežrala a zkazila. ⁴ A musejí se smýkati po všech královstvích zemi pøíèinou Manassesa syna Ezechiášova, krále Judského, pro ty vìci, kteréž páchal v Jeruzalémì. ⁵ Nebo kdo by se slitoval nad tebou, Jeruzaléme? A kdo by ti politoval? Aneb kdo by pøišel, aby se zeptal, jak¹ se vede? ⁶ Tys opustil mne, dí Hospodin, odšels nazpìt; protož vztáhnu ruku svou na tebe, abych ti zkazil. Ustal jsem, želeje. ⁷ Protož pøetòíbím je vijeèkou skrze brány zemi této, na sirobu pøivedu a zkazím lid svùj, nebo se od cest svých nenavracují. ⁸ Vítší bude poèet vdov jeho než písku moøského. Pøivedu na ni, na matky, na mládence zhoubce i v poledne; zpùsobím to, aby náhle pøipadli na to mìsto, i budou zdišeni. ⁹ Zemdlí i ta, kteráž rodívala po sedmerém; vypustí duši svou, zapadne jí slunce ještì ve dne, hanbiti a styditi se bude. Ostatek pak jich vydám pod meè pøed oblíèejem nepøátel jejich, dí Hospodin. ¹⁰ Bìda mnì, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a muže rùznice všì zemi. Nepùjèoval jsem jim, aniž mi oni pùjèovali, a každý mi zloèeì. ¹¹ I øekl Hospodin: Zdaliž tobì, kterýž pozùstaneš, nebude dobøe? Zdaliž nebudu tvým zástupcím u nepøítele v èas trápení a v èas ssoužení? ¹² Zdaliž železo poláme pùlnoèní železo a ocel? ¹³ Jmìní tvé, ó Judo, i poklady tvé vydám v rozchvátání darmo, po všech konèinách tvých, a to pro všelijaké høíchy tvé. ¹⁴ A zpùsobím to, že musíš jíti s nepøátely svými do zemi cizí, když oheò zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude. ¹⁵ Ty znáš mne, Hospodine, rozpomeò se na mne, a navštìv mne, a pomsti mne nad těmi, kteøíž dotírají na mne. Shovívaje jim, nezachvacuj mne; viz, že snáším pro tebe pohaninì. ¹⁶ Když se naskytly øeèi tvé, snìdl jsem je, a mìl jsem slovo tvé za radost a potíšení srdce svého, ponìvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupù. ¹⁷ Nesedám v radi posmìvaèù, aniž plèši; pro pøísnost tvou samotný sedám, nebo prchlivostí naplnìls mne. ¹⁸ Proè má býti bolest má vìená, a rána má smrtelná, kteráž se nechce zhojiti? Proè mi býti máš naprosto jako oklamavatelný, jako vody nestálé? ¹⁹ Protož takto praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také ti zase obrátím, abys stál pøed oblíèejem mým; oddílíš-li víc drahou od nièemné, jako ústa má budeš. Nech¹ se oni obrátí k tobì, ty pak neobracej se k nim. ²⁰ Nebo jsem ti postavil proti lidu tomuto jako zed mìdìnou pevnou. Kteøíž bojovati budou proti tobì, ale neodolají tobì; nebo já jsem s tebou, abych ti vysvobozoval a vytrhoval, dí Hospodin. ²¹ Vytrhnu ti zajisté z rukou nešlechtníků, a vykoupím ti z ruky násilníků.

16

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Nepojímej sobì ženy, aniž mìj synù neb dcer na místì tomto. ³ Nebo takto praví Hospodin o synech i dcerách zplozených v místì tomto, a o matkách jejich, kteréž zrodily je, i o jejich otcích, kteøíž zplodili je v zemi této: ⁴ Smrtmi pøebolestnými pomrou, nebudou oplakáni, ani pochováni; místo hnoje na svrchku zemi budou, a meèem i hladem do konce zhubeni budou. I budou mrtvá tìla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. ⁵ Nebo takto praví Hospodin: Nevcházej do domu smutku, aniž choì kvíliti, aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svùj od lidu tohoto, dobrotivost i slitování, dí Hospodin. ⁶ Když pomrou velicí i malí v zemi této, nebudou pochováni, aniž kvíliti budou nad nimi, aniž se zøeží, aniž sobì lysiny zdílají pro ni. ⁷ Aniž jim dadí jísti, aby v truchlosti potíšovali jich nad mrtvým, aniž jich napojí z èíše potíšení po otcì jejich neb matce jejich. ⁸ Tolikéž do domu hodování nechoì, abys sedati mìl s nimi pøi jídle a pití. ⁹ Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já zpùsobím, aby nebývalo na místì tomto pøed oèima vašima a za dnù vašich hlasu radosti, ani hlasu veselé, hlasu ženicha,

ani hlasu nevěsty. ¹⁰ Když pak oznámíš lidu tomuto všechna slova tato, a ůeknou-li¹: Proě vyökl Hospodin proti nám všechno zlé veliké toto, a jaká jest nepravost naše, aneb jaký hōích náš, jímž jsme hōešili proti Hospodinu Bohu svému? ¹¹ Tedy rci jim: Proto že opustili mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími, sloužili jim, a klanili se jim, mne pak opustili, a zákona mého neostōihali. ¹² Vy pak mnohem jste hūøe ěinili nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podlé zdání srdce svého zlého, neposlouchajíce mne. ¹³ Proěež hodím vámi z zemì této do zemì, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužiti budete tam bohům cizím dnem i nocí, dokudž neuěiním vám milosti. ¹⁴ Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude ōikáno více: Živ¹ jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z zemì Egyptské, ¹⁵ Ale: Živ¹ jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z zemì pūlnoění a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase pōivedu do zemì jejich, kterouž jsem dal otcům jejich. ¹⁶ Aj, já pošli k rybábům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom pošli i k mnohým lovcům, aby je zlapali na všeliké hoøe, a na všelikém pahrbku, i v dírách skalních. ¹⁷ Hledím na všechny cesty jejich, nejsou¹ tajné pøede mnou, aniž jest skryta nepravost jejich pøed oěima mýma. ¹⁸ I odplatím jim prvé dvojnásobní za nepravost jejich a hōích jejich, proto že zemì mnou poškrvnili tily mrtvými ohyzdnými, a ohavnostmi svými naplnili dīdictví mé. ¹⁹ Hospodine, sílo má a hrade můj, i útoěišti mé v den ssoužení, k tobì¹ pōijdou národové od koněin zemì, a ůeknou: Jistì že¹ se falše drželi otcové naši, marnosti a právi neužiteěných vící. ²⁰ Zdaliž udílá sobì ělovík bohy, ponívadž sami nejsou bohové? ²¹ Protož aj, já způsobím to, aby poznali té chvíle, způsobím, aby poznali ruku mou i moc mou, a zvídít, že jméno mé jest Hospodin.

17

¹ Hōích Judùv napsán jest pérem železným, rafijí kamene pøetvrdého, vyryt jest na tabuli srdce jejich, a na rozích oltáøů vašich, ² Tak když zpomínají synové jejich na oltáøe jejich i háje jejich, pod dōívím zeleným, na pahrbcích vysokých. ³ Ó horo, s tím polem jmíní tvé i všechny poklady tvé vydám v rozchvátání, pro hōích výsostí tvých, ve všech koněinách tvých. ⁴ A ty musíš lhùtu dáti z strany sebe dīdictví svému, kteréž jsem byl dal tobì, a podrobím ti v službu nepōátelům tvým v zemì, o níž nevíš; nebo jste oheò zanítìli v prchlivosti mé, kterýž až na viky hoøeti bude. ⁵ Takto praví Hospodin: Zloěeěný ten muž, kterýž doufá v ělovíka, a kterýž klade tìlo za rámì své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho. ⁶ Nebo bude podobný vøesu na pustinì, kterýž necítì, když co pōichází dobrého, ale bývá na vyprahlých místech na poušti v zemì slatinné, a v níž se nebydlí. ⁷ Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a jehož nadìje jest Hospodin. ⁸ Nebo podobný bude stromu štípenému pōi vodách, a pōi potoku pouštìjícímu koøeny své, kterýž necítì, když pōichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž pøestává něsti ovoce. ⁹ Nejlstivijší jest srdce nade všechno, a nejpøevrácenìjší. Kdo vyrozumí jemu? ¹⁰ Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podlé cesty jeho, podlé ovoce skutků jeho. ¹¹ Koroptva škøeěì, ale nevysedí. Tak kdož dobývá statku však s kōivdou, v polovici dnù svých musí opustiti jej, a naposledy bude bláznem. ¹² Místo svatynì naší, stolice slavná Nejvyššího, vñenì trvá. ¹³ Ó nadìje Izraelova, Hospodine, všickni, kteòíž ti opouštìjí, nech¹ jsou zahanbeni. Kárání má v zemì této nech¹ jsou zapsána; nebo opustili pramen vod živých, Hospodina. ¹⁴ Uzdrav mne, Hospodine, a zdráv budu; vysvoboì mne, a vysvobozen budu, ty jsi zajisté chvála má. ¹⁵ Aj, oni ōíkají mi: Kdež jest to, což pøedpovídal Hospodin? Nech¹ již pōijde. ¹⁶ Ješto jsem já se nevetøel, abych pastýøem byl tvým, a dne bolesti nebyl¹ jsem žádostiv, ty víš. Cožkoli vyšlo z rtù mých, pøed oblìeějem tvým jest. ¹⁷ Nebudiž mi k strachu,

útoèišti mé jsi v èas trápení. ¹⁸ Nech¹ jsou zahanbeni, kteøíž mne stihají, já pak a¹ nejsem zahanben; nech¹ se oni dìsí, já pak a¹ se nedìsím. Uveì na nì den trápení, a dvojím setøením setøi je. ¹⁹ Takto øekl Hospodin ke mnì: Jdi a postav se v brání lidu tohoto, skrze kterouž chodívají králové Judští, a skrze kterouž vycházívají, anobrž ve všech branách Jeruzalémských, ²⁰ A rci jim: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští, i všecken Judo, a všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteøíž chodíváte skrze brány tyto: ²¹ Takto praví Hospodin: Vystøíhejte se s pilností, abyste nenosili bøemen v den sobotní, ani vnášeli skrze brány Jeruzalémské. ²² Ani nevynášejte bøemen z domù svých v den sobotní, a žádného díla nedìlejte, ale svìte den sobotní, jakž jsem pøikázal otcùm vašim. ²³ (Však neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdili šíji svou, neposlouchajíce a nepøijímajíce nauèení.) ²⁴ Stane se zajisté, jestliže s ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin, abyste nenosili bøemen skrze brány mìsta tohoto v den sobotní, ale svítili den sobotní, nedìlajíce v nìm žádného díla, ²⁵ Že poberou se skrze brány mìsta tohoto králové i knížata sedící na stoliçi Davidovi, jezdíce na vozích i na koních, oni i knížata jejich, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, a státi bude toto mìsto až na vìènost. ²⁶ I budou pøicházeti z míst Judských a z okolí Jeruzaléma, jakož z zemì Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od poledne, nesouce zápal, a obìt i dar s kadidlem, také i díky èinìní nesouce do domu Hospodinova. ²⁷ Jestliže pak neuposlechnete mne, abyste svítili den sobotní, a nenosili bøemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské v den sobotní, tedy zanítím oheð v branách jeho, kterýžto zžìøe paláce Jeruzalémské, a neuhasne.

18

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí: ² Vstaò a sejdi do domu hrnèíøova, a tam zpùsobím to, abys slyšel slova má. ³ I sešel jsem do domu hrnèíøova, a aj, on dìlal dílo na kruzích. ⁴ Když se pak zkazila nádoba v ruce hrnèíøovi, kterouž on dìlal z hlíny, tehdy zase udìlal z ní nádobu jinou, jakouž se dobøe líbilo hrnèíøi udìlati. ⁵ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ⁶ Zdaliž jako hrnèíø tento nemohl bych nakládati s vámi, ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v ruce hrnèíøe, tak jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský. ⁷ Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je v okamžení vypléním a zkazím, i vyhubím, ⁸ Však odvrátil-li by se národ ten od nešlechetnosti své, proti nìmuž bych mluvil: i já litoval bych toho zlého, kteréž jsem myslil uèiniti jemu. ⁹ Zase mluvil-li bych o národu a o království, že je v okamžení vzdílám a vštípím, ¹⁰ Však èinil-li by, což zlého jest pøed oèima mýma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval bych dobrodiní toho, kteréž bych øekl uèiniti jemu. ¹¹ Protož nyní rci mužùm Judským i obyvatelùm Jeruzalémským, øka: Takto praví Hospodin: Aj, já strojím na vás zlou vìc, a obrátím na vás pohromu; navra¹tež se již jeden každý od cesty své zlé, a polepšte cest svých i pøedsevzetí svých. ¹² Kteøížto øekli: To nic, nebo za myšlènkami svými pùjdeme, a jeden každý zdání srdce svého nešlechetného vykonávati budeme. ¹³ Protož takto praví Hospodin: Vyptejte se nyní mezi pohany, slýchal-li kdo takové vìci? Mrzkosti veliké dopustila se panna Izraelská. ¹⁴ Zdaliž kdo pohrdá èerstvou vodou Libánskou z skály? Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud bižícími? ¹⁵ Lid pak mùj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti. Nebo k úrazu je pøivodí na cestách jejich, na stezkách starobylých, chodíce stezkami cesty neprotøené, ¹⁶ Tak abych musil obrátiti zemi jejich v pouš¹ na odivu vìènou; každý, kdož by šel skrze ni, aby se užasl, a pokynul hlavou svou. ¹⁷ Vítrem východním rozptýlím je pøed nepøítelem; høbetem a ne tváøí pohledím na nì v èas bídy jejich. ¹⁸ I øekli: Poíte a vymysleme proti Jeremiášovi nìjakou chytrost; nebo¹ nezhyne zákon od knìze, ani rada od moudrého, ani slovo od proroka. Poíte a zarazme jej jazykem, a nemìjme pozoru na žádná slova

jeho. ¹⁹ Pozoruj mne, Hospodine, a slyš hlas těch, kteříž se vadí se mnou. ²⁰ Zdaliž má odplacováno býti za dobré zlým, že mi jámu kopají? Rozpomeš se, že jsem se postavoval před oblíbeným tvým, abych se přimlouval k jejich dobrému, a odvrátil prchlivost tvou od nich. ²¹ Protož dopusť na syny jejich hlad, a způsob to, ať jsou násilně zmordováni měem, a nechť jsou ženy jejich osiřelé a ovdovělé, a muži jejich ať jsou ukrutně zmordováni, a mládenci jejich zbiti měem v boji. ²² Nechť jest slyšati křik z domů jejich, když přivedeš na ně vojsko náhle. Nebo vykopali jámu, aby popadli mne, a osídla polékli nohám svým; ²³ Ješto ty, Hospodine, povídám jsi vši rady jejich o mém usmrcení. Nebuť milostiv nepravosti jejich, a hřešcu jejich před tváří svou neshlazuješ, ale nechť jsou k úrazu dostřeni před oblíbeným tvým, a v čas prchlivosti své s nimi zacházej.

19

¹ Takto řekl Hospodin: Jdi a zjednej báni záhrdlitou od hrnčíře, hlininou, a pojma některé z starších lidu a z starších kněží, ² Vejdí do údolí Benhinom, kteréž jest u vrat brány východní, a ohlašuj tam slova ta, kteráž mluviti budu tobě. ³ A řci: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští i obyvatelé Jeruzalémští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli uslyší, zníti mu bude v uších jeho, ⁴ Proto že mne opustili, a poškrvnili místa tohoto, kadíce na něm bohům cizím, jichž neznali oni, ani otcové jejich, ani králové Judští, a naplnili toto místo krví nevinných. ⁵ Vzdělali také výsosti Bálovi, aby pálili syny své ohněm v zápaly Bálovi, čehož jsem nepřikázal, aniž jsem o tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce. ⁶ Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude slouti více toto místo Tofet, ani údolí Benhinom, ale údolí mordu. ⁷ Nebo v nic obrátím radu Judovu i Jeruzalémských v místě tomto, způsobí to, aby padli od měe před nepřáteli svými, a od ruky těch, kteříž hledají bezživotí jejich, i dám mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským. ⁸ Obrátím také místo toto v poušť na odivu. Každý, kdožkoli půjde mimo ně, užasne se, a ckáti bude pro všelijaké rány jeho. ⁹ A způsobím to, že žráti budou maso synů svých a maso dcer svých, tolikéž jeden každý maso bližního svého žráti bude, v obležení a v ssoužení, kterýmž ssouží je nepřátelé jejich, a ti, kteříž hledají bezživotí jejich. ¹⁰ Potom roztluč tu záhrdlitou báni před očima těch lidí, kteříž půjdou s tebou, ¹¹ A řci jim: Takto praví Hospodin zástupů: Tak potluku lid tento i místo toto, jako ten, kdož rozráží nádobu hrnčířskou, kteráž nemůže opravena býti více, a v Tofet pochovávati budou, proto že nebude žádného místa ku pohřbu. ¹² Tak učiním místu tomuto, dí Hospodin, i obyvatelům jeho, a naložím s místem tímto tak jako s Tofet. ¹³ Nebo budou domové Jeruzalémských i domové králů Judských tak jako toto místo Tofet zanečistěni se všichni domy těmi, na jejichž stěchách kadili všemu vojsku nebeskému, a obitovali obiti mokré bohům cizím. ¹⁴ Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl poslal Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v sídci domu Hospodinova, a řekl ke všemu lidu: ¹⁵ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na místo toto i na všechna místa jeho všechno to zlé, kteréž jsem vykl proti němu; nebo zatvrdili šíji svou, aby neposlouchali slov svých.

20

¹ Tedy slyšev Paschur syn Immerův, kněz, kterýž byl přední správce v domě Hospodinově, Jeremiáše prorokujícího o těch věcech, ² Ubil Paschur Jeremiáše proroka, a dal jej do vzení v bránu Beniaminovu hořejší, kteráž byla při domě Hospodinově. ³ Stalo se pak nazejtří, když vyvedl Paschur Jeremiáše z vzení, že řekl jemu Jeremiáš: Nenazval Hospodin jména tvého Paschur, ale Magor missabib. ⁴ Nebo

takto praví Hospodin: Aj, já pustím na tebe strach, na tebe i na všechny přátele tvé, kteříž padnou od meče nepřátel svých, načež oči tvé hledí budou, když všecken lid Judský vydám v ruku krále Babylonského, kterýž zavede je do Babylona, a měem je pobije. ⁵ Vydám i všelijaké bohatství města tohoto, a všechno úsilé jeho, i všelijakou víc drahou jeho, i všechny poklady králů Judských vydám v ruku nepřátel jejich, a rozchvátají je, i poberou je, a dovezou je do Babylona. ⁶ Ty pak Paschur i všickni, kteříž bydlí v domě tvém, půjdete do zajetí, a do Babylona se dostaneš, a tam umřeš, i tam pochován budeš ty i všickni milující tebe, jimž jsi prorokoval lživě. ⁷ Namlouvals mne, Hospodine, a dal¹ jsem se přemluvit; silnější byl nežli já, protože zmocnils se mne. Jsem v posměchu každý den, každý se mi posmívá. ⁸ Nebo jakž jsem začal mluvit, úpím, pro ukrutenství a zhoubu křepím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne. ⁹ I řekl jsem: Nebudu¹ ho připomínati, ani mluvit více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu, ¹⁰ Ačkoli slýchám utržení mnohých, i Magor missabiba, říkajících: Povizte něco na něj, a oznámíme to králi. Všickni, kteříž by měli býti přátelé moji, eíhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním. ¹¹ Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protože ti, kteříž mne stíhají, zarážejí se, a neodolají; stydět se budou náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž potupa věná v zapomenutí dána bude. ¹² Protož ó Hospodine zástupě, kterýž zkušuješ spravedlivého, kterýž spatňuješ ledví a srdce, nech¹ se podívám na pomstu tvou nad nimi, tobě zajisté zjevil jsem přisvou. ¹³ Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechtných. ¹⁴ Zlořečený ten den, v němžto zplozen jsem, den, v němž porodila mne matka má, a¹ není požehnaný. ¹⁵ Zlořečený ten muž, kterýž zvištoval otci mému, chtěje zvláštní obradovati jej, řka: Narodilo¹ se dítě pohlaví mužského. ¹⁶ A nech¹ jest ten muž podobný městům, kteráž podvrátil Hospodin, a nezelel; nebo slyšel křik v jitě, a provyskávání v čas polední. ¹⁷ Ó že mne neusmrtil od života, ještě by mi matka má byla hrobem svým, a život její věně tihotný. ¹⁸ Proč jsem jen z života vyšel, abych okoušel těžkosti a zámutku, a aby strávení byli v pohanině dnové moji?

21

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když poslal k němu král Sedechiáš Paschura syna Malkiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, knize, aby řekli: ² Porai se medle o nás s Hospodinem, nebo Nabuchodonozor král Babylonský bojuje proti nám, zdali by snad naložil Hospodin s námi podle všech divných skutků svých, aby on odtáhl od nás. ³ Tedy řekl Jeremiáš k nim: Tak rcete Sedechiášovi: ⁴ Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já odvrátím nástroje válečné, kteréž jsou v rukou vašich, jimiž vy bojujete proti králi Babylonskému a Kaldejským, kteříž oblehli vás vni za zdí, a shromáždím je do prostřed města tohoto. ⁵ Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou a ramenem silným, a to v hněvu a v rozpálení i v prchlivosti veliké. ⁶ A raním obyvatele města tohoto, tak že lidé i hovada morem velikým pomrou. ⁷ Potom pak (dí Hospodin), dám Sedechiáše krále Judského a služebníky jeho i lid, totiž ty, kteříž pozůstanou v městě tomto po moru, po meči a po hladu, v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku nepřátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí jejich. Kterýžto je zbije ostrostí meče, neodpustí jim, aniž jich šanovati bude, aniž se smiluje. ⁸ Protož řci lidu tomuto: Takto praví Hospodin: Aj, já kladu před vás cestu života i cestu smrti. ⁹ Kdokoli zůstane v městě tomto, zahyne od meče, neb hladem, neb morem, ale kdož vyjde a poddá se Kaldejským, kteříž oblehli

vás, jistotně živ zůstane, a bude mít život svůj místo košisti. ¹⁰ Nebo postavil jsem zůživou tvář svou proti místu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí Hospodin. V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí je ohněm. ¹¹ Domu pak krále Judského rci: Slyšte slovo Hospodinovo, ¹² Ó dome Davidův, takto praví Hospodin: Držte každého jitra soud, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebylo žádného, kdo by uhasiti mohl, pro nešlechtnost předsevzetí vašich. ¹³ Aj já, dí Hospodin, na tebe, kteráž přebýváš v údolí tomto, skálo roviny této, kteříž říkáte: Kdo by přitáhl na nás, aneb kdo by všel do přibytků našich? ¹⁴ Nebo trestati vás budu podle skutků vašich, dí Hospodin, a zanítím oheň v lese tvém, kterýž zžije všechno vůkol něho.

22

¹ Takto řekl Hospodin: Sejdí do domu krále Judského, a mluv tam slovo toto, ² A rci: Slyš slovo Hospodinovo, králi Judský, kterýž sedíš na stoličce Davidově, ty i služebníci tvoji i lid tvůj, kteříž chodíte skrze brány tyto. ³ Takto praví Hospodin: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte obloupeného z ruky násilníka; přichozímu tolikéž, sirotku, ani vdově neešte křivdy, aniž jich utiskujte, a krve nevinné nevylévejte na místě tomto. ⁴ Nebo budete-li to pilně vykonávati, jistě že poberou se skrze brány domu tohoto králové, sedící místo Davida na stoličce jeho, jezdíce na vozích, neb na koních, král s služebníky svými i s lidem svým. ⁵ Jestliže pak neuposlechnete slov těchto, skrze sebe přisáhám, dí Hospodin, že poušť bude dům tento. ⁶ Nebo takto praví Hospodin o domu krále Judského: Byl jsi mi jako Galád a vrch Libánský, ale obrátím tě jistotně v poušť jako místa, v nichž se bydleti nemůže. ⁷ A přestrojím na tebe zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kteřížto zpodtínají nejvýbornější cedry tvé, a vmecí na oheň. ⁸ A když půjdou národové mnozí mimo místo toto, a řekne jeden druhému: Proč tak učinil Hospodin místu tomuto velikému? ⁹ Tedy řeknou: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a klaněli se bohům cizím a sloužili jim. ¹⁰ Neplaťtež mrtvého, aniž ho litujte, ale ustavičně plaťte přelínou toho, kterýž odchází; neboť se nenavráť více, aby pohledil na zemi, v níž se narodil. ¹¹ Nebo takto praví Hospodin o Sallumovi synu Joziášě, krále Judského, kterýž kraluje místo Joziášě otce svého: Když vyjde z místa tohoto, nenavráť se sem více. ¹² Ale tam v tom místě, kamž jej zastihují, umře, a tak zemi této neuzoí více. ¹³ Bída tomu, kdož staví dům svůj s útiskem, a paláce své s křivdou, kterýž bližního svého v službu podrobuje darmo, mzdy pak jeho nedává jemu; ¹⁴ Kterýž říká: Vystavím sobě dům veliký a paláce prostranné, kterýž prolamuje sobě okna, a tafluje cedrovím, a maluje barvou. ¹⁵ Zdaliž kralovati budeš, že se pleteš v to cedrové stavení? Otec tvůj zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud a spravedlnost, tedy dobře bylo jemu. ¹⁶ Když soudíval při chudého a nuzného, tedy dobře bylo. Zdaliž mně to není známé? dí Hospodin. ¹⁷ Ale oči tvé i srdce tvé nehledí než lakomství tvého, a abys krev nevinnou proléval, a nátisk a křivdu činil. ¹⁸ Protož takto praví Hospodin o Joakimovi synu Joziášě, krále Judského: Nebudou ho kvíleti: Ach, bratře můj, aneb ach, sestro. Nebudou ho kvíleti: Ach, pane, aneb ach, kdež důstojnost jeho? ¹⁹ Pohřebem oslím pohřben bude, vyvržen a vyvržen jsa za brány Jeruzalémské. ²⁰ Vstup na Libán a křiž, i na hoře Bázan vydej hlas svůj; křiž také přes brody, když potopíni budou všickni milovníci tvoji. ²¹ Mluvíval jsem s tebou v nejvšestím štěstí tvém, říkávalas: Nebudu poslouchati. Ta jest cesta tvá od dětinství tvého; neuposlechnas zajisté hlasu mého. ²² Všecky pastýři tvé zpase vítr, a milovníci tvoji v zajetí půjdou. Tehdáž jistě hanbiti a styditi se budeš za všelikou nešlechtnost svou. ²³ Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdíš na cedroví, jak milostná budeš, když na tě půjdou

svírání a bolest jako rodičky! ²⁴ Živ¹ jsem já, dí Hospodin, že by¹ pak byl Koniáš syn Joakima, krále Judského, prstenem pečetním na mé ruce pravé, však ti i odtud strhnu. ²⁵ A vydám ti v ruku těch, kteříž hledají bezživotí tvého, a v ruku těch, jejichž ty se obléčeš lekáš, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku Kaldejských. ²⁶ A hodím tebou i matkou tvou, kteráž ti porodila, do země cizí, tam, kdež jste se nezrodili, a tam zemřete. ²⁷ Do země pak, po níž toužiti budete, abyste se navrátili tam, tam se nenavráte. ²⁸ Zdaliž modlou něemnou, kteráž roztěiskána bývá, bude muž tento Koniáš? Zdali nádobou, v níž není žádné líbosti? Proč by vyházení byli on i sími jeho, a uvržení do země, o níž nevidí? ²⁹ Ó země, země, země, slyš slovo Hospodinovo. ³⁰ Takto praví Hospodin: Zapište to, že muž tento bez dítěte bude, a že se jemu nepovede šťastni za dnů jeho. Anobř nepovede se šťastni i tomu muži, kterýž by z semene jeho sedl na stoli Davidovi, a panoval ještě nad Judou.

23

¹ Bida pastýřům hubícím a rozptylujícím stáde pastvy mé, dí Hospodin. ² Protož takto praví Hospodin Bůh Izraelský o pastýřích, kteříž pasou lid můj: Vy rozptylujete ovce mé, anobř rozháníte je, a nenavštívujete jich; aj, já navštívím vás pro nešlechtnost předsevzetí vašich, dí Hospodin. ³ Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal, a přivedu je zase do ověnců jejich, kdežto ploditi a množiti se budou. ⁴ Nadto ustanovím nad nimi pastýře, kteříž by je pásli, aby se nebály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí Hospodin. ⁵ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstøelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastni se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude. ⁶ Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečni, a to¹ jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše. ⁷ Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živ¹ jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské, ⁸ Ale: Živ¹ jest Hospodin, kterýž vyvedl a kterýž zprovodil sími domu Izraelského z země pùlnoení i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadí v zemi své. ⁹ Pøíčinou proroků potøíno jest srdce mé ve mně, pohnuly se všechny kosti mé; jsem jako èlovík opilý, a jako muž, kteréhož rozešlo víno, pro Hospodina a pro slova svatosti jeho. ¹⁰ Nebo cizoložníků plná jest tato země, a pøíčinou kòivých pøisah kvílí země, usvadla pastviska na poušti; jest zajisté utiskování těchto nešlechtných, a moc jejich nepravá. ¹¹ Nebo jakož prorok, tak kníž pokrytství páchají. Také v domě svém nacházím nešlechtnost jejich, dí Hospodin. ¹² Proèž budou míti cestu svou podobnou plzkosti v mrákoti, na níž postrèeni budou a padnou, když uvedu na ni bídu v èas navštívání jejich, dí Hospodin. ¹³ Pøi prorocích zajisté Samaøských vidl jsem nesmyslnost; prorokovali skrze Bále, a svodili lid můj Izraelský. ¹⁴ Ale pøi prorocích Jeruzalémských vidím hroznou vè, že cizoložice a se lží se obcházejíce, posilují také rukou nešlechtníků, aby se neobrátily žádný od nešlechtnosti své. Mám všechny za podobné Sodomì, a obyvatele jeho za podobné Gomøe. ¹⁵ Protož takto praví Hospodin zástupù o prorocích těchto: Aj, já nakrmím je pelynkem, a napojím je vodami jedovatými; nebo od proroků Jeruzalémských vyšla poškrvna na všechnu tuto zemi. ¹⁶ Takto praví Hospodin zástupù: Neposlouchejtež slov těch proroků, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávající. Vidiní srdce svého mluví, ne z úst Hospodinových. ¹⁷ Ustavièní říkají tím, kteříž mnou pohrdají: Pravil Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podle zdání srdce svého říkají: Nepøijde¹ na vás nic zlého. ¹⁸ Nebo kdož jest stál v radì Hospodinovi, a vidil neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je? ¹⁹ Aj, vichøice Hospodinova s prchlivostí vyjde, a to vichøice trvající; nad hlavou nešlechtných

trvati bude. ²⁰ Neodvrátí¹ se hnìv Hospodinùv, dokudž neuèiní a nevykoná úmyslu srdce svého. A tehdaž porozumíte tomu cele, ²¹ Že¹ jsem neposílal tìch prorokù, ale sami biželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali. ²² Nebo by¹ byli stáli v radi mé, jistì že by byli ohlašovali slova má lidu mému, a byli¹ by je odvraceli od cesty jejich zlé, a od nešlechetnosti pøedsevzetí jejich. ²³ Zdaliž jsem já Bùh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bùh i z daleka? ²⁴ Zdaž se ukryje kdo v skrýších, abych já ho neshlédl? dí Hospodin. Zdaliž nebe i zemì já nenaplòuji? dí Hospodin. ²⁵ Slýchávám¹, co øíkají ti proroci, kteøíž prorokují lež ve jménu mém, øíkajíce: Mil jsem sen, mil jsem sen. ²⁶ I dokudž to bude? Zdaliž v srdci tìch prorokù, kteøíž prorokují, není lež? Anobrž jsou proroci lsti srdce svého, ²⁷ Kteøíž obmýšlejí to, jak by vyrazili z pamìti lidu mému jméno mé sny svými, kteréž vypravují jeden každý bližnímu svému, jako se zapomnìli otcové jejich na jméno mé za pøíèinou Bále. ²⁸ Prorok, kterýž má sen, nech¹ vypravuje sen, ale kterýž má slovo mé, nech¹ mluví slovo mé právi. Co jest té plevì do pšenice? dí Hospodin. ²⁹ Zdaliž není slovo mé takové jako oheò, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu? ³⁰ Protož aj já, dí Hospodin, proti tìm prorokùm, kteøíž ukrádají slova má jeden každý pøed bližním svým. ³¹ Aj já, dí Hospodin, proti tìm prorokùm, kteøíž chlubní mluví, øíkajíce: Právì Hospodin. ³² Aj já, dí Hospodin, proti tìm, kteøíž prorokují sny lživé, a vypravujíce je, svodí lid mùj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž jsem jim pøikázal. Proèež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin. ³³ Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb nikterý prorok neb knìz, øka: Jaké jest bøímì Hospodinovo? tedy rci jim: Jaké bøímì? I to: Opustím vás, dí Hospodin. ³⁴ Nebo proroka a knìze toho i lid ten, kterýž by øekl: Bøímì Hospodinovo, jistì trestati budu muže toho i dùm jeho. ³⁵ Ale takto øíkejte jeden každý bližnímu svému a jeden každý bratru svému: Co odpovìdl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? ³⁶ Bøemene pak Hospodinova nepøipomínejte více, sic by bøemenem bylo jednomu každému slovo jeho, když byste pøevraceli slova Boha živého, Hospodina zástupù, Boha našeho. ³⁷ Takto øíkati budeš proroku: Co¹ odpovìdl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin? ³⁸ Ale ponìvadž øíkáte: Bøímì Hospodinovo, tedy takto praví Hospodin: Ponìvadž øíkáte slovo to: Bøímì Hospodinovo, ješto jsem posílal k vám, øíkaje: Neøíkejte: Bøímì Hospodinovo, ³⁹ Protož aj, já jistì zapomenù se na vás do konce, a zavrhu vás i to mìsto, kteréž jsem byl dal vám i otcùm vašim, od tváøi své, ⁴⁰ A uvedu na vás pohanìnì vìèné i potupu vìènou, kteráž nepøijde v zapomenutí.

24

¹ Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fíkù postaveni byli pøed chrámem Hospodinovým, když byl pøestìhoval Nabuchodonozor král Babylonský Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, a knížata Judská, i tesaøe a kováøe z Jeruzaléma, a pøivedl je do Babylona. ² Jeden koš byl fíkù velmi dobrých, jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak koš fíkù velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost. ³ Tedy øekl mi Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I øekl jsem: Fíky, dobré fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi zlé, jichž nelze jísti pro trpkost. ⁴ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ⁵ Takto praví Hospodin, Bùh Izraelský: Jako fíkové tito dobøí, tak mnì pøíjemní budou zajatí Judští, kteréž jsem zaslal z místa tohoto do zemì Kaldejské k dobrému. ⁶ Obrátím zajisté oèi své k nim k dobrému, a pøivedu je zase do zemì této, kdežto vzdílám je, a nezkazím, štípím je, a nevypléním. ⁷ Nebo dám jim srdce, aby znali mne, že já jsem Hospodin. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mnì celým srdcem svým. ⁸ Naodpor, jako fíky zlé, kterýchž nelze jísti pro trpkost, tak zavrhu (to¹ zajisté praví Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty

jeho, a ostatek Jeruzalémských pozůstalých v zemi této, i ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské. ⁹ Vydám je, pravím, v posmýkání k zlému po všech královstvích zemí, v pohanině a v přísloví, v rozprávku a v proklínání po všech těch místech, kamž je rozženu. ¹⁰ A budu posílati na ni meě, hlad a mor, dokudž by do konce vyhlazení nebyli z zemí, kterouž jsem byl dal jim i otcům jejich.

25

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všemu lidu Judskému, léta ètvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, (jenž jest první rok Nabuchodonozora krále Babylonského), ² Kteréž mluvil Jeremiáš prorok ke všemu lidu Judskému, i ke všem obyvatelům Jeruzalémským, øka: ³ Od tónáctého léta Joziáše syna Amonova, krále Judského, až do tohoto dne, po těchto tømecítma let, bývalo slovo Hospodinovo ke mně, kteréž jsem vám mluvíval, ráno pøivstáváje, a to ustaviènì, ale neposlouchali jste. ⁴ Posílal také Hospodin k vám všechny slouhy své proroky, ráno pøivstáváje, a to ustaviènì, (jichžto neposlouchali jste, aniž jste naklonili ucha svého, abyste slyšeli). ⁵ Kteøíž øíkali: Navra¹tež se již jeden každý z cesty své zlé a od nešlechtnosti pøedsevzetí svých, a tak osazujte se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i otcům vašim od vikù až na viky. ⁶ A nechoíte za bohy cizími, abyste sloužiti mli jim, aniž se jim klaníte, aniž hnìvejte mne dílem rukou svých, a neuèiním¹ vám zle. ⁷ Ale neposlouchali jste mne, dí Hospodin, abyste jen hnìvali mne dílem rukou svých k svému zlému. ⁸ Protož takto praví Hospodin zástupù: Proto že jste neuposlechli slov mých, ⁹ Aj, já pošli, a pojmu všechny národy pùlnoèní, dí Hospodin, i k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, služebníkovi svému, a pøivedu je na zemi tuto i na obyvatele její, i na všechny národy tyto okolní, kteréž jako proklaté vyhladím, a zpùsobím to, aby byli k užasnutí, na odivu, a poustkou vìnou. ¹⁰ Také zpùsobím to, aby zahynul jim hlas radosti i hlas veselé, hlas ženicha i hlas nevěsty, hluk žernovu i svìtlo svíce. ¹¹ I bude všechna země tato pustinou a pouští, a sloužiti budou národové tito králi Babylonskému sedmdesáte let. ¹² Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že obrátím ji v pustiny vìné. ¹³ A uvedu na zemi tu všechna slova svá, kteráž jsem mluvil o ní, všechno, což psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval Jeremiáš o všech národech. ¹⁴ Když je v službu podrobí, i jiné národy mnohé a krále veliké, tehdaž odplatím jim podle skutků jejich a podle èinù rukou jejich. ¹⁵ Nebo takto mi øekl Hospodin, Bùh Izraelský: Vezmi kalich vína prchlivosti této z ruky mé, a napájej jím všechny ty národy, k kterýmž já pošli tebe, ¹⁶ Aby pili a potáceli se, anobrž bláznili pøièinou meě, kterýž já pošli mezi ni. ¹⁷ I vzal jsem kalich z ruky Hospodinovy, a napájel jsem všechny ty národy, k nimž mne poslal Hospodin, ¹⁸ Jeruzalémské i místa země Judské, a krále její i knížata její, abych je oddal v pustinu a v zpuštiní, na odivu, i k proklínání tohoto dnešního dne, ¹⁹ Faraona krále Egyptského i služebníky jeho, i knížata jeho, i všechnen lid jeho, ²⁰ I všechnu tu smìsici, totiž všechny krále země Uz, všechny také krále země Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i Akaron, i ostatek Azotu, ²¹ Idumejské, i Moábské, i syny Ammon, ²² I všechny krále Tyrské, i všechny krále Sidonské, i krále krajiny té, kteráž jest pøi moøi, ²³ Dedana a Temu, a Buzu i všechny pøebývající v koutech nejzadnějších, ²⁴ I všechny krále Arabské, i všechny krále té smìsice, kteříž bydlí na poušti, ²⁵ Všecky také krále Zamritské, i všechny krále Elamitské, též všechny krále Médské, ²⁶ Anobrž všechny krále pùlnoèní, blízké i daleké, jednoho jako druhého, všechna také království zemí, kterážkoli jsou na svrchku země. Král pak Sesák píti bude po nich. ²⁷ A rci jim: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Pítež a opojte se, anobrž vyvracejte z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meě, kterýž já pošli mezi vás. ²⁸ Jestliže

by pak nechťili vzíti kalichu z ruky tvé, aby pili, tedy díš jim: Takto praví Hospodin zástupù: Koneènì že pítì musíte. ²⁹ Nebo ponìvadž na to mìsto, kteréž nazváno jest od jména mého, já zaèínám uvozovati zlé vìci, a vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete bez pomsty, nebo já zavolám meèe na všechny obyvatele té zemì, dí Hospodin zástupù. ³⁰ Protož ty prorokuj proti nim všechna slova tato, a rci jim: Hospodin s výsosti øvátì bude, a z pøíbytku svatosti své vydá hlas svùj, mocnì øvátì bude z obydlí svého. Kòik ponoukajících se, jako presovníkù, rozléhati se bude proti všechnìm obyvatelùm té zemì, ³¹ I prùjde hòmot až do konce zemì. Nebo rozepøì má Hospodin s tímì národy, v soud vchází sám se všelikým tìlem; bezbožníky vydá pod meè, dí Hospodin. ³² Takto praví Hospodin zástupù: Aj, bída pùjde z národu na národ, a vichòice veliká strhne se od konèin zemì. ³³ I budou zbìti od Hospodina v ten èas od konce zemì až do konce zemì; nebudou oplakáni, ani sklizeni, ani pochováni, místo hnoje na svrchku zemì budou. ³⁴ Kvìlte pastýøi a kòìete, anobrž válejte se v popele, vy nejznamenitìjší toho stáda; nebo naplnìli se dnové vaši, abyste zbìti byli, a abyste rozptýleni byli, i budete padati jako nádoba drahá. ³⁵ I zahyne útoèiští pastýøùm a utíkání nejznamenitìjším toho stáda. ³⁶ Hlas žalostný pastýøù a kvìlení nejznamenitìjších toho stáda; nebo zkaží Hospodin pastvu jejich. ³⁷ Zkažena budou i pastvíska pokoj mající, pro prchlivost hnìvu Hospodinova, ³⁸ Jako lev opustí jeskyni svou; nebo pøìjde zemì jejich na spuštìnì, pro prchlivost zhoubce a pro prchlivost hnìvu jeho.

26

¹ Na poèátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto od Hospodina, økoucì: ² Takto praví Hospodin: Postav se v síoci domu Hospodinova, a mluv ke všechnìm místùm Judským, pøicházejícím klanìti se v domì Hospodinovi, všechna slova, kteráž tobì pøikazují mluvitì k nim, neujímejž slova, ³ Zdali by aspoø uposlechli, a odvrátìli se jeden každý od cesty své zlé, abych litoval zlého kteréž myslím uèinitì jim pro nešlechtnost pøedsevzetí jejich. ⁴ Rciž tedy jim: Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste chodili v zákonì mém, kterýž jsem pøedložil vám, ⁵ Poslouchájte slov služebníkù mých prorokù, kteréž já posílám k vám, jakož jste, když jsem je, ráno pøivstáváje posílal, neposlouchali: ⁶ Jistì že¹ naložím s domem tímto jako s Sílo, a místo toto vydám v proklínání všechnìm národùm zemì. ⁷ Slyšeli pak knìží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího slova ta v domu Hospodinovu. ⁸ I stalo se, že hned, jakž pøestal Jeremiáš mluvitì všeho, cožkoli pøikázal Hospodin mluvitì ke všemu lidu, jali jej ti knìží a proroci i všecken lid ten, økouce: Smrtì umøeš. ⁹ Proè jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, øka: Stane se jako Sílo domu tomuto, a místo toto tak spustne, že nebude v nìm žádného obyvatele? Shromažìoval se pak všecken lid k Jeremiášovi do domu Hospodinova. ¹⁰ Tedy uslyšavše knìžata Judská ty vìci, pøišli z domu královského do domu Hospodinova, a posadili se u dveøí brány Hospodinovy nové. ¹¹ I øekli knìží a proroci tím knìžatùm a všemu lidu, økouce: Hoden jest smrtì muž tento; nebo prorokoval proti místu tomuto, jakž jste slyšeli v své uši. ¹² Tedy promluvil Jeremiáš ke všechnìm knìžatùm tím i ke všemu lidu, øka: Hospodin poslal mne, abych prorokoval o domu tomto i o místì tomto všechny ty vìci, kteréž jste slyšeli. ¹³ Protož nyní polepšte cest svých a pøedsevzetí svých, a poslouchejte hlasu Hospodina Boha svého, i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyøkl proti vám. ¹⁴ Já pak aj, v rukou vašich jsem, uèìòte mì, což se vám za dobré a spravedlivé vidí. ¹⁵ Ale však jistotnì vízte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i na místo toto, i na obyvatele jeho; nebo v pravdì poslal mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všechna slova tato. ¹⁶ I øekli knìžata i všecken lid knìžím a tím prorokùm: Nemá¹ nikoli muž tento odsuzován

býti na smrt, poněvadž ve jménu Hospodina Boha našeho mluvil nám. ¹⁷ Tedy povstali někteří z starších té země, a promluvili ke všemu shromáždění lidu, ōkouce: ¹⁸ Micheáš Moraštický prorokoval za ěasu Ezechiáše krále Judského, a pravil všemu lidu Judskému, ōka: Takto praví Hospodin zástupů: Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu tohoto jako lesové vysocí. ¹⁹ Zdaliž hned proto usmrtil jej Ezechiáš král Judský a všecken Juda? Zdaliž neulekl se Hospodina, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého, kteréž vyōkl proti nim. Protož my ěiníme velmi zlou věc proti dušem svým. ²⁰ A byl také muž prorokující ve jménu Hospodinovu, Uriáš syn Semaiášův z Kariatjeharim, kterýž prorokoval o místě tomto i o zemi této v táž všechna slova jako Jeremiáš. ²¹ A když uslyšel král Joakim a všickni udatní jeho, i všechna knížata slova jeho, hned usiloval král usmrtiti jej. O ěemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkaje, pōišel do Egypta. ²² Ale poslal král Joakim některé do Egypta, Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta. ²³ Kteříž vyvedše Uriáše z Egypta, pōivedli jej k králi Joakimovi. I zabil jej meēm, a vhodil tělo jeho do hrobů lidu obecného. ²⁴ A však ruka Achikamova syna Safanova byla pōi Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

27

¹ Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, ōkoucí: ² Takto ōekl Hospodin ke mně: Zdělej sobě obojěky a jha, a dej je na šíji svou. ³ Potom je pošli k králi Idumejskému, a k králi Moábskému, a k králi synů Ammonových, a k králi Tyrskému, a k králi Sidonskému po těch poslích, kteříž pōijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi králi Judskému. ⁴ A pōikaž jim, a¹ pánům svým ōeknou: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Tak rcete pánům svým: ⁵ Já jsem uěinil zemi, ělovika i hovada, kterážkoli jsou na svrchku země, mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž se mi dobře líbí. ⁶ Jako nyní já dal jsem všechny země tyto v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, ano i živoěichy polní dal jsem jemu, aby sloužili jemu. ⁷ Protož budou¹ sloužiti jemu všickni ti národové, i synu jeho, i synu syna jeho, dokudž by nepōišel ěas země jeho i jeho samého, když v službu podrobí jej sobě národové znamenití a královi velicí. ⁸ Stane se pak, že národ ten i království to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své pod jho krále Babylonského, meēm a hladem i morem navštívím národ ten, dí Hospodin, dokudž bych do konce nevyplěnil jich rukou jeho. ⁹ Protož vy neposlouchejte proroků svých, ani hadaěů svých, ani snů svých, ani planetáůů svých, ani kouzedlníků svých, kteříž mluvívají k vám, ōíkajíce: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. ¹⁰ Nebo oni vám lež prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal vás, abyste zahynuli. ¹¹ Národu pak, kterýž skloní šíji svou pod jho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dělal ji, a bydlil v ní. ¹² Sedechiášovi také, králi Judskému, mluvil jsem naskrze ta všechna slova, ōka: Skloěte šíje své pod jho krále Babylonského, a služte jemu i lidu jeho, a buěte živi. ¹³ Proě máte zahynouti, ty i lid tvůj, meēm, hladem a morem, jakž mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil králi Babylonskému? ¹⁴ Neposlouchejtež tedy slov proroků těch, kteříž mluvíce k vám, ōíkají: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují. ¹⁵ Neposlal¹ jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni prorokují ve jménu mém lživě, abych zahnal vás, kdež byste zahynuli vy i ti proroci, kteříž prorokují vám. ¹⁶ Kněžím také i všemu lidu tomu mluvil jsem, ōka: Takto praví Hospodin: Neposlouchejte slov proroků svých, kteříž prorokují vám, ōíkajíce: Aj, nádobí domu

Hospodinova navracena budou z Babylona již brzo. Nebo¹ lež oni prorokují vám. ¹⁷ Neposlouchejtež jich, služte králi Babylonskému a živi buíte. Proè má býti toto místo pouští? ¹⁸ Jestliže pak oni jsou proroci, a jestliže slovo Hospodinovo jest v nich, nech¹ se medle pøimluví k Hospodinu zástupù, a¹ nádobí to, pozůstávající v domì Hospodinovi a v domì krále Judského a v Jeruzalémì, nedostává se do Babylona. ¹⁹ Nebo takto praví Hospodin zástupù o těch sloupích, a o tom moøi, a o těch podstavcích, i o ostatku nádobí pozůstávajícím v místì tomto, ²⁰ Kteréhož nepobral Nabuchodozor král Babylonský, když pøestíhoval Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, z Jeruzaléma do Babylona, a všechny nejpřednější Judské i Jeruzalémské, ²¹ Takto zajisté dí Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, o těch nádobách, pozůstávajících v domì Hospodinovi a v domì krále Judského i v Jeruzalémì: ²² Do Babylona zavezeny budou, a tam budou až do dne toho, v němž je navštívím, dí Hospodin, a rozkáži je pøivezti, a zase navrátím je na místo toto.

28

¹ Stalo se pak léta toho, na poèátku kralování Sedechiáše krále Judského, léta totiž ètvrtého, mìsíce pátého, mluvil ke mnì Chananiáš syn Azurùv, prorok, kterýž byl z Gabaon, v domì Hospodinovi, pøed oèima kníží i všeho lidu, øka: ² Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, øka: Polámá jsem jho krále Babylonského. ³ Po dvou letech já navrátím zase na místo toto všechna nádobí domu Hospodinova, kteráž pobral Nabuchodonzor král Babylonský z místa tohoto, a zavezl je do Babylona. ⁴ Jekoniáše také syna Joakimova, krále Judského, i všechny zajaté Judské, kteøíž se dostali do Babylona, já zase pøivedu na místo toto, dí Hospodin; nebo polámi jho krále Babylonského. ⁵ Tedy øekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku tomu pøed oèima kníží a pøed oèima všeho lidu, kteøíž stáli v domì Hospodinovi, ⁶ Øekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen, uèiniž tak Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi prorokoval o navracení nádobí domu Hospodinova, a všech zajatých z Babylona na místo toto. ⁷ Ale však poslechni medle slova tohoto, kteréž já mluvím pøi tvé pøítomnosti a pøi pøítomnosti všeho tohoto lidu. ⁸ Proroci, kteøíž bývali pøede mnou i pøed tebou od vikù, ti prorokovali proti zemím znamenitým a proti královstvím velikým o válce a o ssoužení a o moru. ⁹ Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal Hospodin v pravdi. ¹⁰ Tedy sòal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, a polámá je. ¹¹ A mluvil Chananiáš pøed oèima všeho lidu, øka: Takto praví Hospodin: Tak polámi jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech z šíje všech národù. I poèal jiti Jeremiáš prorok cestou svou. ¹² Ale stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když polámá Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, økoucì: ¹³ Jdi a mluv k Chananiášovi, øka: Takto praví Hospodin: Jha døevíná jsi polámá, protož zdilej místo nich jha železná. ¹⁴ Nebo takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národù tìchto, aby sloužili Naduchodonozorovi králi Babylonskému, a budou¹ sloužiti jemu. Také i živoèichy polní dám jemu. ¹⁵ Zatím øekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšiž nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu pøivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání. ¹⁶ Protož takto praví Hospodin: Aj, já sklídím tì se svrchku zemì, tento rok ty umøeš; nebo jsi mluvil to, èímž bys odvrátil lid od Hospodina. ¹⁷ I umøel Chananiáš prorok roku toho mìsíce sedmého.

29

¹ Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš prorok z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých a k knížím i k prorokùm i ke všemu lidu, kterýž pøestíhoval

Nabuchodonozor z Jeruzaléma do Babylona, ² Když vyšel Jekoniáš král a královna, i komorníci, knížata Judská i Jeruzalémská, tolikéž tesaři i kováři z Jeruzaléma, ³ Po Elasovi synu Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu, (kteréž byl poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému do Babylona), ōka: ⁴ Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, všechnim zajatým, kteréž jsem pøestìhoval z Jeruzaléma do Babylona: ⁵ Stavìjte domy, a osazujte se, štipujte také štipnice, a jezte ovoce jejich. ⁶ Pojímejte ženy, a ploíte syny i dcery, dávejte také synùm svým ženy, dcery též své dávejte za muže, a¹ rodí syny a dcery; množte se tam, a nebeøte umenšení. ⁷ A hledejte pokoje místa toho, do kteréhož jsem zastìhoval vás, a modlívejte se za nì Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete mítì pokoj. ⁸ Takto zajisté praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Nech¹ vás nesvodí proroci vaši, kteøíž jsou mezi vámi, ani hadaèi vaši, a nespravujte se sny svými, jichž vy pøíèinou jste, aby je mívali. ⁹ Nebo vám oni lživì prorokují ve jménu mém; neposlal¹ jsem jich, dí Hospodin. ¹⁰ Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto. ¹¹ Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych uèínil vašemu oèekávání konec pøežádostivý. ¹² Když mne vzývati budete, a pùjdete, a modliti se mnì budete, tedy vyslyším vás. ¹³ A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým. ¹⁴ Dám se zajisté naleztì vám, dí Hospodin, a pøivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národù i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastìhoval, ¹⁵ Když øeknete: Vzbuzoval¹ nám Hospodin proroky v Babylonì. ¹⁶ Nebo takto praví Hospodin o králi sedícím na stolici Davidovì, a o všem lidu obývajícím v místì tomto, bratøích vašich, kteøíž nevyšli s vámi v tom zajetí, ¹⁷ Takto dí Hospodin zástupù: Aj, já posli na nì meè, hlad a mor, a naložím s nimi jako s fíky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost. ¹⁸ Nebo stihati je budu meèem, hladem i morem, a vydám je ku posmýkání po všech královstvích zemì, k proklínání, a k užasnutí, anobrž na odivu, a k utrhání mezi všemi národy, tam kdež je vypudím, ¹⁹ Proto že neposlouchají slov mých, dí Hospodin, když posílám k nim služebníky své proroky, ráno pøivstáváje, a to ustaviènì, a neposlouchali jste, dí Hospodin. ²⁰ Protož slyštež vy slovo Hospodinovo, všickni zajatì, kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylona. ²¹ Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, o Achabovi synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu Maaseiášovu, kteøíž prorokují vám ve jménu mém lež: Aj, já vydám je v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je zbil pøed oèima vašima. ²² I bude vzato na nich klnutí mezi všechny zajaté Judské, kteøíž jsou v Babylonì, aby øíkali: Nech¹ nakládá Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s Echabem, kteréž upekìl král Babylonský na ohni, ²³ Proto že páchali nešlechtnost v Izraeli, cizoložice s ženami bližních svých, a mluvíce slovo ve jménu mém lživì, èehož jsem nepøíkázal jim. Já pak o tom vím, a jsem toho i svìdkem, dí Hospodin. ²⁴ Semaiášovi Nechemitskému mluv, ōka: ²⁵ Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, ōka: Proto že jsi poslal jménem svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v Jeruzalémì, a Sofoniášovi synu Maaseiášovu knìzi i ke všechnim knížím, ōka: ²⁶ Hospodin dal ti za knìze na místo Joiady knìze, abyste pozor mìli v domì Hospodinovì na každého muže pošetilého a vystavujícího se za proroka, a abys dal takového do žaláøe a do klady. ²⁷ Proèež jsi pak nyní neokøikl Jeremiáše Anatotského, kterýž se vám vystavuje za proroka? ²⁸ Nebo posílal k nám do Babylona, ōka: Protáhne¹ se to dlouho, stavìjte domy, a osazujte se, štipujte také štipnice, a jezte ovoce jejich. ²⁹ Nebo Sofoniáš knìz èetl ten list pøed Jeremiášem prorokem. ³⁰ I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí: ³¹ Pošli ke

všechním zajatým, øka: Takto praví Hospodin o Semaiášovi Nechelamitském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ješto jsem já ho neposlal, a pøivodí vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži, ³² Protož takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše Nechelamitského i símì jeho. Nebude mítì žádného, kdo by bydlil u prostøed lidu tohoto, aniž uzøí toho dobrého, kteréž já uèiním lidu svému, dí Hospodin; nebo mluvil to, èímž by odvrátil lid od Hospodina.

30

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí: ² Takto praví Hospodin, Bùh Izraelský, øka: Spiš sobì do knihy všecka slova, kteráž¹ jsem mluvil. ³ Aj, dnové zajisté jdou, dí Hospodin, pøivedu zase zajaté lidu svého Izraelského i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do zemì, kterouž jsem byl dal otcùm jejich, a dìdiènì ji obdrží, ⁴ Tato¹ pak jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o Izraelovi a Judovi: ⁵ Takto zajisté praví Hospodin: Hlas pøedišení a hrùzy slyšíme, a že není žádného pokoje. ⁶ Ptejte se nyní, a vizte rodívá-li samec. Proèež tedy vidím, an každý muž rukama svýma drží se za bedra svá jako rodièka, a obrácené všechních oblíèeje v zsinlost? ⁷ Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jak¹ koli èas jest ssoužení Jákobova, pøedce¹ z niho vysvobozen bude. ⁸ Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin zástupù, že polámi jho jeho z šíje tvé, a svazky tvé potrhám, i nebudou ho více v službu podrobovati cizozemci. ⁹ Ale sloužitì budou Hospodinu Bohu svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jim vzbudím. ¹⁰ Protož ty neboj se, služebnìèe mùj Jákobe, dí Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já vysvobodím ti zdaleka, i símì tvé z zemì zajetí jejich. I navrátì se Jákob, aby odpoèíval, a pokoj mìl, a nebude žádného, kdo by jej pøedìsil. ¹¹ Nebo¹ já s tebou jsem, dí Hospodin, abych ti vysvobodil, když uèiním konec všechním národùm, mezi kteréž ti rozptýlím. Tobì však neuèiním konce, ale budu ti trestati v soudu, aèkoli ti bez trestání naprosto nenechám. ¹² Takto zajisté praví Hospodin: Pøetižké bude potøení tvé, pøebolestná rána tvá. ¹³ Nebude, kdo by pøisoudil pøi tvou k ulèèení; lékaøství platného žádného mítì nebudeš. ¹⁴ Všickni, kteøíž ti milují, zapomenou se nad tebou, aniž ti navštívì, když ti raním ranou nepøítele, a trestáním pøísným pro mnohou nepravost tvou a nesèíslné høíchy tvé. ¹⁵ Proè køièíš nad svým potøením a tížkou bolestí svou? Pro mnohou nepravost tvou a nesèíslné høíchy tvé to èiním tobì. ¹⁶ A však všickni, kteøíž zžírají tebe, sežráni budou, a všickni, kteøíž utiskají tebe, všickni, pravím, do zajetí pùjdou, a kteøíž ti pošlapávají, pošlapáni budou, a všecky, kteøíž ti loupí, v loupež vydám, ¹⁷ Tehdáž když tobì navrátím zdraví, a na rány tvé zhojím ti, dí Hospodin, proto že zahnanou nazývali tebe, øíkajíce: Tato jest Sion, není žádného, kdo by ji navštívìl. ¹⁸ Takto praví Hospodin: Aj, já zase pøivedu zajaté stánkù Jákobových, a nad pøíbytky jeho slituji se, i bude¹ zase vzdíláno mìsto na prvním místì svém, a palác podlé zpùsobu svého vystaven. ¹⁹ A bude pocházeti od nich díky èinìní a hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou snížení. ²⁰ A budou synové jeho tak jako i prvé, a shromáždìní jeho pøede mnou utvrzeno bude, trestati pak budu všecky, kteøíž jej ssužují. ²¹ A povstane z niho nejdùstojnìjší jeho, a panovník jeho z prostøedku jeho vyjde, kterémuž rozkáží pøiblížitì se, aby pøedstoupil pøede mne. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil za sebe, že pøedstoupí pøede mne? dí Hospodin. ²² I budete mým lidem, a já budu vaším Bohem. ²³ Aj, vicher Hospodinùv s prchlivostí vyjde, vicher trvající nad hlavou nešlechetných trvati bude. ²⁴ Neodvrátì¹ se prchlivost hnìvu Hospodinova, dokudž neuèinì toho, a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumíte tomu.

31

¹ Toho èasu, dí Hospodin, budu Bohem všech èeledí Izraelových, a oni budou mým lidem. ² Takto praví Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meèi našel milost na poušti, když jsem chodil pøed ním, abych odpoèinutí způsobil Izraelovi. ³ Za starodávna¹ se mi ukazoval Hospodin. I však milováním vièným miluji ti, proèež ustavièní èiním tobì milosrdenství. ⁴ Ještì vždy vzdilávati ti budu, a vzdilána budeš, panno Izraelská; ještì se obveselovati budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plésajících. ⁵ Ještì štipovati budeš vinice v horách Samaøských, štipovati budou štipaøi i jísti. ⁶ Nebo nastane den, v nìmž volati budou strážní na hoøe Efraimovì: Vstaòte a vstupme na Sion k Hospodinu Bohu svému. ⁷ Takto zajisté praví Hospodin: Prozpívujte Jákobovi o vícech veselých, prokøikujte zjevnì pøed těmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávejte, a rcete: Vysvoboì, Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského. ⁸ Aj, já pøivedu je z zemì pùlnoèní, a shromáždím je ze všech stran zemì, s nimi spolu slepého i kulhavého, tíhotnou i rodící; shromáždíní veliké sem se navrátí. ⁹ Kteréžto s pláèem jdoucí a s pokornými modlitbami zase pøivedu, a povedu je podlé tekutých vod cestou pøímou, na níž by se nepoklesli; nebo¹ jsem Izraelùv otec, a Efraim jest prvorozený mùj. ¹⁰ Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvìstujte na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž rozptýlil Izraele, shromáždí jej, a ostøíhati ho bude jako pastýø stáda svého. ¹¹ Nebo¹ vykoupil Hospodin Jákoba, protož vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnìjší jest nad něj. ¹² I pøijdou, a prozpívovati budou na výsosti Siona, a pohrnou se k dobroti Hospodinovì s obilím, a s vínem, a s olejem, a s plodem skotù a bravù, duše pak jejich bude podobná zahradi svlažené, a nebudou¹ se rmoutiti více. ¹³ Tehdáž veseliti se bude panna s plésáním, a mládenci i starci spolu; obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potíším jich, a obveselím je po zámutku jejich. ¹⁴ Rozvlažím i duši kníží tukem, a lid mùj dobroty mé nasytí se, dí Hospodin. ¹⁵ Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naøíkání a pláè pøehoøký. Ráchel plaèeci synù svých, nedala se potíšiti po synech svých, proto že žádného není. ¹⁶ Takto praví Hospodin: Zdrž hlas svůj od pláèe, a oèi své od slz, nebo budeš mítí mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z zemì nepøátelské. ¹⁷ Jest, pravím, èáka, že¹ se potom, dí Hospodin, navrátí synové do svého kraje. ¹⁸ V pravdì slyším Efraima, an sobì stýžti, praví: Trestals mne, abych strestán byl jako telátko neupøáhané; obra¹ mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, Bùh mùj. ¹⁹ Nebo po obrácení svém pokání èiniti budu, a když mi k známosti sebe poslouženo bude, udeøím se v bedra. Stydím¹ se, anobrž i pýøím, že snáším útržku dìtinství svého. ²⁰ Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dìti velmi milostné? A však jakž jsem mluvil proti nìmu, ustavièní se vždy na něj rozpomínám. Proèež pohybují se vnitønosti mé pøieinou jeho; jistì že¹ se slituji nad ním, dí Hospodin. ²¹ Nastavìj sobì pamìtných znamení, naklaì sobì hromad kamení, pamatuj na tu silnici a cestu, kterouž jsi šla; navra¹ se, panno Izraelská, navra¹ se k místùm svým tímto. ²² Dokudž se toulati budeš, ó dcero zpuená? Nebo¹ uèiní Hospodin novou vìc na zemi: Žena bude vùkol obcházeti muže. ²³ Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Ještì¹ øíkati budou slovo toto v zemi Judovì a v místech jeho, když zase pøivedu zajaté jejich: Požehnejž tobì Hospodin, ó pøíbytku spravedlnosti, horo svatosti. ²⁴ Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve všech místech jeho spolu oráèi, a kteøíž zacházejí s stádem. ²⁵ Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlou nasytím. ²⁶ V tom jsem procítil, a ohlédl se, a ten mùj sen byl mi vdièný. ²⁷ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichžto oseji dùm Izraelský a dùm Judský semenem lidským a semenem hověd. ²⁸ I stane se, že jakož jsem se snažoval, abych je plénil, a boøil, a kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je vzdílal a rozsazoval, dí Hospodin. ²⁹ Tìch èasù nebudou øíkati

více: Otcové jedli hrozen trpký, pročež zubové synů laskominy mají, ³⁰ Nýbrž raději: Jeden každý pro nepravost svou umře. Každého člověka, kterýž by jedl hrozen trpký, laskominy míti budou zubové jeho. ³¹ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou. ³² Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstatí měl manželem jejich? dí Hospodin. ³³ Ale tato¹ jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem. ³⁴ A nebudou uctí více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nezpomenu více. ³⁵ Takto praví Hospodin, kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd za světlo v noci, kterýž rozdíljuje moře, a zvučí vlnobítí jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů: ³⁶ Jestliže se pohnou ta nařízení před oblíbeným mým, dí Hospodin, také¹ sími Izraelovo přestane býti národem před oblíbeným mým po všechny dny. ³⁷ Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti zničena nebesa žhuru, a vyhledání základové země dolů, také¹ já zavrhu docela sími Izraelovo pro všechno to, což činili, dí Hospodin. ³⁸ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vystaveno bude místo toto Hospodinu, od viže Chananeel až k bráně úhlu. ³⁹ A půjde ještě šouara mřící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a přitoeí se k Gou. ⁴⁰ A všechno údolí tůl mrtvých a popela, i všechno to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu brány východní kóské posvěcené bude Hospodinu; nebude¹ plénino, ani kaženo více na věky.

32

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina léta desátého Sedechiáše krále Judského, kterýžto rok jest osmnáctý Nabuchodonozorův. ² (Bylo pak tehdáž vojsko krále Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš prorok byl zavřen v síni strážce, kteráž byla v domě krále Judského. ³ Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš král Judský, řka: Proč ty prorokuješ, praví: Takto praví Hospodin: Aj, já dám místo toto v ruku krále Babylonského, aby je vzal. ⁴ Sedechiáš také král Judský neznikne ruky Kaldejských, ale jistotně vydán bude v ruku krále Babylonského, a budou mluviti ústa jeho s ústy jeho, a oči jeho uzří oči jeho. ⁵ Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl, až ho navštívím, dí Hospodin. Poněvadž bojujete s Kaldejskými, nepovede se vám šťastně.) ⁶ Tehdy řekl Jeremiáš: Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí: ⁷ Aj, Chanameel syn Salluma, strýce tvého, jde k tobě, a¹by řekl: Kup sobě dvůr můj, kterýž jest v Anatot; nebo tobě právem přibuznosti náleží koupiti jej. ⁸ Když pak přišel ke mně Chanameel syn strýce mého, podle slova Hospodinova, do síni strážce, a řekl ke mně: Kup medle dvůr můj, kterýž jest v Anatot, jenž jest v zemi Beniaminově; nebo tvůj jest právem dědičným, a právem přibuznosti, kupiž jej sobě: tedy porozuměv, že jest to slovo Hospodinovo, ⁹ I koupil jsem od Chanameele syna strýce svého ten dvůr, kterýž jest v Anatot, a odvážil jsem jemu peněz sedmnácte lotů stříbra. ¹⁰ A zapsav to do cedule, zapečetil jsem, a osvědčil jsem svídky, odváživ peníze na váze. ¹¹ Potom vzal jsem, podle přikázání a ustanovení, cedule té koupě zapečetinou i otevřenou, ¹² A dal jsem ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, před oěma Chanameele strýce svého, a před oěma svídky, kteříž se podepsali v ceduli té koupě, před oěma všech Judských, kteříž se byli posadili v síni strážce. ¹³ A přikázal jsem Báruchovi před oěma jejich, řka: ¹⁴ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vezmi cedule tyto, tuto ceduli té koupě, jakož zapečetinou, tak ceduli otevřenou tuto, a vlož je do nádoby hliněné, aby trvaly za mnohá léta. ¹⁵ Nebo

takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Ještì¹ kupování budou domové, a rolí, i vinice v zemi této. ¹⁶ Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem dal ceduli té koupì Báruchovi synu Neriášovu, øka: ¹⁷ Ach, Panovníèe Hospodine, aj, ty jsi uèinil nebe i zemi mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým, nemùže¹ skryta býti pøed tebou žádná víc. ¹⁸ Èiniš milosrdenství nad tisíci, a odplacíš za nepravost otcù do lùna synù jejich po nich, Bùh veliký, silný, mocný, jehož jméno Hospodin zástupù, ¹⁹ Veliký v radi a znamenitý v správì, ponìvadž oèi tvé otevøené jsou na všechny cesty synù lidských, abys odplatil jednomu každému podle cest jeho, a podle ovoce pøedsevzetí jeho. ²⁰ Kterýž jsi èinil divy a zázraky v zemi Egyptské až do tohoto dne, jakož v Izraelovi tak mezi jinými lidmi, a dobyls sobì jména, jakéž jest po dnešní den. ²¹ Nebo vyvedl jsi lid svůj Izraelský z zemi Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou, a ramenem vztaženým, a v strachu velikém, ²² A dals jim zemi tuto, kterouž jsi pøisáhl dáti otcùm jejich, zemi oplývající mlékem a strdí. ²³ Ale že všedše do ní, a dìdièní ujavše ji, neposlouchali hlasu tvého, a v zákonì tvém nechodili, všeho, což jsi koli pøikázal jim èiniti, neèinili, protož zpùsobili to, aby je potkalo všecko toto zlé. ²⁴ Aj, støelci pøitáhli na mìsto, aby je vzali, a mìsto skrze meè a hlad a mor dáno jest v ruku Kaldejských, bojujících proti nìmu; a tak, což jsi koli promluvil, dìje se, jakž to sám vidíš. ²⁵ Ty pak pravíš mi, Panovníèe Hospodine: Zjednej sobì dvùr tento za peníze, a osvidè to svìdky, ano již mìsto toto dáno jest v ruku Kaldejských. ²⁶ I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucí: ²⁷ Aj, já jsem Hospodin Bùh všelikého tìla, zdaliž pøede mnou mùže býti skryta která víc? ²⁸ Protož takto praví Hospodin: Aj, já dávám toto mìsto v ruku Kaldejských a v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je vzal. ²⁹ A vejdouce Kaldejští, kteøíž bojují proti mìstu tomuto, zapálí ohnìm toto mìsto, a vypálí je, i domy ty, na jejichž støechách kadívali Bálovi, a obìtovali obìti mokré bohùm cizím, aby mne hnivali. ³⁰ Nebo synové Izraelští a synové Judští od dìtinství svého jen toliko èiní to, což jest zlého pøed oèima mýma; synové, pravím, Izraelští jen toliko hnívají mne dílem rukou svých, dí Hospodin. ³¹ Toto zajisté mìsto od toho dne, jakž je vystavili, až do tohoto dne k hnìvu mému a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklídím od tváøi své, ³² Pro všelikou nešlechetnost synù Izraelských a synù Judských, kterouž páchali, aby mne k hnìvu popouzeli, oni, králové jejich, knížata jejich, kníží jejich i proroci jejich, jakož muži Judští, tak obyvatelé Jeruzalémští, ³³ Obracejíce se ke mnì hòbetem, a ne tváøí. A když je uèím, ráno pøivstáváje, a to ustavièní, však nikoli neposlouchají, aby pøijímali nauèení. ³⁴ Nadto nastavili ohavností svých v domì tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby jej zaneèistili. ³⁵ Nastavili, pravím, výsostí Bálovi, kteréž jsou v údolí Benhinom, aby vodili syny své a dcery své Molochovi, ješto jsem jim toho nepøikázal, aniž vstoupilo na srdce mé, aby páchatì mìli tu ohavnost, a Judu k hòešení pøivodili. ³⁶ A nyní z pøíèiny té takto dí Hospodin. Bùh Izraelský, o mìstì tomto, o kterémž vy øíkáte: Dáno¹ jest v ruku krále Babylonského skrze meè a hlad a mor: ³⁷ Aj, já shromáždím je ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal v hnìvì svém, a v rozpálení svém, i v prchlivosti veliké, a pøivedu je zase na toto mìsto, a zpùsobím to, aby bydlili bezpeèní. ³⁸ I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. ³⁹ Dám zajisté jim srdce jedno a cestu jednu, aby se mne báli po všechny dny, tak aby jim dobøe bylo i synùm jejich po nich. ⁴⁰ A uèiním s nimi smlouvu vìènou, že se neodvrátím od nich, abych jim nemìl dobøe èiniti; nadto bázeò svou dám v srdce jejich, aby neodstupovali ode mne. ⁴¹ I veseliti se budu z nich, dobøe jim èinì, když je štípím v zemi této pevnì, celým srdcem svým a vši duší svou. ⁴² Nebo takto praví Hospodin: Jakož jsem uvedl všecko toto zlé veliké na lid tento, tak uvedu na nì všecko to dobré, o nìmž jim mluvím. ⁴³ Tehdáž kupováno bude pole v zemi této, o níž vy øíkáte: Pustá jest, tak

že není v ní žádného èlovìka ani hovada, dána¹ jest v ruku Kaldejských. ⁴⁴ Pole za peníze kupovati budou, a zapisovati do cedulí, a zpeèetíce, svìdky osvidèovati v zemi Beniaminovi a vùkol Jeruzaléma v mìstech Judských, jakož v mìstech, kteráž jsou pøi horách, tak v mìstech na rovinách, a v mìstech poledních, když zase pøivedu zajaté jejich, dí Hospodin.

33

¹ Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi po druhé, když ještì zavøín byl v síni strážè, økoucì: ² Takto praví Hospodin, kterýž uèiní to, Hospodin, kterýž sformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho: ³ Volej ke mnì, a ohlásím¹ se, a oznámím¹ vícì veliké a tajné, o nichž nevíš. ⁴ Nebo takto praví Hospodin, Bùh Izraelský, o domích mìsta tohoto, a o domích králù Judských, kteøíž zkažení býti mají berany váleènými a meèem: ⁵ Potáhnou¹ k boji proti Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými tily lidskými, kteréž zbiji v hnìvì svém a v prchlivosti své, pro jejichž všelikou nešlechetnost skryl jsem tváø svou od mìsta tohoto. ⁶ Aj, já zpravuji je a vzdílám, a uzdravím obyvatele, a zjevím jim hojnost pokoje, a to stálého. ⁷ Nebo pøivedu zase zajaté Judské a zajaté Izraelské, a vzdílám je jako prvé, ⁸ A oèistím je od všeliké nepravosti jejich, kterouž høešili proti mnì, a odpustím všechny nepravosti jejich, kterýmiž høešili proti mnì, a jimiž zpronevìøovali se mnì. ⁹ A to¹ mi bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi všemi národy zemì, kteøíž uslyší o všem tom dobrém, kteréž já jim uèiním, a dìsíce se, tøásti se budou nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim zpùsobím. ¹⁰ Takto praví Hospodin: Na tomto místì, o kterémž vy øíkáte: Poplénìno jest, tak že není ani èlovìka ani žádného hovada v mìstech Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých, tak že není žádného èlovìka, ani žádného obyvatele, ani žádného hovada, ¹¹ Ještì¹ bude slýchán hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas økoucích: Oslavujte Hospodina zástupù, nebo dobrý jest Hospodin, nebo na vìky milosrdenství jeho, a obìtujících díkèinìnì v domì Hospodinovi, když zase pøivedu zajaté zemì této jako na poèátku, praví Hospodin. ¹² Takto praví Hospodin zástupù: Na místì tomto poplénìném, tak že není žádného èlovìka ani hovada, i ve všech mìstech jeho bude ještì obydlé pastýøù, kdež by chovali stáda. ¹³ V mìstech pøi horách, v mìstech na rovinách a v mìstech v stranì polední, tolikéž v zemi Beniaminovi a vùkol Jeruzaléma, i v mìstech Judských, ještì procházívati budou stáda skrze ruce poèítajícího, praví Hospodin. ¹⁴ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám slovo to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a o domu Judovu. ¹⁵ V tìch dnech a za èasu toho zpùsobím to, aby zrostl Davidovi výstøelek spravedlivý, kterýž konati bude soud a spravedlnost na zemi. ¹⁶ V tìch dnech spasen bude Juda, a Jeruzalém bydliti bude bezpeèì, a to¹ jest, což jemu pøivolá Hospodin, spravedlnost naše. ¹⁷ Nebo takto praví Hospodin: Nebude¹ vyplénìn muž z rodu Davidova, ješto by nesedìl na stolici domu Judského. ¹⁸ Z knížì také Levítských nebude vyplénìn muž od tváøi mé, ješto by neobìtoval zápalu, a zapaloval suchou obìt, a obìtoval obìt po všechny dny. ¹⁹ Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucì: ²⁰ Takto praví Hospodin: Jestliže budete moci zrušiti smlouvu mou se dnem, a smlouvu mou s nocí, aby nebyvalo dne ani noci èasem svým: ²¹ Také¹ smlouva má zrušena bude s Davidem služebníkem mým, aby nemìl syna, kterýž by kraloval na stolici jeho, a s Levítskými knížìmi, aby nebyli služebníky mými. ²² A jakož nemùže seèteno býti vojsko nebeské, ani zmìøen býti písek moøský, tak rozmnožím símì Davida služebníka svého, a Levítù mnì pøìsluhujících. ²³ Opìt stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, økoucì: ²⁴ Což nesoudíš, co lid tento mluví, øíkaje: Že dvojì èeled,

kteřouž byl vyvolil Hospodin, již ji zavrhl, a lidem mým že pohrdají, jako by nebyl více národem před oblíbeným jejich. ²⁵ Takto praví Hospodin: Nebude-li¹ smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes i země zdržáno, ²⁶ Také símí Jákobovo a Davida služebníka svého zavrhu, abych nebral z semene jeho těch, kteří by panovali mli nad semenem Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým, když zase přivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.

34

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, (když Nabuchodonozor král Babylonský, a všechno vojsko jeho, i všechna království země pod moc jeho přináležící, všickni také národové bojovali proti Jeruzalému a proti všemním místům jeho), řekl: ² Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Jdi a řci Sedechiášovi králi Judskému, řci, pravím, jemu: Takto říká Hospodin: Aj, já dám toto místo v ruku krále Babylonského, aby je vypálil ohněm. ³ I ty neznikneš ruky jeho, ale jistotně jít a v ruku jeho vydán budeš, a oči tvé uvidí oči krále Babylonského, i ústa jeho s ústy tvými mluvití budou, a do Babylona se dostaneš. ⁴ A však slyš slovo Hospodinovo, Sedechiáš králi Judský: Takto praví Hospodin o tobě: Neumřeš od mé, ⁵ V pokoji umřeš. A jakož pálivali otci tvým, králům předešlým, kteříž byli před tebou, tak páliť budou tobě, a řekajíce: Ach, pane, kvůliť budou nad tebou; nebo slovo toto já mluvil jsem, říká Hospodin. ⁶ I mluvil Jeremiáš prorok Sedechiášovi, králi Judskému, všechna slova ta v Jeruzalémě, ⁷ Když vojsko krále Babylonského bojovalo proti Jeruzalému a proti všemním místům Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo ta byla pozůstala z míst Judských města hrazená. ⁸ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když učinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem, kterýž byl v Jeruzalémě, o vyhlášení jim svobody, ⁹ Aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý dívku svou, Hebrejského neb Hebrejskou, svobodné, aby nepodroboval sobě v službu Žida, bratra svého, žádný. ¹⁰ Tedy uposlechla všechna knížata a všechnen lid, kterýž byl v smlouvu všel, aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý dívku svou svobodné, aby nepodroboval jich v službu více; uposlechli, pravím, a propustili. ¹¹ Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky své a dívky své, kteréž byli propustili svobodné, a podrobili je sobě za služebníky a dívky. ¹² I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi od Hospodina, řekl: ¹³ Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem učinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z domu služebníků, řekl: ¹⁴ Po vyplnění sedmi let propouštíte jeden každý bratra svého Žida, kterýž by prodán byl tobě, a sloužil¹ by šest let, propusť, pravím, jej svobodného od sebe. Ale neuposlechli otcové vaši mne, aniž naklonili ucha svého. ¹⁵ Vy zajisté usmyslivše sobě dnes, učinili jste to, což jest spravedlivého před očima mámi, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu svému, učinivše smlouvu před oblíbeným mým v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého. ¹⁶ Ale zase zpáčivše se, zlehčili jste jméno mé, že jste vzali zase jeden každý služebníka svého a jeden každý dívku svou, kteréž jste byli propustili svobodné podle žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli vaši služebníci a dívky. ¹⁷ Protož takto praví Hospodin: Vy neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden každý bratru svému, a jeden každý bližnímu svému, aj, já vyhláším proti vám svobodu, říká Hospodin, měi, moru a hladu, a vydám vás ku posmýkání po všech královstvích země. ¹⁸ Vydám zajisté ty lidi, jenž přestoupili smlouvu mou, kteříž nevykonali slov smlouvy té, kterouž učinili před oblíbeným mým, když tele roz¹ali na dvě, a prošli mezi díly jeho, ¹⁹ Totiž knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a kněží, i všechnen lid té země, kteříž prošli mezi díly toho telete. ²⁰ Vydám

je, pravím, v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, i budou tla mrtvá jejich za pokrm ptactvu nebeskému, a šelmám zemským. ²¹ Sedechiáš také krále Judského, i knížata jeho vydám v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska krále Babylonského, kteříž odtáhli od vás. ²² Aj, já přikáži, dí Hospodin, a přivedu je zase na místo toto, aby bojovali proti němu, a vezmouce je, vypálili je ohněm; místa také Judská obrátím v poušť¹, tak že nebude žádného obyvatele.

35

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, okoucí: ² Jdi mezi Rechabitské, a promluvi s nimi, doveď je k domu Hospodinovu do jednoho z pokojů, a dej jim pítí vína. ³ Tedy pojav Jazaniáš syna Jeremiášova, syna Chabaciniášova, a bratři jeho i všechny syny jeho se vši rodinou Rechabitských, ⁴ Dovedl jsem je k domu Hospodinovu do pokoje synů Chanana syna Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl při pokoji knížat, jenž byl nad pokojem Maaseiáš syna Sallumova, ostěihajícího prahu. ⁵ Potom postavil před syny domu Rechabitských koflíky plné vína a éíše, i řekl jsem jim: Píte víno. ⁶ Kteříž řekli: Nepijíme vína. Nebo Jonadab syn Rechabův, otec náš, zapověděl nám, řka: Nepíjejte vína, vy, ani synové vaši na věky. ⁷ A domu nestavíte, ani semene nerozsíváte, vinice také neštípnete, ani mívejte, ale v staních přebývejte po všechny dny vaše, abyste živi byli mnoho dnů na tvéi zemi, v níž pohostinu jste. ⁸ Protož uposlechli jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce našeho, ve všem, což přikázal nám, abychom nepili vína po všechny dny své, my, manželky naše, synové naši, i dcery naše, ⁹ Abychom nestavili domů k bydlení svému, a vinice, ani rolí, ani nic osátiého nemívali. ¹⁰ Ale abychom bydlili v staních. Uposlechli jsme, pravím, a diláme všecko, jakž přikázal nám Jonadab otec náš. ¹¹ Stalo se pak, když vtrhl Nabuchodonozor král Babylonský do země, že jsme řekli: Poďte, a ujděme do Jeruzaléma před vojskem Kaldejským, a před vojskem Syrským. Takž bydlíme v Jeruzalémě. ¹² Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, okoucí: ¹³ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským: Což nepřijmete naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin. ¹⁴ K vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázání otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno přivstáváte, a to ustavičně, a však neposloucháte mne. ¹⁵ Nadto posílám k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváte, a to ustavičně, říkáte: Navraťte se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšete předsevzetí svých, a nechoďte za bohy cizími, sloužíte jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcům vašim: však nenakloujete uší svých, aniž mne posloucháte. ¹⁶ Ješto synové Jonadabovi syna Rechabova plní přikázání otce svého, kteréž přikázal jim, lid pak tento neposlouchají mne. ¹⁷ Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všechny obyvatele Jeruzalémské všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti nim, proto že jsem mluvil k nim, a neposlouchali, a volával jsem na ně, ale neohlásili se. ¹⁸ Rodině pak Rechabitských řekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Protože posloucháte přikázání Jonadaba otce vašeho, a ostěiháte všech přikázání jeho, anobř diláte všecko, jakž přikázal vám, ¹⁹ Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nebude¹ vypléněn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova, ješto by nestál před obličejem svým po všechny dny.

36

¹ Stalo se pak léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo

toto k Jeremiášovi od Hospodina, økoucí: ² Vezmi sobì knihu, a zapiš do ní všechna slova, kteráž jsem mluvil tobì proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechnim národùm od toho dne, jakž jsem mluvíval s tebou, ode dnù Joziášových, až do dne tohoto, ³ Zdali aspoø uslyšíce dùm Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím uèiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a høích jejich. ⁴ Protož zavolal Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i sepsal Báruch do knihy z úst Jeremiášových všechna slova Hospodinova, kteráž mluvil jemu. ⁵ Potom pøikázal Jeremiáš Báruchovi, øka: Já zápovìd maje, nemohu jíti do domu Hospodinova. ⁶ Protož jdi ty, a èti v knize této, což jsi napsal z úst mých, slova Hospodinova, pøi pøítomnosti lidu v domì Hospodinovì, v den postu, též také pøi pøítomnosti všech Judských, kteøíž by se z míst svých sešli, èti je, ⁷ Zda by snad ponížení a pokornì modléce se pøed Hospodinem, i navrátíli by se jeden každý z cesty své zlé; nebo¹ jest veliký hnìv a prchlivost, v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto. ⁸ I uèinil Báruch syn Neriášùv všechno, jakž pøikázal jemu Jeremiáš prorok, èta v knize té slova Hospodinova v domì Hospodinovì. ⁹ Stalo se pak léta pátého za Joakima syna Joziášova, krále Judského, mìsíce devátého, že vyhlásili pùst pøed Hospodinem všemu lidu v Jeruzalémì, a všemu lidu, kteøíž se byli sešli z míst Judských do Jeruzaléma. ¹⁰ I èetl Báruch z knihy slova Jeremiášova v domì Hospodinovì, v pokoji Gemariáše syna Safanova, písae, na síni hoøejší, u dveøí brány domu Hospodinova nové, pøi pøítomnosti všeho lidu. ¹¹ Když pak vyslyšel Micheáš syn Gemariášùv, syna Safanova, všechna slova Hospodinova z té knihy, ¹² Hned šel do domu královského, do pokoje kancléøova, a aj, tam všechna knížata sedìla: Elisama ten kancléø, a Delaiáš syn Semaiášùv, a Elnatan syn Achborùv, a Gemariáš syn Safanùv, a Sedechiáš syn Chananiášùv, i všechna knížata. ¹³ A oznámil jim Micheáš všechna slova, kteráž slyšel, když èetl Báruch v knize pøi pøítomnosti lidu. ¹⁴ Protož poslala všechna knížata k Báruchovi Judu syna Netaniášova, syna Selemiášova, syna Chuzova, aby øekl: Tu knihu, v níž jsi èetl pøi pøítomnosti lidu, vezmi do ruky své a poi. I vzal Báruch syn Neriášùv tu knihu do ruky své, a pøišel k nim. ¹⁵ Kteøíž øekli jemu: Seì medle a èti ji pøed námi. I èetl Báruch pøed nimi. ¹⁶ Stalo se pak, když uslyšeli všechna slova ta, že pøedišení byli všickni, a øekli Báruchovi: Jistotnì oznámíme králi všechna slova tato. ¹⁷ Potom otázali se Bárucha, økouce: Oznam již nám, jak jsi všechna slova ta sepsal z úst jeho? ¹⁸ Jimž øekl Báruch: Z úst svých pravil mi všechna slova tato, a já psal jsem na knihách èernidlem. ¹⁹ Tedy øekla ta knížata Báruchovi: Jdi schovej se ty i Jeremiáš, a¹ žádný neví, kde jste. ²⁰ Potom vešli k králi na sìò, když tu knihu schovati dali v pokoji Elisama kancléøe, a oznámili králi všechna slova ta. ²¹ I poslal král Judu, aby vzal tu knihu. Kterýžto vzal ji z pokoje Elisama kancléøe, a èetl ji Juda pøi pøítomnosti krále, a pøi pøítomnosti všech knížat stojících pøed králem. ²² Král pak sedìl v domì, v němž v zimì býval, mìsíce devátého, a na ohništi pøed ním hoøelo. ²³ Tedy stalo se, jakž jen pøeètl Juda tøi listy neb ètyøi, že poøezal ji škriptorálem, a házel na oheò, kterýž byl na ohništi, až shoøela všechna kniha ta ohnì tím, kterýž byl na ohništi. ²⁴ Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všickni služebníci jeho, kteøíž slyšeli všechna slova ta. ²⁵ Nýbrž ještì když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš pøimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl jich. ²⁶ Ale pøikázal král Jerachmeelovi synu královu, a Saraiášovi synu Azrielovu, a Selemiášovi synu Abdeelovu, aby jali Bárucha písae a Jeremiáše proroka. Ale skryl je Hospodin. ²⁷ Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a slova, kteráž byl sepsal Báruch z úst Jeremiášových, økoucí: ²⁸ Vezmi sobì zase knihu jinou, a napiš na ní všechna slova první, kteráž byla v té knize prvníjší, kterouž spálil Joakim král Judský. ²⁹ O Joakimovi pak králi Judském rci: Takto praví

Hospodin: Ty jsi spálil knihu tuto, praví: Proč jsi psal v ní, óka: Jistotně pøitáhne král Babylonský, a zkaží zemi tuto, a vyhladí z ní lidi i hovada? ³⁰ Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi Judském: Nebude mítí, kdo by sedil na stolici Davidovi, a tělo jeho mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci. ³¹ Nebo trestati budu na něm, a na semeni jeho, i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to zlé, o kterémž jsem mluvil jim, a neposlouchali. ³² I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu, písaři, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všecka slova té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohněm. A ještě pøidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných.

37

¹ Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášův místo Koniáše syna Joakimova, kteréhož ustanovil králem Nabuchodonozor král Babylonský v zemi Judské. ² Ale neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid té země slov Hospodinových, kteráž mluvil skrze Jeremiáše proroka. ³ Až byl poslal Sedechiáš Jehuchale syna Selemiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, k Jeremiášovi proroku, aby řekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu. ⁴ Nebo Jeremiáš ještě bydlil svobodně u prostřed lidu, aniž ho ještě dali do žaláře. ⁵ A vojsko Faraonovo bylo vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští, kteříž oblehli byli Jeruzalém, pověst o nich, odtrhli od Jeruzaléma). ⁶ Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, řkoucí: ⁷ Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Takto řcete králi Judskému, kterýž vás poslal ke mně, abyste se radili se mnou: Až, vojsko Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí se zase do země své Egyptské. ⁸ Kaldejští pak navrátí se zase, a bojovati budou proti městu tomuto, a vezmouce je, vypálí je ohněm. ⁹ Takto praví Hospodin: Nesvoďte sami sebe, říkajíce: Konečně odtrhnou od nás Kaldejští, nebo neodtrhnou. ¹⁰ Nýbrž byste pobili všecko vojsko Kaldejských bojujících s vámi, tak že by pozůstali z nich toliko ranění, ti¹ z stanů svých povstanou, a toto město ohněm vypálí. ¹¹ Stalo se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma před vojskem Faraonovým, ¹² Že vycházel Jeremiáš z Jeruzaléma, jíti chtje do země Benjaminsky, aby tak vynikl z prostředku lidu. ¹³ Když pak byl v bráni Benjaminské, byl tu hejtman nad stráží, jménem Jiriáš syn Selemiáše, syna Chananiášova, kterýž jal Jeremiáše proroka, řka: K Kaldejským ty ustupuješ. ¹⁴ Jemuž řekl Jeremiáš: Není pravda, neustupuji¹ já k Kaldejským. Ale nechtěl ho slyšeti, nýbrž jal Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatům. ¹⁵ Tedy rozhněvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali jej do vizení, do domu Jonatana písaře; nebo z něho byli udílali žalář. ¹⁶ Když pak vešel Jeremiáš do té jámy a do sklípků jejích, a sedl tam Jeremiáš mnoho dní. ¹⁷ Teprv poslav král Sedechiáš, vzal jej, a tázal se ho král v domě svém tajně, řka: Stalo-li se slovo od Hospodina? Jemuž řekl Jeremiáš: Stalo. Potom řekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš. ¹⁸ Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Co¹ jsem zavinil aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne dali do žaláře tohoto? ¹⁹ A kdež jsou proroci vaši, kteříž prorokují vám, říkajíce: Neopřítáhne¹ král Babylonský na vás, ani na zemi tuto? ²⁰ Nyní tedy slyš, žádám, pane můj králi, nech¹, prosím, místo má před tebou pokorná prosba má; nedopouštij mne zase voditi do domu Jonatana písaře, abych tam neumřel. ²¹ I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili Jeremiáše do síně strážce, a dávali jemu pecník chleba na den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb v městě. A tak sedl Jeremiáš v síni strážce.

38

¹ Slyšel pak Sefatiáš syn Matanův, a Gedaliáš syn Paschurův, a Juchal syn Selemiášův, a Paschur syn Malkiášův slova, kteráž Jeremiáš mluvil ke všemu lidu, øka: ² Takto praví Hospodin: Kdo by zůstal v městě tomto, zahyne mečem, hladem aneb morem, ale kdož by vyšel k Kaldejským, že bude živ, a že bude mít život svůj místo kořisti, a živ zůstane. ³ Takto praví Hospodin: Jistotně vydáno bude místo toto v ruku vojska krále Babylonského, a vezme je. ⁴ Protož øekla ta knížata králi: Nech¹ jest usmrčen muž ten, poněvadž zemdlivá ruce mužů bojovných, pozůstalých v městě tomto, i ruce všeho lidu, mluví jim slova taková; nebo muž ten nikoli neobmyšlí pokoje lidu tomuto, ale zlé. ⁵ Tedy øekl král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest, nebo¹ král zhoła nic nemůže proti vám. ⁶ I vzali Jeremiáše, kterýž byl v síni strážce, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy, syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátě. ⁷ Ale jakž uslyšel Ebedmelech Mouøenin, dvoøan, kterýž byl v domě královském, že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak seděl v bráně Beniaminské), ⁸ Hned vyšel Ebedmelech z domu královského, a mluvil s králem, øka: ⁹ Pane můj, králi, zle učinili muži tito všechno, což učinili Jeremiášovi proroku, že jej uvrhli do té jámy; nebo¹ by byl umøel i na prvním místě hladem, poněvadž již není žádného chleba v městě. ¹⁰ Protož poručil král Ebedmelechovi Mouøenín, øka: Vezmi s sebou odsud třidceti mužů, a vytáhni Jeremiáše proroka z té jámy, dříve než by umøel. ¹¹ Tedy vzal Ebedmelech ty muže s sebou, a všel do domu královského pod pokladnici, a nabral starých hadrů strhaných, hadrů, pravím, zkažených, kteréž spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazích. ¹² A øekl Ebedmelech Mouøenin Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré, strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I učinil tak Jeremiáš. ¹³ Takž vytáhli Jeremiáše po provazích, a dobyli jej z té jámy. I seděl Jeremiáš v síni strážce. ¹⁴ Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše proroka k sobě do třetího průchodu, kterýž byl při domu Hospodinovu, a øekl král Jeremiášovi: Zeptám se tebe na něco, netaj přede mnou ničehož. ¹⁵ I øekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznamím-li¹, zdaliž mne konečně neusmrtíš? A poradím-li¹, neuposlechneš mne. ¹⁶ Tedy přisáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajně, øka: Živ¹ jest Hospodin, kterýž učinil nám život tento, že ti neusmrtím, aniž ti vydám v ruku mužů těch, kteříž hledají bezživotí tvého. ¹⁷ I øekl Jeremiáš Sedechiášovi: Takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně vyjdeš k knížatům krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i místo toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš ty i dům tvůj. ¹⁸ Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále Babylonského, jistě že vydáno bude místo toto v ruku Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty nezikneš ruky jejich. ¹⁹ Tedy øekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se bojím Židů, kteříž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad nevydali v ruku jejich, i učinili by sobě ze mne posměch. ²⁰ Ale Jeremiáš øekl: Nevydají. Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já mluvím tobě, a bude dobře tobě, i duše tvá živa bude. ²¹ Jestliže pak nebudeš chtít vyjít, toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin, ²² Že aj, všechny ženy, kteréž pozůstaly v domě krále Judského, přivedeny budou knížatům krále Babylonského, a samy¹ øíkati budou: Nabádali¹ jsou ti, a obdrželi na tebe ti, kteříž ti trošovali pokojem; uvázly¹ v bahni nohy tvé, a nazpět obráceny. ²³ Všecky také manželky tvé i syny tvé dovedou k Kaldejským, i ty sám nezikneš ruky jejich, ale rukou krále Babylonského jat budeš, a místo toto vypálíš ohněm, ²⁴ Tedy øekl Sedechiáš Jeremiášovi: Žádný a¹ neví o všech těchto, abys neumøel. ²⁵ Pakli uslyšíte knížata, že jsem mluvil s tebou, přišli by k tobě, a øekli¹ by: Oznam medle nám, cos mluvil s králem, netaj před námi, a neusmrtíme ti, a co mluvil s tebou král? ²⁶ Tedy řekl jim: Předkládal jsem poníženou

a pokornou prosbu svou pøed krále, aby mne nedal zase voditi do domu Jonatanova, abych tam neumøel. ²⁷ I sešla se všechna knížata k Jeremiášovi, aby se ho tázali. Kterýžto oznámil jim podlé toho všeho, jakž pøikázal král. Takž mlèkem odešli od niho, když nebylo slyšeti o té věci. ²⁸ Jeremiáš pak sedìl v síni strážèe až do toho dne, v nimž dobyt jest Jeruzalém, kdežto byl, když dobýván byl Jeruzalém.

39

¹ Léta devátého Sedechiáše krále Judského, mìsíce desátého, pøitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a oblehli jej. ² Jedenáctého pak léta Sedechiášova, mìsíce ètvrtého, devátého dne mìsíce, prolomeno jest mìsto. ³ I vešla tam všechna knížata krále Babylonského, a posadila se v bránì prostøední: Nergalšaretser, Samgarnebu, Sarsechim, Rabsaris, Nergalšaretser, Rabmag, a všechna jiná knížata krále Babylonského. ⁴ Stalo se pak, když je uzøel Sedechiáš král Judský, a že všickni muži bojovní utekli, a vyšli v noci z mìsta cestou zahrady královské skrze bránu mezi dvìma zdmi, ušel také cestou pouští. ⁵ I honilo je vojsko Kaldejské, a postihli Sedechiáše na rovinách Jerišských, a jali jej a pøivedli ho k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do Ribla, do zemi Emat. Kdežto uèinil soud. ⁶ Nebo zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla pøed oèima jeho, i všechny nejpøednější Judské zmordoval král Babylonský. ⁷ Oèi pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho øetìzy ocelivými, dovedl jej do Babylona. ⁸ Dùm také královský i domy toho lidu vypálili Kaldejští ohnìm, a zdi Jeruzalémské poboøili. ⁹ Ostatek pak lidu, kterýž byl zùstal v mìsti, i pobíhlce, kteøíž byli ustoupili k nimu, a jiný lid pozùstalý zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, do Babylona. ¹⁰ Toliko nejchaternějších z lidu, kteøíž nikdež nemili nic, zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, v zemi Judské, jimž rozdal vinice a rolí v ten den. ¹¹ Pøikázal pak Nabuchodonozor král Babylonský o Jeremiášovi Nebuzardanovi, hejtmanu nad žoldnéøi, øka: ¹² Vezmi jej, a pilni ho opatruj, aniž jemu èiò co zlého, ale jakž tobì øekne, tak nalož s ním. ¹³ Protož poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, a Nebušazban, Rabsaris, a Nergalšaretser, Rabmag, a všickni hejtmané krále Babylonského, ¹⁴ Poslavše, pravím, vzali Jeremiáše z síni strážèe, a dali jej Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, aby jej domù dovedl. Takž bydlil u prostøed lidu. ¹⁵ Stalo se pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ješti byl zavøín v síni strážèe, økoucí: ¹⁶ Jdi a rci Ebedmelechovi Mouøenínu, øka: Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já zpùsobím to, aby došla slova má na mìsto toto ke zlému a ne k dobrému, a splní se pøed oblíèejem tvým v ten den. ¹⁷ Ale vysvobodím ti v ten den, dí Hospodin, aniž budeš vydán v ruku mužù tìch, jejichž oblíèeje se lekáš. ¹⁸ Nebo jistotni vychvátím ti, abys od meèe nepadl, a budeš mítì život svùj místo koøisti, proto že jsì nadìji složil ve mnì, dí Hospodin.

40

¹ Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když jej propustil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, z Ráma, vzav jej, když byl svázaný øetìzy u prostøed všech zajatých Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona. ² Tedy vzal hejtman nad žoldnéøi Jeremiáše, a øekl jemu: Hospodin Bùh tvùj byl vyøkl zlé toto proti místu tomuto. ³ Protož je uvedl a uèinil Hospodin, jakž mluvil; nebo jste høešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu jeho, proèež stala se vám víc tato. ⁴ Již tedy, aj, rozvazuji ti dnes z øetìzù tìch, kteøíž jsou na rukou tvých. Vidí-li¹ se za dobré jíti se mnou do Babylona, poì, a budu ti pilni opatrovati; jestliže¹ se pak nevidí za dobré jíti se mnou do Babylona, nech tak. Aj, všechna tato zemi jest pøed tebou; kamž¹ se za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi. ⁵ Pakli, (ponìvadž se nenavrácuje),

obra¹ se k Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad mistry Judskými, a zůstaò s ním u prostøed lidu, aneb kamž¹ se koli dobøe líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman nad žoldnéøi na cestu, a dar, a propustil jej. ⁶ Takž pøišel Jeremiáš k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a bydlil s ním u prostøed lidu pozůstalého v zemi. ⁷ Uslyšeli pak všickni hejtmané vojsk, kteøíž byli na poli, oni i všecken lid jejich, že ustanovil král Babylonský Godoliáše syna Achikamova nad tou zemí, a že jemu poruèil muže a ženy i dìti, a to z nejchaternìjších té zemì, z tìch kteøíž nebyli zajati do Babylona. ⁸ Protož pøišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášùv, též Jochanan a Jonatan, synové Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetùv, a synové Efai Netofatského, a Jazaniáš syn Machatùv, oni i lid jejich. ⁹ Tedy pøisáhl jim Godoliáš syn Achikamùv, syna Safanova, i lidu jejich, øka: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaòte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobøe vám bude. ¹⁰ Nebo aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským, kteøíž pøicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní ovoce i olej, a skládejte do nádob svých, a zůstaòte v místech svých, kteráž držíte. ¹¹ Tak i všickni Judští, kteøíž byli u Moábských a mezi Ammonitskými, a mezi Idumejskými, a kteøíž byli ve všech zemích, uslyšavše, že by pozůstavil král Babylonský ostatek Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, ¹² Navrátili se všickni Judští ze všech míst, kamž rozehnání byli, a pøišli do zemì Judské k Godoliášovi do Masfa. I nazbírali vína a letního ovoce velmi mnoho. ¹³ Jochanan pak syn Kareachùv, a všecka knížata vojsk, kteráž byla v poli, pøišli k Godoliášovi do Masfa, ¹⁴ A øekli jemu: Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal Izmaele syna Netaniášova, aby ti zabil? Ale nevíøil jim Godoliáš syn Achikamùv. ¹⁵ Nadto Jochanan syn Kareachùv øekl Godoliášovi tajnì v Masfa, øka: Nech¹ jdu medle, a zabiji Izmaele syna Netaniášova, však žádný nezví. Proè má zabiti tebe, a mají rozptýlení býti všickni Judští, kteøíž shromáždìni jsou k tobì, a zahynouti ostatek Judských? ¹⁶ Ale øekl Godoliáš syn Achikamùv Jochananovi synu Kareachovu: Neèiò toho, nebo lež ty mluvíš o Izmaelovi.

41

¹ Stalo se pak mìsíce sedmého, že pøišel Izmael syn Netaniášùv, syna Elisamova z semene královského, a hejtmané královští, totiž deset mužù s ním, k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a jedli tam chléb spolu v Masfa. ² Potom vstav Izmael syn Netaniášùv, a deset mužù, kteøíž byli s ním, zabili Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, meèm; zamordoval, pravím, toho, kteréhož ustanovil král Babylonský nad tou zemí. ³ Všecky také Židy, kteøíž byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské, kteøíž postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael. ⁴ Stalo se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše, (o èemž žádný nezvidìl), ⁵ Že pøišli nìkteøí z Sichem, z Sílo a z Samaøí, mužù osmdesáte, oholivše bradu, a roztrhše roucha, a øežíce se, kteøížto suchou obìt a kadidlo v rukou svých mìli, aby je nesli do domu Hospodinova. ⁶ Tedy Izmael syn Netaniášùv vyšel jim vstøíc z Masfa, ustaviènì jda a plaèe. Stalo se pak, když je potkal, že øekl jim: Poíte k Godoliášovi synu Achikamovu. ⁷ Ale stalo se, když pøišli do prostøed místa, že pobiv je Izmael syn Netaniášùv, vmetal je do prostøed jámy, on i muži, kteøíž s ním byli. ⁸ Deset pak mužù nalezlo se mezi nimi, kteøíž øekli Izmaelovi: Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté v poli, pšenice a jeèmene, též oleje a medu. I nechal tak, a nemordoval jich u prostøed bratøí jejich. ⁹ Jáma pak, do níž Izmael vmetal k Godoliášovi všecka tìla mužù tìch, kteréž pobil, ta jest, kterouž udìlal král Aza, boje se Bázy krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn Netaniášùv zbitými. ¹⁰ A zajal Izmael všecken ostatek lidu, kteøíž byli v Masfa, dcery královské a všecken lid, kteøíž byli pozůstali v Masfa, nad nimiž byl

ustanovil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, Godoliáše syna Achikamova. Kteréžto zajav Izmael syn Netaniášův, šel, aby se dopravil k Ammonitským. ¹¹ V tom uslyšel Jochanan syn Kareachův, i všickni hejtmané těch vojsk, kteříž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž učinil Izmael syn Netaniášův. ¹² I vzali všecken svůj lid, a táhli k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož našli při vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon. ¹³ Stalo se pak, že když ušel všecken lid, kterýž byl s Izmaelem, Jochanana syna Kareachova a všechna knížata vojsk, kteříž s ním byli, zraďovali se. ¹⁴ A obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal Izmael z Masfa, navrátil se zase, a přišel k Jochananovi synu Kareachovu. ¹⁵ Izmael pak syn Netaniášův ušel před Jochananiem s osmi muži, a přišel k Ammonitským. ¹⁶ Protož vzal Jochanan syn Kareachův, a všechna knížata vojsk, kteříž s ním byli, všecken zbytek lidu, kterýž zase přivedl od Izmaele syna Netaniášova z Masfa, když zabil Godoliáše syna Achikamova, muže bojovné, též ženy a děti i komorníky, kteréž zase přivedl z Gabaon, ¹⁷ A odšedše, pobýli v hospodě Chimhamově, kteráž jest u Betléma, aby jdouce, vešli do Egypta, ¹⁸ Před Kaldejskými. Nebo báli se jich, proto že zabil Izmael syn Netaniášův Godoliáše syna Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský nad tou zemí.

42

¹ Potom přistoupili všechna knížata vojsk, i Jochanan syn Kareachův i Jazaniáš syn Hosaiášův, i všecken lid, od nejmenšího až do největšího, ² A řekli Jeremiášovi proroku: Uslyš medle nás v ponížené prosbě naší, a modl se za nás Hospodinu Bohu svému, za všecken zbytek tento, nebo nás máločko zůstalo z mnohých, jakž oči tvé nás vidí, ³ A¹ nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jíti, a co činiti měli. ⁴ Jimž řekl Jeremiáš prorok: Uslyšel jsem. Aj, já modliti se budu Hospodinu Bohu vašemu podle slov vašich, a cožkoli vám odpoví Hospodin, oznámím vám; nezatajím před vámi slova. ⁵ Oni zase řekli Jeremiášovi: Nech¹ jest Hospodin mezi námi svědkem pravým a věrným, jestliže podle každého slova, pro něž poslal tě Hospodin Bůh tvůj k nám, tak se chovati nebudeme. ⁶ Buď dobré aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho, pro nějž tě vysíláme k němu, uposlechneme, aby nám dobře bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha našeho. ⁷ Stalo se pak po přeběhnutí desíti dnů, když se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, ⁸ Že povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat vojsk, kteříž s ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího až do největšího, ⁹ A řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský, k němuž jste mne poslali, abych rozprostíral poníženou prosbu vaši před obličejem jeho: ¹⁰ Jestliže navrátíte se, zůstanete v zemi této, zajisté že vzdílám vás, a nezkazím, anobřž vštípím vás, a nevypléním; nebo¹ lituji toho zlého, kteréž jsem učinil vám. ¹¹ Nebojtež se krále Babylonského, jehož se bojíte, nebojte se ho, dí Hospodin; nebo¹ s vámi jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval vás z ruky jeho. ¹² Nadto způsobím vám milost, aby se slitoval nad vámi, a dal se vám navrátiti do země vaší. ¹³ Ale očeknete-li: Nezůstaneme v zemi této, neposlouchající hlasu Hospodina Boha svého, ¹⁴ A říkající: Nikoli, ale do země Egyptské vejdemo, kdež neuzdáme boje, ani zvuku trouby neuslyšíme, a chleba lánni nebudeme, protože tam se osadíme: ¹⁵ Protož nyní slyštež slovo Hospodinovo, ostatkové Judští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže vy zarputile na tom zůstanete, abyste vešli do Egypta, a vejdete-li, abyste tam pobýli, ¹⁶ Jistě stane se to, že mě, kteréhož se bojíte, tam v zemi Egyptské vás postihne, a hlad, jehož se obáváte, přijde na vás v Egyptě, a tam pomřete. ¹⁷ Tak se stane všechnim těm mužům, kteříž uložili předce jíti do Egypta, aby tam byli pohostinu, že zhynou měem, hladem a morem, a nezůstane z nich žádného, aniž kdo znikne toho zlého, kteréž já uvedu na ně. ¹⁸ Nebo takto praví Hospodin zástupů,

Bůh Izraelský: Jakož vylit jest hněv můj a prchlivost má na obyvatele Jeruzalémské, tak vylita bude prchlivost má na vás, když vejдете do Egypta, a budete k proklínání, a k užasnutí, a k zlořečení, a za útržku; nadto neuzdáte více místa tohoto. ¹⁹ K vám¹ mluví Hospodin, ó ostatkové Judští: Nevcházejte do Egypta. Jistotně vízte, (nebo¹ se vám dnes osvědčuji), ²⁰ Poněvadž jste se neupřímili ke mně milí v myšleních svých, poslavše mne k Hospodinu Bohu vašemu, řkouce: Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všechno, jakž¹ koli dí Hospodin Bůh náš, tak nám oznam, a učiníme, ²¹ Když pak oznamuji vám dnes, však neposloucháte hlasu Hospodina Boha vašeho hned v němž, pročež mne k vám poslal: ²² Protož pravím, vízte jistotně, že mečem, hladem a morem pomůžete v tom místě, kamž se vám zachtilo jíti, abyste tam byli pohostinu.

43

¹ Stalo se pak, když přestal Jeremiáš mluvit ke všemu lidu všech slov Hospodina Boha jejich, s nimiž poslal jej Hospodin Bůh jejich k nim, všech, pravím, slov těch, ² Že řekl Azariáš syn Hosaiášův, a Jochanan syn Kareachův, i všickni muži ti pyšní, řkouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš, neposlal¹ tebe Hospodin Bůh náš, abys řekl: Nevcházejte do Egypta, abyste tam byli pohostinu. ³ Ale Báruch syn Neriášův ponouká ti proti nám, aby vydal nás v ruku Kaldejských k usmrcení nás, aneb zajetí nás do Babylona. ⁴ I neuposlechl Jochanan syn Kareachův, i všechna knížata vojsk, též i všechnen lid hlasu Hospodinova, aby zůstal v zemi Judské. ⁵ Ale Jochanan syn Kareachův, a všechna knížata vojsk vzali všechnen ostatek Judských, kteříž se byli navrátili ze všech národů, kamž byli rozehnáni, k obývání v zemi Judské, ⁶ Muže i ženy, též dítky a dcery královské, i všelikou duši, kterýchž Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, s Godolášem synem Achikamovým, syna Safanova, zanechal, i s Jeremiášem prorokem a Báruchem synem Neriášovým, ⁷ A šli do země Egyptské, (nebo neuposlechli hlasu Hospodinova), a přišli až do Tachpanches. ⁸ Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi v Tachpanches, řkouce: ⁹ Nabež do ruky své kamení velikého, a schovej je v hlině v cihelně, kteráž jest u brány domu Faraonova v Tachpanches, před oěima mužů Judských. ¹⁰ A řci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já posli, a vezmu Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, a postavím stolicí jeho na tomto kamení, kteréž jsem schoval, i rozbije majestát svůj na něm. ¹¹ Nebo přitáhne a poplání zemi Egyptskou: Kteříž k smrti, k smrti, a kteříž k zajetí, do zajetí, a kteříž pod meč, ¹² A zanitím oheň v domích bohů Egyptských, aby je popálil, a zjal je. A přiodíje se země Egyptskou, tak jako se odívá pastýř rouchem svým, a vyjde odtud s pokojem, ¹³ Když poláme sochy Betsemes, kteréž jest v zemi Egyptské, a domy bohů Egyptských popálí ohněm.

44

¹ Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všechněm Judským bydlícím v zemi Egyptské, kteříž bydlili v Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v zemi Patros, řkouce: ² Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vy jste viděli všechno to zlé, kteréž jsem uvedl na Jeruzalém a na všechna místa Judská, že aj, pustá jsou podnes, tak že v nich není žádného obyvatele, ³ Pro nešlechtnost jejich, kterouž páchali, aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a sloužiti bohům cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové vaši, ⁴ Ješto posílal jsem k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, říkáje: Nečinite medle této věci ohavné, kteréž nenávidím. ⁵ Ale neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, aby se navrátili od nešlechtnosti své, a aby nekadili bohům cizím. ⁶ Protož vylita jest prchlivost má i hněv můj, a rozpálil se v místech Judských i po ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou v poušť a v pustinu, jakž viditi v dnešní den. ⁷ Nyní pak

takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Proč vy činíte zlé převeliké proti dušem svým, abyste vyplénili z sebe muže i ženu, dítě i prsí požívajícího z prostředku Judy, abyste nepozůstavili sobě ostatků, ⁸ Popouzejíce mne dílem ruku svých, kadíce bohům cizím v zemi Egyptské, do níž jste vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili sebe, a byli k zlořečení a za útržku u všech národů země? ⁹ Zdali jste zapomenuli na nešlechtnosti otců svých, a na nešlechtnosti králů Judských, a na nešlechtnosti manželek jejich, a na nešlechtnosti své, i na nešlechtnosti manželek svých, kteréž páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských? ¹⁰ Nekořili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž chodili v zákoně mém a v ustanoveních mých, kteráž předkládám vám jako i otcům vašim. ¹¹ Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já obracím tvář svou proti vám k zlému, totiž abych vyplénil všechny Judské. ¹² Zhubím zajisté ostatek Judských, kteříž svévolně vešli do zemi Egyptské, aby tam byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi Egyptské. Padnou od meče, hladem docela zhynou, od nejmenšího až do největšího, mečem a hladem pomrou; nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k zlořečení a za útržku. ¹³ Nebo navštívím ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské, jako jsem navštívil Jeruzalém mečem, hladem a morem, ¹⁴ Tak že nebude, kdo by ušel, neb pozůstal z ostatků Judských, kteříž šli do zemi Egyptské, aby tam byli pohostinu, aby se zase navrátiti mohli do zemi Judské. ěmž se však troštují, že se zase navrátí, aby přebývali tam, ale nenavrátí¹ se, než ti, kteříž sami ujdou. ¹⁵ Tedy odpovídili Jeremiášovi všickni ti muži, vidivše, že kadívaly manželky jejich bohům cizím, ty všechny ženy, jichž stál veliký zástup, i všecken lid přebývající v zemi Egyptské v Patros, ōkouce: ¹⁶ V té věci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodinovu, neuposlechneme tebe. ¹⁷ Ale dosti činíti chceme každému slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvorů nebeskému, a obitujícímu obiti mokré, jakž jsme činívali my i otcové naši, králové naši i knížata naše po místech Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni jsme bývali chlebem, a bývali jsme veseli, zlého pak neokoušeli jsme. ¹⁸ Ale jakž jsme přestali kaditi tvorů nebeskému, a obitovati jemu obiti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem hyneme. ¹⁹ Že pak kadíme tvorů nebeskému, a obitujeme jemu obiti mokré, zdaliž bez znamenitých mužů našich peěeme jemu koláče, službu jemu konající, a obitující jemu obiti mokré? ²⁰ Tedy ōekl Jeremiáš všemu lidu, mužům i ženám a všemu lidu, kteříž jemu to odpovídili, ōka: ²¹ Zdaliž na kadidlo, jímž jste kadívali po místech Judských a po ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i knížata vaše i lid země, nerozpomenul se Hospodin, a zdaž jím to nepohnulo, ²² Tak že nemohl Hospodin více snášeti nešlechtnosti předsevzetí vašich a ohavností, kteréž jste činili? Proč obrácena jest země vaše v pouš¹ a v pustinu a v zlořečenství, tak že není v ní žádného obyvatele, jakž dnešní den jest. ²³ Proto že jste kadívali, a že jste hřešili proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu Hospodinova, a tak v zákoně jeho a v ustanoveních jeho ani v svědectvích jeho nechodili jste, protož potkalo vás zlé toto, jakž vidíti dnešní den. ²⁴ Nadto ōekl Jeremiáš všemu tomu lidu i všechním těm ženám: Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž jste v zemi Egyptské: ²⁵ Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, ōka: Vy i ženy vaše ústy svými jste mluvili, a rukami doplnili, ōkajíce: Konečně¹ budeme plniti sliby své, kteréž jsme slíbili, kadíce tvorů nebeskému, a obitujícímu obiti mokré, a tak vši snažností vyploujete sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte. ²⁶ Protož slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž bydlíte v zemi Egyptské: Aj, já přisáhám skrze jméno své veliké, praví Hospodin, že nebude více vzýváno jméno mé ústy žádného muže Judského po vši zemi Egyptské, kterýž by ōekl: Živ¹ jest Panovník Hospodin. ²⁷ Aj, já bdíti budu nad

nimi k zlému a ne k dobrému, i budou plénìni všickni muži Judští, kteøíž jsou v zemi Egyptské, meèem a hladem, dokudž by docela nezhyňuli. ²⁸ Kteøíž pak ujdou meèe, navrátí se z zemi Egyptské do zemi Judské, lidu malý poèet. I zvidí¹ všickni ostatkové Judští, kteøíž pøišli do zemi Egyptské, aby tam byli pohostinu, èi slovo ostojí, mé-li èili jejich. ²⁹ A toto mìjte za znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v místì tomto, abyste vidìli, že jistotnì ostojí slova má proti vám k zlému. ³⁰ Takto praví Hospodin: Aj, já vydám Faraona Chofra krále Egyptského v ruku nepøátel jeho a v ruku hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal Sedechiáše krále Judského v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, nepøítele jeho, a hledajícího bezživotí jeho.

45

¹ Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k Báruchovi synu Neriášovu, když spisoval slova tato do knihy z úst Jeremiášových, léta ètvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, øka: ² Takto praví Hospodin Bùh Izraelský o tobì, ó Báruchu. ³ Øekls: Jižtì mi bìda, nebo pøììinì Hospodin zámutku k bolesti mé. Ustávám v úpiní svém, a odpoèinutí nenalézám. ⁴ Takto rci jemu: Takto praví Hospodin: Aj, což jsem vystavìl, já boøím, a což jsem vštípil, já pléním, totiž všecku zemi tuto. ⁵ A ty bys hledal sobì velikých vící? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bìdu na všeliké tìlo, dí Hospodin, ale dám tobì život tvùj místo koøisti na všech místech, kamž pùjdeš.

46

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti národùm tímto: ² O Egyptských. Proti vojsku Faraona Néchy krále Egyptského, (jenž bylo pøi øece Eufrates u Charkemis, kteréž zbil Nabuchodonozor král Babylonský), léta ètvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského: ³ Pøipravtež štít a pavézu, a jdìte k boji. ⁴ Zapøáhejte konì, a vsedejte jezdcì, postavte se s lebkami, vytírejte kopí, zobláèejte se v pancíøe. ⁵ Proè vidím tyto zdìšené, zpìt obrácené, a nejsilnìjší jejich potøené, anobrž prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou? Strach jest vùkol, dí Hospodin, ⁶ Aby neutekl èerstvý, a neušel silný, aby na pùlnoci o bøeh øeky Eufrates zavadili a padli. ⁷ Kdo se to valí jako potok, jako øeky, jejichž vody sebou zmítají? ⁸ Egypt jako potok se valí a jako øeky, když se vody hýbají, tak pravì: Potáhnù, pøikryji zemi, zkazím mìsto i pøebývající v nìm. ⁹ Køepètež, ó konì, a bìžte s hømotem, ó vozové; nech¹ vytáhnou i silní, Mouøenínové a Putští, kteøíž užívají pavézy, i Ludimští, kteøíž užívají a natahují luèiští. ¹⁰ A však ten den Panovníka Hospodina zástupù bude den pomsty, aby uvedl pomstu na nepøátely své, kteréžto zžìøe meè a nasytí se, anobrž opojí se krví jejich; nebo obit Panovníka Hospodina zástupù bude v zemi pùlnoèní u øeky Eufrates. ¹¹ Vyprav se do Galád, a nabeø masti, pannò dcero Egyptská, nadarmo však užíváš mnohého lékaøství, nebo ty zhojena býti nemùžeš. ¹² Slyší¹ národové o zlehèení tvém, a naøíkání tvého plná jest zemì, proto že silný na silném se ustrkuje, tak že spolu zaroveò padají. ¹³ Slovo, kteréž mluvil Hospodin k Jeremiášovi proroku o pøitažení Nabuchodonozora krále Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou. ¹⁴ Oznamte v Egyptì, a ohlaste v Magdol, rozhlaste také v Nof, i v Tachpanches rcete: Postùj a pøiprav se, ale však zžìøe meè všechno, což vùkol tebe jest. ¹⁵ Proè poražen jest každý z nejsilnìjších tvých? Nemùže ostáti, proto že Hospodin pudí jej. ¹⁶ Mnoho¹ bude tìch, kteøíž klesnou a padnou jeden na druhého, a øeknou: Vstaò, a navra¹me se k lidu svému, a do zemì, v níž jsme se zrodili, pøed meèem toho zhoubce. ¹⁷ Budou køièeti tam: Faraona krále Egyptského není než sám chøest, již¹ pomínul volný jeho èas. ¹⁸ Živ¹ jsem já, (dí král ten, jehož jméno Hospodin zástupù), že jakž jest Tábor mezi horami, a jako Karmel pøi moøi, tak toto pøijde.

¹⁹ Pøipraviž sobì to, co bys s sebou vystihovati mìla, ó ty, kteráž jsi usadila se, dcero Egyptská; nebo¹ Nof v pouš¹ obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam žádného obyvatele. ²⁰ Velmi pìkná jalovice jest Egypt, ale zabítí její od pùlnoci jistotnì pøijde. ²¹ Ano i nájemníci jeho u prostøed niho jsou jako telata vytylá, ale také¹ i ti obrátí se, utekou. Neostojí, když den bídy jejich pøijde na nì, v èas navštívení jejich. ²² Hlas jeho jako hadí siptìti bude, když s vojskem pøitáhnou, a s sekerami pøijdou na nì jako ti, kteøíž sekají døíví. ²³ Posekají les jeho, dí Hospodin, aèkoli mu konce není; více jest jich než kobylek, aniž mají poètu. ²⁴ Zahanbena¹ bude dcera Egyptská, vydána bude v ruku lidu pùlnoèního. ²⁵ Praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já navštívím lidné mìsto No, též Faraona i Egypt s bohy jeho a králíky jeho, Faraona, pravím, a ty, kteøíž v nìm doufají. ²⁶ A vydám je v ruku tìch, kteøíž hledají bezživotí jejich, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku služebníkù jeho; potom však bydleno bude v nìm, jako za dnù starodávních, dí Hospodin. ²⁷ Ale ty neboj se, služebníèe mùj Jákobe, aniž se strachuj, ó Izraeli; nebo aj, já vysvobodím ti zdaleka, i símì tvé z zemì zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpoèíval a pokoj mìl, a aby nebylo žádného, kdo by pøedisil. ²⁸ Ty, pravím, neboj se, služebníèe mùj Jákobe, dí Hospodin; nebo¹ jsem s tebou. Uèiním zajisté konec všemním národùm, mezi kteréž ti zaženu, tobì pak neuèiním konce, ale budu ti trestati v soudu, aèkoli ti naprosto bez trestání nenechám.

47

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Filistinským, prvé než dobyl Farao Gázy. ² Takto praví Hospodin: Aj, vody vystupují od pùlnoci, a obrátí se v potok rozvodnilý, tak že zatopí zemì, i cožkoli jest na ní, mìsto i ty, kteøíž bydlí v nìm; proèež kòìeti budou lidé, a kvìliti všeliký obyvatel té zemì; ³ Pro zvuk dusání kopyt silných jeho, pro hòmot vozù jeho, a hrèení kol jeho, neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštìnè ruce; ⁴ Pro ten den, kterýž pøijíti má, aby pohubil všechny Filistinské, aby zahladil Týr a Sidon, i všelikou pozùstávající pomoc, když hubiti bude Hospodin Filistinské, ostatek krajiny Kaftor. ⁵ Pøijde lysina na Gázu, vyplènìn bude Aškalon i ostatek údolí jejich. Dokudž se øezati budeš? ⁶ Ach, meèi Hospodinùv, dokudž se nespokojíš? Navra¹ se do pošvy své, utiš se, a zastav se. ⁷ I jakž by se spokojil? Však Hospodin pøikázal jemu. Proti Aškalon a proti bøehu moøskému, tam postavil jej.

48

¹ Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Bìda mìstu Nébo, nebo¹ poplènìno bude; zahanbeno a vzato bude Kariataim, zahanbeno bude Misgab a dìsiti se bude. ² Nebude¹ mítì více žádné pochvaly Moáb z Ezebon, obmýšlejì proti nìmu zlé: Poíte, a vyhláime je z národu. I ty, ó Madmen, vyplènìno budeš, pùjde za tebou meè. ³ Hlas žalostný z Choronaim: Ó poplènìní a potøení veliké. ⁴ Potøín bude Moáb, slyšán bude kòik malièkých jeho. ⁵ Proto že na cestì Luchitské ustavièný bude pláè, a že kudyž se chodí k Choronaim, nepøátelé kòik hrozný slyšeti budou: ⁶ Utecte, vysvoboíte život svùj, a buíte jako vøes na poušti. ⁷ Nebo proto, že doufáš v statku svém a v pokladích svých, také ty jat budeš; i pùjde Chámos do zajetí, kníží jeho, též i knížata jeho. ⁸ Pøitáhne zajisté zhoubce na každé mìsto, aniž ho které mìsto znikne; zahyne i údolí, a zahlazena bude rovina, jakž praví Hospodin. ⁹ Dejte brky Moábovi, a¹ rychle uletí; nebo místa jeho v pouš¹ obrácena budou, tak že nebude žádného obyvatele v nich. ¹⁰ Zloøeèený ten, kdož dílá dílo Hospodinovo lstivì, a zloøeèený ten, kdož zdržuje meè svùj od krve. ¹¹ Mìl¹ jest pokoj Moáb od dìtinství svého, a usadil se na kvasnicích svých, aniž býval pøelíván z nádoby do

nádoby, totiž do zajetí nechodíval; pročež zůstala v něm chu¹ jeho, a vůně jeho není proměněna. ¹² Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že pošli na něj ty, kteříž vpády eíni, a zajmou jej, sudy pak jeho vyprázdní, a nádoby jeho roztěští. ¹³ I zahanben bude Moáb od Chámos, jako zahanbeni jsou dům Izraelský od Bethel nadje své. ¹⁴ Kterakž óikáte: Silní jsme a muži stateční k boji? ¹⁵ Pohuben bude Moáb a z míst svých vyjde, a nejvýbornější mládenci jeho půjdou k zabití, dí král, jehož jméno Hospodin zástupů. ¹⁶ Blízko¹ jest bída Moábova, aby pøišla, a trápení jeho pospíchá velice. ¹⁷ Litujte ho všickni okolní jeho, a všickni, kteříž víte o jménu jeho, rcete: Jak polámána jest hůl nejpevnější, prut nejozdobnější? ¹⁸ Sejdi z slávy své, a seř v žíní, ó ty, kterážs se usadila, dcero Dibonská; nebo¹ zhoubce Moábův pøitáhne proti tobě, zkazí ohrady tvé. ¹⁹ Postav se na cestě, a ohlédni se pilně, obyvatelkyně Aroer; vyptej se toho, kdož utíká, a té, kteráž uchází, rci: Co se děje? ²⁰ Stydí se Moáb, že jest potůn. Květe a kviěte, oznamte u Arnon, že hubí Moába. ²¹ Nebo soud pøišel na zemi té roviny, na Holon a na Jasa a na Mefat, ²² I na Dibon a Nébo, a na Betdiblataim, ²³ I na Kariataim a na Betgamul, a na Betmeon, ²⁴ A na Kariot, a na Bozru i na všechna místa země Moábské, daleká i blízká. ²⁵ Od¹at bude roh Moábův, a rami jeho zlámáno bude, dí Hospodin. ²⁶ Opojte jej, poněvadž se proti Hospodinu zpínal, až by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích i on také. ²⁷ Nebo zdali v posměchu nebyl u tebe Izrael? Zdali mezi zloději zastižen jest, že jakž jen promluvíš o něm, poskakuješ? ²⁸ Zanechte míst, a pøebývejte v skále, ó obyvatelé Moábští, a buďte podobni holubici hnízdící se daleko v rozsedlinách. ²⁹ Slýchali¹ jsme o pýše Moábovi, že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti jeho a pýše jeho, i o nadutosti jeho, a povyšování se srdce jeho. ³⁰ Zná¹ já, dí Hospodin, vzteklost jeho, ale špatná¹ jest ona k tomu; lži jeho nedovedou¹ toho. ³¹ Protož nad Moábskými kvílím, a nade vším Moábem kviěm, pro obyvatele Kircheres úpí srdce. ³² Více než plakáno bylo Jazerských, plaěi tebe, ó vinný kmene Sibma. Rozvodové tvoji dostanou¹ se za moře, až k moři Jazerskému dosáhnou; na letní ovoce tvé a na vinobraní tvé zhoubce pøipadne. ³³ I pøestane veselé a plésání nad polem úrodným v zemi Moábské, a vínu z presu pøitrž uěním; nebudou ho tlaěívati s prokøikováním. Prokøikování nebude¹ prokøikováním. ³⁴ Více kviěti budou než Ezebonští, až do Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svůj, od Ségor až do Choronaim jako jalovice tøiletá; nebo také i vody Nimrim vymizejí. ³⁵ A tak uěním, dí Hospodin, pøitrž Moábovi, obitujícímu na výsosti a kadícímu bohům jeho. ³⁶ Protož srdce mé nad Moábem jako piš¹alky zníti bude, srdce mé i nad obyvateli Kircheres jako piš¹alky zníti bude, proto že i zboží nashromážděná se v nic obrátí. ³⁷ Nebo na každé hlavě bude lysina, a každá brada oholena, na všech rukou řezání, a na bedrách žíní. ³⁸ Na všech støechách Moábových i po ulicích jeho všudy jen kvílení; nebo rozrazím Moába jako nádobu neužitečnou, dí Hospodin. ³⁹ Kvíliti budou: Jak¹ jest potůn, jak se obrátil zpět Moáb s hanbou! A jest Moáb v posměchu a k pøeděšení všechním, kteříž jsou vůkol něho. ⁴⁰ Nebo takto praví Hospodin: Aj, jako orlice pøiletí a roztáhne křídla svá na Moába. ⁴¹ Vzato bude Kariot, i pevnosti pobraány budou, a bude srdce silných Moábských v ten den podobné srdci ženy svírající se. ⁴² I vyhlazen bude Moáb z lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal. ⁴³ Strach a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský, praví Hospodin. ⁴⁴ Kdo uteče pøed strachem, vpadne do jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude; nebo uvedu na něj, totiž na Moába, rok navštívení jejich, dí Hospodin. ⁴⁵ Stávali¹ jsou v stínu Ezebon ti, kteříž utíkávali pøed násilím, ale oheò vyjde z Ezebon, a plamen z prostøed Seon, a zžíoe kout Moábův a vrch hlavy těch, kteříž jen bouí. ⁴⁶ Bída tobě, Moábe, zahyne¹ lid Chámosův; nebo pobraáni budou synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí. ⁴⁷ A však zase pøivedu zajaté Moábské v

posledních dnech, dí Hospodin. Až potud soud o Moábovi.

49

¹ Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin: Což nemá žádných synů Izrael? Což dídice žádného nemá? Proè didièni opanoval král jejich Gádu, a lid jeho v místech tohoto bydlí? ² Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že způsobím, aby slyšáno bylo proti Rabba Ammonitských troubení váleèné, a aby bylo obráceno v hromadu rumu, a jiná místa jeho ohnìm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteøíž jej byli opanovali, praví Hospodin. ³ Kvìl Ezebon, když poplèníno bude Hai, kòìete, ó dcery Rabba, pøepašte se žínìmi, plaète, a bižte pøes ploty; nebo král váš do zajetí pùjde, kníží jeho i knížata jeho spolu. ⁴ Což se chlubíš údolími, když oplývá údolí tvé, ó dcero zpuená, kteráž doufáš v pokladech svých, øikajíc: Kdo by táhl na mne? ⁵ Aj, já uvedu na tebe strach, praví Panovník Hospodin zástupù, ze všeho vùkolí tvého, jímž rozehnání budete všickni, a nebude žádného, kdo by shromáždil toulající se. ⁶ A však potom zase pøivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin. ⁷ Proti Idumejským. Takto praví Hospodin zástupù: Což není více moudrosti v Teman? Zahynula rada od rozumných? Zmaøena moudrost jejich? ⁸ Utíkejte, obra'e se, a hluboko se schovejte, obyvatelé Dedan; nebo bídu uvedu na Ezau v èas navštívení jeho. ⁹ Kdyby ti, kteøíž zbírají víno, pøišli na tebe, zdaž by nepozùstavili pabirkù? Pakli zlodìji v noci, zdaž by škodili více nad potøebu svou? ¹⁰ Ale já obnažím Ezau, zodkrývám skryše jeho, tak že se nebude moci ukryti. Pohubeno¹ bude símì jeho i bratøi jeho i sousedé jeho, tak že nebude naprosto, kdo by øekl: ¹¹ Zanech sirotkù svých, já živiti je budu, a vdov svých mnì se dovìste. ¹² Takto zajisté praví Hospodin: Aj, ti, kteøíž nemají žádného práva pítí kalichu tohoto, pøedce pijí, ty pak sám abys toho naprosto prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotnì pítí budeš. ¹³ Nebo skrze sebe pøisahám, dí Hospodin, že pustinou, útržkou, pouští a prokletím bude Bozra, a všechna místa jeho budou pouští vìènou. ¹⁴ Povìst slyšel jsem od Hospodina, že posel k národùm poslán jest: Shromažíte se, a táhnìte proti nìmu; nuže, vstaòte k boji. ¹⁵ Nebo aj, způsobím to, abys byl za nejšpatnějšího mezi národy, v nevážnosti mezi lidmi. ¹⁶ To, že jsi hrozný, zklamá ti, i pýcha srdce tvého, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedinách skalních, kterýž se držíš vysokých pahrbkù. Bys pak vysoko udílal hnízdo své jako orlice, i odtud ti strhnu, dí Hospodin. ¹⁷ I bude zemì Idumejská pustinou. Každý, kdož pùjde skrze ni, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jejími; ¹⁸ Jako podvrácení Sodomy a Gomory a sousedù jejich, praví Hospodin. Neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn èlovìka. ¹⁹ Aj, jako lev vystupuje i více než zdutí Jordána proti pøíbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této zemì, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mnì rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýø, kterýž by se postavil proti mnì? ²⁰ Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavøel o Idumejských, a to, což myslil proti obyvatelùm Temanským: Zajisté že¹ je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je poplèní i pøíbytky jejich. ²¹ Od hømotu pádu jejich tøásti se bude ta zemì, hlas a kòik jejich slyšán bude u moøe Rudého. ²² Aj, jako orlice pøitáhne a pøiletí, a roztáhne kòídla svá na Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den podobné srdci ženy svírající se. ²³ Proti Damašku. Zastydí se Emat i Arfad, nebo novinu zlou uslyší, a užasnou se, tak že se i moøe zkormoutí, aniž se bude moci upokojiti. ²⁴ Oslábne Damašek, obrátí se k utíkání, a hrùza podejme jej, svírání a bolesti zachvátí jej jako rodièku. ²⁵ Ale økou: Jakž by nemìlo ostáti místo slovoutné, místo radosti mé? ²⁶ Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní vyplèníni budou v ten den, dí Hospodin zástupù. ²⁷ A zanítím oheò ve zdi Damašské, kterýž do konce zkazí paláce Benadadovy. ²⁸ Proti Cedar a královstvím Azor, kteráž pohubiti má Nabuchodonozor král Babylonský. Takto praví

Hospodin: Vstaòte, táhnìte proti Cedar, a vypleòte národy východní. ²⁹ Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou sobì, a volati budou na ni: Strach jest vùkol. ³⁰ Utecte, rozprchnìte se rychle, skrejte se hluboce, obyvatelé Azor, dí Hospodin, nebo¹ Nabuchodonozor král Babylonský složil proti vám radu, a vymyslíl proti vám chytrost. ³¹ Vstaòte, táhnìte proti národu upokojenému, kterýž sedí bezpeèní, praví Hospodin. Nemá ani vrat ani závory, a samotní bydlejí. ³² Budou zajisté velbloudi jejich v loupež, a množství dobytku jejich v koøist, a rozptýlím na všeliký vítr ty, kteøíž i v nejzadnějších koutech bydlejí, a ze všech stran uvedu bídu na ni, dí Hospodin. ³³ I bude Azor pøíbytkem drakù, pustinou až na vky; neosadí se tam žádný, aniž bude bydleti v ním syn èlovíka. ³⁴ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Elamitským, na poèátku kralování Sedechiáše krále Judského, økoucí: ³⁵ Takto praví Hospodin zástupù: Aj, já polámi luèiští Elamitských, nejvìtší sílu jejich. ³⁶ Uvedu zajisté na Elamitské ètyøi vetry ode ètyø stran svìta, a rozptýlím je na všechny ty vetry, tak že nebude národu, do nihož by se nedostal nikdo z vyhnanych Elamitských. ³⁷ A pøedisím Elamitské pøed nepøáteli jejich a pøed tími, kteøíž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na ni zlé, prchlivost hnìvu svého, dí Hospodin, a budu posíláti za nimi meè, dokudž jim konce neuèiním. ³⁸ I postavím stolicí svou mezi Elamitskými, a vypléním odtud krále i knížata, praví Hospodin. ³⁹ A však stane se v posledních dnech, že zase pøivedu zajaté Elamitské, dí Hospodin.

50

¹ Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a proti zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka: ² Oznamujte mezi národy a rozhlašujte, zdvihnite korouhev, rozhlašujte, netajte, rcete: Vzat bude Babylon, zahanben bude Bèl, potøín bude Merodach, zahanbeny budou modly jeho, potøíni budou ukýdaní bohové jeho. ³ Nebo pøitáhne na něj národ od pùlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu, tak že nebude obyvatelé v ní. Od èlovíka až do hovada vystíhují se, odejdou. ⁴ V tých dnech a toho èasu, dí Hospodin, pøijdou synové Izraelští, oni i synové Judští spolu; plaèíce, ochotni pùjdou, a Hospodina Boha svého hledati budou. ⁵ Na cestu k Sionu ptáti se budou, a obrátíce se tam, øeknou: Poíte a pøipojte se k Hospodinu smlouvou vìènou, nepøicházející v zapomenutí. ⁶ Ovce hynoucí jsou lid můj, pastýøi jejich pùsobí to, aby bloudily, a po horách se toulaly, s hùry na pahrbek chodily, zapomenuvše na pøíbytky své. ⁷ Všickni, kteøíž je nalézají, zžirají je, a nepøátelé jejich øíkají: Nebudeme nic vinni, proto že høeší proti Hospodinu. Pøíbytek spravedlnosti a otcù jejich nadìje jest Hospodin. ⁸ Vystíhujte se z prostøedku Babylona, a z zemi Kaldejské vyjdìte, a buíte jako kozlové pøed stádem. ⁹ Nebo aj, já vzbudím a pøivedu na Babylon shromáždíni národù velikých z zemi pùlnoèní, kteøížto sšíkují se proti nìmu, i bude dobyt odtud. Kterýchžto støely jsou jako silného, jenž sirobu uvodí; žádná¹ se nenavráti na prázdno. ¹⁰ I bude zemi Kaldejských v loupež; všickni, kteøíž ji loupiti budou, nasytí se, dí Hospodin. ¹¹ Proto že se veselíte, proto že plèšete, ó dráèi didictví mého, proto že jste zbudili jako jalovice vytylá, a provyskujete jako rekové, ¹² Zahanbena bude matka vaše velice, a zapýøí se rodièka vaše: Aj, nejzadnější z národù, pouš¹, zemi vyprahlá a pustina. ¹³ Pro prchlivost Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne všechno. Každý, kdož pùjde mimo Babylon, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jeho. ¹⁴ Sšíkujte se proti Babylonu vùkol všickni, kteøíž natahujete luèiští, støílejte proti nìmu, nelitujte støely; nebo høešil proti Hospodinu. ¹⁵ Kòìete proti nìmu vùkol: Poddal se, padli základové jeho, poboøeny jsou zdi jeho. Nebo pomsta Hospodinova jest, uveíte pomstu na něj; jakž èiníval, uèìòte jemu. ¹⁶ Vypleòte rozsevaèe z Babylona, i držícího srp v èas žní; pøed

meèem hubícím každý nech¹ se k lidu svému obrátí, a každý do zemi své nech¹ uteèe.
¹⁷ Hovádka zahnané jest Izrael, kteréž lvové splašili. Nejprvé zžíral je král Assyrský, tento pak poslední, Nabuchodonozor král Babylonský, kosti jeho potøel. ¹⁸ Protož toto praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský: Aj, já navštívím krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem navštívil krále Assyrského. ¹⁹ A pøivedu zase Izraele do pøíbytku jeho, aby se pásal na Karmeli a Bázan, a na hoøe Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho. ²⁰ V tich dnech a toho èasu, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné, a høíchové Judovi, však nebudou nalezení; nebo odpustím tím, kteréž pozùstavím. ²¹ Proti té zemi zpuřných táhni, a proti obyvatelùm pomsty; zhub je a zahlaì jako proklaté i utíkající, dí Hospodin. Uèiniž, pravím, všechno, jakž pøikazuji tobì, ²² A¹ jest hluk boje v té zemi a potøení veliké. ²³ Jakž by posekáno a polámáno býti mohlo kladivo vši zemi? Jak by k užasnutí Babylon býti mohl mezi národy? ²⁴ Polékl jsem na ti, ó Babylone, proèež vzat budeš, než zviš. Nalezen, ano i polapen budeš, proto že jsi smìl potýkati se s Hospodinem. ²⁵ Otevøel Hospodin poklad svùj, a vynesl nástroje hnìvu svého; nebo dílo toto jest Panovníka Hospodina zástupù v zemi Kaldejské. ²⁶ Pøitáhnìte na ni od konce zemi, zotvírejte obilnice její, šlapejte po ní jako po stozích, a zahlaìte ji jako proklatou, tak aby z ní nièeho nepozùstalo. ²⁷ Zbite meèem všechny volky její, nech¹ sstoupí k zabití; bìda jim, když pøijde den jejich, èas navštívení jejich. ²⁸ Hlas utíkajících a ucházejících z zemi Babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu Hospodina Boha našeho, pomštiní chrámu jeho. ²⁹ Shromažìte proti Babylonu nejudatnější, všickni natahující luèištì, položte se proti nimu vùkol, a¹ nelze jemu ujíti. Odpla'te jemu podle skutku jeho, všechno, jakž dìlával, uèiòte jemu; nebo proti Hospodinu pýchal, proti Svatému Izraelskému. ³⁰ Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní jeho vyplènìni budou v ten den, dí Hospodin. ³¹ Aj, já jsem proti tobì, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupù; nebo¹ pøišel den tvùj, èas, abych ti navštívil. ³² Poklesne se zajisté ten pyšný a padne, a nebude žádného, kdo by jej zdvihl; a zanitím oheò v místech jeho, kterýžto zžíøe všechna vùkolí jeho. ³³ Takto praví Hospodin zástupù: Utištìni jsou synové Izraelští, i s syny Judskými, a všickni, kteøíž je zjímal, drží je, nechti propustiti jich. ³⁴ Ale vykupitel jejich silný, jehož jméno jest Hospodin zástupù, jistotnì povede pøi jejich, aby pokoj zpùsobil této zemi, a pohnul obyvateli Babylonskými. ³⁵ Meè na Kaldejské, dí Hospodin, a na obyvatele Babylonské, i na knížata jeho i na mudrce jeho. ³⁶ Meè na lháøe, aby se zbláznili, meè na silné jeho, aby potøíni byli. ³⁷ Meè na konì jeho a na vozy jeho, i na všechnu tu smìsici, kteráž jest u prostøed niho, aby byli jako ženy; meè na poklady jeho, aby rozchvátáni byli. ³⁸ Sucho na vody jeho, aby vyschly; nebo zemi plná jest rytin, a pøi modlách bláznívají. ³⁹ Protož bydliti budou tam šelmy s hroznými potvory, bydliti budou v ní i mladé sovy; a nebude tam bydleno na vky, ani pøebýváno od národu až do pronárodu. ⁴⁰ Podobná bude k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory i sousedù jejich, dí Hospodin; neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn èlovìka. ⁴¹ Aj, lid pøitáhne od pùlnoci, a národ veliký, i králové znamenití, vzbuzení jsouce od stran zemi. ⁴² Luèištì a kopí pochyti, ukrutní budou, a neslitují se; hlas jejich jako moøe zvùeti bude, a na koních pojedou, sšikovaní jako muž udatný k boji proti tobì, ó dcero Babylonská. ⁴³ Král Babylonský jakž uslyší povìst o nich, opadnou ruce jeho, úzkost zachvátí jej, bolest jako rodièku. ⁴⁴ Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána proti pøíbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této zemi, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mnì rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýø, kterýž by se postavil proti mnì? ⁴⁵ Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavøel o Babylonu, a to, což myslil proti zemi Kaldejské:

Zajisté že¹ je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je popléní i pøíbytek jejich.
⁴⁶ Od zvuku pøi dobývání Babylona tøásti se bude ta zemì, a kòik mezi národy slyšán bude.

51

¹ Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti Babylonu a proti tìm, kteøíž bydlejí u prostøed povstávajících proti mnì, vítr hubící. ² A pošli na Babylon ty, jenž vjíjí, kteøížto pøevívati budou jej, a vyprázdní zemi jeho, když budou proti nìmu vùkol v den bídy. ³ Natahujícímù, kterýž silnì natahuje luèištì své, a kráèí v pancíøi svém, díím: Neslitovávejtež se nad mládenci jeho, zahlaíte jako proklaté všecko vojsko jeho. ⁴ A¹ padnou zbití v zemi Kaldejské, a probodnutí na ulicích jeho. ⁵ Nebo není opuštìn Izrael a Juda od Boha svého, od Hospodina zástupù, àekoli zemì jejich plná jest provinìní proti Svatému Izraelskému. ⁶ Utecte z prostøedku Babylona, a zachovejte jeden každý život svùj, abyste nebyli vyplènìni v nepravosti jeho. Nebo èas bude pomsty Hospodinovy, sám odplatu dá jemu. ⁷ Byltì koflíkem zlatým Babylon v ruce Hospodinovi, opojujícím všecku zemì; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové. ⁸ Ale v náhle padne Babylon, a potòin bude. Kvìlte nad ním, nabeøte masti pro bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti. ⁹ Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opus¹me jej, a poìme jeden každý do zemì své; nebo až k nebi dosahá soud jeho, a vznesen jest až k nejvyšším oblakùm. ¹⁰ Vyvedl Hospodin pøi naši; poìte, a vypravujme na Sionu dílo Hospodina Boha našeho. ¹¹ Vytøete støely, shledejte, což nejvíc mùžete, pavéz, Hospodin vzbudil ducha králù Médských, proto že proti Babylonu usouzení jeho jest, aby jej zkazil; pomsta zajisté jest Hospodinova, pomštìnì chrámu jeho. ¹² Na zdech Babylonských zdvihnite korouhev, osaíte stráž, postavte strážné, pøipravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i uèinì, což øekl proti obyvatelùm Babylonským. ¹³ Ó ty, kterýž bydlíš pøi vodách velikých, ó kterýž máš množství pokladù, pøišlo¹ skonèení tvé, cíl lakomství tvého. ¹⁴ Pøisáhl¹ jest Hospodin zástupù skrze samého sebe: Jistotnì naplním tì lidmi jako brouky, kteøíž by prokøikovali nad tebou radostnì: ¹⁵ Ten, kterýž uèinil zemì mocí svou, kterýž utvrdil okršlek svìta moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa, ¹⁶ Kterýžto, když vydává hlas, jeèí vody na nebi, a kterýž pùsobí to, aby vystupovaly páry od kraje zemì, blýskání s deštím pøivodí, a vyvodí vítr z pokladù svých. ¹⁷ Tak zhlupl každý èlovìk, že nezná toho, že zahanben bývá každý zlatník od rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není ducha v nich. ¹⁸ Marnost jsou a dílo podvodù; v èas, v nìmž navštívìni budou, zahynou. ¹⁹ Není¹ jim podobný díl Jákobùv; nebo on jest stvoøitelem všeho, a èástka dìdictví jeho, Hospodin zástupù jest jméno jeho. ²⁰ Ty jsi mým kladivem rozrážejícím, nástroji váleènými, abych rozrážel skrze tebe národy, a kazil skrze tebe království, ²¹ Abych rozrážel skrze tebe konì s jezdcem jeho, abych rozrážel skrze tebe vůz s tím, kdož jezdí na nìm. ²² Abych rozrážel skrze tebe muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe starého i dìtì, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu, ²³ Abych rozrážel skrze tebe pastýøe s stádem jeho, abych rozrážel skrze tebe oráèe s spøežením jeho, abych rozrážel skrze tebe vývody a knížata. ²⁴ Ale již¹ odplatím Babylonu i všechnìm obyvatelùm Kaldejským za všecko bezpráví jejich, kteréž èinili Sionu pøed oèima vašima, dí Hospodin. ²⁵ Aj, já jsem proti tobì, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž hubíš všecku zemì; a vztáhna ruku svou na tebe, svalím tì z tìch skal, a obrátím tì v horu spalenu. ²⁶ A nevezmou z tebe kamene k úhlu, ani kamene k základùm; nebo pustinou vìnou budeš, praví Hospodin. ²⁷ Vyzdvihnite korouhev v zemì, trubte trubou mezi národy, pøipravte proti nìmu národy, svolajte proti nìmu království Ararat, Minni, Ascenez, ustanovte hejtmána proti nìmu, pøiveíte konì jako broukù poèet nesèislný. ²⁸ Pøipravte proti Babylonu národy, krále zemì Médské,

vývody její a všechna knížata její, i všechnu zemi panování jejich. ²⁹ I bude se tóásti zemí a bolestiti, když vykonáváno bude usouzení Hospodinovo proti Babylonu, aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný neosazoval. ³⁰ Pøestanou silní Babylonští bojovati, sediti budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou jako ženy, zapálí pøíbytky jejich, polámány budou závory jejich. ³¹ Pošta jedna druhou potká, a posel posla, aby oznámeno bylo králi Babylonskému, že vzato jest místo jeho na kraji, ³² A že brodové vzati, i jezera vypálena ohněm, a muži bojovní pøedišeni. ³³ Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabíjení eas; ještě maličko, a pøijde eas žní její. ³⁴ Vyjídá mne, potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský, vystavuje mne nádobu prázdnou, požírá mne jako drak, naplňuje bōich svůj rozkošemi mými, vyhání mne. ³⁵ Násilé, kteréž se mně a mému tělu dje, pøijdiž na Babylon, praví obyvatelkyně Sionská, a krev má na obyvatele zemí Kaldejské, praví Jeruzalém. ³⁶ Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu pøi tvou, a pomstím ti; nebo vysuším moře jeho, vysuším i vrchovišti jeho. ³⁷ I bude Babylon v hromady, v pøíbytek draků, v užasnutí a ckání, tak že nebude v něm žádného obyvatele. ³⁸ Jako lvové spolu ōvátí budou, skuēeti budou jako lvíēata. ³⁹ Když se rozpálí, uēiním jim hody, a tak je opojím, že zkōiknouti a snem vñným zesnouti musejí, tak aby neprocítili, dí Hospodin. ⁴⁰ Povedu je jako berany k zabítí, jako skopce s kozly. ⁴¹ Jakž by dobyt býti mohl Sesák? Jakž by vzata býti mohla chvála vši zemí? Jakž by pøijíti mohl na spuštini Babylon mezi národy? ⁴² Vystoupí proti Babylonu moře, množstvím vlnobití jeho pøikryt bude. ⁴³ Místa jeho budou pustinou, zemí vyprahlou a pustou, zemí, v jejíchž místech neosadí se žádný, aniž projde skrze ni syn ēlovika. ⁴⁴ Navštívím také Béle v Babyloně, a vytrhnu, což sehltil, z úst jeho, i nepohrnou se k němu více národové; také i zdi Babylonské padnou. ⁴⁵ Vyjděte z prostředku jeho, lide můj, a vysvoběte jeden každý duši svou od prchlivosti hněvu Hospodinova. ⁴⁶ A nebuítež choulostivého srdce, aniž se bojte povísti, kteráž slyšána bude v té zemi, když pøijde tohoto roku povíst, a potom druhého roku povíst, i ukrutenství v zemi, a pán na pána. ⁴⁷ Protož aj, dnové pøijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a všechna zemí jeho zahanbena bude, i všickni zbití jeho padnou u prostřed něho. ⁴⁸ I budou prozpívovati nad Babylonem nebesa i zemí, a cožkoli v nich jest, když na něj od pūlnoci pøitáhnou ti zhoubcové, dí Hospodin. ⁴⁹ Ano i Babylon padnouti musí, ó zbití Izraelovi, i s Babylonem padnou zbití vši zemí jeho. ⁵⁰ Ó kdož jste znikli meēe, jděte, nezastavujte se; zpomínejte, daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém nech¹ vstupuje na srdce vaše. ⁵¹ Rcete: Stydíme¹ se, že slyšíme útržku, hanbí se tváēe naše, že cizozemci chodí do svatyní domu Hospodinova. ⁵² Protož aj, dnové pøijdou, dí Hospodin, že navštívím rytiny jeho, a po vši zemi jeho stonati bude zraniný. ⁵³ By¹ pak vstoupil Babylon na nebe, a by¹ pak ohradil velmi vysokou pevnost svou, pøitáhnou ode mne na něj zhoubcové, praví Hospodin. ⁵⁴ Zvuk kōiku z Babylona, a potōení veliké z zemí Kaldejské. ⁵⁵ Nebo Hospodin poplení Babylon, a vyhladí z něho hōmot veliký, by¹ pak zvuēela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván byl hluk hlasu jejich, ⁵⁶ Když pøitáhne na něj, na Babylon zhoubce. I budou jati silní jeho, potōino bude luēišti jejich; nebo Bůh silný odplatí, Hospodin vrchovati odplatí. ⁵⁷ Opojím knížata jeho i moudré jeho, vývody jeho i znamenitější jeho i silné jeho, aby zesnuli snem vñným, a neprocítili, dí král, jehož jméno jest Hospodin zástupů. ⁵⁸ Takto praví Hospodin zástupů: Oboje zed Babylonská velmi široká do gruntu zboēena bude, a brány jeho vysoké ohněm spáleny budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé a národové pøi ohni, až ustanou. ⁵⁹ Slovo, kteréž pøikázal Jeremiáš prorok Saraiášovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, když se vypravil od Sedechiáše krále Judského do Babylona, léta ētvrtého kralování jeho,

(byl pak Saraiáš kníže Menuchské), ⁶⁰ Když sepsal Jeremiáš všechno zlé, kteréž přijíti mělo na Babylon, do knihy jedné, všechna ta slova, kteráž jsou psána proti Babylonu. ⁶¹ I řekl Jeremiáš Saraiášovi: Když přijdeš do Babylona, a uvidíš jej, tedy řekni všechna ta slova. ⁶² A řekni: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě tomto, že je zkažíš, tak že nebude v něm obyvatelé, od řeky až do hory, ale že hrozí zpuštění na věky bude. ⁶³ Když pak do konce přečteš knihu tuto, přivaž k ní kámen, a hoď ji do proudu Eufrates, ⁶⁴ A řekni: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho zlého, kteréž já uvedu na něj, aťkoli ustávají budou. Až potud slova Jeremiášova.

52

¹ V jedenácti letech byl Sedechiáš, když počal královati, a jedenáct let královal v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna. ² I činil to, což jest zlého před očíma Hospodinovými, všechno tak, jakž byl učil Joakim. ³ Nebo se to dalo pro rozhnívání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváře své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému. ⁴ Stalo se pak léta devátého králování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonosor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položili se u něho, a vzdílali proti němu hradbu vůkol. ⁵ A bylo místo obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše. ⁶ V kterémžto, měsíce čtvrtého, devátého dne téhož měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země. ⁷ I prolomeny jsou zdi městské, a všickni muži bojovní utekli, a vyšli z města v noci skrze bránu mezi dvěma zdmi, u zahrady královské, (Kaldejští pak leželi okolo města), a šli cestou pouště. ⁸ I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli Sedechiáše na rovinách Jeriškých, a všechno vojsko jeho rozprchlo se od něho. ⁹ A tak jevše krále, přivedli ho k králi Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto učinil o něm soud. ¹⁰ I zmrdoval král Babylonský syny Sedechiášovy před očíma jeho, ano i všechna knížata Judská zmrdoval v Ribla. ¹¹ Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými král Babylonský, dal jej dovésti do Babylona, a dal jej do vězení až do dne smrti jeho. ¹² Potom měsíce pátého, desátého dne téhož měsíce, léta devatenáctého králování Nabuchodonosora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, kterýž sloužil králi Babylonskému, do Jeruzaléma. ¹³ A zapálil dům Hospodinův, i dům královský, i všechny domy v Jeruzalémě, a tak všechny domy velké vypálil ohněm. ¹⁴ Všecky také zdi Jeruzalémské vůkol pobořilo všechno vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéři. ¹⁵ Přitom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu, kterýž byl zůstal v městě, i pobíhlce, kteříž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři. ¹⁶ Toliko něco chaterného lidu země zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a oráči. ¹⁷ Nadto sloupy mědíné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky i mědíné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všechnu měď z nich do Babylona. ¹⁸ Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kotlíky a kadidlnice, i všechny nádoby mědíné, jimiž sloužili, pobrali. ¹⁹ I medenice a nádoby k oharkům, s kotlíky a hrnci, a svícny, a kadidlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéři; ²⁰ Sloupy dva, mědíné jedno, a vůl dvanáct mědíných, kteříž byli pod podstavky, jichž byl nadělal král Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob. ²¹ Nebo sloupů těch, osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolem měl dvanácti loktů, ztlouští pak čtyři prsty byl dutý. ²² A makovice na něm mědíná, a makovice jedné výška pěti loket, a měřování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všechno bylo mědíné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky. ²³ A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně; všude jablek zrnatých bylo po stu na

møežování vùkol. ²⁴ Vzal také hejtman nad žoldnéøi Saraiáše knìze pøedního, a Sofoniáše knìze nižšího, a tøi strážné prahu. ²⁵ A z mìsta vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a sedm mužù, jenž bývali pøi králi, kteøíž nalezení byli v mìstì, a pøedního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu zemì, a šedesáte mužù z lidu zemì, kteøíž nalezení byli v mìstì. ²⁶ Zjímav tedy je Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, pøivedl je k králi Babylonskému do Ribla. ²⁷ I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z zemì své. ²⁸ Ten¹ jest lid, kterýž zavedl Nabuchodonor léta sedmého, Judských tøi tisíce a tøimecítma. ²⁹ Léta osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z Jeruzaléma duší osm set tøidceti a dvì. ³⁰ Léta tøimecítmého Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéøi, Judské, duší sedm set ètyøidceti a pìt, všech duší ètyry tisíce a šest set. ³¹ Stalo se také tøidcátého sedmého léta po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého mìsíce, dvacátého pátého dne téhož mìsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když poèal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláøe. ³² A mluvil s ním dobrotivì, i stolicì jeho postavil nad stolicì králù, kteøíž s ním byli v Babylonì. ³³ Zmìnil též roucho jeho, kteréž mìl v žaláøi, a jídal chléb pøed ním vždycky, po všechny dny života svého. ³⁴ Nebo vymìøený pokrm ustaviènì dáván byl jemu od krále Babylonského, a to na každý den, až do dne smrti jeho, po všechny dny života jeho.

Pláč

¹ Ach, místo tak lidné, jak¹ jest samotné zůstalo, a uěiněno jako vdova! Ne-
 jznamenitější mezi národy, pøední mezi krajinami pod plat uvedeno. ² Ustaviěně
 pláče v noci, a slzy jeho na lících jeho, ze všech milovníků svých nemá žádného
 potěšitele; všickni pøátelé jeho nevěrně se k němu mají, obrátili se mu v nepřátely.
³ Zastíhoval se Juda, proto že byl trápen a u veliké porobě, však osadiv se mezi
 pohany, nenalézá odpočinutí; všickni, kteříž jej honí, postihají jej v tísni. ⁴ Cesty
 Siona kvílí, že žádný nepřichází k slavnosti. Všecky brány jeho zpustly, kníží jeho
 vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln jest hořkosti. ⁵ Nepřátelé
 jeho jsou hlavou, odpůrcům jeho šťastně se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil pro
 množství přestoupení jeho. Maličci jeho odešli do zajetí před oblíbeným nepřitelem.
⁶ A tak oděata od dcery Sionské všechna okrasa její. Knížata její jsou podobná jelenům,
 kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí bez moci před tím, kdož je honí. ⁷ Rozpomíná¹
 se dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení svého na všechna svá utišení,
 kteráž mívala ode dnů starodávních, když padá lid její od ruky nepřitele, nemajíc
 žádného, kdo by ji reťoval. Protivníci¹ se jí dívajíce, posmívají se klesnutí jejímu.
⁸ Těžce hořela dcera Jeruzalémská, protože jako nečistá odloučena jest. Všickni,
 kteříž ji v poctivosti mívali, neváží jí sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá,
 obrácena jsuci zpět. ⁹ Nečistota její na podlácích jejích; nepamatovala na skončení
 své, protože patrně klesá, nemajíc žádného, kdo by ji potěšil. Popatěž, Hospodine,
 na trápení mé, nebo¹ se vyvýšil nepřítel. ¹⁰ Sáhl rukou svou nepřítel na všechny
 drahé věci její; nebo musí se dívati pohanům, an chodí do svatyně její, o čemž jsi
 byl přikázal, aby tobě nevcházeli do shromáždění. ¹¹ Všecken lid její vzdychajíce,
 hledají chleba, vynakládají nejdražší věci své za pokrm k občerstvení života. Vzezěž,
 Hospodine, a popatěž, nebo¹ jsem v nevážnosti. ¹² Nic-liž vám do toho, ó všickni,
 kteříž tudyto jdete? Pohleďte a vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé, kteráž jest
 mi uěiněna, jak mne zámutkem naplnil Hospodin v den prchlivosti hněvu svého.
¹³ Seslal s výsosti oheň do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl síť nohám mým,
 obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu, celý den neduživá jsem. ¹⁴ Tuze svázáno
 jest rukou jeho jho přestoupení mých, tuze spletené houžve přepadly na hrdlo mé,
 porazilo sílu mou; vydal mne Pán v ruku nepřátel, nemohu¹ povstati. ¹⁵ Pošlapal
 Pán všechny mé silné u prostřed mne, svolal proti mně zástupy, aby potěel mládence
 mé, tlaěl Pán presem pannu dceru Judskou. ¹⁶ Pro ty¹ věci já pláči, z očí mých, z očí
 mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potěšitel, kterýž by občerstvil duši mou;
 synové moji jsou pohubeni, nebo ssílil se nepřítel. ¹⁷ Rozprostírá dcera Sionská ruce
 své, nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbudil Hospodin proti Jákobovi všudy vůkol
 něho nepřátely jeho, mezi nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu oddělená.
¹⁸ Spravedlivý jest Hospodin, nebo¹ jsem na odpor činila ústům jeho. Slyšte medle
 všickni lidé, a vizte bolest mou; panny mé i mládenci moji odebrali se do zajetí.
¹⁹ Volala jsem na milovníky své, oni oklamali mne; kníží moji a starci moji v místě
 poměli, hledajíce pokrmu, aby posílili života svého. ²⁰ Popatěž, ó Hospodine,
 nebo¹ mi úzko; vnitřnosti mé zkormoučeny jsou, srdce mé svadne ve mně, proto
 že jsem na odpor velice činila. Vně mě na sirobu přivodí, v domě pouhá smrt.
²¹ Slýchají¹, že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne potěšil. Všickni nepřátelé
 moji slyšíce o mých bídách, radují se, že jsi to uěinil, a přivedl den předohlášený,
 ale budou¹ mně podobní. ²² Nech¹ přijde všechna nešlechtnost jejich před oblíbeným

tvůj, a uèìò jim, jakož jsi uèìnil mnì pro všeka pøestoupení má; nebo¹ jsou mnohá úpiní má, a srdce mé neduživé.

2

¹ Jak hustým oblakem prchlivosti své pøikryl Pán dceru Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu Izraelovu, aniž se rozpomenul na podnože noh svých v den prchlivosti své. ² Sehltil Pán beze vší lítosti všechny pøíbytky Jákobovy, zboøil v prchlivosti své ohrady dcery Judské, udeøil jimi o zem, v potupu uvedl království i knížata její. ³ Od¹al v rozpálení hnìvu všecken roh Izraelùv, odvrátil zpìt pravici svou od nepøítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheð plápolající, pálí do cela vùkol. ⁴ Natáhl luèišti své jako nepøítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všechny nejzdaøilejší z lidu, a vylil do stánku dcery Sionské jako oheð prchlivost svou. ⁵ Uèìnin jest Pán podobný nepøíteli, sehltil Izraele, sehltil všechny paláce jeho, zkazil ohrady jeho, a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost. ⁶ Mocí zajisté odtrhl jako od zahrady plot svùj, zkazil stánek svùj, v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu, a v prchlivosti hnìvu svého zavrhl krále i knìze. ⁷ Zavrhl Pán oltáø svùj, v ošklivost vzal svatyni svou, vydal v ruku nepøítele zdi a paláce Sionské; køìèeli v domì Hospodinovì jako v den slavnosti. ⁸ Uložili Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl šòùru, a neodvrátil ruky své od zhouby; proèèž val i zed kvílí, a spolu mdlejí. ⁹ Poraženy jsou na zem brány její, zkazil a polámal závory její; král její i knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají vidiní od Hospodina. ¹⁰ Starší dcery Sionské usadivše se na zemi, mlèí, posýpají prachem hlavy své, a pøepasují se žínìmi panny Jeruzalémské, svišují k zemi hlavy své. ¹¹ Zhynuly od slz oèi mé, zkormoutily se vnìtønosti mé, a vykydla se na zem játra má, pro potøení dcery lidu mého, když i nemluvoátka a prsí požívající na ulicích mìsta se svírají. ¹² A øíkají matkám svým: Kdež jest obilé a víno? když se jako zranìný svírají po ulicích mìsta, a vypouštìjí duše své na klínì matek svých. ¹³ Koho¹ za svìdka pøivedu? Koho pøipodobním k tobì, ó dcero Jeruzalémská? Koho tobì pøirovnám, abych ti potìšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest jako moøe potøení tvé. Kdož by ti zhojiti mohl? ¹⁴ Proroci tvoji pøedpovídali tobì lživé a nièemné vìci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale pøedpovídali tobì tížkosti, oklamání a vyhnání. ¹⁵ Všickni, kteøíž jdou cestou, tleskají nad tebou rukama, díví se a potáasají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, øíkajíce: To-li jest to mìsto, o nìmž øíkávali, že jest nejkrásnější a utišením vší zemi? ¹⁶ Všickni nepøátelé tvoji rozdírají na tebe ústa svá, hvízdají a škøipí zuby, øíkajíce: Sehl¹me ji. Toto¹ jest jistì ten den, jehož jsme oèekávali; jižti nastal, vidíme. ¹⁷ Uèìnil Hospodin to, což byl uložil, splnil øeè svou, kterouž pøikazoval ode dnù starodávních, boøil bez lítosti, a obveselil nad tebou nepøítele, povýšil rohu protivníkù tvých. ¹⁸ Vykøikovalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, vylévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávej sobì odpoèinutí, aniž se spokojuj zòitelnice oka tvého. ¹⁹ Vstaò, køìè v noci, pøi poèátku bdìnì, vylévej jako vodu srdce své pøed oblíèejem Páni; pozdvihuj k nìmu rukou svých za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a rci: ²⁰ Pohleì, Hospodine, a popatø, komu jsi tak kdy uèìnil? Zdaliž jídají ženy plod svùj, nemluvoátka rozkošná? Zdaliž mordován býti má v svatyni Pànì knìz a prorok? ²¹ Leží na zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli od meèe, zmordoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez lítosti. ²² Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vùkolí ty, jichž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy, kdo by ušel neb pozùstal. Kterèž jsem na rukou pìstovala a vychovala, ty nepøítel můj do konce zhubil.

3

¹ Já jsem muž okoušející trápení od metly rozhnívání Božího. ² Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu. ³ Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes celý den. ⁴ Uvedl sešlost na tilo mé a kůži mou, a polámал kosti mé. ⁵ Zastavil mne a obklíčil pøeodpornou hoøkostí. ⁶ Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteøíž již dávno zemøeli. ⁷ Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý øetíz můj. ⁸ A jakžkoli volám a køieím, zacpává uši pøed mou modlitbou. ⁹ Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky mé zmátł. ¹⁰ Jest nedvid èihající na mne, lev v skrejších. ¹¹ Cesty mé stoèil, anobrž roztrhal mne, a na to mne pøivedl, abych byl pustý. ¹² Natáhl luèišti své, a vystavil mne za cíl støelám. ¹³ Postøelil ledví má støelami toulu svého. ¹⁴ Jsem v posmìchu se vším lidem svým, a písnièkou jejich přes celý den. ¹⁵ Sytí mne hoøkostmi, opojuje mne pelynkem. ¹⁶ Nadto potøel o kameníèko zuby mé, vrazil mne do popela. ¹⁷ Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na pohodlí, ¹⁸ A øíkám: Zahynulati síla má i nadìje má, kterouž jsem mìl v Hospodinu. ¹⁹ A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláè svůj, pelynek a žluè, ²⁰ Rozvažujíc to ustavièní, ponižuje se ve mně. ²¹ A pøivodí sobì to ku pamìti, (nadìji mám), ²² Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli. Nepøestávají¹ zajisté slitování jeho, ²³ Ale nová jsou každého jitra; pøeveliká jest pravda tvá. ²⁴ Díł můj jest Hospodin, øíká duše má; protož nadìji mám v nìm. ²⁵ Dobrý jest Hospodin tìm, jenž oèekávají na nìj, duši té, kteráž ho hledá. ²⁶ Dobré jest trpìlivì oèekávajícímu na spasení Hospodinovo. ²⁷ Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dìtinství svého, ²⁸ Kterýž by pak byl opuštìn, trpìlivì se má v tom, což na nìj vloženo, ²⁹ Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala nadìje, ³⁰ Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytí se potupou. ³¹ Nebo¹ nezamítá Pán na vìènost; ³² Nýbrž aèkoli zarmucuje, však slitovává se podle množství milosrdenství svého. ³³ Netrápí¹ zajisté z srdce svého, aniž zarmucuje synù lidských. ³⁴ Aby kdo potíral nohama svýma všechny vìznì v zemi, ³⁵ Aby nespravedlivì soudil muže pøed oblíèejem Nejvyššího, ³⁶ Aby pøevracel èlovìka v pøi jeho, Pán nelibuje. ³⁷ Kdo jest, ješto když øekl, stalo se nìco, a Pán nepøíkázal? ³⁸ Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré? ³⁹ Proè by tedy sobì stýskal èlovìk živý, muž nad kázní za høíchy své? ⁴⁰ Zpytujme radiji a ohledujme cest našich, a navra¹me se až k Hospodinu. ⁴¹ Pozdvihujme srdcí i rukou svých k Bohu silnému v nebe. ⁴² My¹ jsme se zpronevìøili, a zpuení jsme byli, protož ty neodpouštíš. ⁴³ Obestøels se hnìvem a stíháš nás, morduješ a nešanuješ. ⁴⁴ Obestøels se oblakem, aby nemohla proniknouti k tobì modlitba. ⁴⁵ Za smeti a povrhel položil jsi nás u prostøed národù tìchto. ⁴⁶ Rozdírají na nás ústa svá všickni nepøátelé naši. ⁴⁷ Strach a jáma potkala nás, zpuštìnì a setøení. ⁴⁸ Potokové vod tekou z oèi mých pro potøení dcery lidu mého. ⁴⁹ Oèi mé slzí bez pøestání, proto že není žádného odtušení, ⁵⁰ Ažby popatøil a shlédł Hospodin s nebe. ⁵¹ Oèi mé rmoutí duši mou pro všechny dcery mìsta mého. ⁵² Lovili¹ jsou mne ustavièní, jako ptáèe, nepøátelé moji bez pøìèiny. ⁵³ Uvrhli do jámy život můj, a pøimetalì mne kamením. ⁵⁴ Rozvodnily se vody nad hlavou mou, øekl jsem: Jižti po mně. ⁵⁵ Vzáývám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejhlubší. ⁵⁶ Hlas můj vyslychával jsi; nezacpávejž ucha svého pøed vzdycháním mým a voláním mým. ⁵⁷ V ten den, v nìmž jsem ti vzýval, pøicházeje, øíkávals: Neboj se. ⁵⁸ Pane, zasazuje se o pøi duše mé, vysvobozoval jsi život můj. ⁵⁹ Vidíš, ó Hospodine, pøevrácenost, kteráž se mně dìje, dopomoziž mi k spravedlnosti. ⁶⁰ Vidíš všechno vymstívání se jejich, všechny úklady jejich proti mně. ⁶¹ Slycháš utrhaní jejich, ó Hospodine, i všechny obmysly jejich proti mně, ⁶² Øeèi povstávajících proti mně, a pøemyšlování jejich proti mně přes celý den. ⁶³ Pohleì, jak pøi sedání jejich i povstání jejich jsem písnièkou jejich. ⁶⁴ Dej jim odplatu, Hospodine, podle díla rukou jejich.

⁶⁵ Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí své na ně. ⁶⁶ Stihej v prchlivosti, a vyhlai je, a¹ nejsou pod nebem tvým.

4

¹ Jak ti zašlo zlato, zmínilo se ryzí zlato nejvýbornější, rozmetáno jest kamení svaté sem i tam po všech ulicích. ² Synové Sionští nejdražší, kteříž cenili býti mli za zlato nejější, jak¹ jsou poèteni za nádoby hlininé, dílo rukou hrnčíøe! ³ An draci vynímající prsy, krmí mladé své, dcera pak lidu mého pøíèinou ukrutníka podobná jest sovám na poušti. ⁴ Jazyk prsí požívajícího pøilnul žízní k dásním jeho; děti prosí za chléb, ale není žádného, kdo by lálal jim. ⁵ Ti, kteříž jídali rozkošné krmí, hynou na ulicích; kteříž chováni byli v šarlati, octli se v hnoji. ⁶ Vtší jest trestání dcery lidu mého, než pomsta Sodomy, kteráž podvrácena jest jako v okamžení, aniž trvaly pøi ní rány. ⁷ Èistší byli Nazareové její než sníh, bílejší než mléko, rdila se tla jejich více než drahé kamení, jako by z zafiru vytesáni byli. ⁸ Ale již vzezøení jejich temnější jest než èernost, nemohou poznáni býti na ulicích; pøischla kùže jejich k kostem jejich, prahne, jest jako døevo. ⁹ Lépe se stalo tím, jenž zbíti jsou meèem, nežli kteříž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli, probodeni byvše), pro nedostatek úrod polních. ¹⁰ Ruce žen lítostivých vaøily syny své, aby jim byli za pokrm v potøení dcery lidu mého. ¹¹ Všeljak vypustil Hospodin prchlivost svou, vylévá zuøivost hnìvu svého, a zapálil oheò na Sionu, kterýž sežral základy jeho. ¹² Králové zemì i všickni obyvatelé okrštku svíta nikoli by neuvìřili, by ml byl vjíti protivník a nepøítel do bran Jeruzalémských, ¹³ Pro høíchy prorokù jeho a nepravosti kníží jeho, vylévajících u prostøed nìho krev spravedlivých. ¹⁴ Toulali se jako slepi po ulicích, kálejíce se ve krvi, kteréž nemohli se než dotýkati odìvy svými. ¹⁵ Volali na nì: Ustupujte neèistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte se. Právì¹ jsou ustoupili, anobrž sem i tam se rozlezli, až mezi národy øíkají: Nebudou¹ více míti vlastního bydlení. ¹⁶ Tváø hnìvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na nì více popatøí; nepøátelé kníží nešanují, starcùm milosti neèiní. ¹⁷ A vždy ješti až do ustání oèi svých hledíme o pomoc sobì neprospíšnou, zøení majíce k národu, nemohoucímu vysvoboditi. ¹⁸ Šlakuji kroky naše, tak že ani po ulicích našich choditi nemùžeme; pøiblížilo se skonèení naše, doplnili se dnové naši, pøišlo zajisté skonèení naše. ¹⁹ Rychlejší jsou ti, kteříž nás stihají, než orlice nebeské; po horách stihají nás, na poušti zálohy nám zdílali. ²⁰ Dýchání chøípí našich, totiž pomazaný Hospodinùv, lapen jest v jamách jejich, o nìmž jsme øíkali: V stínu jeho živi budeme mezi národy. ²¹ Raduj se a vesel se, dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Také¹ k tobì pøijde kalich, opiješ se a obnažíš se. ²² Ó dcero Sionská, když vykonána bude kázeò nepravosti tvé, nenechá ti déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero Idumejská, trestati bude a odkryje høíchy tvé.

5

¹ Rozpomeò se, Hospodine, co se nám dìje; popatø a viz pohaniní naše. ² Didictví naše obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcùm. ³ Sirotci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy. ⁴ Vody své za peníze pijeme, døíví naše za záplatu pøichází. ⁵ Na hrdle svém protivenství snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpoèinouti. ⁶ Egyptským podáváme ruky i Assyřským, abychom nasyceni byli chlebem. ⁷ Otcové naši høešili, není jich, my pak trestáni po nich neseme. ⁸ Služebníci panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich. ⁹ S opovážením se života svého hledáme chleba svého, pro strach meèe i na poušti. ¹⁰ Kùže naše jako pec zèernaly od náramného hladu. ¹¹ Ženám na Sionu i pannám v místech Judských násilè èiní. ¹² Knížata rukou jejich zvišena jsou, osoby starých nemají v poctivosti.

¹³ Mládence k žernovu berou, a pacholata pod dřívím klesají. ¹⁴ Starci sedati v branách pøestali a mládenci od zpívù svých. ¹⁵ Pøestala radost srdce našeho, obrátilo se v kvílení plésání naše. ¹⁶ Spadla koruna s hlavy naší; bída nám již, že jsme høešili. ¹⁷ Proto¹ jest mdlé srdce naše, pro ty¹ více zatmily se oèi naše, ¹⁸ Pro horu Sion, že zpušтина jest; lišky chodí po ní. ¹⁹ Ty Hospodine, na vèky zùstáváš, a stolice tvá od národu do pronárodu. ²⁰ Proè se zapomínáš na vèky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé èasy? ²¹ Obra¹ nás, ó Hospodine, k sobì, a obráceni budeme; obnov dny naše, jakž byly za starodávna. ²² Nebo zdali všelijak zavržeš nás, a hnìvati se budeš na nás velice?

Ezechiel

¹ Stalo se pak třicátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřena byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží. ² Pátého dne téhož měsíce, pátého léta zajetí krále Joachina, ³ V pravdu stalo se slovo Hospodinovo k Ezechielovi knězi, synu Buzi, v zemi Kaldejské u řeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodinova. ⁴ I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, a oblak veliký, a ohně plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně. ⁵ Z prostředku jeho také ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství člověka měli. ⁶ A po čtyřech tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlech jedno každé mělo. ⁷ Jejichž nohy nohy přímé, ale zpoděk noh jejich jako zpoděk nohy telecí, a blyštily se podobně jako ocel pulerovaná. ⁸ Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváři jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách. ⁹ Spojena byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se, když šla; jedno každé přímě na svou stranu šlo. ¹⁰ Podobenství pak tváří jejich s předu tvář lidská, a tvář lvová po pravé straně každého z nich; tvář pak volovou po levé straně všech čtvero, též tvář orlií s zadu mělo všech čtvero z nich. ¹¹ A tváři jejich i křídla jejich pozdvižena byla zhůru. Každé zvíře dvě křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma pak pokrývala tělo své. ¹² A každé přímě na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila. ¹³ Podobnost také těch zvířat na pohledině byla jako uhlí černého, na pohledině jako pochodně. Kterýžto ohně ustavičně chodil mezi zvířaty, a ten ohně měl blesk, a z téhož ohně vycházelo blýskání. ¹⁴ Také ta zvířata běhala, a navracovala se jako prudké blýskání. ¹⁵ A když jsem hleděl na ta zvířata, a aj, kolo jedno bylo na zemi při zvířatech u čtyř tváří jednoho každého z nich. ¹⁶ Na pohledině byla kola, a udílání jejich jako barva tarsis, a podobnost jednorozé měla všechna ta kola, a byla na pohledině i udílání jejich, jako by bylo kolo u prostřed kola. ¹⁷ Na čtyři strany své jíti majíce, chodila, a neuchylovala se, když šla. ¹⁸ A loukoti své, i vysokost měla, že hrůza z nich šla, a šínové jejich vůkol všech čtyř kol plní byli očí. ¹⁹ Když pak chodila zvířata, chodila kola podlé nich, a když se vznášela zvířata vzhůru od země, vznášela se i kola. ²⁰ Kdekoli chtěl Duch, aby šla, tam šla; kde Duch chtěl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo duch zvířat byl v kolách. ²¹ Když ona šla, šla, a když ona stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se také kola s nimi, nebo duch zvířat byl v kolách. ²² Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako podobenství křišťálu roztaženého nad hlavami jejich svrchu. ²³ A pod oblohou křídla jejich pozdvižená byla, jedno připojené k druhému. Každé mělo dvě, jimiž se pokrývalo, každé, pravím, mělo dvě, jimiž pokrývalo tělo své. ²⁴ I slyšel jsem zvuk křidel jejich jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího, když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak stála, spustila křídla své. ²⁵ Byl také zvuk svrchu nad oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála a spustila křídla své. ²⁶ Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trůnu, na pohledině jako kámen zafírový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledině jako tvárnost člověka. ²⁷ I viděl jsem na pohledině jako velmi prudkou světlost, a u vnitřku jejím vůkol na pohledině jako ohně, od bedr jeho vzhůru; od bedr pak jeho dolů viděl jsem na pohledině jako ohně, a blesk vůkol něho. ²⁸ Na pohledině jako duha, kteráž bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledině byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy. Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas mluvícího.

2

¹ Kterýž øekl ke mnì: Synu èlovièí, postav se na nohy své, a¹ mluvím s tebou. ² I vstoupil do mne duch, když promluvil ke mnì, a postavil mne na nohy mé, a slyšel jsem, an mluvív ke mnì. ³ Kterýž øekl mi: Synu èlovièí, já ti posílám k synùm Izraelským, k národùm zpurným, kteøíž zpurnì se postavovali proti mnì; oni i otcové jejich zpronevìøovali se mi, až právi do tohoto dne. ⁴ K tìch, pravím, synùm nestydaté tváøi a zatvrdilého srdce já posílám ti, a dìš k nim: Takto praví Panovník Hospodin, ⁵ Již oni slyšte neb nechte: Že dùm zpurný jsou. A¹ vidí, že prorok byl u prostøed nich. ⁶ Ty pak synu èlovièí, neboj se jich, aniž se boj slov jejich, že zpurní a jako trní jsou proti tobì, a že mezi štíry bydlíš. Slova jejich neboj se, a tváøi jejich se nestrachuj, proto že dùm zpurný jsou. ⁷ Ale mluv slova má k nim, již oni slyšte neb nechte: Že zpurní jsou. ⁸ Ty pak synu èlovièí, slyš, co já pravím tobì: Nebuì zpurný jako ten dùm zpurný. Otevøi ústa svá, a snìz, co já tobì dám. ⁹ I vidìl jsem, a aj, ruka vztažena byla ke mnì, a aj, v ní svinutá kniha. ¹⁰ Kteroužto rozvinul pøede mnou, a byla popsána s pøedu i z zadu, a bylo v ní psáno naøíkáni, kvílení a bìda.

3

¹ Tedy øekl mi: Synu èlovièí, což pøed tebou jest, snìz, snìz knihu tuto, a jdi, mluv k domu Izraelskému. ² I otevøel jsem ústa svá, a dal mi snísti knihu tu, ³ Øka ke mnì: Synu èlovièí, nakrm bøicho své, a støeva svá naplò knihou touto, kterouž¹ dávám. I snìdl jsem, a byla v ústech mých jako med sladká. ⁴ Za tím øekl mi: Synu èlovièí, jdiž k domu Izraelskému, a mluv k nim slova má. ⁵ Nebo nebudeš poslán k lidu hluboké øeèi a nesnadného jazyka, ale k domu Izraelskému. ⁶ Ne k národùm mnohým hluboké øeèi a nesnadného jazyka, jejichž bys slovùm nerozumìl, ješto, kdybych ti k nim poslal, uposlechl by tebe. ⁷ Ale dùm Izraelský nebudou ti chtít poslouchati, ponìvadž nechí poslouchati mne; nebo všecken dùm Izraelský jest tvrdoèelný a zatvrdilého srdce. ⁸ Ale uèinil jsem tváø tvou tvrdou proti tváøi jejich, a èelo tvé tvrdé proti èelu jejich. ⁹ Jako kámen pøetvrdý, pevnìjší než skálu uèinil jsem èelo tvé; nebož se jich, aniž se strachuj tváøi jejich, proto že dùm zpurný jsou. ¹⁰ I øekl ke mnì: Synu èlovièí, všechna slova má, kteráž¹ mluviti budu, pøijmi v srdce své, a ušima svýma slyš. ¹¹ A jdi k zajatým, k synùm lidu svého, a mluv k nim, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin, již oni slyšte neb nechte. ¹² Tehdy odnesl mne Duch, a slyšel jsem za sebou hlas hømotu velikého: Požehnaná sláva Hospodinova z místa svého. ¹³ A hlas kòidel tìch zvíøat, kteráž se vespolek dotýkala, a hlas kol naproti nim, a hlas hømotu velikého. ¹⁴ Duch pak odnesl mne, a vzal mne, a odšel jsem truchliv, v hnìvì ducha svého, ale ruka Hospodinova nade mnou silnìjší byla. ¹⁵ I pøišel jsem k zajatým do Telabib, bydlícím pøi øece Chebar, a sedìl jsem, kdež oni bydlili. Sedìl jsem, pravím, sedm dní u prostøed nich s úžasnutím. ¹⁶ I stalo se po dokonání sedmi dnù, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ¹⁷ Synu èlovièí, strážným jsem ti postavil nad domem Izraelským, abys slyše slovo z úst mých, napomínal jich ode mne. ¹⁸ Když bych já øekl bezbožnému: Smrtí umøeš, a nenapomenul bys ho, ani nemluvil, abys ho odvedl od cesty jeho bezbožné, proto abys ho pøi životu zachoval: ten bezbožný pro nepravost svou umøe, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. ¹⁹ Pakli bys ty napomenul bezbožného, a neodvrátil by se od bezbožnosti své, a od cesty své bezbožné, on¹ pro nepravost svou umøe, ale ty duši svou vysvobodíš. ²⁰ Odvrátil-li by se pak spravedlivý od spravedlnosti své, a èinil by nepravost, a já bych položil urážku pøed něj, a tak by umøel, ty pak bys ho nenapomenul: pro høích¹ svůj umøe, aniž na pamìt pøijde která spravedlnost jeho, kterouž èinil, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám. ²¹ Pakli bys ty napomenul spravedlivého, aby nehøešil spravedlivý, a on by nehøešil, jistì že

bude živ; nebo napomenut byl. Ty také duši svou vysvobodíš. ²² I byla tam nade mnou ruka Hospodinova, kterýžto øekl mi: Vstaò, jdi do tohoto údolí, a tam mluvíti budu s tebou. ²³ A tak vstav, šel jsem do toho údolí, a aj, sláva Hospodinova stála tam, jako sláva, kterouž jsem viděl u øeky Chebar. I padl jsem na tváø svou. ²⁴ Tehdy vstoupil do mne Duch, a postaviv mne na nohy, mluvil ke mnì, a øekl mi: Jdiž, zavøi se v domì svém. ²⁵ Nebo na ti, synu èlovìèí, aj, dadí na ti provazy, a sváží ti jimi, a nebudeš moci vyjítí mezi nì. ²⁶ A já uèiním, aby jazyk tvùj pøílnul k dásním tvým, a abys onìmil, a nebyl jim mužem domlouvajícím, protože dùm zpurný jsou. ²⁷ Ale když mluvíti budu s tebou, otevru ústa tvá, a díš jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo slyšeti chce, nech¹ slyší, a kdo nechce, nech¹ nechá, že dùm zpurný jsou.

4

¹ Ty pak synu èlovìèí, vezmi sobì cihlu, a polože ji pøed sebe, vyrej na ní mìsto Jeruzalém. ² A postav na ní obležení, a vzdilaje na ní šance, vysyp na ní násyp, a polož na ní vojska, a postav na ní berany váleèné vùkol. ³ Potom vezmi sobì pánev železnou, a polož ji místo zdi železné, mezi tebou a mezi mìstem, a zatvři tváø svou proti nìmu, a¹ jest obleženo, a oblehneš je. To¹ bude znamením domu Izraelskému. ⁴ Ty pak lehni na levý bok svùj, a vlož na něj nepravost domu Izraelského. Podlé poètu dnù, v nìmž ležeti budeš na nìm, poneseš nepravost jejich. ⁵ A já dávám tobì léta nepravosti jejich v poètu dnù, tøi sta a devadesáte dnù, v nichž poneseš nepravost domu Izraelského. ⁶ Když je pak vyplníš, budeš ležeti na pravém boku podruhé, a poneseš nepravost domu Judova ètyøidceti dnù. Den za rok, den za rok dávám tobì. ⁷ K obležení, pravím, Jeruzaléma zatvři tváø svou, ohrna ruku svou, a prorokuje proti nìmu. ⁸ A aj, dávám na ti provazy, abys se neobracel z boku jednoho na druhý, dokudž nevyplníš dnù obležení svého. ⁹ Protož ty vezmi sobì pšenice a jeèmene, též bobu, šoèovice, i prosa, a špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys sobì nastrojil z toho pokrmu podlé poètu dnù, v nichž ležeti budeš na boku svém. Za tøi sta a devadesáte dnù jísti jej budeš. ¹⁰ Pokrmu pak tvého, kterýž jísti budeš, váha bude dvadce ti lotù na den. Od èasu až do èasu jísti jej budeš. ¹¹ Vodu také na míru pítí budeš, šestý díl hin; od èasu do èasu pítí budeš. ¹² Podpopelný pak chléb jeèný, kterýž jísti budeš, ten lejny neèistoty lidské pec pøed oèima jejich. ¹³ I øekl Hospodin: Tak budou jísti synové Izraelští chléb svùj neèistý pro pohany, kteréž tam shromáždím. ¹⁴ Tedy øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, aj, duše má není poškrvnìna mrchami, a udáveného nejedl jsem od ditinství svého až podnes, aniž vešlo v ústa má maso ohavné. ¹⁵ Kterýž øekl mi: Aj, dávám¹ kravince místo lejn lidských, abys sobì jimi napekl chleba. ¹⁶ Za tím øekl mi: Synu èlovìèí, aj, já zlámì hùl chleba v Jeruzalémì, tak že jísti budou chléb na váhu, a to s zámutkem, a vodu na míru pítí, a to s pøedišením, ¹⁷ Aby nedostatek majíce v chlebì a v vodì, dìsili se jeden každý z nich, a svadli pro nepravost svou.

5

¹ Potom ty synu èlovìèí, vezmi sobì nùž ostrý, totiž bøitvu holièù, vezmi jej sobì, a ohol ním hlavu i bradu svou. Potom vezma sobì váhu, rozdìl to. ² Tøetinu ohnìm spal u prostøed mìsta, když se vyplní dnové obležení; zatím vezma druhou tøetinu, posekej meèem okolo nìho; ostatní pak tøetinu rozptyl u vítr. Nebo meèem dobytým budu je stíhati. ³ A však odejmi odtud nìco málo, a zavaž do kòidel svých. ⁴ A i z tìch ještì vezma, uvrz je do prostøed ohnì, a spal je ohnìm, odkudž vyjde oheò na všecken dùm Izraelský. ⁵ Takto praví Panovník Hospodin: Tento Jeruzalém, kterýž jsem postavil u prostøed pohanù, a vùkol otoèil krajinami, ⁶ Zmìnil soudy mé v bezbožnost více než pohané, a ustanovení má více než jiné zemì, kteréž jsou vùkol

nìho; nebo soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili. ⁷ Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že mnohem více než pohané, kteříž jsou vůkol vás, v ustanoveních mých nechodili jste, a soudů mých nečinili jste, nýbrž ani tak jako pohané, kteříž jsou vůkol vás, soudů nekonali jste: ⁸ Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já na tebe, aj já, a vykonám u prostřed tebe soudy před oěima pohanů. ⁹ Nebo učiním proti tobě to, čehož jsem prv neučinil, a čehož podobně neučiním více pro všechny ohavnosti tvé, ¹⁰ Tak že otcové jísti budou syny u prostřed tebe, a synové jísti budou otce své, a vykonám proti tobě soudy, a rozptýlím všechny ostatky tvé na všechny strany. ¹¹ Protož živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že poněvadž jsi ty svatyni mé poškrbnil všelikými mrzkostmi svými, a všelikými ohavnostmi svými, i já také zlehčím tebe, a neodpustí¹ oko mé, a nikoli se neslituji. ¹² Tětina tebe morem zemře a hladem zhyne u prostřed tebe, a třetina druhá mečem padne vůkol tebe, ostatní pak třetinu na všechny stany rozptýlím, a mečem dobytým stihati je budu. ¹³ A tak do konce vyhlit bude hněv můj, a dotru prchlivostí svou na ni, i potíším se. I zvidí¹, že já Hospodin mluvil jsem v horlivosti své, když vykonám prchlivost svou na nich, ¹⁴ A obrátím ti v poušť¹, a dám ti v útržku mezi národy, kteříž jsou vůkol tebe, před oěima každého tudy jdoucího. ¹⁵ A tak budeš k útržce, posměchu, k hroznému příkladu a k užasnutí národům, kteříž jsou vůkol tebe, tehdaž když vykonám proti tobě soudy v hněvu a v prchlivosti a v zehraní zúživém. Já Hospodin mluvil jsem. ¹⁶ Tehdaž když vystělu jízlivé stěly hladu k záhubě vaší, kteréž vystělu, abych vás vyhubil, a hlad shromáždí proti vám, zlami vám hůl chleba. ¹⁷ Pošli zajisté na vás hlad a zúživ lítou, kteráž ti na sirobu přivede; i mor a krev přijde na tebe, když uvedu na ti meč. Já Hospodin mluvil jsem.

6

¹ I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, okoucí: ² Synu èlověčí, obra¹ tvář svou proti horám Izraelským, a prorokuj proti nim, ³ A řci: Hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám a pahrbkům, prudkým potokům a údolím: Aj, já, já uvedu na vás meč, a zkazím výsosti vaše. ⁴ A tak zpustnou oltářové vaši, a ztroskotáni budou sluneční obrazové vaši, a rozmecí zbité vaše před ukydanými bohy vašimi. ⁵ Povrhu také mrtvá těla synů Izraelských před ukydanými bohy jejich, a rozptýlím kosti vaše okolo oltářů vašich. ⁶ Kdekoli bydleti budete, místa zpuštěna budou, a výsosti zpustnou. Pročež poplénění budou a zpustnou i oltářové vaši, potroskotáni budou a přestanou ukydání bohové vaši, a sluneční obrazové vaši zpodtínání, a tak vyhlazena budou díla vaše. ⁷ I padnou zbití u prostřed vás, a zvíte, že já jsem Hospodin. ⁸ A pozůstavím některé z vás, kteříž by ušli mečem, mezi pohany, když rozptýlení budete do zemí. ⁹ I budou se rozpomínati na mne, kteříž z vás zachováni budou mezi národy, mezi nímž budou zajati, že jsem kormoucen byl srdcem jejich smilným, kteréž odstoupilo ode mne, a oěima jejich, kteréž smilnice, chodily za ukydanými bohy svými, a tak sami se býti hodné ošklivosti poznají pro nešlechtnosti, kteréž páchali ve všech ohavnostech svých. ¹⁰ A zvidí, že já jsem Hospodin, a že jsem ne nadarmo mluvil, že na ni uvedu zlé toto. ¹¹ Takto praví Panovník Hospodin: Tleskni rukou svou, a dupni nohou svou, a řci: Nastojte na dům Izraelský, že pro všechny ohavnosti nejhorší mečem, hladem a morem padnouti mají. ¹² Ten, kdož daleko bude, morem umře, a kdo blízko, mečem padne, ostatní pak a obležený hladem umře, a tak docela vyleji prchlivost svou na ni. ¹³ A zvíte, že já jsem Hospodin, když budou zbití jejich u prostřed ukydaných bohů jejich vůkol oltářů jejich, na všelikém pahrbku vysokém, na všech vrších hor, a pod všelikým dřevem zeleným, i pod všelikým dubem hustým, na kterémkoli místě obitovali vůni libou všelikým ukydaným bohům svým. ¹⁴ Nebo vztáhnou ruku svou

na nì, a uèiním zemi tuto zpustlou, zpustlejší než pouš¹ Diblat, po všech obydlích jejich. I zvidí, že já jsem Hospodin.

7

¹ Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Slyš, synu èlovièì: Takto praví Panovník Hospodin o zemi Izraelské: Ach, skonèení, pøišlo skonèení její na ètyøi strany zemì. ³ Jižtì skonèení nastalo tobì; nebo vypustím hnìv svùj na tì, a budu tì souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tì všecky ohavnosti tvé. ⁴ Neodpustí zajisté oko mé tobì, aniž se slituji, ale cesty tvé na tebe uvrhu, a ohavnosti tvé u prostøed tebe budou. I zvíte, že já jsem Hospodin. ⁵ Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj hle, pøichází bída. ⁶ Skonèení pøichází, pøichází skonèení, procítil na tì, aj, pøichází¹. ⁷ Pøichází¹ to jitro na tebe, obyvateli zemì, pøichází¹ ten èas, pøibližuje se ten den hømotu, a ne hlas rozléhající se po horách. ⁸ Již tudíž vyliji prchlivost svou na tì, a docela vypustím hnìv svùj na tebe, a budu tì souditi podlé cest tvých, a uvrhu na tì všecky ohavnosti tvé. ⁹ Neodpustí¹ zajisté oko mé, aniž se slituji, ale podlé cest tvých zaplatím tobì, a budou ohavnosti tvé u prostøed tebe. A tak zvíte, že já jsem Hospodin, ten, kterýž biji. ¹⁰ Aj, teì jest ten den, aj, pøicházeje, pøišlo to jitro, zkvetl prut, vypuèila se z nìho pýcha, ¹¹ Ukrutnost vzrostla v prut bezbožnosti. Nezùstane¹ z nich nic, ani z množství jejich, ani z hluku jejich, aniž bude naøíkáno nad nimi. ¹² Pøichází¹ ten èas, blízko jest ten den. Kdo koupí, nebude se veseliti, a kdo prodá, nic toho nebude litovati; nebo prchlivost pøijde na všechno množství její. ¹³ Ten zajisté, kdož prodal, k vícì prodané nepùjde nazpìt, by pak ještì byl mezi živými život jejich, ponìvadž vidinì na všechno množství její nenavrátí se, a žádný v nepravosti života svého nezmocní se. ¹⁴ Troubiti budou v troubu, a pøipraví všechno, ale nebude žádného, kdo by šel k boji; nebo prchlivost má oboøí se na všechno množství její. ¹⁵ Meè bude vnì, mor pak a hlad doma; kdo bude na poli, meèem zabít bude, toho pak, kdož bude v mìstì, hlad a mor zahubí. ¹⁶ Kteøíž pak z nich utekou, ti na horách, jako holubice v údolí, všickni lkáti budou, jeden každý pro nepravost svou. ¹⁷ Všelíkè ruce klesnou, a všeliká kolena rozplynou se jako voda. ¹⁸ I pøepášì se žínìmi, a hrùza je pøikryje, a na všeliké tváøi bude stud, a na všech hlavách jejich lysina. ¹⁹ Støíbro své po ulicích rozházejí, a zlato jejich bude jako neèistota; støíbro jejich a zlato jejich nebude jich moci vysvoboditi v den prchlivosti Hospodinovy. Nenasytí se, a støev svých nenaplní, proto že nepravost jejich jest jim k urážce, ²⁰ A že v slávi okrasy své, v té, kterouž k důstojnosti postavil Bùh, obrazu ohavností svých a mrzkostí svých nadílali. Protož obrátil jsem jim ji v neèistotu. ²¹ Nebo vydám ji v ruku cizozemcù k rozchvátání, a bezbožným na zemi za loupež, kteøíž poškvrní jí. ²² Odvrátím též tváø svou od nich, i poškvrní svatynì mé, a vejdou do ní, boøíce a poškvøující jí. ²³ Udìlej øetìz, nebo zemì plná jest soudù ukrutných, a místo plné jest nátisku. ²⁴ Protož pøivedu nejhorší z pohanù, aby dìdiènì vládli domy jejich; i uèiním pøítrž pýše silných, a poškvrnìny budou, kteøíž jich posvìcují. ²⁵ Zkažení pøišlo, protož hledati budou pokoje, ale žádného nebude. ²⁶ Bída za bídou pøijde, a novina bude za novinou, i budou hledati vidinì od proroka, ale zákon zahyne od knìze, a rada od starcù. ²⁷ Král ustaviènì kvìliti bude, a knìže obleèe se v smutek, a ruce lidu v zemi pøedìšeny budou. Podlé cesty jejich uèiním jim, a podlé soudù jejich souditi je budu. I zvidí, že já jsem Hospodin.

8

¹ I stalo se léta šestého, v pátý den šestého mìsíce, že jsem sedìl v domì svém, a starší Judští sedìli pøede mnou. I pøipadla na mne tu ruka Panovníka Hospodina. ² A vidìl jsem, a aj, podobenství na pohledinì jako oheò. Od bedr jeho dolù oheò, od

bedr pak jeho vzhůru na pohlediní jako blesk, na pohlediní jako nějaká velmi prudká světlost. ³ Tedy vztáh podobenství ruky, vzal mne za kštici hlavy mé, a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi, a uvedl mne do Jeruzaléma u vidiních Božích, k vratům brány vnitřní, kteráž patří na půlnoci, kdež byla stolice modly k horlivosti a k zůřivosti popouzející. ⁴ A aj, sláva Boha Izraelského byla tam na pohlediní jako ta, kterouž jsem viděl v údolí. ⁵ I řekl mi: Synu ělověi, pozdvihni nyní oči svých k cestě na půlnoci. Tedy pozdvihl jsem oči svých k cestě na půlnoci, a aj, na půlnoci u brány oltářové ta modla horlení, právě kudyž se vchází. ⁶ V tom řekl mi: Synu ělověi, vidíš-liž ty, co tito ěiní, ohavnosti tak veliké, kteréž ěiní dům Izraelský tuto, tak že se vzdáliti musím od svatyně své? Ale obrátí se, uzeší ještě větší ohavnosti. ⁷ I přivedl mne ke dveřům síně, kdež jsem ušel, a aj, díra jedna byla v stěně. ⁸ A řekl mi: Synu ělověi, kopej medle tu stěnu. I kopal jsem stěnu, a aj, dvěře jedny. ⁹ Tedy řekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti tyto nejhorší, kteréž oni ěiní zde. ¹⁰ Protož vsed, ušel jsem, a aj, všeliké podobenství zeměplazů a hověd ohyzdných, i všech ukydaných bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol. ¹¹ A sedmdesáte mužů z starších domu Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u prostřed nich, stáli před nimi, máje každý kadidlnici svou v ruce své, tak že hustý oblak kadidlní vzhůru vstupoval. ¹² I řekl mi: Viděl-lis, synu ělověi, co starší domu Izraelského ěiní ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných? Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi. ¹³ Dále mi řekl: Obrátí se, uzeší ještě větší ohavnosti, kteréž oni ěiní. ¹⁴ I přivedl mne k vratům brány domu Hospodinova, kteráž jest na půlnoci, a aj, ženy sedily tam, plačíce Tammuze. ¹⁵ I řekl mi: Viděl-lis, synu ělověi? Obrátí se, uzeší ještě větší ohavnosti nad tyto. ¹⁶ Tedy uvedl mne do síně domu Hospodinova vnitřní, a aj, u vrat chrámu Hospodinova, mezi sídci a oltářem bylo okolo pět set mužů, jejichž záda byla k chrámu Hospodinovu, tváři pak jejich k východu, kteříž klanili se proti východu slunce. ¹⁷ I řekl mi: Viděl-lis, synu ělověi? Zdáli lehká věc jest domu Judovu, aby ěinili ohavnosti tyto, kteréž ěiní zde? Nebo naplnivše zemi nátiskem, obrátili se, aby mne popouzel, a aj, přičiní ratolest vinnou k nosům svým. ¹⁸ Protož i já také učiním podle prchlivosti; neslituje se oko mé, aniž se smiluji. I budou volati v uši mé hlasem velikým, a nevyslyším jich.

9

¹ Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel, řka: Přistupte hejtmané k tomuto místu, a jeden každý s zbrojí svou hubicí v ruce své. ² A aj, šest mužů přišlo cestou k bráně hořejší, kteráž patří na půlnoci, máje každý zbroj svou rozrážející v ruce své. Muž pak jeden byl u prostřed nich, odiný rouchem lněným, a kalamáš písácký při bedrách jeho; a přišedše, stáli u oltáře mřížového. ³ Sláva pak Boha Izraelského sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho odiného rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamáš písácký. ⁴ I řekl jemu Hospodin: Přejdi prostředkem místa, prostředkem Jeruzaléma, a znamenej znamením na ěelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dělícími se u prostřed něho. ⁵ Onimno pak řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze místo za ním, a bíte; neodpouštějž oko vaše, aniž se slitovávejte. ⁶ Starce, mládence i pannu, malíkové i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně mé počněte. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem. ⁷ (Nebo jim byl řekl: Poškrábej dom, a naplote síň zbitými. Jdětež.) A vyšedše, bili v místě. ⁸ I stalo se, když je bili, a já pozůstal, že jsem padl na tvář svou, a zvolal jsem, řka: Ach, Panovníče Hospodine, zdaliž zahubíš všecken ostatek Izraelský, vylévaje prchlivost svou na Jeruzalém? ⁹ I řekl mi: Nepravost domu Izraelského a Judského veliká jest velmi velice, a naplněna

jest zemì mordy, a mìsto plné jest pøevrácencù. Nebo øíkali: Opustil Hospodin zemi tuto, a Hospodin nikoli nevidí nás. ¹⁰ Protož já také cestu jejich na hlavu jejich obrátím; neodpustí oko mé, aniž se slituji. ¹¹ A aj, muž odíný rouchem lníným, pøi jehož bedrách byl kalamáø, oznámil to, øka: Uèinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.

10

¹ I vidìl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad hlavou cherubínù, jako kámen zafirový na pohledinì, jako podobenství trùnu se ukázalo nad nimi. ² Tedy promluviv k muži tomu odínému rouchem lníným, øekl: Vejdi do prostøed kol pod cherubíny, a naplò hrsti své uhlím øeøavým z prostøedku cherubínù, a roztrus po mìstì. Kterýžto všel pøed oèima mýma. ³ (Cherubínové pak stáli po pravé stranì domu, když vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil sìò vnitøní. ⁴ Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s cherubínù k prahu domu, tedy naplnìn byl dùm tím hustým oblakem, a sìò naplnìna byla bleskem slávy Hospodinovy. ⁵ Zvuk také kòidel cherubínù slyšán byl až k té síni zevnitøní jako hlas Boha silného, všemohoucího, když mluví.) ⁶ I stalo se, když pøikázal muži tomu odínému rouchem lníným, øka: Vezmi ohni z prostøedku kol, z prostøedku cherubínù, že všel a postavil se podlé kol. ⁷ Tedy vztáhl cherubín jeden ruku svou z prostøedku cherubínù k ohni tomu, kterýž byl u prostøed cherubínù, a vzav, dal do hrsti toho odíného rouchem lníným. Kterýžto vzal a vyšel. ⁸ Nebo ukazovalo se na cherubíních podobenství ruky lidské pod kòidly jejich. ⁹ I vidìl jsem, a aj, ètyøi kola podlé cherubínù, jedno kolo podlé jednoho každého cherubína, podobenství pak kol jako barva kamene tarsis. ¹⁰ A na pohledinì mìla podobnost jednostejnou ta kola, jako by bylo kolo u prostøed kola. ¹¹ Když chodili, na ètyøi strany jejich chodili. Neuchylovali se, když šli, ale k tomu místu, kamž se obracel vùdce, za ním šli. Neuchylovali se, když šli. ¹² Všecko také tìlo jejich i hòbetové jejich, i ruce jejich, i kòidla jejich, též i kola plná byla oèi vùkol jich samých ètyø i kol jejich. ¹³ Kola pak ta nazval okršlkem, jakž slyšely uši mé. ¹⁴ Ètyøi tváøi mìlo každé. Tváø první tváø cherubínová, tváø pak druhá tváø èlovièí, a tøetí tváø lvová, ètvrtá pak tváø orlièí. ¹⁵ I zdvihli se cherubínové. To jsou ta zvíøata, kteráž jsem vidìl u øeky Chebar. ¹⁶ Když pak šli cherubínové, šla i kola podlé nich, a když vznášeli cherubínové kòidla svá, aby se pozdvihli od zemì, neuchylovala se také kola od nich. ¹⁷ Když stáli oni, stála, a když se vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi; nebo duch zvíøat byl v nich. ¹⁸ I odešla sláva Hospodinova od prahu domu, a stála nad cherubíny, ¹⁹ Hned jakž pozdvihli cherubínové kòidel svých a vznesli se od zemì, pøed oèima mýma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála u vrat brány domu Hospodinova východní, a sláva Boha Izraelského svrchu nad nimi. ²⁰ To jsou ta zvíøata, kteráž jsem vidìl pod Bohem Izraelským u øeky Chebar, a poznal jsem, že cherubínové byli. ²¹ Po ètyøech tváøích mìl jeden každý, a po ètyøech kòidlích jeden každý; podobenství také rukou lidských pod kòidly jejich. ²² Podobenství pak tváøí jejich bylo jako tváøí, kteréž jsem byl vidìl u øeky Chebar, oblíèej jejich i oni sami. Jeden každý pøímo k své stranì chodil.

11

¹ I vznesl mne Duch, a pøivedl mne k bránì východní domu Hospodinova, kteráž patøí na východ, a aj, ve vratech brány té pìtmecítma mužù, mezi kterýmiž jsem vidìl Jazaniáše syna Azurova, a Pelatiáše syna Banaiášova, knížata lidu. ² Tedy øekl mi: Synu èlovièí, to jsou ti muži, kteøíž smýšlejí nepravost, a skládají radu zlou v mìstì tomto, ³ Øíkajíce: Nestavíme domù blízko, sic mìsto bude hrnec a my maso. ⁴ Protož prorokuj proti nim, prorokuj, synu èlovièí. ⁵ I sstoupil na mne Duch Hospodinùv, a øekl mi: Rci: Takto dí Hospodin: Tak øíkáte, dome Izraelský. Nebo což vám koli

vstupuje na mysl, o tom já vím. ⁶ Veliké množství zmordovali jste v místi tomto, a naplnili jste ulice jeho zbitými. ⁷ Protož takto praví Panovník Hospodin: Ti, kteříž jsou zbiti od vás, kteréž jste skladli u prostřed niho, oni¹ jsou maso, místo pak hrnec, ale vás vyvedu z prostředku jeho. ⁸ Báli jste se meèe, ale meè uvedu na vás, praví Panovník Hospodin. ⁹ A vyvedu vás z prostředku jeho, a dám vás v ruku cizích, a vykonám nad vámi soudy. ¹⁰ Meèem padnete, na pomezí Izraelském souditi vás budu, a zvíte, že já jsem Hospodin. ¹¹ Místo nebude vám hrnec, aniž vy budete u prostřed niho maso, na pomezí Izraelském souditi vás budu. ¹² I zvíte, že já jsem Hospodin, poněvadž jste v ustanoveních mých nechodili, a soudů mých nečinili, a podle soudů těch národů, kteříž jsou vůkol vás, činili jste. ¹³ Stalo se pak, když jsem prorokoval, že Pelatiáš syn Banaiášův umřel. Pročež padl jsem na tvář svou, a zvolal jsem hlasem velikým, ōka: Ach, Panovníče Hospodine, skonání, činíš ostatkům Izraelským. ¹⁴ Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, ōkoucí: ¹⁵ Synu ěloviěi, bratři tvoji, bratři tvoji, pŕíbuzní tvoji, a všecken dům Izraelský, všecken dům, kterýmž ōíkali obyvatelé Jeruzalémští: Daleko zajdíte od Hospodina, nám jest dána země tato v dŕdictví. ¹⁶ Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Ačkoli daleko zahnal jsem je mezi národy, a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí, však budu jim svatyní i za ten malý čas v zemích těch, do kterýchž pŕijdou. ¹⁷ Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Shromáždím vás z národů a zberu vás z zemí, do kterýchž rozptýleni jste, a dám vám zemi Izraelskou. ¹⁸ I vejdou tam, a vyvrhou všechny mrzkosti její, i všechny ohavnosti její z ní. ¹⁹ Nebo dám jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejmu srdce kamenné z ŕíla jejich, a dám jim srdce masité, ²⁰ Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostŕíhali, a činili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem. ²¹ Kterýchž pak srdce chodilo by po žádostech mrzkostí svých a ohavností svých, těch cestu na hlavu jejich obrátím, praví Panovník Hospodin. ²² Tedy vznesli cherubínové kŕídla svá i kola s nimi, sláva pak Boha Izraelského nad nimi svrchu. ²³ I odešla sláva Hospodinova z prostředku místa, a stála na hoře, kteráž jest na východ místa. ²⁴ Duch pak vznesl mne, a zase mne pŕivedl do země Kaldejské k zajatým, u vidiní skrze Ducha Božího. I odešlo ode mne vidiní, kteréž jsem viděl. ²⁵ A mluvil jsem k zajatým všechny ty vŕci Hospodinovy, kteréž mi ukázal.

12

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, ōkoucí: ² Synu ěloviěi, u prostřed domu zpuřného ty bydlíš, kteříž mají oči, aby viděli, však nevidí; uši mají, aby slyšeli, však neslyší, proto že dům zpuřný jsou. ³ Protož ty, synu ěloviěi, pŕiprav sobi to, s ěm bys se stíhoval, a stíhuj se ve dne pŕed oěima jejich. Pŕestíhuješ se pak z místa svého na místo jiné pŕed oěima jejich, zdaby aspoŕ viděli; nebo dům zpuřný jsou. ⁴ Vynesa pak své vŕci, jakožto ty, s nimiž se stíhovati máš ve dne pŕed oěima jejich, vyjdi u veèer pŕed oěima jejich, jako ti, kteříž se stíhují. ⁵ Pŕed oěima jejich prokopej sobi zed, a vynes skrze ni. ⁶ Pŕed oěima jejich na rameni nes, po tmě vynes, tvář svou pŕikrej, a nehleď na zemi; nebo za zázrak dal jsem ti domu Izraelskému. ⁷ I učinil jsem tak, jakž rozkázáno bylo. Vŕci své vynesl jsem, jakožto ty, s nimiž bych se stíhoval ve dne, u veèer pak prokopal jsem sobi zed rukou; po tmě jsem je vynesl, na rameni nesa pŕed oěima jejich. ⁸ Opŕt stalo se slovo Hospodinovo ke mně ráno, ōkoucí: ⁹ Synu ěloviěi, zdaliž¹ ōekli dům Izraelský, dům ten zpuřný: Co ty dŕláš? ¹⁰ Rciž jim: Takto praví Panovník Hospodin: Na kniže v Jeruzalémì vztahuje se bŕimi toto a na všecken dům Izraelský, kteříž jsou u prostřed niho. ¹¹ Rciž jim: Já jsem zázrakem vašim. Jakož jsem činil, tak se stane jim, postíhují se a v zajetí pŕijdou. ¹² A kniže, kteréž jest u prostřed nich, na rameni ponese po tmě a vyjde.

Zed prokopají, aby jej vyvedli skrze ni; tváø svou zakryje, tak že nebude vidìti okem svým zemì. ¹³ Nebo roztáhnù síť svou na ni, a polapen bude do vrše mé, a zavedu jej do Babylona, zemì Kaldejské, kteréž neužòí, a tam umøe. ¹⁴ Všecky také, kteøíž jsou vůkol niho na pomoc jemu, i všecky houfy jeho rozptýlím na všecky strany, a meèem dobytým budu je stihati. ¹⁵ I zvidí, že já jsem Hospodin, když je rozptýlím mezi národy, a rozženu je po krajinách. ¹⁶ Pozůstavím pak z nich muže nemnohé po meèi, po hladu a po moru, aby vypravovali všecky ohavnosti své mezi národy, kamž se dostanou, i zvidí, že já jsem Hospodin. ¹⁷ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ¹⁸ Synu èlovièi, chléb svůj s strachem jez, a vodu svou s tøesením a s zámutkem pí, ¹⁹ A rci lidu zemì této: Takto praví Panovník Hospodin o obyvatelích Jeruzalémských, o zemì Izraelské: Chléb svůj s zámutkem jísti budou, a vodu svou s pøedišením pít, aby obloupena byla zemì jeho z hojnosti své, pro nátisk všech pøebývajících v ní. ²⁰ Mìsta také, v nichž bydlejí, zpustnou, a zemì pustá bude, a tak zvíte, že já jsem Hospodin. ²¹ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ²² Synu èlovièi, jaké to máte pøísloví o zemì Izraelské, øíkající: Prodlí se dnové, aneb zahyne všeliké vidiní? ²³ Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Uèiním, aby pøestalo pøísloví toto, aniž užívati budou pøísloví toho více v Izraeli. Rci jim: Nýbrž pøiblížili se dnové ti a splnìní všelikého vidiní. ²⁴ Nebo nebude více žádného vidiní marného, a hádání pochlebníka u prostøed domu Izraelského, ²⁵ Proto že já Hospodin mluviti budu, a kterékoli slovo promluvím, stane se. Neprodlí¹ se dlouho, ale za dnù vašich, dome zpuřný, mluviti budu slovo, a naplním je, praví Panovník Hospodin. ²⁶ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ²⁷ Synu èlovièi, aj, dùm Izraelský øíkají: Vidiní to, kteréž vidí tento, ke dnùm mnohým patøí, a na dlouhé èasy tento prorokuje. ²⁸ Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Neprodlí¹ se dlouho všeliké slovo mé, ale slovo, kteréž mluviti budu, stane se, praví Panovník Hospodin.

13

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Synu èlovièi, prorokuj proti prorokùm Izraelským, kteøíž prorokují, a rci prorokujícím z srdce svého: Slyšte slovo Hospodinovo: ³ Takto praví Panovník Hospodin: Bìda prorokùm bláznivým, kteøíž následují ducha svého, ješto však nic nevidili. ⁴ Podobni jsou liškám na pustinách proroci tvoji, Izraeli. ⁵ Nevstupujete k mezerám, aniž dìláte hradby okolo domu Izraelského, aby ostáti mohl v boji v den Hospodinův. ⁶ Vídají marnost a hádání lživé. Øíkají: Praví Hospodin, ješto jich neposlal Hospodin, a troštují lidi, aby jen utvrdili slovo své. ⁷ Zdaliž vidiní marného nevidáte, a hádání lživého nevypravujete? A øíkáte: Praví Hospodin, ješto jsem já nemluvil. ⁸ Proèež takto praví Panovník Hospodin: Proto že mluvíte marnost, a vídáte lež, protož aj, já jsem proti vám, praví Panovník Hospodin. ⁹ Nebo bude ruka má proti prorokùm, kteøíž vídají marnost a hádají lež. V losu lidu mého nebudou, a v popisu domu Izraelského nebudou zapsáni, aniž do zemì Izraelské vejdou. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin, ¹⁰ Proto, proto že v blud uvedli lid můj, øíkající: Pokoj, ješto nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavil stínu hlininou, a jiní obmítali ji vápnem nièemným. ¹¹ Rciž tím, kteøíž obmítají vápnem nièemným: I však to padne. Pøijde pøíval rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého, spadnete, a vítr bouølivý roztrhne ji. ¹² A aj, když padne ta stína, zdaliž vám nebude øeèeno: Kdež jest to obmítání, jímž jste obmítali? ¹³ Protož takto praví Panovník Hospodin: Roztrhnu ji, pravím, vítrem bouølivým v prchlivosti své, a pøíval rozvodnilý v hnìvi mém pøijde, a kamení krupobití velikého v prchlivosti mé k vyhlazení jí. ¹⁴ Nebo rozboøím stínu tu, kterouž jste obmetali vápnem nièemným, a porazím ji na zem, tak že odkryt bude grunt její. I padne,

a zkažení budete u prostøed ní, a zvíte, že já jsem Hospodin. ¹⁵ A tak vykonaje prchlivost svou na té stìni, a na tìch, kteøíž ji obmítají vápnem nièemným, dím vám: Není více té stìny, není ani tìch, kteøíž ji obmítali, ¹⁶ Totiž prorokù Izraelských, kteøíž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidinì pokoje, ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin. ¹⁷ Ty pak, synu èlovièí, obra¹ tváø svou k dcerám lidu svého, kteréž prorokují z srdce svého, a prorokuj i proti nim. ¹⁸ A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Bìda tìm, kteréž šíjí polštáøíky pod všeliké lokty rukou lidu mého, a dìlají kukly na hlavu všeliké postavy, aby lovily duše. Zdaliž loviti máte duše lidu mého, abyste se živiti mohly? ¹⁹ Nebo zlehèujete mne u lidu mého pro hrst jeèmene a pro kus chleba, umrtvující duše, kteréž neumrou, a obživující duše, kteréž živý nebudou, lhouce lidu mému, kteøíž poslouchají lži. ²⁰ Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám se v polštáøíky vaše, jimiž vy lovíte tam duše, abyste je oklamaly. Nebo strhnu je s ramenou vašich, a propustím duše, duše, kteréž vy lovíte, abyste je oklamaly. ²¹ I strhnu kukly vaše, a vytrhnu lid svùj z ruky vaší, tak abyste jich nemohly více loviti, i zvíte, že já jsem Hospodin; ²² Proto že kormoutíte srdce spravedlivého lžmi, ješto jsem já ho nekormoutil, a posilujete rukou bezbožného, aby se neodvrátil od zlé cesty své, obživující jej. ²³ Protož nebudete vídati marnosti, a s hádáním nebudete se obíratí více; nebo vytrhnu lid svùj z ruky vaší, i zvíte, že já jsem Hospodin.

14

¹ Potom pøišedše ke mnì muži z starších Izraelských, sedili pøede mnou. ² I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ³ Synu èlovièí, muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili pøed tváøi své. Zdaliž se upøímì radí se mnou? ⁴ Protož mluv jim a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil pøed tváø svou, a pøišel by k proroku: já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž pøišel, o množství ukydaných bohù jeho, ⁵ Abych polapil dùm Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode mne k ukydaným bohùm svým všickni napoøád. ⁶ Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Obra¹te se a odvra¹te od ukydaných bohù vašich, a ode všech ohavností vašich odvra¹te tváø svou. ⁷ Nebo kdož by koli z domu Izraelského i z pohostinných, kteøíž jsou pohostinu v Izraeli, odvrátil se od následování mne, a složil by ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil by pøed tváø svou a pøišel by k proroku, aby se mne tázal skrze niho: já Hospodin odpovím jemu o sobì, ⁸ A obrátím tváø svou hnìvivou proti muži tomu, a dám jej za znamení a za pøísloví, a vytnu jej z prostøed lidu svého, i zvíte, že já jsem Hospodin. ⁹ Prorok pak, dal-li by se pøívábiti, aby mluvil slovo, já Hospodin pøívábil jsem proroka toho. Než vztáhnu¹ ruku svou na ni, a vyhladím jej z prostøed lidu svého Izraelského. ¹⁰ A tak ponesou nepravost svou. Jakáž pokuta na toho, kdož by se tázal, takováž pokuta na proroka bude, ¹¹ Aby nebloudili více dùm Izraelský ode mne, a nepoškròovali se více žádnými pøevrácenostmi svými, aby byli lidem mým, a já abych byl jejich Bohem, praví Panovník Hospodin. ¹² Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ¹³ Synu èlovièí, když by zemì zhøešila proti mnì, dopouštìjíc se pøestoupení, tehdy vztáhl-li bych ruku svou na ni, a zlámal jí hùl chleba, a poslal bych na ni hlad, a vyhubil z ní lidi i hovada: ¹⁴ By pak byli u prostøed ní tito tøi muži, Noé, Daniel a Job, oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe, praví Panovník Hospodin. ¹⁵ Pakli bych zviø lítou uvedl na zemì, tak že by ji na sirobu pøivedla, a byla by pustá, aniž by kdo pøes ni jíti mohl pro zviø: ¹⁶ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že by¹

tøi muži tito u prostøed ní byli, nikoli by nevysvobodili synù ani dcer. Oni by sami vysvobození byli, zemì pak byla by pustá. ¹⁷ Aneb meè uvedl-li bych na zemi tu, a øekl bych meèi: Projdi skrz zemi tu, abych vyhubil z ní lidi i hovada: ¹⁸ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že by¹ pak tøi muži tito byli u prostøed ní, nikoli by nevysvobodili synù ani dcer, ale oni sami by vysvobození byli. ¹⁹ Aneb mor poslal-li bych na zemi tu, a vylil prchlivost svou na ni k zhoubì, aby vyhlazení byli z ní lidé i hovada: ²⁰ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že by¹ pak Noé, Daniel a Job u prostøed ní byli, nikoli by ani syna ani dcery nevysvobodili. Oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe. ²¹ Nýbrž takto praví Panovník Hospodin: Bych pak ètyøi pokuty své zlé, meè a hlad, zvìø lítou a mor poslal na Jeruzalém, abych vyhubil z niho lidi i hovada, ²² A aj, pozùstali-li by v nim, kteøíž by toho ušli, a vyvedeni byli, synové neb dcery: aj, i oni musejí jíti k vám, a uzøíte cestu jejich a skutky jejich, i potíšíte se nad tím zlým, kteréž uvedu na Jeruzalém, nade vším, což uvedu na ni. ²³ A tak potíší vás, když uzøíte cestu jejich a skutky jejich. I zvíte, že jsem ne nadarmo uèinil všechno to, což jsem uèinil pøi nim, praví Panovník Hospodin.

15

¹ Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Synu èlovìèì, co jest døevo révové proti všelijakému døevu, aneb proti ratolestem døívì lesního? ³ Zdaliž vzato bude z niho døevo k udílání nièeho? Zdaliž udílají z niho høebík k zavišování na nim všelijaké nádoby? ⁴ Aj, na oheò dává se k sežránì. Když oba konce jeho sežere oheò, a prostøedek jeho obhoší, zdaž se k èemu hoditi mùže? ⁵ Aj, když byl celý, nic nemohlo býti z niho udíláno, ovšem když jej oheò sežral, a shoøel, k nièemu se více hoditi nebude. ⁶ Protož takto praví Panovník Hospodin: Jakož jest døevo révové mezi døívím lesním, kteréž jsem oddal ohni k sežránì, tak jsem oddal obyvatele Jeruzalémské. ⁷ Nebo postavím tváø svou hnìvivou proti nim. Z ohnì jednoho vyjdou, a oheò druhý zžìøe je. I zvíte, že já jsem Hospodin, když obrátím tváø svou hnìvivou proti nim. ⁸ A obrátím zemi tuto v pouš', proto že se pøestoupení dopouštìli, praví Panovník Hospodin.

16

¹ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Synu èlovìèì, oznam Jeruzalému ohavnosti jeho, ³ A rci: Takto praví Panovník Hospodin dceøi Jeruzalémské: Obcování tvé a rod tvùj jest z zemì Kananejské, otec tvùj jest Amorejský, a matka tvá Hetejská. ⁴ Narození pak tvé: V den, v nìmž jsi se narodila, nebyl pøiøezán pupek tvùj, a vodou nebylas obmyta, abys øetøena byla, aniž jsi byla solí posolena, ani plénkami obvinuta. ⁵ Neslitovalo se nad tebou oko, a¹by v jednom z tìch vícì posloužilo, maje lítost nad tebou, ale bylas povržena na svrchku pole, proto že jsi øøklivá byla v den, v kterémž jsi narodila se. ⁶ A jda mimo tebe, a vida ti ku potlaèení vydanou ve krvi tvé, øekl jsem tobì: Ve krvi své živa buì. Øekl jsem, pravím, tobì: Ve krvi své živa buì. ⁷ Rozmnožil jsem ti jako z rostliny polní, i rozmnožena jsi a zvelìena, a pøišlas k nejvìšší ozdobi. Prsy tvé oduly se, a vlasy tvé zrostly, àè jsi byla nahá a odkrytá. ⁸ Protož jda mimo ti, a vida ti, an aj, èas tvùj èas milování, vztáhl jsem kòidlo své na ti, a pøikryl jsem nahotu tvou, a pøísahou zavázav se tobì, všel jsem v smlouvu s tebou, praví Panovník Hospodin, a tak jsi má uèinìna. ⁹ I umyl jsem ti vodou, a splákl jsem krev tvou s tebe, a pomazal jsem ti olejem. ¹⁰ Nadto pøiodìl jsem ti rouchem krumpovaným, a obul jsem ti v drahé støevíce, a opásal jsem ti kmentem, a pøiodìl jsem ti rouchem hedbávným. ¹¹ Ozdobil jsem ti také ozdobou, a dal jsem náramky na ruce tvé, a toèenici na hrdlo tvé. ¹² Dal¹ jsem ozdobu i na èelo tvé, a náušnice na uši tvé, a korunu krásnou na hlavu tvou. ¹³ A tak bylas ozdobena zlatem a støíbrem,

a odív tvůj byl kment a roucho hedbávné, a promínných barev roucho. Bíl a med a olej jídala jsi, a krásná jsi uěinina velmi velice, a šťastní¹ se vedlo v království, ¹⁴ Tak že se rozešla pověst o tobě mezi národy pro krásu tvou; nebo dokonalá byla, pro slávu mou, kterouž jsem byl vložil na tebe, praví Panovník Hospodin. ¹⁵ Ale úfalas v krásu svou, a smilnilas pøiěinou pověstí své; nebo jsi páchala smilství s každým mimo tebe jdoucím. Každý snadně užil krásy tvé. ¹⁶ A vzavši z roucha svého, nadílalas sobě výsostí rozliěných barev, a páchalas smilství pøi nich, jemuž podobné nikdy nepøijde, aniž kdy potom bude. ¹⁷ Nad to, vzavši pøípravy ozdoby své z zlata mého a støíbra mého, kteréž¹ jsem byl dal, nadílalas sobě obrazu pohlaví mužského, a smilnilas s nimi. ¹⁸ Vzalas také roucha svá krumpovaná, a pøiodílas je, olej můj i kadidlo mé kladlas pøed nimi. ¹⁹ Ano i chléb můj, kterýž¹ jsem byl dal, bíl a olej i med, jímž jsem tě krmil, kladlas pøed nimi u vůni pøijemnou, a bylo tak, praví Panovník Hospodin. ²⁰ Bralas i syny své a dcery své, kteréž jsi mně zplodila, a obitovalas jim k spálení. Což¹ se ještě zdálo málo, taková smilství tvá, ²¹ Žes i syny mé zabíjela a dávalas je, aby je provodili jim? ²² K tomu ve všech ohavnostech svých a smilstvích svých nerozpomenulas se na dny mladosti své, když jsi byla nahá a odkrytá, ku potlaěení vydaná ve krvi své. ²³ Ale stalo se pøes všecku tuto nešlechtnost tvou, (bída, bída tobě), praví Panovník Hospodin, ²⁴ Že jsi vystavila sobě i vysoké místo, a vzdílalas sobě výsost v každé ulici. ²⁵ Pøi všelikém rozcestí udílalas výsost svou, a zohavilas krásu svou, roztahujíc nohy své každému tudy jdoucímu, a pøíliš jsi smilnila. ²⁶ Nebo smilnila jsi s syny Egyptskými, sousedy svými velikého tìla, a pøíliš jsi smilnila, abys mne k hněvu popouzela. ²⁷ Protož aj, vztáhl jsem ruku svou na tebe, a ujal jsem vyměneného pokrmu tvého, a vydal jsem tě k líbosti nenávidících tě dcer Filistinských, kteréžto stydily se za cestu tvou nešlechtnou. ²⁸ Smilnilas též s syny Assyřskými, proto že jsi nemohla nasytiti se, a smilnivši s nimi, aniž jsi tak se nasýtala. ²⁹ A tak pøíliš jsi smilnila v zemi Kananejské s Kaldejskými, a aniž jsi tak se nasýtala. ³⁰ Jak¹ jest zmámeno srdce tvé, praví Panovník Hospodin, poněvadž se dopouštíš všech těchto skutků ženy nevěstky pøenestydaté, ³¹ Stavíje sobě vysoké místo na rozcestí všeliké silnice, a výsost sobě stroje i v každé ulici. Nýbrž pohrdaje darem, nejsi ani jako nevěstka, ³² A žena cizoložná, kteráž místo muže svého povoluje cizím. ³³ Všechním nevěstkám dávají mzdu, ale ty dávalas mzdu svou všem svým frejímům svým, a darovalas je, aby vcházel k tobě odevšad pro smilství tvá. ³⁴ A tak jest pøi tobě naproti obyèejí těch žen pøi smilstvích tvých, poněvadž tě k smilství nehledají, nýbrž ty dáváš dary, a ne tobě dar dáván bývá. A to¹ jest naopak. ³⁵ Protož ó nevěstko, slyš slovo Hospodinovo: ³⁶ Takto praví Panovník Hospodin: Proto že vylita jest mrzkost tvá, a odkrývána byla nahota tvá pøi smilstvích tvých s frejímí tvými, a se všemi ukydanými bohy ohavností tvých, též pro krev synů tvých, kteréž jsi dala jim: ³⁷ Proto aj, já shromáždím všechny frejímie tvé, s nimiž jsi obcovala, a všechny, kteréž jsi milovala, se všemi, jichž jsi nenáviděla, a shromáždí je proti tobě odevšad, odkryji nahotu tvou pøed nimi, aby vidili všecku nahotu tvou. ³⁸ A budu tě souditi soudem cizoložnic, a těch, kteříž krev vylévají, a oddám tě k smrti, kteráž pøijde na tě z prchlivosti a horlení. ³⁹ Nebo vydám tě v ruku jejich. I rozbojí vysoké místo tvé, a rozválejí výsosti tvé, a svlekouce tě z roucha tvého, poberou pøípravy ozdoby tvé, a nechají tě nahé a odkryté. ⁴⁰ I pøivedou proti tobě shromáždění, a uházejí tě kamením, a probodnou tě meči svými. ⁴¹ Popálí také domy tvé ohněm, a vykonají na tobě pomstu pøed oěima žen mnohých, a tak pøítrž uěiním tvému smilství, a aniž budeš dávati daru více. ⁴² A tak odpoèine¹ sobě hněv můj na tobě, a horlení mé odejde od tebe, abych upokojil se a nehnival se více, ⁴³ Proto žes se nerozpomenula na dny mladosti své, ale postavovalas se proti mně ve všem tom. Aj hle, já také cestu tvou na hlavu

tvou obrátil jsem, praví Panovník Hospodin, tak že nebudeš páchatí nešlechtnosti, ani kterých ohavností svých. ⁴⁴ Aj, kdožkoli užívá přísloví, o tobě užive přísloví, ōka: Jakáž matka, takáž dcera její. ⁴⁵ Dcera matky své jsi, té, kteráž sobě zošklivila muže svého a dítky své, a sestra obou sestr svých jsi, kteréž zošklivily sobě muže své a dítky své. Matka vaše jest Hetejská, a otec váš Amorejský. ⁴⁶ Sestra pak tvá starší, kteráž sedí po levici tvé, jest Samaŕí a dcery její, a sestra tvá mladší, kteráž sedí po pravici tvé, jest Sodoma a dcery její. ⁴⁷ Nýbrž aniž jsi po cestách jejich chodila, ani podle ohavností jejich ěnila, zošklivivši sobě jako víc špatnou, proěež pokazilas se více než ony na všech cestách svých. ⁴⁸ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že Sodoma sestra tvá i dcery její neěnily, jako jsi ty ěnila s dcerami svými. ⁴⁹ Aj, tato¹ byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilŕovala. ⁵⁰ Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost pŕede mnou; protož sklidil jsem je, jakž mi se vidĕlo. ⁵¹ Samaŕí také ani polovice hŕíchů tvých nenahŕěšila. Nebo jsi rozhojnila ohavnosti své nad nĕ, a tak jsi spravedlivĕjší býti ukázala sestry své všemi ohavnostmi svými, kteréž jsi páchala. ⁵² Nesiž i ty také potupu svou, kterouž jsi pŕisoudila sestrám svým, pro hŕíchy své, kteréž jsi ohavnĕ páchala více než ony. Spravedlivĕjší¹ byly než ty. I ty, pravím, styĕ se, a nes potupu svou, ponĕvadž spravedlivĕjší býti ukazuješ sestry své. ⁵³ Pŕivedu-li zase zajatĕ jejich, totiž zajatĕ Sodomy a dcer jejich, tĕž zajatĕ Samaŕí a dcer jejich, také¹ zajetĕ zajatých tvých u prostŕed nich, ⁵⁴ Proto, abys musila nésti potupu svou a hanbiti se za všecko, což jsi páchala, jsuc jejich potĕšením. ⁵⁵ Jestliže¹ sestry tvé, Sodoma a dcery její, navrátí se k prvnímu zpŕosobu svému, tĕž Samaŕí a dcery její navrátí-li se k prvnímu zpŕosobu svému: i ty také s dcerami svými navrátíte se k prvnímu zpŕosobu svému. ⁵⁶ Ponĕvadž nebyla Sodoma sestra tvá povĕstí v ústech tvých v den zvyšĕní tvého, ⁵⁷ Prvé než zjevena byla zlost tvá, jako za ěasu útržky od dcer Syrských a všech, kteŕíž jsou vŕkol nich, dcer Filistinských, kteréž ti hubily se všech stran: ⁵⁸ Nešlechtnost svou a ohavnosti své poneseš, praví Hospodin. ⁵⁹ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Tak uĕiním tobĕ, jakž jsi uĕinila, když jsi pohrdla pŕisahou, a zrušila smlouvu. ⁶⁰ A však rozpomenu se na smlouvu svou s tebou ve dnech mladosti tvé, potvrdím, pravím, tobĕ smlouvy vĕnĕ. ⁶¹ I rozpomenĕš se na cesty své, a hanbiti se budeš, když pŕijmeš sestry své starší, nežli jsi ty, i mladší, nežli jsi ty, a dám je tobĕ za dcery, ale ne podle smlouvy tvé. ⁶² A tak utvrdím smlouvu svou s tebou, i zviš, že já jsem Hospodin, ⁶³ Abys se rozpomenula a stydĕla, a nemohla více ŕst otevŕítí pro hanbu svou, když ti oĕistím ode všeho, což jsi ěnila, praví Panovník Hospodin.

17

¹ Opĕt stalo se slovo Hospodinovo ke mnĕ, ōkoucí: ² Synu ěloviĕĕ, vydej pohádku, a pŕedlož podobenství o domu Izraelskĕm, ³ A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Orlice veliká, velikých kŕidel a dlouhých brkŕ, plná peŕí, strakatá, pŕiletivši na Libán, vzala vrch cedru. ⁴ Vrch mladistvých ratolestí jeho ulomila, a pŕenesla jej do zemĕ kupeckĕ; v místĕ kupeckĕm položila jej. ⁵ Potom vzavši z semene tĕ zemĕ, vsadila je v poli ŕrodnĕm, a vsadila je velmi opatrnĕ pŕi vodách mnohých. ⁶ Kterĕžto bylo by vzešlo, a bylo by révem bujným, jakžkoli nízkĕ postavy, a byly by patŕily ratolesti jeho k ní, a koŕenové jeho poddání byli by jí, a tak bylo by kmenem vinným, kterýž by vydal byl ratolesti, a vypustil rozvody. ⁷ Ale byla orlice jedna veliká velikých kŕidel a vypeŕená, a aj, ten kmen vinný pŕipjal koŕeny své k ní, a ratolesti své vztáhl k ní, aby svlažovala jej z brázdy štĕpení svého, ⁸ Ješto v poli dobrĕm, pŕi vodách mnohých štĕpen byl, aby vypustil ratolesti, a nesl ovoce, a byl kmenem

slavným. ⁹ Rci: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž se podaří? Zdaliž kořen jeho nevytrhá, a ovoce jeho neotrhá a neusuší? Zdaž všech ratolestí vyrostlých z něho neusuší? Zdaliž s velikou silou a s mnohým lidem nevyhladí ho z kořen jeho? ¹⁰ Aj, jakžkoli štípen, zdaliž se podaří? Zdaliž, jakž se ho dotkne vítr východní, do konce neuschne? Při brázdách, při nichž se ujal, zdaž neuschne? ¹¹ Za tím stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ¹² Rci nyní domu zpuřnému: Nevíte-liž, co je toto? Rci: Aj, pøitáhl král Babylonský do Jeruzaléma, a vzal krále jeho i knížata jeho, a zavedl je s sebou do Babylona. ¹³ Vzal také z semene královského, a uřiniv s ním smlouvu, pøisahou jej zavázal, a silné zemì té pobral, ¹⁴ Aby bylo království snižené, proto aby se nepozdvihovalo, aby ostøihaje smlouvy jeho, tak stálo. ¹⁵ Ale zprotivil se jemu, poslav posly své do Egypta, aby jemu podal koní a lidu mnohého. Zdaž se mu to podaří? Zdaž pomsty ujde ten, kdož tak èiní? Ten kdož ruší smlouvu, zdaliž pomsty ujde? ¹⁶ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že v místi krále toho, kterýž jej králem uřinil, jehož pøisahou pohrdl, a jehož smlouvu zrušil, u něho v Babyloni umøe. ¹⁷ Aniž mu Farao s vojskem velikým a s zástupem mnohým co napomůže v boji, když vysype násyp, a vzdilá šance, aby zahubil množství lidí, ¹⁸ Ponivadž pohrdl pøisahou, zrušiv smlouvu. Neb aj, podal ruky své, a však všecko toto èiní. Neujde¹ pomsty. ¹⁹ Protož takto praví Panovník Hospodin: Živ¹ jsem já, že pøisahu svou, kterouž pohrdl, a smlouvu svou, kterouž zrušil, jistotně obrátím na hlavu jeho. ²⁰ Nebo roztáhnou na něj síť svou, a polapen bude do vrše mé, i zavedu jej do Babylona, a souditi se s ním budu tam pro pøestoupení jeho, kteréhož se dopustil proti mně. ²¹ Všickni též, kteøíž utekli od něho se všemi houfy jeho, od meče padnou, ostatní pak na všechny strany rozprostøíni budou. I zvíte, že já Hospodin mluvím. ²² Takto praví Panovník Hospodin: A však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu mladistvých ratolestí jeho mladou vřtvičku ulomím, a štípím na hoře vysoké a vyvýšené. ²³ Na hoře vysoké Izraelské štípím ji, i vypustím ratolesti, a ponese ovoce, a tak uřinina bude cedrem slavným, a bude bydliti pod ním všeliké ptactvo; všecko, což kòidla má, v stínu ratolestí jeho bydliti bude. ²⁴ A tak zvidí všechna døiví polní, že já Hospodin snížil jsem døevo vysoké, a povýšil jsem døeva nízkého; usušil jsem strom zelený, a zpùsobil to, aby zkvetl strom suchý. Já Hospodin mluvím, jsem to i uřiním.

18

¹ Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ² Což jest vám, že užíváte pøísloví tohoto o zemi Izraelské, øíkající: Otcové jedli hrozen trpký, a zubové synů laskominy mají? ³ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že nebudete moci více užívati pøísloví tohoto v Izraeli. ⁴ Aj, všechny duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž høeší, ta umøe. ⁵ Nebo byl-li by nikdo spravedlivý, a èinil by soud a spravedlnost; ⁶ Na horách by nejídal, a oři svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu Izraelského, a manželky bližního svého by nepoškrnil, a k ženì pro neèistotu oddílené nepøistoupil; ⁷ Kterýž by žádného neutiskal, základ dlužníku svému by navracoval, cizího mocí nebral, chleba svého by laěnému udílel, a nahého pøiodíval rouchem; ⁸ Na lichvu by nedával, a úroku nebral, od nepravosti ruku svou by odvracoval, soud pravý mezi jedním i druhým by èinil; ⁹ V ustanoveních mých by chodil, a soudù mých ostøíhal, èinì, což pravého jest: spravedlivý ten jistì že¹ živ bude, praví Panovník Hospodin. ¹⁰ Zplodil-li by pak syna lotra, prolevaěe krve, kterýž by èímkoli z tich vící škodil bratru, ¹¹ Onoho pak všeho neèinil by, anobř i na horách by jídal, a ženy bližního svého by poškrnil; ¹² Chudého a nuzného by utiskl, cizí vící mocí vzal, základu by nenavrátil, a k ukydaným bohům oři svých by pozdvihoval, ohavnost provodil, ¹³ Na lichvu by dával, a úrok bral: zdaž bude živ?

Nebude živ. Poněvadž všechny ohavnosti tyto činil, jistotně umře, krev jeho přijde na něj. ¹⁴ A aj, zplodil-li by syna, kterýž by spatřil všechny hříchy otce svého, kterých činil, a vida, nečinil by tak; ¹⁵ Na horách by nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu Izraelského, manželky bližního svého by nepoškrtnil, ¹⁶ A aniž by koho utiskal, základu by nezadržoval, cizího mocí nebral, chleba svého laěnému by udělal, a nahého rouchem by obděl; ¹⁷ Od chudého by zdržel ruku svou, lichvy a úroku by nebral, soudy mé činil, v ustanoveních mých by chodil: ten¹ neumře pro nepravost otce svého, jistě živ bude. ¹⁸ Otec pak jeho, proto že se bezpráví dopouštěl, cizí vůči bratru mocí bral, a to, což není dobré, činil u prostřed lidu svého: protož aj, umře pro nepravost svou. ¹⁹ Ale říkáte: Jak by to bylo? Zdaž nenese syn nepravosti otcovy? Když syn činí soud a spravedlnost, všech ustanovení mých ostýchá a činí je, jistě že¹ živ bude. ²⁰ Duše, kteráž hřeší, ta umře. Syn neponese nepravosti otcovy, aniž otec ponese nepravosti synovy; spravedlnost spravedlivého při něm zůstane, též bezbožnost bezbožného na něj připadne. ²¹ Pakli byse bezbožný odvrátil ode všech hříchů svých, kterých činil, a ostýchá by všech ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost, jistě živ bude a neumře. ²² Žádná přestoupení jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu připomínána; v spravedlnosti své, kterouž by činil, živ bude. ²³ Zdaliž jakou lást mám, když umírá bezbožný? dí Panovník Hospodin. Zdali ne raději když se odvrací od cest svých, aby živ byl? ²⁴ Pakli by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, činí podle všech ohavností, kterých činí bezbožný, takový-liž by živ byl? Na žádné spravedlnosti jeho, kterých činil, nebude pamatováno. Pro přestoupení své, jehož se dopouštěl, a pro hříchů svých, kterýž páchal, pro ty¹ vůči umře. ²⁵ Že pak říkáte: Není pravá cesta Páně, poslyštež nyní, ó dome Izraelský: Zdali má cesta není pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé? ²⁶ Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činí nepravost, v tom by umřel, pro nepravost svou, kterouž činil, umře. ²⁷ A když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, kterouž činil, a činil by soud a spravedlnost, ten¹ duši svou zachová při životu. ²⁸ Nebo prohlédl, a odvrátil, se ode všech přestoupení svých, jichž se dopouštěl; jistě že¹ živ bude a neumře. ²⁹ A však vždy říká dům Izraelský: Není pravá cesta Páně. Zdali mé cesty nepravé jsou, ó dome Izraelský? Zdaliž nejsou cesty vaše nepravé? ³⁰ A protož každého z vás podle cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský, dí Panovník Hospodin. Navraťte se a odvráťte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k úrazu nepravost. ³¹ Odvrzte od sebe všechna přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli, a uěňte sobě srdce nové a ducha nového. I přechť můžete, ó dome Izraelský? ³² Však nemám lásti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin. Obraťte se tedy, a živi buďte.

19

¹ Ty pak vydej se v naříkání nad knížaty Izraelskými. ² A řci: Co byla matka tvá? Lvice mezi lvy odpočívající, a u prostřed dravých lvů vychovávala lvěátka svá. ³ A když odchovala jedno z lvěat svých, udělal se z něho dravý lev, tak že naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. ⁴ To když uslyšeli národové, v jámích jejich polapen jest, a doveden v oetizích do země Egyptské. ⁵ To viduc lvice, že očekávaná zhynula jí nadíje její, vzavši jedno z lvěat svých, učnila z něho silného lva; ⁶ Kterýž ustavičně chodí mezi lvy, udělal se dravým lvem, a naučiv se bráti loupeže, žrával lidi. ⁷ Pobořil i pusté paláce jejich, a místa jejich v pouš¹ uvedl, tak že spustla země, i což v ní bylo, od hlasu óvání jeho. ⁸ I polékli na něj národové z okolních krajin, a rozestěli na něj tenata svá, a do jámy jejich lapen jest. ⁹ I dali jej do klece v oetizích, a dopravili ho k králi Babylonskému, a uvedli jej do vzení nejtěžšího, aby nebyl slyšán hlas jeho

více po horách Izraelských. ¹⁰ Matka tvá v čas pokoje tvého jako vinný kmen při vodách štípený; plodistvý a rozkladitý byl pro hojnost vod. ¹¹ A měl pruty mocné k berlám panovníků, zřust pak jeho vyvýšil se nad prostředek hustého vřtí, tak že patrný byl pro svou vysokost a pro množství ratolestí svých. ¹² Ale vytržen jsa v prchlivosti, na zemi povržen jest, a vítr východní usušil ovoce jeho; vylomily se a uschly ratolesti silné jeho, oheð sežral je. ¹³ A nyní štípen jest na poušti, v zemi vyprahlé a žíznivé. ¹⁴ Nadto vyšed oheð z prutu ratolestí jeho, sežral ovoce jeho, tak že není na něm prutu mocného k berle panovníka. To¹ jest naøíkání, a bude¹ v naøíkání.

20

¹ Tedy stalo se léta sedmého, a dne desátého, pátého měsíce, pøišli někteøí z starších Izraelských raditi se s Hospodinem, a posadili se pøede mnou. ² Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ³ Synu èlověèi, mluv k starším Izraelským a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Zdali, abyste se se mnou radili, vy pøicházíte? Živ jsem já, že vy se neradíte se mnou, dí Panovník Hospodin. ⁴ Zdali jich zastávati budeš? Zdali zastávati budeš, synu èlověèi? Oznam jim ohavnosti otcù jejich, ⁵ A rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterýž jsem zvolil Izraele, zdvihl jsem ruku svou semeni domu Jákobova, a v známost jsem se uvedl jim v zemi Egyptské; zdvihl¹ jsem jim ruku svou, øka: Já jsem Hospodin Bùh váš. ⁶ V ten den zdvihl jsem jim ruku svou, že je vyvedu z země Egyptské do země, kterouž jsem jim obhlédl, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí. ⁷ A øekl jsem jim: Jeden každý ohavnosti oèi svých zavrzte, a ukydanými bohy Egyptskými se nepoškrvòujte, nebo já jsem Hospodin Bùh váš. ⁸ Ale zpuòní se postavovali proti mně, aniž mne chtili slyšeti, aniž kdo ohavnosti oèi svých zavrhl, a ukydaných bohù Egyptských nezanechali. Protož jsem øekl: Vyleji prchlivost svou na ni, a vyplním hnìv svůj na nich u prostřed země Egyptské. ⁹ A však uèinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehèeno pøed oèima těch národù, mezi nimiž byli, pøed jejichž oèima jsem se jim v známost uvedl, že je chci vyvesti z země Egyptské. ¹⁰ Takž jsem je vyvedl z země Egyptské, a pøivedl jsem je na pouš¹, ¹¹ A dal jsem jim ustanovení svá, a soudy své v známost jsem jim uvedl, ješto èinil-li by je kdo, jistì že by živ byl skrze ni. ¹² Nadto i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin jsem posvìtitel jejich. ¹³ Ale dùm Izraelský zpuòní se postavovali proti mně na poušti, v ustanoveních mých nechodili, a soudy mými pohrdli, ješto èinil-li by je kdo, jistì že by živ byl skrze ni; též soboty mé poškrvnili náramní. Proèež jsem øekl: Že vyleji prchlivost svou na ni na poušti, abych je docela vyhladil. ¹⁴ Ale uèinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehèeno pøed oèima těch národù, pøed jejichž oèima jsem je vyvedl. ¹⁵ A však i já také pøisáhl jsem jim na té poušti, že jich neuvedu do země, kterouž jsem jim dal, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí, ¹⁶ Proto že soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili, a soboty mé poškrvnili, a že za ukydanými bohy jejich srdce jejich chodí. ¹⁷ Však odpustilo jim oko mé, tak že jsem jich nezahladil, a neuèinil jim konce na poušti. ¹⁸ A øekl jsem synùm jejich na té poušti: V ustanoveních otcù svých nechòte, a soudù jejich neostòíhejte, a ukydanými bohy jejich se nepoškrvòujte. ¹⁹ Já jsem Hospodin Bùh váš, v ustanoveních mých chòte, a soudù mých ostòíhejte, a èiòte je. ²⁰ Též soboty mé svì¹te, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bùh váš. ²¹ Ale zpuòní se mìli ke mně ti synové, v ustanoveních mých nechodili, a soudù mých nešetøili, aby je èinili, (ješto èinil-li by je kdo, jistì že by živ byl skrze ni), i soboty mé poškrvnili. I øekl jsem: Že vyleji prchlivost svou na

nì, abych vyplnil hnìv svùj na nich na té poušti. ²² Ale odvrátil jsem zase ruku svou; což jsem uèinil pro jméno své, aby nebylo zlehèeno pøed oèima tìch národù, pøed jejichž oèima jsem je vyvedl. ²³ Také i tím pøisáhl jsem na poušti, že je rozptýlím mezi pohany, a že je rozženu po krajinách, ²⁴ Proto že soudù mých neèinili, a ustanoveními mými pohrdli, a soboty mé poškrvnili, a že k ukydaným bohù otcù svých zøení mìli. ²⁵ Proèež já také dal jsem jim ustanovení nedobrá, a soudy, skrze niž nebudou živi. ²⁶ A poškrvnil jsem jich s jejich dary, (proto že provádìli všechno, což otvírá život), abych je zkazil, aby poznali, že já jsem Hospodin. ²⁷ Protož mluv k domu Izraelskému, synu èlovìèí, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Ještì i tímto rouhali se mi otcové vaši, dopouštìjíce se proti mnì pøestoupení, ²⁸ Že, když jsem je uvedl do zemì, o kteréž jsem pøisáhl, že jim ji dám, kdež spatøili který pahrbek vysoký, aneb které døevo husté, hned tu obìtovali obiti své, a tu dávali popouzející dary své, tu kladli i vùnì svou pøijemnou, a tu obìtovali mokré obiti své. ²⁹ A aèkoli jsem øíkal jim: Což jest ta výsost, kamž vy chodíváte? ale ona slove výsostí až do tohoto dne. ³⁰ Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Cestou-liž otcù vašich vy se máte poškrvòovati, a s ohavnostmi jejich máte smìlniti? ³¹ Též pøinášejíce dary své, vodíce syny své skrze oheò, máte-liž se poškrvòovati pøi všech ukydaných bozích vašich až do tohoto dne, a ode mne vždy rady hledati, ó dome Izraelský? Živ¹ jsem já, dí Panovník Hospodin, že vy se nebudete mne více raditi. ³² To pak, což jste sobì v mysli uložili, nikoli se nestane, že øíkáte: Budeme jako jiní národové, jako èeledi jiných zemí, sloužíce døevu a kameni. ³³ Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že rukou silnou a ramenem vztaženým, a prchlivostí vylitou kralovati budu nad vámi. ³⁴ Vyvedu vás zajisté z národù, a shromáždím vás z zemí, do nichž jste rozptýleni, rukou silnou a ramenem vztaženým, i prchlivostí vylitou. ³⁵ A vodi vás po poušti tìch národù, souditi se budu s vámi tam tváøí v tváø. ³⁶ Tak jako jsem se soudil s otcí vašimi na poušti zemì Egyptské, tak se budu souditi s vámi, praví Panovník Hospodin. ³⁷ A proženu vás pod hùl, abych vás uvedl do závazku smlouvy. ³⁸ Ale ty, jenž se mi zprotivili a zpronevìøili, vymísím z vás; z zemì, v níž pohostinu jsou, vyvedu je, do zemì však Izraelské nevejdou. I zvíte, že já jsem Hospodin. ³⁹ Vy tedy, ó dome Izraelský, takto praví Panovník Hospodin: Jdítež, služte každý ukydaným bohù svým i napotom, ponìvadž neposloucháte mne, a jména mého svatého nepoškrvòujte více dary svými, a ukydanými bohy svými. ⁴⁰ Nebo na hoøe mé svaté, na hoøe vysoké Izraelské, dí Panovník Hospodin, tam mi sloužití budou všechnèùm Izraelský, což jich koli bude v té zemì. Tam je laskavì pøijmu, a tam vyhledávati budu od vás obìtí vzhùru pozdvižení i prvotin darù vašich, se všemi svatými vícemi vašimi. ⁴¹ S vùnì libou laskavì vás pøijmu, když vás vyvedu z národù, a shromáždím vás z tìch zemí, do nichž jste rozptýleni byli, a tak posvìcen budu v vás pøed oèima tìch národù. ⁴² I poznáte, že já jsem Hospodin, když vás uvedu do zemì Izraelské, do zemì té, o kteréž jsem pøisáhl, že ji dám otcùm vašim. ⁴³ A tu se rozpomenete na cesty své a na všechny èiny své, jimiž jste se poškrvòovali, tak že sami se býti hodné øsklivosti uznáte, pro všechny nešlechtnosti vaše, kteréž jste èinìvali. ⁴⁴ Tu poznáte, že já jsem Hospodin, když vám to uèiním pro jméno své, ne podlé cest vašich zlých, ani podlé èinù vašich porušených, dome Izraelský, praví Panovník Hospodin. ⁴⁵ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ⁴⁶ Synu èlovìèí, obra¹ tváø svou k stranì polední, a vypus¹ jako rosu na poledne, a prorokuj proti lesu toho pole, kteréž jest na poledne. ⁴⁷ A rci lesu polednímu: Slyš slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zanítím v tobì oheò, kterýž sežere v tobì každé døevo zelené i každé døevo suché; nezhasne¹ plamen pøeprudký, a budou jim opáleny všechny tváøe od poledne až na pùlnoci. ⁴⁸ I uzøí všeliké tilo, že jsem já Hospodin zapálil jej; nezhasne¹. ⁴⁹ I

øekl jsem: Ach, Panovníèe Hospodine, oni mi øíkají: Však tento v pøísloví nám toliko mluví.

21

¹ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Synu èlovìèì, obra¹ tváø svou k Jeruzalému, a vypus¹ jako rosu proti místùm svatým, a prorokuj proti zemi Izraelské. ³ A rci zemi Izraelské: Takto praví Hospodin: Aj, já jsem proti tobì, a vytáhnu meè svùj z pošvy jeho, a vypléním z tebe spravedlivého i bezbožného. ⁴ Proto, abych vyplénil z tebe spravedlivého i bezbožného, proto vyjde meè můj z pošvy své proti všelikému tilu, od poledne až na pùlnoci. ⁵ I zvì¹ všeliké tilo, že jsem já Hospodin vytáhl meè svùj z pošvy jeho; nenavráti¹ se zase více. ⁶ Ty pak synu èlovìèì, vzdychej, jako bys zlámaná mìl bedra, a to s hoøekováním vzdychej pøed oèima jejich. ⁷ I stane se, že¹ øeknou: Nad èím ty vzdycháš? Tedy øekneš: Nad povìstí, kteráž pøichází, k níž rozplyne se každé srdce, a každé ruce klesnou, a všeliký duch skormoutí se, a každá kolena rozplynou se jako voda. Aj, pøichází¹ a dìje se, praví Panovník Hospodin. ⁸ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ⁹ Synu èlovìèì, prorokuj a rci: Takto praví Hospodin: Rci: Meè, meè nabroušen, také i vyèištìn jest. ¹⁰ Aby zabíjel k zabítí oddané, nabroušen jest; aby se blyštìl, vyèištìn jest. Radovati-liž se budeme, když prut syna mého pohrdá každým døevem? ¹¹ Dal¹ jej vyèistiti, aby v ruku vzat byl; jesti¹ nabroušený meè, jest i vyèištìný, aby dán byl do ruky mordujícího. ¹² Kòie a kvìl, synu èlovìèì, proto že ten bude proti lidu mému, tentýž proti všemním knížatùm Izraelským; uvrženi budou na meè s lidem mým, protož bí se v bedra. ¹³ Když jsem je trestával, co bylo? Nemám-liž metly hubící již pøièiniti? dí Hospodin zástupù. ¹⁴ Ty tedy synu èlovìèì, prorokuj a tleskej rukama; nebo po druhé i po tøetí pøijde meè, meè mordujících, ten meè mordujících bez lítosti, pronikajících i do pokojù jejich. ¹⁵ Tak aby se rozplynulo srdce, a rozmnoženi byli úrazové, v každé brànì jejich postavím ostøí meèe. Ach, vyèištìn¹ jest, aby se blyštìl, zaostøen, aby zabíjel. ¹⁶ Shlukni se a pus¹ se na pravo i na levo, kamžkoli a naèkoli se tobì nahodí. ¹⁷ I já¹ také tleskati budu rukama svýma, a doložím prchlivost svou. Já Hospodin mluvil jsem. ¹⁸ V tom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ¹⁹ Ty pak synu èlovìèì, pøedlož sobì dvì cesty, kudy by jíti mìl meè krále Babylonského. Z zemì jedné a¹ vycházejí obì dvì, a na rozcestí vybeø tu k mìstu, tu vybeø. ²⁰ Ukaž cestu, kudy by jíti mìl meè, k Rabbat-li synù Ammon, èili k Judstvu, na Jeruzalémské pevnosti, ²¹ Proto že stane král Babylonský na rozcestí, na poèátku dvou cest, obíraje se s hádáním, vyèistí støely, doptávati se bude modl, hlediti bude do jater. ²² Po pravé ruce jeho hádání ukáže Jeruzalém, aby sšikoval hejtmany, kteøíž by ponoukali k mordování, a pozdvihovali hlasu s prokøikováním, aby pøistavili berany váleèné proti branám, aby vysypán byl násyp, a vzdilání byli šancové. ²³ I budou to mítí za hádání marné pøed oèima svýma ti, jenž se zavázali pøísahami; a to¹ pøivede na pamìt nepravost, kterouž by popadeni byli. ²⁴ Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že ku pamìti pøivodíte nepravost svou, a odkrývá se nevíra vaše, tak že jsou patrní høíchové vaši ve všech èinech vašich, proto že na pamìt pøicházíte, rukou tou popadeni budete. ²⁵ Ty pak neèistý bezbožníèe, kníže Izraelské, jehož den pøichází, a èas skonání nepravosti, ²⁶ Takto praví Panovník Hospodin: Sejmi tu èepici, a svrz tu korunu, kteráž nikdy již taková nebude; toho, kterýž na snížení pøišel, povyš, a vyvýšeného poniž. ²⁷ Zmotanou, zmotanou, zmotanou uèiním ji, (èehož prvé nebývalo), až pøijde ten, jenž má právo, kteréž jsem jemu dal. ²⁸ Ty pak synu èlovìèì, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin o synech Ammon, i o pohanìnì jejich, rci, pravím: Meè, meè dobyt jest, k zabíjení vyèištìn jest, aby hubil všecko, a aby se blyštìl. ²⁹ A aèkoli pøedpovídají tobì marné vìci, a hádají tobì lež, aby ti pøiložili k hrdlùm zbitých bezbožníkù, jejichž

den pøichází a èas skonání nepravosti: ³⁰ Schovej meè do pošvy jeho. Na místì, na kterémž jsi zplozena, v zemi pøebývání tvého, budu ti souditi. ³¹ A vyleji na ti rozhnívání své, ohnìm prchlivosti své na ti dmýchatì budu, a dám ti v ruku lidí vzteklych, øemeslníkù všecko kazících. ³² Budeš ohni k sežrání, krev tvá bude u prostøed zemi, nebudeš pøipomínána; nebo¹ jsem já Hospodin mluvil.

22

¹ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Ty pak synu èlovièí, zastával-li bys, zastával-liž bys toho místa vražedlného? Radìji mu oznam všechny ohavnosti jeho, ³ A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Pøichází¹ èas místa toho, jenž prolévá krev u prostøed sebe, a dilá ukydané bohy proti sobì, aby se poškròovalo. ⁴ Ty krví svou, kterouž jsi prolilo, zaviniš, a ukydanými bohy svými, jichž jsi nadìlalo, sebe poškrvniš, to jsi zpùsobilo, že se pøiblížili dnové tvoji, a pøišlo jsi k letùm svým. Protož vydám ti v pohaninì národùm, a ku posmìchu všechnìm zemím. ⁵ Blízke i daleké od tebe budou se tobì posmívati, ó zloprovìstné a rùznic plné. ⁶ Aj, knížata Izraelská jeden každý všì silou na to se vydali, aby krev v tobì proléváli. ⁷ Otce i matku zlehèují v tobì, pohostinnému èinì nátisk u prostøed tebe, sirotka a vdovu utiskují v tobì. ⁸ Svatými vícmi mými zhrdáš, a sobot mých poškròuješ. ⁹ Utrhaèi jsou v tobì, aby proléváli krev, a na horách jídají v tobì; nešlechtnost páší u prostøed tebe. ¹⁰ Nahotu otce syn odkrývá v tobì, a neèisté v oddìlení ponižují v tobì. ¹¹ Jiný pak s ženou bližního svého páše ohavnost, a jiný s nevístou svou poškròuje se nešlechtností, a jiný sestry své, dcery otce svého, ponižuje v tobì. ¹² Dar berou v tobì, aby krev prolili; lichvu a úrok béøeš, a zisku hledáš s útiskem bližního svého, na mne se pak zapomínáš, dí Panovník Hospodin. ¹³ Protož aj, já tleskl jsem rukama svýma nad ziskem tvým, jehož dobýváš, i nad tou krví, kteráž byla u prostøed tebe. ¹⁴ Zdali ostojí srdce tvé? Zdaž odolají ruce tvé dnùm, v nichž já budu zacházeti s tebou? Já Hospodin mluvil jsem i uèiním. ¹⁵ Nebo rozptýlím ti mezi pohany, a rozženu ti po krajinách, a do konce vyprázdním neèistotu tvou z tebe. ¹⁶ A zavrženo jsuc pøed oèima pohanù, poznáš, že já jsem Hospodin. ¹⁷ Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ¹⁸ Synu èlovièí, obrátili se mi dùm Izraelský v trùsku, všickni napoøád jsou mìi, cín, železo a olovo u prostøed peci, trùsky støibra jsou. ¹⁹ Proèež takto praví Panovník Hospodin: Proto že jste vy všickni obrátili se v trùsky, protož aj, já shromáždím vás do Jeruzaléma. ²⁰ Jakž se shromažuje støibro a mìi, železo, olovo i cín do prostøed peci, k rozdmýchání ohni vùkol niho a k rozpouštìní: tak shromáždím v hnìvì a v prchlivosti své, a slože, rozpouštìti vás budu. ²¹ Sberu vás, pravím, a rozdmýchám okolo vás oheò prchlivosti své, i rozpustíte se u prostøed místa. ²² Jakž se støibro rozpouští v peci, tak se rozpustíte u prostøed niho, i zvíte, že já Hospodin vylil jsem prchlivost svou na vás. ²³ Ještì stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ²⁴ Synu èlovièí, rci: Ty zemi jsi neèistá, nebudeš deštìm svlažena v den rozhnívání. ²⁵ Spiknutí prorokù jejich u prostøed ní, jsou podobni lvu øvoucímu, uchvacujícímu loupež, duše žerou, bohatství a vícì drahé berou, a èinì mnoho vdov u prostøed ní. ²⁶ Knížì její natahují zákona mého, a svaté vícì mé poškròují, mezi svatým a poškrvniým rozdìlu neèinì, a mezi neèistým a èistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skrývají oèi své, tak že zlehèován bývám mezi nimi. ²⁷ Knížata její u prostøed ní jsou jako vlci uchvacující loupež, vylévajíce krev, hubíce duše, aby shánili mrzký zisk. ²⁸ Proroci pak jejich obmítají jim vápnem nièemným, pøedpovídají marné vícì, a hádají jim lež, øíkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto Hospodin nemluvil. ²⁹ Lid této zemi èinì nátisk, a cizí vícì mocí béøe, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného utiskují nespravedlivì. ³⁰ Hledaje pak nikoho z nich, kterýž by udìlal hradbu, a postavil se v mezeøe pøed tváòí mou za

tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím. ³¹ Protož vyleji na ni rozhnívání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin.

23

¹ Opit stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økouce: ² Synu èlovièí, dvì ženy, dcery jedné mateøe byly. ³ Ty smilnily v Egyptì, v mladosti své smilnily. Tam jsou maèkány prsy jejich, tam opíplány prsy panenství jejich. ⁴ Jména pak jejich: vîtší Ahola, sestry pak její Aholiba. Ty¹ jsou byly mé, a rozplodily syny a dcery. Jména, pravím, jejich jsou: Samaøí Ahola, Jeruzaléma pak Aholiba. ⁵ Ale Ahola máje mne, smilnila a frejù hledila s milovníky svými, s Assyorskými blízkými, ⁶ Odìnými postavcem modrým, s vývodami a knížaty, i všemi napoøád mládenci krásnými, a s jezdci jezdícími na koních. ⁷ Vydala se, pravím, v smilství svá s nimi, se všemi nejpøednějšími syny Assyorskými, a se všemi, jimž frejovala, a poškrvnila se všemi ukydanými bohy jejich. ⁸ A tak smilství svých Egyptských nenechala; nebo ji zléhali v mladosti její, a oni maèkali prsy panenství jejího, a vylili smilství svá na ni. ⁹ Protož dal jsem ji v ruku frejiøù jejich, v ruku Assyorských, jimž frejovala. ¹⁰ Oni¹ jsou odkryli nahotu její, syny i dcery její pobrali, ji pak samu meèem zamordovali. Takž vzata jest na slovo od jiných žen, když soudy vykonali pøi ní. ¹¹ To vidìla sestra její Aholiba, však mnohem více než onano frejovala, a smilství její vîtší byla než smilství sestry její. ¹² S Assyorskými frejù hledila, s vývodami a knížaty blízkými, odìnými nádhernì, s jezdci jezdícími na koních, a všemi mládenci krásnými. ¹³ I vidìl jsem, že se poškrvnila, a že cesta jednodtejná jest obou dvou. ¹⁴ Ale tato ještì to pøièinila k smilstvím svým, že viduc muže vyryté na stìni, obrazy Kaldejských vymalované barvou, ¹⁵ Pøepásané pasem po bedrách jejich, a klobouky barevné na hlavách jejich, a že jsou všickni na pohledinì jako hejtmané, podobní synùm Babylonským v Kaldejské zemi, jejichž ona vlast jest, ¹⁶ I zahøela k nim z pohledinì oèima svýma, a vyslala posly k nim do zemì Kaldejské. ¹⁷ Tedy vešli k ní Babylonští na lùže nepoctivé, a poškrvnili ji smilstvím svým. A když se poškrvnila s nimi, odlouèila se duše její od nich. ¹⁸ A odkryla smilství svá, odkryla též nahotu svou, i odlouèila se duše má od ní, tak jako se odlouèila duše má od sestry její. ¹⁹ Nebo rozmnožila smilství svá, rozpomínajíc se na dny mladosti své, v nichž smilnila v zemi Egyptské, ²⁰ A frejovala s kubinàøi jejich, jejichž tilo jest jako tilo oslù, a tok jejich jako tok koòský. ²¹ A tak jsi zase navrátila se k nešlechtnosti mladosti své, když maèkali Egyptští prsy tvé z pøièiny prsù mladosti tvé. ²² Protož ó Aholiba, takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vzbudím frejiøe tvé proti tobì, ty, od nichž se odlouèila duše tvá, a pøivedu je na tì odevšad, ²³ Babylonské a všecky Kaldejské, Pekodské, a Šohejské, i Kohejské, všecky syny Assyorské s nimi, mládence krásné, vývody a knížata všecka, hejtmany a slovoutné, všecky jezdící na koních. ²⁴ A pøitáhnou na tì na vozích železných a pøikrytých, i kárách, a to s zbìøí národù, s pavézami a štíty i lebkami, položí se proti tobì vùkol, i pøedloží jim právo, aby tì soudili soudy svými. ²⁵ Vyleji zajisté horlení své na tebe, tak že naloží s tebou prchlivì, nos tvùj i uši tvé odejmou, a ostatek tebe meèem padne. Ti syny tvé i dcery tvé poberou, a ostatek tebe spáleno bude ohněm. ²⁶ A vyvlekou tì z roucha tvého, a rozberou šperky okrasy tvé. ²⁷ A tak pøítrž uèiním pøi tobì nešlechtnosti tvé, i smilství tvému z zemì Egyptské vzatému, a nepozdvihneš oèi svých k nim, a na Egypt nezpomeneš více. ²⁸ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám tebe v ruku tìch, kterýchž nenávidíš, v ruku tìch, od nichž se odlouèila duše tvá, ²⁹ I budou nakládati s tebou podlé nenávisti, a poberou všecko úsilé tvé, a nechají tì nahé a obnažené. A tak bude zøejmá nahota smilství tvého a nešlechtnosti tvé, smilství,

pravím, tvého. ³⁰ Což vše uèiní tobì proto, že jsi smilnila, následujíc pohanù, proto že jsi poškrvnila se ukydanými bohy jejich. ³¹ Cestou sestry své chodila jsi, protože dám kalich její v ruku tvou. ³² Takto praví Panovník Hospodin: Kalich sestry své píti budeš hluboký a široký; bude¹ sporý, tak že smích a žert budou mít z tebe. ³³ Opilstvím a zámutkem naplněna budeš, kalichem pustiny a zpuštění, kalichem sestry své Samaóí. ³⁴ I vypiješ jej a vyvážíš, a než jej polámeš, snáze prsy své roztrháš; nebo¹ jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin. ³⁵ Protož takto praví Panovník Hospodin: Z té pøíèiny, že jsi zapomenula na mne, a zavrhlas mne za høbet svůj, i ty také vezmi za svou nešlechtnost, a za smilství svá. ³⁶ I øekl Hospodin ke mnì: Synu èlovìèí, budeš-liž zastávati Ahole neb Aholiby? Nýbrž oznam jim ohavnosti jejich, ³⁷ že cizoložily, a krev jest na rukou jejich, a s ukydanými bohy svými cizoložily. Také i syny své, kteréž mnì zplodily, vodily jim, aby sežráni byli. ³⁸ Ještì i toto èinily mi, že zaneèiš¹ovaly svatyni mou v tentýž den, a sobot mých poškrvòovaly. ³⁹ Nebo obítovavše syny své ukydaným bohùm svým, vcházely do svatyni mé v tentýž den, aby ji poškrvnily. Aj hle, tak¹ jsou èinivaly u prostøed mého domu. ⁴⁰ Nadto, že vysílaly k mužùm, jenž by pøišli zdaleka, kteøíž, jakž posel vyslán k nim, aj, hned pøicházivali. Jimž jsi se umývala, a tváø svou líèila, a okrašlovalas se okrasou. ⁴¹ A usazovalas se na loži slavném, pøed nímž stul pøipravený byl, na niž jsi i kadidlo mé i masti mé vynakládala. ⁴² Když pak hlas toho množství poutichl, tedy i k mužùm z obecného lidu vysílaly, jenž bývali pøivozováni øžrali z poušti. I dávali náramky na ruce jejich, i koruny ozdobné na hlavy jejich. ⁴³ A aèkoli jsem se domlouval na cizoložství té lotryni, a že oni jednak s jednou, jednak s druhou smilství provodí, ⁴⁴ A že každý z nich vchází k ní, tak jako nikdo vchází k ženì nevístce: však vždy vcházeli k Ahole a Aholibi, ženám pøenešlechtným. ⁴⁵ Protož muži spravedliví, ti¹ je souditi budou soudem cizoložných a soudem tich, jenž vylévaly krev, proto že cizoložily, a krev jest na rukou jejich. ⁴⁶ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Pøivedu na ni vojsko, a dám je v posmýkání i v loupež. ⁴⁷ I uhází je to shromáždění kamením, a poseká je meèi svými; syny jejich i dcery jejich pomordují, a domy jejich ohnìm popálí. ⁴⁸ A tak pøítrž uèiním nešlechtnosti v zemi této, i budou se tím káti všechny ženy, a nedopustí se nešlechtnosti podobné vaší. ⁴⁹ Nebo vzložena bude na vás nešlechtnost vaše, a ponese te høíchy ukydaných bohù svých. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin.

24

¹ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì léta devátého, mìsíce desátého, desátého dne téhož mìsíce, økoucí: ² Synu èlovìèí, napiš sobì jméno tohoto dne, vlastni dnešního dne tohoto: nebo oblehl král Babylonský Jeruzalém právi tohoto dnešního dne. ³ A pøedlož tomu domu zpuρνému podobenství, øka k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Pøistav tento hrnec, pøistav a nalej také do nìho vody. ⁴ A sebera kusy náležitè do nìho, každý kus dobrý, stehno i plece, a nejlepšími kostmi napln jej. ⁵ Pøivezmi i nejlepších bravù, a udìlej oheð z kostí pod ním, zpùsob, a¹ to vøe, ažby kypìlo, a¹ se i kosti jeho rozvaøí v nìm. ⁶ Protož takto praví Panovník Hospodin: Bìda místu tomu vražedlnému, hrnci, v nìmž zùstává pøipálenina jeho, z nìhož, pravím, pøipálenina jeho nevychází. Po kusích, po kusích vytahuj z nìho, nepadne¹ na nìj los. ⁷ Nebo krev jest u prostøed nìho. Na vysedlou skálu vystavilo ji; nevytilo jí na zemi, aby ji prach pøikryl. ⁸ I já zanítì prchlivost k vykonání pomsty, vystavím krev na vysedlou skálu, aby nebyla pøikryta. ⁹ Protož takto praví Panovník Hospodin: Bìda místu vražedlnému, i já udílám veliký oheð, ¹⁰ Pøíkládaje døíví, roznicuje oheð, v nic obraceje maso, a koøení koøením, tak že i kosti spáleny budou. ¹¹ A postavím ten hrnec na uhlí jeho prázdny, aby se zhøela i rozpálila mñ jeho,

ažby se vyvaøila u prostøed nìho neèistota jeho, a vyprázdnila pøipálenina jeho. ¹² Klamy svými bylo mi těžké, protože nevyjde z nìho množství šumu jeho; do ohně musí šum jeho. ¹³ V tvé neèistotì jest nešlechtnost, proto že jsem ti oèiš¹oval, však nejsi oèiš¹tno. Nebudeš více oèiš¹ováno od neèistoty své, až i doložím prchlivost svou na tebe. ¹⁴ Já Hospodin mluvím jsem, dojde¹, a uèiním to; neustoupím¹, aniž se slituji, ani želeti budu. Podlé cest tvých a èinù tvých budou ti souditi, praví Panovník Hospodin. ¹⁵ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ¹⁶ Synu èlovìèí, aj, já odejmu od tebe žádost oèí tvých v náhle, však nekvìl ani plaè, a nech¹ nevycházejí slzy tvé. ¹⁷ Stonati pøestaò, smutku, jakž bývá nad mrtvým, nenes, klobouk svůj vstav na sebe, a støevíce své obuj na nohy své, a nezastírej brady své, aniž pokrmu èího jez. ¹⁸ Což když jsem povìdìl lidu ráno, tedy umøela žena má u veèer. I uèinil jsem na ráno, jakž mi rozkázáno bylo. ¹⁹ I øekl ke mnì lid: Což nám neoznámíš, co tyto vìci nám znamenají, kteréž èiníš? ²⁰ Tedy øekl jsem jim: Slovo Hospodinovo stalo se ke mnì, økoucì: ²¹ Rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já poškvrním svatynì své, vyvýšenosti síly vaší, žádosti oèí vašich a toho, èehož šanuje duše vaše. Též synové vaší i dcery vaše, kterýchž jste zanechali, meèm padnou. ²² I budete tak èiniti, jakž já èiním. Brady nezastøete, aniž èího pokrmu jísti budete. ²³ A majíce klobouky své na hlavách svých a støevíce na nohách svých, nebudete kvìliti ani plakati, ale svadnouce pro nepravosti své, úpìti budete jeden s druhým. ²⁴ Nebo jest vám Ezechiel zázrakem. Všecko, což on èiní, budete èiniti, a když to pøijde, tedy zvíte, že já jsem Panovník Hospodin. ²⁵ Ty pak synu èlovìèí, zdali v ten den, když já odejmu od nich sílu jejich, veselé okrasy jejich, žádost oèí jejich, a to, po èemž touží duše jejich, syny jejich i dcery jejich, ²⁶ Zdali v ten den pøijde k tobì ten, kdož uteèe, vypravuje tu novinu? ²⁷ V ten den otevrou se ústa tvá pøi pøítomnosti toho, kterýž ušel, i budeš mluvit, a nebudeš více nìmým. Takž jim budeš zázrakem, i zvidí, že já jsem Hospodin.

25

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Synu èlovìèí, obra¹ tváø svou proti synùm Ammon, a prorokuj proti nim. ³ A rci synùm Ammon: Slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi nad svatyní mou, když poškvrnina byla, øíkal: To dobøe to, a nad zemí Izraelskou, když zpuština byla, a nad domem Judským, když šel v zajetí, ⁴ Protož aj, já dám ti národùm východním za dìdictví, i vzdilají sobì hrady v tobì, a vystavíjí v tobì pøíbytky své. Ti¹ budou jísti ovoce tvé, a ti budou pít mléko tvé. ⁵ A dám Rabbu za obydlé velbloudùm, a mìsta synù Ammon za odpoèívadlo stádùm, i zvíte, že já jsem Hospodin. ⁶ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi tleskal rukou, a dupal nohou, a veselil se srdeènì, že jsi všelijak loupil zemi Izraelskou, ⁷ Protož aj, já vztáhnu ruku svou na tebe, a vydám ti v loupež národùm, a vypléním ti z lidí, a vyhubím ti z zemí, i zahladím ti. Tu zviš, že já jsem Hospodin. ⁸ Takto praví Panovník Hospodin: Z té pøíèiny, že øíkal Moáb a Seir: Hle, podobný jest všechnìm jiným národùm dùm Judský, ⁹ Protož aj, já otevru bok Moábských, (hned od Arim, od mìst jejich na pomezí jejich, rozkošnou zemi Betjesimotských, Balmeonských i Kariataimských), ¹⁰ Národùm východním s zemí synù Ammon; nebo jsem ji dal v dìdictví, tak aby nebylo zpomínáno na syny Ammon mezi národy. ¹¹ A tak i nad Moábem soudy vykonám, i zvidí, že já jsem Hospodin. ¹² Takto praví Panovník Hospodin: Proto že Idumejští nenáležitì se vymstívajíce, ukrutnì se mìli k domu Judskému, a tak uvodili na se vinu velikou, vymstívajíce se na nich, ¹³ Protož takto dí Panovník Hospodin: I na Idumea vztáhnu ruku svou, a vypléním z nìho lidi i hovada, a obrátím jej v pustinu. Hned od Teman až do Dedan meèm padati budou. ¹⁴ A tak uvedu pomstu

svou na Idumejské skrze ruku lidu mého Izraelského, a naloží s Idumejskými podle hněvu mého a podle prchlivosti mé, i poznají pomstu mou, praví Panovník Hospodin. ¹⁵ Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se Filistiňští ukrutně mli z pøíèiny pomsty, nenáležitì se vymstívajíce, loupíce zlostnì, a zhoubu uvodíce z nenávisti starodávni, ¹⁶ Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vztáhnou ruku svou na Filistinské, a vypléním Ceretejské, a zkazím ostatek pøístavu moøského. ¹⁷ A tak vykonám pøi nich pomsty veliké káraními zùøivými, a zvidí, že já jsem Hospodin, když uvedu pomstu svou na ni.

26

¹ Bylo pak jedenáctého léta, prvního dne mìsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Synu èlovièí, proto že Týrus o Jeruzalému øíká: Dobøe se stalo, že jest potøíno místo bran velmi lidných, obrací se ke mnì, naplnìn budu, kdyžti zpuštìno, ³ Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobì, ó Týre, a pøivedu na ti národy mnohé, tak jako bych pøivedl moøe s vlnami jeho. ⁴ I zkazí zdi Týru, a zboøí vìže jeho; vymetu také z niho prach jeho, a obrátím jej v skálu vysedlou, ⁵ Tak že budou vysušovati síti u prostøed moøe. Nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin, protož bude v loupež národùm. ⁶ Dcery pak jeho, kteréž na poli budou, meøm zmordovány budou, i zvidí, že já jsem Hospodin. ⁷ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já pøivedu na Týr Nabuchodonozora krále Babylonského od pùlnoci, krále nad králi, s koømi a s vozy, i s jezdci i s vojskem a s lidem mnohým. ⁸ Dcery tvé na poli meøm zmorduje, a vzdílá proti tobì šance, a vysype proti tobì násyp, a postaví proti tobì pavézníky. ⁹ I støelbu zasadí proti zdem tvým, a vìže tvé poboøí nosatci svými. ¹⁰ Od množství koní jeho pøikryje ti prach jejich; od hømotu jezdcù a kár i vozù zatøesou se zdi tvé, když on vcházeti bude do bran tvých, jako do prùchodù místa proboøeného. ¹¹ Kopyty koní svých pošlapá všechny ulice tvé, lid tvùj meøm pomorduje, a sloupové pamìtní síly tvé na zem padnou. ¹² I rozberou zboží tvá, a rozchvátají kupectví tvá, a rozválejí zdi tvé, i domy tvé rozkošné poboøí, a kamení tvé i døíví tvé, i prach tvùj do vody vmecí. ¹³ A tak pøítrž uèiním hluku zpìvù tvých, a zvuku citar tvých aby nebylo slýcháno více. ¹⁴ A obrátím ti v skálu vysedlou, budeš k vysušování síti, nebudeš vystaven více; nebo já Hospodin mluvil jsem, praví Panovník Hospodin. ¹⁵ Takto praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od hømotu padání tvého, když stonati budou zraninì, když ukrutný mord bude u prostøed tebe, nepohnou se ostrovové? ¹⁶ A vyvstanou z stolic svých všechna knížata pomoøská, a složí z sebe pláštì své, i roucha svá krumpovaná svlekou; v hrùzu se oblekou, na zemi sedìti budou, a tøesouce se každé chvíle, trnouti budou nad tebou. ¹⁷ I vydadí se nad tebou v naøíkání, a øeknou tobì: Jak jsi zahynulo, ó místo, v nimž bydleno bylo pro moøe, místo slovoutné, ješto bylo pevné na moøi, ono i s obyvateli svými, kteøíž pouštìli strach svùj na všechny obyvatele jeho! ¹⁸ Tehdáž tøásti se budou ostrovové v den pádu tvého; pøedìšení, pravím, budou ostrovové, kteøíž jsou na moøi, nad zahynutím tvým. ¹⁹ Nebo tak praví Panovník Hospodin: Když ti uèiním místem zpuštìným jako místa, v nichž se nebydlí, když uvedu na ti hlubinu, tak že ti pøikryjí vody mnohé, ²⁰ Když uèiním, že sstoupíš s sstupujícími do jámy k lidu dávnímu, a posadím ti v nejnižších stranách zemì, na pustinách starodávniích s timi, jenž sstupují do jámy, aby nebylo bydleno v tobì: prokáží slávu v zemi živých. ²¹ Nebo uèiním to, že budeš k náramné hrùze, když ti nestane, a bys pak bylo hledáno, abys nebylo na vìky nalezeno, praví Panovník Hospodin.

27

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Ty pak synu èlovièí, vydej se nad

Týrem v našíkání, ³ A rci Týru, jenž sedí tu, kdež se na moře pouštíjí, kupectví provádí s národy na ostrovích mnohých: Takto praví Panovník Hospodin: Ó Týre, ty jsi říkal: Já jsem nejkrásnější. ⁴ U prostřed moře byly hranice tvé, stavitelé tvoji dokonale ti ozdobovali. ⁵ Z jedloví z Sanir dílávali všechna taflování tvá, cedry z Libánu brávali k dílání sloupů tvých. ⁶ Z dubů Bázánských dílávali vesla tvá, a lavičky tvé dílávali z kostí slonových, a z pušpanu z ostrovů Citejských. ⁷ Kment s krumpováním Egyptským býval plátno tvé, z něhož jsi plachty míval; modrý postavec a šarlat z ostrovů Elisa pokrýval ti. ⁸ Obyvatelé Sidonští i Arvadští bývali plavci tvoji, moudří tvoji v tobě, ó Týre, ti bývali správcové tvoji. ⁹ Starší Gebalští a moudří jejich opravovali v tobě zboženiny tvé; všechny lodí mořské i plavci jejich bývali v tobě, směřující s tebou kupectví. ¹⁰ Perští a Ludští i Putští bývali v vojsťi tvém bojovníci tvoji, pávězu a lebku zavišovali v tobě. Ti¹ jsou přidávali tobě ozdoby. ¹¹ Arvadští s vojskem tvým na zdech tvých vůkol, též Gamadští na věžech tvých bývali, štíty své zavišovali na zdech tvých vůkol. Ti¹ jsou ti zvláštní ozdobovali. ¹² Zamořští kupci tvoji v množství všelijakého zboží, v stěbě, železe, cínu i olovi kupěli na jarmarcích tvých. ¹³ Javan, Tubal a Mešech, kupci tvoji, lidí a nádobí mědiné dávali za směnu tobě. ¹⁴ Z domu Togarma v koních a jezdcích i mezcích kupěli na jarmarcích tvých. ¹⁵ Synové Dedanovi kupci tvoji, a ostrovové mnozí překupníci byli koupí tvých, tobě k ruce; rohy, kosti slonové i dříví hebenové směňovali za mzdu tvou. ¹⁶ Syrští kupci tvoji pro množství věcí tvých řemeslní udílaných, v karbunkulích, šarlatu, krumpování i kmentu, a korálích a křišťálích kupěvali na jarmarcích tvých. ¹⁷ Judští i země Izraelská kupci tvoji, pšenici Mennitskou i Fenickou, a med, olej i kadidlo dávali za směnu tobě. ¹⁸ Damašští kupci tvoji, pro množství věcí tvých řemeslní udílaných, kupěli ve množství všelijakého zboží, ve víně Chelbonském a vnitřní bílostkvoucí. ¹⁹ Též Dan i Javan chodíce na jarmarky tvé, kupěli, a železo pulerované, kassii i třtinu vonnou tobě směňovali. ²⁰ Dedan kupěval v tobě v suknech drahých k vozům. ²¹ Arabští i všechna knížata Cedarská kupěvali tobě k ruce v beranech a skopcích i kozlích, tím kupěvali v tobě. ²² Kupci Sabejští i Ragmejští bývali kupci tvoji ve všelijakých nejpřednějších vonných věcech, i ve všelijakém kamení drahém i zlatě, kupěvali na jarmarcích tvých. ²³ Cháran a Kanne i Eden, kupci Sabejští, Assur i Kilmad kupěval v tobě. ²⁴ Ti bývali kupci tvoji na jarmarcích tvých s nejvýbornějšími věcmi, s štoučkami postavce modrého, a s krumpováním i s klénoty drahých věcí, kteréž se provazy svazují a zavírají do cedru. ²⁵ Lodí mořské přede mnou v kupectví tvém. Summou, naplněno jsi i zveleveno náramní u prostřed moře. ²⁶ Na vodu velikou zavezli ti ti, kteříž ti vesly táhli; vítr východní potěší tě u prostřed moře. ²⁷ Zboží tvá i jarmarkové tvoji, kupectví tvá, plavci tvoji a správcové tvoji, i ti, kteříž opravovali zboženiny tvé, a směňovali s tebou kupectví, a všichni muži váleční tvoji, kteříž byli v tobě, i všechno shromáždění tvé, kteréž bylo u prostřed tebe, padnou do hlubokosti mořské v den pádu tvého. ²⁸ Od hmotu kůi ku správcům tvých zbouří se i vlnobití. ²⁹ I vystoupí z lodí svých všichni ti, kteříž táhnou veslem, plavci i všichni správcové lodí mořských na zemi stanou, ³⁰ A hlasem velkým nad tebou nařikati a žalostně křičeti budou, a sypouce prach na hlavy své, v popele se válejí. ³¹ Nadto zdírajíce přelínou tvou lysiny, přepáší se žíními, a kvílením hořkým nad tebou s žalostí srdečnou plakati budou. ³² Vydá se, pravím, nad tebou s hořekováním svým v nařikání, a budou nařikati nad tebou: Které místo podobné Týru, zahlazenému u prostřed moře? ³³ Když vycházely koupě tvé z moře, nasycovalo jsi národy mnohé; množstvím zboží svého i kupectví svých zbohacovalos krále zemské. ³⁴ Ale když ztroskotáno budeš od moře v hlubokých vodách, kupectví tvé i všechno shromáždění tvé u prostřed tebe klesne. ³⁵ Všichni obyvatelé ostrovů

ztrnou nad tebou, a králové jejich ohromeni jsou, zhrozí se náramni. ³⁶ Kupci mezi národy ckáti budou nad tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude ti na vky.

28

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ² Synu èlovìí, rci vývodovi Tyrskému: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se vyvyšuje srdce tvé, a øíkáš: Bùh silný jsem, na stolicí Boží sedím u prostøed moøe, ješto jsi èlovìk a ne Bùh silný, aèkoli sobì pøivlastòuješ srdce podobné srdci Božímu, ³ Aj hle, moudøejší jsi nad Daniele, žádná víc tajná není pøed tebou ukrytá; ⁴ Moudrostí svou a rozumností svou nashromáždils sobì zboží, a nahrnuls zlata a støíbra do pokladù svých; ⁵ Velikou moudrostí svou v kupectví svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo se srdce tvé zbožím tvým; ⁶ Z té pøièiny takto praví Panovník Hospodin: Proto že sobì pøivlastòuješ srdce podobné srdci Božímu, ⁷ Protož aj, já pøivedu na ti cizozemce, nejukrutnější národy, kteøíž vytrhnouce meèe své na krásu moudrosti tvé, zabijí jasnost tvou. ⁸ Do jámy spustí ti, a umøeš smrtí hroznou u prostøed moøe. ⁹ Budeš-liž tu ješti øíkati pøed oblìejem mordøe svého: Bohem jsem, ponìvadž jsi èlovìk a ne Bùh silný, jsa v ruce toho, jenž ti mordovati bude? ¹⁰ Smrtí neobøezancù umøeš od ruky cizozemcù; nebo já mluvil jsem, praví Panovník Hospodin. ¹¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ¹² Synu èlovìí, vydej se v naøíkání nad králem Tyrským, a rci jemu: Takto praví Panovník Hospodin: Ty, jenž zapeèe'uješ summy, plný moudrosti a nejkrásnější, ¹³ V Eden, zahradi Boží, byl jsi, všelijaké drahé kamení pøikrývalo ti, sardius, topazius, jaspis, tarsis, onychin, beryl, zafir, karbunkulus a smaragd i zlato; nástrojové bubnù tvých a pís'al tvých v tobì, hned jakžs se narodil, pøipraveni jsou. ¹⁴ Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem ti za ochránce pøedstavil, na hoøe svaté Boží jsi byl, u prostøed kamení ohnivého ustavièni jsi chodil. ¹⁵ Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost pøi tobì. ¹⁶ Pro množství kupectví tvého u prostøed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohøešil. Proèež zahubím ti, a vyhladím z hory Boží, ó cherube ochránce, z prostøed kamenù ohnivých. ¹⁷ Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své pøièinou jasnosti své. Porazím ti na zemi, pøed oblìej králù povrhu ti, aby se dívali na tebe. ¹⁸ Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti kupectví tvého poškrnil jsi svatyni své. Protož vyvedu oheò z prostøed tebe, kterýž ti sžíøe, a obrátí ti v popel na zemi pøed oèima všech na ti hledících. ¹⁹ Všickni, kdož ti znali mezi národy, ztrnou nad tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude ti na vky. ²⁰ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ²¹ Synu èlovìí, obra' tváø svou proti Sidonu, a prorokuj proti nìmu, ²² A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobì jsem, ó Sidone, a budu oslaven u prostøed tebe. I zvidí, že já jsem Hospodin, když vykonám pøi nìm soudy, a posvìcen budu v nìm. ²³ Pošli zajisté na nìj mor, a krev na ulice jeho, a padati budou zranìní u prostøed nìho od meèe na všechny strany, i zvidí, že já jsem Hospodin. ²⁴ A tak nebude více mítì dùm Izraelský trnu urážejícího a bodláku budoucího ze všech okolních pohrdajících jimi, a zvidí, že já jsem Panovník Hospodin. ²⁵ Takto praví Panovník Hospodin: Když shromáždím dùm Izraelský z národù, mezi nìž rozptýleni jsou, a posvìcen budu v nich pøed oèima pohanù, a bydliti budou v zemi své, kterouž jsem byl dal služebníkovi svému Jákobovi: ²⁶ Tehdy bydliti budou v ní bezpeèni, a nastaví domù, a štípí vinice. Bydliti, pravím, budou bezpeèni, když vykonám soudy, pøi všech zhoubcích jejich vùkol nich, i zvidí, že já jsem Hospodin Bùh jejich.

29

¹ Léta desátého, desátého mìsíce, dvanáctého dne téhož mìsíce, stalo se slovo

Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Synu èlovìèì, obra¹ tváø svou proti Faraonovi králi Egyptskému, a prorokuj proti nìmu i proti všemu Egyptu. ³ Mluv a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobì jsem, ó Faraone králi Egyptský, draku veliký, kterýž ležíš u prostøed øek svých, ješto øíkáš: Já mám øeku svou, já zajisté jsem ji pøivedl sobì. ⁴ Protož dám udici do èelistí tvých, a uèiním, že zváznou ryby øek tvých na tvých šupinách; i vyvleku ti z prostøedku øek tvých, i všechny ryby øek tvých na šupinách tvých zvázlé. ⁵ A nechám ti na poušti, tebe i všech ryb øek tvých. Na svrchku pole padneš, nebudeš sebrán ani shromáždìn; šelmám zemským i ptactvu nebeskému dám ti k sežrání. ⁶ I zvidí všickni obyvatelé Egyptští, že já jsem Hospodin, proto že jste holí tøtinovou domu Izraelskému. ⁷ Když se chytají tebe rukou, lámeš se, a roztínáš jim všecko rameno; a když se na ti zpodpírají, ztroskotána býváš, aèkoli nastavuješ jim všech bedr. ⁸ Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já pøivedu na ti meè, a vypléním z tebe lidi i hovada. ⁹ I bude zemì Egyptská pustinou a pouští, i zvidí, že já jsem Hospodin, proto že øíkal: Øeka má jest, já zajisté jsem ji pøivedl. ¹⁰ Protož aj, já budu proti tobì i proti øece tvé, a obrátím zemi Egyptskou v pustiny, v pouš¹ pøehroznou od viže Sevène až do pomezí Mouøenínského. ¹¹ Nepùjde¹ pøes ni noha èlovìka, ani noha dobytèete pùjde pøes ni, a nebude v ní bydleno za ètyøidceti let. ¹² A tak uvedu zemi Egyptskou v pustinu nad jiné zemì pusté, a mìsta její nad jiná mìsta zpuštiná pustá budou za ètyøidceti let, když rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do rozlièných zemí. ¹³ A však takto praví Panovník Hospodin: Po skonání ètyøidceti let shromáždím Egyptské z národù, kamž rozptýleni budou. ¹⁴ A pøivedu zase zajaté Egyptské, a uvedu je zase do zemì Patros, do zemì pøebývání jejich, i budou tam královstvím sníženým. ¹⁵ Mimo jiná království bude sníženìjší, aniž se bude vynášeti více nad jiné národy; zmenším je zajisté, aby nepanovali nad národy. ¹⁶ I nebude více domu Izraelskému doufáním, kteréž by na pamìt pøivodilo nepravost, když by se obraceli za nimi; nebo zvidí, že já jsem Panovník Hospodin. ¹⁷ Potom bylo dvadcatého sedmého léta, prvního mìsíce, prvního dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ¹⁸ Synu èlovìèì, Nabuchodonozor král Babylonský podrobil vojsko své v službu velikou proti Týru. Každá hlava oblezla, a každé rameno odøíno jest, mzdy pak nemá, on ani vojsko jeho, z Týru za tu službu, kterouž sloužili proti nìmu. ¹⁹ Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dávám Nabuchodonozorovi králi Babylonskému zemi Egyptskou, aby pobral zboží její, a rozebral loupeže její, i rozchvátal koøisti její, aby mìlo mzdu vojsko jeho. ²⁰ Za práci jejich, kterouž mi sloužili, dám jim zemi Egyptskou, proto že mnì pracovali, praví Panovník Hospodin. ²¹ V ten den rozkáží vypuèiti se rohu domu Izraelského. Tobì též zpùsobím, že otevøeš ústa u prostøed nich, i zvidí, že já jsem Hospodin.

30

¹ Opìt se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucì: ² Synu èlovìèì, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Kvìlte: Ach, nastojte na tento den. ³ Nebo blízko jest den, blízko jest, pravím, den Hospodinùv, den mrákoty, èas národù bude. ⁴ A pøijde meè do Egypta, a bude pøetižká bolest v Mouøenínské zemi, když padati budou zbití v Egyptì, a poberou zboží jeho, a zboøeni budou základové jeho. ⁵ Mouøenínové a Putští i Ludští i všelijaká smìsice, též Kubští i obyvatelé zemì smlouvy s nimi meèem padnou. ⁶ Tak¹ praví Hospodin, že padnou podpùrcové Egypta, a snížena bude vyvýšenost síly jeho; od viže Sevène meèem padati budou v ní, praví Panovník Hospodin. ⁷ I budou v pustinu obráceni nad jiné zemì pusté, a mìsta jejich nad jiná mìsta pustá budou. ⁸ I zvidí, že já jsem Hospodin, když zapálím oheò v Egyptì,

a potøíni budou všickni pomocníci jeho. ⁹ V ten den vyjdou poslové od tváøi mé na lodech, aby pøestrašili Mouøenínskou zemi ubezpečenou, i budou mítí bolest pøetižkou, jakáž byla ve dni Egypta; nebo aj, pøichází¹. ¹⁰ Takto praví panovník Hospodin: Uèiním zajisté konec množství Egyptskému skrze ruku Nabuchodonozora krále Babylonského. ¹¹ On i lid jeho s ním, nejukrutnější národové pøivedeni budou, aby zkazili tu zemi; nebo vytrhnou meèe své na Egypt, a naplní tu zemi zbitými. ¹² A obrátí øeky v sucho, prodám tu zemi v ruku nešlechetných, a tak v pustinu uvedu zemi, i což v ní jest, skrze ruku cizozemcù. Já Hospodin mluvím jsem. ¹³ Takto praví Panovník Hospodin: Zkazím i ukydané bohy, a konec uèiním modlám v Nof, a knížete z země Egyptské nebude více, když pustím strach na zemi Egyptskou. ¹⁴ Nebo pohubím Patros, a zapálím oheò v Soan, a vykonám soudy v No. ¹⁵ Vyleji prchlivost svou i na Sin, pevnost Egyptskou, a vypléním množství No. ¹⁶ Když zapálím oheò v Egypti, velikou bolest bude mítí Sin, a No bude roztrháno, Nof pak nepøátely bude mítí ve dne. ¹⁷ Mládenci On a Bubastští meèem padnou, panny pak v zajetí pùjdou. ¹⁸ A v Tachpanches zatmí se den, když tam polámi závory Egypta, a pøitrž se stane v ním vyvýšenosti síly jeho. Mrákota jej pøikryje, dcery pak jeho v zajetí pùjdou. ¹⁹ A tak vykonám soudy pøi Egyptu, i zvidí, že já jsem Hospodin. ²⁰ Opit bylo jedenáctého léta, prvního mìsíce, sedmého dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ²¹ Synu èlovièí, rámì Faraona krále Egyptského zlámal jsem, a aj, nebude¹ uvázáno, ani pøeìnino lékaøství, aniž pøiložen bude šat pro obvázání jeho a posilnìní jeho k držení meèe. ²² Protož takto praví panovník Hospodin: Aj, já jsem proti Faraonovi králi Egyptskému, a polámi ramena jeho, i sílu jeho, i bude¹ zlámané, a vyrazím meè z ruky jeho. ²³ A rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí. ²⁴ Posilním zajisté ramen krále Babylonského, a dám meè svùj v ruku jeho, i polámi ramena Faraonova, tak že stonati bude pøed ním, jakž stonává smrtelnì ranìný. ²⁵ Posilním, pravím, ramen krále Babylonského, ramena pak Faraonova klesnou. I zvidí, že já jsem Hospodin, když dám meè svùj v ruku krále Babylonského, aby jej vztáhl na zemi Egyptskou. ²⁶ A tak rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí, i zvidí, že já jsem Hospodin.

31

¹ Bylo pak jedenáctého léta, tøetího mìsíce, prvního dne téhož mìsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Synu èlovièí, rci Faraonovi králi Egyptskému i množství jeho: K komu jsi podoben v své velikosti? ³ Aj, Assur byl jako cedr na Libánu, pìkných ratolestí, a vùtvovím zastiøující, a vysokého zrùstu, jehož vrchové byli mezi hustými vùtvemi. ⁴ Vody k zrùstu pøivedly jej, propast jej vyvýšila, potoky jejími opuštìn byl vùkol kmen jeho, ješto jen pramenky své vypouštìla na všechna døíví polní. ⁵ Takž se vyvýšil zrùst jeho nade všechna døíví polní, a rozmnožili se výstøelkové jeho, a pro hojnost vod roztáhly se ratolesti jeho, kteréž vypustil. ⁶ Na ratolestech jeho hnìzdilo se všelijaké ptactvo nebeské, a pod vùtvemi jeho rodili se všelijací živoèichové polní, a v stínu jeho sedali všickni národové velicí. ⁷ I byl ušlechtilý pro svou velikost, a pro dlouhost vùtví svých; nebo koøen jeho byl pøi vodách mnohých. ⁸ Cedrové v zahradì Boží nepøikryli ho, jedle nevrovnaly se ratolestem jeho, a stromové kaštanoví nebyli podobni vùtvem jeho. Žádné døevo v zahradì Boží nebylo rovné jemu v kráse své. ⁹ Ozdobil jsem jej množstvím vùtvoví jeho, tak že mu závidìla všechna døíví Eden, kteráž byla v zahradì Boží. ¹⁰ Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že vysoce vyrostl, a vypustil vrch svùj mezi husté vùtvoví, a pozdvihlo se srdce jeho pøeìnou vysokosti jeho: ¹¹ Protož vydal jsem jej v ruku nejsilnějšího z národù, aby s ním pøisnì nakládal; pro bezbožnost jeho vyhnal jsem jej. ¹² A tak vy¹ali jej cizozemci, nejukrutnější národové, a nechali ho

tu. Po horách i po všech údolích opadly větve jeho, a slomeny jsou ratolesti jeho na všechny prudké potoky té země. Pročež vystoupili z stínu jeho všickni národové země, a opustili jej. ¹³ Na němž padlém bydlí všelijaké ptactvo nebeské, a na ratolestech jeho jsou všelijací živočichové polní, ¹⁴ Proto aby se nevyvyšovalo v zrostu svém žádné dŕvíví při vodách, a aby nevypouštilo vrchů svých mezi hustými větvemi, a nevypínalo se nad jiné vysokostí svou žádné dŕvevo zapojené vodami, proto že všickni ti oddáni jsou k smrti, dolů do země mezi syny lidské s těmi, kteříž sstupují do jámy. ¹⁵ Takto praví Panovník Hospodin: Toho dne, v kterýž on sstoupil do hrobu, přivedl jsem k kvělení, a přikryl jsem přelínou jeho propast, a zadržel jsem potoky její, aby se zastavily vody mnohé, a učinil jsem, aby smutek nesl přelínou jeho Libánu, a všechno dŕvíví polní přelínou jeho aby umdlelo. ¹⁶ Od hmotu pádu jeho učinil jsem, že se těásli národové, když jsem jej svedl do hrobu s těmi, kteříž sstupují do jámy. Nad čímž se potíšila na zemi dole všechna dŕvíví Eden, což výborného a dobrého jest na Libánu, vše což zapojeného jest vodou. ¹⁷ I ti s ním sstoupili do hrobu k těm, kteříž jsou zbiti mečem, i rámi jeho, i kteříž sedali v stínu jeho u prostřed národů. ¹⁸ Kterému z stromů Eden podoben jsi tak v slávě a velikosti? Však svržen budeš s dŕvím Eden dolů na zem, mezi neobřezanci s zbitými mečem lehneš. To¹ jest Farao i všechno množství jeho, praví Panovník Hospodin.

32

¹ Opit bylo dvanáctého léta, dvanáctého měsíce, prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, ťkouch: ² Synu ělověi, vydej se v naŕkání nad Faraonem králem Egyptským, a řci jemu: Lvu mladému mezi národy podoben jsi, a jsi jako velryb v moři, když procházejí se v potocích svých, kalíš vodu nohama svýma, a kormoutíš potoky její. ³ Takto praví Panovník Hospodin: Rozestru¹ na tě sí¹ svou skrze shromáždění národů mnohých, kteříž tě vytáhnou nevodem mým. ⁴ I nechám tě na zemi, povrhu tě na svrchku pole, a učiním, že na tobě přebývati bude všelijaké ptactvo nebeské, a nasytím tebou živočichy vši země. ⁵ A rozmecí maso tvé po horách, a naplním údolí vysokostí tvou. ⁶ A napojím zemi, v níž ploveš, krví tvou až do hor, tak že i potokové naplněni budou tebou. ⁷ V tom, když tě zhasím, zakryji nebesa, a zasmušilě učiním hvězdy jejich; slunce mráкотou zastru, a měsíc nebude svítiti světlem svým. ⁸ Všecka světla jasná na nebesích zasmušilá učiním přelínou tvou, a uvedu tmu na zemi tvou, praví Panovník Hospodin. ⁹ Nadto zkormoutím srdce národů mnohých, když způsobím, aby došla pověst o potěšení tvém mezi národy, do země, jichž jsi neznal. ¹⁰ Učiním, pravím, že trnouti budou nad tebou národové mnozí, a králové jejich hroziti se přelínou tvou velice, když šermovati budu mečem svým před tváŕí jejich. Budou se zajisté lekati každé chvílky, každý sám za sebe v den pádu tvého. ¹¹ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Meě krále Babylonského přijde na tě. ¹² Meěi udatných porazím množství tvé, nejukrutnějších ze všech národů; ti¹ zkazí pýchu Egypta, a zahlazeno bude všechno množství jeho. ¹³ Zahladím i všechna hovada jeho, kteráž jsou při vodách mnohých, tak že jich nezakalí noha ělověi více, aniž jich kaliti budou kopyta hově. ¹⁴ Tu¹ učiním, že se usadí vody jejich, a potokové jejich že jako olej půjdou, praví Panovník Hospodin. ¹⁵ Když obrátím zemi Egyptskou v pouš¹ přehroznou, v zemi prázdnou toho, což prvé v ní bylo, a když zbiji v ní všechny obyvatele. I zvidí, že já jsem Hospodin. ¹⁶ To¹ jest naŕkání, jímž naŕkati budou. Tak dcery národů naŕkati budou, tak nad Egyptem i nade vším jeho množstvím naŕkati budou, dí Panovník Hospodin. ¹⁷ Potom bylo dvanáctého léta, patnáctého dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, ťkouch: ¹⁸ Synu ělověi, naŕkej nad množstvím Egypta, a snes jej i dcery národů těch slavných do zpodních míst země k těm, kteříž sstupují do jámy. ¹⁹ A řci: Nad kohož bys utišenější byl?

Sstupiž a lež s neobøezanci. ²⁰ Mezi zbitými meèem padnou, meèi vydán jest, vlectež jej i všecko množství jeho. ²¹ Budou¹ k nìmu mluvit hrdiny s jeho pomocníky z prostøed hrobu, kdež neobøezanci meèem zbití sstoupivše, leží. ²² Tam jest Assur i všecka zbìø jeho, jehož hrobové jsou vùkol tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meèe. ²³ Jehož hrobové jsou po stranách jámy, aby byla zbìø jeho vùkol hrobu tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meèe, kteøíž pouštivali strach v zemi živých. ²⁴ Tam Elam i všecko množství jeho vùkol hrobu tohoto. Všickni ti neobøezanci byvše zbiti, padli od meèe, a sstoupili do spodních míst zemì, kteøíž pouštivali strach svùj v zemi živých. Již¹ nesou potupu svou s tìmi, kteøíž sstupují do jámy. ²⁵ Mezi zbitými postavili jemu lože, i všemu množství jeho, vùkol nihož jsou hrobové tohoto. Všickni ti neobøezanci zbiti meèem, nebo pouštín býval strach jejich v zemi živých. Již¹ nesou potupu svou s tìmi, jenž sstupují do jámy, mezi zbitými polozeni jsou. ²⁶ Tam Mešech, Tubal i všecko množství jeho, a vùkol niho hrobové tohoto. Všickni ti neobøezanci zbiti meèem, nebo pouštivali strach svùj v zemi živých. ²⁷ Aè¹koli ti ještě nelehli s hrdinami, kteøíž padli z neobøezancù, kteøíž sstoupili do hrobu s zbrojí svou vojenskou, a podložili meèe své pod hlavy své, a však dùjde¹ nepravost jejich na kosti jejich; nebo strach hrdin byl v zemi živých. ²⁸ I ty mezi neobøezanci potøín budeš, a lehneš s zbitými meèem. ²⁹ Tam Edom, králové jeho, i všecka knížata jeho, kteøíž polozeni jsou i s svou mocí s zbitými meèem. I ti s neobøezanci lehnou a s tìmi, kteøíž sstupují do jámy. ³⁰ Tam knížata pùlnoení strany všickni napoøád, i všickni Sidonští, kteøíž sstoupí k zbitým, s strachem svým, za svou moc stydíce se, a ležeti budou ti neobøezanci s zbitými meèem, a ponesou potupu svou s tìmi, kteøíž sstupují do jámy. ³¹ Ty uhlédaje Farao, potíš se nade vším množstvím svým, Farao i všecko vojsko jeho, zbiti jsou meèem, dí Panovník Hospodin. ³² Nebo pustím strach svùj v zemi živých, a položen bude mezi neobøezanci s zbitými meèem Farao i všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.

33

¹ Opìt stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Synu èlovièí, mluv k synùm lidu svého a rci jim: Když uvedu na zemi nikterou meè, jestliže vezme lid té zemì muže jednoho od konèin svých, a ustanoví jej sobì za strážného, ³ A ten vida meè pøicházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu, ⁴ A slyše nikdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti, a v tom pøijda meè, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude. ⁵ Nebo slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev jeho na nìm zùstane. By¹ se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil. ⁶ Pakli strážný vida, an meè pøichází, však by nezatroubil na troubu, a lid by nebyl napomenut, a pøijda meè, zachvátil by nikoho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu. ⁷ Tebe pak synu èlovièí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne. ⁸ Když bych já øekl bezbožnému: Bezbožníèe, smrtí umøeš, a nemluvil bys, vystøihaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umøe, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu. ⁹ Pakli bys ty vystøíhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, a však neodvrátil by se od cesty své: on¹ pro nepravost svou umøe, ale ty duši svou vysvobodíš. ¹⁰ Protož ty synu èlovièí, rci domu Izraelskému: Takto mluvíte, øíkajíce: Proto že pøestoupení naše a høíchové naši jsou na nás, a my v nich svadneme, i jakž bychom živi byli? ¹¹ Rci jim: Živ¹ jsem já, dí Panovník Hospodin, že¹ nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a žil byl. Odvra¹tež se, odvra¹te od cest svých zlých. I proè møíti máte, ó dome Izraelský? ¹² Ty tedy synu èlovièí, rci synùm lidu svého: Spravedlnost spravedlivého nevytrhne ho v den pøestoupení jeho, aniž

bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by se den odvrátil od bezbožnosti své; tolikéž spravedlivý nebude moci živ býti v ní, v kterýž by den zhøšil. ¹³ Jestliže dím spravedlivému: Jisti živ budeš, a on doufaje v spravedlnost svou, èinil by nepravost: žádná spravedlnost jeho nepøijde na pamìt, ale pro tu nepravost svou, kterouž èinil, umøe. ¹⁴ Zase øeknu-li bezbožnému: Smrtí umøeš, však odvrátí-li se od høíchu svého, a èiniti bude soud a spravedlnost, ¹⁵ Což v zástavì jest, navrátí-li bezbožný, což vydøel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, neèinì nepravosti: jisti že bude živ, neumøe. ¹⁶ Žádní høíchové jeho, jimiž høešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost èinil, jisti že bude živ. ¹⁷ A vždy øíkají synové lidu tvého: Nemí pravá cesta Pánì, ješto jejich cesta není pravá. ¹⁸ Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a èinil by nepravost, umøe¹ pro ty vìci. ¹⁹ Ale když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, a èinil by soud a spravedlnost, podle tich vícì živ bude. ²⁰ A pøedce øíkáte: Nemí pravá cesta Pánì. Každého z vás podle cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský. ²¹ Stalo se pak dvanáctého léta, desátého mìsíce, pátého dne téhož mìsíce od zajetí našeho, že pøišel ke mnì jeden, kterýž ušel z Jeruzaléma, øka: Dobyto jest mìsto. ²² Ruka pak Hospodinova byla pøi mnì u veèer pøed tím, než pøišel ten, kterýž utekl, a otevøela ústa má, až i ke mnì pøišel ráno; otevøela, pravím, ústa má, abych nebyl nímým dèle. ²³ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ²⁴ Synu èlovìèì, obyvatelé pustin tìchto v zemi Izraelské mluví, økouce: Jedinký byl Abraham, a dìdiènì držel zemi tuto, nás pak mnoho jest; nám¹ dána jest zemì tato v dìdictví. ²⁵ Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Se krví jídáte, a oèì svých pozdvihujete k ukydaným modlám svým, i krev vyléváte, a chtìli byste zemì touto dìdiènì vládnouti? ²⁶ Stojíte na meòì svém, pášete ohavnost, a každý ženy bližního svého poškvøujete, a chtìli byste zemì touto dìdiènì vládnouti? ²⁷ Takto mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Živ¹ jsem já, že ti, kteøíž jsou na pustínách, meèem padnou, a kdo na poli, toho zviøì dám k sežránì, kdo pak na hradích neb v jeskyních, morem zemrou. ²⁸ I obrátím zemi tu v hroznou pouš¹ a pøestane vyvýšenost moci její, a zpustnou hory Izraelské, tak že nebude žádného, kdo by šel pøes ni. ²⁹ I zvidí, že já jsem Hospodin, když obrátím zemi tu v hroznou pouš¹ pro všechny ohavnosti jejich, kteréž páchali. ³⁰ Ty pak synu èlovìèì, slyš, synové lidu tvého èasto mluvívají o tobì, za stìnami i ve dveøích domù, a øíkají jeden druhému a každý bratru svému, øka: Poìte medle a poslechnìte, jaké slovo vyšlo od Hospodina. ³¹ I scházejí se k tobì, tak jako se schází lid, a sedají pøed tebou lid mùj, a poslouchají slov tvých, ale neèiní jich. A aèkoli je sobì ústy svými libují, však za mrzkým ziskem svým srdce jejich odchází. ³² A aj, ty jsi jim jako zpìv libý pikného zvuku a dobøe vznikající. Slyší¹ zajisté slova tvá, ale žádný jich neèiní. ³³ Než když to pøijde, (aj, pøichází¹), tedy zvidí, že prorok byl u prostøed nich.

34

¹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ² Synu èlovìèì, prorokuj proti pastýøùm Izraelským. Prorokuj a rci jim, tím pastýøùm: Takto praví Panovník Hospodin: Bìda pastýøùm Izraelským, kteøíž pasou sami sebe. Zdalìž pastýøi nemají stáda pásiti? ³ Tuk jídáte, a vlnou se odíváte, což tuèného, zabijíte, stáda však nepasete. ⁴ Neduživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepøivodíte, a zahynulé nehledáte, ale pøísni a tvrdì panujete nad nimi, ⁵ Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýøe, a rozptýleny jsouce, jsou za pokrm všelijaké zviøì polní. ⁶ Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po všì zemì širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal. ⁷ Protož ó

pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: ⁸ Živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého bývají k sežrání všelijaké zvěři polní, nemajíce žádného pastýře, aniž se ptají pastýři moji po stádu mém, ale pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého nepasou: ⁹ Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: ¹⁰ Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýřům tím, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýři samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly za pokrm. ¹¹ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po ovcích svých a shledávati je. ¹² Jakož shledává pastýř stádo své tehdaž, když bývá u prostřed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mráky rozptýleny byly. ¹³ A vyvedu je z národů, a shromáždím je z zemí, a uvedu je do země jejich, a pásť je budu na horách Izraelských, při potocích i na všech místech k bydlení příhodných v zemi té. ¹⁴ Na pastvi dobré pásť je budu, a na horách vysokých Izraelských bude ověinec jejich. Tam¹ léhati budou v ověinci veselém, a pastvou tuenou pásť se budou na horách Izraelských. ¹⁵ Já pásť budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin. ¹⁶ Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posílím, tuenou pak a silnou zahladím; nebo je pásť budu v soudu. ¹⁷ Vy pak, stádo mé, slyšte: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já soudím mezi dobytčím a dobytčím, mezi skopci a kozly. ¹⁸ Což jest vám málo pastvou dobrou se pásť, že ještě ostatek pastvy vaší pošlapáváte nohama svýma? a uěštinou vodu píti, že ostatek nohama svýma kalíte, ¹⁹ Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte, se pásť, a kal noh vašich píti musily? ²⁰ Protož takto praví Panovník Hospodin k nim: Aj já, já souditi budu mezi dobytčím tueným a mezi dobytčím hubeným, ²¹ Proto že boky i plecemi strkáte, a rohy svými trkáte všechny nezuživé, tak že je vyháníte i ven. ²² Protož vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež, a souditi budu mezi dobytčím a dobytčím. ²³ A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pásť bude, služebníka svého Davida. Ten¹ je pásť bude, a ten bude jejich pastýřem. ²⁴ Já pak Hospodin budu jejich Bohem, a služebník můj David knížetem u prostřed nich. Já Hospodin mluvil jsem. ²⁵ A uěin s nimi smlouvu pokoje, způsobím, že přestane zvěř zlá na zemi; i budou bydleti na poušti bezpečně, a spáti i po lesích. ²⁶ K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním, a ssílati budu dešť¹ éasem svým; dešťové požehnání budou bývati; ²⁷ Tak že vydá dřevo polní ovoce své a země vydá úrodu svou; i budou v zemi své bezpečně, a zvidí, že já jsem Hospodin, když polámi závory jha jejich, a vytrhnu je z ruky těch, jenž je v službu podrobují. ²⁸ I nebudou více loupeží národům, a zvěř zemská nebude jich žráti, ale bydleti budou bezpečně, aniž jich kdo přestraší. ²⁹ Nadto vzbudím jim výstřelek k slávi, a nebudou více mřít hladem v té zemi, aniž ponesou více potupy od pohanů. ³⁰ I zvidí, že já Hospodin Bůh jejich jsem s nimi, a oni lid můj, dům Izraelský, praví Panovník Hospodin. ³¹ Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.

35

¹ Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økoucí: ² Synu èlověči, obra¹ tváø svou proti hoøe Seir, a prorokuj proti ní. ³ A ři jí: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, horo Seir, a vztáhnu ruku svou na tebe, a obrátím tě v hroznou poušť. ⁴ Místa tvá v poušti obrátím, a ty budeš pustinou, i zviš, že já jsem Hospodin, ⁵ Proto že máš nepřátelství vůči, a rozptyluješ syny Izraelské meziem v éas bídy jejich, v éas dokonání nepravosti. ⁶ Protož živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že k zabítí připravím tě, a krev tě stihati bude. Poněvadž krve vylévání v nenávisti

nemáš, také ti krev stihati bude. ⁷ Obrátím, pravím, horu Seir v hroznou poušť, a vypléním z ní jdoucího přes ni i vracujícího se. ⁸ A naplním hory její zbitými jejími; na pahrbcích tvých i v údolích tvých, i při všech potocích tvých zbití mečem padati budou. ⁹ V pustiny věné obrátím ti, tak že místa tvá nebudou zase vzdilána, i zvíte, že já jsem Hospodin. ¹⁰ Proto že říkáš: Tito dva národové a tyto dvě země mé budou, a budeme dítěně vládnouti tou, v níž Hospodin pobyval, ¹¹ Protož živ¹ jsem já, praví Panovník Hospodin, že¹ učiním podle hněvu tvého a podle závisti tvé, kterouž jsi prokázala z nenávisti své proti nim. I budu poznán od nich, když ti budu souditi. ¹² A zviš, že já Hospodin slyšel jsem všechna hanění tvá, kteráž jsi mluvila o horách Izraelských, okuci: Zpuštěny¹ jsou, nám¹ jsou dány k sežrání. ¹³ Nebo jste se honosili proti mně ústy svými, a množili proti mně slova svá, což jsem sám slyšel. ¹⁴ Takto praví Panovník Hospodin: Jakž se veselí všechna ta země, tak pustinu učiním z tebe. ¹⁵ Jakž se veselíš nad dítectvím domu Izraelského, proto že zpustl, tak učiním i tobě. Pustinou budeš, ó horo Seir, i všechna země Idumejská naskrze, i zvidí¹, že já jsem Hospodin.

36

¹ Ty synu ěloviěi, prorokuj i o horách Izraelských a rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Hospodinovo. ² Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říká ten nepřítel o vás: Ať, to dobře, také¹ i výsosti věné v dítectví se nám dostanou, ³ Protož prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Proto, proto že poplénili a sehltili vás vůkol, abyste byli za dítectví ostatku národu, a vydáni jste v pomluvu a v zlou pověst lidem, ⁴ Protož hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám i pahrbkům, potokům i údolím, pustinám hrozným i místům opuštěným, jenž jsou za loupež a posměch ostatku národu okolních, ⁵ Protož takto dí Panovník Hospodin: jistě že v ohni horlivosti své mluviti budu proti ostatku těch národu, i proti vši zemi Idumejské, kteříž sobě osobili zemi mou za dítectví, veselíce se z celého srdce, a pléníce s chutí, aby sídlo vyhnaných z něho bylo v loupež. ⁶ Protož prorokuj o zemi Izraelské, a mluv k horám a pahrbkům, potokům i k údolím: Takto praví Panovník Hospodin: Ať, já v horlivosti své a v prchlivosti své mluvím, proto že pohanění od národu snášíte. ⁷ Protož takto praví Panovník Hospodin: já zdvihnu ruku svou, pøisahám, že ti národové, kteříž jsou vůkol vás, pohanění své nésti musejí. ⁸ Vy pak hory Izraelské, ratolesti své vypouštiti, a ovoce své přinášeti budete lidu mému Izraelskému, když se přiblíží a přijdou. ⁹ Nebo ať, já jsem s vámi, a patřím na vás, abyste dlaně a osívány byly. ¹⁰ A rozmnožím v vás lidi, všechněm dům Izraelský, jakýžkoli jest, i budou se osazovati místa, a pustiny vzdilávati. ¹¹ Rozmnožím, pravím, v vás lidi i hováda, a budou se množiti a ploditi, i učiním, že bydliti budete jako za předešlých let vašich, ěni vám dobře, více než v prvotinách vašich. A zvíte, že já jsem Hospodin. ¹² Nebo uvedu do vás lidi, lid svůj Izraelský, a budou tebou dítěně vládnouti; a budeš jim za dítectví, aniž kdy více siroby na ně uvedeš. ¹³ Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říkají vám, že jsi ty ta země, kteráž zžíráš lidi, a sirotky ěniš z národu svých, ¹⁴ Protož nebudeš více zžírati lidi, a národu svých více k sirobě přivoditi, praví panovník Hospodin. ¹⁵ Aniž dopustím, aby více slýcháno bylo v tobě potupy národu, aniž útržky lidské snášeti budeš více, ani ku pádu přivoditi více národu svých, praví Panovník Hospodin. ¹⁶ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, okouci: ¹⁷ Synu ěloviěi, dům Izraelský, bydlíce v zemi své, poškrvnili jí cestou svou a skutky svými; podobná nečistotě ženy pro nečistotu oddělené byla cesta jejich před oěma máma. ¹⁸ Proč vylil jsem prchlivost svou na ně, proto že krev vylévali na zemi, a ukydanými bohy svými poškrvnili jí. ¹⁹ I rozptýlil jsem je po národech, tak že rozplášeni jsou po zemích; podle cesty jejich

a podle skutků jejich soudil jsem je. ²⁰ Nýbrž odšedše mezi národy, kamž pøišli, poškrvnili jména svatosti mé, když øíkáno o nich: Že jsou lid Hospodinův, a že z jeho země vyšli. ²¹ Ale slitoval jsem se pro jméno svatosti své, kteréhož poškrvnili dům Izraelský mezi národy, kamž pøišli. ²² Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Ne pro vás já to uèiním, ó dome Izraelský, ale pro jméno svatosti své, kteréhož jste poškrvnili mezi národy, kamž jste pøišli, ²³ Abych posvětil jména svého velikého, kteréž bylo poškrvněno mezi národy, kteréhož jste poškrvnili u prostřed nich, aby poznali národové, že já jsem Hospodin, praví Panovník Hospodin, když posvěcen budu v vás pøed oèima jejich. ²⁴ Nebo poberu vás z národů, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší. ²⁵ A pokropím vás vodou èistou, a èisti budete; ode všech poškrvn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich oèistím vás. ²⁶ A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité. ²⁷ Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a uèiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostøíhali a èinili je. ²⁸ I budete bydleti v zemi, kterouž jsem byl dal otcům vašim, a budete lidem mým, a já budu vašim Bohem. ²⁹ Nebo vysvobodím vás ze všelijakých poškrvn vašich, a pøivolám obilé, a rozmnožím je, a nedopustím na vás hladu. ³⁰ Rozmnožím i ovoce stromů a úrody polní, tak že neponesete více potupy hladu mezi národy. ³¹ I rozpomenete se na zlé cesty vaše a na skutky vaše nedobré, tak že sami se býti hodné øšklivosti uznáte pro nepravosti vaše a pro ohavnosti vaše. ³² Ne pro vás já to uèiním, praví Panovník Hospodin, známo vám buì. Zahanbítež se a zastyíte za cesty své, dome Izraelský. ³³ Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterémž vás oèistím ode všech nepravostí vašich, osadím místa, a vzdilány budou pustiny. ³⁴ A tak země pustá bude dílána, kteráž prvé byla pouští pøed oèima každého tudy jdoucího. ³⁵ I øeknou: Zemì tato zpuštěná jest jako zahrada Eden, ano i místa pustá, zkažená a zbožená jsou ohrazena a osazena. ³⁶ I zvidí národové, kteøíž pozůstanou vùkol vás, že já Hospodin vystavil jsem zboženiny, a vysadil pustiny. Já Hospodin mluvil jsem i uèiním. ³⁷ Takto praví Panovník Hospodin: Ještě toho hledati bude pøi mnì dům Izraelský, abych je rozmnožil. Rozmnožím je lidmi jako stády. ³⁸ Jako stádo k obìtem, jako stádo Jeruzalémské pøi slavnostech jeho, tak místa pustá budou plná stád lidí, i zvidí, že já jsem Hospodin.

37

¹ Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne Hospodin v duchu, a postavil mne u prostřed údolí, kteréž bylo plné kostí. ² I provedl mne skrze nì vùkol a vùkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché. ³ I øekl mi: Synu èlovìí, mohly-li by øžiti kosti tyto? I øekl jsem: Panovníèe Hospodine, ty víš. ⁴ V tom øekl mi: Prorokuj o tìch kostech a rci jim: Kostì suché, slyšte slovo Hospodinovo. ⁵ Toto praví Panovník Hospodin kostem tìmto: Aj, já uvedu do vás ducha, abyste ožily. ⁶ A dám na vás žily, a uèiním, že zroste na vás maso, a otáhnu vás koží; dám, pravím, do vás ducha, abyste ožily, i zvíte, že já jsem Hospodin. ⁷ Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo. I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hømot, když se pøibližovaly kosti jedna k druhé. ⁸ I vidìl jsem, a aj, žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich. ⁹ I øekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu èlovìí, a rci duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode ètyø vùtrů pøiì, duchu, a vìj na tyto zmordované, a¹ oživou. ¹⁰ Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I všel do nich duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup velmi veliký. ¹¹ I øekl mi: Synu èlovìí, kosti tyto jsou všecken dům Izraelský. Aj, øíkají: Ušchly kosti naše, a zhynula èáka naše, již¹ jest po nás. ¹² Protož prorokuj a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj,

já otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj, a uvedu vás do zemi Izraelské. ¹³ I zvíte, že já jsem Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj. ¹⁴ A dám Ducha svého do vás, abyste ožili, a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že já Hospodin mluvím i ěiním, dí Hospodin. ¹⁵ Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økouce: ¹⁶ Ty pak synu ěloviěi, vezmi sobě døevo jedno, a napiš na ním: Judovi, a synům Izraelským, tovaryšům jeho. Zatím vezma døevo druhé, napiš na ním: Jozefovi døevo Efraimovo, a všem synům Izraelským, tovaryšům jeho. ¹⁷ I spož je sobě jedno k druhému v jedno døevo, aby byla jako jedno v ruce tvé. ¹⁸ A když mluvíti budou k tobě synové lidu tvého, økouce: Což nám neoznámíš, co ty vici znamenají? ¹⁹ Mluv k nim: Takto praví panovník Hospodin: Aj, já vezmu døevo Jozefovo, kteréž jest v ruce Efraimovi, a pokolení Izraelských, tovaryšů jeho, a pøiložím je s ním k døevu Judovu, a uěiním je døevem jedním, i budou jedno v ruce mé. ²⁰ A když budou ta døeva, na kterýchž jsi psal, v ruce tvé pøed oěima jejich, ²¹ Tedy mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vezmu syny Izraelské z prostøed národů těch, kamž odešli, a shromáždí je odevšad, uvedu je do zemi jejich. ²² A uěiním je, aby byli národem jedním v té zemi na horách Izraelských, a král jeden bude nad nimi nade všemi králem. A nebudou více dva národové, aniž se již více diliti budou na dvoje království. ²³ Aniž se budou poškròovati více ukydanými bohy svými, a ohavnostmi svými, ani jakými pøestoupeními svými, i vysvobodím je ze všech obydlí jejich, v nichž høšili, a oěistím je. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem. ²⁴ A služebník můj David bude králem nad nimi, a pastýøe jednoho všickni míti budou, aby v soudech mých chodili, a ustanovení mých ostóihali, i ěinili je. ²⁵ I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl dal služebníkovi svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši. Budou, pravím, v ní bydliti oni i synové jejich, i synové synů jejich až na viky, a David služebník můj knížetem jejich bude na viky. ²⁶ Nadto uěiním s nimi smlouvu pokoje; smlouva viěná bude s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni svou u prostøed nich na viky. ²⁷ Bude i pøíbytek můj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým. ²⁸ I zvidí národové, že jsem já Hospodin, jenž posvìcuji Izraele, když bude svatyni má u prostøed nich na viky.

38

¹ Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, økouce: ² Synu ěloviěi, obra¹ tváø svou proti Gogovi, zemi Magog, knížeti a hlavì v Mešech a Tubal, a prorokuj proti nìmu, ³ A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já budu proti tobě, Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal. ⁴ A odvedu ti zpět, dada udice do ěelistí tvých, když ti vyvedu i všecko vojsko tvé, koně i jezdce, všechny obleèené v celou zbroj, zástup veliký s pavézami a štíty, všechny ty, kteøíž užívají meèe: ⁵ Perské, Mouøeníny i Putské s nimi, všechny ty s štíty a lebkami, ⁶ Gomera i všechny houfy jeho, dùm Togarmy od stran pùlnoèních, i všechny houfy jeho, národy mnohé s tebou. ⁷ Budiž hotov, a pøiprav se, ty i všecko shromáždění tvé, těch, kteøíž se k tobě sebrali, a buď strážcím jejich. ⁸ Po mnohých dnech navštívěn budeš, v potomních letech pøitáhneš na lid vysvobozený od meèe, a shromážděný z národů mnohých na hory Izraelské, kteréž byly pustinou ustaviěni, když oni z národů jsouce vyvedeni, budou bydliti bezpeèni všickni. ⁹ V tom pøitáhneš a pøijdeš jako bouøe, budeš jako oblak pøikrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i národové mnozí s tebou. ¹⁰ Takto praví Panovník Hospodin: I stane se v ten den, že vstoupí mnohé vici na srdce tvé, a budeš mysliti myšlení zlé. ¹¹ A díš: Potáhnu na zemi, v níž jsou vsi, pøitáhnu na ty, jenž pokoje užívají, bydlíce bezpeèni, na všechny, kteøíž bydlejí beze všech zdí, a nemají žádné závory ani bran, ¹² Abych vzbral koøisti, a rozchvátal loupeže, obraceje ruku svou proti pouštím již osazeným, a proti lidu zase shromážděnému z národů, zacházejícímu s dobyttem

a jmíním, bydlejícím u prostøed zemì. ¹³ Sába a Dedan, a kupci moøští, i všechna lvíèata jeho øeknou tobì: K rozebrání-liž koøistí ty se béøeš? K rozchvátání-li loupeže shromáždil jsi množství své, abys bral støíbro a zlato, abys nabral dobytka i zboží, a nashromáždil loupeže veliké? ¹⁴ Protož synu èlovìèí, prorokuj a rci Gogovi: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž toho dne, když bude lid mùj Izraelský bydliti bezpeèní, nezvíš, ¹⁵ Kdyžto pøitáhnouce z místa svého od stran pùlnoèních, ty i národové mnozí s tebou, sedíce na koních všickni, shromáždíní veliké a vojsko znamenité, ¹⁶ Potáhneš na lid mùj Izraelský jako oblak, abys pøikryl tu zemi? V potomních dnech stane se, že ti pøivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když posvěcen budu v tobì pøed oèima jejich, ó Gogu. ¹⁷ Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž ty nejsi ten, o kterémž jsem mluvil za dnù starodávních skrze služebníky své, proroky Izraelské, kteøíž prorokovali za tìch dnù a let, že ti pøivedu na ni? ¹⁸ A však stane se v ten den, v den, v kterýž pøitáhne Gog na zemi Izraelskou, praví Panovník Hospodin, že povstane prchlivost má s hnìvem mým, ¹⁹ A v rozhorlení svém, v ohni prchlivosti své mluvití budu. Jistì že v ten den bude pohnutí veliké v zemi Izraelské, ²⁰ Tak že se pohnou pøed tváøí mou ryby moøské i ptactvo nebeské, a zvíø polní i všeliký zemíplaz plazící se po zemi, i všickni lidé, kteøíž jsou na svrchku zemì. I rozválejí se hory, a padnou výsosti, i každá zed na zem upadne. ²¹ Nebo zavolám proti nimu po všech horách mých meèe, praví Panovník Hospodin; meè každého proti bratru jeho bude. ²² A vykonám pøi nim soud morem a krve prolitím a pøívalem rozvodnilým, a kamením krupobití velikého, ohnìm a sirou dštítí budu na něj i na houfy jeho, a na národy mnohé, kteøíž jsou s ním. ²³ A tak zveleben, a posvěcen, a v známost uveden budu pøed oèima národù mnohých, a zvidí, že já jsem Hospodin.

39

¹ Ty synu èlovìèí, prorokuj ještì proti Gogovi a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já povstanu proti tobì, ó Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal. ² A odvedu ti zpìt, navštíví ti šesti ranami, když ti vzbudím, abys pøitáhl od stran pùlnoèních, a pøivedu ti na hory Izraelské. ³ Nebo vyrazím luèištì tvé z ruky tvé levé, a støely z ruky tvé pravé vyvrhu. ⁴ Na horách Izraelských padneš ty i všickni houfové tvoji i národové, kteøíž budou s tebou; ptákùm a všemu ptactvu kòidla majícímu i zvíøi polní dám ti k sežrání. ⁵ Na svrchku pole padneš; nebo¹ jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin. ⁶ Vypustím také oheð na Magoga i na ty, kteøíž pøebývají na ostrovích bezpeèní, i zvidí¹, že já jsem Hospodin. ⁷ A jméno svatosti své uvedu v známost u prostøed lidu svého Izraelského. Nedopustím, pravím, více poškvòovati jména svatosti své, i zvidí¹ národové, že já jsem Hospodin Svatý v Izraeli. ⁸ Aj, pøijde¹ a stane se to, praví Panovník Hospodin, téhož dne, o kterémž jsem mluvil. ⁹ Tehdy vyjdou obyvatelé míst Izraelských, a zapálíce, popálí zbroj a štíty i pavézy, luèištì i støely, døevce i kopí, a budou je pálití ohnìm sedm let. ¹⁰ Aniž nositi budou døíví s pole, ani sekati v lesích, proto že zbrojí zanícovati budou oheð, když zloupí ty, kteøíž je loupívali, a mocí poberou tìm, kteøíž jim mocí brávali, praví Panovník Hospodin. ¹¹ I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ku pohøbu tam v Izraeli, údolí, kudyž se jde k východní stranì k moøi, kteréžto zacpá ústa tudy jdoucích. I pohøbí tam Goga i všechno množství jeho, a nazovou je údolí množství Gogova. ¹² Nebo pochovávati je budou dùm Izraelský za sem mìsícù proto, aby vyèistili zemi. ¹³ A tak pohøbí je všechnen lid té zemì, a bude jim to ku pøectivosti v den, v kterýž oslaven budu, praví Panovník Hospodin. ¹⁴ Oddílí¹ pak muže stateèné, kteøíž by procházeli tu zemi, proto aby pochovávali ty, kteøíž by pozůstali na svrchku zemì, aby ji vyèistili. Po vyjití sedmi mìsícù pøehledávati zaènou. ¹⁵ A ti procházejíce, choditi budou po

zemi, a když užoí kosti èlovìèí, vzdilají pøi nich znamení pamìtné, aby je pohøbili hrobaøi v údolí množství Gogova. ¹⁶ Nýbrž to množství jeho bude k slávi i místu, když vyèistí tu zemi. ¹⁷ Ty pak synu èlovìèí, takto praví Panovník Hospodin: Rci ke všelijakým ptákùm kòidla majícím i ke všelijaké zvìøi polní: Shromažíte se a pøiíte, zbeøte se odevšad k obìtem mým, kterýchž já nabiji vám, obìtí velikých na horách Izraelských, a budete jísti maso a pítí krev. ¹⁸ Maso silných rekù jísti budete, a krev knížat zemských pítí, skopcù, beranù a kozlù, volkù, všechno tuèných Bázanských. ¹⁹ A budete jísti tuk do sytosti, a pítí krev do opití z obìtí mých, kterýchž vám nabiji. ²⁰ A nasytíte se z stolu mého koòmi i jezdcí, silnými reky i všemi muži váleènými, dí Panovník Hospodin. ²¹ A tak zjevím slávu svou mezi národy, aby vidìli všickni národové soud mùj, kterýž jsem vykonal, i ruku mou, kterouž jsem doložil na ni. ²² I zví¹ dùm Izraelský, že já jsem Hospodin Bùh jejich, od tohoto dne i potom. ²³ Zvidí také i národové, že pro svou nepravost zajat jest dùm Izraelský, proto že se dopouštìli pøestoupení proti mnì; proèež jsem skryl tváø svou pøed nimi, a vydal jsem je v ruku protivníkù jejich, aby padli meèm všickni napoòád. ²⁴ Podlé neèistoty jejich a podlé zpronevìøení se jejich uèinil jsem jim, a skryl jsem tváø svou pøed nimi. ²⁵ Z té pøíèiny takto praví Panovník Hospodin: Již¹ zase pøivedu zajaté Jákobovy, a smìluji se nade vším domem Izraelským a horliti budu pøíèinou jména svatosti své, ²⁶ Aè ponesou potupu svou a všechno pøestoupení své, kteréhož se dopustili proti mnì, když bydlili v zemi své bezpeèì, aniž byl, kdo by je pøestrašil. ²⁷ A však je zase pøivedu z národù, a shromáždím je z zemí nepøátel jejich, a posvìcen budu v nich pøed oèima národù mnohých. ²⁸ A tak poznají, že já jsem Hospodin Bùh jejich, když zaveda je do národù, shromáždím je do zemí jejich, a nepozùstavím tam žádného z nich. ²⁹ Aniž skryji více tváøi své pøed nimi, když vyleji Ducha svého na dùm Izraelský, praví Panovník Hospodin.

40

¹ Dvadcátého pátého léta od zajetí našeho, na poèátku roku, desátého dne mìsíce, ètrnáctého léta po dobytí místa, právi v tentýž den byla nade mnou ruka Hospodinova, a uvedl mne tam. ² U vidìních Božích pøivedl mne do zemì Izraelské, a postavil mne na hoøe velmi vysoké, pøi níž bylo jako stavení místa, ku poledni. ³ I uvedl mne tam, a aj, muž, kterýž na pohledinì byl jako mìi, maje šòuru lninou v ruce své, a prut k rozmìøování, a ten stál v bránì. ⁴ I mluvil ke mnì ten muž: Synu èlovìèí, viz oèima svýma, a ušima svýma slyš, a pøilož srdce své ke všemu, což já ukáži tobì; nebo proto a¹ bych ukazoval, pøiveden jsi sem. Ty pak oznámíš všechno domu Izraelskému, což vidiš. ⁵ A aj, zed zevnitø pøi domu vùkol a vùkol, a v ruce muže toho prut míry, šesti loket, (loket o dlaò delší než obecni). Zmìøil šíøku toho stavení jednoho prutu, a výšku jednoho prutu. ⁶ A všed do brány, kteráž byla naproti východu, šel na horu po stupních jejích, i zmìøil prah brány jednoho prutu zšíøí, a prah druhý jednoho prutu zšíøí. ⁷ A pokojíky jednoho prutu zdélí, a jednoho prutu zšíøí, mezi pokojíky pak pìt loket, a prah brány podlé síøce brány vnitø prutu jednoho. ⁸ I zmìøil síøci brány vnitø na jeden prut. ⁹ Zmìøil také síøci brány osmi loket, a veøje její dvou loket, totiž síøce brány vnitø. ¹⁰ I pokojíky brány východní, tøi s jedné a tøi s druhé strany. Jedné míry byly všechny tøi, a míra jednotejná veøejí po obou stranách. ¹¹ Zmìøil též i širokost dveøí té brány desíti loket, a dlouhost též brány tøinácti loket, ¹² A pøístøeší pøed pokojíky jednoho lokte, a na jeden loket pøístøeší s této strany, pokojíky pak šesti loket s jedné, a šesti loket s druhé strany. ¹³ A tak zmìøil bránu od støechy pokojíka do støechy druhého, širokost pìtmecítna loket, dvøøe naproti dveøím. ¹⁴ A udílal veøje šedesáti loket, a každé veøje sínì i brány vùkol a vùkol jedna míra. ¹⁵ Od pøedku pak brány, kudyž se vchází do pøedku

síòce brány vnitøní, bylo padesáte loket. ¹⁶ A byla okna possoužená v pokojících i nad veøejemi jejich, do vnitøku brány vùkol a vùkol, takž i pøi klenutí, a na okních vùkol a vùkol do vnitøku, a na veøejích byly palmy. ¹⁷ Potom mne uvedl do sínì zevnitøní, a aj, komùrky a pùda udílaná pøi sínì vùkol a vùkol. Tøidceti komùrek na té pùdi bylo. ¹⁸ Ta pak pùda po stranì tìch bran, naproti dlouhosti bran, pùda nižší byla. ¹⁹ Zmìòil také šíøku od pøedku brány dolejší až k pøedku sínì vnitøní, zevnitø na sto loket k východu a pùlnoci. ²⁰ Též bránu, kteráž byla na pùlnoci pøi sínì zevnitøní, zmìòil na dél i na šíø. ²¹ (Jejíž pokojíkové tøi s jedné a tøi s druhé strany, i veøeje její i síòce její byly podlé míry brány prvnější.) Padesáti loket dlouhost její, širokost pak pìtmecítma loket. ²² Okna také její i síòce její i palmy její byly podlé míry brány té, kteráž byla k východu, a vstupovalo se k ní po sedmi stupních, pøed nimiž síòce její byly. ²³ A byla ta brána u sínì vnitøní naproti bránì pùlnoèní a východní; i odmìòil od brány k bránì sto loket. ²⁴ Potom mne vedl ku poledni, a aj, brána ku poledni; i zmìòil veøeje její, i síòce její podlé tìch mìr, ²⁵ (A okna v ní i síòce její vùkol a vùkol podobná oknùm onìm), padesáti loket zdélí a pìtmecítma loket zšíòí. ²⁶ A k vstupování k ní stupòu sedm, a síòce její pøed nimi; též palmy pøi ní, jedna s jedné a druhá s druhé strany pøi veøejích jejich. ²⁷ Též bránu sínì vnitøní ku poledni zmìòil od brány k bránì, na poledne, sto loket. ²⁸ I uvedl mne do sínì vnitøní branou polední, a zmìòil tu bránu polední podlé týchž mìr, ²⁹ I pokojíky její i veøeje její, i síòce její podlé týchž mìr, i okna její i síòce její vùkol a vùkol, padesáti loket na dél, a na šíø pìtmecítma loket. ³⁰ A síòce vùkol a vùkol zšíòí pìtmecítma loket, a zdélí padesáti loket. ³¹ A síòce její jako síò zevnitøní, i palmy pøi veøejích jejich, též stupòu osm k vstupování k ní. ³² Uvedl mne také do sínì vnitøní k východu, i zmìòil bránu tu podlé týchž mìr, ³³ Též pokojíky její i veøeje její, i síòce její, podlé týchž mìr, i okna její i síòce její vùkol a vùkol, zdélí padesáti loket, zšíòí pak pìtmecítma loket. ³⁴ Též síòce její pøi sínì zevnitøní, a palmy pøi veøejích s obou stran, a osm stupòu k vstupování k ní. ³⁵ Pøivedl mne též k bránì pùlnoèní, a zmìòil ji podlé týchž mìr, ³⁶ Pokojíky její, veøeje její i síòce její i okna její vùkol a vùkol, zdélí padesáti loket, a zšíòí pìtmecítma loket. ³⁷ I veøeje její pøi sínì zevnitøní a palmy pøi veøejích s obou stran, též osm stupòu k vstupování k ní, ³⁸ I komùrky a dvéøe její pøi veøejích bran, kdež obmývali obìti zápalné. ³⁹ A v síòci brány byli dva štokové s jedné strany, a dva štokové s druhé strany, aby na nich zabíjeli obìti zápalné, a za høích i vinu. ⁴⁰ A po boku, kudyž se tam vstupuje pøi dvéøích brány pùlnoèní, dva štokové; tolikéž po boku druhém síòce též brány dva štokové. ⁴¹ Ètyøi štokové s jedné, a ètyøi štokové s druhé strany po boku brány, osm štokù, na nichž zabíjeli. ⁴² Ètyøi pak štokové k zápalu byli z kamení tesaného, zdélí pùldruhého lokte, a zšíòí pùldruhého lokte, a zvýší lokte jednoho, na nichž nechávali nádobi, kterýmž zabíjeli k zápalùm a obìtem. ⁴³ A kotliska ztlouští na jednu dlaò pøipravená v domì vùkol a vùkol, na štocích pak maso vícì obitovaných. ⁴⁴ Potom zevnitø, pøi bránì vnitøní, komùrky zpìvákù v sínì vnitøní, kteráž byla po boku brány pùlnoèní, a ty byly na poledne; jedna pøi boku brány východní byla na pùlnoci. ⁴⁵ I mluvil ke mnì: Tyto komùrky na poledne jsou knìží stráž držících nad domem; ⁴⁶ Ty pak komùrky na pùlnoci jsou knìží stráž držících nad oltáøem, totiž synù Sádochových, kteøíž pøistupují z synù Léví k Hospodinu, aby sloužili jemu. ⁴⁷ I zmìòil tu síò ètverhranou zdélí sto loket, a zšíòí sto loket, i oltáø pøed domem. ⁴⁸ I pøivedl mne k síòci domu, a zmìòil veøeje té síòce, pìti loket s jedné a pìti loket s druhé strany, širokost pak brány byla tøí loket s jedné a tøí loket s druhé strany. ⁴⁹ Dlouhost síòce dvadcíti loket, širokost pak jedenácti loket i s stupni, po nichž se vstupovalo k ní; sloupové pak byli pøi veøejích, jeden s jedné, a druhý s druhé strany.

41

¹ Opět přivedl mne k chrámu, a změřil veřeje, šesti loket zšíří s jedné strany, a šesti loket zšíří s druhé strany, podle šírokosti stánku. ² A šířkost dveří desíti loket, boky pak dveří pěti loket s jedné a pěti loket s druhé strany. Změřil také i dlouhost jejich čtyřicíti loket, šířkost pak dvacíti loket. ³ Pšel také do vnitřku, a změřil veřeje dveří dvou loket, a dvě šestí loket, šířkost pak dveří sedmi loket. ⁴ Změřil také dlouhost svatyní dvacíti loket, a šířkost dvacíti loket v chrámě, a řekl mi: Tato jest svatyní svatých. ⁵ Změřil též zed domu šesti loket, a šířkost pavlače čtyř loket, vůkol a vůkol okolo domu. ⁶ Ty pak pavlače, pavlač nad pavlačí, byly tři, a čtyřicíti noh zdělí, a scházely se při zdi domu vespolek, tak že se pavlače vůkol a vůkol držely, a nedržely se na zdi domu. ⁷ Nebo se rozšiřovala vůkol více a více, svrchu pro pavlače, kteréž byly okolo domu, od vrchu až dolů, vůkol a vůkol domu, poněvadž nejširší dům byl na hoře, a tak nejnižší porožířovala se k vrchu pro prostědní. ⁸ Tak podobně spatřil jsem při domu pavlače, i nejvyšší vůkol a vůkol, jejichž půdy zouplna odměřeny byly šesti loket k výstupkům. ⁹ Šířkost zdi, kteráž byla při pavlačích zevnitř, pěti loket byla, i plac pavlačí, kteréž byly při domu. ¹⁰ Mezi nimiž a komůrkami byla šířkost dvacíti loket okolo domu vůkol a vůkol. ¹¹ A dvě pavlačí byly k placu, dvě jedny na půlnoci, a druhé dvě na poledne, a šířkost placu byla pěti loket vůkol a vůkol. ¹² Stavení pak, kteréž bylo před příhradkem v úhlu k západu, šířkost byla sedmdesáti loket, a zed téhož stavení pěti loket zšíří vůkol a vůkol, a zdělí devadesáti loket. ¹³ Potom změřil dům, zdělí sto loket, totiž příhradek i stavení, a zdi jeho zdělí sto loket. ¹⁴ Též šířkost předku domu i příhradku k východu sto loket. ¹⁵ Změřil i dlouhost stavení před příhradkem, kteréž bylo za ním, též i paláce jeho s jedné i s druhé strany, a bylo sto loket; též chrám vnitř i sídce s síní, ¹⁶ Prahy i okna posouzená, i paláce vůkol po těch stranách jejich, naproti prahu táflování dřevěné vůkol a vůkol, i od země až do oken, též i okna otařflovaná, ¹⁷ Od svrchku dveří až do vnitřní i zevnitřní strany domu, i všecku zed vůkol a vůkol vnitř i zevnitř změřené. ¹⁸ Kteréž táflování bylo udíláno s cherubíny a palmami, a to vše palma mezi cherubínem a cherubínem. A cherubín měl dvě tváře. ¹⁹ Totiž tvář lidskou naproti palmě s jedné strany, a tvář lvíetě naproti palmě s druhé strany. Tak udíláno bylo ve všem domu vůkol a vůkol. ²⁰ Od země až do vrchu dveří cherubínové a palmy zdělány byly i na zdi chrámu. ²¹ Chrámu veřeje byly četverhrané, a předek svatyní podobný jemu. ²² Oltář dřevěný tři loket zvýší, zdělí pak dvou loket s úhly svými, jehož dlouhost i pobočnice jeho dřevěné byly. I mluvil ke mně: Tento jest stůl, kterýž stojí před Hospodinem. ²³ A dvojnásobní dvě byly u chrámu i u svatyní, ²⁴ A dvojnásobní dvě ve vratech, totiž dvojnásobní dvě obracející se, dvojnásobní ve vratech jedních, a dvojnásobní dvě v druhých. ²⁵ Byli pak udíláni na nich, na těch dveřích chrámu, cherubínové a palmy, tak jakž udílání byli na stínách, trámové také dřevění byli před sídcí vni. ²⁶ Též na oknech posouzených byly palmy s obou stran po bocích sídce, i na pavlačích domu toho i trámích.

42

¹ Potom mne vyvedl k síni zevnitřní, kteráž byla na půlnoci, a přivedl mne k těm komůrkám, kteréž byly před příhradkem, a kteréž byly naproti stavení na půlnoci, ² Jehož délka při dveřích půlnočních na pohledině byla sto loket, a šířka padesát loket. ³ Naproti síni vnitřní, kteráž měla dvacet loket, a naproti dlázení, kteréž bylo v síni zevnitřní, byl palác naproti paláci těmi řady. ⁴ Před komůrkami pak byli pláckové desíti loket zšíří vnitř, cesta k nim lokte jednoho, a dvě jejich na půlnoci. ⁵ Komůrky pak nejvyšší byly užší, proto že palácové byli širší než ony, nežli nejžpodnější a prostědní stavení. ⁶ Nebo o trojím ponebí bylo, ale nemělo

žádných sloupů, jacíž byli sloupové síní; protož užší bylo nežli dolejší i než prostědní od země. ⁷ Ohrady pak, kteráž byla vni naproti komůrkám k síni zevnitřní, před komůrkami, dlouhost byla padesáti loket. ⁸ Nebo dlouhost komůrek, kteréž byly v síni zevnitřní, byla padesáti loket, před chrámem pak sto loket. ⁹ Pod těmi pak komůrkami bylo vcházení od východu, skrze kteréž by se vcházelo do nich z síně té zevnitřní. ¹⁰ Na šíř ohrady té síně k východu před příhradkem i před stavením byly komůrky. ¹¹ Cesta pak před nimi byla podobná cestě komůrek, kteréž byly na půlnoci. Jakáž byla dlouhost jejich, tak šířkost jejich, a všechna vycházení jejich i dvěje jejich podobná onimno. ¹² A dvěje těch komůrek, kteréž byly na poledne, podobné byly dvěím při začátku cesty, cesty před ohradou přímou k východu, kudyž se vchází do nich. ¹³ I řekl mi: Komůrky na půlnoci a komůrky na poledne, kteréž jsou před příhradkem, jsou komůrky svaté, kdežto jídají kněží, kteříž přistupují k Hospodinu, více nejsvětější. Tam nechávají budou více nejsvětějších a obětí suchých, též za hříchů a za vinu; nebo to místo svaté jest. ¹⁴ Když tam vejdou kněží, tedy nevyjdou z svatyně do síně zevnitřní, leč tam nechají roucha svého, v němž přisluhovali; nebo svaté jest. A oblekou roucha jiná, když budou míti přistupovati k tomu, což se dotýče lidu. ¹⁵ A dokonav rozměrování domu vnitřního, i vedl mne k bráně, kteráž byla na východ, a změřil jej vůkol a vůkol. ¹⁶ Změřil stranu východní prutem, přit set loket prutových tím prutem vůkol. ¹⁷ Změřil stranu půlnoční tím prutem, přit set prutů vůkol. ¹⁸ Změřil stranu polední tím prutem, přit set prutů. ¹⁹ A obrátiv se k straně západní, naměřil tím prutem přit set prutů. ²⁰ Na čtyři strany změřil to, totiž zeď vůkol a vůkol, zdělí přit set, a zšíří přit set, aby dělila svaté místo od obecného.

43

¹ Potom vedl mne k bráně, kterážto brána patřila k východu. ² A aj, sláva Boha Izraelského přicházela od východu, jejíž zvuk byl jako zvuk vod mnohých, a země svítila se od slávy jeho. ³ A podobné bylo to vidění, kteréž jsem viděl, právě tomu vidění, kteréž jsem byl viděl, když jsem šel, abych kazil místo, vidění, pravím, podobná vidění onomu, kteréž jsem viděl při oře Chebar. I padl jsem na tvář svou. ⁴ A když sláva Boží vcházela do domu, cestou brány patřící k východu, ⁵ Tedy pojal mne Duch, a uvedl mne do síně vnitřní, a aj, dům plný byl slávy Hospodinovy. ⁶ I slyšel jsem, an mluví ke mně z domu, a muž stál podlé mne. ⁷ I řekl mi: Synu člověčí, místo stolice mé a místo šlepijí noh svých, kdežto bydliti budu u prostřed synů Izraelských na věky, a nebudou poškvřelovati více dům Izraelský jména svatosti mé, oni ani králové jejich smilstvím svým a mrtvými těly králů svých, ani výsostmi svými, ⁸ Když kladli prah svůj podlé prahu mého, a vezeji svou podlé vezeje mé, a stínu mezi mnou a mezi sebou, a tak poškvřelovali jména svatosti mé ohavnostmi svými, kteréž páchali, pročež jsem je sehltil v hněv mém. ⁹ Ale nyní vzdálí smilství svá i mrtvá těla králů svých, ode mne, a budu bydliti u prostřed nich na věky. ¹⁰ Ty synu člověčí, oznam domu Izraelskému o tomto domu, a nech¹ se zahanbí pro nepravosti své, a a¹ změří všechno naskrze. ¹¹ A když se hanbiti budou za všechno, což páchali, způsob domu i formu jeho, i vycházení jeho, též vcházení jeho, i všechny způsoby jeho, všechna ustanovení jeho, všechny, pravím, způsoby jeho i všechny zákony jeho v známost jim uveš, a napiš před očíma jejich, a¹ ostříhají všeho způsobu jeho i všech ustanovení jeho a činí je. ¹² Tento jest zákon toho domu: Na vrchu hory všechno obmezení jeho vůkol a vůkol, nejsvětější¹ jest. Aj, ten jest zákon toho domu. ¹³ Tyto pak jsou míry oltáře na též lokty, o dlaň delší: Přední zpodek lokte zvýší a lokte zšíří, obruba pak jeho při kraji jeho vůkol pídí jedné. Takový jest výstupek oltáře, ¹⁴ Totiž od spodku při zemi až do přepásání dolejšího dva lokty, šířkost pak lokte

jednoho, a od pøepásání menšího až do pøepásání většího ètyøi lokty, širokost též na loket. ¹⁵ Ale sám oltáø a¹ jest ètyø loket, a z oltáøe zhùru ètyøi rohové. ¹⁶ Oltáø pak dvanácti loket zdélí a dvanácti zšíøí, ètyøhranatý po ètyøech stranách svých. ¹⁷ Pøepásání pak ètrnácti loket zdélí a ètrnácti zšíøí po ètyøech stranách jeho, a obruba vùkol nìho na pùl lokte, a zpoděk pøi nìm na loket vùkol, a stupòové jeho naproti východu. ¹⁸ I øekl ke mnì: Synu èlovìèí, takto praví Panovník Hospodin: Ta jsou ustanovení oltáøe v den, v kterýž bude udlán, k obìtování na nìm zápalu a kropení na nìj krví. ¹⁹ Nebo dáš knížím Levitským, kteøíž jsou z semene Sádochova, kteøíž pøistupují ke mnì, dí Panovník Hospodin, aby mi sloužili, volka mladého za høích. ²⁰ A nabera krve jeho, dáš na ètyøi rohy jeho, i na ètyøi úhly toho pøepásání, i na obrubu vùkol, a tak jej oèistíš i vyèistíš. ²¹ A vezmeš toho volka za høích, i spálí jej na místì uloženém v tom domì, vnì pøed svatyní. ²² V den pak druhý obìtovati budeš kozla bez poškrvny za høích, a oèistí oltáø, tak jakž vyèistili volkem. ²³ A když dokonáš oèišťování, obìtuj volka mladého bez vady, a skopce z stáda bez poškrvny. ²⁴ Kteréž když obìtovati budeš pøed Hospodinem, uvrhou kníží na nì soli, a budou je obìtovati v zápal Hospodinu. ²⁵ Po sedm dní obìtuj kozla za høích, na každý den; též i volka mladého a skopce z stáda bez poškrvny obìtovati budou. ²⁶ Sedm dní oèišťovati budou oltáø, a vyèistí jej, a posvětit ruky své. ²⁷ A když vyplní ty dny, osmého dne i potom obìtovati budou kníží na oltáøi zápalý vaše, a pokojné obìti vaše, i pøijmu vás laskavì, praví Panovník Hospodin.

44

¹ Tedy pøivedl mne zase cestou k bránì svatynì zevnitøní, kteráž patøí k východu, a ta byla zavøená. ² I øekl ke mnì Hospodin: Brána tato zavøená bude, nebude¹ otvírána, aniž kdo bude vcházeti skrze ni. Nebo Hospodin Bùh Izraelský všel skrze ni; protož bude¹ zavøená. ³ Knížecí jest, kníže samo v ní sedati bude, aby jídalo chléb pøed Hospodinem. Cestou sínì této brány vejde, a cestou její vyjde. ⁴ I vedl mne cestou k bránì pùlnoèní, k pøední stranì domu, i vidìl jsem, a aj, naplnila sláva Hospodinova dùm Hospodinùv. I padl jsem na tváø svou. ⁵ I øekl ke mnì Hospodin: Synu èlovìèí, pøilož srdce své, a viz oèima svýma, i ušima svýma slyš, cožkoli já mluvím tobì o všech ustanoveních domu Hospodinova, i o všech zákonech jeho. Pøilož, pravím, srdce své k vcházení do domu, i ke všemu vycházení z svatynì, ⁶ A rci zpuønému domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Dosti mìjte na všech ohavnostech svých, ó dome Izraelský, ⁷ Že jste uvodili cizozemce neobøezaného srdce a neobøezaného tìla, aby bývali v svatyni mé, a poškròovali i domu mého, když jste obìtovali chléb můj, tuk i krev, ješto oni sic rušili smlouvu mou, mimo všechny ohavnosti vaše, ⁸ A nedrželi jste strážè nad svatými vícemi mými, ale postavili jste strážné na stráži mé, v svatyni mé místo sebe. ⁹ Takto praví Panovník Hospodin: Žádný cizozemec neobøezaného srdce a neobøezaného tìla nevejde do svatynì mé, ze všech cizozemcù, kteøíž mezi syny Izraelskými jsou. ¹⁰ Nýbrž i Levítové, kteøíž se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael, kteøíž zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponesou nepravost svou. ¹¹ Nebo budou v svatyni mé za služebníky, v povinnostech pøi branách domu, a za slouhy pøi domu. Oni budou zabíjeti obìti zápalné i obìti lidu, a oni stávají budou pøed nimi k sloužení jim, ¹² Proto že pøisluhovali jim pøed ukydanými bohy jejich, a byli domu Izraelskému pøíèinou pádu v nepravost. Proèež pøisáhl jsem jim, praví Panovník Hospodin, že ponesou nepravost svou. ¹³ Aniž pøistoupi ke mnì, aby mi knížský úøad konali, ovšem aby pøistupovati mìli k kterým svatým vícem mým, neb k nejsvětijším, ale ponesou pohaninì své i ohavnosti své, kteréž páchali. ¹⁴ Protož postavím je za strážné u domu,

ke vši službě jeho i ke všemu, což èinìno býti má v nìm. ¹⁵ Kníží pak Levítští, synové Sádochovi, kteøíž drželi stráž nad svatyní mou, když zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou pøistupovati ke mnì, aby mi pøisluhovali, a státi pøed tváøí mou, obìtující mi tuk i krev, praví Panovník Hospodin. ¹⁶ Ti pøicházeti budou k svatyni mé, a ti pøistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a drželi stráž mou. ¹⁷ I stane se, když budou míti vcházeti do bran sínì vnitøní, že roucha lnìná oblekou, aniž na se vezmou vlnìného, když by služby konati mìli v branách sínì vnitøní i u vnitøku. ¹⁸ Klobouky lnìné míti budou na hlavì své, a košilky lnìné a¹ mají na bedrách svých, a nepøepasují se nièímž, což by pot vyvodilo. ¹⁹ A majíce vyjítí do sínì zevnitøní, do sínì zevnitøní k lidu, svlekou roucha svá, v kterýchž služby konali, a nechají jich v komùrkách svatynì, a oblekou roucha jiná, a nebudou posvìcovati lidu rouchem svým. ²⁰ Aniž hlavy své holiti budou, ani vlasù nositi, ale slušnì ostøíhají vlasy své. ²¹ Vína též nebude pítí žádný z kníží, když budou míti vcházeti do sínì vnitøní. ²² Vdovy také aneb zahnané nebudou sobì pojímáti za manželky, ale panny z semene domu Izraelského, aneb vdovu, kteráž by ovdovìla po knízi, pojítí mohou. ²³ A lid mùj budou rozdílu uèiti mezi svatým a nesvatým, též mezi neèistým a èistým a¹ je uèí rozeznávatí. ²⁴ V rozepøi pak a¹ se postavují k souzení, a podlé soudu mého soudí ji. Zákonù mých i ustanovení mých pøi všech slavnostech mých a¹ ostøíhají, a soboty mé svítí. ²⁵ K mrtvému pak èlovìku nepùjde, aby se poškrvniť mël, leè pøi otci neb pøi mateøi, též pøi synu a pøi dceøi, pøi bratru a sestøe, kteráž nebyla za mužem, mùže se poškrvniť. ²⁶ Po oèištìní pak jeho (sedm dní odeètou jemu), ²⁷ V ten den, v kterýž vejde do svatynì, do sínì vnitøní, aby služby konal v svatyni, obìtovati bude za høích svùj, praví Panovník Hospodin. ²⁸ Dìdictví pak jejich toto: Já jsem dìdictví jejich, protože vládaøství nedávejte jim v Izraeli; já jsem vládaøství jejich. ²⁹ Obìti suché a za høích i vinu, to oni jísti budou, i všelijaká vìc, oddána Bohu v Izraeli, jejich bude. ³⁰ I pøední vìci všech prvotin ze všeho, i každá obìt zhùru pozdvižení všeliké vìci, ze všech obìtí zhùru pozdvižení vašich, knížské bude. I prvotiny tìsta vašeho dávati budete knízi, aby odpoèinulo požeñnání v domì tvém. ³¹ Žádné mrchy a udáveného, ani z ptactva ani z hovað nebudou jídati kníží.

45

¹ Když pak ujmete zemi v dìdictví, obìtovati budete obìt Hospodinu, díl svatý té zemì, zdělí pìtmecíťma tisíc loket, zšíøí pak deset tisíc, a bude¹ svatý po všem pomezí svém vùkol. ² Z nihož bude místo svaté pìt set zdělí, a pìt set zšíøí, ètyøhrané vùkol, a a¹ má padesáte loket prostranství vùkol. ³ Z toho pak odmìøení odmìøíš dýlku pìtmecíťma tisíc loket, a šíøku deset tisíc, aby na nìm byla svatynì, i svatynì svatých. ⁴ Díl ten zemì svatý jest. Kníží služebníkù pøi svatyni býti má, tìch, kteøíž pøistupují, aby pøisluhovali Hospodinu, aby mìli místo pro domy i místo svaté pro svatyni. ⁵ Tìch pak pìtmecíťma tisíc loket dýlka a deset tisíc šíøka a¹ jest také Levítù, služebníkù domu, jim k držení dvadceť komùrek. ⁶ Místo pak k vystavení na nìm mìsta oddìlíte pìt tisíc loket na šíø, a na dýl pìtmecíťma tisíc, naproti obìti místa svatého; bude pro všecken dùm Izraelský. ⁷ Knížeti pak s obou stran té obìti místa svatého, i položení mìsta pøed obìti místa svatého, a pøed položením mìsta od strany západní díl k západu, a po stranì východní díl k východu, dlouhost pak naproti každému z tìch dílù od pomezí západního ku pomezí východnímu. ⁸ To bude míti za vládaøství v Izraeli, a nebudou více utiskati knížata má lidu mého, ale rozdadí zemì domu Izraelskému po pokoleních jejich. ⁹ Takto praví Panovník Hospodin: Dostiti již, ó knížata Izraelská, nátisk a zhoubu odlošte, a soud a spravedlnost konejte, sejmite tížké roboty vaše s lidu mého, praví Panovník Hospodin. ¹⁰ Váhu spravedlivou a

efi spravedlivou i bát spravedlivý míti budete. ¹¹ Efi i bát v jednu míru a¹ jest, aby chomer bral v se deset bátù, efi pak desátý díl chomeru; podlé chomeru a¹ jest míra. ¹² Lot dvadceť peniz; dvadceť lotù, pítmećtma lotù, a patnácte lotù libra bude vám. ¹³ Tato pak obít pozdvižení bude, kterouž obítovati budete: Šestý díl efi z chomeru pšenice, též šestý díl efi dáte z chomeru jeèmene. ¹⁴ Naøízení pak o oleji (bát jest míra oleje): Desátý díl bátu z míry chomeru, desíť bátù; nebo deset bátù jest chomer. ¹⁵ A dobytèe jedno ze dvou set bravù z dobrých pastviš¹ Izraelských, k obíťi suché a zápalné a k obítem pokojným, k oèišťiní vás, praví Panovník Hospodin. ¹⁶ Všecken lid té zemì, i s knížetem Izraelským zavázán bude k té obíťi zhùru pozdvižení. ¹⁷ Nebo kníže povinen bude zápaly, a suché i mokré obíťi, v svátky a na novmísice, i v soboty, na všechny slavnosti domu Izraelského; on obítovati bude za høích, i obít suchou i zápalnou, i obíťi pokojné, aby se oèišťiní dalo za dùm Izraelský. ¹⁸ Takto praví Panovník Hospodin: Prvního mísice, prvního dne vezmeš volka mladého bez poškrvny, kterýmž oèistíš svatyni. ¹⁹ I nabéøe kníz krve té obíťi za høích, a pomaže veøejí domu, a ètyø rohù toho pøepásání na oltáøi, i veøeje brány sínì vnitøní. ²⁰ Takž také uèiní sedmého dne téhož mísice, za každého pobloudilého i za hloupého. Tak oèistíte dùm. ²¹ Prvního mísice, ètrnáctého dne, budete míti Fáze, svátek sedmi dnù, chlebové pøesní jísti se budou. ²² A bude obítovati kníže v ten den za sebe i za všecken lid té zemì volka za høích. ²³ A po sedm dní svátku obítovati bude zápal Hospodinu, sedm volkù a sedm skopcù bez poškrvny na den, po tìch sedm dní, a za høích kozla na den. ²⁴ A obít suchou, efi na volka a efi na skopce, pøipraví též oleje hin na efi. ²⁵ Sedmého mísice, patnáctého dne, v svátek tolikéž obítovati bude po sedm dní, jakož za høích, tak zápal, tak obít suchou i olej.

46

¹ Takto praví Panovník Hospodin: Brána sínì vnitøní, kteráž patøí k východu, bude zavøená po šest dní všedních, v den pak sobotní otevøína bude; též v den novmísice otvírána bude. ² I pøijde kníže cestou sínì brány zevnitø, a postaví se u veøeje té brány, a budou obítovati kníží obít zápalnou jeho, i obíťi pokojné jeho, a pokloní se na prahu brány, potom vyjde. Brána pak nebude zavírána do veèera, ³ Aby se klanìl lid zemì té u dveøí brány té ve dny sobotní, i na novmísice pøed Hospodinem. ⁴ Obít pak zápalná, kterouž obítovati má kníže Hospodinu v den sobotní, šest beránkù bez vady a skopec bez poškrvny, ⁵ A obít suchá, efi na skopce, i na beránky obít suchá, podlé toho, jakž nadìleno, a oleje hin na efi. ⁶ Ke dni pak novmísice a¹ jest volek mladý bez poškrvny, a šest beránkù i skopec bez poškrvny. ⁷ Též a¹ obítuje efi obíťi suché pøi volku, a efi pøi skopci i pøi beráncích, seè bude moci býti, a oleje hin na efi. ⁸ Kníže pak vcházeje, cestou síøce též brány pùjde, a cestou její odejde. ⁹ Ale když vcházeti bude lid zemì té pøed Hospodina na slavnosti, ten kdož vejde cestou brány pùlnoèní, aby se klanìl, vyjde cestou brány polední; a ten kdož vejde cestou brány polední, vyjde cestou brány pùlnoèní. Nenavrátí se cestou té brány, kterouž všel, ale naproti ní vyjde. ¹⁰ A když oni vcházeti budou, kníže mezi nimi vcházeti bude, a když odcházeti budou, odejde. ¹¹ Též na svátky i na slavnosti a¹ jest suchá obít, efi na volka a efi na skopce, a na beránky, což nadìleno, a oleje hin na efi. ¹² Bude-li pak obítovati kníže obít dobrovolnou, zápal aneb obíťi pokojné dobrovolní Hospodinu, tedy a¹ jest mu otevøína brána, kteráž k východu patøí, a a¹ obítuje zápal svùj aneb pokojné obíťi své, tak jakž obítuje v den sobotní. Potom odejde, a brána bude zavøína po odchodu jeho. ¹³ K tomu beránka roèního bez poškrvny obítovati bude v zápal každý den Hospodinu; každého jitra beránka obítovati bude. ¹⁴ Též suchou obít pøièiní k nìmu, každého jitra šestý díl efi, též oleje tøetinu hin k

skropení mouky bílé, suchou obít Hospodinu, nařízením věným ustaviěni. ¹⁵ A tak budou obítovati beránka i obít suchou, i olej každého jitra, zápal ustaviěný. ¹⁶ Takto¹ praví Panovník Hospodin: Dá-li kníže dar nikomu z synů svých, didictví¹ jeho jest, synů jeho bui, k vládaøství jejich didiěnému. ¹⁷ Jestliže pak dá dar z didictví svého nikterému z služebníků svých, také bude jeho až do léta svobodného, kdyžto navrátí se knížeti tomu; však didictví jeho budou mít synové jeho. ¹⁸ Aniž bude bráti kníže z didictví lidu, z vládaøství jejich je vytiskuje; z svého vládaøství didictví dá synům svým, aby nebyl rozptylován lid můj žádný z vládaøství svého. ¹⁹ Potom vedl mne průchodem, kterýž jest po straně brány, k knížím do komůrek svatých, kteréž patøily na půlnoci, a aj, tu bylo místo po dvou bocích k západu. ²⁰ I øekl mi: Toto jest místo, kdež vaøí kníží obíti za vinu a za hřích, kdež smaží obíti suché, aby nevynášeli do síně zevnitřní ku posvěcování lidu. ²¹ Vyvedl mne též do síně zevnitřní, a vodil mne po ètyøech koutech síně, a aj, síò byla v každém rohu té síně. ²² Ve ètyøech úhlech té síně byly síně s komíny, ètyøidcíti loket zdělí a tøídcíti zšíøí; míra jednotejná tich ètyø síní nárožních. ²³ A v tich ètyøech byly kuchyòky vùkol, též ohništi zdílána v tich kuchyòkách vùkol. ²⁴ I øekl mi: Ta jsou místa tich, kteøíž vaøí, kdežto vaøí služebníci domu obíti lidu.

47

¹ Potom pøivedl mne zase ke dveøím domu, a aj, vody vycházely od spodku prahu domu na východ; nebo pøední strana domu k východu byla, a vody scházely pozpodu po pravé straně domu, po straně polední oltáře. ² Odtud mne vyvedl cestou brány půlnoční, a obvedl mne cestou zevnitřní k bráně zevnitřní, cestou, kteráž patøí k východu, a aj, vody vyplývaly po pravé straně. ³ Když pak vycházel ten muž k východu, v jehož rukou míra, i namìøil tisíc loket, a provedl mne skrze vodu, vodu do kùtkù. ⁴ Potom namìøiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolenou; ještì namìøiv tisíc, provedl mne vodou do pasu. ⁵ Opìt když namìøil tisíc, byl potok, kteréhož jsem nemohl pøebøísti; nebo vyzdvihly se vody, vody, pøes niž by se musilo plynouti, potok, kterýž by nemohl pøebøeden býti. ⁶ Tedy øekl mi: Vidil-lis, synu èlovièí? I vedl mne, a posadil mne na bøeh toho potoka. ⁷ Když jsem se pak obrátil, aj, na bøehu toho potoka bylo døíví velmi veliké po obou stranách. ⁸ I øekl mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a sstupující po rovině, vejdou do moøe, a když do moøe vpadnou, opraví se vody. ⁹ I stane se, že každý živoèich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli pøijdou potokové, ožive, a bude ryb velmi mnoho, proto že když pøijdou tam tyto vody, oèerstvíjí, a živý budou všudy, kdežkoli dojde tento potok. ¹⁰ Stane se i to, že se postaví podlé niho rybáøi od Engadi až do studnice Eglaim; budou tu rozstírány síti. Podlé rozliěnosti své bude ryb jejich, jako ryb moøe velikého, velmi mnoho. ¹¹ Bahna a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány budou. ¹² Pøi potoku pak poroste na bøehu jeho po obou stranách všelijaké døíví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho pøestává, v mìsících svých nese prvotiny; nebo vody jeho z svatyně vycházejí, protož ovoce jeho jest ku pokrmu, a lístí jeho k lékaøství. ¹³ Takto praví Panovník Hospodin: Toto¹ jest obmezení, v němž sobì didiěni pøivlastníte zemi po pokoleních Izraelských dvanácti; Jozefovi dva provazcové. ¹⁴ Didiěni, pravím, jí vládnouti budete, jeden rovně jako druhý, o níž pøisáhl jsem, že ji dám otcům vašim. I pøipadne vám zemi tato v didictví. ¹⁵ Toto jest tedy pomezí té zemi: K straně půlnoční od moøe velikého cestou Chetlonu, kudyž se vchází do Sedad, ¹⁶ Emat, Berota, Sibraim, kteøíž jsou mezi pomezím Damašským, a mezi pomezím Emat, vsi prostøední, kteréž jsou pøi pomezí Chavrón. ¹⁷ A tak bude pomezí od moøe Azar Enon, pomezí Damašek, a půlnoční strana na půlnoci, a pomezí Emat. A to jest strana půlnoční. ¹⁸ Strana pak východní mezi Chavrón a mezi Damaškem, a mezi

Galád, a mezi zemí Izraelskou pøi Jordánu; od toho pomezí pøi moøi východním mìiti budete. A to¹ jest strana východní. ¹⁹ Strana pak polední na poledne, od Támar až k vodám sváru v Kádes, od potoka až k moøi velikému. A to jest strana polední na poledne. ²⁰ Strana pak západní moøe veliké, od pomezí až naproti, kudyž se vchází do Emat. Ta jest strana západní. ²¹ A tak rozdílíte zemi tuto sobì po pokoleních Izraelských. ²² I stane se, že když ji rozmìíte, bude vám v dìdictví i pøíchozím, kteøíž by pohostinu byli mezi vámi, kteøíž by zplodili syny mezi vámi; nebo budou vám jako tu zrodilí mezi syny Izraelskými, s vámi¹ ujmou dìdictví mezi pokoleními Izraelskými. ²³ Protož nech¹ jest v tom pokolení pøíchozí, u nihož pohostinu jest. Tu dìdictví dáte jemu, praví Panovník Hospodin.

48

¹ Tato jsou pak jména pokolení: V konèinách na pùlnoèní stranu podlé cesty Chetlon, kudyž se vchází do Emat, Azar Enan, ku pomezí Damašskému na pùlnoèní stranu, podlé Emat, od východní strany až do západní, osadí se pokolení jedno, totiž Dan, ² A pøi pomezí Dan, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Asser, ³ A pøi pomezí Asser, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Neftalím, ⁴ A pøi pomezí Neftalím, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Manasses, ⁵ A pøi pomezí Manasses, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Efraim, ⁶ A pøi pomezí Efraim, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Ruben, ⁷ A pøi pomezí Ruben, od strany východní až k stranì západní jedno, totiž Juda. ⁸ A pøi pomezí Juda, od strany východní až k stranì západní bude obìt, kterouž obìtovati budete, pìtmecítma tisíc loket zšíí, zdélí pak zaroveò s jedním z jiných dílù, od strany východní až k stranì západní, a bude svatynì u prostøed niho. ⁹ Ta obìt, kterouž obìtovati máte Hospodinu, bude zdélí pìtmecítma tisíc loket, zšíí pak deset tisíc. ¹⁰ Tímto pak se dostane ta obìt svatá, totiž knížím, na pùlnoci pìtmecítma tisíc loket, k západu pak zšíí desíti tisíc, a na východ zšíí desíti tisíc, na poledne též zdélí pìtmecítma tisíc, a bude svatynì Hospodinova u prostøed niho, ¹¹ Knížím, posvácenému každému z synù Sádochových, kteøíž drží stráž mou, kteøíž nebloudili, když bloudili synové Izraelští, jako bloudili Levítové. ¹² I bude díl jejich obìtovaný z obìti té zemi, víc nejsvitìjší pøi pomezí Levítù. ¹³ Levítù pak díl bude naproti pomezí knížskému, pìtmecítma tisíc loket zdélí, a zšíí deset tisíc; každá dlouhost pìtmecítma tisíc, a šírokost deset tisíc. ¹⁴ A nebudou ho uprodávati, ani smìòovati, ani pøenášeti prvotin zemi, proto že jest posvácená Hospodinu. ¹⁵ Pìt pak tisíc loket pozùstalých na šíø, proti tím pìtmecítma tisícùm, bude místo obecné, pro místo k bydlení a k pøedmístí, i bude místo u prostøed niho. ¹⁶ Tyto pak jsou míry jeho: Strana pùlnoèní na ètyøi tisíce a pìt set loket, též strana polední na ètyøi tisíce a pìt set, od strany též východní ètyøi tisíce a pìt set, takž strana západní na ètyøi tisíce a pìt set. ¹⁷ Bude i pøedmístí pøi mìsti k pùlnoci na dvì stì a padesáte loket, a ku poledni na dvì stì a padesáte, takž na východ na dvì stì a padesáte, též k západu na dvì stì a padesáte. ¹⁸ Ostatek pak na dél, naproti obìti svaté, deset tisíc loket k východu, a deset tisíc k západu; a z toho, což bude naproti té obìti svaté, budou mítì dùchody ku pokrmu služebníci místa. ¹⁹ A ti služebníci místa sloužitì budou Izraelovi ze všech pokolení Izraelských. ²⁰ Všecku tuto obì¹, pìtmecítma tisíc loket, podlé tìch pìtmecítma tisíc, ètverhranou obìtovati budete v obìt svatou k vládáøství místu. ²¹ Což pak pozùstane, knížeti, s obou stran obìti svaté a vládáøství místu, pøed tími pìtmecítma tisíci loket obìti, až ku pomezí východnímu, a od západu proti týmž pìtmecítma tisíc loket, podlé pomezí západního naproti tím dílùm, knížeti bude. A to bude obìt svatá, a svatynì domu u prostøed niho. ²² Od vládáøství pak Levítù a od vládáøství místa, u prostøed toho, což jest knížecího, mezi pomezím

Judovým a mezi pomezím Beniaminovým, knížecí bude. ²³ Ostatní pak pokolení, od strany východní až k straně západní, osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin. ²⁴ A při pomezí Beniamin, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Simeon, ²⁵ A při pomezí Simeon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Izachar, ²⁶ A při pomezí Izachar, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Zabulon, ²⁷ A při pomezí Zabulon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Gád. ²⁸ A při pomezí Gád, k straně polední na poledne, tu bude pomezí od Támar až k vodám sváru v Kádes, ku potoku při moři velikém. ²⁹ To¹ jest ta země, kterouž ujmete hned od potoka, po pokoleních Izraelských, a ti dílové jejich, praví Panovník Hospodin. ³⁰ Tato pak jsou vymezení místa: Od strany půlnoci čtyř tisíc a pět set loket míra. ³¹ Brány pak místa podle jmen pokolení Izraelských, brány tři na půlnoci, brána Rubenova jedna, brána Judova jedna, brána Léví jedna. ³² A od strany východní čtyř tisíc a pět set, a brány tři, totiž brána Jozefova jedna, brána Beniaminova jedna, brána Danova jedna. ³³ Též od strany polední čtyř tisíc a pět set loket míra, a brány tři, brána Simeonova jedna, brána Izacharova jedna, brána Zabulonova jedna. ³⁴ Od strany západní čtyř tisíc a pět set, brány jejich tři, brána Gádova jedna, brána Asserova jedna, brána Neftalíмова jedna. ³⁵ Okolek osmnácti tisíc loket, jméno pak místa od dnešního dne bude: Hospodin tam přebývá.

Daniel

¹ Léta třetího králování Joakima krále Judského, přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský k Jeruzalému, a oblehl jej. ² I vydal Pán v ruku jeho Joakima krále Judského, a nìco nádobí domu Božího. Kterýž zavezl je do zemì Sinear, do domu boha svého, a nádobí to dal vnésti do domu pokladu boha svého. ³ Rozkázal také král Ašpenazovi, správci dvořanů svých, aby přivedl z synů Izraelských, z semene královského a z knížat, ⁴ Mládence, na nichž by nebylo žádné poškrvny, a krásného oblíbeje, a vtipné ke vši moudrosti, a schopné k umění i k nabývání jeho, a v kterýchž by byla síla, aby stávali na palácu královském, a učili se liternímu umění a jazyku Kaldejskému. ⁵ I nařídil jim král odměřený pokrm na každý den z stolu královského, i vína, kteréž on sám pil, a aby je tak choval za tři léta, a po dokonání jich aby stávali před králem. ⁶ Byli pak mezi nimi z synů Juda: Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. ⁷ I dal jim správce dvořanů jména. Nazval Daniele Baltazarem, Chananiáše pak Sidrachem, a Mizaele Mizachem, a Azariáše Abdenágem. ⁸ Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrvoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrvovati. ⁹ I způsobil Bůh Danielovi milost a lásku u správce nad dvořany. ¹⁰ A řekl správce nad dvořany Danielovi: Já se bojím pána svého krále, kterýž vyměnil pokrm váš a nápoj váš, tak že užel-li by, že tváše vaše opadlejší jsou, nežli mládenců těch, kteříž podobně jako i vy chování býti mají, způsobíte mi to u krále, že přijdu o hrdlo. ¹¹ I řekl Daniel služebníku, kteréhož ustanovil správce dvořanů nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem: ¹² Zkus, prosím, služebníků svých za deset dní, a nech¹ se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a voda, kterouž bychom pili. ¹³ A potom nech¹ se spatřit před tebou tváše naše a tváše mládenců, kteříž jídají pokrm z stolu královského, a jakž uhlédáš, učeš s služebníky svými. ¹⁴ I uposlechl jich v té věci, a zkusil jich za deset dní. ¹⁵ Po skonání pak desíti dnů spatřeno jest, že tváše jejich byly krásnější, a byli tlustší na těle než všickni mládenci, kteříž jídali pokrm z stolu královského. ¹⁶ Protož služebník brával ten vyměřený pokrm jejich, a víno nápoje jejich, a dával jim vaření. ¹⁷ Mládence pak ty čtyři obdařil Bůh povídomostí a rozumností ve všelikém literním umění a moudrosti; nadto Danielovi dal, aby rozuměl všelikému vidiní a snům. ¹⁸ A když se dokonali dnové, po kterýchž rozkázal král, aby je přivedli, přivedl je správce dvořanů před Nabuchodonozora. ¹⁹ I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem. ²⁰ A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, nalezl je desetkrát zbíhlejší nade všechny mudrce a hvězdáše, kteříž byli ve všem království jeho. ²¹ I zůstával tu Daniel až do léta prvního Cýra krále.

2

¹ Léta pak druhého králování Nabuchodonozora měl Nabuchodonozor sen, a dšil se duch jeho, až se tudy i ze sna protrhl. ² I rozkázal král svolati mudrce, a hvězdáše i kouzelníky a Kaldejské, aby oznámili králi sen jeho. Kteřížto přišli, a postavili se před králem. ³ Tedy řekl jim král: Měl jsem sen, a předšil se duch můj, tak že nevím, jaký to byl sen. ⁴ I mluvili Kaldejští králi Syrsky: Králi, na věci buď živ. Pověz sen služebníkům svým, a oznámíme¹ výklad. ⁵ Odpověděl král a řekl Kaldejským: Ten sen mi již z paměti vyšel. Neoznámíte-li mi snu i výkladu jeho, na kusy rozsekáni budete, a domové vaši v záchody obráceni budou. ⁶ Pakli mi sen i výklad jeho oznámíte, daru, odplaty a slávy veliké dčjete ode mne. A protože sen i výklad jeho

mi oznamte. ⁷ Odpovědili po druhé a řekli: Nechť král sen poví služebníkům svým, a výklad jeho oznámíme. ⁸ Odpověděl král a řekl: Jistotně rozumím tomu, že naschvál odtahujete, vidouce, že mi vyšel z paměti ten sen. ⁹ Neoznámíte-li mi toho snu, jistý jest ten úsudek o vás. Nebo řekně lživou a chytrou smyslili jste sobě, abyste mluvili přede mnou, ažby se čas promínil. A protože sen mi povíte, a zvěm, budete-li mi moci i výklad jeho oznámiti. ¹⁰ Odpovědili Kaldejští králi a řekli: Nemířlovi na zemi, kterýž by tu více králi oznámiti mohl. Nadto žádný král, kníže neb potentát takové věci se nedoptával na žádném mudrci a hvězdáři aneb Kaldeovi. ¹¹ Nebo ta věc, na niž se král ptá, nesnadná jest, a není jiného, kdo by ji oznámiti mohl králi, kromě bohů, kteříž bydlení s lidmi nemají. ¹² Z té příčiny rozlítil se král a rozhněval velmi, a přikázal, aby zhubili všechny mudrce Babylonské. ¹³ A když vyšel ortel, a mudrci mordováni byli, hledali i Daniele a tovaryše jeho, aby zmordováni byli. ¹⁴ Tedy Daniel odpověděl moudře a opatrně Ariochovi, hejtmanu nad žoldnéři královskými, kterýž vyšel, aby mordoval mudrce Babylonské. ¹⁵ A odpovídaje, řekl Ariochovi, hejtmanu královskému: Proč ta výpověď náhle vyšla od krále? I oznámil tu více Arioch Danielovi. ¹⁶ Pročť Daniel všed, prosil krále, aby jemu prodlel času k oznámení výkladu toho králi. ¹⁷ A odšed Daniel do domu svého, oznámil tu více Chananiášovi, Mizaelovi a Azariášovi, tovaryšům svým, ¹⁸ Aby se za milosrdenství modlili Bohu nebeskému příčinou té věci tajné, a nebyli zahubeni Daniel a tovaryši jeho s pozůstalými mudrci Babylonskými. ¹⁹ I zjevena jest Danielovi u vidění nočním ta věc tajná. Pročť Daniel dobrořečil Bohu nebeskému. ²⁰ Mluvil pak Daniel a řekl: Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky, nebo moudrost a síla jeho jest. ²¹ A on promlouvá čas i chvíle; ssazuje krále, i ustanovuje krále; dává moudrost moudrým a umění majícím rozum. ²² On zjevuje věci hluboké a skryté; zná to, což jest v temnostech, a světlo s ním přebývá. ²³ Ó Bože otců mých, tě oslavuji a chválím, že jsi mne moudrostí a silou obdařil, ovšem nyní, že jsi mi oznámil to, čehož jsme žádali od tebe; nebo více královi oznámil jsi nám. ²⁴ A protože Daniel všel k Ariochovi, kteréhož ustanovil král, aby zhubil mudrce Babylonské. A přišed, takto řekl jemu: Mudrců Babylonských nezahlazuj; uveď mne před krále a výklad ten oznámím. ²⁵ Tedy Arioch s chvátáním uvedl Daniele před krále, a takto řekl jemu: Našel jsem muže z zajatých synů Judských, kterýž výklad ten králi oznámí. ²⁶ Odpověděl král a řekl Danielovi, jehož jméno bylo Baltazar: Budeš-liž ty mi moci oznámiti sen, kterýž jsem viděl, i výklad jeho? ²⁷ Odpověděl Daniel králi a řekl: Té věci tajné, na niž se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvězdáři, věšci a hadaři králi oznámiti. ²⁸ Ale však jest Bůh na nebi, kterýž zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se dítí bude v potomních dnech. Sen tvůj, a což jsi ty viděl na ložci svém, toto jest: ²⁹ Tobě, ó králi, na mysl přicházelo na ložci tvém, co bude potom, a ten, kterýž zjevuje tajné věci, ukázal to, což budoucího jest. ³⁰ Strany pak mne, ne skrze moudrost, kteráž by při mně byla nade všechny lidi, ta věc tajná mně zjevena jest, ale skrze modlitbu, aby ten výklad králi oznámen byl, a ty myšlení srdce svého abys zvěděl. ³¹ Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz nějaký veliký, (obraz ten byl znamenitý a blesk jeho náramný), stál naproti tobě, kterýž na pohledině byl hrozný. ³² Toho obrazu hlava byla z zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho jeho i bedra jeho z mědi, ³³ Hrátky jeho z železa, nohy jeho z částky z železa a z částky z hlíny. ³⁴ Hledils na to, až se utrhł kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, a potěhl je. ³⁵ A tak potěhno jest spolu železo, hlina, měď, stříbro i zlato, a bylo to všechno jako plevy z plácu letního, a zanesl to vítr, tak že místa jejich není nalezeno. Kámen pak ten, kterýž udeřil v obraz, učiněn jest horou velikou, a naplnil všechnu zemi. ³⁶ Toť jest ten sen. Výklad jeho také povíme králi: ³⁷ Ty králi,

jsi král králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a sílu i slávu. ³⁸ A všelike místo, na němž přebývají synové lidští, země polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou, a pánem tě ustavil nade všemi těmi věcmi. Ty jsi ta hlava zlatá. ³⁹ Ale po tobě povstane království jiné, nižší než tvé, a jiné království třetí měďné, kteréž panovati bude po vši zemi. ⁴⁰ Království pak čtvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jakož železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, kteréž potírá všecko, i ono potě a potěíská všecko. ⁴¹ Že jsi pak viděl nohy a prsty z částky z hlíny hrnčířské a z částky z železa, království rozdílné znamená, v němž bude něco moci železa, tak jakž jsi viděl železo smíšené s hlinou něměnou. ⁴² Ale prstové noh z částky z železa a z částky z hlíny znamenají království z částky mocné a z částky ku potěení snadné. ⁴³ A že jsi viděl železo smíšené s hlinou něměnou, ukazuje, že se přízniti budou vespolek lidé, a však nebude se přidržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží se z hlinou. ⁴⁴ Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nepadne, ale ono potě a konec učiní všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky. ⁴⁵ Tak jakž jsi viděl, že se s hory utrhl kámen, kterýž nebýval v ruce, a potěel železo, měď, hlinu, stříbro a zlato. Bůh veliký oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný výklad jeho. ⁴⁶ Tedy král Nabuchodonozor padl na tvář svou, a poklonil se Danielovi, a rozkázal, aby oběti a vůni libé obitovali jemu. ⁴⁷ A odpovídaje král Danielovi, řekl: V pravdě že Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů, kterýž zjevuje skryté věci, poněvadž jsi mohl vyjeviti tajnou věc tuto. ⁴⁸ Tedy král zvelebil Daniele, a dary veliké a mnohé dal jemu, a pánem ho učinil nade vši krajinou Babylonskou, a knížetem nad vývodami, a nade všemi mudrci Babylonskými. ⁴⁹ Daniel pak vyžádal na králi, aby představil krajině Babylonské Sidracha, Mizacha a Abdenágo. Ale Daniel býval v bráně královské.

3

¹ Potom Nabuchodonozor král udělav obraz zlatý, jehož výška byla šedesáti loket, šířka pak šesti loket, postavil jej na poli Dura v krajině Babylonské. ² I poslal Nabuchodonozor král, aby shromáždili knížata, vývody a vůdce, starší, správce nad poklady, v právěch zběhlé, úředníky a všecky, kteříž panovali nad krajinami, aby šli ku posvěcování obrazu, kterýž postavil Nabuchodonozor král. ³ Tedy shromáždili se knížata, vývodové a vůdcové, starší, správcové nad poklady, v právěch zběhlí, úředníci a všickni, kteříž panovali nad krajinami ku posvěcování obrazu toho, kterýž postavil Nabuchodonozor král, a stáli před obrazem, kterýž postavil Nabuchodonozor. ⁴ Bič pak volal ze vši síly: Vám se to praví lidem, národům a jazykům, ⁵ Jakž uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padněte a klanějte se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král. ⁶ Kdož by pak nepadl a neklaněl se, té hodiny uvržen bude do prostřed peci ohnivé rozpálené. ⁷ A protože hned, jakž uslyšeli všickni lidé zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny a všelijaké muziky, padli všickni lidé, národové a jazykové, klanějíce se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král. ⁸ A hned téhož času přistoupili muži Kaldejští, a s křikem žalovali na Židy, ⁹ A mluvíce, řekli Nabuchodonozorovi králi: Králi, na věky buď živ. ¹⁰ Ty králi, vynesls výpověď, aby každý člověk, kterýž by slyšel zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padl a klaněl se obrazu zlatému, ¹¹ A kdož by nepadl a neklaněl se, aby uvržen byl do prostřed peci ohnivé rozpálené. ¹² Našli se pak někteří Židé, kteréž jsi představil krajině Babylonské, totiž Sidrach, Mizach a Abdenágo, kteřížto muži nedbali na tvé, ó králi, nařízení. Bohů tvých nectí, a obrazu zlatému, kterýž

jsi postavil, se neklaníjí. ¹³ Tedy Naduchodonozor v hněvì a v prchlivosti rozkázal pøivéstí Sidracha, Mizacha a Abdenágo. I pøivedeni jsou muži ti pøed krále. ¹⁴ I mluvil Nabuchodonozor a øekl jim: Zoumyslnì-li, Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, bohù mých nectíte, a obrazu zlatému, kterýž jsem postavil, se neklaníte? ¹⁵ Protož nyní, jste-liž hotovi, abyste hned, jakž uslyšíte zvuk trouby, pís'alky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padli a klanili se obrazu tomu, kterýž jsem uèinil? Pakli se klaniti nebudete, té hodiny uvržení budete do prostøed peci ohnivé rozpálené, a který jest ten Bùh, ješto by vás vytrhl z ruky mé? ¹⁶ Odpovídili Sidrach, Mizach a Abdenágo, a øekli králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonoze, co bychom mìli odpovídati tobì. ¹⁷ Nebo aj, buìto že Bùh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. ¹⁸ Buì že nevytrhne, známo buì tobì, ó králi, že¹ bohù tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaniti se nebudeme. ¹⁹ Tedy Nabuchodonozor naplnìn jsa prchlivostí, tak že oblíèej tváøi jeho se promìnil proti Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyèej mìli ji rozpalovati. ²⁰ A mužùm silným, kteøíž byli mezi rytíøi jeho, rozkázal, aby svížíce Sidracha, Mizacha a Abdenágo, uvrhli do peci ohnivé rozpálené. ²¹ Tedy svázali muže ty v pláštích jejich, v košílkách jejich, i v kloboucích jejich a v odívu jejich, a uvrhli je do prostøed peci ohnivé rozpálené. ²² Že pak rozkaz královský náhlý byl, a pec velmi rozpálená, z té pøíèiny muže ty, kteøíž uvrhli Sidracha, Mizacha a Abdenágo, zadusil plamen ohnì. ²³ Ale ti tøi muži, Sidrach, Mizach a Abdenágo, padli do prostøed peci ohnivé rozpálené svázaní. ²⁴ Tedy Nabuchodonozor král zdìsil se, a vstal s chvátáním, a promluviv, øekl hejtmanùm svým: Zdaliž jsme neuvrhli tøi mužù do prostøed peci svázaných? Odpovídili a øekli králi: Pravda jest, králi. ²⁵ On pak odpovídaje, øekl: Aj, vidím ètyøi muže rozvázané, procházející se u prostøed ohnì, a není žádného porušení pøi nich, a ètvrtý na pohledinì podobný jest synu Božímu. ²⁶ A pøistoupi Nabuchodonozor k èelisti peci ohnivé rozpálené, mluvil a øekl: Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjdíte a poíte sem. I vyšli Sidrach, Mizach a Abdenágo z prostøedku ohnì. ²⁷ Shromáždívše se pak knížata, vývodové a vůdcové a hejtmané královští, hledili na ty muže, an žádné moci nemìl oheð pøi tilích jejich, ani vlas hlavy jejich nepøiškvrkl, ani pláš'ové jejich se nezminili, aniž co ohnìm páchli. ²⁸ I mluvil Nabuchodonozor a øekl: Požehnaný Bùh jejich, totiž Sidrachùv, Mizachùv a Abdenágùv, kterýž poslal andìla svého, a vytrhl služebníky své, kteøíž doufali v nìho, až i rozkazu královského neuposlechli, ale tìla svá vydali, aby nesloužili a neklanili se žádnému bohu, kromì Bohu svému. ²⁹ A protož toto já pøikazuji, aby každý ze všelikého lidu, národu a jazyku, kdož by koli co rouhavého øekl proti Bohu Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy rozsekán byl, a dùm jeho v záchod obrácen, proto že není Boha jiného, kterýž by mohl vytrhovati, jako tento. ³⁰ Tedy zvelebil zase král Sidracha, Mizacha a Abdenága v krajinì Babylonské. ³¹ Nabuchodonozor král všechnim lidem, národùm i jazykùm, kteøíž bydlí na všì zemi: Pokoj váš rozmnožen buì. ³² Znamení a divy, kteréž uèinil pøi mnì Bùh nejvyšší, vidilo mi se za slušné, abych vypravoval. ³³ Znamení jeho jak veliká jsou, a divové jeho jak mocní jsou, království jeho království vìèné, a panování jeho od národu do pronárodu.

4

¹ Já Nabuchodonozor, užívaje pokoje v domì svém, a kveta na palácu svém, ² Mìl jsem sen, kterýž mne zhrozil, a myšlení na ložci svém, a to, což jsem vidìl, znepokojilo mne. ³ A protož vyšla ode mne ta výpovìd, aby uvedeni byli pøede mne mudrci

Babylonští, kteříž by mi výklad toho snu oznámili. ⁴ Tedy předstoupili mudrci, hvězdáři, Kaldejští a hadaři. I povídl jsem jim sen, a však výkladu jeho nemohli mi oznámiti. ⁵ Až naposledy předstoupil přede mne Daniel, jehož jméno Baltazar, podle jména boha mého, a v němž jest duch bohů svatých. Jemuž jsem oznámil sen: ⁶ Baltazare, kníže mudrců, já vím, že duch bohů svatých jest v tobě, a nic tajného není tobě nesnadného. Vidějí snu mého, kterýž jsem měl, i výklad jeho oznam. ⁷ U vidějí pak, kteréž jsem viděl na ložci svém, viděl jsem, a aj, strom u prostřed země, jehož vysokost byla veliká. ⁸ Veliký byl strom ten a mocný, a výsost jeho dosahovala až k nebi, a patrný byl až do končin vši země. ⁹ Lístí jeho bylo pěkne, a ovoce jeho hojné, všechním za pokrm, pod stínem pak jeho byla zvěř polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebesí, a z něho potravu měl všeliký živočich. ¹⁰ Viděl jsem také u viděních svých na ložci svém, a aj, hlásný a svatý s nebe sstoupiv, ¹¹ Volal ze vši síly, a tak pravil: Podetněte strom ten, a osekejte ratolesti jeho, a otlučte lístí jeho, a rozmetce ovoce jeho; nechať se vzdálí zvěř od něho, a ptáci z ratolestí jeho. ¹² A však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v poutech železných a ocelivých na trávi polní, aby rosou nebeskou smáčin byl, a díl jeho s zvěří v bylině zemské. ¹³ Srdce jeho od lidského ať jest rozdílné, a srdce zvířecí nechť jest dáno jemu, ažby sedm let vyplnilo se při něm. ¹⁴ Usouzení hlásných a oě žádosti svatých stane se, ažby k tomu přišlo, aby poznali lidé, že Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je, a toho, kterýž jest ponížený mezi lidmi, ustanovuje nad ním. ¹⁵ Tento sen viděl jsem já Nabuchodonozor král, ty pak, Baltazare, oznam výklad jeho. Nebo všickni mudrci v království mém nemohli mi výkladu oznámiti, ale ty můžeš, proto že duch bohů svatých jest v tobě. ¹⁶ Tedy Daniel, jemuž jméno Baltazar, předišený stál za jednu hodinu, a myšlení jeho strašila ho. A odpovídv král, řekl: Baltazare, sen ani výklad jeho nechť nestraší tebe. Odpovídl Baltazar a řekl: Pane můj, sen tento při na ty, kteříž ti v nenávisti mají, a výklad jeho na tvé nepřátely. ¹⁷ Strom ten, kterýž jsi viděl, veliký a mocný, jehož výsost dosahovala až k nebi, a kterýž patrný byl po vši zemi. ¹⁸ A lístí jeho pěkne, a ovoce jeho hojné, a z něhož všickni pokrm měli, pod nímž byla zvěř polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebesí, ¹⁹ Ty jsi ten, ó králi, kterýž jsi rozšířil se a zmocnil, a velikost tvá vzrostla a vznesla se až k nebi, a panování tvé až do konce země. ²⁰ Že pak viděl král hlásného a svatého sstupujícího s nebe, kterýž řekl: Podetněte strom ten a zkazte jej, a však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v okovách železných a ocelivých ať jest na trávi polní, aby rosou nebeskou smáčin byl, a s zvěří polní díl jeho, ažby sedm let vyplnilo se při něm: ²¹ Tenť jest výklad, ó králi, a ortel Nejvyššího, kterýž vyšel na pána mého krále. ²² Nebo zaženou ti lidé od sebe, a s zvěří polní bude bydlení tvé, a bylinu jako volům tobě jísti dávati budou, a rosou nebeskou smáčin budeš, až se vyplní sedm let při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je. ²³ Že pak řekli, aby zanechán byl kmen kořenů toho stromu, království tvé tobě zůstane, jakž jen poznáš, že nebesa panují. ²⁴ Protož ó králi, přijmi radu mou, a hříchy své spravedlností přetrhuj, a nepravosti své milostivostí k ssouženým, zdaby prodloužen byl pokoj tvůj. ²⁵ Všecko to přišlo na krále Nabuchodonozora. ²⁶ Nebo po dokonání dvanácti měsíců, procházej se po palácu královském v Babyloně, ²⁷ Mluvil král a řekl: Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já vystavil mocí síly své, aby byl stolicí království k ozdobě slávy mé? ²⁸ Ještě ta oě byla v ústech krále, a aj, hlas s nebe přišel: Toběť se praví, Nabuchodonozore králi, že království odešlo od tebe, ²⁹ Nýbrž ti lidé i z sebe vyvrhou, a s zvěří polní bydlení budeš. Bylinu jako volům tobě jísti dávati budou, ažby sedm let vyplnilo se při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je. ³⁰ V touž hodinu oě ta

naplnila se při Nabuchodonozorovi. Nebo z spolku lidí vyvržen byl, a bylinu jako vůl jedl, a rosou nebeskou tělo jeho smáčeno bylo, až na něm vlasy zrostly jako perleť orli, a nehty jeho jako pazoury ptáčí. ³¹ Při skonání pak těch dnů já Nabuchodonozor pozdvihl jsem oči svých k nebi, a rozum můj ke mně se zase navrátil. I dobrořečil jsem Nejvyššímu, a živého na věky chválil jsem a oslavoval; nebo panování jeho jest panování věčné, a království jeho od národu do pronárodu. ³² A všickni obyvatelé země jako za nic počtení jsou, a podle vůle své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země, aniž jest kdo, ještě by mu přes ruku dáti mohl, a říci jemu: Co to děláš? ³³ Téhož času rozum můj navrátil se ke mně, a k slávě království mého ozdoba má, i důstojnost má navrátila se ke mně; nadto i hejtmané moji a knížata má hledali mne, a zmocnil jsem v království svém, a velebnost větší jest mi přidána. ³⁴ Nyní tedy já Nabuchodonozor chválím, vyvyšuji a oslavuji krále nebeského, jehož všickni skutkové jsou pravda, a stezky jeho soud, a kterýž chodící v pyše může snižovati.

5

¹ Balsazar král učinil hody veliké tisíci knížatům svým, a před nimi víno pil. ² A když pil víno Balsazar, rozkázal přinést nádobí zlaté a stříbrné, kteréž vynesl Nabuchodonozor otec jeho z chrámu Jeruzalémského, aby z něho pili král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho. ³ I přineseno jest nádobí zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a pili z něho král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho. ⁴ Pili víno, a chválili bohy zlaté a stříbrné, měděné, železné, dřevěné a kamenné. ⁵ V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti svícnu na stěně paláce královského, a král hledil na částky ruky, kteráž psala. ⁶ Tedy jasnost královská zmizela se, a myšlení jeho zkormoutila ho, a pasové bedr jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo. ⁷ A zvěkl král ze vši síly, aby přivedeni byli hvězdáři, Kaldejští a hadaři. I mluvil král a řekl mudrcům Babylonským: Kdokoli přete psaní toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem oděn bude, a ošetř zlatý na hrdlo jeho, a třetím v království po mně bude. ⁸ I předstoupili všickni mudrci královští, ale nemohli písma toho čísti, ani výkladu oznámiti králi. ⁹ Pročež král Balsazar velmi předěšen byl, a jasnost jeho zmizela se na něm, ano i knížata jeho zkormoučeni byli. ¹⁰ Královna pak, přičinou té věci královské a knížat jeho, do domu těch hodů vešla, a promluvivši královna, řekla: Králi, na věky živ buď. Nechť ti neděsí myšlení tvá, a jasnost tvá nechť se nemíní. ¹¹ Jest muž v království tvém, v němž jest duch bohů svatých, v kterémž za dnů otce tvého osvětlení, rozumnost a moudrost, jako moudrost bohů, nalezena, jehož král Nabuchodonozor otec tvůj knížetem mudrců, hvězdářů, Kaldejských a hadařů ustanovil, otec tvůj, ó králi, ¹² Proto že duch znamenitý, i umění a rozumnost vykládání snů a oznámení pohádek, i rozvázání věcí nesnadných nalezeno při Danielovi, jemuž král jméno dal Baltazar. Nechť nyní zavolán jest Daniel, a oznámíť výklad ten. ¹³ Tedy přiveden jest Daniel před krále. I mluvil král a řekl Danielovi: Ty-li jsi ten Daniel, jeden z synů zajatých Judských, kteréhož přivedl král otec můj z Judstva? ¹⁴ Slyšel jsem zajisté o tobě, že duch bohů svatých jest v tobě, a osvětlení i rozumnost a moudrost znamenitá nalezena jest v tobě. ¹⁵ A nyní přivedeni jsou přede mne mudrci a hvězdáři, aby mi písmo toto přetli, a výklad jeho oznámili, a však nemohli výkladu věci té oznámiti. ¹⁶ Já pak slyšel jsem o tobě, že můžeš to, což jest nesrozumitelného, vykládati, a což nesnadného, rozvázat. Protož nyní, budeš-li moci písmo to přetli, a výklad jeho mně oznámiti, v šarlat oblečen budeš, a ošetř zlatý na hrdlo tvé, a třetím v království po mně budeš. ¹⁷ Tedy odpověděl Daniel a řekl před králem: Darové tvoji nechť zůstávají tobě, a odplatu svou dej jinému, a však písmo přete králi, a výklad oznámím jemu. ¹⁸ Ty králi, slyš: Bůh nejvyšší královstvím a důstojností i slávou a okrasou obdařil

Nabuchodonozora otce tvého, ¹⁹ A pro důstojnost, kterouž ho obdařil, všickni lidé, národové a jazykové tůasli a báli se před ním. Kohokoli chtěl, zabil, a kterékoli chtěl, bil, kteráž chtěl, povyšoval, a kteráž chtěl, ponižoval. ²⁰ Když se pak bylo pozdvihlo srdce jeho, a duch jeho zmocnil se v pýše, ssazen byl z stolice království svého, a slávu odjali od něho. ²¹ Ano i z spolku synů lidských vyvržen byl, a srdce jeho zvířecímu podobné uěiněno bylo, a s divokými osly bylo bydlení jeho. Bylinu jako volům dávali jemu jísti, a rosou nebeskou tilo jeho smáěino bylo, dokudž nepoznal, že panuje Bůh nejvyšší nad královstvím lidským, a že kohož chce, ustanovuje nad ním. ²² Ty také, synu jeho Balsazaøe, neponížil jsi srdce svého, aèkolis o tom o všem vídil. ²³ Ale pozdvihls se proti Pánu nebes; nebo nádoby domu jeho přinesli před tebe, a ty i knížata tvá, ženy tvé i ženiny tvé pili jste víno z něho. Nadto bohy stěbrné a zlaté, mědiné, železné, dřeviné a kamenné, kteříž nevidí, ani slyší, aniž co vidí, chválil jsi, Boha pak, v jehož ruce jest dýchání tvé i všechny cesty tvé, neoslavoval jsi. ²⁴ Protož nyní od něho poslána jest částka ruky této, a písmo to napsáno jest. ²⁵ A toto¹ jest písmo napsané: Mene, mene, tekel, ufarsin, totiž: Zěetl jsem, zěetl, zvážil a rozdiluji. ²⁶ Tento pak jest výklad slov: Mene, zěetl Bůh království tvé, a k konci je přivedl. ²⁷ Tekel, zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký. ²⁸ Peres, rozděleno jest království tvé, a dáno jest Médským a Perským. ²⁹ Tedy z rozkazu Balsazarova oblékli Daniele v šarlat, a øetěz zlatý dali na hrdlo jeho, a rozhlašovali o něm, že má býti pánem třetím v království. ³⁰ V touž noc zabít jest Balsazar král Kaldejský. ³¹ Darius pak Médský ujal království v letech okolo šedesáti a dvou.

6

¹ Líbilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím úředníků sto a dvacet, kteříž by byli po všem království. ² Nad těmi pak hejtmany tři, z nichžto Daniel přední byl, kterýmž by úředníci onino vydávali pošet, aby se králi škoda nedála. ³ Tedy Daniel převyšoval ty hejtmany a úředníky, proto že duch znamenitější v něm byl. Pročež král myslil ustanoviti jej nade vším královstvím. ⁴ Tedy hejtmané a úředníci hledali přičiny proti Danielovi s strany království, a však žádné přičiny ani vady nemohli najíti; nebo věrný byl, aniž jaký omyl neb vada nalézala se při něm. ⁵ Protož muži ti øekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné přičiny, jediné leč bychom našli něco proti němu s strany zákona Boha jeho. ⁶ Tedy hejtmané a úředníci ti shromáždivše se k králi, takto mluvili k němu: Darie králi, na věky buď živ. ⁷ Uradili se všickni hejtmané království, vývodové, úředníci, správcové a vůdcové, abys ustanovil nařízení královské, a utvrdil záповid: Kdož by koli vložil žádost na kteréhokoli boha neb èlovíka do třidceti dnů, kromě na tebe, králi, aby uvržen byl do jámy lvové. ⁸ Nyní tedy, ó králi, potvrď záповidi této, a vydej mandát, kterýž by nemohl změniti býti podle práva Médského a Perského, kteráž jest neproměnitelná. ⁹ Pročež král Darius vydal mandát a záповid. ¹⁰ Daniel pak, když se dověděl, že jest vydán mandát, všel do domu svého, kdež otevřená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena svá, a modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé to činil. ¹¹ Tedy muži ti shromáždivše se a naležše Daniele, an se modlí a pokorně prosí Boha svého, ¹² Tedy přistoupili a mluvili k králi o záповidi královské: Zda-liž jsi nevydal mandátu, aby každý èlovík, kdož by koli něeho žádal od kterého boha neb èlovíka až do třidceti dnů, kromě od tebe, králi, uvržen byl do jámy lvové? Odpovědiv král, øekl: Pravé¹ jest slovo to, podle práva Médského a Perského, kteráž jest neproměnitelná. ¹³ Tedy odpovídajíce, øekli králi: Daniel ten, kterýž jest z zajatých synů Judských, nechtěl dbáti na tvé, ó králi, nařízení, ani na mandát tvůj, kterýž jsi vydal, ale třikrát za den modlí se modlitbou svou. ¹⁴ Tedy král, jakž uslyšel tu øeč, velmi se zarmoutil nad tím, a uložil král v mysli

své vysvoboditi Daniele, a až do západu slunce usiloval ho vytrhnouti. ¹⁵ Ale muži ti shromáždívše se k králi, mluvili jemu: Víz, králi, že jest takové právo u Médských a Perských, aby každá výpověď a nařízení, kteréž by král ustanovil, neprominitelné bylo. ¹⁶ I řekl král, aby přivedli Daniele, a uvrhli jej do jámy lvové. Mluvil pak král a řekl Danielovi: Bůh tvůj, kterémuž sloužíš ustavičně, on vysvobodí tebe. ¹⁷ A přinesen jest kámen jeden, a položen na díru té jámy, a zapečetil ji král prstenem svým a prsteny knížat svých, aby nebyl zmíněn ortel při Danielovi. ¹⁸ I odšel král na palác svůj, a šel ležeti, nic nejeda, a něčímž se obveseliti nedal, tak že i sen jeho vzdálen byl od něho. ¹⁹ Tedy král hned ráno vstav na úsvit, s chvátáním šel k jámě lvové. ²⁰ A jakž se přiblížil k jámě, hlasem žalostným zavolal na Daniele, a promluviv král, řekl Danielovi: Danieli, služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš ustavičně, mohl-liž ti vysvoboditi od lvů? ²¹ Tedy Daniel mluvil s králem, oka: Králi, na věky buď živ. ²² Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavěšel ústa lvů, aby mi neuškodili; nebo před ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, nic zlého jsem neučinil. ²³ Tedy král velmi se z toho zradoval, a rozkázal Daniele vytáhnouti z jámy. I vytažen byl Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na něm; nebo vložil v Boha svého. ²⁴ I rozkázal král, aby přivedeni byli muži ti, kteříž osočili Daniele, a uvržení jsou do jámy lvové, oni i synové jejich i ženy jejich, a prvé než dopadli dna té jámy, zmocnili se jich lvové, a všechny kosti jejich zetřeli. ²⁵ Tedy Darius král napsal všechním lidem, národům a jazykům, kteříž bydlili po vši zemi: Pokoj váš rozmnožen buď. ²⁶ Ode mne vyšlo nařízení toto, aby na všem panství království mého tůžl a báli se před Bohem Danielovým; nebo on jest Bůh živý a zůstávající na věky, a království jeho nebude zrušeno, ani panování jeho až do konce. ²⁷ Vysvobozuje a vytrhuje, a činí znamení a divy na nebi i na zemi, kterýž vysvobodil Daniele z moci lvů. ²⁸ Danielovi pak šťastně se vedlo v království Dariovu, a v království Cýra Perského.

7

¹ Léta prvního Balsazara krále Babylonského Daniel měl sen a vidění svá na ložci svém, i napsal ten sen krátkými slovy. ² Mluvil Daniel a řekl? Viděl jsem u vidění svém v noci, a aj, čtyři větrové nebesí bojovali na moři velikém. ³ A čtyři šelmy veliké vystupovaly z moře, jedna od druhé rozdílná. ⁴ První podobná lvu, a křídla orlií měla. Hledl jsem, až vytrhána byla křídla její, jimiž se vznášela od země, tak že na nohách jako člověk státi musila, a srdce lidské dáno jest jí. ⁵ A aj, jiná šelma druhá podobná nedvidu, kteráž panství jedno vyzdvihla, a tři žebra v ústech jejích, mezi zuby jejími, a tak mluveno bylo k ní: Vsta, nažer se hojně masa. ⁶ Potom jsem viděl, a aj, jiná podobná pardovi, kteráž měla čtyři křídla ptačí na hřbeti svém, a čtyřhlavá byla šelma ta, již moc dána byla. ⁷ Potom viděl jsem u viděních nočních, a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelm, kteréž byly před ní, a měla rohů deset. ⁸ Pilně jsem šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrostal mezi nimi, a tři z těch rohů prvních vyvráceni jsou před ním; a aj, oči podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšně. ⁹ Hledl jsem, až trůnové ti svrženi byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako vlna čistá, trůn jako jiskry ohně, kola jeho jako oheň hořící. ¹⁰ Potok ohnivý tek l a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly. ¹¹ Patřil jsem tehdy, hned jakž se začal zvuk té oči pyšné, kterouž roh mluvil; patřil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita, a vyhlazeno tělo její, a dáno k spálení ohni. ¹² A i ostatkům šelm odjali panství; nebo dlouhost života jim odmítnuta byla až do času, a to uloženého času. ¹³ Viděl jsem u

vidiní noením, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu ělovíka pøicházel; potom až k Starému dnù pøišel, a pøed něj postaven byl. ¹⁴ I dáno jest jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství vièné, kteréž nepomíjí, a království jeho, kteréž se neruší. ¹⁵ I zhrozil se duch můj ve mnì Danielovi u prostøed tìla, a vidiní má pøedisila mne. ¹⁶ Tedy pøistoupil jsem k jednomu z pøístojećích, a ptal jsem se ho na jistotu vši té vici. I povídil mi, a výklad øeèi mi oznámil: ¹⁷ Ty šelmy veliké, kteréž jsou ětyry, jsou ětyøi králové, kteøíž povstanou z zemì, ¹⁸ A ujmou království svatých výsostí, kteøíž obdržeti mají království až na viky, a až na viky vikù. ¹⁹ Tedy žádostiv jsem byl zprávy o šelmì ětvrté, kteráž rozdílná byla ode všech jiných, hrozná velmi; zubové její železní, a pazoury její ocelivé, kteráž zžírala, potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala. ²⁰ Tolikéž o rozích desíti, kteøíž byli na hlavì její, a o posledním, kterýž vyrostl, a pøed ním spadli tøi; o tom rohu, pravím, kterýž mìl oèi a ústa mluvící pyšni, a byl na pohledinì vitiší než jiní. ²¹ Vidìl jsem, an roh ten válku vedl s svatými, a pøemáhal je, ²² Až pøišel Starý dnù, a oddán jest soud svatým výsostí, a ěas pøišel, aby to království svatí obdrželi. ²³ Øekl takto: Šelma ětvrtá znamená království ětvrté na zemì, kteréž rozdílné bude ode všech království, a zžíøe všecku zemì, a zmlátí ji a potøe ji. ²⁴ Rohù pak deset znamená, že z království toho deset králù povstane, a poslední povstane po nich, kterýž bude rozdílný od prvních, a poníží tøi králù. ²⁵ A slova proti Nejvyššímu mluvití bude, a svaté výsostí potøe; nadto pomýšleti bude, aby promìnil ěasy i práva, když vydání budou v ruku jeho, až do ěasu a ěasù, i do ěástky ěasù. ²⁶ V tom bude soud osazen, a panství jeho odejmou, vyplení a vyhladí je docela. ²⁷ Království pak i panství, a dùstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království vièné, a všickni páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou. ²⁸ Až potud konec té øeèi. Mne pak Daniele myšlení má velice zkormoutila, a krása má promìnila se pøi mnì, slovo však toto v srdci svém zachoval jsem.

8

¹ Léta tøetího kralování Balsazara krále ukázalo mi se vidiní, mnì Danielovi po onom, kteréž se mi ukázalo na poèátku. ² I vidìl jsem u vidinì, (tehðáž pak, když jsem vidìl, byl jsem v Susan, na hradì, kterýž jest v krajinì Elam), vidìl jsem, pravím, byv u potoka Ulai. ³ A pozdvih oèi svých, vidìl jsem, a aj, u toho potoka stál skopce jeden, kterýž mìl dva rohy. A ti dva rohové byli vysocí, a však jeden vyšší než druhý, ale ten vyšší zrostl posléze. ⁴ Vidìl jsem skopce toho, an trkal k západu, pùlnoci a poledni, jemuž žádná šelma odolati nemohla, aniž kdo co mohl vytrhnouti z moci jeho; proèež ěinil podlé vůle své, a to vici veliké. ⁵ A když jsem to rozvažoval, aj, kozel pøicházel od západu na svrcek vši zemì, a žádný se ho nedotýkal na zemì, a ten kozel mìl roh znamenitý mezi oèima svýma. ⁶ A pøišel až k tomu skopci majícímu dva rohy, kteréhož jsem byl vidìl stojícího u potoka, a pøibíhl k nìmu v prchlivosti síly své. ⁷ Vidìl jsem také, an dotøel na toho skopce, a rozlítiv se proti nìmu, udeøil jej, tak že zlámal oba rohy jeho, a nebylo síly v skopci k odpírání jemu. A poraziv ho na zemì, pošlapal jej, aniž byl, kdo by vytrhl skopce z moci jeho. ⁸ Kozel pak velikým uèinìn jest velmi. A když se ssilil, zlámal se roh ten veliký, i zrostli znamenití ětyøi místo nìho, na ětyøi strany svìta. ⁹ Z tìch pak jednoho vyšel roh jeden malièký, a zrostl velmi ku poledni a východu, a k zemì Judské. ¹⁰ A zpjal se až k vojsku nebeskému, a svrhl na zemì nikteré z vojska toho i z hvìzd, a pošlapal je. ¹¹ Anobrž až k vojska toho knížeti zpjal se, nebo od nìho zastavena byla ustavièná obìt, a zavržen pøíbytek svatynì Boží, ¹² Tak že vojsko to vydáno v pøevrácenost proti ustavièné obìti, a povrhlo pravdu na zemì, a což ěinilo, š'astnì mu se daøilo. ¹³ Tedy slyšel jsem jednoho svatého

mluvícího, a řekl ten svatý tomu, kterýž tajné věci v počtu máje, mluví: Dokudž toto vidění o obiti ustaviené, a převrácenost na zpuštění přivodící trvati bude, a svaté služby vydávány budou i vojsko v pošlapání? ¹⁴ A řekli mi: Až do dvou tisíc a tří set vešerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svaté služby. ¹⁵ Stalo se pak, že když jsem já Daniel hledil na to vidění, a ptal jsem se na rozum jeho, aj, postavil se podlé mne na pohledině jako muž. ¹⁶ Slyšel jsem také hlas lidský mezi Ulaiem, kterýžto zavolav, řekl: Gabrieli, vylož tomuto vidění to. ¹⁷ I přišel ke mně, kdež jsem stál, a když přišel, zhrozil jsem se, a padl jsem na tvář svou. I řekl ke mně: Pozoruj, synu člověče; nebo v čas uloženém vidění toto se naplní. ¹⁸ Když pak on mluvil se mnou, usnul jsem tvrdě, leže tvář svou na zemi. I dotekl se mne, a postavil mne tu, kdež jsem byl stál, ¹⁹ A řekl: Aj, já oznámím tobě to, což se dítí bude až do vykonání hněvu toho; nebo v uloženém časě konec bude. ²⁰ Skopec ten, kteréhož jsi viděl, an měl dva rohy, jsou králové Médský a Perský. ²¹ Kozel pak ten chlupatý jest král Řecký, a roh ten veliký, kterýž jest mezi oěma jeho, jest král první. ²² Že pak zlámán jest, a povstali čtyři místo něho, čtvero království z svého národu povstane, ale ne s takovou silou. ²³ Při dokonání pak království jejich, když na vrch vzejdou nešlechetníci, povstane král nestydatý a chytrý. ²⁴ Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubiti bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silné i lid svatý. ²⁵ A obmyslností svou šťastně svede lest v předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v čas pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat se postaví, a však bez rukou potěin bude. ²⁶ Vidění pak to vešerní a jiterní, o němž povídáno, jest jistá pravda; pročež ty zavři to vidění, nebo jest mnohých dnů. ²⁷ Tedy já Daniel zchuravil jsem, a nemocen jsem byl několik dnů. Potom povstav, konal jsem povinnost od krále poručenou, byv předišen nad tím viděním, čehož však žádný na mně neseznal.

9

¹ Léta prvního Daria syna Asverova z semene Médského, kteréhož učiněn jest králem v království Kaldejském, ² Léta prvního kralování jeho já Daniel porozumil jsem z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, že se vyplní zpuštění Jeruzaléma sedmdesátého léta. ³ A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v žíně a popele. ⁴ I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznáváje se, řekl jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všelike cti hodný, ostýchající smlouvy a dobrotivosti k těm, kteříž tě milují, a ostýchají přikázání tvých. ⁵ Zhřešili jsme a převráceni jsme činili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili od přikázání tvých a soudů tvých. ⁶ Aniž jsme poslouchali služebníků tvých proroků, kteříž mluvivali ve jménu tvém králům našim, knížatům našim a otcům našim, i všemu lidu země. ⁷ Tobě, ó Pane, přísluší spravedlnost, nám pak zahanbení tvá, jakž se to díje nyní mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským, a všemním Izraelským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro přestoupení jejich, jímž přestupovali proti tobě. ⁸ Nám, ó Hospodine, sluší zahanbení tvá, králům našim, knížatům našim a otcům našim, nebo jsme zhřešili proti tobě, ⁹ Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili jemu, ¹⁰ A neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha našeho, abychom chodili v naučeních jeho, kteréž předkládal před očima naše skrze služebníky své proroky. ¹¹ Nýbrž všickni Izraelští přestoupili zákon tvůj a odvrátili se, aby neposlouchali hlasu tvého; protož vylito jest na nás to prokletí a klatba, kteráž jest zapsána v zákoně Mojžíše služebníka Božího, nebo jsme zhřešili proti němu. ¹² Pročež splnil slovo své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcům našim, kteříž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké, jehož se nestalo pode vším nebem, jakž se stalo v Jeruzalémě. ¹³ Tak jakž zapsáno jest v zákoně Mojžíšově,

všecko to zlé pøišlo na nás, a však ani tak jsme se nekoøili pøed tváøí hnìvivou Hospodina Boha našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a šetøili pravdy jeho. ¹⁴ Protož neobmeškal Hospodin s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý jest Hospodin Bùh náš ve všech skutcích svých, kteréž èiní, jehož hlasu poslušní jsme nebyli. ¹⁵ Nyní však, ó Pane Bože náš, kterýž jsi vyvedl lid svůj z země Egyptské rukou silnou, a zpùsobils sobì jméno, jakéž jest dnešního dne, zhøšili jsme, bezbožní jsme èinili. ¹⁶ Ó Pane, podle vší tvé dobrotivosti nech¹ se, prosím, odvrátí hnìv tvůj a prchlivost tvá od místa tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo pro høíchy naše a pro nepravosti otcù našich Jeruzalém a lid tvůj v pohaninì jest u všech, kteøíž jsou vùkol nás. ¹⁷ Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého, a pokorné prosby jeho, a zasvi¹ tváø svou nad svatyní svou spuštinou, pro Pána. ¹⁸ Nakloø, Bože mùj, ucha svého a slyš, otevøi oèi své a viz zpuštini naše i místa, kteréž jest nazváno od jména tvého; nebo ne pro nijaké naše spravedlnosti padající, pokornì prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá. ¹⁹ Vyslyšiž, ó Pane, Pane, odpus¹, Pane, pozoruj a uèiò; neprodlévejž pro sebe samého, mùj Bože, nebo od jména tvého nazváno jest místo toto i lid tvůj. ²⁰ Ješti jsem mluvil a modlil se, a vyznával høích svůj i høích lidu svého Izraelského, a padna, pokornì jsem se modlil pøed tváøí Hospodina Boha svého, za horu svatosti Boha svého, ²¹ Ješti, pravím, mluvil jsem pøi modlitbì, a muž ten Gabriel, kteréhož jsem vidìl v tom vidinì na poèátku, rychle pøiletìv, dotekl se mne v èas obìti veèerní. ²² A slouže mi k srozumìnì, mluvil se mnou a øekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti nauèil vyrozumívati tajemstvím. ²³ Pøi poèátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem pøišel, a¹ bych je oznámil, nebo jsi velmi milý; proèež pozoruj slova toho, a rozumìj vidinì tomu. ²⁴ Sedmdesáte téhodnù odeèteno jest lidu tvému a místu svatému tvému k zabráninì pøevrácenosti a k zapeèetinì høíchù, i vyèištìnì nepravosti a k pøivedení spravedlnosti vìèné, a k zapeèetinì vidinì i proroctví, a ku pomazání Svatého svatých. ²⁵ Viziž tedy a rozumìj, že od vyjití výpovìdi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnù sedm, potom téhodnù šedesáte dva, když již zase vzdilána bude ulice a pøíkopa, a ti èasové budou pøenesnadní. ²⁶ Po téhodnech pak tìch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí; nýbrž to místo i tu svatyni zkazí, i lid ten svůj budoucí, tak že skonèení jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplènìní. ²⁷ Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u prostøed pak toho téhodne uèiní konec obìti zápalné i obìti suché; a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého poplènìní hubicí, na poplènìné vylito bude zpuštini.

10

¹ Léta tøetího Cýra krále Perského, zjeveno bylo slovo Danielovi, kterýž sloul jménem Baltazar, a pravé bylo slovo to, i uložený èas dlouhý, a rozum toho slova i smysl zjeven jemu u vidinì. ² V tìch dnech já Daniel kvílil jsem za tòi téhodny dnù. ³ Pokrmu pochtného jsem nejedl, ani maso ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se masí mazal, až se vyplnili dnové tòi téhodnù. ⁴ Dne pak dvadçátého ètvrtého mìsíce prvního, když jsem byl na bøehu øeky veliké, to jest Hiddekel. ⁵ Pozdvih oèi svých, vidìl jsem, a aj, muž jeden odiný v roucho lnìné, a bedra jeho pøepásaná byla zlatem ryzím z Ufaz. ⁶ Tìlo pak jeho jako tarsis, a oblìèej jeho na pohledinì jako blesk, a oèi jeho podobné pochodním hoøícím, a ramena jeho i nohy jeho na pohledinì jako mii vypulerovaná, a zvuk slov jeho podobný zvuku množství. ⁷ Vidìl jsem pak já Daniel sám vidinì to, ale muži ti, kteøíž se mnou byli, nevidìli toho vidinì, než hrùza veliká pøipadla na nì, až i utekli, aby se skryli. ⁸ Proèež já zùstal jsem sám, a vidìl jsem vidinì to veliké, ale nezùstalo i ve mnì síly, a krása má zmìnìla se, a porušila na

mnì, aniž jsem mohl zadržeti síly. ⁹ Tedy slyšel jsem zvuk slov jeho, a uslyšav zvuk slov jeho, usnul jsem tvrdì na tváøi své, na tváøi své na zemi. ¹⁰ V tom aj, ruka dotkla se mne, a pozdvihla mne na kolena má a na dlanì rukou mých. ¹¹ I øekl mi: Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já mluvitì budu tobì, a stùj na místì svém, nebo nyní poslán jsem k tobì. A když promluvil ke mnì slovo to, stál jsem, tøesa se. ¹² Proèež øekl mi: Nebojž se, Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi pøiložil srdce své, abys rozumìl, a trápil se pøed Bohem svým, vyslyšána jsou slova tvá, a já pøišel jsem pøíèinou slov tvých. ¹³ Ale kníže království Perského postavovalo se proti mnì za jedenmecítma dnù, až aj, Michal, jeden pøední z knížat, pøišel mi na pomoc; protož jsem já zùstával tam pøi králích Perských. ¹⁴ Již pak pøišel jsem, a¹ bych oznámil, co potkati má lid tvùj v potomních dnech; nebo ještì vidinì bude o tìch dnech. ¹⁵ A když mluvil ke mnì ta slova, sklopiv tváø svou k zemi, onìmil jsem. ¹⁶ A aj, jako podobnost èlovìka dotkla se rtù mých, a otevøev ústa svá, mluvil jsem a øekl tomu, kterýž stál naproti mnì: Pane mùj, pøíèinou toho vidinì obrátìli se bolesti mé na mne, a aniž jsem síly zadržeti mohl. ¹⁷ Jakž tedy bude moci služebník Pána mého takový mluvitì se Pánem mým takovým, ponìvadž ve mnì od toho èasu, ve mnì, pravím, nezùstalo síly, ani dchnutí nepozùstalo ve mnì? ¹⁸ Proèež opìt dotkl se mne na pohledinì jako èlovìk, a posilnil mne. ¹⁹ A øekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj tobì, posilò se, posilò se, pravím. Když pak on mluvil se mnou, posilnìn jsa, øekl jsem: Nech¹ mluví Pán mùj, nebo jsi mne posilnil. ²⁰ I øekl: Víš-liž, proè jsem pøišel k tobì? Nebo již navrátím se, abych bojoval s knížetem Perským. A já odcházím, a aj, kníže Øecké pøitáhne. ²¹ Ale oznámím¹ to, což jest zapsáno v psání pravdomluvném; nebo ani jednoho není, ješto by sobì zmužile poèínal se mnou v tìch vícech, kromì Michala knížete vašeho.

11

¹ A tak já léta prvního Daria Médského postavil jsem se, abych ho zmocòoval a posiloval. ² Již pak oznámím¹ pravdu: Aj, ještì tøi králové kralovati budou v Perské zemi; potom ètvrtý zbohatne bohatstvím velikým nade všecky, a když se zmocní v bohatství svém, vzbudí všecky proti království Øeckému. ³ I povstane král mocný, kterýž bude mítì panství široké, a bude èiniti podlé vůle své. ⁴ Když se pak zmocní, potøíno bude království jeho, a rozdíleno bude na ètyøi strany svìta, však ne mezi potomky jeho, aniž bude panství jeho takové, jakéž bylo; nebo vykoøenìno bude království jeho, a jiným mimo nì se dostane. ⁵ Proèež posilní se král polední, ano i jedno z knížat jeho, a mocnìjší bude nad niho, a panovati bude; panství široké bude panství jeho. ⁶ Po nìkterých pak letech spøízní se; nebo dcera krále poledního dostane se za krále pùlnoèního, aby uèínila pøímìøí. Ale neobdrží síly ramene, aniž on ostojí s ramenem svým, ale vydána bude ona i ti, kteøíž ji pøivedou, i syn její, i ten, kterýž ji posilòoval v ty èasy. ⁷ Potom povstane z výstøelku koøenù jejích na místo jeho, kterýž pøitáhne s vojskem svým, a udeøí na pevnost krále pùlnoèního, a pøíèinì se, aby se jich zmocnil. ⁸ Nadto i bohy jejích s knížaty jejích, s nádobami drahými jejích, støíbrem a zlatem v zajetí zavede do Egypta, a bude bezpeèen za mnoho let pøed králem pùlnoèním. ⁹ A tak pøijde do království král polední, a navrátí se do zemì své. ¹⁰ Ale synové onoho válèiti budou, a seberou množství vojsk velikých. A nenadále pøijda, jako povodeò procházeti bude, a navracuje se, válkou dotíratì bude až k jeho pevnostem. ¹¹ Proèež rozdráždìn jsa král polední, vytáhne, a bojovati bude s ním, s králem pùlnoèním, a sšikuje množství veliké, i bude vydáno množství to v ruku jeho. ¹² I pozdvihne se množství to, a povýší se srdce jeho, a aèkoli porazí na tisíce, a však se nezmocní. ¹³ Potom navrátì se král pùlnoèní, sšikuje množství vitší než prvé, a po dokonání èasu nìkterých let, nenadále pøijde s vojskem velikým

a s dostatkem hojným. ¹⁴ V těch časích mnozí se postaví proti králi polednímu, ale synové nešlechtní z lidu tvého zhubeni budou, a pro stvrzení vidiní tohoto padnou. ¹⁵ Nebo pøitáhne král pùlnoení, a vzdílaje náspy, dobude míst hrazených, tak že ramena poledního neostojí, ani lid vybraný jeho, aniž budou míti síly k odpírání. ¹⁶ A pøitáhna proti němu, bude èiniti podle vůle své, a nebude žádného, ješto by se postavil proti němu. Postaví se také v zemi Judské, kterouž docela zkazí rukou svou. ¹⁷ Potom obrátí tváø svou, aby pøitáhna s mocí všeho království svého, a ukazuje se jako by vše upøímì jednal, dovede něeho. Nebo dá jemu krásnou pannu, aby ho zahubil skrze ni, ale ona nedostojí aniž bude držeti s ním. ¹⁸ Zatím obrátí tváø svou k ostrovùm, a dobude mnohých, ale vůdce pøitrž uèiní pohaniní jeho, anobrž to haniní jeho na něj obrátí. ¹⁹ Proèež obrátí tváø svou k pevnostem zemi své, ale klesne a padne, i zahyne. ²⁰ I povstane na místo jeho v slávi královské ten, kterýž rozešle výbìrèi, ale ten po nemnohých dnech potøín bude, a to ne v hnìvì, ani v boji. ²¹ Na místi tohoto postaví se nevzácný, aèkoli nevloží na něj ozdoby královské, a však pøijda pokojnì, ujme království skrze úlisnost. ²² A rameny jako povodní zachvácení budou pøed oblíèejem jeho mnozí, a potøiní budou jako i ten vůdce, kterýž s ním smlouvu uèinil. ²³ Nebo v tovaryšství s ním vejda, prokáže nad ním lest, a pøijeda, zmocní se království s malým poètem lidu. ²⁴ Bezpeènì také i do nejúrodnìjších míst té krajiny vpadne, a èiniti bude to, èehož neèinili otcové jeho, ani otcové otcù jeho; loupež a koøisti a zboží jim rozdílí, ano i proti pevnostem chytrosti své vymýšleti bude, a to do èasu. ²⁵ Potom vzbudí sílu svou a srdce své proti králi polednímu s vojskem velikým, s nímž král polední vojensky se potýkati bude, s vojskem velikým a velmi silným, ale neostojí, proto že vymyslí proti němu chytrost. ²⁶ Nebo kteøíž jídají pokrm, potrou jej, když vojsko onoho se rozvodní; i padnou, zbiti jsouce mnozí. ²⁷ Tehdáž obou těch králù srdce bude èiniti zlé, a za jedním a týmž stolem lež mluviti budou, ale nepodaøí se, proto že cíl uložený na jiný ješto èas odložen. ²⁸ A protož navrátí se do zemi své s zbožím velikým, a srdce jeho bude proti smlouvì svatè. Což uèinì, navrátí se do zemi své. ²⁹ V uložený èas navrátí se, potáhne na poledne, ale to nebude podobné prvnímu ani poslednímu. ³⁰ Nebo pøijdou proti němu lodí Citejské, proèež bude jej to boleti, tak že opìt zlobiti se bude proti smlouvì svatè. Což uèinì, navrátí se, a srozumìní míti bude s tìmi, kteøíž opustili smlouvu svatou. ³¹ A vojska veliká podle niho státi budou, a poškrvni svatynì a pevnosti; odejmou také obìt ustaviènou, a postaví ohavnost zpuštìnì, ³² Tak aby ty, kteøíž se bezbožnì proti smlouvì chovati budou, v pokrytství posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž zná Boha svého, aby jíkali. Což i uèinì. ³³ Proèež vyuèující lid, vyuèující mnohé, padati budou od meèe a ohnì, zajetí a loupeže za mnohé dny. ³⁴ A když padati budou, malou pomoc míti budou; nebo pøipojí se k nim mnozí pochlebni. ³⁵ Z těch pak, kteøíž jiné vyuèují, padati budou, aby prubování a èištìnì a bìlení byli až do èasu jistého; nebo¹ to ješto potrvá až do èasu uloženého. ³⁶ Král zajisté ten bude èiniti podle vůle své, a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu nade všemi bohy nejsilnìjšímu mluviti bude divné vici; a š'astnì se mu povede až do vykonání prchlivosti, ažby se to, což uloženo jest, vykonalo. ³⁷ Ani k bohùm otcù svých se nenakloní, ani k milování žen, aniž k komu z bohù se nakloní, proto že se nade všechno velebiti bude. ³⁸ A na místi Boha nejsilnìjšího ctíti bude boha, kteréhož neznali otcové jeho; ctíti bude zlatem a støíbrem, a kamením drahým a klénoty. ³⁹ A tak dovede toho, že pevnosti Nejsilnìjšího budou boha cizího, a kteréž se mu viditi bude, poctí slávou, a zpùsobí, aby panovali nad mnohými, a zemi rozdílí místo mzdy. ⁴⁰ Pøi dokonání pak toho èasu trkati se s ním bude král polední, ale král pùlnoení oboøí se na něj s vozy a s jezdci a lodími mnohými, a pøitáhna do zemí, jako povodeò projde. ⁴¹ Potom

přitáhne do země Judské, a mnohé země padnou. Tito pak ujdou ruky jeho, Idumejští a Moábští, a prvotiny synů Ammon. ⁴² A když ruku svou vztáhne na země, ani země Egyptská nebude moci jeho zniknouti. ⁴³ Nebo opanuje poklady zlata a stříbra, a všechny klénoty Egyptské; Lubimští také a Moušénínové za ním půjdou. ⁴⁴ V tom noviny od východu a od půlnoci přestrasí jej; protože vytáhne s prchlivostí velikou, aby hubil a mordoval mnohé. ⁴⁵ I rozbije stany paláce svého mezi mořemi, na hoře okrasy svatosti; a když přijde k skonání svému, nebude míti žádného spomocníka.

12

¹ Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas ssoužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize. ² Tu¹ mnozí z těch, kteříž spí v prachu země, procítí, jedni k životu věčnému, druzí pak ku pohanění a ku potupě věčné. ³ Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky. ⁴ Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapeče¹ knihu tuto až do času jistého. Mnozí¹ budou pilně zpytovat, a rozmnoženo bude umění. ⁵ Zatím viděl jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z této strany běhu řeky, a druhý z druhé strany běhu též řeky. ⁶ A řekl muži tomu oblečenému v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky: Když bude konec tím divným vícem? ⁷ I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přisáhl skrze Živého na věky, že po uložení času, a uložení časů, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všechny tyto věci. ⁸ A když jsem já slyše, nerozuměl, řekl jsem: Pane můj, jaký konec bude těch věcí? ⁹ Tedy řekl: Odejdi, Danieli, nebo zavěšna jsou a zapečetěna slova ta až do času jistého. ¹⁰ Přecházení a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchat budou, aniž co porozumí, kteří z nich, ale moudří porozumí. ¹¹ Od toho pak času, v němž odjata bude oběť ustavená, a postavena ohavnost hubící, bude dnů tisíc, dvě stě a devadesát. ¹² Blahoslavený, kdož dočeká a přijde ke dnům tisíci, třem stům, třiceti a pěti. ¹³ Ty pak odejdi k místu svému, a odpovídati budeš, a zůstaneš v losu svém na skonání dnů.

Ozeáš

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Ozeášovi synu Bérovu za dnů Uziáše, Jotama, Achasa, Ezechiáše, králů Judských, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského. ² Když Hospodin začal mluvit k Ozeášovi, řekl Hospodin Ozeášovi: Jdi, pojmi sobě ženu smilnou, a děti z smilstva; nebo nestydíš smilnici této země, odvrátila se od Hospodina. ³ A tak šel a pojal Gomeru, dceru Diblaimskou, kterážto počala a porodila jemu syna. ⁴ Tedy řekl jemu Hospodin: Nazovíš jméno jeho Jezreel; nebo po malém času já vyhledávati budu krve Jezreel na domu Jého, a přestati káži království domu toho. ⁵ I stane se v ten den, že polámi luěští Izraelovo v údolí Jezreel. ⁶ Opět počala znovu a porodila dceru. I řekl jemu: Nazov jméno její Lorucháma; nebo již více neslituji se nad domem Izraelským, abych jim co prominouti mohl. ⁷ Ale nad domem Judským se slituji, a vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich; nebo nevysvobodím jich luěštím a mečem, ani bojem, koňmi neb jezdci. ⁸ Potom ostavivši Loruchámu, opět počala a porodila syna. ⁹ I řekl: Nazov jméno jeho Loammi; nebo vy nejste lid můj, a já také nebudu váš. ¹⁰ A však bude počet synů Izraelských jako pisku mořského, kterýž ani zmžčen, ani sečen býti nemůže. A stane se, že místo toho, kdež sečeno jim bylo: Nejste vy lid můj, sečeno jim bude: Synové Boha silného a živého jste. ¹¹ I budou shromážděni synové Judští a synové Izraelští spolu, a ustanovíce nad sebou hlavu jednu, vyjdou z této země, ačkoli veliký bude den Jezreel.

2

¹ Řcete bratřím vašim: Ó lide můj, a sestrám vašim: Ó milosrdenství došlá. ² Odpor veďte proti matce vaší, dokažte, že ona není manželka má, a že já nejsem muž její, leč odvaruje smilství svých od tváře své, a cizoložství svých z prostřed prsí svých, ³ abych jí nesvlékl do naha, a nepostavil jí tak, jakž byla v den narození svého, a učiní ji podobnou poušti, a obrátí ji jako v zemi vyprahlou, umožil bych jí žízni. ⁴ Neslitoval bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové z smilstva. ⁵ Nebo smilná matka jejich, hanebnost páše rodička jejich; říká zajisté: Půjdu za frejři svými, kteříž mi dodávají chleba mého, vody mé, vlny mé, lnu mého, oleje mého i nápojů mých. ⁶ A protože aj, já opletu cestu její trním, a ohradím hradbou, aby stezek svých naleztí nemohla. ⁷ Tehdy bítati bude za frejři svými, a však nedostihne jich, hledati jich bude, ale nenalezne. I dí: Ej nu, již se navrátím k manželu svému prvnímu, proto že mi lépe tehdyž bylo než nyní. ⁸ Nebo ona nezná toho, že jsem já dával jí obilí, a mest a olej, anobrž rozmnožoval stříbro i zlato, kteréž vynakládají na Bále. ⁹ Protož poberu zase obilí své v čas jeho, i mest svůj v jistý čas jeho, a odejmu jí vlnu svou i len svůj k pletívaní nahoty její, ¹⁰ A tak v brzce odkryji mrzkost její před očima frejři jejich, a žádný jí nevytrhne z ruky mé. ¹¹ A učiním přetř vši radosti její, svátkům jejím, novoměsícům jejím i sobotám jejím, a všechním slavnostem jejím. ¹² Pohubím také révové její a fíkové její, proto že říká: Ty více jsou mzda má, kterouž mi dali frejři moji; a obrátím je v les, a sžerou je živočichové polní. ¹³ A budu na ní vyhledávati dnů Bálů, v nichž jim kadí, a ozdobí se náušnicemi svými a záponami svými, chodí za frejři svými, na mne se pak zapomíná, praví Hospodin. ¹⁴ Protož aj, já namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluvití budu k srdci jejímu. ¹⁵ A dám jí vinice její od téhož místa, i údolí Achor místo dveří nadíje, i bude tam zpívati jako za dnů mladosti své, totiž jako tehdyž, když vycházela z země Egyptské. ¹⁶ I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati budeš: Muži můj, a nebudeš mne volati více: Báli můj. ¹⁷ Nebo vyprázdním jména Bálů z úst tvých, aniž připomínání budou více

v jménu svém. ¹⁸ A uèiním pro tebe smlouvu v ten den s živoèichy polními, a s ptactvem nebeským i s zemìplazy, luèišti pak a meè polámi, i válku odejmu z zemì, a zpùsobím to, aby bydleli bezpeèní. ¹⁹ I zasnoubím ti sobì na vìènost, zasnoubím ti sobì, pravím, v spravedlnosti a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství. ²⁰ Zasnoubím ti sobì také u víøe, abys poznala Hospodina. ²¹ I stane se v ten den, že vyslyší budu, dí Hospodin, vyslyší budu nebesa, a ona vyslyší zemi. ²² Zemì pak vyslyší obilé, i mest, i olej, a ty více vyslyší Jezreele. ²³ Nebo ji rozseji sobì na zemi, a smiluji se nad Loruchámou, Loammi pak øeknu: Lid můj jsi ty, a on dí: Bože můj.

3

¹ Opìt øekl mi Hospodin: Ještì jdi, a zamiluj ženu, milou frejíøi a cizoložnou, tak jako miluje Hospodin syny Izraelské, aèkoli oni hledí k bohùm cizím, a milují kádì vína. ² Tedy zjednal jsem ji sobì z patnácti støíbrných a z pùldruhého chomeru jeèmene. ³ A øekl jsem jí: Za mnoho dnù seš mi, nesmilni, aniž se vdávej za muže, a já také pøíèinou tvou. ⁴ Nebo za mnohé dny budou synové Izraelští bez krále, bez knížete, bez obìti, bez modly, bez efodu a terafim. ⁵ Potom pak obrátí se synové Izraelští, a hledati budou Hospodina Boha svého i Davida krále svého; a pøedišení jsouce, pobihnou k Hospodinu a k dobrotì jeho v posledních èasích.

4

¹ Slyšte slovo Hospodinovo, ó synové Izraelští, nebo¹ má rozepøi Hospodin s obyvateli zemì této, proto že není žádné vìrnosti, ani žádného milosrdenství, ani žádné známosti Boží v této zemi. ² Proklínání a lži a vraždy, a zlodìjství i cizoložství na vrch zrostlo, a vražda vraždu postihá. ³ Protož kvíliti bude tato zemì, a umdlí všechno, což v ní pøebývá, živoèichové polní i ptactvo nebeské, ano i ryby moøské zhynou. ⁴ A však žádný jim nedomlouvej, aniž jich kdo tresci; nebo lid tvůj podobni jsou tím, kteøíž se vadí s knížem. ⁵ Protož ve dne padneš, padne také i prorok s tebou v noci, zahladím i matku tvou. ⁶ Vyhlazen bude lid můj pro neumíní. Ponívadž jsi ty pohrdl umíním, i tebou pohrdnu, abys mi knížství nekonal; a že jsi zapomnil na zákon Boha svého, já také zapomenu se na syny tvé. ⁷ Èím se více rozmohl, tím více høešili proti mnì; slávu jejich v pohaninì smíním. ⁸ Obìti za høích lidu mého jedí, protož k nepravosti jejich duše své pozdvihují. ⁹ Proèež stane se jakž lidu tak knízi. Nebo vyhledávati budu na nìm cest jeho, a skutky jeho jemu vrátím. ¹⁰ I budou jísti, a však se nenasytí, smilniti budou, ale nerozmnoží se; nebo nechťijí pozoru míti na Hospodina. ¹¹ Smilství a víno a mest odjímá srdce. ¹² Lid můj døeva svého se dotazuje, a hùl jeho oznamuje jemu; nebo je duch smilství v blud uvodí, aby smilnili, odcházejíce od Boha svého. ¹³ Na vrších hor obìtují, a na pahrbcích kádì, pod doubím a topolím a jilmovím, nebo jest pøíhodný stín jejich; protož smilní dcery vaše, a nevěsty vaše cizoloží. ¹⁴ Nevyhledával-liž bych na dcerách vašich, že smilní, a na nevěstách vašich, že cizoloží, že tito s nevěstkami se oddilují, a s ženkami obìtují? Anobrž lid, kterýž sobì nesrozumívá, padne. ¹⁵ Jestliže smilníš ty Izraeli, nechaž¹ nehøeší Juda. Protož nechoítež do Galgala, aniž vstupujte do Betaven, aniž pøisahejte: Živ¹ jest Hospodin. ¹⁶ Nebo jako jalovice tvrdošijná tvrdošijný jest Izrael, již¹ je pásti bude Hospodin jako beránka na prostrannì. ¹⁷ Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho. ¹⁸ Zpurné je èiní nápoj jejich, velice smilní, milují: Dejte. Ochráncové jeho jsou ohyzda. ¹⁹ Zachvátí je vítr kòídlý svými, i budou zahanbeni pro své obìti.

5

¹ Slyštež to, ó kníží, a pozorujte, dome Izraelský, i dome královský, poslouchajte, nebo proti vám soud tento jest, proto že jste osídlo v Masfa, a sítká rozestøená na vrchu Tábor. ² Nýbrž k zabíjení uchylující se, pøipadají k zemi, ale já ztřesci každého z nich. ³ Známa¹ já Efraima, a Izrael není ukryt pøede mnou; nebo nyní smilníš, Efraime, poškvrouje se Izrael. ⁴ Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému, proto že duch smilství mezi nimi jest, Hospodina pak znáti nechťijí, ⁵ Tak že hrdost Izraelova svìdèí vùèi proti nìmu; protož Izrael i Efraim padnou pro nepravost svou, padne také i Juda s nimi. ⁶ S stády bravù a skotù svých pùjdou hledati Hospodina, však nenaleznou; vzdáliltì se od nich. ⁷ Hospodinu se zpronevìøili, nebo syny cizí zplodili; již¹ je zžìøe mìsíc i s jmìním jejich. ⁸ Trubte trubou v Gabaa, a na pozoun v Ráma; kòìete v Betaven: Po tobì, ó Beniamine. ⁹ Efraim zpuštìn bude v den káznì, v nìmž po pokoleních Izraelských uvedu v známost pravdu. ¹⁰ Knížata Judská jsou podobná tím, kteøíž pøenášejí mezník; vyleji na nì jako vodu prchlivost svou. ¹¹ Utištìn jest Efraim, potòin soudem, však sobì libuje choditi za rozkazem. ¹² Protož i já byl jsem jako mol Efraimovi, a jako hnis domu Judovu. ¹³ Proèež vida Efraim neduh svùj, a Juda nežit svùj, utekl se Efraim k Assurovi, a poslal k králi, kterýž by se o něj zasadil. Ale on nebude moci zhojiti vás, ani uzdraviti vás od nežitù. ¹⁴ Nebo já jsem jako lýtý lev Efraimovi, a jako lvìeè domu Judovu; já, já uchvátím a ujdu, vezmu, a žádný nevytrhne. ¹⁵ Odejda, navrátím se na místo své, až se vinni dadí, a hledati budou tváøi mé.

6

¹ V úzkosti své ráno hledati mne budou: Poíte, a navra¹me se k Hospodinu; nebo on uchvátìl a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše. ² Obživí nás po dvou dnech, dne tøetího vzkòísí nás, a budeme živi pøed oblìèejem jeho, ³ Tak abychom znajíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitøní svítání jest vycházení jeho, a pøijde nám jako dèš¹ jarní a podzimní na zemi. ⁴ Což mám èiniti s tebou, ó Efraime? Což mám èiniti s tebou, ó Judo, ano vaše dobrota jest jako oblak ranní, a jako rosa jitøní pomíjející? ⁵ Protož otesával jsem skrze proroky, zbil jsem je øeèmi úst svých, aby soudù tvých svìtlo vzešlo. ⁶ Nebo milosrdenství oblibuji a ne obít, a známost Boha více než zápaly. ⁷ Ale oni smlouvu mou jako lidskou pøestoupili, a tu se mi zpronevìøili. ⁸ Galád místo èinitelù nepravosti, plné šlepìjí krvavých. ⁹ Rota pak knížstva jsou jako lotøi, kteøíž na nìkoho èekají na cestì, kudyž se jde do Sichem; nebo zúmýslnou nešlechtnost páší. ¹⁰ V domì Izraelském vidím hroznou víc: Tam smilstvím Efraimovým poškvrouje se Izrael. ¹¹ Ano i u tebe, ó Judo, vsadil rouby, když jsem já zase vedl zajatý lid svùj.

7

¹ Když léèím Izraele, tedy zjevuje se nepravost Efraimova a zlosti Samaøské; nebo provádí faleš. Vnitø zlodìjství, a vnì provozují loupežnictví. ² Aniž na to pomýšlejí v srdci svém, že na všecku nešlechtnost jejich pamatují; již je obklìøují skutkové jejich, a pøed mým oblìèejem jsou. ³ Nešlechtností svou obveselují krále, a klamy svými knížata. ⁴ Všickni napoøád cizoloží, podobni jsouce peci zanícené od pekaøe, kterýž pøestává bdíti, jen ažby zadìlané tìsto zkynulo. ⁵ V den krále našeho k nemoci jej pøivodí knížata láhvicí vína; vztahuje ruku svou s posmìvaèi. ⁶ Nebo pøiložili k úkladùm svým srdce své podobné peci; celou noc spí pekaø jejich, v jitøe hoøí jako plamen ohnì. ⁷ Všickni napoøád rozpálení jsou jako pec, a zžirají soudce své; všickni králové jejich padají, aniž kdo z nich volá ke mnì. ⁸ Efraim s národy smísil se, Efraim bude chléb podpopelný neobrácený. ⁹ Cizozemci zžirají sílu jeho, aèkoli

on toho nezná; i šedinami prokvítaje, však vždy toho nezná. ¹⁰ A aèkoli pýcha Izraelova svìdìí vùèi proti nìmu, však se nenavracují k Hospodinu Bohu svému, aniž ho hledají s tím se vším. ¹¹ A Efraim jest jako holubice hloupá bez srdce; k Egyptskému králi volají, k Assyorskému se utíkají. ¹² Když odejdou, roztáhnou na nì sítku svou, a jako ptactvo nebeské pøitrhnu je; káráti je budu tak, jakž slýcháno bylo o tom v shromáždíní jejich. ¹³ Bìda jim, že jsou pobìhli mne. Zpuštíní na nì, proto že se mi zpronevìøili, ješto jsem já je vykoupil, ale oni mluvili proti mnì lži. ¹⁴ Aniž volají ke mnì z srdce svého, když kvílí na ložcích svých, a když pro obilé a mest shromažiujíce se, obracejí se ke mnì, ¹⁵ Ješto já potrestav, posiloval jsem ramen jejich, ale oni proti mnì zlé vymýšlejí. ¹⁶ Navracují¹ se, ale ne k Nejvyššímu, jsou jako luèišti omylné, padají od meèe knížata jejich, od rozhnívání jazyka jejich, což jim ku posmìchu jest v zemi Egyptské.

8

¹ Pøièinì k ústùm svým troubu, rci: Aj, letí jako orlice na dùm Hospodinùv, proto že pøestoupili smlouvu mou, a proti zákonu mému pøevrácenì èinili. ² Budou¹ sic volati: Bože mùj, zná¹ tebe Izrael, ³ Ale opustil¹ jest Izrael dobré, nepøítel jej stihati bude. ⁴ Oni¹ ustanovují krále, ale beze mne; knížata vyzdvihují, k nimž já se neznám; z støíbra i z zlata svého èiní sobì modly k svému zkažení. ⁵ Opustí¹ je tele tvé, ó Samaóí, když se zažhne prchlivost má na nì. Až dokudž nebudou moci ostøíhati nevinnosti? ⁶ Však i ono jest od Izraele, øemeslník je udìlal, a není¹ Bohem; nebo drtiny budou z toho telete Samaøského. ⁷ Ponìvadž vitru rozsívají, také¹ vichøici žítì budou; ani stèbla žádného mítì nebudou; úroda nevydá mouky, a by pak i vydala, cizozemci to sehlí. ⁸ Sehlcen bude Izrael, tudíž budou mezi pohany jako nádoba, v níž není žádné líbosti. ⁹ Proto že se oni utíkají k Assurovi, oslu divokému, kterýž jest toliko sám svùj, a že Efraim sobì najímá milovníky, ¹⁰ A že posílali dary mezi pohany: protož tudíž je zberu i já, anobrž již¹ jsou okusili nièeho pro bøímì krále knížat. ¹¹ Nebo vzdìlal Efraim mnoho oltáøù k høešení, má¹ oltáøe k høešení. ¹² Vypsal jsem jemu znamenité vici v zákonì svém, ale neváží sobì rovnì jako cizí vici. ¹³ Z obìtí darù mých obìtují maso a jedí, Hospodin neoblubuje jich. Již¹ zpomene na nepravost jejich, a vyhledávati bude høíchy jejich, že se oni do Egypta navracují, ¹⁴ A že se zapomenul Izrael na Uèinitele svého, a nastavil chrámù, a Juda vzdìlal mnoho mìst hrazených. Protož pošli oheò na místa jeho, a zžíøe paláce jeho.

9

¹ Neraduj se, Izraeli, s plésáním jako jiní národové, že smilníš, odcházeje od Boha svého, a miluješ mzdu po všech obilnicích. ² Obilnice ani pres nebude jich pásti, a mest pochybí jim. ³ Aniž budou bydleti v zemi Hospodinovì, ale navrátí se Efraim do Egypta, a v Assyrii vici neèisté jísti budou. ⁴ Nebudou obìtovati Hospodinu vína, aniž pøíjemné jemu bude. Obìti jejich budou jako chléb kvílících, z nihož kdož by koli jedli, poškvrnili by se, protože chléb jejich pro mrtvé jejich nemá pøicházeti do domu Hospodinova. ⁵ Co pak èiniti budete v den slavnosti, a v den svátku Hospodinova? ⁶ Nebo aj, zahynou skrze popléninì, Egypt zbéøe je, a pohøbí je Memfis; nejrozkošnějšími schranami støíbra jejich kopøiva dìdiènì vládnouti bude, a bodláèi v domích jejich. ⁷ Pøijdou dnové navštívéní, pøijdou dnové odplacení, poznají Izraelští, že ten prorok jest blázen šílený a èlovìk nièemný, pro množství nepravosti tvé a velikou nenávist tvou. ⁸ Prorok, kterýž stráž drží nad Efraimem spolu s Bohem mým, jest osídlem èihaøským na všech cestách svých, nenávist jest v domì Boha jeho. ⁹ Hluboko¹ jsou zabøedli a porušili se, tak jako za dnù Gabaa; zpomene¹ na nepravost jejich, a vyhledávati bude høíchy jejich. ¹⁰ Jako hrozny na poušti nalezl jsem byl

Izraele, jako ranní říčky v prvtinách jejich popatøil jsem na otce vaše; oni odešli za Belfegor, a oddali se té ohavnosti, protož budou¹ ohavní, tak jakž se jim líbilo. ¹¹ Efraim jako pták zaletí, i sláva jejich od narození a od života, nýbrž od poèetí. ¹² A by¹ pak i odchovali syny své, však je zbavím vku zmužilého; nýbrž i jim bída, když já se od nich odvrátím. ¹³ Efraim, jakýž vidím Týr, vštípen jest v obydlí, a však Efraim vyvede k mordéøi syny své. ¹⁴ Dej jim, Hospodine; co bys dal? Dej jim život neplodný a prsy vyschlé. ¹⁵ Vrch zlosti jejich jest v Galgala, protož i tam jich nenávidím. Pro zlost skutků jejich vyženu je z domu svého, aniž jich více budu milovati; všechna knížata jejich jsou zpuřná. ¹⁶ Bit bude Efraim, kořen jejich uschne, ovoce nepøinesou, a by¹ pak zplodili, tedy zmoøím nejmilejší života jejich. ¹⁷ Pohrdne jimi Bùh můj, nebo nechť ho poslouchati, i budou tuláci mezi pohany.

10

¹ Izrael jest vinný kmen prázdny, ovoce skládá sobì. Èím více mívá ovoce svého, tím více rozmnožuje oltáře, a èím lepší jest zemì jeho, tím více vzdilává obrazy. ² Klade díly srdce jejich, proèež vinni jsou. On¹ poboží oltáře jejich, poplení obrazy jejich, ³ Ponìvadž i øíkají: Nemáme žádného krále, nýbrž aniž se bojíme Hospodina, a král co by nám uèinil? ⁴ Mluví slova, klouce se lživì, když èiní smlouvu, a soud podobný jedu roste na záhonech polí mých. ⁵ Z pøíèiny jalovic Betavenských dìsiti se budou obyvatelé Samaøští, když kvíliti bude nad nimi lid jejich i kníží jejich, (kteøíž pøíèinou jejich nyní pléší), proto že sláva jejich zastìhuje se od nich. ⁶ Ano i sám lid do Assyrie zaveden bude v dar králi, kterýž obhájce býti mìl; Efraim hanbu ponese, a Izrael styditi se bude za své pøedsevzetí. ⁷ Vyhlazen bude král Samaøský jako pìna na svrchku vody. ⁸ Vypléniny budou také výsosti Avenu, høích Izraelských, trní a hloží zroste na oltářích jejich. I dìjí horám: Pøikrejte nás, a pahrbkùm: Padněte na nás. ⁹ Ode dnù Gabaa høešil jsi, Izraeli. Tam¹ jsou ostáli, nepostihla jich v Gabaa válka proti nešlechetným. ¹⁰ A protož podlé líbosti své svíží je; nebo sberou se na ni národové k svázání jich, pro dvojí nepravost jejich. ¹¹ Nebo Efraim jest jalovièka, kteráž byla vyuèována; mlatbu miluje, aèkoli jsem já nastupoval na tuèný krk její, abych k jízdì užíval Efraima, Juda aby oral, a Jákob vláèil. A øíkal jsem: ¹² Rozsìvejte sobì k spravedlnosti, žňte k milosrdenství, øte sobì ouhor, ponìvadž èas jest k hledání Hospodina, ažby pøišel a dštil vám spravedlností. ¹³ Ale orali jste bezbožnost, žali jste nepravost, jedli jste ovoce lži; nebo doufáš v cestu svou a ve množství rekù svých. ¹⁴ Protož povstane rozbroy mezi lidem tvým, i každá pevnost tvá zpuřina bude, tak jako zpustil Salman Bet Arbel v den boje; matky s syny rozrážiny budou. ¹⁵ Aj, to¹ vám zpùsobí Bethel pro pøílišnou nešlechetnost vaši; na svítání docela vyhlazen bude král Izraelský.

11

¹ Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta povolal jsem syna svého. ² Volali jich, oni tím více ucházeli pøed nimi, Bálùm obìtovali, a rytinám kadili, ³ Ješto jsem já na nohy stavil Efraima, on pak bral je na lokty své; aniž znáti chtìli, že jsem já je uzdravoval. ⁴ Potahoval jsem jich provázky lidskými, provazy milování, a èinil jsem jim tak jako ti, kteøíž pozdvihují jha na èelistech hovádka, podáváje potravu jemu. ⁵ Nenavráť¹ se do zemì Egyptské, ale Assur bude králem jeho, proto že se nechťli obrátiti. ⁶ Nadto bude trvatì meè v místech jeho, a zkazí závory jeho, a sžíøe je pro rady jejich. ⁷ Nebo lid můj ustrnul na odvrácení se ode mne, a aè ho k Nejvyššímu volají, však žádný ho neoslavuje. ⁸ Jakž bych ti vydal, ó Efraime? Jakž bych ti vydal, ó Izraeli? Kterak bych ti položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim? Zkormouceno jest ve mnì srdce mé, ano i støeva slitování mých pohnula

se. ⁹ Nevykonám¹ prchlivosti hnìvu svého, nezkazím více Efraima; nebo jsem já Bùh silný, a ne èlovìk, u prostøed tebe svatý, aniž pøitáhnu na mìsto. ¹⁰ I pùjdou za Hospodinem øvoucím jako lev; on zajisté øvátì bude, tak že s strachem pøibìhnou synové od moøe. ¹¹ S strachem pobìhnou jako ptactvo z Egypta, a jako holubice z zemì Assyrské, i osadím je v domích jejich, dí Hospodin. ¹² Obklìèili mne Efraimští lží, a dùm Izraelský lstí, když ještì Juda panoval s Bohem silným, a s svatými vìrný byl.

12

¹ Efraim se vìtrem pase, a vítr východní honí, každého dne lež a zhoubu množí; nebo smlouvu s Assurem èiní, a masti do Egypta donášejí se. ² I s Judou má soud Hospodin; proèež navštívì Jákoba podlé cest jeho, podlé snažností jeho odplatí jemu. ³ V životì za patu držel bratra svého, a silou svou knížetsky se potýkal s Bohem. ⁴ Knížetsky, pravím, potýkal se s andìlem, a pøemohl; plakal a pokornì ho prosil; v Bethel jej nalezl, a tam s námi mluvil. ⁵ To¹ jest Hospodin Bùh zástupù, pamìtné jeho jest Hospodin. ⁶ Protož ty k Bohu svému se obra¹, milosrdenství a soudu ostøíhej, a oèekávej na Boha svého ustaviènì. ⁷ Kramáøem jest, v jehož ruce jsou vážky falešné, rád utiskuje, ⁸ A øíká Efraim: Však jsem zbohatl, dobyl jsem sobì zboží; ve všech mých pracech nenajdou mi nepravosti, jenž by høíchem byla. ⁹ Já pak Hospodin jsa Bohem tvým od vyjití z zemì Egyptské, ještì-liž bych ti sedìti nechal v stáncích jako ve dnech sváteèních? ¹⁰ A mluvì skrze proroky, já abych vidìní mnoho ukazoval, a skrze proroky podobenství pøedkládal? ¹¹ Zdali toliko v Gálád byla nepravost a marnost? I v Galgala voly obìtují, pøes to i oltáøù jejich jest jako kopcù na záhonech polí mých. ¹² Tamto utekl byl Jákob z krajiny Syrské, kdež sloužil Izrael pro ženu, a pro ženu byl pastýøem; ¹³ Sem pak skrze proroka pøivedl Hospodin Izraele z Egypta, též skrze proroka ostøihán jest. ¹⁴ Vzbudil¹ Efraim hnìv pøehoøký, a protož krev jeho na nìj se vztáhne, a potupu svou vrátí jemu Pán jeho.

13

¹ Když mluvíval Efraim, býval strach; vznešený byl v Izraeli, ale prohøešiv pøi Bálovi, tož¹ umøel. ² A i nyní ještì pøedce høeší. Nebo dìlají sobì a slévají z støíbra svého podlé rozumu svého strašidla, ješto všecko to není než dílo øemeslníkù, o èemž øíkají: Lidé, kteøíž obìtují, telata a¹ líbají. ³ Protož budou jako oblak ranní a jako rosa jitøní, kteráž odchází, jako plevy vichøicí zachvácené z humna, a jako dým z komínu, ⁴ Ješto já jsem Hospodin Bùh tvùj od vyjití z zemì Egyptské, a Boha kromì mne nepoznal jsi, aniž jest jiný vysvoboditel kromì mne. ⁵ Já¹ jsem ti poznal na poušti v zemi velmi vyprahlé. ⁶ Dobré pastvy mìvše, nasycení jsou, ale když se nasytili, pozdvihlo se srdce jejich, protož zapomenu na mne. ⁷ Proèež budu jim jako lýtý lev, jako pardus vedlé cesty èíhati budu. ⁸ Potkám se s nimi jako nedvid osiøelý, a roztrhám všecko srdce jejich, a sežeru je tam jako lev, jako zvìø divoká roztrhující je. ⁹ Z tebe¹ jest zhoubu tvá, ó Izraeli, ješto ve mnì všecka pomoc tvá. ¹⁰ Kdež jest král tvùj? Kdež jest? Nech¹ ti zachová ve všech místech tvých. Aneb soudcové tvoji, o nichž jsi øekl: Dej mi krále a knížata? ¹¹ Dal jsem tobì krále v hnìvi svém, a odjal jsem v prchlivosti své. ¹² Svázána¹ jest nepravost Efraimova, schován jest høích jeho. ¹³ Bolesti rodièky pøijdou na nìj; jest syn nemoudrý, sic jinak nezùstával by tak dlouho v životì matky. ¹⁴ Z ruky hrobu vyplatím je, od smrti vykoupím je; budu zhoubcím tvým, ó smrti, budu zkažením tvým, ó hrobe, želení skryto bude od oèí mých. ¹⁵ Nebo on mezi bratøími ovoce ponese, aè prv pøijde vítr východní, vítr Hospodinùv od poušti vstupující, a vysuší studnice jeho, osuší i vrchovišti jeho; onenno rozchvátá poklad všech nejdražších klénotù. ¹⁶ Zpuštiina bude Samaóí, proto

že se protivila Bohu svému; od meče padnou, dívky jejich zrozrážiny budou, a těhotné ženy jejich zroztínány.

14

¹ Obratiž se, ó Izraeli, cele k Hospodinu Bohu svému, nebo jsi padl pøíčinou nepravosti své. ² Vezmíte s sebou slova, a obraťte se k Hospodinu, a řcete jemu: Sejmi všelikou nepravost, a dej to, což dobrého jest, a budeme¹ se odplaceti volky rtů našich. ³ Assur¹ nemůže zachovati nás, na koních nepojedeme, aniž díme více dílu rukou našich: Bůh náš; nebo v tobě smilování nalézají sirotky. ⁴ Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně; nebo odvrácen bude hněv můj od nich. ⁵ Budu jako rosa Izraelovi, zkvétne jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán. ⁶ Rozloží se ratolestky jeho, a bude jako oliva okrasa jeho, a vůně jeho jako Libánská. ⁷ Ti, kteříž by seděli pod stínem jeho, navrátí se, ožijou jako obilí, a pěstí se budou jako kmen vinný, jehož památka bude jako vína Libánského. ⁸ Efraime, což jest mi již do modl? Já vyslychati, a patřiti budu na tě; já jsem jako jedle zelenající se, ze mne¹ ovoce tvé jest. ⁹ Kdo jest moudrý, porozuměj tímto vícem, a rozumný poznej je; nebo přímé jsou cesty Hospodinovy, a spravedliví choditi budou po nich, přestupníci pak na nich padnou.

Jóel

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Joelovi synu Petuelovu: ² Slyšte to starší, a pozorujte všickni obyvatelé této země, stalo-li se to za dnů vašich, aneb za dnů otců vašich? ³ Vypravujte o tom synům svým, a synové vaši synům svým, synové pak jejich rodině potomní. ⁴ Co pozůstalo po housenkách, snídly kobyly, a co pozůstalo po kobyulkách, snídli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové. ⁵ Proci^{te} opilci, a plaěte a kvilte všickni, kteříž pijíte víno, proto že odtržen jest mest od úst vašich. ⁶ Nebo pøitáhl do země mé národ silný a nesěislný, jehož zubové zubové lva, a støenovní zubové jeho lvoví. ⁷ Pøivedl vinné kmeny mé v pustinu, a fíkoví mé na zkázu; docela obnažil je a zporázel, zbílely ratolesti jejich. ⁸ Kvíl jako mladice pøepásaná žíní pro muže mladosti své. ⁹ Odjata jest suchá i mokrá obit z domu Hospodinova, kvílí kníží, služebníci Hospodinovi. ¹⁰ Zpustlo pole, kvílí země, proto že pohubeno obilé, vyschl mest, olej zhynul. ¹¹ Stydí se oráèi, kvílí vinaøi z pøíèiny pšenice a jeèmene; nebo zahynula žeò polní. ¹² Vinný kmen usechl, a fík usvadl, strom zrnatých jablek, též i palma i jablò, všechno døíví polní poschlo, a že odòato potíšení od synů lidských. ¹³ Pøepašte se a kvilte, ó kníží, úpijte pøisluhující oltáøi, vejděte a léhejte i v noci v žíních, služebníci Boha mého. Nebo nevnáší se do domu Boha vašeho suché ani mokré obiti. ¹⁴ Uložte pùst, svolajte shromáždíní, shromažíte starší i všechny obyvatele země do domu Hospodina Boha vašeho, a volejte k Hospodinu: ¹⁵ Ach, nastojte na tento den; nebo blízký jest den Hospodinův, a jako popléníní od Všemohoucího pøichází. ¹⁶ Ano pøed oèima našima pokrm odjat jest, z domu Boha našeho veselí a plésání. ¹⁷ Vyhynulo sími pod hrudami svými, zpustly stodoly, zboøeny jsou obilnice; nebo vyschlo obilé. ¹⁸ Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se stáda skotů, proto že nemají žádné pastvy, ano i stáda bravů hynou. ¹⁹ K tobí[!], ó Hospodine, volám; nebo oheò sežral pastvíska pouští; a plamen popálil všechna døíví polní. ²⁰ Také i zvìò polní všechna lká k tobí, proto že vyschli potokové vod, a oheò sežral pastvíska na poušti.

2

¹ Trubte trubou na Sionu, a kòie^{te} na hoøe svaté mé, nech[!] se tøesou všickni obyvatelé této země, nebo pøichází den Hospodinův, nebo blízký jest, ² Den temnosti a mraèna, den oblaku a mrákoty, jako záøe jitøní rozprostøená po horách: Lid mnohý a silný, jemuž rovného nebylo od vikù, aniž po ním kdy bude až do let národů i pronárodů. ³ Pøed tváøí jeho oheò zžíratí bude, a za ním plamen plápolati; pøed ním země tato jako zahrada Eden, ale po ním bude pouš[!] pøehrozná, a aniž bude, což by ušlo pøed ním. ⁴ Zpùsob jeho bude jako zpùsob koní, a jako jízdní, tak pobíhnou. ⁵ Jako s hømotem vozů po vrších hor skákati budou, jako hluk plamene ohni zžírajícího strništi, jako lid silný zšikovaný k bitví. ⁶ Tváøi jeho dìsiti se budou lidé, všechny tváøe zèernají jako hrnec. ⁷ Jako rekové pobíhnou, jako muži váleèní vstoupí na zed, a jeden každý cestou svou pùjde, aniž se uchýlí z stezek svých. ⁸ Jeden druhého nebude tlaèiti, každý silnicí svou pùjde, a by[!] i na meò upadli, nebudou ranìni. ⁹ Po mìsti tikati budou, po zdech bìhati, na domy vstupovati, a okny polezou jako zlodij. ¹⁰ Pøed tváøí jeho tøásti se bude země, pohnou se nebesa, slunce i mìsíc se zatmí, a hvizdy potratí blesk svùj. ¹¹ Hospodin pak sám vydá hlas svùj pøed vojskem svým, proto že velmi veliký bude tábor jeho, proto že silný ten, kdož vykoná slovo jeho. (Nebo veliký bude den Hospodinův a hrozný náramní), i kdož jej bude moci snést? ¹² A protož ještì nyní dí Hospodin: Obra^{te} se ke mnì

samému celým srdcem svým, a to s postem a s pláèem i s kvílením. ¹³ A roztrhníte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navra¹te se k Hospodinu Bohu vašemu; nebo¹ jest on milostivý a lítostivý, dlouhoèekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituje zlého. ¹⁴ Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeť, a nezustaví-li po něm požehnání, obiti suché a mokré Hospodinu Bohu vašemu. ¹⁵ Trubte trubou na Sionu, uložte pùst, svolajte shromáždìní. ¹⁶ Shromažíte lid, posví¹te shromáždìní, shromažíte starce, shromažíte malièké i ty, jenž prsí požívají; nech¹ vyjde ženich z pokojíka svého a nevěsta z schrany své. ¹⁷ Kniží, služebníci Hospodinovi, a¹ plaèí mezi sídci a oltáøem, a øeknou: Odpus¹, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dìdictví svého v pohanìní, tak aby nad nimi panovati mìli pohané. Proè mají øíkati mezi národy: Kde jest Bùh jejich? ¹⁸ I bude horlivou milostí zažžen Hospodin k zemi své, a slituje se nad lidem svým. ¹⁹ A ohlásí se Hospodin, a øekne lidu svému: Aj, já posli vám obilé, mest a olej, i budete jím nasyceni, aniž vás vydám více v pohanìní mezi pohany. ²⁰ Nebo pùlnoèní vojsko vzdálím od vás, a zaženu je do zemì vyprahlé a pusté, pøední houf jeho k moøi východnímu, konec pak jeho k moøi nejdalšímu; i vzejde z něho smrad a puch, jakžkoli sobì mocní poèíná. ²¹ Neboj se zemì, plésej a vesel se; nebo¹ mocní dìlati bude Hospodin dílo své. ²² Nebojtež se zvíøátka polí mých; nebo¹ se zotaví pastvíska na poušti, a stromoví pøinese ovoce své, fík i vinný kmen vydadí moc svou. ²³ I vy, synové Sionští, plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá dèš¹ pøíhodný, a sešle vám dèš¹ hojný, podzimní i jarní, v èas. ²⁴ I budou naplnìny stodoly obilím, a oplývati budou presové mstem a olejem. ²⁵ A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobylinky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé veliké, kteréž jsem posílal na vás. ²⁶ Budete zajisté mítí co jísti, a nasyceni jsouce, chváliti budete jméno Hospodina Boha svého, kterýž uèinil s vámi divné vìci, aniž zahanben bude lid můj na víky. ²⁷ A poznáte, že já jsem u prostøed Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného jiného; nebo¹ nebude zahanben lid můj na víky. ²⁸ I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tìlo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidìní vídati budou. ²⁹ Nýbrž i na služebníky a na služebnice v tìch dnech vyleji Ducha svého, ³⁰ A ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheò a sloupy dymové. ³¹ Slunce obrátí se v tmu a mìsíc v krev, prvé než pøijde den Hospodinùv veliký a hrozný, ³² A však stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo, vysvobozen bude; nebo na hoøe Sion a v Jeruzalémì bude vysvobození, jakož povìdìl Hospodin, totiž v ostatcích, kterýchž povolá Hospodin.

3

¹ Nebo aj, v tìch dnech a v ten èas, když zase pøivedu zajatý lid Judský a Jeruzalémský, ² Shromáždím také všechny národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dìdictví své, Izraele, jež rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdílili. ³ Také o lid můj metali los, a dávali mládence za nevětku, mladice pak prodávali za víno, aby pili. ⁴ Anobrž, co vy máte proti mnì, ó Tyrští a Sidonští, i všechny konèiny Filistinské? Zdaliž se mi odplacujete? Jestliže mi se odplacujete, snadní¹ a vnáhle¹ i já obrátím odplatu vaši na hlavu vaši, ⁵ Kteøíž støíbro mé i zlato mé bèøete, a klénoty mé výborné vnášíte do chrámù svých, ⁶ A syny Judské i syny Jeruzalémské prodáváte synùm Javanovým, aby je pryè zavodili od pomezí jejich. ⁷ Aj, já vzbudím je z toho místa, kamž jste je prodali, a obrátím odplatu vaši na hlavu vaši. ⁸ Prodám zajisté syny i dcery vaše v moc synù Judských, i prodadí je Sabejským, do národu dalekého; nebo¹ jest Hospodin mluvil. ⁹ Provolejte to mezi národy, vyhlaste boj, probuíte rekù, nech¹ pøitáhnou, a dadí se najíti všickni muži váleèní. ¹⁰ Skujte motyky své v meèe, a srpy své v oštípy; ten, kterýž jest mdlý,

nech¹ øekne: Udatný jsem. ¹¹ Shromažžte se a pøitáhněte všickni národové okolní, a shlukněte se; způsobíž to, a¹ tam sstoupí, ó Hospodine, rekové tvoji. ¹² Probudí¹ se a pøitáhnou národové ti do údolé Jozafat; nebo tam se posadím, abych soudil všechny ty národy okolní. ¹³ Pøièiòte srp, nebo uzralo obilé; poíte, sstupte, nebo plný jest pres, oplývají kádì; mnohá zajisté jest zlost jejich. ¹⁴ Ale více hromad, hromad v údolí posekání; nebo blízky jest den Hospodinùv, v údolí posekání. ¹⁵ Slunce a mìsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svùj. ¹⁶ A Hospodin øvátí bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svùj, tak že se tøásti budou nebesa i zemì; nebo Hospodin jest útoèiští lidu svého, a síla synù Izraelských. ¹⁷ I zvíte, že já Hospodin jsem Bohem vaším, kterýž bydlím na Sionu, hoøe svatosti své, a tak Jeruzalém bude svatý, a cizí nepùjdou pøes něj více. ¹⁸ I stane se v ten èas, že hory dštíti budou mstem, a pahrbkové oplývati mlékem, a všickni potokové Judští budou plní vody, a studnice z domu Hospodinova vyjde, kteráž zapojí údolé Setim. ¹⁹ Egypt na zpuštiní pøijde, a zemì Idumejská hroznì zpuština bude pro násilí synù Judským èininé; nebo vylévali krev nevinnou v zemì jejich. ²⁰ Juda pak na vèky trvati bude, a Jeruzalém od národu do pronárodu. ²¹ A oèistím ty, jejichž jsem krve neoèistil; nebo Hospodin pøebývá na Sionu.

Ámos

¹ Slova Amosova, (kterýž byl mezi pastýři) z Tekoa, kteráž viděl o Izraelovi za dnů Uziáš krále Judského, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského, dvě léta před zemí těsením. ² I řekl: Hospodin óvati bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, i budou kvůli salášové pastýři, a vyschnou pole nejvýbornější. ³ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Damašku, ovšem pro čtvrtu neodpustím jemu, proto že mlátili Galáda cepami okovanými. ⁴ Ale posli oheň na dům Hazaelův, kterýžto zžije paláce Benadadovy. ⁵ I polámi závoru Damašku, a vypléním obyvatele z údolí Aven, a toho, kterýž drží berlu, z domu Eden, i půjde v zajetí lid Syrský do Kir, dí Hospodin. ⁶ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Gázy, ovšem pro čtvrtu neslituji se nad ním, proto že je zajímavý, v zajetí věně podrobovali Idumejským. ⁷ Ale posli oheň na zed Gázy, kterýžto zžije paláce její, ⁸ A vypléním obyvatele z Azotu, i toho, kterýž drží berlu, z Aškalon, a obrátím ruku svou proti Akaron, i zahyne ostatek Filistinských, praví Panovník Hospodin. ⁹ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Týru, ovšem pro čtvrtu neodpustím jemu, proto že je v zajetí věně podrobili Idumejským, a nepamatovali na smlouvu bratrskou. ¹⁰ Ale posli oheň na zed Tyrskou, kterýžto zžije paláce jeho. ¹¹ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Edoma, ovšem pro čtvrtu neslituji se nad ním, proto že udusiv v sobě všechnu lítostivost, stihá měem bratra svého, a hněv jeho ustaviěně rozsápává, anobř vzteklost jeho špehuje bez přestání. ¹² Ale posli oheň na Teman, kterýžto zžije paláce v Bozra. ¹³ Toto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost synů Ammon, ovšem pro čtvrtu neodpustím jemu, proto že roztínali těhotné Galádské, jen aby rozšiřovali pomezí své. ¹⁴ Ale zanítím oheň na zdi Rabba, kterýžto zžije paláce její, s troubením v den boje a s bouří v den vichřice. ¹⁵ I půjde král jejich v zajetí, on i knížata jeho s ním, praví Hospodin.

2

¹ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Moábovu, ovšem pro čtvrtu neodpustím jemu, proto že spálil kosti krále Idumejského na vápno. ² Ale posli oheň na Moába, kterýžto zžije paláce Kariat, i umře s hlukem Moáb, s křikem a s hlasem trouby. ³ A vypléním soudce jeho, i všechna knížata jeho zmordují s ním, praví Hospodin. ⁴ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Judovu, ovšem pro čtvrtu neslituji se nad ním, proto že oni pohrdají zákonem Hospodinovým, a ustanovení jeho neostěhají, a svodí se lži svými, jichž následovali otcové jejich. ⁵ Ale posli oheň na Judu, kterýžto zžije paláce Jeruzalémské. ⁶ Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechtnost Izraelovu, ovšem pro čtvrtu neodpustím jemu, proto že prodávají spravedlivého za peníze, a nuzného za pár stěviců. ⁷ Kteříž dychtí, aby chudé s prsty smísili, a cestu tichých převracejí; nadto syn i otec vcházejí k jedné a též mladici, aby poškvřili jména svatosti mé. ⁸ A na oděvu zastaveném klaní se při každém oltáři, a víno pokutovaných pijí v domě bohů svých, ⁹ Ješto jsem já vyhladil Amorejského od tvářů jejich, jehož vysokost byla jako vysokost cedrů. Ačkoli pevně stál jako dub, však jsem zkazil svrchu ovoce jeho, pospodu pak kořeny jeho. ¹⁰ A vás já jsem vyvedl z země Egyptské, a vyvedl jsem vás po poušti čtyřiceti let, abyste dříve vládli země Amorejského. ¹¹ A vzbuzoval jsem z synů vašich proroky, a z mláďenců vašich Nazarejské. Zdalíž není tak, ó synové Izraelští? praví Hospodin. ¹² Ale vy jste napájeli Nazarejské vínem, a prorokům jste zapovídali, okouce: Neprorokujte. ¹³ Aj, já tlaěti budu zemi vaši tak, jako vůz těžký tlaěi snopy. ¹⁴ I zahyne utíkání

od rychlého, silný též neužive síly své, a udatný nevysvobodí života svého. ¹⁵ A ten, kterýž se chápá luèišti, neostojí, a èerstvý na nohy své neuteèe, a ten, kterýž jezdí na koni, nevysvobodí života svého. ¹⁶ Ale i zmužilého srdce mezi nejudatnějšími nahý utíkati bude v ten den, praví Hospodin.

3

¹ Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám, synové Izraelští, proti vši té rodinì, kterouž jsem vyvedl z zemì Egyptské, øka: ² Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké rodiny zemì, protož trestati vás budu ze všech nepravostí vašich. ³ Zdaliž pùjdou dva spolu, leè by se snesli? ⁴ Zdaliž zaøve lev v lese, když by nebylo žádné loupeže? Vydá-liž lvíèek hlas svůj z peleše své, kdyby lapiti nemìl? ⁵ Padne-liž ptáèe do osídla na zem, když by žádné léèky nebylo? Bude-liž zdviženo osídlo z zemì, když by nic neuvázlo? ⁶ Zdaliž když se troubí trubou v mìstì, lid s strachem se nezbíhá? Zdaž když se má státi v mìstì co zlého, Hospodin toho známa neèiní? ⁷ Neèiní¹ zajisté Panovník Hospodin nièeho, leè by zjevil tajemství své služebníkùm svým prorokùm. ⁸ Lev øve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval? ⁹ Rozhlaste po palácích v Azotu, a po palácích v zemì Egyptské, a rcete: Sbeøte se na hory Samaøí, a vizte znepokojení veliká u prostøed niho a nátisk trpící v něm, ¹⁰ A že neumíjí dilati upøímì, dí Hospodin. Poklady skládají z nátisku a loupeže na palácích svých. ¹¹ Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, nepøitel, a to na zemì tuto vùkol, a ten¹ odejme od tebe sílu tvou, i budou rozchvátáni palácové tvoji. ¹² Takto praví Hospodin: Jako když vytrhne pastýø z úst lva dva hnáty aneb kus ucha, tak vytržení budou synové Izraelští, sedící v Samaøí lhostejnì na postelích, a na ložcích rozkošných. ¹³ Slyšte a osvidète v domì Jákobovì, dí Panovník Hospodin, Bùh zástupù, ¹⁴ Že v ten den, když Izraele trestati budu pro pøestoupení jeho, navštívím také oltáøe v Bethel, a od¹ati budou rohové oltáøe, tak že spadnou na zem. ¹⁵ A udeøím domem zimním o dùm letní, i zahynou domové z kostí slonových, a konec vezmou domové velicí, praví Hospodin.

4

¹ Slyšte slovo toto, ó krávy Bázenské, kteréž jste na horách Samaøských, kteréž nátisk èinite chudým, a potíráte nuzné, kteréž øíkáte pánùm jejich: Pøineste, a¹ pijeme. ² Pøisáhl Panovník Hospodin skrze svatost svou, že aj, dnové jdou na vás, v nichž vezme vás na háky, a potomky vaše na udice rybáøské. ³ I vyjdete mezerami, každá tak, jakž stojí, a budete rozhazovati, což na palácích, dí Hospodin. ⁴ Jdítež do Bethel, a buítež pobìhlci Galgala, rozmnožujte pøevrácenost, a pøinášejte každého jitra obìti své, tøetiho roku desátky své. ⁵ A pálíce obìt chvály z kvašených vící, provolejte i obìti dobrovolné, a rozhlaste, ponìvadž se vám tak líbí, ó synové Izraelští, dí Panovník Hospodin. ⁶ A àekoli já dal jsem vám èistotu zubù po všech místech vašich, totiž nedostatek chleba na všech místech vašich, a však jste se ke mnì neobrátili, dí Hospodin. ⁷ Já také zadržel jsem vám deš¹, když ješti tøi mìsícové byli do žnì, a dštil jsem na jedno místo, a na druhé místo jsem nedštil; jeden díl deštim svlažen byl, a ten díl, na kterýž nepršelo, uschl. ⁸ A toulali se dvì i tøi místa k jednomu místu, aby se napili vody, aniž se napiti mohli, a však jste se neobrátili ke mnì, dí Hospodin. ⁹ Bil jsem vás suchem a rzí; hojnost, kterouž pøinášely zahrady vaše a vinice vaše, i fíkoví vaše, i olivoví vaše, pojedly housenky, a však jste se neobrátili ke mnì, dí Hospodin. ¹⁰ Poslal jsem na vás mor tak jako na Egypt, zbil jsem meèem mládence vaše, v zajetí jsem vydal konì vaše, a uèinil jsem, že vstupoval smrad vojsk vašich i v chøípì vaše, a však jste se neobrátili ke mnì, dí Hospodin. ¹¹ Podvrátil jsem vás, jako podvrátil Bùh Sodomu a Gomoru, tak že jste byli jako hlavní vychvácená

z ohně, vždy však neobrátili jste se ke mně, dí Hospodin. ¹² A protož tak¹ uěním, ó Izraeli, a poněvadž tak¹ uěiniti míním, připraví se vstěíc Bohu svému, ó Izraeli. ¹³ Nebo aj, on jest sformovatel hor a stvořitel vřtů, a oznamuje ělověku, jaké by bylo jeho myšlení; ění z záě jítění tmu, a šlapá po vysokostech země. Hospodin Bůh zástupů jest jméno jeho.

5

¹ Slyšte slovo toto, kteréž já vynáším proti vám, totiž naěíkání nad domem Izraelským. ² Padne¹, aniž více povstane panna Izraelská; opuřtina bude v zemi své, nebude žádného, kdo by jí pozdvihl. ³ Nebo takto praví Panovník Hospodin: V mětě, z kteréhož vycházelo tisíc, zůstane sto, v tom pak, z kteréhož vycházelo sto, zůstane deset domu Izraelskému. ⁴ Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému: Hleďte mne a živi buěte. ⁵ A nehleďte Bethel, aniž choěte do Galgala, a do Bersabě se nesmýkejte; nebo Galgal jistě se přestěhuje, a Bethel přijde na nic. ⁶ Hleďte Hospodina, (a živi buěte, aby nepronikl jako oheď domu Jozefova, a nesehltil, a nebylo by žádného, kdo by uhasil Bethelské, ⁷ Kteěž proměoují v pelynek soud, a spravedlnosti na zemi zanechávají), ⁸ Toho, kterýž uěnil Kuěátka i Oriona, kterýž proměouje stín smrti v jito, a den v temnosti noění, kterýž přivolává vody moěské, a vylévá je na svrček země, jehož jméno jest Hospodin, ⁹ Kterýž oěerstvuje zemdlěného proti silnému, tak že zemdlěný do pevnosti vchází. ¹⁰ Nenávidí trescěího v brání, a toho, kdož mluví více pravé, v ohavnosti mají. ¹¹ A protož, proto že loupíte chuděho, a běímě obilé bēěte od něho, domů z tesaněho kamení nastavili jste, ale nebudete bydleti v nich; vinic výborných naštipovali jste, ale nebudete pítí vína z nich. ¹² Nebo já vím o mnohých nešlechetnostech vašich a velikých hěíších vašich, že trápíte spravedlivěho, berouce poctu, a nuzných přě v brání převracíte. ¹³ Protož rozumný v ten ěas mlěeti musí, nebo ěas ten zlý jest. ¹⁴ Hleďte dobrěho a ne zlēho, abyste živi byli, a bude¹ tak Hospodin Bůh zástupů s vámi, jakž pravíte. ¹⁵ Mějte v nenávisti zlē, a milujte dobré, a ustanovte v brání soud; snad Hospodin Bůh zástupů milost uěiní ostatkům Jozefovým. ¹⁶ Protož takto praví Panovník Hospodin, Bůh zástupů: Po všech ulicích bude kvělení, a na všechny strany zkěiknou: Ouvech, ouvech, a povolají orāē k plāēi a kvělení s těmi, kteěž umějí naěíkati. ¹⁷ Nýbrž i po všech vinicích bude kvělení, když projdu prostředkem tebe, dí Hospodin. ¹⁸ Bida těm, kteěž žádají dne Hospodinova. K ěemuž jest vám ten den Hospodinův, poněvadž jest tmy a ne světla? ¹⁹ Jako když by někdo utíkal přěd lvem, potkal by se s ním nedvěď; aneb když by všel do domu, a zpolehna rukou svou na stěnu, uš¹kl by ho had. ²⁰ Zdali není tmy a ne světla den Hospodinův, v němž není blesku, ale mrákota? ²¹ Nenávidím, zavrhl jsem svátky vaše, aniž sobě chutnám slavností vašich. ²² Nebo budete-li mi obětovati zápaly a suché oběti vaše, neoblíbím jich, a na pokojné oběti krmněho dobytka vašeho nepopatěím. ²³ Odejmi ode mne hluk písní svých, ani hudby louten vašich nechci poslouchati. ²⁴ Ale povalí se jako voda soud, a spravedlnost jako potok silný. ²⁵ Zdali jste mně oběti a dary obětovali na poušti za ětyědceti let, dome Izraelský? ²⁶ Nýbrž nosili jste stānek Melecha vašeho a Kijuna, obrazy vaše, hvězdu boha vašeho, kteréžto více sami jste sobě zdívali. ²⁷ Protož přestěhují vás dále než Damašské, praví Hospodin, jehož jméno jest Bůh zástupů.

6

¹ Bida pokoj majícím na Sionu, a doufajícím v horu Samaěskou, kteréžto hory jsou slovoutné mimo jiné u těch národů, k nimž se schāzejí dům Izraelský. ² Projděte až do Chalne, a odtud jděte do Emat veliké, a sstupte do Gát Filistinských, a shlědněte, jsou-li která království lepšě nežli tato? Jest-li vitšě jejich kraj nežli kraj váš? ³ Kteěž

smyslíte, že jest daleko den bídy, a pøistavujete stolicí nátisku. ⁴ Kteøíž léhají na ložcích slonových, a rozkošni sobì poeínají na postelích svých, kteøíž jídají berany z stáda a telata nejtueníjší, ⁵ Pøizpívujíce k loutni jako David, vymýšlejíce sobì nástroje muzické. ⁶ Kteøíž pijí z bání vinných, a drahými mastmi se maží, aniž jsou èitelní bolesti pro potøení Jozefovo. ⁷ Proèež již¹ pùjdou v zajetí v prvním houfu stíhujících se, a tak nastane žalost tím, kteøíž sobì rozkošni poeínají. ⁸ Pøisáhl Panovník Hospodin skrze sebe samého, dí Hospodin Bùh zástupù: V ohavnosti mám pýchu Jákobovu, i palácù jeho nenávidím, proèež vydám místo i vše, což v něm jest. ⁹ I stane se, že pozůstane-li deset osob v domì jednom, i ti zemrou. ¹⁰ A vezme nikoho strýc jeho, aneb ten, kterýž mu strojí pohøeb, aby vynesl kosti z domu, a dí tomu, kdož jest v pokoji domu: Jest-liž ještě s tebou kdo? I dí: Není žádného. I øekne: Mlè, proto že nepøipomínali jména Hospodinova. ¹¹ Nebo aj, Hospodin pøikáže, a bítí bude na dùm veliký pøívaly, a na dùm menší rozsedlinami. ¹² Zdaliž koni bižeti mohou po skále? Zdaliž ji kdo orati mùže voly? Nebo jste promìnili soud v jed, a ovoce spravedlnosti v pelynek, ¹³ Vy, kteøíž se veselíte, ano není z èeho, øíkajíce: Zdaliž jsme svou silou nevzali sobì rohù? ¹⁴ Ale aj, já vzbudím proti vám, ó dome Izraelský, praví Hospodin Bùh zástupù, národ, kterýž vás ssouží, odtud, kudy se jde do Emat, až do potoka roviny.

7

¹ Toto mi ukázal Panovník Hospodin, že aj, formoval kobyly, když nejprvé poèala růsti otava, když aj, otava byla po královském poseèení. ² I stalo se, když snídl byliny zemské, že jsem øekl: Panovníèe Hospodine, odpustiž, prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Nebo¹ ho malièko jest. ³ I želel Hospodin toho. Nestane¹ se, øekl Hospodin. ⁴ Tedy ukázal mi Panovník Hospodin, a aj, Panovník Hospodin volal, že pøi svou povede ohnì. A spáliv propast velikou, spálil i díl. ⁵ Já pak øekl jsem: Panovníèe Hospodine, pøestaniž, prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Nebo¹ ho malièko jest. ⁶ I želel Hospodin toho. A ani toho se nestane, øekl Panovník Hospodin. ⁷ Potom ukázal mi, a aj, Pán stál na zdi podlé pravidla vzdílané, v jehož ruce bylo pravidlo. ⁸ I øekl mi Hospodin: Co vidíš, Amose? Øekl jsem: Pravidlo. I øekl Pán: Aj, já položím pravidlo u prostøed lidu svého Izraelského, nebudu¹ již více promíjeti jemu. ⁹ Nebo zpuštiny budou výsosti Izákovy, a svatynì Izraelovy zpustnou, tehðáž, když povstanu proti domu Jeroboámovu s meèem. ¹⁰ Tedy poslal Amaziáš knìz Bethelský k Jeroboámovi králi Izraelskému, øka: Spuntoval se proti tobì Amos u prostøed domu Izraelského, ta zemì nemohla by snèsti všech slov jeho. ¹¹ Nebo takto praví Amos: Od meèe umøe Jeroboám, a Izrael jistotnì pøestìhován bude z zemì své. ¹² Potom øekl Amaziáš Amosovi: Ó vidoucí, ujdì, radím¹, utec do zemì Judské, a jez tam chléb, a tam prorokuj. ¹³ Ale v Bethel již více neprorokuj, nebo ono svatynì králova i dùm královský jest. ¹⁴ Tedy odpovídaje Amos, øekl Amaziášovi: Nebyl¹ jsem já prorokem, ano ani synem prorockým, ale byl jsem skotákem, a èesával jsem plané fíky. ¹⁵ Ale Hospodin mne vzal, když jsem chodil za stádem, a øekl mi Hospodin: Jdi, prorokuj lidu mému Izraelskému. ¹⁶ Nyní tedy slyšíš slovo Hospodinovo. Ty praviš: Neprorokuj v Izraeli, a nekaž v domì Izákovì. ¹⁷ Protož takto praví Hospodin: Žena tvá cizoložiti bude v místì, synové pak tvoji i dcery tvé od meèe padnou; a zemì tvá provazcem dílena bude, a ty v zemì neèisté umøeš, Izrael pak jistotnì pøestìhován bude z zemì své.

8

¹ Také mi ukázal Panovník Hospodin, a aj, byl koš ovoce letního. ² A øekl: Co ty vidíš, Amose? I øekl jsem: Koš ovoce letního. Opìt mi øekl Hospodin: Pøišeltì

konec lidu mému Izraelskému, nebudu¹ již více promíjeti jemu. ³ Proèež kvíliti budou zpìvové chrámoví v ten den, praví Panovník Hospodin. Množství mrtvých, mlèe, namece na všelijaké místo. ⁴ Slyštež to vy, kteøíž sehlujete chudého, abyste vyhladili nuzné z zemì, ⁵ Øíkajíce: Skoro-liž pomine novmìsíce, abychom prodávali obilé, a sobota, abychom otevøeli obilnice, abychom ujímali efi, a pøivìšovali váhy, a faleš provodili vážkami falešnými, ⁶ Kupujíce za peníze nuzné, a chudého za pár støevícù, nadto abychom plevy obilné prodávali? ⁷ Pøisáhl Hospodin skrze dùstojnost Jákobovu: Že¹ se nezapomenu na vìky na všechny skutky jejich. ⁸ Nad tím-liž by se netøásla i zemì, a nekvílil by každý, kdož pøebývá na ní? Proto-liž by nemìla vystoupiti všecka jako potok, a zachváçena i zatopena býti jako potokem Egyptským? ⁹ Anobøž stane se v ten den, praví Panovník Hospodin, uèiním, že slunce zajde o poledni, a uvedu tmy na zemì v jasný den. ¹⁰ A promíním svátky vaše v kvílení, a všechny zpìvy vaše v naøíkání, a zpùsobím to, že bude na každých bedrách žínì, a na každé hlavì lysina, a bude v zemì této kvílení jako nad jednorozeným, a poslední vìci její jako den hoøkosti. ¹¹ Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemì, ne hlad chleba, ani žízeò vody, ale slyšení slov Hospodinových, ¹² Tak že toulati se budou od moøe až k moøi, a od pùlnoci až na východ bìhati, hledajíce slova Hospodina, však nenajdou. ¹³ V ten èas umdlévati budou panny krásné, ano i mládenci tou žízní, ¹⁴ Kteøíž pøisahají skrze ohavnost Samaøskou, a øíkají: Živ¹ jest Bùh tvùj, ó Dan, a živa jest cesta Bersabé. I padnou, a nepovstanou více.

9

¹ Vidìl jsem Pána, an se postavil na oltáøi a øekl: Udeø v makovici, až se zatøesou ty veøeje, a rozetni je všechny od vrchu jejich, ostatek pak meèem zmorduji. Neuteèe¹ žádný z nich, aniž kdo z nich bude, ješto by toho znikl. ² By¹ se pak do zemì zakopali, i odtud by je ruka má vzala; pakli by vstoupili do nebe, i odtud bych je strhl. ³ A jestliže by se schovali na vrchu Karmele, vyhledám a vezmu je odtud; pakli by se skryli pøed oèima mýma na dnì moøe, pøikáži hadu, aby je i odtud vyhryzl. ⁴ Pakli¹ by šli v zajetí pøed nepøátely svými, i tam pøikáži meèi, aby je zmordoval; obrátím zajisté oko své proti nim k zlému, a ne k dobrému. ⁵ Nebo Panovník Hospodin zástupù když se jen dotkne zemì, rozplývá se, a kvílí všickni pøebývající na ní, a vystupuje všecka jako potok, a zatopena bývá jako potokem Egyptským, ⁶ Kterýž vzdìlal na nebesích paláce své, a zástup svùj na zemì sšikoval, kterýž mùže zavolati vody moøské, a vyliti ji na svrchek zemì, jehož jméno jest Hospodin. ⁷ Zdaliž nejste podobni synùm Mouøenínù pøede mnou, ó synové Izraelovi? dí Hospodin. Zdaliž jsem Izraele nevyvedl z zemì Egyptské, tak jako Filistinské z Kaftor, a Syrské z Kir? ⁸ Aj, oèi Panovníka Hospodina proti království tomuto høešícímu, abych je vyhladil se svrchku zemì, a však nevyhladím docela domu Jákobova, dí Hospodin. ⁹ Nebo aj, já pøikázal jsem, a budu zmítati domem Izraelským mezi všemi národy, tak jako zmítáno bývá na øìèici, tak že ani kameníèko nepropadne na zem. ¹⁰ Meèem zbiti budou všickni høíšníci z lidu mého, kteøíž øíkají: Nepøiblíží¹ se, aniž potká nás to zlé. ¹¹ V ten den zdvihnu stánek Davidùv, kterýž klesá, a zahrádím mezery jeho, a zboøeniny jeho opravím, a vzdìlám jej jako za dnù starodávních, ¹² Aby dìdili s ostatky Idumejských a se všechnìmi národy, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Hospodin, kterýž to uèiní. ¹³ Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati bude oráè žence, a ten, kdož tlaèí hrozny, rozsevaèe, hory pak dštíti budou mstem, a všickni pahrbkové oplývati. ¹⁴ Pøivedu také zase zajatý lid svùj Izraelský, a vystavíjí mìsta zpuštiná, aby v nich bydlili; a budou štipovati vinice, a píti víno jejich, nadìlají

i zahrad, a jísti budou ovoce jejich. ¹⁵ A tak je štípím v zemi jejich, že nebudou vykořeni více z země své, kterouž jsem dal jim, praví Hospodin Bůh tvůj.

Abdijáš

¹ Vidiní Abdiášovo. Takto praví Panovník Hospodin o zemi Idumejské: Povst jsme slyšeli od Hospodina, a legáta k národům vyslaného: Nuže, povstaòmež k boji proti ní. ² Aj, způsobím to, abys byl nejšpatnější mezi národy, a abys byl v náramném pohrdání. ³ Pýcha srdce tvého zklamá ti, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, v pøevysokém obydlí svém, øíkaje v srdci svém: Kdož by mne strhl na zem? ⁴ Bys pak vysoko udílal jako orlice, nýbrž bys mezi hvízdami položil hnízdo své, i odtud strhnu ti, praví Hospodin. ⁵ Kterak jsi poplénìn? Zdali zlodìji pøišli na tebe? Zdali loupežníci noèní? Zdaliž by kradli pøes spotøebu svou? Kdyby ti, kteøíž sbírají víno, pøišli na tebe, zdaž by nepozùstavili aspoò pabìrkù? ⁶ Jak¹ jsou vystiženy vìci Ezau, vyhledání pokladové jeho! ⁷ Až ku pomezí vystrèí ti všickni, s kterýmiž smlouvu máš; podvedou ti, zmocní se tebe ti, s nimiž pokoj máš; náchlebníci tvoji udílají¹ ránu zrádnì, již nebude lze vyrozumìti. ⁸ Zdaliž v ten den, praví Hospodin, nevyhladím moudrých z zemi Idumejské, a rozumných s hory Ezau? ⁹ I budou se dìsiti udatní tvoji, ó Temane, proto, že poražení jsouce, vyplénìni budou všickni s hory Ezau. ¹⁰ Pro nátisk bratru tvému Jákobovi èinìný pøikryje ti hanba, a vyplénìn budeš na vìènost. ¹¹ Stál jsi v ten den naproti, a když zajímali cizí vojsko jeho, a když cizozemci vcházeli do bran jeho, a o Jeruzalém metali losy, ty jsi také byl jako jeden z nich. ¹² Nedívejž se tedy na den bratra svého, na den zajetí jeho, aniž se vesel nad syny Judskými v den zahynutí jejich, aniž pyšni mluv ústy svými v den úzkosti. ¹³ Nevcházej do brány lidu mého v den bídy jejich, aniž se dívej trápení jeho v den bídy jeho, a nechtìj sahati na statek jeho v den bídy jeho. ¹⁴ Aniž stùj pøi mezeøe, abys hubil ty, kteøíž z nich ucházejí, aniž vydávej nepøíteli v moc tìch, kteøíž z nich pozùstali v den úzkosti. ¹⁵ Nebo blízko jest den Hospodinùv proti všechnìm tìm národùm. Jakž jsi èinil, tak se stane tobì, odplata tvá navrátí se na hlavu tvou. ¹⁶ Nebo ponìvadž vy na mé hoøe svaté píti bedete, nadto¹ píti budou všickni národové ustavièni. Píti, pravím, a požíratí budou, až budou, jako by jich nebylo. ¹⁷ Na hoøe pak Sion bude vysvobození, a bude svatá, a tak dìdièní držeti bude dùm Jákobùv didictví svá. ¹⁸ I bude dùm Jákobùv oheò, a dùm Jozefùv plamen, dùm pak Ezau plevy, i rozpálí se na nì a sehlí je, aniž kdo pozùstane z domu Ezau; nebo Hospodin mluvil. ¹⁹ A tak dìditi budou v krajinì polední s horou Ezau, i v rovinì s Filistinskými; vládnouti také budou krajinou Efraimovou i krajinou Samaøskou, a Beniaminovou i Galádskou. ²⁰ I zajaté vojsko toto synù Izraelských v tom, což bylo Kananejských až do Sarepty, zajatí pak Jeruzalémští v tom, což jest na konci panství, dìditi budou s mìsty na poledne. ²¹ I vstoupí vysvoboditelé na horu Sion, aby soudili horu Ezau, a tak bude Hospodinovo království.

Jonáš

¹ I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty, økoucí: ² Vstaò, jdi do Ninive mìsta toho velikého, a volej proti nìmu; nebo¹ jest vstoupila nešlechtnost jejich pøed oblíèej mùj. ³ Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváøi Hospodinovy. A pøišed do Joppe, našel lodí, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do Tarsu od tváøi Hospodinovy. ⁴ Ale Hospodin vzbudil vítr veliký na moøi. I stala se bouøe veliká na moøi, až se domnívali, že se lodí ztroskoce. ⁵ A bojíce se plavci, volali jeden každý k bohu svému, a vyhazovali to, což mìli na lodí, do moøe, aby sobì tím polehèili. Jonáš pak byl sešel k bokùm lodí, a položiv se, spal tvrdì. ⁶ Tedy pøišed k nìmu správce lodí, øekl jemu: Což ty dìláš, ospalèe? Vstaò, volej k Bohu svému. Snad ten Bùh rozpomene se na nás, abychom nezahynuli. ⁷ I øekli jeden druhému: Poíte, vrzme losy, abychom zvidìli, pro koho to zlé pøišlo na nás. Tedy metali losy, a padl los na Jonáše. ⁸ I øekli jemu: Povìz nám medle, pro koho toto zlé na nás? Jaký jest obchod tvùj, a odkud jdeš? Z které jsi zemì a z kterého národu? ⁹ I øekl jim: Hebrejský jsem, a Hospodina Boha nebes, kterýž uèinil moøe i zemì, já ctím. ¹⁰ Proèež báli se ti muži báznì velikou, a dovìdivše se muži ti, že od tváøi Hospodinovy utíká, (nebo jim byl oznámil), øekli jemu: Což jsi to uèinil? ¹¹ Øekli ještì k nìmu: Což máme uèiniti s tebou, aby se moøe spokojilo? (Nebo moøe vždy více a více bouøilo se.) ¹² Jimžto øekl: Vezmìte mne, a uvrzte mne do moøe, a utichne moøe pøed vámi; nebo já vím, že pøíèinou mou bouøe tato veliká jest proti vám. ¹³ Ale muži ti stateènì táhli, chtíce k bøehu pøistati, však nemohli; nebo moøe vždy více a více se bouøilo proti nim. ¹⁴ I zvolali k Hospodinu, økouce: Prosíme¹, ó Hospodine, abychom nezahynuli pro smrt èlovìka tohoto, aniž na nás vyhledávej krve nevinné; nebo ty, ó Hospodine, jakž chceš, tak èiniš. ¹⁵ Tedy vzavše Jonáše, uvrhli ho do moøe. I pøestalo moøe bouøiti se. ¹⁶ Proèež báli se muži ti báznì velikou Hospodina, a obìtovali obìt Hospodinu, a sliby èinili.

2

¹ Nastrojil pak byl Hospodin rybu velikou, aby požøela Jonáše. I byl Jonáš v støevách té ryby tøi dni a tøi noci. ² I modlil se Jonáš Hospodinu Bohu svému v støevách té ryby, ³ A øekl: Z ssoužení svého volal jsem k Hospodinu, a ozval se mi; z bøicha hrobu køièel jsem, a vyslyšel jsi hlas mùj. ⁴ Nebo jsi mne uvrhl do hlubiny, do prostøed moøe, a øeka obklíèila mne; všechna vlnobití tvá i rozvodnìní tvá na mne se svalila. ⁵ Byl¹ jsem již øekl: Vyhnán jsem od oèí tvých, ale ještì¹ pohledím na tvùj svatý chrám. ⁶ Obklíèily mne vody až k duši, propast obklíèila mne, lekno otoèilo se okolo hlavy mé. ⁷ Až k spodkùm hor dostal jsem se, zemì závorami svými zalehla mi na vìènost, ty jsi však vysvobodil od porušení život mùj, ó Hospodine Bože mùj. ⁸ Když se svírala ve mnì duše má, na Hospodina jsem se rozpomínal, i pøišla k tobì modlitba má do chrámu svatého tvého. ⁹ Kteøíž ostøíhají marností pouhých, dobroty Boží se zbavují. ¹⁰ Já pak s hlasem díkèinìní obitovati budu tobì; což jsem slíbil, splním. Hojnè vysvobození jest u Hospodina. ¹¹ Rozkázal pak byl Hospodin rybì té, i vyvrátila Jonáše na bøeh.

3

¹ I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé, økoucí: ² Vstaò, jdi do Ninive mìsta toho velikého, a kaž proti nìmu to, což já porouèím tobì. ³ Tedy vstav Jonáš, šel do Ninive podlé slova Hospodinova. (Bylo pak Ninive mìsto velmi velké, cesty

tøí dnù.) ⁴ A jakž poèal byl Jonáš jíti po mìstì cestou dne jednoho a volati, pravi: Po ètyøidcìti dnech Ninive vyvráceno bude, ⁵ Tedy uvìøili Ninivitští Bohu, a vyhlásivše pùst, oblékli se v žínì, od největšího z nich až do nejmenšího z nich. ⁶ Nebo jakž došla ta øeè krále Ninivitského, vstav s trùnu svého, složil s sebe odìv svùj, a pøiodìv se žínì, sedìl v popele. ⁷ A dal provolati a oznámiti v Ninive z usouzení královského i knížat svých, takto øka: Lidé i hovada, volové i ovce, neokoušejte nièeho, nepaste se, ani vody nepíte. ⁸ Ale pøiodijte se žínìmi lidé i hovada, a volejte k Bohu horlivì, a odvra¹ se jeden každý od cesty své zlé, i loupeže, kteráž jest v rukou jeho. ⁹ Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeti toho Bùh; neodvrátí-li se, pravím, od prchlivosti hnìvu svého, abychom nezahynuli. ¹⁰ I vidìl Bùh skutky jejich, že se odvrátili od cesty své zlé, a lítost mìl Bùh nad tím zlým, kteréž øekl uèiniti jim. A neuèinil.

4

¹ I mrzelo to Jonáše velmi, a rozpálen byl hnìv jeho. ² Proèež modlil se Hospodinu a øekl: Prosím, Hospodine, zdaliž jsem toho neøekl, když jsem ještì byl v zemi své? Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu; nebo jsem vidìl, že jsi ty Bùh milostivý a lítostivý, dlouhoèekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituješ zlého. ³ Nyní tedy, ó Hospodine, vezmi, prosím, duši mou ode mne; nebo lépe jest mi umòiti nežli živu býti. ⁴ I øekl Hospodin: Jest-liž to dobøe, že tak horlíš? ⁵ Nebo vyšel byl Jonáš z mìsta, a sedìl na východ proti mìstu, a uðilav sobì tu boudu, sedìl pod ní v stínu, ažby vidìl, co se bude dítì s tím mìstem. ⁶ Pøistrojil pak byl Hospodin Bùh bøeètan, kterýž vyrostl nad Jonáše, aby zastìðoval hlavu jeho, a chránil ho pøed horkem. I radoval se Jonáš z toho bøeètanu radostí velikou. ⁷ V tom nazejtøí v svitání nastrojil Bùh èerva, kterýž ranil ten bøeètan, tak že uschl. ⁸ I stalo se, že když vzešlo slunce, nastrojil Bùh vítr východní žhoucí, a bilo slunce na hlavu Jonášovu, tak že umdléval, a žádal sobì, aby umøel, øka: Lépe¹ mi jest umòiti nežli živu býti. ⁹ I øekl Bùh Jonášovi: Jest-liž to dobøe, že se tak hnìváš pro ten bøeètan? Kterýžto øekl: An dobøe jest, že se hnìvám až na smrt. ¹⁰ Jemuž øekl Hospodin: Ty lituješ toho bøeètanu, o němž jsi nepracoval, aniž jsi ho k zrostu pøivedl, kterýž za jednu noc zrostl, a jedné noci zahynul, ¹¹ A já abych nelitoval Ninive mìsta tak velikého, v němž jest více nežli sto a dvadce ti tisíc lidí, kteøíž neznají rozdìlu mezi pravicí svou a levicí svou, a dobytka mnoho?

Micheáš

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Micheášovi Moraštickému za dnů Jotama, Achasa a Ezechiáše králů Judských, kteréž u vidiní slyšel o Samaóí a Jeruzalému. ² Slyšte všickni lidé napořád, pozoruj zemi, i což na ní jest, a nech¹ jest Panovník Hospodin proti vám svědkem, Panovník z chrámu svatosti své. ³ Nebo aj, Hospodin vyjde z místa svého, a sstoupí, šlapati bude po vysokostech zemi. ⁴ I budou se rozplývati hory pod ním, a údolí se roztrhovati, tak jako vosk od ohně, a jako vody mající spád dolů, ⁵ A to všechno pro Jákobovo zpronevìzení, a pro hříchy domu Izraelského. Kdo jest pøìena zpronevìzení Jákobova? Zdali ne Samaóí? A kdo výsostí Judských: Zdali ne Jeruzalém? ⁶ Protož obrátím Samaóí v hromadu rumu, k štípení vinic, a svalím do údolí kamení její, i základy její odkryji. ⁷ A všechny rytiny její ztloueny budou, i všickni darové její ohněm spáleni, a všechny modly její obrátím v pustinu. Nebo ze mzdy nevěstěi toho nashromáždila, protož se zase ke mzdě nevěstěi to navrátí. ⁸ Nad čímž kvíliti a naříkati budu, chodí svlečený a nahý, vydám se v naříkání jako drakové, a v kvílení jako mladé sovy, ⁹ Proto že zneduživila od ran svých, a že pøišlo to až k Judovi, dosáhlo až k bráni lidu mého, až do Jeruzaléma. ¹⁰ Neoznamujtež v Gát, aniž hned plaěte; v domě Ofra v prachu se válejte. ¹¹ Ty, kteráž bydlíš v Safir, zajdi, obnaženou majíc hanbu. Nevyjde¹ ta, kteráž bydlí v Zaanan pro kvílení v Betezel, od vás máje živnost svou. ¹² Bude, pravím, bolestiti pro dobré věci obyvatelkyni Marót, proto že sstoupí zlé od Hospodina až do brány Jeruzalémské. ¹³ Zapøáhni do vozu rychlé koně, obyvatelkyni Lachis, kteráž jsi původ hřícha dceři Sionské; nebo v tobě nalezena jsou pøestoupení Izraelova. ¹⁴ Protož pošleš dary své s Morešet v Gát; domové Achzib zklamají krále Izraelské. ¹⁵ Ó obyvatelkyni Maresa, i tobě¹ tudíž pøivedu dídice; až do Adulam pøijde, k slávi Izraelské. ¹⁶ Uěiniž sobě lysinu, a ohol se pro syny rozkoší svých; rozšiř lysinu svou jako orlice, nebo stihují se od tebe.

2

¹ Bida tím, kteříž vymýšlejí nepravost a ukládají zlé na ložcích svých, a na úsvitě ráno vykonávají je, když jest v moci rukou jejich. ² Požádají polí, i vydírají, takž i domů, a odjímají; a tak provozují moc nad mužem i domem jeho, nad jedním každým i dídictvím jeho. ³ Protož takto praví Hospodin: Aj, já myslím proti ěeledi té věc zlou, odkudž nevydmete hrdel vašich, aniž budete choditi vysokomyslně; nebo ěas zlý bude. ⁴ V ten den užívati budou o vás přísloví, a naříkati budou naříkáním žalostným, ōkouce: Do cela zpuštění jsme, podíl lidu mého promínil. Jakti mi jej odjal, a vzav pole naše, rozdílil! ⁵ Protož nebudeš mítí, kdož¹ by vztáhl provazec na los v shromáždění Hospodinovu. ⁶ Neprorokujte. Budou prorokovati, ale nebudou tímto prorokovati, a neponesou pohaniní. ⁷ Ó kteráž sloveš domem Jákobovým, zdali do tisna vehnán býti má duch Hospodinův? To-liž by skutkové jeho byli? Zdaliž slova má nejsou dobrá tomu, kdož upøímí chodí? ⁸ Věra byl lidem mým, již jako nepřítel povstává. Majíce odív, pláš¹ strhujete s těch, kteříž chodí bezpečně, vyhýbajíce se bitvì. ⁹ Manželky lidu mého vyháníte z domu rozkoší jejich, od dítek jejich odjímáte slávu mou na věky. ¹⁰ Vstaňte a odejděte, nebo¹ tato není sídlem pro neěistotu. Ztratí vás, a to ztracením jistým. ¹¹ Jestliže za proroka se vydává a lež mluví, ōká: Budu tobě prorokovati o víně aneb o nápoji opojujícím, takový bývá prorokem lidu tohoto. ¹² Jistotně zberu ti, Jákobe, docela, jistotně shromáždím ostatky Izraele, a seženu je v hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostřed ověince jeho, i vzejde hluk od

lidu. ¹³ Vstoupí ten, kterýž prolamovati bude pøed nimi. Prolomí, a projdou bránu, a vyjdou skrze ni; ano i král jejich pùjde pøed nimi, a Hospodin na špicí jejich.

3

¹ Protož pravím: Slyštež již pøední v Jákobovi, a vùdcové domu Izraelského: Zdaliž vy nemáte pøíkladem býti soudu? ² Nenávidí dobrého a milují zlé, sdírají s lidu kùži jejich, a maso jejich s kostí jejich. ³ A jedí maso lidu mého, a kùži jejich s nich svláèejí, i kosti jejich rozlamují, a rozdílují jako do hrnce, a jako maso do kotlíku. ⁴ Tehdy volati budou k Hospodinu, a nevyslyší jich, ale skryje tváø svou pøed nimi v ten èas, tak jakž oni vykonávali zlá pøedsevzetí svá. ⁵ Takto praví Hospodin o tìch prorocích, kteøíž v blud uvodí lid můj, a hryzouce zuby svými, vyhlašují pokoj, a proti tomu, kdož by jim nic do úst nedal, válku vyzdvihují. ⁶ A protož obrátí se vám vidiní v noc, a pøedpovídání vaše v tmu; nebo zajde slunce tìm prorokùm, a zatmí se jim den. ⁷ I budou se hanbiti ti vidoucí, a styditi ti vštci, a zastrou bradu svou všickni napoøád, proto že nebude žádné odpovìdi Boží. ⁸ Ale já naplnìn jsem silou Ducha Hospodinova, a soudem i udatností, abych oznámil Jákobovi zpronevìøení jeho, a Izraelovi høích jeho. ⁹ Slyštež již toto pøední v domì Jákobovi, a vùdcové domu Izraelského, kteøíž v ošklivosti mají soud, a cožkoli jest pravého, pøevracejí: ¹⁰ Každý vzdílává Sion vraždami, a Jeruzalém nepravostí. ¹¹ Jehož pøední podle darù soudí, a kníží jeho ze mzdy uèí, a proroci jeho z penìz hádají, a však na Hospodina zpoléhají, øíkajíce: Zdaliž Hospodina není u prostøed nás? Nepøijde¹ na nás nic zlého. ¹² A protož vaší pøíèinou Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu toho v vysoké lesy.

4

¹ Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní národové. ² A pùjdou lidé mnozí, øíkajíce: Poíte, a vstupme na horu Hospodinovu, totiž do domu Boha Jákobova, a bude nás vyuèovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ³ On¹ bude souditi mezi národy mnohými, a trestati bude národy silné za dlouhé èasy. I skují meèe své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meèe, a nebudou se více uèiti boji. ⁴ Ale sediti bude každý pod vinným kmenem svým, a pod fíkovím svým, a nebude žádného, kdo by pøestrašil; nebo ústa Hospodina zástupù mluvila. ⁵ Všickni zajisté národové choditi budou jeden každý ve jménu boha svého, ale my choditi budeme ve jménu Hospodina Boha našeho na vìky vìkù. ⁶ V ten den, dí Hospodin, zberu zase kulhavou, a zahnanou shromáždím, i tu, kteréž jsem zle èinil. ⁷ I dám té kulhavé potomky, a pryè zahnané národ silný, a bude kralovati Hospodin nad nimi na hoøe Sion od tohoto èasu až na vìky. ⁸ A tak ty víže bravná, bašto dcery Sionské, až k tobì pøijde, pøijde, pravím, panování první, a království k dceøi Jeruzalémské. ⁹ Proèež nyní tak velice kòeíš? Zdaliž není žádného krále v tobì? Zdali rádce tvùj zahynul, že ti zachvátila bolest jako rodièku? ¹⁰ Pracujž ku porodu a úpìj, dcero Sionská, jako rodièka; nebo již vyjdeš z místa, a budeš bydliti na poli, a pøijdeš až do Babylona. Tam vytržena budeš, tam ti vykoupí Hospodin z ruky nepøátel tvých. ¹¹ Sbírají¹ se nyní sic proti tobì národové mnozí, øíkající: Nech¹ jest poškvrnìn Sion, a nech¹ se podívají na to oèi naše. ¹² Však oni neznají myšlení Hospodinových, aniž rozumíjí radì jeho, že je shromažìuje jako snopy na humno. ¹³ Vstaniž a mla¹, dcero Sionská; nebo rok tvùj uèiním železný, a kopyta tvá uèiním ocelivá. I zetøeš národy mnohé, a posvitím Hospodinu jmínì jejich, a zboží jejich Pánu všì zemì.

5

¹ Sbeøiž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni nás, necha¹ bijí holí v líce soudce Izraelského. ² A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů viěných. ³ Protož, aè je vydá v rozptýlení, ažby ta, kteráž rodí, porodila, však ostatek bratøí jeho navrátí se s syny Izraelskými. ⁴ I stane a pásti bude v síle Hospodinovi, a u velebnosti jména Hospodina Boha svého. I budou bydliti, nebo již velikomocný bude až do koněin zemí. ⁵ I bude¹ takový pokoj, že když Assur pøitáhne do zemí naší, a šlapati bude po palácích našich, tedy postavíme proti němu sedm pastýøů, a osmero knížat z lidu, ⁶ Kteøíž spasou zemi Assyrskou meèem, a zemi Nimrodovu v pomezích jejích. A tak vytrhne od Assura, když pøitáhne do zemí naší, a šlapati bude po našem pomezí. ⁷ A protož ostatkové Jákobovi u prostøed národů mnohých budou jako rosa od Hospodina, jako tiší deš¹ové skrápějící bylinu, jichž neoèekává od žádného, aniž èeká od synů lidských. ⁸ Budou též ostatkové Jákobovi mezi pohany, a u prostøed národů mnohých, jako lev mezi zvìøí divokou, jako mladý lev mezi stády ovec. Kterýžto když jde, a pošlapává, i lapá, není žádného, kdo by vytrhl. ⁹ Vyvýši¹ se ruka tvá nad tvými nepøátely, a všickni protivníci tvoji vypléněni budou. ¹⁰ I stane se v ten den, dí Hospodin, že vypléním koně tvé z prostøedku tvého, a zkazím vozy tvé. ¹¹ A vypléním místa zemí tvé, a rozbořím všechny pevnosti tvé. ¹² Vypléním též kouzly z tebe, a planetáøů nebude v tobì. ¹³ Zahladím i rytiny tvé, i obrazy tvé z prostøedku tvého, a nebudeš se klaniti více dílu rukou svých. ¹⁴ Vykøšením i háje tvé z prostøedku tvého, a zkazím nepøátely tvé. ¹⁵ A tak v hněvu a v prchlivosti vykonám pomstu nad těmi národy, kteøíž nebyli poslušni.

6

¹ Slyštež nyní, co praví Hospodin: Vstaò, suì se s těmito horami, a nech¹ slyší pahrbkové hlas tvůj. ² Slyštež hory rozepøi Hospodinovu, i nejpevnější základové zemí; nebo má rozepøi Hospodin s lidem svým, a proti Izraelovi odpor povede. ³ Lide můj, což¹ jsem uèinil? A èím jsem ti obtižoval? Vydej svìdectví proti mnì. ⁴ Ješto jsem ti vyvedl z zemí Egyptské, a z domu služebníkù vykoupil jsem ti, a poslal jsem pøed tváøí tvou Mojžíše, Arona a Marii. ⁵ Lide můj, rozpomeò se nyní, jakou radu skládal Balák král Moábský, a co jemu odpovídal Balám syn Beorův, od Setim až do Galgala, abys poznal hojnou spravedlnost Hospodinovu. ⁶ Èímž pøedejdu Hospodina? Skloniti-liž se mám pøed Bohem nejvyšším? Pøedejdu-liž ho zápaly, volky roenímí? ⁷ Zalíbí-liž sobì Hospodin v tisících skopců, v mnohokrát desíti tisících potoků oleje? Dám-liž prvorozeného svého za pøestoupení své, plod života svého za hñích duše své? ⁸ Oznamilti tobì, ó èlověèe, co jest dobrého, i èehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys èinil soud, a miloval milosrdenství, a pokornì chodil s Bohem svým. ⁹ Hlas Hospodinův na místo volá (ale sám rozumný spatøuje jméno tvé,): Slyštež o metle, a kdo ji uložil. ¹⁰ Ješti-liž jsou v domì bezbožného pokladové nespravedliví, a míra nespravedlivá a ohavná? ¹¹ Zdaliž ospravedlniti mám vážky nepravé, a v pytlíku kamení falešné? ¹² Bohatí jeho plní jsou nátisku, a obyvatelé jeho mluví lež, a jazyk jejich lstivý jest v ústech jejich. ¹³ Proèež i já také nemoc dopustím, bítí a pléniti ti budu pro hñichy tvé. ¹⁴ Ty budeš jísti, a nenasytíš se, a snížení tvé bude u prostøed tebe. Vyneseš zajisté, ale neodneseš, a co vyneseš, vydám pod meè. ¹⁵ Ty budeš síti, ale nebudeš žíti; ty tlaèiti budeš olivky, ale nebudeš se pomazovati olejem, i mest, ale nebudeš píti vína. ¹⁶ Nebo snažni ostøíhá ustanovení Amri, i každého skutku domu Achabova, a spravujete se radami jejich, tak abych ti vydal v zpuštiní, a obyvatele jeho v posmích. A protož pohaniní lidu mého ponesete.

7

¹ Bida mnì, že jsem jako pabìrek úrod letních, jako pabìrkové po vinobraní. Není žádného hroznu k jídlu, prvotiny z ovoce žádá duše má. ² Zahynul pobožný z země této, a upøímého mezi lidmi není žádného; všickni napoøád o vylití krve úklady èiní, jeden každý bratra svého loví síti. ³ Co zlého obìma rukama páchají, to aby za dobré poèteno bylo. Kníže žádá, a soudce z úplatku soudí, a kdož veliký jest, ten mluví pøevrácenost duše své, a v hromadu ji pletou. ⁴ Nejlepší z nich jest jako bodlák, nejupøímìjší pøevyšuje trní. Pøichází¹ den strážných tvých, navštívení tvé pøichází; již¹ nastane zpletení jejich. ⁵ Nedovìøujte se pøíteli, nedoufejte v vůdce; pøed tou, jenž leží v lůnu tvém, ostøíhej dveøí úst svých. ⁶ Nebo syn v lehkost uvodí otce, dcera povstává proti mateøi své, nevěsta proti svegruši své, a nepøátelé jednoho každého jsou vlastní jeho. ⁷ Protož já na Hospodina vyhlédati budu, oèkávati budu na Boha spasení svého, vyslyší¹ mne Bùh můj. ⁸ Neraduj se ze mne, nepøítelkynì má. Upadla-li¹ jsem, povstanu; sedím-li¹ v temnostech, svítí mi Hospodin. ⁹ Zùøivost Hospodinovu ponesu, nebo jsem proti nìmu zhøešila, až se vždy zasadí o mou pøi, a mne zastane. Vyvede¹ mne na svìtlo, budu vidìti spravedlnost jeho. ¹⁰ Uzøí¹ to nepøítelkynì má, a pøikryje ji hanba, ješto mi øíká: Kdež jest Hospodin Bùh tvůj? Oèi mé podívají se na ni; již¹ bude rozšlapána jako bláto na ulicích. ¹¹ Toho dne, v nìmž vystaveny budou hradby tvé, toho dne daleko se rozejde výpovìd. ¹² Toho dne k tobì pøicházeti budou i z Assyrské země až do pevností, a od pevností až k øece, a od moøe k moøi, a od hory k hoøe. ¹³ A však země tato zpušìina bude pro obyvatele své, pro ovoce èinù jejich. ¹⁴ Pasiž lid svùj berlou svou, stádce dìdictví svého, kteréž pøebývá osamìlé v lese u prostøed polí, a¹ spasou Bázan a Galád jako za dnù starodávních, ¹⁵ Jako za dnù v nichž jsi vyšel z země Egyptské. Ukáži jemu divné vìci. ¹⁶ Což vidouce národové, stydìti se budou za všecku sílu svou; vloží ruku na ústa, a uši jejich ohlechnou. ¹⁷ Lízati budou prach jako had, a jako hadové zemští s tøesením polezou z òir svých; k Hospodinu Bohu našemu, pøedišeni jsouce, pobihnou, a báti se tebe budou. ¹⁸ Kdo jest Bùh silný podobný tobì, kterýž by snímal nepravost a promíjel pøestoupení ostatkùm dìdictví svého, kterýž by nedržel na vìky hnìvu svého, proto že líbost má v slitování se? ¹⁹ Navrátì se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin moøských všechny høíchy naše. ²⁰ Pravdomluvným se ukážeš Jákobovi, milosrdným Abrahamovi, jakož jsi pøisáhl otcùm našim ode dnù starodávních.

Nahum

¹ Bøímì Ninive: Kniha vidìní Nahuma Elkošského. ² Hospodin jest Bùh horlivý a mstitel, mstitel jesti¹ Hospodin, a zùøivý. Hospodin uvodí pomstu na protivníky své, a drží hnìv proti nepøátelùm svým. ³ Hospodin dlouhoèekající jest a velikomocný, však nikoli neospravedlòuje vinného. U vichru a bouøi jest cesta Hospodinova, a oblak jest prach noh jeho. ⁴ Když domlouvá moøi, vysušuje je, i všechny øeky vysušuje; chøadne Bázan i Karmel, i kvìt Libánský chøadne. ⁵ Hory se tøesou pøed ním, a pahrbkové se rozplývají, zemì pak hoøí pøed tváøí jeho, i okršlek zemský a všickni, kteøíž pøebývají na ním. ⁶ Pøed rozhniváním jeho kdo ostojí? A kdo se postaví proti prchlivosti hnìvu jeho? Prchlivost jeho vylévá se jako oheò, a skály vyvracejí se pøed ním. ⁷ Dobrý¹ jest Hospodin, silou jest v den ssoužení, a zná ty, kdož v niho doufají. ⁸ Protož povodní prudkou konec uèiní místu jeho, a nepøátely Boží stihati budou temnosti. ⁹ Co myslíte proti Hospodinu? On¹ konec uèiní, nezdvihne druhé rány. ¹⁰ Nebo rovnì jako trní spletení jsouce, a jako vínem opojení, jako strništi suché docela sehlčení budou. ¹¹ Z tebe¹ vyšel ten, kterýž myslí proti Hospodinu zlé, rádce nešlechtný. ¹² Takto dí Hospodin: By¹ se byli pokojnì mìli, byli¹ by tak v rozšíøení zùstali aneb by toliko pøemrštìni byli; i bylo by to pominulo, a netrápil bych jich více, tak jako jsem trápil. ¹³ Nyní pak polámi jho jeho, aby neleželo na tobì, a to, èímž jsi svázán, roztrhám. ¹⁴ Nebo pøíkázání vydal proti tobì Hospodin, nebude¹ rozsíváno ze jména tvého více; z domu Boha tvého vyhladím rytinu i slitinu, a když zlehèen budeš, zpùsobím¹ hrob. ¹⁵ Aj hle na horách tìchto nohy potìšené více zvìstujícího, ohlašujícího pokoj. Slaviž, o Judo, slavnosti své, plò sliby své. Nebo¹ nepokusí se více ani mimo tebe choditi nešlechtný, docela¹ jest vyhlazen.

2

¹ Táhne¹ zhoubce na tebe, ostøíhejž pevnosti, vyhlídej na cestu, posilò bedr, dobøe se silou opatø. ² Nebo¹ jest odjal Hospodin pýchu Jákobovu jako pýchu Izraelovu, proto že vyprázdnil je zhoubcové, a révì jejich pokazili. ³ Pavéza udatných jeho èervená, bojovníci èervcem odinì, vozové jako pochodnì hoøící jiskøiti budou v den mustruòku jeho, a jedle hroznì tøásti se budou. ⁴ Po ulicích jezditì budou vozové, a hrèeti po ryncích; na pohledinì budou jako pochodnì, a jako blesk pronikati budou. ⁵ Šíkuje nejznamenitìjší své, klesnou v šíku svém, pospíší ke zdem jeho, a skryše pøipravována bude. ⁶ Brány pøi øekách se otevrou, chrám se rozplyne. ⁷ A Hutsab zajata jsuc, zavedena bude, a dìveèky její poberou se, lkajíce jako holubice, a tepouce prsy své. ⁸ A aèkoli jako rybník vod bylo Ninive od zaèátku svého, však již sami utíkají. Stùjte, stùjte a však žádný se neohlédne. ⁹ Rozchvátejtež stòibro, rozchvácejte zlato a nesèíslná zboží, a cožkoli nejvzácnìjšího na všelikých klénotích drahých. ¹⁰ Prázdne a vyprázdniné, nýbrž docela zpuštìné bude, a srdce se rozplyne, a tluèení kolen vespolek i bolest na všech bedrách bude, a tváøe všech zèernají jako hrnec. ¹¹ Kdež jest peleš lvù a to pastvištì lvíèat, kamž chodíval lev, lev i lvíèe, a nebylo žádného, kdo by pøestrašil. ¹² Lev, kterýž hojnì lovíval mladým svým, a dával lvicím svým, kterýž naplòoval loupeží jeskynì své, a peleše své tím, což nahonil? ¹³ Aj, já proti tobì, praví Hospodin zástupù, a popálím na prach vozy tvé, a lvíèata tvá sžíøe meè; i vypléním z zemì loupež tvou, a nebude slyšán více hlas poslù tvých.

3

¹ Bída mistu vražednému, kteréž všecko lži a ukrutenství plné jest, neodchází z něho loupež. ² Praskání bièù a hømot kol, a dusání koní, a vozù skákání bude. ³ Jezdec vyzdvihne tøpytící se meè, a blýskající se kopí, i bude množství zbitých, a veliké hromady til mrtvých, tak že nebude žádného poètu til mrtvých, až i padati budou pøes tila jejich, ⁴ Pro množství smilství smilnice, velmi milé, mistryni kouzlù, kteréž prodávala národy smilstvými svými, a lidi kouzly svými. ⁵ Aj, já proti tobì, dí Hospodin zástupù, a odkryji podolek tvùj nad hlavu tvou, a ukáži národùm nahotu tvou, a královstvím hanbu tvou. ⁶ A ukydaje ti ohavnými vìcmi, uvedu ti v lehkost, a vystavím ti za divadlo. ⁷ I stane se, že kdožkoli uzøí ti, vzdálí se od tebe, a dí: Vyplundrováno jest Ninive. Kdož by ho litovati mìl? Kdež bych shledal ty, kteøíž by ti tišiti mìli? ⁸ Což by se tobì lépe díti mìlo, nežli No lidnému, kteréž sedilo mezi øekami, vodami byvši opuštino, jehož val bylo moøe, zed mìlo od moøe? ⁹ Mouøenínská zemì i Egypt silou jeho byla, a neséislní, Putští a Lubimští, byli jemu na pomoc. ¹⁰ A však i to v pøestihování pøišlo a v zajetí, tak že i maliècí jeho rozrážini byli na úhlech všech ulic, a o nejslavnìjší jeho metali los, a všickni znamenití jeho sevøíni byli pouty. ¹¹ Takž i ty opiješ se, a pokrývati se musíš, i ty hledati budeš pomoci proti nepøíteli. ¹² Všecky tvé pevnosti jsou jako fíkové s ovocem ranním, jimž jakž se zatøese, prší do úst toho, kdož by jedl. ¹³ Aj, lid tvùj jsou ženy u prostøed tebe, nepøátelùm tvým dokoøen otevøíny budou brány zemì tvé, a oheð sžíøe závory tvé. ¹⁴ Navaž sobì vody k obležení, upevni ohrady své, vejdi do bláta a šlapej hlinu, oprav cihelnu. ¹⁵ Tam ti sžíøe oheð, vytne ti meè, sžíøe ti jako brouky, nech¹ jest vás veliký poèet jako broukù, nech¹ jest vás veliký poèet jako kobylek. ¹⁶ Rozmnožilo jsi kupce své nad hvězdy nebeské, brouci pøipadnou i zaletují. ¹⁷ Znamenití tvoji jako kobylky, a hejtmané tvoji jako velicí chroustové, kteøíž se kladou vojensky po plotích v èas studena. Slunce vzešlo, tož¹ letí, aniž znáti místa jejich, kde byli. ¹⁸ Zdøímají pastýøi tvoji, ó králi Assyrský, ležeti budou znamenití tvoji, hojnost lidu tvého bude po horách, ale nebude žádného, kdo by shromáždil. ¹⁹ K potøení tvému není žádného léku, bolest rány tvé rozmohla se. Kteøížkoli uslyší povìst o tobì, rukama plésati budou nad tebou. Nebo na koho ustavièni nedocházelo ukrutenství tvé?

Abakuk

¹ Bøimì, kteréž u vidinì vidìl Abakuk prorok. ² Až dokud, ó Hospodine, køièeti budu, a nevyslyšíš? Volati budu k tobì pro nátisk, a nespomùžeš? ³ Proè dopouštíš, abych hledìti musil na nepravost, a na bezpráví se dívati, též na zhoubu a na nátisk proti mnì? A vždy jest, kdož svár a rùznici vzbuzuje. ⁴ Odkudž se dìje opuštìnì zákona, a nedochází nikdá soud. Nebo bezbožný obkličuje spravedlivého, proèež vychází soud pøevrácený. ⁵ Pohleìte na národy a popatøte, nýbrž s velikým podivením se užasnìte, proto že dilám dílo ve dnech vašich, o nimž když vypravováno bude, neuviøíte. ⁶ Nebo aj, já vzbudím Kaldejské, národ lýtý a rychlý, kterýž zjezdí všecku širokost zemì, aby dìdièni opanoval pøíbytky jiných, ⁷ Strašlivý a hrozný, od nihož soud jeho i vyvýšenost jeho vyjde. ⁸ Koni jeho rychlejší budou než rysové, a lýtější nad vlky veèerní; veliké množství bude jezdcù jeho, kteøížto jezdci jeho zdaleka pøijedou, a pøiletí jako orlice, kteráž chvátá na pastvu. ⁹ Každý z nich k utiskování pøijde, obrátíce tváøi své k východu, když seberou jako písek zajaté. ¹⁰ Tentýž i králùm se posmívati bude, a knížata smích jemu budou; tentýž každé pevnosti smáti se bude, a zdláje náspy, dobude jí. ¹¹ Tehdy promíní se duch jeho, a pøestoupí i zavíní, mysle, že ta moc jeho boha jeho jest. ¹² Hospodine Bože můj, Svátý můj, zdaliž ty nejsi od viènosti? My¹ nezemøeme. Hospodine, k soudu postavil jsi jej, ty, ó skálo, k trestání nastrojil jsi ho. ¹³ Èisté¹ jsou tvé oèi, tak že na zlé víci hledìti, a na bezpráví se dívati nemùžeš. Proèež pøehlídáti máš nešlechtníkùm a mlèeti, ponìvadž bezbožník sehlcuje spravedlivjšího, než sám jest. ¹⁴ A zanechávati lidí jako ryb moøských, jako zemìplazu, kterýž nemá pána? ¹⁵ Všecky napoøád udicí vytahuje, zatahuje je síti svou, a zahrnuje je nevodem svým, protož veselí se a plèše. ¹⁶ Protož síti své obìtuje, a kadí nevodu svému; nebo skrze ni ztuènil díl jeho, a strava jeho zlepšena. ¹⁷ S tím-liž se vším pøedce zatahovati má síť svou, a ustavièni národy mordovati bez lítosti?

2

¹ Na strážì své státi budu, a postavím se na baštì, vyhlédáje, abych vidìti mohl, co mluviti bude ke mnì Bùh, a co bych odpovídati mìl po svém trestání. ² I odpovídl mi Hospodin, a øekl: Napiš vidinì, a to zøetelnì na deskách, aby je pøebíhl ètenáø, ³ Proto že ještì do jistého èasu bude vidinì, a smìle mluviti bude až do konce, a nesklamá¹. Jestliže by pak poprodlilo, poseèkej na ni; nebo¹ jistotnì dojde, aniž bude meškati. ⁴ Aj ten, kdož se zpíná, toho¹ duše není upøímá v nìm, ale spravedlivý z víry své živ bude. ⁵ Ovšem pak více opilec, nešlechtnost a pýchu provodì, neostojí v pøíbytku; kterýž rozšiøuje jako peklo duši svou, jest jako smrt, kteráž se nemùže nasytiti, by¹ pak shromáždil k sobì všecky národy, a shrnul k sobì všecky lidi. ⁶ Zdaliž všickni ti proti nìmu pøísloví nevynesou, a svìtlých slov i pohádek o nìm? A neøeknou-liž: Bìda tomu, kterýž rozmnožuje víci ne své, (až dokud pak?) a obtíží se hustým blátem? ⁷ Zdaliž nepovstanou rychle, kteøíž by ti hryzli, a neprocítì, kteøíž by tebou smýkali? A budeš u nich v ustavièném potlaèení. ⁸ Proto že jsi ty zloupil národy mnohé, zloupí ti všickni ostatkové národù, pro krev lidskou, a nátisk zemì a mìsta, i všech, kteøíž pøebývají v nìm. ⁹ Bìda tomu, kdož lakomì hledá mrzkého zisku domu svému, aby postavil na místì vysokém hnízdo své, a tak znikl nebezpeèenství. ¹⁰ Uradils se k hanbì domu svému, abys plénìl národy mnohé, a zhøešil sobì samému. ¹¹ Nebo kamení ze zdi køièeti bude, a suk z døeva posvidèovati bude toho. ¹² Bìda tomu, kterýž staví mìsto krví, a utvrzuje mìsto nepravostí. ¹³ Aj, zdaliž to není od

Hospodina zástupù, že, o èemž pracují lidé a národové až do ustání nadarmo, oheò zkazí. ¹⁴ Nebo naplnìna bude zemì známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplòují moøe. ¹⁵ Bida tomu, kterýž napájí bližního svého, pøièinìje nádoby své, tak aby jej opojil, a díval se na jeho nahotu. ¹⁶ Sytíš se potupou, proto že jsi slavný. Píti budeš i ty, a obnažen budeš; obejde¹ k tobì kalich pravice Hospodinovy, a vývratek mrzutý na slávu tvou. ¹⁷ Nebo nátisk Libánu a zhouba zvìøi, kteráž ji dìsila, pøikryje ti, pro krev lidskou, a nátisk zemì a mìsta, i všech, kteøíž pøebývají v nìm. ¹⁸ Co prospívá rytina, že ji vyryl øemeslník její? Slitina i uèitel lži, že doufá uèinitel v úèinek svůj, dìlaje modly nìmé? ¹⁹ Bida tomu, kterýž øíká døevu: Proci¹, a kameni nìmému: Probuì se. On-liž by uèiti mohl? Pohleì na něj. Obložen¹ jest zlatem a støíbrem, ale není v nìm žádného ducha. ²⁰ Hospodin pak v chrámì svatosti své jest, umlkniž pøed oblìejem jeho všecca zemì.

3

¹ Modlitba Abakuka proroka podlé Šigejonót: ² Ó Hospodine, uslyšev pohrùžku tvou, ulekl jsem se. Hospodine, dílo své u prostøed let pøi životu zachovej, u prostøed let známé uèiò, v hnìvì na milosrdenství se rozpomeò. ³ Když se Bùh bral od poledne, a Svátý s hory Fáran, Sélah, slávu jeho pøikryla nebesa, a zemì byla plná chvály jeho. ⁴ Blesk byl jako svìtlo, rohy po bocích svých mìl, a tu skryta byla síla jeho. ⁵ Pøed tváøí jeho šlo morní nakažení, a uhlí øeøavé šlo pøed nohama jeho. ⁶ Zastavil se, a zmìòil zemì; pohledìl, a rozptýlil národy. Zrozrážiny jsou hory vìèné, sklonili se pahrbkové vìèní, cesty jeho jsou vìèné. ⁷ Vidìl jsem, že stanové Chusan jsou pouhá marnost, a tøásli se kobercové zemì Madianské. ⁸ Zdaliž se na øeky, ó Hospodine, zdaliž se na øeky rozpálil hnìv tvůj? Zdali proti moøi rozhnivání tvé, když jsi jel na koních svých a na vozích svých spasitelných? ⁹ Patrnì jest zjeveno luèištì tvé pro pøísahy pokolením lidu tvého stalé, Sélah. Øeky zemì jsi rozdìlil, ¹⁰ Vidìly ti hory, tøásly se, povodeò vod ustoupila; vydala propast hlas svůj, hlubina rukou svých pozdvihla. ¹¹ Slunce a mìsíc v obydlí svém zastavil se, pøi svìtle støely tvé létaly, pøi blesku stkvoucí kopí tvé. ¹² V hnìvì šlapal jsi zemì, v prchlivosti mlátil jsi pohany. ¹³ Vyšel jsi k vysvobození lidu svého, k vysvobození s pomazaným svým; srazil jsi hlavu s domu bezbožníka až do hrdla, obnaživ základ. Sélah. ¹⁴ Holemi jeho probodl jsi hlavu vsí jeho, když se bouøili jako vichøice k rozptýlení mému, plésali, jako by sežrati mìli chudého v skrytì. ¹⁵ Bral jsi se po moøi na koních svých, skrze hromadu vod mnohých. ¹⁶ Slyšel jsem, a zatøáslo se bøicho mé, k hlasu tomu drkotali rtové moji, kosti mé práchnivily, a všecken jsem se tøásl, že se mám upokojiti v den ssoužení, když pøitáhne na lid, aby jej váleèní hubil. ¹⁷ By¹ pak fík nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; by¹ i ovoce olivy pochybilo, a rolí nepøinesla užitky; a od ovèince odøezován byl brav, a nebylo žádného skotu v chlévích: ¹⁸ Já však v Hospodinu veselìti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého. ¹⁹ Hospodin Panovník jest síla má, kterýž èinìí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých cestu mi zpùsobuje. Pøednímu zpìváku na mùj neginot.

Sofonjáš

¹ Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Sofoniášovi synu Chusi, syna Godoliášova, syna Amariášova, syna Ezechiášova, za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského. ² Zajisté že sklídím všecko se svrchku té země, praví Hospodin. ³ Sklídím lidi i hovada, sklídím ptactvo nebeské i ryby mořské, i pohoršení s bezbožnými; vypléním, pravím, lidi se svrchku této země, praví Hospodin. ⁴ Nebo vztáhna ruku svou na Judu a na všechny obyvatele Jeruzalémské, zahladím z místa tohoto ostatek Bále, i kníží jeho s jich pomocníky, ⁵ I ty, kteříž se klaníjí na stěchách vojsku nebeskému, i ty, kteříž klaníjíce se, pøisahají skrze Hospodina, i ty, kteříž pøisahají skrze Melecha svého. ⁶ I ty, kteříž zpít odcházejí, aby nenásledovali Hospodina, a kteříž nehledají Hospodina, aniž se ho dotazují. ⁷ Umlkni pøed oblèejem Panovníka Hospodina, nebo blízký jest den Hospodinův; pøistrojil zajisté Hospodin obìt, povolal pozvaných svých. ⁸ I stane se v den obìti Hospodinovy, že navštívím knížata a syny královny i všechny, kteříž se oblèejí v roucho cizozemců. ⁹ Navštívím v ten den i každého, kterýž vskakuje na prah, kteříž naplòují dům pánů svých nátiskem a lstí. ¹⁰ I stane se v ten den, praví Hospodin, hlas kòiku od brány rybné, a kvílení od druhé strany a tøeskot veliký od pahrbků. ¹¹ Kvilte vy, kteříž bydlíte u vnitøku; nebo vyhlazen bude všecken obor kupců, vyplénìni budou všickni snášející stòibro. ¹² I stane se v ten èas, že pøehledávati budu Jeruzalém s lucernami, a navštívím muže, kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž øíkají v srdci svém: Neèini¹ dobøe Hospodin, aniž zle èiní. ¹³ Nebo pøijde statek jejich na rozchvátání, a domové jejich na zpuštìní. Stavíjí zajisté domy, ale nebudou v nich bydleti; a štipují vinice, ale nebudou pítí vína z nich. ¹⁴ Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova, tu¹ hoøce kòieeti bude udatný. ¹⁵ Den rozhnívání bude ten den, den úzkosti a trápení, den zpuštìní a to hrozného, den temnosti a mraèna, den oblaku a mrákoty, ¹⁶ Den trouby a troubení proti mìstům hrazeným, a proti úhlům vysokým, ¹⁷ V nimž úzkostmi sevrú lidi, aby chodili jako slepí, nebo proti Hospodinu zhøešili. I vylita bude krev jejich jako prach, a tila jejich jako lejna. ¹⁸ Ani stòibro jejich, ani zlato jejich nebude jich moci vytrhnouti v den rozhnívání Hospodinova; nebo ohnìm horlivosti jeho sehlcena bude tato všecka země, proto že konec jistì rychlý uèiní všemním obyvatelùm země.

2

¹ Ohledejte sebe, ohledejte, pravím, ó národe nemilý, ² Prvé než uložení pøijde, a den jako plevy pomine, prvé než pøijde na vás prchlivost hnìvu Hospodinova, prvé než pøijde na vás den hnìvu Hospodinova. ³ Hledejte Hospodina všickni tiší země, kteříž soud jeho èiníte; hledejte spravedlnosti, hledejte tichosti. Snad se ukryjete v den hnìvu Hospodinova. ⁴ Nebo Gáza bude opuštìno, a Aškalon zpustne; Azot o polednách zaženou, a Akaron vykoøenìn bude. ⁵ Bida tím, kteříž bydlí v krajinì pomoøské, národu Ceretejských. Slovo Hospodinovo proti vám jest, ó země Kananejská Filistinských, že ti tak zahladím, aby nebylo žádného obyvatele. ⁶ I bude krajina pomoøská místo ovèinců, jam pastýøských a stájí dobytka. ⁷ Bude také i ostatku domu Judského krajinou, kdež by pásli. V domích Aškalonu u veèer léhati budou, když je navštíví Hospodin Bùh jejich, a pøivede zase zajaté jejich. ⁸ Slyšel¹ jsem hanìní Moábských a utrhaní synů Ammonitských, kterýmiž hanili můj lid, a honosili se na pomezí jejich. ⁹ Protož živ jsem já, praví Hospodin zástupù, Bùh Izraelský, že Moáb jako Sodoma bude, a synové Ammonitští jako Gomora, místem

kopřiv a domem solným a pustinou až na vřky. Ostatkové lidu mého rozchvátají je, a pozůstalí z lidu mého didiěni je obdrží. ¹⁰ To jim pro pýchu jejich, že zhanili a zpínali se nad lid Hospodina zástupů. ¹¹ Hrozný jim bude Hospodin; nebo způsobí, aby zhubenili všickni bohové země. I bude se jemu klaniti každý z místa svého, všickni ostrovové národu. ¹² Také i vy, Mouøenínové, meēm mým zbiti budete. ¹³ Nebo vztáhne ruku svou na půlnoci, a zhubí Assyrii, a obrátí Ninive v pustinu, a v suchost jako pouš'. ¹⁴ I budou u prostøed niho léhati stáda, všechny šelmy národu, pelikán i výr na makovicích jeho nocovati budou; hlas zníti bude na okni, pustina na veøejí, když cedroví jeho obnaží. ¹⁵ Takové¹ bude to místo plésající, kteréž sedí bezpečně, říká v srdci svém: Já jsem, a kromě mne není žádného více. Jak¹ jest uěiněno pusté, peleši šelmám! Kdožkoli půjde skrze ni, ckáti bude a zmítati rukou svou.

3

¹ Bída místa tomuto hltavému a poškrvněnému a utiskujícímu. ² Neposlouchá hlasu, aniž přijímá kázně; v Hospodina nedoufá, k Bohu svému nepřibližuje se. ³ Knížata jeho jsou u prostøed niho lvové øvoucí, soudcové jeho vlci veèerní, nehryzou kostí až do rána. ⁴ Proroci jeho kvapní, muži velmi nešlechtní; kníží jeho poškrvují více svaté, natahují zákona. ⁵ Hospodin spravedlivý u prostøed niho jest, nelibuje nepravosti, každého dne soud svůj vynáší na světlo bez přestání, a však nešlechtník neumí se styditi. ⁶ Vyplénil jsem národy, zpustli zámkové jejich, v pustinu obrátil jsem ulice jejich, tak že žádný přes ni nechodí; zpustla místa jejich, tak že není èlověka, není žádného obyvatele. ⁷ Øekl jsem: Jistotně báti se mne budeš, přijmeš kázeň, aby nebyl vyplněn přibytěk tvůj tím, čím jsem ti navštívití chtěl. Ale ráno vstanouce, porušují všechny snažnosti své. ⁸ Protož očekávejtež na mne, praví Hospodin, do dne toho, v kterémž povstanu k loupeži. Nebo soud můj jest, abych sebral národy, shromáždil království, abych vylil na ni rozhnívání své a všechnu prchlivost hněvu svého; ohněm zajisté horlivosti mé sehlcena bude všechna tato země. ⁹ Tehdáž zajisté způsobím národům rty èisté, jimiž by vzývali všickni jméno Hospodinovo, a sloužili jemu jedním ramenem. ¹⁰ Ti, kteříž jsou za øekami Mouøenínské země, koěice se mi, se dcerou rozptýlených mých dary mi přinesou. ¹¹ V ten den nebudeš se hanbiti za žádné skutky své, jichž jsi se dopustil proti mně; nebo tehdáž odejmu z prostøedku tvého ty, kteříž plěší v důstojnosti tvé, a nebudeš se více vyvyšovati na hoøe svatosti mé. ¹² A pozůstavím u prostøed tebe lid chudý a nuzný, i budou doufati ve jménu Hospodinovu. ¹³ Ostatkové Izraele neuěiní nepravosti, aniž mluvití budou lži, aniž se nalezne v ústech jejich jazyk lstivý, ale pástí se budou a odpoěivati, a nebude žádného, kdo by je přestrašil. ¹⁴ Prozpívuj, dcero Sionská, prokøikujte, Izraelští, vesel se a pléšej vším srdcem, dcero Jeruzalémská, ¹⁵ Že odjal Hospodin soudy tvé, odklidil nepřitele tvého. Král Izraelský Hospodin jest u prostøed tebe, nebudeš se báti více zlého. ¹⁶ V ten den bude øeèeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu: Nech¹ nemdlejí ruce tvé. ¹⁷ Hospodin Bůh tvůj u prostøed tebe mocný zachová ti, radovati se bude z tebe velice, přestane na milování svém tebe, plésati bude nad tebou s prozpívováním, øka: ¹⁸ Toužící po Jeruzalému zase sberu, z tebe¹ jsou, bolestící pro bōimí pohaniní vzložené na tebe. ¹⁹ Aj, já konec uěiním všemním, kteříž ti trápiti budou v ten èas, a zachovám kulhavou, a zahanou shromáždím; nýbrž způsobím jim chválu a jméno po vši zemi, v níž pohaniní nesli. ²⁰ V ten èas přivedu vás, v ten èas, pravím, shromáždím vás; nebo dám vám jméno a chválu mezi všemi národy země, když zase přivedu zajaté vaše před oěima vašima, dí Hospodin.

Ageus

¹ Léta druhého Daria krále, měsíce šestého, prvního dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a k Jozue synu Jozadakovu, knízi nejvyššímu, økoucì: ² Takto dí Hospodin zástupù, øka: Lid tento praví, že nepøišel èas, èas, v němž by dùm Hospodinùv staven byl. ³ Proèež stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka, økoucì: ⁴ Jest-liž vám èas, abyste vy sedìli v domích svých taflovaných, a dùm tento pustý stál? ⁵ Protož nyní takto praví Hospodin zástupù: Pøiložte srdce své k cestám svým. ⁶ Sejete mnoho, a shromažìujete málo; jíte, ale nebýváte nasyceni; pijete, ale neuhašujete žízni; obláèíte se, ale žádný nemůže se zahøiti; a ten, kdož sobì mzdu shromažìuje, shromažìuje ji do pytlíka òravého. ⁷ Takto praví Hospodin zástupù: Pøiložte srdce své k cestám svým. ⁸ Vstupte na tuto horu, a svezouce døívì, stavìjte dùm tento, i oblíbím sobì to, a budu oslaven, praví Hospodin. ⁹ Patøíte na mnoho, a aj, malièko jest, a což vnášíte do domu, já to rozdmychuji. Proè se to òje? dí Hospodin zástupù. I pro dùm můj, že pustý jest, ješto vy jeden každý peèlivi jste o dùm svůj. ¹⁰ Protož zavøelo se nebe nad vámi, aby nedávalo rosy, zemì také zavøela se, aby nevydávala úrody své. ¹¹ A tak zavolal jsem sucha na zemì tuto, a na tyto hory, i na obilé, i na víno, a na olej, i na to, což by mila vydávati zemì, i na lidi, i na dobytek, i na všecku práci rukou. ¹² I uposlechl Zorobábel syn Salatielùv, a Jozue syn Jozadakùv, knìz nejvyšší, i všickni ostatkové lidu hlasu Hospodina Boha svého, a slov Agea proroka, ponìvadž jej poslal Hospodin Bùh jejich; nebo se bál lid tváøi Hospodinovy. ¹³ Tedy Ageus posel Hospodinùv mluvil lidu v poselství Hospodinovu, øka: Já s vámi jsem, praví Hospodin. ¹⁴ V tom vzbudil Hospodin ducha Zorobábele syna Salatielova, knìžete Judského, a ducha Jozue syna Jozadakova, knìze nejvyššího, a ducha ostatkù všeho lidu, a pøišedše, òlali òlo v domì Hospodina zástupù, Boha svého.

2

¹ Dne dvadcatého ètvrtého, měsíce šestého, léta druhého Daria krále. ² Mìsíce sedmého, dvadcatého prvního dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka, økoucì: ³ Mluv nyní k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a Jozue synu Jozadakovu, knízi nejvyššímu, i k ostatkùm lidu, øka: ⁴ Kdo jest mezi vámi pozùstalý, ješto vidìl dùm ten v slávi jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdaliž není proti onomu jako nic pøed oèima vašima? ⁵ A však nyní posilò se Zorobábeli, praví Hospodin, posilò se i Jozue synu Jozadakùv, knìze nejvyšší, a posilò se všecken lide zemì této, praví Hospodin, a dodìlejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin zástupù, ⁶ Podlé slova, jímž jsem smlouvu uèinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta. Duch také můj stane u prostøed vás, nebojtež se. ⁷ Nebo takto praví Hospodin zástupù: Po malém èasu, aj, já ješti jednou pohnu nebem i zemí, a moøem i suchostí. ⁸ Pohnu, pravím, všemi národy, a pøijdou k Žádoucìmu všechnìm národùm, i naplním dùm tento slávou, praví Hospodin zástupù. ⁹ Mé¹ jest støíbro a mé jest zlato, praví Hospodin zástupù. ¹⁰ Vìtší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupù; nebo na tomto místì zpùsobím pokoj, praví Hospodin zástupù. ¹¹ Dvadcatého ètvrtého dne, devátého měsíce, léta druhého Daria, stalo se slovo Hospodinovo skrze Agea proroka, økoucì: ¹² Takto praví Hospodin zástupù: Vzeptej se nyní knìží na zákon, øka: ¹³ Ej, kdyby nikdo nesl maso svaté v kòidle sukni své, aneb dotkl by se kòídlím svým chleba, neb vaøení, neb vína,

neb oleje, neb jakéžkoli krmì, zdali bude posvìcen? I odpovìdili knìží a øekli: Nikoli. ¹⁴ Tedy øekl Aggeus: Jestliže nìkdo jsa neèistý od tìla mrtvého, dotkl by se nìèeho z tìch vícì, bude-li neèisté? I odpovìdili knìží a øekli: Neèisté bude. ¹⁵ Tedy odpovídaje Aggeus, øekl: Tak lid tento a tak národ tento pøed tváøí mou, praví Hospodin, a tak všechno dílo rukou jejich, i cožkoli obìtovali tam, neèisté bylo. ¹⁶ Nyní tedy pøiložte medle srdce své od tohoto dne až do onoho, jakž pøestal kladen býti kámen na kameni v domì Hospodinovi, ¹⁷ Od toho èasu, když pøišel nìkdo k hromadì dvadcíti, bylo jen deset; když pøišel k kádi, aby nabral padesáte z presu, bylo jen dvadcet. ¹⁸ Bil jsem vás suchem a rzí, i krupobitím všechno dílo rukou vašich, však žádný z vás neobrátil se ke mnì, praví Hospodin. ¹⁹ Pøiložte již srdce své od tohoto dne až do onoho, ode dne dvadcátého ètvrtého, mìsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl chrám Hospodinùv, (pøiložte srdce své). ²⁰ Zdali již jest semeno v obilnici? Anobrž ani vinný kmen, ani fík, ani strom jablek zrnatých, ani strom olivový nevydal ovoce. Od tohoto dne požehnám. ²¹ Potom stalo se slovo Hospodinovo po druhé k Aggeovi, dvadcátého ètvrtého dne téhož mìsíce, økoucí: ²² Mluv k Zorobábelovi knížeti Judskému, øka: Já pohnu nebem i zemí, ²³ A podvrátím stolicí království, a zkazím sílu království pohanských; podvrátím, pravím, vùz i ty, kteøíž na nìm jezdí, a sejdou koni i jezdci jejich jeden každý od meèe bratra svého. ²⁴ V ten den, praví Hospodin zástupù, vezmu tebe, Zorobábeli synu Salatielùv, služebníèe můj, praví Hospodin, a uèiním ti jako peèetní prsten; nebo jsem ti vyvolil, praví Hospodin zástupù.

Zachariáš

¹ Mísíce osmého, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, økoucí: ² Rozhnìval se Hospodin na otce vaše velice. ³ Protož rci tímto: Takto praví Hospodin zástupù: Navra¹te se ke mnì, praví Hospodin zástupù, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupù. ⁴ Nebuìte jako otcové vaši, na niž volávali proroci onino pøedešlí, øíkající: Takto praví Hospodin zástupù: Navra¹te se nyní od cest svých zlých, i od skutkù vašich zlých, ale neuposlechli, ani pozorovali mne, praví Hospodin. ⁵ Otcové vaši kde jsou? A proroci ti zdali na vìky živi jsou? ⁶ Ale však slova má a soudové moji, kteréž jsem pøikázal služebníkùm svým prorokùm, zdali nepostihli otcù vašich? tak že obrátivše se, øekli: Jakž uložil Hospodin zástupù uèiniti nám podlé cest našich, a podlé skutkù našich, tak uèinil nám. ⁷ Dne ètyømecítmého, jedenáctého měsíce, kterýž jest měsíc Šebat, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, økoucí: ⁸ Vidìl jsem v noci, a aj, muž sedí na koni ryzím, kterýž stál mezi myrtovím, kteréž bylo v dolinì, za ním pak konì ryzí, strakaté a bílé. ⁹ I øekl jsem: Kdo jsou tito, Pane můj? Øekl mi andìl ten, kterýž mluvil se mnou: Já ukáži tobì, kdo jsou tito. ¹⁰ Tedy odpovídaje muž ten, kterýž stál mezi myrtovím, øekl: Tito jsou, kteréž poslal Hospodin, aby zchodili zemi. ¹¹ I odpovídili andìlu Hospodinovu tomu, kterýž stál mezi myrtovím, a øekli: Zchodili jsme zemi, a aj, všechna zemì bezpečnì bydlí, a pokoje užívá. ¹² Tedy odpovìdìl andìl Hospodinùv a øekl: Ó Hospodine zástupù, až dokudž ty se nesmiluješ nad Jeruzalémem a nad místy Judskými, na kteréž jsi hnìval se již sedmdesáte let? ¹³ I odpovìdìl Hospodin andìlu tomu, kterýž mluvil se mnou, slovy dobrými, slovy potìšitelnými. ¹⁴ Tedy øekl mi andìl, kterýž mluvil ke mnì: Volej a rci: Takto praví Hospodin zástupù: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým. ¹⁵ A hnívám se náramnì na ty národy, kteøíž mají pokoj; nebo když jsem já se málo rozhnìval, oni pomáhali k zlému. ¹⁶ Protož takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému milosrdenstvím, dùm můj staven bude v nìm, praví Hospodin zástupù, a pravidlo vztaženo bude na Jeruzalém. ¹⁷ Ještì volej a rci: Takto praví Hospodin zástupù: Ještì¹ se rozsadí místa má pro hojnost dobrého; nebo¹ utíší ještì Hospodin Sion, a vyvolí ještì Jeruzalém. ¹⁸ Tedy pozdvihl jsem oèi svých, a uzøel jsem, a aj, ètyøi rohové. ¹⁹ I øekl jsem andìlu, kterýž mluvil se mnou: Co jest toto? I øekl mi: To jsou ti rohové, kteøíž zmítali Judou, Izraelem a Jeruzalémem. ²⁰ Ukázal mi také Hospodin ètyøi kováøe. ²¹ I øekl jsem: Co jdou dìlati tito? I mluvil, øka: Tito jsou rohové, kteøíž zmítali Judou, tak že žádný nemohl pozdvihnouti hlavy své. Protož pøišli tito, aby je pøestrašili, a srazili rohy těch národù, kteøíž pozdvihli rohu proti zemi Judské, aby ní zmítali.

2

¹ Opìt pozdvihl jsem oèi svých, a uzøel jsem, a aj muž, v jehož ruce byla šnùra míry. ² I øekl jsem: Kam jdeš? I øekl mi: Mìøiti Jeruzaléma, abych vidìl, jak veliká šírokost jeho, a jak veliká dlouhost jeho. ³ A aj, když andìl ten, kterýž mluvil se mnou, vycházel, jiný andìl vycházel jemu vstøíc. ⁴ A øekl jemu: Bìž, mluv k mládenci tomu, øka: Po všech bydlitì budou Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prostøedního. ⁵ A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou vùkol, a slávou budu u prostøedního. ⁶ Nuže, nuže, utectez již z zemì pùlnoení, praví Hospodin, ponìvadž se ètyø stran svìta volný prùchod uèinil jsem vám, praví Hospodin. ⁷ Nuže, Sione, kterýž

přebýváš u dcery Babylonské, vydobuší se. ⁸ Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po slávi poslal mne proti národům tím, kteříž zloupili vás; nebo kdož se dotýká vás, dotýká se zůtelnice oka mého. ⁹ Nebo aj, já zdvihnu ruku svou proti nim, a budou loupež služebníkům svým, i zvíte, že Hospodin zástupů poslal mne. ¹⁰ Prozpívuj a vesel se, dcero Sionská; nebo aj, já půjdu a budu bydliti u prostřed tebe, praví Hospodin. ¹¹ I připojí se národové mnozí k Hospodinu v ten den, a budou mým lidem, a budu bydliti u prostřed tebe, i zviš, že Hospodin zástupů poslal mne k tobě. ¹² Tehdy didiěni ujme Hospodin Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém. ¹³ Umlkniž všeliké tělo před oblíbením Hospodinovým, nebo¹ procítí z pobytku svatosti své.

3

¹ Potom mi ukázal Jozue knize nejvyššího, stojícího před andilem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil. ² Ale Hospodin řekl satanu: Potresčíž ti Hospodin, satane, potresčíž ti, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavní vychvácená z ohně? ³ Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andilem. ⁴ I odpověděl a řekl tím, kteříž stáli před ním, ōka: Vezmíte roucho to zmazané s ním. A řekl jemu: Pohlejš, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná. ⁵ Opět řekl: Nech¹ vstaví ěpici píknu na hlavu jeho. I vstavili ěpici píknu na hlavu jeho, a oblékli ho v roucha. Anděl pak Hospodinův tu stál. ⁶ A osvědčil anděl Hospodinův Jozue, ōka: ⁷ Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj, a budeš-li ostříhati síní mých: dám¹ zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími. ⁸ Slyš nyní, Jozue, knize nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoli muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého, Výstoelek. ⁹ Nebo aj, toto¹ jest ten kámen, kterýž kladu před Jozue, na kámen jeden sedm očí; aj, já vyveži na něm ōzbu, praví Hospodin zástupů, a odejmu nepravost té země jednoho dne. ¹⁰ V ten den, praví Hospodin zástupů, povoláte jeden každý bližního svého pod vinný kmen a pod fík.

4

¹ Potom navrátíl se anděl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. ² I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný děbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. ³ A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně děbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. ⁴ Tehdy odpověděl jsem a řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil ke mně, ōka: Co ty více jsou, pane můj? ⁵ A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což nevíš, co ty více jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. ⁶ Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, ōka: Toto jest slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, ōkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů. ⁷ Co jsi ty, ó horo veliká, před Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží nejvyšší kámen s hluěným prokřikováním: Milost, milost jemu. ⁸ I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, ōkoucí: ⁹ Ruce Zorobábelovy založily dům tento, a ruce jeho dokonají. I zviš, že Hospodin zástupů poslal mne k vám. ¹⁰ Nebo kdož by pohrdal dnem malých začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na závaží v ruce Zorobábelovi, těch sedm očí Hospodinových, procházejících všecku zemí? ¹¹ Tedy odpovídaje jemu, řekl jsem? Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho? ¹² Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? ¹³ I mluvil ke

mnì, øka: Víš-liž, co ty vici jsou? I øekl jsem: Nevím, pane mùj. ¹⁴ Tedy øekl: To jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vši zemì.

5

¹ Potom opìt pozdvihna oèi svých, uzøel jsem, a aj, kniha letìla. ² I øekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem øekl: Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadcíti loktù a širokost desíti loktù. ³ Tedy øekl mi: Toto prokletí vyjde na širokost vši zemì. Nebo každý zlodij podle niho jako i ona vyhlazen, a každý pøisahající podle niho jako i ona vyhlazen bude. ⁴ Vynesu je, praví Hospodin zástupù, aby došlo na dùm zlodíje, a na dùm pøisahajícího skrze jméno mé falešni; anobrž bude bydliti u prostøed domu jeho, a docela zkazí jej, i døíví jeho i kamení jeho. ⁵ Tedy vyšel andìl ten, kterýž mluvil se mnou, a øekl mi: Pozdvihni nyní oèi svých a viz, co jest to, což pochází. ⁶ I øekl jsem: Co jest? Kterýž odpovídl: Toto jest efi pocházející. Øekl také: Toto jest oko její prohlédající všecku zemì. ⁷ A aj, plech tlustý olovíný nesen byl, a pøitom žena jedna, kteráž sedila u prostøed té efi. ⁸ I øekl: Toto jest ta bezbožnost. I uvrhl ji do prostøed té efi, uvrhl i ten plech olovíný na vrch její. ⁹ A pozdvihna oèi svých, uzøel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, majíce vítr v kòídlách svých. Mily pak kòídlá podobná kòídlùm èápím, a vyzdvihly tu efi mezi zemì a mezi nebe. ¹⁰ I øekl jsem andìlu tomu, kterýž mluvil se mnou: Kam ony nesou tu efi? ¹¹ Kterýž øekl mi: Aby sobì vystavila dùm v zemì Sinear, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém.

6

¹ Potom opìt pozdvihna oèi svých, vidìl jsem, a aj, ètyøi vozové vycházeli z prostøedku dvou hor, hory pak ty byly hory ocelivé. ² V prvním voze byli koni ryzí, a v druhém voze byli koni vrání, ³ V voze pak tøetím koni bílí, a v voze ètvrtém koni strakatí a hnìdí. ⁴ Tedy odpovídaje, øekl jsem andìlu, kterýž mluvil se mnou: Co tyto vici, pane mùj? ⁵ I odpovídl andìl ten a øekl mi: To jsou ètyøi vitrové nebeští, vycházející odtud, kdež stáli pøed Panovníkem vši zemì. ⁶ Koni vrání zapøežení vycházejí do zemì pùlnoèní, a bílí vycházejí za nimi, strakatí pak vycházejí do zemì polední. ⁷ Hnìdí také vyšedše, chtìli jíti, aby schodili zemì. Protož øekl: Jdìte, schoìte zemì. I schodili zemì. ⁸ A povolav mne, mluvil ke mnì, øka: Aj ti, kteøíž vyšli do zemì pùlnoèní, spokojili ducha mého v zemì pùlnoèní. ⁹ I stalo se slovo Hospodinovo ke mnì, økoucí: ¹⁰ Vezmi od zajatých, od Cheldaje a od Tobiáše a od Jedaiáše, (a pøijdeš ty téhož dne, a vejdeš do domu Joziáše syna Sofoniášova), kteøíž jdou z Babylona, ¹¹ Vezmi, pravím, støíbro a zlato, a udìlej koruny, a postav na hlavu Jozue syna Jozadakova, knìze nejvyššího. ¹² A mluvíti budeš k nìmu, øka: Takto praví Hospodin zástupù, øka: Aj muž, jehož jméno jest Výstøelek, kterýž z místa svého puèiti se bude, ten vystaví chrám Hospodinùv. ¹³ Nebo ten má vystaviti chrám Hospodinùv, a tentýž zase pøinese slávu, a sedìti a panovati bude na trùnu svém, a bude knìzem na trùnu svém, a rada pokoje bude mezi nimi obìma. ¹⁴ Budou pak ty koruny Chelemovi, a Tobiášovi, a Jedaiášovi, a Chenovi synu Sofoniášovu na památku v chrámi Hospodinovi. ¹⁵ Nebo dalecí pøijdou, a budou staviti chrám Hospodinùv, i zvíte, že Hospodin zástupù poslal mne k vám. A to se stane, jestliže skuteènì poslouchati budete hlasu Hospodina Boha svého.

7

¹ Potom stalo se léta ètvrtého Daria krále, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, ètvrtého dne mìsíce devátého, kterýž jest Kislef, ² Když poslal do domu Božího Sarezer a Regemmelech, i muži jeho, aby se koøili tváøi Hospodinovi, ³ A

aby mluvili k knížím, kteříž byli v domě Hospodina zástupů, i k prorokům, ōkouce: Budeme-li plakati mīsice pátého, oddilující se, jako jsme ěinili již po mnoho let? ⁴ I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, ōkoucí: ⁵ Rci všemu lidu této zemi i knížím takto: Když jste se postívali a kvílili, pátého a sedmého mīsice, a to po sedmdesáte let, zdaliž jste se opravdu mně, mně, pravím, postili? ⁶ A když jíte aneb pijete, zdaliž ne pro sebe jíte a ne pro sebe pijete? ⁷ Zdaliž tato nejsou slova, kteráž prohlásil Hospodin skrze proroky pøedešlé, když ještě Jeruzalém sedil bezpečně a užíval pokoje, i místa jeho vůkol něho, a lid v straně polední i na rovinách bydlil? ⁸ I stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, ōkoucí: ⁹ Takto mluvíval Hospodin zástupů, ōka: Soud pravý vynášejte, a milosrdenství a lītosti dokazujte jeden každý k bližnímu svému. ¹⁰ A vdovy ani sirotka, pøíchozího ani chudého neutiskejte, a zlého žádný bližnímu svému neobmýšlejte v srdci svém. ¹¹ Ale nechtěli pozorovati, a nastavili ramene urputného, a uši své obtížili, aby neslyšeli. ¹² A srdce své uěinili kámen pøetvrdý, aby neslyšeli zákona toho a slov těch, kteráž posílal Hospodin zástupů Duchem svým skrze proroky pøedešlé. Proěž pøišel hněv veliký od Hospodina zástupů. ¹³ Nebo stalo se, že jakož volajícího neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem, praví Hospodin zástupů. ¹⁴ A vichřicí rozptýlil jsem je mezi všechny ty národy, kterýchž neznali, a zemi tato spustla po nich, tak že nebylo žádného, kdo by tudy chodil, a tak pøivedli zemi žádoucí na spuštině.

8

¹ Opět stalo se slovo Hospodina zástupů, ōkoucí: ² Takto praví Hospodin zástupů: Horlil jsem pro Sion horlením velikým, nýbrž rozhníváním velikým horlil jsem pro něj. ³ Takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Sionu, a bydlím u prostøed Jeruzaléma, aby sloul Jeruzalém místem vřným, a hora Hospodina zástupů horou svatosti. ⁴ Takto praví Hospodin zástupů: Ještě¹ sedati budou starci i baby na ulicích Jeruzalémských, máje každý z nich hůl v ruce své pro sešlost věku. ⁵ Ulice také místa plné budou pacholat a divěat, hrajících na ulicích jeho. ⁶ Takto praví Hospodin zástupů: Zdáli, že se to nepodobné zdá pøed oěima ostatků lidu tohoto dně těchto, také pøed oěima mýma nepodobné bude? praví Hospodin zástupů. ⁷ Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já vysvobozuji lid svůj z zemi východní, a z zemi na západ slunce, ⁸ A pøivedu je zase. I budou bydleti u prostøed Jeruzaléma, a budou lidem mým, a já budu jejich Bohem v pravdě a v spravedlnosti. ⁹ Takto praví Hospodin zástupů: Posiløtež se ruce vaše, kteříž jste slyšeli těchto dně slova tato z úst proroků, od toho dne, v němž založen jest dům Hospodina zástupů, že má chrám dostaven býti. ¹⁰ Nebo pøed tímto dny práce lidská, ani práce hovádek se nenahražovala, nýbrž ani vycházejícímu ani vcházejícímu nebylo pokoje pro nepřítel, nebo já spustil jsem všechny lidi jedny s druhými. ¹¹ Nyní pak, ne jako ve dnech těch pøedešlých, ěiním ostatkům lidu tohoto, praví Hospodin zástupů. ¹² Ale rozsívání máte pokojné, vinný kmen vydává ovoce své, a země vydává úrodu svou, nebesa také dávají rosu svou, a to všechno dávám v dídectví ostatkům lidu tohoto. ¹³ A tak stane se, že jakož jste byli zloěením mezi pohany, ó dome Judský a dome Izraelský, tak zase vás chrániti budu, a budete požehnáním. Nebojtež se, posiløte se ruce vaše. ¹⁴ Nebo takto praví Hospodin zástupů: Jakož jsem byl myslil zle uěiniti vám, když mne hněvali otcové vaši, praví Hospodin zástupů, aniž jsem litoval: ¹⁵ Tak obrátí se, myslím v těchto dnech dobøe ěiniti Jeruzalému a domu Judskému. Nebojtež se. ¹⁶ Tyto pak věci jsou, kteréž ěiniti budete: Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách svých. ¹⁷ Aniž kdo bližnímu svému zlého obmýšlej v srdci svém, též pøísahy falešné nemilujte; nebo všechno to jest, ěehož nenávidím, praví Hospodin. ¹⁸ I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, ōkoucí: ¹⁹ Takto

praví Hospodin zástupù: Pùst ètvrtého mìsíce, a pùst pátého, a pùst sedmého, a pùst desátého obrátí se domu Judskému v radost a veselí, i v slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte. ²⁰ Takto praví Hospodin zástupù: Ještì¹ budou pøicházeti národové a obyvatelé míst mnohých, ²¹ Pøicházeti budou, pravím, obyvatelé jednoho k druhému, økouce: Poìmež s ochotností koøiti se tváøi Hospodinovi, a hledati Hospodina zástupù. Pùjdu i já. ²² A tak pøijdou lidé mnozí a národové nesèislní, aby hledali Hospodina zástupù v Jeruzalémì, a koøili se tváøi Hospodinovi. ²³ Takto praví Hospodin zástupù: V tìch dnech chopí se deset mužù ze všech jazykù tìch národù, chopí se, pravím, podolka jednoho Žida, økouce: Pùjdeme s vámi; nebo slyšíme, že jest Bùh s vámi.

9

¹ Bøímì slova Hospodinova proti zemi, kteráž jest v vùkolí tvém, a Damašek bude odpoèinutí jeho. Nebo k Hospodinu zøetel èlovìka i všech pokolení Izraelských. ² Ano i do Emat dosáhne, do Týru i Sidonu, aèkoli jest moudrý velmi. ³ Vystavìtì sobì Týrus pevnost, a nashromáždil støíbra jako prachu, a ryzího zlata jako bláta na ulicích. ⁴ Aj, Pán vyžene jej, a vrazí do moøe sílu jeho, i on od ohnì sežrán bude. ⁵ Vida to Aškalon, báti se bude, i Gáza velikou bolest mítì bude, též i Akaron, proto že jej zahanbilo oèekávání jeho. I zahyne král z Gázy, a Aškalon neosedí. ⁶ A bude bydliti pankhart v Azotu, a tak vypléním pýchu Filistinských. ⁷ Když pak odejmu vraždu jednoho každého od úst jeho, a ohavnosti jeho od zubù jeho, pøipojen bude také i on Bohu našemu, aby byl jako vývoda v Judstvu, a Akaron jako Jebuzejský. ⁸ A položím se vojensky u domu svého pro vojsko a pro ty, kteøíž tam i zase jdou; aniž pùjde skrze nì více násilník, proto že se tak nyní vidí oèím mým. ⁹ Plésej velice, dcerko Sionská, prokøikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvùj pøijde tobì spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém. ¹⁰ Nebo vypléním vozy z Efraima a konì z Jeruzaléma, a vyplénìna budou luèiští váleèná; nadto rozhlásí pokoj národùm, a panování jeho od moøe až k moøi, a od øeky až do konèin zemì. ¹¹ Anobrž ty, pro krev smlouvy své vypustil jsem vìznì tvé z jámy, v níž není žádné vody. ¹² Navra¹ež se k ohradì, ó vìzòové v nadìji postavení. A tak v ten den, jakž¹ oznamuji, dvojnásobnì nahradím tobì, ¹³ Když sobì napnu Judu a luèiští naplním Efraimem, a vzbudím syny tvé, ó Sione, proti synùm tvým, ó Javane, a nastrojím ti jako meè udatného. ¹⁴ Nebo Hospodin proti nim se ukáže, a vynikne jako blesk støela jeho. Panovník, pravím, Hospodin trubou troubiti bude, a pobéøe se s vichøicemi poledními. ¹⁵ Hospodin zástupù chrániti bude lidu svého, aby zmocníce se kamením z praku, jedli a pili, prokøikující jako od vína, a naplní jakož èiši tak i rohy oltáøe. ¹⁶ A tak je vysvobodí v ten den Hospodin Bùh jejich, jakožto stádce lid svùj, a vystaveno bude kamení pìknì tesané místo korouhví v zemi jeho. ¹⁷ Nebo aj, jaké blahoslavenství jeho, a jak veliká okrasa jeho! Obilé mládence a mest panny uèiní mluvné.

10

¹ Žádejte od Hospodina deštì v èas pøíhodný, i zpùsobí Hospodin pršku, a dá vám deš¹ hojný, a každému bylinu na poli. ² Nebo obrazové mluví marnost, a viš¹ci prorokují faleš, a sny marné mluví, marností potìšují. Protož šli jako stádo, ztrestáni jsou, proto že žádného nebylo pastýøe. ³ Proti pastýøùm takovým zažžen jest hnìv můj, a kozly ty trestati budu, ale stádo své, dùm Judský, navštíví Hospodin zástupù, a uèiní je jako konì ozdobného k boji. ⁴ Od niho úhel, od niho høeb, od niho luèiští váleèné, od niho též pojde všeliký úøedník. ⁵ A budou podobni rekùm, pošlapávající do bláta na ulicích v boji, když bojovati budou; nebo Hospodin s nimi, a zahanbí ty, kteøíž jedou na koních. ⁶ Posilním zajisté domu Judova, a dùm Jozefùv vysvobodím,

a bezpečně je osadím. Nebo litość mám nad nimi, i budou, jako bych jich nezahnal; nebo já jsem Hospodin Bůh jejich, a vyslyším je. ⁷ I budou Efraimští jako silný rek, a veselí se bude srdce jejich jako od vína. I jejich synové vidouce to, rozveselí se, a zpléše srdce jejich v Hospodinu. ⁸ Šeptati jim budu, a tak je shromáždím; nebo je vykoupím, a rozmnožení budou, jakož rozmnožení byli. ⁹ Nadto rozseje je mezi národy, aby na místech dalekých rozpomínali se na mne, a živi jsouce s syny svými, navrátili se. ¹⁰ A tak je zase přivedu z země Egyptské, i z Assyrské shromáždím je, a do země Galád a k Libánu přivedu je, ale nepostačí jim. ¹¹ Protož pro tísnost přejde přes moře, a prorazí na moři vlnobití, i vyschnou všechny hlubiny řeky, bude¹ snížena i pýcha Assyrie, a berla Egypta odjata bude. ¹² A posilním jich v Hospodinu, aby ve jménu jeho ustavičně chodili, praví Hospodin.

11

¹ Otevři, Libáne, vrata svá, a¹ zřídí oheď cedry tvé. ² Kvůli jedle, nebo padl cedr, nebo znamenití vyplnění jsou; kvůli dubové Bázanští, nebo klesl les ohražený. ³ Hlas kvílení pastýřů, proto že poplénino důstojenství jejich; hlas řvání lvů, proto že poplénina pýcha Jordánu. ⁴ Takto praví Hospodin Bůh můj: Pas ovce tyto k zbití oddané, ⁵ Kteříž držitelé jejich mordují, aniž bývají obviňováni, a kdož je prodávají, říkají: Požehnaný Hospodin, že jsme zbohatli, a kteříž je pasou, nemají lítosti nad nimi. ⁶ Protož nebudu mítí lítosti více nad obyvateli této země, praví Hospodin, ale aj, já uvedu ty lidi jednoho druhému v ruku, a v ruku krále jejich. I budou potírati zemi tuto, a nevytrhnu jí z ruky jejich. ⁷ Nebo jsem pásal ovce k zbití oddané, totiž vás chudé toho stáda, a vzav sobě dvě hole, nazval jsem jednu utišením, a druhou jsem nazval svazujících. A pásal jsem, pravím, ty ovce, ⁸ A zahladil jsem tě pastýře misíce jednoho, ale duše má stýskala sobě s nimi, proto že duše jejich nenáviděla mne. ⁹ Pročež řekl jsem: Nebudu vás pásti. Kteráž umóiti má, nech¹ umoe, a kteráž má vyhlazena býti, nech¹ jest vyhlazena, a jiné nechaž¹ jedí maso jedna druhé. ¹⁰ Protož vzav hůl svou utišení, posekal jsem ji, zrušiv smlouvu svou, kterouž jsem učinil se vším tím lidem. ¹¹ A v ten den, když zrušena byla, právě poznali chudí toho stáda, kteříž na mne pozor měli, že oheď Hospodinova jest. ¹² Nebo jsem řekl jim: Jestliže se vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu mou třiceti stříbrných. ¹³ I řekl mi Hospodin: Povrz je před hrnčí. Znameníť mzda, kterouž jsem tak draze šacován od nich. A tak vzav třiceti stříbrných, uvrhl jsem je v domě Hospodinovi před hrnčí. ¹⁴ Potom posekal jsem hůl svou druhou svazujících, zrušiv bratrství mezi Judou a mezi Izraelem. ¹⁵ I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě ještě oruží pastýře bláznivého. ¹⁶ Nebo aj, já vzbudím pastýře v této zemi. Pobloudilých nebude navštěvovati, ani jehůátka hledati, ani což polámaného jest, léčiti, ani toho, což se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tunějšího jest, jísti bude, a kopyta jejich poláme. ¹⁷ Bída pastýři tomu něemnému, kterýž opouští stádo. Meč na rameno jeho a na oko pravé jeho, rámě jeho docela uschne, a oko pravé jeho naprosto zatmí se.

12

¹ Bůhová slova Hospodinova příchodem Izraele. Praví Hospodin, kterýž roztáhl nebese, a založil zemi, a sformoval ducha člověka, kterýž jest v něm: ² Aj, já postavím Jeruzalém jako říši, kteráž ku potáčení přivede všechny národy vůkol, kteříž budou proti Judovi v obležení, i proti Jeruzalému. ³ Nýbrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen přetížky všem národům, jež kdožkoli zdvihati budou, velmi se urazí, by¹ se pak shromáždili proti němu všichni národové země. ⁴ V ten den, praví Hospodin, raním všelikého koně strnutím, a jezdce jeho zblázním, ale

na dům Judský otevru oči své, a všechny koni národů raním slepotou. ⁵ I dají vůdcové Judští v srdci svém: Máme¹ sílu, i obyvatelé Jeruzalémští, v Hospodinu zástupě, Bohu svém. ⁶ V ten den učiním vůdce Judské podobné ohni zanícenému mezi dřívím, a pochodní hořící mezi snopy, i zžije na pravo i na levo všechny národy vůkol, a ostojí Jeruzalém ještě na místě svém v Jeruzalémě. ⁷ Zachová Hospodin i stánky Judské prvé, aby se nevelebila ozdoba domu Davidova a ozdoba, pobyvající v Jeruzalémě nad Judu. ⁸ V ten den chrániti bude Hospodin obyvatelů Jeruzalémských, a bude nejnestatečnější z nich v ten den podobný Davidovi, a dům Davidův podobný bohům, podobný andělu Hospodinovu před nimi. ⁹ Nebo stane se v ten den, že shledám všechny národy, kteříž poutáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil. ¹⁰ A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zůtetel ke mně, kteréhož jsou bodli, a kvůli budou nad ním jako kvílení nad jednorozeným; hoře, pravím, plakati budou nad ním, jako hoře plačů nad prvorozeným. ¹¹ V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v Adadremmon na poli Mageddo. ¹² Nebo kvůli bude země, každá část obzvláštní, část domu Davidova obzvláštní, a ženy jejich obzvláštní, část domu Nátanova obzvláštní, a ženy jejich obzvláštní, ¹³ část domu Lévi obzvláštní, a ženy jejich obzvláštní, část Semei obzvláštní, a ženy jejich obzvláštní, ¹⁴ I všechny části jiné, každá část obzvláštní, a ženy jejich obzvláštní.

13

¹ V ten den bude studnice otevřená domu Davidovu a obyvatelům Jeruzalémským, k obmytí hříchů i nečistoty. ² Stane se také v ten den, praví Hospodin zástupě, že vyhladím jména modl z země, tak že nebudou připomínány více, nýbrž také i ty proroci a ducha nečistoty vyprázdním z země. ³ I stane se, prorokoval-li by někdo více, že jemu oeknou otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili: Nebudeš živ, proto že jsi lež mluvil ve jménu Hospodinovu. I probodnou jej otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili, že prorokoval. ⁴ A tak stane se v ten den, že se budou stydět proroci ti, každý za vidění své, když by prorokovali, aniž oblekou sukni z srstí, aby klamali. ⁵ Ale dí každý: Nejsem já prorok. Muž, kterýž zemi dila, jsem já; nebo mne učil tomu člověk od dětinství mého. ⁶ A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány na ruku svých? I odpoví: Jímž jsem zbit v domě těch, kteříž mne milují. ⁷ Ó muži, proci¹ na pastýře mého, a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupě. Bí pastýře, a rozprchnou se ovce, ale zase obrátím ruku svou k malým. ⁸ Nebo stane se po vši zemi této, praví Hospodin, že dvě části vyhlazeny budou v ní a zemrou, a třetí v ní zanechána bude. ⁹ A i tu třetí uvedu do ohně, a přezenu je, jako se přehání stěbro, a zprubuji je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej. Oeknu: Lid můj jest: a on dí: Hospodin jest Bůh můj.

14

¹ Aj, den Hospodinův přichází, a rozděleny budou kořisti tvé u prostřed tebe. ² Nebo shromáždím všechny národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyté místo, a domové zloupěni, a ženy zhanobeny budou. A když vyjde díl místa v zajetí, ostatek lidu nebude vyhlazeno z místa. ³ Nebo Hospodin vytáhne, bude bojovati proti těm národům, jakž bojuje v den potýkání. ⁴ I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu údolím velmi velikým, a odstoupí díl té hory na půlnoci, a díl její na poledne. ⁵ I budete utíkati před údolím hor; nebo dosáhne údolí hor až k Azal. Budete, pravím, utíkati, jako jste utíkali před zemí těsením za dnů Uziáše krále Judského, když přijde Hospodin Bůh můj, a všichni svatí s ním.

⁶ I stane se v ten den, že nebude svítla drahého, ani tmy husté. ⁷ A tak bude den jeden, kterýž jest znám Hospodinu, aniž bude den, ani noc; a však stane se, že v čas vešera bude světlo. ⁸ Stane se také v ten den, že vycházeťi budou vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a díl jich k moři nejdalšímu. V létě i v zimě bude. ⁹ A bude Hospodin králem nade vši zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno. ¹⁰ A uenina bude všechna tato země jako rovina od Gaba k Remmon na polední straně Jeruzalému, kterýž vyvýšen jsa, státi bude na místě svém, od brány Beniaminovy až k místu brány první, a až k bráně úhlové, a od věže Chananeel až k presu královskému. ¹¹ A budou bydleti v něm, a nebude více v prokletí; místo Jeruzalém zajisté bezpečně sediti bude. ¹² Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všechny národy, kteříž by bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého usvahnou v dírách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejich. ¹³ I stane se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo veliké mezi nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku, a vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého. ¹⁴ Také i ty, Judo, bojovati budeš v Jeruzalémě, a shromážděno bude zboží všech národů vůkol, zlato a stříbro, i roucha velmi mnoho. ¹⁵ A podobná bude rána koní, mezků, velbloudů a oslů i všech hověd, kteráž budou v tom ležení, podobná ráně té. ¹⁶ I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů, kteříž by poutáhli proti Jeruzalému, přicházeťi budou z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a slaviti slavnost stánků. ¹⁷ I stane se, kdo z čeledí země nebude přicházeťi do Jeruzaléma klaněti se králi Hospodinu zástupů, že nebude na ni přšetí déšť. ¹⁸ A jestliže čeled Egyptská nevstoupí, ani přijde, jakkoli na ni neprší, přijde však táž rána, kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli k slavení slavnosti stánků. ¹⁹ Ta¹ bude pokuta pro hřích Egyptských a pokuta pro hřích všech národů, kteříž by nechodili k slavení slavnosti stánků. ²⁰ V ten den bude na zvoncích koňských: Svatost Hospodinu; a bude hrnců v domě Hospodinově jako ešič před oltářem. ²¹ Nýbrž bude všeliký hrnec v Jeruzalémě a v Judstvu svatost Hospodinu zástupů; a přicházejíce všickni, kteříž obítovati mají, budou je bráti a vařiti v nich. Aniž bude Kananejský více v domě Hospodina zástupů v ten den.

Malachiáš

¹ Bøimì slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše. ² Miluji vás, praví Hospodin, vy pak øíkáte: V èem nás miluješ? Zdaliž Ezau nebyl bratr Jákobùv? praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba. ³ Ezau pak mìl jsem v nenávisti; protož zanechal jsem hor jeho pustých, a dìdictví jeho drakùm pouští. ⁴ Øekne-li Idumejská zemì: Ochuzení¹ jsme, ale navrátíme se zase, a vystavíme místa pustá, takto praví Hospodin zástupù: Oni nech¹ stavíjí, a já budu boøiti. I budou je nazývati pomezím bezbožnosti a lidem, na niž hnìviv bude Hospodin až na vèky. ⁵ Což oèi vaše uzòí, a vy díte: Veleben buí Hospodin po pomezích Izraelských. ⁶ Syn ctí otce, a služebník pána svého. Protož jestliže¹ jsem já otec, kdež jest èest má? A jestliže jsem pán, kde jest bázeò má? Vám to mluví Hospodin zástupù, ó kníží, kteøíž sobì zlehøujete jméno mé. A však øíkáte: V èem zlehøujeme jméno tvé? ⁷ Kteøíž pøinášejíce na oltáø mùj obìt poškrvninou, øíkáte: Èímž jsme ti poškrvnili? Tím, když øíkáte: Stùl Hospodinùv v pohrdání jest. ⁸ Nebo když pøivodíte slepé k obìtování, což to není nic zlého? A když pøivodíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li mu se tím, a pøijme-li tváø tvou, praví Hospodin zástupù. ⁹ A protož nyní koøtež se tváøi Boha silného, aby nám milost uèinil. Ale když to z rukou vašich jest, pøijme-liž kterého z vás oblìeješ? praví Hospodin zástupù. ¹⁰ Anobrž kdo jest mezi vámi, aby zavøel dvéøe, aneb zapálil na oltáøi mém darmo? Nemám¹ v vás žádné líbosti, praví Hospodin zástupù, a obìti nepøijmu z ruky vaší. ¹¹ Nebo od východu slunce až na západ jeho veliké bude jméno mé mezi národy, a na všelikém místì kadnì pøinášíno bude jménu mému, a obìt èistá. Veliké zajisté jméno mé bude mezi národy, praví Hospodin zástupù, ¹² Aèkoli vy ho poškrvøujete, když øíkáte: Stùl Hospodinùv v pohrdání jest, a což kladeno bývá na něj, že jest chaterný pokrm. ¹³ Øíkáte také: Ach, vùtší práce, ješto byste to zdmýchnouti mohli, praví Hospodin zástupù. Nebo pøinášíte to, což jest vydøeno, a chromé i nemocné, pøinášejíce dar. To-liž mám pøijímati z ruky vaší? praví Hospodin. ¹⁴ Anobrž zloøeèený jest fortelný, kterýž maje v svém stádì samce, èiní slib, a obìtuje Pánu to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin zástupù, a jméno mé jest hrozné mezi národy.

2

¹ A tak nyní k vám pøikázání to, ó kníží. ² Neuposlechnete-li a nesložíte-li v srdci, abyste dali slávu jménu mému, praví Hospodin zástupù, zajisté že pošli na vás zloøeèenství, a zloøeèiti budu požehnáním vašim. Anobrž již jsem zloøeèil každému z nich, nebo jste nikoli nesložili toho v srdci. ³ Aj, já pokazím vám to, což nasejete, a vkydnu lejno na tváøe vaše, lejno obìtí vašich, tak že vás zachvátí k sobì. ⁴ Nebo víte, že jsem poslal k vám pøikázání to, aby byla stálá smlouva s Léví, praví Hospodin zástupù. ⁵ Smlouva má byla s ním života a pokoje, a dal jsem jemu to pro bázeò; nebo se bál mne, a pro jméno mé potøín byl. ⁶ Zákon pravdy byl v ústech jeho, a nepravost nebyla nalezena ve rtech jeho, v pokoji a upøímosti chodil se mnou, a mnohé odvrátil od nepravosti. ⁷ Nebo rtové kníže mají ostøíhati umìní, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel zajisté Hospodina zástupù jest. ⁸ Vy pak sešli jste s cesty, byli jste pøíèinou mnohým, aby èinili proti zákonu; zrušili jste smlouvu Levítskou, praví Hospodin zástupù. ⁹ Proèež i já také vydal jsem vás v potupu a v nevážnost všemu lidu, jakož vy v nièemž neostøíháte cest mých, a pøijímáte osoby v zákonì. ¹⁰ Zdaliž není jeden otec všech nás? Zdaliž Bùh jeden nestvoøil nás? Proè nevìrnì èiniti máme jeden druhému a zlehøovati smlouvu otcù našich? ¹¹ Nevìrnì èiní Juda, a ohavnost se dìje v Izraeli a

v Jeruzalémi; nebo poškvrouje Juda svatosti Hospodinovy, kterouž by milovati měl, pojímaje za manželku dceru boha jiného. ¹² Vyplení Hospodin muže, kterýž to činí, z stánků Jákobových, bdícího i odpovídajícího, i obitujícího dar Hospodinu zástupů. ¹³ Již to podruhé činíte, že pokrýváte slzami oltář Hospodinův, pláčem a křikem, protože nikoli nepatří již více k daru, aniž přijímá obiti vzácné z ruky vaší. ¹⁴ A však říkáte? Pro kterou převinu? Proto že Hospodin jest svědkem mezi tebou a manželkou mladosti tvé, kteréž ty nevěrně činíš, ješto ona jest tovaryška tvá, a manželka smlouvy tvé. ¹⁵ Zdaliž neučinil jedno, ačkoli ještě více ducha měl? Proč pak jedno? Aby hledali semene Božího. Protož ostěhejte ducha svého, a manželce mladosti své nečtete nevěrně. ¹⁶ Proto že v nenávisti má propouštíní, praví Hospodin Bůh Izraelský, proto že takový pokrývá ukrutnost pláštěm jeho, praví Hospodin zástupů, protože ostěhejte ducha svého, abyste nečinili nevěrně. ¹⁷ Těžcí jste Hospodinu slovy svými, a však říkáte: Věem jsme těžcí? Když říkáte: Každý, kdož činí zlé, líbí se Hospodinu, a v těch on líbost má, aneb: Kde jest Bůh soudu?

3

¹ Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijde¹, praví Hospodin zástupů. ² Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo bílící. ³ I sedna, přeháněti bude a přechyst¹ovati stěbro, a přechystí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stěbro. I budou Hospodinovi, obitující obiti v spravedlnosti. ⁴ I zachutná sobě Hospodin obití Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako za let starodávních. ⁵ K vám pak přikroím s pomstou, a budu rychlým svědkem proti kouzelníkům, a proti cizoložníkům, a proti křivopřisežníkům, i proti těm, kteříž s útiskem zadržují mzdu nájemníka, vdovi a sirotku, a přichozímu křivdu činíce, nebojí se mne, praví Hospodin zástupů. ⁶ Nebo já Hospodin nemíním se, protože vy, synové Jákobovi, nevzali jste skončení. ⁷ Hned ode dnů otců vašich odešli jste od ustanovení mých, a neostáli jste jich. Navra¹ť se ke mně, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů. Ale říkáte: Věem bychom se navrátiti měli? ⁸ Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: Věem ti loupíme? V desátkách a obitech. ⁹ Naprosto zločinní jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všechno. ¹⁰ Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li¹ vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte. ¹¹ A přimluvím pro vás tomu, což zžír, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů. ¹² I budou vás blažiti všickni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů. ¹³ Rozmohla¹ se proti mně slova vaše, praví Hospodin, a však říkáte: Což jsme mluvili proti tobě? ¹⁴ Říkáte: Daremná jest věc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostěhati nařízení jeho, a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů? ¹⁵ Nýbrž nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteříž páší bezbožnost, vzdilávají se, a pokoušející Boha vysvobození bývají. ¹⁶ Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytéž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a myslí na jméno jeho. ¹⁷ Ti¹ budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým klínem, a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží. ¹⁸ Tehdy obrátíte se, a uzdáte rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo jemu neslouží.

4

¹ Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani košene ani ratolesti. ² Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na pažích jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete jako telata vykrmená. ³ A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohama vašimi v den, kterýž já učiním, praví Hospodin zástupů. ⁴ Pamatujtež na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébi přednesti všemu Izraeli ustanovení a soudy. ⁵ Aj, já pošlu vám Eliáše proroka, první nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, ⁶ Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil zemi prokletím.

Matouš

¹ Kniha (o) rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abrahamova. ² Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil Jákoba. Jákob zplodil Judu a bratøí jeho. ³ Judas pak zplodil Fáresa a Záru z Támar. Fáres pak zplodil Ezroma. Ezrom zplodil Arama. ⁴ Aram pak zplodil Aminadaba. Aminadab pak zplodil Názona. Názon zplodil Salmona. ⁵ Salmon zplodil Bóza z Raab. A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak zplodil Jesse. ⁶ Jesse zplodil Davida krále. David pak král zplodil Šalomouna, z té, kteráž nikdy byla žena Uriášova. ⁷ Šalomoun zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáše. Abiáš zplodil Azu. ⁸ Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil Joráma. Jorám zplodil Oziáše. ⁹ Oziáš pak zplodil Joátama. Joátam pak zplodil Achasa. Achas zplodil Ezechiáše. ¹⁰ Ezechiáš pak zplodil Manasesa. A Manases zplodil Amona. Amon pak zplodil Joziáše. ¹¹ Joziáš pak zplodil Jekoniáše a bratøí jeho v zajetí Babylonském. ¹² A po zajetí Babylonském Jekoniáš zplodil Salatiele. Salatiel pak zplodil Zorobábele. ¹³ A Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliachima. Eliachim zplodil Azora. ¹⁴ Azor potom zplodil Sádocha. Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil Eliuda. ¹⁵ Eliud zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan zplodil Jákoba. ¹⁶ Jákob pak zplodil Jozefa, muže Marie, z nížto narodil se JEŽÍŠ, jenž slove Kristus. ¹⁷ A tak všech rodù od Abrahama až do Davida bylo rodù ètrnácte. A od Davida až do zajetí Babylonského rodù ètrnácte. A od zajetí Babylonského až do Krista rodù ètrnácte. ¹⁸ Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria snoubena byla Jozefovi, prve než se sešli, nalezena jest òhotná z Ducha svatého. ¹⁹ Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a nechtìv jí v lehkost uvéstì, chtìl ji tajnì propustiti. ²⁰ Když pak on o tom pøemyšloval, aj, andìl Pánì ve snách ukázal se jemu, øka: Jozefe synu Davidùv, neboj se pøijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest poèato, z Ducha svatého jest. ²¹ Porodí¹ pak syna, a nazùveš jméno jeho Ježíš; on¹ zajisté vysvobodí lid svùj od høíchù jejich. ²² Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povídáno bylo ode Pána skrze proroka, økoucího: ²³ Aj, panna òhotná bude, a porodí syna, a nazùveš jméno jeho Emmanuel, jenž se vykládá: S námi Bùh. ²⁴ Procítìv pak Jozef ze sna, uèinil, jakož mu pøikázal andìl Pánì, a pøijal manželku svou. ²⁵ Ale nepoznal jí, až i porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala jméno jeho Ježíš.

2

¹ Když se pak narodil Ježíš v Betlémì Judovì, za dnù Herodesa krále, aj, mudrci od východu slunce pøijeli do Jeruzaléma, ² Økouce: Kde jest ten, kterýž se narodil Král Židovský? Nebo vidìli jsme hvìzdu jeho na východu slunce, a pøijeli jsme klanìti se jemu. ³ To uslyšev Herodes král, zarmoutil se i všecken Jeruzalém s ním. ⁴ A svolav všecky pøední knìží a uèitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus mìl naroditi. ⁵ Oni pak øekli jemu: V Betlémì Judovì. Nebo tak jest psáno skrze proroka: ⁶ A ty Betléme, zemì Judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knìžaty Judskými; nebo¹ z tebe vyjde Vývoda, kterýž pásti bude lid mùj Izraelský. ⁷ Tedy Herodes tajnì povolav mudrcù, pilnì se jich ptal, kterého by se jim èasu hvìzda ukázala. ⁸ A když je propouštíìl do Betléma, øekl: Jdouce, ptejte se pilnì na to díti, a když naleznete, zvištujtež mi, a¹ i já pøijda, pokloním se jemu. ⁹ Oni pak vyslyševše krále, jeli. A aj, hvìzda, kterouž byli vidìli na východu slunce, pøedcházela je, až i pøišedši, stála nad domem, kdež bylo díti. ¹⁰ A uzøevše hvìzdu, zradovali se radostí velmi velikou. ¹¹ I všedše do domu, našli díti s Marijí matkou jeho, a padše, klanìli se jemu; a otevøevše poklady své, obìtovali

jemu dary, zlato a kadidlo a mirru. ¹² A od Boha napomenuti jsou ve snách, aby se nenavraceli k Herodesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své. ¹³ Když pak oni odjeli, aj, andíl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, ōka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a utec do Egypta, a buď tam, dokavadž nepovím tobě; nebo¹ bude Herodes hledat dítě, aby je zahubil. ¹⁴ Kterýžto vstav hned v noci, vzal dítě i matku jeho, a odšel do Egypta. ¹⁵ A byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povědění Páně skrze proroka, ōkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého. ¹⁶ Tehdy Herodes uzōev, že by oklamán byl od mudrců, rozhnival se náramně, a poslav služebníky své, zmordoval všechny dítky, kteréž byly v Betlémě i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podle řasu, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců. ¹⁷ Tehdy naplněno jest to povědění Jeremiáše proroka, ōkoucího: ¹⁸ Hlas v Ráma slyšán jest, nařikání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a nedala se potěšiti, protože jich není. ¹⁹ Když pak umřel Herodes, aj, andíl Páně ukázal se Jozefovi ve snách v Egyptě, ²⁰ ōka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a jdiž do země Izraelské; nebo¹ jsou zemřeli ti, jenž hledali bezživotí dítěte. ²¹ Kterýžto vstav, vzal dítě i matku jeho, a přišel do země Izraelské. ²² A uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu místo Herodesa otce svého, obával se tam jíti; a napomenut jsa od Boha ve snách, obrátil se do krajin Galilejských. ²³ A přišed, bydlil v místě, jenž slove Nazaret, aby se naplnilo, což povědino bylo skrze proroky, že Nazaretský slouti bude.

3

¹ V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na poušti Judské, ² A ōka: Pokání ěiote, nebo přiblížilo se království nebeské. ³ Toto¹ jest zajisté ten Předchůdce předpovědiny od Izaiáše proroka, ōkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé ěiote stezky jeho. ⁴ Měl pak Jan roucho z srstí velbloudových a pás kožený okolo bedr svých, a pokrm jeho byl kobylinky a med lesní. ⁵ Tedy vycházeli k němu z Jeruzaléma a ze všeho Judstva, i ze vši krajiny ležící při Jordánu, ⁶ A křtini byli od něho v Jordáni, vyznávající hříchů své. ⁷ Uzōev pak mnohé z farizeů a z saduceů, že jdou k jeho křtu, ōekl jim: Pokolení ještěřei, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? ⁸ Protož ěiote ovoce hodné pokání. ⁹ A nedomnívejte se, že můžete ōkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Nebo¹ pravím vám, že by mohl Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. ¹⁰ A již¹ jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vy¹at a na oheď uvržen bývá. ¹¹ Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jesti¹ mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. On¹ vás křtiti bude Duchem svatým a ohněm. ¹² Jehožto vječka v ruce jeho, a vyěistí¹ humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy páliť bude ohněm neuhasitelným. ¹³ Tehdy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho. ¹⁴ Ale Jan zbraňoval mu, ōka: Mně jest potřebi, abych od tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně? ¹⁵ A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopus¹ tak; nebo¹ tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu. ¹⁶ A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřena jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a přicházejícího na něj. ¹⁷ A aj, zazněl hlas s nebe ōkoucí: Tento¹ jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

4

¹ Tehdy Ježíš veden jest na pouš¹ od Ducha, aby pokoušín byl od iábla. ² A postav se čtyřidceti dnů a čtyřidceti nocí, potom zlaěnil. ³ A přistoupiv k němu pokušitel, ōekl: Jsi-li Syn Boží, rciž, a¹ kamení toto chlebové jsou. ⁴ On pak odpovídaje, ōekl: Psáno¹ jest: Ne samým chlebem živ bude ělovik, ale každým slovem vycházejícím

skrže ústa Boží. ⁵ Tedy pojal jej iábel do svatého místa a postavil ho na vrchu chrámu. ⁶ A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psáno¹ jest, že andilum svým pøikázal o tobì, a na ruce uchopí tebe, abys nikde o kámen nohy své neurazil. ⁷ I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého. ⁸ Opìt pojal ho iábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království svìta i slávu jejich, a řekl jemu: ⁹ Toto všechno tobì dám, jestliže padna, budeš mi se klanìti. ¹⁰ Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; nebo¹ jest psáno: Pánu Bohu svému klanìti se budeš a jemu samému sloužiti budeš. ¹¹ Tedy opustil ho iábel, a aj, andilé pøistoupili a sloužili jemu. ¹² A když uslyšel Ježíš, že by Jan vsazen byl do žaláøe, odšel do Galilee. ¹³ A opustiv Nazarèt, pøišed, bydlil v Kafarnaum za moøem, v krajinách Zabulon a Neftalím, ¹⁴ Aby se naplnilo pøíródní skrže Izaiáše proroka, økoucího: ¹⁵ Zemì Zabulon a Neftalím pøi moøi za Jordánem, Galilea pohanská, ¹⁶ Lid, kterýž bydlil v temnostech, vidil svìtlo veliké, a sedícím v krajinì a stínu smrti, svìtlo vzešlo jim. ¹⁷ Od toho èasu poèal Ježíš kázati a praviti: Pokání èiòte; nebo¹ se pøiblížilo království nebeské. ¹⁸ A chodì Ježíš podle moøe Galilejského, uzøel dva bratry, Šimona, kterýž slove Petr, a Ondøeje bratra jeho, ani pouštìjí síti do moøe, (nebo byli rybáøi.) ¹⁹ I dí jim: Pojìte za mnou, a uèiním vás rybáøe lidí. ²⁰ A oni hned opustivše síti, šli za ním. ²¹ A poodšed odtud, uzøel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana bratra jeho, na lodì s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síti své. I povolal jich. ²² A oni hned opustivše lodì a otce svého, šli za ním. ²³ I procházel Ježíš všechnu Galilei, uèe v shromáždìních jejich a káže evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu. ²⁴ A rozešla se o nìm povìst po všì Syrii. I pøivedli k nìmu všechny nemocné, rozliènými neduhy a trápeními poražené, i iábelníky, i námìsièníky, i šlakem poražené; a uzdravoval je. ²⁵ I šli za ním zástupové mnozí z Galilee a z krajiny Desìti míst, i z Jeruzaléma i z Judstva i z Zajordání.

5

¹ Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když se posadil, pøistoupili k nìmu uèedníci jeho. ² I otevøev ústa svá, uèil je, øka: ³ Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské. ⁴ Blahoslavení lkající, nebo oni potìšeni budou. ⁵ Blahoslavení tiší, nebo oni didictví obdrží na zemi. ⁶ Blahoslavení, kteøíž laènìjí a žìznìjí spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou. ⁷ Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dùjdou. ⁸ Blahoslavení èistého srdce, nebo oni Boha viditi budou. ⁹ Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou. ¹⁰ Blahoslavení, kteøíž protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich jest království nebeské. ¹¹ Blahoslavení jste, když vám zloèèiti budou lidé a protivenství èiniti, a mluvíti všechno zlé o vás, lhouce, pro mne. ¹² Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Tak¹ zajisté protivili se prorokùm, kteøíž byli pøed vámi. ¹³ Vy jste sùl zemì. Jestliže sùl zmaøena bude, èím bude osolena? K nièemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlaèena. ¹⁴ Vy jste svìtlo svìta. Nemùže¹ místo na hoøe ležící skryto býti. ¹⁵ Aniž rozsvicují svíce a stavíjí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechnìm, kteøíž v domu jsou. ¹⁶ Tak svì¹ svìtlo vaše pøed lidmi, a¹ vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích. ¹⁷ Nedomnívejte se, že bych pøišel rušiti Zákon anebo Proroky. Nepøišel¹ jsem rušiti, ale naplniti. ¹⁸ Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i zemì, jediná literka aneb jediný puòktík nepomine z Zákona, až se všechny vici stanou. ¹⁹ Protož zrušil-li by kdo jedno z pøikázání tìchto nejmenších a uèil by tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli èinil i jiné uèil, ten veliký slouti bude v království nebeském. ²⁰ Nebo pravím vám: Nebude-li¹ hojnìjší spravedlivost vaše

nežli zákoníkù a farizeù, nikoli nevejdete do království nebeského. ²¹ Slyšeli jste, že øeèeno jest od starých: Nezabiješ. Pakli by kdo zabil, povinen bude státi k soudu. ²² Ale já¹ pravím vám: Že každý, kdož se hnívá na bratra svého bez pøíèiny, povinen k soudu státi. Kdož by pak øekl bratru svému: Rácha, povinen bude pøed radou státi; a kdož by øekl: Blázne, povinen bude pekelný oheò trpìti. ²³ Protož obìtoval-li bys dar svùj na oltáø, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvùj má nìco proti tobì, ²⁴ Nechejž tu daru svého pøed oltáøem a jdi, prve smiø se s bratrem svým, a potom pøijda, obìtuj dar svùj. ²⁵ Vejdi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsì s ním na cestì, a¹ by snad nedal tebe protivník tvùj soudci, a soudce dal by ti služebníku, a byl bys uvržen do žaláøe. ²⁶ Amen pravím tobì: Nevyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho posledního haléøe nenavrátíš. ²⁷ Slyšeli jste, že øeèeno jest od starých: Nezcizoložíš. ²⁸ Ale já¹ pravím vám: Že každý, kdož by pohledil na ženu ku požádání jí, již zcizoložil s ní v srdci svém. ²⁹ Jestliže pak oko tvé pravé horší ti, vylupiž je a vrz od sebe; neb¹ jest užiteènìji tobì, aby radìji zahynul jeden úd tvùj, nežli by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně pekelného. ³⁰ A pakli ruka tvá pravá horší ti, utniž ji a vrz od sebe; nebo užiteènìji jest tobì, aby zahynul radìji jeden úd tvùj, nežli by všecko tělo tvé uvrženo bylo do pekelného ohně. ³¹ Též øeèeno jest: Kdož by koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozlouèení. ³² Já¹ pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromì pøíèiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštinou pojme, cizoloží. ³³ Opit slyšeli jste, že øeèeno jest od starých: Nebudeš kòivì pøisahati, ale splníš Pánu pøisahy své. ³⁴ Ale já¹ pravím vám: Abyste nepøisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest, ³⁵ Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo mìsto velikého Krále jest. ³⁶ Ani skrze hlavu svou budeš pøisahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu uèiniti bílého aneb èerného. ³⁷ Ale buì øeè vaše: Jistì, jistì; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od toho zlého jest. ³⁸ Slyšeli jste, že øeèeno jest: Oko za oko, a zub za zub. ³⁹ Já¹ pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeøí-li ti kdo v pravé líce tvé, nasaì jemu i druhého. ⁴⁰ A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i plášti. ⁴¹ A nutil-li by ti kdo jíti s sebou míli jednu, jdi s ním dvì. ⁴² A prosícímu tebe dej, a od toho, kdo by chtìl vypùjëiti od tebe, neodvracuj se. ⁴³ Slyšeli jste, že øeèeno jest: Milovati budeš bližního svého, a nenáviditi budeš nepøítele svého. ⁴⁴ Ale já¹ vám pravím: Milujte nepøátely vaše, dobroøeète tím, kteøíž vás proklínají, a dobøe èiòte nenávidícím vás, a modlte se za nepøátely a protivníky vaše, ⁴⁵ Abyste byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a dèš¹ dává na spravedlivé i na nespravedlivé. ⁴⁶ Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete? Zdaliž i publikáni téhož neèiní? ⁴⁷ A budete-li pozdravovati toliko bratøí svých, což více nad jiné èiníte? Však i publikáni to èiní. ⁴⁸ Buítež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.

6

¹ Pilnì se varujte, abyste almužny vaší nedávali pøed lidmi, proto abyste byli vidíni od nich, jinak nebudete míti odplaty u Otce vašeho, jenž jest v nebesích. ² Protož když dáváš almužnu, netrub pøed sebou, jako pokrytci èiní v školách a na ulicích, aby chválení byli od lidí. Amen pravím vám, mají¹ odplatu svou. ³ Ale ty když dáváš almužnu, tak èiò, a¹ neví levice tvá, co èiní pravice tvá, ⁴ Aby almužna tvá byla v skrytì, a Otec tvùj, kterýž vidí v skrytì, odplatí tobì zjevnì. ⁵ A když bys se chtìl modliti, nebývejž jako pokrytci, kteøíž obyèej mají, v školách a na úhlech rynku stojíce, modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen pravím vám, že¹ mají odplatu svou. ⁶ Ale ty když bys se modliti chtìl, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveøe své,

modliž se Otci svému, jenž jest v skrytì, a Otec tvùj, kterýž vidí v skrytì, odplatí tobì zjevnì. ⁷ Modléce se pak, nebuítež marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že mnohomluvností svou to zpùsobí, aby byli uslyšáni. ⁸ Nepøirovnávejtež se tedy jim, nebo¹ ví Otec váš, èeho jest vám potøebí, prve nežli byste vy ho prosili. ⁹ A protož vy takto se modlte: Otèe náš, jenž jsi v nebesích, posvi¹ se jméno tvé. ¹⁰ Pøijí království tvé. Buì vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. ¹¹ Chléb náš vezdejší dej nám dnes. ¹² A odpus¹ nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkùm našim. ¹³ I neuoì nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na viky, Amen. ¹⁴ Nebo budete-li odpouštiti lidem viny jejich, odpustí¹ i vám nebeský Otec váš. ¹⁵ Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám høíchù vašich. ¹⁶ Když byste se pak postili, nebývejtež jako pokrytci zasmušili; nebo¹ pošmuøují tváøí svých, aby vidomé bylo lidem, že se postí. Amen pravím vám, vzali¹ jsou odplatu svou. ¹⁷ Ty pak, když se postiš, pomaz hlavy své a tváø svou umej, ¹⁸ Aby nebylo zjevné lidem, že se postiš, ale Otci tvému, kterýž jest v skrytì. A Otec tvùj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobì zjevnì. ¹⁹ Neskládejte sobì pokladù na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdež zlodiji vykopávají a kradou. ²⁰ Ale skládejte sobì poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zlodiji nevykopávají ani kradou. ²¹ Nebo kdež¹ jest poklad váš, tu¹ jest i srdce vaše. ²² Svíce tìla jesti¹ oko; jestliže oko tvé sprostné bylo by, všecko tìlo tvé svìtlé bude. ²³ Pakli¹ by oko tvé bylo nešlechtné, všecko tìlo tvé tmavé bude. Protož jestliže svìtlo, kteréž jest v tobì, jest tma, co pak sama tma, jaká bude? ²⁴ Žádný nemùže dvìma pánùm sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenávidìti bude, a druhého milovati, aneb jednoho pøidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemùžte Bohu sloužiti i mamonì. ²⁵ Protož pravím vám: Nepeèujte o život váš, co byste jedli a co pili, ani o tìlo vaše, èím byste je odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tìlo více nežli odív? ²⁶ Hleìte na ptactvo nebeské, že¹ nesejí ani žnou, ani shromažiují do stodol, avšak Otec váš nebeský krmí je. I zdaliž vy jich mnohem nepøevyšujete? ²⁷ A kdo z vás peèlivì mysle, mùže pøidati ku postavì své loket jeden? ²⁸ A o odív proè peèujete? Pouète se na kvítí polním, kterak roste, nepracuje ani pøede. ²⁹ A aj, pravím vám, že ani Šalomoun ve všì slávi své tak odín nebyl, jako jedno z nich. ³⁰ Ponìvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bùh tak odívá, i zdaliž mnohem více vám toho neèiní, ó malé víry? ³¹ Nepeèujtež tedy, øíkájice: Co budeme jísti? anebo: Co budeme pít? anebo: Èím se budeme odívat? ³² Nebo toho všeho pohané hledají. Ví¹ zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potøebujete. ³³ Ale hledejte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám pøidáno. ³⁴ Protož nepeèujte o zítøejší den, nebo zítøejší den peèovati bude o své vici. Dosti¹ má den na svém trápení.

7

¹ Nesuítež, abyste nebyli souzeni. ² Nebo jakým soudem soudíte, takovýmž budete souzeni, a jakouž mìrou mìøíte, takovouž bude vám zase odmìøeno. ³ Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém bøevna necítíš? ⁴ Aneb kterak diš bratru svému: Nech, a¹ vyvrhu mrvu z oka tvého, a aj, bøevno jest v oku tvém? ⁵ Pokrytèe, vyvrz nejprv bøevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyòal mrvu z oka bratra tvého. ⁶ Nedávejte svatého psùm, aniž mectè perel svých pøed svinì, a¹ by snad nepotlaèily jich nohama svýma, a psi obrátice se, aby neroztrhaly vás. ⁷ Proste, a dáno¹ bude vám; hledejte, a naleznete; tluctè, a bude vám otevøíno. ⁸ Nebo každý, kdož prosí, béøe; a kdož hledá, nalézá; a tomu, jenž tluèe, bude otevøíno. ⁹ Nebo který z vás jest èlovìk, kteréhož kdyby prosil syn jeho za chléb, zdali kamene podá jemu? ¹⁰ A prosil-li by za rybu, zdali hada podá jemu? ¹¹ Ponìvadž tedy vy, jsouce

zlí, umíte dobré dary dávati synùm vašim, èim více Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci tím, kteříž ho prosí? ¹² A protož všecko, což byste chtěli, aby vám lidé èinili, to i vy èiòte jim; to¹ zajisté jest Zákon i Proroci. ¹³ Vcházejte tísňou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni. ¹⁴ Nebo tísňá jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji. ¹⁵ Pilní se pak varujte falešných prorokù, kteříž pøicházejí k vám v rouše ovèím, ale vnitř jsou vlci hltaví. ¹⁶ Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláèí fíky? ¹⁷ Tak¹ každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese. ¹⁸ Nemůže¹ dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. ¹⁹ Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vy¹at a na oheò uvržen bývá. ²⁰ A tak tedy po ovocích jejich poznáte je. ²¹ Ne každý, kdož mi øíká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož èiní vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. ²² Mnozí¹ mi dìjí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém iáblù nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divù mnohých neèinili? ²³ A tehdy¹ jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejdite ode mne, èinitelé nepravosti. ²⁴ A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, pøipodobním muži moudrému, kterýž ustavil dùm svůj na skále. ²⁵ I spadl pøíval, a pøišly øeky, a váli vitrové, a oboøili se na ten dùm, a nepadl; nebo založen byl na skále. ²⁶ A každý, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, pøipodobním bude muži bláznu, kterýž ustavil dùm svůj na písku. ²⁷ I spadl pøíval, a pøišly øeky, a váli vitrové, a oboøili se na ten dùm, i padl, a byl pád jeho veliký. ²⁸ I stalo se, když dokonal Ježíš øeèi tyto, že se pøevelmi divili zástupové uèení jeho. ²⁹ Nebo uèil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.

8

¹ A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové mnozí. ² A aj, malomocný pøišed, klanil se jemu, øka: Pane, kdybys jen chtìl, mùžeš mne oèistiti. ³ I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, øka: Chci, buď èist. A hned oèištino jest malomocenství jeho. ⁴ I dí mu Ježíš: Viziž, abys žádnému nepravil. Ale jdi, a ukaž se knìzi, a obituj dar, kterýž pøikázal Mojžíš, na svìdectví jim. ⁵ A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, pøistoupil k nimu setník, prose ho, ⁶ A øka: Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápi. ⁷ I dí mu Ježíš: Já pøijdu a uzdravím ho. ⁸ A odpovídaje setník, øekl: Pane, nejsem¹ hoden, abys všel pod støechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj. ⁹ Nebo i já jsem èlovìk moci poddaný, maje pod sebou žoldnéøe, avšak díím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Pøijď, a pøijde, a služebníku svému: Uèiò toto, a uèiní. ¹⁰ Tedy uslyšev to Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou øekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl. ¹¹ Pravím pak vám, že¹ pøijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském, ¹² Ale synové království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tam¹ bude pláè a škoípení zubù. ¹³ I øekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvìøil, staò se tobì. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu. ¹⁴ A pøišed Ježíš do domu Petrova, uzøel svegruši jeho, ana leží a má zimnici. ¹⁵ I dotekl se ruky její, a hned pøestala jí zimnice. I vstala a posluhovala jim. ¹⁶ A když byl veèer, pøivedli k nimu mnohé, kteříž iábelství mìli, a on vymítal duchy zlé slovem, a všechny, kteříž se zle mìli, uzdravil, ¹⁷ Aby se naplnilo pøìvìdìní skrze Izaiáše proroka, økoucího: On¹ jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše nesl. ¹⁸ Vida pak Ježíš zástupy mnohé okolo sebe, kázal pøeplaviti se na druhou stranu. ¹⁹ A pøistoupiv jeden zákoník, øekl jemu: Mistøe, pùjdu za tebou, kamžkoli pùjdeš. ²⁰ I dí mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn èlovìka nemá, kde by hlavu sklonil. ²¹ Jiný

pak z uèedlníkù jeho øekl jemu: Pane, dopus¹ mi prve odjíti a pochovati otce mého. ²² Ale Ježíš øekl jemu: Pojì za mnou, a nech, a¹ tam mrtví pochovávají mrtvé své. ²³ A když vstoupil na lodí, vstoupili za ním i uèedlníci jeho. ²⁴ A aj, bouøe veliká stala se jest na moøi, takže vlny pøikrývaly lodí. On pak spal. ²⁵ A pøistoupivše uèedlníci jeho, zbudili jej, økouce: Pane, zachovej nás, hyneme¹. ²⁶ I dí jim: Proè se bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, pøimluvil vùtrùm a moøi, i stalo se utišení veliké. ²⁷ Lidé pak divili se, økouce: Kteraký jest tento, že ho i vùtrové i moøe poslouchají? ²⁸ A když se pøeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali se s ním dva íábelníci z hrobu vyšlí, ukrutní náramní, takže pro ni žádný nemohl tou cestou choditi. ²⁹ A aj, zkøikli, økouce: Co je nám po tobì, Ježíši, Synu Boží? Pøišel jsi sem pøed èasem trápati nás. ³⁰ A bylo opodál od nich stádo veliké vepøù, pasoucích se. ³¹ Íáblové pak prosili ho, økouce: Ponìvadž nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do toho stáda vepøù. ³² I øekl jim: Jdìte. A oni vyšedše, vešli do stáda tìch vepøù. A aj, hnalo se všecko stádo tìch vepøù s vrchu dolù do moøe, i ztonuli v vodách. ³³ Pastýøi pak utekli. A pøišedše do mìsta, vypravovali to všecko, i o tìch íábelnících. ³⁴ A aj, všecko mìsto vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzøevše ho, prosili, aby šel z konèin jejich.

9

¹ A vstoupiv na lodí, pøeplavil se, a pøišel do mìsta svého. ² A aj, pøinesli mu šlakem poraženého, ležícího na loži. A vidìv Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Doufej, synu, odpuštìní¹ jsou tobì høíchové tvoji. ³ A aj, nìkteøí z zákoníkù øekli sami v sobì: Tento se rouhá. ⁴ A vidìv Ježíš myšlení jejich, øekl: Proè vy myslíte zlé věci v srdcích vašich? ⁵ Nebo co jest snáze øíci, to-li: Odpouštìjí se tobì høíchové? èili øíci: Vstaò a choj? ⁶ Ale abyste vidìli, že¹ má moc Syn èlovíka na zemi odpouštìti høíchy, tedy dí šlakem poraženému: Vstaò, vezmi lože své, a jdi do domu svého. ⁷ Tedy vstal a odšel do domu svého. ⁸ A vidouce to zástupové, divili se a velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem. ⁹ A jda odtud Ježíš, uzøel èlovíka sedícího na cle, jménem Matouše. I dí mu: Pojì za mnou. A on vstav, šel za ním. ¹⁰ I stalo se, když sedil za stolem v domu jeho, a aj, mnozí celní a høíšníci pøišedše, stolili s Ježíšem a s uèedlníky jeho. ¹¹ A vidouce to farizeové, øekli uèedlníkùm jeho: Proè s celnými a høíšníky jí Mistr váš? ¹² Ježíš pak uslyšev to, øekl jim: Nepotøebují¹ zdraví lékaøe, ale nemocní. ¹³ Jdìte vy radìji a uète se, co jest to: Milosrdenství chci a ne obìti. Nebo nepøišel jsem volati spravedlivých, ale høíšných ku pokání. ¹⁴ Tehdy pøistoupili k nìmu uèedlníci Janovi, økouce: Proè my a farizeové postíme se èasto, uèedlníci pak tvoji se nepostí? ¹⁵ I øekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové Ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest Ženich? Ale pøijdou dnové, když bude od nich odjat Ženich, a tehdy¹ se budou postiti. ¹⁶ Žádný zajisté nepøišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještì nijaký díl od roucha, a tak vùtší by díra byla. ¹⁷ Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obé zachováno. ¹⁸ A když on toto k nim mluvil, aj, kníže jedno pøistoupilo a klanìlo se jemu, øka: Pane dcera má nyní umøela. Ale pojì, vlož na ni ruku svou, a bude¹ živa. ¹⁹ A vstav Ježíš, šel za ním, i uèedlníci jeho. ²⁰ (A aj, žena, kteráž nemocí svou trápena byla ode dvanácti let, pøistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho. ²¹ Nebo øekla sama v sobì: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu. ²² Ježíš pak obrátiv se a uzøev ji, øekl: Doufej, dcero, víra tvá tì uzdravila. A zdráva uèinìna jest žena od té chvíle.) ²³ Pøišed pak Ježíš do domu knížete, a uzøev tu trubaèe a zástup hluèící, ²⁴ Øekl jim: Odejďtež; neb¹ neumøela dìveèka, ale spí. I posmívali se jemu. ²⁵ A když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal

ji za ruku její; i vstala jest dříveka. ²⁶ A roznesla se pověst ta po vši té zemi. ²⁷ A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volající a ōkouce: Smiluj se nad námi, Synu Davidův. ²⁸ A když všel do domu, pōistoupili k nĕmu ti slepí. I dí jim Ježíš: Vĕíte-li, že to mohu uĕiniti? Ōekli jemu: Ovšem, Pane. ²⁹ Tedy dotekl se oĕi jejich, ōka: Podle víry vaší staniž se vám. ³⁰ I otevōiny jsou oĕi jejich. Zapovĕdĭl jim pak tuze Ježíš, ōka: Viztež, a¹ nižádný o tom nezví. ³¹ Ale oni vyšedše, rozhlásali jej po vši té zemi. ³² A když oni vycházeli, aj, pōivedli mu ělovĭka nĕmĕho, majícího ĭábelství. ³³ A když vyvrhl ĭábelství, mluvil jest nĕmý. I divili se zástupové, ōkouce: Že nikdy se nic takového neukázalo v lidu Izraelskĕm. ³⁴ Farizeové pak pravili: Mocí knĕžete ĭábelského vymĭtá ĭábly. ³⁵ I obcházal Ježíš všeka mĭsta i mĭsteĕka, uĕe v školách jejich a káže evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu. ³⁶ A když hledĭl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli tak opuštĭni a rozptýleni jako ovce, nemající pastýŕe. ³⁷ Tedy dí uĕedlníkům svým: Žeō zajisté jest mnohá, ale dĭlníků málo. ³⁸ Protož prostĕ Pána žni, a¹ vypudĭ dĭlnĭky na žeō svou.

10

¹ A svolav k sobĭ dvanácte uĕedlníků svých, dal jim moc nad duchy neĕistými, aby je vymĭtali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh. ² Dvanácti pak apoštolů jmĕna jsou tato: První Šimon, jenž slove Petr, a Ondĕej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho, ³ Filip a Bartolomĭj, Tomáš a Matouš, jenž byl celný, Jakub Alfeův a Lebbeus, pōijmĭm Thaddeus, ⁴ Šimon Kananitský a Jidáš ĭškariotský, kterýž i zradil ho. ⁵ Tĭch dvanácte poslal Ježíš, pōikazuje jim, ōka: Na cestu pohanů nechoĭte, a do mĭst Samaritánských nevcházĕjte. ⁶ Ale radiji jdĭte k ovcem zahynulým z domu Izraelského. ⁷ Jdouce pak, kažte, ōkouce: Že se pōiblížĭlo království nebeské. ⁸ Nemocné uzdravujte, malomocné ěis^{te}, mrtvé kōeste, ĭábelství vymĭtejte; darmo jste vzali, darmo dejte. ⁹ Neshromažĭujte zlata ani stōĭbra, ani penĭz v opascĭch vaších mĭvejte, ¹⁰ Ani mošny na cestĭ, ani dvou suknĭ, ani obuvi, ani hůlky; hoden¹ jest zajisté dĭlník pokrmu svého. ¹¹ A do kterĕhožkoli mĭsta neb mĭsteĕka vešli byste, vzĕptejte se, kdo by v nĕm hodný byl, a tu pobuĭte, až byste i vyšli odtud. ¹² A vcházĕjĭce do domu, pozdravtež ho. ¹³ A jestliže¹ bude dŭm ten hodný, pokoj váš pōijdiž naō; pakli¹ by nebyl hodný, pokoj váš navratiž se k vám. ¹⁴ A kdožkoli nepōijal by vás, a neuposlechl by ōĕĕi vaších, vyjdouce ven z domu neb z mĭsta toho, vyraztež prach z noh vaších. ¹⁵ Amen pravĭm vám: Lehĕĕji bude zemi Sodomských a Gomorských v den soudný nežli mĭstu tomu. ¹⁶ Aj, já posĭlám vás jako ovce mezi vlky; protož buĭte opatrnĭ jako hadové, a sprostnĭ jako holubice. ¹⁷ Vystōĭhejtež se pak lidĭ; neb¹ vás vydávati budou do snĭmŭ, a v školách svých budou vás biĕovati. ¹⁸ Ano i pōed vladaōe i pōed krále vedenĭ budete pro mne, na svĕdectví jim, i tĭm národům. ¹⁹ Když¹ pak vás vydadĭ, nebuĭtež peĕlivĭ, kterak aneb co byste mluvili; dáno¹ bude zajisté vám v tu hodinu, co budete mĭti mluviti. ²⁰ Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví v vás. ²¹ Vydá¹ pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanou¹ dítky proti rodiĕům, a zmordujĭ je. ²² A budete v nenávisti všĕchnĭm pro jmĕno mé, ale kdož setrvá až do konce, ten¹ spasen bude. ²³ Když se pak vám budou protiviti v tom mĭstĭ, utĕcte do jinĕho. Amen zajisté pravĭm vám, nezchodĭte mĭst Izraelských, až¹ pōijde Syn ělovĭka. ²⁴ Nenĭ¹ uĕedlnĭk nad mĭstra, ani sluŕebnĭk nad pána svého. ²⁵ Dosti¹ jest uĕedlnĭku, aby byl jako mistr jeho, a sluŕebnĭk jako pán jeho. Ponĭvadž jsou hospodaōe Belzebubem nazývali, ěm pak více domácĭ jeho? ²⁶ Protož nebojte se jich; neb¹ nenĭ nic skrytĕho, což by nemĭlo býti zjeveno, ani co tajného, ješto by nemĭlo zvidĭno býti. ²⁷ Což vám pravĭm ve tmách, pravte na svĕtle, a co v ušĭ slyšĭte, hlásejte na domích. ²⁸ A nebojte se tĭch, kteōĭž zabĭjĕjí tĭlo, ale duše

nemohou zabít; než bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni. ²⁹ Zdaliž neprodávají dvou vrabců za malý peníz? a jeden z nich nepadá na zem bez vůle Otce vašeho. ³⁰ Vaši pak i vlasové na hlavě všickni sečtení jsou. ³¹ Protož nebojte se, mnohých vrabců dražší jste vy. ³² Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyzná¹ i já jej před Otcem svým, jenž jest v nebesích. ³³ Ale kdož by mne zapřel před lidmi, zapřím¹ ho i já před Otcem svým, kterýž jest v nebesích. ³⁴ Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišel¹ jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. ³⁵ Přišel¹ jsem zajisté, abych rozdělil ělovíka proti otci jeho, a dceru proti mateři její, a nevěstu proti svegři její. ³⁶ A nepřátelé ělovíka budou domácí jeho. ³⁷ Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není¹ mne hoden; a kdož miluje syna nebo dceru více nežli mne, není¹ mne hoden. ³⁸ A kdož neběže kříže svého a nenásleduje mne, není¹ mne hoden. ³⁹ Kdož nalezne duši svou, ztratí¹ ji; a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezne¹ ji. ⁴⁰ Kdož vás přijímá, mne¹ přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá¹ toho, kterýž mne poslal. ⁴¹ Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a kdož přijímá spravedlivého ve jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme. ⁴² A kdož by koli dal jednomu z těchto nejmenších ěiši vody studené k nápoji, toliko ve jménu uědlníka, zajisté pravím vám, neztratí¹ odplaty své.

11

¹ I stalo se, když dokonal Ježíš oěi své, kteréž mluvil, přikázání dáváje dvanácti uědlníkům svým, bral se odtud, aby uěl a kázal v místech jejich. ² Jan pak v vizeň uslyšev o skutcích Kristových, poslal dva z uědlníků svých, ³ A řekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, ěli jiného ěekati máme? ⁴ I odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte: ⁵ Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se ěistí, a hluchí slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým pak evangelium se zvěstuje. ⁶ A blahoslavený jest, kdož se nehorší na mni. ⁷ A když oni odešli, počal Ježíš praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na pouš¹ viditi? Zdali tětinu vítrem se klátící? ⁸ Aneb co jste vyšli viditi? Zda ělovíka mikkým rouchem odiného? Aj, kteříž se mikkým rouchem odívají, v domích královských jsou. ⁹ Aneb co jste vyšli viditi? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka. ¹⁰ Tento¹ jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváři tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou. ¹¹ Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest menší v království nebeském, jesti¹ větší nežli on. ¹² Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí ěiní, uchvacují¹ je. ¹³ Nebo všickni Proroci i Zákon až do Jana prorokovali. ¹⁴ A chcete-li přijmouti: On¹ jest Eliáš, kterýž přijíti měl. ¹⁵ Kdo má uši k slyšení, slyš. ¹⁶ Ale k komu připodobním pokolení toto? Podobno jest dítěti, sedícím na ryncích, a kteříž na tovaryše své volají, ¹⁷ A říkají: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostni jsme naříkali, a neplakali jste. ¹⁸ Přišel zajisté Jan, nejeda ani pije, a oni řkou: Íábelství má. ¹⁹ Přišel Syn ělovíka, jeda a pije, a oni řkou: Aj, ělovík žráe a pijan vína, přítel publikánů a hřišníků. Ale ospravedlněna jest moudrost od synů svých. ²⁰ Tehdy počal přimlouvati místům, v nichžto ěiníni jsou jeho mnozí divové, že pokání neěinili. ²¹ Bída tobě Korozaím, bída tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli ěiníni divové ti, kteříž jsou ěiníni v vás, dávno by byli v žíní a v popele pokání ěinili. ²² Nýbrž pravím vám, že Týru a Sidonu lehěejí bude v den soudný nežli vám. ²³ A ty Kafarnaum, kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla sstrěno budeš. Nebo kdyby v Sodomě ěiníni byli divové ti, kteříž jsou ěiníni v tobě, byli¹ by zůstali až do dnešního dne. ²⁴ Ano více pravím vám, že zemi Sodomských lehěejí bude v den soudný nežli tobě. ²⁵ V ten ěas odpovídv Ježíš, řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před

moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je maličkým. ²⁶ Jistì, Otèe, že se tak líbilo pøed tebou. ²⁷ Všecky vici dány jsou mi od Otce mého, a žádný¹ nezná Syna, jedinè Otec, aniž Otce kdo zná, jedinè Syn, a komuž by chtìl Syn zjevitì. ²⁸ Pojdtež ke mnì všickni, kteøíž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpoèinutí dám. ²⁹ Vezmìte jho mé na se, a uète se ode mne, nebo¹ jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpoèinutí dušem vašim. ³⁰ Jho mé zajisté jestì¹ rozkošné, a bõimì mé lehké.

12

¹ V ten èas šel Ježíš v den sváteèní skrze obilí, a uèedlníci jeho laèni jsou, poèali vymínati klasy a jísti. ² Farizeové pak vidouce to, øekli jemu: Hle, uèedlníci tvoji èinì to, èehož nesluší èiniti v den sváteèní. ³ On pak øekl jim: Co jste neètli, co jest uèinil David, když laènil, on i ti, kteøíž s ním byli? ⁴ Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchžto jemu neslušelo jísti, ani tím, kteøíž s ním byli, než toliko samým knížím? ⁵ Anebo zdali jste neètli v Zákonì, že kníží ve dny sváteèní v chrámì svátek ruší, a jsou bez hõíchu? ⁶ Ale pravím¹ vám, že¹ vitší jest tuto nežli chrám. ⁷ Než kdybyste vidìli, co je to: Milosrdenství chci a ne obiti, neodsuzovali byste nevinných. ⁸ Syn zajisté èlovìka jestì¹ pánem i dne sváteèního. ⁹ A poodšed odtud Ježíš, pøišel do školy jejich. ¹⁰ A aj, byl tu èlovìk, maje ruku uschlou. I tázali se ho, økouce: Sluší-li v den sváteèní uzdravovati? aby jej obžalovali. ¹¹ On pak dí jim: Který bude z vás èlovìk, ješto by mìl ovci jednu, a kdyby ta upadla do jámy v den sváteèní, i zdaliž dosáhna nevytáhne jí? ¹² A èím lepší jest èlovìk nežli ovce? A protož sluší¹ v den sváteèní dobøe èiniti. ¹³ Tedy øekl èlovìku tomu: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a uèinìna jest zdravá jako i druhá. ¹⁴ Farizeové pak vyšedše, drželi radu proti nimu, kterak by jej zahladili. ¹⁵ A vìda to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všecky. ¹⁶ A s pohrùžkou pøikázal jim, aby ho nezjevovali, ¹⁷ Aby se naplnilo povidìní skrze Izaiáše proroka, økoucího: ¹⁸ Aj, služebník mùj, kteréhož jsem vyvolil, milý mùj, v nìmž se dobøe zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na něj, a soud národùm zvištovatì bude. ¹⁹ Nebude se vaditi, ani kõièeti, ani kdo na ulicích uslyší hlas jeho. ²⁰ Tøtiny nalomené nedolomí, a lnu koušícího se neuhásí, až i vypoví soud k vítìzství. ²¹ A ve jménu jeho národové doufati budou. ²² Tedy podán jemu iábelským posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, takže ten byv slepý a němý, i mluvil i vidìl. ²³ I divili se všickni zástupové a pravili: Nenì-liž tento Syn Davidùv? ²⁴ Ale farizeové to uslyševše, øekli: Tento nevymítá iáblu než Belzebubem, knížetem iábelským. ²⁵ Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí jim: Každé království rozdílené samo v sobì zpustne, a každé mìsto neb dùm proti sobì rozdílený nestane. ²⁶ A jestliže¹ satan satana vymítá, proti sobì rozdílen jest. Kterak tedy stane království jeho? ²⁷ A vymítám-li¹ já iábly v Belzebubu, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou. ²⁸ Pakli¹ já Duchem Božím iábly vymítám, jistì pøišlo jest mezi vás království Boží. ²⁹ Aneb kterak kdo mùže do domu silného reka vjíti a jeho nádobí pobrati, leè by prve svázal toho silného, a teprv¹ by dùm jeho obloupiti mohl? ³⁰ Kdož není se mnou, proti mnì jest; a kdo neshromažiuje se mnou, rozptyluje¹. ³¹ Protož pravím vám: Všeliký hõích i rouhání bude lidem odpuštinò, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštinò lidem. ³² A kdyby kdo øekl slovo proti Synu èlovìka, bude jemu odpuštinò, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštinò, ani na tomto svìtì, ani na budoucím. ³³ A protož nebo èiòte strom dobrý, a ovoce jeho dobré; anebo èiòte strom zlý, a ovoce jeho zlé. Nebo¹ po ovoci strom bývá poznán. ³⁴ Pokolení ještìrèí, kterakž mùžete dobré vici mluvitì, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví. ³⁵ Dobrý èlovìk z dobrého pokladu srdce vynášì dobré, a zlý èlovìk ze zlého pokladu vynášì

zlé. ³⁶ Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvíti budou lidé, vydadí poët v den soudný. ³⁷ Nebo z slov svých spravedliv budeš uëinìn, a z øeëí tvých budeš odsouzen. ³⁸ Tehdy odpovídili nikteøí z zákoníkù a farizeù, økouce: Mistøe, chceme od tebe znamení viditi. ³⁹ On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, a znamení nebude jemu dáno, jediné znamení Jonáše proroka. ⁴⁰ Nebo jakož byl Jonáš v bøíše velryba tøi dni a tøi noci, tak¹ bude Syn ëlovíka v srdci zemì tøi dni a tøi noci. ⁴¹ Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je, protože pokání ëinili k Jonášovu kázání, a aj, více¹ jest nežli Jonáš tuto. ⁴² Královna od poledne povstane k soudu s pokolením tímto, a odsoudí je; nebo pøijela od konëin zemì, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více¹ jest tuto nežli Šalomoun. ⁴³ Když pak neëistý duch vyjde od ëlovíka, chodí po místech suchých, hledaje odpoëinutí, ale nenalézaje, dí: ⁴⁴ Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A pøijda, nalezne prázdný, vyëištìný a ozdobený. ⁴⁵ Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchù horších, a vejdouce, pøebývají tam, i bývají poslední vícì ëlovíka toho horší nežli první. Tak¹ bude i tomuto zlému pokolení. ⁴⁶ A když on ještě mluvil k zástupùm, aj, matka a bratøí jeho stáli vnì, žádající s ním promluvíti. ⁴⁷ I øekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratøí tvoji stojí vnì, chtějíce s tebou mluvíti. ⁴⁸ On pak odpovídaje, øekl tomu, kterýž k nìmu byl promluvil: Kdo jest matka má? A kdo jsou bratøí moji? ⁴⁹ A vztáhna ruku svou na uëedlníky své, i øekl: Aj, matka má i bratøí moji. ⁵⁰ Nebo kdož by ëinil vůli Otce mého nebeského, ten¹ jest bratr můj, i sestra má, i matka má.

13

¹ A v ten den vyšed Ježíš z domu, sedl podle moøe. ² I sešli se k nìmu zástupové mnozí, takže vstoupiv na lodí, sedil, všecken pak zástup stál na bøehu. ³ I mluvil jim mnoho v podobenstvích, øka: Aj, vyšel rozsevaè, aby rozsíval. ⁴ A když on rozsíval, nikterá seménka padla podle cesty, a pøiletìli ptáci, i szobali je. ⁵ Jiná pak padla na místa skalnatá, kdežto nemìla mnoho zemì; a rychle vzešla, protože nemìla hlubokosti zemì. ⁶ Ale když slunce vzešlo, uvadla, a že nemìla koøene, uschla. ⁷ Jiná pak padla v trní; i vzrostlo trní, a udusilo je. ⁸ A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, nikteré stý, jiné šedesátý a jiné tøidcátý. ⁹ Kdo má uši k slyšení, slyš. ¹⁰ Tedy pøistoupujvše uëedlníci, øekli jemu: Proè jim v podobenstvích mluvíš? ¹¹ On pak odpovìdiv, øekl jim: Nebo vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno. ¹² (Nebo kdož má, bude jemu dáno a rozhojní¹ se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od nìho odjato.) ¹³ Proto¹ v podobenstvích mluvím jim, že vidouce nevidí, a slyšícè neslyší, ani rozumíjí. ¹⁴ A plní se na nich proroctví Izaiáše, økoucí: Ušima uslyšíte, ale nesrozumíte; a hledícè, hlediti budete, ale neuzøíte. ¹⁵ Nebo ztuënìlo jest srdce lidu tohoto, a ušima tìžce slyšeli a oëi své zamhouøili, aby snad nikdy neuzøeli oëima a ušima neslyšeli a srdcem nesrozumili, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil. ¹⁶ Ale oëi vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší. ¹⁷ Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví žádali viditi to, což vy vidíte, a nevidìli, a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli. ¹⁸ Vy tedy slyšte podobenství rozsevaèe. ¹⁹ Každý, kdož slyší slovo království a nerozumí, pøichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest. ²⁰ Ale v skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s radostí pøijímá. ²¹ Než nemá v sobì koøene, ale jest èasný, a když pøichází soužení nebo protivenství pro slovo, hned se horší. ²² Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale peëování tohoto svìta a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá uëinìno bez užitku. ²³ V dobrou pak zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce nese a vydává,

nìkteré zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak tøidcátý. ²⁴ Jiné podobenství pøedložil jim, øka: Podobno jest království nebeské èlovìku, rozsívajícímu dobré semeno na poli svém. ²⁵ Když pak lidé zesnuli, pøišel nepøítel jeho a nasál koukole mezi pšenici a odšel. ²⁶ A když vzrostla bylina a užitèk pøinesla, tedy ukázal se i koukol. ²⁷ I pøistoupivše služebníci hospodáøe toho, øekli jemu: Pane, všaks dobrého semene nasál na poli svém, kdeže se pak vzal koukol? ²⁸ A on øekl jim: Nepøítel èlovìk to uèinil. Služebníci pak øekli mu: Chceš-liž, tedy pùjdeme a vytrháme jej? ²⁹ On pak odpovìdìl: Nikoli, abyste trhající koukol, spolu s ním nevytrhali pšenice. ³⁰ Nechte, a¹ obé spolu roste až do žni. A v èas žni dím žencùm: Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopky k spálení, ale pšenici shromažžte do stodoly mé. ³¹ Jiné podobenství pøedložil jim, øka: Podobno jest království nebeské zrnu horèiènému, kteréž vzav èlovìk, vsál na poli svém. ³² Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste, vìtší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské pøiletíce, hnízda sobì dílají na ratolestech jeho. ³³ Jiné podobenství mluvil jim, øka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadílala ve tøech mìsicích mouky, až by zkysalo všecko. ³⁴ Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupùm, a bez podobenství nemluvil jim, ³⁵ Aby se naplnilo povìdiní skrze proroka, økoucího: Otevru v podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté vìci od založení svìta. ³⁶ Tedy rozpustiv zástupy, šel do domu Ježíš. I pøistoupili k nìmu uèedníci jeho, økouce: Vylož nám podobenství o koukoli toho pole. ³⁷ On pak odpovídaje, øekl jim: Rozsevaè dobrého semene jesti¹ Syn èlovìka. ³⁸ A pole jest tento svìt, dobré pak sími jsou¹ synové království, ale koukol jsou synové toho zlostníka. ³⁹ A nepøítel, kterýž jej rozsívá, jesti¹ íábel, ale žeò jest skonání svìta, a ženci jsou andìlé. ⁴⁰ Protož jakož vytrhávají koukol a ohnìm spalují, tak¹ bude pøi skonání svìta tohoto. ⁴¹ Pošle Syn èlovìka andìly své, i vyberou¹ z království jeho všechna pohoršení, i ty, kteøíž èiní nepravost, ⁴² A uvrhou¹ je do peci ohnivèé. Tam¹ bude pláè a škøipení zubù. ⁴³ A tehdaž¹ spravedliví stkvìti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš. ⁴⁴ Opìt podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž nalezna èlovìk, skrývá, a radostí pro nìj odejde a prodá všecko, což má, a koupí pole to. ⁴⁵ Opìt podobno jest království nebeské èlovìku kupci, hledajícímu dobrých perel. ⁴⁶ Kterýž nalezna jednu velmi drahou perlu, odšel a prodal všecko, což mìl, a koupil ji. ⁴⁷ Opìt podobno jest království nebeské vrši puštinèé do moøe a ze všelikého plodu shromažžující; ⁴⁸ Kteroužto, když naplnìna byla, vytáhše na bøeh a sedíce, vybírali, což dobrého bylo, v nádoby své, a což bylo zlého, preè zamítali. ⁴⁹ Tak¹ bude pøi skonání svìta. Vyjdou andìlé a oddìlí zlé z prostøedku spravedlivých, ⁵⁰ A uvrhou je do peci ohnivèé. Tam¹ bude pláè a škøipení zubù. ⁵¹ Potom dí jim Ježíš: Srozumìli-li jste tomuto všemu? Øekli jemu: I ovšem, Pane. ⁵² On pak øekl jim: Protož každý uèitel umìlý v království nebeském podoben jest èlovìku hospodáøi, kterýž vynášì z pokladu svého nové i staré vìci. ⁵³ I stalo se, když dokonal Ježíš podobenství tato, bral se odtud. ⁵⁴ A pøišed do vlasti své, uèil je v školách jejich, takže se velmi divili, økouce: Odkud má tento moudrost tuto a moc tuto? ⁵⁵ Zdaliž tento není syn tesaøùv? a zdaliž matka jeho neslove Maria a bratøi jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas? ⁵⁶ A sestry jeho zdaliž také všechny u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto všechny vìci? ⁵⁷ I zhoršili se na nìm. A Ježíš øekl: Není prorok beze cti, než v své vlasti a v domu svém. ⁵⁸ I neuèinil tu mnoho divù, pro nevìru jejich.

14

¹ V tom èase uslyšel Herodes ètvrták povìst o Ježíšovi. ² I øekl služebníkùm svým: To jest Jan Køtitel. On¹ jest vstal z mrtvých, a protož se divové dìjí skrze nìho. ³ Nebo

Herodes byl jal Jana a svázal jej a dal do žaláøe pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého. ⁴ Nebo byl øekl jemu Jan: Nesluší tobì míti jí. ⁵ A chtìv zabítì jej, bál se lidu; nebo za proroka jej mili. ⁶ Když pak slaven byl den narození Herodesova, tancovala dcera Herodiady uprostøed hodovníkù, i líbilo se to Herodesovi, ⁷ Tak že s pøísahou zaslíbil jí dáti, zaè by ho prosila. ⁸ A ona jsuci prve navedena od mateøe své, øekla: Dej mi zde na míse hlavu Jana Kòtitele. ⁹ I zarmoutil se král, ale pro pøísahu a pro ty, kteøíž spolu s ním stolili, rozkázal jí dáti. ¹⁰ A poslav kata, s'al Jana v žaláøi. ¹¹ I pøinesena jest hlava jeho na míse, a dána diveèce. A ona nesla ji mateøi své. ¹² A pøiøedøe uèedlníci jeho, vzali tilo jeho a pochovali je; a øedøe, povídili to Ježíšovi. ¹³ A uslyøev to Ježíš, plavil se odtud na lodièce na místo pusté soukromí. A uslyøevøe o tom zástupové, øli za ním piøky z míst. ¹⁴ A vyøed Ježíš, uzøel zástup mnohý. I slitovalo mu se jich, a uzdravoval nemocné jejich. ¹⁵ A když bylo k veèerou, pøistoupili k nìmu uèedlníci jeho, økouce: Pusté jest místo toto, a èas již pominul. Rozpus' zástupy, a' jdouce do místeeek, nakoupí sobì pokrmù. ¹⁶ Ježíš pak øekl jim: Není potøebì odcházeti, dejte vy jim jísti. ¹⁷ A oni økou jemu: Nemáme zde, než pít chlebù a dvì rybì. ¹⁸ Kterýžto dí jim: Pøinestež mi je sem. ¹⁹ A rozkázav zástupu posaditi se na trávì a vzav pít chlebù a dvì rybì, vzhled v nebe, poòehnal, a lámaje, dal uèedlníkùm chleby, a uèedlníci zástupùm. ²⁰ I jedli všickni a nasyceni jsou. I sebrali pozùstalých drobtù, dvanácte koøù plných. ²¹ Tìch pak, kteøíž jedli, bylo okolo pìti tisícù mužù, kromì žen a dìtí. ²² A ihned pøinutil uèedlníky své, aby vstoupili na lodí a pøedeøli jej za moøe, dokudž by nerozpustil zástupù. ²³ A rozpustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se modlil. A když byl veèer, sám byl tam. ²⁴ Lodí pak již byla uprostøed moøe, zmítající se vlnami, nebo byl vítr odporný jim. ²⁵ Pøi ètvrtém pak bdìní noèním bral se k nim Ježíš, jda po moøi. ²⁶ A vidouce jej uèedlníci po moøi jdoucího, zarmoutili se, økouce: Obluda jest. A strachem kòieeli. ²⁷ Ale ihned Ježíš promluvil k nim, øka: Doufejtež, já' jsem, nebojte se. ²⁸ I odpovìdiv Petr, øekl: Pane, jsi-li ty, rozkažìž mi k sobì pøíjiti po vodi. ²⁹ A on øekl: Pojì. A vystoupiv Petr z lodí, øel po vodi, aby pøiøel k Ježíšovi. ³⁰ Ale vida vítr tuhý, bál se. A poèav tonouti, zkøikl, øka: Pane, pomoz mi. ³¹ A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a øekl jemu: Malé víry, proèežs pochyboval? ³² A jakž oni vstoupili na lodí, pøestal vítr. ³³ Ti pak, kteøíž na lodí byli, pøistoupivøe, klanìli se jemu, økouce: Jistì Syn Boží jsi. ³⁴ A pøeplavivøe se, pøiøli do zemì Genezaretské. ³⁵ A poznavøe jej muži místa toho, rozeslali po všì té krajinì vùkol, a shromáždili k nìmu všechny neduživé. ³⁶ A prosili ho, aby se aspoò podolka roucha jeho dotkli. A kteøížkoli dotkli se, uzdravení jsou.

15

¹ A v tom pøistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákoníci a farizeové, økouce: ² Proè uèedlníci tvoji pøestupují ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když mají jísti chleb. ³ A on odpovídaje, øekl jim: Proèež i vy pøestupujete pøikázání Boží pro ustanovení vaøe? ⁴ Nebo pøikázal Bùh, øka: Cti otce svého i matku, a kdož by zloèeil otci neb mateøi, smrtí a' umøe. ⁵ Ale vy pravíte: Kdož by koli øekl otci neb mateøi: Dar ode mne obìtovaný, tobì prospìje, by pak i neuctil otce svého neb mateøe své, bez viny bude. ⁶ A takž zruøili jste pøikázání Boží pro své ustanovení. ⁷ Pokrytci, dobøe prorokoval o vás Izaiáš, øka: ⁸ Pøibližuje se ke mnì lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce jejich daleko jest ode mne. ⁹ Nadarmo' mne ctí, uèíce uèení, jenž jsou pøikázání lidská. ¹⁰ A svolav zástup, øekl jim: Slyøte a rozumìjte. ¹¹ Ne to, což vchází v ústa, poskvøuje èlovìka, ale což z úst pochází, to' poskvøuje èlovìka. ¹² Tehdy pøistoupivøe uèedlníci jeho, øekli mu: Víø-li, že farizeové, slyøevøe

tu øeè, zhoršili se? ¹³ A on odpovídaje, øekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj nebeský, vykoøenìno bude. ¹⁴ Nechte jich, vùdcové¹ jsou slepí slepých, a povede-li slepý slepého, oba v jámu upadnou. ¹⁵ I odpovìdiv Petr, øekl jemu: Vylož nám to podobenství. ¹⁶ Ježíš pak øekl: Ještì i vy bez rozumu jste? ¹⁷ Nerozumíte-liž, že všechno, což v ústa vchází, do bõicha jde a vypouští se ven? ¹⁸ Ale které vici z úst pocházejí, z srdce jdou, a ty¹ poskvřoují èlovìka. ¹⁹ Z srdce¹ zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, køivá svìdectví, rouhání. ²⁰ Ty¹ jsou vici poskvřoující èlovìka. Ale neumytýma rukama jísti, to¹ neposkvřouje èlovìka. ²¹ A vyšed odtud Ježíš, bral se do krajin Tyrských a Sidonských. ²² A aj, žena Kananejská z konèin tìch vyšedši, volala za ním, økuci: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidùv. Dceru mou hroznì trápí íábelství. ²³ Kterýžto neodpovìdl jí slova. I pøistoupivše uèedníci jeho, prosili ho, økouce: Propus¹ ji, nebo¹ volá za námi. ²⁴ On pak odpovìdiv, øekl: Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského. ²⁵ Ale ona pøistoupivši, klanìla se jemu, økuci: Pane, pomoz mi. ²⁶ On pak odpovìdiv, øekl: Není slušné vzítì chléb synù a vrci štìòatùm. ²⁷ A ona øekla: Tak¹ jest, Pane. Avšak štìòata jedí drobtý, kteøíž padají z stolù pánù jejich. ²⁸ Tedy odpovídaje Ježíš, øekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobì, jakž chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu. ²⁹ A odšed odtud Ježíš, šel podle moøe Galilejského, a vstoupiv na horu, posadil se tam. ³⁰ I pøišli k nìmu zástupové mnozí, majíce s sebou kulhavé, slepé, nìmé, polámané a jiné mnohé. I kladli je k nohám Ježíšovým, a on uzdravil je, ³¹ Takže se zástupové divili, vidouce, ano nìmí mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského. ³² Ježíš pak svolav uèedníky své, øekl: Lítò mi zástupu, ješto již tòi dni trvají se mnou a nemají, co by jedli; a rozpustiti jich laèných nechci, aby nezhylnuli na cestì. ³³ I øekli mu uèedníci jeho: I kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasýtili? ³⁴ I øekl jim Ježíš: Kolik chlebù máte? A oni økou: Sedm a málo rybièek. ³⁵ I rozkázal zástupùm, aby se posadili na zemi. ³⁶ A vzav tìch sedm chlebù a ryby, uèiniv díky, lámal a dal uèedníkùm svým, a uèedníci zástupu. ³⁷ I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtù, sedm košù plných. ³⁸ Bylo pak tìch, kteøíž jedli, ètyøi tisíce mužù kromì žen a dìtí. ³⁹ A rozpustiv zástupy, vstoupil na lodí. I pøišel do krajiny Magdala.

16

¹ I pøistoupili k nìmu farizeové a saduceové, a pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe ukázal. ² On pak odpovídaje, øekl jim: Když bývá veèer, øíkáte: Jasno bude, nebo se èervená nebe. ³ A ráno: Dnes bude neèas, nebo se èervená zasmušilè nebe. Pokrytci, zpùsob zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak èasù nemùžete souditi? ⁴ Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, než toliko znamení Jonáše proroka. A opustiv je, odšel. ⁵ A pøeplavivše se uèedníci jeho pøes moøe, zapomenuvli vzítì chleba. ⁶ Ježíš pak øekl jim: Hleìte a varujte se kvasu farizejského a saducejského. ⁷ Oni pak rozjímali mezi sebou, økouce: Nevzali jsme chleba. ⁸ A znaje to Ježíš, øekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebù nevzali? ⁹ Ještì-liž nerozumíte, ani pamatujete na pìt chlebù, jimiž nasyceno bylo pìt tisícù lidu, a kolik jste košù drobtù sebrali? ¹⁰ Ani na sedm chlebù, jimiž nasyceno bylo ètyøi tisíce lidí, a kolik jste košù drobtù sebrali? ¹¹ I kterakž pak nerozumíte, že ne o chlebu mluvil jsem vám, pravì: Varujte se od kvasu farizejského a saducejského? ¹² Tedy srozumìli, že neøekl, aby se varovali od kvasu chleba, ale od uèení farizeù a saduceù. ¹³ Pøišed pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se uèedníkù svých, øka: Kým mne praví lidé býti, mne Syna èlovìka? ¹⁴ A oni øekli: Nìkteøí Janem Kòtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z

prorokù. ¹⁵ I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte? ¹⁶ I odpovídiv Šimon Petr, øekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého. ¹⁷ A odpovídaje Ježíš, øekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášùv; nebo tilo a krev nezjevilo tobì toho, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích. ¹⁸ I já¹ pravím tobì, že jsi ty Petr, a na té¹ skále vzdílám církev svou, a brány pekelné nepøemohou jí. ¹⁹ A tobì dám klíèe království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, bude¹ svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, bude¹ rozvázáno i na nebi. ²⁰ Tedy pøikázal uèedníkùm svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten Ježíš Kristus. ²¹ A od té chvíle poèal Ježíš oznamovati uèedníkùm svým, že musí jíti do Jeruzaléma, a mnoho trpìti od starších a pøedních kníží a od zákonníkù, a zabít býti, a tøetího dne z mrtvých vstáti. ²² I odved ho Petr na stranu, poèal mu pøimlouvati, øka: Odstup to od tebe, Pane, nestane¹ se tobì toho. ²³ Kterýžto obrátiv se, øekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš tìch vícì, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské. ²⁴ Tedy øekl Ježíš uèedníkùm svým: Chce-li kdo za mnou pøijíti, zapøiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne. ²⁵ Nebo kdož by chtìl duši svou zachovati, ztratí¹ ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezne¹ ji. ²⁶ Nebo co jest platno èlovìku, by pak všecken svìt získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá èlovìk odminu za duši svou? ²⁷ Syn zajisté èlovìka pøijde v slávi Otce svého s andily svými, a tehdáž¹ odplatí jednomu každému podle skutkù jeho. ²⁸ Amen pravím vám: Jsou níkteøí z stojících tuto, kteøíž neokusí smrti, až i uzøí Syna èlovìka, pøicházejícího v království svém.

17

¹ A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i uvedl je na horu vysokou soukromí, ² A promìnil se pøed nimi. I zastkvila se tváø jeho jako slunce, a roucho jeho uèinìno bílé jako svìtlo. ³ A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. ⁴ A odpovídiv Petr, øekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti. Chceš-li, udìlejme tuto tøi stánky, tobì jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. ⁵ Když pak on ještì mluvil, aj, oblak svìtlý zastínil je. A aj, zavznìl hlas z oblaku økoucí: Toto jest ten můj milý Syn, v nìmž mi se dobøe zalíbilo, toho poslouchajte. ⁶ To uslyšavše uèedníci, padli na tváøi své a báli se velmi. ⁷ A pøistoupiv Ježíš, dotekl se jich, øka jim: Vstaòte, nebojte se. ⁸ A pozdvihše oèi svých, žádného nevidìli, než samého Ježíše. ⁹ Když pak sstupovali s hory, pøikázal jim Ježíš, øka: Žádnému nepravte tohoto vidìní, dokudž by Syn èlovìka nevstal z mrtvých. ¹⁰ I otázali se ho uèedníci jeho, økouce: Což to pak zákoníci praví, že má Eliáš prve pøijíti? ¹¹ A Ježíš odpovídaje, øekl jim: Eliáš zajisté pøijde prve a napraví všecky vícì. ¹² Ale pravím vám, že Eliáš již pøišel, avšak nepoznali ho, ale uèinili mu, což chtìli. Tak¹ i Syn èlovìka trpìti bude od nich. ¹³ Tedy srozumìli uèedníci, že jim to praví o Janovi Køtiteli. ¹⁴ A když pøišli k zástupu, pøistoupil k nìmu èlovìk jeden, a poklekl pøed ním na kolena, ¹⁵ A øekl: Pane, smiluj se nad synem mým, nebo námìsièník jest, a bídnì se trápí. Èasto zajisté padá do ohnì a èastokrát do vody. ¹⁶ I pøivedl jsem ho uèedníkùm tvým, ale nemohli ho uzdraviti. ¹⁷ Odpovídaje pak Ježíš, øekl: Ó národe nevírný a pøevrácený, dokud budu s vámi? Dokudž vás trpìti budu? Pøiveíte jej sem ke mnì. ¹⁸ I pohrozil jemu Ježíš. I vyšlo od nìho íábelství a uzdraven jest mládenec v tu hodinu. ¹⁹ Tedy pøistoupivše uèedníci k Ježíšovi soukromí, øekli jemu: Proè jsme my ho nemohli vyvrci? ²⁰ Øekl jim Ježíš: Pro nevíru vaši. Amen zajisté pravím vám: Budete-li mítí víru, jako jest zrno horèiènè, díte hoøe této: Jdi odsud tam, a pùjde, a nebude¹ vám nic nemožného. ²¹ Toto pak pokolení nevychází, jedinè skrze modlitbu a pùst. ²² A když byli v Galileji, øekl jim Ježíš: Syn èlovìka bude zrazen v ruce lidí bezbožných. ²³ A zabijí¹ jej, a tøetího dne z mrtvých vstane. I zarmoutili se náramnì.

²⁴ A když pøišli do Kafarnaum, pøistoupili, kteøíž plat vybírali, ku Petrovi a øekli: Což mistr váš nedává platu? ²⁵ A on øekl: Dává. A když všel do domu, pøedšel jej Ježíš øeèí, øka: Co se tobì zdá, Šimone? Králové zemští od kterých berou daò anebo plat, od synù-li svých, èili od cizích? ²⁶ Odpovìdìl jemu Petr: Od cizích. I dí mu Ježíš: Tedy synové jsou svobodní? ²⁷ Ale abychom jich nepohoršili, jda k moøi, vrz udici, a tu rybu, kteráž nejprve uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za mne i za sebe.

18

¹ V ten èas pøistoupili uèedlníci k Ježíšovi, økouce: Kdo pak jest vitší v království nebeském? ² A zavolav Ježíš pacholete, postavil je uprostøed nich, ³ A øekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského. ⁴ Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, ten¹ jest vitší v království nebeském. ⁵ A kdož by koli pøijal pacholátko takové ve jménu mém, mne¹ pøijímá. ⁶ Kdo by pak pohoršil jednoho z malièkých tìchto vìòících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavišen byl žernov oslièí na hrdlo jeho, a pohøížen byl do hlubokosti moøské. ⁷ Bìda svìtu pro pohoršení. Aèkoli musí to býti, aby pøicházela pohoršení, ale však bìda èlovìku, skrze nihož pøichází pohoršení. ⁸ Protož jestliže ruka tvá anebo noha tvá pohoršuje ti, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobì do života vjíti kulhavému anebo bezrukému, nežli dvì ruce aneb dvì noze majícímu uvrženu býti do vìèného ohni. ⁹ A pakli oko tvé pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe jest tobì jednookému do života vjíti, nežli obì oèi majícímu uvrženu býti do pekelného ohni. ¹⁰ Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z malièkých tìchto. Nebo¹ pravím vám, že andìlé jejich v nebesích vždycky vidí tváø Otce mého, kterýž v nebesích jest. ¹¹ Nebo pøišel Syn èlovìka, aby spasil to, což bylo zahynulo. ¹² Co se vám zdá? Kdyby nikterý èlovìk mìl sto ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilè? ¹³ A nahodí-li¹ mu se naléztí ji, amen pravím vám, že se radovati bude nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými. ¹⁴ Tak¹ není vůle pøed Otcem vaším, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z malièkých tìchto. ¹⁵ Zhøešil-li by pak proti tobì bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. ¹⁶ Jestliže by pak neuposlechl, pøijmi k sobì jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tøí svìdkù stálo každé slovo. ¹⁷ Pakli¹ by jich neuposlechl, povìz církvi. Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobì jako pohan a publikán. ¹⁸ Amen pravím vám: Cožkoli svìžete na zemi, bude¹ svázáno i na nebi; a cožkoli rozvìžete na zemi, bude¹ rozvázáno i na nebi. ¹⁹ Opìt pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou vìc, za kterouž by koli prosili, stane¹ se jim od Otce mého nebeského. ²⁰ Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tøi ve jménu mém, tu¹ jsem já uprostøed nich. ²¹ Tedy pøistoupiv k nìmu Petr, øekl: Pane, kolikrát zhøeší proti mnì bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmikrát? ²² I dí mu Ježíš: Nepravím tobì až do sedmikrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát. ²³ A protož podobno jest království nebeské èlovìku králi, kterýž chtìl poèet klásti s služebníky svými. ²⁴ A když poèal poètu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisícù høiven. ²⁵ A když nemìl èím zaplatiti, kázal jej pán jeho prodati, i ženu jeho i dìti i všecko, což mìl, a zaplatiti. ²⁶ Tedy padna služebník ten, prosil ho, øka: Pane, poshovj mi, a všecko¹ zaplatím tobì. ²⁷ I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil. ²⁸ Vyšed pak služebník ten, nalezl jednoho z spoluslužebníkù svých, kterýž mu byl dlužen sto peníz, a chopiv se ho, hrdloval se s ním, øka: Zapla¹ mi, cos dlužen. ²⁹ Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil ho, øka: Poshovj mi, a všecko¹

zaplatím tobì. ³⁰ On pak nechtìl, ale odšed, dal jej do žaláøe, dokudž by nezaplatil dluhu. ³¹ Tedy vidouce spoluslužebníci, co se dáo, zarmoutili se velmi; a šedše, povídili pánu svému všecko, co se bylo stalo. ³² Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníèe zlý, všecken ten tvůj dluh odpustil jsem tobì, nebs mne prosil. ³³ Zdaližs i ty nemìl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou? ³⁴ I rozhnìvav se pán jeho, dal jej katùm, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen. ³⁵ Tak¹ i Otec můj nebeský uèiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich proviníní.

19

¹ I stalo se, když dokonal Ježíš øeèi tyto, bral se z Galilee, a pøišel do konèin Judských za Jordán. ² I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je tam. ³ I pøistoupili k nìmu farizeové, pokoušejíce ho a økouce jemu: Sluší-li èlovìku propustiti ženu svou z kterékoli pøèeiny? ⁴ On pak odpovídaje, øekl jim: Což jste neètli, že ten, jenž stvoøil èlovìka s poèátku, muže a ženu uèinil je? ⁵ A øekl: Protož opustí èlovìk otce i matku, a pøipojí se k manželce své, i budou dva jedno tìlo. ⁶ A tak již nejsou dva, ale jedno tìlo. A protož, což jest Bùh spojil, èlovìk nerozluèuj. ⁷ Øekli jemu: Proèež tedy Mojžíš rozkázal dáti list zapuzení a propustiti jí? ⁸ Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštiti manželky vaše, ale s poèátku nebylo tak. ⁹ Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, (leè pro smilství) a jinou pojme, cizoloží, a kdož propuštìnou pojme, také cizoloží. ¹⁰ Øekli jemu uèedlníci jeho: Ponìvadž jest taková pøe s manželkou, není dobré ženiti se. ¹¹ On pak øekl jim: Ne všickni¹ chápají slova toho, ale ti toliko, jimž jest dáno. ¹² Jsou¹ zajisté panicové, kteøíž se tak z života matky zrodili; a jsou¹ panicové, kteøíž uèinìni jsou od lidí; a jsou panicové, kteøíž se sami v panictví oddali pro království nebeské. Kdo může pochopiti, pochop. ¹³ Tehdy pøineseny jsou k nìmu dítky, aby na nì ruce vzkládal a modlil se za nì. Uèedlníci pak pøimlouvali jim. ¹⁴ Ale Ježíš øekl jim: Nechte dítek a nebraòte jim jíti ke mnì; nebo takových¹ jest království nebeské. ¹⁵ A po vzkládání na nì rukou odebral se odtud. ¹⁶ A aj, jeden pøistoupiv, øekl jemu: Mistøe dobrý, co dobrého budu èiniti, abych mìl život vèený? ¹⁷ A on øekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bùh. Chceš-li pak vjíti do života, ostøíhej pøikázání. ¹⁸ Dí jemu: Kterých? A Ježíš øekl mu: Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš kòivého svìdectví, ¹⁹ Cti otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ²⁰ Dí jemu mládenec: Všeho toho ostøíhal jsem od své mladosti. Èehož mi se ještì nedostává? ²¹ Øekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a poji, následuj mne. ²² Uslyšev pak mládenec tu øeè, odšel, smuten jsa; nebo mìl statku mnoho. ²³ Tedy Ježíš øekl uèedlníkùm svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadnì vejde do království nebeského. ²⁴ A opìt pravím vám: Snáze¹ jest velbloudu skrze ucho jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího. ²⁵ A uslyšavše to uèedlníci jeho, i užasli se velmi, økouce: I kdož tedy může spasen býti? ²⁶ A pohlediv na nì Ježíš, øekl jim: U lidí¹ jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné. ²⁷ Tehdy odpovìdiv Petr, øekl mu: Aj, my opustili jsme všecky věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude dáno za to? ²⁸ A Ježíš øekl jim: Amen pravím vám, že vy, kteøíž jste následovali mne, v druhém narození, když se posadí Syn èlovìka na trùnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. ²⁹ A každý, kdož opustil by domy, nebo bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, nebo manželku, nebo syny, nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život vèený didiènì obdrží. ³⁰ Mnozí pak první budou poslední, a poslední první.

20

¹ Nebo podobno jest království nebeské ělovíku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dílníky na vinici svou. ² Smluviv pak s dílníky z peníze denního, odeslal je na vinici svou. ³ A vyšed okolo hodiny třetí, uzšel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce. ⁴ I řekl jim: Jdětež i vy na vinici mou, a co bude spravedlivého, dám vám. ⁵ A oni šli. Opět vyšed při šesté a deváté hodině, uěnil též. ⁶ Při jedenácté pak hodině vyšed, našel jiné, ani stojí zahálejíce. I řekl jim: Proěež tu stojíte, celý den zahálejíte? ⁷ Řkou jemu: Nebo nižádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici mou, a což by bylo spravedlivého, vezmete. ⁸ Večer pak řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dílníků a zaplať jim, počna od posledních až do prvních. ⁹ A přišedše ti, kteříž byli při jedenácté hodině najati, vzali jeden každý po penízi. ¹⁰ Přišedše pak první, domnívali se, že by více měli vzíti; ale vzali i oni jeden každý po penízi. ¹¹ A vzavše, reptali proti hospodáři, řkouce: ¹² Tito poslední jednu hodinu toliko dělali, a rovné jsi je nám uěnil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko. ¹³ On pak odpovídaje jednomu z nich, řekl: Póiteli, neěním tobě křivdy; však jsi z peníze denního smluvil se mnou. ¹⁴ Vezmiž, což tvého jest, a jdi přede. Já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobě. ¹⁵ Zdaliž mi nesluší v mém uěiniti, což chci? Ěili oko tvé nešlechtné jest, že já dobrý jsem? ¹⁶ Tak¹ budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených. ¹⁷ A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte uědlníků svých soukromí na cestě, i řekl jim: ¹⁸ Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn ělovíka vydán bude předním knížím a zákoníkům, a odsoudí ho na smrt. ¹⁹ A vydadí¹ jej pohanům ku posmívání a k biěování a ukřižování; a třetího dne z mrtvých vstane. ²⁰ Tedy přistoupila k němu matka synů Zebedeových s syny svými, klanějící se a prosecí něco od něho. ²¹ Kterýžto řekl jí: Co chceš? Řekla jemu: Rci, a¹ ti dva synové moji sednou, jeden na pravici tvé a druhý na levici, v království tvém. ²² Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Nevíte, zaě prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a křtem, jímž já se křtím, křtiti býti? Řekli jemu: Můžeme. ²³ Dí jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtiti budete, ale sediti na pravici mé a na levici mé, není¹ mé dáti vám, ale dáno bude tím, kterýmž připraveno jest od Otce mého. ²⁴ A uslyšavše to deset uědlníků Páni, rozhněvali se na ty dva bratry. ²⁵ Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad svými, a kteříž velící jsou, moci užívají nad nimi. ²⁶ Ne tak bude mezi vámi; ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš. ²⁷ A kdož by koli mezi vámi chtěl býti první, budiž váš služebník; ²⁸ Jako i Syn ělovíka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé. ²⁹ A když vycházeli z Jericho, šel za ním zástup veliký. ³⁰ A aj, dva slepí sedící u cesty, uslyševše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův. ³¹ Zástup pak přimlouval jim, aby mlěli. Oni pak více volali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův. ³² I zastaviv se Ježíš, zavolal jich, a řekl: Co chcete, abych vám uěnil? ³³ Řkou jemu: Pane, a¹ se otevrou oěi naše. ³⁴ I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl se oěi jejich, a ihned prohlédly oěi jejich. A oni šli za ním.

21

¹ A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva uědlníky své, ² Řka jim: Jdětež do misteeka, kteréž proti vám jest, a hned naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvižtež je a přiveďte ke mně. ³ A řekl-li¹ by kdo co vám, rcete, že Pán jich potěbuje, a hned¹ propustí je. ⁴ Toto se pak všechno stalo, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: ⁵ Povizte dceři Sionské: Aj, král tvůj bēe se tobě tichý, a sedí na oslici, a na oslátku té oslice jhu podrobené. ⁶ I

jdouce uèedlníci, a uèinivše tak, jakož jim pøikázal Ježíš, ⁷ Pøivedli oslici i oslátko, a vložili na nì roucha svá, a jej navrchu posadili. ⁸ Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestì, jiní pak ratolesti z dðvív sekali a metali na cestu. ⁹ A zástupové, kteøíž napøed šli, i ti, kteøíž nazad byli, volali, økouce: Aj syn Davidùv, Spasitel. Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Páni; spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech. ¹⁰ A když vjel do Jeruzaléma, zbouøilo se všechno místo, økouce: I kdo jest tento? ¹¹ Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok od Nazarétu Galilejského. ¹² I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všechny prodavaèe a kupce z chrámu, a stoly penìzomìncù a stolice prodávajících holubice pøevracel, ¹³ A øekl jim: Psáno¹ jest: Dùm můj dùm modlitby slouti bude, ale vy uèinili jste jej peleší lotrovskou. ¹⁴ I pøistoupili k nìmu slepí a kulhaví v chrámì, i uzdravil je. ¹⁵ Vidouce pak pøední knìží a zákoníci divy, kteréž èinil, a dítky, any volají v chrámì a praví: Aj syn Davidùv, Spasitel, rozhnívali se. ¹⁶ A øekli jemu: Slyšíš-liž, co tito praví? Ježíš pak øekl jim: I ovšem. Nikdá-liž jste neètli, že z úst nemluvoátek a tìch, jenž prsí požívají, dokonal jsi chválu? ¹⁷ A opustiv je, šel ven z místa do Betany a tu zùstal. ¹⁸ Ráno pak navracuje se do místa, zlaènìl. ¹⁹ A vida jeden fíkový strom podle cesty, šel k nìmu, a nic na nìm nenalezl, než listí toliko. I dí tomu stromu: Nikdy více neroi se z tebe ovoce na vìky. I usechl jest hned fík ten. ²⁰ A vidouce to uèedlníci, divili se, økouce: Kterak jest ihned usechl fík ten! ²¹ I odpovìdiv Ježíš, øekl jim: Amen pravím vám: Budete-li mítí víru, a nebudete-li pochybovati, netoliko to, co se stalo fíkovému døevu, uèiníte, a kdybyste i této hoøe øekli: Zdvihni se a vrz sebou do moøe, stane¹ se. ²² A všechno, zaè byste koli prosili na modlitbì, vìøíce, vezmete. ²³ A když pøišel do chrámu, pøistoupili k nìmu pøední knìží a starší lidu, když uèil, økouce: Jakou mocí tyto vìci èiníš? A kdo jest tobì tu moc dal? ²⁴ Odpovídaje pak Ježíš, øekl jim: Otíži¹ se i já vás na jednu vìc, kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto vìci èiním. ²⁵ Køest Janùv odkud jest byl? S nebe-li, èili z lidí? A oni rozvažovali mezi sebou, økouce: Díme-li: S nebe, dí¹ nám: Proè jste pak neviøili jemu? ²⁶ Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni mìli Jana za proroka. ²⁷ I odpovídajíce Ježíšovi, øekli: Nevíme. Øekl jim i on: Aniž já vám povím, jakou mocí tyto vìci èiním. ²⁸ Ale co se vám zdá? Èlovìk jeden mìl dva syny. A pøistoupiv k prvnímu, øekl: Synu, jdi na vinici mou dnes a dìlej. ²⁹ A on odpovìdiv, øekl: Nechci. A potom usmysliv sobì, šel. ³⁰ I pøistoupiv k druhému, øekl jemu též. A on odpovìdiv, øekl: Jdu, pane. A nešel. ³¹ Který z tìch dvou uèinil vùli otcovu? Øekli jemu: První. Dí jim Ježíš: Amen pravím vám, že publikáni a nevístky pøedcházejí vás do království Božího. ³² Nebo pøišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a neuviøili jste mu, ale publikáni a nevístky uviøili jemu. Vy pak vidìvše to, aniž jste potom usmyslili sobì, abyste vùili jemu. ³³ Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodáø, kterýž vzdílal vinici, a opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavil vìži, i pronajal ji vinaøùm, a odšel pryè pøes pole. ³⁴ A když se pøiblížil èas ovoce, poslal služebníky své k vinaøùm, aby vzali užitky její. ³⁵ Vinaøi pak zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a jiného ukamenovali. ³⁶ Opìt poslal jiných služebníků více nežli prve. I uèinili jim též. ³⁷ Naposledy pak poslal k nim syna svého, øka: Ostýchatì se budou syna mého. ³⁸ Vinaøi pak uzøevše syna jeho, øekli mezi sebou: Tento¹ jest didic; pojíte, zabijme jej, a uvažme se v didictví jeho. ³⁹ I chytivše ho, vyvrhli jej ven z vinice a zabili. ⁴⁰ Protož když pøijde pán vinice, co uèiní vinaøùm tìm? ⁴¹ Øekli jemu: Zlé zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným vinaøùm, kteøíž budou vydávati jemu užitek èasy svými. ⁴² Øekl jim Ježíš: Nikdy-li jste neètli v Písmích: Kámen, kterýž jsou zavrhlì dìlníci, ten uèinìn jest v hlavu úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné pøed oèima našima. ⁴³ Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu èinícímu užitky jeho. ⁴⁴ A kdož by

padl na ten kámen, rozrazí¹ se; a na kohož upadne, setøe¹ jej. ⁴⁵ A slyšavše pøední kníží podobenství jeho, porozuměli, že by o nich mluvil. ⁴⁶ I hledající ho jíti, báli se zástupù; neb ho mìli za proroka.

22

¹ I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opìt v podobenstvích, øka: ² Podobno jest království nebeské èlovìku králi, kterýž uèinil svadbu synu svému. ³ I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu; a oni nechtili pøijíti. ⁴ Opìt poslal jiné služebníky, øka: Povizte pozvaným: Aj, obìd mùj pøipravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest, a všecko hotovo. Pojítež na svadbu. ⁵ Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém. ⁶ Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posmích jim uèinivše, zmordovali. ⁷ A uslyšav to král, rozhnìval se; a poslav vojska svá, zhubil vražedníky ty a místo jejich zapálil. ⁸ Tedy øekl služebníkùm svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti, kteøíž pozváni byli, nebyli hodni. ⁹ Protož jdìte na rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu. ¹⁰ I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všecky, kteréžkoli našli, zlé i dobré. A naplnìna jest svadba hodovníky. ¹¹ Tedy všed král, aby pohledil na hodovníky, uzøel tam èlovìka neodìného rouchem svadebním. ¹² I øekl jemu: Pøíteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on onìml. ¹³ Tedy øekl král služebníkùm: Svížíce ruce jeho i nohy, vezmìte ho, a uvrztež jej do temností zevnitøních. Tam¹ bude pláè a škøipení zubù. ¹⁴ Nebo mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených. ¹⁵ Tedy odšedše farizeové, radili se, jak by polapili jej v øeèi. ¹⁶ I poslali k nìmu uèedlníky své s herodiány, økouce: Mistøe, víme, že pravdomluvný jsi a cestì Boží v pravdì uèíš a nedbáš na žádného; nebo nepatøíš na osobu lidskou. ¹⁷ Protož povìz nám, co se tobì zdá: Sluší-li dàò dàti císaøi, èili nic? ¹⁸ Znaje pak Ježíš zlost jejich, øekl: Co mne pokoušíte, pokrytci? ¹⁹ Ukažte mi peníz danì. A oni podali mu peníze. ²⁰ I øekl jim: Èí jest tento obraz a svrchu napsání? ²¹ Øekli mu: Císaøùv. Tedy dí jim: Dejtež, co jest císaøova, císaøi, a co jest Božího, Bohu. ²² To uslyšavše, divili se, a opustivše jej, odešli. ²³ V ten den pøišli k nìmu saduceové, kteøíž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, ²⁴ Økouce: Mistøe, Mojžíš povìdìl: Umøel-li by kdo, nemaje dítí, aby bratr jeho právem švagrovství pojal ženu jeho a vzbudil sími bratru svému. ²⁵ I bylo u nás sedm bratrù. První pojav ženu, umøel, a nemaje semene, zùstavil ženu svou bratru svému. ²⁶ Takž podobnì i druhý, i tøetí, až do sedmého. ²⁷ Nejposléze pak po všech umøela i žena. ²⁸ Protož pøi vzkøíšení kterého z tìch sedmi bude žena? Nebo všickni ji mìli. ²⁹ I odpovìdiv Ježíš, øekl jim: Bloudíte, neznajíce Písem ani moci Boží. ³⁰ Však pøi vzkøíšení ani se nebudou ženiti ani vdávati, ale budou jako andìlé Boží v nebi. ³¹ O vzkøíšení pak mrtvých zdaliž jste neètli, co jest vám povìdíno od Boha, kterýž takto dí: ³² Já jsem Bùh Abrahamùv a Bùh Izákùv a Bùh Jákobùv; a Bùh¹ není Bùh mrtvých, ale živých. ³³ A slyševše to zástupové, divili se uèení jeho. ³⁴ Farizeové pak uslyšavše, že by k mlèení pøivedl saducejské, sešli se v jedno. ³⁵ I otázal se ho jeden z nich zákoník nìjaký, pokoušeje ho, a øka: ³⁶ Mistøe, které jest pøikázání veliké v Zákonì? ³⁷ I øekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze všì duše své a ze všì mysli své. ³⁸ To jest pøední a veliké pøikázání. ³⁹ Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ⁴⁰ Na tìch dvou pøikázáních všecken Zákon záleží i Proroci. ⁴¹ A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš, ⁴² Øka: Co se vám zdá o Kristu? Èí jest syn? Økou jemu: Davidùv. ⁴³ Dí jim: Kterakž pak David v Duchu nazývá ho Pánem, øka: ⁴⁴ Øekl Pán Pánu mému: Seì na pravici mé, dokavadž nepodložíš nepøátel tvých, aby byli za podnože noh tvých?

⁴⁵ Poní vadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterakž syn jeho jest? ⁴⁶ A nižádný nemohl jemu odpovídati slova, aniž se odvážil kdo více od toho dne jeho se naě tázati.

23

¹ Tedy Ježíš mluvil zástupùm a uèedlníkùm svým, ² Øka: Na stolicí Mojžíšovi posadili se zákoníci a farizeové. ³ Protož všecko, což by koli rozkázali vám zachovávatí, zachovávejte a èiòte, ale podle skutkù jejich neèiòte; nebo¹ praví, a neèiní. ⁴ Svazují¹ zajisté bøemena tížká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechí jimi ani pohnouti. ⁵ A všechny¹ ty své skutky èiní, aby byli vidíni od lidí. Rozšiøují zajisté nápisy své a veliké dìlají podolky pláštù svých, ⁶ A milují pøední místa na veèeøích, a první stolice v školách, ⁷ A pozdravování na trhu, a aby byli nazýváni od lidí: Mistøi, mistøi. ⁸ Ale vy nebývejte nazýváni mistøi; nebo jeden jest Mistr váš, totiž Kristus, vy pak všickni bratøi jste. ⁹ A otce nenazývejte sobì na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest v nebesích. ¹⁰ Ani se nazývejte vùdcové; nebo jeden jest vùdce váš Kristus. ¹¹ Ale kdo z vás vitší jest, bude¹ služebníkem vaším. ¹² Nebo kdož by se sám povýšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen. ¹³ Ale bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království nebeské pøed lidmi; nebo sami tam nevcházíte, ani tím, jenž by vjíti chtili, vcházeti dopouštíte. ¹⁴ Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zžíráte domy vdovské, za pøíèinou dlouhého modlení; protož tížší soud ponesete. ¹⁵ Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že obcházíte moøe i zemi, abyste uèinili jednoho novovírce, a když bude uèinìn, uèiníte jej syna zatracení, dvakrát více, nežli jste sami. ¹⁶ Bìda vám, vùdcové slepí, kteøíž øíkáte: Pøisáhl-li by kdo skrze chrám, to nic není; ale kdo by pøisáhl skrze zlato chrámové, povinen¹ jest pøisaze dosti èiniti. ¹⁷ Blázni a slepci; nebo co jest vitšího, zlato-li, èili chrám, kterýž posvìcuje zlata? ¹⁸ A pøisáhl-li by kdo skrze oltáø, nic není; ale kdo by pøisáhl skrze ten dar, kterýž jest na òim, povinen jest. ¹⁹ Blázni a slepci, i co jest vitšího, dar-li, èili oltáø, kterýž posvìcuje daru? ²⁰ A protož kdokoli pøisahá skrze oltáø, pøisahá skrze òij, i skrze to všecko, což na òim jest. ²¹ A kdož pøisahá skrze chrám, pøisahá skrze òij, i skrze toho, kterýž pøebývá v òim. ²² A kdož pøisahá skrze nebe, pøisahá skrze trùn Boží, i skrze toho, kterýž na òim sedí. ²³ Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což tížšího jest v Zákonì, totiž soud a milosrdenství a vírnost. Tyto věci mìli jste èiniti a onìch neopouštìti. ²⁴ Vùdcové slepí, kteøíž cedíte komára, velblouda pak požíráte. ²⁵ Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že èistíte po vrchu konvice a mísy, a vnitø plno jest loupeže a nestøedmosti. ²⁶ Farizee slepèe, vyèis¹ prve to, což vnitø jest v konvi a v míse, aby i to, což jest zevnitø, bylo èisto. ²⁷ Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se pøipodobnili hrobùm zbíleným, kteøíž aè se zdadí zevnitø krásní, ale vnitø jsou plní kostí umrlèích i vší neèistoty. ²⁸ Tak i vy zevnitø zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitø plní jste pokrytství a nepravosti. ²⁹ Bìda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo¹ vzdíláváte hroby prorokù a ozdobujete hroby spravedlivých, ³⁰ A øíkáte: Kdybychom byli za dnù otcù našich, nebyli bychom úèastníci jejich ve krvi prorokù. ³¹ Protož osvidèujete sami proti sobì, že jste synové tìch, kteøíž proroky zmordovali. ³² I vy také naplòete míru otcù svých. ³³ Hadové, plémì ještìrèí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohní? ³⁴ Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a uèitele, a vy z tìch òikteré zmordujete a ukøížete, a òikteré z nich bìòovati budete v školách vašich, a budete je honiti z mìsta do mìsta, ³⁵ Aby pøišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi chrámem a oltáøem. ³⁶ Amen pravím vám: Pøijdou tyto

všecky vici na pokolení toto. ³⁷ Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéši prorokù, a kterýž kamenuješ ty, jenž byli k tobì posílání, kolikrát jsem chtìl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažřuje kučátka svá pod kòidla, a nechtìli jste. ³⁸ Aj, zanechává¹ se vám dùm váš pustý. ³⁹ Nebo¹ pravím vám, že mne již více nikoli neuzøíte od této chvíle, až i dítě: Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì.

24

¹ A vyšed Ježíš, bral se z chrámu; i pøistoupili uèedlníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové. ² Ježíš pak øekl jim: Vidíte-liž tyto všecky vici? Amen pravím vám: Nebude zùstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zboøen. ³ A když se posadil na hoøe Olivetské, pøistoupili k nìmu uèedlníci jeho soukromí, økouce: Povìz nám, kdy to bude, a která znamení budou pøíchodu tvého a skonání svìta? ⁴ I odpovìdìv Ježíš, øekl jim: Vizte, aby vás žádný nesvedl. ⁵ Nebo mnozí pøijdou ve jménu mém, økouce: Já¹ jsem Kristus, a svedou¹ mnohé. ⁶ Budete slyšetì zajisté boje a povìsti bojù. Hleìtež, abyste se nekormoutili; nebo musí to všechno býti; ale ne ihned bude konec. ⁷ Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemìtøesení po místech. ⁸ Ale tyto všecky vici jsou poèátkové bolestí. ⁹ A tehdy vy budete soužení, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národù pro jméno mé. ¹⁰ A tehdy¹ se zhorší mnozí a vespolek se budou zrazovati a nenávidìti. ¹¹ A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé. ¹² A že rozmnožena bude nepravost, ustydnè¹ láska mnohých. ¹³ Ale kdož by setrval až do konce, ten¹ spasen bude. ¹⁴ A bude¹ kázáno toto evangelium království po všem svìtì, na svìdectví všem národùm, a tehdáž¹ pøijde skonání. ¹⁵ Protož když uzøíte ohavnost zpuštinì, pøedpovìdinou od Daniele proroka, ana stojí na místì svatém, (kdo ète, rozumìj,) ¹⁶ Tehdáž ti, kteøíž by byli v Judstvu, nech¹ utekou k horám. ¹⁷ A kdo na støeše, nesstupuj dolù, aby nìco vzal z domu svého. ¹⁸ A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá. ¹⁹ Bìda pak tìhotným a tìm, kteréž kojí, v tìch dnech. ²⁰ Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo v zimì anebo v svátek. ²¹ Nebo bude tehdáž soužení veliké, jakéž nebylo od poèátku svìta až dosavad, aniž kdy potom bude. ²² A by¹ nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný èlovìk. Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti. ²³ Tehdy øekl-li by vám kdo: Aj, tuto¹ jest Kristus, anebo tamto, nevìøte. ²⁴ Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a èinitì budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené. ²⁵ Aj, pøedpovìdìl jsem vám. ²⁶ Protož øeknou-li¹ vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevìøte. ²⁷ Neb jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak¹ bude i pøíchod Syna èlovìka. ²⁸ Nebo¹ kdežkoli bude tilo, tu¹ se sletí i orlice. ²⁹ A hned po soužení, kteréž bude tìch dnù, slunce se zatmí a mìsíc nedá svìtla svého a hvìzdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati. ³⁰ A tehdy¹ se ukáže znamení Syna èlovìka na nebi, a tu¹ budou kvìliti všechna pokolení zemì, a uzøí¹ Syna èlovìka pøicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slavou velikou. ³¹ Kterýž pošle andily své s hlasem velikým trouby, a shromáždí¹ vyvolené jeho ode ètyø vitrù, od konèin nebes až do konèin jejich. ³² Od stromu pak fíkového nauète se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a listí se puèí, porozumíváte, že blízko jest léto. ³³ Takéž i vy, když uzøeli byste toto všechno, vìzte, že¹ blízko jest a ve dveøích království Boží. ³⁴ Amen pravím vám, že nepomine vìk tento, až se tyto všecky vici stanou. ³⁵ Nebe a zemì pominou, ale slova má nepominou. ³⁶ O tom pak dni a hodini té nižádný neví, ani andilè nebeští, jedinè sám Otec můj. ³⁷ Ale jakož bylo za dnù Noé, tak¹ bude i pøíchod Syna èlovìka. ³⁸ Nebo jakož jsou za dnù tìch pøed potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu,

³⁹ A nezvidili, až pøišla potopa, a zachvátila všechny, tak¹ bude i pøíští Syna èlovíka. ⁴⁰ Tehdy¹ dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán. ⁴¹ Dvì budou ve mlýnì pøi žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána. ⁴² Bdítež tedy, ponívažž nevíte, v kterou hodinu Pán váš pøijíti má. ⁴³ Toto pak vízte, že by¹ vidil hospodáø, v které by bdinì zlodìj mìl pøijíti, bdìl by zajisté, a nedal¹ by podkopati domu svého. ⁴⁴ Protož i vy buíte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadìjete, Syn èlovíka pøijde. ⁴⁵ Kdo¹ tedy jest služebník vìrný a opatrný, kteréhož ustanovil pán jeho nad èeledí svou, aby jim dával pokrm v èas? ⁴⁶ Blahoslavený služebník ten, kteréhož, pøijda pán jeho, nalezl by, an tak èinì. ⁴⁷ Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej. ⁴⁸ Jestliže by pak øekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlévá pán mùj pøijíti, ⁴⁹ I poèal by bítì spoluslužebníky, jísti a pítì s opilci, ⁵⁰ Pøijde¹ pán služebníka toho v den, v kterýž se nenadìje, a v hodinu, v kterouž nevì. ⁵¹ I oddílì¹ jej, a díl jeho položí s pokrytci. Tam¹ bude pláè a škøipení zubù.

25

¹ Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi. ² Pít pak z nich bylo opatrných, a pít bláznivých. ³ Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. ⁴ Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. ⁵ A když prodléval Ženich, zdøímaly se všechny a zesnuly. ⁶ O pùlnoci pak stal se køik: Aj, Ženich jde, vyjdìte proti nìmu. ⁷ Tedy vstaly všechny panny ty, a ozdobily lampy své. ⁸ Bláznivé pak opatrným øekly: Udiìte nám oleje vašeho, nebo lampy naše hasnou. ⁹ I odpovìdìly opatrné, økouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám nedostalo, jdìte radìji k prodavaèùm a kupte sobì. ¹⁰ A když odešly kupovati, pøišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu, i zavøíny jsou dveøe. ¹¹ Potom pak pøišly i ty druhé panny, økouce: Pane, pane, otevøi nám. ¹² A on odpovìdiv, øekl: Amen, pravím vám, neznám¹ vás. ¹³ Bdítež tedy; neb nevíte dne ani hodiny, v kterou Syn èlovíka pøijde. ¹⁴ Neb tak se dìti bude, jako když èlovìk jeden, jda na cestu, povolal služebníkù svých a poruèil jim statek svůj. ¹⁵ I dal jednomu pít høiven, jinému pak dvì, a jinému jednu, každému podle možnosti jeho, i odšel hned. ¹⁶ Odšed pak ten, kterýž vzal pít høiven, tìžel jimi, i vydìlal jiných pít høiven. ¹⁷ Těž i ten, kterýž vzal dvì, získal jiné dvì. ¹⁸ Ale ten, kterýž vzal jednu, odšed, zakopal ji v zemi, a skryl peníze pána svého. ¹⁹ Po mnohém pak èasu pøišel pán služebníkù tìch, i èinil poèet s nimi. ²⁰ A pøistoupiv ten, kterýž byl pít høiven vzal, podal jiných pítì høiven, øka: Pane, pít høiven dal jsi mi, aj, jiných pít høiven získal jsem jimi. ²¹ I øekl mu pán jeho: To dobøe, služebníèe dobrý a vìrný, nad málem byl jsi vìrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdìž v radost pána svého. ²² Pøistoupiv pak ten, kterýž byl dvì høivnì vzal, dí: Pane, dvì høivnì jsi mi dal, aj, jiné dvì jimi získal jsem. ²³ Øekl mu pán jeho: To dobøe, služebníèe dobrý a vìrný, nad málem byl jsi vìrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdìž v radost pána svého. ²⁴ Pøistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu høivnu, øekl: Pane, vidìl jsem, že jsi ty èlovìk pøísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal, ²⁵ I boje se, odšel jsem a skryl høivnu tvou v zemi. Aj, teì máš, což tvého jest. ²⁶ A odpovídaje pán jeho, øekl mu: Služebníèe zlý a lenivý, vidìl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal, ²⁷ Protož mìl jsi ty peníze mé dáti penìzomìncùm, a já pøijda, vzal byl bych, což jest mého, s požitkem. ²⁸ Nu vezmìtež od nìho tu høivnu, a dejte tomu, kterýž má deset høiven. ²⁹ (Nebo každému majícímu bude dáno, a bude¹ hojnì mítì, od nemajícího pak i to, což má, bude¹ odjato.) ³⁰ A toho neužiteèného služebníka uvrztež do temností zevnitøních. Tam¹ bude pláè a škøipení zubù. ³¹ A když pøijde Syn èlovíka v slávi své, a všickni svatí andìlé s ním, tedy se posadí na trùnu velebnosti

své, ³² A shromáždění budou před něj všichni národové. I rozdělí je na různě, jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ³³ A postaví¹ ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici. ³⁴ Tedy dí Král tím, kteříž na pravici jeho budou: Pojďte požehnání Otce mého, dříve vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa. ³⁵ Nebo jsem laěnil, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi pít; hostem jsem býval, a přijali jste mne; ³⁶ Nah jsem byl, a přiodili jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne; v žaláři jsem sedl, a přicházeli jste ke mně. ³⁷ Tedy odpoví jemu spravedliví, økouce: Pane, kdy jsme ti vídali laěného, a krmili jsme tebe, žíznivého, a dávali¹ jsme nápoj? ³⁸ Aneb kdy jsme ti vidili hosti, a přijali jsme tebe, anebo nahého, a přiodili jsme tebe? ³⁹ Aneb kdy jsme ti vidili nemocného, aneb v žaláři, a přicházeli jsme k tobí? ⁴⁰ A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili. ⁴¹ Potom dí i tím, kteříž na levici budou: Jděte ode mne zloěení do ohně věného, kterýž jest připraven jáblu i andělu jeho. ⁴² Nebo¹ jsem laěnil, a nedali jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi pít; ⁴³ Hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři jsem byl, a nenavštívili jste mne. ⁴⁴ Tedy odpoví jemu i oni, økouce: Pane, kdy jsme tebe vídali laěného, neb žíznivého, aneb hosti, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobí? ⁴⁵ Tedy odpoví jim, øka: Amen pravím vám: Ěhož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, mně jste nečinili. ⁴⁶ I půjdou tito do trápení věného, ale spravedliví do života věného.

26

¹ I stalo se, když dokonal Ježíš oěi tyto všechny, øekl uědlníkům svým: ² Víte, že po dvou dnech velikanoc bude a Syn ělovíka zrazen bude, aby byl ukřižován. ³ Tedy sešli se přední kněží a zákoníci, i starší lidu na sío nejvyššího kněze, kterýž sloul Kaifáš. ⁴ A radili se, jak by Ježíše lstiví jali a zamordovali. ⁵ Ale pravili: Ne v den svátení, aby snad nebyl rozbroj v lidu. ⁶ Když pak byl Ježíš v Betany, v domu Šimona malomocného, ⁷ Pøistoupila k němu žena, mající nádobu alabastrovou masti drahé, i vylila ji na hlavu jeho, když sedl za stolem. ⁸ A vidouce to uědlníci jeho, rozhnivali se, økouce: I k ěmu jest ztráta tato? ⁹ Neb mohla tato mast prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým. ¹⁰ A znaje to Ježíš, dí jim: Proě za zlé máte této ženě? Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou. ¹¹ Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete. ¹² Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tělo, ku pohøebu mému to učinila. ¹³ Amen pravím vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem světě, také¹ i to bude praveno, co učinila tato, na památku její. ¹⁴ Tedy odšed k předním kněžím, jeden ze dvanácti, kterýž sloul Jidáš Iškariotský, ¹⁵ Øekl jim: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni uložili jemu dáti třidceti støíbrných. ¹⁶ A od té chvíle hledal příhodného ěasu, aby ho zradil. ¹⁷ Prvního pak dne pøesnic, pøistoupili k Ježíšovi uědlníci, økouce jemu: Kde chceš, a¹ připravíme tobí, abys jedl beránka? ¹⁸ On pak øekl: Jděte tam k jednomu do místa, a rcete jemu: Vzkázal¹ Mistr: Ěas můj blízko jest, u tebe¹ jísti budu beránka s uědlníky svými. ¹⁹ I učinili uědlníci tak, jakož jim poručil Ježíš, a připravili beránka. ²⁰ A když byl veer, posadil se za stůl se dvanácti. ²¹ A když jedli, øekl jim: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí. ²² I zarmoutivše se velmi, počali každý z nich øíci jemu: Zdali já jsem, Pane? ²³ On pak odpovídaje, øekl: Kdo omáěi se mnou rukou v míse, ten¹ mne zradí. ²⁴ Syn¹ zajisté ělovíka jde, jakož psáno o něm, ale bida ělovíku tomu, skrze nihož Syn ělovíka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil ělovík ten. ²⁵ Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Mistøe? Øekl

jemu: Ty jsi øekl. ²⁶ A když oni jedli, vzav Ježíš chléb a dobroøeiv, lámal, a dal uèedníkùm, a øekl: Vezmìte, jezte, to jest tìlo mé. ²⁷ A vzav kalich, a díky èiniv, dal jim, øka: Pijte z toho všickni. ²⁸ Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštìní høíchù. ²⁹ Ale pravím¹ vám, že¹ nebudu píti již více z tohoto plodu vinného koøene, až do onoho dne, když jej píti budu s vámi nový v království Otce mého. ³⁰ A sezpívavše písnièku, vyšli na horu Olivetskou. ³¹ Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýøe, a rozprchnou¹ se ovce stáda. ³² Ale když z mrtvých vstanu, pøedejdu vás do Galilee. ³³ Odpovídaje pak Petr, øekl jemu: By¹ se pak všickni zhoršili nad tebou, já¹ se nikdy nezhorším. ³⁴ Dí mu Ježíš: Amen pravím tobì, že této noci, prve než kohout zazpívá, tøikrát mne zapøíš. ³⁵ Øekl jemu Petr: Bych¹ pak mìl také s tebou umøíti, nezapøím tebe. Takž podobní i všickni uèedníci pravili. ³⁶ Tedy pøišel s nimi Ježíš na místo, kteréž sloulo Getsemany. I dí uèedníkùm: Poseítež tuto, až¹ odejda, pomodlím se tamto. ³⁷ A pojav s sebou Petra a dva syny Zebedeovy, poèal se rmoutiti a teskliv býti. ³⁸ Tedy øekl jim: Smutná¹ jest duše má až k smrti. Pozùstaòtež tuto a bdìte se mnou. ³⁹ A poodšed malièko, padl na tváø svou, modle se a øka: Otèe mùj, jest-li možné, nech¹ odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš. ⁴⁰ I pøišel k uèedníkùm, a našel je, ani spí. I øekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bdìti se mnou? ⁴¹ Bdìtež a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duch¹ zajisté hotov jest, ale tìlo nemocno. ⁴² Opìt po druhé odšed, modlil se, øka: Otèe mùj, nemùže-li¹ tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá. ⁴³ I pøišed k nim, našel je, a oni zase spí; nebo byly oèi jejich obtíženy. ⁴⁴ A nechav jich, opìt odšel, a modlil se po tøetí, touž øeè øíkaje. ⁴⁵ Tedy pøišel k uèedníkùm svým, a øekl jim: Spìtež již a odpoèívejte. Aj, pøiblížila se hodina, a Syna èlovìka zrazují v ruce høišných. ⁴⁶ Vstaòtež, pojìme. Aj, pøiblížil se ten, jenž mne zrazuje. ⁴⁷ A když on ještì mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, pøišel, a s ním zástup mnohý s meèi a s kyjmi, poslaných od pøedních knìží a starších lidu. ⁴⁸ Ten pak, jenž jej zrazoval, dal jim znamení, øka: Kteréhož¹koli políbím, ten jest; držtež jej. ⁴⁹ A hned pøistouпив k Ježíšovi, øekl: Zdráv buì, Mistøe, a políbil jej. ⁵⁰ I øekl jemu Ježíš: Pøiteli, naè jsi pøišel? Tedy pøistouپili a ruce vztáhli na Ježíše a jali ho. ⁵¹ A aj, jeden z tìch, kteøíž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meè svùj; a udeøiv služebníka nejvyššího knìze, u¹al ucho jeho. ⁵² Tedy dí jemu Ježíš: Obra¹ meè svùj v místo jeho; nebo všickni, kteøíž meè berou, od meèe zahynou. ⁵³ Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfù andìlù? ⁵⁴ Ale kterak by se pak naplnila Písma, kteráž svìdèí, že tak musí býti? ⁵⁵ V tu hodinu øekl Ježíš k zástupùm: Jako na lotra vyšli jste s meèi a s kyjmi jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uèe v chrámì, a nejali jste mne. ⁵⁶ Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila Písma prorocká. Tedy uèedníci všickni opustivše ho, utekli. ⁵⁷ A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knìzi, kdežto zákoníci a starší byli se sešli. ⁵⁸ Ale Petr šel za ním zdaleka, až do sínì nejvyššího knìze. A všed vnitø, sedìl s služebníky, aby vidìl všeho toho konec. ⁵⁹ Pøední pak knìží a starší a všecka ta rada hledali falešného svìdectví proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali, ⁶⁰ I nenalezli. A aèkoli mnozí falešní svìdkové pøistupovali, však nenalezali. Naposledy pak pøišli dva falešní svìdkové, ⁶¹ A øekli: Tento jest povìdìl: Mohu zboøiti chrám Boží a ve tøech dnech zase jej ustaviti. ⁶² A povstav nejvyšší knìz, øekl jemu: Nic neodpovídáš? Což pak tito proti tobì svìdèí? ⁶³ Ale Ježíš mlèel. I odpovídaje nejvyšší knìz, øekl k nìmu: Zaklínám ti skrze Boha živého, abys nám povìdìl, jsi-li ty Kristus Syn Boží? ⁶⁴ Dí mu Ježíš: Ty jsi øekl. Ale však pravím vám: Od toho èasu uzøíte Syna èlovìka sedícího na pravici moci Boží a pøicházejícího na oblacích nebeských. ⁶⁵ Tedy nejvyšší knìz roztrhl roucho své, a

øekl: Rouhal se. Což ještì potøebujeme svìdkù? Aj, nyní jste slyšeli rouhání jeho.
⁶⁶ Co se vám zdá? A oni odpovídajíce, øekli: Hoden¹ jest smrti. ⁶⁷ Tedy plili na tváø
 jeho a pohlavkovali jej; jiní pak hùlkami jej bili, ⁶⁸ Øíkajíce: Hádej nám, Kriste, kdo
 jest ten, kterýž tebe udeøil? ⁶⁹ Ale Petr sedìl vnì v síni. I pøistoupila k nìmu jedna
 dìveèka, økuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským. ⁷⁰ On pak zapøel pøede všemi,
 øka: Nevím, co pravíš. ⁷¹ A když vycházel ze dveøí, uzøela jej jiná dìveèka. I øekla
 tím, kteøíž tu byli: I tento byl s Ježíšem tím Nazaretským. ⁷² A on opìt zapøel s
 pøísahou, øka: Neznám toho èlovìka. ⁷³ A po malé chvíli pøistoupili blíže, kteøíž
 tu stáli, i øekli Petrovi: Jistì i ty z nich jsi, neb i øeè tvá známa tebe èinì. ⁷⁴ Tedy
 poèal se proklínati a pøisahati, øka: Neznám toho èlovìka. A hned kohout zazpíval.
⁷⁵ I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl øekl: Že prve než kohout
 zazpívá, tøikrát mne zapøíš. A vyšed ven, plakal hoøce.

27

¹ A když bylo ráno, vešli v radu všickni pøední knìží a starší lidu proti Ježíšovi, aby
 jej na smrt vydali. ² I svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému Pilátovi hejtmanu.
³ Tedy vida Jidáš, zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho, navrátil zase tøidceti
 støíbrných pøedním knìžím a starším, ⁴ Øka: Zhøešil jsem, zradiv krev nevinnou.
 Oni pak øekli: Co nám do toho? Ty viz. ⁵ A on povrh ty støíbrné v chrámì, odšel
 pryè, a odšed, obìsil se. ⁶ A pøední knìží vzavše peníze, øekli: Nesluší¹ jich vložitì
 do pokladnice, nebo mzda krve jest. ⁷ A poradivše se, koupili za nì pole to hrnèíøovo,
 ku pohøebu poutníkù. ⁸ Protož nazváno jest pole to pole krve, až do dnešního dne.
⁹ A tehdy naplnilo se povìdìnì skrze Jeremiášè proroka økoucího: A vzali tøidceti
 støíbrných, mzdu ceníného, kterýž šacován byl od synù Izraelských, ¹⁰ A dali je za
 pole hrnèíøovo, jakož mi ustanovil Pán. ¹¹ Ježíš pak stál pøed vladaøem. A otázal
 se ho vladaø, øka: Ty-li jsi ten král Židovský? Øekl jemu Ježíš: Ty pravíš. ¹² A když
 na nìj pøední knìží a starší žalovali, nic neodpovìdìl. ¹³ Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li,
 kteraké vícì proti tobì svìdèí? ¹⁴ Ale on neodpovìdìl jemu k žádnému slovu, takže
 se vladaø tomu velmi divil. ¹⁵ Mìl pak obyèej vladaø v svátek propustiti lidu vìznì
 jednoho, kteréhož by chtìli. ¹⁶ I mìli v ten èas vìznì jednoho znamenitého, kterýž
 sloul Barabbáš. ¹⁷ Protož když se lidé sešli, øekl: Kterého chcete, a¹ vám propustím?
 Barabbášè-li, èili Ježíše, jenž slove Kristus? ¹⁸ Nebo¹ vidìl, že jej z závistì vydali.
¹⁹ A když sedìl na soudné stolici, poslala k nìmu žena jeho, økuci: Nic nemìj èiniti s
 spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpìla dnes ve snách pro nìho. ²⁰ Ale pøední
 knìží a starší navedli lid, aby prosili za Barabbášè, Ježíše pak aby zahubìli. ²¹ I
 odpovìdìv vladaø, øekl jim: Kterého chcete ze dvou, a¹ vám propustím? A oni øekli:
 Barabbášè. ²² Dí jim Pilát: Co pak uèiním s Ježíšem, jenž slove Kristus? Øekli mu
 všickni: Ukøižován buì. ²³ Vladaø pak øekl: I což jest zlého uèinìl? Oni pak více
 volali, økouce: Ukøižován buì. ²⁴ A vida Pilát, že by nic neprosìl, ale že by vìtší
 rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce pøed lidem, øka: Èist jsem já od krve spravedlivého
 tohoto. Vy vizte. ²⁵ A odpovìdìv všecken lid, øekl: Krev jeho na nás i na naše syny.
²⁶ Tedy propustil jim Barabbášè, ale Ježíše zbièovav, vydal, aby byl ukøižován. ²⁷ Tedy
 žoldnéøi hejtmanovi, vzavše Ježíše do radného domu, shromáždili k nìmu všecku
 svou rotu. ²⁸ A svlékše jej, pøiodìli ho pláštim brunátným. ²⁹ A spleťše korunu
 z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali tøtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce pøed
 ním, posmívali se jemu, økouce: Zdráv buì, ó králi Židovský. ³⁰ A plijíce na nìho,
 brali tøtinu a bili jej v hlavu. ³¹ A když se mu naposmívali, svlékli s nìho pláš¹, a
 oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukøižován. ³² A vyšedše, našli èlovìka
 Cyrenenského, jménem Šimona. Toho pøinutili, aby nesl køíž jeho. ³³ I pøišedše na

místo, kteréž slove Golgata, to jest popravné místo, ³⁴ Dali mu pítí octa, smíšeného se žlučí. A okusiv ho, nechtěl pítí. ³⁵ Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los, aby se naplnilo povídání proroka, økoucího: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj odív metalí los. ³⁶ A sedíce, ostěhali ho tu. ³⁷ I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Toto¹ jest Ježíš, ten král Židovský. ³⁸ I ukřižováni jsou s ním dva lotě, jeden na pravici a druhý na levici. ³⁹ Ti pak, kteříž chodili tudy, rouhali mu se, ukřivujíce hlav svých, ⁴⁰ A říkajíce: Hej, ty jako rušíš chrám Boží a ve těchto dnech jej zase vzděláváš, pomozíš sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestupíš s kříže. ⁴¹ Tak podobně i přední kníží posmívajíce se s zákoníky a staršími, pravili: ⁴² Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci. Jestliže jest král Židovský, necha¹ nyní sstoupí s kříže, a uvidíme jemu. ⁴³ Doufal¹ v Boha, necha¹ ho nyní vysvobodí, chce-li¹ mu; nebo pravil: Syn Boží jsem. ⁴⁴ Takž také i lotě, kteříž byli s ním ukřižováni, utrhali jemu. ⁴⁵ Od šesté pak hodiny tma se stala po vši té zemi až do hodiny deváté. ⁴⁶ A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, øka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? ⁴⁷ A niktež z těch, jenž tu stáli, slyšíce, pravili, že Eliáš volá tento. ⁴⁸ A hned jeden z nich běžev, vzal houbu, naplnil ji octem a vloživ na tres¹, dával jemu pítí. ⁴⁹ Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho vysvobodil. ⁵⁰ Ježíš pak opit volaje hlasem velikým, vypustil duši. ⁵¹ A aj, opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů, a země se třásla a skále se pukalo, ⁵² A hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala jsou. ⁵³ A vyšedše z hrobů, po vzkříšení jeho šli do svatého místa a ukázali se mnohým. ⁵⁴ Tedy centurio a ti, kteříž s ním byli, ostěhajíce Ježíše, vidouce zemetesení a to, co se dalo, báli se velmi, økouce: Jisti Syn Boží byl tento. ⁵⁵ Byly také tu ženy mnohé, zdaleka se dívajíce, kteréž byly šly za Ježíšem od Galilee, posluhující jemu, ⁵⁶ Mezi nimiž byla Maria Magdaléna a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a matka synů Zebedeových. ⁵⁷ A když byl večer, šel jeden èlovík bohatý od Arimatie, jménem Jozef, kterýž také byl uèedník Ježíšův. ⁵⁸ Ten šstoupil ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. Tedy Pilát rozkázal dáti tělo. ⁵⁹ A vzav tělo Ježíšovo Jozef, obvinul je v plátno èisté, ⁶⁰ A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv kámen veliký ke dveřům hrobovým, odšel. ⁶¹ A byla tu Maria Magdaléna a druhá Maria, sedíce naproti hrobu. ⁶² Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, šli se přední kníží a farizeové ku Pilátovi, ⁶³ Økouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce øekl, ještě živ jsa: Po těchto dnech vstanu. ⁶⁴ Rozkažte tedy ostěhati hrobu až do třetího dne, a¹ by snad uèedníci jeho, přijdouce v noci, neukradli ho, a øekli by lidu: Vstal¹ jest z mrtvých. I bude¹ poslední blud horší nežli první. ⁶⁵ Øekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostěhejte, jakž víte. ⁶⁶ A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.

28

¹ Na skonání pak soboty, když již svítalo na první den toho téhodne, šla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohledily na hrob. ² A aj, zemetesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a šstoupiv, odvalil kámen ode dveří hrobových, a posadil se na něj. ³ A byl oblièej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh. ⁴ A pro strach jeho zděsili se strážní a uèiněni jsou jako mrtví. ⁵ I odpovíděv anděl, øekl ženám: Nebojte se vy, nebo¹ vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. ⁶ Není¹ ho tuto; nebo vstal¹ jest, jakož předpověděl. Pojíte, a vizte místo, kdež ležel Pán. ⁷ A rychle jdouce, povizte uèedníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee, tam jej uvidíte. Aj, povídil jsem vám. ⁸ I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, běžely, aby uèedníkům jeho zvěstovaly. ⁹ Když pak šly zvěstovati uèedníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, øka: Zdrávy buíte. A ony šstoupivše, chopily se noh jeho,

a klanily se jemu. ¹⁰ Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím svým, a¹ jdou do Galilee, a tam¹ mne uzolí. ¹¹ Když pak ony odešly, aj, někteří z stráže přišedše do místa, oznámili předním knížím všechno, co se stalo. ¹² Kterážto shromáždivše se s staršími a uradivše se, mnoho peněz dali žoldnéřům, ¹³ Ůkouce: Pravte, že uèedlníci jeho noèní přišedše, ukradli jej, když jsme my spali. ¹⁴ A uslyší-li¹ o tom hejtman, my¹ ho spokojíme a vás bezpečny učiníme. ¹⁵ A oni vzavše peníze, učinili, jakž nauèeni byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne. ¹⁶ Jedenácte pak uèedlníků šli do Galilee na horu, kdežto jim byl uložil Ježíš. ¹⁷ A uzøevše ho, klanili se jemu. Ale někteří pochybovali. ¹⁸ A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, ůka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. ¹⁹ Protož jdouce, uète všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, ²⁰ Uèíce je zachovávatí všechno, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa. Amen.

Marek

¹ Poèátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího; ² Jakož psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám andíla svého pøed tváí tvou, kterýž pøipraví cestu tvou pøed tebou. ³ Hlas volajícího na poušti: Pøpravujte cestu Páni, pøímé èiòte stezky jeho. ⁴ Kòtil Jan na poušti a kázal kòest pokání na odpuštìní hòíchù. ⁵ I vycházeli k nìmu ze vší krajiny Židovské i Jeruzalémští, a kòtili se od nìho všickni v Jordáni øece, vyznávající hòichy své. ⁶ Byl pak Jan odín srstmi velbloudovými, a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobyly a med lesní. ⁷ A kázal, øka: Za mnou jde silnìjší mne, kteréhožto nejsem hoden, sehna se, rozvázati øeménka u obuvi jeho. ⁸ Já zajisté kòtil jsem vás vodou, ale on¹ vás kòtíti bude Duchem svatým. ⁹ I stalo se v tich dnech, pøišel Ježíš z Nazarétu Galilejského, a pokòtin jest v Jordáni od Jana. ¹⁰ A hned vystoupì z vody, uzøel nebesa otevøená a Ducha jakožto holubici, sstupujícího na nìj. ¹¹ A hlas stal se s nebe: Ty jsi ten mùj milý Syn, v nìmž mi se dobøe zalíbilo. ¹² A ihned ho Duch vypudil na pouš¹. ¹³ I byl tam na poušti ètyøidceti dnù, a pokoušín byl od satana; a byl s zviòí, a andilé pøisluhovali jemu. ¹⁴ Když pak byl vsazen Jan do žaláøe, pøišel Ježíš do Galilee, zviòtuje evangelium království Božího, ¹⁵ Pravi: Že se naplnil èas, a pøiblížilo se království Boží. Èiòte pokání, a viòte evangelium. ¹⁶ A chodì podle moøe Galilejského, uzøel Šimona a Ondøeje bratra jeho, ani pouštìjí síti do moøe, nebo rybáøi byli. ¹⁷ I øekl jim Ježíš: Pojìte za mnou, a uèiním vás rybáøe lidí. ¹⁸ A oni hned opustivše síti své, šli za ním. ¹⁹ A poøed odtud malièko, uzøel Jakuba Zebedeova, a Jana bratra jeho, kteøíž také byli na lodì tvrdíce síti své; ²⁰ A hned povolal jich. A oni opustivše otce svého Zebedea na lodì s pacholky, šli za ním. ²¹ I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šel Ježíš do školy, a uèil. ²² I divili se náramnì uèení jeho; nebo uèil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci. ²³ I byl v škole jejich èlovìk, posedlý duchem neèistým. I zvolal, ²⁴ Øka: Ale což jest tobì do nás, Ježíši Nazaretský? Pøišel jsi zatratiti nás; znám ti, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží. ²⁵ I pøimluvil mu Ježíš, øka: Umlkniž a vyjdi z nìho. ²⁶ I polomcovav jím duch neèistý a kòieè hlasem velikým, vyšel z nìho. ²⁷ I lekli se všickni, takže se tázali mezi sebou, økouce: I co jest toto? Jakéž jest toto nové uèení, že tento mocnì duchùm neèistým rozkazuje, a poslouchají ho? ²⁸ I roznesla se povìst o nìm hned po vší krajinì Galilejské. ²⁹ A hned vyøedše ze školy, pøišli do domu Šimonova a Ondøejova s Jakubem a s Janem. ³⁰ Šimonova pak svegruše ležela, majíc zimnici. A hned jemu povìdili o ní. ³¹ A pøistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku její, a hned pøestala jí zimnice. I posluhovala jim. ³² Veèer pak již pøi západu slunce, nosili k nìmu všechny nemocné i íábelníky. ³³ A bylo se všecko mìsto sbìhlo ke dveøùm. ³⁴ I uzdravoval mnohé ztrápené rozliènými neduhy, a íábelství mnohá vymítal, a nedopustil mluvíti íáblùm; nebo znali ho. ³⁵ A pøede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na pusté mìsto, a tam se modlil. ³⁶ I šel za ním Šimon i ti, kteøíž s ním byli. ³⁷ A když jej našli, øekli jemu: Všickni ti hledají. ³⁸ I dí jim: Pojìmež do okolních mìsteèek, abych i tam kázal. Nebo na to jsem pøišel. ³⁹ I kázal v školách jejich ve vší Galileji, a íábelství vymítal. ⁴⁰ Tedy pøišel k nìmu malomocný, prose ho, a klekna pøed ním, øekl jemu: Pane, chceš-li, mùžeš mne oèistiti. ⁴¹ Ježíš pak slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a øekl jemu: Chci, buì èist. ⁴² A když to øekl, hned odstoupilo od nìho malomocenství, a oèiòtin jest. ⁴³ I pohroziv mu, hned ho odbyl, ⁴⁴ A øekl mu: Viziž, abys nižádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knìzi, a obituj za oèiòtìní své to, což pøikázal Mojžíš, na svìdectví jim. ⁴⁵ On pak vyøed, poèal vypravovati mnoho a ohlašovati tu vìc, takže

již nemohl Ježíš do místa zjevně vjíti, ale vně na místech pustých byl. I scházeli se k němu odevšad.

2

¹ A opět všel do Kafarnaum po několika dnech. I uslyšáno jest, že by doma byl. ² A hned sešlo se jich množství, takže již nemohli ani ke dveřem. I mluvil jim slovo. ³ Tedy přijdou k němu nikteři, nesouce šlakem poraženého, kterýžto ode čtyř nesen byl. ⁴ A když k němu nemohli pro zástupy, loupali stěchu, kdež byl Ježíš, a probodivše pūdū, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený. ⁵ A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouští se tobě hříchové tvoji. ⁶ A byli tu nikteři z zákoníků, sedíce a myslíce v srdcích svých: ⁷ Co tento tak mluví rouhavě? Kdo muž odpustiti hřichy, jedině sám Bůh? ⁸ To hned poznav Ježíš duchem svým, že by tak přemýšlovali sami v sobě, řekl jim: Proč o tom přemýšlujete v srdcích svých? ⁹ Co jest snáze říci šlakem poraženému: Odpouští se tobě hříchové, či říci: Vstaň a vezmi lože své a choď? ¹⁰ Ale abyste viděli, že Syn člověka má moc na zemi odpustiti hřichy, dí šlakem poraženému: ¹¹ Tobě¹ pravím: Vstaň, a vezmi lože své, a jdi do domu svého. ¹² I vstal hned, a vzav lože své přede všemi, odšel, takže se divili všickni, a chválili Boha, okouce: Nikdy jsme toho neviděli. ¹³ I vyšel opět k moři, a všecken zástup přicházel k němu, i učil je. ¹⁴ A pomíjeje Ježíš, ušel Lévi syna Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním. ¹⁵ I stalo se, když sedl za stolem v domu jeho, že i publikáni mnozí a hříšníci sedili spolu s Ježíšem a s učedníky jeho; neb mnoho jich bylo, a šlo za ním. ¹⁶ Zákoníci pak a farizeové vidouce, že jedl s publikány a s hříšníky, řekli učedníkům jeho: Což jest toho, že s publikány a hříšníky jí a pije Mistr váš? ¹⁷ To uslyšav Ježíš, dí jim: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišel¹ jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání. ¹⁸ Učedníci pak Janovi a farizejští postívali se. I přišli a řekli jemu: Proč učedníci Janovi a farizejští postí se, a tvoji učedníci se nepostí? ¹⁹ I řekl jim Ježíš: Kterakž mohou synové Ženichovi postiti se, když jest s nimi Ženich? Dokavadž mají s sebou Ženicha, nemohou¹ se postiti. ²⁰ Ale přijdou¹ dnové, když od nich odjat bude Ženich, a tehdaž se budou postiti v těch dnech. ²¹ Ano žádný záplaty sukna nového nepřisívá k rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého ještě něco, i bývá větší díra. ²² A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; jinak rozpučí nové víno nádoby, a tak víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má líto býti do nádob nových. ²³ I stalo se, že šel Ježíš v sobotu skrze obilí, i počali učedníci jeho jdouce vymínati klasy. ²⁴ Tedy farizeové řekli jemu: Pohleď, co¹ činí učedníci tvoji, čehož nesluší činiti v sobotu. ²⁵ I řekl jim: Nikdy-liž jste nečtli, co učinil David, když nouze byla, a laěnil, on i ti, kteříž s ním byli? ²⁶ Kterak všel do domu Božího za Abiataru nejvyššího kněze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než samým kněžím,) a dal i těm, kteříž s ním byli? ²⁷ I pravil jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu. ²⁸ Protož Syn člověka jest pánem také i soboty.

3

¹ I všel opět do školy, a byl tu člověk, maje ruku uschlou. ² I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho obžalovali. ³ I řekl tomu člověku, kterýž měl uschlou ruku: Vstaň a pojď sem do prostředku. ⁴ I dí jim: Sluší-li v sobotu dobře činiti, či zle, život zachovati, či zamordovati? Ale oni mlčeli. ⁵ A pohlediv na ně vůkol hněvivě, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, řekl člověku: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest ruka jeho zdravá, jako i druhá. ⁶ A vyšeďše farizeové, hned s herodiány radu učinili

proti Ježíšovi, kterak by ho zahubili. ⁷ Ježíš pak s uèedlníky svými poodšel k moøi, a veliké množství od Galilee šlo za ním, i z Judstva, ⁸ I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteøíž byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteréké věci èiní, pøišli k nìmu. ⁹ I rozkázal uèedlníkùm svým, aby lodièku ustaviènì nahotovì mìli, pro zástup, aby ho tak netiskli. ¹⁰ Nebo mnohé uzdravoval, takže naò padali, aby se ho dotýkali, kteøížkoli mìli jaké neduhy. ¹¹ A duchové neèistí, jakž ho zazøeli, padali pøed ním a kòieeli, økouce: Ty jsi Syn Boží. ¹² A on velmi jim pøimlouval, aby ho nezjevovali. ¹³ I vstoupil na horu, a povolal k sobì tìch, kterýchž se jemu vidìlo; i pøišli k nìmu. ¹⁴ I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, aby je poslal kázati, ¹⁵ A aby mìli moc uzdravovati nemoci a vymítati iábelství: ¹⁶ A nejprve Šimona, jemuž dal jméno Petr, ¹⁷ A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromovi,) ¹⁸ A Ondøeje, a Filipa, a Bartolomìje, a Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona Kananejského, ¹⁹ A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I šli s ním domù. ²⁰ A vtom opìt sšel se zástup, takže nemohli ani chleba pojísti. ²¹ A slyšavše o tom pøibuzní jeho, pøišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pomínul. ²² Zákoníci pak, kteøíž byli pøišli od Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba má a že v knížeti iábelském vymítá iábly. ²³ A povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak mùže satan satana vymítati? ²⁴ A jestliže království v sobì se rozdvøjí, nemùže státi království to. ²⁵ A rozdvøjí-li se dùm proti sobì, nebude moci dùm ten státi. ²⁶ Tak jestliže jest povstal satan sám proti sobì, a rozdvojen jest, nemùže státi, ale konec béøe. ²⁷ Nižádný nemùže nádobí silného reka, vejda do domu jeho, rozebrati, leè by prve silného toho svázal; a tehdy¹ dùm jeho zloupí. ²⁸ Amen pravím vám, že všickni hòíchové odpustìni budou synùm lidským, i rouhání, jímž by se rouhali, ²⁹ Ale kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpustìní na vìky, ale hoden jest vìèného odsouzení. ³⁰ Nebo pravili: Že ducha neèistého má. ³¹ Tedy pøišla matka jeho a bratøí, a stojíce vnì, poslali k nìmu, aby ho vyvolali. ³² A sedìl okolo nìho zástup. I øekli jemu: Aj, matka tvá a bratøí tvoji vnì hledají tebe. ³³ Ale on odpovìdìl jim, øka: Kdo jest matka má a bratøí moji? ³⁴ A obezøev uèedlníky vùkol sedící, øekl: Aj, matka má a bratøí moji. ³⁵ Nebo kdož by koli èinil vùli Boží, ten¹ jest bratr můj, i sestra, i matka má.

4

¹ A opìt poèal Ježíš uèiti u moøe. I shromáždil se k nìmu zástup mnohý, takže vstoupiv na lodí, sedìl na moøi, a všecken zástup byl na zemi podle moøe. ² I uèil je mnohým vícem v podobenstvích, a pravil jim v uèení svém: ³ Slyšte. Aj, vyšel rozsevaè, aby rozsíval. ⁴ I stalo se v tom rozsívání, že jedno padlo podle cesty, a pøiletìlo ptactvo nebeské, i szobali je. ⁵ A jiné padlo na místo skalnaté, kdežto nemìlo mnoho zemì, a hned vzešlo; neb nemìlo hlubokosti zemì. ⁶ A když vyšlo slunce, uvadlo, a protože nemìlo koøene, uschlo. ⁷ A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udusilo je. I nevydalo užitku. ⁸ Jiné pak padlo v zemi dobrou, a dalo užitku vzhùru vstupující a rostoucí; pøineslo zajisté jedno tøidcátý, a jiné šedesátý, a jiné pak stý. ⁹ I pravil jim: Kdo má uši k slyšení, slyš. ¹⁰ A když pak byl sám, tázali se ho ti, kteøíž pøi ním byli, se dvanácti, na to podobenství. ¹¹ I øekl jim: Vám¹ jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale tìm, kteøíž jsou vnì, v podobenství všecko se dìje, ¹² Aby hledíce, hledìli, a neuzøeli, a slyšíce, slyšeli, a nesrozumìli, aby se snad neobrátìli, a byli by jim odpustìni hòíchové. ¹³ I dí jim: Neznáte podobenství tohoto? A kterakž pak jiná všechna podobenství poznáte? ¹⁴ Rozsevaè, ten slovo rozsívá. ¹⁵ Tito¹ pak jsou, ješto podle cesty sìmì pøijímají, kdežto se rozsívá slovo, kterèž když oni slyší, ihned pøichází satan a vynímá slovo, kterèž vsáto jest v srdcích

jejich. ¹⁶ A tak podobní ti, kteříž jako skalnatá země posáti jsou, kteřížto jakž uslyší slovo, hned s radostí přijímají je. ¹⁷ Než nemají kořene v sobě, ale jsou časní; potom když vznikne soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší. ¹⁸ A ti to jsou, jenž mezi trní posáti jsou, kteříž ať slovo slyší, ¹⁹ Ale pečování tohoto světa a oklamání zboží, a jiné žádosti zlé k tomu přistupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá. ²⁰ Tito¹ pak jsou, jenž v zemi dobrou sítí přijali, kteříž slyší slovo Boží, a přijímají, a užitek přinášejí, jedno třicátý, a jiné šedesátý, a jiné stý. ²¹ Dále pravil jim: Zdali rozsvícena bývá svíce, aby postavena byla pod nádobu nebo pod postel? Však aby na svícen vstavena byla. ²² Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak ukrytého, aby najevo nevyšlo. ²³ Jestliže kdo má uši k slyšení, slyš. ²⁴ I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou mírrou budete mluvit, tou¹ vám bude odměněno, a přidáno bude vám poslouchajícím. ²⁵ Nebo kdož¹ má, tomu bude dáno; a kdo nemá, i to, což má, bude od něho odjato. ²⁶ I pravil jim: Tak jest království Boží, jako kdyby člověk uvrhl sítí v zemi. ²⁷ A spal by, a vstával by ve dne i v noci, a semeno by vzešlo a vzrostlo, jakž on neví. ²⁸ Nebo sama od sebe země plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu. ²⁹ A když sežrá úroda, ihned přivěsí srp; nebo¹ jest nastala žně. ³⁰ I řekl opít: K čemu připodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je přirovnáme? ³¹ Jest jako zrna hořelivá, kterážto, když vsáta bývá v zemi, menší jest ze všech semen, kteráž jsou na zemi. ³² Ale když vsáta bývá, roste, a bývá větší než všechny byliny, a není¹ ratolesti veliké, takže pod stínem jeho mohou sobě ptáci nebeští hnízda dlati. ³³ A takovými mnohými podobenstvími mluvil jim slovo, jakž mohli slyšeti. ³⁴ A bez podobenství nemluvil jim, učedníkům pak svým soukromí vykládal všechno. ³⁵ I řekl jim v ten den, když již bylo večer: Plavme se na druhou stranu. ³⁶ A nechavše zástupu, pojali jej, tak jakž byl na lodi. Ale i jiné loděky byly s ním. ³⁷ Tedy stala se bouře veliká od větru, až se vlny na lodí valily, takže se již naplňovala lodí. ³⁸ A on z zadu na lodí spal na podušce. I zbudili jej, a řekli jemu: Mistr, což pak nic nedbáš, že hyneme? ³⁹ I probudiv se, přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I přestal vítr, a stalo se utišení veliké. ⁴⁰ I řekl jim: Proč se tak bojíte? Což ještě nemáte víry? ⁴¹ I báli se bázní velikou, a pravili jeden k druhému: Hle kdo jest tento, že i vítr i moře poslouchají jeho?

5

¹ Tedy přeplavili se přes moře do krajiny Gadarenských. ² A jakž vyšel z lodí, hned se s ním potkal člověk z hrobů, maje ducha nečistého. ³ Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho kdo již mohl ošetřiti svázati, ⁴ Nebo často jsa pouty a ošetřiti okován, polámal ošetřiti a pouta roztrhal, a žádný nemohl ho zkrotiti. ⁵ A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích byl, kůže a tepla se kamením. ⁶ Užev pak Ježíše zdaleka, běžel a poklonil se jemu, ⁷ A kůže hlasem velikým, řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tě skrze Boha, abys mne netrápil. ⁸ (Nebo pravil jemu: Vyjdiž, duchu nečistý, z člověka tohoto.) ⁹ I otázal se ho: Jak¹ říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno mé jest, neb jest nás mnoho. ¹⁰ I prosil ho velmi, aby jich nevyháněl z té krajiny. ¹¹ Bylo pak tu při horách stádo vepřů veliké pasoucích se. ¹² I prosili ho všichni ti ďáblové, okouce: Pus¹ nás do vepřů, a¹ do nich vejdemo. ¹³ I povolil jim hned Ježíš. A vyšedše duchové nečistí, vešli do vepřů. I běželo to stádo s vrchu dolů do moře, (a bylo jich ke dvěma tisícům,) i ztonuli v moři. ¹⁴ Ti pak, kteříž ty vepře pásli, utekli a oznámili to v městě i ve všech. I vyšli lidé, aby viděli, co je se to stalo. ¹⁵ I přišli k Ježíšovi, a uželi toho, kterýž byl trápen od ďábelství, an sedí, odin jsa a maje zdravý rozum, toho totiž, kterýž měl tmů ďáblů. I báli se. ¹⁶ A kteříž to viděli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž měl ďábelství, i o vepřích.

17 Tedy poèali ho prositi, aby odšel z krajin jejich. 18 A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen byl od iábelství, aby byl s ním. 19 Ježíš pak nedopustil mu, ale øekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvišuj jim, kterak jest veliké vici uèinil tobì Hospodin, a slitoval se nad tebou. 20 I odšel, a poèal ohlašovati v krajinì Desíti mìst, kterak veliké vici uèinil mu Ježíš. I divili se všickni. 21 A když se pøeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu, sšel se k nìmu zástup mnohý. A on byl u moøe. 22 A aj, pøišel jeden z knížat školy Židovské, jménem Jairus, a uzøev jej, padl k nohám jeho, 23 A velmi ho prosil, øka: Dcerka má skonává. Prosím, poji, vlož na ni ruce, aby uzdravena byla, a bude¹ živa. 24 I šel s ním, a zástup mnohý šel za ním, i tiskli jej. 25 (Tedy žena jedna, kteráž tok krve mla dvanácte let, 26 A mnoho byla trápena od mnohých lékaøù, a vynaložila všecken statek svůj, a nic jí bylo neprospìlo, ale vždy se hùøe mla, 27 Uslyšavši o Ježíšovi, pøišla v zástupu pozadu, a dotkla se roucha jeho. 28 Neb øekla byla: Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu. 29 A hned pøestal jest krvotok její, a pocítila na tìle, že by uzdravena byla od neduhu svého. 30 A hned Ježíš poznáv sám v sobì, že jest moc vyšla z nìho k uzdravení, obrátiv se v zástupu, øekl: Kdo se dotekl roucha mého? 31 I øekli mu uèedníci jeho: Vidiš, že ti zástup tiskne, a pravíš: Kdo se mne dotekl? 32 I hledil vùkol, aby ji uzøel, která jest to uèinila. 33 Ta pak žena s bázní a s tøesením, vùdoci, co se stalo pøi ní, pøistoupila a padla pøed ním, a povídala mu všecku pravdu. 34 On pak øekl jí: Dcero, víra tvá ti uzdravila, jdiž u pokoji, a bui zproštiná od trápení svého.) 35 A když on ješti mluvil, pøišli nikteøi z domu knížete školy, økouce: Dcera tvá umøela, proè již zamìstknáváš Mistra? 36 Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, øekl knížeti školy: Neboj se, toliko vù. 37 I nedal žádnému za sebou jíti, jedinè Petrovi, Jakubovi a Janovi, bratru Jakubovu. 38 I pøišel do domu knížete školy, a vidil tam hluk, ano plaèi a kvílí velmi. 39 I všed tam, øekl jim: Co se bouøíte a plaèete? Neumøela¹ jest ðiveèka, ale spí. 40 I posmívali se jemu. On pak vyhnal všechny, pojal toliko otce a matku ðiveèky, a ty, kteøiž s ním byli, i všel tam, kdež ðiveèka ležela. 41 A vzav ruku ðiveèky, øekl jí: Talitha kumi, jenž se vykládá: ðiveèko, (tobi¹ pravím,) vstaò. 42 A hned vstala ðiveèka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech. I zdìsili se ðivením pøevelikým. 43 A pøikázal jim pilni, aby žádný o tom nezvidil. I rozkázal jí dáti jísti.

6

1 I vyšel odtud a pøišel do vlasti své, a šli za ním uèedníci jeho. 2 A když bylo v sobotu, poèal uèiti v škole, a mnozí slyšice, divili se, økouce: Odkud tento má tyto vici? A jaká jest to moudrost, kteráž jest jemu dána, že i takové moci ðijí se skrze ruce jeho? 3 Zdaliž tento není tesaø, syn Marie, bratr Jakubùv a Jozesùv a Judùv a Šimonùv? A zdaliž nejsou i sestry jeho zde u nás? I zhoršili se na ním. 4 I øekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jedinè v vlasti své a v rodinì své a v domu svém. 5 I nemohl tu znamení žádného uèiniti, jedinè málo nemocných, vzkládaje na ni ruce, uzdravil. 6 I podivil se jejich nevìøe, a obcházel vùkol po mìstečkách, uèe. 7 A svolav dvanácte, poèal je posílati po dvou a dvou, a dal jim moc nad duchy neèistými. 8 A pøikázal jim, aby nièehož nebrali na cestu, jedinè toliko hùl, ani mošny, ani chleba, ani na pase penìz, 9 Ale jen obuté míti nohy v støevíce, a aby neobláèeli dvou sukní. 10 A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaòte, dokudž nevyšli byste odtud. 11 A kdož by koli vás nepøijali, ani vás slyšeli, vyjdouce odtud, vyrazte prach z noh vašich na sviectví jim. Amen pravím vám: Lehèejí bude Sodomským a Gomorským v den soudný nežli mìstu tomu. 12 Tedy oni vyšedše, kázali, aby pokání èinili. 13 A iábelství mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, a uzdravovali je. 14 A uslyšev o tom Herodes král, (neb zjevnè uèinìno bylo jméno jeho,) i pravil, že Jan

Køtitel vstal z mrtvých, a protož se ðijí divové skrze ñiho. ¹⁵ Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní pravili, že jest prorok, aneb jako jeden z prorokù. ¹⁶ To uslyšev Herodes, øekl: Kteréhož jsem já s'al, Jana, ten¹ jest. Onti z mrtvých vstal. ¹⁷ Ten zajisté Herodes byl poslal a jal Jana a vsadil jej do žaláøe pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, že ji byl za manželku pojal. ¹⁸ Nebo pravil Jan Herodesovi: Nesluší¹ tobì míti manželky bratra svého. ¹⁹ Herodias pak lest skládala proti ñimu, a chtěla jej o hrdlo pøipraviti, ale nemohla. ²⁰ Nebo Herodes ostýchal se Jana, vida jej býti muže spravedlivého a svatého. I šetøil ho, a slýchaje jej, mnoho i èinil, a rád ho poslouchal. ²¹ A když pøišel den pøíhodný, že Herodes, pamatuje den svého narození, uèinil veèeøi knížatùm svým a hejtmanùm a pøedním mužùm z Galilee, ²² A dcera té Herodiady tam vešla a tancovala, zalíbilo se Herodesovi i spuluhodovníkùm, i øekl král ðiveèe: Pros mne, zaè chceš, a dám¹. ²³ I pøisáhl jí: Že zaèkoli prositi budeš, dám tobì, by pak bylo až do polovice království mého. ²⁴ Ona pak vyšedši, øekla mateøi své: Zaè budu prositi? A ona øekla: Za hlavu Jana Køtitele. ²⁵ A všedši hned s chvátáním k králi, prosila ho, økuci: Chci, abys mi dal hned na míse hlavu Jana Køtitele. ²⁶ Král pak zarmoutiv se velmi, pro pøisahu a pro spuluhodovníky nechtil jí oslyšeti. ²⁷ I poslav hned kata, rozkázal pøinésti hlavu Janovu. ²⁸ A on odsed, s'al jej v žaláøi, a pøinesl hlavu jeho na míse, a dal ji ðiveèe, a ðiveèka dala mateøi své. ²⁹ To uslyšavše uèedníci jeho, pøišli a vzali tělo jeho, a pochovali je v hrobì. ³⁰ Tedy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvìstovali jemu všecko, i to, co èinili, i co uèili. ³¹ I øekl jim: Pojíte vy sami obzvláštnì na pusté místo, a odpoèíte malièko. Nebo bylo množství tich, kteøíž pøicházeli a odcházeli, takže jsou ani k jídlu chvíle nemìli. ³² I plavili se až na pusté místo soukromí. ³³ A vidouce je zástupové, že jdou pryè, poznali jej mnozí. I sbìhli se tam ze všech míst pišky, a pøedešli je, a shromáždili se k ñimu. ³⁴ Tedy vyšed Ježíš, uzøel zástup mnohý, a slítvalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýøe. I poèal je uèiti mnohým vícem. ³⁵ A když se již prodlilo, pøistoupivše k ñimu uèedníci jeho, øekli: Pusté¹ jest toto místo, a již se prodlilo, ³⁶ Rozpus¹ je, a¹ jdouce do okolních vesnic a mìsteèek, nakoupí sobì chleba; nebo nemají, co by jedli. ³⁷ On pak odpovìdiv, øekl jim: Dejte vy jim jísti. I økou jemu: Co tedy, jdouce koupíme za dvì stì grošù chleba, a dáme jim jísti? ³⁸ I dí jim: Kolik chlebù máte? Jdìte a zvìzte. A když zvìdili, øekli: Pìt, a dvì rybì. ³⁹ I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všemnim po houfích na zelené trávì. ⁴⁰ I usadili se rozdìlnì, místy po stu a místy po padesáti. ⁴¹ A vzav tich pìt chlebù a ty dvì rybì, popatøiv do nebe, dobroøeèil, i lámal chleby, a dal uèedníkùm svým, aby kladli pøed ñì. A dvì rybì rozdìlil též mezi všecky. ⁴² I jedli všickni, a nasyceni jsou. ⁴³ Potom sebrali drobtù dvanácte košù plných, i z ryb. ⁴⁴ A bylo tich, kteøíž jedli ty chleby, okolo pìt tisícù mužù. ⁴⁵ A hned pøinutil uèedníky své vstoupiti na lodì, aby jej pøedešli pøes moøe do Betsaidy, až by on rozpustil zástup. ⁴⁶ A rozpustiv je, šel na horu, aby se modlil. ⁴⁷ A když bylo veèer, byla lodì uprostøed moøe, a on sám na zemi. ⁴⁸ A vidìl je, a oni se s tížkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A pøi ètvrtém bdìní noèním pøišel k nim, chodì po moøi, a chtìl je pomínouti. ⁴⁹ Oni pak uzøevše jej, an chodì po moøi, domnívali se, že by obluda byla, i zkøikli. ⁵⁰ (Nebo jej všickni vidìli, a zstrašili se.) A hned promluvil k nim a øekl jim: Doufejtež, já¹ jsem, nebojte se. ⁵¹ I vstoupil k nim na lodì, a utìšil se vítr; a oni náramnì sami v sobì se ðìsili a ðivili. ⁵² Nebo nerozumìli byli, co se stalo pøi chlebích; bylo zajisté srdce jejich zhrublo. ⁵³ A když se pøeplavili, pøišli do zemi Genezaretské, a tu lodì pøistavili. ⁵⁴ A když vyšli z lodì, hned jej poznali. ⁵⁵ A bìhající po všì krajinì té, poèali na ložcích k ñimu nositi nemocné, kdežkoli zvìdili o ñim, že by byl. ⁵⁶ A kamžkoli vcházel do mìsteèek neb do míst nebo do vsí, na ulicích kladli neduživé, a prosili ho, aby se aspoð podolka

roucha jeho dotkli. A kolikoz jich koli se jeho dotkli, uzdraveni byli.

7

¹ I sešli se k nìmu farizeové a nìkteøi z zákoníkù, kteøíž byli pøišli z Jeruzaléma. ² A uzøevše nìkteré z uèedlníkù jeho obecnýma rukama (to jest neumytýma) jísti chleby, reptali o to. ³ Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leè by ruce umyli, držíce ustanovení starších. ⁴ A z trhu pøijdouce nejedí, leè se umyjí. A jiné mnohé věci jsou, kteréž pøijali, aby zachovávali, jako umývání koflíkù, žejdlíkù a medenic i stolù. ⁵ Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proè uèedlníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb? ⁶ On pak odpovìdìv, øekl jim: Dobøe o vás pokrytcích prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne. ⁷ Ale nadarmo¹ mne ctí, uèice uèení, kterážto nejsou než ustanovení lidská. ⁸ Nebo opustivše pøikázání Boží, držíte ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíkù a koflíkù; a jiné mnohé věci tím podobné èiníte. ⁹ I pravil jim: Èistì vy rušíte pøikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali. ¹⁰ Nebo Mojžíš povìdìl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by zloøeèil otci nebo mateøi, a¹ smrtí umøe. ¹¹ Ale vy pravíte: Øekl-li by èlovík otci neb mateøi: Korban, to jest, dar, kterýžkoli jest ode mne, tobì¹ prospìje, ¹² A nedopustíte mu nic více uèiniti otci svému nebo mateøi své, ¹³ Rušíce pøikázání Boží ustanoveními vašimi, kteráž jste ustanovili. A mnohé tím podobné věci èiníte. ¹⁴ I svolav všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumìjte. ¹⁵ Nic není z zevnitøku vcházejícího do èlovíka, což by jej poskvrniti mohlo; ale to, což pochází z niho, to¹ jest, což poskvøuje èlovíka. ¹⁶ Má-li kdo uši k slyšení, slyš. ¹⁷ A když všel do domu od zástupu, tázali se ho uèedlníci jeho o tom podobenství. ¹⁸ I øekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všecko, což z zevnitøku do èlovíka vchází, nemůže ho poskvrniti? ¹⁹ Nebo nevchází v srdce jeho, ale v bøicho, a potom ven vychází, èistíci všeliké pokrmy. ²⁰ Ale pravil, že to, což pochází z èlovíka, to poskvøuje èlovíka. ²¹ Nebo z vnitøku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, ²² Krádeže, lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství. ²³ Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitøku a poskvøují èlovíka. ²⁴ A vstav odtud, odšel do konèin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtìl, aby kdo o nìm vidìl, ale nemohl se tajiti. ²⁵ Nebo uslyševši o nìm žena, jejížto dcerka mìla ducha neèistého, pøišla a padla k nohám jeho. ²⁶ (Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby iábelství vyvrhl z její dcery. ²⁷ Ale Ježíš øekl jí: Necha¹ se prve nasytí synové; neb¹ není slušné vzítì chléb synù a vrci štìòatùm. ²⁸ A ona odpovìdìla a øekla mu: Ovšem, Pane, nebo štìòátka jedí pod stolem drobty synù. ²⁹ I øekl jí: Pro tu øeè jdi, vyšlo¹ jest iábelství z tvé dcery. ³⁰ I odšedši do domu svého, nalezla dìveèku, ana leží na loži, a iábelství z ní vyšlo. ³¹ Tedy odšed zase z konèin Tyrských a Sidonských, pøišel k moøi Galilejskému, prostøedkem krajin Desíti míst. ³² I pøivedli jemu hluchého a nìmého, a prosili ho, aby na nìj ruku vzložil. ³³ A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho. ³⁴ A vzezøev k nebi, vzdechl, a øekl jemu: Effeta, to jest, otevøi se. ³⁵ A hned otevøíny jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil právi. ³⁶ I pøikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim pøikazoval, pøedce oni mnohem více ohlašovali. ³⁷ A pøevelmi se divili, økouce: Dobøe všecky věci uèinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i nìmým mluvitì.

8

¹ V tìch dnech když opìt velmi veliký zástup byl s ním, a nemìli, co by jedli, svolav Ježíš uèedlníky své, øekl jim: ² Lítost mám nad zástupy; nebo již tøi dni trvajì se

mnou a nemají, co by jedli. ³ A rozpustím-li je laené do domù jejich, zhynou na cestì; nebo òkteòí z nich zdaleka pøišli. ⁴ Odpovìdili mu uèedlníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti? ⁵ I otázal se jich: Kolik chlebù máte? A oni øekli: Sedm. ⁶ I kázal zástupu posaditi se na zemi. A vzav sedm chlebù, díky uèiniv, lámal a dával uèedlníkùm svým, aby pøedkládali. I kladli pøed zástup. ⁷ A mìli také rybièek malièko. Jichž požehnav, kázal i ty pøed nì klásti. ⁸ I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozùstalo drobtù, sedm košù. ⁹ Tìch pak, kteòíž jedli, bylo okolo ètyø tisícù. I rozpustil je. ¹⁰ Potom hned vstoupiv na lodì s uèedlníky svými, pøeplavil se do krajin Dalmanutských. ¹¹ I vyšli farizeové a poèali se s ním hádati, hledající od nìho znamení s nebe, pokoušejíce ho. ¹² A on vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto. ¹³ A opustiv je, vstoupil zase na lodì, i plavil se pøes moøe. ¹⁴ I zapomenuli s sebou vzíti chlebù, a nemìli než jeden chléb s sebou na lodì. ¹⁵ Tedy pøikazoval jim, øka: Vizte a pilnì se šetøte kvasu farizejského a kvasu Herodesova. ¹⁶ I pøemyšlovali, økouce jeden k druhému: Chleba nemáme. ¹⁷ A znaje to Ježíš, øekl jim: Co pøemyšlujete o tom, že chleba nemáte? Ještì neznáte, ani rozumíte? Ještì máte oslepené srdce vaše? ¹⁸ Oèi majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte, ¹⁹ Že jsem pìt chlebù lámal mezi pìt tisícù? A kolik jste plných košù drobtù sebrali? Øekli jemu: Dvanácte. ²⁰ A když také sedm chlebù lámal jsem mezi ètyøi tisíce, kolik jste plných košù drobtù vzali? I økou jemu: Sedm. ²¹ I øekl jim: Kterakž tedy ještì nerozumíte? ²² I pøišel do Betsaidy, a pøivedli k nìmu slepého, prosíce ho, aby se ho dotekl. ²³ I ujav slepého za ruku, vyvedl jej ven z mìsteèka, a plinuv na oèi jeho a vloživ na nìj ruce, otázal se ho, vidìl-li by co. ²⁴ A on pohledìv, øekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako stromové. ²⁵ Potom opìt vložil ruce na oèi jeho, a kázal mu hledìti. I uzdraven jest, takže i zdaleka jasni vidìl všecky. ²⁶ I odeslal jej do domu jeho, øka: Aniž do toho mìsteèka choì, aniž komu z mìsteèka co o tom prav. ²⁷ Tedy vyšel Ježíš a uèedlníci jeho do mìsteèek Cesaree Filipovy. A na cestì tázal se uèedlníkù svých, øka jim: Kým mne praví býti lidé? ²⁸ Kteòížto odpovìdili: Janem Kòtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak jedním z prorokù. ²⁹ Tedy on øekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpovìdìv Petr, øekl jemu: Ty jsi Kristus. ³⁰ I pøikázal jim, aby toho o nìm žádnému nepravili. ³¹ I poèal uèiti je, že Syn èlovìka musí mnoho trpìti, a potupen býti od starších a pøedních knìží a zákoníkù, a zabit býti, a ve tøech dnech z mrtvých vstáti. ³² Zjevnì to slovo mluvil. A chytiv jej Petr, poèal mu domlouvati. ³³ Kterýžto obrátiv se a pohledìv na uèedlníky své, pøimluvil Petrovi, øka: Jdiž za mnou, satane; nebo nechápáš, co jest Božího, ale co lidského. ³⁴ A svolav zástup s uèedlníky svými, øekl jim: Chce-li kdo za mnou pøijíti, zapøi sebe sám, a vezmi kòíž svùj, a následujž mne. ³⁵ Nebo chtìl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí¹ ji; pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, ten¹ ji zachová. ³⁶ Nebo co prospìje èlovìku, by všecken svìt získal, a své duši škodu uèinil? ³⁷ Aneb jakou dá èlovìk odmìnu za duši svou? ³⁸ Nebo kdož by se koli za mne stydìl a za má slova v tomto pokolení cizoložném a høíšném, i Syn èlovìka stydìti se bude za nìj, když pøijde v slávi Otce svého s andìly svatými.

9

¹ I pravil jim: Amen pravím vám, že¹ jsou òkteòí z stojících tuto, kteòíž neokusí smrti, až i uzòí království Boží pøicházející v moci. ² A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana, i uvedl je na horu vysokou soukromí samy, a promìnil se pøed nimi. ³ A uèinìno jest roucho jeho stkvoucí a bílé velmi jako sníh, ješto tak bílého žádný bìlìe na zemi uèiniti nemùže. ⁴ I uzøeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem mluví.

⁵ A odpovìdiv Petr, øekl k Ježíšovi: Mistøe, dobré¹ jest nám tuto býti. Protož udìlejme tòi stánky, tobì jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. ⁶ Nebo nevidìl, co mluví; byli zajisté pøestrašeni. ⁷ I stal se oblak zastìòující je, a pøišel hlas z oblaku, økoucí: Tento¹ jest ten Syn mùj milý, jeho poslouchajte. ⁸ A hned obezøevše se, žádného víc nevidìli než samého Ježíše s sebou. ⁹ A když sstupovali s hory, pøikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co vidìli, než až Syn èlovìka z mrtvých vstane. ¹⁰ I zachovali tu víc u sebe, tížice mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti? ¹¹ I otázali se ho, økouce: Což pak zákoníci praví, že Eliáš musí pøijíti prve? ¹² On pak odpovìdiv, øekl jim: Eliáš pøijda nejprve, napraví vsecky vici, a jakož psáno jest o Synu èlovìka, že má mnoho trpìti a za nic položen býti. ¹³ Ale pravím vám, že Eliáš již pøišel, a uèinili mu, což jsou chtìli, jakož psáno jest o nìm. ¹⁴ Tedy pøišed k uèedníkùm, uzøel zástup veliký okolo nich a zákoníky, an se hádají s nimi. ¹⁵ A hned vsecken zástup uzøev jej, ulekli se; a sbìhše se, pøivítali ho. ¹⁶ I otázal se zákoníkù: Co se hádáte spolu? ¹⁷ A odpovídaje jeden z zástupu, øekl: Mistøe, pøivedl jsem syna svého k tobì, kterýž má ducha nìmého. ¹⁸ Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a škøipí zubami, a svadne. I øekl jsem uèedníkùm tvým, aby jej vyvrhli, a nemohli. ¹⁹ A on odpovídaje jemu, øekl: Ó národe nevírný! Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpìti budu? Pøiveíte jej ke mnì. ²⁰ I pøivedli ho k nìmu. A jakž jej uzøel, hned jím duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil. ²¹ I otázal se otce jeho: Dávno-li se jemu to stalo? A on øekl: Hned od ditinství. ²² A èasto jím metal i na oheò i do vody, aby jej zahubil. Ale mùžeš-li co, pomoz nám, slituje se nad námi. ²³ A Ježíš øekl jemu: Mùžeš-li tomu vìøiti; vsecko¹ jest možné vìøícímu. ²⁴ A ihned zvolav otec mládence toho s slzami, øekl: Viøím, Pane, pomoz nedovìøe mé. ²⁵ Uzøev pak Ježíš, že se zástup sbíhá, pøimluvil duchu tomu neèistému, øka jemu: Hluchý a nímý duše, já tobì pøikazuji, vyjdi z niho, a nevcházej více do niho. ²⁶ Tedy kòieè a velmi jím lomcuje, vyšel z niho. I uèinìn jest èlovìk ten jako mrtvý, takže mnozí pravili, že umøel. ²⁷ Ale Ježíš ujav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal. ²⁸ A když všel do domu, uèedníci jeho otázali ho soukromí: Proèež jsme my ho nemohli vyvrci? ²⁹ I øekl jim: Toto pokolení nijakž nemůž vyhnáno býti, jedinè modlitbou a postem. ³⁰ A jdouce odtud, šli skrze Galilei, a nechtìl, aby kdo o tom vidìl. ³¹ Nebo uèil uèedníky své a pravil jim: Že Syn èlovìka dán bude v ruce lidské, a zamordují¹ jej, ale zamordován jsa, tètí den z mrtvých vstane. ³² Oni pak nesrozumìli tomu povìdiní, a ostýchali se ho otázati. ³³ I pøišel do Kafarnaum, a v domì byv, otázal se jich: Co jste na cestì mezi sebou rozjímali? ³⁴ A oni mlèeli. Nebo hádali se byli na cestì mezi sebou, kdo by z nich byl vìtší. ³⁵ A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, bude¹ všech nejposlednější a všech služebník. ³⁶ A vzav pacholátko, postavil je uprostøed nich, a vzav je na lokty své, øekl jim: ³⁷ Kdož by koli jedno z takových dítek pøijal ve jménu mém, mne¹ pøijímá; a kdož by mne koli pøijal, ne mne¹ pøijímá, ale toho, kterýž mne poslal. ³⁸ I odpovìdìl mu Jan, øka: Mistøe, vidìli jsme tam jednoho, an ve jménu tvém iábly vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí. ³⁹ Ježíš pak øekl: Nebraòtež mu. Neb¹ není žádného, kterýž by divy èinil ve jménu mém, a¹ by mohl snadnì zle mluvit o mnì. ⁴⁰ Nebo kdož není proti nám, s námi¹ jest. ⁴¹ Kdož by koli zajisté dal vám píti èíši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi, amen pravím vám, neztratí¹ nikoli odplaty své. ⁴² A kdož¹ by koli pohoršil jednoho z tìchto malièkých, vìøících ve mne, mnohem by lépe mu bylo, aby byl zavìšen na hrdlo jeho žernov mlýnský a vržen byl do moøe. ⁴³ A horšila-li by ti ruka tvá, utni ji. Lépe¹ jest tobì bezrukému vjíti do života, raději nežli obì ruce majícímu jíti do pekla, v oheò neuhasitelný, ⁴⁴ Kdež èerv jejich neumírá a oheò nehasne. ⁴⁵ A pakli noha tvá horšila by ti, utniž ji. Lépe¹

jest tobì kulhavému vjíti do života, nežli obì noze majícímu uvrženu býti do pekla, v oheò neuhasitelný, ⁴⁶ Kdežto èerv jejich neumírá a oheò nehasne. ⁴⁷ Pakli by ti oko tvé horšilo, vylup je. Lépe¹ jest tobì jednookému vjíti do království Božího, nežli obì oèi majícímu uvrženu býti do ohnì pekelného, ⁴⁸ Kdežto èerv jejich neumírá a oheò nehasne. ⁴⁹ Nebo každý èlovìk ohnìm bude solen, a všeliká obìt solí bude osolena. ⁵⁰ Dobrá¹ jest sùl. Pakli sùl bude neslaná, èím ji osolíte? Mìjte sùl v sobì sami, a pokoj mìjte mezi sebou.

10

¹ A vstav odtud, pøišel do konèin Judských skrze krajinu za Jordánem ležící. I sešli se k nìmu zase zástupové, a jakž obyèej mìl, opìt je uèil. ² Tedy pøistoupujìce farizeové, otázali se ho: Sluší-li muži ženu propustiti? pokoušejíce ho. ³ On pak odpovídaje, øekl jim: Co vám pøikázal Mojžíš? ⁴ Kteòížto øekli: Mojžíš dopustil lístek zapuzení napsati a propustiti. ⁵ I odpovìdiv Ježíš, øekl jim: Pro tvrdost srdce vašeho napsal vám Mojžíš to pøikázání. ⁶ Ale od poèátku stvoøení muže a ženu uèinil je Bùh. ⁷ Proto¹ opustí èlovìk otce svého i matku, a pøidržeti se bude ženy své. ⁸ I budou dva jedno tìlo. A tak již nejsou dva, ale jedno tìlo. ⁹ Protož což Bùh spojil, èlovìk nerozluèuj. ¹⁰ A v domu opìt uèedlníci jeho otázali se ho o též vici. ¹¹ I dí jim: Kdož by koli propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží a høeší proti ní. ¹² A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se vdala, cizoloží. ¹³ Tedy pøinášeli k nìmu dítky, aby se jich dotýkal. Ale uèedlníci pøimlouvali tìm, kteòíž je nesli. ¹⁴ To vidìv Ježíš, nelibì to nesl, a øekl jim: Nechtež dítek jíti ke mnì a nebraòtež jim, nebo takových¹ jest království Boží. ¹⁵ Amen pravím vám: Kdož by koli nepøijal království Božího jako dìtì, nikoli¹ do nìho nevejde. ¹⁶ A bera je na lokty své a vzkládaje na nì ruce, požehnání jim dával. ¹⁷ Potom když vyšel na cestu, pøibìhl jeden, a poklekna pøed ním, otázal se ho, øka: Mistøe dobrý, co uèiním, abych života vièného dìdiènì došel? ¹⁸ I øekl mu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bùh. ¹⁹ Pøikázání umíš: Nezcizoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svìdectví, neoklamáš, cti otce svého i matku. ²⁰ A on odpovìdiv, øekl jemu: Mistøe, toho všeho jsem ostøíhal od své mladosti. ²¹ Tedy Ježíš pohledìv na nìj, zamiloval ho, a øekl mu: Jednoho¹ se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš mítì poklad v nebi; a poji, následuj mne, vezma kòíž svùj. ²² On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo mìl mnohá zboží. ²³ A pohledìv vùkol Ježíš, dí uèedlníkùm svým: Aj jak nesnadnì ti, jenž statky mají, vejdou do království Božího. ²⁴ Tedy uèedlníci užasli se nad øeèmi jeho. Ježíš pak zase odpovìdiv, dí jim: Synáèkové, kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království Božího vjíti. ²⁵ Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího. ²⁶ Oni pak více se ÷isili, økouce mezi sebou: I kdož může spasen býti? ²⁷ A pohledìv na nì Ježíš, dí: U lidí¹ jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha všecko možné jest. ²⁸ I poèal Petr mluvitì k nìmu: Aj, my opustili jsme všecko a šli jsme za tebou. ²⁹ Odpovìdiv pak Ježíš, øekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dùm, neb bratøi, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolì pro mne a pro evangelium, ³⁰ Aby nevzal stokrát tolik nyní v èasu tomto domù a bratrù a sestr a matek a synù a rolì s protivenstvím, a v budoucím viku život vièný. ³¹ Mnozí¹ zajisté byvše první, budou poslední, a poslední první. ³² Byli pak na cestì, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napøed. I byli pøedišeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav Ježíš opìt dvanácte, poèal jim praviti, co se jemu má státi, ³³ Øka: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn èlovìka vydán bude pøedním knížím a zákoníkùm, i odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanùm. ³⁴ Kteòížto posmívati

se budou jemu, a ubíjejí ho, a uplíjí a zabijí jej, ale třetího dne z mrtvých vstane. ³⁵ Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, ōkouce: Mistøe, chceme, zaè bychom kolí prosili tebe, abys uèinil nám. ³⁶ On pak ōekl jim: Co chcete, abych vám uèinil? ³⁷ I ōekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé sedili v slávi tvé. ³⁸ Ježíš pak ōekl jim: Nevíte, zaè prosíte. Mùžete-li pítí kalich, kterýž já piji, a kŕtí se kŕtem, kterýmž já se kŕtím? ³⁹ A oni ōekli jemu: Mùžeme. A Ježíš ōekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, pítí budete, a kŕtem, kterýmž já se kŕtím, kŕtíni budete, ⁴⁰ Ale sedí na pravici mé, nebo na levici mé, není¹ má víc dáti vám, ale dáno¹ bude, kterýmž připraveno jest. ⁴¹ A uslyšavše to jiných deset, počali se hnívati na Jakuba a na Jana. ⁴² Ale Ježíš povolav jich, ōekl jim: Víte, že ti, kteŕíž sobì zalibují vládnouti nad národy, panují¹ nad nimi; a kteŕíž velicí u nich jsou, moc provozují nad nimi. ⁴³ Ne tak¹ bude mezi vámi. Ale kdožkoli chtíl by mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník. ⁴⁴ A kdožkoli z vás chtíl by býti přední, budiž služebník všech. ⁴⁵ Nebo i Syn èlovíka nepŕišel, aby mu sloužili, ale aby on sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé. ⁴⁶ Tedy přišli do Jericho, a když vycházel on z Jericha, i uèedníci jeho a zástup mnohý, Timeùv syn, Bartimeus slepý, sedíl podle cesty, žebøe. ⁴⁷ A když uslyšel, že by to byl Ježíš Nazaretský, počal volati a ōíci: Ježíši, synu Davidùv, smiluj se nade mnou. ⁴⁸ I přimlouvali mu mnozí, aby mlèel. Ale on mnohem více volal: Synu Davidùv, smiluj se nade mnou. ⁴⁹ Tedy zastaviv se Ježíš, kázal ho zavolati. I zavolali toho slepého, ōkouce jemu: Dobré myslí buí, vstaò, volá ti. ⁵⁰ On pak povrh pláš¹ svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi. ⁵¹ I odpovìdiv Ježíš, dí jemu: Co chceš, a¹ uèiním? A slepý ōekl jemu: Mistøe, a¹ vidím. ⁵² Tedy Ježíš ōekl mu: Jdi, víra tvá ti uzdravila. A on hned prohlédl, a šel cestou za Ježíšem.

11

¹ A když se přiblížili k Jeruzalému a Betfagi i Betany při hoøe Olivetské, poslal dva z uèedníků svých, ² A ōekl jim: Jdìte do hrádku, kterýž proti vám jest, a hned vejdouce tam, naleznete oslátko přivázané, na kterémž ještì nižádný z lidí nesedíl. Odvížice, přiveíte ke mnì. ³ A ōekl-li¹ by vám kdo: Co to èíníte? rcete: Že ho Pán potøebuje. A hned je propustí sem. ⁴ I odešli, a našli oslátko přivázané vnì u dveŕí na rozcestí. I odvázáli je. ⁵ Tedy nikteŕí z tich, kteŕíž tu stáli, ōekli jim: Co èíníte, odvázuje oslátko? ⁶ Oni pak ōekli jim, jakož byl přikázal Ježíš. I nechali jich. ⁷ Protož přivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili na nì roucha svá. I vsedl na nì. ⁸ Mnozí pak stlali roucha svá na cestì, a jiní ratolesti sekali z stromù, a metali na cestu. ⁹ A kteŕíž napøed šli, i ti, kteŕíž za ním šli, volali, ōkouce: Spas nás. Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pánì. ¹⁰ Požehnané, kteréž jest přišlo ve jménu Pánì, království otce našeho Davida! Spas nás na výsostech. ¹¹ I všel do Jeruzaléma Ježíš, i do chrámu. A spatŕiv tu všecko, když již byla veèerní hodina, vyšel do Betany se dvanácti. ¹² A druhého dne, když vycházel z Betany, zlaènil. ¹³ A uzøev zdaleka fík, an má listí, šel, zda by co našel na ním. A když přišel k němu, nic nenalezl kromì listí; nebo nebyl èas fíkù. ¹⁴ Tedy odpovìdiv Ježíš, ōekl jemu: Již více na vky nižádný z tebe ovoce nejz. A slyšeli to uèedníci jeho. ¹⁵ I přišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty, jenž prodávali a kupovali v chrámì, a stoly penìzomìncù a stolice prodávajících holuby pøevracel. ¹⁶ A nedopustil, aby kdo jakou nádobu nesl skrze chrám. ¹⁷ I uèil je, ōka jim: Zdaliž není psáno, že dùm můj dùm modlitby slouti bude u všech národù? Vy pak uèinili jste jej peleší lotrù. ¹⁸ Slyšeli pak to zákoníci i přední kníží, a hledali, kterak by jej zahubili; nebo se ho báli, protože všecken zástup divil se uèení jeho. ¹⁹ A když byl veèer, vyšel Ježíš z mìsta. ²⁰ A uèedníci ráno jdouce, uzøeli fík, an usechl hned z koøene. ²¹ Tedy zpomenuv Petr, ōekl jemu: Mistøe, aj fík,

kterémuž jsi zlořečil, usechl. ²² I odpovídiv Ježíš, řekl jim: Mijte víru Boží. ²³ Nebo amen pravím vám, že kdož by koli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale vůil by, že se stane, cožkoli dí, bude¹ jemu tak, což by koli řekl. ²⁴ Protož pravím vám: Zaěež byste koli, modléce se, prosili, vůte, že vezmete, a stane¹ se vám. ²⁵ A když se postavíte k modlení, odpouštijte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchů vaše. ²⁶ Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich. ²⁷ I pøišli zase do Jeruzaléma. A když on chodil v chrámi, pøistoupili k němu pøední kněží a zákoníci a starší. ²⁸ I řekli jemu: Jakou mocí to činíš? A kdo jest tobě dal tu moc, abys tyto věci činil? ²⁹ Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jim: Otíží¹ se i já vás na jednu věc. Odpovzte mi, a povím vám, jakou mocí to činím. ³⁰ Kžest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? Odpovzte mi. ³¹ I rozvažovali to sami mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, dí¹ nám: Proěež jste tedy neuvěřili jemu? ³² Pakli dime: Z lidí, bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi smyslili, že jest právě byl prorok. ³³ I odpovídivše, řekli Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Aniž já vám povím, jakou mocí to činím.

12

¹ Tedy počal jim mluvit v podobenstvích: Vinici štípil jeden èlovìk, a opletl ji plotem, a vkopal pres, a ustavil viži, a najal ji vinařum, i odšel na cestu. ² A v čas užitků poslal k vinařum služebníka, aby od vinařů vzal ovoce z vinice. ³ Oni pak javše jej, zmrskali ho a odeslali prázdného. ⁴ I poslal k nim zase jiného služebníka. I toho též kamenovavše, ranili v hlavu a odeslali zohaveného. ⁵ I poslal opět jiného. I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž nikteré zmrskali a jiné zmordovali. ⁶ Ještě pak maje jediného syna nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ostýchati se budou syna mého. ⁷ Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tento¹ jest didic; pojíte, zabijme jej, a bude¹ naše didictví. ⁸ Tedy javše jej, zabili ho a vyvrhli ven z vinice. ⁹ Což tedy učiní pán vinice? Pøijde, a ztratí vinaře ty, a dá vinici jiným. ¹⁰ Zdalíž jste písma toho nečetli? Kámen, kterýž zavrhli dlníci, ten učiněn jest hlavou úhlovou. ¹¹ Ode Pána stalo se toto, a jest divné před očima našima. ¹² I hledali ho jíti, ale báli se zástupu; nebo poznali, že podobenství to proti nim povídl. A nechavše ho, odešli pryč. ¹³ Potom poslali k němu nikteré z farizeů a herodiánů, aby jej polapili v řeči. ¹⁴ Kteřížto pøišedše, řekli jemu: Mistøe, víme, že jsi pravdomluvný, a nedbáš na žádného; nebo nepatíš na osobu lidskou, ale v pravdě cestì Boží učíš. Sluší-li daò dávatì císaři, čili nic? Dáme-liž, čili nedáme? ¹⁵ On pak znaje pokrytství jejich, řekl jim: Co mne pokoušíte? Pøineste mi peníz, a¹ pohledím. ¹⁶ A oni podali mu. Tedy řekl jim: Čí jest tento obraz a nápis? A oni řekli mu: Císařův. ¹⁷ I odpovídiv Ježíš, řekl jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu. I podivili se tomu. ¹⁸ Potom pøišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, řkouce: ¹⁹ Mistøe, Mojžíš nám napsal: Kdyby èí bratr umøel, a ostavil po sobì manželku, a synů by nemìl, aby bratr jeho pojal manželku jeho a vzbudil sími bratru svému. ²⁰ I bylo sedm bratrů. A první pojav ženu, umøel, neostaviv semene. ²¹ A druhý pojav ji, také umøel, a aniž ten ostavil semene. A třetí tolikéž. ²² A tak ji pojalo všech sedm, a nezustavili po sobì semene. Nejposléze pak po všech umøela i žena. ²³ Protož pøi vzkøšení, když z mrtvých vstanou, èí z těch bude manželka? Neb jich sedm mìlo ji za manželku. ²⁴ A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Zdalíž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží? ²⁵ Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé nebeští. ²⁶ O mrtvých pak, že mají vstáti, zdalíž jste nečetli v knihách Mojžíšových, kterak ve køi promluvil k němu Bůh, řka: Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův? ²⁷ Není¹ Bůh mrtvých, ale Bůh

živých. Protož vy velmi bloudíte. ²⁸ Tedy pøistoupil k nìmu jeden z zákoníkù, slyšev je hádající se, a vida, že jim dobøe odpovìdìl, otázal se ho, které by bylo pøikázání první ze všech. ²⁹ A Ježíš odpovìdìl jemu, že první ze všech pøikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bùh náš Pán jeden jest. ³⁰ Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze všì duše své, a ze všì mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první pøikázání. ³¹ Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího pøikázání jiného nad tato není. ³² I øekl jemu ten zákoník: Mistøe, dobøe jsi vpravdìl pøìvìdìl. Nebo jeden jest Bùh, a není jiného kromì niho; ³³ A milovati ho ze všeho srdce, a ze všì mysli, a ze všì duše, i ze všech mocí, a milovati bližního jako sebe samého, to¹ jest větší nade všechny zápalné i vítìzné obiti. ³⁴ A vidìv Ježíš, že by moudøe odpovìdìl, dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný více neodvážil se ho o nic tázati. ³⁵ I odpovídaje Ježíš, øekl, uèe v chrámì: Kterak praví zákoníci, že Kristus jest syn Davidùv? ³⁶ Nebo David praví v Duchu svatém: Øekl Pán Pánu mému: Seì na pravici mé, až¹ i položíš nepøátely tvé podnože noh tvých. ³⁷ Ponìvadž sám David nazývá jej Pánem, kterakž syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho poslouchal. ³⁸ I mluvil jim v uèení svém: Varujte se zákoníkù, kteøíž rádi v krásném rouše chodí, a chtìjí pozdravování býti na trhu, ³⁹ A na pøedních stolicích sediti v školách, a pøední místa míti na veèeøech, ⁴⁰ Kteøížto zžirají domy vdovské pod zámyslem dlouhých modliteb. Ti¹ vezmou soud tìžší. ⁴¹ A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho. ⁴² A pøišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, jenž jest ètvrtá èástka peníze tehdejšího. ⁴³ I svolav uèedlníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteøíž metalí do pokladnice. ⁴⁴ Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metalí, ale tato z své chudoby, všechno, což mìla, uvrhla, všechnu živnost svou.

13

¹ A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z uèedlníkù jeho: Mistøe, pohleì, které kamení a jaké jest toto stavení! ² Tedy Ježíš odpovídaje, øekl jemu: Vidíš toto tak veliké stavení? Nebude¹ ostaven kámen na kamení, kterýž by nebyl zboøen. ³ A když se posadil na hoøe Olivetské proti chrámu, otázali se jeho obzvláštnì Petr, Jakub a Jan a Ondøej, økouce: ⁴ Povìz nám, kdy to bude? A které znamení, když se toto všechno bude plniti? ⁵ Ježíš pak odpovídaje jim, poèal praviti: Vizte, aby vás nikdo nesvedl. ⁶ Nebo¹ mnozí pøijdou ve jménu mém, økouce: Já jsem Kristus, a mnohé¹ svedou. ⁷ Když pak uslyšíte boje a povìst o válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale ne ihned konec. ⁸ Povstane¹ zajisté národ proti národu a království proti království, a bude zemìtøesení po místech, a hladové i bouøky. ⁹ A to¹ budou poèátkové bolesti. Vy pak šetøte se. Nebo vydávati vás budou na snìmy a do shromáždìní; budete biti, a pøed vladaøi a králi stanete pro mne, na svìdectví jim. ¹⁰ Ale ve všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium. ¹¹ Když pak vás povedou vyzrazující, nestarejte se, co byste mluvili, aniž o to peèlivì pøemýšlujete, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo nejste vy, jenž mluvíte, ale Duch svatý. ¹² Vydá¹ pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou dìti proti rodièùm, a budou je mordovati. ¹³ A budete v nenávisti všechnìm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce, ten¹ spasen bude. ¹⁴ Když pak uzøíte ohavnost zpuštiní, o kteréž povìdìno jest skrze Daniele proroka, ana stojí, kdež by státi nemìla, (kdo ète, rozumìj,) tehdáž ti, kdož jsou v Židovstvu, a¹ utekou na hory. ¹⁵ A kdož na støeše jest, nesstupuj do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého. ¹⁶ A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho své. ¹⁷ Bida pak tìhotným a tìm, kteréž krmí v tìch dnech. ¹⁸ Protož modlte se, aby utíkání vaše nebylo

v zimì. ¹⁹ Nebo¹ budou ti dnové plní takového soužení, jakéhož nebylo od počátku stvoření, kteréž Bůh stvořil, až dosavad, aniž potom bude. ²⁰ A by¹ neukrátil Pán těch dnů, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené, kteréž vyvolil, ukrátil těch dnů. ²¹ A tehdyž řekl-li by vám kdo: Ať teď je Kristus, aneb, ať tamto, nevěřte. ²² Nebo¹ povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou éiniti divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených. ²³ Vy pak šetřte se. Ať, odpověděl jsem vám všechno. ²⁴ V těch pak dnech, po soužení tom, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého. ²⁵ A hvězdy nebeské budou padati, a moci, které jsou na nebi, pohnou se. ²⁶ A tehdyž¹ užije Syn člověka, an se béře v oblacích s mocí velikou a s slávou. ²⁷ I tehdy¹ pošle anděly své, a shromáždí vyvolené své ode země vstř, od končin země až do končin nebe. ²⁸ Od říku pak užete se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a vypuší se listí, znáte, že blízko je léto. ²⁹ Takž i vy, když užijete, ano se tyto věci dějí, vězte, že blízko je a ve dveřích království Boží. ³⁰ Amen pravím vám, že¹ nepomine pokolení toto, až se tyto všechny věci stanou. ³¹ Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou. ³² Ale o tom dni a hodiny žádný neví, ani andělé, jenž jsou v nebesích, ani Syn, jedině sám Otec. ³³ Vězte, bděte a modlte se; nebo nevíte, kdy bude ten čas. ³⁴ Syn člověka zajisté je jako člověk, kterýž daleko odšel, opustiv dům svůj, a poručiv služebníkům svým vládu, a jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl. ³⁵ Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večeře-li, či o půlnoci, či když kohouti zpívají, či ráno; ³⁶ Aby snad přijde v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte. ³⁷ A což¹ vám pravím, všechněm¹ pravím: Bděte.

14

¹ Po dvou pak dnech byl hod beránka a pšesnic; i hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej lstivě jmuce, zamordovali. ² Ale pravili: Ne v svátek, aby snad nebyl rozbroj v lidu. ³ A když byl v Betany, v domě Šimona malomocného, a sedl za stolem, přišla žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koření. A rozbivši nádobu, vylila ji na hlavu jeho. ⁴ I hněvali se někteří mezi sebou, okouce: I proče ztráta masti této stala se? ⁵ Nebo mohlo je toto prodáno býti draze než za to sta peněz, a dáno býti chudým. I škopili zuby na ni. ⁶ Ale Ježíš řekl: Nechtež jí. Proče ji rmoutíte? Dobrý¹ je skutek učinila nade mnou. ⁷ Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtít, můžete jim dobře éiniti, ale mne ne vždy mít budete. ⁸ Ona což mohla, to učinila; předešla¹ je, aby tíla mého pomazala ku pohřbu. ⁹ Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její. ¹⁰ Tedy Jidáš Iškariotský, jeden ze dvanácti, odšel k předním kněžím, aby ho jim zradil. ¹¹ Oni pak uslyševše to, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak by ho příhodně zradil. ¹² Prvního pak dne pšesnic, když velikonoční beránek zabíjen býval, okou jemu učedníci jeho: Kde chceš, a¹ jdouce, připravíme, abys jedl beránka? ¹³ I poslal dva z učedníků svých, a řekl jim: Jděte do města, a potká¹ vás člověk děbán vody nesa. Jdětež za ním. ¹⁴ A kamžkoli vejde, řcete k hospodáři domu toho: Mistr¹ praví: Kde je večeřadlo, v němž bych jedl beránka s učedníky svými? ¹⁵ A on vám ukáže večeřadlo veliké, podlážené a připravené. Tu nám připravte. ¹⁶ I odešli učedníci jeho, a přišli do města, a našli tak, jakož jim byl pověděl. I připravili beránka. ¹⁷ Když pak byl večer, přišel se dvanácti. ¹⁸ A když sedli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou. ¹⁹ A oni počali se rmoutiti a praviti jemu jeden každý obzvláštně: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já? ²⁰ On pak odpovědív, řekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáčí se mnou v míse. ²¹ Syn zajisté člověka jde, jakož je psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn

èlovika bude zrazen. Dobré by bylo jemu, aby se byl nenarodil èlovìk ten. ²² A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobroøeèiv, lámal a dával jim, øka: Vezmìte, jezte, to jest tilo mé. ²³ A vzav kalich, a díky uèiniv, dal jim. A pili z niho všickni. ²⁴ I øekl jim: To jest krev má nového Zákona, kteráž se za mnohé vylévá. ²⁵ Amen pravím vám, že¹ již více nebudu pít z plodu vinného koøene, až do onoho dne, když jej pít budu nový v království Božím. ²⁶ A sezpívavše písnièku, vyšli na horu Olivetskou. ²⁷ Potom øekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bítì budu pastýøe, a rozprchnou se ovce. ²⁸ Ale když z mrtvých vstanu, pøedejdu¹ vás do Galílee. ²⁹ Tedy Petr øekl jemu: By¹ se pak všickni zhoršili, ale já nic. ³⁰ Øekl jemu Ježíš: Amen pravím tobì, že dnes této noci, prve než kohout po dvakrát zazpívá, tøikrát mne zapøíš. ³¹ On pak mnohem více mluvil: Bych¹ pak mìl s tebou i umøítì, nezapøím¹ tebe. A takž také i všickni mluvili. ³² I pøišli na místo, kterémuž jméno Getsemany. Tedy øekl uèedlníkùm svým: Seítež tuto, až¹ se pomodlím. ³³ A pojav s sebou Petra a Jakuba a Jana, poèal se lekati a velmi teskliv býti. ³⁴ I dí jim: Smutná¹ jest duše má až k smrti. Poèkejtež tuto a bdìte. ³⁵ A poodšed malièko, padl na zemi a modlil se, aby, bylo-li by možné, odešla od niho hodina ta. ³⁶ I øekl: Abba, Otèe, všecko jest možné tobì. Pøenes kalich tento ode mne, ale však ne, což já chci, ale co ty. ³⁷ I pøišel k uèedlníkùm a našel je, ani spí. I øekl Petrovi: Šimone, spíš? Nemohl-lis jedinèé hodiny bdítì? ³⁸ Bdìte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duch¹ zajisté hotov jest, ale tilo nemocno. ³⁹ A opit odšed, modlil se, táž slova mluví. ⁴⁰ A navrátiv se, našel je, ani opit spí; nebo oèi jejich byly obtíženy; aniž vidìli, co by jemu odpovìdìli. ⁴¹ I pøišel po tøetì, a øekl jim: Spítež již a odpoèívejte; dosti¹ jest. Pøišla hodina; aj, Syna èlovìka zrazují v ruce høíšných. ⁴² Vstaòte, pojíme. Aj, kterýž mne zrazuje, blízko¹ jest. ⁴³ A hned, když on ještì mluvil, pøišel Jidáš, jenž byl jeden ze dvanácti, a s ním zástup veliký s meèi a s kyjmi, poslaných od pøedních kníží a od zákoníkù a starších. ⁴⁴ Zrádce pak byl jim dal znamení, øka: Kteréhožkoli políbím, ten¹ jest, jmìtež ho a veíte opatrnì. ⁴⁵ A pøišed, hned pøistoupi k nìmu, øekl: Mistøe, Mistøe, a políbil ho. ⁴⁶ Tedy oni vztáhli naò ruce své a jali jej. ⁴⁷ Jeden pak z tìch, kteøíž tu okolo stáli, vytrh meè, udeøil služebníka nejvyššího knìze, a u¹al jemu ucho. ⁴⁸ I odpovìdiv Ježíš, øekl jim: Jako na lotra vyšli jste s meèi a s kyjmi, abyste mne jali? ⁴⁹ Na každý den býval jsem u vás, uèe v chrámì, a nejali jste mne. Ale to¹ se dìje, aby se naplnila písma. ⁵⁰ Tedy uèedlníci opustivše jej, všickni utekli. ⁵¹ Jeden pak mládenèek šel za ním, odín jsa rouchem lnìným po nahém tile. I popadli jej mládenci. ⁵² On pak opustiv roucho, nahý utekl od nich. ⁵³ I pøivedli Ježíše k nejvyššímu knìzi, a sešli se k nìmu všickni pøední kníží i starší i zákoníci. ⁵⁴ Petr pak šel za ním zdaleka až na dvùr nejvyššího knìze; i sedìl s služebníky, zhøívaje se u ohnì. ⁵⁵ Ale nejvyšší knìz i všecka ta rada hledali proti Ježíšovi svìdectví, aby jej na smrt vydali, avšak nenalezli. ⁵⁶ Nebo aè mnozí køivé svìdectví mluvili proti nìmu, ale svìdectví jejich nebyla jednostejná. ⁵⁷ Tedy nikteøí povstavše, køivé svìdectví dávali proti nìmu, økouce: ⁵⁸ My jsme slyšeli tohoto, že øekl: Já zboøím chrám tento rukou udìlaný, a ve tøech dnech jiný ne rukou udìlaný postavím. ⁵⁹ Ale ani to jejich svìdectví nebylo jednostejné. ⁶⁰ Tedy povstav nejvyšší knìz uprostøed, otázal se Ježíše, øka: Neodpovídáš nièehož, což tito na tebe svìdèí? ⁶¹ Ale on mlèel, a nic neodpovìdìl. Opit nejvyšší knìz otázal se ho a øekl jemu: Jsi-liž ty Kristus, Syn Boha Požehnaného? ⁶² A Ježíš øekl: Já¹ jsem, a uzøíte Syna èlovìka, an sedí na pravici moci Boží, a pøichází s oblaky nebeskými. ⁶³ Tedy nejvyšší knìz roztrh roucho své, øekl: I což ještì potøebujeme svìdkù? ⁶⁴ Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá? Oni pak všickni odsoudili jej, že jest hoden smrti. ⁶⁵ I poèali nikteøí naò plvati, a tváø jeho zakrývati, a polièkovati, a øíkati jemu: Prorokuj nám. A služebníci kyji jej bili.

⁶⁶ A když byl Petr v síni dole, pøišla jedna z ðiveèek nejvyššího knìze. ⁶⁷ A uzøevši Petra, an se ohòívá, a popatøivši naò, dí: I ty s Ježíšem Nazaretským byl jsi. ⁶⁸ Ale on zapøel, øka: Aniž vím, ani rozumím, co ty pravíš. I vyšel ven pøed sìò, a kohout zazpíval. ⁶⁹ Tedy ðiveèka, uzøevši jej opìt, poèala praviti òim, kteøíž tu okolo stáli, že tento z nich jest. ⁷⁰ A on opìt zapøel. A po malé chvíli opìt ti, kteøíž tu stáli, øekli Petrovi: Jisti z nich jsi, nebo i Galilejský jsi, i øeè tvá podobná jest. ⁷¹ On pak poèal se proklínati a pøisahati, pravì: Neznám èlovìka toho, o nìmž vy pravíte. ⁷² A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl øekl jemu Ježíš: Že prve než kohout dvakrát zazpívá, tøikrát mne zapøíš. A vyšed, plakal.

15

¹ A hned ráno uradivše se pøední knìží s staršími a s zákoníky i se vším shromáždíním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi. ² I otázal se ho Pilát: Ty-liž jsi král Židovský? A on odpovìdiv, øekl jemu: Ty pravíš. ³ I žalovali na něj pøední knìží mnoho. On pak nic neodpovídal. ⁴ Tedy Pilát otázal se ho opìt, øka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho proti tobì svìdèí. ⁵ Ale Ježíš pøedce nic neodpovìdìl, takže se podivil Pilát. ⁶ Ve svátek pak propouštíval jim jednoho z vòòù, za kteréhož by prosili. ⁷ I byl jeden, kterýž sloul Barabbáš, jenž s svárlivými byl v vòení, kteøíž v svadì vraždu byli spáchali. ⁸ A zvolav zástup, poèal prositi, aby uèinil, jakož jim vždýcky èiníval. ⁹ Pilát pak odpovìdìl jim, øka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského? ¹⁰ (Nebo vòìdìl, že jsou jej z závesti vydali pøední knìží.) ¹¹ Ale pøední knìží ponukli zástupu, aby jim raději propustil Barabbáše. ¹² A Pilát odpovìdiv, øekl jim zase: Což pak chcete, a¹ uèiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte? ¹³ A oni opìt zvolali: Ukøižuj ho. ¹⁴ A Pilát pravil jim: I což jest zlého uèinil? Oni pak více volali: Ukøižuj ho. ¹⁵ Tedy Pilát, chtì lidu dosti uèiniti, pustil jim Barabbáše, a dal jim Ježíše ubìèovaného, aby byl ukøižován. ¹⁶ Žoldnèoi pak uvedli jej vnìò do síni, do radného domu, a svolali všecku sbìò. ¹⁷ I oblékli jej v šarlat, a korunu spletše z trní, vložili naò. ¹⁸ I poèali ho pozdravovati, økouce: Zdráv buì, králi Židovský. ¹⁹ A bili hlavu jeho tètinou, a plvali na něj, a sklánìjíce kolena, klanìli se jemu. ²⁰ A když se jemu naposmívali, svlékli s nìho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukøižovali. ²¹ I pøinutìli nìjakého Šimona Cyrenenského, pomíjejícího je, (kterýž šel z pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby vzal køíž jeho. ²² I vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-li by,) popravné místo. ²³ I dávali mu pítí víno s mirrou, ale on nepøijal ho. ²⁴ A ukøižovavše jej, rozdìlili roucha jeho, mecíce o nì los, kdo by co vzítì mìl. ²⁵ A byla hodina tøetí, když ho ukøižovali. ²⁶ A byl nápis viny jeho napsán òimi slovy: Král Židovský. ²⁷ Ukøižovali také s ním dva lotry: jednoho na pravici a druhého na levici jeho. ²⁸ I naplnìno jest písmo, økoucí: A s nepravými poèten jest. ²⁹ A kteøíž tudy chodili mimo něj, rouhali se jemu, potøásajíce hlavami svými, a øíkajíce: Hahá, kterýž rušíš chrám Boží, a ve tøech dnech jej zase vzdiláváš, ³⁰ Spomoz sobì samému, a sstup s køíže. ³¹ Tèž i pøední knìží posmívajíce se, jeden k druhému s zákoníky pravili: Jiným¹ jest pomáhal, sám sobì pomoci nemùže. ³² Kristus král Izraelský, nechaž¹ nyní sstoupí s køíže, a¹ uzøíme a uvòíme. A i ti, kteøíž s ním ukøižování byli, útržku mu èinili. ³³ A když byla hodina šestá, stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté. ³⁴ A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, øka: Elói, Elói, lama zabachtani? jenž se vykládá: Bože mùj, Bože mùj, proès mne opustil? ³⁵ A nìkteøi z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáše volá. ³⁶ A bìžev jeden, naplnil houbu octem a vloživ na tres¹, dával jemu pítí, øka: Ponechte, uzøíme, pøijde-li Eliáš, aby jej složil. ³⁷ Ježíš pak zvolav hlasem velikým,

pustil duši. ³⁸ A opona v chrámì roztrhla se na dvě, od vrchu až dolù. ³⁹ Vidìv pak to centurio, kterýž naproti stál, že tak volaje, vypustil duši, øekl: Jistì èlovìk tento Syn Boží byl. ⁴⁰ Byly pak tu i ženy, zdaleka se dívající, mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria Jakuba menšího, a Jozesova máti, a Salome. ⁴¹ Kteréž, když ještì byl v Galilei, chodily za ním a posluhovaly jemu, i jiné mnohé, kteréž byly s ním vstoupily do Jeruzaléma. ⁴² A když již byl veèer, (že byl den pøipravování, to jest pøed sobotou,) ⁴³ Pøišed Jozef z Arimatie, poèestná osoba úøadná, kterýž také oèekával království Božího, smìle všel ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. ⁴⁴ Pilát pak podivil se, již-li by umøel. A povolav centuriona, otázal se ho, dávno-li je umøel. ⁴⁵ A zvidìv od centuriona, dal tělo Jozefovi. ⁴⁶ A Jozef koupiv plátna, a složiv ho s køíže, obvinul v plátno, i položil do hrobu, kterýž byl vytesán z skály, a pøivalil kámen ke dveøùm hrobovým. ⁴⁷ Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.

16

¹ A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných vící, aby pøijdouce, pomazaly Ježíše. ² A velmi ráno vyšedše první den po sobotì, pøišly k hrobu, an již slunce vzešlo. ³ I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveøí hrobových? ⁴ (A vzhledše, uzøely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi. ⁵ A všedše do hrobu, uzøely mládence, an sedí na pravici, odíného rouchem bílým. I ulekly se. ⁶ Kterýžto øekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského ukøižovaného. Vstal¹ jest, není¹ ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili. ⁷ Ale jdìte, povìzte uèedníkùm jeho i Petrovi, že¹ vás pøedejde do Galilee. Tam jej uzøíte, jakož jest povìdìl vám. ⁸ A ony vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo pøišel na nì strach a hrùza. A aniž komu co øekly, nebo se bály. ⁹ Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v nedìli, ukázal se nejprv Mariji Magdalénì, z nížto byl vyvrhl sedm íáblù. ¹⁰ Ona pak šedši, zvistovala tím, kteøíž s ním bývali, lkajícím a plaèícím. ¹¹ A oni slyšavše, že by živ byl a vidín od ní, nevìøili. ¹² Potom pak dvìma z nich jdoucím ukázal se v jiné zpùsobì, když šli pøes pole. ¹³ A ti šedše, povìdili jiným. Ani tím nevìøili. ¹⁴ Nejposléze sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedovìru jejich a tvrdost srdce, že tím, kteøíž jej vidìli vzkøíšeného, nevìøili. ¹⁵ A øekl jim: Jdouce po všem svìtì, kažete evangelium všemu stvoøení. ¹⁶ Kdož uvìøí a pokøtí se, spasen bude; kdož pak neuìøí, bude¹ zatracen. ¹⁷ Znamení pak ti, kteøíž uvìøí, tato míti budou: Ve jménu mém íábly budou vymítati, jazyky novými mluvit. ¹⁸ Hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí¹ jim; na nemocné ruce vzkládati budou, a dobøe se míti budou. ¹⁹ Když pak jim odmluvil Pán, vzhùru vzat jest do nebe, a sedí na pravici Boží. ²⁰ A oni šedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval èinìním divù.

Lukáš

¹ Ponìvadž mnozí usilovali sepsati pořádnì vypravování tìch vícì, kteréž jsou u nás jisté, ² Jakž jsou nám vydali ti, kteřížto od počátku sami vidìli, a služebníci toho Slova byli, ³ Vidìlo se i mnì, kterýž jsem toho všeho pravé povìdomosti došel, tobì z gruntu o tom pořádnì vypsati, výborný Theofile, ⁴ Abys zvidìl jistotu tìch vícì, jimž jsi vyuèován. ⁵ Byl za dnù Herodesa krále Judského knìz nijaký, jménem Zachariáš, z tòidy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžbìta. ⁶ Byli pak oba spravedliví pøed oblièejem Božím, chodíce ve všech pøikázáních a spravedlnostech Pánì bez úhony. ⁷ A nemìli plodu, protože Alžbìta byla neplodná, a oba se byli zstarali ve dnech svých. ⁸ I stalo se, když on úøad knìžský konal v pořádku tòidy své pøed Bohem, ⁹ Že vedle obyèeje úøadu knìžského los naò pøišel, aby položil zápal, vejda do chrámu Pánì. ¹⁰ A všechno množství lidu bylo vnì, modlíce se v hodinu zápalu. ¹¹ Tedy ukázal se jemu andìl Pánì, stoje na pravé stranì oltáøe zápalu. ¹² A uzøev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeò pøipadla na něj. ¹³ I øekl jemu andìl: Neboj se, Zachariáši, nebo¹ jest uslyšána modlitba tvá, a Alžbìta manželka tvá porodí tobì syna, a nazùveš jméno jeho Jan. ¹⁴ Z èehož budeš mítì radost a veselé, a mnozí z jeho narození budou se radovati. ¹⁵ Bude zajisté veliký pøed oblièejem Pánì, a vína i nápoje opojného nebude¹ pítì, a Duchem svatým bude naplnìn hned od života matky své. ¹⁶ A mnohé z synù Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. ¹⁷ Nebo¹, on pøedejde pøed oblièejem jeho v duchu a v moci Eliášovi, aby obrátìl srdce otcù k synùm, a nevíøící k opatrnosti spravedlivých, aby tak pøipravil Pánu lid hotový. ¹⁸ I øekl Zachariáš k andìlu: Po èemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých. ¹⁹ Odpovìdiv andìl, øekl jemu: Já¹ jsem Gabriel, kterýž stojím pøed oblièejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto vícì veselé tobì zvištoval. ²⁰ A aj, budeš nìmý, a nebudeš moci mluvitì až do toho dne, v kterémž se tyto vícì stanou, protože jsi neuvìøil øeèem mým, kteréž se naplní èasem svým. ²¹ Lid pak oèekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámì. ²² Vyšed pak, nemohl mluvitì k nim. I srozumìli, že vidìnì vidìl v chrámì. Nebo on návìští jim dával, a zùstal nìmý. ²³ I stalo se, když se vyplnili dnové konání úøadu jeho, odšel do domu svého. ²⁴ A po tìch dnech počala Alžbìta manželka jeho, a tajila se za pìt mìsícù, økuci: ²⁵ Že tak mi uèinìl Pán ve dnech, v nichžto vzezøel, aby odjal mé pohanìnì mezi lidmi. ²⁶ V mìsíci pak šestém poslán jest andìl Gabriel od Boha do mìsta Galilejského, kterémuž jméno Nazarét, ²⁷ Ku pannì zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria. ²⁸ I všed k ní andìl, dí: Zdráva milosti došlá, Pán Bùh s tebou, požehnaná ty mezi ženami. ²⁹ Ona pak uzøevši ho, zarmoutila se nad øeèì jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení. ³⁰ I øekl jí andìl: Neboj se, Maria, nebo jsi našla milost u Boha. ³¹ A počneš v životì a porodiš syna, a nazùveš jméno jeho Ježíš. ³² Ten¹ bude veliký, a Syn Nejvyššího sloutì bude, a dá¹ jemu Pán Bùh stolicì Davida otce jeho. ³³ A kralovati bude v domì Jákobovi na vìky, a království jeho nebude konce. ³⁴ I øekla Maria k andìlu: Kterak se to stane, ponìvadž já muže nepoznávám? ³⁵ A odpovìdiv andìl, øekl jí: Duch svatý sstoupí v tì, a moc Nejvyššího zastíní tobì; a protož, což se z tebe svatého narodí, sloutì bude Syn Boží. ³⁶ A aj, Alžbìta, pøíbuzná tvá, i ona počala syna v starosti své, a tento jest jí šestý mìsíc, kteráž sloula neplodná. ³⁷ Nebo¹ nebude nemožné u Boha všeliké slovo. ³⁸ I øekla Maria: Aj, služebnice Pánì, staniž mi se podle slova tvého. I odšel od ní andìl. ³⁹ Tedy povstavši Maria v tìch dnech, odešla na hory s

chvátáním do místa Judova. ⁴⁰ I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžbity. ⁴¹ I stalo se, jakž uslyšela pozdravení Marie Alžbity, zplésalo nemluvoátko v životi jejím, a naplnina jest Duchem svatým Alžbity. ⁴² I zvolala hlasem velikým a øekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého. ⁴³ A odkud mi to, aby pøišla matka Pána mého ke mnì? ⁴⁴ Nebo aj, jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zplésalo radostnì nemluvoátko v životi mém. ⁴⁵ A blahoslavená, kteráž uvìila, nebo¹ dokonány budou ty vìci, kteréž jsou povìdiny jí ode Pána. ⁴⁶ Tedy øekla Maria: Velebí duše má Hospodina, ⁴⁷ A veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém, ⁴⁸ Že jest vzezøel na ponížení služebnice své; neb aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všickni národové. ⁴⁹ Nebo¹ mi uèinil veliké vìci ten, jenž mocný jest, a svaté jméno jeho, ⁵⁰ A jehož milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím se jeho. ⁵¹ Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné myšlením srdce jejich. ⁵² Sházal mocné s stolic, a povýšil ponížených. ⁵³ Laené nakrmil dobrými vìcmi, a bohaté pustil prázdné. ⁵⁴ Pøijal Izraele, služebníka svého, pamìtliv jsa na milosrdenství své ⁵⁵ (Jakož mluvil k otcùm našim, k Abrahamovi a semeni jeho) na vìky. ⁵⁶ I zůstala Maria s ní asi za tøi mìsíce, a potom navrátila se do domu svého. ⁵⁷ Alžbity pak naplnil se èas, aby porodila; i porodila syna. ⁵⁸ A uslyšeli sousedé a pøátele její, že Hospodin veliké uèinil s ní milosrdenství své, i radovali se spolu s ní. ⁵⁹ Stalo se pak v den osmý, pøišli obøezovati dítìte, a nazývali jej jménem otce jeho Zachariášem. ⁶⁰ Ale odpovìdivši matka jeho, øekla: Nikoli, ale slouti bude Jan. ⁶¹ I øekli k ní: Však nižádného není v rodu tvém, kterýž by sloul jménem tím. ⁶² I dávali návìští otcì jeho, jak by ho chtìl nazývati. ⁶³ A on požádav deštièky, napsal øka: Jan jest jméno jeho. I divili se všickni. ⁶⁴ A ihned otevøela se ústa jeho a jazyk jeho, i mluvil, velebi Boha. ⁶⁵ Tedy pøišla bázeø na všechny sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlásána jsou všechna ta slova. ⁶⁶ A všickni, kteøíž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém, økouce: I kteraké dítì toto bude? A ruka Páni byla s ním. ⁶⁷ Zachariáš pak otec jeho naplnìn jest Duchem svatým, a prorokoval øka: ⁶⁸ Požehnaný Pán Bùh Izraelský, že jest navštívil, a uèinil vykoupení lidu svému, ⁶⁹ A vyzdvihl nám roh spasení v domu Davida, služebníka svého, ⁷⁰ Jakož mluvil skrze ústa prorokù svých svatých, kteøíž byli od vikù, ⁷¹ O vysvobození z nepøatel našich, a z ruky všech, kteøíž nás nenávidìli, ⁷² Aby uèinil milosrdenství s otcì našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou, ⁷³ Na pøísahu, kterouž jest pøisáhl Abrahamovi, otcì našemu, že jistì nám to dá, ⁷⁴ Abychom bez strachu, z ruky nepøatel našich jsouce vysvobození, sloužili jemu, ⁷⁵ V svatosti a v spravedlnosti pøed oblièejem jeho, po všechny dny života našeho. ⁷⁶ Ty pak, dítì, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo pøedejdeš pøed tváøí Páni pøipravovati cesty jeho, ⁷⁷ Aby bylo dáno umìní spasitelné lidu jeho na odpuštìní høíchù jejich, ⁷⁸ Skrze srdeènè milosrdenství Boha našeho, v nìmžto navštívil nás, vyšed z výsosti, ⁷⁹ Aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich na cestu pokoje. ⁸⁰ Dítì pak rostlo a posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu Izraelskému.

2

¹ I stalo se v tìch dnech, vyšlo jest vyrèení od císaøe Augusta, aby byl popsán všechnen svìt. ² (To popsání nejprve stalo se, když vladaøem Syriským byl Cyrenius.) ³ I šli všickni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého místa. ⁴ Vstoupil pak i Jozef od Galilee z místa Nazaréto do Judstva, do místa Davidova, kteréž slove Betlém, (protože byl z domu a z èeledi Davidovy,) ⁵ Aby zapsán byl s Marijí, zasnoubenou sobì manželkou, tìhotnou. ⁶ I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila. ⁷ I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila

jej v jeslech, neb nemìli jinde místa v hospodì. ⁸ A pastýøi byli v krajinì té, ponocujícíe a stráž noèní držíce nad svým stádem. ⁹ A aj, andìl Pánì postavil se podle nich, a sláva Pánì osvítila je. I báli se bázní velikou. ¹⁰ Tedy øekl jim andìl: Nebojtež se; nebo aj, zvìstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. ¹¹ Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v mìstì Davidovì. ¹² A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvòátka plénkami obvinuté, a ležící v jeslech. ¹³ A hned s andilem zjevilo se množství rytíøstva nebeského, chválících Boha a økoucích: ¹⁴ Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. ¹⁵ I stalo se, jakž odešli od nich andìlé do nebe, že ti lidé, totiž pastýøi, øekli vespolek: Pojme až do Betléma a vizme tu víc, jenž se stala, o níž Pán oznámil nám. ¹⁶ I pøišli, chvátající, a našli Mariji a Jozefa, a nemluvòátka ležící v jeslech. ¹⁷ A vidívše, rozhlašovali to, což jim povídáno bylo o tom dítìti. ¹⁸ I divili se všickni, kteøíž slyšeli o tom, což bylo mluveno od pastýøù k nim. ¹⁹ Ale Maria zachovávala všechna slova tato, skládající je v srdci svém. ²⁰ I navrátili se pastýøi, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a vidili, tak jakž bylo povídáno jim. ²¹ A když se naplnilo dní osm, aby obøezáno bylo dítì, nazváno jest jméno jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od andìla, prve než se v životì poèalo. ²² A když se naplnili dnové oèiš'ování Marie podle Zákona Mojžíšova, pøinesli jej do Jeruzaléma, aby ho postavili pøede Pánem, ²³ (Jakož psáno jest v Zákonì Pánì, že každý pacholík, otvíraje život, svatý Pánu slouti bude,) ²⁴ A aby dali obìt, jakož povídáno jest v Zákonì Pánì, dvì hrdlièky anebo dvě holoubátek. ²⁵ A aj, èlovìk jeden byl v Jeruzalémì, jemuž jméno Simeon. A èlovìk ten byl spravedlivý a nábožný, oèekávající potíšení Izraelského, a Duch svatý byl v nim. ²⁶ A bylo jemu zjeveno od Ducha svatého, že neuzòí smrti, až by prve uzòel Krista Pánì. ²⁷ Ten pøišel, ponuknut jsa od Ducha Pánì, do chrámu. A když uvodili dítì Ježíše rodièové, aby uèinili podle obyèeje Zákona za něj, ²⁸ Tedy on vzal jej na lokty své, i chválil Boha a øekl: ²⁹ Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji. ³⁰ Nebo¹ jsou vidìly oèi mé spasení tvé, ³¹ Kteréž jsi pøipravil pøed oblièejem všech lidí, ³² Svìtlo k zjevení národùm a slávu lidu tvého Izraelského. ³³ Otec pak a matka jeho divili se tím vícem, kteréž praveny byly o nim. ³⁴ I požehnal jim Simeon, a øekl k Mariji, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpíráno, ³⁵ (A tvou vlastní duši pronikne meè,) aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení. ³⁶ Byla také Anna prorokynì, dcera Fanuelova z pokolení Aser. Ta se byla zstarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství svého. ³⁷ A ta vdova byla, mající let okolo osmdesáti a ètyø, kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužeci Bohu dnem i nocí. ³⁸ A ta v touž hodinu pøišedši, chválila Pána, a mluvila o nim všechnìm, kteøíž èekali vykoupení v Jeruzalémì. ³⁹ Oni pak, jakž vykonali všechno podle Zákona Pánì, vrátili se do Galilee, do místa svého Nazaréta. ⁴⁰ Dítì pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v nim. ⁴¹ I chodívali rodièové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoèní. ⁴² A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyèeje toho dne sváteèního, ⁴³ A když vykonali dni, a již se navracovali, zùstalo dítì Ježíš v Jeruzalémì, a nevidili o tom Jozef a matka jeho. ⁴⁴ Domnívající se pak o nim, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi pøíbuznými a známými. ⁴⁵ A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledající ho. ⁴⁶ I stalo se po tøech dnech, že našli jej v chrámì, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se jich. ⁴⁷ A dìsili se všickni, kteøíž jej slyšeli, nad rozumností a odpovìdmi jeho. ⁴⁸ A uzòevše ho, ulekli se. I øekla matka jeho k nìmu: Synu, proè jsi nám tak uèinil? Aj, otec tvùj a já s bolestí hledali jsme tebe. ⁴⁹ I øekl k nim: Co jest, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevidili, že v těch vícech,

kteréž jsou Otce mého, musím já býti? ⁵⁰ Ale oni nesrozumili tím slovùm, kteráž k nim mluvil. ⁵¹ I šel s nimi, a pøišel do Nazarétu, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala všechna slova ta v srdci svém. ⁵² A Ježíš prospíval moudrostí, a víkem, a milostí, u Boha i u lidí.

3

¹ Léta pak patnáctého císaøství Tiberia císaøe, když Pontský Pilát spravoval Judstvo, a Herodes byl ètvrtákem v Galilei, Filip pak bratr jeho byl ètvrtákem Iturejské a Trachonitidské krajiny, a Lyzaniáš ètvrtákem Abilinským, ² Za nejvyššího kníze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Páni nad Janem synem Zachariášovým na poušti. ³ I chodil po vši krajinì ležící pøi Jordánu a kázal køest pokání na odpuštění høíchù, ⁴ Jakož psáno jest v knihách prorocství Izaiáše proroka, økoucího: Hlas volajícího na poušti: Pøipravujte cestu Páni, pøímé èiòte stezky jeho. ⁵ Každé údolí bude vyplnìno, a každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou køivé vícì spraveny a ostré cesty budou hladké. ⁶ A uzøí¹ všeliké tilo spasení Boží. ⁷ Privil pak k zástupùm vycházejícím, aby se køtili od niho: Plemeno ještìrèi, kdo je vám ukázal, abyste utekli pøed budoucím hnìvem? ⁸ Protož èiòte ovoce hodné pokání, a neøíkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Nebo¹ pravím vám, že¹ jest mocen Bùh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. ⁹ A již¹ jest i sekera k koøenu stromù pøiložena. Protož každý strom, jenž nenese ovoce dobrého, vy¹at a na oheò uvržen bude. ¹⁰ I tázali se ho zástupové, økouce: Což tedy èiniti budeme? ¹¹ A on odpovídaje, pravil jim: Kdo má dvì sukni, dej jednu nemajícimu, a kdo má pokrmy, tolikéž uèiò. ¹² Pøišli pak i celní køtíti se, i øekli jemu: Místøe, co budeme èiniti? ¹³ A on øekl k nim: Nic více nevybírejte než to, což jest ustaveno. ¹⁴ I tázali se ho také i žoldnéøi, økouce: A my což èiniti budeme? I øekl jim: Nižádného neutiskujte, ani podvodni èiòte, a dosti mìjte na svých žoldích. ¹⁵ A když pak lid oèekával, a myslili všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li by snad on Kristus, ¹⁶ Odpovìdìl Jan všechnìm, a øka: Já¹ zajisté køtím vás vodou, ale jde¹ silnìjší nežli já, kteréhožto nejsem hoden rozvázati øeménka u obuvi jeho. Ten¹ vás køtíti bude Duchem svatým a ohnìm. ¹⁷ Jehožto víjeèka v ruce jeho, a vyèistí¹ humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy páliati bude ohnìm neuhasitelným. ¹⁸ A tak mnohé jiné vícì, napomínaje, zvìstoval lidu. ¹⁹ Herodes pak ètvrták, když od niho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech zlých vícì, kteréž èinil Herodes, ²⁰ Pøidal i toto nade všechno, že jest vsadil Jana do žaláøe. ²¹ I stalo se, když se køtil všecken lid, a když se pokøtil i Ježíš, a modlil se, že otevøelo se nebe, ²² A sstoupil Duch svatý v tělesné zpùsobì jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, økoucí: Ty jsi Syn mùj milý, v tobì¹ mi se zalíbilo. ²³ Ježíš pak poèínal býti jako ve tìdícíti letech, jakž domnín byl syn Jozefùv, kterýž byl syn Heli, ²⁴ Kterýž byl Matatùv, kterýž byl Léví, kterýž byl Melchùv, kterýž byl Jannùv, kterýž byl Jozefùv, ²⁵ Kterýž byl Matatiášùv, kterýž byl Amosùv, kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge, ²⁶ Kterýž byl Mahatùv, kterýž byl Matatiášùv, kterýž byl Semei, kterýž byl Jozefùv, kterýž byl Judùv, ²⁷ Kterýž byl Johannùv, kterýž byl Resùv, kterýž byl Zorobábelùv, kterýž byl Salatielùv, kterýž byl Neriùv, ²⁸ Kterýž byl Melchiùv, kterýž byl Addiùv, kterýž byl Kozamùv, kterýž byl Elmódamùv, kterýž byl Erùv, ²⁹ Kterýž byl Józùv, kterýž byl Eliezerùv, kterýž byl Jórimùv, kterýž byl Matatùv, kterýž byl Léví, ³⁰ Kterýž byl Simeonùv, kterýž byl Judùv, kterýž byl Jozefùv, kterýž byl Jónamùv, kterýž byl Eliachimùv, ³¹ Kterýž byl Meleùv, kterýž byl Ménamùv, kterýž byl Matatanùv, kterýž byl Nátanùv, kterýž byl Davidùv, ³² Kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédùv, kterýž byl Bózùv, kterýž byl Salmonùv, kterýž byl Názonùv, ³³ Kterýž byl Aminadabùv, kterýž byl Aramùv, kterýž byl Ezromùv, kterýž byl Fáresùv, kterýž

byl Judùv, kterýž byl Jákobùv, ³⁴ Kterýž byl Izákùv, kterýž byl Abrahamùv, kterýž byl Táre, kterýž byl Náchorùv, ³⁵ Kterýž byl Sáruchùv, kterýž byl Ragaùv, kterýž byl Fálekùv, kterýž byl Heberùv, kterýž byl Sále, ³⁶ Kterýž byl Kainanùv, kterýž byl Arfaxadùv, kterýž byl Semùv, kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechùv, ³⁷ Kterýž byl Matuzalémùv, kterýž byl Enochùv, kterýž byl Járedùv, kterýž byl Malalehelùv, kterýž byl Kainanùv, ³⁸ Kterýž byl Enosùv, kterýž byl Setùv, kterýž byl Adamùv, kterýž byl Boží.

4

¹ Ježíš pak, pln jsa Ducha svatého, vrátil se od Jordánu, a puzen jest v Duchu na pouš¹. ² A za ètyøidceti dní pokoušín byl od iábla, a nic nejedl v tìch dnech. A když se skonali dnové ti, potom zlaènil. ³ I øekl jemu iábel: Jestliže jsi Syn Boží, rci kamenu tomuto, a¹ jest chléb. ⁴ I odpovìdìl jemu Ježíš: Psáno¹ jest: Že ne samým chlebem živ bude èlovìk, ale každým slovem Božím. ⁵ I vedl jej iábel na horu vysokou, a ukázal mu všechna království okršlku zemì pojednou. ⁶ A øekl jemu iábel: Tobì¹ dám tuto všechnu moc i slávu tìchto království, nebo mnì dána jest, a komuž bych koli chtìl, dám ji. ⁷ Protož ty pokloníš-li se pøede mnou, bude¹ všechno tvé. ⁸ I odpovìdiv Ježíš, øekl jemu: Jdi pryè ode mne, satanáši; nebo¹ psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klanìti a jemu samému sloužitì. ⁹ Tedy vedl jej do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu chrámu, a øekl mu: Jsi-li Syn Boží, pus¹ se odtud dolù. ¹⁰ Nebo psáno jest: Že andilùm svým pøikáže o tobì, aby ti ostøihali, ¹¹ A že ti na ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své. ¹² A odpovídaje, dí mu Ježíš: Povidíno¹ jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého. ¹³ A dokonav všechna pokušení iábel, odšel od niho až do èasu. ¹⁴ I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galilee, a vyšla povìst o nim po všì té okolní krajinì. ¹⁵ A on uèil v školách jejich, a slaven byl ode všech. ¹⁶ I pøišel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel podle obyèeje svého v den sobotní do školy. I vstal, aby èetl. ¹⁷ I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevøev knihu, nalezl místo, kdež bylo napsáno: ¹⁸ Duch Pánì nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvištovatì jatým propuštìní a slepým vidìní, a propustiti soužené v svobodu, ¹⁹ A zvištovatì léto Pánì vzácné. ²⁰ A zavøev knihu a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oèi byly obráceny naò. ²¹ I poèal mluvitì k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich. ²² A všickni jemu posvidèovali, a divili se libým slovùm, pocházejícím z úst jeho, a pravili: Zdaliž tento není syn Jozefùv? ²³ I dí k nim: Zajisté díte mi toto podobenství: Lékaøi, uzdrav se sám. Které vícì slyšeli jsme, žeš èinil v Kafarnaum, uèiò také i zde v své vlasti. ²⁴ I øekl jim: Amen pravím vám, že¹ žádný prorok není vzácen v vlasti své. ²⁵ Ale v pravdì pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnù Eliáše v lidu Izraelském, kdyžto zavøíno bylo nebe za tòi léta a za šest mìsícù, takže byl hlad veliký po všì zemi, ²⁶ Však Eliáš k nižádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty Sidonské k ženì vdovì. ²⁷ A mnoho malomocných bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a žádný z nich není oèištìn, než Náman Syrský. ²⁸ I naplnìni jsou všickni v škole hnìvem, slyšíce to. ²⁹ A povstavše, vyvedli jej ven z místa, a vedli ho až na vrch hory, na nížto místo jejich bylo vzdiláno, aby jej dolùsstrèili. ³⁰ Ale on bera se prostøedkem jich, ušel. ³¹ I sstoupil do Kafarnaum, místa Galilejského, a tu uèil je ve dny sobotní. ³² I divili se velmi uèení jeho, nebo mocná byla øeè jeho. ³³ Byl pak tu v škole èlovìk jeden, mající ducha iábelství neèistého. I zvolal hlasem velikým, ³⁴ Øka: Ach, což jest tobì do nás, Ježíši Nazaretský? Pøišel jsi zatratiti nás? Známi, kdo jsi, že jsi ten svatý Boží. ³⁵ I pøimluvil jemu Ježíš, øka: Umlkniž a vyjdi od niho. A povrha jej iábel mezi nì, vyšel od niho, a nic mu neuškodil. ³⁶ I pøišel strach na všechny, a rozmlouvali

vespolek, økouce: Jaké jest toto slovo, že v moci a síle pøikazuje neèistým duchùm, a vycházejí? ³⁷ I rozcházela se o nìm povìst po všem okolí té krajiny. ³⁸ Vstav pak Ježíš ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla tížkou zimnicí. I prosili ho za ni. ³⁹ Tedy stoje nad ní, pøimluvil zimnici, i pøestala jí. A ona hned vstavši, posluhovala jim. ⁴⁰ Pøi západu pak slunce všickni, kteøíž mìli nemocné rozliènými neduhy, vodili je k nìmu, a on na jednoho každého z nich ruce vzkládav, uzdravoval je. ⁴¹ Od mnohých také iábelství vycházela, køieící a øíkající: Ty jsi Kristus, Syn Boží. Ale on pøimlouvaje, nedopouští jim mluvit; nebo vidili, že jest on Kristus. ⁴² A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho zástupové, a pøišli až k nìmu, a zdržovali ho, aby neodcházel od nich. ⁴³ On pak øekl jim: I jiným¹ místùm musím zvìstovati království Boží; nebo na to poslán jsem. ⁴⁴ I kázal v školách Galilejských.

5

¹ Stalo se pak, když se zástup na nìj valil, aby slyšeli slovo Boží, že on stál podle jezera Genezaretského. ² I uzøel dvì lodí, any stojí u jezera, rybáøi pak sstoupivše z nich, vypírali síti. ³ I vstoupiv na jednu z tích lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby od zemi odvezl malièko. A posadiv se, uèil z lodí zástupy. ⁴ A když pøestál mluvit, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestøete síti své k lovení ryb. ⁵ I odpovìdiv Šimon, øekl jemu: Mistøe, pøes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestru sít. ⁶ A když to uèinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala sít jejich. ⁷ I ponukli tovaryšù, kteøíž byli na druhé lodí, aby pøišli a pomohli jim. I pøišli a naplnili obì lodí, takže se témìø pohøižovaly. ⁸ To uzøev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, øka: Odejdi ode mne, Pane, nebo¹ jsem èlovìk høíšný. ⁹ Hrùza zajisté byla jej obklíèila, i všecky, kteøíž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli. ¹⁰ A též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteøíž byli tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto èasu lidi živé budeš loviti. ¹¹ A pøivezše k bøehu lodí, a všecko opustivše, šli za ním. ¹² I stalo se, když byl v jednom mìstì, a aj, byl tam muž plný malomocenství. A uzøev Ježíše, padl na tváø, a prosil ho, øka: Pane, kdybys chtìl, mùžeš mne oèistiti. ¹³ I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, øka: Chci, buì èist. A hned odešlo od niho malomocenství. ¹⁴ I pøikázal jemu, aby žádnému nepravil, ale øekl mu: Odejda, ukaž se knìzi, a obìtuj za oèištìní své, jakož pøikázal Mojžíš, na svìdectví jim. ¹⁵ Tedy rozhlašovala se více øeè o nìm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravováni byli od niho v svých nemocech. ¹⁶ On pak odcházel na poušti, a modlil se. ¹⁷ I stalo se v jeden den, že on sedìl uèe, a sedìli také tu i farizeové a Zákona uèitelé, kteøíž se byli sešli z každého mìsteèka Galilejského a Judského i z Jeruzaléma, a moc Páni pøítomná byla k uzdravování jich. ¹⁸ A aj, muži nesli na loži èlovìka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali vnésti ho a položitì pøed nìj. ¹⁹ A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dùm, a skrze podlahu spustili jej s ložem uprostøed pøed Ježíše. ²⁰ Kterýžto vidìv víru jejich, øekl mu: Èlovìèe, odpušti¹ jsou tobì høíchové tvoji. ²¹ Tedy poèali pøemyšlovati zákoníci a farizeové, økouce: Kdo jest tento, jenž mluví rouhání? Kdo mùže odpustiti høíchy, jedinè sám Bùh? ²² Poznav pak Ježíš myšlení jejich, odpovídaje, øekl k nim: Co tak utrhavì pøemyšlujete v srdcích vašich? ²³ Co jest snáze øíci: Odpouštíj se tobì høíchové tvoji, èili øíci: Vstaò a choì? ²⁴ Ale abyste vidìli, že Syn èlovìka má moc na zemi odpouštíti høíchy, (øekl dnou zlámanému:) Tobì¹ pravím: Vstaò, a vezma lože své, jdi do domu svého. ²⁵ A on hned vstav pøed nimi, vzal lože, na nìmž ležel, i odšel do domu svého, velebì Boha. ²⁶ I užasli se všickni, i velebili

Boha, a naplněni jsou bázní, ōkouce: Źe jsme viděli dnes divné věci. ²⁷ A potom vyšel Ježíš a uzšel celného, jménem Léví, sedícího na cle. I ōekl jemu: Poji za mnou. ²⁸ A on opustiv všecko, vstav, šel za ním. ²⁹ I uēinil jemu hody veliké Léví v domu svém, a byl tu zástup veliký publikánů i jiných, kteříž s ním stolili. ³⁰ Tedy reptali zákoníci a farizeové, ōkouce uēedlníkům jeho: Proč s publikány a hōišníky jíte a pijete? ³¹ I odpovídív Ježíš, ōekl k nim: Nepotřebují¹ zdraví lékaře, ale nemocní. ³² Nepošel¹ jsem volati spravedlivých, ale hōišných ku pokání. ³³ A oni ōekli jemu: Proč uēedlníci Janovi postí se často a modlí se, též podobně i farizejští, tvoji pak jedí a pijí? ³⁴ On pak ōekl k nim: Zdali můžete synům ženicha, dokudž s nimi jest ženich, kázati se postiti? ³⁵ Ale pōjdou¹ dnové, a když odjat bude od nich ženich, tehďáž¹ se budou postiti v těch dnech. ³⁶ Právil pak i podobenství k nim: Źe žádný záplaty roucha nového nepošívá k rouchu vetchému; sic jinak i nové roztrhuje, a vetchému nepōisluší záplata z nového. ³⁷ A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; sic jinak víno nové rozpuēí nádoby, a samo vyteēe, a nádoby se pokazí. ³⁸ Ale víno nové v nádobě nové má lito býti, a obě bude zachováno. ³⁹ A aniž kdo, když pije staré, hned chce nového, ale dí¹: Staré lepší jest.

6

¹ I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí. I trhali uēedlníci jeho klasy, a rukama vymínajíce, jedli. ² Tehdy někteří z farizeů ōekli jim: Proč to činíte, čehož nesluší činiti v svátky? ³ I odpovídív Ježíš, ōekl jim: Což jste ani toho neētli, co jest uēinil David, když laěnil, on i ti, kteříž s ním byli? ⁴ Kterak všel do domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl, a dal i těm, kteříž s ním byli, jichžto nenáleží jísti než toliko samým kněžím? ⁵ I ōekl jim: Źe jest Syn ělovíka pánem také i dne sváteěního. ⁶ Stalo se pak i v jiný den sváteění, že všel do školy Ježíš, a uēil. A byl tu ělovík, jehož pravá ruka byla uschlá. ⁷ I šetěli ho zákoníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati, aby našli, čím by jej obžalovali. ⁸ Ale on znal pōemýšlování jich. I dí ělovíku, kterýž měl ruku uschlou: Vstaò, a stůj v prostōedku. A on vstav, i stál. ⁹ Tedy ōekl k nim Ježíš: Otíži se vás na jednu věc: Sluší-li v sobotu dobře činiti? duši zachovati, či zatratiti? ¹⁰ A pohledív na ně na všechny vùkol, dí ělovíku: Vztáhni ruku svou. A on uēinil tak. I navracena jest k zdraví ruka jeho a byla jako druhá. ¹¹ Oni pak naplněni jsou hněvivou nemoudrostí, a rozmlouvali mezi sebou, co by uēiniti měli Ježíšovi. ¹² I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam pōes noc na modlitbě Boží. ¹³ A když byl den, povolal uēedlníků svých, a vyvolil z nich dvanácte, kteréž i apoštoly nazval. ¹⁴ (Šimona, kterémuž také dal jméno Petr, a Onděje bratra jeho, Jakuba a Jana, Filipa a Bartoloměje, ¹⁵ Matouše a Tomáše, Jakuba syna Alfeova, a Šimona, kterýž slove Zelótes, ¹⁶ Judu bratra Jakubova, a Jidáše Iškarjotského, kterýž pak byl zrádce.) ¹⁷ I sstoupiv s nimi s hory, stál na místě polním, a zástup uēedlníků jeho, a množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, jenž pōi moři jsou, kteříž byli pōišli, aby jej slyšeli a uzdraveni byli od neduhů svých, ¹⁸ i kteříž trápeni byli od duchů nečistých. A byli uzdravováni. ¹⁹ A všecken zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho vycházela, a uzdravovala všechny. ²⁰ A on pozdvih očí svých na uēedlníky, pravil: Blahoslavení chudí, nebo vaše jest království Boží. ²¹ Blahoslavení, kteříž nyní laěníte, nebo nasyceni budete. Blahoslavení, kteříž nyní plaěete, nebo smáti se budete. ²² Blahoslavení budete, když vás nenáviděti budou lidé, a když vás vyobcují, a haněti budou, a vyvrhou jméno vaše jakožto zlé, pro Syna ělovíka. ²³ Radujte se v ten den a veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá jest v nebesích. Tak¹ jsou zajisté činěvali prorokům otcové jejich. ²⁴ Ale běda vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své. ²⁵ Běda vám, kteříž jste nasyceni,

nebo laèniti budete. Bìda vám, kteøíž se nyní smìjete, nebo kvìliti a plakati budete. ²⁶ Bìda vám, když by dobøe o vás mluvili všickni lidé; nebo tak jsou èinìvali falešným prorokùm otcové jejich. ²⁷ Ale vám¹ pravím, kteøíž slyšíte: Milujte nepøátely vaše, dobøe èiòte tím, kteøíž vás nenávidí, ²⁸ Dobroøeète tím, kteøíž vás proklínají, a modlte se za ty, kteøíž vám bezpráví èiní. ²⁹ A udeøil-li by tebe kdo v líce jedno, nasaì mu i druhého, a tomu, kterýž tobì odjímá pláš¹, také i sukni nebraò. ³⁰ Každému pak prosícímu tebe dej, a od toho, jenž béøe tvé vìci, zase nežádej. ³¹ A jakž chcete, aby vám lidé èinili, i vy jim též podobni èiòte. ³² Nebo jestliže milujete ty, kteøíž vás milují, jakou míti budete milost? Nebo i høíšníci milují ty, od nichž milováni bývají. ³³ A budete-li dobøe èiniti tím, kteøíž vám dobøe èiní, jakou máte milost? Však i høíšníci totéž èiní. ³⁴ A budete-li pùjèovati tím, od kterýchž se nadijete zase vzítí, jakou máte milost? Však i høíšníci høíšníkùm pùjèují, aby tolikéž zase vzali. ³⁵ Protož milujte nepøátely vaše, a dobøe èiòte, a pùjèujte, nic se odtud nenadìjíte, a bude¹ odplata vaše mnohá, a budete synové Nejvyššího. Nebo on dobrotivý jest i k nevdièným a zlým. ³⁶ Protož buíte milosrdní, jako i Otec váš milosrdný jest. ³⁷ Nesuíte, a nebudete souzeni. Nepotupujte, a nebudete potupeni. Odpouštìjte, a bude¹ vám odpuštìno. ³⁸ Dávejte, a bude¹ vám dáno. Míru dobrou, natlaèenou, a natøesenou, a osutou dadí¹ v lùno vaše; touž zajisté mírou, kterouž mìòíte, bude vám odmìøeno. ³⁹ Povidìl jim také i podobenství: Zdali mùže slepý slepého vésti? Zdaž oba do jámy neupadnou? ⁴⁰ Není¹ uèedník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako mistr jeho. ⁴¹ Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a bøevna, kteréž jest v tvém vlastním oku, neznamenáš? ⁴² Aneb kterak mùžeš øíci bratru svému: Bratøe, necha¹ vyvrhu mrvu z oka tvého, sám v oku svém bøevna nevida? Pokrytèe, vyvrz prve bøevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyòal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého. ⁴³ Nebo¹ není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, kterýž nese ovoce dobré. ⁴⁴ Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán; nebo nesbírají s trní fíkù, ani s hloží sbírají hroznù. ⁴⁵ Dobrý èlovìk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý èlovìk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho. ⁴⁶ Co pak mì øíkáte: Pane, Pane, a neèinite, což pravím? ⁴⁷ Každý kdož pøichází ke mnì, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáží vám, komu by podoben byl. ⁴⁸ Podoben jest èlovìku stavìjícímu dùm, kterýž kopal hluboko, a založil grunty v skále. A když se stala povodeò, oboøila se øeka na dùm ten, ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále. ⁴⁹ Ale kdož slyší a neèiní, podoben jest èlovìku, kterýž staví dùm svùj na zemi bez gruntu. Na kterýžto oboøila se øeka, a on hned padl, i stal se pád domu toho veliký.

7

¹ A když vykonal všechna slova svá pøi pøítomnosti lidu, všel do Kafarnaum. ² Setníka pak jednoho služebník nemocen jsa, k smrti se pøibližoval, kteréhož on sobì mnoho vážil. ³ I uslyšav o Ježíšovi, poslal k nìmu starší z Židù, prose ho, aby pøišel a uzdravil služebníka jeho. ⁴ A oni pøišedše k Ježíšovi, prosili ho snažni, økouce: Hoden jest, abys jemu to uèinil. ⁵ Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavìl. ⁶ Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k nìmu setník pøátely, øka jemu: Pane, nepøidávej sobì práce. (Nejsem zajisté hoden, abys všel pod støechu mou. ⁷ A protož¹ jsem i sebe samého za nehodného položil, abych pøišel k tobì.) Ale rci slovem, a bude¹ uzdraven služebník můj. ⁸ Nebo i já jsem èlovìk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldnéøe, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Pøijì, a pøijde, a služebníkù svému: Uèiò toto, a uèiní. ⁹ Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se k zástupu, kterýž za ním šel, øekl: Pravím vám,

že ani v Izraeli nenalezl jsem tak veliké víry. ¹⁰ Vrátivše se pak do domu ti, kteříž posláni byli, našli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého. ¹¹ I stalo se potom, šel Ježíš do města, kteréž slove Naim, a šli s ním učedníci jeho mnozí a zástup veliký. ¹² A když se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup města mnohý s ní. ¹³ Kteroužto uzev Pán, milosrdenstvím hnut jsa nad ní, řekl jí: Neplač. ¹⁴ A přistoupiv, dotekl se máru. (Ti pak, kteříž nesli, zastavili se.) I řekl: Mládenče, tobě¹ pravím, vsta. ¹⁵ I pozdvih se mrtvý, sedl, a počal mluvit. I dal jej mateři jeho. ¹⁶ Tedy podjala všechny báze, i velebili Boha, okouce: Že prorok veliký povstal mezi námi, a že Bůh navštívil lid svůj. ¹⁷ I vyšla oě ta o něm po všem Judstvu i po vši okolní krajině. ¹⁸ I zvěstovali Janovi učedníci jeho o všech těchto věcech. A zavolav kterýchs dvou z učedníků svých Jan, ¹⁹ Poslal k Ježíšovi, oka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, ěli jiného ěkati máme? ²⁰ Přišedše pak k němu muži ti, ěkli: Jan Křtitel poslal nás k tobě, oka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, ěli jiného ěkati máme? ²¹ A v touž hodinu mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých, a slepým mnohým zrak dal. ²² Odpovědiv pak Ježíš, řekl jim: Jdouce, povzte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní oěistní přijímají, hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. ²³ A blahoslavený jest, kdož by se na mni nezhorsil. ²⁴ A když odešli poslové Janovi, počal praviti k zástupům o Janovi: Co jste vyšli na pouš¹ spatřovati? Tětinu-li, kteráž se větrem klátí? ²⁵ Anebo naě jste hlediti vyšli? Na ělovika-li mikkým rouchem odiného? Aj, kteříž v rouše slavném a v rozkoši jsou, v domích královských jsou. ²⁶ Aneb co jste vyšli viditi? Proroka-li? Ovšem pravím vám, i více nežli proroka. ²⁷ Tento¹ jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, jenž připraví cestu tvou před tebou. ²⁸ Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, větší¹ jest nežli on. ²⁹ Tedy všecken lid slyše to i publikáni, velebili Boha, byvše pokřtění křtem Janovým. ³⁰ Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtění od něho. ³¹ I řekl Pán: Komu tedy přirovnám lidi pokolení tohoto a ěmu podobní jsou? ³² Podobní jsou dítěti, jenž na rynku sedí a jedni na druhé volají, ókajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naókali vám, a neplakali jste. ³³ Nebo přišel Jan Křtitel, nejeda chleba, ani pije vína, a pravíte: Ěábelství má. ³⁴ Přišel Syn ělovika, jeda a pije, a pravíte: Aj, ělovík žráě a pije vína, přitel publikánů a hřišníků. ³⁵ Ale ospravedlněna jest moudrost ode všech synů svých. ³⁶ Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Proě všed do domu toho farizea, posadil se za stůl. ³⁷ A aj, žena jedna v městě, kteráž byla hřišnice, zvědivši, že by sedl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti. ³⁸ A stojeci z zadu u noh jeho, s pláčem počala slzami smáeti nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala. ³⁹ Uzev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě: By¹ tento byl prorok, viděl¹ by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hřišnice jest. ⁴⁰ I odpovědiv Ježíš, dí k němu: Šimone, mám¹ nico povíditi. A on řekl: Místě, poviz. ⁴¹ I řekl Ježíš: Dva dlužníky měl jeden věitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát. ⁴² A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Poviziž tedy, který z nich více jej bude milovati? ⁴³ I odpovědiv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil. ⁴⁴ A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidíš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáela nohy mé, a vlasy hlavy své vytěla. ⁴⁵ Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepěstala líbati noh mých. ⁴⁶ Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé. ⁴⁷ Protož pravím tobě: Odpuštění¹ jsou jí hříchové mnozí,

nebo¹ jest milovala mnoho. Komu¹ se pak málo odpouští, málo miluje. ⁴⁸ I øekl k ní: Odpuštění¹ jsou tobí høíchové. ⁴⁹ Tedy poèali, kteøíž tu spolu sedíli za stolem, øíci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i høíchy odpouští? ⁵⁰ I øekl k ženì: Víra tvá tebe k spasení pøivedla. Jdiž u pokoji.

8

¹ I stalo se potom, že on chodil po místech a po místechách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte s ním, ² I ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů zlých a od nemocí: Maria, jenž slove Magdaléna, z nížto bylo sedm iáblů vyšlo, ³ A Johanna manželka Chuzova, úředníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z statků svých. ⁴ Když se pak scházel zástup mnohý, a z okolních míst hrnuli se k němu, mluvil jim v podobenství: ⁵ Vyšel rozsevaè, aby rozsíval símí své. A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošlapáno jest, a ptáci nebeští szobali je. ⁶ A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, nebo nemilo vláhy. ⁷ Jiné pak padlo mezi trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je. ⁸ A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, uèinilo užitek stý. To povídìv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš. ⁹ I otázali se ho uèedníci jeho, økouce: Jaké jest to podobenství? ¹⁰ A on øekl: Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podobenství, aby hledíce, nevidíli, a slyšíce, nerozumíli. ¹¹ Jestí¹ pak podobenství toto: Símí jest slovo Boží. ¹² A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteøíž slyší, a potom pøichází iábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevìøice, spasení nebyli. ¹³ Ale kteøíž na skálu, ti když slyší, s radostí pøíjímají slovo, a ti¹ koøenù nemají; ti na èas vìøí, a v èas pokušení odstupují. ¹⁴ Kteréž pak mezi trní padlo, ti¹ jsou, kteøíž slyšíce, a po peèování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají udušeni, a nepøínášejí užitku. ¹⁵ Ale kteréž padlo v zemi dobrou, ti jsou, kteøížto v srdci ctném a dobrém, slyšíce slovo, zachovávají je, a užitek pøínášejí v trpìlivosti. ¹⁶ Nižádný pak rozsvítí svíci, nepøikrývá jí nádobou, ani staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteøíž vcházejí, svìtlo vidíli. ¹⁷ Nebo nic není tajného, což by nemilo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemilo poznáno býti a na svìtlo vyjítí. ¹⁸ Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude odjato od něho. ¹⁹ Tedy pøišli k němu matka a bratøí jeho, ale nemohli ho dojítí pro zástup. ²⁰ I povídìli mu, økouce: Matka tvá a bratøí tvoji stojí vnì, chtějí tebe vidítí. ²¹ A on odpovídìv, øekl k nim: Matka má a bratøí moji jsou ti, kteøíž slovo Boží slyší a plní je. ²² Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na lodí i uèedníci jeho. I øekl k nim: Pøeplavme se pøes jezero. I odstrèili lodí od bøehu. ²³ A když se plavili, usnul. Tedy pøišla bouøe tuhého vìtru na jezero, a vlny lodí naplòovaly, takže v nebezpeèenství byli. ²⁴ I pøistouпивše, zbudili ho, økouce: Mistøe, Mistøe, hyneme. A on procítiv, pøimluvil vìtru a zdutí vod. I pøestala bouøe, a stalo se utišení. ²⁵ I øekl jim: Kde je víra vaše? Kteøížto bojíce se, podivili se, vespolek økouce: I kdo jest tento, že vìtrùm pøikazuje i vodám, a poslouchají ho? ²⁶ I plavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei. ²⁷ A když z lodí vystoupil na zemi, potkal jej muž jeden z místa, kterýž mìl iábelství od mnoha èasù, a rouchem se neodíval, ani v domu býval, ale v hrobích. ²⁸ Ten uzøev Ježíše zkøikl a padl pøed ním, a hlasem velikým øekl: Co je tobí do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne. ²⁹ Nebo pøikazoval duchu neèistému, aby vyšel z toho èlovíka. Po mnohé zajisté èasy jím lomcoval, a býval ukován øetìzy a v poutech ostøíhán, ale on polámал okovy a býval od iábelství puzen na pouš¹. ³⁰ I otázal se Ježíš, øka: Jak¹ øíkají? A on øekl: Tma. Neb bylo mnoho iáblů vešlo do něho. ³¹ Tedy prosili ho, aby jim nepøikazoval jítí do propasti. ³² Bylo pak tu veliké stádo vepøù, kteøíž se pásli na hoøe. I prosili ho iábløvé, aby jim dopustil do nich

vjíti. I dopustil jim. ³³ I vyšedše iáblové z èlovíka, vešli do vepøù, a hned biželo stádo s chvátáním s vrchu do jezera, i ztonulo. ³⁴ A vidivše pastýøi, co se stalo, utekli pryè; a šedše, vypravovali to v místì i po vseh. ³⁵ I vyšli lidé, aby vidili, co se stalo. I pøišli k Ježíšovi, a našli èlovíka toho, z kteréhož iáblové vyšli, odíného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se. ³⁶ A vypravovali jim také ti, kteøíž byli vidili, kterak jest zdrav uèinìn ten, jenž mìl iábelství. ³⁷ I prosilo ho to všechno množství té okolní krajiny Gadarenských, aby odšel od nich; nebo bázní velikou naplnìni byli. A on vstoupiv na lodí, navrátil se. ³⁸ Prosil ho pak muž ten, z kteréhož iáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš propustil ho, øka: ³⁹ Navra¹ se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké vìci uèinil tobì Bùh. I odšel, po všem místì vypravuje, jak veliké vìci uèinil jemu Ježíš. ⁴⁰ Stalo se pak, když se navrátil Ježíš, že pøijal jej zástup; nebo všickni oèekávali ho. ⁴¹ A aj, pøišel muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže školy Židovské. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel do domu jeho. ⁴² Nebo mìl dceru tu jedinou, kteréž bylo okolo dvanácti let, a ta umírala. A když šel, tiskl jej zástup. ⁴³ Tedy žena jedna, jenž nemoc svou trpìla od let dvanácti, (kterážto byla na lékaøe vynaložila všecken statek, a od žádného nemohla uzdravena býti,) ⁴⁴ Pøistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho, a hned pøestala nemoc její. ⁴⁵ I øekl Ježíš: Kdo jest, jenž se mne dotekl? A když všickni zapírali, øekl Petr, a kteøíž s ním byli: Mistøe, zástupové tebe tisknou a tlaèí, a ty pravíš: Kdo se mne dotekl? ⁴⁶ I øekl Ježíš: Dotekl se mne nikdo, nebo poznal jsem já, že jest moc ode mne vyšla. ⁴⁷ A viduci žena, že by tajno nebylo, tøesuci se, pøistoupila a padla pøed ním, a pro kterou pøíèinu dotkla se ho, povídala pøede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena. ⁴⁸ A on øekl jí: Dobré myslí buì, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji. ⁴⁹ A když on ještì mluvil, pøišel jeden od knížete školy, øka jemu: Již umøela dcera tvá, nezamistnávej Mistra. ⁵⁰ Ale Ježíš uslyšav to, odpovìdìl jemu: Nebojž se, vìø toliko, a zdráva¹ bude. ⁵¹ A všed do domu, nedopustil s sebou vjíti žádnému než Petrovi a Jakobovi a Janovi, a otci a mateøi té dìveèky. ⁵² Plakali jí pak všickni a kvílili. A on øekl: Neplaètež. Neumøela¹, ale spí¹. ⁵³ I posmívali se jemu, vìdouce, že jest umøela. ⁵⁴ On pak vyhnav ven všechny, a ujav ruku její, zavolal, øka: Dìveèko, vstaò! ⁵⁵ I navrátil se duch její, a vstala hned. I kázal jí dáti jísti. ⁵⁶ I divili se náramnì rodièové její. A on jim kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.

9

¹ I svolav Ježíš dvanácte uèedlníkù svých, dal jim sílu a moc nad všelikým iábelstvím, a aby neduhy uzdravovali. ² I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali nemocné. ³ A øekl jim: Nic neberte na cestu, ani hùlky, ani mošny, ani chleba, ani penìz, ani po dvou sukních mívejte. ⁴ A do kteréhožkoli domu vešli byste, tu zùstaòte, a odtud vyjdìte. ⁵ A kteøíž by vás koli nepøijali, vyjdouce z místa toho, také i ten prach z noh vašich vyrazte na svìdectví proti nim. ⁶ I vyšedše, chodili po místeèkách vùkol, zvìstující evangelium, a uzdravující všudy. ⁷ Uslyšel pak Herodes ètvrták o všech vícech, kteréž se dály od niho. I rozjímal to v mysli své, protože bylo praveno od nikterých, že by Jan vstal z mrtvých, ⁸ A od jiných, že by se Eliáš zjevil, od nikterých pak, že by jeden z prorokù starých vstal. ⁹ I øekl Herodes: Jana jsem já s'al. Kdož pak jest tento, o kterémž já slyším takové vìci? I žádostiv byl ho vidìti. ¹⁰ Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu, cožkoli èinili. A pojav je, odšel soukromí na místo pusté místa øeèeného Betsaida. ¹¹ To když zvidili zástupové, šli za ním; i pøijal je, a mluvil jim o království Božím, a ty, kteøíž uzdravení potøebovali, uzdravoval. ¹² Den pak poèal se nachylovati. I pøistoupivše dvanácte uèedlníkù, øekli jemu: Rozpus¹ zástupy, a¹ rozejdouce se do místeèek okolních a do vesnic,

jdou a hledají pokrmù, nebo jsme tuto na místì pustém. ¹³ I øekl jim: Dejte vy jim jísti. A oni øekli: Nemáme¹ víc než pìt chlebù a dvì rybì, leè bychom my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmù? ¹⁴ Nebo bylo mužù okolo pìti tisícù. I øekl uèedníkùm svým: Rozkažte se jim posaditi v každém øadu po padesáti. ¹⁵ I uèinili tak, a posadili se všickni. ¹⁶ A vzav tìch pìt chlebù a dvì rybì, vzhlédl v nebe a dobroøeìl jim, i lámal, a rozdával uèedníkùm, aby kladli pøed zástup. ¹⁷ I jedli, a nasyceni jsou všickni. A sebráno jest, což jim bylo ostalo drobtù, dvanácte košù. ¹⁸ I stalo se, když se on modlil obzvláštnì, že byli s ním uèedníci. I otázal se jich, øka: Kým mne praví býti zástupové? ¹⁹ A oni odpovìdivše, øekli: Janem Kòtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak, že prorok jeden z starých vstal. ²⁰ I øekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpovìdiv Petr, øekl: Krista toho Božího. ²¹ A on pohroziv jim, rozkázal, aby toho žádnému nepravili, ²² Pravi: Že Syn èlovìka musí mnoho trpìti, a potupen býti od starších a od pøedních knížì i od zákoníkù, a zamordován býti, a tøetího dne z mrtvých vstáti. ²³ I pravil ke všecnìm: Chce-li kdo pøijíti za mnou, zapøi sám sebe, a beø svùj kòíž na každý den, a následuj mne. ²⁴ Nebo kdož bude chtítì duši svou zachovati, ztratí¹ ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, zachová¹ ji. ²⁵ Nebo co jest platno èlovìku, by všecken svìt získal, kdyby sám sebe ztratil, nebo sám sebe zmrhal? ²⁶ Neb kdož by se za mne stydìl a za mé øeèi, za toho¹ se Syn èlovìka stydìti bude, když pøijde v slávi své a Otce svého i svatých andìlù. ²⁷ Ale pravím¹ vám jistì: Jsou¹ nikteøì z tìch, jenž tuto stojí, kteøíž neokusí smrti, až i uzøí království Boží. ²⁸ I stalo se po tìch øeèech, jako po osmi dnech, že Ježíš vzav s sebou Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil. ²⁹ A když se modlil, uèinìna jest tváo jeho prominìná, a odìv jeho bílý a stkvoucí. ³⁰ A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš. ³¹ Kteøíž okázavše se v slávi, vypravovali o smrti jeho, kterouž mìl podstoupiti v Jeruzalémì. ³² Petr pak a ti, kteøíž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše, vidìli slávu jeho a dva muže, ani stojí s ním. ³³ I stalo se, když oni odešli od òho, øekl Petr k Ježíšovi: Mistøe, dobré¹ jest nám zde býti. Protož udìlejme tuto tøi stánky, tobì jeden, a Mojžíšovi jeden, a Eliášovi jeden, nevída, co mluví. ³⁴ A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak uèedníci, když oni vcházeli do oblaku. ³⁵ I stal se hlas z oblaku økoucí: Tento¹ jest Syn mùj milý, jeho poslouchajte. ³⁶ A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlèeli, a nepravili žádnému v tìch dnech nièehož z tìch vícì, kteréž jsou vidìli. ³⁷ Stalo se pak druhého dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup mnohý. ³⁸ A aj, muž z zástupu zvolal, øka: Mistøe, prosím tebe, vzhlédni na syna mého, neb¹ jediného toho mám. ³⁹ A aj, duch jej napadá, a on ihned kòieì, a slinì se, a iábel lomcuje jím slinícím se, a nesnadnì odchází od òho, sápage jím. ⁴⁰ I prosil jsem uèedníkù tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli. ⁴¹ I odpovìdiv Ježíš, øekl: Ó pokolení nevìrné a pøevrácené, dokudž budu u vás a dokud vás snášeti budu? Pøiveì sem syna svého. ⁴² A v tom, když on pøicházel, porazil jej iábel a lomcoval jím. I pøimluvil duchu neèistému Ježíš, a uzdravil mládence, a navrátil jej otci jeho. ⁴³ I divili se náramnì všickni velikomocnosti Božské. A když se všickni divili všem vícem, kteréž èinil Ježíš, øekl uèedníkùm svým: ⁴⁴ Složte vy v uších vašich øeèi tyto, nebo¹ Syn èlovìka bude vydán v ruce lidské. ⁴⁵ Ale oni nesrozumìli slovu tomu, a bylo pøed nimi skryto, aby nevyrozumìli jemu. A báli se ho otázati o tom slovu. ⁴⁶ I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich byl vitší. ⁴⁷ Ježíš pak vidìv pøemyšlování srdce jejich, vzav díti, postavil je podle sebe, ⁴⁸ A øekl jim: Kdožkoli pøijal by díti toto ve jménu mém, mne¹ pøijímá; a kdož by koli mne pøijal, pøijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdož¹ jest nejmenší mezi všemi vámi, ten¹ bude veliký. ⁴⁹ I odpovìdiv Jan, øekl: Mistøe, vidìli jsme jednoho, an ve jménu tvém iábly vymítá; i bránili jsme mu, protože nechodí s námi. ⁵⁰ I dí jemu Ježíš: Nebraòtež. Nebo kdo¹ není proti nám,

s námi¹ jest. ⁵¹ I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho vzhùru, a on se byl již na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma, ⁵² Že poslal posly pøed sebou. A oni jdouce, vešli do mìsteèka Samaritánského, aby jemu zjednali hospodu. ⁵³ I nepøijali ho, protože oblièej jeho byl obrácen k jítí do Jeruzaléma. ⁵⁴ A vidìvše to uèedlníci jeho, Jakub a Jan, øekli: Pane, chceš-li, a¹ díme, aby oheò sstoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš uèinil? ⁵⁵ A obrátiv se Ježíš, potrestal jich, øka: Nevíte, èího jste vy duchu. ⁵⁶ Syn zajisté èlovíka nepøišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil. I odešli do jiného mìsteèka. ⁵⁷ Stalo se pak, když šli cestou, øekl jemu jeden: Pane, pùjdu za tebou, kam se koli obrátíš. ⁵⁸ I øekl jemu Ježíš: Lišky doupata mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn èlovíka nemá, kde by hlavu sklonil. ⁵⁹ I øekl k jinému: Pojì za mnou. A on øekl: Pane, dopus¹ mi prve jítí a pochovati otce mého. ⁶⁰ I dí jemu Ježíš: Nech, a¹ mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvìstuj království Boží. ⁶¹ I øekl opìt jiný: Pùjdu za tebou, Pane, ale prve dopus¹ mi, a¹ se rozžehnám s tìmi, kteøíž jsou v domu mém. ⁶² Øekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpìt, není zpùsobný k království Božímu.

10

¹ Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou pøed tváøí svou do každého místa i místa, kamž mìl sám pøijítí. ² A pravil jim: Žeò zajisté jest mnohá, ale dìlníkù málo. Protož prostè Pána žni, a¹ vypudí dìlníky na žeò svou. ³ Jdìtež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky. ⁴ Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestì nepozdravujte. ⁵ A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu. ⁶ A bude-li¹ tu který syn pokoje, odpoèine¹ na nìm pokoj váš; pakli nic, k vám¹ se navrátí. ⁷ A v témž domu ostaòte, jedouce a pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dìlník mzdy své. Nechoìtež z domu do domu. ⁸ Ale do kteréhožkoli místa vešli byste a pøijali by vás, jezte, což pøed vás pøedloží. ⁹ A uzdravujte nemocné, kteøíž by v nìm byli, a rcete jim: Pøiblížilo¹ se k vám království Boží. ¹⁰ A do kteréhožkoli místa vešli byste, a nepøijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež: ¹¹ Také i ten prach, kterýž se pøichytil nás z místa vašeho, vyrážíme na vás. Ale však to vìzte, že¹ se jest pøiblížilo k vám království Boží. ¹² Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehèejí bude nežli tomu místu. ¹³ Bìda tobì Korozaím, bìda tobì Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu èinìni byli divové ti, kteøíž v vás èinìni jsou, dávno by v žíni a v popele sedíce, pokání èinili. ¹⁴ A protož Týru a Sidonu lehèejí bude na soudu nežli vám. ¹⁵ A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš. ¹⁶ Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdá¹ tím, kdož mne poslal. ¹⁷ Potom navrátilo se s radostí tìch sedmdesáte, økouce: Pane, také i íablové se nám poddávají ve jménu tvém. ¹⁸ I øekl jim: Vidìl jsem satana jako blesk padajícího s nebe. ¹⁹ Aj, dávám¹ vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepøítele, a nic vám neuškodí. ²⁰ Avšak z toho se neradujte, že¹ se vám poddávají duchové, ale radìji se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích. ²¹ V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a øekl: Chválím ti, Otèe, Pane nebe i zemì, že jsi tyto vìci skryl pøed moudrými a opatrnými, a zjevil je malièkým. Ovšem, Otèe, neb tak se líbilo pøed tebou. ²² Všecky vìci dány jsou mi od Otce mého, a žádný nevì, kdo by byl Syn, jedinè Otec, a kdo by byl Otec, jedinè Syn, a komuž by chtìl Syn zjeviti. ²³ A obrátiv se k uèedlníkùm obzvláštì, øekl: Blahoslavené oèi, kteréž vidí, co vy vidíte. ²⁴ Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtìli vidìti, což vy vidíte, a nevidili, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli. ²⁵ A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a øka: Místøe, co èinì, život vìnèy dìdiènì obdrží? ²⁶ A on øekl k nìmu: V Zákonì co jest psáno?

Kterak èteš? ²⁷ A on odpovìdiv, øekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši síly své, i ze vši mysli své, a bližního svého jako sebe samého. ²⁸ I øekl mu Ježíš: Právì jsi odpovìdil. To èiò, a živ budeš. ²⁹ On pak chtìje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest mùj bližní? ³⁰ I odpovìdiv Ježíš, øekl: Èlovìk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteøíž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše. ³¹ I pøihodilo se, že knìz jeden šel touž cestou, a uzøev jej, pominul. ³² Těž i Levíta až k tomu místu pøišed, a uzøev jej, pominul. ³³ Samaritán pak jeden, cestou se bera, pøišel až k nìmu, a uzøev jej, milosrdenstvím hnut jest. ³⁴ A pøistoupì, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péèi o nìj mìl. ³⁵ Druhého pak dne odjíti maje, vyðav dva peníze, dal hospodáøi, a øekl: Mìj o nìj péèi, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobì. ³⁶ Kdo tedy z tìch tøí zdá se tobì bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry? ³⁷ A on øekl: Ten, kterýž uèinil milosrdenství nad ním. I øekl jemu Ježíš: Jdi, i ty uèiò též. ³⁸ I stalo se, když šli, že on všel do jednoho mìsteèka. Žena pak jedna, jménem Marta, pøijala jej do domu svého. ³⁹ A ta mìla sestru, jménem Mariji, kterážto sedìci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho. ⁴⁰ Ale Marta peèliva byla pøi mnohé službì Pánu. Kterážto pøistoupivši, øekla: Pane, nemáš-liž o to péèe, že sestra má nechala mne samé sloužit? Protož rci jí, a¹ mi pomùž. ⁴¹ A odpovìdiv, øekl jí Ježíš: Marta, Marta, peèlivá jsi, a rmoutíš se pøi mnohých vícech. ⁴² Ale jednoho¹ jest potøebì. Maria¹ dobrou stránku vyvolila, kterážto nebude odjata od ní.

11

¹ I stalo se, když byl na jednom místì, modle se, že když pøestal, øekl k nìmu jeden z uèedníkù jeho: Pane, nauè nás modliti se, jako i Jan uèil uèedníky své. ² I øekl jim: Když se modlíte; øíkejte: Otèe náš, jenž jsi v nebesích, posvi¹ se jméno tvé. Pøijì království tvé. Buì vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi. ³ Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne. ⁴ I odpus¹ nám høíchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku našemu. A neuvoì nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. ⁵ I øekl k nim: Kdo z vás bude mítì pøítele, a pùjde k nìmu o pùlnoci, a dí jemu: Pøíteli, pùjè mi tøí chlebù. ⁶ Nebo pøítel mùj pøišel s cesty ke mnì, a nemám, co bych pøedložil pøed nìj. ⁷ A on vnitø jsa, odpovìdil by, øka: Neèiò mi nevole, neb jsou již dveøe zavøíny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohu¹ vstáti a dáti tobì. ⁸ Pravím vám: Aè¹ nedá jemu, vstana, protože jest pøítel jeho, ale však pro nezbednost jeho vstana, dá jemu, kolikozkoli potøebuje. ⁹ I já¹ pravím vám: Proste, a bude¹ vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude¹ vám otevøíno. ¹⁰ Neb každý, kdož prosí, bèo; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluèe, bude otevøíno. ¹¹ Kterého pak z vás otce prosil by syn za chléb, zdali kamene podá jemu? Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada? ¹² Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra? ¹³ Ponìvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávati dìtem svým, èím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého tìm, kteøíž ho prosí? ¹⁴ I vymítal Ježíš iábelství, a to bylo nímé. Stalo se pak, když vyšlo iábelství, že mluvil nímý. I divili se zástupové. ¹⁵ Ale nikteøí z nich pravili: V Belzebubu, knížeti iábelském, vymítá iábly. ¹⁶ A jiní pokoušejíce ho, znamení s nebe hledali od nìho. ¹⁷ Ale on znaje myšlení jejich, øekl jim: Každé království samo v sobì rozdílené pustne, a dùm na dùm padá. ¹⁸ Jestliže¹ jest pak i satan proti sobì rozdílen, kteráž stane království jeho? Nebo pravíte, že já v Belzebubu vymítám iábly. ¹⁹ Jestliže já v Belzebubu vymítám iábly, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou. ²⁰ Pakli¹ prstem Božím vymítám iábly, jistì¹ jest pøišlo k vám království Boží. ²¹ Když silný odìnec ostøíhá síni své,

v pokoji jsou všechny věci, kteréž má. ²² Pakli by silnější než on přijda, přemohl jej, všechna odiní jeho odejme, v níž úfal, a loupeže jeho rozdílí. ²³ Kdož¹ není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromažďuje se mnou, rozptyluje¹. ²⁴ Když nečistý duch vyjde od ělovíka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí. A nenalezna, dí: Vráťím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. ²⁵ A přijda, nalezne jej vymetený a ozdobený. ²⁶ I jde, a přijme k sobě jiných sedm duchů horších sebe, a vejdouce, přebývají tam. I jsou poslední věci ělovíka toho horší nežli první. ²⁷ I stalo se, když on to mluvil, pozdvihši hlasu jedna žena z zástupu, ōekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval. ²⁸ A on ōekl: Ovšem pak blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží a ōstŕíhají jeho. ²⁹ A když se zástupové scházeli, počal praviti: Pokolení toto nešlechtné jest. Znamení vyhledává, a znamení jemu nebude dáno, než znamení Jonáše proroka. ³⁰ Nebo jakož Jonáš uěiněn byl znamením Ninivitským, tak¹ bude i Syn ělovíka pokolení tomuto. ³¹ Královna od poledne stane na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo přijela od koněin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, více než Šalomoun tuto! ³² Muži Ninivitští povstanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo ěinili pokání k kázání Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto! ³³ Žádný rozsvítí svíci, nepostaví jí do skryše, ani pod kbelec, ale na svícen, aby ti, kteříž vcházejí, světlo vidili. ³⁴ Svíce tla tvého jest oko tvé. Když by tedy oko tvé sprotné bylo, i tlo tvé všechno bude světlé; a pakli¹ bude nešlechtné, také¹ i tlo tvé tmavé bude. ³⁵ Viziž tedy, aby světlo, kteréž jest v tobě, nebylo tmou. ³⁶ Pakli celé tlo tvé světlé bude, nemaje žádné ěástky tmavé, bude¹ všechno tak světlé, že ti jako svíce bleskem osvítí. ³⁷ A mezi tím když on mluvil, prosil ho jeden farizeus, aby obídal u něho. A všed, posadil se za stůl. ³⁸ Farizeus pak vidiv to, podivil se, že se neumyl před obídem. ³⁹ I ōekl Pán k němu: Nyní vy farizeové povrchu konvice a mísy ěistíte, ale to, což vnitř jest v vás, plno jest loupeže a nešlechtností. ⁴⁰ Blázni, zdaliž ten, kterýž uěinil, což zevnitř jest, neuěinil také i toho, což jest vnitř? ⁴¹ Ale však i z toho, což máte, dávejte almužnu, a aj, všechny věci vaše ěisté budou. ⁴² Ale bída vám farizeum, kteříž desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží; ješto tyto věci milí jste ěiniti, a oních neopouštiti. ⁴³ Bída vám farizeum, nebo milujete první místa v školách a pozdravování na trzích. ⁴⁴ Bída vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, po nichž lidé chodíce, nevidí o tom, co tam jest. ⁴⁵ I odpovídiv jeden z zákoníků, ōekl jemu: Mistŕe, tyto věci mluvì, i nám také lehkost ěiníš. ⁴⁶ A on ōekl: I vám zákoníkům bída, nebo obtěžujete lidi bŕemeny nesnesitelnými, a sami se těch bŕemen jedním prstem nedotýkáte. ⁴⁷ Bída vám, jenž vzdiláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali. ⁴⁸ A tak osviděujete a potvrzujete skutků otců vašich. Nebo oni zajisté zmordovali jsou je, vy pak vzdiláváte hroby jejich. ⁴⁹ Protož i Moudrost Boží ōekla: Pošli¹ k nim proroky a apoštolý, a z těch některé mordovati budou, a jiné vyhániti, ⁵⁰ Aby požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech proroků, kteráž vylita jest od ustanovení světa, ⁵¹ Od krve Abelovy až do krve Zachariášovy, kterýž zahynul mezi oltářem a chrámem. Jistì, pravím vám, požádáno bude od pokolení tohoto. ⁵² Bída vám zákoníkům, nebo jste vzali klíe uminì; sami jste nevešli, a tím, kteříž vcházelì, zbránili jste. ⁵³ A když jim to mluvil, počali zákoníci a farizeové pŕisnì jemu odpírati, a k mnohým ōeěem pŕieiny jemu dávati, ⁵⁴ Ukládajíce o ním, a hledajíce popadnouti něco z úst jeho, aby jej obžalovali.

12

¹ A vtom, když mnozí zástupové scházeli se, takže jedni druhé velmi tlačili, počal mluvit k uěedníkům svým: Nejpředněji se varujte od kvasu farizeů, jenž jest

pokrytství. ² Nebo¹ nic není skrytého, což by nemilo býti zjeveno; ani jest co tajného, ještě by nemilo býti zvidíno. ³ Protož to, co jste pravili ve tmách, bude na světle slyšáno, a co jste sobi v uši šeptali v pokojích, hlásáno¹ bude na stoechách. ⁴ Pravím pak vám pøáatelùm svým: Nestrachujte se těch, jenž tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více uèinili. ⁵ Ale ukáží¹ vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýžto, když zabije, má moc uvrci do pekelného ohni. Jistì, pravím vám, toho se bojte. ⁶ Zdaliž neprodávají pìt vrabcù za dva haléøe? Avšak ani jeden z nich není v zapomenutí pøed Bohem. ⁷ Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni zeètení jsou. Protož nebojtež se, mnohem¹ vy vrabce pøevyšujete. ⁸ Pravím¹ pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne pøed lidmi, i Syn èlovìka vyzná jej pøed andìly Božími. ⁹ Kdož by mne pak zapøel pøed lidmi, zapøín¹ bude pøed andìly Božími. ¹⁰ A každý kdož dí slovo proti Synu èlovìka, bude mu odpuštìno, ale tomu, kdož by se Duchu svatému rouhal, nebude¹ odpuštìno. ¹¹ Když pak vás voditi budou do škol a k vladaøùm a k mocným, nepeèujte, kterak aneb co byste odpovídali, aneb co byste mluvili. ¹² Duch svatý zajisté nauèí vás v tu hodinu, co byste mìli mluvit. ¹³ I øekl jemu jeden z zástupu: Mistøe, rci bratru mému, a¹ rozdílí se mnou dìdictví. ¹⁴ A on øekl jemu: Èlovìèe, kdo mne ustavil soudci aneb dìlièem nad vámi? ¹⁵ I øekl k nim: Viztež a vystòíhejte se od lakomství; nebo¹ ne v rozhojnìní statku nìèího život jeho záleží. ¹⁶ Pøevìdìl jim také i podobenství, øka: Èlovìka jednoho bohatého hojnè úrody pole pøineslo. ¹⁷ I pøemýšloval sám v sobì, øka: Co uèiním, že nemám, kde bych shromáždil úrody své? ¹⁸ I øekl: Toto uèiním: Zboøím stodoly své a vìtších nadìlám, a tu shromáždím všecky své úrody i zboží svá. ¹⁹ A dím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpoèívej, jez, pij, mìj dobrou vůli. ²⁰ I øekl jemu Bùh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs pøipravil, èi bude? ²¹ Tak¹ jest každý, kdož sobì shromažìuje, a není v Bohu bohatý. ²² Øekl pak uèedníkùm svým: Protož pravím vám: Nebuìtež peèliví o život svùj, co byste jedli, ani o tělo, èím byste se odívali. ²³ Život vìtší jest nežli pokrm, a tělo vìtší nežli odìv. ²⁴ Patøte na havrany, že¹ nesejí, ani žnou, a nemají špižirny, ani stodoly, a Bùh krmí je. I èím v vìtší vážnosti jste vy než ptactvo? ²⁵ A kdož pak z vás peèlivì o to mysle, muž pøidati ku postavì své loket jeden? ²⁶ Ponìvadž tedy nemùžete s to býti, což nejmenšího jest, proè o jiné vìci se staráte? ²⁷ Patøte na kvìtì polní, kterak rostou, nedìlají, ani pøedou, a pravím¹ vám, že ani Šalomoun ve všì slávi své nebyl tak odín, jako jedno z těchto. ²⁸ A ponìvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá, Bùh tak odívá, èím více vás, ó malé víry? ²⁹ I vy nestarejte se o to, co byste jedli, aneb co byste pili, aniž o to tak velmi peèujte. ³⁰ Nebo těch všech vìcí národové svìta tohoto hledají. Vì¹ pak Otec váš, že těch vìcí potøebujete. ³¹ Ale radìji hledejte království Božího, a tyto všecky vìci budou vám pøidány. ³² Neboj se, ó malièké stádce, nebo¹ se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království. ³³ Prodávajte statky vaše, a dávejte almužnu. Dìlejte sobì pytlíky, kteøíž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne, v nebesích, kdežto zlodìj dojiti nemùž, a kdež mol nekazí. ³⁴ Nebo kdež jest poklad váš, tu¹ bude i srdce vaše. ³⁵ Buìtež bedra vaše pøepásaná, a svíce hoøící. ³⁶ A vy podobni buìte lidem oèekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by pøišel a potloukl, otevøeli jemu. ³⁷ Blaze služebníkùm tím, kteréž pøijda Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že pøepáše se, a káže jim sednouti za stùl, a chodì, bude jim sloužit. ³⁸ A pøišel-li¹ by v druhé bdiì, a pakli¹ by v tøetí bdiì pøišel, a tak je nalezl, blahoslavení jsou služebníci ti. ³⁹ Toto pak vizte, že by¹ vidìl hospodáø, v kterou by hodinu mìl zlodìj pøijíti, bdìl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého. ⁴⁰ Protož i vy buìte hotovì, nebo v kterou hodinu nenadìjete se, Syn èlovìka pøijde. ⁴¹ I øekl jemu Petr: Pane, nám-li pravíš toto podobenství, èili všechním? ⁴² I dí

Pán: Aj kdo jest vîrný šafáø a opatrný, jehož by ustanovil pán nad èeledí svou, aby jim v èas dával vymìøený pokrm, ⁴³ Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když by pøišel pán jeho, nalezne, an tak èiní. ⁴⁴ Vpravdì pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej. ⁴⁵ Pakli by øekl služebník ten v srdci svém: Prodlévá pøijítí pán můj, i poèal by bítí služebníky a služebnice, a jísti a pítí i opíjeti se, ⁴⁶ Pøijde¹ pán služebníka toho v den, v kterýž se nenadíje, a v hodinu, kteréž neví. I oddílí¹ jej, a díl jeho položí s nevîrnými. ⁴⁷ Služebník pak ten, kterýž by znal vůli pána svého a nepøipravoval se, a neèinil podle vůle jeho, bit bude velmi. ⁴⁸ Ale kterýž neznal, a hodné víc trestání èinil, bit bude ne tak velmi. Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od nìho požádáno; a komu¹ jsou mnoho poruèili, více¹ požádají od nìho. ⁴⁹ Oheò pøišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže již hoøí? ⁵⁰ Ale køtem mám køtín býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná! ⁵¹ A což se domníváte, že bych pøišel pokoj dáti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdílení. ⁵² Nebo již od této chvíle bude jich pít v jednom domu rozdíleno, tøi proti dvìma, a dva proti tøem. ⁵³ Bude rozdílen otec proti synu, a syn proti otci, máti proti dceøi, a dcera proti mateøi, svegruše proti nevìstì své, a nevìsta proti svegruši své. ⁵⁴ Právì také i k zástupùm: Když vídáte oblak, an vzhodí od západu, hned pravíte: Pøíval jde, a tak bývá. ⁵⁵ A když od poledne vítr vije, øíkáte: Bude horko, a bývá¹. ⁵⁶ Pokrytci, zpùsob nebe a zemi umíte souditi, a kterakž pak tohoto èasu nepoznáváte? ⁵⁷ Ano proè i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého jest? ⁵⁸ Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestì pøìeò se o to, abys byl zproštìn od nìho, aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe biøici, a biøic vsadil by ti do žaláøe. ⁵⁹ Pravím tobì: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního haléøe nenavrátil.

13

¹ Byli pak tu pøítomní èasu toho níkteøí, vypravující jemu o Galilejských, kterýchžto krev Pilát smísil s obìtmi jejich. ² I odpovìdiv Ježíš, øekl jim: Co mníte, že jsou ti Galilejští byli vîtší høíšníci nežli všickni jiní Galilejští, že takové víc trpìli? ³ Nikoli, pravím¹ vám. Ale nebudete-li pokání èiniti, všickni též zahynete. ⁴ Anebo onìch osmnácte, na kteréžto upadla vîže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad všechny lidi pøebývající v Jeruzalémì? ⁵ Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání èiniti, všickni též zahynete. ⁶ Povidìl pak toto podobenství: Èlovìk jeden mìl strom fíkový štípený na vinici své. I pøišel, hledaje ovoce na nìm, ale nenalezl. ⁷ I øekl k vinaøi: Aj, po tøi léta již pøicházím, hledaje ovoce na tom fíku, a nenalézám. Vytniž jej! Proè i tu zemi darmo kazí? ⁸ On pak odpovìdiv, øekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, až¹ jej okopám a ohnojím, ⁹ Zdali by nesl ovoce. Pakli¹ neponese, potom vytněš jej. ¹⁰ Uèil pak v jedné škole jejich v den sváteèní. ¹¹ A aj, byla tu žena, kteráž mìla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklìena, a nijakž se nemohla zprostiti. ¹² A uzøev ji Ježíš, zavolal jí k sobì, a øekl jí: Ženo, zproština jsi od nemoci své. ¹³ I vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha. ¹⁴ Tedy knìže školní odpovìdiv, hnívaje se proto, že v den sváteèní uzdravoval Ježíš, øekl k zástupu: Šest dní jest, v nichž náleží dilati; protož v tìch dnech pøicházejíce, buíte uzdravováni, a ne v den sobotní. ¹⁵ I odpovìdiv jemu Pán, øekl: Pokrytèe, zdali jeden každý z vás v den sváteèní neodvazuje vola svého nebo osla od jeslí, a nevodí napájeti? ¹⁶ Tato pak dcera Abrahamova, kterouž byl svázal satan již osmnácte let, což nemìla býti rozvázána od svazku v den sváteèní? ¹⁷ A když on to povidìl, zastydìli se všickni protivníci jeho, ale všecken lid radoval se ze všech tìch slavných skutkù, kteøíž se dáli od nìho. ¹⁸ I øekl Ježíš: Èemu podobno jest království Boží a k èemu je pøirovnám? ¹⁹ Podobno jest zrnu horèìnému, kteréžto vzav èlovìk, uvrhl do

zahrady své. I rostlo, a uèinìno jest v strom veliký, a ptactvo nebeské hnízda sobì dìlali na ratolestech jeho. ²⁰ A opìt øekl: K èemu pøipodobním království Boží? ²¹ Podobno jest kvasu, kterýžto vzavši žena, zadílala ve tøech mìøicích mouky, až zkysalo všecko. ²² I chodil po mìstech a mìstečkách uèe, bera se do Jeruzaléma. ²³ I øekl jemu jeden: Pane, tuším, že jest málo tìch, kteøíž spaseni býti mají? On pak øekl k nim: ²⁴ Snažujte se vcházeti tìsnou branou; nebo¹ (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci, ²⁵ Totiž když vejde hospodáø, a zavøe dveøe, a poènete vnì státi a tlouci na dveøe, økouce: Pane, Pane, otevøi nám, a on odpovídaje, dí¹ vám: Neznám vás, odkud jste: ²⁶ Tedy poènete øíci: Jídali jsme a pìjeli pøed tebou, a na ulicích našich jsi uèil. ²⁷ I dí: Pravím vám, že¹ vás neznám, odkud jste. Odejdi tež ode mne všickni èinitelé nepravosti. ²⁸ Tam¹ bude pláè a škøipení zubù, když uzøíte Abrahama a Izáka a Jákoba a všechny proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnane ven. ²⁹ I pøijdou¹ mnozí od východu, a od západu, a od pùlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím. ³⁰ A aj, jsou¹ poslední, kteøíž budou první, a jsou první, kteøíž budou poslední. ³¹ A v ten den pøistoupili nìkteøí z farizeù, økouce jemu: Vyjdi, a odejdi odsud, nebo Herodes chce tì zamordovati. ³² I øekl jim: Jdouce, povìzte lišce té: Aj, vymítám íábly, a uzdravuji dnes a zítra, a tøetího dne dokonám. ³³ Ale však musím dnes a zítra i pozejtøí choditi; nebo¹ jest nelze proroku zahynouti jinde kromì Jeruzaléma. ³⁴ Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ proroky a kamenuješ ty, kteøíž k tobì bývají poslání, kolikrát jsem chtìl shromážditi syny tvé, jako slepice kuøátka svá pod køídla? A nechtili jste. ³⁵ Aj, opuštìn bude dùm váš a zanechán vám pustý. Ale jistì pravím vám, že nikoli mne neuzøíte, až¹ pøijde èas, když díte: Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Pání.

14

¹ I stalo se, když všel Ježíš do domu jednoho knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetøili ho. ² A aj, èlovìk jeden vodnotelný byl pøed ním. ³ I odpovìdiv Ježíš, dí zákoníkùm a farizeùm, øka: Sluší-li v sobotu uzdravovati? ⁴ A oni mlèeli. Tedy on dosáh jeho, uzdravil a propustil. ⁵ A odpovìdiv k nim øekl: Èí z vás osel anebo vùl upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v den sobotní? ⁶ I nemohli jemu na to odpovìditi. ⁷ Povidìl také i ku pozvaným podobenství, (spatøiv to, kterak sobì pøední místa vyvolovali,) øka k nim: ⁸ Kdybys byl od nikoho pozván na svadbu, nesedej na pøedním místì, a¹ by snad vzácnìjší nežli ty nebyl pozván od niho. ⁹ A pøijda ten, kterýž tebe i onoho pozval, øekl by tobì: Dej tomuto místo. A tehdy poèal bys s hanbou na posledním místì sediti. ¹⁰ Ale když bys byl pozván, jda, posaì se na posledním místì. A kdyby pøišel ten, kterýž tebe pozval, aby øekl tobì: Pøíteli, posedni výše, tedy budeš mítì chválu pøed spolustolícími. ¹¹ Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen. ¹² Pravid také i tomu, kterýž ho byl pozval: Když èiníš obìd nebo veèeøi, nezov pøátel svých, ani bratøí svých, ani sousedù bohatých, a¹ by snad i oni zase nezvali tebe, a mìl bys odplatu. ¹³ Ale když èiníš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých, ¹⁴ A blahoslavený budeš. Nebo¹ nemají, odkud by odplatili tobì, ale bude¹ odplaceno pøi vzkøíšení spravedlivých. ¹⁵ I uslyšav to jeden z pøisedících, øekl jemu: Blahoslavený jest, kdož jí chléb v království Božím. ¹⁶ On pak øekl jemu: Èlovìk jeden uèinil veèeøi velikou, a pozval mnohých. ¹⁷ I poslal služebníka svého v hodinu veèeøe, aby øekl pozvaným: Pojíte, nebo již pøipraveno jest všecko. ¹⁸ I poèali se všickni spolu vymlouvatì. První øekl jemu: Ves jsem koupil, a musím vyjíti a ohledati jí; prosím tebe, vymluv mne. ¹⁹ A druhý øekl: Patero spøežení volù koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne. ²⁰ A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu

pøijíti. ²¹ I navrátiv se služebník, zvěstoval tyto věci pánu svému. Tedy rozhnívav se hospodář, řekl služebníkovi svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem. ²² I řekl služebník: Pane, stalo se, jakož jsi rozkázal, a ještě¹ místo jest. ²³ Tedy řekl pán služebníkovi: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a pøinu¹ vjíti, a¹ se naplní dům můj. ²⁴ Nebo pravím¹ vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé. ²⁵ Šli pak mnozí zástupové s ním. A on obrátiv se, řekl jim: ²⁶ Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce svého, i mateře, i ženy, i děti, i bratry, i sestry, ano i té duše své, nemůže býti mým uèedníkem. ²⁷ A kdožkoli nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůže býti mým uèedníkem. ²⁸ Nebo kdo z vás jest, chtěje staviti věž, aby prve sedna, nepočetl nákladu, bude-li míti dosti k dokonání toho díla? ²⁹ Aby snad, když by položil grunt, a nemohl dokonati, nepøišlo na to, že všickni to vidouce, počali by se jemu posmívati, ³⁰ Řkouce: Tento èlověk počal staviti, a nemohl dokonati. ³¹ Anebo který král bera se k boji proti jinému králi, zdaliž prve nesedne, aby se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s tím, kterýž s dvadçí tisíci táhne proti němu? ³² Sic jinak, když ještě podál od něho jest, pošle posly k němu, žádaje toho, což by bylo ku pokoji. ³³ Tak zajisté každý z vás, kdož se neoděkne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůže býti mým uèedníkem. ³⁴ Dobrá¹ jest sùl. Pakli sùl bude zmařena, čím bude napravena? ³⁵ Ani do země, ani do hnoje se nehodí; ale vyvržena bude ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.

15

¹ Pøibližovali se pak k němu všickni publikáni a høíšníci, aby ho slyšeli. ² I reptali farizeové a zákoníci, řkouce: Tento høíšníky pøijímá a jí s nimi. ³ I pověděl jim podobenství toto, řka: ⁴ Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji? ⁵ A našelna, jistě by ji vložil na ramena svá s radostí. ⁶ A pøijda domů, svolal by pøátely a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula. ⁷ Pravím¹ vám, že tak jest radost v nebi nad jedním høíšníkem pokání èinícím větší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání. ⁸ Aneb žena některá mající groš deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne? ⁹ A když nalezne, svolá pøítelkyni a sousedy, řkuci: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našla groš, kterýž jsem byla ztratila. ¹⁰ Tak¹ pravím vám, že jest radost pøed anděly Božími nad jedním høíšníkem pokání èinícím. ¹¹ Řekl také Ježíš: Èlověk jeden měl dva syny. ¹² Z nichž mladší řekl otci: Otče, dej mi díl statku, kterýž mně náleží. I rozdělil jim statek. ¹³ A po nemnohých dnech, shromáždiv sobě všecko mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svůj, živ jsa prostopášně. ¹⁴ A když všecko utratil, stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti. ¹⁵ I všed, pøidržel se jednoho mìštinína krajiny té; a on jej poslal do vsi své, aby pásl vepøe. ¹⁶ I žádal nasytiti bøicho své mlátem, kteréž svině jedly, a žádný nedával jemu. ¹⁷ On pak pøišed sám k sobě, řekl: Aj, jak mnozí èeledínové u otce mého hojnost mají chleba, a já tuto hladem mru! ¹⁸ Vstana, půjdu k otci svému, a dám jemu: Otče, zhøešil jsem proti nebi a pøed tebou, ¹⁹ A již více nejsem hoden slouti syn tvůj. Ale uèò mne jako jednoho z èeledínů svých. ²⁰ I vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzøel jej otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, pøiběh, padl na šíji jeho, a políbil ho. ²¹ I řekl jemu syn: Otče, zhøešil jsem proti nebi a pøed tebou, a již¹ nejsem hoden slouti syn tvůj. ²² I řekl otec služebníkům svým: Pøineste roucho to první, a oblecte jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy. ²³ A pøivedouce tele tuèné, zabijte, a hodujte, bujme veseli. ²⁴ Nebo tento syn můj byl umøel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen

jest. I poèali veseli býti. ²⁵ Byl pak syn jeho starší na poli. A jda, když se pøibližoval k domu, uslyšel zpívání a hluk veselících se. ²⁶ I povolav jednoho z služebníkù svých, otázal se ho, co by to bylo. ²⁷ A on øekl jemu: Bratr tvùj pøišel, i zabil otec tvùj tuèné tele, že ho zdravého pøijal. ²⁸ I rozhnìval se on, a nechtìl tam vjíti. Otec pak jeho vyšed, prosil ho. ²⁹ A on odpovìdìv, øekl otci: Aj, tolik let sloužím tobì, a nikdy jsem pøikázání tvého nepøestoupil, avšak nikdy jsi mi nedal ani kozelce, abych také s pøáteli svými vesel pobyl. ³⁰ Ale když syn tvùj tento, kterýž prožral statek tvùj s nevěstkami, pøišel, zabils jemu tele tuèné. ³¹ A on øekl mu: Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všecky vìci mé jsou tvé. ³² Ale hodovati a radovati se náleželo. Nebo bratr tvùj tento byl umøel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen jest.

16

¹ Privil pak i k uèedlníkùm svým: Èlovìk jeden byl bohatý, kterýž mìl šafáøe; a ten obžalován jest pøed ním, jako by mrhal statek jeho. ² I povolav ho, øekl jemu: Což to slyším o tobì? Vydej poèet z vladaøství svého, neb již nebudeš moci dále vládnouti. ³ I dí vladaø sám v sobì: Co uèiním? Teì pán mùj odjímá ode mne vladaøství. Kopati nemohu, žebrati se stydím. ⁴ Vím, co uèiním, aby, když budu zbaven vladaøství, pøijali mne do svých domù. ⁵ I zavolav jednoho každého dlužníka pána svého, øekl prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému? ⁶ A on øekl: Sto tun oleje. I øekl mu: Vezmi registra svá, a sedna rychle, napiš padesát. ⁷ Potom druhému øekl: Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž øekl: Sto korcù pšenice. I dí mu: Vezmi registra svá, a napiš osmdesát. ⁸ I pochválil pán vladaøe nepravého, že sobì opatrnì uèinil. Nebo synové tohoto svìta opatrnější jsou, nežli synové svìtla v svých vícech. ⁹ I já¹ pravím vám: Èiòte sobì pøátely z mamony nepravosti, aby, když byste zhynuli, pøijali vás do vìných stanù. ¹⁰ Kdož¹ jest vìrný v mále, i ve mnoze¹ vìrný bude. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnoze¹ nepravý jest. ¹¹ Ponìvadž tedy v mamoni nepravé vìrní jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svìòí? ¹² A když jste v cizím vìrní nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá? ¹³ Nižádný služebník nemùž dvìma pánùm sloužiti. Neb¹ zajisté jednoho nenávidìti bude, a druhého milovati, aneb jednoho pøidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemùžte Bohu sloužiti a mamoni. ¹⁴ Slyšeli pak toto všechno i farizeové, kteòíž byli lakomí, a posmívali se jemu. ¹⁵ I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví èinite pøed lidmi, ale Bùh¹ zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest pøed Bohem. ¹⁶ Zákon a Proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvìstuje se, a každý se do nìho násilnì tiskne. ¹⁷ Snáze¹ jest zajisté nebi a zemi pominouti, nežli v Zákonì jednomu tytlíku zahynouti. ¹⁸ Každý, kdož propustí manželku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a kdož propuštìnou od muže pojímá, cizoloží. ¹⁹ Byl pak èlovìk jeden bohatý, a obláèel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den stkvostnì. ²⁰ A byl také jeden žebrák, jménem Lazar, kterýžto ležel u vrat jeho vøedovitý, ²¹ Žádaje nasycen býti z drobtù, kteòíž padali z stolu bohatce. Ale i psi pøicházejíce, lízali vøedy jeho. ²² I stalo se, že ten žebrák umøel, a nesen jest od andìlù do lùna Abrahamova. Umøel pak i bohatec, a pohøben jest. ²³ Potom v pekle pozdvih oèi svých, v mukách jsa, uzøel Abrahama zdaleka, a Lazara v lùnu jeho. ²⁴ I zvolav bohatec, øekl: Otèe Abrahamo, smiluj se nade mnou, a pošli Lazara, a¹ omoèi konec prstu svého v vodi, a svlaží jazyk mùj; nebo se muèím v tomto plameni. ²⁵ I øekl mu Abraham: Synu, rozpomeò se, žes ty již vzal dobré vìci své v životì svém, a Lazar též zlý. Nyní pak tento se již tiší, ale ty se muèíš. ²⁶ A nadto nade všechno mezi námi a vámi propast veliká utvrzena jest, aby ti, kteòíž chtì odsud k vám jíti, nemohli, ani odonud k nám pøijíti. ²⁷ I øekl: Ale prosím tebe, Otèe, abys ho poslal do domu otce mého. ²⁸ Nebo¹ mám pìt bratrù. A¹ jim svìdèí, aby i

oni nepøišli do tohoto místa muk. ²⁹ I øekl jemu Abraham: Mají¹ Mojžíše a Proroky, nech¹ jich poslouchají. ³⁰ A on øekl: Nic, otè Abraham, ale kdyby kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání èiniti. ³¹ I øekl mu: Ponìvadž Mojžíše a Prorokù neposlouchají, aniž by¹ kdo z mrtvých vstal, uviøí jemu.

17

¹ Tedy øekl uèedníkùm: Není možné, aby nepøišla pohoršení, ale bìda tomu, skrze kohož pøicházejí. ² Lépe by mu bylo, aby žernov oslièí vložen byl na hrdlo jeho, a uvržen byl do moøe, nežli by pohoršil jednoho z těchto malièkých. ³ Šetøte se. Zhøšil-li by pak proti tobì bratr tvùj, potresci ho, a bude-li¹ toho želeti, odpus¹ mu. ⁴ A by¹ pak sedmkrát za den zhøšil proti tobì, a sedmkrát za den obrátil se k tobì, øka: Žel mi toho, odpus¹ mu. ⁵ I øekli apoštolé Pánu: Pøispoø nám víry. ⁶ I dí Pán: Kdybyste mili víru jako zrna horèiènè, øekli byste této moruši: Vykoøeò se a pøesaì se do moøe, a uposlechla by vás. ⁷ Nebo kdo jest z vás, maje služebníka, ješto øe aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navrátil, hned øekl: Pojí a seì za stùl? ⁸ Ale zdali radìji nedí jemu: Pøiprav, a¹ poveèeøím, a opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij? ⁹ Zdali òikuje služebníku tomu, že uèinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se. ¹⁰ Tak i vy, když uèiníte všecko, což vám pøikázáno, rcete: Služebníci neužiteèní jsme. Což jsme povinni byli uèiniti, uèinili jsme. ¹¹ I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samaøí a Galilei. ¹² A když vcházel do jednoho mìsteèka, potkalo se s ním deset mužù malomocných, kteøížto stáli zdaleka. ¹³ A pozdvihše hlasu, øekli: Ježíši pøikazateli, smiluj se nad námi. ¹⁴ Kteréžto on uzøev, øekl jim: Jdouce, ukažte se knížím. I stalo se, když šli, že oèištini jsou. ¹⁵ Jeden pak z nich uzøev, že jest uzdraven, navrátil se s velikým hlasem, velebi Boha. ¹⁶ A padl na tváø k nohám jeho, díky èinì jemu. A ten byl Samaritán. ¹⁷ I odpovìdiv Ježíš, øekl: Zdaliž jich deset není oèištino? A kdež jest jich devìt? ¹⁸ Nenalezli se k tomu, aby pøijdouce, chválu Bohu vzdali, jedinè cizozemec tento? ¹⁹ I øekl jemu: Vstana, jdi, víra tvá ti uzdravila. ²⁰ Otázán pak jsa od zákoníkù, kdy pøijde království Boží, odpovìdìl jim a øekl: Nepøijde¹ království Boží patrnì. ²¹ Aniž øeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jesti¹ mezi vámi. ²² I øekl uèedníkùm: Pøijdou dnové, že budete žádati viditi jeden den Syna èlovìka, a neuzøíte. ²³ A dìjí¹ vám: Aj, zde, hle, tamto. Nechoìte, ani následujte. ²⁴ Nebo jakožto blesk blýskající se z jedné krajiny, kteráž pod nebem jest, až do druhé, kteráž též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn èlovìka ve dni svém. ²⁵ Ale nejprve musí mnoho trpìti, a potupen býti od národu tohoto. ²⁶ A jakož se dalo za dnù Noé, tak bude i za dnù Syna èlovìka. ²⁷ Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé všel do korábu; i pøišla potopa, a zahladila všechny. ²⁸ A též podobnì, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, štipovali, stavili. ²⁹ Ale dne toho, když vyšel Lot z Sodomy, pršel oheò s sirou s nebe, a zahladil všechny. ³⁰ Tak¹ nápodobnì bude v ten den, když se Syn èlovìka zjeví. ³¹ V ten èas kdo by byl na støeše, a nádobí jeho v domu, nesstupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též nevracuj se zase. ³² Pomníte na Lotovu ženu. ³³ Nebo kdož by koli hledal život svùj zachovati, ztratí¹ jej; a kdož by jej koli ztratil, obživí¹ jej. ³⁴ Pravím¹ vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštìn. ³⁵ Dvì budou mleti spolu; jedna bude vzata, a druhá opuština. ³⁶ Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštìn. ³⁷ I odpovìdivše, øekli jemu: Kde, Pane? On pak øekl jim: Kdež¹ bude tilo, tam¹ se shromáždí i orlice.

18

¹ Povìdìl jim také i podobenství, kterak by potøebí bylo vždycky se modliti a

neoblevovati, ² Øka: Byl jeden soudce v mìstì jednom, kterýž se Boha nebál a èlovìka nestydìl. ³ Byla pak vdova jedna v témž mìstì. I pøišla k nìmu, økuci: Pomsti mne nad protivníkem mým. ⁴ A on nechtìl za dlouhý èas. Ale potom øekl sám v sobì: Aè se Boha nebojím, a èlovìka nestydím, ⁵ Však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposledy pøijduci, neuhanìla mne. ⁶ I dí Pán: Slyšte, co praví soudce nepravý. ⁷ A což by pak Bùh nepomstil volených svých, volajících k nìmu dnem i nocí, aèkoli i prodlévá jim? ⁸ Pravím¹ vám, že¹ jich brzo pomstí. Ale když pøijde Syn èlovìka, zdaliž nalezne víru na zemi? ⁹ I øekl také k nikterým, kteøíž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných sobì za nic nevážíce, podobenství toto: ¹⁰ Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus a druhý publikán. ¹¹ Farizeus stoje soukromí, takto se modlil: Bože, dìkuji tobì, že nejsem jako jiní lidé, dráèi, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. ¹² Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech vící, kterýmiž vládu. ¹³ Publikán pak zdaleka stoje, nechtìl ani oèi k nebi pozdvihnouti, ale bil se v prsy své, øka: Bože, buì milostiv mnì høíšnému. ¹⁴ Pravím¹ vám: Odšel tento, ospravedlnìn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se ponízuje, bude povýšen. ¹⁵ Pøinášeli také k nìmu i nemluvoátka, aby se jich dotýkal. To vidívše uèedníci, pøimlouvali jim. ¹⁶ Ale Ježíš svolav je, øekl: Nechte dítek, a¹ jdou ke mnì, a nebraòte jim, nebo takových¹ jest království Boží. ¹⁷ Amen pravím vám: Kdož by koli nepøijal království Božího jako díti, nevejde¹ do nìho. ¹⁸ I otázalo se ho jedno kníže, øka: Mistøe dobrý, co èinì, život vìený obdržím? ¹⁹ I øekl jemu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bùh. ²⁰ Však umíš pøikázání: Nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepromluvíš køivého svìdectví, cti otce svého i matku svou. ²¹ On pak øekl: Toho všeho ostøíhal jsem od své mladosti. ²² Slyšav to Ježíš, øekl mu: Ještì¹ se jednoho nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš mítì poklad v nebi, a poji, následuj mne. ²³ On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi. ²⁴ A vidìv jej Ježíš zarmouceného, øekl: Aj, jak nesnadnì ti, kdož statky mají, do království Božího vejdou! ²⁵ Snáze jest zajisté velbloudu skrze jehelnou díрку projítì, nežli bohatému vjíti do království Božího. ²⁶ Tedy øekli ti, kteøíž to slyšeli: I kdož mùže spasen býti? ²⁷ A on dí jim: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha. ²⁸ I øekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou. ²⁹ On pak øekl jim: Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dùm, neb rodièe, neb bratøi, neb manželku, nebo dítky, pro království Boží, ³⁰ Aby nevzal v tomto èasu mnohem více, v budoucím pak vìku mítì bude život vìený. ³¹ Tedy pojav Ježíš dvanácte, øekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a naplní¹ se všecko to, což psáno jest skrze Proroky o Synu èlovìka. ³² Nebo vydán bude pohanùm, a bude posmíván, a zlehèen i uplván. ³³ A ubièujíce, zamordují jej, ale on tøetího dne z mrtvých vstane. ³⁴ Oni pak tomu nic nerozumili, a bylo slovo to skryto pøed nimi, aniž vidìli, co se pravilo. ³⁵ I stalo se, když se pøibližoval k Jericho, slepý jeden sedìl podle cesty, žebøe. ³⁶ A slyšev zástup pomíjející, otázal se, co by to bylo? ³⁷ I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy jde. ³⁸ I zvolal, øka: Ježíši, synu Davidùv, smiluj se nade mnou! ³⁹ A ti, kteøíž napøed šli, pøimlouvali mu, aby mlèal. Ale on mnohem více volal: Synu Davidùv, smiluj se nade mnou! ⁴⁰ Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobì pøivéstì. A když se pøibližoval, otázal se ho, ⁴¹ Øka: Co chceš, a¹ tobì uèiním? On pak dí: Pane, a¹ vidím. ⁴² A Ježíš øekl jemu: Prohlédni. Víra tvá tì uzdravila. ⁴³ A ihned prohlédl, a šel za ním, velebi Boha. A všecken lid vidìv to, vzdal chválu Bohu.

19

¹ A všed Ježíš, bral se pøes Jericho. ² A aj, muž, jménem Zacheus, a ten byl hejtman

nad celnými, a byl bohatý. ³ I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl; a nemohl pro zástup, nebo postavy malé byl. ⁴ A pøedbiħ napøed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; neb tudy měl jíti. ⁵ A když pøišel k tomu místu, pohlediv zhòru Ježíš, uzøel jej, i øekl jemu: Zachee, spíšni sstup dolù, nebo dnes v domu tvém musím zùstati. ⁶ I sstoupil rychle, a pøijal jej radostni. ⁷ A vidivše to všickni, reptali, økouce: K èlovìku høišnému se obrátil. ⁸ Stojí pak Zacheus, øekl ku Pánu: Aj, polovici statku svého, Pane, dávám chudým, a oklamal-li jsem v èem koho, navracuji to ètvernásob. ⁹ I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest syn Abrahamùv. ¹⁰ Nebo pøišel Syn èlovìka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo. ¹¹ Toho když oni poslouchali, promluvil k nim dále podobenství, protože byl blízko od Jeruzaléma a že se oni domnívali, že by se hned mìlo zjeviti království Boží. ¹² I øekl: Èlovìk jeden rodu znamenitého odšel do daleké krajiny, aby pøijal království a zase se navrátil. ¹³ I povolav desíti služebníkù svých, dal jim deset høiven, a øekl jim: Kupètež, dokudž nepøijdu. ¹⁴ Míš'ané pak jeho nenávidìli ho, a poslali poselství za ním, økouce: Nechceme¹, aby tento kraloval nad námi. ¹⁵ I stalo se, když se navrátil, pøijav království, rozkázal zavolati tìch svých služebníkù, kterýmž byl dal peníze, aby zvidìl, jak kdo mnoho získal. ¹⁶ I pøišel první, øka: Pane, høivna tvá deset høiven získala. ¹⁷ I øekl jemu: To dobøe, služebnièe dobrý. Že jsi nad málem byl vìrný, mijiž moc nad desíti místy. ¹⁸ A druhý pøišel, øka: Pane, høivna tvá získala pìt høiven. ¹⁹ I tomu øekl: I ty budiž nad pìti místy. ²⁰ A jiný pøišel, øka: Pane, aj, tei høivna tvá, kterouž jsem mìl složenou v šátku. ²¹ Nebo jsem se bál tebe, ješto jsi èlovìk pøísný; béøeš, èeho jsi nepoložil, a žneš, èeho jsi nerozsíval. ²² I øekl jemu: Z úst tvých soudím tebe, služebnièe zlý. Vidìl jsi, že jsem já èlovìk pøísný, bera, což jsem nepoložil, a žna, èehož jsem nerozsíval. ²³ I proèes tedy nedal penìz mých na stùl, a já pøijda, byl bych je vzal i s požitky? ²⁴ I øekl tìm, kteøíž tu stáli: Vezmìte od niho høivnu, a dejte tomu, kterýž má deset høiven. ²⁵ I øekli jemu: Pane, má¹ deset høiven. ²⁶ I dí jim: Jistì pravím vám, že každému, kdož má, bude dáno, ale od toho, kterýž nemá, i to, což má, bude odjato. ²⁷ Ty pak nepøátely mé, kteøíž nechtili, abych nad nimi kraloval, pøiveište sem a zmordujte pøede mnou. ²⁸ To povìdiv, šel pøedce, vstupuje k Jeruzalému. ²⁹ I stalo se; když se pøiblížil k Betfagi a k Betany, k hoøe, kteráž slove Olivetská, poslal dva uèedlníky své, ³⁰ øka: Jdište do mìsteèka, kteréž proti vám jest. Do kteréhožto vejdouce, naleznete oslátko pøivázané, na nìmžto nikdy žádný z lidí nesedil. Odvižtež je, a pøiveište ke mnì. ³¹ A optal-li¹ by se vás kdo, proè je odvazujete, tak jemu díte: Protože Pán ho potøebuje. ³² Tedy odšedše ti, kteøíž byli poslání, nalezli tak, jakž jim byl povìdìl. ³³ A když odvazovali oslátko, øekli páni jeho k nim: Proè odvazujete oslátko? ³⁴ A oni øekli: Pán ho potøebuje. ³⁵ I pøivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na oslátko, vsadili na ni Ježíše. ³⁶ A když on jel, stlali roucha svá na cestì. ³⁷ Když se pak již pøiblížoval k místu tomu, kudyž scházejí s hory Olivetské, poèalo všechno množství uèedlníkù radostni chváliti Boha hlasem velikým ze všech divù, kteréž byli vidìli, ³⁸ økouce: Požehnaný král, jenž se béøe ve jménu Páni. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech. ³⁹ Ale nikteøi z farizeù, kteøíž tu byli v zástupu, øekli k nìmu: Mistøe, potresci uèedlníky svých. ⁴⁰ I odpovìdiv, øekl jim: Pravím¹ vám: Budou-li tito mlèeti, kamení¹ bude volati. ⁴¹ A když se pøiblížil, uzøev mìsto, plakal nad ním, ⁴² øka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoð v takový tento den tvùj, které by vici ku pokoji tobì byly; ale skryto¹ jest to nyní od oèi tvých. ⁴³ Nebo pøijdou na ti dnové, v nichž obklíèi ti nepøátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouží ti se všech stran. ⁴⁴ A s zemí srovnají ti, i syny tvé, kteøíž v tobì jsou, a nenechají¹ v tobì kamene na kameni, protože jsi nepoznalo èasu navštívení svého. ⁴⁵ A všed do chrámu, poèal vymítati prodavaèe a kupce z

nìho, ⁴⁶ Øka jim: Psáno jest: Dùm mùj dùm modlitby jest, vy jste jej pak uèinili peleší lotrovskou. ⁴⁷ I uèil na každý den v chrámì. Pøední pak kníží a zákoníci i pøední v lidu hledali ho zahladiti. ⁴⁸ A nenalezli, co by jemu uèinili. Nebo všecken lid jej sobì liboval, poslouchaje ho.

20

¹ I stalo se v jeden den, když on uèil lid v chrámì a kázal evangelium, že pøišli k tomu pøední kníží a zákoníci s staršími, ² I øekli jemu: Povìz nám, jakou mocí tyto vici èiníš, aneb kdo tobì tuto moc dal? ³ I odpovìdiv, øekl jim: Otíží¹ se i já vás o jedné vici a odpovìztež mi: ⁴ Køest Janùv s nebe-li byl, èili z lidí? ⁵ Oni pak uvažovali to mezi sebou, økouce: Jestliže bychom øekli: S nebe, dí¹ nám: Proèež jste tedy neuviøili jemu? ⁶ Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; neb oni cele tak drží, že Jan jest prorok. ⁷ I odpovìdili: Že nevidí, odkud jest byl. ⁸ I øekl jim Ježíš: Aniž já vám povím, jakou mocí toto èiním. ⁹ I poèal lidu praviti podobenství toto: Èlovìk jeden štípil vinici, a pronajal ji vinaøùm, a sám odšed podál byl tam za mnohé èasy. ¹⁰ A v èas slušný poslal k vinaøùm služebníka, aby z ovoce vinice dali jemu. Vinaøi pak zmrskavše jej, pustili ho prázdného. ¹¹ A on poslal druhého služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a zohavivše, pustili prázdného. ¹² I poslal tøetího. Ale oni i toho zranivše, vystrèili ven. ¹³ Tedy øekl Pán vinice: Co uèiním? Pošli svého milého Syna. Snad když toho uzóí, ostýchatì se budou. ¹⁴ Uzøevše pak vinaøi, rozmlouvali mezi sebou, økouce: Tento¹ jest dìdic; pojíte, zabijme jej, aby naše bylo dìdictví. ¹⁵ A vystrèivše jej ven z vinice, zamordovali ho. Což tedy uèiní jim Pán vinice? ¹⁶ Pøijde a vyhladí vinaøe ty, a dá vinici jiným. To uslyšavše, øekli: Odstup to. ¹⁷ A on pohlediv na nì, øekl: Co jest pak to, což napsáno jest: Kámen, kterýmž pohrdli dìlníci, ten uèinìn jest v hlavu úhelní. ¹⁸ Každý, kdož padne na ten kámen, rozrazí se; a na kohož by on upadl, potøe¹ jej. ¹⁹ I hledali pøední kníží a zákoníci, jak by naø vztáhli ruce v tu hodinu, ale báli se lidu. Nebo porozumìli, že by na nì mluvil podobenství to. ²⁰ Tedy ukládajíce o nìm, poslali špehéøe, kteøíž by se spravedlivými èinili, aby ho polapili v øeèi, a potom jej vydali vrchnosti a v moc hejtmanu. ²¹ I otázali se ho oni, økouce: Mistøe víme, že právì mluvíš a uèíš, a nepøijímáš osoby, ale v pravdi cestì Boží uèíš. ²² Sluší-li nám daø dávatì císaøi, èili nic? ²³ Ale Ježíš rozumìje chytrostì jejich, dí jim: Co mne pokoušíte? ²⁴ Ukažte mi peníz. Èí má obraz a nápis? I odpovìdivše, øekli: Císaøùv. ²⁵ On pak øekl jim: Dejtež tedy, co jest císaøova, císaøi, a což jest Božího, Bohu. ²⁶ I nemohli ho za slovo popadnouti pøed lidem, a divíce se odpovìdi jeho, umlkli. ²⁷ Pøistouпивše pak níkteøí z saduceù, (kteøíž odpírají býti vzkøíšení,) otázali se ho, ²⁸ Økouce: Mistøe, Mojžíš napsal nám: Kdyby bratr nièí umøel, maje manželku, a umøel by bez dìtí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil símì bratru svému. ²⁹ I bylo sedm bratøí, a první pojav ženu, umøel bez dìtí. ³⁰ I pojal ji druhý, a umøel i ten bez dìtí. ³¹ A tøetí pojal ji, též i všech tìch sedm, a nezùstavivše semene, zemøeli. ³² Nejposléze po všech umøela i žena. ³³ Protož pøi vzkøíšení kterého z nich bude manželka, ponìvadž sedm jich mìlo ji za manželku? ³⁴ A odpovídaje, øekl jim Ježíš: Synové tohoto svìta žení se a vdávají. ³⁵ Ale ti, kteøíž hodni jmíni budou dosáhnouti onoho viku a vzkøíšení z mrtvých, ani se ženiti budou ani vdávati. ³⁶ Nebo ani umíratì více nebudou moci, andilùm zajisté rovni budou. A jsou synové Boží, ponìvadž jsou synové vzkøíšení. ³⁷ A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal pøi onom køi, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým a Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým. ³⁸ Bùh¹ pak není mrtvých, ale živých, nebo všickni jsou jemu živi. ³⁹ Tedy odpovìdivše níkteøí z zákoníkù, øekli: Mistøe, dobøe jsi pøovìdìl. ⁴⁰ I neodvážili se jeho na nic více tázati. ⁴¹ On pak øekl jim: Kterak níkteøí

praví Krista býti synem Davidovým? ⁴² A sám David praví v knihách Žalмовých: Øekl Pán Pánu mému: Seš na pravici mé, ⁴³ Až i položím nepřátely tvé v podnož noh tvých. ⁴⁴ Poní vadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho jest? ⁴⁵ I øekl uèedlníkùm svým pøede vším lidem: ⁴⁶ Varujte se od zákoníkù, kteøíž rádi chodí v krásném rouše a milují pozdravování na trzích a pøední stolice v školách a první místo na veèeøích, ⁴⁷ Kteøíž zžírají domy vdovské pod zámyslem dlouhé modlitby. Ti¹ vezmou tížší odsouzení.

21

¹ A pohlediv, uzøel lidi bohaté, kteøíž metali dary své do pokladnice. ² Uzøel pak i jednu vdovu chudièkou, ana uvrhla dva šarty. ³ I øekl: Vpravdì pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní. ⁴ Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž míla, uvrhla. ⁵ A když níkteøí pravili o chrámu, kterak by kamením pikným i jinými okrasami ozdoben byl, øekl: ⁶ Naèež se to díváte? Pøijdou¹ dnové, v nichžto nebude zùstaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zboøen. ⁷ I otázali se ho, økouce: Mistøe, kdy to bude? A které znamení, když se to bude míti státi? ⁸ On pak øekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo mnozí pøijdou ve jménu mém, økouce: Že já jsem Kristus, a èas se blíží. Protož nepostupujte po nich. ⁹ Když pak uslyšíte o válkách a rùznicech, nestrachujte se; nebo¹ musí to prve býti, ale ne ihned konec. ¹⁰ Tehdy pravil jim: Povstane¹ národ proti národu, a království proti království. ¹¹ A zemì tøesení veliká budou po místech, a hladové, a morové, hrùzy i zázrakové s nebe velicí. ¹² Ale pøed tím pøede vším vztáhnou ruce své na vás, a protiviti se vám budou, vydávající vás do škol a žaláøù, vodíce k králùm a k vladaøùm pro jméno mé. ¹³ A to¹ se vám díti bude na svìdectví. ¹⁴ Protož složtež to v srdcích vašich, abyste se nestarali, kterak byste odpovídati míli. ¹⁵ Já¹ zajisté dám vám ústa a moudrost, kteréžto nebudou moci odolati, ani proti vám ostáti všickni protivníci vaši. ¹⁶ Budete pak zrazováni i od rodièù a od bratrù, od pøíbuzných i od pøátel, a zmordují níkteré z vás. ¹⁷ A budete v nenávisti všechnìm pro jméno mé. ¹⁸ Ale vlas s hlavy vaší nezahyne. ¹⁹ V trpìlivosti vaší vládnìte dušemi vašimi. ²⁰ Když pak uzøíte obležený od vojska Jeruzalém, tedy vizte, že¹ se pøiblížilo zkažení jeho. ²¹ A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostøed niho, vyjdìte, a kteøí v konèinách, nevcházejte do niho. ²² Nebo¹ budou dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno jest. ²³ Ale bída tíhotným a tím, kteréž kojí v tich dnech. Nebo¹ bude dav veliký v této zemi, a hnìv Boží nad lidem tímto. ²⁴ I padati budou ostrostí meèe, a zjímaní vedeni budou mezi všechny národy, a Jeruzalém tlaèen bude od pohanù, dokudž se nenaplní èasové pohanù. ²⁵ A budou¹ znamení na slunci a na mìsíci i na hvìzdách, a na zemi soužení národù, nevidoucích se kam díti, když zvuk vydá moøe a vlnobití, ²⁶ Takže zmrtvíjí lidé pro strach a pro oèekávání tìch vící, kteréž pøijdou na všecken svìt. Nebo moci nebeské pohybovati se budou. ²⁷ A tehdy¹ uzøí Syna èlovìka, an se béøe v oblaci s mocí a slavou velikou. ²⁸ A když se toto poène díti, pohleítež a pozdvihnítež hlav vašich, protože se pøibližuje vykoupení vaše. ²⁹ I povídìl jim podobenství: Patøte na fíkový strom i na všechna stromoví. ³⁰ Když se již puèí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest léto. ³¹ Takž i vy, když uzøíte, ano se tyto vící dìjí, viztež, že blízko jest království Boží. ³² Amen pravím vám, že nepomine vik tento, až¹ se toto všecko stane. ³³ Nebe a zemì pominou, ale slova má nepominou. ³⁴ Pilní se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a opilstvím a peøováním o tento život, a vnáhle pøikvaèil by vás ten den. ³⁵ Nebo jako osídlo pøijde na všechny, jenž pøebývají na tváøi všì zemì. ³⁶ Protož bdìte všelikého èasu, modléce se, abyste hodní byli ujíti všech tìch vící, kteréž se budou díti, a postaviti se pøed

Synem èlovìka. ³⁷ I býval ve dne v chrámì, uèe, ale v noci vycházejè, pøebýval na hoøe, kteráž slove Olivetská. ³⁸ A všecken lid na úsvitì pøicházel k nimu do chrámu, aby ho poslouchal.

22

¹ Pøibližoval se pak svátek pøesnic, jenž slove velikanoc. ² I hledali pøední kníží a zákoníci, kterak by jej vyhladili; ale obávali se lidu. ³ Tedy iábel vstoupil do Jidáše, kterýž sloul Iškariotský, jednoho z poètu dvanácti. ⁴ A on odšed, mluvil s pøedními knížími, a s úøedníky nad chrámem, kterak by ho jim zradil. ⁵ I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí peníze dáti. ⁶ A on také jim pøiøekl. I hledal pøíhodného èasu, aby ho jim zradil bez zástupu. ⁷ Tedy pøišel den pøesnic, v kterémžto zabit mìl býti beránek. ⁸ I poslal Ježíš Petra a Jana, øka: Jdouce, pøipravte nám beránka, abychom jedli. ⁹ A oni øekli mu: Kde chceš, a¹ pøipravíme? ¹⁰ On pak øekl k nim: Aj, když vcházeti budete do místa, potká¹ vás èlovìk, dèbán vody nesa. Jdítež za ním do domu, do kteréhož vejde. ¹¹ A díte hospodáøi toho domu: Vzkazuje tobì Mistr: Kde jest síò, kdežto budu jísti beránka s uèedníky svými? ¹² A on¹ vám ukáže veèeøadlo veliké podlážené. Tam pøipravte. ¹³ I odšedše, našli, jakž jim povídil, a pøipravili beránka. ¹⁴ A když pøišel èas veèeøe, posadil se za stul, a dvanácte apoštolù s ním. ¹⁵ I øekl jim: Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, prve než bych trpìl. ¹⁶ Nebo pravím¹ vám, že¹ ho již více nebudu jísti, až¹ se naplní v království Božím. ¹⁷ A vzav kalich, a díky èiniv, øekl: Vezmite jej a dìlte mezi sebou. ¹⁸ Nebo¹ pravím vám, že¹ nebudu pítì z plodu vinného koøene, až¹ království Boží pøijde. ¹⁹ A vzav chléb, díky èiniv, lámal a dal jim, øka: To jest tilo mé, kteréž se za vás dává. To èiòte na mou památku. ²⁰ Takž také dal jim i kalich, když bylo po veèeøi, øka: Tento kalich jest nová smlouva v mé krvi, kteráž se za vás vylévá. ²¹ Ale aj, ruka zrádce mého se mnou jest za stolem. ²² A Syn zajisté èlovìka jde, tak jakž jest uloženo o ním, ale bida èlovìku tomu, kterýž ho zrazuje. ²³ Tedy oni poèali vyhledávati mezi sebou, kdo by z nich byl, kterýž by to mìl uèiniti. ²⁴ Stal se pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti vìtší. ²⁵ On pak øekl jim: Králové národù panují nad nimi, a kteøíž moc mají nad nimi, dobrodincové slovou. ²⁶ Ale vy ne tak. Nýbrž kdož vìtší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vùdce jest, budiž jako sloužící. ²⁷ Nebo kdo vìtší jest, ten-li, kterýž sedí, èili ten, kterýž slouží? Zdali ne ten, kterýž sedí? Ale já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží. ²⁸ Vy pak jste ti, kteøíž jste v mých pokušeních se mnou zùstali. ²⁹ A já¹ vám zpùsobuji, jakož mi zpùsobil Otec můj, království, ³⁰ Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a sedili na stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské. ³¹ I øekl Pán: Šimone, Šimone, aj, satan vyprosil vás, aby vás tøíbil jako pšenici. ³² Ale já¹ jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá. A ty nikdy obrátì se, potvrzuj bratøí svých. ³³ A on øekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláøe i na smrt jíti. ³⁴ On pak dí: Pravím tobì, Petøe, nezazpívá¹ dnes kohout, až prve tøikrát zapøíš, že neznáš mne. ³⁵ I øekl jim: Když jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez obuvi, zdali jste v èem nedostatek mìli? A oni øekli: V nièemž. ³⁶ Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi jej, a též i mošnu; a kdož nemá, prodej sukni svou, a kup sobì meè. ³⁷ Nebo pravím vám, že se ještì to musí naplniti na mnì, což psáno: A s nešlechetnými poèten jest. Nebo ty vìci, kteréž psány jsou o mnì, konec berou. ³⁸ Oni pak øekli: Pane, aj, dva meèe teì. A on øekl jim: Dosti¹ jest. ³⁹ A vyšed podle obyèeje svého, šel na horu Olivovou, a šli za ním i uèedníci jeho. ⁴⁰ A když pøišel na místo, øekl jim: Modlte se, abyste nevešli v pokušení. ⁴¹ A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se, ⁴² Øka: Otèe, chceš-li, pøenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staò

se. ⁴³ I ukázal se jemu andíl s nebe, posiluje ho. ⁴⁴ A jsa v boji, horlivěji se modlil. I uèinìnj jest pot jeho jako krùpì krve tekoucí na zemi. ⁴⁵ A vstav od modlitby, a pøišed k uèedníkùm, nalezl je, ani spí zámutek. ⁴⁶ I øekl jim: Co spíte? Vstaòte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. ⁴⁷ A když on ještì mluvil, aj, zástup, a ten, kterýž sloul Jidáš, jeden ze dvanácti, šel napøed, a pøiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil. ⁴⁸ Ježíš pak øekl jemu: Jidáši, políbením Syna èlovìka zrazuješ? ⁴⁹ A vidouce ti, kteøíž pøi nìm byli, k èemu se chýlí, øekli jemu: Pane, budeme-liž bítì meèem? ⁵⁰ I udeøil jeden z nich služebníka nejvyššího knìze, a u¹al ucho jeho pravé. ⁵¹ A Ježíš odpovìdiv, øekl: Nechtež až potud. A dotkna se ucha jeho, uzdravil jej. ⁵² I dí Ježíš tìm, kteøíž pøišli k nìmu, pøedním knížím a úøedníkùm chrámu a starším: Jako na lotra vyšli jste s meèi a s kyjmi? ⁵³ Ješto na každý den býval jsem s vámi v chrámì, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale toto¹ jest ta vaše hodina a moc temnosti. ⁵⁴ A oni javše jej, vedli ho, a uvedli do domu nejvyššího knìze. Petr pak šel za nìm zdaleka. ⁵⁵ A když zanítìli oheò uprostøed sínì a posadili se vùkol, sedl Petr mezi nì. ⁵⁶ A uzøevši ho jedna dìveèka, an sedí u ohnì, a pilnì naò pohledivši, øekla: I tento byl s nìm. ⁵⁷ A on zapøel ho, øka: Ženo, neznám ho. ⁵⁸ A po malé chvíli jiný, vida jej, øekl: I ty z nich jsi. Petr pak øekl: Ó èlovìèe, nejsem. ⁵⁹ A potom asi po jedné hodinì jiný potvrzoval, øka: V pravdì i tento s nìm byl, neb i Galilejský jest. ⁶⁰ I øekl Petr: Èlovìèe, nevím, co praviš. A hned, když on ještì mluvil, kohout zazpíval. ⁶¹ I obrátiv se Pán, pohledìl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Pánì, kterak jemu byl øekl: Že prve než kohout zazpívá, tøikrát mne zapøíš. ⁶² I vyšed ven Petr, plakal hoøce. ⁶³ Muži pak ti, kteøíž drželi Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho. ⁶⁴ A zakrývajíce ho, bili jej v tváø, a tázali se ho, økouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeøil? ⁶⁵ A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti nìmu. ⁶⁶ A když byl den, sešli se starší lidu a pøední kníží a zákoníci, a vedli ho do rady své, ⁶⁷ Økouce: Jsi-li ty Kristus? Povìz nám! I dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvìøíte. ⁶⁸ A pakli se vás co otíži, neodpovíte mi, ani propustíte. ⁶⁹ Ale od této chvíle Syn èlovìka sedne na pravici moci Boží. ⁷⁰ I øekli všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak øekl jim: Vy pravíte, že já jsem. ⁷¹ A oni øekli: Což ještì potøebujeme svìdectví? Však jsme sami slyšeli z úst jeho.

23

¹ Tehdy povstavši všecko to množství jich, vedli jej ku Pilátovi. ² A poèali naò žalovati, økouce: Tohoto jsme našli, an pøevrací lid, a brání danì dávati císaøi, pravì se býti Kristem králem. ³ Pilát pak otázal se ho, øka: Ty-li jsi král Židovský? A on odpovìdiv, øekl jemu: Ty praviš. ⁴ I dí Pilát k pøedním knížím a k zástupùm: Žádné viny nenalézám na tomto èlovìku. ⁵ Oni pak více se rozmáhali v køiku, økouce: Bouøí¹ lid, uèe po všem Judstvu, poèav od Galilee až sem. ⁶ Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byl-li by èlovìk Galilejský. ⁷ A když zvidìl, že by byl z panství Herodesova, poslal jej k Herodesovi, kterýž také v Jeruzalémì byl v ty dni. ⁸ Herodes pak uzøev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal vidìti jej, protože mnoho o nìm slýchal, a nadál se, že nijaký div od nìho uèinìnj uzøí. ⁹ I tázal se ho mnohými øeèmi, ale on jemu nic neodpovídal. ¹⁰ Stáli pak tu pøední kníží a zákoníci, tuze na nì žalující. ¹¹ A pohrdna jím Herodes s svým rytíøstvím, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi. ¹² I uèinìni jsou pøátelé Herodes s Pilátem v ten den. Nebo pøed tìm nepøátelé byli vespolek. ¹³ Pilát pak svolav pøední kníží a úøadné osoby i lid, ¹⁴ Øekl k nim: Dali jste mi toho èlovìka, jako by lid odvracel po sobì, a aj, já pøed vámi vyptáváje se ho, žádné viny jsem nenalezl na tom èlovìku ve všem tom, což vy na nì žalujete. ¹⁵ Ano ani Herodes; nebo odeslal jsem vás k nìmu, a aj, nic hodného smrti nestalo se jemu. ¹⁶ Protož potresce

ho, propustím jej. ¹⁷ Musíval pak propouštiti jim v svátek jednoho vèznì. ¹⁸ Protož zkøikli spolu všechno množství, økouce: Zahlaì tohoto, a propus¹ nám Barabbáše. ¹⁹ Kterýž byl pro svádu nijakou v mìstì uèinìnou a pro vraždu vsazen do žaláøe. ²⁰ Tedy Pilát opìt mluvil k nim, chtìje propustiti Ježíše. ²¹ A oni vždy volali, økouce: Ukøižuj ho, ukøižuj! ²² A on po tøetí øekl k nim: Což jest pak zlého uèinil tento? Já¹ žádné pøìèiny smrti nenalézám na nìm. Protož potresce ho, propustím. ²³ Oni pak pøedce dotírali na nìj køikem velikým, žádajíce, aby byl ukøižován. A rozmáhali se hlasové jejich a pøedních kníží. ²⁴ Pilát pak pøisoudil, aby se naplnila žádost jejich. ²⁵ I propustil jim toho, kterýž pro bouøku a vraždu vsazen byl do žaláøe, za nihož prosili, ale Ježíše vydal k vůli jejich. ²⁶ A když jej vedli, chytivše Šimona nijakého Cyrenenského, jdoucího s pole, vložili na nìj køiž, aby jej nesl za Ježíšem. ²⁷ I šlo za ním veliké množství lidu i žen, kteréžto plakaly a kvílily ho. ²⁸ A obrátiv se k nim Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplaètež nade mnou, ale radìji samy nad sebou plaète a nad svými ditmi. ²⁹ Nebo aj, pøijdou dnové, v nichžto øeknou: Blahoslavené neplodné, a bøicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily. ³⁰ Tehdy¹ poènou øíci k horám: Padněte na nás, a pahrbkùm: Pøikrejte nás! ³¹ Nebo ponìvadž na zeleném døevì toto se dìje, i co pak bude na suchém? ³² Vedeni pak byli s ním i jiní dva zloèinci, aby spolu s ním byli ukøižováni. ³³ A když pøišli na místo, kteréž slove popravištné, tu jej ukøižovali, i ty zloèince, jednoho na pravici, druhého pak na levici. ³⁴ Tedy Ježíš øekl: Otèe, odpus¹ jim, nebo¹ nevidí, co èiní. A rozdìlivše roucho jeho, metali o nì los. ³⁵ I stál lid, dívaje se. A posmívali se jemu knížata s nimi, økouce: Jiným¹ jest spomáhal, necha¹ nyní pomùže sám sobì, jestliže on jest Kristus, ten Boží zvolený. ³⁶ Posmívali se také jemu žoldnéøi, pøistupujíce a octa podávajíce jemu, ³⁷ A økouce: Jsi-li ty ten král Židovský, spomoziž sám sobì. ³⁸ A byl také i nápis napsaný nad ním, literami Øeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest král Židovský. ³⁹ Jeden pak z těch zloèincù, kteøíž s ním viseli, rouhal se jemu, øka: Jsi-li ty Kristus, spomoziž sobì i nám. ⁴⁰ A odpovìdiv druhý, trestal ho, øka: Ty se ani Boha nebojíš, ješto jsi v témž odsouzení? ⁴¹ My¹ zajisté spravedlivì trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky naše béøeme, ale tento nic zlého neuèinil. ⁴² I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeò se na mne, když pøijdeš do království svého. ⁴³ I øekl mu Ježíš: Amen pravím tobì, dnes budeš se mnou v ráji. ⁴⁴ A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po všì zemi až do hodiny deváté. ⁴⁵ I zatmilo se slunce, a opona chrámová roztrhla se na poly. ⁴⁶ A zvolav Ježíš hlasem velikým, øekl: Otèe, v ruce tvé porouèím ducha svého. A to povidìv, umøel. ⁴⁷ A vida centurio, co se stalo, velebil Boha, øka: Jistì èlovìk tento spravedlivý byl. ⁴⁸ A všickni zástupové, pøítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dalo, tepouce prsy své, navracovali se. ⁴⁹ Stáli pak všickni známí jeho zdaleka, i ženy, kteréž byly pøišly za ním od Galilee, hledíce na to. ⁵⁰ A aj, muž jménem Jozef, jeden z úøadu, muž dobrý a spravedlivý, ⁵¹ Kterýž byl nepovolil radì a skutku jejich, z Arimatie mìsta Judského, kterýžto také oèekával království Božího, ⁵² Ten pøistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tílo Ježísovo, ⁵³ A složiv je s køíže, obvinul v kment a pochoval je v hrobì vytesaném v skále, v kterémž ješti nebyl žádný pochován. ⁵⁴ A byl den pøipravování, a sobota se zaèínala. ⁵⁵ Šedše pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem pøišly od Galilee, pohledily na hrob, a kterak pochováno bylo tílo jeho. ⁵⁶ Vrátivše se pak, pøipravily vonné vici a masti, ale v sobotu odpoèinuly, podle pøikázání.

24

¹ První pak den po sobotì, velmi ráno vyšedše, pøišly k hrobu, nesouce vonné vici, kteréž byly pøipravily, a nikteré jiné byly spolu s nimi. ² I našly kámen odvalený od hrobu. ³ A všedše tam, nenalezly tíla Pána Ježíše. ⁴ I stalo se, když ony se toho

užasly, aj, muži dva postavili se podle nich, v rouše stkvoucím. ⁵ Když se pak ony bály, a sklonily tváře své k zemi, øekli k nim: Co hledáte živého s mrtvými? ⁶ Není¹ ho tuto, ale vstal¹ jest. Rozpomeøte se, kterak mluvil vám, když ješti v Galilei byl, ⁷ Øka: Že Syn èlovíka musí vydán býti v ruce høíšných lidí, a ukøižován býti, a tøetí den z mrtvých vstáti. ⁸ I rozpomenuly se na slova jeho. ⁹ A navrátivše se od hrobu, zvištovaly to všechno tím jedenácti uèedníkùm i jiným všechním. ¹⁰ Byly pak ženy ty: Maria Magdaléna a Johanna a Maria matka Jakubova, a jiné nikteré s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolùm. ¹¹ Ale oni mìli za bláznovství slova jejich, a nevíøili jim. ¹² Tedy Petr vstav, bižel k hrobu, a pohlediv do niho, uzøel prostíradla, ana sama leží. I odšel, divi se sám v sobì, co se to stalo. ¹³ A aj, dva z nich šli toho dne do mìsteèka, kteréž bylo vzdálí od Jeruzaléma honù šedesáte, jemuž jméno Emaus. ¹⁴ A rozmlouvali vespolek o těch všech vícech, kteréž se byly staly. ¹⁵ I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i Ježíš, pøiblíživ se k nim, šel s nimi. ¹⁶ Ale oèi jejich držány byly, aby ho nepoznali. ¹⁷ I øekl k nim: Které jsou to vícì, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a proè jste smutní? ¹⁸ A odpovìdiv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, øekl jemu: Ty sám jeden jsi z pøíchozích do Jeruzaléma, ještos nezvidil, co se stalo v něm těchto dnù? ¹⁹ Kterýmžto on øekl: I co? Oni pak øekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, pøed Bohem i pøede vším lidem, ²⁰ A kterak jej vydali pøední kníží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukøižovali jej. ²¹ My pak jsme se nadáli, že by on mìl vykoupiti lid Izraelský. Ale nyní tomu všemu tøetí den jest dnes, jakž se to stalo. ²² Ale i ženy nikteré z našich zdísily nás, kteréž ráno byly u hrobu, ²³ A nenalezše tìla jeho, pøišly, pravíce, že jsou také vidinì andìlské vidìly, kteøížto praví, že by živ byl. ²⁴ I chodili nikteøi z našich k hrobu, a našli tak, jakž pravily ženy, ale jeho nevidili. ²⁵ Tedy on øekl k nim: Ó blázni a zpozdlí srdcem k víøení všemu tomu, což mluvili Proroci. ²⁶ Zdaliž nemusil těch vícì trpìti Kristus a tak vjíti v slávu svou? ²⁷ A poèav od Mojžíše a všech Prorokù, vykládal jim všechna ta písma, kteráž o něm byla. ²⁸ A vtom pøiblížili se k mìsteèku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtìl dále jíti. ²⁹ Ale oni pøinutili ho, økouce: Zùstaò s námi, nebo se již pøipozdívá, a den se nachýlil. I všel, aby s nimi zùstal. ³⁰ I stalo se, když sedìl s nimi za stolem, vzav chléb, dobroøeèil, a lámaje, podával jim. ³¹ I otevøíny jsou oèi jejich, a poznali ho. On pak zmizel od oèi jejich. ³² I øekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehoøelo, když mluvil nám na cestì a otvíral nám písma? ³³ A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a našli shromáždìných jedenácte, a ty, kteøíž s nimi byli, ³⁴ Ani praví: Že vstal Pán pravì, a ukázal se Šimonovi. ³⁵ I vypravovali oni také to, co se stalo na cestì, a kterak ho poznali v lámání chleba. ³⁶ A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš uprostøed nich, a øekl jim: Pokoj vám. ³⁷ Oni pak zhrozivše se a pøestrašení byvše, domnívali se, že by ducha vidìli. ³⁸ I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují na srdce vaše? ³⁹ Vizte ruce mé i nohy mé, že¹ v pravdì já jsem. Dotýkejte se a vizte; nebo¹ duch tìla a kostí nemá, jako mne vidíte mítì. ⁴⁰ A povìdiv to, ukázal jim ruce i nohy. ⁴¹ Když pak oni ješti nevíøili pro radost, ale divili se, øekl jim: Máte-li tu nicò, ješto by se pojedlo? ⁴² A oni podali jemu kusu ryby peèené a plástu strdi. ⁴³ A vzav to, pojedl pøed nimi, ⁴⁴ A øekl jim: Tato¹ jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ješti byv s vámi: Že se musí naplniti všechno, což psáno jest v Zákonì Mojžíšovi a v Prorocích i v Žalmích o mnì. ⁴⁵ Tedy otevøel jim mysl, aby rozumìli Písmùm. ⁴⁶ A øekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpìti, a tøetího dne z mrtvých vstáti, ⁴⁷ A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštìnì høíchù mezi všemi národy, poèna od Jeruzaléma. ⁴⁸ Vy jste pak svìdkové toho. ⁴⁹ A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás.

Vy pak čekat v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti. ⁵⁰ I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání. ⁵¹ I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe. ⁵² A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma s radostí velikou. ⁵³ A byli vždycky v chrámě, chválíce a dobrořečíce Boha. Amen.

Jan

¹ Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. ² To bylo na počátku u Boha. ³ Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. ⁴ V něm život byl, a život byl světlo lidí. ⁵ A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly. ⁶ Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. ⁷ Ten přišel na svědectví, aby svěděl o tom Světle, aby všickni uviděli skrze něho. ⁸ Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby svědectví vydával o tom Světle. ⁹ Ten¹ byl to pravé Světlo, jenž osvětluje každého člověka přicházejícího na svět. ¹⁰ Na svět byl, a svět skrze něho učiněn jest, a svět ho nepoznal. ¹¹ Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho. ¹² Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž tím, kteříž věří ve jméno jeho, ¹³ Kteřížto ne ze krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou. ¹⁴ A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy. ¹⁵ Jan svědectví vydával o něm, a volal, ťka: Tento¹ jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne; nebo přednější jest nežli já. ¹⁶ A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost. ¹⁷ Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se jest. ¹⁸ Boha žádný nikdy neviděl, ale jednorozený Syn, kterýž jest v lůnu Otce, on¹ jest nám vypravil. ¹⁹ A toto¹ jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi? ²⁰ I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem ten Kristus. ²¹ I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I ťekl: Nejsem. Tedy jsi ten Prorok? Odpověděl: Nejsem. ²² I ťekli jemu: Kdožs pak? A¹ odpověd dáme tím, kteříž nás poslali. Co pravíš sám o sobě? ²³ ťekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož povíděl Izaiáš prorok. ²⁴ Ti pak, kteříž byli posláni, z farizeů byli. ²⁵ I otázali se ho a ťekli jemu: Pročť tedy křtíš, poněvadž ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani Prorok? ²⁶ Odpověděl jim Jan, ťka: Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte. ²⁷ Ten ačkoli po mně přišel, však předšel mne, u jehožto obuvi já nejsem hoden rozvázati ťeménka. ²⁸ Toto v Betabae stalo se za Jordánem, kdežto Jan křtil. ²⁹ Druhého pak dne užel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa. ³⁰ Tento¹ jest, o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo přednější jest nežli já. ³¹ A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtí vodou. ³² A svědectví vydal Jan, ťka: Viděl sem Ducha sstupujícího jako holubice s nebe, a zůstal na něm. ³³ A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal křtíti vodou, ten mi ťekl: Nad kýmž užíš Ducha sstupujícího a zůstávajícího na něm, ten¹ jest, kterýž křtí Duchem svatým. ³⁴ A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží. ³⁵ Druhého pak dne opět stál Jan, a z ťedlníků jeho dva, ³⁶ A užev Ježíše, an se prochází, ťekl: Aj, Beránek Boží. ³⁷ I slyšeli ho dva ťedlníci mluvícího, a šli za Ježíšem. ³⁸ I obrátiv se Ježíš, a užev je, ani jdou za ním, dí jim: ³⁹ Co hledáte? A oni ťekli jemu: Rabbi, (jenž se vykládá: Mistře,) kde bydlíš? ⁴⁰ Dí jim: Pojíte a vizte. I šli, aby viděli, kde by bydlil, a zůstali u něho ten den; neb bylo již okolo desáté hodiny. ⁴¹ Byl pak Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden ze dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. ⁴² I našel ten první bratra svého vlastního Šimona, a ťekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž se vykládá Kristus. ⁴³ I přivedl jej k Ježíšovi. A pohlediv na Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouiti budeš Céfas, jenž se vykládá Petr. ⁴⁴ Na druhý pak den Ježíš chtěl vyjít do Galilee, i našel Filipa, a ťekl jemu: Poj za mnou. ⁴⁵ A byl Filip

z Betsaidy, místa Ondøejova a Petrova. ⁴⁶ Nalezl také Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákonì a Proroci, našli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta. ⁴⁷ I øekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti? Øekl jemu Filip: Pojì a viz. ⁴⁸ Vida Ježíš Natanaele, an jde k nìmu, i dí o nìm: Aj, právi Izraelitský, v nìmžto lsti není. ⁴⁹ Øekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Prve nežli tì Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, vidìl jsem tebe. ⁵⁰ Odpovìdìl Natanael a øekl jemu: Mistøe, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelský. ⁵¹ Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Že¹ jsem øekl: Vidìl jsem tebe pod fíkem, vìøíš? Vìtší vìci nad tyto uzòíš. ⁵² I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto èasu uzòíte nebe otevøené, a andily Boží vstupující a sstupující na Syna èlovìka.

2

¹ Tøetìho dne stala se svadba v Káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam. ² A pozván jest také Ježíš i uèedlníci jeho na svadbu. ³ Když se pak nedostalo vína, øekla matka Ježíšova k nìmu: Vína nemají. ⁴ Dí jí Ježíš: Co mnì a tobì ženo? Ještì nepøišla hodina má. ⁵ Dí matka jeho k služebníkùm: Což by koli vám øekl, uèìòte. ⁶ I bylo tu kamenných stoudví šest postaveno, podle obyèeje oèiš'ování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvì nebo tøi míry. ⁷ Øekl jim Ježíš: Naplòte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu. ⁸ I dí jim: Nalévejtež již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli. ⁹ A jakž okusil vrchní správce svadby vody vínem uèinìné, (nevidìl pak, odkud by bylo, ale služebníci vidìli, kteøíž vážili vodu,) povolal ženicha ten vrchní správce, ¹⁰ A øekl mu: Každý èlovìk nejprve dobré víno dává, a když by se hojnì napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale ty zachoval jsi víno dobré až dosavad. ¹¹ To uèinil Ježíš poèátek divù v Káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvìøili v nìho uèedlníci jeho. ¹² Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratøi jeho, i uèedlníci jeho, a pobyli tam nemnoho dní; ¹³ Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma. ¹⁴ A našel v chrámì, ano prodávají voly a ovce i holubice, a penìzomìnce sedící. ¹⁵ A uðilav biè z provázkù, všechny vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penìzomìncùm rozsypal peníze, a stoly zpøevracel. ¹⁶ A tìm, kteøíž holuby prodávali, øekl: Odnestež tyto vìci odsud, a neìòte domu Otce mého domem kupeckým. ¹⁷ I rozpomenuli se uèedlníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého snìdla mne. ¹⁸ Tedy odpovìdìli Židé a øekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že tyto vìci èiníš? ¹⁹ Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Zrušte chrám tento, a ve tøech dnech zase vzdìlám jej. ²⁰ I øekli Židé: Ètyøidceti a šest let dìlán jest chrám tento, a ty ve tøech dnech vzdìláš jej? ²¹ Ale on pravil o chrámu tìla svého. ²² A protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se uèedlníci jeho, že jim to byl povìdìl. I uvìøili Písmu a slovu, kteréž povìdìl Ježíš. ²³ A když byl v Jeruzalémì na velìkunoc v den sváteèní, mnozí uvìøili ve jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž èinil. ²⁴ Ale Ježíš nesvìòil sebe samého jim, protože on znal všechny. ²⁵ Aniž potøeboval, aby jemu kdo svìdectví vydával o èlovìku; neb on vidìl, co by bylo v èlovìku.

3

¹ Byl pak èlovìk z farizeù, jménem Nikodém, kníže Židovské. ² Ten pøišel k Ježíšovi v noci, a øekl jemu: Mistøe, víme, že jsi od Boha pøišel Mistr; nebo žádný nemůže tìch divù èiniti, kteréž ty èiníš, leè by Bùh byl s ním. ³ Odpovìdìl Ježíš a øekl jemu: Amen, amen pravím tobì: Nenarodí-li se kdo znovu, nemùž vidìti království Božího. ⁴ Øekl jemu Nikodém: Kterak muž èlovìk naroditi se, starý jsa? Zдали může opít v život matky své vjíti a naroditi se? ⁵ Odpovìdìl Ježíš: Amen, amen pravím tobì: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemùž vjíti do království Božího. ⁶ Což

se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest. ⁷ Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi. ⁸ Vítr kde chce vije, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Tak¹ jest každý, kdož se z Ducha narodil. ⁹ Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti? ¹⁰ Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš? ¹¹ Amen, amen pravím tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli, svědíme, ale svědectví našeho nepřijímáte. ¹² Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a nevíte, kterak, budu-li vám praviti nebeské, uvěříte? ¹³ Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi. ¹⁴ A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, tak¹ musí povýšen býti Syn člověka, ¹⁵ aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁶ Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷ Nebo¹ jest neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho. ¹⁸ Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, již¹ jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozenného Syna Božího. ¹⁹ Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich byli zlí. ²⁰ Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho. ²¹ Ale kdož činí pravdu, jde k světlu, aby zjevení byli skutkové jeho, že v Bohu učiněni jsou. ²² Potom přišel Ježíš i učedníci jeho do země Judské, a tu pobýval s nimi, a křtil. ²³ A Jan také křtil v Enon, blízko Sálím, nebo byly tam vody mnohé. I přicházeli mnozí, a křtili se. ²⁴ Nebo ještě Jan nebyl vsazen do žaláře. ²⁵ Tedy vznikla otázka mezi Židy a některými z učedníků Janových o oěš¹ování. ²⁶ I přišli k Janovi a řekli jemu: Místě, ten, kterýž byl s tebou za Jordánem, jemužs ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni jdou k němu. ²⁷ Odpověděl Jan a řekl: Nemůž¹ člověk vzíti něehož, leč by jemu dáno bylo s nebe. ²⁸ Vy sami svědkové jste mi, že jsem povídil: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před ním. ²⁹ Kdož má nevěstu, ženich¹ jest, přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest. ³⁰ On¹ musí růsti, já pak menšiti se. ³¹ Kdož jest šůry přišel, nade všechny¹ jest; kdož¹ jest z země, zemský¹ jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všechny jest. ³² A což viděl a slyšel, to¹ svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá. ³³ Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh pravdomluvný jest. ³⁴ Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru dává Bůh ducha. ³⁵ Otec miluje Syna a všechno dal v ruku jeho. ³⁶ Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož¹ jest nevěřící Synu, neuzo¹í života, ale hněv Boží zůstává na něm.

4

¹ A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové, že by Ježíš více učedníků činil a křtil nežli Jan, ² (Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedníci jeho,) ³ Opustil Judstvo a odšel opět do Galilee. ⁴ Musil pak jíti skrze Samařii. ⁵ I přišel k místu Samařskému, kteráž slove Sichar, vedle popluzí, kteráž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému. ⁶ Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo již okolo šesté hodiny. ⁷ I přišla žena z Samařii váciti vody. Kterážto řekl Ježíš: Dej mi píti. ⁸ (Nebo učedníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmu.) ⁹ I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.) ¹⁰ Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a viděla, kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dal¹ by tobě vody živé. ¹¹ I dí jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navázil, a studnice jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou? ¹² Zdaliž jsi ty

větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho? ¹³ Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude opít. ¹⁴ Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému. ¹⁵ Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, a¹ bych nežíznila, ani chodila sem vážiti. ¹⁶ Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přiji sem. ¹⁷ Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobře řekla: Nemám muže. ¹⁸ Nebos pít mužů milá, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu povídala. ¹⁹ Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok. ²⁰ Otcové naši na této hoře modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest místo, kdežto náleží se modliti. ²¹ Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, že¹ jde hodina, kdyžto ani na této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otcí. ²² Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se pak modlíme, čemuž víme, nebo spasení z Židů jest. ²³ Ale jde¹ hodina, a nyní¹ jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se budou Otcí v duchu a v pravdě. Nebo¹ takových Otec hledá, aby se modlili jemu. ²⁴ Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti. ²⁵ Dí jemu žena: Víím, že Mesiáš přijde, jenž slove Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všechno. ²⁶ Dí jí Ježíš: Já¹ jsem, kterýž mluvím s tebou. ²⁷ A v tom přišli učedníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil, avšak žádný jemu neřekl: Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní? ²⁸ I nechala tu žena vřed svého, a šla do města, a řekla tím lidem: ²⁹ Pojďte, vizte ělovíka, kterýž povídá mi všechno, což jsem koli řekla. Není-li on ale Kristus? ³⁰ Tedy vyšli z města, a přišli k němu. ³¹ Mezi tím pak prosili ho učedníci, řkouce: Mistře, pojez. ³² A on řekl jim: Já¹ mám pokrm k jísti, kteréhož vy nevíte. ³³ Učedníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo přinesl jísti? ³⁴ Dí jim Ježíš: Můj¹ pokrm jest, abych řekl vřed toho, jenž mne poslal, a dokonat dílo jeho. ³⁵ Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíce jsou, a že přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte oči vašich, a patřte na krajiny, že¹ se již bílají ke žni. ³⁶ Kdož pak žne, odplatu¹ bere, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne. ³⁷ Nebo i v tom právě jest slovo, že¹ jiný jest, jenž rozsívá, a jiný, kterýž žne. ³⁸ Já¹ jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiní¹ jsou pracovali, a vy jste v jejich práci vešli. ³⁹ Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro ře ženy, svědčící: Že mi povídá všechno, což jsem řekla. ⁴⁰ A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva dni. ⁴¹ A mnohem jich více uvěřilo pro ře jeho. ⁴² A ženy té řekli: Že již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest praví Spasitel světa, Kristus. ⁴³ Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do Galileje. ⁴⁴ Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své v vážnosti není. ⁴⁵ A když přišel do Galileje, přijali jej Galilejští, všechno viděše, co řekl v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli ke dni svátečnímu. ⁴⁶ Tedy opít přišel Ježíš do Káni Galilejské, kdežto učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl. ⁴⁷ Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galileje, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umírat. ⁴⁸ I řekl k němu Ježíš: Neuzóíte-li divů a zázraků, neuvěříte. ⁴⁹ Dí jemu ten královský služebník: Pane, poji prve, nežli umře syn můj. ⁵⁰ Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil ělovík ře, kterouž mluvil k němu Ježíš, a šel. ⁵¹ Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěštovali mu, řkouce: Syn tvůj živ jest. ⁵² Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Věra v hodinu sedmou přestala mu zimnice. ⁵³ Tedy poznal otec, že praví v tu hodinu to se stalo, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všechnem. ⁵⁴ To opít druhý div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galileje.

5

¹ Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma. ² Byl pak v Jeruzalémì u brány bravné rybník, kterýž slove Židovsky Bethesda, patero pøístøeší maje. ³ Kdežto leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, oèekávajících hnutí vody. ⁴ Nebo andìl Páni jistým èasem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl. ⁵ I byl tu èlovìk jeden, kterýž osm a tøidceti let nemocen byl. ⁶ Toho uzøev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdráv býti? ⁷ Odpovìdìl mu nemocný: Pane, nemám èlovìka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu, jiný pøede mnou již vstupuje. ⁸ Dí jemu Ježíš: Vstaò, vezmi lože své a choì. ⁹ A hned zdráv jest uèinìn èlovìk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v ten den. ¹⁰ Tedy øekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest, nesluší¹ tobì lože nositi. ¹¹ Odpovìdìl jim: Ten, kterýž mne uzdravil, on¹ mi øekl: Vezmi lože své a choì. ¹² I otázali se ho: Kdo jest ten èlovìk, kterýž tobì øekl: Vezmi lože své a choì? ¹³ Ten pak uzdravený nevidìl, kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od zástupu shromáždìného na tom místì. ¹⁴ Potom pak nalezl jej Ježíš v chrámì, a øekl jemu: Aj, zdráv jsi uèinìn; nikoli víc nehøeš, a¹ by se něco horšího nepøihodilo. ¹⁵ Odšel ten èlovìk, a povìdìl Židùm, že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého uèinil. ¹⁶ A protož protivili se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabítì, že to uèinil v sobotu. ¹⁷ Ježíš pak odpovìdìl jim: Otec můj až dosavad dìlá, i já¹ dìlám. ¹⁸ Tedy Židé ještì víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se èinì Bohu. ¹⁹ I odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůže¹ Syn sám od sebe nic èiniti, jedinè což vidí, an Otec èiní. Nebo cožkoli on èiní, to¹ i Syn též podobnì èiní. ²⁰ Otec zajisté miluje Syna, a ukazuje mu všechno, což sám èiní; a vitší nad to ukáže jemu skutky tak, abyste vy se divili. ²¹ Nebo jakož Otec kòísí mrtvé a obživuje, tak i Syn, kteréž chce, obživuje. ²² Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všechnen soud dal Synu, ²³ Aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal. ²⁴ Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a vìrí tomu, jenž mne poslal, má¹ život vìnìný, a na soud nepøijde, ale pøešel¹ jest z smrti do života. ²⁵ Amen, amen pravím vám: Že pøijde hodina, a nyní¹ jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteøíž uslyší, živi budou. ²⁶ Nebo jakož Otec má život sám v sobì, tak jest dal i Synu, aby mìl život v samém sobì. ²⁷ A dal jemu moc i soud èiniti, nebo Syn èlovìka jest. ²⁸ Nedivtež se tomu; nebo¹ pøijde hodina, v kteroužto všickni, kteøíž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho. ²⁹ A pùjdou ti, kteøíž dobré vìci èinili, na vzkòíšení života, ale ti, kteøíž zlé vìci èinili, na vzkòíšení soudu. ³⁰ Nemohu¹ já sám od sebe nic èiniti. Ale jakž¹ slyším, tak¹ soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž mne poslal, Otcovy. ³¹ Vydám-li¹ já svìdectví sám o sobì, svìdectví mé není pravé. ³² Jiný¹ jest, kterýž svìdectví vydává o mnì, a vím, že pravé jest svìdectví, kteréž vydává o mnì. ³³ Vy jste byli poslali k Janovi, a on svìdectví vydal pravdì. ³⁴ Ale já¹ nepøijímám svìdectví od èlovìka, než toto¹ pravím, abyste vy spaseni byli. ³⁵ On¹ jest byl svíce hoøící a svítící, vy pak chtìli jste na èas poradovati se v svìtle jeho. ³⁶ Ale já mám vitší svìdectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, ti¹ skutkové, kteréž já èiním, svìdèí o mnì, že jest mne Otec poslal. ³⁷ A kterýž mne poslal, Otec, on¹ jest svìdectví vydal o mnì, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváøi jeho vidìli. ³⁸ A slova jeho nemáte v sobì zùstávajícího. Nebo kteréhož jest on poslal, tomu vy nevíøíte. ³⁹ Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich vìnìný život mítì, a ta¹ svìdectví vydávají o mnì. ⁴⁰ A nechcete pøijítì ke

mnì, abyste život mìli. ⁴¹ Chvály od lidí já¹ nepøijímám. ⁴² Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobì. ⁴³ Já jsem pøišel ve jménu Otce svého, a nepøijímáte mne. Kdyby jiný pøišel ve jménu svém, toho pøijmete. ⁴⁴ Kterak vy mùžete vìøiti, chvály jedni od druhých hledajíce, ponìvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte? ⁴⁵ Nedomnívejte se, bych¹ já na vás žalovati mìl pøed Otcem. Jestì¹, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v nìmž vy nadiji máte. ⁴⁶ Nebo kdybyste vìøili Mojžíšovi, vìøili byste i mnì; neb¹ jest on o mnì psal. ⁴⁷ Ale ponìvadž jeho písmùm nevíøíte, i kterak slovùm mým uvìøíte?

6

¹ Potom odšel Ježíš za moøe Galilejské, jenž jest Tiberiadské. ² A šel za ním zástup veliký; nebo vidìli divy jeho, kteréž èinil nad nemocnými. ³ I všel na horu Ježíš, a tam sedìl s uèedlníky svými. ⁴ Byla pak blízko velikanoc, svátek Židovský. ⁵ Tedy pozdvih oèi Ježíš a vidìv, že zástup veliký jde k nìmu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chlebù, aby pojedli tito? ⁶ (Ale to øekl pokoušeje ho; nebo on sám vidìl, co by mìl uèiniti.) ⁷ Odpovìdìl jemu Filip: Za dvì stì penìz chlebù nepostaèi jim, aby jeden každý z nich nìco malièko vzal. ⁸ Dí jemu jeden z uèedlníkù jeho, Ondøej, bratr Šimona Petra: ⁹ Jestì¹ mládenèek jeden zde, kterýž má pìt chlebù jeèných a dvì rybièky. Ale co¹ jest to mezi tak mnohé? ¹⁰ I øekl Ježíš: Rozkažtež lidu, a¹ se usadí. A bylo trávy mnoho na tom místì. I posadilo se mužù v poètu okolo pìti tisícù. ¹¹ Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky uèiniv, rozdával uèedlníkùm, uèedlníci pak sedícím; též podobnì z tìch rybièek, jakž jsou mnoho chtìli. ¹² A když byli nasyceni, øekl uèedlníkùm svým: Sbeøte ty drobtý, kteøíž zùstali, a¹ nezhytnou. ¹³ I sebrali a naplnili dvanácte košù drobtù z pìti chlebù jeèných, kteøíž pozùstali po tìch, jenž jedli. ¹⁴ Ti pak lidé, uzøevše ten div, kterýž uèinil Ježíš, pravili: Tento jest jistì prorok, kterýž mìl pøijíti na svìt. ¹⁵ Tedy Ježíš vída, že by mìli pøijíti a chytiti jej, aby ho uèinili králem, ušel na horu opìt sám jediný. ¹⁶ Když pak byl veèer, sstoupili uèedlníci jeho k moøi. ¹⁷ A vstoupivše na lodì, plavili se pøes moøe do Kafarnaum. A bylo již tma, a nepøišel byl Ježíš k nim. ¹⁸ Moøe pak dutím velikého vìtru zdvihalo se. ¹⁹ A odplavivše se honù jako pìtmecítma nebo tøidceti, uzøeli Ježíše, an chodí po moøi a pøibližuje se k lodì. I báli se. ²⁰ On pak øekl jim: Já¹ jsem, nebojte se. ²¹ I vzali ho na lodì ochotnì, a hned pøibìhla k zemi, do kteréž se plavili. ²² Nazejtøí pak zástup, kterýž byl za moøem, vidìv, že jiné lodièky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili uèedlníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s uèedlníky svými na lodì, ale sami uèedlníci jeho byli se plavili, ²³ (Jiné pak lodì byly pøiplouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto byli jedli chléb, když díky uèinil Pán,) ²⁴ Když tedy uzøel zástup, že Ježíše tu není, ani uèedlníkù jeho, vstoupili i oni na lodì, a pøijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. ²⁵ A nalezše ho za moøem, øekli jemu: Mistøe, kdy jsi sem pøišel? ²⁶ Odpovìdìl jim Ježíš a øekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste divy vidìli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste. ²⁷ Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zùstává k životu vìènému, kterýž Syn èlovìka dá vám. Nebo toho¹ jest potvrdil Bùh Otec. ²⁸ Tedy øekli jemu: Co budeme èiniti, abychom dìlali dílo Boží? ²⁹ Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Toto¹ jest to dílo Boží, abyste vìøili v toho, kteréhož on poslal. ³⁰ I øekli jemu: Jakéž pak ty znamení èiníš, abychom vidìli a vìøili tobì? Co dìláš? ³¹ Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim jísti. ³² Tedy øekl Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý. ³³ Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život svìtu. ³⁴ A oni øekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždýcky. ³⁵ I øekl jim Ježíš: Já¹ jsem ten chléb života. Kdož pøichází ke mnì, nebude nikoli laènìti, a kdož

vìóí ve mne, nebude žízniiti nikdy. ³⁶ Ale povìdìl jsem vám, anobrž vidili jste mne, a nevìóíte. ³⁷ Všecko, což mi dává Otec, ke mnì pøijde, a toho, kdož ke mnì pøijde, nevyvrhu ven. ³⁸ Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych èinil vůli svou, ale vůli toho, jenž mne poslal. ³⁹ Tato¹ jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho, ale vzkøísil to v nejposlednìjší den. ⁴⁰ A tato¹ jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a vìóí v òho, mìl život vìený. A já¹ jej vzkøísím v den nejposlednìjší. ⁴¹ I reptali Židé na òho, že øekl: Já jsem chléb, kterýž jsem s nebe sstoupil. ⁴² A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn Jozefùv, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil? ⁴³ Tedy odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Nerepceíte vespolek. ⁴⁴ Však žádný nemùž pøijíti ke mnì, jedinè leè Otec můj, kterýž mne poslal, pøitrlh by jej; a já¹ jej vzkøísím v den nejposlednìjší. ⁴⁵ Psáno jest v Prorocích: A budou všickni uèeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a nauèil se, jde¹ ke mnì. ⁴⁶ Ne že by kdo vidìl Otce, jedinè ten, kterýž jest od Boha, ten¹ jest vidìl Otce. ⁴⁷ Amen, amen pravím vám: Kdož vìóí ve mne, má¹ život vìený. ⁴⁸ Já¹ jsem ten chléb života. ⁴⁹ Otcovè vaši jedli mannu na poušti, a zemøeli. ⁵⁰ Toto¹ jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož¹ by koli jej jedl, neumøe¹. ⁵¹ Já¹ jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na viky. A chléb, kterýž já dám, tìlo mé jest, kterèž já dám za život svìta. ⁵² Tedy hádali se Židé vespolek, økouce: Kterak tento mùže dáti nám tìlo své jísti? ⁵³ I øekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti tìla Syna èlovìka a píti krve jeho, nemáte života v sobì. ⁵⁴ Kdož jí mé tìlo a pije mou krev, má¹ život vìený, a já¹ jej vzkøísím v nejposlednìjší den. ⁵⁵ Nebo tìlo mé práví jest pokrm, a krev má práví jest nápoj. ⁵⁶ Kdo jí mé tìlo a pije mou krev, ve mnì pøebývá a já v òm. ⁵⁷ Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. ⁵⁸ Toto¹ jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcovè vaši jedli mannu, a zemøeli. Kdož jí chléb tento, živ¹ bude na viky. ⁵⁹ Toto mluvil Ježíš v škole, uèe v Kafarnaum. ⁶⁰ Tedy mnozí z uèedlníkù jeho, slyševše to, øekli: Tvrdá¹ jest toto øeè. Kdo ji mùže slyseti? ⁶¹ Ale vida Ježíš sám v sobì, že by proto reptali uèedlníci jeho, øekl jim: To vás uráží? ⁶² Co pak, kdybyste uzøeli Syna èlovìka, an vstupuje, kdež prve byl? ⁶³ Duch jest, jenž obživuje, tìlo¹ nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou. ⁶⁴ Ale jsou¹ òkteóí z vás, ješto nevìóí. Nebo vidìl Ježíš od poèátku, kdo by byli nevìóící, a kdo by ho mìl zraditi. ⁶⁵ I pravil: Protož jsem vám øekl, že žádný nemùže pøijíti ke mnì, leè by dáno bylo od Otce mého. ⁶⁶ A z toho mnozí z uèedlníkù jeho odešli zpìt, a nechodili s òm více. ⁶⁷ Tedy øekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy chcete odjíti? ⁶⁸ I odpovìdìl jemu Šimon Petr: Pane, k komu pùjdeme? A ty slova vìeného života máš. ⁶⁹ A my jsme uvìóili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého. ⁷⁰ Odpovìdìl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás iábel jest. ⁷¹ A to øekl o Jidášovi synu Šimona Iškariotského; nebo ten jej mìl zraditi, byv jeden ze dvanácti.

7

¹ Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtìl býti v Judstvu, protože ho hledali Židé zabít. ² A byl blízko svátek Židovský, památka stánkù. ³ Tedy øekli jemu bratøí jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, a¹ i uèedlníci tvoji vidí skutky tvé, kterèž èiníš. ⁴ Nižádný zajisté v skrytì nic nedìlá, kdož chce vidín býti. Protož ty, èiníš-li takové vìci, zjevíž se svìtu. ⁵ Nebo ani bratøí jeho nevìóili v òho. ⁶ I dí jim Ježíš: Èas můj ješti nepøišel, ale èas váš vždycky jest hotov. ⁷ Nemùže¹ vás svìt nenávidìti, ale mne¹ nenávidí; nebo já svìdectví vydávám o òm, že skutkové jeho zlí jsou. ⁸ Vy jdìte k svátku tomuto. Já¹ ješti nepùjdu k svátku tomuto, nebo èas můj ješti se nenaplnil.

⁹ To povìdiv jim, zùstal v Galilei. ¹⁰ A když odešli bratøí jeho, tedy i on šel k svátku, ne zjevnì, ale jako ukrytì. ¹¹ Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde jest onen? ¹² A mnoho øeèí bylo o nìm v zástupu. Nebo nikteøí pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup. ¹³ Žádný však o nìm nemluvil zjevnì pro bázeò Židù. ¹⁴ Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a uèil. ¹⁵ I divili se Židé, økouce: Kterak tento Písmo umí, neuèiv se? ¹⁶ Odpovìdìl jim Ježíš a øekl: Mé uèení není¹ mé, ale toho, jenž mne poslal. ¹⁷ Bude-li kdo chtítì vùli jeho èiniti, ten¹ bude umítì rozeznati, jest-li to uèení z Boha, èili mluvím já sám od sebe. ¹⁸ Kdo¹ sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, ten¹ pravdomluvný jest, a nepravosti v nìm není. ¹⁹ Však Mojžíš dal vám Zákon? a žádný z vás neplní Zákona? Proè mne hledáte zamordovati? ²⁰ Odpovìdìl zástup a øekl: Íábelství máš. Kdo ti hledá zamordovati? ²¹ Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Jeden skutek uèinil jsem, a všickni se tomu divíte. ²² Mojžíš vydal vám obøízkù, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otcù,) a v sobotu obøezujete èlovìka. ²³ Ponìvadž èlovìk obøízkù pøijímá i v sobotu, aby nebyl rušen Zákon Mojžíšùv, proè pak se na mne hníváte, že jsem celého èlovìka uzdravil v sobotu? ²⁴ Nesuíte podle osoby, ale spravedlivý soud suíte. ²⁵ Tedy nikteøí z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten, kteréhož hledají zabítì? ²⁶ A aj, svobodnì mluví, a nic mu neòíkají. Zdali jsou již právi poznali knížata, že tento jest právi Kristus? ²⁷ Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když pøijde, žádný nebude vídìti, odkud by byl. ²⁸ I volal Ježíš v chrámì, uèe a øka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A však¹ jsem nepøišel sám od sebe, ale jestì¹ pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte. ²⁹ Ale já znám jej, nebo od nìho jsem, a on mne poslal. ³⁰ I hledali ho jítì, ale žádný nevztáhl ruky na nìho, nebo ještì byla nepøišla hodina jeho. ³¹ Z zástupu pak mnozí uvìøili v nìj, a pravili: Kristus když pøijde, zdali více divù èiniti bude nad ty, kteréž tento èiní? ³² Slyšeli pak farizeové zástup, an o nìm takové vici rozmlouvá, i poslali farizeové a pøední kníží služebníky, aby jej jali. ³³ Tedy øekl jim Ježíš: Ještì malièký èas jsem s vámi, potom odejdu k tomu, jenž mne poslal. ³⁴ Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy tam nemùžete pøijítì. ³⁵ I øekli Židé k sobì vespolek: Kam tento pùjde, že my ho nenalezneme? Zdali v rozptýlení pohanù pùjde, a bude uèiti pohany? ³⁶ Jaká jest to øeè, kterouž promluvil: Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy nemùžete pøijítì? ³⁷ V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, øka: Žízní-li kdo, poji ke mnì, a napij se. ³⁸ Kdož vìøí ve mne, jakož dí Písmo, øeky z života jeho poplynou vody živé. ³⁹ (A to øekl o Duchu svatém, kteréhož mli pøijítì vìøící v nìho; nebo ještì nebyl dán Duch svatý, protože ještì Ježíš nebyl oslaven.) ⁴⁰ Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu øeè, pravili: Tento¹ jest právi prorok. ⁴¹ Jiní pravili: Tento¹ jest Kristus. Ale nikteøí pravili: Zdaliž od Galilee pøijde Kristus? ⁴² Zdaž nedí písmo, že z semene Davidova a z Betléma mìsteèka, kdež býval David, pøijítì má Kristus? ⁴³ A tak rùznice v zástupu stala se pro nìj. ⁴⁴ Nikteøí pak z nich chtìli ho jítì, ale žádný nevztáhl ruky na nìj. ⁴⁵ Tedy pøišli služebníci k pøedním knížím a k farizeùm, i øekli jim oni: Proè jste ho nepøivedli? ⁴⁶ Odpovìdìli služebníci: Nikdy tak èlovìk nemluvil, jako tento èlovìk. ⁴⁷ I odpovìdìli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni? ⁴⁸ Zdaliž kdo z knížat uvìøil v nìho anebo z farizeù? ⁴⁹ Než zástup ten, kterýž nezná Zákona. Zloøeèení¹ jsou. ⁵⁰ I dí k nim Nikodém, ten, jenž byl pøišel k nìmu v noci, kterýž byl jeden z nich: ⁵¹ Zdali Zákon náš soudí èlovìka, leè prve uslyší od nìho a zví, co by èinil? ⁵² Odpovìdìli a øekli jemu: Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, že¹ žádný prorok od Galilee nepovstal. ⁵³ I šel jeden každý do domu svého.

8

¹ Ježíš pak odšel na horu Olivetskou. ² Potom na úsvitì zase pøišel do chrámu, a vsecken lid šsel se k nìmu. A on posadiv se, uèil je. ³ I pøivedli k nìmu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v prostøedku, ⁴ Øekli jemu: Mistøe, tato žena jest postižena pøi skutku, když cizoložila. ⁵ A v Zákonì Mojžíš pøikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš? ⁶ A to øekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolù, prstem psal na zemi. ⁷ A když se nepøestávali otazovati jeho, zdvihl se a øekl jim: Kdo jest z vás bez høíchu, nejprv hoì na ni kamenem. ⁸ A opìt schýliv se, psal na zemi. ⁹ A oni uslyševše to a v svìdomích svých obvinìni jsouce, jeden po druhém odcházeli, poèavše od starších až do posledních. I zùstal tu Ježíš sám, a žena uprostøed stojeci. ¹⁰ A pozdvih se Ježíš a žádného nevidìv, než ženu, øekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteøíž na tebe žalovali? Žádný-li ti neodsoudil? ¹¹ Kterážto øekla: Žádný, Pane. I øekl jí Ježíš: Aníž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehøeš více. ¹² Tedy Ježíš opìt jim mluvil, øka: Já jsem Svìtlo svìta. Kdož mne následuje, nebude¹ choditi v temnostech, ale bude¹ míti Svìtlo života. ¹³ I øekli jemu farizeové: Ty sám o sobì svìdectví vydáváš, svìdectví tvé není pravé. ¹⁴ Odpovìdìl Ježíš a øekl jim: Aèkoli já svìdectví vydávám sám o sobì, však pravé jest svìdectví mé; nebo vím, odkud jsem pøišel a kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem pøišel, anebo kam jdu. ¹⁵ Vy podle tìla soudíte, já nesoudím žádného. ¹⁶ A bych¹ pak i soudil já, soud mùj jesti¹ pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec. ¹⁷ A v Zákonì vašem psáno jest: Že dvou èlovìkù svìdectví pravé jest. ¹⁸ Já¹ svìdectví vydávám sám o sobì, a svìdectví vydává o mnì ten, kterýž mne poslal, Otec. ¹⁹ Tedy øekli jemu: Kdež jest ten tvùj Otec? Odpovìdìl Ježíš: Aníž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali byste. ²⁰ Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uèe v chrámì, a žádný ho nejal, nebo ješti byla nepøišla hodina jeho. ²¹ I øekl jim opìt Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v høíchu vašem zemøete. Kam já jdu, vy nemøžete pøijíti. ²² I pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy nemøžete pøijíti? ²³ I øekl jim: Vy z dùlu jste, já s hùry jsem. Vy jste z tohoto svìta, já nejsem z svìta tohoto. ²⁴ Protož jsem øekl vám: Že zemøete v høíších svých. Nebo jestliže nebudete vìøiti, že já jsem, zemøete v høíších vašich. ²⁵ I øekli jemu: Kdo jsi ty? I øekl jim Ježíš: To, což hned s poèátku pravím vám. ²⁶ Mnoho¹ mám o vás mluvit i souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od nìho, to mluvím na svìtì. ²⁷ A oni neporozumìli, že by o Bohu Otcì pravil jim. ²⁸ Protož øekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna èlovìka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic neèiním, ale jakž mne nauèil Otec mùj, tak¹ mluvím. ²⁹ A ten, kterýž mne poslal, se mnou¹ jest, a neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já èiním vždycky. ³⁰ Ty vìci když mluvil, mnozí uvìøili v nìho. ³¹ Tedy øekl Ježíš tìm Židùm, kteøíž uvìøili jemu: Jestliže vy zùstanete v øeèi mé, právi uèedníci moji budete. ³² A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí. ³³ I odpovìdìli jemu: Sími Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete? ³⁴ Odpovìdìl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož èiní høích, služebník jest høícha. ³⁵ A služebník nezùstává v domu na vìky; ale Syn zùstává na vìky. ³⁶ Protož jestliže¹ vás vysvobodí Syn, právi svobodní budete. ³⁷ Víím, že jste sími Abrahamovo, ale hledáte mne zabíti; nebo øeè má nemá místa u vás. ³⁸ Já, což jsem vidìl u Otce svého, to mluvím; a i vy, co jste vidìli u otce vašeho, to èiníte. ³⁹ Odpovìdìli a øekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, èinili byste skutky Abrahamovy. ⁴⁰ Ale nyní hledáte mne zabíti, èlovìka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Toho¹

jest Abraham neèinil. ⁴¹ Vy èinite skutky otce svého. I øekli jemu: My¹ z smilstva nejsme zplozeni, jednoho¹ Otce máme, totiž Boha. ⁴² Tedy øekl jim Ježíš: By¹ Bùh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a pøišel jsem; aniž jsem sám od sebe pøišel, ale on mne poslal. ⁴³ Proè mluvení mého nechápáte? Protože hned slyšeti nemůžete øeèi mé. ⁴⁴ Vy z otce iábla jste, a žádosti otce vašeho chcete èiniti. On byl vražedník od poèátku, a v pravdi nestál; nebo pravdy v nìm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lháø jest a otec lži. ⁴⁵ Já pak že pravdu pravím, neviøíte mi. ⁴⁶ Kdo z vás bude mne obviðovati z høíchu? A ponìvadž pravdu pravím, proè vy mi neviøíte? ⁴⁷ Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste. ⁴⁸ Tedy odpovìdli Židé a øekli jemu: Zdaliž my dobøe nepravíme, že jsi ty Samaritán, a iábelství máš? ⁴⁹ Odpovìdìl Ježíš: Já¹ iábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili. ⁵⁰ Já¹ pak nehledám chvály své; jesti¹, kdo hledá a soudí. ⁵¹ Amen, amen pravím vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti neuzøí na víky. ⁵² Tedy øekli mu Židé: Nyní jsme poznali, že iábelství máš. Abraham umøel i proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávati øeè mou, smrti neokusí na víky. ⁵³ Zdali jsi ty vùtší otce našeho Abrahama, kterýž umøel? I proroci zemøeli jsou. Kým ty se èiniš? ⁵⁴ Odpovìdìl Ježíš: Chválím-li¹ já se sám, chvála má nic není. Jesti¹ kterýž mne chválí, Otec mùj, o nìmž vy pravíte, že Bùh váš jest. ⁵⁵ A nepoznali jste ho, ale já jej znám. A kdybych øekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lháø. Ale znám¹ jej, a øeè jeho zachovávám. ⁵⁶ Abraham, otec váš, veselil se, aby vidìl den mùj, i vidìl, a radoval se. ⁵⁷ Tedy øekli jemu Židé: Padesáti let ještì nemáš, a Abrahama jsi vidìl? ⁵⁸ Øekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem. ⁵⁹ I zchápalí Židé kamení, aby házeli na nìj. Ježíš pak skryl se, a prošed skrze nì, vyšel z chrámu, a tak jich znikl.

9

¹ Pomíjeje Ježíš, uzøel èlovìka slepého od narození. ² I otázali se uèedlníci jeho, økouce: Mistøe, kdo jest zhøešil, tento-li, èili rodièové jeho, že se slepý narodil? ³ Odpovìdìl Ježíš: Ani tento nezhøešil, ani rodièové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na nìm. ⁴ Já¹ musím dìlati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Pøichází¹ noc, kdyžto žádný nebude moci dìlati. ⁵ Dokudž jsem na svìtì, Svìtlo jsem svìta. ⁶ To povìdiv, plinul na zemi, a uèinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oèi slepého. ⁷ A øekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i pøišel, vida. ⁸ Sousedé pak a ti, kteøíž jej prve vídali slepého, øekli: Však tento jest, kterýž sedával a žebral? ⁹ Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k nìmu. Ale on pravil: Já jsem. ¹⁰ Tedy øekli jemu: Kterak jsou otevøíny oèi tvé? ¹¹ On odpovìdìl a øekl: Èlovìk ten, kterýž slove Ježíš, bláto uèinil a pomazal oèi mých, a øekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem. ¹² I øekli jemu: Kde jest ten èlovìk? Øekl: Nevím. ¹³ Tedy pøivedli toho, kterýž nikdy byl slepý, k farizeùm. ¹⁴ Byla pak sobota, když Ježíš uèinil bláto a otevøel oèi jeho. ¹⁵ I tázali se ho opìt i farizeové, kterak by prozøel. On pak øekl jim: Bláto položil mi na oèi, a umyl jsem se, i vidím. ¹⁶ Tedy nìkteøí z farizeù øekli: Tento èlovìk není z Boha, nebo neostøíhá soboty. Jiní pravili: Kterak může èlovìk høíšný takové divy èiniti? I byla rùznice mezi nimi. ¹⁷ Tedy øekli opìt slepému: Co ty o nìm pravíš, že otevøel oèi tvé? A on øekl: Že prorok jest. ¹⁸ I neviøili Židé o nìm, by slepý byl a prozøel, až povolali rodièù toho, kterýž byl prozøel. ¹⁹ A otázali se jich, økouce: Jest-li ten syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí? ²⁰ Odpovìdìli jim rodièové jeho a øekli: Víme¹, že tento jest syn náš a že se slepý narodil. ²¹ Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo jest otevøel oèi jeho, my¹

nevíme. Však má léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluvití bude. ²² Tak mluvili rodièové jeho, že se báli Židù; nebo již tak byli uložili Židé, kdož by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze školy. ²³ Protož øekli rodièové jeho: Má¹ léta, ptejte se jeho. ²⁴ I zavolali po druhé èlovìka toho, kterýž býval slepý, a øekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že èlovìk ten høíšník jest. ²⁵ I odpovìdìl on a øekl: Jest-li høíšník, nevím, než to vím, že byv slepý, již nyní vidím. ²⁶ I øekli jemu opìt: Co¹ uèinil? Kterak otevøel oèi tvé? ²⁷ Odpovìdìl jim: Již jsem vám povìdìl, a neslyšeli jste? Což opìt chcete slyšeti? Zdaliž i vy chcete uèedlníci jeho býti? ²⁸ I zloøeèili jemu a øekli: Budiž ty sám uèedlníkem jeho, ale my¹ jsme Mojžíšovi uèedlníci. ²⁹ My víme, že Mojžíšovi mluvil Bùh, tento pak nevíme, odkud jest. ³⁰ Odpovìdìl ten èlovìk a øekl jim: To¹ jest jistì divná vìc, že vy nevíte, odkud jest, a otevøel oèi mé. ³¹ Víme pak, že Bùh høíšníkù neslyší, ale kdo by byl ctitel Boží a vùli jeho èinil by, toho slyší. ³² Od vìku není slýcháno, aby kdo otevøel oèi slepého tak narozeného. ³³ By¹ tento nebyl od Boha, nemohl¹ by nic uèiniti. ³⁴ Odpovìdìli a øekli jemu: Ty jsi všecken se v høíších narodil, a ty náš uèíš? I vyhnali jej ven. ³⁵ Uslyšel pak Ježíš, že jsou jej vyhnali ven. A když jej našel, øekl jemu: Viøíš-liž ty v Syna Božího? ³⁶ Odpovìdìl on a øekl: I kdož jest, Pane, abych viøil v niho? ³⁷ I øekl jemu Ježíš: I vidìl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, on¹ jest. ³⁸ A on øekl: Viøím, Pane, a klanìl se jemu. ³⁹ I øekl jemu Ježíš: Na soud pøišel jsem já na tento svìt, aby ti, kteøíž nevidí, vidìli, a ti, jenž vidí, aby slepí byli. ⁴⁰ I slyšeli to nìkteøí z farizeù, kteøíž s ním byli, a øekli jemu: Zdali i my slepí jsme? ⁴¹ Øekl jim Ježíš: Byste slepí byli, høíchu byste nemìli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož høích váš zùstává.

10

¹ Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveømi do ovèince ovcí, ale vchází jinudy, ten zlodìj jest a lotr. ² Ale kdož vchází dveømi, pastýø jest ovcí. ³ Tomu¹ vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvodí je. ⁴ A jakž ovce své vlastní ven vypustí, pøed nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho. ⁵ Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale utekou od niho; nebo neznají hlasù cizích. ⁶ To pøísloví povìdìl jim Ježíš, ale oni nevidìli, co by to bylo, což jim mluvil. ⁷ Tedy opìt øekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveøe ovcí. ⁸ Všickni, kolikož jich koli pøede mnou pøišlo, zlodìji jsou a lotøi, ale neslyšely jich ovce. ⁹ Já jsem dveøe. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne. ¹⁰ Zlodìj nepøichází, jediné aby kradl a mordoval a hubil; já jsem pøišel, aby život mìly, a hojnì aby mìly. ¹¹ Já jsem ten pastýø dobrý. Dobrý pastýø duši svou pokládá za ovce. ¹² Ale nájemník a ten, kterýž není pastýø, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce. ¹³ Nájemník pak utíká; nebo nájemník jest, a nemá péèe o ovce. ¹⁴ Já jsem ten dobrý pastýø, a znám¹ ovce své, a znají¹ mne mé. ¹⁵ Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce. ¹⁶ A mám¹ i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovèince. I ty¹ musím pøivést, a hlas můj slyšeti budou. A bude¹ jeden ovèinec a jeden pastýø. ¹⁷ Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. ¹⁸ Nižádný¹ jí nebèøe ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To pøikázání vzal jsem od Otce svého. ¹⁹ Tedy stala se opìt rùznice mezi Židy pro ty øeèi. ²⁰ A pravili mnozí z nich: Íábelství má a blázní. Co ho posloucháte? ²¹ Jiní pravili: Tato slova nejsou íábelství majícího. Zdaliž íábelství mùže slepých oèi otvírati? ²² I bylo posvícení v Jeruzalémì, a zima byla. ²³ I procházel se Ježíš v chrámì po síoci Šalomounovi. ²⁴ Tedy obstoupili jej Židé, a øekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, povìz nám zjevnì.

25 Odpovìdìl jim Ježíš: Povědìl jsem vám, a nevíte. Skutkové, kteréž já činím ve jménu Otce svého, ti¹ svědectví vydávají o mně. 26 Ale vy nevíte, nebo nejste z ovčí mých, jakož jsem vám povědìl. 27 Nebo ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují¹ mne. 28 A já¹ život věčný dávám jim, a nezhynou¹ na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. 29 Otec můj, kterýž mi je dal, větší¹ jest nade všechny, a žádný¹ jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. 30 Já a Otec jedno jsme. 31 Tedy zchápalí opět kamení Židé, aby jej kamenovali. 32 Odpovìdìl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne? 33 Odpovědili jemu Židé, řkouce: Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk jsi, děláš se Bohem. 34 Odpovědìl jim Ježíš: Však psáno jest v Zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. 35 Poněvadž ty nazval bohy, k nimžto oě Boží stala se, a nemůže¹ zrušeno býti Písmo, 36 Kterakž tedy o mně, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte, že se rouhám, že jsem řekl: Syn Boží jsem? 37 Nečiním-li¹ skutků Otce svého, nevíte mne. 38 Pakli¹ činím, tedy byste pak mně nevěřili, aspoť skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm. 39 Tedy opět hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich. 40 I odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan křtil, a pozůstal tam. 41 I přišli k němu mnozí, a pravili: Jan zajisté žádného divu neučinil, ale všechno, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravé bylo. 42 A mnozí tam uvěřili v něho.

11

1 Byl pak nemocen člověk nějaký jménem Lazar z Betany, totiž z městečka Marie a Marty, sestry její. 2 (A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí a vytřela nohy jeho vlasy svými, jejížto bratr Lazar byl nemocen.) 3 Tedy poslaly k němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest. 4 A uslyšav to Ježíš, řekl: Nemoc ta není¹ k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni. 5 Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara. 6 A jakž uslyšel, že by nemocen byl, i pozůstal za dva dni na tom místě, kdež byl. 7 Potom pak dí učedníkům: Pojme zase do Judstva. 8 Řekli jemu učedníci: Mistře, nyní hledali ti Židé kamenovati, a ty zase tam chceš jíti? 9 Odpovědìl Ježíš: Však dvanácte hodin za den jest. Chodí-li kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí. 10 Pakli¹ by kdo chodil v noci, urazí¹ se; nebo světla není v něm. 11 To povědìl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jdu¹, abych jej ze sna probudil. 12 I řekli učedníci jeho: Pane, spí-li¹, zdrav bude. 13 Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil. 14 Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel. 15 A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale pojme k němu. 16 I řekl Tomáš, kterýž slove Didymus, spoluúčedníkům: Pojme i my, abychom zemřeli s ním. 17 Tedy přišel Ježíš, i nalezl ho již čtyři dni v hrobě pochovaného. 18 Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honů patnácte. 19 Mnozí pak z Židů byli přišli k Martě a Mariji, aby je těšili pro smrt bratra jejich. 20 Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti němu, ale Maria doma seděla. 21 I řekla Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. 22 Ale i nyní¹ vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh. 23 Dí jí Ježíš: Vstane¹ bratr tvůj. 24 Řekla jemu Marta: Víím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější. 25 Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, by¹ pak i umřel, živ bude. 26 A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumře¹ na věky. Věříš-li tomu? 27 Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět. 28 A když to povědila, odešla a zavolala tajně Marie, sestry své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe. 29 Ona jakž to uslyšela, vstala rychle, a šla k němu. 30 (Ještě pak byl Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kdež vyšla byla proti němu Marta.) 31 Tedy

Židé, kteříž s ní byli v domě a tišili ji, vidivše Mariji, že jest rychle vstala a vyšla, šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam plakala. ³² Ale Maria, když tam přešla, kdež byl Ježíš, uzvevši jej, padla k nohám jeho, a řekla jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neuměl. ³³ Ježíš pak jakž uzvel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přešli, ani pláče, zastonal duchem, a zkormoutil se. ³⁴ A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pojí a pohleí. ³⁵ I zaplakal Ježíš. ³⁶ Tedy řekli Židé: Aj, kterak ho miloval! ³⁷ Nikteží pak z nich řekli: Nemohl-liž jest tento, kterýž otevvel oěi slepého, uěiniti i toho, aby tento neuměl? ³⁸ Ježíš pak opě zastonav sám v sobě, přešel k hrobu. Byla pak jeskyně, a kámen byl svrchu položen na ni. ³⁹ I dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, již¹ smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest. ⁴⁰ Dí jí Ježíš: Však¹ jsem řekl, že budeš-li vřiti, uzveš slávu Boží. ⁴¹ Tedy zdvihli kámen, kdež byl mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl vzhůru oěi a řekl: Otěe, díky tobě, že jsi mne slyšel. ⁴² Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby vřili, že jsi ty mne poslal. ⁴³ A to povědiv, zavolal hlasem velikým: Laze, pojí ven! ⁴⁴ I vřel, kterýž byl uměl, máje svázané ruce i nohy rouhami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvřtež jej, a nechte, a¹ odejde. ⁴⁵ Tedy mnozí z Židů, kteříž byli přešli k Mariji, vidivše, co jest uěnil Ježíš, uvěili v něho. ⁴⁶ Nikteží pak z nich odešli k farizeům a povědili jim, co jest uěnil Ježíš. ⁴⁷ I sešli se přední kněží a farizeové v radu, a pravili: Co eěiněme? Tento elovík divy mnohé eěiní. ⁴⁸ Necháme-li ho tak, všickni uvěi v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid. ⁴⁹ Jeden pak z nich, jménem Kaifáš, nejvyšším knězem jsa toho léta, řekl jim: Vy nic nevíte, ⁵⁰ Aniž co o tom přemýšlujete, že jest užitečné nám, aby jeden elovík uměl za lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul. ⁵¹ Toho pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem byv léta toho, prorokoval, že jest mil Ježíš uměiti za tento národ, ⁵² A netoliko za tento národ, ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno. ⁵³ Protož od toho dne spolu se o to radili, aby jej zabili. ⁵⁴ Ježíš pak již nechodil zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny, kteráž byla blízko pouště, do místa, jenž slove Efraim, a tu bydlil s uěedlníky svými. ⁵⁵ Byla pak blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby se oěistili. ⁵⁶ I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě stojíce: Co se vám zdá, že nepřišel k svátku? ⁵⁷ Vydali pak byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl, kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

12

¹ Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přešel do Betany, kdežto byl Lazar, ten kterýž byl uměl, jehož vzkvčil z mrtvých. ² I připravili jemu tu veěe, a Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden z stolících s nimi. ³ Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytěla vlasy svými nohy jeho. I naplně jest dům vůní té masti. ⁴ Tedy řekl jeden z uěedlníků jeho, Jidáš, syn Šimona Išariotského, kterýž jej mil zraditi: ⁵ Proč tato mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým? ⁶ To pak řekl, ne že by mil pěe o chudé, ale že zlodij byl, a mšec mil, a to, což do něho kladeno bylo, nosil. ⁷ Tedy řekl Ježíš: Nech jí, ke dni pohřbu mého zachovala to. ⁸ Chudé zajisté vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky mítí budete. ⁹ Zvěděl pak zástup veliký z Židů o něm, že by tu byl. I přešli tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkvčil z mrtvých. ¹⁰ Radili se pak přední kněží, aby i Lazara zamordovali. ¹¹ Nebo mnozí z Židů odcházeli pro něho, a uvěili v Ježíše. ¹² Potom nazejtěi mnohý zástup, kterýž byl přešel k svátku velikonoěiněmu, když uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma, ¹³ Nabrali

ratolestí palmových, a vyšli proti nìmu, a volali: Spas nás! Požehnaný, jenž se béøe ve jménu Páni, Král Izraelský. ¹⁴ I dostav Ježíš oslátka, vsedl na nì, jakož psáno jest: ¹⁵ Neboj se, dcero Sionská, aj, Král tvùj béøe se, na oslátku sedì. ¹⁶ Tomu pak nesrozumìli uèedlníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že jest to psáno bylo o nìm a že jemu to uèinili. ¹⁷ Vydával pak o nìm svìdectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkøísil jej z mrtvých. ¹⁸ Protož i v cestu vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by ten div uèinil. ¹⁹ Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte, že nic neprospíváte? Aj, všecken svìt postoupil po nìm. ²⁰ Byli pak níkteøí Øekové z tich, kteøíž pøicházivali, aby se modlili v svátek. ²¹ Ti také pøistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, økouce: Pane, chtìli bychom Ježíše viditi. ²² Pøišel Filip a pøivìdìl Ondøejovi, Ondøej pak a Filip pøivìdìli Ježíšovi. ²³ A Ježíš odpovìdìl jim, øka: Pøišla¹ jest hodina, aby oslaven byl Syn èlovìka. ²⁴ Amen, amen pravím vám: Zrno pšenièné padna v zemi, neumøe-li, ono¹ samo zùstane, a pakli¹ umøe, mnohý užitèk pøinese. ²⁵ Kdož miluje duši svou, ztratí¹ ji; a kdož nenávidí duše své na tomto svìtì, k životu vìnèmu ostøíhá jí. ²⁶ Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tu¹ i mùj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctí¹ ho Otec mùj. ²⁷ Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otèe, vysvoboì mne z této hodiny. Ale proto jsem pøišel k hodinì této. ²⁸ Otèe, oslaviž jméno své. Tedy pøišel hlas s nebe økoucí: I oslavil jsem, i ještì oslavím. ²⁹ Ten pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahømìlo. Jiní pravili: Andìl k nìmu mluvil. ³⁰ Odpovìdìl Ježíš a øekl: Ne pro mne¹ hlas tento se stal, ale pro vás. ³¹ Nyní¹ jest soud svìta tohoto, nyní kníže svìta tohoto vyvrženo bude ven. ³² A já budu-li¹ povýšen od zemi, všechny potáhnu k sobì. ³³ (To pak pøivìdìl, znamená, kterou by smrtí mìl umøíti.) ³⁴ Odpovìdìl jemu zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že Kristus zùstává na vìky, a kterakž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn èlovìka? Kdo jest to Syn èlovìka? ³⁵ Tedy øekl jim Ježíš: Ještì na malý èas Svìtlo s vámi jest. Choìte, dokud Svìtlo máte, a¹ vás tma nezachvatí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde. ³⁶ Dokud Svìtlo máte, vìøte v Svìtlo, abyste synové Svìtla byli. Toto pøivìdìl Ježíš, a odšed, skryl se pøed nimi. ³⁷ A aèkoli tak mnohá znamení èinil pøed nimi, však jsou neuvìøili v niho, ³⁸ Aby se naplnila øeè Izaiáše proroka, kterouž pøivìdìl: Pane, kdo uvìøil kázání našemu a rámì Páni komu jest zjeveno? ³⁹ Ale proto¹ jsou nemohli vìøiti, neb opìt Izaiáš øekl: ⁴⁰ Oslepil oèi jejich a zatvrdil srdce jejich, aby oèima nevidìli a srdcem nerozumìli a neobrátili se, abych jich neuzdravil. ⁴¹ To pøivìdìl Izaiáš, když vidìl slávu jeho a mluvil o nìm. ⁴² A aèkoli mnozí z knížat uvìøili v niho, však pro farizee nevyznávali ho, aby ze školy nebyli vyobcováni. ⁴³ Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží. ⁴⁴ Ježíš pak zvolal a øekl: Kdo vìøí ve mne, ne ve mne¹ vìøí, ale v toho, jenž mne poslal. ⁴⁵ A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal. ⁴⁶ Já Svìtlo na svìt jsem pøišel, aby žádný, kdož vìøí ve mne, ve tmì nezùstal. ⁴⁷ A slyšel-li¹ by kdo slova má, a neuvìøil by, já¹ ho nesoudím; nebo nepøišel jsem, abych soudil svìt, ale abych spasen uèinil svìt. ⁴⁸ Kdož mnou pohrdá a nepøijímá slov mých, má¹, kdo by jej soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, ta¹ jej souditi budou v nejposlední den. ⁴⁹ Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on mi pøíkázání dal, co bych mìl praviti a mluviti. ⁵⁰ A vím, že pøíkázání jeho jest život vìnìý. A protož, což já mluvím, jakž mi pøivìdìl Otec, tak¹ mluvím.

13

¹ Pøed svátkem pak velikonoèním, vìda Ježíš, že pøišla hodina jeho, aby šel z tohoto svìta k Otci, milovav své, kteøíž byli na svìtì, až do konce je miloval. ² A když veèeøeli, (a iábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského, aby jej zradil,) ³ Vìda Ježíš,

že jemu Otec všechno v ruce dal a že od Boha vyšel a k Bohu jde, ⁴ Vstal od večeře, a složil roucho své, a vzav rouchu, přepásal se. ⁵ Potom nalil vody do medenice, i počal umývatí nohy učedníků a vytírati rouchou, kterouž byl přepásán. ⁶ Tedy přišel k Šimonovi Petrovi. A on řekl jemu: Pane, ty mi chceš nohy mýti? ⁷ Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zvěš. ⁸ Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých na věky. Odpověděl jemu Ježíš: Neumyji-li¹ tebe, nebudeš mítí dílu se mnou. ⁹ Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu. ¹⁰ Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo iisť jest všechnen. I vy iistí jste, ale ne všickni. ¹¹ Nebo viděl o zrádci svém; protož řekl: Ne všickni iistí jste. ¹² Když pak umyl nohy jejich a vzal na sebe roucho své, posadiv se za stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám? ¹³ Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a doboe pravíte, jsem¹ zajisté. ¹⁴ Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývatí. ¹⁵ Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy též činili. ¹⁶ Amen, amen pravím vám: Není služebník větší pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal. ¹⁷ Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti. ¹⁸ Ne o všech¹ vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musí to býti, aby se naplnilo písmo: Ten, jenž jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své. ¹⁹ Nyní pravím vám, prve než by se to stalo, abyste, když se stane, uvěřili, že já jsem. ²⁰ Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mne¹ přijímá; a kdož mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal. ²¹ A to povědiv Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil, ōka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí. ²² Tedy učedníci vzhledali na sebe vespolek, pochybující, o kom by to pravil. ²³ Byl pak jeden z učedníků Ježíšových, kterýž zpolehl na klín jeho, jehož miloval Ježíš. ²⁴ Protož tomu náviští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o němž praví? ²⁵ A on odpočívaje na prsech Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest? ²⁶ Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž já omožené skyvy chleba podám. A omoživ skyvu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. ²⁷ A hned po vzetí toho chleba vstoupil do něho satan. I řekl jemu Ježíš: Co činíš, iisť spíš. ²⁸ Tomu pak žádný z přisedících nerozuměl, k čemu by jemu to řekl. ²⁹ Nebo nikteō se domnívali, poněvadž Jidáš mišec měl, že by jemu řekl Ježíš: Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřeba k svátku, anebo aby něco chudým dal. ³⁰ A on vzav skyvu chleba, hned vyšel. A byla již noc. ³¹ Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyní¹ oslaven jest Syn ělovika, a Bůh oslaven jest v něm. ³² A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví jej sám v sobě, a to hned oslaví jej. ³³ Synáekové, ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, a jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, tak i vám pravím nyní. ³⁴ Prikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého. ³⁵ Po tom¹ poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li mítí lásku jedni k druhým. ³⁶ Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš: Kam já jdu, nemůžeš ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom. ³⁷ Dí jemu Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? A já duši svou za tebe položím. ³⁸ Odpověděl jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen pravím tobě: Nezazpívá¹ kohout, až mne toikrát zapošíš.

14

¹ Nermuť se srdce vaše. Věřte v Boha, i ve mne věřte. ² V domě Otce mého přibytkové mnozí jsou. By¹ nebylo tak, povědiv bych vám. ³ Jdu¹, abych vám připravil místo. A odejdu-li¹, a připravím vám místo, zase¹ přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli. ⁴ A kam já jdu, víte, i cestu víte. ⁵ Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu viděti? ⁶ Dí jemu Ježíš: Já

jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepøichází k Otci než skrze mne. ⁷ Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a vidili jste ho. ⁸ Øekl jsem Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dosti¹ jest nám. ⁹ Dí jsemu Ježíš: Tak dlouhý èas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce? ¹⁰ A což nevíš, že já v Otci a Otec ve mnì jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mnì pøebýváje, on¹ èiní skutky. ¹¹ Vítež mi, že jsem já v Otci a Otec ve mnì; nebo aspoð pro samy skutky víte mi. ¹² Amen, amen pravím vám: Kdož víøí ve mne, skutky, kteréž já èiním, i on èiniti bude, a větší nad ty èiniti bude. Nebo já jdu k Otci svému. ¹³ A jestliže byste co prosili ve jménu mém, to¹ uèiním, aby oslaven byl Otec v Synu. ¹⁴ Budete-li zaè prositi ve jménu mém, já¹ uèiním. ¹⁵ Milujete-li mne, pøikázání mých ostøíhejte. ¹⁶ A já¹ prositi budu Otce, a jiného Utìšitele dá vám, aby s vámi zùstal na víky, ¹⁷ Ducha pravdy, jehož svìt nemùže pøijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, neb¹ u vás pøebývá a v vás bude. ¹⁸ Neopustím¹ vás sirotkù, pøijdu¹ k vám. ¹⁹ Ještì malièko, a svìt mne již neuzøí, ale vy uzøíte mne; nebo já živ jsem, a i vy živi budete. ²⁰ V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mnì, a já v vás. ²¹ Kdož by mìl pøikázání má a ostøíhal jich, on¹ jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a já¹ jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe. ²² Øekl jsem Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne svìtu? ²³ Odpovìdl Ježíš a øekl jsemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostøíhati bude, a Otec mùj bude jej milovati, a k nimu pøijdeme, a pøibyték u niho uèiníme. ²⁴ Kdož pak nemiluje mne, slov mých neostøíhá; a slovo, kteréž slyšíte, není¹ mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo. ²⁵ Toto mluvil jsem vám, u vás pøebýváje. ²⁶ Utìšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, on¹ vás nauèí všemu a pøipomene¹ vám všechno, což jsem koli mluvil vám. ²⁷ Pokoj zùstavuji vám, pokoj mùj dávám vám; ne jako svìt dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj. ²⁸ Slyšeli jste, že já øekl jsem vám: Jdu, a zase pøijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistì, že jsem øekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest. ²⁹ A nyní povìdl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste, když se stane, uvìøili. ³⁰ Již nemnoho mluvití budu s vámi; nebo¹ jde Kníže tohoto svìta, ale nemá¹ nic na mnì. ³¹ Ale aby poznal svìt, že miluji Otce, a jakož mi pøikázání dal Otec, tak èiním. Vstaòte, pojìme odtud.

15

¹ Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec mùj vinaø jest ² Každou ratolest, kteráž ve mnì nenese ovoce, odøezuje, a každou, kteráž nese ovoce, èistí, aby hojnější ovoce nesla. ³ Již vy èisti jste pro øeè, kterouž jsem mluvil vám. ⁴ Zùstaòtež ve mnì, a já v vás. Jakož ratolest nemùže nésti ovoce sama od sebe, nezùstala-li by pøi kmenu, takž ani vy, leè zùstanete ve mnì. ⁵ Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zùstává ve mnì, a já v nìm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemùžete uèiniti. ⁶ Nezùstal-li by kdo ve mnì, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschne¹, a sberou¹ ty ratolesti a na oheð uvrhou a shoøí¹. ⁷ Zùstanete-li ve mnì, a slova má zùstanou-li¹ v vás, což byste koli chtìli, prostè, a stane¹ se vám. ⁸ V tom¹ bývá oslaven Otec mùj, když ovoce nesete hojnè, a tak¹ budete moji uèedlníci. ⁹ Jakož miloval mne Otec, tak i já miloval jsem vás. Zùstaòtež v milování mém. ¹⁰ Budete-li zachovávatì pøikázání má, zùstanete v mém milování, jakož i já pøikázání Otce svého zachoval jsem, i zùstávám v jeho milování. ¹¹ Toto mluvil jsem vám, aby radost má zùstala v vás, a radost vaše aby byla plná. ¹² Toto¹ jest pøikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás. ¹³ Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za pøátely své. ¹⁴ Vy pøátelé moji jste, uèinite-li to, což já pøikazuji vám. ¹⁵ Již

vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všechno, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám. ¹⁶ Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby zaě byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám. ¹⁷ To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek. ¹⁸ Jestliže¹ vás svět nenávidí, víte, že¹ jest mne prve než vás v nenávisti mil. ¹⁹ Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí. ²⁰ Pamatujte na oěe mou, kterouž jsem já mluvil vám: Není¹ služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám¹ se protiviti budou; poněvadž jsou oěe mé šetřili, i vaší šetřiti budou. ²¹ Ale toto všechno učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, jenž mne poslal. ²² Kdybych byl nepřišel a nemluvil jim, hřích by neměli; ale nyní výmluvy nemají z hříchů svého. ²³ Kdož mne nenávidí, i Otce¹ mého nenávidí. ²⁴ Bych byl skutků nečinil mezi nimi, jichžto žádný jiný nečinil, hřích by neměli; ale nyní jsou i vidili, i nenávidili, i mne i Otce mého. ²⁵ Ale musilo tak býti, aby se naplnila oěe, kteráž v Zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez přičiny. ²⁶ Když pak přijde Utěšitel, kteréhož já posli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, ten¹ svědectví vydávati bude o mně. ²⁷ Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo od počátku se mnou jste.

16

¹ Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili. ² Vypovídi¹ vás ze škol, ano přijde¹ eas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží. ³ A to¹ učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne. ⁴ Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten eas, rozpomenuli se na to, že jsem já to předpovídl vám. Toho¹ jsem vám s počátku nemluvil, neb jsem byl s vámi. ⁵ Nyní pak jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se mne: Kam jdeš? ⁶ Ale že jsem vám tyto věci mluvil, zámutek naplnil srdce vaše. ⁷ Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-li¹, Utěšitel nepřijde k vám; a pakli¹ odejdu, posli ho k vám. ⁸ A on¹ přijde, obviňovati bude svět z hříchů, a z spravedlnosti, a z soudu. ⁹ Z hříchů zajisté, že neví ve mne; ¹⁰ A z spravedlnosti, že jdu k Otci, a již více neuzoíte mne; ¹¹ Z soudu pak, že Kníže tohoto světa již jest odsouzeno. ¹² Ještě¹ bych mil mnoho mluviti vám, ale nemůžete snésti nyní. ¹³ Ale když přijde ten Duch pravdy, uvede¹ vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluviti sám od sebe, ale cožkoli uslyší, to¹ mluviti bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. ¹⁴ On¹ mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám. ¹⁵ Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem řekl, že z mého vezme, a zvěstuje vám. ¹⁶ Maličko, a neuzoíte mne, a opít maličko, a uzoíte mne; nebo já jdu k Otci. ¹⁷ I řekl nikteoí z učedníků jeho mezi sebou: Co jest to, že praví nám: Maličko, a neuzoíte mne, a opít maličko, a uzoíte mne, a že já jdu k Otci? ¹⁸ Protož pravili: Co jest to, že praví: Maličko? Nevíme, co praví. ¹⁹ I poznal Ježíš, že se ho chtili otázati. I řekl jim: O tom tížete mezi sebou, že jsem řekl: Maličko, a neuzoíte mne, a opít maličko, a uzoíte mne? ²⁰ Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátí¹ se v radost. ²¹ Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její; ale když porodí dítě, již nepamatuje na soužení, pro radost, že se narodil člověk na svět. ²² Protož i vy zámutek máte nyní, ale opít uzoím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný neodejme od vás. ²³ A v ten den nebudete se mne tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zaě byste koli prosili Otce ve jménu mém, dá¹ vám. ²⁴ Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla. ²⁵ Toto v příslovích mluvil jsem vám; přijde¹

hodina, když již ne v příslovích budu mluvit vám, ale zjevně o Otci svém zvěstovati budu vám. ²⁶ V ten den ve jménu mém prositi budete, a nepravím¹ vám, že já budu prositi Otce za vás. ²⁷ Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel. ²⁸ Vyšel¹ jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otci. ²⁹ Ůkou jemu uèedlníci jeho: Aj, nyní zjevně mluvíš, a přísloví žádného nepravíš. ³⁰ Nyní víme, že víš všechno, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to uvěříme, že jsi od Boha přišel. ³¹ Odpověděl jim Ježíš: Nyní uvěříte. ³² Aj, přijde¹ hodina, anobrž již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého necháte. Ale nejsem¹ sám, nebo Otec se mnou jest. ³³ Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, já¹ jsem přemohl svět.

17

¹ To povědiv Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi a řekl: Otče, přišla¹ jest hodina, oslavíš Syna svého, aby i Syn tvůj oslavil tebe; ² Jakož jsi dal jemu moc nad každým èlovíkem, aby tím všichni, kteréž jsi dal jemu, on život věný dal. ³ Toto¹ jest pak věný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista. ⁴ Já¹ jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych èinil. ⁵ A nyní oslavíš ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl. ⁶ Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi mi dal z světa. Tvoji¹ jsou byli, a mně jsi je dal, a èe tvou zachovali. ⁷ A nyní poznali, že všechny věci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou. ⁸ Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdì, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal. ⁹ Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji jsou. ¹⁰ A všechny věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a já oslaven jsem v nich. ¹¹ Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobì jdu. Otče svatý, ostøíhejž jich ve jménu mém, kteréž jsi mi dal, a¹ by byli jedno jako i my. ¹² Dokudž jsem s nimi byl na světě, já jsem jich ostøíhal ve jménu tvém. Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul, než syn ztracení, aby #se Písmo naplnilo. ¹³ Ale nyní k tobì jdu, a toto mluvím na světě, aby měli radost mou plnou v sobì. ¹⁴ Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenávidìl; nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z světa. ¹⁵ Neprosím¹, abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého. ¹⁶ Z světa¹ nejsou, jakož i já nejsem z světa. ¹⁷ Posvětiž jich v pravdì své, slovo tvé pravda jest. ¹⁸ Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. ¹⁹ A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdì. ²⁰ Ne za tyto¹ pak toliko prosím, ale i za ty, kteøíž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, ²¹ Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobì, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. ²² A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. ²³ Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval. ²⁴ Otče, kteréž jsi mi dal, chci¹, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hledìli na slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval pøed ustanovením světa. ²⁵ Otče spravedlivý, tebe¹ jest svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. ²⁶ A známé¹ jsem jim uèinil jméno tvé, a ještì známo uèiním, aby to milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.

18

¹ To když povědiv Ježíš, vyšel s uèedlníky svými pøes potok Cedron, kdež byla zahrada; do kteréžto všel on i uèedlníci jeho. ² Vidìl pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo èasto chodíval tam Ježíš s uèedlníky svými. ³ Protož Jidáš pojav s sebou zástup, a od pøedních knìží a farizeù služebníky, přišel tam s lucernami a s pochodními a s

zbrojí. ⁴ Ježíš pak vřida vřecko, což pøijítí mřlo na nřj, vyřed proti nim, øekl jim: Koho hledáte? ⁵ Odpovřdřli jemu: Ježíře Nazaretského. Øekl jim Ježíř: Já¹ jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zřádce jeho. ⁶ A jakž øekl jim: Já jsem, postoupřli nazpřt, a padřli na zem. ⁷ I otázal se jřch opřt: Koho hledáte? A oni øekli: Ježíře Nazaretského. ⁸ Odpovřdřl Ježíř: Povřdřl jsem vām, že já jsem. Ponřvadž tedy mne hledáte, nechtež třchto, a¹ odejdou. ⁹ Aby se napřnila øeè, kterouž byl povřdřl: Že které jři mi dal, neztratil jsem z nich řádného. ¹⁰ Tedy řimon Petr, maje meè, vytrhl jej a udeøil služebnřka nejvyřřřho knřze a u¹al mu ucho jeho pravé. A bylo jméno služebnřka toho Malchus. ¹¹ I øekl Ježíř Petrovi: Schovej meè svřj do pořvy. Což nemám přti kalicha, kterýž mi dal Otec? ¹² Tedy zástup a hejtman a služebnřci Židovřtř jali Ježíře, a svázali jej. ¹³ A vedřli ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášřv, kterýž byl nejvyřřřm knřzem toho léta. ¹⁴ Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židřm, že by užřteèné bylo, aby èlovřk jeden umøel za lid. ¹⁵ řel pak za Ježířem řimon Petr a jinř uèednřk. A ten uèednřk byl znām nejvyřřřmu knřzi, i vřel s Ježířem do sřnř nejvyřřřho knřze. ¹⁶ Ale Petr stál u dveøř vñ. I vyřel ten druhř uèednřk, kterýž byl znām nejvyřřřmu knřzi, a promluvil s vrátnou, i uvedř tam Petra. ¹⁷ Tedy øekla Petrovi dřveèka vrátná: Nejsi-liž i ty z uèednřkř èlovřka toho? Øekl on: Nejsem. ¹⁸ Stáli pak tu služebnřci a pacholci, kteøřž oheò udřlali, nebo zima bylo, i zhøřvali se. A byl s nimi také i Petr, stoje tu a zhøřvaje se. ¹⁹ Tedy nejvyřřř knřz tázal se Ježíře o uèednřcřch jeho a o uèenř jeho. ²⁰ Odpovřdřl jemu Ježíř: Já zjevñ mluvřl jsem svřtu, já vřdycky uèřval jsem v řkole a v chrāmř, kdežto se odevřad Židé scházejř, a tajñ jsem nic nemluvil, ²¹ Co se mne ptáš? Ptej se třch, kteøřž mne slřchali, co jsem jim mluvřl. Aj, ti¹ vidř, co jsem já mluvřl. ²² A když on to povřdřl, jeden z služebnřkř, stoje tu, dal polièek Ježířovi, øka: Tak-liž odpovřdáš nejvyřřřmu knřzi? ²³ Odpovřdřl mu Ježíř: Mluvil-li jsem zle, svřdectvř vydej o zlém; pakřli dobøe, proè mne tepeř? ²⁴ I poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi nejvyřřřmu knřzi. ²⁵ Stál pak řimon Petr, a zhøřval se. Tedy øekli jemu: Nejsi-liž i ty z uèednřkř jeho? Zapøel on a øekl: Nejsem. ²⁶ Dř jemu jeden z služebnřkř nejvyřřřho knřze, pøřbuznř toho, kterémuž Petr u¹al ucho: Zdaž jsem já tebe nevidřl s nřm v zahradř? ²⁷ Tedy Petr opřt zapøel. A hned kohout zazpřval. ²⁸ I vedřli Ježíře od Kaifáře do radného domu, a bylo ráno. Oni pak neveřli do radného domu, aby se neposkvřnřli, ale aby jedřli beránka. ²⁹ Tedy vyřel k nim Pilát ven a øekl: Jakou řalobu vedete proti èlovřku tomuto? ³⁰ Odpovřdřli a øekli jemu: By¹ tento nebyř zloèinec, nedali bychom ho tobi. ³¹ I øekl jim Pilát: Vezmřte vy jej, a podle Zákona vařeho suřte ho. I øekli mu Židé: Nám¹ nesluřř zabřti řádného. ³² Aby se øeè Ježířova napřnila, kterouž øekl, znamenaje, kterou by smrtř mřl umøřti. ³³ Tedy Pilát vřel opřt do radného domu, i povolal Ježíře a øekl jemu: Ty-li jři Král Židovřký? ³⁴ Odpovřdřl Ježíř: Sám-li od sebe to pravřř, èili jinř tobi povřdřli o mnř? ³⁵ Odpovřdřl Pilát: Zdaliž jsem já Žid? Národ tvřj a pøednř knřřř dali mi tebe. Co jři uèinřl? ³⁶ Odpovřdřl Ježíř: Královstvř mé není z tohoto svřta. By¹ z tohoto svřta bylo královstvř mé, služebnřci moji bránřli by mne, abych nebyř vydán Židřm. Ale nynř mé královstvř není odsud. ³⁷ I øekl jemu Pilát: Tedy král jři ty? Dř Ježíř: Ty pravřř, že já král jsem. Já¹ jsem se k tomu narodřl, a proto jsem na svřt pøřřel, abych svřdectvř vydal pravdř. Každř, kdož jest z pravdy, slřřř hlas mřj. ³⁸ Dř jemu Pilát: Co jest pravda? A když to øekl, opřt vyřel k Židřm, a dř jim: Já na nřm řádné vřny nenalézám. ³⁹ Ale jest obyèej váš, abych vām propustřl jednoho vřznř na velikunoc. Chcete-liž tedy, a¹ vām propustřm Krále Židovřského? ⁴⁰ I zkøřkli opřt vřřckni, økouce: Ne toho, ale Barabbáře. Byř pak Barabbáš lotr.

19

¹ Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbièoval jej. ² A žoldnéøi zpleťše korunu z trní, postavili na hlavu jeho, a pláštim šarlatovým pøiodili jej. ³ A øíkali: Zdráv buï, Králi Židovský. A dávali jemu polièky. ⁴ I vyšel opìt ven Pilát, a øekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, že¹ na nìm žádné viny nenalézám. ⁵ Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a pláš¹ šarlatový. I øekl jim Pilát: Aj, èlovìk. ⁶ A jakž jej uzøeli pøední knìží a služebníci jejich, zkøikli økouce: Ukøižuj, ukøižuj ho. Dí jim Pilát: Vezmìtež vy jej a ukøižujte, nebo já na nìm viny nenalézám. ⁷ Odpovìdili jemu Židé: My Zákon máme, a podle Zákona našeho má¹ umòiti, nebo Synem Božím se èinil. ⁸ A když Pilát uslyšel tuto øeè, více se obával. ⁹ I všel do radného domu zase, a øekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovìdi. ¹⁰ Tedy øekl jemu Pilát: Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukøižovati ti a moc mám propustiti tebe? ¹¹ Odpovìdil Ježíš: Nemìl bys nade mnou moci nižádné, by¹ nebylo dáno s hùry; protož, kdo¹ jest mne tobì vydal, vitší¹ hòích má. ¹² Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali økouce: Propustíš-li tohoto, nejsi pøitel císaøùv; nebo každý, kdož se králem èinì, protivì se císaøi. ¹³ Tedy Pilát uslyšev tu øeè, vyvedl ven Ježíše, a sedl na soudné stolici na místì, kteréž slove Litostrotos, a Židovsky Gabbata. ¹⁴ A byl den pøipravování pøed velikonocí, okolo šesté hodiny. I øekl Židùm: Aj, král váš. ¹⁵ Oni pak zkøikli: Vezmi, vezmi a ukøižuj jej. Øekl jim Pilát: Krále vašeho ukøižují? Odpovìdili pøední knìží: Nemáme¹ krále, než císaøe. ¹⁶ Tedy vydal jim ho, aby byl ukøižován. I pojali Ježíše a vedli jej ven. ¹⁷ A on nesa kòíž svùj, šel až na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota. ¹⁸ Kdežto ukøižovali ho, a s nìm jiné dva s obou stran, a v prostøedku Ježíše. ¹⁹ Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na kòíž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, Král Židovský. ²⁰ Ten pak nápis mnozí z Židù ètli; nebo blízko místa bylo to místo, kdež ukøižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky, Øecky a Latini. ²¹ Tedy pøední knìží Židovští øekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on øekl: Král Židovský jsem. ²² Odpovìdil Pilát: Co jsem psal, psal jsem. ²³ Žoldnéøi pak, když Ježíše ukøižovali, vzali roucha jeho, a uèinili ètyøi díly, každému rytíøi díl jeden, vzali také i sukni, kterážto sukni byla nesiívaná, ale odvrchu všeccka naskrze setkaná. ²⁴ I øekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, èí bude. Aby se naplnilo písmo, økoucí: Rozdilili sobì roucho mé, a o mùj odìv metali los. A žoldnéøi zajisté tak uèinili. ²⁵ Stály pak blízko kòíže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria, manželka Kleofášova, a Maria Magdaléna. ²⁶ Tedy Ježíš uzøev matku a uèedlníka tu stojícího, kteréhož miloval, øekl k matce své: Ženo, aj, syn tvùj. ²⁷ Potom øekl uèedlníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny pøijal ji uèedlník ten k sobì. ²⁸ Potom vìda Ježíš, že již všeccko jiné dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, øekl: Žízním. ²⁹ Byla pak tu postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnili houbu octem, a obloživše yzopem, podali k ústùm jeho. ³⁰ A když okusil Ježíš octa, øekl: Dokonáno¹ jest. A nakloniv hlavy, ducha Otcì poruèil. ³¹ Židé pak, aby nezùstala na kòíži tìla na sobotu, ponìvadž byl den pøipravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní,) prosili Piláta, aby zlámání byli hnátové jejich a aby byli složeni. ³² I pøišli žoldnéøi, a prvnímù zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukøižován byl s nìm. ³³ Ale k Ježíšovi pøišedše, jakž uzøeli jej již mrtvého, nelámali hnátù jeho. ³⁴ Ale jeden z žoldnéøù bok jeho kopím otevøel, a hned vyšla krev a voda. ³⁵ A ten, jenž vidìl, svìdectví vydal, a pravé jest svìdectví jeho; on¹ ví, že pravé vìci praví, abyste i vy vìøili. ³⁶ Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude zlámána. ³⁷ A opìt jiné Písmo dí: Uzòí¹, v koho jsou bodli. ³⁸ Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl uèedlník Ježíšùv, ale tajný, pro strach Židovský,) aby sòal tìlo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on pøišed, i

sòal tìlo Ježíšovo. ³⁹ Pøišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve pøišel k Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes okolo sta liber. ⁴⁰ Tedy vzali tìlo Ježíšovo, a obvinuli je prostìradly s vonnými vícmi, jakž obyèej jest Židùm se pochovávati. ⁴¹ A byla na tom místì, kdež ukøižován byl, zahrada, a v zahradì hrob nový, v nìmžto ještì žádný nebyl pochován. ⁴² Protož tu pro den pøipravování Židovský, že blízko byl hrob, položili Ježíše.

20

¹ První pak den po sobotì Maria Magdaléna pøišla ráno k hrobu, když ještì tma bylo. I uzøela kámen odvalený od hrobu. ² I bižela odtud a pøišla k Šimonovi Petrovi a k jinému uèedlníku, jehož miloval Ježíš, a øekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili. ³ Tedy vyšel Petr a jiný uèedlník, a šli k hrobu. ⁴ I biželi oba spolu. Ale ten druhý uèedlník pøedbìhl Petra, a pøišel prve k hrobu. ⁵ A nachýliv se, uzøel prostìradla položená, ale však tam nevšel. ⁶ Tedy pøišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzøel prostìradla položená, ⁷ A rouchu, kteráž byla na hlavì jeho, ne s prostìradly položenou, ale obzvláštnì svinutou na jednom místì. ⁸ Potom všel i ten druhý uèedlník, kterýž byl prve pøišel k hrobu, i uzøel a uvìøil. ⁹ Nebo ještì neznali Písma, že mìl Kristus z mrtvých vstáti. ¹⁰ I odešli zase ti uèedlníci tam, kdež prve byli. ¹¹ Ale Maria stála u hrobu vnì, plaèici. A když plakala, naklonila se do hrobu. ¹² A uzøela dva andily v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tìlo Ježíšovo. ¹³ Kteøižto øekli jí: Ženo, co pláèeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili. ¹⁴ To když øekla, obrátila se zpátkem, a uzøela Ježíše, an stojí, ale nevidìla, by Ježíš byl. ¹⁵ Dí jí Ježíš: Ženo, co pláèeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, øekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, poviz mi, kdes ho položil, a¹ já jej vezmu. ¹⁶ Øekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, øekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistøe. ¹⁷ Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; neb jsem ještì nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratøím mým, a poviz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu. ¹⁸ I pøišla Maria Magdaléna, zvištující uèedlníkùm, že by vidìla Pána a že jí to povìdìl. ¹⁹ Když pak byl veèer toho dne, kterýž jest první po sobotì, a dveøe byly zavøíny, kdež byli uèedlníci shromáždìni, pro strach Židovský, pøišel Ježíš, a stál u prostøed, a øekl jim: Pokoj vám. ²⁰ A to povìdiv, ukázal jim ruce i bok svùj. I zradovali se uèedlníci, vidouce Pána. ²¹ Tedy øekl jim opìt: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás. ²² To povìdiv, dechl, a øekl jim: Pøijmìte Ducha svatého. ²³ Kterýmžkoli odpustili byste høíchy, odpouštìjí¹ se jim; a kterýmžkoli zadrželi byste je, zadržáni¹ jsou. ²⁴ Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul Didymus, nebyl s nimi, když byl pøišel Ježíš. ²⁵ I øekli jemu jiní uèedlníci: Vidìli jsme Pána. A on øekl jim: Leè uzøím v rukou jeho bodení høebù, a vpustím prst svùj v místo høebù, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuviøím. ²⁶ A po osmi dnech opìt uèedlníci jeho byli vnitø, a Tomáš s nimi. Pøišel Ježíš, a dveøe byly zavøíny, i stál uprostøed a øekl: Pokoj vám. ²⁷ Potom øekl k Tomášovi: Vložìž prst svùj sem, a víz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpus¹ v bok mùj, a nebudiž neviøící, ale viøící. ²⁸ I odpovìdìl Tomáš a øekl jemu: Pán mùj a Bùh mùj. ²⁹ Dí jemu Ježíš: Žes mne vidìl, Tomáši, uvìøil jsi. Blahoslavení, kteøiž nevidìli, a uvìøili. ³⁰ Mnohé zajisté i jiné divy èinil Ježíš pøed oblièejem uèedlníkù svých, kteréž nejsou psány v knize této. ³¹ Ale toto psáno jest, abyste viøili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste viøíce, život vièný mìli ve jménu jeho.

21

¹ Potom opìt zjevil se Ježíš uèedlníkùm u moøe Tiberiadského. A zjevil se takto:

² Byli spolu Šimon Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus, a Natanael, jenž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z uèedlníkù jeho dva. ³ Dí jim Šimon Petr: Pùjdu ryb loviti. Øekli jemu: Pùjdeme i my s tebou. I šli, a vstoupili na lodí hned; a té noci nic nepopadli. ⁴ A když bylo již ráno, stál Ježíš na bøehu. Nevidili však uèedlníci, by Ježíš byl. ⁵ Tedy dí jim Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmièku? Odpovídili jemu: Nemáme. ⁶ On pak øekl jim: Zavrztež sít na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli sít a hned nemohli jí táhnouti pro množství ryb. ⁷ I øekl uèedlník ten, kteréhož miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil se do moøe. ⁸ Jiní také uèedlníci na lodí plavili se, (nebo nedaleko byli od bøehu, asi okolo dvou set loket,) táhnouce sít plnou ryb. ⁹ A jakž vystoupili na bøeh, uzøeli øeøavé uhli a rybu svrchu položenou a chléb. ¹⁰ Øekl jim Ježíš: Pøineste z ryb, kterýchž jste nalapali nyní. ¹¹ Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl sít na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto padesáte a tøi. A aèkoli jich tak mnoho bylo, však neztrhala se sít. ¹² Øekl jim Ježíš: Pojíte, obìdujte. Žádný pak z uèedlníkù neodvážil se ho otázati: Ty kdo jsi? vidouce, že Pán jest. ¹³ I pøišel Ježíš, a vzal chléb, a dával jim, i rybu též. ¹⁴ To již po tøetí ukázal se Ježíš uèedlníkùm svým, vstav z mrtvých. ¹⁵ A když poobìdvali, øekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášùv, miluješ-li mne více nežli tito? Øekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že ti miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. ¹⁶ Øekl jemu opit po druhé: Šimone Jonášùv, miluješ-li mne? Øekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že ti miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé. ¹⁷ Øekl jemu po tøetí: Šimone Jonášùv, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr proto, že jemu øekl po tøetí: Miluješ-li mne? A odpovědìl jemu: Pane, ty znáš všechno, ty víš, že ti miluji. Øekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé. ¹⁸ Amen, amen pravím tobì: Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi, kams chtìl; ale když se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný ti opáše, a povede, kamž ty nechceš. ¹⁹ To pak povidìl, znamenaje, kterou by smrtí mìl oslaviti Boha. A to povidìv, øekl jemu: Pojì za mnou. ²⁰ I obrátiv se Petr, uzøel toho uèedlníka, kteréhož miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i odpoèíval za veèeøí na prsech jeho, a byl øekl: Pane, kdo jest ten, kterýž ti zradí? ²¹ Toho vidìv Petr, dí k Ježíšovi: Pane, co pak tento? ²² Øekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepøijdu, co tobì po tom? Ty pojì za mnou. ²³ I vyšla øeè ta mezi bratøi, že by uèedlník ten nemìl umøíti. A neøekl byl jemu Ježíš, že by nemìl umøíti, ale øekl: Chci-li ho nechati, dokudž nepøijdu, co tobì po tom? ²⁴ To¹ jest uèedlník ten, kterýž svìdectví vydává o tìchto vícech, a napsal toto, a víme, že pravé jest svìdectví jeho. ²⁵ Jest¹ pak i jiných mnoho vící, kteréž èinil Ježíš, kteréž kdyby mìly všechny, každá obzvláštnì, psány býti, mám za to, že by ten svìt nemohl pøijíti tìch knih, kteréž by napsány byly. Amen.

Skutky apoštolské

¹ První zajisté knihu sepsal¹ jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti, ² Až do toho dne, v kterémžto dav přikázání apoštolům, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest. ³ Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umučením ve mnohých jistých důvodech, za čtyřiceti dnů ukazuje se jim a mluví o království Božím. ⁴ A shromáždív se s nimi, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházel, ale aby očekávali zaslíbení Otcovo, o kterémž jste přý slyšeli ode mne. ⁵ Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtíte Duchem svatým po nemnohých těchto dnech. ⁶ Oni pak sedsše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li čase napraviš království Izraelské? ⁷ I řekl jim: Není¹ vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil. ⁸ Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země. ⁹ A to povídáv, ani na to hledí, vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich. ¹⁰ A když za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém, ¹¹ A řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak¹ přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe. ¹² Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdálí cesty jednoho dne svátečního. ¹³ A když šli domů, vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a Šimon Zelotes a Judas bratr Jakubův. ¹⁴ Ti všickni byli trvající jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratry jeho. ¹⁵ V těch pak dnech povstav Petr uprostřed učedníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvacíti): ¹⁶ Muži bratři, musilo se naplniti Písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, jenž jímali Ježíše. ¹⁷ Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přisluhování tohoto. ¹⁸ Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvě, i vykydla se všechna stěva jeho. ¹⁹ A to známé jest učení všem přebývajícím v Jeruzalémě, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve. ²⁰ Psáno jest zajisté v knihách Žalmů: Budiž příbytek jeho pustý, a nebuď, kdo by přebýval v něm, a opět: Biskupství jeho vezmi jiný. ²¹ Protož musí¹ to býti, aby jeden z těch mužů, kteříž jsou s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš, ²² Počev od kůtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhůru vzat jest od nás, byl svědkem spolu s námi vzkříšení jeho. ²³ Tedy postavili dva, Jozefa, jenž sloužil Barsabáš, kterýž měl přímě Justus, a Matije. ²⁴ A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukaž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou, ²⁵ Aby přijal los přisluhování tohoto a apoštolství, z něhož jest vypadal Jidáš, aby odšel na místo své. ²⁶ I dali jim losy. Spadl pak los na Matije, i připojen jest z společného sňazení k jedenácti apoštolům.

2

¹ A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě. ² I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všechněm dům, kdež seděli. ³ I ukázali se jim rozdělení jazykové jako ohně, kterýžto posadil se na každém z nich. ⁴ I naplněni jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvat. ⁵ Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze

všelikého národu, kterýž pod nebem jest. ⁶ A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví pøirozeným jazykem jeho. ⁷ I dìsili se všickni a divili se, økouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteøíž mluví, Galilejští? ⁸ A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluvíti jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili? ⁹ Partští, a Medští, a Elamitští, a kteøíž pøebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii, ¹⁰ V Frygii a v Pamfylii, v Egypti a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Øímané, Židé, i vnovi na víru obrácení, ¹¹ Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké vici Boží. ¹² I dìsili se všickni a divili se, jeden k druhému økouce: I což toto bude? ¹³ Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito. ¹⁴ A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteøíž bydlíte v Jeruzalémì, toto vám známo buì, a ušima pozorujte slov mých. ¹⁵ Jistì nejsou¹ tito, jakož vy se domníváte, zpili, ponìvadž jest teprv tøetì hodina na den. ¹⁶ Ale toto¹ jest, což jest pøedpovìdìno skrze proroka Joele: ¹⁷ A bude¹ v posledních dnech, (dí Bùh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tìlo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidìní vídati budou, a starci vaši sny míti budou. ¹⁸ A zajisté na služebníky své a na služebnice své v tìch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati. ¹⁹ A ukáží zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheò a páru dýmovou. ²⁰ Slunce obrátí se v temnost a mìsíc v krev, prve než pøijde den Pánì veliký a zjevný. ²¹ A stane¹ se, že každý, kdožkoli vzýval by jméno Pánì, spasen bude. ²² Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kteréž èinil skrze niho Bùh uprostøed vás, jakož i vy sami víte, ²³ Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a pøedzvidìní Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukøižovavše, zamordovali jste. ²⁴ Jehožto Bùh vzkøisil, zprostitv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní. ²⁵ Nebo David praví o nim: Spatøoval jsem Pána pøed sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul. ²⁶ Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž i tìlo mé odpoèine v nadìji. ²⁷ Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš vidìti svatému svému porušení. ²⁸ Známé jsi mi uèinil cesty života, a naplníš mne utišením pøed oblièejem svým. ²⁹ Muži bratøí, sluší smìle mluvíti k vám o patriarchovi Davidovi, že i umøel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne. ³⁰ Prorok tedy byv a vidìv, že pøísahou zavázal se jemu Bùh, že z plodu ledví jeho podle tìla vzbudí Krista a posadí na stolicì jeho, ³¹ To pøedzvidìv, mluvil o vzkøíšení Kristovu, že není opuštìna duše jeho v pekle, ani tìlo jeho vidìlo porušení. ³² Toho Ježíše vzkøisil Bùh, jehožto my všickni svìdkové jsme. ³³ Protož pravici Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte. ³⁴ Nebo¹ jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Øekl Pán Pánu mému: Seì na pravici mé, ³⁵ Dokavadž nepoložím nepøátel tvých, aby byli podnože noh tvých. ³⁶ Protož vizìž jistì všecken dùm Izraelský, že¹ jest Bùh i Pánem ho uèinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukøižovali. ³⁷ To slyševše, zkormoucenì jsou v srdci svém, a øekli ku Petrovi a k jiným apoštolùm: Což máme èiniti, muži bratøí? ³⁸ Tedy Petr øekl k nim: Pokání èiòte, a pokøti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštìní høíchù a pøijmete dar Ducha svatého. ³⁹ Vám¹ jest zajisté zaslíbení stalo se a synùm vašim, i všechnim, kteøíž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bùh náš. ⁴⁰ A jinými slovy mnohými osvidèoval a napomínal jich, øka: Oddìlte se od pokolení toho zlého. ⁴¹ Tedy ti, kteøíž ochotnì pøijali slova jeho, pokøtini jsou, a pøipojilo se k nim ten den duší okolo tøí tisícù. ⁴² I zùstávali v uèení apoštolském, a v spoleènosti, a v lámání chleba, a na modlitbách. ⁴³ I pøišla na všelikou duši bázeò, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly. ⁴⁴ Všickni pak vìòící byli pospolu, a mìli všecky vici

obecné. ⁴⁵ A prodávali vladaøství a statky, a dílili mezi všecky, jakž komu potøebí bylo. ⁴⁶ A na každý den trvajíce jednomyslnì v chrámì, a lámajíce po domích chléb, pøijímali pokrm s potíšením a sprostností srdce, ⁴⁷ Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak pøidával církvi na každý den tìch, kteøíž by spaseni byli.

3

¹ Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou. ² A muž nìjaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveøí chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu tìch, kteøíž vcházeli do chrámu. ³ Ten uzøev Petra a Jana, ani vcházeti mìli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali. ⁴ I pohledìv naø Petr s Janem, øekl: Hleì na nás. ⁵ A on pilnì pohledìl na nì, nadìje se, že nìco vezme od nich. ⁶ Tedy øekl Petr: Støíbra a zlata nemám, ale což mám, to tobì dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaø a choì. ⁷ I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvìhl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové. ⁸ A zchytiv se, stál, a chodìl, a všel s nimi do chrámu, chodì, a poskakuje, a chvále Boha. ⁹ A vidìl jej všecken lid, an chodì a chválì Boha. ¹⁰ I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužnì sedával u dveøí Krásných chrámových. I naplnìni jsou strachem a díšením nad tím, což se stalo jemu. ¹¹ A když se ten uzdravený pøidržel Petra a Jana, sbìhl se k nim všecken lid do síøce, kteráž sloula Šalomounova, pøedišen jsa. ¹² To vidìv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se dívíte tomuto? Anebo co na nás tak pilnì hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností uèinili to, aby tento chodìl? ¹³ Bùh Abrahamùv a Izákùv a Jákobùv, Bùh otcù našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepøeli se pøed tváøí Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštìní. ¹⁴ Vy pak svatého a spravedlivého odepøeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. ¹⁵ Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bùh vzkøísil z mrtvých; èehož my svìdkové jsme. ¹⁶ A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze nìho, dala jemu celé zdraví toto pøed oblièejem všech vás. ¹⁷ Ale nyní, bratøí, vím, že jste to z nevidomí uèinili, jako i knížata vaše. ¹⁸ Bùh pak to, což pøedzvístoval skrze ústa všech prorokù, že mìl Kristus trpìti, tak jest naplnìl. ¹⁹ Protož èiøte pokání, a obra^tte se, aby byli shlazenì høíchové vaši, když by pøišli èasové rozvlažení od tváøi Pánì, ²⁰ A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. ²¹ Kteréhož zajisté musí pøijíti nebesa, až do èasu napravení všech vícì; což byl pøedpovìdìl Bùh skrze ústa svých svatých prorokù od vikù. ²² Mojžíš zajisté otcùm øekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bùh váš z bratøí vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluvitì vám. ²³ A stane¹ se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého. ²⁴ Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteøížkoli mluvili, také jsou o tìchto dnech pøedzvístovali. ²⁵ Vy jste synové prorokù a synové úmluvy, kterouž uèinìl Bùh s otcì našimi, øka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všecky èeledi zemì. ²⁶ Vám nejprve Bùh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobroøeèícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

4

¹ A když oni mluvili k lidu, pøišli kníží a úøedník chrámu a saduceové, ² Tìžce to nesouce, že lid uèili a zvìstovali ve jménu Ježíše vzkøíšení z mrtvých. ³ I vztáhli na nì ruce a vsadili je do žaláøe až do jitra, neb již byl veèer. ⁴ Mnozí pak z tìch, kteøíž slyšeli slovo Boží, uvìøili. I uèinìn jest poèet mužù okolo pìti tisícù. ⁵ Stalo se pak nazejtøí, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémì, ⁶ A Annáš

nejvyšší kněz, a Kaifáš, a Jan, a Alexander, a kteřížkoli byli z pokolení nejvyššího kníze. ⁷ I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu uèinili jste to vy? ⁸ Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, øekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští, ⁹ Ponívadž my dnes k soudu jsme pøivedeni pro dobrodiní èlovíku nemocnému uèiníné, kterak by on zdrav uèinín byl: ¹⁰ Známo buì všemním vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukøižovali, jehož Bùh vzkøísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí pøed vámi zdravý. ¹¹ To¹ jest ten kámen za nic položený od vás dílníkù, kterýž uèinín jest v hlavu úhelní. ¹² A není¹ v žádném jiném spasení; nebo¹ není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti. ¹³ I vidouce takovou udatnost a smílost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neuèení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali. ¹⁴ Èlovíka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, nemìli co mluvíti proti nim. ¹⁵ I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek, ¹⁶ Økouce: Co uèiníme lidem tímto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze nì, všem pøebývajícím v Jeruzalémì známé jest, aniž můžeme toho zapøíti. ¹⁷ Ale aby se to více nerozhlašovalo v lidu, s pohrùžkou pøikážme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvíli. ¹⁸ I povolavše jich, pøikázali jim, aby nikoli nemluvíli, ani uèili ve jménu Ježíšovu. ¹⁹ Tedy Petr a Jan odpovídajíce, øekli jim: Jest-li to spravedlivé pøed oblièejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, suíte. ²⁰ Neb¹ nemůžeme nemluvíti toho, co jsme vidìli a slyšeli. ²¹ A oni pohrozivše jim, propustili je, nenalezše na nich pøíèiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo. ²² Byl zajisté v letech více než ve ètyøidcítì èlovík ten, pøi kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení. ²³ A jsouce propuštěni, pøišli k svým a pøívidìli jim, co k nim pøední kníží a starší mluvili. ²⁴ Kteøíž uslyševše to, jednomyslnì pozdvihli hlasu k Bohu a øekli: Hospodine, ty jsi Bùh, kterýž jsi uèinil nebe i zemi, i moøe i všecko, což v nich jest, ²⁵ Kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, øekl: Proè jsou se bouøili národové a lidé myslili marné vìci? ²⁶ Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho. ²⁷ Právì¹ jsou se jistì sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským, ²⁸ Aby uèinili to, což ruka tvá a rada tvá pøeduložila, aby se stalo. ²⁹ A nyní, Pane, pohleðiž na pohrùžky jejich a dejž služebníkùm svým mluvíti slovo tvé svobodnì a smíle, ³⁰ Vztahuje ruku svou k uzdravování a k èinínì divù a zázrakù, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše. ³¹ A když se oni modlili, zatøáslo se to místo, na kterémž byli shromáždìni, a naplnìni jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží smíle a svobodnì. ³² Toho pak množství vòíciích bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z tìch vìcí, kteréž mìl, svým vlastním býti pravil, ale mìli všechny vìci obecné. ³³ A mocí velikou vydávali apoštolé svìdectví o vzkøíšení Pána Ježíše, a milost veliká pøítomná byla všemním jim. ³⁴ A žádný mezi nimi nebyl nuzný; nebo kteřížkoli mìli pole nebo domy, prodávajíce, pøinášeli peníze, za kteréž prodávali, ³⁵ A kladli pøed nohy apoštolské. I rozdílováno bylo jednomu každému, jakž komu potøebí bylo. ³⁶ Jozes pak, kterýž pøíjmí mìl od apoštolù Barnabáš, (což se vykládá syn utišení,) z pokolení Levítského, z Cypru rodem, ³⁷ Miv pole, prodal je, a pøinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

5

¹ Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafírou, manželkou svou, prodal statek. ² A lstivì nìco tìch peníz ujal s vídomím manželky své, a pøinesa díl nìjaký, položil k nohám apoštolským. ³ I øekl Petr: Ananiáši, proè naplnil satan srdce tvé lstí, tak

abys lhal Duchu svatému a lstivì ujal èástku penìz za to pole? ⁴ Zdaliž nebylo tvé, kdybys ho byl sobì nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proè jsi tuto víc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu. ⁵ Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeò veliká na všechny, kteøíž to slyšeli. ⁶ A postavše mládenci, vzali jej, a vynesše ven, pochovali. ⁷ I stalo se po chvíli, jako po tøech hodinách, že i jeho žena, neviduci, co se bylo stalo, pøišla. ⁸ I øekl k ní Petr: Povìz mi, za toliko-li jste pole své prodali? A ona øekla: Ano, za tolik. ⁹ Tedy dí jí Petr: I proèež jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Pánì? Aj, nohy tìch, kteøíž pochovali muže tvého, pøede dveømi jsou, a vynesou¹ také i tebe. ¹⁰ I padla hned pøed nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, našli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího. ¹¹ I byla bázeò veliká po všì církvi, i mezi všemi, kteøíž to slyšeli. ¹² Skrže ruce pak apoštolù dále se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslnì v síoci Šalomounovi. ¹³ Jiný pak žádný neodvážil se pøipojit k nim, ale velebil je lid. ¹⁴ A vždy více se rozmáhalo množství vìøících Pánu, mužù i také žen.) ¹⁵ Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoò stín jeho zastínil na nikteré z nich. ¹⁶ Scházelo se pak množství z okolních míst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchù neèistých, a uzdravováni byli všickni. ¹⁷ Tedy povstav nejvyšší knìz a všickni, kteøíž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplnìni jsou závistí. ¹⁸ I zjímali apoštoly, a vsázeli je do žaláøe obecného. ¹⁹ Ale andìl Pánì v noci otevøev dveøe u žaláøe, vyvedl je ven a øekl: ²⁰ Jdìte, a postavì se, mluvte lidu v chrámì všechna slova života tohoto. ²¹ To oni uslyševše, vešli na úsvitì do chrámu a uèili. Tedy pøišed nejvyšší knìz a ti, kteøíž s ním byli, svolali radu a všechny starší synù Izraelských, i poslali do žaláøe, aby byli pøivedeni. ²² A služebníci pøišedše, nenalezli jich v žaláøi. A navrátivše se, vypravovali, ²³ Økouce: Žaláø zajisté našli jsme zavøený se všì pilností a strážné vnì stojící u dveøí, ale otevøevše dveøe, žádného jsme tam nenalezli. ²⁴ A když uslyšeli øeèi tyto i nejvyšší knìz i úøedník chrámu i jiní pøední knìží, nerozumìli, co by se to stalo. ²⁵ A pøišed kdosi, povìdìl jim, øka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláøe, v chrámì stojí a uèí lid. ²⁶ Tedy šel tam úøedník s služebníky, a pøivedl je bez násilí; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni. ²⁷ A pøivedše je, postavili je v radì. I otázal se jich nejvyšší knìz, ²⁸ Øka: Zdaliž jsme vám pøísni nepøíkázali, abyste neuèili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém uèením svým, a chcete na nás uvéstì krev èlovìka toho. ²⁹ Odpovìdìv pak Petr a apoštolé, øekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí. ³⁰ Bùh otcù našich vzkøisil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, povìsivše na døevì. ³¹ Toho jest Bùh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštìní høíchù. ³² A my jsme svìdkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bùh tìm, jenž jsou poslušní jeho. ³³ Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhladili. ³⁴ Tedy povstav v radì jeden farizeus, jménem Gamaliel, Zákona uèitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly. ³⁵ I øekl jim: Muži Izraelští, pilnì se rozmyslte pøi tìchto lidech, co máte èiniti. ³⁶ Nebo pøed tímto èasy byl povstal Teudas, pravì se také býti nièím velikým, jehož se pøidrželo mužù okolo ètyø set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteøíž pøistoupili k nìmu, rozptýleni jsou a v nic obráceni. ³⁷ Po nìm pak povstal Judas Galilejský za dnù popisu, a mnoho lidu po sobì obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteøížkoli pøistoupili k nìmu, rozptýleni jsou. ³⁸ A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj tìmto lidem, a nechte jich. Nebo jestliže¹ jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchne¹ se; ³⁹ Pakli¹ jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezení nebyli. ⁴⁰ I povolili jemu. A povolavše apoštolù, a zmrskavše je, pøíkázali, aby více nemluvíli ve jménu Ježíšovu.

I propustili je. ⁴¹ Oni pak šli z toho jejich shromáždění, radující se, že jsou hodni uěinění trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše. ⁴² Na každý pak den nepřestávali v chrámi i po domích uěiti a zvěstovati Ježíše Krista.

6

¹ A v těch dnech, když se rozmnožovali uěedlníci, stalo se reptání Őeků proti Židům proto, že by zanedbávány byly v pøisluhování vezdejším vdovy jejich. ² Tedy dvanácte apoštolů, svolavše množství uěedlníků, Őekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, pøisluhovali stolům. ³ Protož, bratři, vybeřte z sebe mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci. ⁴ My pak modlitby a služby slova Páně pilni budeme. ⁵ I líbila se ta Őeě všemu množství. I vyvolili Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víře vnovi obráceného. ⁶ Ty postavili pøed obliěejem apoštolů, kteřízto pomodlivše se, vzkládali na něj ruce. ⁷ I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet uěedlníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry. ⁸ Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké v lidu. ⁹ I povstali někteři z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a těch, kteříz byli z Cilicie a Azie, hádající se s Štěpánem. ¹⁰ A nemohli odolati moudrosti a Duchu Páně, kterýž mluvil. ¹¹ Tedy lstivě nastrojili muže, kteříz Őekli: My jsme jej slyšeli mluvit slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu. ¹² A tak zbouřili lid a starší i zákoníky, a obořivše se na něj, chytili jej, a vedli do rady. ¹³ I vystavili falešné svědky, kteříz Őekli: Ělovík tento nepřestává mluvit slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu. ¹⁴ Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkazí místo toto, a promění ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš. ¹⁵ A pilně patříce na něj všickni, kteříz sedili v radě, viděli tvář jeho, jako tvář anděla.

7

¹ Tedy Őekl nejvyšší kněz: Jest-liž to tak? ² A on Őekl: Muži bratři a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal se otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran. ³ A Őekl k němu: Vyjdi z země své a z pøibuznosti své, a poji do země, kterouž ukáži tobě. ⁴ Tedy vyšel z země Kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umřel otec jeho, pøestíhoval jej do země této, v kteréžto vy nyní bydlíte. ⁵ A nedal jemu dídectví v ní, ani šlépěje nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl dídice. ⁶ Mluvil pak jemu Bůh takto: Bude¹ sími tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let. ⁷ Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, praví¹ Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místě. ⁸ I vydal jemu smlouvu obězky. A tak on zplodil Izáka, a obězal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob ⁹ A patriarchové v nenávisti mívše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním, ¹⁰ A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost pøed tváří faraona, krále Egyptského, takže ho učinil úředníkem nad Egyptem a nade vším domem svým. ¹¹ Potom pøišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši. ¹² A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal tam otce naše nejprve. ¹³ A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratří svých, a zjevena jest rodina Jozefova faraonovi. ¹⁴ Tedy poslav Jozef posly, pøistíhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pěti. ¹⁵ I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umřel on i otcové naši. ¹⁶ I pøeneseni jsou do Sichem, a pochováni v hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stěbro od synů

Emorových, otce Sichemova. ¹⁷ Když se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přísáhl Bůh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě, ¹⁸ Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa. ¹⁹ Ten lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati nemluvoátka svá, aby se nerozplozovali. ²⁰ V tom času narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tři měsíce v domu otce svého. ²¹ A když vyložen byl na svět, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobě za syna. ²² I vyučen jest Mojžíš vši moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích. ²³ A když jemu bylo čtyřiceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratry své, syny Izraelské. ²⁴ A užev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského. ²⁵ Domníval se zajisté, že bratry jeho rozumíjí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli. ²⁶ Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtěl je v pokoj uvésti, řka: Muži, bratry jste, i pročeť křivdu činíte sobě vespolek? ²⁷ Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu svému, odehnal ho, řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad námi? ²⁸ Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi věra zabil Egyptského? ²⁹ I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny. ³⁰ A když se vyplnilo let čtyřiceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři. ³¹ A Mojžíš užev to, divil se tomu vidění. A když blíže přistoupil, aby to pilněji spatřil, stal se k němu hlas Páně: ³² Já¹ jsem Bůh otců tvých, Bůh Abrahamův a Bůh Izákových a Bůh Jákobův. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patřiti. ³³ I řekl jemu Pán: Zruj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země svatá jest. ³⁴ Vidil jsem, vidil trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní poji, pošli tě do Egypta. ³⁵ Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli, řkouce: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím? toho¹ jest Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla, kterýž se jemu ukázal ve kři. ³⁶ A ten je vyvedl, čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři Červeném, i na poušti za čtyřiceti let. ³⁷ To¹ jest ten Mojžíš, kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratry vašich, podobně jako mne, toho poslouchejte. ³⁸ On¹ jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž mluvil k němu na hoře Sinai, i s otci našimi, kterýž přijal slova živá, aby je nám vydal. ³⁹ Jehož nechťli poslušni býti otcové naši, ale zavrhl je, a odvrátil se srdci svými do Egypta, ⁴⁰ Řkouce k Aronovi: Učtě nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. ⁴¹ I udílali v těch dnech tele, a obitovali oběti modle, a veselili se v díle rukou svých. ⁴² I odvrátil se od nich Bůh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zdaliž jste mi oběti aneb dary obitovali za čtyřiceti let na poušti, dome Izraelský? ⁴³ Nýbrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvězdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zřídali sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za Babylon. ⁴⁴ Stánek svědectví míli jsou otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, jenž řekl Mojžíšovi, aby jej udílal, podle způsobu toho, kterýž byl viděl. ⁴⁵ Kterýžto přijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vladařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh od tváře otců našich, až do dnů Davida. ⁴⁶ Jenž nalezl milost před oblíbeným Božím, a prosil, aby nalezl stánek Bohu Jákobovu. ⁴⁷ Šalomoun pak udílal jemu dům. ⁴⁸ Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udílaných, jakož dí prorok: ⁴⁹ Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi tedy dům udíláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpočívání mého? ⁵⁰ Zdaliž ruka má všeho toho neučinila? ⁵¹ Tvrdšíjní a neobězaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy. ⁵² Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž předzvístovali příchod spravedlivého

tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste. ⁵³ Kteříž jste vzali Zákon působením andilským, a neostáliali jste ho. ⁵⁴ Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škopili zuby na niho. ⁵⁵ On pak pln jsa Ducha svatého, pohlediv do nebe, uzøel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. ⁵⁶ I øekl: Aj, vidím nebesa otevøená a Syna ølovíka stojícího na pravici Boží. ⁵⁷ A oni zkøikše hlasem velikým, zacpali uši své, a oboøili se jednomyslnì na něj. ⁵⁸ A vyvedše jej z místa, kamenovali ho. A svìdkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul. ⁵⁹ I kamenovali Štìpána vzývajícího Boha a økujícího: Pane Ježíši, pøijmi ducha mého. ⁶⁰ A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za høích. A to povìdiv, usnul v Pánu.

8

¹ Saul pak také pøivolil k usmrcení jeho. I pøišlo v ten èas veliké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémì, a všickni se rozprchli po krajinách Judských a Samaøských, kromì apoštolù. ² I pochovali Štìpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním. ³ Saul pak hubil církev, do domù vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláøe. ⁴ Ti pak, kteříž se byli rozprchli, chodili, kázíce slovo Boží. ⁵ A Filip všed do místa Samaøí, kázal jim Krista. ⁶ I pozorovali zástupové s pilností jednomyslnì toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž èinil. ⁷ Nebo duchové neèistí z mnohých, kteříž je mìli, køièíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem poražení a kulhaví uzdraveni jsou. ⁸ A stala se radost veliká v tom místì. ⁹ Muž pak nijaký, jménem Šimon, pøed tím v tom místì èáry provodil, a lid Samaøský mámil, pravì se býti nijakým velikým. ¹⁰ Na nihož pozor mìli všickni, od nejmenšího až do největšího, øíkající: Tento¹ jest Boží moc veliká. ¹¹ Pozor pak mìli na niho, protože je za mnohý èas mámil svými èáry. ¹² A když, uviøivše Filipovi zvìstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, køtili se muži i ženy, ¹³ Tedy i ten Šimon také uviøil, a pokøtìn byv, pøidržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké èinìné, dìsil se. ¹⁴ Uslyšavše pak v Jeruzalémì apoštolé, že by Samaøí pøijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. ¹⁵ Kteříž pøišedše k nim, modlili se za ni, aby pøijali Ducha svatého. ¹⁶ (Nebo ješti byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokøtìni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.) ¹⁷ Tedy vzkládali na ni ruce, a oni pøijali Ducha svatého. ¹⁸ I uzøev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch svatý, pøinesl jim peníze, ¹⁹ Øka: Dejte i mnì tu moc, a¹, na kohož bych koli vzložil ruce, pøijme Ducha svatého. ²⁰ I øekl k nimu Petr: Peníze tvé buítež s tebou na zatracení, protože jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjednán za peníze. ²¹ Nemáš dílu ani losu v této vìci; nebo srdce tvé není upøímé pøed Bohem. ²² Protož èiò pokání z této své nešlechetnosti, a pros Boha, zda by odpuštìno bylo tobì to myšlení srdce tvého. ²³ Nebo v žluèi hoøkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím. ²⁴ I odpovìdiv Šimon, øekl: Modltež vy se za mne Pánu, aby na mne nepøišlo nièto z tìch vìcí, kteréž jste mluvili. ²⁵ Oni pak osvidèovavše a mluvivše slovo Páni, navrátili se do Jeruzaléma, a ve mnohých místèkách Samaritánských kázali evangelium. ²⁶ V tom andìl Páni mluvil k Filipovi, øka: Vstaò a jdi ku polední stranì na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do místa Gázy, kteréž jest pusté. ²⁷ A on vstav, i šel. A aj, muž Mouøenín, kleštìnec, komorník královny Mouøenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl pøijel do Jeruzaléma, aby se modlil, ²⁸ Již se navracoval zase, sedì na voze svém, a èetl Izaiáše proroka. ²⁹ I øekl Duch k Filipovi: Pøistup a pøiviò se k vozu tomu. ³⁰ A pøibìh Filip, slyšel jej, an ète Izaiáše proroka. I øekl: Rozumíš-liž, co èteš? ³¹ A on øekl: Kterakž bych mohl rozumìti, leè by mi kdo vyložil? I prosil Filipa, aby vstoupil na vůz, a sedìl s ním. ³² Místo pak toho Písma, kteréž èetl, toto bylo: Jako ovce k zabítì

veden jest, a jako beránek nímý pøed tím, kdož jej støíže, tak neotevøel úst svých. ³³ V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo vypraví, aèkoli zahlazen byl z zemì život jeho? ³⁴ A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví prorok? Sám-li o sobì, èili o nìkom jiném? ³⁵ Tedy otevøev Filip ústa svá, a poèav od toho Písma, zvístoval jemu Ježíše. ³⁶ A když jeli cestou, pøijeli k jedné vodì. I øekl komorník: Aj, teì voda. Proè nemám býti pokøtìn? ³⁷ I øekl Filip: Viøíš-li celým srdcem, sluší¹. A on odpovìdìv, øekl: Viøím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží. ³⁸ I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I pokøtil ho. ³⁹ A když vystoupili z vody, Duch Pánì pochopil Filipa, a nevidìl ho více komorník; i jel cestou svou, raduje se. ⁴⁰ Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodì, kázal evangelium všem mìstùm, až pøišel do Cesaree.

9

¹ Saul pak ještì dychtì po pohrùžkách a po mordu proti uèedníkùm Pánì, šel k nejvyššímu knìzi, ² A vyžádal od niho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané pøivedl do Jeruzaléma. ³ A když byl na cestì, stalo se, že již pøibližoval se k Damašku. Tedy pojednou rychle obklèilo jej svìtlo s nebe. ⁴ A padna na zem, uslyšel hlas økoucí: Saule, Saule, proè mi se protivíš? ⁵ A on øekl: I kdo jsi, Pane? A Pán øekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdo¹ jest tobì proti ostnùm se zpìèovati. ⁶ A on tøesa se a boje se, øekl: Pane, co chceš, abych èinil? A Pán k nìmu: Vstaò a jdi do mìsta, a bude tobì povìdìno, co bys ty mìl èiniti. ⁷ Ti pak muži, kteøíž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté slyšíce, ale žádného nevidouce. ⁸ I vstal Saul z zemì, a otevøev oèi své, nic nevidìl. Tedy pojavše ho za ruce, uvedli jej do Damašku. ⁹ I byl tu za tøi dni nevida, a nejedl nic, ani nepil. ¹⁰ Byl pak jeden uèedník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I øekl k nìmu Pán u vidìní: Ananiášì. A on øekl: Aj, já, Pane. ¹¹ A Pán k nìmu: Vstaò a jdi do ulice, kteráž slove Pøímá, a hledej v domì Judovì Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se, ¹² A vidìl u vidìní muže, Ananiáše jménem, an jde k nìmu, a vzkládá naò ruku, aby zrak pøijal. ¹³ I odpovìdìl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak mnoho zlého èinil svatým tvým v Jeruzalèmì. ¹⁴ A i zde¹ má moc od pøedních knìží, aby jímал všechny, kteøíž vzývají jméno tvé. ¹⁵ I øekl jemu Pán: Jdi, nebo¹ on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé pøed pohany i krále, i pøed syny Izraelské. ¹⁶ Já¹ zajisté ukáži jemu, kterak on mnoho musí trpìti pro jméno mé. ¹⁷ I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naò, øekl: Saule bratøe, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobì na cestì, po níž jsi šel, abys zrak pøijal a naplnìn byl Duchem svatým. ¹⁸ A hned spadly s oèi jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokøtìn jest. ¹⁹ A pøijav pokrm, posilnil se. I zùstal Saul s uèedníky, kteøíž byli v Damašku, za nìkoliko dní. ²⁰ A hned v školách kázal Krista, pravì, že on jest Syn Boží. ²¹ I divili se náramnì všickni, kteøíž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalèmì ty, kteøíž vzývali jméno toto, a sem na to pøišel, aby je svázané vedl k pøedním knìžím? ²² Saul pak mnohem více se zmocòoval a zahanboval Židy, kteøíž byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus. ²³ A když pøebìhlo drahnì dnù, radu mezi sebou na tom zavøeli Židé, aby jej zabili. ²⁴ Ale zvidìl Saul o tìch úkladech jejich. Ostøíhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili. ²⁵ Ale uèedníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze pøes zed v koši. ²⁶ Pøišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se pøitovaryšiti k uèedníkùm, ale báli se ho všickni, neviøíce, by byl uèedníkem. ²⁷ Barnabáš pak pøijav jej, vedl ho k apoštolùm, a vypravoval jim, kterak na cestì vidìl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodnì mluvil ve jménu Ježíše. ²⁸ I byl s nimi pøebýváje v Jeruzalèmì,

²⁹ A směle mluvì ve jménu Pána Ježíše, a hádal se s Œeky; oni pak usilovali ho zabítì. ³⁰ To zvidìvše bratøí, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu. ³¹ A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samaøí mìli pokoj, vzdìlavajíce se, a chodíce v báznì Páni, a rozhovøovali se potíšením Ducha svatého. ³² Stalo se pak, že Petr, když procházel všechny sbory, pøíšel také k svatým, kteøíž byli v Lyddì. ³³ I nalezl tu èlovìka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl šlakem poražený. ³⁴ I øekl mu Petr: Eneáši, uzdravuje¹ tebe Ježíš Kristus; vstaò a ustel sobì. A hned vstal. ³⁵ I vidìli jej všickni, kteøíž bydlili v Lyddì a v Saronì, kteøíž se obrátìli ku Pánu. ³⁶ Byla pak jedna uèedlnice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutkù dobrých a almužen, kteréž èinila. ³⁷ I stalo se v tìch dnech, že roznemohši se, umøela. Kteroužto umyvše, položili na síò vrchní. ³⁸ A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše uèedlníci, že by tam byl Petr, poslali k nìmu dva muže, prosíce ho, aby sobì neobtížoval pøíjítì až k nim. ³⁹ Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když pøíšel, vedli jej na síò. I obstoupily ho všechny vdovy, plaèíce a ukazující suknì a plášti, kteréž jim dílala, dokudž s nimi byla, Dorkas. ⁴⁰ I rozkázav všechnìm vyjítì ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tìlu, øekl: Tabito, vstaò. A ona otevøela oèi své, a uzøevši Petra, posadila se. ⁴¹ A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou. ⁴² I rozhlášeno jest to po všem mìstì Joppen, a uvìøili mnozí v Pána. ⁴³ I stalo se, že za mnohé dni pozùstal Petr v Joppen u nìjakého Šimona koželuha.

10

¹ Muž pak nìjaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloul Vlaský, ² Nábožný a bohobojný se vším domem svým, èinì almužny mnohé lidu, ³ A modle se Bohu vždycky. Ten vidìl u vidinì zøetelnì, jako v hodinu devátou na den, andìla Božího, an všel k nìmu, a øekl jemu: Kornéli. ⁴ A on pilnì popatøil naò, a zstrašiv se, øekl: Co chceš, Pane? I øekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na pamìt pøed tváøí Boží. ⁵ Protož nyní pošli muže nìkteré do Joppen, a povolej Šimona, kterýž má pøíjmí Petr. ⁶ Ten¹ hospodu má u nìjakého Šimona koželuha, kterýž má dùm u moøe. On¹ poví tobì, co bys mìl èiniti. ⁷ A když odšel andìl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolal dvou služebníkù svých, a rytíøe pobožného z tìch, kteøíž vždycky pøi nìm byli, ⁸ A povìdiv jim všecko to, poslal je do Joppen. ⁹ Nazejtøí pak, když oni šli a pøibližovali se k místu, všel Petr nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou. ¹⁰ A potom velice zlaènìv, chtìl pojístì. Když pak oni strojili, pøipadlo na nìj mysli vytržení. ¹¹ I uzøel nebe otevøené a sstupující k sobì nádobu jakous jako prostìradlo veliké, za ètyøi rohy uvázané, ano se spouští na zem, ¹² Na nìmž byla všeliká zemská hovada ètvernohá, a zvíøata, a zemìplazové, i ptactvo nebeské. ¹³ I stal se hlas k nìmu: Vstaò, Petøe, bij a jez. ¹⁴ I øekl Petr: Nikoli, Pane, neb¹ jsem nikdy nejedl nic obecného anebo neèisté. ¹⁵ Tedy opìt po druhé stal se hlas k nìmu: Což¹ jest Bùh oèistil, nemìj ty toho za neèisté. ¹⁶ A to se stalo po tøíkrát. I vzato jest zase prostìradlo do nebe. ¹⁷ A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidinì to, kteréž vidìl, aj muži ti, kteøíž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na dùm Šimonùv, stáli pøede dveømi. ¹⁸ A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má pøíjmí Petr? ¹⁹ A když Petr pøemyšloval o tom vidinì, øekl jemu Duch: Aj, muži tøi hledají tebe. ²⁰ Protož vstana, sejdi dolù a jdi s nimi, nic nepochybuje; nebo¹ jsem já je poslal. ²¹ Tedy sšed Petr k mužùm, jenž posláni byli k nìmu od Kornelia, øekl: Aj, já¹ jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest pøíèina, pro niž jste pøišli? ²² Oni pak øekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohabojící, i svìdectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidinì napomenut jest od andìla svatého, aby povolal tebe do

domu svého a slyšel øeè od tebe. ²³ Tedy zavolav jich do domu, pøijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a nikteøí bratøí z Joppen šli s ním. ²⁴ A nazejtøí pøišli do Cesaree. Kornelius pak øeekával jich, svolav pøíbuzné své a pøátely blízké. ²⁵ I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti nìmu Kornelius, a padna k nohám jeho, klanìl se mu. ²⁶ Ale Petr pozdvihl ho, øka: Vstaò, však¹ i já také èlovìk jsem. ²⁷ A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a nalezl mnoho tìch, kteøíž se byli sešli. ²⁸ I øekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu pøipojiti se aneb pøistouputi k cizozemci, ale mnì ukázal Bùh, abych žádného èlovìka nepravil obecným neb neèistým býti. ²⁹ Protož bez odporu pøišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou pøíèinu poslali jste pro mne? ³⁰ A Kornelius øekl: Pøede ètyømi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu mém. A aj, postavil se pøede mnou muž v rouše bìlostkvoucím, ³¹ A øekl: Kornéli, uslyšána¹ jest modlitba tvá a almužny tvé jsou¹ v pamìti pøed tváøí Boží. ³² Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Ten¹ má hospodu v domu Šimona koželuha u moøe; on pøijda, bude mluvitì tobì. ³³ Já pak hned jsem poslal k tobì, a ty jsi dobøe uèinil, žeš pøišel. Nyní tedy my všickni pøed oblièejem Božím hotovi jsme slyšeti všecko, což jest koli pøikázáno tobì od Boha. ³⁴ Tedy Petr otevøev ústa, øekl: V pravdì jsem shledal, že Bùh není pøijimaè osob. ³⁵ Ale v každém národu, kdož se ho bojí a èiní spravedlnost, pøíjemný jest jemu; ³⁶ Jakž to oznámil synùm Izraelským, zvištuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho. ³⁷ O èemž i vy sami víte, co se dalo po všem Židovstvu, poèna od Galilee, po køtu, kterýž kázal Jan: ³⁸ Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bùh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobøe èinì, a uzdravuje všechny posedlé od íábla; nebo Bùh s ním byl. ³⁹ A my jsme svìdkové všeho toho, což jest èinil v krajinì Judské a v Jeruzalémì. Kteréhožto zamordovali jsou, povìsivše na døevì. ⁴⁰ Toho Bùh vzkøísil tøetího dne, a zpùsobil to, aby zjeven byl, ⁴¹ Ne všemu lidu, ale svìdkùm prve k tomu zøízeným od Boha, nám, kteøíž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání. ⁴² A pøikázal nám kázati lidu a svìdèiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých. ⁴³ Jemu¹ všickni proroci svìdectví vydávají, že odpuštíni høíchù vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvìøil by v nìho. ⁴⁴ A když ještì Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všechny, kteøíž poslouchali slova Božího. ⁴⁵ I užasli se ti, jenž z obøezaných vìòící byli, kteøíž byli pøišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit. ⁴⁶ Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozliènými, a velebí Boha. Tedy odpovìdìl Petr: ⁴⁷ Zdali mùže kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokøtìni, kteøíž Ducha svatého pøijali jako i my? ⁴⁸ A rozkázal je pokøtìti ve jménu Pánì. I prosili ho, aby u nich pobyl za nikterý den.

11

¹ Uslyšeli pak apoštolé a bratøí, kteøíž byli v Judstvu, že by i pohané pøijali slovo Boží. ² A když pøišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naò ti, kteøíž byli z obøezaných, ³ Økouce: K mužùm neobøezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi. ⁴ Tedy zaèav Petr, vypravoval jim poøád, øka: ⁵ Byl jsem v mìstì Joppen, modle se. I vidìl jsem u vytržení mysli jsa vidìní, nádobu nijakou sstupující jako prostìradlo veliké, za ètyøi rohy pøivázané, ano se spouští s nebe, a pøišlo až ke mnì. ⁶ V kteréž pohlediv pilnì, spatøil jsem hovada zemská ètvernohá, i zvíøata, a zemìplazy, i ptactvo nebeské. ⁷ Slyšel jsem také i hlas ke mnì økoucí: Vstaò, Petøe, bij a jez. ⁸ I øekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb neèistého nikdy nevcházelo v ústa má. ⁹ I odpovìdìl mi hlas po druhé s nebe, øka: Co jest Bùh øeistil, nemìj ty toho za neèisté. ¹⁰ A to se stalo po tøikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe. ¹¹ A aj, hned té chvíle tøi muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mnì z Cesaree. ¹² I øekl mi Duch,

abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo se mnou i tichto šest bratŕŕ, a vešli jsme do domu muže jednoho. ¹³ Kterýžto vypravoval nám, kterak vidil andila v domu svém, an se pŕed ním postavil a ŕekl jemu: Pošli do Joppen muže nikteré a povolej Šimona, kterýž slove Petr. ¹⁴ On¹ tobì bude mluvit slova, skrze niž spasen budeš ty i vsecken tvùj dùm. ¹⁵ Když jsem pak já mluvit zaèal, sstoupil Duch svatý na nì jako i na nás na poèátku. ¹⁶ I rozpomenul jsem se na slovo Pánì, kteréž byl pŕedl: Jan zajisté kŕtil vodou, ale vy pokŕtini budete Duchem svatým. ¹⁷ Ponìvadž tedy jednostejný dar dal jim Bùh jako i nám, kteŕiž uviŕili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu? ¹⁸ To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, ŕkouce: Tedy i pohanùm Bùh pokání dal k životu. ¹⁹ Ti pak, kteŕiž se byli rozprchli pŕeìnou souženì, kteréž se bylo stalo pro Štìpána, pŕišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než samým toliko Židùm. ²⁰ A byli nikteŕi z nich muži z Cypru a nikteŕi Cyrenenští, kteŕižto pŕišedše do Antiochie, mluvili Øekùm, zvìstující jim Pána Ježíše. ²¹ A byla ruka Pánì s nimi, a veliký poèet viŕících obrátil se ku Pánu. ²² I pŕišla povìst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémì. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie. ²³ Kterýžto pŕišed tam, a uzŕev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu. ²⁴ Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I pŕibyl jich tu veliký zástup Pánu. ²⁵ Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, pŕivedl ho do Antiochie. ²⁶ I byli pŕes celý rok pŕi tom sboru, a uèili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii uèedlníci nazváni jsou kŕes'ané. ²⁷ V tich pak dnech pŕišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie. ²⁸ I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršku zemském. Kterýžto i stal se za císaŕe Klaudia. ²⁹ Tedy uèedlníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati nìco ku pomoci bratŕím pŕebývajícím v Judstvu. ³⁰ Což i uèinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.

12

¹ A pŕi tom èasu dal se v to Herodes král, aby sužoval nikteré z církve. ² I zamordoval Jakuba, bratra Janova, meèm. ³ A vida, že se to líbilo Židùm, umínil jíti i Petra. (A byli dnové pŕesnic.) ⁴ Kteréhož jav, do žaláŕe vsadil, poruèiv jej šestnácti žoldnéùm k ostŕihání, chtije po velikonoci vyvésti jej lidu. ⁵ I byl Petr ostŕihán v žaláŕi, modlitba pak ustavièná k Bohu dala se za nìj od církve. ⁶ A když jej již vyvésti mìl Herodes, té noci spal Petr mezi dvìma žoldnéøi, svázán jsa dvìma øetìzy, a strážní pŕede dveømi ostŕihali žaláŕe. ⁷ A aj, andil Pánì postavil se, a svìtlo se zastkvìlo v žaláŕi; a udeŕiv Petra v bok, zbudil ho, øka: Vstaò rychle. I spadli øetìzové s rukou jeho. ⁸ Tedy øekl andil k nìmu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když uèinil, øekl jemu: Odìj se pláštim svým, a pojì za mnou. ⁹ I vyšed, bral se za ním, a nevidil, by to pravé bylo, co se dalo skrze andila, ale domníval se, že by vidinì vidil. ¹⁰ A pŕešedše skrze první i druhou stráž, pŕišli k bránì železné, kteráž vede do mìsta, a ta se jim hned sama otevøela. A všedše skrze ni, pŕešli ulici jednu, a hned odšel andil od nìho. ¹¹ Tedy Petr pŕišed sám k sobì, øekl: Nyní právi vím, že poslal Pán andila svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho oèekávání lidu Židovského. ¹² A pováživ toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž pŕijmì mìl Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se. ¹³ A když Petr potloukl na dveøe, vyšla dìveèka, aby poslechla, jménem Ródé. ¹⁴ A poznavši hlas Petrùv, pro radost neotevøela dveŕi, ale vbìhši, zvìstovala, že Petr stojí u dveŕi. ¹⁵ A oni øekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni øekli: Andil jeho jest. ¹⁶ Ale Petr pŕedce tloukl. A otevøevše dveøe, uzøeli jej, i ulekli se. ¹⁷ A pokynuv na nì

rukou, aby mlèeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán vyvedl z žaláøe, a potom øekl: Povìztež to Jakubovi a bratøím. A vyšed, bral se na jiné místo. ¹⁸ A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldnéøi o to, co se stalo pøi Petrovi. ¹⁹ Herodes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných, kázal je pryè vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, pøebýval tam. ²⁰ A v ten èas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteøížto jednomyslnì pøišli k nìmu, a namluvivše sobì Blasta, pøedního komorníka královského, žádali za pokoj, protože jejich krajiny potravu mìly z zemí královských. ²¹ V uložený pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se na soudné stolicí, uèinil k nim øeè. ²² I zvolal lid, øka: Boží jest toto hlas, a ne lidský. ²³ A ihned ranil jej andìl Pánì, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se èervy, umøel. ²⁴ A slovo Pánì rostlo a rozmáhalo se. ²⁵ Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu, pojavše s sebou i Jana, kterýž pøíjmí mìl Marek.

13

¹ Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a uèitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž mìl pøíjmí Èerný, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu vychován s Herodesem tetrarchou, a Saul. ² A když oni služby Pánì konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddìlte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal. ³ Tedy postíce se, a modlíce se, a vzkládající na nì ruce, propustili je. ⁴ A oni poslání jsouce od Ducha svatého, pøišli do Seleucie, a odtud plavili se do Cypru. ⁵ A pøìsedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách Židovských; a mìli s sebou i Jana k službì. ⁶ A když zchodili ten ostrov až do Páfu, našli tu jakéhos èarodìjníka, falešného proroka Žida, jemuž jméno bylo Barjesus, ⁷ Kterýž byl u znamenitého vladaøe Sergia Pavla, muže opatrného. Ten povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyšeti slovo Boží. ⁸ Ale protivil se jim Elymas, totiž èarodìjník ten, (nebo se tak vykládá jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaøe od víry. ⁹ Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplnìn jsa Duchem svatým, pilnì pohlediv na něj, ¹⁰ Øekl: Ó plný vši lsti a vši nešlechtnosti, synu iáblùv, a nepøíteli vši spravedlnosti, což nepøestaneš pøevraceti cest Pánì pøímých? ¹¹ A aj, nyní ruka Pánì nad tebou, a budeš slepý, nevida slunce až do èasu. A pojednou pøìpadla na něj mrákota a tma, a jda vùkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl. ¹² Tehdy vladaø uzøev, co se stalo, uvìøil, divì se uèení Pánì. ¹³ A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteøíž s ním byli, pøišli do mìsta Pergen v krajinì Pamfylii. Jan pak odšed od nich, vrátil se do Jeruzaléma. ¹⁴ Oni pak šedše z Pergen, pøišli do Antiochie Pisidické, a všedše do školy v den sobotní, posadili se. ¹⁵ A když bylo po ètení Zákona a Prorokù, poslali k nim knížata školy té økouce: Muži bratøí, máte-li úmysl jaké napomenutí uèiniti k lidu, mluvte. ¹⁶ Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlèeli, pokynuv, øekl: Muži Izraelští, a kteøíž se bojíte Boha, slyšte. ¹⁷ Bùh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztáženém vyvedl je z ní. ¹⁸ A za èas ètyøidceti let snášel jejich obyèeje na poušti. ¹⁹ A zahladiv sedm národù v zemi Kanán, rozdìlil losem mezi nì zemi jejich. ²⁰ A potom, témìø za ètyøi sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka. ²¹ A vtom žádali za krále, i dal jim Bùh Saule, syna Cis, muže z pokolení Benjaminova, za ètyøidceti let. ²² A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svìdectví dáváje, øekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude èiniti všecku vůli mou. ²³ Z jehožto semene Bùh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše, ²⁴ Pøed jehožto pøíštím kázal Jan køest pokání všemu lidu Izraelskému. ²⁵ A když Jan dokonával bìh svůj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, pøijde¹ po mnì tak dùstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi noh jeho. ²⁶ Muži bratøí, synové rodu Abrahamova, a

kteoř mezi vámi jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest. ²⁷ Nebo ti, kteoř pøebývají v Jeruzalémì, a knížata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteoř se na každou sobotu ètou, naplnili. ²⁸ A nižádné viny hodné smrti na nìm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili. ²⁹ A když dokonali všecko, což o nìm psáno bylo, složen jsa s døeva, do hrobu jest položen. ³⁰ Bùh pak vzkøisil jej z mrtvých. ³¹ Kterýžto vidín jest po mnohé dni od tìch, jenž spolu s ním byli pøišli z Galilee do Jeruzaléma, kteořto jsou svìdkové jeho k lidu. ³² A my vám zvištujeme to zaslíbení, které se stalo otcùm, že jest je již Bùh naplnil nám synùm jejich, vzkøisil Ježíše; ³³ Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ³⁴ A že jej z mrtvých vzkøisil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom øekl: Dám vám svaté vìci Davidovy vìrné. ³⁵ Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viditi porušení. ³⁶ David zajisté za svého vìku poslouživ vùli Boží, usnul, a pøiložen jest k otcùm svým, a vidil porušení, ³⁷ Ale ten, kteréhož Bùh vzkøisil, nevidil porušení. ³⁸ Protož známo vám buì, muži bratøi, že skrze toho zvištujete se vám odpuštìní høíchù, ³⁹ A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžíšov ospravedlnìni býti, skrze tohoto každý, kdož vìøí, bývá ospravedlnìn. ⁴⁰ Protož vizte, a¹ na vás nepøijde to, což jest v Prorocích povìdáno: ⁴¹ Vizte potupníci, a podivte se, a na nic pøijíte; nebo já dílo dílám za dnù vašich, dílo to, o kterémž vy neuvìøíte, kdyby je vám kdo vypravoval. ⁴² A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova. ⁴³ A když bylo rozpuštìno shromáždìní, šlo mnoho Židù a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteořto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží. ⁴⁴ V druhou pak sobotu témìø všecko mìsto sešlo se k slyšení slova Božího. ⁴⁵ A Židé vidouce zástupy, naplnìni jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. ⁴⁶ Tedy svobodni Pavel a Barnabáš øekli: Vám¹ jest mìlo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale ponìvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte vìnèného života, aj, obracíme se ku pohanùm. ⁴⁷ Nebo¹ jest nám tak pøikázal Pán, øka: Položil jsem tebe svìtlo pohanùm, tak abys ty byl spasení až do konèin zemì. ⁴⁸ A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Pánì; a uvìøili všickni, což jich koli bylo pøedzøízeno k životu vìnènému. ⁴⁹ I rozhlašovalo se slovo Pánì po vší krajinì. ⁵⁰ Tedy Židé zbouøili ženy nábožné a pøectivé a pøední miš¹any, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z konèin svých. ⁵¹ A oni vyrazivše prach z noh svých na nì, pøišli do Ikonie. ⁵² Uèedlníci pak naplnìni byli radostí a Duchem svatým.

14

¹ I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvili slovo Boží, takže jest uvìøilo i Židù i Øekù veliké množství. ² Ale kteoř z Židù nepovolní byli, ti zbouøili a zdráždili mysli pohanù proti bratøím. ³ I byli tu za dlouhý èas, smìle a svobodni mluvíce v Pánu, kterýž svìdectví vydával slovu milosti své, a pùsobil to, aby se dáli divové a zázrakové skrze ruce jejich. ⁴ I rozdílilo se množství mìsta, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštoly. ⁵ A když se oboøili na apoštoly i pohané i Židé s knížaty svými, aby je utiskli a kamenovali, ⁶ Oni srozumìvše tomu, utekli do mìst Lykaonitských, do Lystry a do Derben, a do toho okolí, ⁷ A tu kázali evangelium. ⁸ Muž pak nìjaký v Lystøe, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z života matky své, kterýž nikdy nechodil. ⁹ Ten poslouchal Pavla mluvícího. Kterýžto pohlediv naò, a vida, an vìøí, že uzdraven bude, ¹⁰ Øekl velikým hlasem: Postav se pøímì na nohách svých. I zchopil se a chodil. ¹¹ Zástupové pak vidìvše, co uèinil Pavel, pozdvihli hlasu svého,

Lykaonitsky økouce: Bohové pøipodobnivše se lidem, sstoupili k nám. ¹² I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil slovo Boží. ¹³ Tedy knìz Jupitera, modly té, kteráž byla pøed mìstem jejich, pøivedl býky a pøinesl vìnce pøed bránu, a chtìl s lidem obìti obitovati. ¹⁴ To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukni své, vybihli k zástupùm, kòieíce, ¹⁵ A økouce: Muži, což to èiníte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i vy poddaní, kteøíž vás napomínáme, abyste se obrátili od tìchto marností k Bohu živému, kterýž uèinil nebe i zemi, i moøe, i všecko, což v nich jest. ¹⁶ Kterýžto za pøedešlých vikù všech pohanù nechával, aby chodili po cestách svých, ¹⁷ Aèkoli proto nenechal sebe bez osvidèení, dobøe èinì, dávaje nám s nebe dèš¹ a èasy úrodné, naplòuje pokrmem a potìšením srdce naše. ¹⁸ A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobìtovali. ¹⁹ A vtom pøišli od Antiochie a Ikonie nìjací Židé, kteøížto navedše zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej pøed mìsto, domnívajíce se, že umøel. ²⁰ A když jej obstoupili uèedlníci, vstal a všel do mìsta, a nazejtøí odšel s Barnabášem do Derben. ²¹ A kázavše evangelium místu tomu, a uèedníkù mnoho získavše, navrátili se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie, ²² Potvrzující duši uèedníkù, a napomínající jich, aby trvali u víøe, a pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího. ²³ A zòídivše jim, podle daných hlasù, starší po církevch, a modlivše se s postem, poruèili je Pánu, v kteréhož jsou uvìøili. ²⁴ A prošedše Pisidii, pøišli do Pamfylie, ²⁵ A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do mìsta Attalie. ²⁶ A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poruèeni byli milosti Boží k dílu, kteréž jsou vykonali. ²⁷ A když tam pøišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kteraké vícì Bùh skrze nì uèinil a že otevøel pohanùm dveøe víry. ²⁸ I byli tu za dlouhý èas s uèedlníky.

15

¹ Pøišedše pak nìkteøí z Židovstva, uèili bratøí: Že nebudete-li se obøezovati podle obyèeje Mojžíšova, nebudete moci spaseni býti. ² A když se stala mezi nimi rùznice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi mìl, i zùstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a nìkteøí jiní z nich šli k apoštolùm a starším do Jeruzaléma o tu otázku. ³ Tedy oni jsouce vyprovozeni od církvè, šli skrze Fenicen a Samaøí, vypravující o obrácení pohanù na víru, i zpùsobili radost velikou všem bratøím. ⁴ A když se dostali do Jeruzaléma, pøijati jsou od církvè a od apoštolù a starších. I zvištovali jim, kteraké vícì èinil skrze nì Bùh. ⁵ A že povstali nìkteøí z sekty farizejské, kteøíž byli uvìøili, pravíce, že musejí obøezování býti, a potom aby jim bylo pøikázáno zachovávatì zákon Mojžíšov. ⁶ Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili. ⁷ A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, øekl k nim: Muži bratøí, vy víte, že od dávných dnù mezi námi Bùh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané slovo evangelium a uvìøili. ⁸ A ten, jenž zpytuje srdce, Bùh, svìdectví jim vydal, dav jim Ducha svatého, jako i nám. ⁹ A neuèinil rozdíl mezi nimi a námi, vírou oèistiv srdce jejich. ¹⁰ Protož nyní, proè pokoušíte Boha, chtíce vzložitì na hrdlo uèedníkù jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli? ¹¹ Ale skrze milost Pána Ježíše Krista víøíme, že spaseni budeme, rovnì jako i oni. ¹² I mlèelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla, vypravujících, kteraké divy a zázraky èinil Bùh skrze nì mezi pohany. ¹³ A když oni tak umlkli, odpovìdìl Jakub, øka: Muži bratøí, slyšte mne. ¹⁴ Šimon teì vypravoval, kterak Bùh nejprve popatøil na pohany, aby z nich pøijal lid jménu svému. ¹⁵ A s tím se srovnávají i øeèi prorocké, jakož psáno jest: ¹⁶ Potom se navrátím, a vzdílám zase stánek Davidùv, kterýž byl klesl, a zboøeniny jeho zase vzdílám, a vyzdvihnu jej, ¹⁷ Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž èinì tyto všechny vícì.

¹⁸ Známa¹ jsou Bohu od víků všechna díla jeho. ¹⁹ Protož já tak soudím, aby nebyli kormoucení ti, kteříž se z pohanů obracíjí k Bohu, ²⁰ Ale aby jim napsáno bylo, a¹ se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a toho, což jest udáveného a od krve. ²¹ Nebo Mojžíš od dávných víků má po všech místech, kdo by jej kázal v školách, ponívadž na každou sobotu èitán bývá. ²² Tehdy vidilo se apoštolům a starším se vši církví, aby vyvolili z sebe muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloul Barsabáš, a Sílu, muže znamenité mezi bratøími, ²³ Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratøí tím, kteříž jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratøím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují. ²⁴ Ponívadž jsme slyšeli, že níkteoí vyšedše od nás, zkormoutili vás, øeemi svými zemdlévající duše vaše, pravíce, že se máte obøezovati a Zákon zachovávatí, jimž jsme toho neporuèili: ²⁵ I vidilo se nám shromáždíným jednomyslnì, abychom vyvolili muže níkteré a poslali k vám s nejmilejšími našimi bratøími, Barnabášem a Pavlem, ²⁶ Lidmi tímí, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše Krista. ²⁷ Protož poslali jsme Judu a Sílu, a ti¹ i ústní povídí vám totéž. ²⁸ Vidilo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás bøemene nevzkládati, kromì tichto vící potøebných, ²⁹ Totíž abyste se zdržovali od obitovaného modlám, a od krve, a od udáveného, a od smilstva. Od tich vící budete-li se ostøíhati, dobøe budete èiniti. Mìjte se dobøe. ³⁰ Tedy oni propuštìni jsouce, pøišli do Antiochie, a shromáždívše množství, dali jim list. ³¹ Kterýžto ètouce, radovali se z toho potíšení jich. ³² Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou øeèí napomínali bratøí a potvrzovali jich. ³³ A pobyvše tu za níkterý èas, propuštìni jsou od bratøí v pokoji zase k apoštolům. ³⁴ Ale Sílovi se vidilo, aby tu zůstal. ³⁵ Tolikéž Pavel i Barnabáš pobyli v Antiochii, uèíce a zvìstující slovo Pánì, i s mnohými jinými. ³⁶ Po níkolika pak dnech øekl Pavel k Barnabášovi: Vracující se, navštívme bratøí naše po všech místech, v kterýchž jsme kázali slovo Pánì, a pøezvíme, kterak se mají. ³⁷ Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž pøijmí mìl Marek. ³⁸ Ale Pavlovi se nezdálo pojítí toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci. ³⁹ I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli rùzno. Barnabáš pak pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru. ⁴⁰ A Pavel pøipojiv k sobì Sílu, odšel, poruèen jsa milosti Boží od bratøí. ⁴¹ I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.

16

¹ Pøišel pak do Derben a do Lystry, aj, uèedlník jeden tu byl, jménem Timoteus, syn jedné ženy Židovky víoící, ale otce mìl Øeka. ² Tomu svìdectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystøe a v Ikonii bratøí. ³ Toho sobì oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obøezal jej, pro Židy, kteříž byli v tich místech; nebo vidili všickni, že otec jeho byl Øek. ⁴ A když chodili po místech, vydávali jim k ostøíhání ustanovení zøízená od apoštolù a od starších, kteříž byli v Jeruzalémì. ⁵ A tak církvé utvrzovaly se u víøe a rozmáhaly se v poètu na každý den. ⁶ A prošedše Frygii i Galatskou krajinu, když jim zabránìno od Ducha svatého, aby nemluvili slova Božího v Azii, ⁷ Pøišedše do Myzie, pokoušeli se jítí do Bitynie. Ale nedal jim Duch Ježíšuv. ⁸ Tedy pominuvše Myzii, šli do Troady. ⁹ I ukázalo se Pavlovi v noci vidíní, jako by muž níjaký Macedonský stál, a prosil ho, øka: Pøijda do Macedonie, pomoz nám. ¹⁰ A jakž to vidíní vidìl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Macedonie, tím ujištìni jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium. ¹¹ Protož pustivše se od Troady, pøímým bìhem pøiplavili jsme se do Samotracie a nazejtøí do Neapolis, ¹² A odtud do Filippis, kteréžto jest první mìsto krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zůstali jsme v tom mìstì za níkolik dní. ¹³ V den pak sobotní vyšli jsme ven za mìsto k øece, kdež býval obyèej modliti se. A usadivše se, mluvili jsme ženám,

kteréž se tu byly sešly. ¹⁴ Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských, bohabojící, poslouchala nás. Jejížto srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzovala, co se od Pavla pravilo. ¹⁵ A když pokřtěna byla i dům její, prosila, økuci: Ponìvadž jste mne soudili vìrnou Pánu býti, vejdìtež do domu mého, a pobuìte u mne. I pøinutila nás. ¹⁶ I stalo se, když jsme šli k modlitbì, že dìveèka nìjaká, mající ducha vìstìho, potkala se s námi, kteráž veliký užitèk pøinášela pánùm svým budoucích vícì pøedpovídáním. ¹⁷ Ta šedši za Pavlem a za námi, volala, økuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteøížto zvìstují nám cestu spasení. ¹⁸ A to èinìvala za mnoho dní. Pavel pak tížce to nesa, a obrátiv se, øekl duchu tomu: Pøikazuji tobì ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle. ¹⁹ A vidìvše páni její, že jest odešla nadìje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynek pøed úøad. ²⁰ A postavivše je pøed úøedníky, øekli: Tito lidé bouøí místo naše, jsouce Židé, ²¹ A zvìstují obyèeje, kterýchž nám nesluší pøijítì ani zachovávatì, ponìvadž jsme my Øímané. ²² I povstala obec proti nim. A úøedníci, roztrhše suknì jejich, kázali je metlami mrskati. ²³ A množství ran jim davše, vsadili je do žaláøe, pøikázavše strážnému žaláøe, aby jich pilně ostøíhal. ²⁴ Tedy on takové maje pøikázání, vsadil je do nejhlubšího žaláøe, a nohy jejich sevřel kladou. ²⁵ O pùlnoci pak Pavel a Sílas modlèce se, zpívali písnìcky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vìzòové. ²⁶ A vtom pojednou zemì tøesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláøe, a hned se jim všecky dveøe otevřely a všech okovové spadli. ²⁷ I procítiv strážný žaláøe a vida dveøe žaláøe otevøené, vytrhl meè, aby se zabil, domnívaje se, že vìzòové utekli. ²⁸ I zkøikl naò Pavel hlasem velikým, øka: Neèiò sobì nic zlého, však jsme teì všickni. ²⁹ A požádav svìtla, vbìhl k nim, a tøesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým. ³⁰ I vyved je ven, øekl: Páni, co já mám èiniti, abych spasen byl? ³¹ A oni øekli: Vìø v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj. ³² I mluvili jemu slovo Páni, i všechnìm, kteøíž byli v domu jeho. ³³ A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokøtìn jest hned on i všechna èeled jeho. ³⁴ A když je uvedl do domu svého, pøipravil jim stùl, a veselil se, že jest se vším domem svým uviøil Bohu. ³⁵ A když bylo ve dne, poslali úøedníci služebníky, økouce: Vypusť ty lidi. ³⁶ I oznámil strážný žaláøe slova ta Pavlovi, pravì: Že poslali úøedníci, abyste byli propuštìni. Protož nyní vyjdouce, jdìtež v pokoji. ³⁷ Ale Pavel øekl k nim: Zmrskavše nás zjevnì a bez vyslyšení, lidi Øímany, vsázeli do žaláøe, a již nyní nás chtìjí tajnì vyhnati? Nikoli, ale nechať samì pøijdou, a vyvedou nás. ³⁸ Tedy povìdili úøedníkùm služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Øímané byli. ³⁹ A pøišedše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z místa. ⁴⁰ I vyšedše z žaláøe, vešli k Lydii, a uzøevše bratøí, potìšili jich, i šli odtud.

17

¹ A prošedše místo Amfipolim a Apollonii, pøišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola. ² Tedy Pavel podle obyèeje svého všel k nim, a po tòi soboty kázal jim z Písem, ³ Otvíraje a pøedkládaje to, že mìl Kristus trpìti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvìstuji vám. ⁴ I uviøili nikteøí z nich, a pøipojili se Pavlovi a Sílovi, i Øekù nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo. ⁵ Ale zažžení jsouce závistí Židé pravdì nepovolní, a pøivzavše k sobì nikteré lehkomyšlné a zlé lidi, shlukše se, zbouøili místo, a útok uèinivše na dům Jázonùv, hledali jich, aby je vyvedli pøed lid. ⁶ A nenalezše jich, táhli Jázona a nikteré bratøí k starším místa, kòieíce: Tito, kteøíž všecken svìt bouøí, ti sem také pøišli, ⁷ Kteréž pøijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císaøskému èinì, pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše. ⁸ A tak zbouøili obec i starší místa, kteøíž od nich to slyšeli. ⁹ Ale

oni přijavše dosti učeniní od Jázona a jiných, propustili je. ¹⁰ Bratři pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kteřížto přišedše tam, vešli do školy Židovské. ¹¹ A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteřížto přijali slovo Boží se vsí chtivostí, na každý den rozvažující Písma, tak-li by ty věci byly, jakž kázal Pavel. ¹² A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemálo. ¹³ A když zviděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy. ¹⁴ Ale hned bratři vypustili Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a Timoteus zůstali tu. ¹⁵ Ti pak, kteřížto provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu, což nejspíše mohou, šli zase. ¹⁶ A když Pavel čekal jich v Aténách, rozličoval se v něm duch jeho, vida to místo oddané býti modloslužbě. ¹⁷ I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všechny dni, s těmi, kteříž se koli nahodili. ¹⁸ Tedy někteří z epikureů a stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žváb chce povídati? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých cizích bohů zvěstovatel. Neb jím o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval. ¹⁹ I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a řekli jemu: Můžeme-li viděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ? ²⁰ Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protože chceme viděti, co by to bylo. ²¹ (Aténští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k němuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.) ²² Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi. ²³ Nebo procházejete se a spatřujete náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, toho¹ já zvěstuji vám. ²⁴ Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udílaných, ²⁵ Aniž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něeho potěboval, poněvadž on dává všem život i dýchání i všecko. ²⁶ A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tvůři vsí země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich, ²⁷ Aby hledali Boha, zda by snad makajíce, mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. ²⁸ Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů povídali: Že i rodina jeho jsme. ²⁹ Rodina tedy Boží jsouce, nemáme¹ se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, oemeslem anebo důvtipem lidským vyrytému, byl podoben. ³⁰ Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všem všudy, aby pokání činili, ³¹ Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víře o tom všem, vzkříšením jeho z mrtvých. ³² Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme ti slyšeti o tom po druhé. ³³ A tak Pavel vyšel z prostředku jejich. ³⁴ Někteří pak muži, přidržíce se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

18

¹ Potom pak Pavel vyšel z Atén, přišel do Korintu. ² A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli), i přivinul se k nim. ³ A že byl téhož oemesla jako oni, bydlil u nich a dílal; a bylo oemeslo jejich stany dílati. ⁴ I hádal se v škole na každou sobotu a k získání přivodil i Židy i Řeky. ⁵ A když přišli z Macedonie Sílas a Timoteus, rozličoval se v duchu Pavel, osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus. ⁶ A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyraziv prach z roucha svého, řekl k nim: Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já eist jsa, hned půjdu ku pohanům. ⁷ A jda odtud, všel do domu ělovíka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé školy. ⁸ Krispus pak, kníže školy, uvěřil

Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvěřili a křtiti byli. ⁹ I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč. ¹⁰ Neb¹ já s tebou jsem, a žádný¹ nesáhne na tebe, a¹ by zle učinil; nebo mnoho mám lidu v tomto městě. ¹¹ I byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží. ¹² Když pak Gallio vladařem byl v Achaii, povstali jednomyslně Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolicí, ¹³ Právce: Tento navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha. ¹⁴ A když Pavel měl již otevřít ústa, řekl Gallio k Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechtnost nějaká, slušní bych vás vyslyšel. ¹⁵ Pakli¹ jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Já¹ toho soudce býti nechci. ¹⁶ I odehnal je od soudné stolice. ¹⁷ Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu před soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal. ¹⁸ Pavel pak, pobýv tam ještě za mnoho dní, i rozžehnáv se s bratry, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl učinil slib. ¹⁹ I přišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy. ²⁰ A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil. ²¹ Ale požehnáv jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu. ²² A přišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie. ²³ A pobýv tu za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech učedníků. ²⁴ Žid pak nějaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do Efezu, učený v Písmi. ²⁵ Ten byl poeatečně naučen cestě Páně, a jsa vroucího ducha, horlivě mluvil a učil pilně tím vícem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův. ²⁶ A ten počal smle a svobodně mluvit v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží. ²⁷ A když chtěl jíti do Achaie, bratři napomenuvše ho, psali učedníkům, aby jej přijali. Kterýžto když tam přišel, mnoho prospěl tím, kteříž uvěřili skrze milost Boží. ²⁸ Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.

19

¹ I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prošed vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky, ² Řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba, aniž jsme slyšali, jest-li Duch svatý. ³ On pak řekl jim: Nač tedy pokřtiti jste? A oni řekli: Křtiti jsme křtem Janovým. ⁴ I řekl Pavel: Jan¹ zajisté křtil křtem pokání, praví lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše. ⁵ Kteříž pak toho uposlechli, pokřtiti jsou ve jméno Pána Ježíše. ⁶ A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozlieny, a prorokovali. ⁷ A bylo všech spolu okolo dvanácti mužů. ⁸ Tedy Pavel všed do školy, smle a svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se a uče o království Božím. ⁹ A když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddílil učedníky, na každý den kázání eini v škole nějakého Tyranna. ¹⁰ A to se dalo za dvě léta, takže všickni, kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Řekové. ¹¹ A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy, ¹² Takže i šátky a fírtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich. ¹³ Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali, vzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel. ¹⁴ A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kníze, kteříž to činili. ¹⁵ Tedy odpovídv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale

vy kdo jste? ¹⁶ A obořiv se na ně ělovik ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranění vyběhli z domu toho. ¹⁷ A to známo uěinino jest všechnim Židům i Ěekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeď na ně na všechny. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše. ¹⁸ Mnozí pak z vřících přicházeli, vyznávající se a zjevující skutky své. ¹⁹ Mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi; a počtše cenu jejich, shledali toho padesáte tisíců peněz. ²⁰ Tak jest mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se. ²¹ A když se to všechno dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, ťka: Když pobudu tam, musím¹ také i na Řím pohlediti. ²² I poslav dva z těch, jenž mu přisluhovali, do Macedonie, Timotea a Erasta, sám pozůstal v Azii do ěasu. ²³ Tedy stala se v ten ěas nemalá bouřka pro cestu Boží. ²⁴ Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné modly Diány, nemalý zisk přivodil ěemeslníkům. ²⁵ Kterěž svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci, ťekl jim: Muži, víte, že z tohoto ěemesla jest živnost naše. ²⁶ A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vši Azii tento Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, praví: Že to nejsou bohové, kteříž jsou rukama udělaní. ²⁷ A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší přitrž nestala, ale také i veliké bohyni Diány chrám aby za nic nebyl jmín, a aby nepřišlo k zkáze důstojenství její, kteroužto všechna Azia i všechnen svět okršlek ctí. ²⁸ To uslyšavše a naplněni jsouce hněvem, zřekli ťkouce: Veliká jest Diána Efezských. ²⁹ I naplněno jest všechno místo rozborem, a valili se všickni spolu na plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy. ³⁰ Pavlovi pak, když chtěl jíti k lidu, nedopustili uěedlníci. ³¹ Ano i někteří z předních mužů Azianských, kteříž jemu přáli, poslavše k němu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku. ³² A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo byla obec zbouřena, a mnozí neviděli, proč jsou se sběhli. ³³ Z zástupu pak někteří Alexandra nějakého táhli k mluvení, kteréhož i Židé k tomu nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtěl zprávu dáti lidu. ³⁴ Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednostejný všech hlas, jako za dvě hodiny volajících: Veliká jest Diána Efezských. ³⁵ A když písař pokojil zástup, ťekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest, ješto by neviděl, že místo Efezské slouží veliké bohyni Diáně a od Jupitera spadlému obrazu? ³⁶ A poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili a nic kvapně nečinili. ³⁷ Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádce ani ruhaři bohyni vaší. ³⁸ Jestliže pak Demetrius a ti, kteříž jsou s ním ěemeslníci, mají s kým jakou př, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Necha¹ jedni druhé viní. ³⁹ Pakli ěeho jiného hledáte, i to¹ muž v pořádném svolání obce skoncováno býti. ⁴⁰ Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní, poněvadž žádné přičiny není, kterouž bychom mohli předložiti, proč jsme se tuto sběhli. A to povědiv, rozpustil lid.

20

¹ Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel uěedlníků a požehnáv jich, vyšel odtud, aby se bral do Macedonie. ² A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim uěiniv mnohými ťeemi, přišel do země Ěecké, ³ V kteréžto pobyv za tři měsíce, (kdežto Židé uěinili jemu zálohy,) když se měl plaviti do Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii. ⁴ I šel s ním Sópater Berienský až do Azie, a z Tessalonicenských Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus. ⁵ Ti všickni šedše napřed, dočkali nás v Troadi. ⁶ My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim do Troady v pět dnů, a tu jsme pobyli za sedm dní. ⁷ Tedy první den po sobotě, když se uěedlníci sešli k lámání chleba, Pavel

mluvil k nim, maje nazejtóí jíti pryè, i prodlil øeèí až do pùlnoci. ⁸ A bylo mnoho svìtel tu na té síni, kdež byli shromáždìni. ⁹ Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedì na oknì, jsa obtížen hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spì, spadl s tøetího ponebí dolù, a vzat jest mrtvý. ¹⁰ I sstoupiv dolù Pavel, zpolehl na nìj, a objav jej, øekl: Nermu¹tež se, však duše jeho v nìm jest. ¹¹ A vstoupiv zase na síò, lámal chléb a jedl, a kázání jim uèiniv dlouho až do svítání, tak odšel pryè. ¹² I pøivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potìšeni. ¹³ My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k sobì vzítí Pavla; neb jest byl tak poruèil, maje sám jíti po zemi. ¹⁴ A když se k nám pøipojil v Asson, vzavše jej, pøijeli jsme do Mitylénu. ¹⁵ A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a tøetího dne pøistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtóí pøišli jsme do Milétu. ¹⁶ Nebo Pavel byl umínìl pominouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémì. ¹⁷ Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobì starších církve. ¹⁸ Kteòížto když pøišli k nìmu, øekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto pøišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten èas s vámi byl, ¹⁹ Slouže Pánu se vší pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne pøicházela z úkladù Židovských. ²⁰ Kterak jsem nièehož nepominul, což by vám užiteèného bylo, abych vám toho neoznámil, ale uèil jsem vás vùbec zjevnì i po domích, ²¹ Svìdectví vydávaje i Židùm i Øekùm o pokání k Bohu a o víøe v Pána našeho Ježíše Krista. ²² A aj, nyní já sevøín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevída, co mi se v nìm má státi, ²³ Než že Duch svatý po mìstech, kudyž jsem šel, osvídèuje mi, pravì, že vìzení a soužení mne oèekávají. ²⁴ Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych bìh svùj s radostí vykonal a pøisluhování, kteréž jsem pøijal od Pána Ježíše, k osvídèování evangelium milosti Boží. ²⁵ A aj, já nyní vím, že již více neuzóite tváøi mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím. ²⁶ Protož osvídèuji¹ vám dnešní den, že¹ jsem èist od krve všech. ²⁷ Neb¹ jsem neobmeškal zvìstovati vám všeliké rady Boží. ²⁸ Buítež tedy sebe pilni i všeho stáda, v nìmžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církvev Boží, kteréž sobì dobyl svou vlastní krví. ²⁹ Nebo já to jistotnì vím, že po mém odjití vejdou mezi vás vlci hltaví, kteòíž nebudou odpouštìti stádu. ³⁰ A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluvitì pøevrácené vici, aby obrátili uèedlníky po sobì. ³¹ Protož bdìte, v pamìti majíce, že jsem po tòi léta nepøestával dnem i nocí s pláèem napomínati jednoho každého z vás. ³² A již nyní, bratøí, porouèím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdìlati vás, a dátì vám dìdictví mezi všemi posvícenými. ³³ Støíbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného. ³⁴ Nýbrž sami víte, že toho, èehož mi kdy potøebí bylo, i tím, kteòíž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto. ³⁵ Vše ukázal jsem vám, že tak pracující, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; neb¹ on øekl: Blahoslaveníji jest dátì nežli brátì. ³⁶ A to povídìv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi. ³⁷ I stal se pláè veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej, ³⁸ Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž øekl, že by již více nemìli tváøi jeho vidìti. I provodili jej až k lodí.

21

¹ Když jsme se pak plavili, rozlouèivše se s nimi, pøímým bìhem pøijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary. ² I nalezše tu lodí, kteráž mìla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se. ³ A když se nám poèal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé stranì, plavili jsme se do Syrie, a pøiplavili jsme se do Týru; nebo tu mìli složitì náklad z lodí. ⁴ A nalezše tu uèedlníky, pobýli jsme tam za sedm dní, kteòížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma.

⁵ A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za místo. A poklekše na kolena na boehu, pomodlili jsme se. ⁶ A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na loď, a oni se vrátili domů. ⁷ My pak přeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratři, pobýli jsme u nich jeden den. ⁸ A nazejtří vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, přešli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z oních sedmi,) pobýli jsme u něho. ⁹ A ten měl čtyři dcery panny, prorokyni. ¹⁰ A když jsme tu pobýli za drahé dny, přešel prorok nějaký z Judstva, jménem Agabus. ¹¹ Ten když k nám přešel, vzal pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Toto¹ praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváže Židé v Jeruzalémě a vydadí v ruce pohanům. ¹² A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteříž byli v tom místě, aby nechodil do Jeruzaléma. ¹³ Tedy odpověděl Pavel: I co činíte, plačíte a trápíte srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i uměti hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše. ¹⁴ A když nechtěl povolit, dali jsme tomu pokoj, okouce: Stať se vůle Páně. ¹⁵ Po těch pak dnech připravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma. ¹⁶ A šli s námi i učeďníci někteří z Cesaree, vedoucí s sebou nějakého Mnázona z Cypru, starého učeďníka, u něhož bychom hospodu měli. ¹⁷ A když jsme přešli do Jeruzaléma, vďěně nás přijali bratři. ¹⁸ Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakubovi, a tu se byli všickni starší sešli. ¹⁹ Jichžto pozdraviv, vypravoval jim všecko, což Bůh skrze službu jeho činil mezi pohany. ²⁰ A oni slyšavše to, velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš, bratře, kterak jest mnoho tisíců Židů vůčicích, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona. ²¹ Ale o tobě¹ mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všechny ty Židy, kteříž jsou mezi pohany, praví, že nemají obězovati synů svých, ani zachovávat obyčejů Zákona. ²² Což tedy činí? Musí¹ zajisté shromážďino býti všecko množství, nebo¹ uslyší o tobě, že jsi přešel. ²³ Učiniž tedy toto, což¹ povíme: Máme¹ tu čtyři muže, kteříž mají slib na sobě. ²⁴ Ty přijma k sobě, posvě¹ se s nimi, i náklad uči s nimi, aby oholili hlavy své. A tak¹ zvidí všickni, že to, což slyšeli o tobě, nic není, ale že i sám ty chodíš, ostihaje Zákona. ²⁵ Z strany pak těch, kteříž z pohanů učili, my jsme psali, usoudivše, aby tohoto něeho nešetili, toliko aby se varovali modlám obětovaného, a krve, a udáveného, a smilstva. ²⁶ Tedy Pavel, přijav k sobě ty muže, na druhý den posvě¹ se s nimi, všel do chrámu, a vypravoval o vyplnění dní toho posvěcení, až i obětována jest oběť za jednoho každého z nich. ²⁷ A když se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z Azie, uzevše jej v chrámě, zbouřili všechněch lid a vztáhli na ruce, ²⁸ Křiče: Muži Izraelští, pomozte! Toto¹ jest ten ělovík, kterýž proti lidu i Zákonu i místu tomuto všechny všudy učí, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil svatého tohoto místa. ²⁹ Nebo byli viděli prve Trofima Efezského s ním v místě, kteréhož domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl. ³⁰ Takž se zbouřilo všecko místo, a sbíhli se lidé, a uchopivše Pavla, táhli jej ven z chrámu. A hned zavěiny jsou dveře. ³¹ A když jej chtěli zamordovati, povídáno hejtmanu vojska, že se bouří všechněch Jeruzalém. ³² Kterýžto hned pojav s sebou žoldnéře a setníky, přibíhl na ně. A oni uzevše hejtmana a žoldnéře, přestali bít Pavla. ³³ Tedy přistoupiv hejtman, dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma řetízy, a ptal se, kdo jest a co učinil. ³⁴ V zástupu pak jedni tak, jiní jinak křičeli. A nemoha nic jistého zviděti pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska. ³⁵ A když přešel k stupům, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéřů pro násilí lidu. ³⁶ Nebo šlo za ním množství lidu, křiče: Zahlať jej! ³⁷ A když měl již uveden býti do vojska Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co promluvit k tobě? Kterýž řekl: Umíš řecky? ³⁸ Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi před těmito dny byl bouřku učinil, a vyvedls na poušť čtyři tisíce lidí? ³⁹ I řekl Pavel: Já¹ jsem ělovík Žid Tarsenský, neposledního místa Cilické země obyvatel; protož prosím

tebe, dopus¹ mi promluvit k lidu. ⁴⁰ A když mu on dopustil, Pavel stoje na stupních, pokynul rukou na lid. A když se veliké mlèení stalo, mluvil k nim Židovsky, øka:

22

¹ Muži bratøí a otcové, poslechnìte této mé omluvy, kterouž vám nyní pøedložím. ² (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím raději mlèeli.) I øekl: ³ Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu mìstì Cilickém, ale vychován jsem v tomto mìstì u noh Gamalielových, vyuèený s pilností podle Zákona otcovského, horlivý milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste. ⁴ Kterýž jsem se této cestì protivil až k smrti, svazuje a dává do žaláøe i muže i ženy, ⁵ Jakož i nejvyšší knìz svìdek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž i listy k bratøím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteøíž tam byli, svázané pøivedl do Jeruzaléma, aby byli trápeni. ⁶ I stalo se, když jsem se bral cestou a pøibližoval k Damašku, okolo poledne, že pojednou rychle s nebe obklìilo mne svìtlo veliké. ⁷ I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proè mi se protiviš? ⁸ A já odpovìdìl jsem: Kdo jsi, Pane? I øekl ke mnì: Já¹ jsem Ježíš Nazaretský, kterémuž ty se protiviš. ⁹ Ti pak, kteøíž se mnou byli, svìtlo zajisté vidìli a pøestrašení jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli. ¹⁰ I øekl jsem: Pane, což mám èiniti? A Pán øekl ke mnì: Vstana, jdiž do Damašku, a tu¹ tobì bude povìdíno všechno, což jest uloženo, abys ty èinil. ¹¹ A že jsem byl oslnul pro jasnost svìtla toho, za ruce jsa veden od tìch, kteøíž se mnou byli, pøišel jsem do Damašku. ¹² Ananiáš pak nijaký, muž pobožný podle zákona, svìdectví máje ode všech pøebývajících v Damašku Židù, ¹³ Pøišel ke mnì, a stoje, øekl mi: Saule, bratøe, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohledìl jsem na něj. ¹⁴ I øekl mi: Bùh otcù našich vyvolil ti, abys poznal vůli jeho, a uzøel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho. ¹⁵ Nebo svìdkem jemu budeš u všech lidí tìch vící, kteréž jsi vidìl a slyšel. ¹⁶ A protož nyní co prodléváš? Vstana, pokøti se, a obmej høíchy své, vzývaje jméno Páni. ¹⁷ Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámì, že jsem byl u vytržení mysli. ¹⁸ I vidìl jsem jej, an dí ke mnì: Pospìš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, nebo¹ nepøijmou svìdectví tvého o mnì. ¹⁹ A já øekl jsem: Pane, oni¹ vidí, že jsem já do žaláøe dával a bil jsem v školách ty, kteøíž vòili v tebe. ²⁰ A když vylévali krev Štipána, svìdka tvého, já také jsem tu stál, a pøivolil jsem k usmrcení jeho, a ostøíhal jsem roucha tìch, kteøíž jej mordovali. ²¹ A Pán øekl ke mnì: Jdi, nebo¹ já ku pohanùm daleko pošli tebe. ²² I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, økouce: Zahlaì z zemì takového, nebo¹ nesluší jemu živu býti. ²³ A když oni køìeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povìtøí, ²⁴ Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal jej bièi mrskati, aby zvidìl, pro kterou pøìèinu na něj tak køìeí. ²⁵ A když jej svázali øemením, øekl Pavel setníkovi, jenž tu stál: Sluší-liž vám èlovìka Øímana a neodsouzeného mrskati? ²⁶ To uslyšav setník, pøistoupì k hejtmanu, povìdìl jemu, øka: Viz, co chceš èiniti; nebo èlovìk tento jest Øíman. ²⁷ A pøistoupiv hejtman, øekl mu: Poviz mi, jsi-li ty Øíman? A on øekl: A já jsem. ²⁸ I odpovìdìl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho miš¹anství dosáhl. Pavel pak øekl: Ale já jsem se i narodil Øíman. ²⁹ Tedy ihned odstoupili od nìho ti, kteøíž jej mìli trápit. Ano i hejtman bál se, když zvidìl, že jest Øíman, a že jej byl kázal svázati. ³⁰ Nazejtøí pak, chtìje zvidìti jistotu, z èeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli pøední knìží i všechna rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho pøed nimi.

23

¹ Tedy Pavel, pohlediv pilnì na to shromáždìní, øekl: Muži bratøí, já všelijak

s dobrým svědomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne. ² Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal tím, kteříž tu stáli, aby jej bili v ústa. ³ Pavel pak řekl jemu: Bude¹ tebe bít Bůh, stěno zblášená. A ty sedíš, soudíš mne vedle Zákona, a proti Zákonu velíš mne bít. ⁴ A někteří stojíce tu řekli: Nejvyššímu knězi Božímu zločinec? ⁵ I řekl Pavel: Neviděl¹ jsem, bratři, by¹ nejvyšším knězem byl; psáno¹ jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zločiniti. ⁶ A vidě Pavel, že tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě: Muži bratři, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím. ⁷ A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizeji a saduceji, a rozdvojilo se množství. ⁸ Nebo saduceové tak praví, že není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obě to vyznávají. ⁹ I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že mluvil jemu duch neb anděl, nebojujme s Bohem. ¹⁰ A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldnéřům sjítí dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a vésti do vojska. ¹¹ V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svěděl o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědět i v Římě. ¹² A když byl den, sědše se někteří z Židů, zapřísáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani pít, až zabijí Pavla. ¹³ A bylo jich více než čtyřiceti, kteříž se byli tak spikli. ¹⁴ Kterážto přistoupivše k předním knížím a k starším, řekli: Prokletím prokleli jsme se, že neokusíme ničehož, dokudž nezabijeme Pavla. ¹⁵ Protož vy nyní dejte viděti hejtmanu, z jednostejného vši rady svolení, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího chtěli zviděti o jeho věcech; my pak, prve nežli¹ se k vám přiblíží, hotovi jsme jej zabít. ¹⁶ Slyšev pak o těch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska a pověděl Pavlovi. ¹⁷ Tedy zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Doveď mládence tohoto k hejtmanu; nebo¹ má jemu něco povědět. ¹⁸ A on pojav jej, vedl k hejtmanu a řekl jemu: Vítě Pavel zavolav mne, prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě, že by měl něco mluvit s tebou. ¹⁹ I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se ho: Co jest to, ještě mi máš oznámiti? ²⁰ Tedy on řekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do rady uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzviděti o něm. ²¹ Ale ty nepovoluj jim; nebo¹ úklady činí jemu více než čtyřiceti mužů z nich, kteříž se zapřísáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani pít, až jej zabijí. A již¹ jsou hotovi, čekajíce na odpověď od tebe. ²² Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav: Abys žádnému nepravil, žeš mi to oznámil. ²³ A zavolav dvou setníků, řekl jim: Připravte žoldnéřů dvě stě, aby šli až do Cesaree, a jezdce sedmdesáte, a drabantů dvě stě k třetí hodině na noc. ²⁴ I hováda přiveďte, aby vsadíce na ně Pavla, ve zdraví jej dovedli k Felixovi vladaři; ²⁵ Napsav jemu také i list v tento rozum: ²⁶ Klaudius Lyziáš výbornému vladaři Felixovi vzkazuje pozdravení. ²⁷ Muže tohoto jавše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhožto já, přispív s houfem žoldnéřů, vyděel jsem, zviděv, že jest Říman. ²⁸ A chtěje zvidět, z čeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich. ²⁹ I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké otázky Zákona jejich a že nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení. ³⁰ A když mi povědino o úkladech, kteréž jsou o něm skládali Židé, ihned jsem jej poslal k tobě, přikázav také i žalobníkům jeho, aby, což mají proti němu, oznámili před tebou. Měj se dobře. ³¹ Tedy žoldnéři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v noci do Antipatridy. ³² A naježtři, nechavše jízdných, aby s ním jeli, vrátili se do vojska. ³³ Oni pak přijevše do Cesaree, dali list vladaři, a Pavla také postavili před ním. ³⁴ A přečta list vladaře, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A zviděv, že jest z Cilicie, ³⁵ Řekl: Budu ti slyšet, když tvoji žalobníci také přijdou. I rozkázal ho ostřihati v domě Herodesovi.

24

¹ Po pìti pak dnech sstoupil nejvyšší knìz Ananiáš s staršími a s nìjakým Tertullem øeènìkem; kteøížto postavili se pøed vladaøem proti Pavlovi. ² A když povolán byl, poèal naø žalovati Tertullus, øka: ³ Kterak mnohý pokoj zpùsoben jest nám skrze tebe a mnohé vìci v tomto národu výbornì se dìjí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším dikováním vyznáváme, výborný Felix. ⁴ Ale abych ti déle nezamìstnával, prosím, vyslyšíš nás malièko podle obyèeje pøívìtivosti své. ⁵ Nalezli jsme zajisté èlovìka tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího rùznice mezi všemi Židy po všem svìtì, a vùdci té sekty nazaretské; ⁶ Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskrvrnil; a kteréhožto javše, vedle Zákona našeho chtìli jsme souditi. ⁷ Ale pøišed k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou našich, ⁸ Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobì. Od nihožto ty sám budeš moci, vyptaje se, zvidìti o všem o tom, z èeho my jej viníme. ⁹ A k tomu se pøimluvili i Židé, pravíce, že to tak jest. ¹⁰ Tedy Pavel odpovìdìl, když mu náviští dal vladaø, aby mluvil: Od mnohých let vìda tebe býti soudcím národu tomuto pøedstaveným, s lepší myslí k tomu, což se mne dotýèe, odpovídati budu, ¹¹ Ponìvadž ty můžeš to vidìti, že není tomu dní více než dvanácte, jakž jsem pøišel do Jeruzaléma, abych se modlil. ¹² A aniž jsou mne našli v chrámì s nìkým se hádajícího, aneb èinícího roty v zástupu, ani v školách, ani v mìstì, ¹³ Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují. ¹⁴ Ale toto¹ já pøed tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni nazývají kacíøstvím, tak sloužím Bohu otcù svých, vìøe všemu, cožkoli psáno jest v Zákonì a v Prorocích, ¹⁵ Maje nadìji v Bohu, že bude, jehož i oni èekají, vzkøíšení z mrtvých, i spravedlivých i nespravedlivých. ¹⁶ A tak se chovati hledím, abych mìl dobré svìdomí bez úrazu pøed Bohem i pøed lidmi vždycky ¹⁷ Po mnohých pak letech pøišel jsem, almužny nesa národu svému a obìti. ¹⁸ Pøi èemž mne našli v chrámì øeìstìného, ne s zástupem, ani s bouøkou, nìkteøí Židé z Azie, ¹⁹ Kteøíž by mìli tuto také pøed tebou státi a žalovati, mìli-li by co proti mnì. ²⁰ Anebo necha¹ tito sami povídí, našli-li jsou na mnì jakou nepravost, když jsem stál v radi, ²¹ Leè to jedno promluvení, že jsem zavola, stoje mezi nimi: Pro vzkøíšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás. ²² A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestì nìco místnějšího vyzvidìl, øka: Až hejtman Lyziáš sem pøijede, posoudím té pøe vaší. ²³ I poruèil setníkovi, aby Pavla ostøíhal a polehèil mu vìzení a nebránil žádnému z pøátel jeho posluhovati jemu anebo navštìvovati ho. ²⁴ Po nìkolika pak dnech pøišed Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavola Pavla, a slyšel od niho o víøe v Krista. ²⁵ A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdrželivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpovìdìl: Nyní odejdi, a v èas pøíhodný zavolám ti. ²⁶ Nadál se pak, že jemu Pavel dá nìjaké peníze, aby jej propustil, proèež i tím èastìji, povoláváje ho, mluvíval s ním. ²⁷ Po dvou pak letech mìl po sobì námìstka Felix, Festa Porcia, a chtìje se zalíbìti Židùm Felix, nechal Pavla v vìzení.

25

¹ Tedy Festus vladaøství ujav, po tøech dnech pøijel z Cesaree do Jeruzaléma. ² I oznámili jemu nejvyšší knìz a pøedníjší z Židù o Pavlovi, a prosili ho, ³ Žádající té milosti proti nìmu, aby jej kázal pøivèsti do Jeruzaléma, zálohy uèinivše jemu, aby zabit byl na cestì. ⁴ A Festus odpovìdìl, že má Pavel ostøíhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž tam pøijede. ⁵ Protož (øekl), kteøíž z vás mohou, nech¹ tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži, necha¹ naø žalují. ⁶ A pobyv mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolici, kázal Pavla pøivèsti. ⁷ Kterýžto když byl pøiveden, obstoupili jej

ti, jenž byli pøišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dovésti, ⁸ Nebo Pavel pøi všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři nic neprovinil. ⁹ Ale Festus, chtíje se Židům zalíbiti, odpovídiv, øekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti pøede mnou? ¹⁰ I øekl Pavel: Pøed stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobøe to víš. ¹¹ Nebo jestliže¹ jim v èem ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírám¹ umøíti; a pakli¹ nic toho pøi mnì není, z èehož mne oni viní, žádný¹ mne jim nemůže dáti. K císaři se odvolávám. ¹² Tedy Festus promluviv s radou, odpovídl: K císaři se odvolal? K císaři pùjdeš. ¹³ A po nikolika dnech král Agrippa a Bernice pøijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa. ¹⁴ A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlovi pøi, øka: Muž jeden ostaven jest od Felixu v vizení, ¹⁵ O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémì, oznámili mi pøední kníží a starší Židovští, žádajíce na něj ortele. ¹⁶ Kterýmž jsem odpovídl, že není obyèej Římanům vydati èlovíka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba dìje, pøítomné mìl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z èehož by byl obviðován. ¹⁷ A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolicí, rozkázal jsem pøivésti toho muže. ¹⁸ Jehožto žalobníci tu stojíce, z nièeho takového nevinili ho, èehož jsem já se domníval. ¹⁹ Ale o nijaké otázky pøi tom svém náboženství mìli s ním nesnáz, a o jakém si Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ. ²⁰ Já pak maje tu pøi v pochybnosti, øekl jsem jemu, chtìl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty víc souzen býti. ²¹ A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázal jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaři. ²² Tedy Agrippa øekl k Festovi: Chtìl¹ bych i já rád èlovíka toho slyšeti. A on øekl: Zítرا ho uslyšíš. ²³ Nazejtøí pak, když pøišel Agrippa a Bernice s velikou slávou, a vešli na síò s hejtmany a s lidmi nejznameníjšími mìsta toho, k rozkázání Festovu pøiveden jest Pavel. ²⁴ I øekl Festus: Králi Agrippa a všickni, kteøíž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za nižto všechno množství Židù prosili mne, i v Jeruzalémì i zde, kòieíce, že takový nemá více živ býti. ²⁵ Já pak shledav to, že nic hodného smrti neuèinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati. ²⁶ O nímž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teì pøivedl pøed vás, a zvláštì pøed tebe, králi Agrippa, abych vyptaje se, vidìl, co psáti. ²⁷ Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vìznì a pøe jeho neoznámiti.

26

¹ Potom Agrippa øekl Pavlovi: Dopouští¹ se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil: ² Na všechny ty víc, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippa, za š¹astného se poèítám, že dnes pøed tebou odpovídati mám, ³ A zvláštì proto, ponìvadž jsi ty povídom všech tìch, kteøíž u Židù jsou, obyèejù a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšíš mne trpìlivì. ⁴ O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od poèátku v národu mém v Jeruzalémì, vidí všickni Židé, ⁵ Mìvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtìli svìdectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus. ⁶ A nyní pro nadìji toho zaslíbení, kteréž se stalo otcùm našim od Boha, teì stojím, soudu jsa poddán, ⁷ K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustaviènì dnem i nocí, nadìji má, že pøijde; pro kteroužto nadìji žalují na mne Židé, ó králi Agrippa. ⁸ A tak-liž se to od vás za nepodobné k víøe soudí, že Bùh kòísí mrtvé? ⁹ Aè¹ i mnì se zdálo, že by mi náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného èiniti, ¹⁰ Jakož jsem i èinil v Jeruzalémì, a mnohé z svatých já jsem do žaláøù dával, vzav moc od pøedních

kníží. A když mli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti. ¹¹ A po všech školách èasto trápi je, pøinucoval jsem, aby se rouhali; a náramni rozlítiv se na ni, protivil jsem se jim, až i do jiných míst na to jsem jezdil. ¹² A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poruèením pøedních kníží, ¹³ O poledni na cestì, ó králi, uzøel jsem, ano svìtlo s nebe, jasnější nad blesk sluneèný, obklèilo mne, i ty, kteøíž se mnou šli. ¹⁴ A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mnì a økoucí Židovským jazykem: Saule, Saule, proè mi se protivíš? Tvrdo¹ jest tobì proti ostnùm se zpìèovati. ¹⁵ A já øekl: I kdo jsi, Pane? A on øekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš. ¹⁶ Ale vstaò a stùj na nohách svých; nebo proto¹ jsem se tobì ukázal, a¹ bych tebe uèinil služebníkem a svìdkem i tìch vícì, kteréž jsi vidìl, i tìch, v kterýchžto ukazovati se budu tobì, ¹⁷ Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanù, k nimž ti nyní posílám, ¹⁸ Otvíratì oèi jejich, aby se obrátìli od temností k svìtlu a z moci iábelské k Bohu, aby tak høíchù odpuštìní a díl s posvìcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne. ¹⁹ A protož, ó králi Agrippa, nebyl jsem neviøící nebeskému vidìní. ²⁰ Ale hned nejprv tìm, kteøíž jsou v Damašku a v Jeruzalémì, i po vší krajinì Judské, potom i pohanùm zvištoval jsem evangelium, aby pokání èinili a obrátìli se k Bohu, skutky hodné pokání èiníce. ²¹ A pro tu pøíèinu Židé javše mne v chrámì, pokoušeli se rukama svýma zamordovati. ²² Ale s pomocí Boží ještì až do dnešního dne stojím, vydávaje svìdectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvištovali, že se mìlo státi: ²³ Totiž, že mìl Kristus trpìti, a z mrtvých vstana první, zvištovati svìtlo lidu tomuto i pohanùm. ²⁴ To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým øekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umìní k bláznovství tebe pøivodí. ²⁵ On pak øekl: Neblázním¹, výborný Feste, ale slova pravdy a støedmosti mluvím. ²⁶ Ví¹ zajisté o tìch vícech král, pøed kterýmž smìle a svobodni mluvím; nebo mám za to, že¹ ho nic z tìchto vícì tajno není, ponìvadž se toto nedálo pokoutnì. ²⁷ Viøíš-li, králi Agrippa, Prorokùm? Vím, že viøíš. ²⁸ Tedy Agrippa øekl Pavlovi: Témìø bys mne k tomu naklonil, abych byl køes¹anem. ²⁹ A Pavel øekl: Žádal¹ bych od Boha, abyste i ponìkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteøíž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromì okovù tìchto. ³⁰ A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladaø a Bernice, i ti, kteøíž s nimi sedili. ³¹ A odšedše na stranu, mluvili spolu, økouce: Nic hodného smrti neb vìzení neèiní èlovìk tento. ³² Agrippa pak Festovi øekl: Mohl propuštìn býti èlovìk tento, kdyby se byl neodvolal k císaøi.

27

¹ A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poruèen jest i Pavel i nikteøí jiní vìzòové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým. ² Tedy všedše na lodí Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajin Azie, pustili jsme se na moøe. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tèsaloniky. ³ Druhý pak den pøiplavili jsme se k Sidonu. A tu Julius pøívìtivì se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k pøátelùm, u nich mìl pohodlí. ⁴ A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám. ⁵ A tak pøeplavivše se pøes moøe Cilické a Pamfylické, pøišli jsme do místa Myry, kteréž jest v krajinì, jenž slove Lycia. ⁶ A tu našed setník bárku Alexandrinskou, kteráž mìla plouti do Vlach, uvedl nás na ni. ⁷ A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva pøiplouli proti Gnidum, a vítr nám bránil pøiblížitì se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny. ⁸ A sotva ji pomíjeli mohše, pøijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pikný bøeh, od kteréhožto nedaleko bylo místo Lasea. ⁹ Když pak drahný èas pøešel, a již bylo nebezpeèné plavení, (neb již byl i pùst pomínil,) napomínal jich Pavel, ¹⁰ Øka k nim: Muži, vidím, že s velikým

ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude. ¹¹ Ale setník více vůil správci lodí a marináři, nežli tomu, co Pavel pravil. ¹² A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobýli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předece pustili odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu pobýti na břehu Kréty, kterýž leží k vřtru nešpornímu a k vřtru více než západnímu. ¹³ A když počal vřtr vítí od poledne, majíce za to, že se budou umíninou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty. ¹⁴ Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vřtr bouřlivý pŕlnoění, kterýž slove Euroklydon. ¹⁵ A když loď zachvácena byla a nemohla odolati proti vřtru, pustivše ji po vřtru, tak jsme se vezli. ¹⁶ A přibíhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti člun u bárky. ¹⁷ Kterýžto zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpečné, spustivše člun, tak se plavili. ¹⁸ A když bouře vichrová námi velmi zmítala, na druhý den, což bylo v lodí nákladů, metali ven. ¹⁹ A třetí den i to nádobí bárce potřebné svýma rukama vyházeli jsme. ²⁰ A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy větší nastávala, již byla všecka naděje o vysvobození našem odjata. ²¹ A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Mili jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehýbati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpečenství tohoto a škody. ²² A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; nebo¹ nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé. ²³ Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím, ²⁴ Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dal¹ jest tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou. ²⁵ Protož buďte dobré mysli, muži; nebo¹ já vůím Bohu, že¹ se tak stane, jakž jest mi mluveno. ²⁶ Máme¹ se pak dostati na nějaký ostrov. ²⁷ A když již byla třináctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nějaká. ²⁸ Kteřížto spustivše do vody olovnici, našli hlubokost dvacíti loktů; a odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, našli hlubokost patnácti loktů. ²⁹ A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby den byl. ³⁰ Čtli pak marináři utéci z bárky, pustivše člun do moře, pod zámyslem, jako by chtli od předku lodí kotve roztahovati, ³¹ I řekl Pavel setníkovi a žoldnéřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachováni býti. ³² Tedy žoldnéři utínali provazy u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul. ³³ A když již dnlo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes třináctý den, jakž očekávájíte, trváte laení, nic nejedouce. ³⁴ Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nespadne. ³⁵ A to povídív, vezma chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv, počal jísti. ³⁶ A tak potěšení byvše všickni, pojedli i oni. ³⁷ Bylo pak nás všech osob na lodí dvě stě sedmdesáte a šest. ³⁸ A nasycení jsouce pokrmem, obležovali bárku, vysypajíce pšenici do moře. ³⁹ A když byl den, nemohli zemí viditi, než okódlí nějaké znamenali, ano má břeh, k němuž myslili, kdyby jak mohli přistáti s lodí. ⁴⁰ A vytáhše kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k vřtru, táhli se k břehu. ⁴¹ Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moře schází, tu se zastavila loď. A přední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln. ⁴² Tedy žoldnéři radili setníkovi, aby vřzni zmordovali, aby jim nikterý vyplna, neutekl. ⁴³ Ale setník chtje zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I rozkázal tím, kteříž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moře a vyplnuli na zem, ⁴⁴ Jiní pak aby na deskách plynuli a nikteři na těch kusech lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.

28

¹ A tak zachováni jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita. ² Lidé pak toho

ostrova velikou pøivítivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici drev, pøijali nás všecky, pro déš¹, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu. ³ A když Pavel sebral drahni roždí a kladl na oheò, ještírka, utíkajíc pøed horkem, pøipjala se k ruce jeho. ⁴ A když uzøeli lidé toho ostrovu, ano ještírka visí u ruky jeho, øekli jedni k druhým: Jisti èlovìk tento jest vražedník; neb aè z moøe vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti. ⁵ Ale on stòasl tu ještírku do ohni, a nic se jemu zlého nestalo. ⁶ Oni pak oèekávali, že oteèe, aneb padna, pojednou umøe. A když toho dlouho èekali a vidìli, že se mu nic zlého nestalo, zmìnivše myšlení své, pravili, že jest on bùh. ⁷ Na tìch pak místech mìl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto pøijav nás k sobì, za tòi dni pøátelsky u sebe v hospodì choval. ⁸ I pøihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a èervenou nemoc. K nìmuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na nìj ruce a uzdravil jej. ⁹ A když se to stalo, tedy i jiní, kteøíž na ostrovì tom nemocní byli, pøistupovali, a byli uzdravováni. ¹⁰ Ctili nás pak velice, a když jsme se mìli pryè plaviti, nakladli nám na lodí toho, èehož potøebí bylo. ¹¹ A po tøech mìsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrovì pøes zimu, majìci za erb Kastora a Polluxa. ¹² A když jsme pøijeli do Syrakusis, zùstali jsme tu za tòi dni. ¹³ A odtud okolo plavíce se, pøišli jsme do Regium; a po jednom dni, když vál vítr od poledne, druhý den pøijeli jsme do Puteolos. ¹⁴ Kdežto našli jsme bratøí, kteøíž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Óimu. ¹⁵ Odkudž, když o nás uslyšeli bratøí, vyšli proti nám až na rynek Appiùv a ke Tøem krèmám. Kteréžto uzøev Pavel, podìkoval Bohu a poèal býti dobré mysli. ¹⁶ A když jsme pøišli do Óima, setník dal vizni v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštino, aby sám bydlil s žoldnéøem, kterýž ho ostòíhal. ¹⁷ I stalo se po tøech dnech, svolal Pavel muže pøední z Židù. A když se sešli, øekl k nim: Muži bratøí, já nic neuèiniv proti lidu ani proti obyèejùm otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Óimanùm, ¹⁸ Kteøíž vyslyševše mne, chtìli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mnì nebylo. ¹⁹ Ale když Židé tomu odpírali, pøinucen jsem odvolati se k císaøi, ne jako bych mìl co národ svùj žalovati. ²⁰ A protož z té pøíèiny povolal jsem vás, žádostiv jsa viditi vás a s vámi promluviti; nebo pro nadìji lidu Izraelského øetizem tímto svázán jsem. ²¹ A oni øekli jemu: My¹ jsme žádného psaní nemìli o tobì z Židovstva, aniž kdo z bratøí pøijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobì. ²² Ale žádáme¹ od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektì, že se jí všudy odpírá. ²³ A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k nìmu, jimžto s osvidèováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víøe o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Prorokù, od jitra až do veèera. ²⁴ A nikteøí uvìøili tomu, což Pavel vypravoval, nikteøí pak nevìøili. ²⁵ A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jisti že¹ jest dobøe Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcùm našim, ²⁶ Øka: Jdi k lidu tomuto a rciž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hledìti budete, a neuzøíte. ²⁷ Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima tìžce slyšeli, a oèi své zamhouøili, aby snad nevidìli oèima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozumìli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil. ²⁸ Budiž vám tedy známo, že jest pohanùm posláno toto spasení Boží, a oni¹ slyšeti budou. ²⁹ A když on to propovìdìl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky. ³⁰ Pavel pak trval za celé dvì lèti v hospodì své, a pøijímal všecky, kteøíž pøicházeli k nìmu, ³¹ Káže o království Božím a uèe tím vícem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se všì doufanlivostí bez pøekážky.

Římanům

¹ Pavel, služebník Jezukristùv, povoláný apoštol, oddílený k kázání evangelium Božího, ² (Kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmích svatých,) ³ O Synu jeho, (zplozeném z semene Davidova s strany tìla, ⁴ Kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocnì, podle Ducha posvìcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem, ⁵ Skrze nihožto jsme pøijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho, ⁶ Z nichžto i vy jste povolání Ježíše Krista, ⁷ Všechnì, kteøíž jste v Øímì, milým Božím, povoláným svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. ⁸ Nejprve pak díky èiním Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhlašuje se po všem svìtì. ⁹ Svìdek mi jest zajisté Bùh, kterémužto sloužím duchem mým v evangelium Syna jeho, že¹ bez pøestání zmínku o vás èiním, ¹⁰ Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoò nikdy mohl š¹astnì k vám, byla-li by vůle Boží, pøijíti. ¹¹ Nebo¹ velice žádám vidìti vás, abych vám udìlil èástku nijakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu, ¹² To jest, abych spolu s vámi potìšen byl, skrze spoleènou i vaši i mou víru. ¹³ Nechci¹ pak, bratøí, abyste nevidìli, že¹ jsem mnohokrát již uložil pøijíti k vám, (ale pøekážky jsem mìl až dosavad,) abych nijaký užitek také i mezi vámi mìl, jako i mezi jinými národy. ¹⁴ Nebo Øekùm i kterýmkoli jiným národùm, i moudrým i nemoudrým, dlužník jsem. ¹⁵ A tak, pokudž na mnì jest, hotov jsem i vám, kteøíž v Øímì jste, zvištovatì evangelium. ¹⁶ Nebo¹ se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému vòícímu, Židu pøednì, potom i Øeku. ¹⁷ Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze nì z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude. ¹⁸ Zjevuje se zajisté hnìv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících. ¹⁹ Nebo což poznáno býti mùže o Bohu, známé jest jim uèinìno, Bùh zajisté zjevil jim. ²⁰ Nebo neviditelné vici jeho mohou vidìny býti, když z skutkù pøi stvoøení svìta stalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho vìená moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy, ²¹ Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu dìkovali, ale marní uèinìni jsou v myšleních svých, a zatmìno jest nemoudré srdce jejich. ²² Mìvše se za moudré, blázni uèinìni jsou. ²³ Nebo smìnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obraza porušitelného èlovìka, i ptactva, i hovad ètvernohých, i zemìplazù. ²⁴ Protož i Bùh vydal je v žádosti srdce jejich, v neèistotu, aby zprznili tìla svá vespolek, ²⁵ Jakožto ty, kteøíž jsou smìnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoøení radìji nežli Stvoøiteli, kterýž jest požehnaný na vìky. Amen. ²⁶ Protož je vydal Bùh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich zmìnily pøirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti pøirození. ²⁷ A podobnì i mužské pohlaví, opustivše pøirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pásíce, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce. ²⁸ A jakož sobì málo vážili známosti Boha, takž také Bùh vydal je v pøevrácený smysl, aby èinili to, což nesluší, ²⁹ Jsouce naplnìni všì nepravostí, zlostí, smilstvem, nešlechetností, lakomstvím, plnì závisti, vraždy, svárù, lsti, zlých obyèejù, ³⁰ Utrhaèi, pomluvaèi, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezaèi zlých vící, rodièù neposlušní, ³¹ Nemoudøí, smluv nezdrželiví, beze všì lítosti, neukojitelní a nemilosrdní. ³² Kteøížto vidouce o tom právu Božím, že ti, kteøíž takové vici èiní, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty vici èiní, ale i jiným též èinícím nakládají.

2

¹ Protož nemůžeš se vymluviti, ó ěloviěe každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totěž ěiníš, což na jiném tupíš. ² Víme¹ zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž takové věci ěiní. ³ Zdali se domníváš, ó ěloviěe, jenž soudíš ty, kdož takové věci ěiní, a sám totěž ěiní, že ty ujdeš soudu Božího? ⁴ Ěili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhoěekání pohrdáš, nevída, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede? ⁵ Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího, ⁶ Kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho, ⁷ Tím zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, životem věným, ⁸ Tím pak, kteříž jsou svárliví a pravdu nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivosti a hněvem, ⁹ Trápením a úzkostí, a to každé duši ělovíka ěinícího zlé, i Žida předně, a též i Ěeka. ¹⁰ Ale slávu a ěest a pokoj dá každému, kdož ěiní dobré, i Židu předně, a též i Ěeku. ¹¹ Nebo¹ není přijímání osob u Boha. ¹² Kteřížkoli zajisté bez Zákona hřešili, bez Zákona i zahynou; a kteřížkoli pod Zákonem byvše hřešili, skrze Zákon odsouzeni budou, ¹³ (Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedliví jsou před Bohem, ale ěinitelé Zákona spravedliví budou. ¹⁴ Nebo když pohané Zákona nemajíce, od přirození ěiní to, což přikazuje Zákon, takoví Zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou, ¹⁵ Kteřížto ukazují dílo Zákona napsané na srdcích svých, když jim to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviňují, anebo také vymlouvají.) ¹⁶ V ten den, kdyžto souditi bude Bůh tajné věci lidské, podle evangelium mého skrze Jezukrista. ¹⁷ Aj, ty sloveš Žid, a spoléháš na Zákon, a chlubiš se Bohem, ¹⁸ A znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co sluší neb nesluší, naučen jsa z Zákona, ¹⁹ A za to máš, že jsi ty vůdcím slepých, světlem těch, kteříž jsou ve tmě, ²⁰ Ěeditelem nemoudrých, učitelem nemluvňat, majícím formu umění a pravdy v Zákoně. ²¹ Kterakž tedy jiného uč, sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno býti, sám kradeš? ²² Pravi: Nezcizoložíš, a cizoložství pácháš? V ohavnosti máje modly, svatokrádeže se dopouštíš? ²³ Zákonem se chlubi, přestupováním Zákona Bohu neúctu ěiníš? ²⁴ Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno jest. ²⁵ Obězání¹ zajisté prospěje, budeš-li Zákon plniti; pakli budeš přestupitelem Zákona, obězání tvé učiněno jest neobězáním. ²⁶ A protož jestliže¹ by neobězka ostěihala práv Zákona, zdaliž nebude počtena neobězka jejich za obězku? ²⁷ A odsoudí ti, kteříž jsou z přirození neobězka, zachovávající Zákon, tebe, kterýž pod literou a obězkou přestupník jsi Zákona? ²⁸ Nebo ne ten jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž to jest pravé obězání, kteréž bývá zjevně na těle; ²⁹ Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitř jest Židem, a to jest pravé obězání, kteréž jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

3

¹ Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb jaký jest užitek obězky? ² Mnohý všelikterak. Předně zajisté ten, že jest jim svěřen Zákon Boží. ³ Nebo což jest do toho, jestliže byli niktež z nich věrní? Zdaliž věra jejich věrnost Boží vyprázdní? ⁴ Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý ělovík lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil. ⁵ Ale jestliže¹ pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuje, což díme? Zdali nespravedlivý jest Bůh, jenž uvodí hněv? (Po lidsku¹ pravím.) ⁶ Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil svět? ⁷ Nebo jestliže¹ pravda Boží mou lží rozmohla se k slávě jeho, i proěež pak já jako hřešník bývám souzen? ⁸ A ne raději (jakž o nás zle mluví a jakož niktež

praví, že bychom říkali,): Èiòme zlé věci, aby pøišly dobré? Jichžto spravedlivé jest odsouzení. ⁹ Což tedy? My pøevyšujeme pohany? Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Øekové, všickni pod høíchem, ¹⁰ Jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho. ¹¹ Není rozumného, není, kdo by hledal Boha. ¹² Všickni se uchýlili, spolu neužiteèní uèinìni jsou; není, kdo by èinil dobré, není ani jednoho. ¹³ Hrob otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lstivì mluvili, jed lýtých hadù pod rty jejich. ¹⁴ Kterýchžto ústa plná jsou zloøeèení a hoøkosti. ¹⁵ Nohy jejich rychlé k vylévání krve. ¹⁶ Setøení a bída na cestách jejich. ¹⁷ A cesty pokoje nepoznali. ¹⁸ Není báznì Boží pøed oèima jejich. ¹⁹ Víme pak, že cožkoli Zákon mluví, tím, kteøíž jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká ústa zacpána byla a aby vinen byl všecken svèt Bohu. ²⁰ Protož z skutků Zákonu nebude ospravedlnìn žádný èlovìk pøed oblièejem jeho; nebo skrze Zákon pøichází poznání høícha. ²¹ Ale nyní bez Zákonu spravedlnost Boží zjevena jest, osvidèená Zákonem i Proroky, ²² Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny vòící. ²³ Nebo¹ není rozdílu. Všickni¹ zajisté zhøešili, a nemají slávy Boží. ²⁴ Spravedliví pak uèinìni bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, ²⁵ Jehožto Bùh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění pøedešlých høíchù, ²⁶ V shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynìjším èasu, k tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlòujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy. ²⁷ Kdež jest tedy chloubá tvá? Vyprázdnìna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli, ale skrze zákon víry. ²⁸ Protož za to máme, že èlovìk bývá spravedliv uèinìn vírou bez skutků Zákonu. ²⁹ Zdaliž jest toliko Bùh Židù? Zdali také není i pohanù? Ba, jistì i pohanù, ³⁰ Ponìvadž jeden jest Bùh, kterýž ospravedlòuje obòízku z víry, a neobòízku skrze víru. ³¹ Což tedy Zákon vyprazdòujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon tvrdíme.

4

¹ Což tedy díme, èeho jest došel podle tìla Abraham otec náš? ² Nebo byl-li¹ Abraham z skutků spravedliv uèinìn, má¹ se èím chlubiti, ale ne u Boha. ³ Nebo co praví Písmo? Uvìøil pak Abraham Bohu, i poèteno jemu za spravedlnost. ⁴ Kdož¹ skutky èinì, tomu¹ odplata nebývá poètena podle milosti, ale podle dluhu. ⁵ Tomu pak, kdož neèinì skutků, ale vìøí v toho, kterýž spravedlivého èinì bezbožníka, bývá poètena víra jeho za spravedlnost, ⁶ Jakož i David vypravuje blahoslavenství èlovìka, jemuž Bùh pøivlastòuje spravedlnost bez skutků, øka: ⁷ Blahoslavení, jichžto odpuštění jsou nepravosti a jejichžto pøikrytí jsou høíchové. ⁸ Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepoèítá høíchu. ⁹ Blahoslavenství tedy toto k obòízce-li se vztahuje toliko, èili také k neobòízce? Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest poètena za spravedlnost. ¹⁰ Kterak pak jest poètena? Zdali když byl obøezán, èili pøed obøezáním? Ne v obòízce, ale pøed obøezáním. ¹¹ A potom znamení, totiž obòízku, pøijal za znamení spravedlnosti víry, kteráž byla pøed obøezáním, na to, aby byl otcem všech vòících v neobòízce, aby i jim pøiètena byla spravedlnost, ¹² A aby byl otcem obòízky, tìch totiž, kteøíž ne z obòízky toliko jsou, ale kteøíž kráèejí šlèpìjemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla pøed obøezáním. ¹³ Nebo ne skrze Zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semeni jeho, aby byl dìdicem svìta, ale skrze spravedlnost víry. ¹⁴ Nebo jestliže¹ toliko ti, kteøíž jsou z Zákonu, dìdicové jsou, zmaøena jest víra a zrušeno zaslíbení. ¹⁵ Zákon zajisté hnìv pùsobí; nebo kdež není Zákonu, tu ani pøestoupení. ¹⁶ A protož z víry jde didictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko tomu, kteréž z Zákonu jest, ale i tomu, jenž jest z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás, ¹⁷ (Jakož psáno jest: Otcem mnohých národù postavil jsem tebe,) pøed oblièejem

Boha, jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly. ¹⁸ Kterýžto Abraham v naději proti naději uvěřil, že bude otcem mnohých národů, podle toho pověděl: Tak¹ bude sími tvé, jakožto hvězdy nebeské a jako písek mořský. ¹⁹ A nezemdlev u věce, nepatřil na své tělo již umrtvené, ještě téměř ve stuletech byl, ani na život Sary také již umrtvený. ²⁰ Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedůvěry, nýbrž posilnil se věrou, dáv chválu Bohu, ²¹ Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti. ²² A protož pošeteno jest jemu to za spravedlnost. ²³ Jest¹ pak to napsáno ne pro něj toliko, že jemu to pošeteno bylo za spravedlnost, ²⁴ Ale i pro nás, kterýmžto bude pošeteno za spravedlnost, vědícím v toho, kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých, ²⁵ Kterýž vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.

5

¹ Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, ² Skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží. ³ A ne toliko nadějí, ale také chlubíme se soužením, věduce, že soužení trpělivost působí, ⁴ A trpělivost zkušení, zkušení pak naději, ⁵ A naděje¹ nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám. ⁶ Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel. ⁷ Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobrého¹ by někdo snad i umřít směl. ⁸ Dokazuje¹ pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás. ⁹ ěm tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spasení budeme skrze něho od hněvu. ¹⁰ Poněvadž byvše nepřátelé, smířeni jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadto¹ již smíření spasení budeme skrze život jeho. ¹¹ A ne toliko to, ale chlubíme se také i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož nyní smíření jsme došli. ¹² A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili. ¹³ Nebo až do Zákona hřích byl na světě, ale hřích se nepočítá, když Zákona není. ¹⁴ Kralovala pak smrt od Adama až do Mojžíše také i nad těmi, kteříž nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova, kterýž jest figura toho budoucího Adama. ¹⁵ Ale ne jako hřích, tak i milost. Nebo poněvadž onoho pádem jednoho mnoho jich zemřelo, mnohem¹ více milost Boží a dar z milosti toho jednoho člověka Jezukrista na mnohé rozlit jest. ¹⁶ Avšak ne jako skrze jednoho, kterýž zhřešil, tak zase milost. Nebo vina z jednoho pádu přivedla všechny k odsouzení, ale milost z mnohých hříchů přivodí k ospravedlnění. ¹⁷ Nebo poněvadž pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohem¹ více, kteříž by rozhojňnou milost a dar spravedlnosti přijali, v životě novém kralovati budou skrze jednoho Jezukrista. ¹⁸ A tak tedy, jakž skrze pád jeden všickni lidé přišli k odsouzení, tak i skrze ospravedlnění jednoho všickni lidé mohou přijíti k ospravedlnění života. ¹⁹ Neb jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedliví učiněni budou mnozí. ²⁰ Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost, ²¹ Aby jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.

6

¹ Což tedy říkáme? Snad zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila? ² Nikoli. Kteříž jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm? ³ Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtíni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtíni jsme? ⁴ Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávi Otce,

tak i my v novotě života chodili. ⁵ Nebo poněvadž jsme v něj vštípeni podobnými smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu podobnými budeme, ⁶ To vídouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu. ⁷ Nebo kdož¹ umřel, ospravedlněn jest od hříchu. ⁸ Jestliže¹ jsme pak zemřeli s Kristem, víme¹, že spolu s ním také živi budeme, ⁹ Vídouce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje. ¹⁰ Nebo že jest umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu. ¹¹ Tak i vy za to míjte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem. ¹² Nepanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali jemu v žádostech jeho. ¹³ Aniž vydávejte údů svých za odíní nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odíní spravedlnosti Bohu. ¹⁴ Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem, ale pod milostí. ¹⁵ Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli. ¹⁶ Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto poslušenství k spravedlnosti? ¹⁷ Ale díky Bohu, že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z srdce způsobu učení toho, v kteréž uvedeni jste. ¹⁸ Vysvobození jsouce pak od hříchu, učinili jste služebníci spravedlnosti. ¹⁹ Po lidsku pravím, pro mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali údy vaše v službu nečistotě a nepravosti k tomu, abyste činili nepravost, tak již nyní vydávejte údy vaše v službu spravedlnosti ku posvěcení. ²⁰ Nebo když jste byli služebníci hřícha, cizí jste byli od spravedlnosti. ²¹ Jaký jste pak užitek měli tehdaž toho, začež se nyní stydíte? Konec zajisté těch věcí jest smrt. ²² Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu a podmaněni v službu Bohu, máte užitek váš ku posvěcení, cíl pak život věčný. ²³ Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.

7

¹ Zdaliž nevíte, bratři, (nebo povídám Zákonu mluvím) že Zákon panuje nad člověkem, dokudž živ jest člověk? ² Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému muži povázána jest zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána jest od zákona muže. ³ A protož dokudž jest živ muž její, slouží bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakli¹ by muž její umřel, již¹ jest svobodna od zákona toho, takže již nebude cizoložnice, bude-li s jiným mužem. ⁴ Takž, bratři moji, i vy umrtvení jste Zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného, totiž toho, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu. ⁵ Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů příchovou Zákonu vzbuzené moc svou provodily v údech našich k nesení ovoce ne Bohu, ale smrti. ⁶ Nyní pak osvobození jsme od Zákonu, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom již sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery. ⁷ Což tedy díme? Že Zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem byla, by byl Zákon neekl: Nepožádáš. ⁸ Ale příchovou vzav hřích skrze přikázání, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez Zákonu zajisté hřích mrtev jest. ⁹ Já¹ pak byl jsem živ nikdy bez Zákonu, ale když přišlo přikázání, hřích ožil, ¹⁰ a já umřel. I shledáno jest, že to přikázání, kteréž mělo mi býti k životu, že jest mi k smrti. ¹¹ Nebo hřích, vzav příchovou skrze to přikázání, podvedl mne, a skrze ně i zabil. ¹² A tak Zákon zajisté svatý, a přikázání svatě i spravedlivé a dobré jest. ¹³ Tedy to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, kterýž aby se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby tak byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání. ¹⁴ Víme zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu. ¹⁵ Nebo toho, což činím, neoblubuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v nenávisti mám,

to èiním. ¹⁶ Jestliže¹ pak, což nechci, to èiním, tedy povoluji Zákonu, že jest dobrý. ¹⁷ A tak již ne já to èiním, ale ten, kterýž pøebývá ve mnì, hõích. ¹⁸ Vím¹ zajisté, že nepøebývá ve mnì, (to jest v tìle mém), dobré. Nebo chtìnì hotové mám, ale vykonati dobrého, toho¹ nenalézám. ¹⁹ Nebo neèiním toho dobrého, což chci, ale èiním to zlé, èehož nechci. ²⁰ A ponìvadž pak, èehož já nechci, to èiním, tedy¹ již ne já èiním to, ale ten, kterýž pøebývá ve mnì, hõích. ²¹ Nalézám tedy takový pøi sobì zákon, když chci èiniti dobré, že se mne pøidrží zlé. ²² Nebo zvláštní libost mám v Zákonì Božím podle vnitøního èlovìka; ²³ Ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující zákonu mysli mé a jímající mne, tak abych byl vizeò zákona hõìcha, kterýž jest v údech mých. ²⁴ Bídny já èlovìk! Kdo mne vysvobodí z toho tìla smrti? ²⁵ Ale dìkuji¹ Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takž¹ já sloužím myslì Zákonu Božímu, ale tìlem zákonu hõìcha.

8

¹ A protož není¹ již žádného odsouzení tím, kteøíž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle tìla, ale podle Ducha. ² Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hõìcha a smrti. ³ Nebo seè nemohl býti Zákon, byv mdlý pro tìlo, Bùh poslav Syna svého v podobnosti tìla hõìcha, a to pøìeinou hõìcha, odsoudil hõích na tìle, ⁴ Aby spravedlnost Zákona vyplnìna byla v nás, kteøíž nechodíme podle tìla, ale podle Ducha. ⁵ Ti zajisté, kteøíž jsou podle tìla živi, chutnají to, což jest tìla, ale ti, kteøíž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha. ⁶ Nebo smýšlení tìla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj, ⁷ Protože smýšlení tìla jest nepøátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned mùže býti. ⁸ Protož ti, kteøíž jsou v tìle, Bohu se líbiti nemohou. ⁹ Vy pak nejste v tìle, ale v Duchu, ponìvadž Duch Boží pøebývá v vás. Jestliže¹ pak kdo Ducha Kristova nemá, ten¹ není jeho. ¹⁰ A jest-li¹ Kristus v vás, tedy aè tìlo umrtveno jest pro hõích, však duch živ jest pro spravedlnost. ¹¹ Jestliže¹ pak Duch toho, kterýž vzkøisil Ježíše z mrtvých, pøebývá v vás, ten, kterýž vzkøisil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná tìla vaše, pro pøebývajícího Ducha jeho v vás. ¹² A takž tedy, bratøí, dlužníci¹ jsme ne tìlu, abychom podle tìla živi byli. ¹³ Nebo budete-li podle tìla živi, zemøete; pakli byste Duchem skutky tìla mrtvili, živi budete. ¹⁴ Nebo kteøížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží. ¹⁵ Nepøijali jste zajisté Ducha služby opìt k bázni, ale pøijali jste Ducha synovství, v nìmžto voláme Abba, totiž Otèe. ¹⁶ A ten¹ Duch osvidìuje duchu našemu, že jsme synové Boží. ¹⁷ A jestliže synové, tedy i dìdicové, dìdicové zajisté Boží, spolu pak dìdicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli. ¹⁸ Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynìjší oné budoucí slávi, kteráž se zjeviti má na nás. ¹⁹ Nebo peèlivé oèekávání všeho stvoøení oèekává žádostivého zjevení synù Božích. ²⁰ Marnosti zajisté poddáno jest stvoøení, nechti, ale pro toho, kterýž je poddal, ²¹ V nadìji, že i ono vysvobozeno bude od služby porušení a pøivedeno v svobodu slávy synù Božích. ²² Nebo víme, že všechno stvoøení spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad, ²³ A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i my¹ také sami v sobì lkáme, zvolení synù Božích oèekávající, a tak vykoupení tìla našeho. ²⁴ Nebo nadìjí spasení jsme. Nadìje pak, kteráž se vidí, není nadìje. Nebo což kdo vidí, proè by se toho nadál? ²⁵ Pakli èehož nevidíme, toho se nadìjeme, tedy toho skrze trpìlivost oèekáváme. ²⁶ Ano také i Duch svatý pomocen jest mdlobám našim. Nebo zaè bychom se mìli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými. ²⁷ Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za svaté. ²⁸ Víme¹ pak, že milujícím Boha všechny vici napomáhají k dobrému, totiž tím, kteøíž podle uložení jeho povolání jsou. ²⁹ Nebo

kteréž pøedzvidil, ty i pøedzøidil, aby byli pøipodobnìni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratøími. ³⁰ Kteréž pak pøedzøidil, tìch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil. ³¹ Což tedy díme k tomu? Když¹ jest Bùh s námi, i kdo proti nám? ³² Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech vícì nedal? ³³ Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bùh jest, jenž ospravedlòuje. ³⁴ Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umøel za nì, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oròduje za nás. ³⁵ A protož kdo nás odlouèì od lásky Kristovy? Zdali zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství? Zdali hlad, èili nahota? Zdali nebezpeèenství, èili meè? ³⁶ Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmìni jsme jako ovce oddané k zabítì. ³⁷ Ale v tom ve všem udatnì vítízíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. ³⁸ Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andìlé, ani knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající vícì, ani budoucí, ³⁹ Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoøení, nebude moci nás odlouèiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

9

¹ Pravdu¹ pravím v Kristu a neklamám¹, èemuž i svidomí mé svidectví vydává v Duchu svatém, ² Že¹ mám veliký zámutek a ustaviènou bolest v srdci svém. ³ Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratøí svých, totiž pøíbuzných svých podle tìla. ⁴ Kteòížto jsou Izraelští, jejichžto jest pøijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba Boží, i zaslíbení. ⁵ Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto jest Kristus podle tìla, kterýž jest nade všechny Bùh požehnaný na vìky. Amen. ⁶ Avšak nemùže zmaøeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteòíž jsou z Izraele, Izraelští jsou. ⁷ Aniž proto, že jsou símì Abrahamovo, hned také všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símì. ⁸ To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové tìla, jsou také synové Boží, ale kteòíž jsou synové Božího zaslíbení, ti se poèítají za símì. ⁹ Nebo toto jest slovo zaslíbení: V týž èas pøijdu, a Sára bude mítì syna. ¹⁰ A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho poèavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho dùvodem jest. ¹¹ Nebo ještì pøed narozením obou tìch synù, a prve nežli co dobrého nebo zlého uèinili, aby uložení Boží, kteréžto jest podle vyvolení, a tak ne z skutkù, ale z toho, jenž povolává, pevné bylo, ¹² Øeèeno jest jí: Vìtší sloužitì bude menšímu, ¹³ Jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenávidil jsem. ¹⁴ I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli. ¹⁵ Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se nad tím, komuž milost uèiním, a slituji se nad tím, nad kýmž se slituji. ¹⁶ A tak tedy není¹ vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom, jenž biží, ale na Bohu, jenž se smilovává. ¹⁷ Nebo dí Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobì ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vší zemi. ¹⁸ A tak tedy nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje. ¹⁹ Ale díš mi: I proèež se pak hnìvá? Nebo vůli jeho kdo odepøel? ²⁰ Ale ó èlovìèe, kdo jsi ty, že tak odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnèìøi: Proès mne tak udìlal? ²¹ Zdaliž hrnèìø nemá moci nad hlinou, aby z jednostejného truple udìlal jednu nádobu ke cti a jinou ku potupì? ²² Což pak divného, že Bùh, chtìje ukázati hnìv a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpìlivosti nádobu hnìvu, pøipravené k zahynutí. ²³ A takž také, aby známé uèinil bohatství slávy své pøi nádobách milosrdenství, kteréž pøipravil k slávì. ²⁴ Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko z Židù, ale také i z pohanù, ²⁵ Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu nelid mùj lidem mým, a nemilou nazovu milou. ²⁶ A bude¹ na tom místì, kdež øeèeno bylo jim: Nejste vy lid mùj, tu¹ nazváni budou synové Boha živého. ²⁷ Izaiáš pak volá nad Izraelem, øka: By¹ pak byl poèet synù Izraelských jako písek moøský, ostatkové toliko spaseni budou. ²⁸ Nebo pohubení uèinì spravedlivé,

a to jisté, pohubení zajisté uěiní Pán na zemi, a to jisté. ²⁹ A jakož prve pověděl Izaiáš: By¹ byl Pán zástupě nepozůstavil nám semene, jako Sodoma uěiněni bychom byli, a Gomoe byli bychom podobni. ³⁰ Což tedy díme? Že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry; ³¹ Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřišel. ³² Proč? Nebo ne z víry, ale jako z skutků Zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky, ³³ Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý, kdož uviěí v něj, nebude zahanben.

10

¹ Bratři, přičylnost zajisté s zvláštní libostí srdce mého jesti¹ k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen byl. ² Nebo¹ jim svědectví vydávám, že¹ horlivost Boží mají, ale ne podle umění. ³ Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni. ⁴ Nebo konec Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věícímu. ⁵ Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, praví: Který by koli ělovík ěinil ty věci, živ bude v nich. ⁶ Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neřkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svěsti. ⁷ Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi. ⁸ Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe jesti¹ slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A to¹ jest slovo to víry, kteréž kážeme, ⁹ Totiž, vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uviěíš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. ¹⁰ Nebo srdcem se věí k spravedlnosti, ale ústy vyznání dje se k spasení. ¹¹ Nebo dí Písmo: Všeliký, kdož věí v něj, nebude zahanben. ¹² Není¹ zajisté rozdílu mezi Židem a Ěkem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke všem vzývajícím jej. ¹³ Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páni, spasen bude. ¹⁴ Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěili? A kterak uviěí tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele? ¹⁵ A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Aj, jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci. ¹⁶ Ale ne všickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uviěl kázání našemu? ¹⁷ Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží. ¹⁸ Ale pravím¹: Zdaliž jsou neslyšeli? Anobřž po vši zemi rozšel se zvuk jejich a až do koněin okřřlku země slova jejich. ¹⁹ Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho? Ano první z nich Mojžíš ěekl: Já k závisti vás přivedu skrze národ ten, kteréhož nemáte za lid můj; skrze lid nemoudrý k hněvu popudím vás. ²⁰ A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali; zjeven jsem tím, kteříž se na mne neptali. ²¹ Ale proti lidu Izraelskému dí: Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu nepovolnému a protivnému.

11

¹ Protož pravím: Zdali jest Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Beniaminova. ² Nezavrhl¹ jest Bůh lidu svého, kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co Písmo praví o Eliášovi? Kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému ěka: ³ Pane, proroky tvé zmordovali a oltáře tvé rozkopali, já pak zůstal jsem sám, a i mé¹ duše hledají. ⁴ Ale co jemu dí odpověď Boží? Pozůstavil jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž nesklánili kolen přede Bálem. ⁵ Tak¹ i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali, ⁶ A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků, tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek. ⁷ Což tedy? Ěeho hledá Izrael, toho jest nedošel, ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzení jsou, ⁸ (Jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoucení, oěi, aby nevidili, a uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne. ⁹ A David

dí: Budiž jim stůl jejich osidlem a pastmi a pohoršením i spravedlivým odplacením. ¹⁰ Zatmětež se oči jejich, a¹ nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej. ¹¹ A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé klesli, aby docela padli? Nikoli, ale jejich klesnutím spasení přiblížilo se pohanům, aby je tak Bůh k závidině přivedl. ¹² A poněvadž pak jejich pád jest bohatství světa a zmenšení jejich jest bohatství pohanů, čím více plnost jich? ¹³ Vám¹ zajisté pravím pohanům, jelikož jsem já apoštol pohanský, přisluhování mé oslavuji, ¹⁴ Zda bych jak k závidině vzbuditi mohl ty, jenž jsou tělo mé, a k spasení přivésti aspoň některé z nich. ¹⁵ Nebo když¹ zavržení jich jest smíření světa, co pak bude zase jich přijetí, než život z mrtvých? ¹⁶ Poněvadž prvotiny svaté jsou, také¹ svaté jest i těsto; a jest-li¹ košen svatý, tedy i ratolesti. ¹⁷ Že¹ jsou pak některé ratolesti vylomeny, a ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich a učiněn jsi účastník košene i tučnosti olivy. ¹⁸ Proto ty se nechlub proti ratolestem. Pakli se chlubiš, viz, že ne ty košen neseš, ale košen tebe. ¹⁹ Pakli diš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen, ²⁰ Dobře pravíš. Pro nevěru vylomeny jsou, ale ty vírou stojíš. Nebudiž vysokomyslný, ale boj se. ²¹ Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, viz, že¹ by ani tobě neodpustil. ²² A protož viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli, zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ať budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vy¹at budeš. ²³ Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase vštípeni budou. Mocen¹ jest zajisté Bůh zase vštípati je. ²⁴ Nebo poněvadž ty vy¹at jsi z přirozené plané olivy a proti přirození vštípen jsi v dobrou olivu, čím více pak ti, kteříž podle přirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou v svou vlastní olivu. ²⁵ Nebo¹ nechci, bratři, abyste neviděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudři,) že zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů. ²⁶ A tak¹ všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátí¹ bezbožnosti od Jáкова. ²⁷ A tato¹ bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich. ²⁸ A tak s strany evangelium jsou¹ nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce svaté. ²⁹ Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje. ³⁰ Nebo jakož i vy nikdy jste nebyli poslušni Boha, ale nyní milosrdenství jste došli pro jejich nevěru, ³¹ Tak i oni nyní neuposlechli, aby pro učiněné vám milosrdenství i oni také milosrdenství dosáhli. ³² Zavěel zajisté Bůh všechny v nevěře, aby se nade všemi smíloval. ³³ Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho! ³⁴ Nebo kdo jest poznal mysl Páně? Aneb kdo jemu radil? ³⁵ Nebo kdo prve dal jemu, a bude¹ mu odplaceno? ³⁶ Nebo z něho a skrze něho a v něm jsou všechny věci, jemuž sláva na věky. Amen.

12

¹ Protož prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši. ² A nepřipodobujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá. ³ Nebo¹ pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,) každému z těch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více smyslil, než sluší smyslit, ale aby smyslil v střednosti, tak jakž jednomu každému Bůh udílil míru víry. ⁴ Nebo jakož v jednom těle mnohé údy máme, ale nemají všickni údové stejného díla, ⁵ Tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláštní jedni druhých údové. ⁶ Ale majíce obdarování rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, buďte proroci, kteréž a¹ jest podle pravidla víry; ⁷ Buďte úřad, v bedlivém přisluhování; buďte ten, jenž učí, v vyučování. ⁸ Též kdo napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává, dávej v upřímnosti; kdož jiným předložen jest, konej úřad svůj s pilností; kdo milosrdenství činí, s ochotností. ⁹ Milování buďte bez pokrytství; v ošklivosti mňte

zlé, připojeni jsouce k dobrému. ¹⁰ Láskou bratrskou jedni k druhým nakloněni jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte, ¹¹ V pracích neleniví, duchem vroucí, příhodnosti času šetřící, ¹² Naději se radující, v souženích trpěliví, na modlitbě ustaviční, ¹³ V potřebách s svatými se sdílující, přívítivosti k hostem následující. ¹⁴ Dobrořeete protivníkům vašim, dobrořeete, pravím, a nezlořeete. ¹⁵ Radujte s radujícími, a plačte s plačícími. ¹⁶ Buďte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňující. ¹⁷ Nebuďte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíte dobré přede všemi lidmi, ¹⁸ Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce, ¹⁹ Ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest: Mni pomsta, já odplatím, praví Pán. ²⁰ A protože laení-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízni-li, dej mu pít. Nebo to učiní, uhlí ševavé shrneš na hlavu jeho. ²¹ Nedej se přemoci zlému, ale přemáhěj v dobrém zlém.

13

¹ Každá duše vrchnostem povýšeným poddána buď. Nebo¹ není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti jsou, ty od Boha zřízené jsou. ² A protože, kdož se vrchnosti protiví, Božímu zřízení se protiví; kteříž se pak protiví, ti¹ sobě odsouzení dobudou. ³ Nebo vrchnosti nejsou k strachu dobře činícím, ale zle činícím. Protož chceš-li se nebáti vrchnosti, eš dobře, a budeš mít chválu od ní. ⁴ Boží zajisté služebník jest, tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se; nebo¹ ne nadarmo neseš meš. Boží zajisté služebník jest, mstitel zuřivý nad tím, kdož zle činí. ⁵ A protože musejí¹ vrchnostem všickni poddáni býti, netoliko pro hněv, ale i pro svědomí. ⁶ Nebo proto i dať dáváte, poněvadž služebníci Boží jsou, pilnou práci o to vedouce. ⁷ Každému tedy což jste povinni, dávejte. Komu dať, tomu dať; komu clo, tomu clo; komu bázeň, tomu bázeň; komu čest, tomu čest. ⁸ Žádnému nebývejte nic dlužni, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo kdož miluje bližního, Zákon naplnil, ⁹ Poněvadž to přikázání: Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš křivého svědectví, nepožádáš, a jest-li které jiné přikázání, v tomto slovu se zavírá: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ¹⁰ Láska bližnímu zle neučiní, a protože plnost Zákona jest¹ láska. ¹¹ A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, že¹ jest se nám již čas ze sna probuditi. (Nyní¹ zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvněli.) ¹² Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a oblecme se v odín světla. ¹³ Jakožto ve dne poctivě choíme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a v chlipnostech, ne v sváru a v závisti, ¹⁴ Ale oblect se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplouvání žádostí jeho.

14

¹ Mdlého pak u víře přijímejte, ne k hádkám o nepotřebných otázkách. ² Nebo nikdo ví, že může jísti všecko; jiný pak u víře mdlý jsa, jí zelinu. ³ Ten, kdož jí, nepokládej sobě za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí, toho nesu, kdož jí. Nebo Bůh přijal jej. ⁴ Ty kdo jsi, abys soudil cizího služebníka? Však Pánu svému stojí, anebo padá. Stane¹ pak; mocen jest zajisté Bůh utvrditi jej. ⁵ Nebo nikdo rozsuzuje mezi dnem a dnem, a nikdo soudí každý den jednotejný býti. Jeden každý v svém smyslu ujistěn buď. ⁶ Kdož dnů šetř, Pánu šetř; a kdo nešetř, Pánu nešetř. A kdo jí, Pánu jí, nebo díky Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí, a díky Bohu. ⁷ Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá. ⁸ Nebo buďto že jsme živi, Pánu živi jsme; buďto že mžeme, Pánu mžeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páni jsme. ⁹ Na to¹ jest zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby nad živými i nad mrtvými panoval. ¹⁰ Ty pak proč odsuzuješ bratra svého? Anebo také ty proč za nic

pokládáš bratra svého? Však všickni staneme pøed stolicí Kristovou. ¹¹ Psáno jest zajisté: Živ¹ jsem já, praví Pán, že¹ pøede mnou bude klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávatí bude Boha. ¹² A tak¹ jeden každý z nás sám za sebe poèet vydávati bude Bohu. ¹³ Nesuìmež tedy více jedni druhých, ale toto radìji rozsuzujte, jak byste nekladli úrazu nebo pohoršení bratru. ¹⁴ Vím a v tom ujištìn jsem v Pánu Ježíši, že¹ nic neèistého není samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by neèisté bylo, jemu¹ neèisté jest. ¹⁵ Ale bývá-li¹ rmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš podle lásky. Hleď, abys k zahynutí nepøivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umøel. ¹⁶ Nebudiž tedy v porouhání dáno dobré vaše. ¹⁷ Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém. ¹⁸ Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu a lidem pøijemný. ¹⁹ Protož následujme toho, což by sloužilo ku pokoji a k vzdilání vespolek. ²⁰ Nekaziž pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté èisté jest, ale zlé jest èlovìku, kterýž jí s pohoršením. ²¹ Dobré jest nejísti masa a nepítí vína, ani èehokoli toho, na èemž se uráží bratr tvůj, nebo horší, anebo zemdlívá. ²² Ty víru máš? Mìjž ji sám u sebe pøed Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom, což oblibuje. ²³ Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli není z víry, høích jest.

15

¹ Povinni¹ jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobì se líbiti. ² Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdilání. ³ Nebo i Kristus ne sám se sobì líbil, ale jakož psáno jest: Hanìní hanìjících tebe pøipadla jsou na mne. ⁴ Nebo kteréžkoli vìci napsány jsou, k našemu nauèení napsány jsou, abychom skrze trpìlivost a potìšení Písem nadìji mili. ⁵ Bùh pak dárce trpìlivosti a potìšení dejž vám jednomyslným býti vespolek podle Jezukrista, ⁶ Abyste jednomyslnì jedními ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho Jezukrista. ⁷ Protož pøijímejte se vespolek, jakož i Kristus pøijal nás v slávu Boží. ⁸ Nebo¹ pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem obøízky pro Boží pravost, aby potvrzení byli slibové otcùm uèinìní, ⁹ A aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: Protož vyznávatí tebe budu mezi pohany, a jménu tvému plésati budu. ¹⁰ A opìt dí: Veselte se pohané s lidem jeho. ¹¹ A opìt: Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež ho všickni lidé. ¹² A opìt Izaiáš dí: Bude¹ koøen Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad pohany; v nìm¹ pohané doufati budou. ¹³ Bùh pak nadìje naplòujž vás všelikou radostí a pokojem u víøe, tak abyste se rozhojnili v nadìji skrze moc Ducha svatého. ¹⁴ Vím zajisté, bratøí moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplnìni jsouce všelikou známostí, takže se i napomínati mùžete vespolek. ¹⁵ Ale však proto psal jsem vám, bratøí, ponìkud smile, jako ku pamìti pøivodì vám, podle milosti, kteráž jest mi dána od Boha, ¹⁶ K tomu, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže evangelium Božímu, aby byla obìt pohanù vzácná, posvìcena jsuci skrze Ducha svatého. ¹⁷ Mám se tedy èím chlubit v Kristu Ježíši, v Božích vícech. ¹⁸ Nebo¹ bych se neodvážil mluvití toho, èehož by skrze mne neuèinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství pøivedení byli pohané slovem i skutkem, ¹⁹ V moci divù a zázrakù, v síle Ducha Božího, takže jsem od Jeruzaléma vùkol až k Ilyrické zemi naplnil evangelium Kristovým, ²⁰ A to tak žádostiv jsa kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl Kristus, abych na cizí základ nestavìl, ²¹ Ale jakož psáno jest: Kterýmž není zvìstováno o nìm, uzòí, a ti, jenž neslýchali, srozumìjí. ²² A tím¹ jest mi mnohokrát pøekaženo pøijítí k vám. ²³ Nyní pak nemaje již více místa v tìchto krajinách a žádost maje pøijítí k vám od mnoha let, ²⁴ Kdyžkoli pùjdu do Hišpanie, pøijdu k vám. Mám¹ zajisté nadìji, že tudy jda, uzòím vás, a že vy mne provodíte tam, avšak až bych prve u vás ponìkud pobyl. ²⁵ Nyní pak

beru se do Jeruzaléma, službu èini svatým. ²⁶ Nebo za dobré se vidìlo Macedonským a Achaiským, aby sbírku nijakou uèinili na chudé svaté, kteøíž jsou v Jeruzalémì. ²⁷ Tak¹ sobì to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Nebo ponìvadž duchovních vícì jejich byli úèastni pohané, povinni¹ jsou jim také sloužiti tělesnými. ²⁸ A protož když to vykonám a jim odvedu užitek ten, půjdu¹ skrze vás do Hišpanie. ²⁹ A vím¹, že pøijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova pøijdu. ³⁰ Prosím¹ pak vás, bratøí, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha svatého, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažni, ³¹ Abych vysvobozen byl od protivníkù, kteøíž jsou v Judstvu a aby služba tato má pøijemná byla svatým v Jeruzalémì, ³² Abych k vám bohda s radostí pøišel, a s vámi poodpoèinul. ³³ Bùh pak pokoje budiž se všemi vámi. Amen.

16

¹ Porouèím¹ pak vám Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské, ² Abyste jí pøijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomocni byli, jestliže by vás v èem potøebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotnì posluhovala, až i mnì také. ³ Pozdravte Priscilly a Akvila, pomocníkù mých v Kristu Ježíši, ⁴ Kteøíž pro můj život svých vlastních hrdel nasadili, jimžto ne já sám toliko dìkuji, ale i všechny církve pohanské, ⁵ I domácìho jejich shromáždìní. Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie v Kristu. ⁶ Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce mila s námi. ⁷ Pozdravte Andronika a Junia, pøíbuzných mých a spoluvìzòù mých, kteøíž jsou vzácní u apoštolù a kteøíž pøede mnou byli v Kristu Ježíši. ⁸ Pozdravte Amplia mnì v Pánu milého. ⁹ Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna mého milého. ¹⁰ Pozdravte Apella zkušného v Kristu. Pozdravte tìch, kteøíž jsou z domu Aristobulova. ¹¹ Pozdravte Herodiona, pøíbuzného mého. Pozdravte tìch, kteøí jsou z èeledi Narciskovy viøící v Pána. ¹² Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu. ¹³ Pozdravte Rufa, zvláštního v Pánu, a matky jeho i mé. ¹⁴ Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Hermu, Patroba, Merkuria, i jiných bratøí, kteøíž jsou s nimi. ¹⁵ Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteøíž jsou s nimi. ¹⁶ Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravují¹ vás církve Kristovy. ¹⁷ Prosím¹ pak vás, bratøí, abyste šetøili tìch, kteøíž rùznice a pohoršení èiní, naodpor uèení tomu, kterémuž jste vy se nauèili, a varujte se jich. ¹⁸ Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému bøichu; a skrze lahodné øeèi a pochlebenství svodí srdce prostých. ¹⁹ Nebo vaše poslušenství všechních došlo. A protož se raduji z vás. Než chci¹, abyste byli moudøí k dobrému, a prostí k zlému. ²⁰ Bùh pak pokoje potøe satana pod nohy vaše brzo. Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen. ²¹ Pozdravují vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius, a Jázon, a #Sozipater, pøíbuzní moji. ²² Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list. ²³ Pozdravuje vás Gáius, hospodáø můj i vší církve. Pozdravuje vás Erastus, dùchodní písaø mìstský, a Kvartus bratr. ²⁴ Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. ²⁵ Tomu pak, jenž může vás utvrditi podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od èasù vièných skrytého, ²⁶ Nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poruèení vièného Boha, ku poslušenství víry všemním národùm oznámeného, ²⁷ Tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na vìky. Amen List tento k Øímanùm psán jest z Korintu, a poslán po Fében, služebnici sboru Cenchrenského.

1.list Korintským

¹ Pavel, povoláný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a bratr Sostenes, ² Církvi Boží, kteráž jest v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláným svatým, spolu se všemi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém místě, i jejich i našem: ³ Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ⁴ Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, ⁵ Že ve všem obohaceni jste v něm, v každém slovu a ve všelikém umění, ⁶ Jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi, ⁷ Takže nemáte žádného nedostatku ve všeliké milosti, očekávající zjevení Pána našeho Jezukrista, ⁸ Kterýžto i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni příchodu Pána našeho Jezukrista. ⁹ Věrný¹ jest Bůh, skrze něhož povolání jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho. ¹⁰ Prosím¹ vás pak, bratři, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednotejně mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednotejnou myslí a jednotejným smyslem. ¹¹ Nebo oznámeno jest mi o vás, bratři moji, od některých z želedi Chloë, že by mezi vámi byly různice. ¹² Mním pak toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlov, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův. ¹³ Zdali rozdělen jest Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? Anebo zdali jste ve jménu Pavlova pokřtění byli? ¹⁴ Děkuji Bohu, že jsem žádného z vás nechtěl, než Krispa a Gáia, ¹⁵ Aby nikdo neřekl, že jsem ve jméno své chtěl. ¹⁶ Chtěl¹ jsem také i Štěpánovu želeď. Více nevím, abych koho jiného chtěl. ¹⁷ Nebo neposlal mne Kristus křtiti, ale evangelium kázati, ne v moudrosti žeedi, aby nebyl vyprázdňen kříž Kristův. ¹⁸ Nebo slovo kříže tím, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž spasení dosahujeme, moc Boží jest. ¹⁹ Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných zavrhu. ²⁰ Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž Bůh neobrátí moudrosti tohoto světa v bláznovství? ²¹ Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti vědci, ²² Poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti. ²³ My¹ pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství, ²⁴ Ale povoláným, i Židům i Řekům, Krista, Boží moc a Boží moudrost. ²⁵ Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé a mdloba Boží jest silnější než lidé. ²⁶ Vidíte zajisté povolání vaše, bratři, že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození; ²⁷ Ale což bláznivého jest u světa, to sobě vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, Bůh vyvolil, aby zahanbil silné. ²⁸ A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, ano hned, kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zkažil, ²⁹ Proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo. ³⁰ Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupění, ³¹ Aby se tak dalo, jakož jest napsáno: Kdo se chlubí, v Pánu se chlub.

2

¹ I já přišel k vám, bratři, nepřišel jsem s důstojností žeedi nebo moudrostí, zvěstuje vám svědectví Boží. ² Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřižovaného. ³ A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázi, i v strachu mnohém. ⁴ A žeed má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti žeedech, ale v dokázání Ducha svatého a moci, ⁵ Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží. ⁶ Moudrost pak mluvíme mezi

dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, jenž hynou. ⁷ Ale mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž Bůh předložil před věky k slávě naší, ⁸ Jížto žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali, nebyli¹ by Pána slávy ukřižovali. ⁹ Ale kážeme, jakož psáno jest: Ěehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo, ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují. ¹⁰ Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské. ¹¹ Nebo kdo z lidí ví, co jest v ěloviku, jedině duch ělovika, kterýž jest v něm? Tak¹ i Božích věcí nezná žádný, jedině Duch Boží. ¹² My pak nepøijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom viděli, které věci od Boha darovány jsou nám. ¹³ O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, pøivlastňující. ¹⁴ Ale tělesný ělovík nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovní mají rozsuzovány býti. ¹⁵ Ale duchovní ělovík rozsuzuje¹ všechno, sám pak od žádného nebývá souzen. ¹⁶ Nebo kdo jest poznal mysl Páni? A kdo jej bude učiti? My pak mysl Kristovu máme.

3

¹ A já, bratři, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako tělesným, jako maličkým v Kristu. ² Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli pokrmu tvrdších užívat, ano i nyní ještě nemůžete. ³ Ještě zajisté tělesní jste. Poněvadž¹ jest mezi vámi nenávist, svárové a ruznice, zdaž ještě tělesní nejste? a tak podle ělovika chodíte. ⁴ Nebo když někdo říká: Já¹ jsem Pavlův, jiný pak: Já Apollův, zdaliž nejste tělesní? ⁵ Nebo kdo jest Pavel, a kdo jest Apolló, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž jednomu každému dal Pán? ⁶ Já¹ jsem štípil, Apolló zaléval, ale Bůh dal zrůst. ⁷ A protož ani ten, kdož štípuje, nic není, ani ten, jenž zalévá, ale ten, kterýž zrůst dává, Bůh. ⁸ Ten pak, kdož štípuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou, avšak jeden každý vlastní odplatu vezme podle své práce. ⁹ Boží¹ jsme zajisté pomocníci, Boží roli, Boží vzdilání jste. ¹⁰ Já podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ jsem založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý viz, jak na něm staví. ¹¹ Nebo základu jiného žádný položit nemůže, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus. ¹² Staví-li¹ pak kdo na ten základ zlato, stříbro, kamení drahé, dříví, seno, strniště, ¹³ Jednoho¹ každého dílo zjeveno bude. Den zajisté to všechno okáže; nebo v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje. ¹⁴ Zůstane-li¹ ěí dílo, kteréž na něm stavěl, vezme odplatu. ¹⁵ Pakli¹ ěí dílo shoší, ten¹ vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak jako skrze oheň. ¹⁶ Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás pøebývá? ¹⁷ Jestliže¹ kdo chrámu Božího poskvřouje, toho¹ ztratí Bůh; nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy. ¹⁸ Žádný sám sebe nesvoí. Zdá-li se komu z vás, že jest moudrý na tomto světě, budiž bláznem, aby byl učením moudrým. ¹⁹ Moudrost zajisté světa tohoto bláznovství jest u Boha. Nebo psáno jest: Kterýž zlapá moudré v chytrosti jejich. ²⁰ A opit: Zná¹ Pán pøemyšlování moudrých, že jsou marná. ²¹ A tak nechluží se žádný lidmi; nebo všechny věci vaše jsou. ²² Buďte Pavel, buďte Apolló, buďte Petr, buďte svět, buďte život, buďte smrt, buďte přítomné věci, buďte budoucí, všechno jest vaše, ²³ Vy pak Kristovi, a Kristus Boží.

4

¹ Tak o nás smýšlej ělovík, jako o služebnících Kristových a šafáři tajemství Božích. ² Dále pak vyhledává se pøi šafáři toho, aby každý z nich věrný nalezen byl. ³ Mně pak to za nejmenší věc jest, abych od vás souzen byl, aneb od lidského

soudu; nýbrž aniž sám sebe soudím. ⁴ Nebo aèkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrže to jsem spravedliv; nebo ten, ješto mne soudí, Pán jest. ⁵ Protož nesuítež nic pøed èasem, až by pøišel Pán, kterýž i osvítí to, což skrytého jest ve tmì, a zjeví rady srdcí. A tehdáž¹ bude mítì chválu jeden každý od Boha. ⁶ Tyto pak vùci, bratøí moji, v podobenství obrátil jsem na sebe a na Apollo, pro vás, abyste se na nás uèili nad to, což psáno jest, výše nesmýšleti, a abyste jeden pro druhého nenadýmali se proti nikomu. ⁷ Nebo kdož ti soudí? A co máš, ješto bys nevzal? A když jsi vzal, proè se chlubiš, jako bys nevzal? ⁸ Již jste nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste kralovali, abychom i my také spolu s vámi kralovali. ⁹ Za to mám jistì, že nás Bùh apoštolý poslední okázal jako k smrti oddané; nebo uèinìni jsme divadlo tomuto svùtu, i andìlùm, i lidem. ¹⁰ My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní; vy slavní, ale my opovržení. ¹¹ Až do tohoto èasu i laèníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i polièkování býváme, i místa nemáme, ¹² A pracujeme, dilajíce rukama vlastníma; uhanìni jsouce, dobroèeíme; protivenství trpíce, mile snášíme. ¹³ Když se nám rouhají, modlíme se za ni; jako smeti tohoto svùta uèinìni jsme, a jako povrhel u všech, až posavad. ¹⁴ Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých milých synù napomínám. ¹⁵ Nebo byste pak deset tisíc pìstounù mìli v Kristu, však proto nemnoho máte otcù. Nebo v Kristu Ježíši skrže evangelium já jsem vás zplodil. ¹⁶ Protož prosím vás, buítež následovníci moji. ¹⁷ Pro tu pøèinu poslal jsem vám Timotea, kterýžto jest syn mùj milý a vùrný v Pánu. Ten¹ vám pøipomínati bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé církvi uèím. ¹⁸ Rovnì jako bych nemil k vám pøijítì, tak se naduli nikteòí. ¹⁹ Ale pøijdu¹ k vám brzo, bude-li Pán chtítì, a poznám ne øeè tìch nadutých, ale moc. ²⁰ Nebo¹ nezáleží v øeèi království Boží, ale v moci. ²¹ Co chcete? S metlou-li abych pøišel k vám, èili s láskou, a s duchem tichosti?

5

¹ Naprosto se slyší, že by mezi vámi bylo smilstvo, a to takové smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje, totiž aby nikdo mìl manželku otce svého. ² A vy nadutí jste, a nermoutíte se radiji, aby vyvržen byl z prostøedku vás ten, kdož takový skutek spáchal. ³ Já zajisté, aè vzdálený tìlem, ale pøítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych pøítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal, ⁴ Ve jménu Pána našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí Pána našeho Jezukrista, ⁵ Vydali takového satanu k zahubení tìla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše. ⁶ Není¹ dobrá chloubu vaše. Zdalìž nevíte, že malièko kvasu všecko tìsto nakvašuje? ⁷ Vyèis¹tež tedy starý kvas, abyste byli nové zadilání, jakož pak jste nenakvašení. Nebo¹ jest Beránek náš velikonoèní za nás obìtován, Kristus. ⁸ A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechetnosti, ale v pøesnicích upøímosti a pravdy. ⁹ Psal jsem vám v listu, abyste se nesmìšovali s smilníky. ¹⁰ Ale ne všelikterak s smilníky tohoto svùta, neb s lakomci, nebo s dráèi, aneb s modláøi, sic jinak musili byste z tohoto svùta vyjítì. ¹¹ Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesmìšovali s takovými, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modláø, neb zlolejce, neb opilec, neb dráè. S takovým ani nejezte. ¹² Nebo proè já mám i ty, kteøíž jsou vnì, souditi? Však ty, kteøíž jsou vnitø, vy soudíte? ¹³ Ty pak, kteøíž jsou vnì, Bùh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z sebe.

6

¹ Smí nikdo z vás, maje pøi s druhým, souditi se pøed nepravými, a ne radiji pøed svatými? ² Nevíte-liž, že svatí svùt souditi budou? I ponìvadž od vás souzen býti má svùt, kterakž tedy nehodni jste tìch nejmenších vùcí rozsuzovati? ³ Zdalìž nevíte, že andìly souditi budeme? Co pak tyto èasné vùci? ⁴ Protož když byste mìli mítì soud

o tyto èasné vìci, tìmi, kteøíž nejzadnìjší jsou v církvi, soud osaíte. ⁵ K zahanbení¹ vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratrem a bratrem svým? ⁶ Ale bratr s bratrem soudí se, a to pøed nevìòícími? ⁷ Již tedy koneènì nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proè radìji kòivdy netrpíte? Proè radìji škody nebèøete? ⁸ Nýbrž vy kòivdu èiníte, a k škodì pøivodíte, a to bratøí své. ⁹ Zdali nevíte, že nespravedliví dìdictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláøi, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani samcoložníci, ¹⁰ Ani zlodìji, ani lakomci, ani opilci, ani zlolejcì, ani dráèi, dìdictví království Božího nedùjdou. ¹¹ A takoví jste nikteòí byli, ale obmyti jste, ale posvìceni jste, ale ospravedlnìni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho. ¹² Všecko mi sluší, ale ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale já¹ pod žádné té vìci moc poddán nebudu. ¹³ Pokrmové bøichu náležejí, a bøicho pokrmùm; Bùh pak i pokrmý i bøicho zkazí. Ale tìlo ne smilstvu oddáno býti má, ale Pánu, a Pán tìlu. ¹⁴ Bùh pak i Pána Ježíše vzkøísil, i nás také vzkøísí mocí svou. ¹⁵ Nevíte-liž, že tìla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma údy Kristovy, uèiním je údy nevìstky? Odstup to. ¹⁶ Zdaliž nevíte, že kdož se pøipojuje k nevìstce, jedno tìlo jest s ní? Nebo dí Písmo: Budou dva jedno tìlo. ¹⁷ Ten pak, jenž se pøipojuje Pánu, jeden duch jest s ním. ¹⁸ Utíkejte smilstva. Všelíký høích, kterýžkoli uèinil by èlovìk, kromì tìla jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tìlu høeší. ¹⁹ Zdaliž nevíte, že tìlo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž pøebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji? ²⁰ Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tìlem vaším i duchem vaším, kteréžto vìci Boží jsou.

7

¹ O èemž jste mi pak psali, k tomu¹ vám toto odpovídám: Dobré¹ by bylo èlovìku ženy se nedotýkati. ² Ale pro uvarování se smilstva, jeden každý manželku svou mìj a jedna každá mìj muže svého. ³ Muž k ženì povinnou pøívìtivost okazuj, a tak podobnì i žena muži. ⁴ Žena vlastního tìla svého v moci nemá, ale muž; též podobnì i muž tìla svého vlastního v moci nemá, ale žena. ⁵ Nezavazujte jeden druhého, leè by to bylo z společného svolení na èas, abyste se uprázdnilì ku postu a k modlitbì; a potom zase k témuž se navra¹te, aby vás nepokoušel satan pro nezdrželivost vaši. ⁶ Ale to¹ pravím podle dopuštìní, ne podle rozkazu. ⁷ Nebo chtìl bych, aby všickni lidé tak byli jako já, ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden tak a jiný jinak. ⁸ Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré jest jim, aby tak zùstali jako i já. ⁹ Pakli¹ se nemohou zdržeti, nechaž¹ v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli páliti se. ¹⁰ Vdaným pak pøikazuji ne já, ale Pán, øka: Manželka od muže neodcházej. ¹¹ Pakli¹ by odešla, zùstaniž nevdaná, anebo smìø se s mužem svým. Tolikéž muž nepropouštìj ženy. ¹² Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevìòící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštìj jí. ¹³ A má-li která žena muže nevìòícího, a on chce býti s ní, nepropouštìj ho. ¹⁴ Posvìcen¹ jest zajisté nevìòící muž pro ženu vìòící, a žena nevìòící posvìcena jest pro muže; sic jinak dìti vaši neèistí by byli, ale nyní svatí jsou. ¹⁵ Pakli¹ nevìòící odjíti chce, necha¹ jde. Není¹ manem bratr neb sestra v takové vìci, ale ku pokoji povolal nás Bùh. ¹⁶ A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu? ¹⁷ Ale jakž jednomu každému odmìòil Bùh a jakž jednoho každého povolal Pán, tak choì. A tak¹ ve všech církvech øídím. ¹⁸ Obøezaný nikdo povolán jest? Nevodiž na sebe neobøezání; pakli kdo v neobøízce povolán, neobøezuj se. ¹⁹ Nebo obøízka nic není, a neobøízka také nic není, ale zachovávání pøikázání Božích. ²⁰ Jeden každý v povolání tom, jímž povolán jest, zùstávej. ²¹ Služebníkem byv, povolán

jsi? Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, raději toho užívej. ²² Nebo kdož jest v Pánu povolán, byv služebníkem, osvobozený jest Pánì. Též podobnì kdož jest povolán byv svobodný, služebník jest Kristùv. ²³ Za mzdu koupeni jste, nebuítež služebníci lidští. ²⁴ Jeden každý, jakž povolán jest, bratøí, v tom zùstávej pøed Bohem. ²⁵ O pannách pak pøikázání Pánì nemám, ale však radu dávám, jakožto ten, jemuž z milosrdenství svého Pán dal vìrným býti. ²⁶ Za to¹ pak mám, že jest to dobré pro nastávající potøebu, totiž že jest dobré èlovìku tak býti. ²⁷ Pøivázán-lis k ženì, nehledej rozvázání. Jsi-li prost od ženy, nehledej ženy. ²⁸ Pakli bys ses i oženil, nezhøešils, a vdala-li by se panna, nezhøešila; ale trápení tìla mítì budou takoví; já¹ pak vám odpouštím. ²⁹ Ale toto¹ vám pravím, bratøí, protože èas ostatní jest ukrácený: náleží¹ tedy, aby i ti, kteøíž mají ženy, byli, jako by jich nemìli. ³⁰ A kteøíž plaèí, jako by neplakali, a kteøíž se radují, jako by se neradovali, a kteøíž kupují, jako by nevládli, ³¹ A kteøíž užívají tohoto svìta, jako by neužívali. Nebo¹ pomíjí zpùsob tohoto svìta. ³² A já bych rád chtìl, abyste vy bez peèování byli. Nebo kdo ženy nemá, peèuje o to, což jest Pánì, kterak by se líbil Pánu. ³³ Ale kdo se oženil, peèuje o vícì tohoto svìta, kterak by se líbil ženì. ³⁴ Rozdílné¹ jsou jistì žena a panna. Nevdaná peèuje o to, což jest Pánì, aby byla svatá i tìlem i duchem, ale vdaná peèuje o vícì svìta, kterak by se líbila muži. ³⁵ Toto¹ pak pravím proto, abych vám to, což jest užiteènìjšího, ukázal, ne abych na vás osidlo uvrhl, ale abyste slušní a pøípadnì Pána se pøidrželi bez všeliké roztržitosti. ³⁶ Pakli kdo za neslušnou víc své panni pokládá pomíjení èasu k vdání, a tak by se státi mìlo, uèò, jakžkoli chce, nezhøeší. Nechaž¹ ji vdá. ³⁷ Ale kdož jest se pevnì ustavil v srdci svém, a není mu toho potøeba, ale v moci má vlastní vůli svou, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobøe èiní. ³⁸ A tak i ten, kdož vdává pannu svou, dobøe èiní, ale kdo nevдавá, lépe èiní. ³⁹ Žena pøivázána jest k manželství zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umøel muž její, svobodná jest; muž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu. ⁴⁰ Ale blahoslavenìjší jest, zùstala-li by tak, podle mého soudu. Mám¹ pak za to, že¹ i já mám Ducha Božího.

8

¹ O tìch pak vícech, kteréž modlám obìtovány bývají, víme, že všickni známost máme. A známost nadýmá, ale láska vzdilává. ² Zdá-li se pak komu, že nìco umí, ještì nic nepoznal, tak jakž by mìl znáti. ³ Ale jestliže kdo miluje Boha, ten¹ jest vyuèen od nìho. ⁴ A protož o pokrmích, kteøíž se modlám obìtují, toto dím: Víme, že modla na svìtì nic není a že není jiného žádného Boha nežli jeden. ⁵ Nebo aèkoli jsou nìkteøí, ještò slovou bohové, i na nebi i na zemi, (jakož jsou mnozí bohové a páni mnozí,) ⁶ Ale my máme jediného Boha Otce, z nìhož všechno, a my v nìm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze nìhož všechno, i my skrze nìho. ⁷ Ale ne ve všech¹ jest to umìní. Nebo nìkteøí se zlým svìdomím pro modlu až dosavad jako modlám obìtované jedí, a svìdomí jejich, jsuci mdlé, poskvøuje se. ⁸ Neèiní¹ pak nás pokrm vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím lepší nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme. ⁹ Ale vizte, a¹ by snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým. ¹⁰ Nebo uzòí-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš pøi pokrmu modlám obìtovaném, zdalíž svìdomí toho, kterýž jest mdlý, nebude pøivedeno k tomu, aby také jedl modlám obìtované? ¹¹ I zahyne¹ bratr mdlý, (pro tvé to vìdìní), za kteréhož Kristus umøel. ¹² A tak høešíce proti bratøím, a urážejíce svìdomí jejich mdlé, proti Kristu høešíte. ¹³ A protož jestliže¹ pohoršuje pokrm bližního mého, nebudu jísti masa na vìky, abych nezhoršil bratra svého.

9

¹ Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný? Zdaliž jsem Jezukrista Pána našeho nevidil? Zdaliž vy nejste práce má v Pánu? ² Bych¹ pak jiným nebyl apoštol, tedy vám jsem. Nebo peèet mého apoštolství vy jste v Pánu. ³ Odpovìd má pøed tìmi, jenž mne soudí, ta jest: ⁴ Zdaliž nemáme moci jísti a pítí? ⁵ Zdaliž nemáme moci sestry ženy pøi sobì mítì, jako i jiní apoštolé, i bratøí Pánì, i Petr? ⁶ Zdaliž sám já a Barnabáš nemáme moci tělesných prací zanechatì? ⁷ I kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štipuje vinici a jejího ovoce nejí? Anebo kdo pase stádo a mléka od stáda nejí? ⁸ Zdali podle èlovìka to pravím? Zdaliž i Zákon toho nepraví? ⁹ Nebo v Zákonì Mojžíšovi psáno jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bùh tak o voly peèuje? ¹⁰ Èili naprosto pro nás to praví? Pro nás¹ jistì to napsáno jest. Nebo kdo oøe, v nadìji orati má; a kdo mlátí v nadìji, nadìje své má úèasten býti. ¹¹ Ponìvadž jsme my vám duchovní vìci rozsívali, tak-liž jest pak to veliká vìc, jestliže bychom my vaše èasné vìci žali? ¹² Když¹ jiní práva svého k vám užívají, proè ne radìji my? Avšak neužívali jsme práva toho, ale všechno snášíme, abychom žádné pøekážky neuèinili evangelium Kristovu. ¹³ Zdaliž nevíte, že ti, kteøíž o svatých vìcech pracují, z svatých vìcí jedí, a kteøíž oltáøi pøìstojí, s oltáøem spolu díl mají? ¹⁴ Tak jest i Pán naøídil tìm, kteøíž evangelium zvěstují, aby z evangelium živi byli. ¹⁵ Já¹ jsem však nièeho toho neužíval. Aniž jsem toho proto psal, aby se to pøi mnì tak dále, ano¹ by mi mnohem lépe bylo umòiti, nežli aby kdo chválu mou vyprázdnil. ¹⁶ Nebo káži-li evangelium, nemám se èím chlubitì, ponìvadž jsem to povinen; ale bìda by mnì bylo, kdybych nekázal. ¹⁷ Jestliže¹ pak dobrovolnì to èiním, mám¹ odplatu; pakli bezdíky, úøad¹ jest mi svìøen. ¹⁸ Jakouž tedy mám odplatu? abych evangelium káže, bez nákladù býti evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva svého pøi evangelium. ¹⁹ Svoboden zajisté jsa ode všech, všechnìm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal. ²⁰ A uèinìn jsem Židùm jako Žid, abych Židy získal; tìm, kteøíž pod Zákonem jsou, jako bych pod Zákonem byl, abych ty, kteøíž pod Zákonem jsou, získal. ²¹ Tìm, kteøíž jsou bez Zákona, jako bych bez Zákona byl, (a nejsa bez Zákona Bohu, ale jsa v Zákonì Kristu,) abych získal ty, jenž jsou bez Zákona. ²² Uèinìn jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všechnìm všechno jsem uèinìn, abych vždy nikteré k spasení pøivedl. ²³ A to¹ èiním pro evangelium, abych úèastník jeho byl. ²⁴ Zdaliž nevíte, že ti, kteøíž v závod bìží, všickni zajisté bìží, ale jeden bèoè základ? Tak bìžte, abyste základu dosáhli. ²⁵ A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrželivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdrželiví, ale my neporušitelnou. ²⁶ Protož já tak bìžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítè rozrážeje, ²⁷ Ale podmaòuji tilo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.

10

¹ Nechci¹ pak, abyste nevidili, bratøí, že otcové naši všickni pod oblakem byli, a všickni moøe pøešli, ² A všickni v Mojžíše pokòtìni jsou v oblaci a v moøi, ³ A všickni týž pokrm duchovní jedli, ⁴ A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla; a ta skála byl Kristus. ⁵ Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti. ⁶ Ty pak vìci za pøíklad nám býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali. ⁷ Protož nebuíte modláøi, jako nikteøí z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli. ⁸ Aniž smilnìme, jako nikteøí z nich smilnili, a padlo jich jeden den tøimecítma tisícù. ⁹ Ani pokoušejme Krista, jako nikteøí z nich pokoušeli, a od hadù zhynuli. ¹⁰ Ani repcete, jako i nikteøí z nich reptali, a zhynuli od záhubce. ¹¹ Toto pak všechno u

figuøe dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteøíž jsme již na konci svíta. ¹² A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby nepadl. ¹³ Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale vírný¹ jest Bùh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale zpùsobí¹ s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snést. ¹⁴ Protož, moji milí bratøí, utíkejtež modláøství. ¹⁵ Jakožto opatrným mluvím. Vy suíte, co pravím. ¹⁶ Kalich dobroøeèení, kterémuž dobroøeèíme, zdaliž není spoleènost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není spoleènost tìla Kristova? ¹⁷ Nebo jeden chléb, jedno tìlo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme. ¹⁸ Pohleíte na Izraele podle tìla. Zdaliž ti, kteøíž jedí obìti, nejsou úèastníci oltáøe? ¹⁹ Což pak tedy dím? Že modla jest něco? Anebo že modlám obìtované něco jest? Nikoli. ²⁰ Ale toto pravím, že, což obitují pohané, iáblùm obitují, a ne Bohu. Nechtìl¹ bych pak, abyste vy byli úèastníci iáblù. ²¹ Nebo nemùžete kalicha Pánì píti a kalicha iáblù; nemùžete úèastníci býti stolu Pánì a stolu iáblù. ²² Èili k hnìvu popouzíme Pána? Zdali silnìjší jsme nežli on? ²³ Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užiteèné; všecko mi sluší, ale ne všecko vzdìlavá. ²⁴ Žádný nehledej svých vící, ale jeden každý toho, což jest bližního. ²⁵ Všecko, což se v masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávájíce pro svìdomí. ²⁶ Nebo Pánì¹ jest zemì i plnost její. ²⁷ Pozval-li¹ by vás pak kdo z nevíøících k stolu, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám pøedloženo, jezte, nic se nevyptávájíce pro svìdomí. ²⁸ Pakli by vám někdo øekl: Toto jest modlám obìtované, nejeste pro toho, jenž oznámil, a pro svìdomí. Pánì zajisté jest zemì i plnost její. ²⁹ Svìdomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proè by mìla svoboda má potupena býti od cizího svìdomí? ³⁰ A ponìvadž já s díky èiním požívám, proè mi se rouhají pøieinou toho, z èehož já díky èiním? ³¹ Protož buìto že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli èinite, všecko k slávi Boží èiòte. ³² Bez úrazu buìte i Židùm i Øekùm i církvi Boží, ³³ Jakož i já ve všem líbím se všechnìm, nehledaje v tom svého užitku, ale mnohých, aby spaseni byli.

11

¹ Následovníci moji buìte, jako i já Kristùv. ² Chválím¹ pak vás, bratøí, že všechny vící mé v pamìti máte, a jakž jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte. ³ Chci¹ pak, abyste vidìli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bùh. ⁴ Každý muž, modle se aneb prorokuje s pøikrytou hlavou, ohyžìuje hlavu svou. ⁵ Každá pak žena, modleci se anebo prorokující s nepøikrytou hlavou, ohyžìuje hlavu svou; nebo jednostejná víc jest, jako by se oholila. ⁶ Nebo nezavíjí-li¹ žena hlavy své, nechaž¹ se také ostøíhá. Pakli jest mrzká víc ženì oholiti se neb ostøíhati, nechaž¹ se zavíjí. ⁷ Muž¹ nemá zavíjeti hlavy své, obraz a sláva Boží jsa, ale žena sláva mužova jest. ⁸ Nebo není muž z ženy, ale žena z muže. ⁹ Není zajisté muž stvoøen pro ženu, ale žena pro muže. ¹⁰ Protož má¹ žena míti obestøení na hlavì pro andily. ¹¹ Avšak ani muž bez ženy, ani žena bez muže, v Pánu. ¹² Nebo jakož žena jest z muže, tak i muž skrze ženu, všechny pak vící z Boha. ¹³ Vy sami mezi sebou suíte, sluší-li se ženì s nepøikrytou hlavou modliti Bohu. ¹⁴ Zdaliž vás i samo pøirození neuèí, že¹ jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy? ¹⁵ Ale ženì míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dány jsou jí. ¹⁶ Jestliže pak komu se vidí neustupným býti, my¹ takového obyèeje nemáme, ani církev Boží. ¹⁷ Toto pak pøedkládaje, nechválím toho, že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte. ¹⁸ Nejprve zajisté, když se scházíte do shromáždiní, slyším, že jsou roztržky mezi vámi, a ponìkud tomu víøím. ¹⁹ Nebo¹ musejí i kacíøstva mezi vámi býti, aby právi zbožní zjevení byli mezi vámi. ²⁰ A tak když se scházíte vespolek, již¹ to není veèeøi Pánì jísti, ²¹ Ponìvadž jeden každý nejprv veèeøi svou pøijímá v jedení, a tu někdo laení, a jiný se pøepil. ²² A což

pak domù nemáte k jedení a ku pití? Èili církev Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteøíž nemají hojnosti pokrmù? Což vám dím? Chváliti budu vás? V tom jistì nechválím. ²³ Já zajisté pøijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb, ²⁴ A díky èiniv, lámal a øekl: Vezmìte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To èiòte na mou památku. ²⁵ Takž i kalich, když poveèeøel, øka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To èiòte, kolikrátkoli pítí budete, na mou památku. ²⁶ Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páni zvìstujte, dokavadž nepøijde. ²⁷ A protož kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha Páni nehodni, vinen bude tělem a krví Páni. ²⁸ Zkusiž tedy sám sebe èlovìk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí. ²⁹ Nebo kdož jí a pije nehodni, odsouzení sobì jí a pije, nerozsuzuje těla Páni. ³⁰ Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí, ³¹ Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. ³² Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme pouèováni, abychom s svìtem nebyli odsouzeni. ³³ A tak, bratøí moji, když se scházíte k jedení, jedni na druhé èekávejte. ³⁴ Pakli kdo laení, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak vícì, když pøijdu, zøídím.

12

¹ O duchovních pak daøích, bratøí, nechci, abyste nevidili. ² Víte, že jste byli pohané, kteøíž k modlám nìmým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili. ³ Protož známo¹ vám èiním, že žádný v Duchu Božím mluví, nezloøeèí Pánu Ježíši, a žádný nemùže øíci Pán Ježíš, jedinè v Duchu svatém. ⁴ Rozdílní¹ pak darové jsou, ale tentýž Duch, ⁵ A rozdílná jsou pøisluhování, ale tentýž Pán, ⁶ A rozdílné jsou moci, ale tentýž Bùh, jenžto pùsobí všechno ve všech. ⁷ Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užitku. ⁸ Nebo nikomu dána bývá skrze Ducha øeè moudrosti, jinému pak øeè umìní podle téhož Ducha, ⁹ Jinému víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednotejném Duchu, ¹⁰ Nikomu divù èinìní, jinému proroctví, jinému rozeznání duchù, jinému rozliènost jazykù, jinému vykládání jazykù. ¹¹ Ale to vše pùsobí jeden a týž Duch, rozdìluje jednomu každému obzvláštì, jakž ráeí. ¹² Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má údù, ale všickni ti jednoho těla údobé, mnozí jsouce, však jedno tělo jsou: tak i Kristus. ¹³ Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokøtìni jsme, buìto Židé, buìto Øekové, buìto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme. ¹⁴ Nebo tělo není jeden úd, ale mnozí. ¹⁵ Dí-li noha: Ponìvadž nejsem rukou, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla? ¹⁶ A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla? ¹⁷ Jestliže všechno tělo jest oko, kde pak bude sluch? Pakli všechno tělo jest sluch, kde povonìní? ¹⁸ Ale zøídil Bùh údy jeden každý z nich v těle, tak jakž jest on chtìl. ¹⁹ Nebo kdyby byli všickni údobé jeden úd, kde by bylo tělo? ²⁰ Ale nyní mnozí údobé jsou, však jedno tělo. ²¹ A tak nemùž¹ oko øíci ruce: Nepotøebí mi tebe, anebo opìt hlava nohám: Nepotøebuji vás. ²² Nýbrž mnohem více údobé, kteøíž se zdadí nejmdejší v těle býti, potøební jsou. ²³ A kteréž máme za nejmenì ctihodné údy v těle, ty vitší ctì pøistíráme; a nezdobní údobé naši hojnìjší ozdobu mají, ²⁴ Ozdobní pak údobé naši toho nepotøebují. Ale Bùh tak zpùsobil tělo, poslednjšímu dav hojnìjší poctu, ²⁵ Aby nebyla nesvornost v těle, ale aby údobé jedni o druhé vespolek peèovali. ²⁶ A protož jestliže trpí co jeden úd, spolu s ním trpí všickni údobé; pakli jest v slávì jeden úd, radují se spolu s ním všickni údobé. ²⁷ Vy pak jste tělo Kristovo, a údobé z èástky. ²⁸ A nìkteré zajisté postavil Bùh v církvi nejprv apoštoly, druhé proroky, tøetí uèitele, potom moci, potom ty, kteøí mají dary uzdravování, pomocníky, správce jiných, rozliènost jazykù mající. ²⁹ Zdaliž jsou všickni apoštolé? Zdali všickni proroci? Zdali všickni uèitelé? Zdali všickni divy èiní? ³⁰ Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky

rozliěnými mluví? Zdali všickni vykládají? ³¹ Snažtež se pak dojítí darù lepších, a ještì¹ vyšší cestu vám ukáži.

13

¹ Bych jazyky lidskými mluvil i andilskými, a lásky kdybych nemìl, uèinìn jsem jako mii zvuèící anebo zvonec znìjící. ² A bych¹ mìl prorocství, a znal všechna tajemství, i všelikého umìní došel, a kdybych mìl tak velikou víru, že bych hory pøenášel, lásky pak kdybych nemìl, nic nejsem. ³ A kdybych vynaložil na pokrmy chudých všechn statek svùj, a bych vydal tilo své k spálení, a lásky bych jen nemìl, nic mi to neprospívá. ⁴ Láska trpìlivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všeteèná, nenadýmá se. ⁵ V nic neslušného se nevydává, nehledá svých vící, nepouží se, neobmýšlí zlého. ⁶ Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdì. ⁷ Všecko snáší, všemu vìòí, všeho se nadìje, všeho trpìlivì èeká. ⁸ Láska nikdy nevypadá, aèkoli prorocství pøestanou, i jazykové utichnou, i uèení v nic pøijde. ⁹ Z èástky zajisté poznáváme a z èástky prorokujeme. ¹⁰ Ale jakž¹ by pøišlo dokonalé, tehdy¹ to, což jest z èástky, vyhlazeno bude. ¹¹ Dokudž jsem byl dìtì, mluvil jsem jako dìtì, myslil jsem jako dìtì, smýšlel jsem jako dìtì, ale když jsem uèinìn muž, opustil jsem dìtinské vící. ¹² Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdaž tváòí v tváò. Nyní poznávám z èástky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdaøen budu. ¹³ Nyní pak zùstává víra, nadìje, láska, to tré, ale největší z nich jestì¹ láska.

14

¹ Následujtež tedy lásky, horlivì žádejte duchovních vící, nejvíce však, abyste prorokovali. ² Nebo ten, jenž mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu; nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství. ³ Kdož pak prorokuje, lidem mluví vzdìlání, i napomínání, i potíšení. ⁴ Kdož mluví cizím jazykem, sám sebe vzdìlává, ale kdož prorokuje, ten¹ církve vzdìlává. ⁵ Chtìl¹ bych pak, abyste všickni jazyky rozliěnými mluvili, ale však radìji, abyste prorokovali. Nebo vìtší jest ten, jenž prorokuje, nežli ten, kdož jazyky cizími mluví, leè by také to, což mluví, vykládal, aby se vzdìlávala církev. ⁶ A protož, bratøí, pøišel-li bych k vám, jazyky cizími mluví, což vám prospìji, nebudu-li¹ vám mluvitì, buì v zjevení neb v umìní, buì v prorocství neb v uèení? ⁷ Podobnì jako i bezdušné vící, vydávající zvuk, jako piš¹alka nebo harfa, kdyby rozdílného zvuku nevydávaly, kterak by vidìno bylo, co se píská, anebo na harfu hrá? ⁸ Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojiti k boji? ⁹ Tak i vy, nevydali-li byste jazykem svým srozumitelných slov, kterak bude rozumìno, co se mluví? Budete jen u vítr mluvitì. ¹⁰ Tak mnoho, (jakž vidíme,) rozdìlù hlasù jest na svìtì, a nic není bez hlasu. ¹¹ Protož nebudu-li¹ znáti moci hlasu, budu tomu, kterýž mluví, cizozemec, a ten, jenž mluví, bude mi také cizozemec. ¹² Tak i vy, ponìvadž jste horlivì milovníci duchovních vící, toho hledejte, abyste se k vzdìlání církve rozhojnili. ¹³ A protož, kdož mluví jazykem cizím, modl se, aby mohl vykládati. ¹⁴ Nebo budou-li se modlitì cizím jazykem, duch mùj se toliko modlí, ale mysl má bez užitku jest. ¹⁵ Což tedy jest? Modlitì se budu duchem, a modlitì se budu i myslì; plésati budu duchem a plésati budu i myslì. ¹⁶ Nebo kdybys ty dobroøeèil Bohu duchem, kterakž ten, jenž prostý èlovìk jest, k tvému dobroøeèení øekne Amen, ponìvadž neví, co pravíš? ¹⁷ Nebo aè ty dobøe díky èiníš, ale jiný se nevzdìlává. ¹⁸ Díky Bohu svému, že více nežli vy všickni jazyky cizími mluvím. ¹⁹ Ale v sboru radìji bych chtìl pìt slov srozumitelnì promluvitì, abych také jiných pouèil, nežli deset tisícù slov jazykem neznámým. ²⁰ Bratøí, nebuìte dìti v smyslu, ale zlostì buìte dìti, smyslem pak buìte dospìlí. ²¹ Psáno jest v Zákonì: Že rozliěnými jazyky a cizími rty budu mluvitì lidu tomuto, a aniž¹ tak mne slyšeti budou, praví Pán. ²² A tak jazykové jsou za div ne tím,

jenž ví, ale neví, proroci pak ne neví, ale ví. ²³ A protož když by se sešla všechna církev spolu, a všickni by jazyky cizími mluvili, a vešli by tam i neúčené neb neví, zdaliž nevědou, že blázníte? ²⁴ Ale kdyby všickni prorokovali, a všel by tam mezi ně někdo neví, nebo neúčený, přemáhán by byl ode všech a souzen ode všech. ²⁵ A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou, a on padne na tvář, klanět se bude Bohu, vyznáváje, že jistě Bůh jest mezi vámi. ²⁶ Což tedy bratři? Když se scházíte, jeden každý z vás píseň má, učení má, cizí jazyk má, zjevení má, vykládání má, všechno to budiž k vzdělání. ²⁷ Buďte že by kdo jazykem cizím mluvil, a se to děje skrze dva neb nejvíce tři, a to jeden po druhém, a jeden a vykládá. ²⁸ Pakli by nebylo vykladače, nechať mlčí v shromáždění, než sobě sám nechať mluví a Bohu. ²⁹ Proroci pak dva nebo tři ať mluví, a jiní nechť rozsuzují. ³⁰ Pakli by jinému tu přisedícímu zjeveno bylo, první mlčí. ³¹ Nebo můžete všickni, jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni učili a všickni se potěšovali. ³² Duchové pak proroků prorokům poddáni jsou. ³³ Nebo není Bůh původ různice, ale pokoje, jakož i ve všech shromážděních svatých učím. ³⁴ Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, nebo nedopouští se jim mluvit, ale aby poddány byly, jakž i Zákon praví. ³⁵ Pakli se chtějí němu naučiti, doma mužů svých nechať se ptají. Nebo mrzká věc jest ženám mluvit v shromáždění. ³⁶ Zdaliž jest od vás slovo Boží posláno? Zdali k samým vám přišlo? ³⁷ Zdá-li se sobě kdo býti prorokem nebo duchovním, nechať pozná, co vám píše, že jsou přikázání Páně. ³⁸ Pakli kdo neví, nevěz. ³⁹ A takž, bratři, o to se snažte, abyste prorokovali, a jazyky cizími mluvit nebraňte. ⁴⁰ Všecko slušně a podle řádu a se děje.

15

¹ Znám vám pak jediným, bratři, evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i stojíte, ² Skrze kteréž i spasení budete, kterak kázal jsem vám, pamatujete-li, leč byste nadarmo uvěřili. ³ Vydal jsem zajisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podle Písem, ⁴ A že jest pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne podle Písem. ⁵ A že vidín jest od Petra, potom od dvanácti. ⁶ Potom vidín více než od pěti set bratří spolu, z nichžto mnozí ještě živi jsou až dosavad, a někteří již zesnuli. ⁷ Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů. ⁸ Nejposléze pak ze všech, jakožto nedochůdět, ukázal se i mně. ⁹ Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden sloužit apoštol, protože jsem se protivil církvi Boží. ¹⁰ Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho mně učinila daremná nebyla, ale hojněji nežli oni všickni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží, kteráž se mnou jest. ¹¹ Protož i já i oni tak kážeme, a tak jste uvěřili. ¹² Poněvadž se pak káže o Kristu, že jest z mrtvých vstal, kterakž někteří mezi vámi praví, že by nebylo z mrtvých vstání? ¹³ Nebo není-li z mrtvých vstání, aniž jest Kristus z mrtvých vstal. ¹⁴ A nevstal-li jest z mrtvých Kristus, tedy jest daremné kázání naše, a daremná jest i víra vaše. ¹⁵ A byli bychom nalezeni i křiví svědkové Boží; nebo vydali jsme svědectví o Bohu, že vzkřísil z mrtvých Krista. Kteréhož nevzkřísil, (totiž) jestliže mrtví z mrtvých nevstávají. ¹⁶ Nebo jestliže mrtví z mrtvých nevstávají, aniž jest Kristus vstal. ¹⁷ A nevstal-li jest z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste v hříších vašich. ¹⁸ A tak i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli. ¹⁹ Jestliže pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídňší jsme ze všech lidí. ²⁰ Ale vstal jest z mrtvých Kristus, prvotiny těch, jenž zesnuli. ²¹ Nebo poněvadž skrze Ježíšovu smrt, také i skrze Ježíšovo vzkřísení z mrtvých. ²² Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni obživeni budou. ²³ Ale jeden každý v svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteříž jsou Kristovi, v příchodu jeho. ²⁴ Potom

bude konec, když vzdá království Bohu a Otci, když vyprázdní všeliké knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc. ²⁵ Nebo musí¹ to býti, aby on kraloval, dokudž nepoloží všech nepřátel pod nohy jeho. ²⁶ Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt. ²⁷ Nebo všechny věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všechny věci poddány jsou jemu, zjevné¹ jest, že kromě toho, kterýž jemu poddal všechno. ²⁸ A když poddáno jemu bude všechno, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všechno, aby byl Bůh všechno ve všech. ²⁹ Sic jinak co učiní ti, kteříž se krtí za mrtvé? Nevstávají-li¹ mrtví z mrtvých, i proč se krtí za mrtvé? ³⁰ Proč i my nebezpečnost trpíme každé hodiny? ³¹ Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž mám v Kristu Ježíši Pánu našem. ³² Jestliže¹ jsem obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co mi to prospěje, nevstanou-li¹ mrtví? Tedy jezme a pijme, nebo zítra zemřeme. ³³ Nedejte se svoditi. Porušují¹ dobré obyčaje zlá rozmlouvání. ³⁴ Proci¹te k konání spravedlnosti, a nehřešte. Nebo nikdo ještě nezná Boha; k zahanbení vašemu toto mluvím. ³⁵ Ale řekne někdo: Kterakž pak vstanou mrtví? A v jakém těle půjdou? ³⁶ Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš, nebývá obživeno, leč umře. ³⁷ A což rozsíváš, ne to tělo, kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé zrno, jaké se trefí, pšenice nebo kteréžkoli jiné. ³⁸ Bůh pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní tělo. ³⁹ Ne každé tělo jest jedinstejné tělo, ale jiné zajisté tělo lidské, jiné tělo hověcí, jiné pak rybí, a jiné ptačí. ⁴⁰ A jsou těla nebeská, a jsou těla zemská, ale jiná¹ jest sláva nebeských, a jiná zemských, ⁴¹ Jiná sláva slunce, a jiná měsíce, a jiná sláva hvězd; nebo hvězda od hvězdy dílí se v slávi. ⁴² Tak i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se tělo porušitelné, vstane neporušitelné; ⁴³ Rozsívá se neslišené, vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné; ⁴⁴ Rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné, jest také i duchovní tělo. ⁴⁵ Tak¹ i psáno jest: Učiněn jest první člověk Adam v duši živou, ale poslední Adam v ducha obživujícího. ⁴⁶ Však ne nejprve duchovní, ale tělesné, potom pak duchovní. ⁴⁷ První člověk byl z země zemský, druhý člověk jest sám Pán s nebe. ⁴⁸ Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakýž ten nebeský, takovíž budou také i nebeští. ⁴⁹ A jakož jsme nesli obraz zemského, tak¹ poneseme obraz i nebeského. ⁵⁰ Toto¹ pak pravím, bratři: Že tělo a krev království Božího nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dříve obdrží. ⁵¹ Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměníni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. ⁵² Nebo¹ zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměníni budeme. ⁵³ Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost. ⁵⁴ A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství. ⁵⁵ Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? ⁵⁶ Osten pak smrti jesti¹ hřích, a moc hřícha jest Zákon. ⁵⁷ Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista. ⁵⁸ Protož, bratři moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhovívající se v díle Páně vždycky, věduce, že práce vaše není daremná v Pánu.

16

¹ O sbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v církvích Galatských, tak i vy činite. ² V každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti, aby ne teprv, když k vám půjdu, sbírky se daly. ³ Když pak půjdu, kterékoli osoby schválíte skrze listy, ty¹ pošli, aby donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma. ⁴ Pakli¹ by bylo potěbí, abych i já šel, půjdou¹ se mnou. ⁵ Půjdu¹ pak k vám, když Macedonií projdu; (nebo Macedonií miním projíti.) ⁶ Ale u vás¹ snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu, abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel. ⁷ Nechci zajisté s vámi se

nyní toliko na zastavení shledati, ale naději se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-li Pán chtít. ⁸ Zůstanu¹ pak v Efezu až do letnic. ⁹ Nebo otevřeny jsou mi tu veliké a mocné dveře, a protivníku mnoho. ¹⁰ Přišel-li¹ by pak k vám Timoteus, hleďtež, aby bezpečně byl u vás; nebo¹ dílo Boží dít jako i já. ¹¹ Protož nech¹ jím žádný nepohrdá, ale vyprovoďte jej v pokoji, a¹ přijde ke mně; nebo¹ na něj čekám s bratry. ¹² O Apollovi pak bratru oznamuji vám, že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratry. Ale nikoli nebyla vůle jeho, aby nyní přišel, než přijde¹, když bude mít čas příhodný. ¹³ Bďte, stůjte u víře, zmužile sobě eiňte a buďtež silní. ¹⁴ Všecky věci vaše a¹ se děj v lásce. ¹⁵ Prosím¹ vás pak, bratry, znáte eled Štěpánovu, že jsou oni prvotiny Achaie, a že jsou se v službu svatým vydali, ¹⁶ Abyste i vy poddáni byli takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu. ¹⁷ Tiším¹ se pak z příchodu Štěpána a Fortunáta a Achaika; nebo nedostatek pro vaši nepřítomnost oni doplnili. ¹⁸ Potišili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež takové. ¹⁹ Pozdravují¹ vás sborové, kteříž jsou v Azii. Pozdravují¹ vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domě jejich. ²⁰ Pozdravují¹ vás všickni bratry. Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. ²¹ Pozdravení vlastní rukou Pavlovou. ²² Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž prokletý: Maran atha. ²³ Milost Pána Jezukrista budiž s vámi. ²⁴ I láska má v Kristu Ježíši se všemi vámi. Amen.

2.list Korintským

¹ Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se všemi svatými, kteříž jsou ve vsi Achaii: ² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ³ Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potíšení, ⁴ Kterýž tiší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potíšovati tich, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, a to tím potíšením, kterýmž i my potíšení jsme od Boha. ⁵ Nebo jakož se rozhodují utrpení Kristova na nás, tak skrze Krista rozhoduje se i potíšení naše. ⁶ Nebo buito že soužení jsme, pro vaše potíšení a spasení soužení jsme, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buito že potíšování býváme, pro vaše potíšení a spasení potíšování býváme. A nadíje naše pevná jest o vás. ⁷ Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, také i potíšení. ⁸ Nechceme¹ zajisté, abyste nevidili, bratři, o soužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že jsme nad míru pøetížení byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili. ⁹ Nýbrž sami v sobě již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umøiti, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu, jenž i mrtvé kóísí. ¹⁰ Kterýž z takového nebezpeèenství smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v nihož doufáme, že i ještě vytrhne, ¹¹ Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z daru toho, pøíèinou mnohých osob nám daného, od mnohých ðíkováno bylo Bohu za nás. ¹² Nebo chlouba naše tato jest, svíðectví svíðomí našeho, že v sprostnosti a v upøímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží obcovali jsme na tomto svìtì, zvláštì pak u vás. ¹³ Nebo¹ nepíšeme vám nic jiného, nežli to, což ètete, aneb což prvé znáte. A nadíji mám, že až do konce tak znáti budete. ¹⁴ Jakož jste již i z stránky poznali nás, že¹ jsme chlouba vaše, podobnì jako i vy naše, v den Pána Ježíše. ¹⁵ A v tom¹ doufání chtìl jsem k vám pøijíti nejprve, abyste druhou milost měli, ¹⁶ A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie pøijíti k vám, a potom od vás abych byl doprovozen do Judstva. ¹⁷ O tom pak když jsem pøemýšloval, zdali jsem co lehkomyšlnì èinil? Aneb což pøemýšluji, zdali podle tìla pøemýšluji, tak aby bylo pøi mni: Jest, jest, není, není? ¹⁸ Ale ví¹ to vìrný Bůh, že øeè naše, kteráž byla mluvena k vám, nebyla: Jest, a není. ¹⁹ Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v kázání o nim: Jest, ²⁰ (Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v nìm¹ jsou: Jest, a v nìm¹ také jest Amen,) k slávi Bohu skrze nás. ²¹ Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest. ²² Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Ducha svatého v srdce naše. ²³ Já pak Boha za svíðka беру na svou duši, že lituje vás, ještě jsem nepøišel do Korintu. ²⁴ Ne jako bychom panovali nad vìrou vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo vìrou stojíte.

2

¹ Toto jsem pak sobì uložil, abych k vám zase s zámutkem nepøišel. ² Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen? ³ A proto¹ jsem vám to napsal, abych pøijda k vám, nemìl zámutku z tich, z nichž bych se mìl radovati, doufaje o všech o vás, že radost má jest všech vás radost. ⁴ Nebo z velikého ssoužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmoucení byli, ale abyste poznali lásku, kteroužto k vám velikou mám. ⁵ Jestliže¹ jest pak kdo zarmoutil, ne mne¹ zarmoutil, ne toliko ponìkud, abych jím neobtížoval všech vás. ⁶ Dosti¹ má takový na tom trestání, kteréž mìl

od mnohých, ⁷ Tak abyste jemu již raději zase odpustili a potíšili ho, aby on snad přílišným zámutkem nepošel na zahynutí. ⁸ Protož prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku. ⁹ Nebo i proto psal jsem vám, abych zkušením zviděl, jste-li ve všem poslušní. ¹⁰ Komuž pak vy co odpouštíte, i já odpouštím. Nebo i já, jestliže jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás odpustil jsem, před obličejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana. ¹¹ Nebo nejsou nám neznámá myšlení jeho. ¹² Když jsem pak šel do Troady, k zvěstování evangelium Kristova, ačkoli dveře mi otevřeny byly skrze Pána, však nemil jsem žádného upokojení v duchu svém, protože jsem nenalezl Tita, bratra svého. ¹³ Ale požehnáv jich, odšel jsem do Macedonie. ¹⁴ Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. ¹⁵ Nebo¹ jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou, ¹⁶ Tím zajisté jsme vůně smrtelná k smrti, oním pak vůně života k životu. Ale k tomu kdo jest způsobný? ¹⁷ Nebo¹ nejsme, jako mnozí, cizoložící slovo Boží, ale jako z upřímnosti, a jako z Boha, před obličejem Božím, o Kristu mluvíme.

3

¹ Začínáme opít sami sebe chváliti? Zdaliž potřebujeme, jako niktež, schvalujících listů k vám, nebo od vás k jiným? ² List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a etou všickni lidé. ³ Nebo to zjevné jest, že jste vy list Kristův, zpravený skrze přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale na deskách srdce masitých. ⁴ Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu, ⁵ Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest. ⁶ Kterýžto i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje. ⁷ A poněvadž přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličejě jeho, kteráž pominouti měla, ⁸ I kterakž by tedy ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné? ⁹ Nebo poněvadž přisluhování pomsty slavné bylo, mnohem¹ se více rozhojňuje v slávi přisluhování spravedlnosti. ¹⁰ Nebo to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u přirovnání převyšené slávy nového přisluhování. ¹¹ Nebo poněvadž to pomíjející slavné bylo, mnohem¹ více to, což zůstává, jesti¹ slavné. ¹² Protož majíce takovou naději, mnohé svobody užíváme, ¹³ A ne jako Mojžíš, kterýž kladl zástěny na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející. ¹⁴ Ale ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnešního dne to zástěny v čtení Starého Zákona zůstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá. ¹⁵ Protož až do dnešního dne, když se etou knihy Mojžíšovy, zástěny jest položeno na jejich srdci. ¹⁶ Než jakž by se obrátilo ku Pánu, oděto bude zástěny. ¹⁷ Nebo Pán Duch jest, a kdež jest Duch Pán, tu¹ i svoboda. ¹⁸ My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.

4

¹ Protož majíce toto přisluhování, tak jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme v něm. ² Ale odmítáme ukrývání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se lstivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v přímoustnost uvodíce sebe u každého svědomí lidského před obličejem Božím. ³ Pakli¹ zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté jest. ⁴ V nichžto Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží. ⁵ Nebo¹ ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše. ⁶ Bůh zajisté, kterýž rozkázal,

aby se z temností světlo zablesklo, ten¹ jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. ⁷ Máme¹ pak poklad tento v nádobách hlininých, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás. ⁸ My¹ se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceni; ⁹ Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. ¹⁰ Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl. ¹¹ Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem. ¹² A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život. ¹³ Majíce tedy téhož ducha víry, podle toho, jakž psáno jest: Uvířil jsem, protože jsem mluvil, i my¹ víříme, protože i mluvíme, ¹⁴ Vidouce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze Ježíše vzkřísí a postaví s vámi. ¹⁵ Nebo to všechno pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díky činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží. ¹⁶ Protož neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřně elovik náš ruší se, však ten vnitřně obnovuje se den ode dne. ¹⁷ Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy božími nám působí, ¹⁸ Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou éasné, ale které se nevidí, jsou věčné.

5

¹ Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme, přibýtek ne rukou udělaný, věčný v nebesích. ² Pročež i v tomto stánku vzdycháme, v přibýtek náš, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající, ³ Jestliže však oblečení a ne nazí nalezení budeme. ⁴ Nebo kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechťli svlečení býti, ale přiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života. ⁵ Ten pak, kdož nás tak k tomu způsobil, Bůh¹ jest, kterýž i dal nám závdavek Ducha svého. ⁶ Protož doufanlivé myslí vždycky jsouce, a vidouce, že dokudž pohostinu jsme v tomto těle, vzdálení jsme ode Pána, ⁷ (Nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidění tváři Páně,) ⁸ Doufanlivé¹ pak myslí jsme, a oblibujeme raději vyjítí z těla a přijítí ku Pánu. ⁹ Protož i usilujeme bui v těle pohostinu jsouce, bui to z těla se berouce, jemu se líbiti. ¹⁰ Všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý odplatu za to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce eí byla, bui to v dobrém, nebo ve zlém. ¹¹ Protož znajíce tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme, Bohu¹ pak známi jsme. A naději¹ mám, že i svědomí vašemu známi jsme. ¹² Nebo¹ ne sami sebe opit vám chválíme, ale přieinu vám dáváme, abyste se chlubili námi, a abyste to měli proti těm, kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne v srdci. ¹³ Nebo bui to že nesmyslní jsme, Bohu nesmyslní jsme; bui že jsme rozumní, vám rozumní jsme. ¹⁴ Láska zajisté Kristova víže nás, ¹⁵ Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž jeden za všechny umøel, tedy¹ všickni zemøeli, a že za všechny umøel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umøel i z mrtvých vstal. ¹⁶ A tak my již od toho éasu žádného neznáme podle těla. A ačkoli jsme poznali Krista podle těla, ale nyní již více neznáme. ¹⁷ Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, ať nové všechno uěiněno jest. ¹⁸ To pak všechno jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření tohoto. ¹⁹ Nebo Bůh byl v Kristu, smířuje svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo smíření. ²⁰ Protož my na místo Krista poselství dějeme; a jako by Bůh skrze nás žádal vás, prosíme na místě Kristovi, smířte se s Bohem. ²¹ Nebo toho, kterýž hříchů nepoznal, za nás uěinil hříchem, abychom my uěiněni byli spravedlností Boží v něm.

6

¹ Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo nebrali, ² (Nebo¹ praví Bůh: V čas příhodný uslyšel jsem tě a v den spasení spomohl jsem tobě. Aj, nyní¹ jest čas příhodný, aj, nyní nové spasení.) ³ Žádného v němž nedávající pohoršení, aby byla bez úhony služba naše; ⁴ Ale ve všem se chováte jakožto Boží služebníci, ve mnohé trpělivosti, v utištěních, v nedostacích, v úzkostech, ⁵ V ranách, v žalostech, v nepokojích, v pracích, v bdění, v postech, ⁶ V čistotě, v umění, v dlouholetém, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v lásce neošemetné, ⁷ V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i nalevo, ⁸ Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto bludní, a jsouce pravdomluvní, ⁹ Jakožto neznámí, a jsouce známí, jakožto umírající, a aj, živi jsme, jakožto potrestaní, a nezmordovaní, ¹⁰ Jako smutní, avšak vždycky se radujete, jako chudí, a mnohé zbohacující, jako nic nemající, avšak všemi věcmi vládnouce. ¹¹ Ústa naše otevřena jsou k vám, ó Korinští, srdce naše rozšířeno jest. ¹² Nejste v nás soužení, než soužení jste v srdcích vašich. ¹³ O takovéž¹ odplaty žádám od vás, jakožto synům pravím: Rozšiřte se i vy. ¹⁴ A netáhněte jha s nevěstami. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? ¹⁵ A jaké srovnání Krista s Belíalem? Aneb jaký díl věstícímu s nevěstí? ¹⁶ A jaké společení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož povídl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. ¹⁷ A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddíle se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. ¹⁸ A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.

7

¹ Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konájte posvěcení naše v báni Boží. ² Přijmětež nás. Žádnému¹ jsme neublížili, žádnému neuškodili, žádného neklamali. ³ Nepravím toho ku potupí vaší, poněvadž jsem napřed povídl, že v srdcích našich jste, tak abychom hotovi byli spolu s vámi zemřít i spolu živi býti. ⁴ Mnohé¹ jsem k vám důvěrnosti, mnoho¹ se vámi chlubím; naplněn jsem potěšením, a rozhovůuji¹ se v radosti ve všelikém soužení našem. ⁵ Nebo i když jsme byli přišli do Macedonie, žádného odpočinutí nemilo tělo naše, ale ve všem soužení jsme byli; milí jsme zevnitř boje, vnitř strachy. ⁶ Ale ten, jenž těšil ponížené, potěšil nás, Bůh, skrze Titův příchod. ⁷ A netoliko příchodem jeho, ale také i potěšením tím, kteráž on měl z vás, vypravovav nám o vaší veliké žádosti nás, o vašem kvílení, a vaší ke mně horlivé milosti, takže jsem se velmi zradoval. ⁸ A ačkoli zarmoutil jsem vás listem, nelituji toho, ať jsem byl litoval. Nebo vidím, že ten list, ačkoli na čas, zarmoutil vás. ⁹ Ale nyní raduji se, ne že jste zarmoucení byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podle Boha, takže jste k žádné škodě nepřišli skrze nás. ¹⁰ Nebo zámutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení působí takové, jehož nikdy líto nebude, ale zámutek světa způsobuje smrt. ¹¹ Ano hle, to samo, že jste podle Boha zarmoucení byli, kterakou v vás způsobilo snáznost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobř pomstu? A Všelijak ukázali jste se nevinní býti v té příhodě. ¹² A ať psal jsem vám, však ne pro toho jsem psal, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se křivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás před obličejem Božím. ¹³ Protož potěšení¹ jsme z potěšení vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme se z radosti Titovy, že pootevřel jest duch jeho ode všech vás, ¹⁴ A že chlubil-li jsem se v něm vámi před ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všechno mluvili jsme vám v pravdě, tak i chloubá naše, kteráž byla před Titem, pravá

jest shledána. ¹⁵ A hojněji i srdce jeho jest k vám obráceno, nebo rozpomíná se na poslušenství všech vás, a kterak jste ho s bázní a s strachem přijali. ¹⁶ Raduji se pak, že ve všem mám o vás doufání.

8

¹ Známu¹ pak vám činíme, bratři, milost Boží, danou zborům Macedonským, ² Že v mnohém zkušeni rozličných soužení rozhojnila radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojnila jest v bohatství upřímnosti jejich. ³ Nebo svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli sdíliti se, ⁴ Mnohými žádostmi prosíce nás, abychom té milosti jejich a obcování služebnost (v rozdílování toho svatým) na se přijali. ⁵ A netoliko tak učinili, jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, a i nám také u vůli Boží, ⁶ Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prve započal, tak také i dokonat při vás milost tuto. ⁷ A protož jakž ve všech věcech jste hojní, totiž u víře i v řeči i v známosti i ve všelike snaznosti i v lásce vaší k nám, tak i v této milosti hojní buďte. ⁸ Ne jako rozkazuje, toto pravím, ale přičinou jiných snaznosti i vaší upřímnou lásku zkušenou ukázati chtěje. ⁹ Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli. ¹⁰ A k tomu¹ vám radu dávám; nebo jest vám to užitečné, kteříž jste netoliko činili, ale i chtěli prve začali léta předešlého. ¹¹ Protož nyní již to skutkem vykonejte, aby jakož hotové bylo chtění, tak také bylo i vykonání z toho, což máte. ¹² Nebo jest-li¹ prve vůle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest Bohu, ne podle toho, čehož nemá. ¹³ Nebo ne proto vás ponoukám, aby jiným bylo polehčení, a vám soužení, ale rovnost a¹ jest; nyní přítomni vaše hojnost spomozí jejich chudobě, ¹⁴ Aby potom také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci, aby tak byla rovnost; ¹⁵ Jakož psáno: Kdo mnoho nasbíral, nic mu nezbyvalo, a kdo málo, neměl nedostatku. ¹⁶ Ale díky Bohu, kterýž takovouž snaznost k službě vám dal v srdce Titovo, ¹⁷ Takže to napomenutí naše ochotně přijal, anobrž jsa v lásce k vám opravdový, sám z své dobré vůle šel k vám. ¹⁸ Poslali¹ jsme pak s ním bratra toho, kterýž má velikou chválu v evangelium po všech sborích, ¹⁹ (A netoliko to, ale také losem vyvolen jest od církvi za tovaryše putování našeho, s touto milostí, kteroužto sloužíme k slávi Pánu a k vyplnění vůle vaší,) ²⁰ Varujte se toho, aby nám nikdo neutrl pro tu hojnost, kterouž my přisluhujeme, ²¹ Dobré opatrujete netoliko před obličejem Páně, ale i před lidmi. ²² Poslali jsme pak s nimi bratra našeho, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnější bude pro mnohé doufání mé o vás. ²³ Z strany Tita víte, že jest tovaryš můj, a mezi vámi pomocník můj; a z strany bratři našich, že jsou poslové církvi a sláva Kristova. ²⁴ Protož jistoty lásky vaší a chlouby naší o vás, k nim dokažte, před obličejem církvi.

9

¹ Nebo o pomoci, kteráž se sbírá na svaté, jest zbytečné psáti vám. ² Vím zajisté o vaší hotovosti, pro kteroužto chlubím se vámi u Macedonských, kterak by Achaia hotova byla k tomu od předešlého léta. A ta z vás pošlá horlivost mnohými k témuž pohnula. ³ I poslal jsem k vám tyto bratři, aby chloubu naše vámi nebyla marná v té stránce, ale abyste, (jakž jsem očekl,) byli hotovi, ⁴ Abychom snad, přišli-li by se mnou Macedonští, a našli vás nehotové, nemusili se styditi, (a¹ nedím vy) za takovou chloubu. ⁵ Protož vidělo mi se za potřebné těchto bratři napomenouti, aby předešli mne k vám, a připravili prve opovídnou sbírku vaši, aby byla hotová jako dobrovolná sbírka, a ne jako bezdělná. ⁶ Ale toto¹ pravím: Kdo skoupí rozsívá, skoupí i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude. ⁷ Jeden každý jakž uložil v srdci svém, tak učině, ne s neochotnou myslí anebo z mušení. Nebo¹ ochotného dárce

miluje Bùh. ⁸ Mocen¹ jest pak Bùh všelikou milost rozhojniti v vás, abyste ve všem všudy všelikou dostatečnost majíce, hojní byli ke všelikému skutku dobrému, ⁹ Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na vky. ¹⁰ Ten pak, kterýž dává sími rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a rozmnožíž sími vaše, a pøispožíž úrody spravedlnosti vaší, ¹¹ Abyste všelijak zbohaceni byli ke všeliké sprostnosti, kterážto působí skrze nás, aby díky èinìny byly Bohu. ¹² Nebo služba obìti této netoliko doplòuje nedostatky svatých, ale také rozhòuje se v mnohé díky èinìní Bohu, pøèinou schválení služby této, ¹³ Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upòimé pomoci jim i všechnìm uèinìné, ¹⁴ A modlí se za vás ti, kteøíž vás pøevelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás. ¹⁵ Díka pak budiž Bohu z nevymluvného daru jeho.

10

¹ Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v pøítomnosti u vás jsem pokorný, ale v nepøítomnosti smìle dovìrný jsem k vám. ² Prosím pak vás za to, abych pøítomen jsa, nemusil doufanlivý býti tou smìlostí, kterouž jsem jmín, že bych smilý byl proti nikterým, kteøíž za to mají, že bychom my podle tìla chodili. ³ V tìle zajisté chodíce, ne podle tìla rytìujeme, ⁴ Nebo odìní rytìování našeho není tìlesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad, ⁵ Jímžto podvracíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umìní Božímu, jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu, ⁶ A nahotovì majíce pomstu proti každému neposlušenství, když naplnìno bude vaše poslušenství. ⁷ A což toliko na to, co pøed oèima jest, hledíte? Má-li kdo tu nadìji o sobì, že by Kristùv byl, pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristùv, tak i my Kristovi jsme. ⁸ Nebo bych¹ se pak i ještì hojnìji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán vzdìlánì a ne k zkažení vašemu, nebudu¹ zahanben; ⁹ Abych se nezdál listy strašiti vás. ¹⁰ Nebo listové jeho (dí nikdo) jsou tìžcí a mocní, ale pøítomnost osobná jest mdlá, a øeè chaterná. ¹¹ Toto necha¹ myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdálení jsouce od vás, takoví také budeme i v skutku, pøijdouce k vám. ¹² Nebo¹ my se neodvažujeme pøimísiti aneb pøirovnati k nikterým, kteøíž sami sebe chválí. Ale ti nerozumìjí, že sami sebou sebe mìøí a pøirovnávají sebe sobì. ¹³ My pak nebudeme se nad to, což nám není odmìøeno, chlubiti, ale podle míry pravidla, kteroužto míru odmìøil nám Bùh, chlubiti se budeme, totiž že jsme dosáhli až k vám. ¹⁴ Nebo ne jako bychom nedosáhli až k vám, rozšiujeme se nad míru. Až i k vám zajisté pøišli jsme v evangelium Kristovu. ¹⁵ Protož my se nad to, což nám není odmìøeno, nechlubíme, totiž cizími pracemi, ale nadìji máme, když víra vaše rùsti bude v vás, že my se rozšiòíme dále podle toho, jakž nám odmìøeno, ¹⁶ Totiž, abych ještì i na tìch místech, kteráž jsou za vámi dále, kázal evangelium, a ne abych v tom, což jinému odmìøeno jest, a již jest hotové, se chlubil. ¹⁷ Ale kdo se chlubí, v Pánu se chlub. ¹⁸ Nebo ne ten, kdož se sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.

11

¹ Ó byste mne malièko posnesli v nemoudrosti mé, nýbrž posnete mne. ² Nebo¹ miluji vás Božím milováním. Zasnoubil¹ jsem zajisté vás jako èistou pannu oddati jednomu muži, Kristu. ³ Ale bojím¹ se, aby snad, jakož had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu. ⁴ Nebo kdyby nikdo pøijda, jiného Ježíše vám kázal, kteréhož jsme my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha pøijali, kteréhož jste prve nepøijali, anebo jiné evangelium, kteréhož jste od nás nevzali, slušnì byste to snášeli. ⁵ Nebo¹ za to mám, že jsem nic menší nebyl velikých apoštolù. ⁶ Jestliže¹ pak jsem nedospilý v øeèi, však

ne v umění, ale ve všem všudy otevření jsme vám. ⁷ Zdali jsem zhøešil, ponižuje se, abyste vy povýšení byli, a že jsem darmo evangelium Boží kázal vám? ⁸ Jiné jsem církve loupil, bera od nich plat k službì vaší. A byv u vás, jsa potøeben, neobtěžoval jsem žádného. ⁹ Nebo ten nedostatek mŭj doplnili bratøí, pøišedše z Macedonie. A ve všech vícech varoval jsem se, a varovati budu, abych vás neobtěžoval. ¹⁰ Jestí¹ pravda Kristova ve mnì, že chloubat se nebude mi zmaøena v krajinách Achaiských. ¹¹ Z které pøíèiny? Snad že vás nemiluji? Bùh¹ ví. ¹² Ale což èiním, ještì¹ èiniti budu, abych odòal pøíèinu tìm, kteøíž hledají pøíèiny k tomu, aby v tom, v èemž se chlubí, nalezení byli takoví jako i my. ¹³ Nebo takoví falešní apoštolé jsou dìlníci lstiví, promìòující se v apoštolu Kristovy. ¹⁴ A není div. Nebo i satan promìòuje se v andíla svìtlosti. ¹⁵ Protož není¹ to tak veliká vìc, jestliže i služebníci jeho promìòují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich. ¹⁶ Opìt pravím, aby mne nikdo nemìl za nemoudrého; nýbrž i jako nemoudrého pøijmìte mne, a¹ i já se malièko nìco pochlubím. ¹⁷ Což mluvím, nemluvím¹ jako ode Pána, ale jako v nemoudrosti z strany této chlouby. ¹⁸ Když¹ se mnozí chlubí podle tìla, i já¹ se pochlubím. ¹⁹ Rádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce sami moudøí. ²⁰ Nebo snesete i to, by vás kdo v službu podrobil, by kdo zžíral, by kdo bral, by se kdo pozdvihoval, by vás kdo v tváø bil. ²¹ K zahanbení vašemu pravím, rovnì jako bychom my nijací špatní byli. Nýbrž v èem kdo smí, (v nemoudrosti mluvím,) smím¹ i já. ²² Židé jsou? Jsem i já Žid. Izraelští jsou? Jsem i já. Sími Abrahamovo jsou? I já. ²³ Služebníci Kristovi jsou? (Nemoudøe dím:) Nadto já. V pracech býval jsem hojnìji, v ranách pøílišnì, v žaláøích hojnìji, v smrtích èastokrát. ²⁴ Od Židù pìtkrát ètyøidceti ran bez jedné trpìl jsem. ²⁵ Tøikrát metlami mrskán jsem, jednou jsem byl ukamenován, tøikrát jsem na moøi tonul, ve dne i v noci v hlubokosti moøské byl jsem. ²⁶ Na cestách èasto, v nebezpeèenství na øekách, v nebezpeèenství od lotrù, v nebezpeèenství od svého pokolení, v nebezpeèenství od pohanù, v nebezpeèenství v mìstì, v nebezpeèenství na poušti, v nebezpeèenství na moøi, v nebezpeèenství mezi falešnými bratøími; ²⁷ V práci a v ustání, v bdìních èasto, v hladu a v žízni, v postech èastokrát, na zimì a v nahotì. ²⁸ Kromì toho, což zevnitø jest, dotírá na mne ten houf na každý den povstávající proti mnì, to jest péèe o všechny sbory. ²⁹ Kdo umdlévá, abych já s ním nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil? ³⁰ Jestliže¹ se mám chlubit, nemocmi svými se chlubit budu. ³¹ Bùh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž jest požehnaný na vìky, ví, že¹ nelhu. ³² Hejtman v Damašku lidu Aréty krále, ostøíhal mìsta Damašku, chtìje mne do vìzení vzít. ³³ Ale já oknem po provaze spuštìn jsem v koši pøes zed, i ušel jsem rukou jeho.

12

¹ Ale chlubit mi se není dobré, nebo pøišel bych k vypravování o vidìních a zjeveních Pánì. ² Znáám èlovìka v Kristu pøed lety ètrnácti, (v tìle-li, nevím, èili krom tìla, nevím, Bùh¹ ví,) kterýž byl vtržen až do tøetího nebe. ³ A vím takového èlovìka, (bylo-li v tìle, èili krom tìla, nevím, Bùh ví), ⁴ Že jest byl vtržen do ráje, a slyšel nevypravitelná slova, kterýchž nesluší èlovìku mluvit. ⁵ Takovým budu se chlubit, ale sám sebou nechci se chlubit, než toliko nemocmi svými. ⁶ Nebo budu-li se chtít chlubit, nebudu¹ proto nemoudrým, nebo pravdu povím; ale uskrovním¹, aby nikdo nesmýšlel více, nežli vidí pøi mnì, aneb slyší ode mne. ⁷ A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest osten do tìla, totiž andíl satan, aby mne polièkoval, abych se nad míru nepovyšoval. ⁸ Za to tøikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne. ⁹ Ale øekl mi: Dosti máš na mé milosti, nebo¹ moc má v nemoci dokonává se. Nejradiji tedy chlubit se budu nemocmi svými, aby ve mnì

pøebývala moc Kristova. ¹⁰ Protož libost mám v nemocech svých, v pohanìních, v nedostatcích, v protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem. ¹¹ Uèinìn jsem nemoudrým, chlubi se; vy jste mne k tomu pøinutili. Neb já od vás mìl jsem chválen býti; nebo¹ jsem nic menší nebyl velikých apoštolù, àèkoli nic nejsem. ¹² Znamení zajisté apoštolství mého prokázána jsou mezi vámi ve všì trpìlivosti, i v divích a v zázracích, a v mocech. ¹³ Neb co jest, èeho byste vy ménì mìli nežli jiné církve, leè to, že jsem já vás neobtìžoval? Odpus¹tež mi to bezpráví. ¹⁴ Aj, již potøetì hotov jsem pøijíti k vám, a nebudu¹ vás obtìžovati. Nebo nehledám toho, což jest vašeho, ale vás. Nebo¹ nemají synové rodièùm pokladù shromažžiovati, ale rodièové synùm. ¹⁵ Já¹ pak velmi rád náklad uèiním, i sám se vynaložím za duše vaše, àèkoli velmi vás miluje, málo jsem milován. ¹⁶ Ale nech¹ž jest tak, že jsem já vás neobtìžoval, než chytrý jsa, lstì jsem vás zjímal. ¹⁷ Zdali skrze òikoho z tich, kteréž jsem poslal k vám, obloupil jsem vás? ¹⁸ Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním bratra toho. Zdali vás Titus podvedl? Zdaliž jsme jedním duchem nechodili? Zdaliž ne jedním šlèpìjemi? ¹⁹ A zase domníváte-li se, že my se vymlouváme pøed vámi? Pøed oblièejem¹ Božím v Kristu mluvíme, a to všechno, nejmìlejší, k vašemu vzdìlánì. ²⁰ Nebo¹ se bojím, abych snad pøijda k vám, nenalezl vás takových, jakýchž bych nechtìl, a já nebyl nalezen od vás, jakéhož byste vy nechtìli, aby snad nebyli mezi vámi svàrové, závistì, hnìvové, vady, utrhaní, reptání, nadýmání, rùznice, ²¹ Aby mne opìt, když bych pøišel, neponížil Bùh mùj u vás, a plakal bych mnohých z tich, kteòíž jsou prve hòešili, a neèinili pokání z neèistoty, a z smilstva, a z nestydatosti, kterouž páchali.

13

¹ Toto již po tøetì jdu k vám, a v ústech dvou neb tøí svìdkù stane¹ každé slovo. ² Pøedpovìdìl¹ jsem, a pøedpovídám po druhé jako pøítomný, a nepøítomný nyní píši tím, kteòíž prve hòešili, i jiným všechnìm, že pøijdu-li¹ opìt znovu, neodpustím, ³ Ponìvadž zkusiti hledáte toho, kterýž skrze mne mluví, Krista, kterýžto k vám není nemocný, ale mocný jest v vás. ⁴ Nebo àèkoli ukøižován jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A tak i my mdlì jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží vztahující se až k vám. ⁵ Sami sebe zkoušejte, jste-li u víøe; sami sebe ohledujte. Èili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leè jste snad zavrženi. ⁶ Ale nadìji mám, že¹ poznáte, že¹ my nejsme zavrženi. ⁷ Modlím¹ se pak Bohu, abyste nic zlého neèinili, ne proto, abychom my se dokonali ukázali, ale abyste vy to, což jest dobrého, èinili, my pak jako zavržení abychom byli. ⁸ Nebo¹ nic nemùžeme proti pravdì, ale k pravdì. ⁹ Radujeme se zajisté, že àè jsme mdlì, ale vy jste silní, a za to¹ se i modlíme, abyste vy byli dokonali. ¹⁰ Protož toto nepøítomný jsa, píši, abych snad potom pøítomen jsa, nemusil býti pøísný, podle moci, kterouž mì dal Pán k vzdìlánì, a ne k zkáze. ¹¹ Naposledy, bratøi mìjtež se dobøe, dokonali buíte, potìšujte se, jednostejnì smyslte, pokoj mìjte. A Bùh lásky a pokoje bude¹ s vámi. ¹² Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni svatì. ¹³ Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a úèastenství Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Korintským psán byl z Filippis, Mìsta Macedonského, po Titovi a Lukášovi.

Galatským

¹ Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze èlovíka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkøisil z mrtvých,) ² I ti, kteøíž jsou se mnou, všickni bratøí sborùm Galatským: ³ Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána našeho Jezukrista, ⁴ Kterýž vydal sebe samého za høíchy naše, aby nás vytrhl z tohoto pøítomného viku zlého, podle vůle Boha a Otce našeho, ⁵ Jemuž buí sláva na viky vikù. Amen. ⁶ Divím se tomu, že tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium, ⁷ Kteréž není jiné, ale jsou níkteøí, ješto vás kormoutí a pøevrátiti chtějí evangelium Kristovo. ⁸ Ale bychom pak i my neb andíl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buí. ⁹ Jakož jsme již povidili, a ješti znovu pravím: Jestliže by vám kdo co jiného kázal mimo to, což jste pøijali, prokletý buí. ¹⁰ Nebo lidské-liž vici, èili Boží pøedkládám? Zdaliž lidem se líbiti hledám? Kdybych se zajisté ješti lidem zaliboval, služebník Kristùv bych nebyl. ¹¹ Oznamuji¹ pak vám, bratøí, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode mne, není podle èlovíka. ¹² Nebo aniž jsem já ho pøijal od èlovíka, ani se nauèil, ale skrze zjevení Ježíše Krista. ¹³ Slýchali jste zajisté o mém obcování níkdejším v Židovstvu, kterak jsem se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji, ¹⁴ A že jsem prospíval v Židovstvu nad mnohé mnì rovné v pokolení mém, byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení. ¹⁵ Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddílil z života matky mé a povolal skrze milost svou, ¹⁶ Zjevíti Syna svého mnì, abych jej kázal mezi pohany, hned jsem se neporadil s tìlem a krví; ¹⁷ Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k tìm, jenž prve byli apoštolé nežli já, ale šel jsem do Arabie, pøišel jsem pak zase do Damašku. ¹⁸ Potom po tøech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil Petra, a pobyl jsem u niho patnácte dní. ¹⁹ Jiného pak z apoštolù žádného jsem nevidil než Jakuba, bratra Páni. ²⁰ Což¹ pak píši vám, aj, pøed Bohem osvidèuji, že¹ neklamám. ²¹ Potom pøišel jsem do krajin Syrských a Cilických. ²² A nebyl jsem známý osobou sborùm Židovským, kteøíž byli v Kristu, ²³ Než toliko slýchali o mnì: Že ten, kterýž se nám níkdy protivil, již nyní káže víru, kterouž níkdy hubil. ²⁴ A slavili ve mnì Boha.

2

¹ Potom po ètrnácti letech opìt vstoupil jsem do Jeruzaléma s Barnabášem, pojav s sebou i Tita. ² Vstoupil jsem pak podle zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium, kteréž káži mezi pohany, a zvlášti pak znamenitijším, abych snad nadarmo nebížel nyní i prve. ³ Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl pøinucen obøezati se, ⁴ Totiž pro podešlé falešné bratøí, kteøíž se byli vloudili k vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili. ⁵ Kterýmžto ani na chvílku neustoupili jsme a nepoddali se, aby pravda evangelium zůstala u vás. ⁶ Od tìch pak, kteøíž se zdadí níco býti, nic mi není pøidáno, aè jací jsou níkdy byli, mnì potom nic není, Bùh¹ osoby èlovíka nepøijímá; ti, pravím, kteøíž se níco zdadí býti, nic mi nepøidali. ⁷ Nýbrž naodpor, když uzøeli, že jest mi svìøeno evangelium, abych je kázal neobøezaným, jako i Petrovi mezi Židy, ⁸ (Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany,) ⁹ A poznavše milost mnì danou, Jakub a Petr a Jan, kteøíž se zdadí sloupové býti, podali svých pravic mnì a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany a oni mezi Židy kázali. ¹⁰ Toliko napomenuli, abychom na chudé pamatovali, což

jsem se i èiniti snažoval. ¹¹ A když byl pøišel Petr do Antiochie, zjevnì jsem jemu odepøel; hoden zajisté byl trestání. ¹² Nebo prve nežli jsou pøišli nikteòí od Jakuba, jìdal s pohany, a když pøišli, ucházal a oddíloval se od nich, boje se tìch, kteòíž byli z Židovstva. ¹³ A spolu s ním v tom pokrytství byli i jiní Židé, takže i Barnabáš uveden byl v jejich pokrytství. ¹⁴ Ale já uzøev, že nesprostnì chodí v pravdì evangelium, øekl jsem Petrovi pøede všemi: Ponivadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proè pohany k Židovskému zpùsobu vedeš? ¹⁵ My pøirození Židé, a ne pohané høíšní, ¹⁶ Vidouce, že nebývá èlovìk ospravedlnìn z skutkù Zákona, ale skrze víru v Jezukrista, i my v Krista uvìøili jsme, abychom ospravedlnìni byli z víry Kristovy, a ne z skutkù Zákona, protože nebude ospravedlnìn z skutkù Zákona žádný èlovìk. ¹⁷ Jestliže pak hledající ospravedlnìni býti v Kristu, nalézáme se i my høíšníci, tedy jest Kristus služebník høícha? Nikoli. ¹⁸ Nebo budu-li to, což jsem zboøil, opìt zase vzdilávati, pøestupníkem sebe èiním. ¹⁹ Já zajisté skrze Zákon Zákonu umøel jsem, abych živ byl Bohu. ²⁰ S Kristem ukøižován jsem. Živ¹ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mnì Kristus. Že pak nyní živ jsem v tìle, u víøe Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne. ²¹ Nepohrdám¹ tou milostí Boží. Nebo jestliže¹ jest z Zákona spravedlnost, tedy¹ jest Kristus nadarmo umøel.

3

¹ Ó nemoudøí Galatští, kdož jest vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdì, kterýmž pøed oèima Ježíš Kristus prve byl vypsán a mezi vámi ukøižován? ² Toto bych jen rád chtìl zvidìti od vás, z skutkù-li Zákona Ducha svatého jste pøijali, èili z slyšení víry? ³ Tak nemoudøí jste? Poèavše Duchem, již nyní tìlem konáte? ⁴ Tak mnoho trpìli jste nadarmo? A ještì nadarmo-li. ⁵ Ten tedy, kterýž vám dává Ducha svatého a èiní divy mezi vámi, z skutkù-li Zákona to èiní, èili z slyšení víry? ⁶ Jako Abraham uvìøil Bohu, a poèteno jemu to k spravedlnosti. ⁷ A tak vidíte, že ti, kteòíž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. ⁸ Pøedzvidìvši pak Písmo, že z víry ospravedlòuje pohany Bùh, pøedpovìdìlo Abrahamovi: Že v tobì budou požehnání všickni národové. ⁹ A tak ti, kteòíž jsou z víry, docházejí požehnání s vìrným Abrahamem. ¹⁰ Kteòíž pak koli z skutkù Zákona jsou, pod zloøeèenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zloøeèený každý, kdož nezustává ve všem, což jest psáno v knihách Zákona, aby to plnil. ¹¹ A že z Zákona nebývá žádný ospravedlnìn pøed Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry živ bude. ¹² Zákon pak není z víry, ale ten èlovìk, kterýž by plnil ta pøikázání, živ bude v nich. ¹³ Ale vykoupil¹ jest nás Kristus z zloøeèenství Zákona, uèinìn byv pro nás zloøeèenstvím, (nebo psáno jest: Zloøeèený každý, kdož visí na døevì), ¹⁴ Aby na pohany požehnání Abrahamovo pøišlo v Kristu Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého pøijali skrze víru. ¹⁵ Bratøí, po lidsku pravím: Však utvrzené nikterého èlovìka smlouvy žádný neruší, aniž k ní kdo nìco pøidává. ¹⁶ Abrahamovi pak uèinìna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: A semenùm, jako by o mnohých mluvil, ale jako o jednom: A semenu tvému, jenž jest Kristus. ¹⁷ Toto¹ pak pravím: Že smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahující se k Kristu, Zákon, kterýž po ètyøech stech a po tøidcìti letech zaèal se, nevyprazdòuje, tak aby slib Boží v nic obrátil. ¹⁸ Nebo jestliže¹ z Zákona pochází dìdictví, tedy již ne z zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval jest Bùh dìdictví. ¹⁹ Což pak Zákon? Pro pøestupování ustanoven jest, dokudž by nepøišlo to símì, jemuž se stalo zaslíbení, zpùsobený skrze andìly v ruce prostøedníka. ²⁰ Ale prostøedník není jednoho, Bùh pak jeden jest. ²¹ Tedy Zákon jest proti slibùm Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, kterýž by mohl obživiti, jistì z Zákona byla by spravedlnost.

²² Ale zavøelo Písmo vøecky pod høích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo vøiøícím. ²³ Prve pak, nežli pøišla víra, pod Zákonem byli jsme ostøiháni, zavøíni jsouce k té víøe, kteráž potom mla zjevena býti. ²⁴ A tak Zákon pìstounem našim byl k Kristu, abychom z víry ospravedlnìni byli. ²⁵ Ale když pøišla víra, již nejsme pod pìstounem. ²⁶ Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru. ²⁷ Nebo kteøížkoli v Krista pokøtìni jste, Krista jste oblékli. ²⁸ Není¹ ani Žid, ani Øek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši. ²⁹ A když Kristovi jste, tedy sìmì Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dìdicové.

4

¹ Pravím¹ pak, že pokudž dìdic malièký jest, nic není rozdílý od služebníka, jsa pánem vøeho, ² Ale pod ochráncemi a správci jest až do èasu uloženého od otce. ³ Tak i my, když jsme byli maliècí, pod živly svìta byli jsme v službu podrobeni. ⁴ Ale když pøišla plnost èasu, poslal Bùh Syna svého uèinìného z ženy, uèinìného pod Zákonem, ⁵ Aby ty, kteøíž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synù pøijali. ⁶ A že jste synové, protož poslal Bùh Ducha Syna svého v srdce vaøe, volajícího: Abba, totiž Otèe. ⁷ A tak již nejsi slouha, ale syn, a ponìvadž syn, tedy i dìdic Boží skrze Krista. ⁸ Ale tehðáž, nemìvøe známosti Boha, sloužili jste tìm, kteøíž z pøirození nejsou bohové. ⁹ Nyní pak, znájíce Boha, nýbrž poznáni jsouce od Boha, kterakž se zpátkem zase obracíte k mdlým a bídným živlùm, jimž opìt znovu chcete sloužiti? ¹⁰ Dnù øetøíte, a mìsícù, a èasù, i let. ¹¹ Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi vámi. ¹² Buíte jako já, neb i já jsem jako vy, bratøí, prosím vás. Nic jste mi neublížili. ¹³ Neb víte, že s mdlobou tìla kázal jsem vám evangelium ponejprve. ¹⁴ A pokuøení mé, pøiølé na tìlo mé, nebylo u vás málo váøeno, aniž jste pohrdli, ale jako andìla Božího pøijali jste mne, jako Krista Ježíøe. ¹⁵ Jaké tehdy bylo blahoslavenství vaøe? Svìdectví¹ vám zajisté dávám, že, kdyby to možné bylo, oèi vaøe vyloupíce, byli byste mi dali. ¹⁶ Což tedy uèinìn jsem vaøím nepøítelem, pravdu vám praví? ¹⁷ Miluji¹ vás nikteøí nedobøe, nýbrž odstrèiti vás chtìjí, abyste vy je milovali. ¹⁸ Slušné¹ jest pak horlivì milovati v dobrém vødycky, a ne jen toliko tehðáž, když jsem pøítomen vám. ¹⁹ Synàèkové moji, (kteréž opìt rodím, až by Kristus zformován byl v vás), ²⁰ Chtìl bych pak pøítomen vám býti nyní a promìniti hlas svùj; nebo v pochybnosti jsem o vás. ²¹ Povìzte mi, kteøíž pod Zákonem chcete býti, nepozorujete-liž Zákona? ²² Nebo psáno jest: Že Abraham mìl dva syny, jednoho z služebnice, a druhého z svobodné. ²³ Ale ten z služebnice podle tìla se narodil, tento pak z svobodné podle zaslíbení. ²⁴ Kteréžto vici u figuøe se staly. Nebo to¹ jsou ti dva Zákonové, jeden s hory Sinai, k manství zplozující, a ten¹ jest jako Agar. ²⁵ Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii. Dobøe¹ se pak k ní trefuje nynìjší Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s syny svými. ²⁶ Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka vøech nás. ²⁷ Nebo psáno jest: Vesel se neplodná, kteráž nerodíš, vykøikni a zvolaj, kteráž nepracujeø ku porodu; nebo ta opuøtiná mnoho má synù, více nežli ta, kteráž má muže. ²⁸ My¹ jsme tedy, ó bratøí, tak jako Izák, synové zaslíbení. ²⁹ Ale jakož tehðáž ten podle tìla zplozený protivil se tomu, kterýž byl zplozen podle Ducha, tak se dìje i nyní. ³⁰ Než co praví Písmo? Vyvrz služebnici i syna jejího; nebo nebude¹ dìdicem syn služebnice s synem svobodné. ³¹ A tak, bratøí, nejsme¹ synové služebnice, ale svobodné.

5

¹ Protož v svobodì, kterouž Kristus nás osvobodil, stùjte a nezapletejtež se zase v jho služebnosti. ² Aj, já Pavel pravím vám, že budete-li se obøezovati, Kristus

vám nic neprospíje. ³ A zase osvědèuji všelikému èlovìku, kterýž se obøezuje, že jest povinen všecken Zákon naplniti. ⁴ Odcizili jste se Krista, kteòížkoli v Zákonì ospravedlnìni býti hledáte; vypadli jste z milosti. ⁵ My zajisté duchem z víry, nadìje spravedlnosti oèekáváme. ⁶ Nebo v Kristu Ježíši ani obøízka neprospívá, ani neobøízka, ale víra skrze lásku dìlající. ⁷ Biželi jste dobøe. Kdo jest vám pøekazil, abyste pravdy neposlouchali? ⁸ Není¹ ta rada z toho, kterýž vás volá. ⁹ Malièko kvasu všeco tìsto nakvašuje. ¹⁰ Já¹ mám nadìji o vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten, jenž kormoutí vás, trpìti bude soud, kdož¹ jest on koli. ¹¹ Já pak, bratøí, káži-li také obøízku, i proèež protivenství trpím? Tedy jest vyprázdniò pohoršení køíže. ¹² Ó by radiji odøezáni byli, kteòíž vás nepokojí. ¹³ Nebo vy v svobodu povolání jste, bratøí, toliko abyste té svobody nepokládali sobì za zámysl povolování tilu, ale skrze lásku posluhujte sobì vespolek. ¹⁴ Nebo všecken Zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. ¹⁵ Pakli se vespolek koušete a žerete, hleítež, abyste jedni od druhých zkažení nebyli. ¹⁶ Ale pravím¹: Duchem choíte, a žádosti tila nevykonáte. ¹⁷ Nebo tilo žádá proti Duchu, a Duch proti tilu. Ty pak více jsou sobì vespolek odporné, tak abyste ne hned, což byste chtìli, to èinili. ¹⁸ Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod Zákonem. ¹⁹ Zjevní¹ jsou pak skutkové tila, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, neèistota, chlipnost, ²⁰ Modloslužba, èarování, nepøátelství, svárové, nenávisti, hnìvové, dráždìní, rùznice, sekty, ²¹ Závisti, vraždy, opilství, hodování, a tím podobné více. Kteréžto kdožkoli èiní, to¹ vám pøedpovídám, jakož jsem i prve pravil, že království Božího dìdicové nebudou. ²² Ovoce pak Ducha jesti¹: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, vìrnost, krotkost, støedmost. ²³ Proti takovým¹ není Zákon. ²⁴ Nebo kteòíž jsou Kristovi, ti¹ jsou tilo své ukøižovali s vášními a s žádostmi. ²⁵ Jsme-li¹ tedy Duchem živi, Duchem i choíme. ²⁶ Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým závidíce.

6

¹ Bratøí, byl-li by zachvácen èlovìk v nijakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje každý sám k sobì, abys snad i ty nebyl pokoušín. ² Jedni druhých bøemena neste a tak plòte zákon Kristùv. ³ Nebo zdá-li se komu, že by nìco byl, nic nejasa, takového vlastní mysl jeho svodí. ⁴ Ale díla svého zkus jeden každý, a tak¹ sám v sobì chválu míti bude, a ne v jiném. ⁵ Neb jeden každý své bøímì ponese. ⁶ Sdílejž se pak ten, kterýž nauèení pøijímá v slovu Pánì, s tím, od kohož nauèení béøe, vším svým statkem. ⁷ Nemylte se, Bùh¹ nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by èlovìk, to¹ bude i žíti. ⁸ A kdož rozsívá tilu svému, z tila žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Ducha¹ žíti bude život vèný. ⁹ Èiníce pak dobøe, neoblevujme; nebo èasem svým budeme žíti, neustávající. ¹⁰ A protož dokudž èas máme, èìòme dobøe všechním, a zvláští nejvíce pak domácím víry ¹¹ Hle, jaký jsem vám list napsal svou rukou. ¹² Ti, kteòíž chtìjí tvárnì býti podle tila, nutí vás, abyste se obøezovali, jedinè aby protivenství pro køíž Kristùv netrpìli. ¹³ Nebo ani sami ti, kteòíž se obøezují, nezachovávají Zákona, ale chtí, abyste se obøezovali proto, aby se tilem vaším chlubili. ¹⁴ Ale ode mne odstup to, a¹ abych se v èem chlubil, jedinè v køíži Pána našeho Jezukrista, skrze nihož jest mi svìt ukøižován, a já svìtu. ¹⁵ Nebo v Kristu Ježíši ani obøízka nic neplatí, ani neobøízka, ale nové stvoøení. ¹⁶ A kteòíkoli tohoto pravidla následují, pokoj pøijde na nì a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský. ¹⁷ Dále pak žádný mi neèìò zamìstknání, já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na tilè svém. ¹⁸ Milost Pána Ježíše Krista budiž s duchem vaším, bratøí. Amen.

Efezským

¹ Pavel apoštol Jezukristùv, skrze vůli Boží, svatým, kteøí jsou v Efezu, a vùrným v Kristu Ježíši: ² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ³ Požehnaný Bùh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských vícech v Kristu. ⁴ Jakož vyvolil nás v něm pøed ustanovením svìta k tomu, abychom byli svatí a neposkvrnìní pøed oblièejem jeho v lásce, ⁵ Pøedzøídìv nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobøe libé vůle své, ⁶ K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás uèinil v milém Synu svém. ⁷ V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštìní høíchù, podle bohatství milosti jeho, ⁸ Kterouž rozhojnil k nám ve všì moudrosti a opatrnosti, ⁹ Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost pøeduložil byl sám v sobì, ¹⁰ Aby v dokonání plnosti èasù v jedno shromáždil všechno v Kristu, buìto nebeské vìci, buìto zemské. ¹¹ V něm, pravím, v kterémžto i k losu pøipuštìni jsme, pøedzøízení byvše, podle pøeduložení toho, jenž všechno pùsobí podle rady vůle své, ¹² Abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteøíž jsme prve nadìji mìli v Kristu. ¹³ V kterémžto i vy nadìji máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němžto i uvìøivše, znamenání jste Duchem zaslíbení Svatým, ¹⁴ Kterýž jest závdavek dìdictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobyto jest, k chvále slávy jeho. ¹⁵ Protož i já, slyšev o vaší víøe v Pánu Ježíši, a o lásce ke všem svatým, ¹⁶ Nepøestávám díky èiniti z vás, zmínku èini o vás na modlitbách svých: ¹⁷ Aby Bùh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho, ¹⁸ A tak osvícené oèi mysli vaší, abyste vidìli, která by byla nadìje povolání jeho a jaké bohatství slávy dìdictví jeho v svatých, ¹⁹ A kterak jest pøevýšená velikost moci jeho k nám viøícím podle pùsobení mocnosti síly jeho, ²⁰ Kteréž dokázal na Kristu, vzkøísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici své na nebesích, ²¹ Vysoce nade všechno knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v vùku tomto, ale i v budoucím. ²² A všechno poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všechno církvi, ²³ Kterážto jest tělo jeho a plnost všechno ve všech naplòujícího.

2

¹ I vás obživil mrtvé vinami a høíchy, ² V nichž jste nikdy chodili podle obyèeje svìta tohoto a podle knížete mocného v povìtøí, ducha toho, kterýž nyní dìlá v synech zpoury. ³ Mezi nimižto i my všickni žili jsme nikdy v žádostech těla našeho, èinivše to, což se líbilo tělu a mysli, a byli jsme z pøirození synové hnìvu jako i jiní. ⁴ Ale Bùh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kteroužto zamiloval nás, ⁵ Když jsme my ještì mrtví byli v høíších, obživil nás spolu s Kristem, jehož milostí jste spaseni, ⁶ A spolu s ním vzkøísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši, ⁷ Aby ukázal v vùku budoucím nepøevýšené bohatství milosti své, z dobroty své k nám v Kristu Ježíši. ⁸ Nebo milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami z sebe: dar¹ jest to Boží, ⁹ Ne z skutkù, aby se nikdo nechlubil. ¹⁰ Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoøeni v Kristu Ježíši k skutkùm dobrým, kteréž Bùh pøipravil, abychom v nich chodili. ¹¹ Protož pamatujte, že vy byli nikdy pohané podle těla, kteøíž jste slouli neobøízka od tìch, kteøíž slouli obøízka na těle, kteráž se pùsobí rukama, ¹² A že jste byli za onoho èasu bez Krista, odcizeni od spoleènosti Izraele, a cizí od úmluv zaslíbení, nadìje nemající, a bez Boha na svìtì. ¹³ Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteøíž jste nikdy byli dalecí, blízci

uèinìni jste skrze krev Kristovu. ¹⁴ Nebo on¹ jest pokoj náš, kterýž uèinil oboje jedno, zboøiv hradbu dìlíci na rùzno, ¹⁵ A nepøáatelství, totiž Zákon pøíkázání, záležející v ustanoveních, vyprázdniv skrze tilo své, aby dvoje vzdìlal v samém sobì v jednoho nového èlovìka, tak èinì pokoj, ¹⁶ A v mír uvedì oboje v jednom tilu Bohu skrze køíž, vyhladiv nepøáatelství skrze nìj. ¹⁷ A pøišed, zvištoval pokoj vám, dalekým i blízkým. ¹⁸ Nebo¹ skrze nìho obojí máme pøístup v jednom Duchu k Otcì. ¹⁹ Aj, již tedy nejste hosté a pøíchozí, ale spolumìš¹ané svatých a domácí Boží, ²⁰ Vzdìlaní na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhel¹ný kámen sám Ježíš Kristus, ²¹ Na nìmžto všecko stavení pøísluší vzdìlané roste v chrám svatý v Pánu; ²² Na kterémžto i vy spolu vzdìláváte se v pøíbytek Boží, v Duchu svatém.

3

¹ Pro tu vìc já Pavel, jsem vizeò Krista Ježíše pro vás pohany, ² Jestliže však jste slyšeli o milosti Boží, kteréž jest mi udìleno k pøisluhování vám, ³ Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem vám prve psal krátce; ⁴ Z èehož mùžete, ètouce, porozumìti známosti mé v tajemství Kristovu;) ⁵ Kteréž za jiných víkù nebylo známo synùm lidským, tak jako nyní zjeveno jest svatým apoštolùm jeho a prorokùm skrze Ducha, ⁶ Totiž že by mìli býti pohané spoludìdicové a jednotilní, i spoluúèastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium, ⁷ Kteréhož já uèinìn jsem slouha z daru milosti Boží mnì dané, podle pùsobení moci jeho. ⁸ Mnì nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany zvištoval nestihlá bohatství Kristova, ⁹ A vysvitlil všechnìm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od víkù v Bohu, kterýž všecko stvoøil skrze Ježíše Krista, ¹⁰ Aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církvev rozlièná moudrost Boží, ¹¹ Podle pøeduložení vìèného, kteréž jest uložil v Kristu Ježíši Pánu našem, ¹² V nìmžto máme smìlost a pøístup s doufáním skrze víru jeho. ¹³ Protož prosím, abyste nehynuli v èas soužení mých pro vás, kteráž jsou sláva vaše. ¹⁴ A pro tu pøíèinu klekám na kolena svá pøed Otcem Pána našeho Jezukrista, ¹⁵ Z nìhožto všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se, ¹⁶ Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilnìnu býti skrze Ducha svého na vnitøním èlovìku, ¹⁷ Aby Kristus skrze víru pøebýval v srdcích vašich, ¹⁸ Abyste v lásce vkoøenìni a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, kteraká by byla šírokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, ¹⁹ A poznati pøenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnìni byli ve všelikou plnost Boží. ²⁰ Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko uèiniti mnohem hojnìji, nežli my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dìlá v nás, ²¹ Tomu, pravím, buì sláva v církvi svaté skrze Krista Ježíše po všechny víky víkù. Amen.

4

¹ Protož prosím¹ vás já vizeò v Pánu, abyste hodnì chodili, jakž sluší na povolání vaše, kterýmž povolání jste, ² Se všì pokorou, tichostí, i s snášelivostí, snášejíce se vespolek v lásce, ³ Usilujíce zachovávatì jednotu Ducha v svazku pokoje. ⁴ Jedno jest tilo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné nadìji povolání vašeho. ⁵ Jeden Pán, jedna víra, jeden køest, ⁶ Jeden Bùh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve všech vás. ⁷ Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova. ⁸ Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl víznì, a dal dary lidem. ⁹ Ale to, že vstoupil, co jest, jedinè že i sstoupil prve do nejnížších stran zemì? ¹⁰ Ten pak, jenž sstoupil, on¹ jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecka nebesa, aby naplnil všecko. ¹¹ A on¹ jest dal nikteré zajisté apoštoly, nikteré pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýøe a uèitele, ¹² Pro spoøádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdìlání tila Kristova, ¹³ Až bychom se sbìhli všickni v jednotu víry a známosti

Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova, ¹⁴ Abychom již více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému; ¹⁵ Ale pravdu činíce v lásce, rosteme v něm všelikterak, v toho, kterýž jest hlava, totiž Kristus, ¹⁶ Z kteréhožto všecko tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údů, zrůstá tělo činné, k vzdělání svému v lásce. ¹⁷ A protože toto¹ pravím a osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili, jako i jiní pohané chodí, v marnosti myslí své, ¹⁸ Zatemnění v rozumu, odcizení jsouce od života Božího, pro neznámost, kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich. ¹⁹ Kteřížto zoufávše sobě, vydali se v nestydatost, aby všelikou nečistotu páchali s chtivostí. ²⁰ Ale vy ne tak jste se vyučili následovati Krista, ²¹ Ať jestliže jste ho slyšeli a o něm byli vyučeni, jakž ta jest pravda v Ježíšovi, ²² Totiž, složití ono první obcování podle starého žlovíka, rušícího se, podle žádostí oklamávajících, ²³ Obnoviti se pak duchem myslí vaší, ²⁴ A obléci nového žlovíka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy. ²⁵ Protož složíce lež, mluvtež pravdu jeden každý s bližním svým; nebo jsme vespolek údové. ²⁶ Hněvejte se, a nehěšte; slunce nezapadej na hněvivost vaši. ²⁷ Nedávejte místa jáblu. ²⁸ Kdo kradl, již více nekrať, ale raději pracuj, dilaž rukama svýma, což dobrého jest, aby měl z čeho udělati užitečnému. ²⁹ Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale a¹ jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům. ³⁰ A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenání jste ke dni vykoupení. ³¹ Všeľiká hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání buď odjato od vás, se vši zlostí, ³² Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

5

¹ Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí. ² A choďtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a obět Bohu u vůni rozkošnou. ³ Smilstvo pak a všeľiká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté, ⁴ A tolikéž mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kteréžto věci jsou nenáležitě, ale raději a¹ jest díky činní. ⁵ Víte zajisté o tom, že žádný smilník aneb nečistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník,) nemá dídictví v království Kristově a Božím. ⁶ Žádný vás nesvoji marnými řečmi; nebo pro takové věci přichází hněv Boží na syny nepoddané. ⁷ Nebývejtež tedy účastníci jejich. ⁸ Byli jste zajisté nikdy temnosti, ale již nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla choďte, ⁹ (Nebo ovoce Ducha záleží ve vši dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě,) ¹⁰ O to stojíce, což by se dobře líbilo Pánu. ¹¹ A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je třescete. ¹² Nebo což se tajně děje od nich, mrzko jest o tom i mluvit. ¹³ Všecko pak, což bývá trestáno, od světla bývá zjeveno; nebo to, což všecko zjevuje, světlo jest. ¹⁴ Protož praví: Probuť se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zasnívá¹ se tobě Kristus. ¹⁵ Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří, ¹⁶ Vykupující čes; nebo dnové zlí jsou. ¹⁷ Protož nebývejte neopatrní, ale rozumějící, která by byla vůle Páně. ¹⁸ A neopíjejte se vínem, v němžto jest prostopášnost, ale naplněni buďte Duchem svatým, ¹⁹ Mluvte sobě vespolek v žalmích, a v chvalách, a v písničkách duchovních, zpívající a plésající v srdcích vašich Pánu, ²⁰ Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otci, ²¹ Poddáni jsouce jedni druhým v bázi Boží. ²² Ženy mužům svým poddány buďte jako Pánu. ²³ Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus jest hlava církve, a on¹ jest Spasitel těla. ²⁴ A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým a¹ jsou poddány ve všem. ²⁵ Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni, ²⁶ Aby

ji posvětil, oěistiv ji obmytím vody v slovu, ²⁷ Aby ji sobì postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony. ²⁸ Tak¹ jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebe¹ samého miluje. ²⁹ Žádný zajisté nikdy těla svého nemil v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev. ³⁰ Nebo¹ jsme údové těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho. ³¹ A proto¹ opustí èlovìk otce i matku, a pøipojí se k manželce své, i budou¹ dva jedno tělo. ³² Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi. ³³ Avšak i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako sám sebe miluj. Žena pak a¹ se bojí muže svého.

6

¹ Dítky poslouchejte rodièù svých v Pánu; nebo¹ jest to spravedlivé. ² Cti otce svého i matku, (to¹ jest pøikázání první s zaslíbením,) ³ Aby dobøe bylo tobì a abys byl dlouhovìký na zemi. ⁴ A vy otcové nepopouzejte k hnìvu dítek vašich, ale vychovávejte je v cvièení a v napomínání Pánì. ⁵ Služebníci, buíte poslušni pánù tělesných s bázní a s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista, ⁶ Ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, èiníce vůli Boží z té duše, ⁷ S dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem, ⁸ Vidouce, že, což by koli jeden každý uèinil dobrého, za to odplatu vzítí má ode Pána, buíto služebník, buíto svobodný. ⁹ A vy páni též se tak mìjte k nim, zanechajíce pohrùžky, vidouce, že i vy také máte Pána v nebesích, a pøijímání osob není u nìho. ¹⁰ Dále pak, bratøi moji, posilòte se v Pánu a v moci síly jeho. ¹¹ Oblecte se v celé odìnì Boží, abyste mohli státi proti útokùm íábelským. ¹² Nebo¹ není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti svìta pánùm temností vìku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko. ¹³ A protož vezmìte celé odìnì Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi. ¹⁴ Stùjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou, a obleèení jsouce v pancíø spravedlnosti, ¹⁵ A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje, ¹⁶ A zvláštì pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohnivè nešlechetníka toho uhasiti. ¹⁷ A lebku spasení vezmìte, i meè Duchu, jenž jest slovo Boží, ¹⁸ Všelickou modlitbou a prosbou modléce se každého èasu v Duchu, a v tom bedlivì jsouce se všì ustavièností a prošením za všechny svaté, ¹⁹ I za mne, aby mi dána byla øeè v otevøení úst mých svobodnì a smìle, abych oznamoval tajemství evangelium svatého, ²⁰ Pro nižto úøad svůj konám v øetìzu tomto, abych tak v nìm svobodnì a smìle mluvil, jakž mnì mluvití náleží. ²¹ A abyste i vy vidìli, co se se mnou dìje a co èiním, všecko vám to oznámí Tychikus, milý bratr a vìrný služebník v Pánu, ²² Jehož jsem pro to samo k vám poslal, abyste vidìli o našich vícech a aby potìšil srdcí vašich. ²³ Pokoj budiž vám bratøím, a láska s vìrou, od Boha Otce a Pána Jezukrista. ²⁴ Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti. Amen. List tento k Efezským psán byl z Øíma po Tychikovi.

Filipským

¹ Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všem svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v městě Filippis, s biskupy a s jáhny: ² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ³ Díky Bohu mému, když se koli na vás rozpomenu, ⁴ (Vždycky při každé modlitbě mé, s radostí za všechny za vás prosbu eini,) ⁵ Z vašeho účastenství v evangelium, hned od prvního dne až posavad, ⁶ Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista, ⁷ Jakož jest mi spravedlivé tak smysliti o všech vás proto, že vás v srdci mám i v vizech mém, a v obražování i v utvrzování evangelium, vás, pravím, všechny účastníky milosti mně dané. ⁸ Svědek mi jest zajisté Bůh, kterak po všech po vás toužím v srdci Ježíše Krista. ⁹ A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu, ¹⁰ K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřímní a bez úrazu, až ke dni Kristovu, ¹¹ Naplněni jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží. ¹² Chci¹ pak, bratři, abyste viděli, že to pokušení, kteréž mne obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo, ¹³ Takže vize mé pro Krista rozhlášeno jest po všem císařském dvoře, i jinde všude. ¹⁴ A mnozí z bratří v Pánu, spolehně na vize mé, hojnější smilost mají bez strachu mluvit slovo Boží. ¹⁵ Niktež zajisté jen z závisti a navzdoru, niktež pak také z oblíbení sobě toho Krista káží. ¹⁶ Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v eistotě, domnívají se, že mi k vize mému soužení přidají; ¹⁷ Ktež pak z lásky, ti vidí, že jsem k obraně evangelium postaven. ¹⁸ Ale což pak o to? Nýbrž jakýmkoli způsobem, buď v samé tvárnosti, buď v pravdě Kristus se zvěstuje, i z toho¹ se raduji, a ještě radovati budu. ¹⁹ Nebo¹ vím, že mi to přijde k spasení skrze vaši modlitbu a pomoc Ducha Jezukristova, ²⁰ Podle pešlivého očekávání a naděje mé, že v němž nebudu zahanben, ale ve vši doufanlivé smilosti, jako i prve vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na těle mém, buďto skrze život, buďto skrze smrt. ²¹ Mně zajisté Kristus i v životě i v smrti ziskem jest. ²² Jest-li mi pak prospěšnější živu býti v těle pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil. ²³ K oběmu¹ se k tomu nakloňuji, žádost máje uměti, a býti s Kristem, což by mnohem lépe bylo, ²⁴ Ale pozůstat ještě v těle potřebnější jest pro vás. ²⁵ Naěz spoléhaje, vím, že pobudu a s vámi se všemi spolu pozůstanu k vašemu prospěchu a k radosti víry, ²⁶ Aby se vaše ze mne chlouba v Kristu Ježíši rozhojnila, skrze mou opět vám zase přítomnost. ²⁷ Toliko, jakž sluší na účastníky evangelium Kristova, se chovejte, abych, buďto přijda k vám a vida vás, buďto vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracující u víře evangelium, ²⁸ A v němž se nestraňujete protivníkům, což jest jim jistým znamením zahynutí, vám pak spasení, a to od Boha. ²⁹ Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho věřili, ale také pro něj i trpěli, ³⁰ Těž boj majíce, jakýž jste při mně i viděli, i nyní o mně slyšíte.

2

¹ Protož jest-li jaké potíšení v Kristu, jest-li které utišení lásky, jest-li která společnost Ducha svatého, jsou-li která milosrdenství a slitování, ² Naplňte radost mou v tom, abyste jednotného smyslu byli, jednotnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotně smýšlejíce, ³ Nic neeňte skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější sebe majíce. ⁴ Nehledejte jeden každý svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných. ⁵ Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při

Kristu Ježíši, ⁶ Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti Bohu, ⁷ Ale samého sebe zmaolil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učinil. ⁸ A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učinil až do smrti, a to do smrti kříže. ⁹ Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno, ¹⁰ Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, jenž jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí, ¹¹ A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávu Boha Otce. ¹² A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem vzdálen od vás, s bázní a s třesením spasení své konejte. ¹³ Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chťiní i skutečné činění, podle dobré libé vůle své. ¹⁴ Všecko pak číte bez reptání a bez pochybování, ¹⁵ Abyste byli bez úhony, a upomíná synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto světe jakožto světla na světě, ¹⁶ Slovo života zachovávající, k chloubě mé v den Kristův, aby bylo vidíno, že jsem ne nadarmo bižel, ani nadarmo pracoval. ¹⁷ A bych¹ pak i obětován byl pro obět a službu vůle vaší, raduji se a spolu raduji se se všemi vámi. ¹⁸ A též i vy radujte se a spolu radujte se se mnou. ¹⁹ Mám¹ pak naději v Kristu Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych i já pokojné mysli byl, zvěda, kterak vy se máte. ²⁰ Nebo žádného tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastně o vaše věci pečoval. ²¹ Všickni zajisté svých věcí hledají, a ne těch, kteréž jsou Krista Ježíše. ²² Ale jej zkušeného býti víte, podle toho, že jakož syn s otcem se mnou půslohuoval v evangelium. ²³ Toho¹ hle, naději mám, že pošli, jakž jen porozumím, co se bude dít se mnou. ²⁴ Mám¹ pak naději v Pánu, že i sám brzo k vám přijdu. ²⁵ Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolurytíře mého, vašeho pak apoštola i služebníka, v potřebě mé poslati k vám, ²⁶ Poněvadž takovou měl žádost vás všechny viděti, a velmi těžek nad tím byl, že jste o něm slyšeli, že by byl nemocen. ²⁷ A byl¹ jest jistě nemocen, i blízek smrti, ale Bůh se nad ním smiloval, a ne nad ním toliko, ale i nade mnou, abych zámutek na zámutek neměl. ²⁸ Protož tím spíše jsem ho k vám, abyste, vidouce jej zase, zradovali se, a já abych byl bez zámutek. ²⁹ Protož přijmětež jej v Pánu se vši radostí, a mňte takové v uctivosti. ³⁰ Nebo¹ jest pro dílo Kristovo až k smrti se přiblížil, opováživ se života svého, jedné aby doplnil to, v čemž jste vy měli nedostatek při posloužení mně.

3

¹ Dále pak, bratři moji, radujte se v Pánu. Jednostejných věcí vám psáti mně se jistě nestýší, vám pak to bezpečné jest. ² Vizte psy, vizte zlé dílníky, vizte roztržku. ³ Nebo my¹ jsme obězka, kteříž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši, a nedoufáme v těle, ⁴ Ačkoli i já mohl bych doufati v těle. Zdá-li¹ se komu jinému, že by mohl doufati v těle, já mnohem více, ⁵ Obězán jsa osmého dne, jsa z rodu Izraelského, pokolení Beniaminova, Žid z Židů, podle zákona farizeus, ⁶ A z strany horlivosti protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony. ⁷ Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu. ⁸ Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána mého, pro niž jsem to všecko ztratil, a mám to jako za smetí, jedné abych Krista získal, ⁹ A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost, kterážto jest z Boha a u vůle záležití, ¹⁰ Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkříšení jeho, a společnost utrpení jeho, připodobuje se k smrti jeho, ¹¹ Zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých. ¹² Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně bižím, zda bych i dosáhl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše. ¹³ Bratři, já¹ nemám za to, že bych již dosáhl. ¹⁴ Ale to jedno činím,

na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli bžím, k odplatí svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. ¹⁵ Protož kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v ěm jinak smyslíte, i to¹ vám Bůh zjeví. ¹⁶ Ale k ěmuž jsme již pšišli, v tom pš jednostejném zůstávejme pravidle a jednostejně smysleme. ¹⁷ Spolunásledovníci moji buíte, bratři, a šetøte tich, kteříž tak chodí, jakož máte pšiklad na nás. ¹⁸ Nebo¹ mnozí chodí, o nichž jsem ěastokrát pravil vám a nyní s pláẽm pravím, že¹ jsou nepřátelé křiže Kristova, ¹⁹ jichžto konec jest zahynutí, jejichžto bůh jest bŕicho, a sláva jejich v mrzkostech jejich, kteříž o zemské věci stojí. ²⁰ Ale naše mš'anství jesti¹ v nebesích, odkudž i Spasitele oekáváme Pána Jezukrista, ²¹ Kterýž promíní to tělo naše ponížené, tak aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podle mocnosti té, kteroužto on mocen jest i všechny věci podmaniti sobi.

4

¹ A tak, bratři moji milí a přezádoucí, jenž jste radost a koruna má, tak stůjte v Pánu, milí. ² Evody prosím, i Syntychény prosím, aby jednostejně smyslily v Pánu. ³ Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim pomocen, kteréžto v evangelium spolu se mnou pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky mými, jejichžto jména napsána jsou v knize života. ⁴ Radujte se v Pánu vždycky; opř pravím, radujte se. ⁵ Støedmost vaše známa bui všem lidem. Pán blízko. ⁶ O nic nebuíte peěliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky ěiněním prosby vaše známy buíte Bohu. ⁷ A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdci vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. ⁸ Dále pak, bratři, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli ěisté, kterékoli milé, kterékoli dobropovísné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemyšlujte. ⁹ Kterýmž jste se i naučili, je i pšijali, a slyšeli i vidili na mně. Ty věci ěiøte, a Bůh pokoje bude¹ s vámi. ¹⁰ Zradoval jsem se v Pánu velice z toho, že již opř zase rozzelenala se pée vaše o mne. Naěž bezpochyby i prve myslili jste, ale nedostalo se vám pšihodného ěasu. ¹¹ Ne proto, že bych jakou nouzi měl, toto pravím; nebo já naučil jsem se dosti míti na tom, což mám. ¹² Umím¹ i snížen býti, umím také i hojnost míti; všude a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i laěnití, i hojnost míti i nouzi trpiti. ¹³ Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje. ¹⁴ Avšak dobøe jste uěinili, uěastni byvše mého soužení. ¹⁵ Víte pak i vy, Filipenští, že pš poěátku evangelium, když jsem šel z Macedonie, žádný sbor neudilil mi z strany dání a vzetí, než vy sami. ¹⁶ Ano i do Tesaloniky jednou i po druhé, ěehož jsem potøeboval, poslali jste mi. ¹⁷ Ne protože bych hledal darů, ale hledám užitku hojného k vašemu prospěchu. ¹⁸ Pšijal¹ jsem pak všecko, a hojně¹ mám, naplně¹ jsem již, vzav od Epafrodita to, což posláno bylo od vás, k vůni sladkosti, obř vzácnou a libou Bohu. ¹⁹ Bůh pak můj naplní¹ všelikou potøebu vaši podle bohatství svého slavní v Kristu Ježíši. ²⁰ Bohu pak a Otci našemu sláva na vky vků. Amen. ²¹ Pozdravtež všech svatých v Kristu Ježíši. Pozdravují¹ vás bratři, kteříž jsou se mnou. ²² Pozdravují¹ vás všickni svatí, zvláštì pak ti, kteříž jsou z domu císaøova. ²³ Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. List tento k Filipenským psán jest z Őíma po Epafroditovi.

Koloským

¹ Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, ² Tím, kteříž jsou v místi Kolossis, svatým a věrným bratřím v Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. ³ Díky činíme Bohu a Otci Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se, ⁴ Slyšavše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všem svatým, ⁵ Pro naději složenou vám v nebesích, o níž jste prve slyšeli v slovu pravdy, jenž jest evangelium. ⁶ Kteréž jest přišlo k vám, jako i na všecken svět, a ovoce nese, jako i u vás, od toho dne, v kterémž jste slyšeli a poznali milost Boží v pravdě, ⁷ Jakož jste se i naučili od Epafry, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník Kristův, ⁸ Kterýž také oznámil nám lásku vaši v Duchu. ⁹ Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme modliti se za vás a žádati, abyste naplněni byli známostí vůle jeho ve vši moudrosti a rozumnosti duchovní, ¹⁰ Abyste chodili hodně Pánu ke vši jeho libleznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží, ¹¹ Všelickou mocí zmocněni jsouce, podle síly slávy jeho, ke vši trpělivosti a dobrotivosti s radostí, ¹² Díky činíce Otci, kterýž hodně nás učinil účastnosti losu svatých v světle, ¹³ Kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého, ¹⁴ V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, ¹⁵ Kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření. ¹⁶ Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všechno skrze něho a pro něho stvořeno jest. ¹⁷ A on jest přede vším a všechno jím stojí. ¹⁸ A on¹ jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel, ¹⁹ Poněvadž se zalíbilo Otci, aby v něm všechna plnost přebývala, ²⁰ A skrze něho aby smířil s sebou všechno, v pokoj uvedl skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, buďto ty věci, kteréž jsou na zemi, buď ty, kteréž jsou na nebi. ²¹ A vás také nikdy odcizené a nepřátely, v mysli vaší obrácené k skutkům zlým, nyní již smířil, ²² Tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým, ²³ Však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel učiněn jsem služebník; ²⁴ Kterýž nyní raduji se z utrpení mých, kteráž snáším pro vás, a doplňuji ostatky soužení Kristových na těle mém za jeho tělo, jenž jest církev, ²⁵ Jejžto učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží, ²⁶ Jenž jest tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho. ²⁷ Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest přebývání Krista v vás, kterýž jest naděje slávy, ²⁸ Kteréhož my zvítujeme, napomínající všelikého člověka a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. ²⁹ O čem i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dílá ve mně dílo své moci.

2

¹ Chci¹ zajisté, abyste viděli, kterakou nesnáz mám o vás a o ty, kteříž jsou v Laodicii a kteřížkoli neviděli tváři mé podle těla, ² Aby potíšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista Pána, ³ V němžto jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti. ⁴ A toto¹ pravím proto, aby vás žádný, falešně dovodí, neoklamal podobnou k pravdě řeči.

⁵ Nebo aèkoli vzdálen jsem tìlem, však duchem s vámi jsem, raduje se, a vida øád váš a utvrzení té víry vaší v Krista. ⁶ Protož jakož jste pøijali Krista Ježíše Pána, tak v nìm choíte, ⁷ Vkoøeníní a vzdílaní na nìm, a utvrzení u víøe, jakž jste nauèeni, rozhøjující se v ní s díkù èiníním. ⁸ Hleítež, a¹ by vás nikdo neobloupil moudrostí svíta a marným zklamáním, uèe podle ustanovení lidských, podle živlù svíta, a ne podle Krista. ⁹ Nebo v nìm pøebývá všechna plnost Božství tìlesní. ¹⁰ A vy v nìm jste doplníni, kterýžto jest hlava všeho knížatstva i mocnosti, ¹¹ V nìmžto i obøezání jste obøezáním ne rukou uèiníným, svlékše tìlo høíchù v obøezání Kristovu, ¹² Pohøbení jsouce s ním ve kòtu, skrze kterýžto i spolu s ním z mrtvých vstali jste skrze víru, již jste došli z mocnosti Boží, kterýž vzkøísil jej z mrtvých. ¹³ A vás, ještì mrtvé v høíších a v neobòizce tìla vašeho, spolu s ním obživil, odpustiv vám všechny høíchy, ¹⁴ A smazav proti nám èelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl odporný nám, i vyzdvihl jej z prostøedku, pøibiv jej k kòíži; ¹⁵ A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevnì, triumf slaviv nad nimi skrze nìj. ¹⁶ Protož žádný vás nesuì pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany nikterého svátku, nebo novumísice, anebo sobot, ¹⁷ Kteréžto vici jsou stín budoucích, ale to, od èehož se stín dìlal, jesti¹ tìlo Kristovo. ¹⁸ Nižádný vás nepøedchvacuj svémyslnì pokorou a náboženstvím andìlským, v to, èehož nevidìl, vysokomyslnì se vydávaje, marnì se nadýmaje smyslem tìla svého, ¹⁹ A nedrže se hlavy, od níž všechno tìlo po kloubích a svazích vzdílané a spojené roste Božím zrùstem. ²⁰ Ponìvadž tedy zemøevše s Kristem osvobození jste od živlù svíta, proèež tak jako byste živi byli svìtu, tìmi ceremoniemi dáte se obtížovati? ²¹ Když øíkáte: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej! ²² Kteréžto všechny vici samým užíváním jich pøicházejí k zkáze, a to¹ vše není než podle pøíkázání a uèení lidských. ²³ Aè¹koli pak ty vici mají tvárnost moudrosti, v zpùsobu té nábožnosti pošmourné a v povrchní pokoøe i v neodpouštìní tìlu, avšak nejsou v žádné platnosti, když pøináležejí toliko k nasycení tìla.

3

¹ Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních vici hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí. ² O svrchní vici peèujte, ne o zemské. ³ Nebo zemøeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu. ⁴ Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávi. ⁵ Protož mrtvíte údy své zemské, smilstvo, neèistotu, chlípnost, žádost zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení. ⁶ Pro kteréžto vici pøichází hnìv Boží na syny zpuρνé. ⁷ V kterýchžto høíších i vy nikdy chodili jste, když jste živi byli v nich. ⁸ Ale již nyní složtež i vy všechno to, hnìv, prchlivost, zlobivost, zloøeèení i mrzkomluvnost zapuíte od úst vašich. ⁹ Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého èlovíka s skutky jeho, ¹⁰ A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu toho, jenž jej stvoøil, ¹¹ Kdežto není Øek a Žid, obòízka a neobòízka, cizozemec a Scýta, služebník a svobodný ale všechno a ve všech Kristus. ¹² Protož oblectež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobì smýšlení, krotkost, trpìlivost, ¹³ Snášejíce jeden druhého a odpouštìjíce sobì vespolek, mìl-li by kdo proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. ¹⁴ Nadto pak nade všechno obleèení buíte v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. ¹⁵ A pokoj Boží vítìziž v srdcích vašich, k nimuž i povolání jste v jedno tìlo; a buítež vdìení. ¹⁶ Slovo Kristovo pøebývejž v vás bohati se vší moudrostí; uèíce a napomínající sebe vespolek Žalmy, a zpìvy, a písnièkami duchovními, s milostí zpívající v srdci vašem Pánu. ¹⁷ A všechno, cožkoli èiníte v slovu nebo v skutku, všechno èiòte ve jménu Pána Ježíše, díky èiníce Bohu a Otci skrze nìho. ¹⁸ Ženy poddány buíte mužùm svým tak, jakž sluší, v Pánu. ¹⁹ Muži milujte ženy své, a nemìjtež se pøisnì k nim. ²⁰ Dítky

poslouchajte rodièu ve všem; nebo to jest dobøe libé Pánu. ²¹ Otcové nepopouzejte k hnìvivosti dítek svých, aby sobì nezoufaly. ²² Služebníci poslušni buíte ve všem pánu svých tělesných, ne na oko toliko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha. ²³ A všechno, což byste koli èinili, z té duše èiòte, jakožto Pánu, a ne lidem, ²⁴ Vidouce, že ode Pána vzítí máte odplatu vèèného dìdictví; nebo Pánu Kristu sloužíte. ²⁵ Kdož by pak nepravost páchal, odmìnu své nepravosti vezme. A není¹ pøijímání osob u Boha.

4

¹ Páni spravedlivì a slušní s služebníky svými nakládejte, vidouce, že i vy Pána máte v nebesích. ² Na modlitbì buítež ustavièní, bdíce v tom s díkù èinìním, ³ Modléce se spolu i za nás, aby Bùh otevøel nám dveøe slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro niž i v vizení jsem, ⁴ Abych je zjevoval, tak jakž mi náleží mluvit. ⁵ Choítež v moudrosti pøed těmi, kteøíž jsou vnì, èas kupující. ⁶ Øeè vaše vždycky budiž pøijemná, ozdobená solí, tak abyste vidili, kterak byste mìli jednomu každému odpovídati. ⁷ O vícech mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a vìrný slouha Kristùv a spoluslužebník v Pánu; ⁸ Kteréhož jsem poslal k vám naschvál, aby zvidìl, co se dìje u vás, a potìšil srdcí vašich, ⁹ S Onezimem, vìrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. Ti¹ vám všechno oznámí, co se dìje u nás. ¹⁰ Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvìzeò mùj, a Marek, sestøenec Barnabášùv, (o kterémž jsem vám poruèil, pøišel-li by k vám, pøijmìtež jej;) ¹¹ A Jezus, kterýž slove Justus, kteøížto jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci moji v kázání o království Božím; ti¹ mi byli ku potìšení. ¹² Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristùv, kterýž vždycky úsilnì pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonalí a plní ve vši vůli Boží. ¹³ Nebo svìdectví jemu vydávám, že¹ vás velmi horlivì miluje, a též i ty, kteøíž jsou v Laodicii, i kteøíž jsou v Hierapoli. ¹⁴ Pozdravuje vás Lukáš, lékaø, bratr milý, a Démas. ¹⁵ Pozdravte bratøí Laodicenských, i Nymfy, i té církve, kteráž jest v domu jeho. ¹⁶ A když bude pøeèten u vás tento list, spravtež to, a¹ jest i v Laodicenském sboru èten; a ten, kterýž jest psán z Laodicie, i vy také pøeètìte, ¹⁷ A rcete Archippovi: Viz, abys služebnost, kterouž jsi pøijal od Pána, vyplnil. ¹⁸ Pozdravení mou rukou Pavlovou. Pamatujtež na mé vizení. Milost Boží budiž s vámi. Amen. List tento psán k Kolossenským z Øíma po Tychikovi a Onezimovi.

1.list Tesalonickým

¹ Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v Bohu Otci a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ² Díky èiníme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku èiníce o vás na modlitbách našich, ³ Bez pøestání pamatující na skutek víry vaší, a na práci svaté lásky, a na trpìlivost nadíje Pána našeho Jezukrista, pøed Bohem a Otcem naším, ⁴ Vidouce, bratøí Bohu milí, o vyvolení vašem. ⁵ Nebo evangelium naše k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v jistotì mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi a to pro vás. ⁶ A vy následovníci naši i Páni uèinìni jste, pøijavše slovo jeho ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého, ⁷ Takže jste uèinìni pøíklad dobrý všem vòícím v Macedonii a v Achaii. ⁸ Nebo od vás rozhlásilo se slovo Páni netoliko v Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místì víra vaše, kteráž jest v Boha, roznesla se, takže již nepotøebí nám o tom nic mluvit. ⁹ Oni¹ zajisté sami o nás vyznávají, jaký byl pøíchod náš k vám a kterak jste se obrátili k Bohu od modloslužby, abyste sloužili Bohu živému a pravému, ¹⁰ A oèekávali Syna jeho s nebe, kteréhož jest vzkøísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hnìvu budoucího.

2

¹ Nebo i vy sami víte, bratøí, pøíchod náš k vám že jest nebyl daremný. ² Ale i prve trpívše, a pohanìní snáševše, (jakož víte) v místì Filippis, osvobodili jsme se v Bohu našem mluvití vám smíle evangelium Boží, s mnohými odpory. ³ Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z neèistoty, ani ve lsti. ⁴ Ale jakož Bùh nás hodné uèinil toho, aby nám svìøeno bylo evangelium, tak¹ mluvíme, ne jako lidem se líbíce, ale Bohu, kterýž zkùšuje srdcí našich. ⁵ Aniž¹ jsme zajisté kdy užívali øeèi pochlebné, jakož víte, ani za pøíèinou nìèeho lakomství provodili. Bùh¹ jest svìdek. ⁶ Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od jiných, àè jsme mohli vás obtìžovati, jako Kristovi apoštolé. ⁷ Ale byli jsme tiší mezi vámi, jako když matka chová dítky své. ⁸ Tak naklonìni k vám byvše, hotovi jsme byli s velikou chutí, vydati vám netoliko evangelium Boží, ale také i duše naše, protože jste nám byli velmi milí. ⁹ Nebo pamatujete, bratøí, na práci naši a ustávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše, proto abychom žádného z vás neobtìžovali, kázali jsme u vás evangelium Boží. ¹⁰ Vy jste svìdkové toho i Bùh, kterak jsme svatì, a spravedlivì, a bez úhony obcovali mezi vámi, kteøíž jste uvìøili, ¹¹ Jakož víte, kterak jednoho každého z vás, jako otec dítek svých, napomínali jsme vás a potìšovali, ¹² I s osvidòováním, abyste chodili hodnì Bohu, kterýž povolal vás do království svého a v slávu. ¹³ Protož i my díky èiníme Bohu bez pøestání, že pøijavše slovo Boží, kteréž jste slyšeli od nás, pøijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v pravdì jest, jako slovo Boží, kterýžto i dílo své pùsobí v vás vòících. ¹⁴ Vy zajisté, bratøí, následovníci uèinìni jste církví Božích, kteréž jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste takovéž víc i vy trpìli od vašeho pokolení, jako i oni od Židù. ¹⁵ Kteøíž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všem lidem jsou odporní, ¹⁶ Nedopouštìjíce nám mluvití pohanùm, k tomu aby spasení byli, aby tak vždy doplòovali høíchy své. Nebo vylit jest na nì hnìv Boží koneèný. ¹⁷ My pak, bratøí, zbaveni byvše vás na chvíli tilem, ne srdcem, opravdovìji usilovali jsme vidìti tvào vaší s mnohou žádostí. ¹⁸ Protož chtìli jsme pøijít k vám, (zvláštì já Pavel,) jednou i po druhé, ale pøekazil nám satan. ¹⁹ Nebo

která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i vy pøed oblièejem Pána našeho Jezukrista v èas pøíchodu jeho? ²⁰ Vy jistì jste sláva naše i radost.

3

¹ Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám vidilo, abychom v Aténách pozůstali my sami, ² A poslali jsme Timotea, bratra našeho a služebníka Božího a pomocníka našeho v evangelium Kristovu, aby potvrdil vás a napomenul k tomu, což náleží víøe vaší, ³ Aby se žádný nepohnul od ní v takových tìchto souženích. Neb i sami víte, že jsme k tomu postaveni. ⁴ Ještì zajisté, když jsme u vás byli, pøedpovídali jsme vám, že budeme souženi; jakož se i stalo, jakž víte. ⁵ Protož i já, nemoha se déle zdržeti, poslal jsem ho k vám, abych zvidìl o víøe vaší, a¹ by snad nijak nepokoušel vás ten pokušitel, a tak aby nebyla daremná práce naše. ⁶ Nyní pak když k nám pøišel Timoteus od vás a zvištoval nám novinu veselou o víøe a lásce vaší, a že nás pøipomínáte dobøe, žádající vždycky nás vidìti, jako také i my vás, ⁷ Protož potíšení jsme z vás, bratøí, ve všelikém soužení a nesnadnosti naší, skrze víru vaší. ⁸ Nebo aj, živi jsme, jestliže vy pevnì stojíte v Pánu. ⁹ A jakým òikováním z vás mùžeme se odmìniti Bohu za všecku tu radost, kterouž radujeme se pro vás pøed oblièejem Boha našeho, ¹⁰ Dnem i nocí pøehorlivì modléce se, abychom uzøeli tváø vaší a doplnili to, èehož by se nedostávalo víøe vaší? ¹¹ Sám pak Bùh a Otec náš, a Pán náš Ježíš Kristus spraviž cestu naši k vám. ¹² A vás tentýž Pán raèiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce, kterouž máte k sobì vespolek, i ke všechnìm, jako i nás k vám, ¹³ Aby tak utvrzena byla srdce vaše neposkvrnìná v svatosti, pøed Bohem a Otcem naším, ku pøìstí Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho.

4

¹ Dále pak, bratøí, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, jakož jste pøijali od nás, kterak byste mìli choditi a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili více. ² Víte zajisté, jaká pøikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše. ³ Ta¹ jest zajisté vůle Boží, totiž posvìcení vaše, abyste se zdržovali od smilstva, ⁴ A aby umìl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v uctivosti, ⁵ Ne v libosti tělesných žádostí jako i pohané, kteøíž Boha neznají; ⁶ A aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání bratra svého, protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i pøedpovídali jsme vám a osvidèili. ⁷ Nebo nepovolal nás Bùh k neèistotì, ale ku posvìcení. ⁸ A protož kdo by pohrdal tímto, ne èlovìkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i dal Ducha svého svatého nám. ⁹ O lásce pak bratrské není¹ potøebì psáti vám; nebo jste vy již tomu od Boha nauèeni, abyste milovali jedni druhé. ¹⁰ A jistì èiníte to ke všechnìm bratøím ve všì Macedonii. Napomínáme¹ pak vás, bratøí, abyste se v tom ještì více rozhojnili, ¹¹ A snažili se pokojni býti a hledìti toho, což komu náleží, a pracovati rukama svýma vlastníma, jakož jsme pøikázali vám, ¹² Tak abyste slušnì chodili pøed tìmi, kteøíž jsou vnì, a v nièemž abyste nemìli nedostatku. ¹³ Nechci¹ pak, abyste nevidìli, bratøí, o tìch, kteøíž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteøíž naděje nemají. ¹⁴ Nebo jakož víøíme, že Ježíš umøel a z mrtvých vstal, tak¹ Bùh i ty, kteøíž by zesnuli v Ježíšovi, pøivede s ním. ¹⁵ Toto zajisté vám pravíme slovem Pánì, že my, kteøíž živi pozùstaneme do pøíchodu Pánì, nepøedejdeme tìch, kteøíž zesnuli. ¹⁶ Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archandìla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteøíž jsou v Kristu, vstanou nejprve. ¹⁷ Potom my živí pozùstavení spolu s nimi zachváceni budeme do oblakù, vstòíc Pánu v povìtøí, a tak vždycky se Pánem budeme. ¹⁸ A protož potíšujtez jedni druhé tìmito slovy.

5

¹ O èasích pak a chvílech, bratøí, nepotøebujete, aby vám psáno bylo. ² Nebo vy sami výbornì víte, že ten den Pánì jako zlodìj v noci, tak pøijde. ³ Neb když dìjí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle pøijde na nì zahynutí, jako bolest ženì tìhotné, a neujdou¹ toho. ⁴ Ale vy, bratøí, nejste ve tmì, aby vás ten den jako zlodìj zachvátil. ⁵ Všickni vy synové svìtla jste a synové dne; nejsme¹ synové noci, ani tmy. ⁶ Nespìmež tedy, jako i jiní, ale bdìme a støízliví buìme. ⁷ Nebo kteøíž spí, v noci spí, a kteøíž se opíjejí, v noci opilí jsou. ⁸ Ale my, synové dne jsouce, støízliví buìme, obleèeni jsouce v pancíø víry a lásky, a v lebku, jenž jest nadìje spasení. ⁹ Nebo nepostavil nás Bùh k hnìvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista, ¹⁰ Kterýž umøel za nás, abychom, buìto že bdìme, buìto že spíme, spolu s ním živi byli. ¹¹ Protož napomínejte se vespolek, a vzdilávejte jeden druhého, jakož i èiníte. ¹² A prosíme¹ vás, bratøí, znejtež ty, kteøíž pracují mezi vámi, a pøedloženi jsou vám v Pánu, a napomínají vás, ¹³ A velice je milujte pro práci jejich. A mìjte se k sobì vespolek pokojnì. ¹⁴ A prosíme¹ vás, bratøí, napomínejte z øádu vystupujících, potìšujte choulostivých, snášejte mdlé, trpìlivì se mìjte ke všem. ¹⁵ Vizte, aby nikdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky úèinnosti dokazujte, i k sobì vespolek i ke všem. ¹⁶ Vždycky se radujte, ¹⁷ Bez pøestání se modlte, ¹⁸ Ze všeho díky èiòte; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši, aby se tak dalo od vás. ¹⁹ Ducha neuhašujte, ²⁰ Proroctvím nepohrdejte, ²¹ Věho zkuste; což dobrého jest, toho se držte. ²² Od všeliké zlé tvárnosti se varujte. ²³ On pak Bùh pokoje posvìtiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku pøíští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž. ²⁴ Vìrný¹ jest ten, jenž povolal vás, kterýž také i uèiní to. ²⁵ Bratøí, modlte se za nás. ²⁶ Pozdravte všech bratøí v políbením svatém. ²⁷ Zavazují¹ vás skrze Pána, aby èten byl list tento všem bratøím svatým. ²⁸ Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen. List první k Tessalonicenským psán jest v Aténách.

2.list Tesalonickým

¹ Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu Otci našem a v Pánu Ježíši Kristu: ² Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a od Pána Jezukrista. ³ Povinni¹ jsme díky èiniti Bohu vždycky z vás, bratøí, tak jakž hodné jest, protože velmi roste víra vaše a rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechních k sobì vespolek, ⁴ Takže my se vámi v sboøích Božích chlubíme, vaší trpìlivostí a vírou ve všech protivenstvích a souženích, kteráž snášíte; ⁵ Kterážto jsou zjevný dùvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak za hodné jmíni byli království Božího, pro niž i trpíte, ⁶ Ponìvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo tím, kteøíž vás sužují, soužením, ⁷ Vám pak, úzkost trpícím, aby dáno bylo odpoèinutí s námi, pøi zjevení Pána Ježíše s nebe, s andily moci jeho, ⁸ V plameni ohnì, kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista, ⁹ Kteøíž pomstu ponesou, vìèné zahynutí, zahnání jsouce od tváøi Páni a od slávy moci jeho, ¹⁰ Když pøijde, aby oslaven byl v svatých svých a pøedivný ukázal se ve všech vìøících, (nebo uvìøeno jest svìdectví našemu u vás,) v onen den. ¹¹ Proèež i modlíme se vždycky za vás, aby vás hodné uèiniti ráèil povolání toho Bùh náš a vyplnil všecku dobøe libou vůli dobrotivosti své, i skutek víry mocnì, ¹² Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v nìm, podle milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.

2

¹ Prosíme¹ pak vás, bratøí, skrze pøíští Pána našeho Jezukrista a naše shromáždìní v nìj, ² Abyste se nedali rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, buì skrze ducha, buìto skrze øeè, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával den Kristùv. ³ Nesvediž vás žádný nižádným obyèejem. Nebo¹ nenastane den Páni, než až prve pøijde odstoupení, a zjeven bude ten èlovìk høícha, syn zatracení, ⁴ Protivící a povyšující se nadè všecko, což slove Bùh, anebo èemuž se dìje Božská èest, takže se posadí v chrámì Božím, tak sobì poèínaje, jako by byl Bùh. ⁵ Nepomníte-liž, že ještì byv u vás, o tom jsem vám pravil? ⁶ A nyní co mešká, víte, totiž aby on teprv zjeven byl èasem svým. ⁷ Nebo již tajemství nepravosti pùsobí, toliko až by ten, jenž jej zdržuje nyní, z prostøedku byl vyvržen. ⁸ A tehdáž¹ zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst svých a zkaží zjevením jasné pøítomnosti své, ⁹ Kteréhožto nešlechetníka pøíští jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a divy i zázraky lživými, ¹⁰ A se všelikým podvodem nepravosti v tich, jenž hynou, protože lásky pravdy nepøijali, aby spaseni byli. ¹¹ A protož pošle jim Bùh mocné dílo podvodù, aby vìøili lži, ¹² A aby odsouzeni byli všickni, kteøíž neuvìøili pravdì, ale oblíbili sobì nepravost. ¹³ My¹ pak jsme povinni òikovati Bohu vždycky z vás, bratøí Pánu milí, že vyvolil vás Bùh od poèátku k spasení, v posvícení Ducha a u víøe pravdy, ¹⁴ K èemuž povolal vás skrze evangelium naše, k dojití slávy Pána našeho Jezukrista. ¹⁵ A protož, bratøí, stùjtež a držtež se uèení vydaného, jemuž jste se nauèili, buìto skrze øeè, buìto i skrze list náš. ¹⁶ On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bùh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a dal nám potìšení vìèné a nadìji dobrou z milosti, ¹⁷ Potìšujž srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.

3

¹ Dále pak, bratøí, modlte se za nás, aby slovo Páni rozmáhalo se a slaveno bylo, jako i u vás, ² A abychom vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí. Nebo¹ ne

všech jest víra. ³ Ale vîrný¹ jest Pán, kterýž utvrdí vás a ostøíhati bude od zlého. ⁴ Doufáme¹ pak v Pánu o vás, že to, což vám pøedkládáme, èinite i èiniti budete. ⁵ Pán pak spravujž srdce vaše k lásce Boží a k trpìlivému oèekávání Krista. ⁶ Pøikazujeme¹ pak vám, bratøí, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste se oddìlovali od každého bratra, kterýž by se choval neøádnì a ne podle nauèení vydaného, kteréž pøijal od nás. ⁷ Nebo sami víte, kterak jest potøebì následovati nás, ponìvadž jsme se nechovali mezi vámi neslušnì. ⁸ Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s tížkostí, ve dne i v noci dìlajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtížení. ⁹ Ne jako bychom nemìli k tomu práva, ale abychom se vám za pøíklad vydali, abyste nás následovali. ¹⁰ Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám pøedkládali: Kdož nechce dìlati, aby také nejedl. ¹¹ Slyšíme¹ zajisté, že nikteøí mezi vámi chodí nezpùsobnì, nic nedìlajíce, ale v neužiteènè vîci se vydávajíce. ¹² Protož tím, kteøíž takoví jsou, pøikazujeme, a napomínáme jich skrze Pána našeho Jezukrista, aby pokojnì pracujíce, svùj chléb jedli. ¹³ Vy pak, bratøí, neoblevujte dobøe èiníce. ¹⁴ Pakli kdo neuposlechne skrze psaní øeèi naší, toho znamenejte, a nemìjte s ním nic èiniti, a¹ by se zastydìl. ¹⁵ Avšak nemìjte ho za nepøítele, ale napomínejte jako bratra. ¹⁶ Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým zpùsobem. Pán budiž se všemi vámi. ¹⁷ Pozdravení mou vlastní rukou Pavlovou, což jest za znamení v každém listu. Tak¹ obyèejnì píšì. ¹⁸ Milost Pána našeho Jezukrista budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Tessalonicenským psán byl z Atén.

1.list Timoteovi

¹ Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zřízení Boha spasitele našeho a pána Jezukrista, nadíje naší, ² Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a od Krista Ježíše Pána našeho. ³ Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, viziž, abys pøikázal nikterým jiného uèení neuèiti, ⁴ Ani oblibovati básní a vypravování rodù, èemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdílání Boží, kteréž jest u víře, ⁵ Ješto konec pøikázání jest láska z srdce èistého a z svídomy dobrého a z víry neošemetné. ⁶ Od èehož nikteòí jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti, ⁷ Chtíce býti uèitelé Zákona, a nerozumíjíce, ani co mluví, ani èeho zastávají. ⁸ Víme pak, že dobrý jest Zákon, když by ho kdo náležitì užíval, ⁹ Toto znaje, že spravedlivému není uložen Zákon, ale nepravým a nepoddaným, bezbožným a høíšníkùm, nešlechetným a neèistým, mordéòùm otcù svých a matek, vražedníkùm, ¹⁰ Smilníkùm, samcoložníkùm, tím, kteòíž lidi kradou, lháòùm, kòivým pøísežníkùm, a jest-li co jiného, ješto by bylo naodpor zdravému uèení, ¹¹ Jenž jest podle slavného evangelium blahoslaveného Boha, kteréžto mnì svìøeno jest. ¹² Protož dìkuji tomu, kterýž mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak vèrného soudil, aby mne v službì té postavil, ¹³ Ješto jsem prve byl ruhaè, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství jsem došel; neb jsem to z neznámosti èinil v nevíøe. ¹⁴ Rozhojnìla se pak náramnì milost Pána našeho, s vírou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši. ¹⁵ Vèrná¹ jest tato øeè a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš pøišel na svìt, aby høíšné spasil, z nichžto já první jsem. ¹⁶ Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mnì prvním dokázal Ježíš Kristus všeliké dobrotivosti, ku pøíkladu tím, kteòíž mají uvìøiti v niho k životu vènému. ¹⁷ Protož Králi vèkù nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž èest i sláva na vèky vèkù. Amen. ¹⁸ Toto¹ pøikázání porouèím tobì, synu Timotee, totiž abys podle pøedešlých o tobì proroctví bojoval v tom dobrý boj, ¹⁹ Maje víru a dobré svídomy, kteréžto nikteòí potrativše, zhynuli u víøe. ²⁰ Z nichžto jest Hymeneus a Alexander, kteréž jsem vydal satanu, aby trestání jsouce, uèili se nerouhati.

2

¹ Napomínám¹ pak, aby pøedevším èininy bývaly pokorné modlitby, prosby, svaté žádosti a dìkù èinìní za všelijaké lidi, ² Za krále i za vsecky v moci postavené, abychom tichý a pokojný život vedli ve všì zbožnosti a šlechetnosti. ³ Nebo to¹ jest dobré a vzácné pøed spasitelem naším Bohem, ⁴ Kterýž chce, aby všelijací lidé spasení byli a k známosti pravdy pøišli. ⁵ Jeden¹ jest zajisté Bùh, jeden také i prostøedník Boží a lidský, èlovìk Kristus Ježíš, ⁶ Kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za vsecky, na osvidèení èasem svým. ⁷ K èemuž postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravdu¹ pravím v Kristu a neklamám¹), za uèitele pohanù u víøe a pravdì. ⁸ Protož chtìl bych, aby se modlili muži na všelikém místì, pozdvihující èistých rukou, bez hnìvu a bez roztržitosti. ⁹ Takž také i ženy aby se odívem slušným s stydlivostí a s støedmostí ozdobovaly, ne strojením a kòtaltováním sobì vlasù, neb zlatem, anebo perlami, anebo drahým rouchem, ¹⁰ Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují pøi sobì zbožnosti,) dobrými skutky. ¹¹ Žena a¹ se uèí mlèeci, ve všeliké poddanosti. ¹² Nebo ženì nedopouštím uèiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlèení. ¹³ Adam zajisté prve jest stvoøen, potom Eva. ¹⁴ A Adam nebyl sveden, ale žena

svedena jsuci, pøíèinou pøestoupení byla. ¹⁵ Ale však spasena bude v plození dìtí, jestliže by zùstala u víøe, a v lásce, a v posvícení svém, s støedmostí.

3

¹ Vírná¹ jest tato øeè, žádá-li kdo biskupství že¹ výborné práce žádá. ² Ale musí¹ biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, støedmý, vážný, k hostem pøívítivý, zpùsobný k uèení. ³ Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne svárlivý, ne lakomec, ⁴ Kterýž by dùm svùj dobøe spravoval, a dítky své mil v poddanosti se vší šlechtností. ⁵ (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páni peøovati bude?) ⁶ Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení iáblovu. ⁷ A musí¹ také i svìdectví dobré míti od tìch, kteøíž jsou vnì, aby neupadl v pohanìní a v osidlo iáblovu. ⁸ Takž podobnì jáhnové musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku, ⁹ Mající tajemství víry v svìdomí èistém. ¹⁰ A ti také a¹ jsou nejprv zkušeni, a tak a¹ pøisluhují, jsouce bez úhony. ¹¹ Též i manželky jejich musejí býti šlechtné, neutrhavé, støedmé, ve všem vírné. ¹² Jáhnové buítež jedné manželky muži, kteøíž by své dítky dobøe spravovali i své domy. ¹³ Nebo kteøíž by dobøe pøisluhovali, dobrého stupnì sobì dobudou, a mnohé doufanlivosti u víøe, kteráž jest v Kristu Ježíši. ¹⁴ Toto¹ píši tobì, maje nadìji, že brzo pøijdu k tobì. ¹⁵ Pakli¹ prodlím, abys vidìl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy. ¹⁶ A v pravdì veliké¹ jest tajemství zbožnosti, že Bùh zjeven jest v tile, ospravedlnìn v Duchu, ukázal se andìlùm, kázán jest pohanùm, uvìøeno jemu na svìtì, vzhùru pøijat jest ve slávu.

4

¹ Duch pak svìtle praví, že v posledních èasích odvrátí se nìkteøí od víry, poslouchajíce duchù bludných a uèení iábelských, ² V pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svìdomí své, ³ Zbraòujících ženiti se, pøikazujících zdržovati se od pokrmù, kteréž Bùh stvoøil k užívání s díkèinìním vìøícím a tím, jenž poznali pravdu. ⁴ Nebo všeliké stvoøení Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což se s díkù èinìním pøijímá. ⁵ Posvìcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu. ⁶ Toto pøedkládaje bratøím, budeš dobrý služebník Jezukristùv, vykrmený slovy víry a pravého uèení, kteréhož jsi následoval. ⁷ Svitské pak a babské básnì zavrž, ale cviè se v zbožnosti. ⁸ Nebo tělesné cvièení malého jest užitku, ale zbožnost ke všemu jest užiteèná, a má i nynìjšího i budoucího života zaslíbení. ⁹ Vírná¹ jest tato øeè a hodná, aby všelijak oblíbena byla. ¹⁰ Proto zajisté i pracujeme, i pohanìní neseme, že nadìji máme v Bohu živém, kterýž jest spasitel všech lidí, a zvláštì vìøících. ¹¹ Ty vícì pøedkládej a uè. ¹² Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buì pøíkladem vírných v øeèi, v lásce, v duchu, u víøe, v èistoti. ¹³ Dokudž k tobì nepøijdu, buiìž pilen èítání, a napomínání, i uèení. ¹⁴ Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobì, jenž jest dán skrze prorocství s vzkládáním rukou starších na ti. ¹⁵ O tom pøemyšluj, v tom buì ustaviènì, aby prospìch tvùj zjevný byl všem. ¹⁶ Budiž sebe pilen i uèení, a v tom trvej; nebo to èinì, i samého sebe spasiš, i ty, kteøíž tebe poslouchají.

5

¹ Staršího zuøivì netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako bratøí, ² Starých žen jako matek, mladíc jako sestr, ve vší èistoti. ³ Vdovy mìj v uctivosti, kteréž pravé vdovy jsou. ⁴ Pakli která vdova syny nebo vnuky má, nechaž¹ se oni uèí pøednì k svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodièùm se odplacovati; nebo¹ jest to chvalitebné a vzácné pøed oblièejem Božím. ⁵ Kteráž¹ pak pravì vdova jest a

osamila, má¹ naději v Bohu, a trvá¹ na modlitbách a svatých žádostech dnem i nocí. ⁶ Ale rozkošná, ta živa jsuci, již umøela. ⁷ Protož jim to pøikaz, a¹ jsou bez úhony. ⁸ Jestliže pak kdo o své, a zvláštì o domácí péee nemá, zapøel¹ jest víry, a jest horší nežli nevìící. ⁹ Vdova buì vyvolená, kteráž by nemila ménì šedesáti let, kteráž byla jednoho muže manželka, ¹⁰ O níž by svìdectví bylo, že dobré skutky èinila; a jestliže dítky své zbožnì vychovala, do domu pocestné pøijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže bídým posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla. ¹¹ Ale mladých vdov nepøijímej; nebo když, nedbajíce na Krista, v chlipnost se vydadí, teprv se vdávati chtíjí, ¹² Jsouce již hodné odsouzení, protože první víru zrušily. ¹³ Nýbrž také i zahálejíce, uèi se choditi po domích; a netoliko nedilné, ale jsou i klevetné a všeteèné, mluvíce, což nesluší. ¹⁴ Protož chci, aby se mladší vdávaly, dìti rodily, hospodynì byly, a tak žádné pøieiny protivníku nedávaly ku pomlouvání. ¹⁵ Nebo již se nikteré uchýlily zpìt po satanovi. ¹⁶ Protož má-li¹ kdo vìící neb která vìící vdovy, opatrujž je, a nebùì obtížována církev, aby tím, kteréž právi vdovy jsou, postaèilo. ¹⁷ Pøedložení, kteøíž dobøe spravují, dvojí cti hodni jmíni buíte, zvláštì ti, kteøíž pracují v slovu Božím a v uèení. ¹⁸ Nebo praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hoden¹ jest dílník své mzdy. ¹⁹ Proti staršímu žaloby nepøijímej, leè pode dvíma nebo tømi svìdky. ²⁰ Ty pak, kteøíž høeší, pøede všemi tresci, aby i jiní bázeò mìli. ²¹ Osvidèuji¹ pøed oblièejem Božím a Pána Jezukrista, i vyvolených andìlù jeho, abys tìchto vícì ostøíhal bez pøijímání osob, nic neèinì podle náchylnosti. ²² Nevzkládej rukou rychle na nižádného, a nepøiùeastòuj se høíchùm cizím. Sebe samého ostøíhej v èistotì. ²³ Nepij již více vody, ale vína skrovnì užívej, pro svùj žaludek a èasté nemoci své. ²⁴ Nìkterých lidí høíchové prve zjevnì jsou, pøedcházející soud, nìkterých pak i následují. ²⁵ A takž také i skutkové dobøí prve zjevnì jsou. Což pak jest jinak, ukryti se nemůže.

6

¹ Kteøížkoli pod jhem jsou služebníci, a¹ mají pány své za hodné všì uctivosti, aby jméno Boží a uèení jeho nebylo rouháno. ² Kteøíž pak mají pány vìící, nechaž¹ jich sobì nezlehèují, protože jsou bratøími, ale tím raději slouží, protože jsou vìící a milí, dobrodiní Božího úeastníci. Tomu vyuèuj a napomínej. ³ Jestliže¹ pak kdo jinak uèi, a nepovoluje zdravým øeèem Pána našeho Jezukrista, a tomu uèení, kteréž jest podle zbožnosti, ⁴ Takový¹ jest nadutý, nic neumíje, ale nemoudrost provodí pøi otázkách a hádkách o slova, z kterýchžto pochází závist, svár, rouhání, zlá domnínì, ⁵ Marné hádky lidí na mysli porušených a pravdy zbavených, domnívajích se, že by zbožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj. ⁶ Jest¹ pak zisk veliký zbožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, pøestati umí. ⁷ Nic jsme zajisté nepøinesli na tento svìt, bezpochyby že také nic odnésti nemůžeme. ⁸ Ale majíce pokrm a odív, na tom pøestaneme. ⁹ Kteøíž pak chtí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osidlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohøižují lidi v zahynutí a v zatracení. ¹⁰ Koøen zajisté všeho zlého jest¹ milování penìz, kterýchžto nìkteøí žádostivi jsouce, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými. ¹¹ Ale ty, ó èlovièe Boží, takových vícì utíkej, následuj pak spravedlnosti, zbožnosti, víry, lásky, trpìlivosti, tichosti. ¹² Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni vièného života, k nìmuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání pøed mnohými svìdky. ¹³ Pøikazují¹ tobì pøed Bohem, kterýž všecko obživuje, a pøed Kristem Ježíšem, kterýž osvidèil pøed Pontským Pilátem dobré vyznání, ¹⁴ Abys ostøíhal pøikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista, ¹⁵ Kteréž èasem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících,

¹⁶ Kterýž sám má nesmrtelnost, a pøebývá v svìtle nepøistupitelném, jehož žádný z lidí nevidìl, aniž vidìti mùže, kterémužto èest a síla vìená. Amen. ¹⁷ Bohatým tohoto svìta pøikazuj, a¹ nejsou vysokomyslní a a¹ nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání. ¹⁸ A a¹ dobøe èiní, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní a¹ jsou k udílení, i pøívìtí, ¹⁹ Tak sobì skládajíce základ dobrý k èasu budoucímu, aby dosáhli vìného života. ²⁰ Ó Timotee, což¹ jest svìøeno, ostøíhej, utíkaje bezbožných daremních køikù a odporù falešnì nazvaného umìní, ²¹ Kterýmž nikteøí chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou. Amen. K Timoteovi první list psán byl z Laodicie, mìsta hlavního Frygie Pakacianské.

2.list Timoteovi

¹ Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podle zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši, ² Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho. ³ Díky ěiním Bohu, jemuž sloužím, jako i pøedkové moji, v svïdomí ěistém, z toho, že mám na ti ustaviěnou pamit na svých modlitbách ve dne i v noci, ⁴ Žádaje viditi tebe, zpomínaje na tvé slzy, abych radostí naplněn byl, ⁵ Rozpomínaje se na tu víru, kteráž v tobì jest bez pokrytství, kteráž byla nejprv v bábi tvé Loidì, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobì. ⁶ Pro kteroužto pøíèinu napomínám tebe, abys roznièoval v sobì dar Boží, kterýž¹ jest dán skrze vzkládání rukou mých. ⁷ Nebo nedal nám Bùh ducha báznì, ale moci, a milování, a myslì zpùsobné. ⁸ Protož nestyì se za svïdectví Pána našeho, ani za mne, vìznì jeho, ale ěitedlen buì úzkostí pøicházejících pro evangelium podle moci Boží, ⁹ Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutkù našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši pøed ěasy vikù, ¹⁰ Nyní pak teprv zjevené skrze pøíštì Spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na svìtlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium, ¹¹ Jehožto já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i uèitelem pohanù. ¹² A pro tu pøíèinu toto všechno trpím, ale nestydím¹ se za to; nebo vím, komu jsem uvìòil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u niho složil, ostøíhati až do onoho dne. ¹³ Mijž jistý pøíklad zdravých øeèí, kteréž jsi slýchal ode mne, u víøe a v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši. ¹⁴ Výborného toho pokladu ostøíhej, skrze Ducha svatého pøebývajícího v nás. ¹⁵ Víš snad o tom, že se odvrátili ode mne všickni, kteøíž jsou v Azii, z nichžto jest Fygellus a Hermogenes. ¹⁶ Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo ěasto mi ěinil pohodlí, aniž se stydìl za øetizy mé. ¹⁷ Nýbrž pøišed do Øíma, pilnì mne hledal, a našel. ¹⁸ Dejž jemu Pán nalézti milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho posluhoval v Efezu, ty výbornì víš.

2

¹ Protož ty, synu mùj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši. ² A což jsi slyšel ode mne pøed mnohými svïdky, svìòujž to lidem vïrným, kteøíž by zpùsobní byli i jiné uèiti. ³ A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytìø Ježíše Krista. ⁴ Žádný, kdož rytìøuje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil. ⁵ A jestliže by kdo i bojoval, nebude¹ korunován, leè by øádnì bojoval. ⁶ Pracovati musí i oráè, prve nežli užitku okusí. ⁷ Rozumìj, co¹ pravím, a dejž tobì Pán ve všem smysl pravý. ⁸ Pamatujž na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene Davidova, podle evangelium mého. ⁹ V kterémžto protivenství trpím, až i vïzení, jako bych zloèinec byl, ale slovo Boží není u vïzení. ¹⁰ Protož všechno to snáším pro vyvolené Boží, aby i oni spasení došli, kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slavou vïenou. ¹¹ Vïrná jest tato øeè. Nebo jestliže¹ jsme s ním zemøeli, tedy také spolu s ním živi budeme. ¹² A trpíme-li¹, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i on¹ nás zapøe. ¹³ A jsme-li¹ nevïrní, on¹ zùstává vïrný; zapøíti sám sebe nemůže. ¹⁴ Tyto vici pøipomínej, s osvìdčováním pøed oblièejem Pánì, a a¹ se o slova nevadí, nebo to k nièemu není užiteènè, ale jest ku podvrácení posluchaèù. ¹⁵ Pilnì se snažuj vydati sebe Bohu milého dílníka, za nijž by se nebylo proè styditi, a kterýž by právi slovo pravdy rozdìloval. ¹⁶ Bezbožných pak tìch kòikù daremných varuj se, nebo¹ velmi rozmnožují bezbožnost, ¹⁷ A øeè jejich jako rak rozjídá se. Z nichžto jest

Hymeneus a Filétus, ¹⁸ Kteříž pøi pravdì pobloudili od cíle, pravíce, že by se již stalo vzkøíšení, a pøevracejí víru nìkterých. ¹⁹ Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Zná¹ Pán ty, kteříž jsou jeho, a opìt: Odstup od nepravosti každý, kdož vzývá jméno Kristovo. ²⁰ V domu pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a støíbrné, ale také døevìné i hlinìné, a nìkteré zajisté ke cti, nìkteré pak ku potupì. ²¹ Protož jestliže by se kdo oèistil od tìch vící, bude nádobou ke cti, posvícenou, a užiteènou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou. ²² Mládenèích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s tìmi, kteříž vzývají Pána z srdce èistého. ²³ Bláznivých pak a nevzdilavatelých otázek varuj se, vìda, že plodí sváry. ²⁴ Na služebníka pak Božího nesluší vaditi se, ale aby byl pøívìtivý ke všem, zpùsobný k uèení, trpìlivý, ²⁵ Kterýž by v tichosti vyuèoval ty, jenž se pravdì protiví, zda by nìkdy dal jim Bùh pokání ku poznání pravdy, ²⁶ Aby sami k sobì pøijdouce, dobyli se z osidla íáblova, od nihož jsou zjímáni k vykonávání jeho vůle.

3

¹ Toto pak viz, že v posledních dnech nastanou èasové nebezpeèení. ² Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlodejci, rodièù neposlušní, nevdièní, bezbožní, ³ Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhaèi, nestøední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není, ⁴ Zrádci, pøívažèiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha, ⁵ Mající zpùsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se odvracuj. ⁶ Nebo z tìch jsou i ti, kteříž nacházejí do domù, a jímajíce, vodí ženky obtížené høíchy, jenž vedeny bývají rozliènými žádostmi, ⁷ Kteréž vždycky se uèí, ale nikdy ku poznání pravdy pøijíti nemohou. ⁸ Jakož zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdì, lidé na mysli porušení a pøi víøe spletení. ⁹ Ale nebudou¹ více prospívati. Nebo nemoudrost jejich zjevná bude všem, jako i onìchno byla. ¹⁰ Ale ty jsi došel mého uèení, zpùsobu života mého, úmyslu, víry, snášelivosti, lásky, trpìlivosti, ¹¹ Protivenství, utrpení, kteráž na mne pøišla v Antiochii, v Ikonii, a v Lystøe; kterážto protivenství snášel jsem, ale ze všech vysvobodil mne Pán. ¹² A takž i všickni, kteříž chtějí zbožnì živi býti v Kristu Ježíši, protivenství mítí budou. ¹³ Zlí pak lidé a svùdcové prospívati budou ze zlého v horší, i jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce. ¹⁴ Ale ty zùstávej v tom, èemužs se nauèil a což¹ jest svìøeno, vìda, od kohos se nauèil. ¹⁵ A že hned od ditinství svatá Písma znáš, kteráž ti mohou moudrého uèiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši. ¹⁶ Všelike zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užiteènè k uèení, k trestání, k napravování, k správì, kteráž náleží k spravedlnosti, ¹⁷ Aby byl dokonalý èlovìk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.

4

¹ Protož já osvidèuji pøed oblièejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v den zjevení svého a království svého, ² Kaž slovo Boží, ponoukej vèas nebo nevèas, tresci, žehøi, napomínej, ve vši tichosti a uèení. ³ Nebo pøijde èas, že zdravého uèení nebudou pøijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobì budou uèitele. ⁴ A odvrátí¹ uši od pravdy, a k básním obrátí. ⁵ Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj toho dostateènì, že jsi vìrný Kristùv služebník. ⁶ Neb já se již k tomu blížím, abych obìtován byl, a èas rozdílení mého nastává. ⁷ Boj výborný bojoval jsem, bìh jsem dokonal, víru jsem zachoval. ⁸ Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mnì, ale i všem tìm, kteříž milují pøíští jeho. ⁹ Pøièò se k tomu, abys ke mnì brzo pøišel. ¹⁰ Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svìt, a šel do Tessaloniky, Krescens do Galacie,

Titus do Dalmacie. ¹¹ Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi potøebný k službì. ¹² Tychika¹ jsem poslal do Efezu. ¹³ Truhlièku, kteréž jsem nechal v Troadi u Karpa, když pùjdeš, pøines s sebou, i knihy, zvláštì pergamén. ¹⁴ Alexander kotláø mnoho mi zlého zpùsobil; odplatiž jemu Pán podle skutkù jeho. ¹⁵ Kteréhož i ty se vystøíhej; nebo velmi se protivil øeèem našim. ¹⁶ Pøi prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne opustili. Nebudiž jim to poèítáno za høích. ¹⁷ Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva. ¹⁸ A vysvobodí¹ mne Pán od každého skutku zlého a zachová k království svému nebeskému, jemuž sláva na vìky vìkù. Amen. ¹⁹ Pozdrav Prišky a Akvile, i Oneziforova domu. ²⁰ Erastus zùstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu nemocného. ²¹ Pospíš pøed zimou pøijíti ke mnì. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a Línus a Klaudia, i všickni bratøi. ²² Pán Ježíš Kristus budiž s duchem tvým. Milost Boží s vámi. Amen. List tento druhý psán jest z Øíma k Timoteovi, (kterýž první v Efezu za biskupa skrze vzkládání rukou zøízen byl,) když Pavel opìt po druhé se stavìl pøed císaøem Neronem.

Titovi

¹ Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle zbožnosti, ² K naději života věného, kterýž zaslíbil před easy vikù ten, jenž nikdy neklamá, Bùh, zjevil pak easy svými, ³ Totiž to slovo své, skrze kázání mnì svìøené, podle zòizení Spasitele našeho Boha, Titovi, vlastnímu synu u víøe obecné: ⁴ Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Pána Jezukrista Spasitele našeho. ⁵ Z té pøìeiny zanechal jsem tebe v Krètì, abys to, èehož tam ješti potøebì, spravil a ustanovil po mìstech starší, jakož i já pøi tobì jsem zòidil: ⁶ Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dítky maje vòíci, na kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujnì, anebo nepoddanì. ⁷ Nebo¹ biskup má býti bez úhony, jako Boží šafáø, ne svémyslný, ne hnìvivý, ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku, ⁸ Ale pøívìtivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý, zdrželivý, ⁹ Pilnì se pøidržíci vìrné øeèi v uèení Božím, aby mohl i napomínati uèením zdravým, i ty, kteøíž odpírají, pøemáhati. ¹⁰ Nebo¹ jsou mnozí nepoddanì, marnomluvnì, i svùdcové myslí lidských, zvláštì ti, jenž jsou z obòízky. ¹¹ Jimž musejí ústa zacpána býti; kteøíž celé domy pøevracejí, uèíce neslušným vícem, pro mrzký zisk. ¹² Øekl jeden z nich, vlastní jejich prorok, že Kretenští jsou vždycky lháøi, zlá hovada, bøicha lenivá. ¹³ Svìdectví to pravé jest. A protož tresciž je pøísni, a¹ jsou zdraví u víøe, ¹⁴ Nešetøíce Židovských básní, a pøikázání lidí tich, jenž se odvracují od pravdy. ¹⁵ Všecko zajisté èisté jest èistým, poskvrnìným pak a nevìòícím nic není èistého, ale poskvrniná jest i mysl jejich i svìdomí. ¹⁶ Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho zapírají, ohavní jsouce, a nepoddanì, a ke všelikému skutku dobrému nehodnì.

2

¹ Ty pak mluv, což sluší na zdravé uèení. ² Starci a¹ jsou stòízlivì, vážnì, opatrnì, zdraví u víøe, v lásce, v snášelivosti. ³ Tak také i staré ženy a¹ chodí zbožnì, v odìvu pøíslušném a a¹ nejsou pøevrhle, ani mnoho vína pijící, dobrým vícem uèící, ⁴ Aby mladice vyuèovaly, kterak by muže své i dítky øádnì milovaly, ⁵ A byly šlechetné, èistotné, netoulavé, dobrotivé, mužùm svým poddané, aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží. ⁶ Takž i mládencù napomínej k støedmosti, ⁷ Ve všech vícech sebe samého vydávaje za pøíklad dobrých skutkù, a zachovávaje v uèení celost, vážnost, ⁸ Slovo zdravé bez úhony, aby ten, jenž by se protivil, zastydìti se musil, nemaje co zlého mluviti o vás. ⁹ Služebníky uè, a¹ jsou poddanì pánùm svým, ve všem jim se líbíce, neodmlouvající, ¹⁰ Neokrádající, ale ve všem vìrnosti pravé dokazující, aby uèení Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali. ¹¹ Zjevila¹ se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechnìm lidem, ¹² Vyuèující nás, abychom odøeknouce se bezbožnosti a svìtských žádostí, stòízlivì, a spravedlivì, a zbožnì živi byli na tomto svìtì, ¹³ Oèekávající té blahoslavené nadìje a pøíští slávy velikého Boha a Spasitele našeho Jezukrista, ¹⁴ Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a oèistil sobì samému lid zvláštñ, horlivì následovný dobrých skutkù. ¹⁵ Toto mluv, a napomínej, a tresci mocnì. Žádný tebou nepohrzej.

3

¹ Napomínej jich, a¹ jsou knížatùm a mocnostem poddanì, jich poslušnì, a a¹ jsou k každému skutku dobrému hotovì. ² Žádnému a¹ se nerouhají, nejsou svárlivì, ale pøívìtivì, dokazující všeliké tichosti ke všem lidem. ³ Byli¹ jsme zajisté i my

nìkdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudící, sloužíce žádostem a rozkošem rozlièným, v zlosti a v závisti bydlíce, ohyzdní, vespolek se nenávidíce. ⁴ Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha, ⁵ Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my èinili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého, ⁶ Kteréhož vylil na nás hojnì, skrze Jezukrista Spasitele našeho, ⁷ Abychom, ospravedlnìni jsouce milostí jeho, byli dìdicové v nadìji života vìèného. ⁸ Vìrná¹ jest øeè tato, a chci¹, abys tìch vícì potvrzoval, a¹ se snaží v dobrých skutcích pøedèiti všickni, kteøíž uvìøili Bohu. A to¹ jsou ty vícì dobré, i lidem užiteènè. ⁹ Nemoudré pak otázky, a vyèítání rodù, a sváry, a hádky o vícì zákonní zastavuj; neb¹ jsou neužiteènè a marné. ¹⁰ Èlovìka kacíøe po jednom neb druhém napomínání vyvrz, ¹¹ Vìda, že takový jest pøevrácený, a høeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen. ¹² Když pošli k tobì Artemana aneb Tychika, snaž se pøijíti ke mnì do Nikopolim; neb jsem umínil tu pøes zimu pobýti. ¹³ Zèna, uèeného v Zákonì, a Apollo s pilností vyprovoì, a¹ v nièemž nemají nedostatku. ¹⁴ A nechaž¹ se také uèi i naši v dobrých skutcích pøedèiti, a zvláštì, kdež jsou toho potøeby, aby nebyli neužiteèní. ¹⁵ Pozdravují tì, kteøíž jsou se mnou, všickni. Pozdraviž tìch, kteøíž nás milují u víøe. Milost Boží budiž se všemi vámi. Amen. K Titovi, kterýž první biskup církve Kretenské skrze vzkládání rukou zøízen byl, psán z Nikopoli mìsta Macedonského.

Filemonovi

¹ Pavel, vizeò Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi milému, a pomocníku našemu, ² A Apfie sestøe milé, a Archippovi spolurytíøi našemu, i vši církvi, kteráž jest v domi tvém: ³ Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. ⁴ Díky èiním Bohu svému, vždycky zmínku o tobi èinì na svých modlitbách, ⁵ Slyše o lásce tvé a víøe, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechnim svatým, ⁶ Aby spoleènost víry tvé mocná byla a tudy poznáno býti mohlo, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše. ⁷ Radost zajisté máme velikou, a potíšení z lásky tvé, že srdce svatých obèerstvena jsou skrze tebe, bratøe. ⁸ Protož aèkoli mnohou smilost mám v Kristu rozkázati tobi, což by náleželo, ⁹ Však pro lásku radìji tebe prosím, jsa již takový, totiž Pavel starý, a nyní i vizeò Ježíše Krista. ¹⁰ Prosím¹ pak tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vizeí svém, Onezima, ¹¹ Kterýž byl nikdy tobi neužiteèný, ale nyní tobi i mnì velmi užiteèný, jehož¹ jsem odeslal. ¹² Protož ty jej, (totiž srdce mé,) pøijmi. ¹³ Kteréhožto já chtìl jsem byl pøi sobì zanechat, aby mi posluhoval místo tebe v vizeí, kteréž trpím pro evangelium; ¹⁴ Ale bez vìdomí tvého nechtìl jsem nic uèiniti, aby dobrý skutek tvùj nebyl jako bezdíky, ale z dobré vůle. ¹⁵ Ano snad proto byl odšel na chvíli, abys jej potom vèèného mìl, ¹⁶ Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž bratra milého, zvláštì mnì, a èím víc tobi, i podle tìla, i v Pánu. ¹⁷ Protož máš-li mne za tovaryše, pøijmiž jej, jako mne. ¹⁸ Jestliže¹ pak v èem ublížil, anebo jest-li¹ co dlužen, to mnì pøièti. ¹⁹ Já Pavel psal jsem svou rukou, já¹ zaplatím; a¹ nedím tobi, že ty i sám sebe jsi mi dlužen. ²⁰ Tak, bratøe, a¹ já uživu tebe v Pánu; oèerstviž srdce mé v Pánu. ²¹ Jist jsa tvým poslušenstvím, tak jsem tobi napsal, vìda, že i více, nežli pravím, uèiníš. ²² A mezi tím pøipraviž mi také hospodu; nebo¹ nadìji mám, že k modlitbám vašim budu vám navrácen. ²³ Pozdravují tì Epafras, (spoluvizeò mùj pro Krista Ježíše,) ²⁴ Marek, Aristarchus, Démas a Lukáš, pomocníci moji. ²⁵ Milost Pána našeho Jezukrista budiž s duchem vašim. Amen. List tento k Filemonovi psán byl z Øíma po Onezimovi služebníku.

Židům

¹ Ěastokrát a rozliěnými způsoby mluvíval nikdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, ² Kteréhož ustanovil didicem všeho, skrze nihož i viky uěinil. ³ Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mocnosti své, oěištíní hōíchů našich skrze sebe samého uěiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech, ⁴ Tím důstojnější nad andily uěiněn, ěím vyvýšenější nad něj jméno didiěni obdržel. ⁵ Nebo kterému kdy z andilů øekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem? ⁶ A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andilé Boží. ⁷ A o andilích zajisté dí: Kterýž ěiní andily své duchy, a služebníky své plamen ohně; ⁸ Ale k Synu dí: Stolicе tvá, ó Bože, trvá na viky viku, berla pravosti jesti¹ berla království tvého. ⁹ Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protož pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúeastníky tvé. ¹⁰ A opět: Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou¹ nebesa. ¹¹ Ona¹ pomínou, ty pak zůstáváš; a všechna jako roucho zvetšejí, ¹² A jako odív svineš je, i budou¹ zmínina. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepøestanou. ¹³ A kterému kdy z andilů øekl: Seď na pravici mé, dokavadž nepoložím nepøátel tvých za podnože noh tvých? ¹⁴ Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službi pro ty, jenž mají didiěni obdržeti spasení?

2

¹ Protož musíme¹ my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slyšali, aby nám to nevymizelo. ² Nebo poněvadž skrze andily mluvené slovo bylo pevné, a každé pøestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odminu pomsty, ³ Kterakž my uteěeme, takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprvé začalo vypravováno býti skrze samého Pána, od těch pak, kteříž Pána slyšali, nám utvrzeno jest. ⁴ Ěemuž i Bůh svíectví vydával skrze divy a zázraky, a rozliěné moci, i podilování Duchem svatým, podle vůle své. ⁵ Nebo nepoddal andilům okršlku země budoucího, o kterémž mluvíme. ⁶ Osviděl¹ jest pak na jednom místě jeden, øka: Co jest ělovík, že naò pomníš, aneb syn ělovíka, že na něj patøíš. ⁷ Maliěkos jej menšího andilů uěinil, slávou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovils jej nad dílem rukou svých. ⁸ Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A když¹ jest jemu všecko poddal, tedy niěeho nezanechal nepodmaněného jemu. Aěkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo. ⁹ Ale toho maliěko nižšího andilů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti. ¹⁰ Slušelo¹ zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny pøiveda k slávi, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého uěinil. ¹¹ Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto pøiěinu nestydí se jich nazývati bratøími, ¹² Øka: Zvístovati budu jméno tvé bratøím svým, uprostřed shromáždiní prozpívovati budu tobě. ¹³ A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dívky, kteréž dal mi Bůh. ¹⁴ Poněvadž tedy dívky úeastnost mají tíla a krve, i on též podobně úeasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládaøství smrti, to jest iábla, ¹⁵ A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken ěas života svého podrobeni byli v službu. ¹⁶ Nebo¹ nepøijal andilů, ale sími Abrahamovo pøijal. ¹⁷ A protož ve všem pøipodobněn býti měl bratøím, aby milosrdný byl a vřný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k oěištíní hōíchů lidu

jednáno býti mílo. ¹⁸ Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

3

¹ A protož, bratři svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kníže vyznání našeho, Krista Ježíše, ² Věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho. ³ Tím větší jistě slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má být stavitel nežli sám dům. ⁴ Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všechny tyto věci ustavil, Bůh jest. ⁵ A Mojžíš jistě věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mílo mluveno býti. ⁶ Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu nadíje až do konce pevnou zachováme. ⁷ Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, ⁸ Nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti; ⁹ Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusili¹ jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřiceti let. ¹⁰ Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých. ¹¹ Takže jsem přisáhl v hněvu mém, že nevejdou v odpočinutí mé. ¹² Viztež, bratři, aby snad v nikom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého. ¹³ Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby nikdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha. ¹⁴ Účastníci jistě Krista učiněni jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme. ¹⁵ Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých, jako při onom popouzení Boha. ¹⁶ Nebo niktež slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z Egypta skrze Mojžíše. ¹⁷ Na které se pak hněval čtyřiceti let? Zdali ne na ty, kteříž hořeli, jejichžto těla padla na poušti? ¹⁸ A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? Však tím, kteříž byli neposlušní. ¹⁹ A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru.

4

¹ Bojmež se tedy, aby snad opustí zaslíbení o vjíti do odpočinutí jeho, neopozdil se nikdo z vás. ² Nebo i nám zvěstováno jest, jako i onimno, ale neprosplá jim ohe slyšená, nepřipojená k věce, když slyšeli. ³ Nebo¹ vcházíme v odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přisáhl v hněvu mém, že¹ nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli dávno odpočinul Bůh, hned po vykonání skutků od ustanovení světa. ⁴ Nebo povídal na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých. ⁵ A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé. ⁶ A poněvadž vždy na tom jest, že niktež mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru, ⁷ Opět ukládá den jakýsi, Dnes, praví skrze Davida, po takovém času, jakož oheeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. ⁸ Nebo by¹ byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebyl¹ by potom mluvil o jiném dni. ⁹ A protož zůstává¹ svátek lidu Božímu. ¹⁰ Neb kdožkoli všel v odpočinutí jeho, také¹ i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých. ¹¹ Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby nikdo neupadl v týž příklad nedověry. ¹² Živá¹ jest jistě ohe Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahuje¹ až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce. ¹³ A není¹ žádného stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest ohe naše. ¹⁴ Protož majíce nejvyššího kníže velikého, kterýžto pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše. ¹⁵ Nebo nemáme nejvyššího kníže, kterýž by nemohl

èitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobní, kromì hõichu. ¹⁶ Pøistupmež tedy smìle s doufáním k trùnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v èas pøíhodný.

5

¹ Všelíký zajisté nejvyšší knìz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v tìch vícech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obìtoval i dary i obìti za hõichy, ² Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíèen nemocí. ³ A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obìtovati obìti za hõichy. ⁴ A aniž kdo sobì sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron. ⁵ Tak i Kristus ne sám sobì té cti osobil, aby byl nejvyšším knìzem, ale ten, kterýž øekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. ⁶ Jakž i jinde praví: Ty jsi knìz na vìky podle øádu Melchisedechova. ⁷ Kterýž za dnù tìla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s køíkem velikým a slzami obìtoval, a uslyšán jest i vysvobozen z toho, èehož se strašil. ⁸ A aèkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpil, nauèil se poslušenství. ⁹ A tak dokonalý jsa, uèinìn jest všechnìm sebe poslušným pùvodem spasení vìèného, ¹⁰ Nazván jsa od Boha nejvyšším knìzem podle øádu Melchisedechova. ¹¹ O kterémž mnoho by se mìlo mluvit, a to nesnadných vìci k vypravení, ale vy jste nezpùsobných uší. ¹² Nebo mívše býti v tak dlouhém èasu místøi, opìt potøebujete uèení býti prvním poèátkùm výmluvností Božích, a uèinìni jste mléka potøebující, a ne pokrmu hrubšího. ¹³ Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo nemluví jest). ¹⁴ Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž tìch, kteøíž pro zvyklost mají smysly zpùsobné k rozeznání dobrého i zlého.

6

¹ Protož opustíte øeè poèátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opìt zakládajíce gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha, ² Kòtù uèení, vzkládání rukou, a vzkøíšení z mrtvých, i soudu vìèného. ³ A to¹ uèiníme, dopustí-li Bùh. ⁴ Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteøíž i zakusili daru nebeského, a úèastníci uèinìni byli Ducha svatého, ⁵ Okusili také dobrého Božího slova, a moci vika budoucího, ⁶ Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto tìm, kteøíž opìt sobì znovu køižují Syna Božího, a v porouhání vydávají. ⁷ Zemì zajisté, kteráž èasto na sebe pøicházející dèš¹ pije, a rodí bylinu pøíhodnou tìm, od kterýchž bývá dìlána, dochází požehnání od Boha. ⁸ Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízka zloøeèení, jejížto konec bývá spálení. ⁹ My pak, nejmilejší, nadijeme¹ se o vás lepších vìcí, a náležejících k spasení, aè pak koli tak mluvíme. ¹⁰ Nebo¹ není nespravedlivý Bùh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještì sloužíce. ¹¹ Žádáme¹ pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu opravdovou pilnost k nabytí plné jistoty nadíje, ¹² Tak abyste nebyli líní, ale následovníci tìch, kteøíž skrze víru a snášelivost obdrželi dìdictví zaslíbené. ¹³ Abrahamovi zajisté zaslíbení èinì Bùh, když nemìl skrze koho vìtšího pøisáhnouti, pøisáhl skrze sebe samého, ¹⁴ Øka: Jistì požehnám velmi tobì, a velice rozmnožím tebe. ¹⁵ A tak trpìlivì oèekáváje, dosáhl zaslíbení. ¹⁶ Lidé zajisté skrze vìtšího, nežli jsou sami, pøisahají, a všeliké rozepøe mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena pøisahou. ¹⁷ A takž Bùh, chtìje dostateènì ukázati dìdicùm zaslíbení svých nepromìnitelnost rady své, vložil mezi to pøisahu, ¹⁸ Abychom skrze ty dvì vìci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bùh klamal), mìli pøepevné potíšení, my, kteøíž jsme se utekli k obdržení pøedložené nadíje. ¹⁹ Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpeènou i pevnou, a vcházející až do vnitøku za oponu, ²⁰ Kdežto

předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa uěiněn podle řádu Melchisedechova nejvyšším knížem na věky.

7

¹ Nebo ten Melchisedech byl král Sálem, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícimu se od pobití králů, a dal jemu požehnání. ² Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálem, to jest král pokoje, ³ Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale pøipodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knížem věni. ⁴ Pohleďtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham patriarcha. ⁵ A ješto ti, kteříž jsou z synů Lévi knížství přijímající, prikázání mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratří svých, ačkoli poslých z bedr Abrahamových, ⁶ Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama, a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal. ⁷ A jistě beze všeho odporu menší od většího požehnání bē. ⁸ A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se vysvětluje, že jest živ. ⁹ A a¹ tak dím, i sám Lévi, kterýž desátky bē, v Abrahamovi desátky dal. ¹⁰ Nebo ještě v bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech. ¹¹ A protož byla-li¹ dokonalost spasení skrze Levítské knížství, (nebo za toho knížství vydán jest lidu Zákon,) jakáž toho byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován? ¹² A poněvadž jest knížství přeneseno, musilo¹ také i Zákona přenesení býti. ¹³ Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto žádný při oltáři v službě nebyl. ¹⁴ Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova posel Pán náš, o kterémžto pokolení nic z strany knížství nemluvil Mojžíš. ¹⁵ Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz podle řádu Melchisedechova, ¹⁶ Kterýžto uěiněn jest knížem ne podle zákona prikázání tělesného, ale podle moci života neporušitelného. ¹⁷ Nebo svědčí Písmo, ōka: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. ¹⁸ Stalo se zajisté složení onoho předešlého prikázání, protože bylo mdlé a neužitečné. ¹⁹ Nebo něehož k dokonalosti nepřivedl Zákon, ale na místo jeho uvedena lepší nadě, skrze niž přibližujeme se k Bohu. ²⁰ A to tím lepší, že ne bez přísahy. ²¹ Nebo onino bez přísahy knížimi uěiněni bývali, tento pak s přísahou, skrze toho, kterýž ōekl k němu: Přisáhl Pán, a nebude¹ toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. ²² Tak¹ lepší smlouvy prostředníkem uěiněn jest Ježíš. ²³ A také onino mnozí bývali kníží, protože smrt bránila jim vždycky trvati; ²⁴ Ale tento poněvadž zůstává na věky, věné má knížství. ²⁵ A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně. ²⁶ Takového¹ zajisté nám slušelo míti nejvyššího knize, svatého, nevinného, nepoškvrněného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa uěiněn byl, ²⁷ Kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kníží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za za hříchy lidu. Nebo¹ jest to uěinil jednou, svého sebe obětovav. ²⁸ Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kníží, ale slovo přisežné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky.

8

¹ Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího knize, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích. ² Služebník jsa svatyni, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdílal, a ne ělovík. ³ Všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a protož potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval. ⁴ Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knížem byl, když by zůstávali ti kníží, kteří obětují dary podle Zákona, ⁵ Sloužíce podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi

od Boha oěeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hlediž, prý, abys udílal všecko ku podobenství, kteréž¹ jest ukázáno na hoøe. ⁶ Nyní pak tento náš nejvyšší kníží tím důstojnějšího došel úøadu, čímž i lepší smlouvy prostøedníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena. ⁷ Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé. ⁸ Nebo obviòuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou. ⁹ Ne podle smlouvy té, kterouž jsem uèinil s otci jejich v ten den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán. ¹⁰ Protož tato¹ jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíše je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. ¹¹ A nebudou¹ uèiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, øíkající: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich. ¹² Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na høíchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nezpomenu více. ¹³ A když¹ praví o nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak větší a schází, blízké jest zahynutí.

9

¹ Měla¹ pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyni svìtskou. ² Nebo udílán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloul svatyní. ³ Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloul svatyní svatých, ⁴ Zlatou máje kadidlnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo viderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona, ⁵ Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastìující slitovnici. O kterýchž vícech není potøebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláštní. ⁶ To vše když tak jest zøízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kníží, služby vykonávající, ⁷ Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kníží, ne bez krve, kterouž obítuje sám za sebe, i za lidské nevidomosti. ⁸ Čímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval. ⁹ Kterýž byl podobenstvím na ten přítomný èas, v němžto darové a obiti se obítují, kteréž nemohou dokonalého v svídomech uèiniti toho, kdož obítuje, ¹⁰ Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozlièných umýváních a ospravedlòováních tělesných, až do èasu napravení, záležející. ¹¹ Ale Kristus pøišed, nejvyšší kníží budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udílaný, to jest ne tohoto stavení, ¹² Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyni, vièné vykoupení nalezl. ¹³ Nebo jestliže¹ krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poskvrnìných, posvícuje jich k oèištìní těla, ¹⁴ Čím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha vièného samého sebe obìtoval neposkvrnìného Bohu, oèistí svídomech vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému? ¹⁵ A pro tu pøíèinu nové smlouvy prostøedník jest, aby, když by smrt mezi to vkroèila k vyplacení pøestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení vièného dìdictví pøijali ti, jenž jsou povoláni. ¹⁶ Nebo kdež se dìje kšaft, potøebí jest, aby k tomu smrt pøikroèila toho, kdož èiní kšaft. ¹⁷ Kšaft zajisté těch, kteøíž zemøeli, pevný jest, ponìvadž ještě nemá moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft èinil. ¹⁸ Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvícován. ¹⁹ Nebo když Mojžíš všechna pøíkázání podle Zákona všemu lidu pøedložil, vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou èervenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu pokropil, ²⁰ Øka: Tato¹ jest krev Zákona, kterýž vám Bůh vydal. ²¹ Ano i stánku i všech nádob k službì náležitých rovnì též krví pokropil. ²² A tímø všechno podle Zákona krví oèištì¹ováno bývá, a bez krve vylití nebývá odpuštìní vin. ²³ Protož potøebí bylo,

aby vící nebeských pøíkladové tími vícími oèiš¹ováni byli, nebeské pak vící lepšími obítmi, nežli jsou ty. ²⁴ Nebo¹ nevšel Kristus do svatynì rukou udílané, kteráž by byla pøíklad s pravou svatyní se srovnávající, ale práví v nebe všel, aby nyní pøítomný byl tváøi Boží za nás. ²⁵ Ne aby èastokrát obitoval sebe samého, jako nejvyšší knìz vcházel do svatynì každý rok se krví cizí, ²⁶ (Sic jinak byl by musil èastokrát trpìti od poèátku svìta,) ale nyní jednou pøi skonání vìkù, na shlazení høícha skrze obìtování sebe samého, zjeven jest. ²⁷ A jakož uloženo lidem jednou umøíti, a potom bude soud, ²⁸ Tak i Kristus jednou jest obitován, k shlazení mnohých lidí høíchù; podruhé pak bez høíchu ukáže se tím, kteøíž ho èekají k spasení.

10

¹ Zákon zajisté, maje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý těch vící, jednostejnými, kteréž po všechna léta obìtují, obítmi nikdy nemùž pøistupujících dokonalých uèiniti. ² Sic jinak zdalìž by již nepøestaly obìtovány býti, protože by již nemìli žádného svìdomí z høíchu ti, jenž obìtují, jsouce jednou oèišťeni? ³ Ale pøi těch obìtech pøipomínání høíchù dije se každého roku. ⁴ Nebo¹ možné není, aby krev býkù a kozlù shladila høíchy. ⁵ Protož vcházeje na svìt, dí: Obìtí a darù nechtil jsi, ale tilo jsi mi zpùsobil. ⁶ Zápalných obìtí, ani obìtí za høích jsi neoblíbil. ⁷ Tehdy øekl jsem: Aj, jdu¹, (jakož v knihách psáno jest o mnì), abych èinil, ó Bože, vůli tvou. ⁸ Povidìv napøed: Že obìtí a darù, a zápalù, i obìtí za høích, (kteréž se podle Zákonu obìtují), nechtil jsi, aniž jsi jich oblíbil, ⁹ Tehdy øekl: Aj, jdu¹, (jakož v knihách psáno jest o mnì) abych èinil, ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil. ¹⁰ V kteréžto vůli posvěcení jsme skrze obìtování tila Ježíše Krista jednou. ¹¹ A všeliký zajisté knìz pøístojí, na každý den službu konaje, a jednostejné èasto obìtuje obìti, kteréž nikdy nemohou odjítì høíchù. ¹² Ale tento, jednu obìt obìtovav za høíchy, vždycky sedí na pravici Boží, ¹³ Již dále oèekává, až by položení byli nepøátelé jeho za podnož noh jeho. ¹⁴ Nebo jednou obìtí dokonalé uèinil na vìky ty, kteøíž posvěcení bývají. ¹⁵ Svìdìl¹ pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve povidìv: ¹⁶ Tato¹ jest smlouva, kterouž uèiním s nimi po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v srdce jejich, a na myslech jejich napíši je, ¹⁷ Za tím øekl: A na høíchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli nezpomenou více. ¹⁸ Kdež¹ pak jest odpuštění jich, není¹ potøebí více obìti za høích. ¹⁹ Majíce tedy, bratøí, plnou svobodu k vjíti do svatynì skrze krev Ježíšovu, ²⁰ Tou cestou novou a živou, kterouž nám zpùsobil skrze oponu, to jest tilo své, ²¹ A majíce kníze velikého nad domem Božím, ²² Pøistupmež s pravým srdcem, v plné jistotì víry, oèišťiná majíce srdce od svìdomí zlého, ²³ A umyté tilo vodou èistou, držmež nepochybné vyznání nadìje; (nebo vìrný¹ jest ten, kterýž zaslíbil.) ²⁴ A šetøme jedni druhých, k roznicování se v lásce a dobrých skutcích, ²⁵ Neopouštìjice společného shromáždìní našeho, jako nikteøí obyèej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, èímž více vidíte, že se ten den pøibližuje. ²⁶ Nebo jestliže bychom dobrovolnì høేశili po pøijetí známosti pravdy, nezustávalo by již více obìti za høíchy, ²⁷ Ale hrozné nijaké oèekávání soudu, a ohnì prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky. ²⁸ Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvíma neb tømi svìdky umírá. ²⁹ Což se vám zdá, jak pøísnìjšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by mìl, a duchu milosti potupu uèinil? ³⁰ Známe¹ zajisté toho, jenž øekl: Mnì pomsta, já odplatím, praví Pán. A opìt: Pán souditi bude lid svùj. ³¹ Hrozné¹ jest upadnouti v ruce Boha živého. ³² Rozpomeøtež se pak na pøedešlé dny, v nichžto osvícení byvše, mnohý boj rozlièných utrpení snášeli jste, ³³ Buìto když jste byli i pohanìnými i ssouženými jako divadlo uèinìni, buìto úèastníci

uèinìni byvše tìch, kteøíž tak zmítáni byli. ³⁴ Nebo i vìzení mého èitelni jste byli, a rozchvátání statkù svých s radosti jste strpìli, vìdouce, že v sobì máte lepší zboží nebeské a trvanlivé. ³⁵ Protož neodmítejtež od sebe smìlé doufanlivosti vaší, kterážto velikou má odplatu. ³⁶ Než potøebí¹ jest vám trpìlivosti, abyste vůli Boží èiníce, dosáhli zaslíbení. ³⁷ Nebo ještì velmi, velmi malièko, a aj, ten, kterýž pøijíti má, pøijde, a nebude¹ meškati. ³⁸ Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil, nezalibuje sobì duše má v nìm. ³⁹ Ale my¹ nejsme pobìhlci k zahynutí, ale vìøící k získání duše.

11

¹ Víra pak jest nadìjných vícì podstata, a dùvod neviditelných. ² Pro ni zajisté svìdectví došli pøedkové. ³ Vírou rozumíme, že uèinìni jsou víkové slovem Božím, takže z nièeho jest to, což vidíme, uèinìno. ⁴ Vírou lepší obìt Bohu obìtoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto svìdectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bùh darùm jeho svìdectví vydal. A skrze tu víru, již umøev, ještì mluví. ⁵ Vírou Enoch pøenesen jest, aby nevidìl smrti, a není nalezen, proto že jej Bùh pøenesl. Prvé zajisté, než jest pøenesen, svìdectví mìl, že se líbil Bohu. ⁶ Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo pøistupující k Bohu vìøiti musí, že jest Bùh, a tím, kteøíž ho hledají, že odplatu dává. ⁷ Vírou napomenut jsa od Boha Noé o tom, èehož ještì nebylo vidìti, boje se, pøipravoval koráb k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svìt, a spravedlnosti té, kteráž jest z víry, uèinìn jest òìdicem. ⁸ Vírou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž mìl vzíti za òìdictví; i šel, nevída, kam pøijde. ⁹ Vírou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních pøebýváje s Izákem a s Jákobem, spoludìdici téhož zaslíbení. ¹⁰ Nebo oèekával místa základy majícího, jehožto øemeslník a stavitel jest Bùh. ¹¹ Vírou také i Sára moc ku poèetí semene pøijala, a mimo èas víku porodila, když vìøila, že jest vìrný ten, jenž zaslíbil. ¹² A protož i z jednoho, a to již témìø umrtveného, rozplozeno jest potomkù množství veliké, jako jest množství hvìzd nebeských, a jako písek nesèislý, kterýž jest na bøehu moøském. ¹³ Podle víry zemøeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je vidìvše, jim i vìøili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a pøíchozí na zemi. ¹⁴ Nebo ti, kteøíž tak mluví, zjevnì to prokazují, že vlasti hledají. ¹⁵ A jistì, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, mìli dosti èasu zase se navrátiti. ¹⁶ Ale oni lepší vlasti žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bùh nestydí se slouti jejich Bohem; nebo jim pøipravil místo. ¹⁷ Vírou obìtoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného obìtoval ten, kterýž byl zaslíbení pøijal, ¹⁸ K nìmuž bylo øeèeno: V Izákovi nazváno bude tobì símì, ¹⁹ Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bùh i z mrtvých vzkøísiti; odkudžto jej jako z mrtvých vzkøíšeného pøijal. ²⁰ Vírou o budoucích vícech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau. ²¹ Vírou Jákob, umíraje, každému z synù Jozefových požehnání dával, a poklonil se podepøev se na vrch hùlky své. ²² Vírou Jozef, dokonávaje, o vyjití synù Izraelských zmínku uèinil, a o kostech svých poruèil. ²³ Vírou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tøi mìsíce od rodièù svých, protože vidìli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského. ²⁴ Vírou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepøel slouti synem dcery faraonovy, ²⁵ Vyvoliv sobì raději protivenství trpìti s lidem Božím, nežli èasné a høíšné pohodlí mítì, ²⁶ Vìtší sobì pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohaninì Kristovo; nebo prohlédal k hojnè odplatì. ²⁷ Vírou opustil Egypt, neboje se hnìvu královského; nebo jako by vidìl Neviditelného, tak se utvrdil. ²⁸ Vírou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil prvorozené, nedotekl se jich. ²⁹ Vírou pøešli moøe èervené jako po suchu; o èež pokusivše se Egyptští, ztonuli. ³⁰ Vírou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní. ³¹ Vírou Raab nevìstka nezahynula s neposlušnými, pokojnì pøijavši špehøe.

³² A co¹ mám více praviti? Nepostaěí¹ mi zajisté èas k vypravování o Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích. ³³ Kteòíž skrze víru vybojovávali království, èinili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvùm, ³⁴ Uhašovali moc ohni, utekli ostrosti meèe, zmocnìni bývali v mdlobách, silní uèinìni v boji, vojska zahánili cizozemcù. ³⁵ Ženy pøijímaly mrtvé své vzkøíšené. Jiní pak roztahování jsou, neoblíbivše sobì vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkøíšení. ³⁶ Jiní pak posmìchy a mrskáním trápeni, ano i vizeními a žaláøi. ³⁷ Kamenování jsou, sekání, pokoušìni, meèem z mordování; chodili v kožích ovèích a kozelèích, opuštìni, soužení, a zle s nimi nakládáno, ³⁸ Jichžto nebyl svìt hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech zemì. ³⁹ A ti všickni svìdectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, ⁴⁰ Protože Bùh nìco lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepøišli k dokonalosti.

12

¹ Protož i my, takový oblak svìdkù vùkol majíce, odvrhouce všeliké bøímì, i snadnì obkličující nás høích, skrze trpìlivost konejme bìh uloženého nám boje, ² Patøíce na vùdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo pøedložené sobì radosti strpil køíž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trùnu Božího. ³ A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od høíšníkù taková proti sobì odmlouvání, abyste neustávali, v myslech vašich hynouce. ⁴ Ještì jste se až do krve nezprotivili, proti høíchu bojující. ⁵ A což jste zapomenuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synùm mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Pánì, aniž sobì stýskej, když od nìho trestán býváš? ⁶ Nebo kohož miluje Pán, toho¹ tresce, a švihá každého, kteréhož za syna pøijímá. ⁷ Jestliže kázeò snášíte, Bùh se vám podává jakožto synùm. Nebo který jest syn, jehož by netrestal otec? ⁸ Pakli jste bez káznì, kteréžto všickni synové úèastni jsou, tedy jste cizoložòata, a ne synové. ⁹ Ano tělesné otce naše mìli jsme, kteòíž nás trestali, a mìli jsme je u vážnosti; i zdalíž nemáme mnohem více poddání býti Otci duchù, abychom živi byli? ¹⁰ A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidilo, trestali, ale tento v vícech pøeužiteèných, totiž k tomu, abychom došli úèastnosti svatosti jeho. ¹¹ Každé pak trestání, když pøítomné jest, nezdá se býti potišené, ale smutné, než potom¹ rozkošné ovoce spravedlnosti pøináší tím, kteòíž by v nìm pocvièeni byli. ¹² Protož opuštìných rukou a zemdlených kolen posilòte, ¹³ A pøímé kroky èiòte nohama svýma, aby, což zkulhavìlo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo. ¹⁴ Pokoje následujte se všechnìmi a svatosti, bez níž žádný neuzòí Pána, ¹⁵ Prohlédající k tomu bedlivì, aby nìkdo neodpadl od milosti Boží, a aby nijaký koøen hoøkosti nepodrostl, a neuèinil pøekážky, skrze nìž by poškrvnìni byli mnozí; ¹⁶ Aby nìkdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu krmi prodal prvorozenství své. ¹⁷ Víte zajisté, že potom, chtìje dìdiènì dosáhnouti požehnání, pohrdnut jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, aè ho koli s pláèem hledal. ¹⁸ Nebo nepøistoupili jste k hmotné hoøe a k hoøícímu ohni, a k víchru, a k mrákotì, a k bouøi, ¹⁹ A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno. ²⁰ (Nebo nemohli snést toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado dotklo hory, bude¹ ukamenováno, aneb šípem postøeleno. ²¹ A tak hrozné bylo to, což vidili, že i Mojžíš øekl: Lekl jsem se, až se tøesu.) ²² Ale pøistoupili jste k hoøe Sionu, a k místu Boha živého, Jeruzalému nebeskému, a k nesèislnému zástupu andilù, ²³ K veøejnému shromáždìní a k církvi prvorozených, kteòíž zapsáni jsou v nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchùm spravedlivých dokonalých, ²⁴ A k prostøedníkù Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova. ²⁵ Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo ponìvadž onino neušli pomsty, kteòíž odpírali tomu, jenž

na zemi na místě Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s nebe mluví k nám, pohrdneme? ²⁶ Jehožto hlas tehdaž byl zemí pohnul, nyní pak propovídl, ōka: Ješt¹ já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem. ²⁷ A to, že dí: Ješt¹ jednou, svítle ukazuje pohnutelných víc¹ pøenesení, jakožto rukama uèinìných, aby zůstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné. ²⁸ Protož království pøijímající nepohnutelné, m¹mež milost, skrze kteroužto služme lib¹ Bohu, s vážností a uctivostí. ²⁹ Nebo¹ Bùh náš jest oheò spalující.

13

¹ Láska bratrská zůstavejš mezi vámi. ² Na pøívìtivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté nikteòí, nevidívše, andily za hostì pøijímali. ³ Pomníte na v¹znì, jako byste spolu vizòové byli, na soužené, jakožto ti, jenž také v tìle jste. ⁴ Pøìtívè¹ jest u všech lidí manželství a lože nepoškrvnìné, smilníky pak a cizoložníky souditi bude Bùh. ⁵ Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. On¹ zajisté øekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tì opustím; ⁶ Tak abychom doufanlivì øíkali: Pán spomocník m¹j, aniž se budu báti, by mi co uèiniti mohl èlovìk. ⁷ Zpomínejte na vùdce vaše, kteòíž vám mluvili slovo Boží, jejichžto jaký byl cíl obcování, spatøující, následujetž jejich víry. ⁸ Ježíš Kristus jest vèera i dnes, tentýž i na vìky. ⁹ Uèením rozlièným a cizím nedejte se toèiti. Výborné¹ jest zajisté, aby milostí upevnìno bylo srdce, a ne pokrmy, kteòíž neprospìli tìm, jenž se jimi vázali. ¹⁰ Máme¹ oltáø, z nihož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží. ¹¹ Nebo kterýchž hovað krev vnášína bývá do svatynì skrze nejvyššího knìze za hòích, tìch pálena bývají tìla vnì za stany. ¹² Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní krev, vnì za branou trpìl. ¹³ Vyjdìmež tedy k nìmu ven z stanù, pohaninì jeho nesouce. ¹⁴ Nebo¹ nemáme zde mìsta zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme. ¹⁵ Protož skrze niho obìtujeme Bohu obìt chvály vždycy, to jest ovoce rtù, oslavujících jméno jeho. ¹⁶ Na úèinnost pak a na sdìlnost nezapomínejte; nebo v takových obìtech zvláštní svou libost má Bùh. ¹⁷ Povolni buíte správçùm vašim a poslušní buíte jich; oni¹ zajisté bdìjí nad dušemi vašimi, jako ti, kteòíž poèet mají vydati; a¹ by to s radostí èinili, a ne s stýskáním. Nebo¹ by vám to nebylo užiteènè. ¹⁸ Modljetž se za nás; doufáme¹ zajisté, že dobré svìdomí máme, jakožto ti, kteòíž se chceme ve všem chvalitebnì chovati. ¹⁹ Proèetž prosím¹ vás, abyste to hojnìji èinili, abych tìm døíve navrácen byl vám. ²⁰ Bùh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy viènè Pastýøe ovci vzkøísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, ²¹ Uèiniž vás zpùsobné ve všelikém skutku dobrém, k èinìnì vùle jeho, pùsobì v vás to, což jest libé pøed oblièejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na vìky vìkù. Amen. ²² Prosím¹ pak vás, bratøí, snestež trpìlivì slovo napomenutí tohoto; nebo¹ jsem krátce psal vám. ²³ Vizetž o bratru Timoteovi, že jest propuštìn, s kterýmžto, (pøišel-li by brzo), navštívím vás. ²⁴ Pozdravjetž všech správçù svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratøi z Vlach. ²⁵ Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židùm psán jest z Vlach po Timoteovi.

List Jakubův

¹ Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanáctu pokolení rozptýlenému pozdravení vzkazuje. ² Za největší radost mĕjte, bratĕr moji, kdyžkoli pokušeními obkličováni býváte rozličnými, ³ Vidouce, že zkušené víry vaší působí trpĕlivost. ⁴ Trpĕlivost pak a¹ má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v němž nemajíce nedostatku. ⁵ Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všem dává ochotně a neomlouvá; i bude¹ jemu dána. ⁶ Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoběn jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. ⁷ Nedomnívej se jistě ělovík ten, by co vzítí mĕl ode Pána, ⁸ Jakožto muž dvojí mysli a neustavĕný ve všech cestách svých. ⁹ Chlubiž se pak bratr ponížený v povýšení svém, ¹⁰ A bohatý v ponížení se; nebo jako kvĕt byliny pomine. ¹¹ Nebo jakož slunce vzešlé s horkostí usušilo bylinu, a kvĕt její spadl, i ušlechtilost postavy jeho zhynula, tak¹ i bohatý v svých cestách usvadne. ¹² Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušĕn, vezme korunu života, kterouž zaslĕbil Pán tĕm, jenž ho milují. ¹³ Žádný, když bývá pokoušĕn, neřikej, že by od Boha pokoušĕn byl; nebo¹ Bůh nemůžĕ pokoušĕn býti ve zlĕm, aniž on koho pokoušĕ. ¹⁴ Ale jeden každý pokoušĕn bývá, od svých vlastních žádostí jsa zachvacován a oklamáván. ¹⁵ Potom žádost když poĕne, porodí hĕích, hĕích pak vykonaný zplozuje smrt. ¹⁶ Nebluĕtež, bratĕr moji milí. ¹⁷ Všelíkĕ dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce svĕtel, u nĕhožto není promĕnĕní, ani jakĕho pro obrácĕní se nĕkam jinam zastĕnĕní. ¹⁸ On proto, že chtĕl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nĕjakĕ stvořĕní jeho. ¹⁹ A tak, bratĕr moji milí, budiž každý ělovík rychlý k slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hnĕvu. ²⁰ Nebo hnĕv můžĕ spravedlnosti Boží nepůsobí. ²¹ Protož odvrhouce všelĕkou neĕistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí pĕijĕmĕjte vsátĕ slovo, kteréž můžĕ spasiti duše vaše. ²² Buĕtež pak ĕitelnĕ slova, a ne posluchaĕi toliko, oklamávající sami sebe. ²³ Nebo byl-li by kdo posluchaĕ slova, a ne ĕitelnĕ, ten podobĕn jest muži spatřujícímu obliĕej pĕirozený svůj v zrcadle. ²⁴ Vzhlédl se jistĕ, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl. ²⁵ Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody a zůstával by v nĕm, ten nejsa posluchaĕ zapominatĕlný, ale ĕitelnĕ skutku, ten, pravím, blahoslavený bude v skutku svĕm. ²⁶ Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svĕho, ale svodí srdce své, takovĕho marnĕ jest náboženství. ²⁷ Náboženství ĕisté a neposkvrnĕné pĕed Bohem a Otcem toto¹ jest: Navštĕvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostĕihati sebe neposkvrnĕného od svĕta.

2

¹ Bratĕr moji, nepĕipojujtež pĕijímání osob k víĕe slavnĕho Pána našeho Jezukrista. ² Nebo kdyby pĕišel do shromáždĕní vašeho muž, maje prsten zlatý, v drahĕm rouše, a všel by také i chudý v chaternĕm odivu, ³ A popatĕřili byste k tomu, jenž drahĕ roucho má, a ĕekli byste jemu: Ty sedni tuto pĕĕně; chudĕmu pak ĕekli byste: Ty stůj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh mých; ⁴ Zdaliž jste již neuĕinili rozdĕlu mezi sebou a uĕinĕní jste rozeznatĕlé v myšleních zlých? ⁵ Slyšte, bratĕr moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto svĕtĕ, aby bohatí byli u víĕe a dĕdicovĕ království, kteréž zaslĕbil tĕm, jenž jej milují? ⁶ Ale vy jste neuctili chudĕho. Zdaliž ne ti, jenž bohatí jsou, mocí utiskují vás, a oni¹ vás i k soudům pĕivozují? ⁷ Zdali oni nerouhají se tomu slavnĕmu jmĕnu, kteréž vzýváno jest nad vámi? ⁸ Jestliže pak plníte Zákon

královský podle Písem: Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte. ⁹ Pakli osoby přijímáte, hřešíte, a Zákon vás tresce jako pøestupníky. ¹⁰ Nebo kdo by koli celého Zákona ostøíhal, pøestoupil by pak v jediném, uèinìn jest všemi vinen. ¹¹ Ten zajisté, kterýž øekl: Nesesmílníš, také¹ jest øekl: Nezabiješ. Pakli bys nesesmílnil, ale zabil bys, uèinìn jsi pøestupníkem Zákona. ¹² Tak mluvte a tak èiòte, jakožto ti, kteøíž podle zákona svobody souzeni býti máte. ¹³ Nebo odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož nečiní milosrdenství, ale chlubit¹ se milosrdenstvím proti odsudku. ¹⁴ Co prospìje, bratøi moji, praví-li se kdo víru mítí, a nemá-li skutkù? Zdaliž jej ta víra může spasiti? ¹⁵ A kdyby bratr neb sestra neodiní byli, a opuštíní z strany každodenního pokrmu, ¹⁶ Øekl by pak jim někdo z vás: Jdìte v pokoji a zhøejte se, a najezte se, avšak nedali byste jim potøeby tělesné, což to platno bude? ¹⁷ Takž i víra, nemá-li skutkù, mrtvá¹ jest sama v sobì. ¹⁸ Ale dí někdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z skutkù svých, a já¹ tobì ukáži víru svou z skutkù svých. ¹⁹ Ty vìøíš, že jest jeden Bùh. Dobøe èiníš. I íáblové¹ tomu vìøí, avšak tøesou se. ²⁰ Ale chceš-liž viditi, ó èlovìè marný, že víra bez skutkù jest mrtvá? ²¹ Abraham otec náš zdali ne z skutkù ospravedlnìn jest, obìtovav syna svého Izáka na oltáø? ²² Vidíš-li, že víra napomáhala skutkùm jeho a z skutkù víra dokonalá byla? ²³ A tak naplnìno jest Písmo, økoucí: I uvìøil Abraham Bohu, a poèteno jest jemu to za spravedlnost, a pøítelem Božím nazván jest. ²⁴ Vidíte-liž tedy, že z skutkù ospravedlnìn bývá èlovìk a ne z víry toliko? ²⁵ Též podobnì i Raab nevístka zdali ne z skutkù ospravedlnìna jest, přijavši posly a jinou cestou pryè je vypustivši? ²⁶ Nebo jakož tělo bez duše jest mrtvé, tak¹ i víra bez skutkù jest mrtvá.

3

¹ Nebuìtež mnozí místøi, bratøi moji, vìdouce, že bychom tížší odsouzení vzali. ² V mnohém zajisté klesáme všickni. Kdož¹ neklesá v slovu, ten¹ jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati všecko tělo. ³ An my konì v uzdu pojímáme, aby nám povolní byli, a vším tělem jejich vládžeme. ⁴ An i lodí tak veliké jsouce a prudkými vítry hnány bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam obráceny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje. ⁵ Tak i jazyk malý úd jest, avšak veliké věci provádí. Aj, malièký oheò, kterak veliký les zapálí! ⁶ A jesti¹ jazyk jako oheò a svìt nepravosti. Tak¹ jest, pravím, postaven jazyk mezi údy našimi, naneèiš¹ ující celé tělo, a rozpalující kolo narození našeho, jsa roznicován od ohnì pekelného. ⁷ Všelíkè zajisté pøirození i zvìøi, i ptactva, i hadù, i moøských potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí; ⁸ Ale jazyka žádný z lidí zkrotiti nemůže; tak jest nezkrotitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného. ⁹ Jím dobroøeèíme Bohu Otci a jím zloøeèíme lidem, ku podobenství Božímu stvoøeným. ¹⁰ Z jednìch a týchž úst pochází dobroøeèení i zloøeèení. Ne tak¹ býti má, bratøi moji. ¹¹ Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hoøkou vodu? ¹² Zdaliž může, bratøi moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Tak¹ žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže. ¹³ Kdo jest moudrý a umílý mezi vámi? Ukažiž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti. ¹⁴ Pakli¹ máte mezi sebou hoøkou závist a zdràždinì v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdì. ¹⁵ Není¹ zajisté ta moudrost shùry sstupující, ale jest zemská, hovadná a íábelská. ¹⁶ Nebo kdež¹ jest závist a rozdràždinì, tu jest roztržka a všeliké dílo zlé. ¹⁷ Ale moudrost, kteráž jest shùry, nejprve zajisté jest èistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. ¹⁸ Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se tím, kteøíž pokoj pùsobí.

4

¹ Odkud pocházejí bojové a vády mezi vámi? Zdali ne odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytíoují v údech vašich? ² Žádáte, a nemáte; závidíte sobě, a dychtíte po tom, což sobě zalibujete, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válíte, avšak toho, oě usilujete, nemáte, protože neprosíte. ³ Prosíte, a nebéøete, protože zle prosíte, abyste na své libosti vynakládali. ⁴ Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že pøízeò svíta jest nepøítelkynì Boží? A protož kdo by koli chtìl býti pøítelem tohoto svíta, nepøítelem Božím uèinìn bývá. ⁵ Což mníte, že nadarmo dí Písmo: Zdali k závisti nakloòuje duch ten, kterýž pøebývá v nás? ⁶ Nýbrž hojnìjší dává milost. Nebo dí: Bùh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. ⁷ Poddejtež se tedy Bohu, a zepøetež se íáblu, i uteèe¹ od vás. ⁸ Pøiblížte se k Bohu, a pøiblíží¹ se k vám. Umejte ruce, høíšníci, a oèis¹te srdce vy, jenž jste dvojité mysli. ⁹ Souženi buíte, a kvìlte, a plaète; smích váš obratíž se v kvílení, a radost v zámutek. ¹⁰ Ponižte se pøed oblièejem Páni, a povýší¹ vás. ¹¹ Neutrhejtež jedni druhým, bratøí. Kdož utrhá bratru a soudí bratra svého, utrhá Zákonu a soudí Zákon. Soudíš-li pak Zákon, nejsi plnitel Zákona, ale soudce. ¹² Jeden¹ jest vydavatel Zákona, kterýž může spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného? ¹³ Ale nuže vy, kteøíž øíkáte: Dnes nebo zítra vypravíme se do onoho místa, a pobudeme tam pøes celý rok, a budeme kupèiti, a nìco zíštime; ¹⁴ (Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo jaký¹ jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na malièko ukáže, a potom zmizí.) ¹⁵ Místo toho, co byste mìli øíci: Bude-li Bùh chtítì, a budeme-li živi, i uèiníme toto nebo onono. ¹⁶ Vy pak chlubíte se v pýše své. Všelíká taková chloubá zlá jest. ¹⁷ A protož kdo umí dobøe èiniti, a neèiní, høích má.

5

¹ Nuže nyní, boháèi, plaète, kvílíte nad bídami svými, kteréž pøijdou. ² Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovavilo. ³ Zlato vaše a støíbro zerzavilo, a rez jejich bude na svìdectví proti vám, a zžíøe¹ tìla vaše jako oheò. Shromáždili jste poklad ku posledním dnùm. ⁴ Aj, mzda dìlníkù, kteøíž žali krajiny vaše, pøi vás zadržaná, køíèí, a hlas volání žencù v uši Pána zástupù vešel. ⁵ Rozkoš jste provodili na zemi a zbujnili jste; vykrmili jste srdce vaše jakožto ke dni zabítì. ⁶ Odsoudili jste a zamordovali spravedlivého, a neodpíral vám. ⁷ A protož trpìliví buíte, bratøí, až do pøíchodu Páni. Aj, oráè oèekává drahého užitku zemského, trpìlivì naò oèekávaje, až by pøíjal podzimní i jarní dèš¹. ⁸ Buítež i vy trpìliví a potvrzujte srdcí vašich; nebo¹ se pøiblížuje pøíští Páni. ⁹ Nevzdychajtež k Bohu jedni proti druhým, bratøí, abyste nebyli odsouzeni. Aj, Soudce již pøede dveømi stojí. ¹⁰ Ku pøíkladu snášení protivenství a dlouhoèekání, bratøí moji, vezmìte proroky, kteøíž mluvívají ve jménu Páni. ¹¹ Aj, blahoslavíme ty trpìlivé. O trpìlivosti Jobovì slýchali jste, a dokonání Páni vidìli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý. ¹² Pøede všemi pak vícmi, bratøí moji, nepøisahejte, ani skrze nebe, ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou pøísahou, ale buì øeè vaše: Jistì, jistì, nikoli, nikoli, abyste neupadli v odsouzení. ¹³ Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modliž se. Pakli jest kdo myslí dobré? Prozpìvuj Pánu. ¹⁴ Stùni-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modltež se za něj, mažíce jej olejem ve jménu Páni. ¹⁵ A modlitba víry uzdraví neduživého, a pozdvihne¹ ho Pán; a jestliže jest co prohøešil, bude¹ jemu odpuštinò. ¹⁶ Vyznávejtež se pak jedni druhým z høíchù svých, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnoho¹ zajisté může modlitba spravedlivého opravdová. ¹⁷ Eliáš èlovìk byl týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel dèš¹ na zemi za tøi léta a za šest mìsícù. ¹⁸ A zase modlil se, i vydalo nebe dèš¹, a zemì zplodila ovoce své. ¹⁹ Bratøí, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a nìkdo by jej napravil, ²⁰ Vìziž,

že ten, kdož by odvrátil høíšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a pøikryje množství høíchù.

1.list Petrův

¹ Petr, apoštol Ježíše Krista, pŕichožím rozptýleným v Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii a v Bitynii, ² Vyvoleným podle pŕedzvidiní Boha Otce, v posvícení Ducha svatého, ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj rozmnožen buí. ³ Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkŕšení Ježíše Krista z mrtvých, ⁴ K dŕictví neporušitelnému a neposkrvněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám, ⁵ Kteŕížto mocí Boží ostŕiháni býváme skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v ěasu posledním. ⁶ V ěemžto veselíte se, maliěko nyní, (jestliže kdy potŕebí jest,) zkormoucení jsouce v rozliěných pokušeních, ⁷ Aby zkušení víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávi pŕi zjevení Ježíše Krista. ⁸ Kteréhožto nevidivše, milujete; kteréhožto nyní nevidouce, avšak v ňiho viŕíce, veselíte se radostí nevýmrluvnou a oslavenou, ⁹ Docházejíce konce víry vaší, spasení duší vašich, ¹⁰ O kterémžto spasení bedliví pŕemyšlovali a je vystihati usilovali proroci, kteŕíž o té milosti, jenž se vám státi mla, prorokovali, ¹¹ Snažujíce se tomu vyrozumiti, na který aneb jaký ěas mŕnil by ten, kterýž v nich byl, Duch Kristův, pŕedpovídající o utrpeních Kristových a o veliké slávi za tím jdoucí. ¹² Kterýmž zjeveno jest, že ne sobi, ale nám tím pŕisluhovali, což jest vám nyní zvistováno skrze ty, kteŕíž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréžto vŕci žádostivi jsou andlě patŕiti. ¹³ Protož pŕepášíce bedra mysli vaší, a stŕízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude pŕi zjevení Ježíše Krista, ¹⁴ Jakožto synové poslušní, nepŕirovnávajíce se prvním neznámosti vaší žádostem. ¹⁵ Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, buíte; ¹⁶ Jakož napsáno jest: Svatí buíte, nebo já Svatý jsem. ¹⁷ A ponivadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez pŕijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázni Páni ěas vašeho zde putování konali, ¹⁸ Vidouce, že ne tŕmi porušitelnými vŕcmi, stŕěbrem nebo zlatem, vykoupení jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otců, ¹⁹ Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkrvněného, Krista, ²⁰ Pŕedzvidiného zajisté pŕed ustanovením svŕta, zjeveného pak v ěasích posledních pro vás, ²¹ Kteŕíž skrze ňiho viŕíte v Boha, jenž jej vzkŕsil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak aby víra vaše a naděje byla v Bohu. ²² Ponivadž duše své oěistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha svatého, k milování neošemetnému bratrstva, z ěistého tedy srdce jedni druhé milujte snažni, ²³ Znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na vŕky. ²⁴ Nebo všeliké tŕlo jest jako tráva, a všeliká sláva ělovika jako kvŕt trávy. Usvadla tráva, a kvŕt její spadl, ²⁵ Ale slovo Páni zůstává na vŕky. Toto¹ pak jest to slovo, kteréž zvistováno jest vám.

2

¹ Protož složíce zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhaní, ² Jakožto nyní zrozená nemluvoátka, mléka beze lsti, to jest Božího slova žádostivi buíte, abyste jím rostli, ³ Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán. ⁴ K kterémužto pŕistupujíce, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému, ⁵ I vy, jakožto kamení živé, vzdilávejte se v dŕm duchovní, knižstvo svaté, k obŕtování duchovních obŕtí, vzácných Bohu skrze Jezukrista. ⁶ A protož praví Písmo: Aj, zakládám¹ na Sionu kámen ŕhelný, vybraný a

drahý, a v kterýž kdokoli vòí, nikoli nebude zahanben. ⁷ Vám tedy vòícím jest drahý, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhlí ti, jenž stavili, ten¹ jest uèinìn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení, ⁸ Totiž tím, jenž se urážejí na slovu, nepovolní jsou, k èemuž i odloženi jsou. ⁹ Ale vy jste rod vyvolený, královské knížstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvístovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v pøedivné svìtlo své. ¹⁰ Kteòíž jste nikdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteòíž jste nikdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství. ¹¹ Nejmilejší, prosím¹ vás, abyste jakožto pøíchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytíøují proti duši, ¹² Obcování vaše mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zloèincùm, dobré skutky vaše spatøujíce, velebili Boha v den navštívení. ¹³ Poddáni tedy buíte všelikému lidskému zòizení pro Pána, buíte králi, jako nejvyššímu, ¹⁴ Buíte vladaøùm, jako od niho poslaným, ku pomstì zle èinících a k chvále dobøe èinících. ¹⁵ Nebo tak jest vůle Boží, abyste dobøe èiníce, zacpali ústa nemoudrých lidí z neznámosti vám utrhaících. ¹⁶ Buítež jako svobodní, však ne jako zastøení majíce své zlosti svobodu, ale jakožto služebníci Boží. ¹⁷ Všecky ctíte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále v uctivosti mìjte. ¹⁸ Služebníci poddání buíte ve vši bázni pánùm, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým. ¹⁹ Neb to¹ jest milé, jestliže kdo pro svìdomí Boží snáší zámutky, trpì bez viny. ²⁰ Nebo jaká jest chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, hòešice? Ale jestliže dobøe èiníce, a bez viny trpíce, snášíte, to¹ jest milé pøed Bohem. ²¹ Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpìl za nás, nám pozùstaviv pøíklad, abychom následovali šlèpíjí jeho. ²² Kterýž hòíchu neuèinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho. ²³ Kterýžto, když mu zloèeèili, nezloèeèil zase; trpìv, nehrozil, ale porouèel kòivdy tomu, jenž spravedlivì soudí. ²⁴ Kterýžto hòíchy naše na svém tile sám vnesl na døevo, abychom hòíchùm zemrouce, spravedlností živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste. ²⁵ Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale již nyní obráceni jste ku pastýøi a biskupu duší vašich.

3

¹ Též podobní i ženy buíte poddané mužùm svým, aby, by¹ pak kteòí i nevòili slovu, skrze zbožné obcování žen bez slova získáni byli, ² Spatøujíce v bázni svatè vaše obcování. ³ Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitòní, v spletaní vlasù, a províjení jich zlatem, anebo v odívání pláš'ù, ⁴ Ale ten skrytý srdce èlovík, záležející v neporušitelnosti krotkého a pokojného ducha, kterýžto pøed oblièejem Božím velmi drahý jest. ⁵ Tak jsou zajisté nikdy i ony svatè ženy, kteréž nadiji mìly v Bohu, ozdobovaly se, poddány byvše manželùm svým, ⁶ Jako Sára poslušna byla Abrahama, pánem jej nazývající; jejížto vy jste dcerky, dobøe èiníce a nebojíce se žádného pøestrašení. ⁷ Též podobní i muži spolu s nimi bydlíce podle umìní, jakožto mdlejšímu osudí ženskému uðilujíce cti, jakožto i spoludìdičkám života milosti, aby modlitby vaše nemìly pøekážky. ⁸ A tak sumou, všickni buíte jednomyslní, jedni druhých bíd èitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví, ⁹ Neodplacujíce zlého za zlé, ani zloèeèenství za zloèeèenství, ale raději dobroèeèíce, vídouce, že jste k tomu povolání, abyste požehnání dìdièì obdrželi. ¹⁰ Nebo kdož chce milovati život, a viditi dny dobré, zkrocujž jazyk svůj od zlého, a ústa jeho a¹ nemluví lsti. ¹¹ Uchyl se od zlého, a èiò dobré; hledej pokoje, a stihej jej. ¹² Nebo oèi Páni obrácené jsou na spravedlivé a uši jeho k prosbám jejich, ale zuòivý oblièej Páni na ty, kteòíž èiní zlé vici. ¹³ A kdo jest, ješto by vám zle uèinil, jestliže budete následovníci dobrého? ¹⁴ Ale kdybyste pak i trpìli pro spravedlnost, blahoslaveni jste. Strachu pak jejich nebojte se, ani se kormu¹te, ¹⁵ Ale Pána Boha posvícujte v srdcích vašich. Hotovì pak buíte vždycky k vydání poètu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z

nadije té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní, ¹⁶ Majíce dobré svědomí, aby za to, že utrhaří vám jako zloèincùm, zahanbeni byli ti, kteøíž haníjí vaše ctné v Kristu obcování. ¹⁷ Lépe¹ jest zajisté, abyste dobøe èiníce, líbilo-li by se tak vůli Boží, trpěli, nežli zle èiníce. ¹⁸ Nebo i Kristus jedinou za høíchy trpíl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás pøivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen z strany Ducha. ¹⁹ Skrže nihož i tím, kteøíž jsou již v žaláøi, duchùm pøicházeje kázával, ²⁰ Nikdy nepovolným, když ono jednou oèekávala Boží snášelivost za dnù Noé, když dilán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodi. ²¹ K èemužto pøipodobnìn jsa nyní køest, i nás spaseny èiní, ne to tělesné špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrže vzkøíšení Ježíše Krista. ²² Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobì andìly, i mocnosti, i moci.

4

¹ Ponìvadž tedy Kristus trpíl za nás na těle, i vy také týmž myšlením odíni buíte, totiž že ten, kdož na těle trpíl, pøestal od høíchu, ² K tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po všecken èas, což ho ještě zùstává. ³ Dosti¹ jest zajisté nám na tom pøebìhlém èasu života našeho, v nimž jsme vůli těla podle obyèeje pohanù páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v žádostech, v zbyteèném pití vína, v hodování, v opilství a v ohyzdném modlosloužení. ⁴ A protož když se k nim nepøipojujete v takovém jejich vydávání se v rozpustilosti, zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu. ⁵ Ti¹ vydadí poèet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé. ⁶ Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzení byli podle lidí, to jest z strany těla, ale živi byli podle Boha duchem. ⁷ Všem¹ se pak pøibližuje konec. ⁸ A protož buíte støední a bedliví k modlitbám. Pøede vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mìjte; nebo láska pøikryje množství høíchù. ⁹ Buíte vespolek pøívìtiví k hostem, bez reptání. ¹⁰ Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobì pøisluhujte, jako dobøí šafáøi rozliènè milosti Boží. ¹¹ Mluví-li kdo, mluviž jako øeèi Boží; jestliže kdo pøisluhuje, èiniž to jakožto z moci, kteréž jemu udíljuje Bùh, aby ve všem slaven byl Bùh skrže Jezukrista, kterémuž jest sláva a císaøství na vìky vìkù. Amen. ¹² Nejmilejší, nebudiž vám divný ten pøišílý na vás oheò, pro zkušení vás, jako by se vám něco nového pøihodilo. ¹³ Ale z toho, že jste úèastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i pøi zjevení slávy jeho radovali se s veselím. ¹⁴ Trpíte-li pohaninì pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch ten slávy a Boží na vás odpoèívá, kterémužto z strany jich zajisté rouhání se dìje, ale z strany vaší oslavován bývá. ¹⁵ Žádný pak z vás netrp jako vražedník, aneb zlodìj, neb zloèinec, anebo všeteèný. ¹⁶ Jestliže pak kdo trpí jako køes¹an, nestyí se za to, ale oslavujž Boha v té èástce. ¹⁷ Nebo¹ jest èas, aby se zaèal soud od domu Božího. A ponìvadž nejprv zaèíná se od nás, jakýž bude konec tìch, kteøíž nejsou povolni evangelium Božímu? ¹⁸ A ponìvadž spravedlivý sotva k spasení pøichází, bezbožný a høíšník kde se ukáže? ¹⁹ A protož i ti, kteøíž trpí podle vůle Boží, jakožto vìrnému Stvoøiteli a¹ porouèejí duše své, dobøe èiníce.

5

¹ Starších, kteøíž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevna bude, slávy úèastník: ² Paste stádo Boží, kteréž pøi vás jest, opatrujice je, ne bezdìky, ale dobrovolnì, ne pro mrzký zisk, ale ochotnì, ³ Ani jako panujice nad dìdictvím Páni, ale jako pøíkladem jsouce stádu. ⁴ A když se ukáže kníže pastýøù, vezmete tu neuvadlou korunu slávy. ⁵ Podobnì i mládenci, buíte poddání starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitø se ozdobte. Bùh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost. ⁶ Pokoøtež

se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil èasem svým, ⁷ Všelickou péèi vaši uvrhouce na něj. Nebo on¹ má péèi o vás. ⁸ Støízliví buíte, bdíte; nebo protivník váš iábel jako lev øvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. ⁹ Jemužto odpírejte, silní jsouce u víøe, vídouce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na svìtì jest, obkličují. ¹⁰ Bùh pak všelické milosti, kterýž povolal nás k vìèné slávi své v Kristu Ježíši, když malièko potrpíte, on dokonalé vás uèiò, utvří, zmocni i upevni. ¹¹ Jemuž sláva a císaøství na vîky vîkù. Amen. ¹² Po Silvánovi, vám vîrném bratru, tak za to mám, že jsem psal vám krátce, napomínaje a osvidèuje, že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte. ¹³ Pozdravuje vás ta církev, kteráž jest v Babylonì, úèastnice vyvolení vašeho, a Marek syn můj. ¹⁴ Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém. Pokoj vám všem, kteøíž jste v Kristu Ježíši. Amen.

2.list Petrův

¹ Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, tím, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a Spasitele Jezukrista: ² Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. ³ Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potěbí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávi a k ctnosti. ⁴ Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ni Božského pøirození účastníci učinili byli, utekše porušení toho, kteráž jest na světě v žádostech zlých. ⁵ A na to pak vy všecku snažnost svou vynaložíte, prokazujte u více své ctnost, a v ctnosti umění, ⁶ V umění pak zdrželivost, a v zdrželivosti trpělivost, v trpělivosti pak zbožnost, ⁷ V zbožnosti pak bratrstva milování, a v milování bratrstva lásku. ⁸ Ty jistě více když budou při vás a to rozhojné, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista. ⁹ Nebo při komž není těchto více, slepý¹ jest, a toho, což vzdáleno jest, nevidá, zapomenuv na očištění svých starých hříchů. ¹⁰ Protož, bratři, raději snažte se pevné povolání své i vyvolení učiniti; nebo to činíce, nepadnete nikdy. ¹¹ Tak¹ jistě hojné způsobeno vám bude vstoupit k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista. ¹² Protož nezanedbám¹ vždycky vám připomínati těch více, ačkoli umilí i utvrzení jste v přítomné pravdě. ¹³ Nebo¹ to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomínáním, ¹⁴ Vída, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil. ¹⁵ Přičiním¹ se i o to, abyste vy po odchodu mém často se na ty více rozpomínati mohli. ¹⁶ Nebo ne nějakých vtipně složených básní následující, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme očiima svými vidili jeho velebnost. ¹⁷ Přijal¹ jest jistě od Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas takový od velebné slávy: Tento¹ jest ten můj milý Syn, v němž mi se zalíbilo. ¹⁸ A ten hlas my jsme slyšeli s nebe poslý, s ním byvše na oné hoře svaté. ¹⁹ A máme¹ pevnou ohe proročnou, kterážto že šetíte jako svíce, jenž svítí v temném místě, dobře činíte, až by se den rozednil a dennice vzešla v srdcích vašich, ²⁰ Toto nejprve znáje, že žádného proroctví Písma svatého výklad nezáleží na rozumu lidském. ²¹ Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

2

¹ Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní učitelé, kteříž chytce uvedou sekty ztracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapíraje, uvádíce na sebe rychlé zahynutí. ² A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze niž cesta pravdy bude v porouhání dávána. ³ A lakomí skrze vymyšlené věci vámi kupěti budou; kterýchžto odsouzení již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí. ⁴ Nebo poněvadž¹ Bůh andělům, kteříž zhešili, neodpustil, ale strhá je do žaláře, oetřím mrákovy oddal, aby k odsouzení chování byli, ⁵ I onomu prvnímu světu neodpustil, ale sama osmého Noé, kazatele spravedlnosti, zachoval, když potopu na svět bezbožníků uvedl. ⁶ A města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením odsoudil, příklad budoucím bezbožníkům na nich ukazav, ⁷ A spravedlivého Lota, ztrápeného těch nešlechtníků chlipným obcováním, vytrhl. ⁸ Ten jistě spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hledím i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil. ⁹ Umí¹ Pán zbožné z pokušení vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu potrestaných dochovati, ¹⁰ A zvláště těch, jenž po tle v žádosti nečisté chodí,

a vrchností pohrdají, jsou i smilí, sobě se zalibující, neostýchají se důstojnostem porouhati. ¹¹ Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci, nečiní proti nim pøede Pánem potupného soudu. ¹² Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za pøirozením jdou, zplozená k zjímání a k zahynutí, tomu, èemuž nerozumí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou, ¹³ A tak odplatu nepravosti své ponesou, jakožto ti, kteøížto sobě za rozkoš položili, aby se na každý den v libostech svých kochali, nejsouce než poskvrny a mrzkosti, ti, kteøíž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají, ¹⁴ Oèi majíce plné cizoložstva, a bez pøestání høešící, pøeluzující duše neustavièné, srdce majíce vycvièené v lakomství, synové zloèeèenství. ¹⁵ Kteøíž opustivše cestu pøímou, zbloudili, následující cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval. ¹⁶ Ale mìl, od koho by pokárán byl pro svùj výstupek. Nebo jhu poddaná oslice nímá, èlovìím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka. ¹⁷ Ti¹ jsou studnice bez vody, a mlhy víchrem zbouøené, jimž¹⁰ mrákota tmy chová se na vìènost. ¹⁸ Nebo pøepyšní marné vìci vypravujíce, žádostmi tíla a chlipnostmi loudí ty, kteøíž byli vpravdì utekli od tìch, jenž bludu obcují, ¹⁹ Slibujíce jim svobodu, ješto sami jsou služebníci porušení, ponìvadž od kohož kdo jest pøemožen, tomu jest i v službu podroben. ²⁰ Jestliže pak ti, jenž ušli poskvrn svìta, skrze známost Pána a Spasitele Jezukrista, opìt zase v to zapletení jsouce, pøemožení byli, uèinìn jest poslední zpùsob jejich horší nežli první. ²¹ Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého pøikázání. ²² Ale pøihodilo se jim to, což se v pøísloví pravém øíkává: Pes navrátil se k vývratku svému, a svinì umytá do kališti bláta.

3

¹ Nejmilejší, již toto druhý list vám píše, v kterýchžto listech vzbuzují skrze napomínání vaši upøímnou mysl, ² Abyste pamatovali na slova pøedpovìdná od svatých prorokù, a na pøikázání vydané vám od nás apoštolù Pána a Spasitele, ³ Toto nejprve vidouce, že¹ pøijdou v posledních dnech posmìvaèi, podle svých vlastních žádostí chodící, ⁴ A øíkající: Kdež jest to zaslíbení pøíchodu jeho? Nebo jakž otcové naši zesnuli, všechno tak trvá od poèátku stvoøení. ⁵ Toho¹ zajisté z úmysla vidìti nechť, že nebesa již dávno slovem Božím byla uèinìna, i zemì z vody a na vodì upevnìna. ⁶ Proèež onen první svìt vodou jsa zatopen, zahynul. ⁷ Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i zemì, týmž slovem odložena jsou a zachována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí. ⁸ Ale tato jedna vìc nebudiž pøed vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den. ⁹ Nemešká¹ Pán s naplnìním slibù, (jakož nikteøí za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechť, aby kteøí zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili. ¹⁰ Pøijde¹ zajisté den Páni, jako zlodìj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti víchru pominou, a živlové pálivostí ohnì rozplynou se, zemì pak i ty vìci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. ¹¹ Ponìvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti, ¹² Oèekávajíce a chvátající ku pøíští dne Božího, v němžto nebesa, hoøíce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohnì rozplynou se? ¹³ Nového pak nebe a nové zemì podle zaslíbení jeho èekáme, v kterýchžto spravedlnost pøebývá. ¹⁴ Protož, nejmilejší, takových vìcí èekajíce, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony pøed ním nalezeni byli v pokoji; ¹⁵ A Pána našeho dlouhoèekání za spasení mìjte, jakož i milý bratr náš Pavel, podle sobě dané moudrosti, psal vám, ¹⁶ Jako i ve všech epištolách svých, mluví v nich o tìch vícech. Mezi nimiž nikteré jsou nesnadné k vyrozumìní, kterýchžto neuèení a neutvrzení natahují, jako i jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení. ¹⁷ Vy tedy, nejmilejší, to prve vidouce, støeztež se, abyste bludem tìch nešlechetných lidí nebyli pojeti a nevypadli od své pevnosti.

¹⁸ Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na èasy vièené. Amen.

1.list Janův

¹ Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme oěima svýma vidili, a co jsme pilni spatřili, a èeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života, ² (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme vidili jej, a sviděime, i zvěstujeme vám ten život věný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,) ³ Což jsme vidili a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s námi obecnství mili, a obecnství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem. ⁴ A toto¹ píšeme vám, aby radost vaše byla plná. ⁵ To¹ jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slyšeli od něho, a zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není. ⁶ Díme-li, že s ním obecnství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy. ⁷ Pakli¹ chodíme v světle, jako on jest v světle, obecnství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho oěiš¹uje nás od všelikého hříchů. ⁸ Pakli¹ díme, že hříchů nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není. ⁹ Jestliže pak budeme vyznávati hříchů své, věrný¹ jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchů, a očistil nás od všeliké nepravosti. ¹⁰ Díme-li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a není¹ v nás slova jeho.

2

¹ Synáèkové moji, toto¹ vám píši, abyste nehřešili. Pakli¹ by kdo zhřešil, přímluvcí máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. ² A on¹ jest obět slitování za hříchů naše, a netoliko za naše, ale i za hříchů všeho světa. ³ A po tom¹ známe, že jsme jej poznali, jestliže přikázání jeho ostěiháme. ⁴ Dí-li¹ kdo: Znam jej, a přikázání jeho neostěihá, lhář¹ jest, a pravdy v něm není. ⁵ Ale kdož¹ ostěihá slova jeho, v pravdi¹ láska Boží v tom jest dokonalá. Po tom¹ známe, že jsme v něm. ⁶ Kdo praví, že v něm zůstává, má¹, jakž on chodil, i tento tak choditi. ⁷ Bratři, ne nijaké nové přikázání vám píši, ale přikázání staré, kteréž jste měli od počátku. A to přikázání staré jesti¹ slovo to, kteréž jste slyšeli od počátku. ⁸ A zase přikázání nové píši vám, kteréžto jest právě i v něm i v vás. Nebo tma pomíjí, a světlo to právě již svítí. ⁹ Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnosti¹ jest až posavad. ¹⁰ Kdož miluje bratra svého, v světle zůstává, a pohoršení v něm není. ¹¹ Ale kdož nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a neví, kam jde; nebo temnost oslepila oěi jeho. ¹² Píši vám, synáèkové, že¹ jsou vám odpuštění hříchové pro jméno jeho. ¹³ Píši vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Píši vám, mládenci, že jste zvítězili nad zlým. ¹⁴ Píši vám, dívky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v vás zůstává, a že jste zvítězili nad zlým. ¹⁵ Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-li¹ kdo svět, není lásky Otcovy v něm. ¹⁶ Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost oěi, a pýcha života, to¹ není z Otce, ale jest z světa. ¹⁷ A svět hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky. ¹⁸ Dívky, poslední hodina jest, a jakož jste slyšely, že antikrist přijíti má, i nyní¹ antikristové jsou mnozí. Odkudž známe, že poslední hodina jest. ¹⁹ Z nás¹ jsou vyšli, ale nebyli z nás. Nebo by¹ byli z nás, byli¹ by zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všickni z nás. ²⁰ Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všechno. ²¹ Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že všeliká lež není z pravdy. ²² A kdo jest lhář, nežli ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus? Ten¹ jest antikrist; kdo¹ zapírá Otce, zapírá¹ i Syna. ²³ Každý kdož zapírá Syna, nemá¹ ani Otce. ²⁴ A protož zůstanež v vás to, což jste slyšeli od počátku. Zůstane-li¹ v vás to, co jste slyšeli

od počátku, i vy také v Synu i v Otci zůstanete. ²⁵ A to¹ jest to zaslíbení, kteréž nám zaslíbil, totiž ten život věčný. ²⁶ Tyto věci psal jsem vám o těch, kteříž vás svodí. ²⁷ Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, v vás zůstává, a aniž potěbujete, aby kdo uěl vás, ale jakž pomazání to uel vás o všech věcech, a pravé¹ jest a neklamavatelné, a jakž naučilo vás, tak v něm zůstávejte. ²⁸ A nyní, synákové, zůstávejtež v něm, abychom, když by se ukázal, smilné doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho. ²⁹ Poněvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také, že každý, kdož činí spravedlnost, z něho jest narozen.

3

¹ Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Proto¹ svět nezná nás, že jeho nezná. ² Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě¹ se neukázalo, co budeme. Víme¹ pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viditi jej budeme tak, jakž jest. ³ A každý, kdož má takovou naději v něm, oěš¹uje se, jakož i on eistý jest. ⁴ Každý, kdož činí hřích, činí¹ proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona. ⁵ A víte, že on se ukázal proto, aby hříchy naše sál, a hříchu v něm není. ⁶ Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý, kdož hřeší, nevidil ho, aniž ho poznal. ⁷ Synákové, nižádný vás nesvoí. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on jest spravedlivý. ⁸ Kdož činí hřích, z jábla jest; nebo jábel hned od počátku hřeší. Na to¹ jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky jáblovy. ⁹ Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo sím¹ jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest. ¹⁰ Po tomto¹ zjeví jsou synové Boží a synové jáblovi. Každý, kdož nečiní spravedlnosti, není¹ z Boha, a kdož nemiluje bratra svého. ¹¹ Nebo to¹ jest to zvěstování, kteréž jste slyšali od počátku, abychom milovali jedni druhé. ¹² Ne jako Kain, kterýž z toho zlostinika byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou přčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví. ¹³ Nedivtež se, bratři moji, jestliže vás svět nenávidí. ¹⁴ My víme, že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratři. Kdož nemiluje bratra, zůstává¹ v smrti. ¹⁵ Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího. ¹⁶ Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i my¹ tedy máme za bratři duše své klásti. ¹⁷ Kdo by pak mil statek tohoto světa, a vidil by bratra svého, an nouzi trpí, a zavrel by srdce své před ním, kterak láska Boží zůstává v něm? ¹⁸ Synákové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem toliko, ale skutkem a pravdou. ¹⁹ A po tom¹ poznáváme, že z pravdy jsme, a před obličejem jeho spokojíme srdce svá. ²⁰ Nebo obviňovalo-li¹ by nás srdce naše, ovšem¹ Bůh, kterýž jest větší nežli srdce naše a zná všecko. ²¹ Nejmilejší, jestliže¹ by nás srdce naše neobviňovalo, smilnou doufanlivost máme k Bohu. ²² A zaěž ho koli prosíme, bēeme od něho; nebo přikázání jeho ostěháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme. ²³ A toto¹ jest to přikázání jeho, abychom věřili jménu Syna jeho Jezukrista a milovali jedni druhé, jakož nám dal přikázání. ²⁴ Nebo kdož ostěhá přikázání jeho, v něm¹ zůstává, a on také v něm. A po tom¹ poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

4

¹ Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. ² Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest. ³ Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha; nýbrž to¹ jest ten duch antikristův, o kterémž jste slyšali, že přijíti má, a již¹ jest nyní na světě. ⁴ Vy pak z Boha jste, synákové, a zvítězili jste nad nimi; nebo větší¹ jest ten, kterýž jest v vás, nežli ten,

kterýž jest v svìtì. ⁵ Oni z svìta jsou, a protož o svìtu mluví, a svìt jich poslouchá. ⁶ My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchá¹ nás; kdož pak není z Boha, neposlouchá¹ nás. A po tom¹ poznáváme ducha pravdy a ducha bludu. ⁷ Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a zná¹ Boha. ⁸ Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bùh láska jest. ⁹ V tom¹ zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bùh na svìt, abychom živi byli skrze niho. ¹⁰ V tom¹ jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obìt slitování za hòichy naše. ¹¹ Nejmilejší, ponìvadž tak miloval nás Bùh, i my¹ máme jedni druhé milovati. ¹² Boha žádný nikdy nespatoil, ale milujeme-li¹ jedni druhé, Bùh v nás pøebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás. ¹³ Po tomto¹ poznáváme, že v nìm pøebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám. ¹⁴ A my¹ jsme vidìli, a svidìme, že Otec poslal Syna svého spasitele svìta. ¹⁵ Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bùh v nìm pøebývá, a on v Bohu. ¹⁶ A my¹ jsme poznali, a uvìøili o lásce, kterouž Bùh má k nám. Bùh láska jest, a kdož v lásce pøebývá, v Bohu pøebývá, a Bùh v nìm. ¹⁷ V tomto¹ jest k dokonání svému pøišla láska Boží s námi, abychom bezpečné doufání mìli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on, takovíž i my jsme na tomto svìtì. ¹⁸ Báznì¹ není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeò; nebo bázeò trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce. ¹⁹ My milujeme jej, nebo on prve miloval nás. ²⁰ Øekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenávidìl by, lháø jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož vidìl, Boha, kteréhož nevidìl, kterak mùže milovati? ²¹ A toto¹ pøikázání máme od niho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.

5

¹ Každý, kdož vìøí, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, miluje¹ i toho, kterýž zplozen jest z niho. ² Po tom¹ poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme a pøikázání jeho ostøiháme. ³ Nebo to¹ jest láska Boží, abychom pøikázání jeho ostøihali; a pøikázání jeho nejsou tížká. ⁴ Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, pøemáhá svìt; a to¹ jest to vítìzství, kteréž pøemáhá svìt, víra naše. ⁵ Kdo jest, ješto pøemáhá svìt, jediný, kdož vìøí, že Ježíš jest Syn Boží? ⁶ To¹ jest ten, kterýž pøišel vyznamenán jsa skrze vodu a krev, totiž Ježíš Kristus, ne u vodì toliko, ale u vodì a ve krvi. A Duch jest, jenž svìdectví vydává, že Duch jest pravda. ⁷ Nebo tòi jsou, kteøíž svìdectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svatý, a ti tòi jedno jsou. ⁸ A tòi jsou, jenž svìdectví vydávají na zemi: Duch, a Voda, a Krev, a ti tòi jedno jsou. ⁹ Ponìvadž svìdectví lidské pøijímáme, svìdectví¹ Boží vìtší jest. Nebo toto¹ svìdectví jest Boží, kteréž vysvidìl o Synu svém. ¹⁰ Kdož vìøí v Syna Božího, má¹ svìdectví sám v sobì. Kdož pak nevìøí Bohu, lháøem jej uèinil; nebo neuvìøil tomu svìdectví, kteréž vysvidìl Bùh o Synu svém. ¹¹ A toto¹ jest svìdectví to, že život vìný dal nám Bùh, a ten život v Synu jeho jest. ¹² Kdož¹ má Syna Božího, má¹ život; kdož nemá Syna Božího, života nemá. ¹³ Tyto vici psal jsem vám vìøícím ve jméno Syna Božího, abyste vidìli, že máte vìný život, a abyste vìøili ve jméno Syna Božího. ¹⁴ A toto¹ jest to smìlé doufání, kteréž máme k nìmu, že zaèež bychom koli prosili podle vůle jeho, slyší nás. ¹⁵ A když¹ víme, že nás slyší, prosili-li bychom zaè, tedy¹ víme, že máme nikteré prosby naplnìné, kteréž jsme pøedkládali jemu. ¹⁶ Vidìl-li by kdo bratra svého hòešícího hòíchem ne k smrti, modliž se za nìj, a dá¹ jemu Bùh život, totiž hòešícím ne k smrti. Jestì¹ hòích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil. ¹⁷ Každá nepravost jestì¹ hòích, ale jestì¹ hòích ne k smrti. ¹⁸ Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehøeší; ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostøihá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká. ¹⁹ Víme, že z Boha jsme, ale svìt všecken ve zlém leží. ²⁰ A víme¹, že Syn Boží pøišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho

Pravého, a jsme¹ v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. On¹ jest ten pravý Bùh a život vìený. ²¹ Synáèkové, vystøíhejte se modl. Amen.

2.list Janův

¹ Starší v Kristu vyvolené paní i synům jejím, kteréž já miluji v pravdì, a ne sám já, ale i všickni, kteříž poznali pravdu, ² Pro pravdu, kteráž zůstává v nás a s námi¹ bude na vky: ³ Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Jezukrista, Syna Otcova, v pravdì a v lásce. ⁴ Zradoval jsem se velmi, že jsem nalezl některé z synů tvých, an chodí v pravdì, jakož jsme pøikázání vzali od Otce. ⁵ A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové pøikázání pøedkládaje tobì, ale to, kteréž jsme mìli od poèátku, abychom milovali jedni druhé. ⁶ A toto¹ jest ta láska, abychom chodili podle pøikázání jeho. Pøikázání pak toto jest, jakž jste slýchali od poèátku, abyste v nìm chodili. ⁷ Nebo mnozí bludaøi vyšli na svìt, kteříž nevyznávají Jezukrista pøišlého v tìle. Takový každý jest bludaø a antikrist. ⁸ Hleítež sebe, abychom neztratili toho, o èemž jsme pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali. ⁹ Každý, kdož pøestupuje a nezůstává v uèení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v uèení Kristovu, ten¹ i Otce i Syna má. ¹⁰ Pøichází-li kdo k vám, a tohoto uèení nepøináší, nepøijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte. ¹¹ Nebo kdož takového pozdravuje, pøiúèastòuje se skutkùm jeho zlým. ¹² Mnoho vám psáti mív, nechtil jsem svìøiti toho èernidlu a papíru, ale mám¹ naději, že k vám pøijdu, a ústy k ústùm mluvíti budu, aby radost naše plná byla. ¹³ Pozdravují ti synové sestry tvé v Pánu vyvolené. Amen.

3.list Janův

¹ Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdì. ² Nejmilejší, žádám¹ obzvláštnì, abys se dobře mìl a zdrav byl, tak jako duše tvá dobře se má. ³ Zradoval¹ jsem se zajisté velice, když pøišli bratøí a svìdectví vydávali o tvé upøímnosti, vypravující, kterak ty v upøímnosti chodíš. ⁴ Nemám¹ větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v upøímnosti. ⁵ Nejmilejší, vìrnì dìláš, cožkoli èiníš bratøím a hostem, ⁶ Kteøížto svìdectví vydali o lásce tvé pøed církví. Kteréžto vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobře uèiníš. ⁷ Nebo¹ jsou pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od pohanù. ⁸ Máme¹ tedy my takové pøijímati, abychom byli pomocníci pravdy. ⁹ Psal jsem sboru vašemu, ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi nimi, nepøijímá nás. ¹⁰ Protož pøijdu-li¹ tam, pøipomenu¹ skutky jeho, kteréž èiní, mluvì proti nám zlé øeèi. A nemaje dosti na tom, i sám bratøí nepøijímá, i tím, kteøíž by pøijímati chtìli, nedopouští, a ze sboru je vylučuje. ¹¹ Nejmilejší, nenásledujž zlého, ale dobrého. Kdož dobře èiní, z Boha jest; ale kdož zle èiní, nevidí Boha. ¹² Demetriovi svìdectví vydáno jest ode všech, i od samé pravdy; ano i my svìdectví o nìm vydáváme, a víte, že svìdectví naše pravé jest. ¹³ Mnoho¹ jsem mìl psáti, ale nechci psáti èernidlem a pérem. ¹⁴ Nebo mám nadìji, že ti tudíž uzøím, a ústy k ústùm mluviti budeme. ¹⁵ Pokoj budiž tobì. Pozdravují ti pøátelé. Pozdraviž i ty dobrých pøátel ze jména.

List Judův

¹ Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův, posvěceným v Bohu Otci, a Kristu Ježíši zachovaným a k němu povoláným: ² Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž rozmnožena. ³ Nejmilejší, všecku snažnost vynakládaje na to, abych vám psal o obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým. ⁴ Nebo¹ jsou podešli někteří lidé bezbožní, prve již dávno poznamenání k tomu odsouzení; kteřížto milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají. ⁵ Protož vidilo mi se vám to připomenouti, kteříž jednou již o tom víte, že když Pán lid svůj z země Egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, ztratil. ⁶ A ty andily, kteříž neostýchali svého knížetství, ale opustili přibýtek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věnou pod mráкотou schoval. ⁷ Jako Sodoma a Gomora, a okolní místa, když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali a odešli po tle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu věného ohně snášejíce. ⁸ Takéž podobní i tito, jako v hluboký sen pohřbení, tle zajisté poskvřoují, panstvím pak pohrdají a důstojnosti se rouhají; ⁹ Ješto Michal archandil, když s jáblem odpor máje, hádal se o tle Mojžíšovo, neodvážil se proti němu vynést soudu zločnění, ale řekl: Ztresciž ti Pán. ¹⁰ Tito pak, jehož neznají, tomu se rouhají; a což od přirození znají, jako nerozumná hovada, v tom se poskvřoují. ¹¹ Bída jim, nebo cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy po lakomství se vylili, a odporováním Kóre zahynuli. ¹² Ti¹ jsou na hodech vašich poskvřny, když s vámi hodují bezstoudně, sami se pasouce; jsouce jako oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a vykořenění, ¹³ Vztekly vody mořské, vymítajíce jako píny svou mrzkost, hvizdy bludné, jimžto mráкота tmy zachována jest na věčnost. ¹⁴ Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán s svatými tisíci svými béře se, ¹⁵ Aby učinil soud všem a trestal všechny, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní. ¹⁶ Ti¹ jsou reptáci žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebujíce osobám některým pro svůj užitek. ¹⁷ Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpovědná od apoštolů Pána našeho Jezukrista. ¹⁸ Nebo jsou povídili vám, že v posledním času budou posmíváti, podle svých bezbožných žádostí chodící. ¹⁹ To¹ jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovadní, Ducha Kristova nemající. ²⁰ Ale vy, nejmilejší, vzdilávající se na té nejsvětější vůle vaší, v Duchu svatém modléce se, ²¹ Ostýhejte se v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu. ²² A nad některými zajisté lítost mjte, rozeznání v tom majíce. ²³ Jiné pak strašením k spasení přivozujte, jako z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tle poskvřninou sukni. ²⁴ Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postavení před oblíbeným slávy své bez úhony s veselím, ²⁵ Samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všechny věky. Amen.

Zjevení Janovo

¹ Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bùh, aby ukázal služebníkùm svým, které vùci mìly by se dìti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze andìla svého, služebníkù svému Janovi, ² Kterýž osviděl slovo Boží a svìdectví Jezukristovo, a cožkoli vidìl. ³ Blahoslavený, kdož ète, i ti, kteøíž slyší slova proroctví tohoto a ostøíhají toho, což napsáno jest v nìm; nebo èas blízko jest. ⁴ Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, Jenž jest, a Kterýž byl, a Kterýž pøijíti má, a od sedmi Duchù, kteøíž pøed oblièejem trùnu jeho jsou, ⁵ A od Ježíše Krista, jenž jest svìdek vùrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králù zemì, kterýžto zamiloval nás a umyl nás od høíchù našich krví svou, ⁶ A uèinil nás krále a kníží Bohu a Otcì svému, jemužto buì sláva a moc na vùky vùkù. Amen. ⁷ Aj, béøe se s oblaky, a uzøí¹ jej všeliké oko, i ti, kteøíž ho bodli; a budou plakati pro nìj všechna pokolení zemì, jistì, Amen. ⁸ Já¹ jsem Alfa i Omega, poèátek i konec, praví Pán, Kterýž jest, a Kterýž byl, a Kterýž pøijíti má, ten všemohoucí. ⁹ Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúèastník v soužení, i v království, i v trpìlivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrovì, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svìdectví Ježíše Krista. ¹⁰ A byl jsem u vytržení ducha v den Pánì, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby, ¹¹ An mi dí: Já jsem Alfa i Omega, ten první i poslední, a øekl: Co vidíš, piš do knihy, a pošli sborùm, kteøíž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie. ¹² I obrátil jsem se, abych vidìl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzøel jsem sedm svícnu zlatých, ¹³ A uprostøed sedmi svícnu podobného Synu èlovìka, obleèeného v dlouhé roucho a pøepásaného na prsech pasem zlatým. ¹⁴ Hlava pak jeho a vlasové byli bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oèi jeho jako plamen ohnì. ¹⁵ Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hoøící; a hlas jeho jako hlas vod mnohých. ¹⁶ A mìl v pravé ruce své sedm hvìzd, a z úst jeho meè s obou stran ostrý vycházel; a tváø jeho jako slunce, když jasnì svítí. ¹⁷ A jakž jsem jej uzøel, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, øka ke mnì: Neboj se. Já jsem ten první i poslední, ¹⁸ A živý, ješto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na vùky vùkù. Amen. A mám klíèe pekla i smrti. ¹⁹ Napiš ty vùci, kteréž jsi vidìl, a kteréž jsou, a kteréž se mají dìti potom. ²⁰ Tajemství sedmi hvìzd, kteréž jsi vidìl v pravici mé, a sedm svícnu zlatých, jest toto: Sedm hvìzd jsou andìlé sedmi církvì; a sedm svícnu, kteréžs vidìl, jest tìch sedm církvì.

2

¹ Andìlu Efezské církvè piš: Toto¹ praví ten, kterýž drží tìch sedm hvìzd v pravici své, jenž se prochází uprostøed tìch sedmi svícnu zlatých: ² Známa¹ skutky tvé, a práci tvou, i trpìlivost tvou, a že nemùžeš trpìti zlých; a zkusil jsi tìch, kteøíž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháøi. ³ A snášel jsi, a trpìlivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal. ⁴ Ale mám¹ nìco proti tobì, totiž že jsi tu první lásku svou opustil. ⁵ Protož pomni, odkud jsi vypadl, a èiò pokání a první skutky èiò. Pakli¹ toho nebude, pøijdu na tebe rychle a pohnu¹ svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání èiniti. ⁶ Ale toto dobré do sebe máš, že nenávidíš skutkù Mikulášenské roty, kterýchž i já nenávidím. ⁷ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdož zvìtizí, dám jísti z døeva života, kteréž jest uprostøed ráje Božího. ⁸ Andìlu pak Smyrnenské církvè piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil: ⁹ Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobì tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání tìch,

kteoíž se praví býti Židé, a nejsou, ale jsou sbìø satanova. ¹⁰ Nebojž se nic toho, co trpìti máš. Aj, uvrže¹ íabel ñikteré z vás do vìzení, abyste zkušeni byli, a budete mítì úzkost za deset dní. Budiž vírný až do smrti, a dám¹ korunu života. ¹¹ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Kdo zvítìzí, nebude uražen od smrti druhé. ¹² Andìlu pak Pergamenské církve piš: Toto¹ praví ten, kterýž má ten meè s obou stran ostrý: ¹³ Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapøel jsi víry mé, ani v tìch dnech, když Antipas, svìdek můj vírný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan. ¹⁴ Ale mám¹ proti tobì ñico málo, že tam máš ty, kteoíž drží uèení Balámovo, jenž uèil Baláka pohoršení klástì pøed oblièejem synù Izraelských, aby jedli modlám obìtované a smilnili. ¹⁵ Tak i ty máš ñikteré, kteoíž drží uèení Mikulášencù, což já v nenávisti mám. ¹⁶ Èiniž pokání. Pakli nebudeš, pøijdu na tebe brzy, a bojovati¹ budu s nimi meèem úst svých. ¹⁷ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Tomu, jenž vítìzí, dám jístì mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je pøijímá. ¹⁸ Andìlu pak Tyatirské církve piš: Toto¹ praví Syn Boží, jenž má oèi jako plamen ohnì, a nohy jeho podobné jsou mosazi: ¹⁹ Známa¹ skutky tvé, i lásku, i pøisluhování, i vírnost, i trpìlivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední, kteoíž vìtší jsou nežli první. ²⁰ Ale mám¹ proti tobì ñico málo, že dopouštíš ženì Jezabel, kteráž se býti praví prorokynì, uèiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám obìtované. ²¹ Ale dal¹ jsem jí èas, aby pokání èinila z smilstva svého, avšak neèinila pokání. ²² Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteoíž cizoloží s ní, v soužení pøeveliké, jestliže nebudou èiniti pokání z skutků svých. ²³ A syny její zmordují smrtí; i zvidí¹ všechny církve, že¹ jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás podle skutků vašich. ²⁴ Vám¹ pak pravím i jiným Tyatirským, kteoížkoli nemají uèení tohoto, a kteoíž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž oni øíkají: Nevzložíma¹ na vás jiného bøemene. ²⁵ Avšak to, což máte, držte, dokavadž nepøijdu. ²⁶ Kdož by pak vítìzil a ostøíhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany. ²⁷ I bude¹ je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrnèíøova støískáni budou, jakž i já vzal jsem od Otce svého. ²⁸ A dám jemu hvìzdu jitøní. ²⁹ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

3

¹ Andìlu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchù Božích a sedm hvìzd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý. ² Budiž bedlivý, a potvrdiž toho, což mìlo umøíti. Nebo¹ jsem nenalezl skutků tvých plných pøed Bohem. ³ Pomniž tedy, co jsi pøijal a slyšel, a ostøíhej toho, a èiò pokání. Pakli bdíti nebudeš, pøijdu¹ na tì jako zlodìj, a nezvíš, v kterou hodinu na tì pøijdu. ⁴ Ale máš ñikteré osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha svého, protož budou¹ se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni. ⁵ Kdo zvítìzí, ten¹ bude odín rouchem bílým; a nevymaže¹ jména jeho z knih života, ale vyznáma¹ jméno jeho pøed oblièejem Otce svého i pøed andily jeho. ⁶ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim. ⁷ Andìlu pak Filadelfitské církve piš: Toto¹ praví ten svatý a pravý, jenž má klíè Davidùv, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá: ⁸ Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem pøed tebou dveøe otevøené, a žádný¹ jich nemůže zavøíti. Nebo máš aè nevelikou moc, a ostøíhal jsi slova mého, a nezapøels jména mého. ⁹ Aj, dávám¹ ñikteré z sbìøi satanovy, kteoíž se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, pravím, zpùsobím to, že¹ pøijdou a budou se klanìti pøed nohama tvýma, a poznají¹, že jsem já tì miloval. ¹⁰ Nebo jsi ostøíhal slova trpìlivosti mé, i já¹ tebe ostøíhati budu od hodiny pokušení, kteréž pøijítì má na všecken svìt, aby zkušeni

byli obyvatelé země. ¹¹ Aj, přijdu¹ brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé. ¹² Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámu Boha svého, a nevyjde¹ již více ven; a napíše¹ na něm jméno Boha svého a jméno místa Boha mého, nového Jeruzaléma sestupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své nové. ¹³ Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. ¹⁴ Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: ¹⁵ Vím¹ skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený byl anebo horký. ¹⁶ A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu ti z úst svých. ¹⁷ Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídny, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý. ¹⁸ Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl. ¹⁹ Já kteréžkoli miluji, káram a tresci; rozhorliž se tedy, a eš pokání. ²⁰ Aj, stojím¹ u dveří, a tluku. Jestliže¹ by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejdu¹ k němu, a budu s ním veěeti, a on se mnou. ²¹ Kdož zvítězí, dám jemu sedět s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho. ²² Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

4

¹ Potom jsem viděl, a aj, dveře otevřeny byly v nebi, a hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, okoucí: Vstup sem, a ukáži¹, co se má dít potom. ² A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a na trůnu jeden seděl. ³ A ten, jenž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardioví; a vůkol toho trůnu byla duha, na pohledině podobná smaragdu. ⁴ A okolo toho trůnu bylo stolic čtyřmécítma, a na těch stolicích viděl jsem čtyřmécítma starců sedících, oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny zlaté. ⁵ A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů Božích. ⁶ A před trůnem bylo moře sklené, podobné křišťálu, a uprostřed trůnu a vůkol trůnu četvero zvířat, plných očí zpědu i zřadu. ⁷ A zvíře první podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí zvíře mající tvárnost jako člověk, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu. ⁸ A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná byla očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, kterýž byl, a jest, i přijíti má. ⁹ A když ta zvířata vzdávala slávu a čest i díky ešnině sedícímu na trůnu, živému na věky věků, ¹⁰ Padlo těch čtyřmécítma starců před obličejem sedícího na trůnu, a klanilo se živému na věky věků, a metal koruny své před trůnem, okouce: ¹¹ Hoden jsi, Pane, přijít slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvá, i stvořeny jsou.

5

¹ I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané vnitř i zevnitř, zapečetěné sedmi pečeti. ² A viděl jsem anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden otevřít knihy tyto a zrušit pečeti jejich? ³ I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřít knih, ani pohledit do nich. ⁴ Pročež já plakal jsem velmi, že není nalezen žádný, kterýž by hoden byl otevřít a ešti tu knihu, ani pohledit do ní. ⁵ Tedy jeden z starců dí mi: Nepla. Aj, zvítězil¹ Lev, ten, kterýž jest z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečetí jejich. ⁶ I viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci Beránek stojí jako zabítý, máje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všechnu zemi. ⁷ I přešel a vzal knihy z pravice toho, kterýž seděl na trůnu. ⁸ A jakž vzal knihy, ihned těch četvero zvířat a těch čtyřmécítma starců padlo před Beránkem, majíce jeden

každý z nich harfu a bání zlaté plné vůni, jenž jsou modlitby svatých. ⁹ A zpívali píseň novou, økouce: Hoden jsi vzítí knihy a otevřítí pečetí jejich. Nebo jsi zabít, a vykoupils nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu. ¹⁰ A uèinil jsi nás Bohu našemu krále a kníží, a budeme kralovati na zemi. ¹¹ I vidil jsem a slyšel hlas andílù mnohých okolo trunu a zvíøat a starcù, a byl poèet jejich stokrát tisíc tisícù a desetkrát sto tisícù, ¹² Økoucích velikým hlasem: Hoden¹ jest ten zabítý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i èest, i slávu, i požehnání. ¹³ Též všecko stvoøení, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moøi, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem økoucí: Sedícímu na trunu a Beránkovi požehnání, èest a sláva i síla na víky víkù. ¹⁴ Ètvero pak zvíøat øeklo: Amen. A tìch ètyømecítma starcù padlo, a klanìli se živému na víky víkù.

6

¹ I vidil jsem, když otevøel Beránek jednu z tìch pečetí, a slyšel jsem jedno ze ètyø zvíøat, ano praví, jako hlasem hromovým: Pojì a viz. ² I pohledil jsem, a aj, kùò bílý, a ten, jenž sedìl na nìm, mìl luèišti. A dána jest jemu koruna, i vyjel, pøemáhaje, a aby pøemáhal. ³ A když otevøel peèet druhou, slyšel jsem druhé zvíøe, økoucí: Pojì a viz. ⁴ I vyšel jiný kùò ryzí. A sedícímu na nìm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z zemi a aby se lidé vespolek mordovali; a dán jemu meè veliký. ⁵ A když otevøel peèet tøetí, slyšel jsem tøetí zvíøe, økoucí: Pojì a viz. I pohledil jsem, a aj, kùò vraný, a ten, jenž na nìm sedìl, mìl váhu v ruce své. ⁶ I slyšel jsem hlas z prostøedku ètyø zvíøat, an praví: Mìøice pšenice za peníz, a tìi mìøice jeèmene za peníz, oleji pak a vínu neškoì. ⁷ A když otevøel peèet ètvrtou, slyšel jsem hlas ètvrtého zvíøete, økoucí: Pojì a viz. ⁸ I pohledil jsem, a aj, kùò plavý, a toho, kterýž sedìl na nìm, jméno smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jim moc nad ètvrtým dílem zemi, aby mordovali meèem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými. ⁹ A když otevøel peèet pátou, vidil jsem pod oltáøem duše zmordovaných pro slovo Boží a pro svìdectví, kteréž vydávali. ¹⁰ I volali hlasem velikým, økouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší nad tìmi, kteøíž pøebývají na zemi? ¹¹ Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a øeèeno jest jim, aby odpoèívali ještì za malý èas, až by se naplnil poèet spoluslužebníkù jejich a bratøí jejich, kteøíž zmordováni býti mají, jako i oni. ¹² I pohledil jsem, když otevøel peèet šestou, a aj, zemi tøesení veliké stalo se, a slunce uèinìno jest èerné jako pytel žínìný, a mìsíc všecken byl jako krev. ¹³ A hvìzdy nebeské padaly na zemi, podobnì jako døevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velikého vítru kláceno bývá. ¹⁴ A nebe se schovalo jako knihy zavøené, a všeliká hora i ostrovové z místa svého pohnuli se. ¹⁵ A králové zemi, i knížata, i bohatí, a úøedníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor; ¹⁶ A øekli horám a skalí: Padnìte na nás a skrejte nás pøed tváøí toho, jenž sedí na trunu, a pøed hnìvem Beránka. ¹⁷ Neb¹ jest pøišel den veliký hnìvu jeho. I kdo bude moci ostáti?

7

¹ Potom jsem vidìl ètyøi andìly, stojící na ètyøech úhlech zemi, držící ètyøi vítry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moøe, ani na žádný strom. ² A vidìl jsem jiného andìla, vystupujícího od východu slunce, majícího peèet Boha živého. Kterýž zvolal hlasem velikým na ty ètyøi andìly, jimž dáno, aby škodili zemi a moøi, ³ Øka: Neškoìte zemi, ani moøi, ani stromùm, dokudž neznamenáme služebníkù Boha našeho na èelích jejich. ⁴ I slyšel jsem poèet znamenáných, sto ètyøidceti a ètyøi tisíce jich zapeèetìno ze všech pokolení synù Izraelských. ⁵ Z pokolení Juda dvanácte tisícù znamenáných, z pokolení Ruben dvanácte tisícù znamenáných, z pokolení Gád

dvanácte tisíců znamenanych; ⁶ Z pokolení Aser dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Manases dvanácte tisíců znamenanych; ⁷ Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Lévi dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenanych; ⁸ Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Benjamin dvanácte tisíců znamenanych. ⁹ Potom pohledil jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný pøeèisti nemohl, ze všech národù a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí pøed trùnem a pøed oblièejem Beránka, obleèeni jsou v bílé roucho, a palmy v rukou jejich. ¹⁰ A volali hlasem velikým, økouce: Spasení jest od Boha našeho na trùnu sedícího a od Beránka. ¹¹ A všickni andilè stáli okolo trùnu a starců a ètyø zviøat. I padli pøed trùnem na tváøi své a klanili se Bohu, ¹² Økouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díky èinìní, a èest, a moc, i síla Bohu našemu na vèky vèků. Amen. ¹³ I promluvil ke mnì jeden z těch starců, a øekl mi: Kdo jsou tito, kteøíž obleèeni jsou v bílé roucho? A odkud pøišli? ¹⁴ I øekl jsem jemu: Pane, ty víš. I øekl mi: To jsou ti, kteøíž pøišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve krvi Beránkovì. ¹⁵ Protož jsou pøed trùnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámì jeho; a ten, jenž sedí na trùnu, pøebývati bude s nimi. ¹⁶ Nebudou¹ laèiti ani žízni více, a nebude bítí na ni slunce, ani žádné horko. ¹⁷ Nebo Beránek, kterýž jest uprostøed trùnu, pásti je bude, a dove¹de je k živým studnicím vod, a setøe Bùh všelikou slzu s oèi jejich.

8

¹ A když otevøel peèet sedmou, stalo se na nebi mlèení, jako za pùl hodiny. ² I vidil jsem sedm andilù, kteøíž stojí pøed oblièejem Božím, jimž dáno sedm trub. ³ A jiný andil pøišel a postavil se pøed oltáøem, maje kadidlnici zlatou. I dáni jsou jemu zápalové mnozí, aby je obìtoval s modlitbami všechních svatých na oltáøi zlatém, kterýž jest pøed trùnem. ⁴ I vstoupil dým zápalù s modlitbami svatých z ruky andila až pøed oblièej Boží. ⁵ I vzal andil kadidlnici, a naplnil ji ohnìm s oltáøe, a svrhl ji na zem. I stalo se hromobití, a hlasové, a blýskání, i zemì tøesení. ⁶ A těch sedm andilù, kteøíž mìli sedm trub, pøipravili se, aby troubili. ⁷ I zatroubil první andil, a stalo se krupobití a oheò smíšený se krví, a svrženo jest to na zem. A tøetí díl stromù shoøel, a všechna tráva zelená spálena jest. ⁸ Potom zatroubil druhý andil, a uvržena jest do moøe jako hora veliká ohnìm hoøící. I uèinìn jest krví tøetí díl moøe. ⁹ A zemøel v moøi tøetí díl stvoøení těch, kteráž mìla duši, a tøetí díl lodí zhynul. ¹⁰ A vtom tøetí andil zatroubil, i spadla s nebe hvìzda veliká, hoøící jako pochodni, a padla na tøetí díl øek a do studnic vod. ¹¹ A jméno hvìzdy té bylo Pelynek. I obrátil se tøetí díl vod v pelynek, a mnoho lidí zemøelo od těch vod, nebo byly zhoøkly. ¹² Potom ètvrtý andil zatroubil, i udeøena jest tøetina slunce, a tøetina mìsíce, a tøetí díl hvìzd, takže se tøetí díl jich zatmìl, a tøetina dne nesvítala, a též podobnì i noci. ¹³ I vidil jsem a slyšel andila jednoho, an letí po prostøedku nebe, a praví hlasem velikým: Bìda, bìda, bìda tím, kteøíž pøebývají na zemi, pro jiné hlasy trub tøí andilù, kteøíž mají troubiti.

9

¹ Potom andil pátý zatroubil, i vidil jsem, ano hvìzda s nebe spadla na zem; a dán jest tomu andilu klíè od studnice propasti. ² Kterýžto otevøel studnici propasti. I vyšel dým z studnice jako dým z peci veliké, i zatmìlo se slunce i povìtí pro dým studnice. ³ A z toho dýmu vyšly kobylky na zemi, jimžto dána jest moc taková, jakouž moc mají štírové zemští. ⁴ Ale øeèeno jim, aby neškodily trávì zemské, ani èemu zelenému, ani kterémukoli stromovì, než toliko lidem, kteøíž nemají znamení Božího

na èelích svých. ⁵ Dáno jest pak jim, ne aby je zabíjely, ale trápily za pìt mìsícù, a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uš¹knul èlovíka. ⁶ A v těch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a žádati budou zemøíti, ale smrt uteèe od nich. ⁷ Zpùsob pak těch kobylek podobný byl koùm pøipraveným k boji, a na hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu, a tváøi jejich jako tváøi lidské. ⁸ A mìly vlasy jako vlasy ženské, a zuby jejich byly jako zubové lvù. ⁹ Mìly také pancíøe jako pancíøe železné, a zvuk kòidel jejich jako zvuk vozù, když množství koní bìží k boji. ¹⁰ A mìly ocasy podobné štírùm, a žihadla v ocasích jejich byla, a moc jejich byla škoditi lidem za pìt mìsícù. ¹¹ A mìly nad sebou krále, andíla propasti, jemuž jméno Židovsky Abaddon, a øecky Apollyon. ¹² Bída jedna pominula, a aj, pøijdou ještì dvì bídy potom. ¹³ Tedy šestý andíl zatroubil, i slyšel jsem hlas jeden ze ètyø rohù oltáøe zlatého, kterýž jest pøed oblièejem Božím, ¹⁴ Økoucí k šestému andílu, kterýž mìl troubu: Rozviž ty ètyøi andíly, kteøíž jsou u vèzení pøi veliké øece Eufrates. ¹⁵ I rozvázáni jsou ti ètyøi andíle, kteøíž byli pøipraveni k hodinì, a ke dni, a k mìsíci, a k roku, aby zmordovali tøetí díl lidí. ¹⁶ A byl poèet vojska lidu jízdného dvìstíkrát tisíc tisícù; nebo slyšel jsem poèet jejich. ¹⁷ A též vidìl jsem u vidinì, konì a ti, kteøíž sedìli na nich, mìli pancíøe ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koùm byly jako hlavy lvové, a z úst jejich vycházel oheò, a dým, a síra. ¹⁸ A tímto trojím zmordována jest tøetina lidu, totiž ohnìm, a dýmem, a sirou, kteréž vycházely z úst jejich. ¹⁹ Nebo moc jejich jest v ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich jsou podobni hadùm, majíce hlavy, jimiž škodí. ²⁰ Jiní pak lidé, kteøíž nejsou zmordováni těmi ranami, neèinili pokání z skutkù rukou svých, aby se neklanìly íáblùm, a modlám zlatým, a støíbrným, a mìdìným, i kamenným, i døevìným, kteréžto ani hledìti nemohou, ani slyseti, ani choditi. ²¹ Aniž èinili pokání z vražd svých, ani z trávení svých, ani z smilstva svého, ani z krádeží svých.

10

¹ Vidìl jsem jiného andíla silného, sstupujícího s nebe, odíného oblakem, a duha na hlavì jeho byla, a tváø jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohniví. ² A v ruce své mìl knížky otevøené. I postavil nohu svou pravou na moøi a levou na zemi. ³ A volal hlasem velikým, jako by lev øval. A když dokonal volání, mluvilo sedm hromù hlasy své. ⁴ A když odmluvilo sedm hromù hlasy své, byl bych to psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe økoucí ke mnì: Zapeèe¹ to, co mluvilo sedm hromù, než nepiš toho. ⁵ Tedy andíl, kteréhož jsem vidìl stojícího na moøi a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi, ⁶ A pøisáhl skrze živého na vìky vìkù, kterýž stvoøil nebe i to, což v nìm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moøe i to, což v nìm jest, že již více èasu nebude. ⁷ Ale ve dnech hlasu sedmého andíla, když bude troubiti, dokonáno¹ bude tajemství Boží, jakož zvištoval služebníkùm svým prorokùm. ⁸ A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opìt mluvil se mnou a øekl: Jdi, a vezmi ty knížky otevøené z ruky andíla, stojícího na moøi a na zemi. ⁹ I šel jsem k andílu, a øekl jsem jemu: Dej mi ty knížky. I øekl mi: Vezmi, a požøi je, a uèiní¹ hoøkost v bøíše tvém, ale v ústech tvých budou¹ sladké jako med. ¹⁰ I vzal jsem knížky z ruky andíla, a požøel jsem je. I byly v ústech mých sladké jako med, ale když jsem je požøel, hoøko mi bylo v bøíše mém. ¹¹ I dí mi: Musíš opìt prorokovati lidem, a národùm, a jazykùm, i králùm mnohým.

11

¹ I dána mi tøtina, podobná prutu, a postavil se tu andíl, a øekl mi: Vstaò, a zmìò chrám Boží, i oltáø, i ty, kteøíž se modlí v nìm. ² Ale siò, kteráž vnì jest, vyvrz ven, a nemìò jí. Nebo¹ jest dána pohanùm, a budou¹ tlaèiti místo svaté za ètyøidceti a dva mìsíce. ³ Ale dám jej dvìma svìdkùm svým, kteøíž budou prorokovati tisíc dvì stì a

šedesáte dnů, oblečení jsou v pytle. ⁴ Ti¹ jsou dvě olivy a dva svícnové, stojící před obličejem Boha Pána vsí země. ⁵ Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheď vyjde z úst jejich, a šíje nepřátely jejich; a tak¹ musí zabít býti, kdož by koli jim škoditi chtěl. ⁶ Ti¹ mají moc zavěti nebe, aby nepršel déšť¹ za dnů proroctví jejich; a mají moc nad vodami, obrátiti je v krev, a bít zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli. ⁷ Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvítězí nad nimi, i zmorduje je. ⁸ A ležeti budou těla jejich mrtvá na rýncích místa velikého, kteréž slove duchovní Sodoma a Egypt, kdežto i Pán náš ukřižován jest. ⁹ A vidati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů těla jejich mrtvá za půl čtvrtého dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích. ¹⁰ Anobř ti, kteříž pobyvají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž pobyvají na zemi. ¹¹ Ale po půl čtvrtého dne duch života od Boha poslaný vstoupil do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeň veliká spadla na ty, kteříž je viděli. ¹² Potom slyšeli hlas veliký s nebe, okoucí k nim: Vstupte sem! I vstoupili na nebe v oblaci, a hleděli na ně nepřátelé jejich. ¹³ A v tu hodinu stalo se zemětřesení veliké, a desátý díl místa padl, a zbito jest v tom zemětřesení sedm tisíců lidu, a jiní zstrašení jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému. ¹⁴ Bída druhá pominula, a aj, třetí bída přijde rychle. ¹⁵ A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velcí v nebi, okoucí: Učiněna¹ jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovati¹ bude na věky věků. ¹⁶ Tedy těch čtyřemecítma starců, kteříž před obličejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváře své, a klanili se Bohu, ¹⁷ Okouce: Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, Kterýž jsi, a Kterýžs byl, a Kterýž přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou velikou a království ujal. ¹⁸ I rozhořovali se národové, a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým prorokům, i jiným svatým i všem, jenž se bojí jména tvého, malým i velikým, a aby zkažení byli ti, kteříž nakažují zemi. ¹⁹ I otevřen jest chrám Boží na nebi, a viděna jest truhla smlouvy jeho v chrámu jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a zemětřesení, i krupobití veliké.

12

¹ I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd. ² A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu a trápící se, aby porodila. ³ I viděn jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, máje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. ⁴ Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby hned, jakž by porodila, syna jejího sežral. ⁵ I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho. ⁶ A žena utekla na poušť¹, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě stě a šedesát. ⁷ I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. ⁸ Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi. ⁹ I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove iábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou. ¹⁰ A uslyšel jsem hlas veliký, okoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. ¹¹ Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti. ¹² Protož veselte se nebesa, a kteříž pobýváte v nich. Bída těm, jenž pobyvají na zemi a na moři; nebo iábel sstoupil k vám, máje hněv veliký, vída, že krátký čas má. ¹³ A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka. ¹⁴ Ale dána jsou

ženì dvì kòídla orlice veliké, aby letìla od tváøi hada na pouš¹, na místo své, kdež by ji živili do èasu a èasù, a do pùl èasu. ¹⁵ I vypustil had z úst svých po ženì vodu jako øeku, aby ji øeka zachvátila. ¹⁶ Ale zemì pomohla ženì; neb otevøela zemì ústa svá a požøela øeku, kterouž vypustil drak z úst svých. ¹⁷ I rozhnìval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteøíž ostøíhají pøikázání Božích a mají svìdectví Ježíše Krista. ¹⁸ I stál jsem na písku moøském.

13

¹ I vidìl jsem šelmu vystupující z moøe, kteráž mìla sedm hlav a deset rohù. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání. ² Byla pak šelma ta, kterouž jsem vidìl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvidí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trùn svůj, a moc velikou. ³ A vidìl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všechna zemì, šla za tou šelmou. ⁴ A klanìli se drakovi, kterýž dal moc šelmì; a klanìli se šelmì, økouce: Kdo jest podobný té šelmì? Kdo bude moci bojovati s ní? ⁵ I dána jsou jí ústa mluvící veliké vícì a rouhání, a dána jí moc vládnouti za ètyøidceti a dva mìsíce. ⁶ Protož otevøela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho, i stánku jeho, i tím, kteøíž pøebývají na nebi. ⁷ Dáno jí i bojovati s svatými a pøemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad rozlièným jazykem, i nad národem. ⁸ Protož klanìti se jí budou všickni, kteøíž pøebývají na zemì, jichžto jména nejsou napsaná v knihách života Beránka, toho zabitého od poèátku svìta. ⁹ Má-li kdo uši, slyš. ¹⁰ Jestliže kdo do vizení povede, do vizení pùjde; zabije-li kdo meèem, musí meèem zabít býti. Zde¹ jest trpìlivost a víra svatých. ¹¹ Potom vidìl jsem jinou šelmu vystupující z zemì, a mìla dva rohy, podobné rohùm Beránkovým, ale mluvila jako drak. ¹² Kterážto všechnu moc první šelmy provozuje pøed tváøí její; a pùsobí to, že zemì i ti, kteøíž pøebývají na ní, klanìjí se šelmì té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla. ¹³ A èinì divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem pøed oblièejem mnohých lidí. ¹⁴ A svodí ty, jenž pøebývají na zemì, tímì divy, kteréžto dáno jí èiniti pøed oblièejem šelmy, øíkájící obyvatelùm zemì, aby udìlali obraz šelmì, kteráž mìla ránu od meèe, a ožila zase. ¹⁵ I dáno jí, aby dátì mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz šelmy, a aby to zpùsobila, kteøížkoli neklanìli by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni. ¹⁶ A rozkazuje všemním, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby mìli znamení na pravé ruce své, aneb na èelích svých, ¹⁷ A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo poèet jména jejího. ¹⁸ Tu¹ jest moudrost. Kdo má rozum, seètiž poèet šelmy. Nebo jest poèet èlovìka, a jesti¹ poèet ten šest set šedesáta a šest.

14

¹ Tedy pohledìl jsem, a aj, Beránek stál na hoøe Sion, a s ním sto ètyøidceti a ètyøi tisícù majících jméno Otce jeho napsané na èelích svých. ² A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem, jako tìch, kteøíž hrají na harfy své. ³ A zpívali jakožto píseò novou, pøed trùnem, a pøed ètyømi zvìraty, a pøed starci, a žádný nemohl se nauèiti té písni, jedinè tìch sto ètyøidceti a ètyøi tisíce, kteøíž jsou koupeni z zemì. ⁴ Toto¹ jsou ti, kteøíž s ženami nejsou poskvrnìni; nebo panicové jsou. Ti¹ jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; ti¹ jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi. ⁵ A v ústech jejich není nalezena lest; nebo¹ jsou bez úhony pøed trùnem Božím. ⁶ I vidìl jsem jiného andìla letícího po prostøedku nebe, majícího evangelium vìèné, aby je zvìstoval tím, jenž bydlí na zemì, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu, ⁷ Økoucího velikým

hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, nebo¹ pøišla hodina soudu jeho; a klanìjte se tomu, kterýž uèinil nebe i zemi i moøe i studnice vod. ⁸ A jiný andìl letìl za ním, øka: Padl, padl Babylon, místo to veliké, nebo vínem hnìvu smilství svého napájelo všechny národy. ⁹ A třetí andìl letìl za nimi, pravì velikým hlasem: Bude-li se kdo klanìti šelmì a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na èelo své aneb na ruku svou, ¹⁰ I ten¹ také bude pítí víno hnìvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vlito do kalichu hnìvu jeho; a trápen bude ohnìm a sirou pøed oblièejem andìlù svatých a pøed oblièejem Beránka. ¹¹ A dým muk jejich vstoupí¹ na víky vikù, a nebudou¹ mítì odpoèinutí dnem i nocí ti, kteøíž se klanìjí šelmì a obrazu jejímu, a jestliže kdo pøijme znamení jména jejího. ¹² Tu¹ jest trpìlivost svatých, tu jsou ti, kteøíž ostøíhají pøikázání Božích a víry Ježíšovy ¹³ I slyšel jsem hlas s nebe, økující ke mnì: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteøíž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpoèinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich. ¹⁴ I pohledìl jsem, a aj, oblak bìlostkvoucì, a na tom oblaku sedìl podobný Synu èlovìka, maje na hlavì své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý. ¹⁵ A jiný andìl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž sedìl na oblaku: Pus¹ srp svùj a žni; neb¹ jest pøišla tobì hodina žni, nebo již dozrala žeò zemi. ¹⁶ I spustil ten, kterýž sedìl na oblaku, srp svùj na zem, a požata jest zemi. ¹⁷ A jiný andìl vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on srp ostrý. ¹⁸ Opìt vyšel jiný andìl z oltáøe, kterýž mìl moc nad ohnìm, a volal kòikem velikým na toho, jenž mìl srp ostrý, øka: Pus¹ srp svùj ostrý, a zbeø hrozny vinice zemské; nebo¹ jsou uzrali hroznové její. ¹⁹ I spustil andìl srp svùj na zemi, a sebral vinici zemi, a vmetal hrozny do jezera velikého hnìvu Božího. ²⁰ I tlaèeno jest jezero pøed místem, a vyšla krev z jezera až do udidl koùum za tisíc a za šest set honù.

15

¹ Potom vidìl jsem jiný zázrak na nebi veliký a pøedivný: Sedm andìlù majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hnìv Boží. ² A vidìl jsem jako moøe sklené, smíšené s ohnìm, a ty, kteøíž zvìtìzili nad šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad poètem jména jejího, ani stojí nad tím moøem skleným, majíce harfy Boží, ³ A zpívají píseò Mojžíše, služebníka Božího, a píseò Beránkovu, økouce: Velicí a pøedivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucì, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých. ⁴ Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové pøijdou a klanìti se budou pøed oblièejem tvým; nebo soudové tvoji zjevení jsou. ⁵ Potom pak vidìl jsem, a aj, otevøín jest chrám stánku svìdectví na nebi. ⁶ I vyšlo sedm tìch andìlù z chrámu, majících sedm ran, obleèeni jsouce rouchem lnìným, èistým a bìlostkvoucím, a pøepásáni na prsech pasy zlatými. ⁷ A jedno ze ètyø zvìøat dalo sedmi andìlùm sedm koflíkù zlatých, plných hnìvu Boha živého na víky vikù. ⁸ I naplnìn jest chrám dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho, a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran tìch sedmi andìlù.

16

¹ I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, økující sedmi andìlùm: Jdìte, vylijte sedm koflíkù hnìvu Božího na zemi. ² I šel první andìl a vylil koflík svùj na zemi, i vyvrhli se vøedové škodliví a zlí na lidech, majících znamení šelmy, a na tìch, kteøíž se klanìli obrazu jejímu. ³ Za tím druhý andìl vylil koflík svùj na moøe, a uèinìno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá v moøi umøela. ⁴ Potom třetí andìl vylil koflík svùj na øeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev. ⁵ I slyšel jsem andìla vod, økujícího: Spravedlivý jsi, Pane, Kterýž jsi, a Kterýž jsi byl, a Svatý, žes to

usoudil. ⁶ Nebo¹ jsou krev svatých a proroků vylévati, i dal jsi jim krev pítí; hodni¹ jsou zajisté toho. ⁷ I slyšel jsem jiného andíla od oltáře, kterýž řekl: Jisti, Pane Bože všemohoucí, praví jsou a spravedliví soudové tvoji. ⁸ Potom čtvrtý andíl vylil koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu trápati lidi ohněm. ⁹ I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho, kterýž má moc nad těmito ranami, avšak nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu. ¹⁰ Tedy pátý andíl vylil koflík svůj na stolicí té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali lidé jazyky své pro bolest. ¹¹ A rouhali se Bohu nebeskému pro bolesti své a pro vědy své, avšak nečinili pokání z skutků svých. ¹² Šestý pak andíl vylil koflík svůj na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby připravena byla cesta králům od východu slunce. ¹³ A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám. ¹⁴ Nebo jsou¹ duchové iábelští, ješto činí divy a chodí mezi krále zemské a všeho světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího. ¹⁵ Aj, přicházím¹ jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechal, aby neviděli hanby jeho. ¹⁶ I shromáždil je na místo, kteréž slove Židovsky Armageddon. ¹⁷ Tedy sedmý andíl vylil koflík svůj na povětrí, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu, řekl: Stalo se. ¹⁸ I stali se zvukové a hromobití a blýskání, i země třesení stalo se velké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého. ¹⁹ I roztrhlo se to velké místo na tři strany, a místa národů padla. A Babylon veliký přišel na paměť před obličejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého. ²⁰ A všickni ostrovní pominuli, a hory nejsou nalezeny. ²¹ A kroupy velké jako centnéřové pršely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta rána.

17

¹ I přišel jeden z sedmi andílů, kteříž měli sedm koflíků, a mluvil se mnou, řka ke mně: Pojď, ukáži¹ odsouzení nevěstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých, ² S kteroužto smilnili králové země a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země. ³ I odnesl mne na poušť¹ v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné; a ta šelma plná byla jmen rouhání, a měla sedm hlav a deset rohů. ⁴ Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého. ⁵ A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, Máti smilstva a ohavností země. ⁶ A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých a krví mučedníků Ježíšových, a viděv ji, divil jsem se divěním velikým. ⁷ I řekl mi andíl: Co se divíš? Já tobě povím tajemství té ženy i šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohů deset. ⁸ Šelma, kterou viděl, byla, a již není, a má¹ vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchžto jména nejsou napsána v knihách života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, avšak jest. ⁹ Tento¹ pak jest smysl toho, a má¹ zavěšenou v sobě moudrost: Sedm hlav jesti¹ sedm hor, na kterýchž ta žena sedí. ¹⁰ A králů sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, a jiný ještě nepřišel; a když přijde, na malou chvíli musí trvati. ¹¹ A šelma, kteráž byla a není, ona¹ jest osmý, a z sedmi¹ jest, i na zahynutí jde. ¹² Deset pak rohů, kteréžs viděl, jesti¹ deset králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmou¹ moc jako králové, jedné hodiny spolu s šelmou. ¹³ Ti¹ jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dadí. ¹⁴ Ti¹ bojuvati budou s Beránkem, a Beránek zvítězí nad nimi, nebo¹ Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní. ¹⁵ I řekl mi: Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsou¹ lidé, a zástupové, a národové, a jazykové. ¹⁶ Deset pak rohů, kteréžs viděl na šelmě, ti v nenávist vezmou nevěstku, a učiní ji opuštěnou a nahou, a tělo její jísti budou, a

ji pálení budou ohněm. ¹⁷ Nebo¹ dal Bůh v srdce jejich, aby činili vůli jeho a aby se sjednomyslnili, a toliko dotud království své šelmě dali, dokudž by nebyla vykonána slova Boží. ¹⁸ A žena, kteroužs viděl, jesti¹ místo to veliké, kteréž má království nad králi zemí.

18

¹ Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvětlena byla od slávy jeho. ² I zkořkl silně hlasem velikým, ōka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest pŕobytkem iáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného. ³ Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli. ⁴ I slyšel jsem jiný hlas s nebe, ōkoucí: Vyjděte z něho, lidé můj, abyste se nepŕiúeastŕovali hŕíchům jeho a abyste nepŕijali z jeho ran. ⁵ Nebo¹ dosáhli hŕíchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho. ⁶ Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu dvénásob podle skutků jeho; v kŕlík, kterýž naléval vám, nalijte jemu to dvénásob. ⁷ Jakž se mnoho chlubil a zbujnil byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Nebo¹ v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsem¹ vdovou, a pláče neuzŕím. ⁸ Protož v jeden den pŕijdou¹ rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí. ⁹ I plakati ho budou a kvíliti nad ním králové země, kteŕiž s ním smilnili a svou rozkoš mili, když uzŕí dým zapálení jeho, ¹⁰ Zdaleka stojíce, pro bázeň muk jeho, a ōkouce: Bída, bída, veliké místo Babylon, to místo silné, že jest jedné hodiny pŕišel odsudek tvůj. ¹¹ Ano i kupci zemští budou plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude kupovati více, ¹² Koupí od zlata, a stŕibra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, šarlatu, i hedbáví, i brunátného roucha, i všelikého dŕeva tyinového, a všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z nejdrazšího dŕví, i z mĕdi, i z ŕeleza, i z mramoru; ¹³ A kupectví skoŕice, i vonných vĕcí, a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bílí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozů, i sluŕebníků, i duší lidských; ¹⁴ I ovoce ŕadostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš. ¹⁵ Ti, pravím, kupci, kteŕiž v tom kupĕli a jím zbohatli, zdaleka stanou pro strach muk jeho, plaěíce, a kvílíce, ¹⁶ A ōkouce: Bída, bída, ō místo veliké, kteréž odíno kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami! nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství. ¹⁷ Ano i všeliký správce lodí moŕských, i všecko množství lidí, kteŕiž jsou na lodech, i plavci, i ti, kteŕiž svou živnost na moŕi mají, zdaleka stanou, ¹⁸ A zkořknou, vidouce dým zapálení jeho, ōkouce: Které místo bylo podobné tomuto velikému místu! ¹⁹ A sypouce prach na hlavy své, koŕieti budou, plaěíce, a kvílíce, a ōkouce: Bída, bída, místo veliké, v němžto zbohatli všickni, kteŕiž mili lodí na moŕi, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpustlo. ²⁰ Ale raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstil¹ vás Bůh nad ním. ²¹ I zdvihl jeden silný anděl kámen jako ŕernov veliký a hodil jím do moŕe, ōka: Tak prudce uvržen bude Babylon, to místo veliké, a již více nebude nalezeno. ²² A hlas na harfy hrajících, a zpĕváků, a piš¹ců, a trubačů nebude více v tobě slyšán, a žádný ōemeslník žádného ōemesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk ŕernovu nebude v tobě více slyšán. ²³ Ani svĕtlo svíce nebude v tobě více svĕtiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán, ješto kupci tvoji bývala knĕzata zemská, a trávenímí tvými v blud uvedeni byli všickni národové. ²⁴ Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.

19

¹ Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, ōkoucího: Haleluiah.

Spasení, a sláva, a èest, i moc Pánu Bohu našemu. ² Nebo¹ jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevístku tu velikou, jenž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníkù svých z ruky její. ³ I øekli po druhé: Haleluiah. A dým její vstupoval na víky víkù. ⁴ I padlo ètyømecítma starcù a ètvero zvíøat, a klanìli se Bohu sedícímu na trùnu, økouce: Amen, Haleluiah. ⁵ I vyšel z trùnu hlas, økoucí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteøíž se bojíte jeho, i malí i velicí. ⁶ A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromù silných, økoucí: Haleluiah. Kraloval¹ jest Pán Bùh náš všemohoucí. ⁷ Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Nebo¹ jest pøišla svadba Beránkova, a manželka jeho pøipravila se. ⁸ A dáno jest jí, aby se oblékla v kment èistý a stkvoucí, a ten kment jsou¹ ospravedlòování svatých. ⁹ I øekl mi: Piš: Blahoslavení, kteøíž jsou k veèeøi svadby Beránkovy povoláni. A øekl mi: Tato¹ slova Boží jsou pravá. ¹⁰ I padl jsem k nohám jeho, klanìti se jemu chtíje. Ale øekl mi: Hleì, abys toho neèinil. Nebo¹ jsem spoluslužebník tvùj i bratøí tvých, tìch, jenž mají svìdectví Ježíšovo. Bohu se klanìj! Svìdectví pak Ježíšovo jesti¹ duch prorocství. ¹¹ I vidìl jsem nebe otevøené, a aj, kùò bílý, a ten, jenž sedìl na nìm, sloul Vìrný a Pravý, a kterýž v spravedlnosti soudí i bojuje. ¹² Oèi pak jeho byly jako plamen ohnì, a na hlavì jeho korun množství, a mìl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám. ¹³ A byl odín v roucho pokropené krví, a slove¹ jméno jeho Slovo Boží. ¹⁴ A rytíøstvo nebeské jelo za ním na bílých koních, jsouce odíni v kment bílý a èistý. ¹⁵ A z úst jeho vycházel meè ostrý, aby jím bil všechny národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; on¹ i pres vína hnìvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlaèiti bude. ¹⁶ A má¹ na rouchu a na bedrách svých napsané jméno: Král králù a Pán pánù. ¹⁷ I vidìl jsem jednoho andìla, an stojí v slunci, a zkøíkl hlasem velikým, øka všechnìm ptákùm, kteøíž létali po prostøed nebes: Pojíte a shromažíte se k veèeøi velikého Boha, ¹⁸ Abyste jedli tìla králù, a tìla hejtmanù, a tìla silných, a tìla koòù, i tìch, kteøíž na nich sedí, a tìla všech svobodných i služebníkù, i malých i velikých. ¹⁹ I vidìl jsem šelmu a krále zemì a vojska jejich, ani se sjeli, aby bojovali s tím, kterýž sedìl na koni, a s rytíøstvem jeho. ²⁰ I jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž èiníval divy pøed ní, jimiž svodil ty, kteøíž pøijali znamení šelmy a kteøíž se klanìli obrazu jejímu. I uvrženi jsou oba za živa do jezera ohnivého, hoøícího sirou. ²¹ A jiní zbiti jsou meèem toho, kterýž sedìl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všickni ptáci nasyceni jsou tìly jejich.

20

¹ I vidìl jsem andìla sstupujícího s nebe, majícího klíè od propasti a øetìz veliký v ruce své. ² I chopil draka, hada toho starého, jenž jest íábel a satan, i svázal jej za tisíc let. ³ A uvrhl ho do propasti, i zavøel jej tam a svrchu nad ním zapeèetil, aby nesvodil více národù, až by se vyplnilo tisíc let; nebo¹ potom musí býti propuštěn na malý èas. ⁴ I vidìl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud, a vidìl jsem duše stínaných pro svìdectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteøíž se neklanìli šelmì, ani obrazu jejímu, a aniž pøijali znamení jejího na èela svá, anebo na ruce své. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let. ⁵ Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo tisíc let. A to¹ jest první vzkøíšení. ⁶ Blahoslavený a svatý, kdož má díl v prvním vzkøíšení. Nad tìmi¹ ta druhá smrt nemá moci, ale budou kníží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let. ⁷ A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude satanáš z žaláøe svého. ⁸ I vyjde, aby svodil národy, kteøíž jsou na ètyøech stranách zemì, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto poèet jest jako písku moøského. ⁹ I vstoupili na šírokost zemì a obklèili stany svatých, i to mìsto milé,

ale sstoupil oheò od Boha s nebe a spálil je. ¹⁰ A iábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohnì a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budou¹ muèeni dnem i nocí na viky vikù. ¹¹ I vidìl jsem trùn veliký bílý, a sedícího na nìm, pøed jehož tváøí utekla zemì i nebe, a místo jim není nalezeno. ¹² I vidìl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící pøed oblièejem Božím, a knihy otevøíny jsou. A jiné knihy také jsou otevøíny, to jest knihy života, i souzeni jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. ¹³ A vydalo moøe mrtvé, kteøíž byli v nìm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteøíž v nich byli, i souzeni jsou jeden každý podle skutků svých. ¹⁴ Smrt pak a peklo uvržení jsou do jezera ohnivého, a to¹ jest smrt druhá. ¹⁵ I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohnivého.

21

¹ Potom vidìl jsem nebe nové a zemì novou. Nebo první nebe a první zemì byla pominula, a moøe již nebylo. ² A já Jan vidìl jsem místo svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, pøipravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. ³ I slyšel jsem hlas veliký s nebe, økoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydli¹ bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bùh s nimi bude, jsa jejich Bohem. ⁴ A setøe¹ Bùh všelikou slzu s oèi jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani køiku, ani bolesti nebude více; nebo první vici pominuly. ⁵ I øekl ten, kterýž sedìl na trunu: Aj, nové èiním všecko. I øekl mi: Napiš to. Nebo¹ jsou tato slova vìrná a pravá. ⁶ I dí mi: Již se stalo. Já¹ jsem Alfa i Omega, poèátek i konec. Já¹ žiznivému dám z studnice vody živé darmo. ⁷ Kdož zvítizí, obdrží¹ dìdièní všecko, a budu¹ jemu Bohem, a on mi bude synem. ⁸ Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným, a vražedníkùm, a smilníkùm, a èarodìjníkùm, a modláøùm, i všechním lháøùm, pøipraven jest díl jejich v jezeøe, kteréž hoøí ohnìmi a sirou, jenž jest smrt druhá. ⁹ I pøišel ke mnì jeden z sedmi andilù, kteøíž mìli sedm koflíků plných sedmi ran nejposlednějších, a mluvil se mnou, øka: Pojì, ukáží¹ nevěstu, manželku Beránkovu. ¹⁰ I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi místo veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha, ¹¹ Mající slávu Boží. Jehož svìtlost byla podobná k kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl způsobu køiš¹álového, ¹² A mìlo zed velikou a vysokou, v níž bylo dvanácte bran, a na tìch branách dvanácte andilù, a jména napsaná, kterážto jména jsou dvanáctera pokolení synù Izraelských. ¹³ Od východu slunce brány tòi, od pùlnoci brány tòi, od poledne brány tòi, od západu brány tòi. ¹⁴ A zed mìstská mìla základù dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolù Beránkových. ¹⁵ A ten, kterýž mluvil se mnou, mìl tètinu zlatou, aby zmìòil místo i brány jeho i zed jeho. ¹⁶ Položení místa toho ètverhraný jest, jehož dlouhost tak veliká jest jako i šírokost. I zmìòil to místo tètinou a vymìòil dvanácte tisícù honù; dlouhost pak jeho, i šírokost, i vysokost jednotejná jest. ¹⁷ I zmìòil zed jeho, a namìòil sto ètyøidceti a ètyøi loktù, mìrou èlovìka, kteráž jest míra andìla. ¹⁸ A bylo stavení zdi jeho jaspis, místo pak samo zlato èisté, podobné sklu èistému. ¹⁹ A základové zdi mìstské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl jaspis, druhý zafir, tètí chalcedon, ètvrtý smaragd, ²⁰ Pátý sardonix, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst. ²¹ Dvanácte pak bran dvanácte perel jest, a jedna každá brána jest z jedné perly; a rynek místa zlato èisté jako sklo, kteréž se naskrze prohlédnouti mùže. ²² Ale chrámu jsem v nìm nevidìl; nebo Pán Bùh všemohoucí chrám jeho jest a Beránek. ²³ A to místo nepotøebuje slunce ani mìsíce, aby svítily v nìm; nebo sláva Boží je osvìcuje, a svíce jeho jest Beránek. ²⁴ A národové lidí k spasení pøišlých, v svìtle jeho procházeti se budou, a králové zemští pøenesou slávu a èest svou do nìho. ²⁵ A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude. ²⁶ A snesou do nìho

slávu a èest národù. ²⁷ A nevejde¹ do niho nic poskvřòujícího, anebo pùsobícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteřìž napsaní jsou v knihách života Beránkova.

22

¹ I ukázal mi potok èistý vody živé, svitlý jako křiš¹ál, tekoucí z trùnu Božího a Beránkova. ² Uprostøed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo døevo života, pøinášející dvanáctero ovoce, na každý mìsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národù. ³ A nièeho zloèeèného již více nebude, ale trùn Boží a Beránkùv bude v nìm, a služebníci jeho sloužiti jemu budou. ⁴ A tváø jeho viditi budou, a jméno jeho bude¹ na èelích jejich. ⁵ A noci tam nebude, aniž budou potøebovati svíce, ani svítla sluneèného; nebo Pán Bùh je osvìcuje, a kralovati budou na víky víkù. ⁶ I øekl mi: Slova tato jsou¹ vìrná a pravá, a Pán, jenž jest Bùh svatých prorokù, poslal andìla svého, aby ukázal služebníkùm svým, co se díti musí brzo. ⁷ Aj, pøijdu¹ rychle. Blahoslavený, kdož ostøíhá slov proroctví knihy této. ⁸ Já pak Jan vidìl jsem a slyšel tyto vici. A když jsem slyšel a vidìl, padl jsem, klaniti se chtìje pøed nohama andìla toho, kterýž mi tyto vici ukazoval. ⁹ Ale øekl mi: Hleì, abys toho neèinil. Nebo¹ jsem spoluslužebník tvùj a bratøí tvých prorokù, a tìch, jenž ostøíhají slov knihy této. Bohu se klanìj. ¹⁰ Potom øekl mi: Nezapeèe¹uj slov proroctví knihy této; nebo¹ jest blízko èas. ¹¹ Kdo škodí, škodiž ještì; a kdo smrdí, smrdiž ještì; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještì; a svatý posvitiž se ještì. ¹² A aj, pøijdu¹ brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho. ¹³ Já¹ jsem Alfa i Omega, poèátek i konec, první i poslední. ¹⁴ Blahoslavení, kteřìž zachovávají pøikázání jeho, aby mìli právo k døevu života a aby branami vešli do mìsta. ¹⁵ Vnì pak budou psi a èarodìjnící, a smilníci, a vražedlníci, a modláøi, i každý, kdož miluje a èiní lež. ¹⁶ Já Ježíš poslal jsem andìla svého, aby vám svidìl o tìchto vícech v církvích. Já jsem koøen a rod Davidùv, a hvìzda jasná a jìtøní. ¹⁷ A Duch i nevěsta økou: Pojì. A kdož slyší, rciž: Pojì. A kdož žízní, pøijdiž, a kdo chce, nabeø vody života darmo. ¹⁸ Osvidèuji¹ pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo pøidal k tìmto vícem, že¹ jemu pøidá Bùh ran napsaných v knize této. ¹⁹ A jestliže by kdo ujal nìco od slov proroctví tohoto, odejme¹ Bùh díl jeho z knihy života, a z mìsta svatého, a z tìch vící, kteréž jsou napsány v knize této. ²⁰ Tak¹ praví ten, kterýž svìdectví vydává o tìchto vícech: Jistì¹ pøijdu brzo. Amen. Pøijdiž tedy, Pane Ježíši. ²¹ Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.